

THE UNIVERSITY
OF ILLINOIS
LIBRARY

205
EVB
v.17

Digitized by the Internet Archive
in 2014

Evangelii Basun

Sandhed

Renhed

17de Aarg.

Onsdag den, 3dje Januar 1917.

Nummer 1.

Hvad det er at leve.— At være god og at gøre godt; at glemme sig selv og at tænke paa andre; at se fremad og at skue opad; at plante Roser og rydde Torne; at jevne Bejen for andre og sprede Himmelsens Solskin over den; at se Solen gennem enhver Sky og at bevare et Smil bag enhver Smerte; at løfte Fanen stadig højere og at følge den tæt efter i Livet, og at se Gud; at være mild af Sindelag og hellig i Forsættet; at elske det Gode og hade det Onde; at kende Kristus og hjælpe andre til at kende ham— det er at leve.

“Hellig
ge Dem i
Sandhe-
den; dit
Ord er
S a n d-
hed” (Joh.
17: 17).

“J er
alle rede
rene paa
Grund
af det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der” (Joh.
15: 3).

Evangelii Basun Publishing Company
St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Elsker Gud mig?

Af W. J. Henry.

Elsker Gud mig? Jeg, som har været saa syndesfuld; jeg, som har traadt hans Lov under mine Fødder, staaet hans Aand imod, har traadt under Fødder hans Naade, begaaet mange Fejl i Livet, og kommet saa meget til kort i at udføre hans Vilje? Kan han elske en saadan uværdig Skabning som jeg? Er han interesseret i mine Kampen med Fristeren?

Er Jesus nær, naar jeg er træt og bedrøvet, naar jeg er syg og træt af Livets Kampen? Ser han mine Taarer? Hører han mine Suk? Føler han min Hjertesorg? og rører hans Hjerte med Medfølelse, naar han ser min Svaghed, min Skrøbelighed og min Hjælpeløshed?

O ja, han elsker mig med en Kærlighed, der er større end menneskelig. Som en Fader forbarmer sig over sine Børn saaledes forbarmer Herren sig over mig. En Moder kan glemme sit Barn, men Herren kan aldrig glemme mig. Han kender alle mine Livs Synder og Fejl; og naar jeg i Nærværelse befinder dem for ham, tilgiver han dem gerne allesammen, og kommer dem ikke i Sinde mere.

Han ved naar jeg er prøvet og elsker mig saa meget, at han har lovet, at jeg aldrig skal fristes over hvad jeg kan taale. Han ser de Byrder og den Omsorg jeg maa bære, og siger, at jeg skal kaste det alt paa ham. Han tæller Taarerne, som de fælder og tørrer dem bort. Han helbreder mit sønderbrudt Hjerte. Naar jeg er træt beder han mig hvile mit Hoved paa hans Bryst. Naar jeg er i Fare omslutter han mig med sine mægtige Arme, og jeg er sikker i hans Varetægt. Han befaler sine Engle til at bevare min Sjæl; han vil aldrig forlade mig; han giver mig alt jeg har nødig; han fører mine Skridt; han gør, at alt samvirker til godt for mig.

Og o, hvorledes kunde jeg nægte at elske een, som holder saa meget af mig? Hans Kærlighed tvinger mig! Jeg elsker ham fordi han elskede mig først. Han er udmærket fremfor ti Tusinde, han er lutter Indighed. Han er min Ven, min Kammerat, min Frelser, min Herre, og min Konge. At tjene ham er min Lykke; at lide for ham er en Fornøjelse, og at være sammen med ham i Evighed vil være evig Herlighed.

Dødens Stygges Dal.

Af Wm. Strong.

„Naar jeg end skal vandre i Dødens Stygges Dal, vil jeg ikke frygte for ondt.“ Davids Beskrivelse af denne Scene, som vi alle maa gennemgaa er meget alvorlig. Det kan repræsentere den Tid, da vi først begynder at dø indtil Pulsen slaar sidste Gang, vi har taget vort sidste Aandedræt, og Evighedens Virkeligheder aabnes for vort Blik i al deres ualmindelige Herlighed. Det er altid noget der bringer alvorlige Tanker, naar vi ser et Menneske dø—af Livslampen slagre, og Livet saa sagte aftage. Vi ser ham lide og hører hans Stønnen, og som han forsøger at mumle noget, som vi ikke kan forstaa og vender mod os sine bristne Ord, føler vi vor Hjælpeløshed overfor ham. Vi kan kun staa i Stilhed i Taarer og bede, at Gud maa være ham nær. Vi ser ham synke ned i den rasende Flod, medens vi staar paa Stranden ude af Stand til at række ham en hjælpende Haand. Her ser vi hvorledes alle jordiske Baand overklippes. Uden Barmhertighed snapper Døden os bort fra vort Hjem med alt som vi har kær og overklipper Kærlighedskaandet, som binder os til dem vi elsker. Det er disse Tanker, som gør at Dalen ser saa mørk. Solen vil skinne i dens Klarhed paa andre, Blomsterne vil florere, og Træene synge, og alle Livets glædelige Omstændelser fortsætte medens vi ligger kolde i Graven.

Saaledes tænker det naturlige Menneske men ikke det aandelige Menneske. For den som tror paa Jesus bliver denne uhyggelige Rædsels Konge forvandlet til et Barmhertighedens Sendebud. I Stedet for at holde i sin Haand et dræbende Baand, holder han en gylden Nøgle, som aabner vor Fængsels Dør og løslader vor lykkelige Aand. Bortom Dødslejets Lidelser har et Guds Barn et Hjem. Jesus sagde: „Jeg gaar bort for at berede eder Sted.“ Disse Tanker kaster Lys over Dalens Skummelhed. Frelse gør det til et Sted af Glæde ikke af Skummelhed; ikke af Sorg, men af Sejer.

Gennem denne Dal maa vi alle vandre. De, som bor i Villaer eller Stuer, Slotter eller Hytter, maa alle begive sig paa denne Rejse. „Du skal vissest dø,“ er skrevet paa ethvert Menneskes Legeme. Ingen Rigdom kan stano-

se Døden; ingen Magt kan forandre dens Beslutninger. Alderdommens hvide Haar, og Barndommens gyldne Lokker ligges af ham i en fælles Grav.

Alt gaa gennem denne Dal er mere end Enden paa vor dødelige Legemer. Vi maa gaa igennem Dalen og kom ud paa den anden Side. Den Dør, der fører os ud fra vor timelige Tilstand, fører os ind i vor evige Tilstand. Der er ikke kun Døden vi maa tænke paa, men det er hvad kommer efter Døden—„Efter Døoen, Dommen!“ Ah, den alvorlig Redegørelse, den firenge Undersøgelse, den endelige Dom paa hvilken der ingen Befrielse er! Samvittigheden vil bringe op mange Synder af dybest Overdrivelse, som vil anklage Sjælen—en frygtelig Forbentelse af Dommen. Det er disse Ting,

som gør Dalen mørk og Dødslejet en Skræk for dem, som lever i Synden.

Hvor velsignet er det ikke at høre om en Fører, der vil lede os gennem denne mørke Dal—en, som har en stærk Arm, paa hvilket vi kan læne, en, som kan lede os sejrende gennem Skummelheden og ud i den evige Herligheds herlige Lys. Frygt for Døden er naturlig; hele Menneskeslægten har gennem mange Lidsalder været i Trældom. Men Naaden, gennem Jesus Kristus, hæver sig over Døden, saa at vi kan se frem til den med Glæde i Stedet for Frygt. Paulus sagde, at han vilde hellere fare bort og være med Kristus hvilket var meget bedre. „Gid jeg havde Vinger som en Due, da vilde jeg flyve bort og jæste bo.“

Forældres Løn.

Uddrag af en Prædiken holdt af Morris C. Johnson i Hereford, Minn.

Text: „Og Saraos Datter sagde til hende: gaa! og Pigen gik og kaldte Drengens Moder. Da sagde Saraos Datter til hende: tag denne Dreng og giv mig ham at die, og jeg, ja jeg vil give dig din Løn. Og Kvinden tog Drengen og gav ham at die“ (2 Mos. 2: 8, 9).

Moses blev født med en Dødsdom hængende over sig. Kongen af Ægypten havde befaleet at enhver Søn, som blev født skulde kastes i Floden. Selvedes Fyrste opgiver ikke før han har forsøgt at ødelægge enhver uskyldig Dreng og Pige i vort skønne Land. Men der var ædle Mænd og Kvinder i Israel, som befrygtede disse hjælpeløse Børn. Vi har ogsaa tallet være Gud, Mænd og Kvinder, som har opgivet enhver Udsigt til politisk Væge, finansielle Fremgang og al material Binding for at ofre deres Tid og Opmærksomhed paa det ædelt Arbejde at frelse Sjæle og forbedre Tilstanden her i Verden.

Dette Emne kan deles i fire Dele:

1. Forældres Pligter og Ansvar.
2. Børnens Pligter mod deres Forældre.
3. Barnets Farer.
4. Forældres Løn.

Hjemmet er Grundvolden for vor nationale Liv. Prædikanten har mange Betyrninger og Ansvar, men almindeligt har han Folkets Medfølelse og Understøttelse, naar han stilles Ansigt til Ansigt med store Forhindringer. Saaledes er det ikke med Forældre. Ofte maa de kæmpe deres Kamp alene. Dine Børns Frelse kommer en hel Del an paa dig. Forældres Pligter mod deres Børn er firfoldig. 1. Tideligt. De maa sørge for dem paa det timelige Omraade. 2. Legenligt. Uden et stærkt og sundt Legeme vil det være haardt for dem at give sig i Kamp med Livets Problemer. 3. Mentale Genseende. Forældre skulde give deres Børn saa god en Uddannelse som det er dem muligt. 4. Mandeligt. Moralske og aandelige Rigdomme er af meget mere Værdi end materiale Rigdomme.

Børn skulde elske, respektere, agte og ære deres Forældre. Da General Garfield blev Præsident i de Forenede Stater, vilde han endelig have sin kære gamle Moder ved Siden af sig, da han holdt sin første Tale. Da han var færdig med at tale, vendte han sig om, og der foran alle de forsamlede, kyskede han sin Moder. Alle de bedste Mænd og Kvinder har været

ret pligttro, lydige, villige og elskelige Børn.

Barnets Fæder er mange. Paa enhver Gaard findes Fjender, som forsøger at bortføre dem. Ligesom der i Nilfloden fandtes Slangar og Krokodiler, og Barnet i Kisten stod i Fare for at blive opslugt af disse; saaledes er der ogsaa i Dag aandeligt talt, Krokoduer og Slangar som lurar efter Børnene for om muligt at opsluge dem. De Fæder, som er værste for Børnene og for hvilket de lettest falder for er Tobaksvanen, Dansesalen, Teateret, Ukysshed, vor Tids Moder, Uhygighed mod Forældru, og Ligeegyldighed overfor de aandelige Ting.

Forældres Løn. Vor Tæft siger: „Tag denne Dreng og give ham at die, og jeg, ja jeg vil give dig Løn. Og Kvinden tog Drengen og gav ham at die.“ Tror du ikke at Forældre fortjener Løn. Men den Løn de faar er for-

skelligt fra den, som gives i andre Pladser i Livet. Den er af en moralsk og aandelig Egenskab. Deres Løn bestaar i den Glæde de erfarer ved at vide, at de har gjort deres Bedste, at deres Bønner er blevet besvaret, og at deres Børn lever nyttige Liv. Hvem tænke, at dette Barn i den lille Kiste paa Nilfloden skulde blive Lovgiveren for det jødiske Folk, og i en vis Forstand Stifteren af den jødiske Religion. Og naar Familien bliver forenet i Himlen, og naar Børnene for hvem I har kæmpet og arbejdet for, omfavner eder i det evige Lysets Rige og siger: „Her er vi, Moder og Fæder, og det var eders Bønner, Taarer og Kristelig Eksempel der førte os her.“ Bliver det ikke Løn. Jeg tror, at Forældrene vil føle, at de har faaet mere Løn for deres Arbejde end Præsidenten for den første Statsbanke i New York.

==== Livet i og for Gud. ====

Modgangens Betsignelse.

I Aabenbaringens Bog skriver Apostelen om en Engel, som var „svøbt i en Sky.“ Derfor vi blot kunde se med profetisk Blik, vilde vi kunne se mange Skyer, der skjuler Engle. Men i vort daglige Liv kan vi endnu lære, at mange af de Omstændigheder og Forholde, som vi kalder „Modgang,“ i Virkeligheden er forklædte Engle.

Naar Billedhuggeren tildanner sin Sten for at forvandle den til en eller anden skøn Genstand, maa han bruge sin skarpe Mejsel. I Arbejdet med at gøre Menneskekarakterer smuk er Modgang undertiden den Mejsel, som den guddommelige Kunstner benytter. Det er muligt, at den er skarp, men den utilhugne, grove Karakter vilde ikke lade sig paavirke ved Berøring af en ligegyldig Gaard eller af en Mejsel, der var mindre skarp.

Aldrig skrev Salmisten til Israhel saa meget, som naar Trængsels dybe Bænder omgav ham. Aldrig var hans Pen saa betsalende, som naar den var dypet i Taarer. Han talte Sandhed, naar han siger: „Før jeg blev smert, for jeg vild.“ Sal. 119: 67.

Den Modgang, Josef havde, og de Mar, han

tilbragte i Fængslet, gjorde ham skiftet til at blive Hersker i Egypten. Daniels Fængselskab var kun et Trappetrin opad til hans Stilling som Førsteminister i Babylon. Den berømte engelske Poet John Milton var som bekendt blind, og det var hans Blindhed, som for en stor Del var Mærke til Fremkomsten af det uddødelige Digt „det tabte Paradis.“ De tolv Aar, Bunyan var i Fængsel i Bedford, blev Anledning til, at han skrev „Pilgrims Vandring“—en Bog, som har hjulpet Tusinder af Mennesker fremad paa Livets Vej.

Kæiser Domitian plagede Johannes og sendte ham til sidst som landsforvist til den Ø Patmos. Men under denne Trængsel aabenbarede Gud for Apostelen sit Folks endelige Sejer, og Gulen paa Patmos blev som en Indgang til Himlen. Jordiske Scener blev besejret af Lys fra Herligheden hisset, og Kristus kom ham personlig nær.

Paulus gennemgik Lidelser, som var baa- de mange og store. Han led Skibbrud, oplevede truende Scener i Gufes og opholdt sig i et romersk Fængsel; men intet af alt dette kunde forærde hans Sjæl. Da han senere kunde skue tilbage over alle disse Ting, siger

han: „Thi vor Trængsel, som er staffer og let, staffer os en over al Maade stor, evig Vægt af Herlighed.“ 2 Kor. 4: 17.

Modgang, Lidelse, Prøvelse — i Sandhed mærkelige Mejsler; men de er ofte de Midler hvormed Gud renser Sjælen og danner Karakteren. Det er disse Ting, vi ikke selv vilde vælge, hvis det kom an paa os, men i den alvise og kærlige Faders Haand bliver de, saa sandt vi modtager dem, hemmelighedsfulde Midler, som skifter og danner os efter det guddommelige Billede.

Dersom vi er villige til at lade os undervise, saa kan Modgang komme til os som en Lærer, og den første Lektie, den lærer os, er, at vi ikke maa fæste Lid til os selv. Hvor ofte har vi ikke i vor egenlystige Blindhed valgt Stier, som var i Strid med Guds Vilje, og det var kun Modgangens Skær, som bragte os til Fornuft angaaende vore egne Veje.

Den anden Lektie, som Modgang lærer os, er: „Forlad dig paa Gud.“ „Den Herre, Herre er en evig Klippe.“ Og dersom vi er villige til at lære denne Lektie, saa vil enhver Modgangens Storm kun føre os nærmere Himlen. Til sit Følf siger Herren: „Jeg har prøvet dig i Elendigheds Dn.“ (Ej. 48: 10). Verset oversættes ogsaa: „Jeg har udvalgt dig i Trængslens Dn.“ Det er den eneste Dn, der vil fortære Egenkærlighedens Slangen.

Ingen Sorg, som rammer Mennesket, kommer uden Ledsagelse. Aldrig blæser der en Storm, uden der paa et eller andet Sted findes en Engel i Skyen. Stormens stærke Truf er maaske nødvendigt for at vække de dybe Streng og fremkalde de harmoniske Toner, som henligger taus i de sollyse Stunder. Dersom vi lærer at forlade os paa Gud, vil Engelen visse sig. Herren ønsker, at vi skal afvæne vor Kærlighed fra de jordiske Ting, for at vi desto fuldere maa kunne staa ved det himmelske.

Denne Verden, som den nu er, kan ikke være bort Hjem. Vi er kun Pilgrimme, der rejse fremad mod et bedre Land. De Torne og Tidfler, de Prøvelser og Modgange, som møder os, er alle Paamindelser om det, som er ufuldkomment. Snart vil den nye Dag gaa op, og da vil alle Taarer blive tørret bort. Da vil Hjertet glemme alle sine Sorger og alle Forurettelser. Og Gud vil ikke længere be-

høve at føre os gennem Trængsel. Hab. 7: 16; 17.

Den skinnende Perle, som straalere i sin Skønhed, er selv en Følge af Smerte. Undertiden kommer der et Sandkorn ind i en Næse og forarsager Smerte. For at afhjælpe dette dannes der et tyndt Lag omkring Kornets skarpe Kanter. Dag efter Dag bliver det stadig jævner og bliver tilsidst til en skøn Sten, der pryder Kongens Krone eller Scepter.

Dersom vi drager den rette Nytte og Lærdom af den Modgang, der rammer os, og vi modtager den som en Guds Tilskikkelse, saa vil den vise sig at være en Brød, naar den samlede Sum af vort Liv engang aabendares for os. Den guddommelige Kunstner arbejder ikke med ligegyldig Haand, og han arbejder steds for at danne os i Overensstemmelse med de hellige Idealer, som vi finder i vor Herres Jesu Kristi Liv og Karakter.

„Se, jaligt er det Menneske, som Gud straffer; derfor foragt du ikke den Almægtiges Tugt, tælle!“ Job. 5: 17. S. S.

Svortes at være stærke.

af C. C. Orr.

Det er enhver Kristens Privilegium at være stærk. Enhver kan være stærk nok til at opfylde enhver Hensigt Gud har i Tanker med ham. Gud har visse Regler, som han ønsker, at alle skal leve efter, og alle kan erholde Styrke fra ham til at leve efter dem hver Dag. Gud har ogsaa noget for enhver Kristen at gøre, og han giver dem Styrke nok til at udføre, hvad han har for dem at gøre. Det er ofte han har meget mere for nogle at gøre end andre, men enhver behøver kun Styrke nok til at gøre, hvad Gud har for dem at gøre.

Der er en Hemmelighed i at være stærk. Det er en saadan dyb og skjult Hemmelighed, at den læres ikke i en Dag eller et Aar. For nylig har jeg lært mere angaaende denne Hemmelighed end jeg nogensinde før vidste; eller maaske jeg havde glemt det, og saadan er meget muligt. Guds skjulte Hemmeligheder maa vi leve i, vogte vel og gentage igen og igen ellers bliver de glemt.

Siden jeg ønsker, at I maa være stærke, vil I undskylde mig dersom jeg hentyder til min egen Erfaring. For nogle Dage syntes det,

at jeg var for svag til at gøre Guds Vilje i en vis Sag. I mit Hjerte var der et Ønske om at gøre Guds Vilje, men dette Ønske syntes at være saa svag uden at Guds Vilje var isølge mine Ønsker. Jeg kæmpede for nogle Dage for at være stærk nok til at gøre Guds Vilje, men jeg havde kun ganske lidt Fremgang. Jeg vilde bede: „Herre, jeg ønsker, at din Vilje maa ske;“ men jeg havde ingen Viljestyrke. Jeg havde Bevidstheden om en saadan Svaghed og Hjælpeløshed. Endelig begyndte jeg at slippe Tag i min egen Styrke. Jeg faldt helt sammen, saa at sige; og som jeg gjorde dette begyndte jeg at se Guds Styrke og tage Fat i denne. Snart følte jeg mig stærk til at gøre Guds Vilje, uden Hensyn til hvad det kostede mig. Jeg var stærk, men ikke i min egen Styrke, men i Guds Styrke. Nu følte jeg „at jeg formaar alt i Kristus, som gør mig stærk.“ Først maatte jeg kom til Bevidstheden om min egen Svaghed, saa kunde jeg kaste mig selv paa Gud, noget jeg ikke kunde gøre før jeg kom til Guden af mig selv. Ved Tro tilegnede jeg mig hans Styrke, og saaledes blev min Vilje styrket til at gøre hans

Vilje, som var meget kær for mig. Jeg kendte til denne Hemmelighed med Forstanden, men nu kender jeg den som en Hjerte-Erfaring.

Vi kan have en saadan Viljestyrke i Gud at vi ønsker gerne at gøre Guds Vilje, endstørst det adskiller os fra hvad der er os meget kær. Apostelen sagde: „thi Kraften fuldkommes i Magtesløshed,“ og igen, „thi naar jeg er magtesløs, da er jeg stærk.“ Vi kan være stærke i Herren og i hans Styrkes Bælde.

Mange er plaget af en Utaalmodigheds Aand. De finder, at de er for svage til at være saa taalmodige som de ønsker. Lad mig give dig et Skriftsted for din Opmuntring. „Idet I styrkes med al Styrke efter hans ærligheds Kraft til al Udholdenhed og Taalmodighed med Glæde“ (Kol. 1: 11). Det er ved Herrens Styrke, at vi kan være taalmodig i alle Livets prøvende Tider.

Vi kunde være stærke i Herren og mere end fejre midt under Livets Prøvelser og Omjörg, for at være saa maa vi have Bevidstheden om vor egen Svaghed, og have Tro til Gud, at han vil give os Styrke.

Bibelske Emner.

Hans Vilje at helbrede.

Af Clara M. Brooks.

Hvor ofte naar vi beder indtrængende til Gud for Helbredelse og Svaret bliver forhalet, begynder vi at bede Gud om det er hans Vilje at helbrede os. Vore Tanker gaar uvilkaarligt tilbage til den bibelske Beretning, i hvilket Jesus taler tydeligt til den spedaltre: „Jeg vil, bliv ren“ (Matt. 8: 3). Men dette er ikke det eneste skrifteligt Bevis paa, at det uden Tvivl er Guds Vilje at helbrede. Ved at bestemme Betødningen af Ordet „Vilje“ som „Henfigt,“ saa behøver vi kun at se paa Profetierne, som spaaer om Jesus Komme, for at finde, at han havde en dobbelt Henfigt med sin Komme, nemlig Frelse for Sjælen og Helbredelse for Legemet. Hans daglig Liv og Geringer bevidte denne dobbelte Henfigt.

Et meget flaaende Tilfælde af dette gives i

Matt. 9: 5. Jesus viser, at det er ikke bare hans Gerning at helbrede, men ogsaa at det ene er ligesaa let at udføre som det andet; og ogsaa at de to er nær sammenbundet og tilhører enhver i den mennekkelige Familie som tror paa ham, som en Del af deres Arb igennem Guds Naade. „Hvilket er lettest, at sige til den værckrudne: Dine Synder er forladte, eller at sige: Staa op, og tag din Seng, og gaa?“ Der er kun ganske saa der tvivler paa hans Villighed til at frelse en Sjæl, naar denne Sjæl virkelig angriber sin Synd. Hvorfor skulde vi undre os over om han er villig til at befrie stakkels lidende Mennecker fra deres Syndomme?

En Del af Guds Henfigt med at give sin Søn til Jorden, til at bo i denne jordiske Bølg, og tage paa sig Abrahams Sæd, var at han maatte tage paa sig vore Sygdomme og bære vore Smerter. Den anden Del var, at han maatte „hindre Overtrædelsen,“ „forsegle

Synder," „sone Misgerning," „og bringe en evig Retfærdighed." „Han, som selv har vore Synder paa sit Legeme op paa Træet, for at vi, afdøde fra vore Synder, skulle leve for Retfærdigheden" (1 Pet. 2: 24).

Tænk, hvor meget det kostede denne Frelser at købe denne Freløsning for os! Vi læser i Psalme-Bogen 174: 11: „Behag har Herren til dem, som haabe paa hans Misfærdighed." Hvorfor er det? En Årsag er fordi det hjælper at tilfredsstille hans Kærlige Hjerte, og en anden, fordi han ser, at vans Livsværk og Selvfornægtelse er ikke forgæves.

Sæt nu, at du havde en Plan i Tanker ved hvilket du haabede at hjælpe Verden. Din yndede Sjæl gif op i denne Plan. Din Energi, dine Tanker, hele dit Livs Anstrengelser lægges ind paa at denne Plan maa lykkes for dig. Endelig, efter Ghibred, Rigdom og endog selve Livet ofres paa det, udbryder du i din sidste Time, i det du glemmer af den Smerte og Selvfornægtelse, som det har kostet, i den Glæde og Sandhed, som dette Udtraad bringer: „Det er fuldbragt!" Men var det alligevel lykkes? Tiden vil vise det. Din Part kunde ikke udføres bedre; men for at dine Forsøg skal være til nogen Nytte, maa andre tage Interesse i hvad du har gjort. Derjom Verden bliver hjulpet som du havde haabet, saa maa Verden tilegne sig denne Gjalp, du byder den.

Derjom det var dit Privilegium at se tilbage efter du havde forladt dette Liv, og være ligesaa interesseret som du var i Livet, vilde det ikke bringe Glæde til dit Hjerte at se Goff tage Interesse i den Sag, som du elskede saa meget og gav dit Liv for? Vilde du ikke endog have særlig Agtelse for ham, som du saa var viis nok til at tage imod det, som vilde fringe Gelfd til ham og gøre hans Liv lykkelig? Og med enhver som bliver interesseret, vil Dret, som du bragte formindskes i dine Åine, indtil naar du ser, at du har naaet dit Maal vil Smerten helt være glemt i den Glæde, som omgiver dig.

Saaledes er vore Frelsers Erfaring. Han finder Behag i dem, som haaber paa hans Misfærdighed. Han udførte sin Part vel, og midt under Dødens Kvaler, idet han tænkte med Glæde paa, at nu var det gjort, udbryd han: „Det er fuldbragt!" Mange har taget imod den Tilgivelse, som han købte for Verden. Med

enhver som tager imod denne Freløsning, bliver Jhufommelsen af Smerten mindre, og Glæde jylde den gode Syrdes Hjerte enhver Gang han ser, at et Lam kommer tilbage til Faarefolden. Englene i Himmlen jnger med Fryd, naar de ser, at hans Offer ikke har været forgæves. Sandelig, der er da ikke den mindste Tvivl i noget Hjerte at det er Guds Vilje at forlade Synder.

Men vi har kun betragtet een Side af vor Frelsers Værning. Hans Varmhjertighed og Naade indbefatter ikke bare Frelse men ogsaa Selbredelse. Dette var ligesaa sandt en Del af hans Livs-Værk som det andet. Derjom vi saa haaber paa hans Misfærdighed til at befrie vore Legemer for Smarter finder Jesus ogsaa meget Behag i os, som da vi haabede paa hans Misfærdighed for Frelse. Lad os fra denne Tid se paa ham som en kærlig, en og medlidende Ven, ikke bare at han er villig til at hjælpe os, men som een, hvis Glæde det er at befri os fra vore Smarter og Lidelser. saa han ikke Omfarg for os som for een af sine rare Børn? Hvad, der bringer Glæde til dig, vil det ikke ogsaa bringe Glæde til ham? Naar du saa beder for nogen, bed saa ikke som om du maatte tigge ham for at saa ham til at gøre det, eller som om du ferlangte noget saa stort, at det vilde næsten forarme ham at give dig det. Nej; han venter kun for din Tro at tage fat paa hvad han har allerede givet dig. Derjom det er dit Barn, som du bringer i dine Arme til ham, idet du bærer dets Smarter paa dit eget Hjerte indtil du næsten knuses af Fortærlse, se op med Mod og Tro. Duif paa, at Gud elsker dette kære Barn mere end du ved hvorledes at elske det. Han føler dets Smarter mere end du kan nogenfinde føle dem. „Han din Sag paa Herren," og lade ham bære den: haabe paa hans Varmhjertighed, og snart vil din Tro saaledes fatte Tag i ham at han vil sende Svaret, og Selbredelsen vil falde fra hans Haand paa den lidende.

Nu har vi en ny Betydning for „hans Vilje." I Stedet for at se paa det som om han simpelthen var villig til at gøre det, lad os se paa det som om han rigtig finder Behag i at helbrede os, det er en Glæde for ham at lindre vore Smarter. Dette vil hjælpe os at komme nærmere ham, saa at vi kan føle at vore In-

teresser er ens; at han glæder sig med os og deler vor Sorg. Dersom vi ønsker at forminske Smerterne og Lidelsen af det store Offer han

bragte, og bringe Glæde til hans Hjerte, lad os haabe paa hans Misfandhed og deri finde Befrielse fra alle vore Sygdomme.

|||||

Menighedens Virke.

|||||

„Mon jeg, være min Broders Bogter.“

„Svad har jeg med min Broder at gøre? Jeg har vel nok med mig selv. Jeg tiltrænger vel al den Hjælp og Naade jeg muligens kan erholde fra Herren for at frelse min egen Sjæl. Jeg er jo frelst nu og har det godt med Gud, og tan jeg slippe godt igennem, saa er det vel alt Herren forlanger af mig. Min Broder faar vel klare sig selv som han bedst formaar. Jeg kommer ikke til at staa til Ansvar for ham. Syn tager sin Skjæbne i sin egen Haand, og gaar han fortabt saa kommer det ikke mig ved. Desforuden har jeg ikke Tid. Mine timelige Afærer optager al min Tid og Evne.“

Disse og andre Indvendinger kunne vel frembringes, naar Guds Røst taler til Sjælen angaaende den Nabo, som vi aldrig har talt til angaaende de Ting der tilhører Evigheden. Vene Nabo, som vi maaske har mødt Uge efter Uge i Nærvær, og med hvem vi saa ofte har talt om mangfoldige Ting, der tilhører dette Liv, har maaske aldrig hørt fra vore Læber, Budskabet om Døden og Evigheden, som hver og een, som vil, kan erholde. Eller er han saa syndig og saa døbtalden, at der ikke er mere Haab for ham? Er han sunket dybere end du selv var engang? Tror du, at Herren kunne omdanne hans Hjerte og gøre ham til et Guds Barn? Han gjorde det med dig. Kristen, har du nogengang gaaet til din Broder, med dit Hjerte kævende og fuldt med Guds Kærlighed, og sagt disse Ord: „Broder, hvordan staaer det til med din Sjæl, er du beredt til at møde din Gud.“

Paulus skrev: „Thi ingen af os lever for sig selv.“ Ligesom Planeterne og Stjernerne, der farer igennem Himmelen, hvert paa sin egen Bane, er afhængige af hverandre, og kontrolleres af en usynlig, men tiltrækkende Kraft, saaledes er det med kristne Folk. De er i en høj Grad ansvarlige for deres Medmenesker. Vor Indflydelse er for godt eller ondt. Vi tager andre med os hvor vi gaar.

Du siger: „Min Broder har en Bibel i Huset.

Han kan jo læse i den og finde Fred til sin Sjæl.“ Tilskyndende kunne denne Bevisgrund være rimelig. Blev du frelst ved at læse i Bibelen? Hvor mange Syndere vender sig til Herren ved at læse i Bibelen? Vi vil indrømme, at der er nogle. Men er det ikke en Kendsgerning at de fleste bliver vakte ved at høre Evangeliet. Bibelen for det meste synes at være en tom Bog for Synderen indtil han bliver hange for sin Tilstand og begynder at søge Herren. Da er det først, at han faar Nyst til Guds Ord. Mange bliver opvakte ved at læse religiøs Litteratur, og vi tør sige, at ikke saa af virkelige omvendte Mennesker kan tilskrive deres Omvendelse til denne Kilde. En traktat eller Bog, som paa en ren og letfattende Maade, omhandler Ting, der tilhører Sjælens evige Betsfærd, har ofte været Middel til Sjæles Frelse. Synderen holder ofte Skjæmt med disse Ting, og i mange tilfælde frastøder dem naar andre er nærværende. Men naar de er alene og i de stille Timer, da læser de det. Og saa sikkert som de gør det, saa efterlader det en Indtryk paa Sjælen.

Tror du ikke at denne rene Litteratur—dette herlige Aften Nys, der har bragt en saadan Glæde og Fred i dit Liv, og som har gjort Bibelen til en herlig Bog for dig, kan ogsaa gøre det samme for din Broder? Og maaske det er dig Gud vil have til at bringe det til ham. Maaske det er dig, som Herren har sat som Bogter for din Broder.

—S. L. F.

En Kristen.

S. C. Blanch.

Jeg ønsker ikke at skrive nu om Navnkriime, men om dem, som har en kristen Karakter saavel som Navn. Vi er saa vandt til at kalde alle, som tilhører et religiøst Samfund for Kristne, at naar nogen beskriver Livet af en sandt og ægte Kristi Efterfølger, finder vi kun saa i disse forskellige Samfund, hvis Karakter svarer

til Kristi Liv, som bliver afmalet i hans sande Efterfølgere. En Kristen er et nyt Menneske i Kristus, og har været forandret ved en ny Fødsel; alt er nyt for ham.

Skønheden og Kraften af et kristen Liv har været mange Digters og begavede Profeters Lema. Ingen anden menneskelige Karakterer har tiltrukket sig saa megen Opmærksomhed fra inspirerede Skribenter som dem, der tror paa ham som kaldes Kristus. Dette kan siges om baade de nye og de gamle Testamentes Skribenter, saavel som om alle gode Mænd og Kvinder i Dag. Lad mig give nogle Anførelser fra hellige Mænd af gamle Dage:

„Den retfærdige skal grønnes som et Palmetræ, han skal vokse som et Cedertre paa Libanon. De, som er plantede i Herrens Hus, de skulle grønnes i vor Guds Forgaarde. De skulle endnu bære Frugt, naar de er graahædte, de skulle være saftige og grønne til at forkynde at Herren er oprigtig“ (Ps. 92: 13—16).

„Og man skal kende deres Sæd iblandt Hedningerne og deres Afkom midt iblandt Folkene, alle, som de se dem, skulle kende dem, at de er den Sæd, som Herren har velsignet“ (Ps. 61: 9).

„Men jeg vil lade et nedtrykt og ringe Folk blive tilovers i din Midte, og de skulle forlade sig paa Herrens Navn. De overblevne af Israels skulle ikke gøre Uret og ikke tale Løgn, og der skal ikke findes en svigfulde Tunge i deres Mund; thi de skulle finde Gode og Gvile, og ingen skal forfærde dem“ (Jes. 3: 12, 13).

„Men I er en udvalgt Slægt, et kongeligt Præsteskab, et helligt Folk, et Folk til Gjenbød, for at I skulle forkynde hans Dyder, som kaldte eder fra Mørke til sit underfulde Lys. I, som fordm ikke vare et Folk, men nu er Guds Folk, I, som ikke fandt Barmhjertighed, men nu har fundet Barmhjertighed“ (1 Pet. 2: 9, 10).

Kristenlivets Grundvold.

Det er ikke en naturlig eller frivillig Karakteristik af et sundt Menneske at leve et kristent Liv; og derfor maa vi ikke vente, at Kristenlivets Grundvold findes i Menneskets egen Natur. „Thi anden Grundvold kan ingen lægge end den, som er lagt, hvilken er Jesus Kristus“ (1 Kor. 3: 11). „Jeg er Vejen, Sandheden og

Livet: der kommer ingen til Faderen uden ved mig“ (Joh. 14: 6).

Grundvolden for et tro kristelig Liv er Guds Søn. Han er Vejen, og uden for ham er der ingen Vej. Han er Sandheden, og al Sandhed udgaar fra ham, saaledes ogsaa al Sandhed leder til ham. Han er Livet, og uden for ham er der intet sandt Liv. Han er ikke bare Kilden til al naturlig Liv; men han er ogsaa den eneste Kilde for det aandelige Liv, som alle maa være i Besiddelse af for at være en Kristen. Endskønt Kristus er Grundvolden af hele Kristendommen, er han ligesaa sandt Grundvolden af og Kilden til enhver Kristens individuelle Liv og Karakter. Han er Livets kilde. Hans Liv og Karakter er Maalestøffen, hvormed vi alle skal maale vort Liv.

Igen, den Forsoning han tilvejebragte giver os Adgang til Gud, og saaledes skaffer os en uanstændig Strøm af aandelig Kraft, gennem hvilken hans tro Efterfølgere kan efterligne det Eksempel, han efterlod dem. Udelad den guddommelige Mand fra religiøse Tro og Praktis, og vi har en Religion uden en Grundvold, og ganske blottet for al sand aandeligt Liv. Religion uden aandeligt Liv kan maaske mødes i Kristendom, men det er kun en tom Skarpen i Gudsfrygtigheds Skin uden nogen rigtig Gudsfrygt, sand Liv, eller kristelig Karakter. Ligesom ingen solid Bygning kan oprejses paa en sandet Grundvold, saa kan heller ikke nogen kristelig Karakter blive bygget uden med Jesus som Grundvold. Ligesom det er nødvendigt at have en ren Kilde for at faa ren Vand, saaledes maa vi ogsaa have Kristus i os for at have et rent Liv—Kristus, Grundvolden for Kristenliv og Karakter.

Skrivpapir og Konvolutter.

Skrivpapir og Konvolutter med paatrykte Bibelssteder i det danske Sprog. Forskellige Bibelssteder er anvendt, og man kan derfor vælge de mest passende for de forskellige Anledninger: Opmuntring, Advarsel eller Formaning.

Konvolutter 5¢ Dues: 30¢ Hundrede.

Skrivpapir 50 Ark for 15¢.

Skrivpapir kan ikke bestilles i Duiavis fordi det kommer i Blok indeholdende 50 Ark.

Evangelii Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1. 00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1. 25
Six Months......65

Abonenter indsendt fra Skandinavien:

Årlig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet maa indsendes i Postanvisning, Ekspresanvisning eller Bankveksel; Frimærker modtages for mindre Beløb. Vi er ikke ansvarlig for Kurant sendt i almindelige Breve.

Åbntæring for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevkort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den forrige Adresse faa vel som den nye angives.

All Korrespondance maa adresseres til

Evangelii Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Abonenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til Nels Nienbeck, Randrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Blandede Nyheder.

Interessen for det specielle Tilbud tiltager. Siden sidste Uge har vi modtaget 30 Abonenter for det svenske Blad. 27 af disse kom fra Br. S. Brink i Jamestown, N. Y. I alt har vi nu modtaget 64 nye Abonenter.

Br. Lars Olson, som er Formand for Trykferiaafdelingen her, og hans Broder Nels, som gaar paa Skole her i Byen, rejste til deres Hjem, i Nærheden af Weyville, Wis., for at hilse paa deres Forældre og Søskende under Jul og Nytår.

Søster Julia Anderson, som er Bogfører her paa Kontoret er ogsaa rejst hjem for at hilse paa hendes Forældre og Søskende, som bor i Nærheden af Milan, Minn.

Br. D. B. Anderson, som under flere Aar

boede her paa Alderdoms Hjemmet, men nu bor i Elgin, Ill., sende en Gulegave af \$50.00 som skulde deles blandt Arbejderne paa Hjemmet og Kontoret. Maatte Gud rigeligen Belsigne ham for denne Årslighedsgering, hvilken paa skønnes meget af Arbejderne.

Fra en Broder i California, har vi modtaget \$25.00 for Tri Literatur Kassen. Da Kassen er i Gæld, paaskønnes denne Gave saa meget mere. Gud vil paa sin egen Maade belønne dem, som er saaledes interesserede i Sandhedens Udbredelse.

Flere Pengegaver er blevet modtaget for at uddeles blandt Arbejderne paa Trykkeriet og Hjemmet. En Broder fra Nebraska sendte \$10.00; en anden Broder fra Syd Dakota sendte \$10.00 og fra en Broder i Minnesota modtog vi \$4.75. Maa Gud rigeligen belsigne dem, som paa denne Maade kommer os i Gid.

Br. L. P. Peterson var i Faribault, Minn., forleden Maaned og holdt nogle Susmøder. Disse Møder fortsættes hver Aften for et par Uger. Flere Hjem i forskellige Dele af Byen blev aabnet for Møder og Interessens tiltager.

Nogle Årsager hvorfor enhver burde tage Anledning af det specielle Tilbud.

Et mere liberalt Tilbud har aldrig blevet givet til nye Abonenter. Alle vil indrømme at det er meget billigt, og at nye Subskribenter faar noget for sine Penge. Tænk, Bladet og een eller flere Bøger for kun lidt mere end den almindelige Pris paa Bladet alene. Papirpriserne stiger. De er nu omtrent tre Gange saa høje som sædvanligt. Som Papirforholdene er nu for Tiden, er det tvivlsomt at et saadant liberalt Tilbud kunne gives igen.

Der gives Anledning til at faa Bøger, som indeholder ævnerlige Sandheder angaaende det, som tilhører det aandelige, samt vigtige Emner fra Guds Ord, ind i mange Hjem, hvor de under andre Omstændigheder ikke vilde komme, ikke at sige noget om Basunens regelmæssige Besøg til disse Hjem med sine livgivende Prædikener, to og halvtredsfindstue Gange om Året.

Det giver Anledning til enhver at deltage i Herrens Arbejde paa en praktisk Maade, og deltage i Belønningen paa den sidste store Dag.

Herren velsigner Sjælen i Udførelsen af en saadan Gerning, men at undlade at virke for Herren paa denne Maade, naar Forholdene er saa, at man kan gøre det, bringer ofte Vebredelse til Sjælen. Dette beviser at saadan Virksomhed er Herren velbehagelig.

Sjæle ved Guds højre Haand vil paa den sidste Dag bede Guds Velsignelse over os for vore Bestræbelser for deres evige Belfærd.

Det vil lønne sig i Evigheden.

E. L. Johnson., Bestyrer.

Korrespondance.

Evangeli Basun har været til stor Velsignelse og Hjælp for mig, og jeg vil ikke undvære Bladet. —Minn.

„Trumpeten“ er meget fær for mig, og en Hjælp paa Vandringerne. —Wash.

Tak for Basunen, som jeg læser, og er glad for den. Det er den rene Sandhed. —Wash.

Jeg maa takke eder for Bladet. Det har været til stor Nytte for mig. Man faar lære saa meget af den. —Jowa.

Jeg er meget taknemmelig for den fære Basun, som kommer regelmæssig. —R. Dak.

Forlad mig at jeg har ventet saa længe på jeg jendte Betalingen for den fære „Trumpet.“ Jeg elsker den, der er noget saa ligligt og herligt for min Sjæl i den. —Wash.

Basunen er for mig umistelig. Den bringer mig mange dejlige Vidnesbyrd fra mange Steder. —Norge.

Jeg synes godt om at have dette Blad. Det er saa velsignet.

Forspilder du din Tid i Synden?

Da jeg nu har været frelst et Aar, vil jeg vidne til Herrens Gæde, om hans Godhed mod mig.

Jeg har erfaret, at det er velsignet at være en Guds Barn og faa arbejde for ham. Jeg var ikke en eneste Minut angret, at jeg overgav mig til Herren, til at gøre hans Vilje. Det Aar jeg nu har levet for Gud, har været det mest velsignede og tilfredsstillende Aar, jeg har levet. Pris ske Gud, for at han har agtet mig værdig til at tage imod hans frelsende Naade og har givet mig den Gæde, at arbejde for ham.

Naar jeg ser tilbage paa mit Liv før jeg blev frelst, og tænker paa, hvor tomt og fuld af Daarstab en Synders Liv er, kan jeg ikke andet end takke Gud fordi han løstede mig ud af denne fordærvede Stilling og tilgav mig mine Synder. Den Tid jeg tilbragte i Synden, kan jeg ikke andet end kalde forspillet Tid. Jeg prøvede at finde Glæde og Nytte i Verden paa mange Maader; men at! al min Stræben var til intet, jo mere jeg søgte den, des mindre Glæde syntes jeg at finde. Min Sjæl hungrede efter noget, som var bedre end hvad Verden kunde byde paa; men i Forsøningen vidste jeg ikke for vist, hvad det var. Jeg søgte Herrens Røddelse mange Gange; men Benner og Verdens Lefindighed var haard at bryde med; men tilsidst kunde jeg ikke længere modstaa hans kærlighedsfulde Røddelse, og hans Kærlighed bandt mit Hjerte.

Jeg vil tilraade enhver, som læser disse Linier, om du ikke har annammet Guds Naade, at ikke forspille din Tid længere i Synden. Saa vist som jeg sidder her og skriver disse Linier, saa vil du engang, før eller senere bitterlig angre, at du ikke før har givet dig over til Gud og ladet Jesus være din Bevøiser. Om du synes det er haardt at opgive dine Benner eller fæste andre verdslige Ting, som dit Hjerte hænger ved, saa vil jeg sige dig, at hvad du opgiver er ikke noget sammenlignet med, hvad du vil vinde. De Ting, som Gud vil, at vi skal opgive er slet ikke til nogen Nytte for os.

Bed at give Gud dit Hjerte, vil du først vinde Jesus som din trofaste Ven, og aldrig viggende Bevøiser, og dernæst en stor Skare af trofaste Guds Børn som Benner, og tilslut en evig Herlighed hjemme i Himmelen.

Vær ikke længere saa lefendig at lutte til Djævelens og Verdens Løften, thi det fører bare til Fordærvelse baade for dette Liv og for det tilkommende.

Ved Guds Naade og Jesu Blod er jeg i Dag frelst, og da Guds Naade var stor nok til at frelse mig, er den sikkerlig stor nok til at bevare mig. Og hvad Gud har gjort for mig tan og vil han gøre for andre.

Olaf Wiek.

Evige Skatte.

Vær ikke misundelig og Avindsyg over verdens lige Mennefters Rigdom og Velvære Lad dem beholde sit Guld og sit Sølv og sin Velmagt som sin Gud. Vi har en større og herligere Rigdom i Jesus Kristus og et højere Livskald end dem. De, som tilbeder Ver-

dens Skatte skal, omfider mifte alt og gaa tilgrunde med dem. Men de, som for Himmeriges Riges Skyld har fornægtet sig selv og givet Afkald paa Verdens Glimmer og Pragt med sin Forførelse, skal leve og nyde herligere Skatte, som aldrig skal falne eller forgaa. Om en liden Stund skal de drage ind i Staden hvis Gader er af Guld—selv rene og værdifulde som de Guldgader de skal betrede. At samle sig Skatte der, hvor ikke Møl og Røst kan fortære dem, eller Tyvehaand naa dem, dertil er vi tilskyndet af ham som tilfulde forslod Forskellen mellem jordiske og himmelske Værdigheder. De første er forgængelige, men de sidste evige. Af hvilke Skatte ejer du mest?

EN SMUK KALENDER.

Med Skriftsted paa dansk-norsk til hver Dag i Maanedn.

Denne Kalender har seks Ark, tolv Sider, og er prydet med smukke bibelske Billeder. Under hver Datum er der trykt et bibelsk Kernesprog—altsaa et for hver Dag i Aaret. Billedet paa Forsiden er trykt i 4 Farver og kaldes "Christmas Morn." Den ophænges i en Silkesnor.

Pris : : : : 25 Cents.

Evangeli Basun Pub. Co.

St. Paul Park, Minn.

EN HERLIG ANLEDNING TIL AT SPREDE EVANGELIET!

Et speciel Tilbud paa "Evangelii Basun."

FRA DEN 15de NOV. 1916, TIL DEN 1ste MARTS 1917.

VORT MAAL: "En fordoblet Subskriptionsliste i Aaret 1917."

Tror du vi kan naa dette Maal?

HVIS DU VIL SKAFFE EEN ELLER FLERE ABONNENTER KAN VI NAA DET.

Lad alle vore Læsere forene sig i at arbejde med Liv og Sjæl i denne Kampagne, med dette Maal for Öje: at faa Sandheden indført i saa mange nye Hjem som muligt.

TILBUD NR. 1.

Evangelii Basun for et Aar	— —	\$1.00
og en af de følgende Bøger indbunden i		
Shirtingsbind	— — —	\$1.00
Væsentlige Bibel-Emner		—
Hjem, Helbred og Lykke		\$2.00
Veien til Frelse og Fred		

BEGGE TO
FOR KUN

\$ 1.25

Fra Skandinavien 4.50 Kr.

TILBUD NR. 2

Evangelii Basun for et Aar	— —	\$1.00
og en af de følgende Bøger med	—	\$.40
Papiromslag		—
Væsentlige Bibel-Emner		\$1.40
Veien til Frelse og Fred		

BEGGE TO
FOR KUN

\$ 1.00

Fra Skandinavien 4.00 Kr.

TILBUD. NR. 3

Evangelii Basun for et Aar	— —	\$1.00
og de følgende Bøger		
Tro, Haab og Kærlighed	— — —	.25
Kristelig Vandel	— — —	.10
En Religiøs Ordveksling	— — —	.10
		\$1.45

ALLE FOR
\$ 1.00

Fra Skandinavien 4.00 Kr.

De, som sender Subskriptioner til Canada eller Skandinavien, bör indlægge 25 Cent ekstra paa hvert Tilbud for Porto.

PRÆMIER TIL ABONNENTSAMLERE.

Til dem, som indsender Subskriptioner giver vi følgende Præmier, foruden Bøgerne, som sendes til Subskribenterne.

For at skaffe 2 Abonnenter	— — — —	1 Kalender
For at skaffe 4 Abonnenter	— — — —	En hel Aars Subskription paa Bladet
For at skaffe 6 Abonnenter	— — — —	To hel Aars Subskriptioner paa Bladet.

TAG ANLEDNING AF DETTE BILLIGE TILBUD TIL AT SKAFFE DIG SELV ELLER NOGEN ANDEN ET GODT BLAD FOR ET AAR OG EEN ELLER FLERE GODE BØGER.

EVANGELII BASUN PUB. CO.

ST. PAUL PARK, MINN. U. S. A.

Søndagsfolen.

Lektie 3.

Jannar 21, 1917.

Jesu Kristi første Disciple.

Joh. 1: 35—51.

Gyldentekst: Og Jesus siger til ham: „Følg mig!“ — Joh. 1: 44.

Tid og Sted: Jult efter Begivenhederne, som fandt Sted i vor sidste Lektie, i Februar eller Marts i Aaret 27, i Bethania hinsides Jordan.

35. Den næste Dag stod Johannes der atter og to af hans Disciple.

36. Og idet han saa paa Jesus, som gik der, siger han: „Se det Guds Lam!“

37. Og de to Disciple hørte ham tale, og de fulgte Jesus.

38. Men Jesus vendte sig om, og da han saa dem følge sig, siger han til dem:

39. „Hvad søger I efter?“ Men de sagde til ham: „Rabbi! (hvilket udlagt betyder Mester) hvor opholder du dig?“

40. Han siger til dem: „Kommer og se!“ De kom da og saa, hvor han opholdt sig, og de blev hos ham den Dag; det var ved den tiende Time.

41. Den ene af de to, som havde hørt Johannes' Ord og havde fulgt ham, var Andreas, Simon Peters Broder.

42. Denne finder først sin egen Broder Simon og siger til ham: „Vi have fundet Messias“ (hvilket er udlagt: Kristus).

43. Og han førte ham til Jesus. Jesus saa paa ham og sagde: „Du er Simon, Johannes' Søn; du skal hedde Kefas“ (det er udlagt: Petrus).

44. Den næste Dag vilde han drage derfra til Galilæa; og han finder Filip. Og Jesus siger til ham: „Følg mig!“

45. Men Filip var fra Bethsaida, fra Andreas' og Peters By.

46. Filip finder Nathanael og siger til ham: „Vi har fundet ham, hvem Moses i Loven og ligesaa Profeterne har skrevet om, Jesus, Josefs Søn, fra Nazareth.“

47. Og Nathanael sagde til ham. „Kan noget godt være fra Nazareth?“ Filip siger til ham: „Kom og se!“

48. Jesus saa Nathanael komme til sig, og han siger om ham: „Se, det er sandelig en

Israelit, i hvem der ikke er Svig.“

49. Nathanael siger til ham: „Hvor fra kender du mig?“ Jesus svarede og sagde til ham: „Sørend Filip kaldte dig, saa jeg dig, medens du var under Figen træet.“

Jesus begynder sin Gerning.— Af de fire Evangelier, er det kun Johannes' Evangelium, som siger noget om det første Aar, som Jesus prædikede. De andre Evangelister springer over det første Aar, og begynder med Begivenhederne i det andet Aar, medens Johannes synes at indgaa hvad de har berettet, og giver en mere fuldstændig Beretning af dette Aar end noget andet Aar. Det har været kaldt Ubemærketheds Aaret, ikke kun fordi vor Kundskab om det er meget begrænset, men fordi Kristus havde ikke endnu opnaaet den Popularitet, han opnaaede i de følgende Aar. Hans Undervisning eller Lære under denne Tid var ikke saa meget til de store Skarer, som det var til enkelte Individer som Disciple, Nikodemus, og Kvinden ved Jakobs Brønd.

Det var efter han vendte tilbage fra Ærenen, at Jesus begyndte at samle om sig sine første Disciple, som anerkendte ham som Messias. De blev dog ikke hans stadig Efterfølgere, indtil et Aar, da han kaldte dem og de forlod deres Fiskegarn og fulgte ham. Nogle Maanedøer efter de begyndte at følge ham blev de tolv ordineret til Apostle, men det var næsten to Aar efter de først mødte Jesus, at han sendte dem ud til at prædike.

To af Johannes' Disciple følger Jesus.— B. 35—40.

Den næste Dag efter Begivenhederne, som omtales i det 29de Vers, eller to Dage efter Præsterne og Leviterne havde talt med Johannes, stod Johannes med to af sine Disciple og saa paa Jesus. Johannes kendte ham som ingen anden Mand kendte ham, og vidste at han var Gud aabenbarede i Rød. Han sagde til sine Disciple: „Se det Guds Lam.“ Ved disse Ord fremstillede Johannes Jesus som Verdens Frelser og som en større Lærer end han selv var. Disse to unge Mænd fulgte efter Jesus med det samme. Saa snart som Jesus mærkede dette vendte han sig om og talte til dem. Jesus vender sig aldrig bort fra nogen der ønsker at blive bekendt med ham. Den ene af disse var Andreas Peters Broder,

og der er kun liden Tvivl om at den anden var Johannes.

Andrew bringer sin Broder Simon Peter til Kristus. B. 41, 42.

Den første Indskydelse en nyomvendt Sjæl faar er at fortælle sine Venner og Slægtninge om hvad han har fundet. Frelse er noget man ikke ønsker at beholde selv, men man ønsker at dele sin Glæde med andre. Andreas bragte Simon til Jesus, og Peter blev bragt af Herren; vi hører ikke meget mere om Andreas, men det var igennem hans Arbejde at Peter fandt Kristus, saa han havde Del i alle de Sjæle, som Peter førte til Kristus.

Korte Prædikener.

Det er enhver Kristens Pligt og Ansvar at gøre hvad han kan for at lede andre til Kristus ved at tale til dem personligt som Andreas talte til Peter, og Filip talte til Nathanael.

Derfor vi har været med Kristus og er overbevist om, at hvad han lærer er Sandhed, saa er det meget urimeligt af os at lade dem, vi elsker, vandre i Synden og gaa til evig Fortabelse, naar vi ved, at Jesus døde for at frelse dem.

Derfor det er en Forbrydelse at forjømme at frelse vore Medmennesker fra legemlig Død hvor meget større en Forbrydelse er det ikke at forjømme at frelse dem fra en evig Død.

De Unges Afdeling.

Høflighed og gode Manerer.

Af Mollie S. Muncorn.

Sand Hjerte-Religion er Kraften af eller Grundvolden til sand, ægte Høflighed. Dette er en bred Udtalelse, men endog er det sandt, at der kan ingen virkelig Dannelse være uden med Guds Kærlighed som Grundvold.

Baatagne Manierthed, eller ubeständig Enkelt, som kun bruges som et Overlag eller en Rappe til at skjule en ukærlig Karakter, kan aldrig give Tilfredsstillelse til Personen som præfiserer disse Kunstgreb, heller ikke kan de vinde og holde varig Venkab.

Høflighed er en ufejlbarlig og universale Pass, som aabner Vejen for den, som er i Besiddelse af dem, til Pladser, hvor det vilde være umuligt for en at vinde Indgang foruden dem. En Person, som ikke er saa lærd, men som har gode Manerer kan gaa gennem Verden, og modtage Opmærksomhed, medens en meget lærd Person, som mangler Høflighed vil gøre det meget ubehageligt for dem, han kommer sammen med.

Ved blot at følge vedtagne Regler, faar man ikke indtagende og fortrinlige Manerer, men de er Resultatet af et uselvigt Begær om at gøre andre lykkelige, uden Hensyn til hvad det koster os. En fuldstændig Forglemmelse af os selv og en Øyst til at tænke paa andre er den eneste uopslidelige Kædegarn paa hvilket Høf-

lighedens Jælet kan voves.

David sagde: „Din Mildhed gør mig stor.“ Mildhed er et Ord ensbetydende med Styrke og Storhed. Det er en Egenskab som er ønskeligt ligesaa vel i mandlige som i kvindelige Karakterer, og er en magnetisk Magt, som altid efterlader en opløstende Indskydelse. Et Liv, som er helt overgivet til Gud, og som kontrolleres af hans Mildhed vil udsende Stråler af Fred og Gode og vil trøste mange ensomme og mismodige Hjertes hver Dag. Men naar Livet er blevet tilbragt i at tilfredsstille selviske Begæringer og Interesser, og naar enhver tilsyneladende venlig Gerning er blevet tilskyndet af en selvigt Motiv, er det ikke en let Sag at erhverve sig denne indtagende Egenskab; men ved at ligge ganske højlig i den store Pottemagers Haand og daglig bøje os under hans Vilje, bliver vi sagte og stille omdannet til et Kar til Gode, et Kar, som han kan bruge i hans Tjeneste, thi Høflighed og gode Manerer har en meget tildragende Magt i at vinde Sjæle for Kristi Rige, og er ikke en Unødvendighed, som mange Folk tror; men i Stedet for, naar det bruges for Guds Gode, og ikke for at drage Opmærksomhed til os selv, er det en Magt til at drage Mennesker til Kristus.

Den store universale Regel, som kan anvendes paa alle Folk under alle Omstændigheder, blev givet af Herren selv—„Altsaa, alt hvad

J ville, at Mennesker skal gøre imod eder, der skal ogsaa J gøre imod dem."

Et Brev fra Robert C. Lee til sin Søn.

Du maa lære at være oprigtig med Verden. Oprigtighed er Varn til Ærlighed og Frimodighed. Sig just hvad du har i Sindet at gøre under alle Omstændigheder og gaa ud fra, at du er bestemt paa at gøre det rette. Dersom en Ven ønsker en Tjeneste af dig, gør det om det er rimeligt; dersom ikke du kan, sig ham tydeligt hvorfor du ikke kan; du vilde gøre Æret imod ham og dig selv ved Tvetydighed af nogen Slags. Gør aldrig Æret for at vinde eller beholde en Ven; det Menneske, som forlanger, at du skal gøre det købes dyrt til en nedsat Pris. Behandl alle dine Kassekammerater med Bestemthed men dog venligt; du vil finde at denne Fremgangsmaade varer længst. Fremfor alt giv dig ikke ud for at være noget du ikke er. Dersom du ser en Fejl hos nogen, sig det saa til denne og ingen anden. Der er ikke en mere farlig Eksperiment end at forsøge at være een Ting til et Menneskes Ansigt og noget andet bag hans Ryg. Vi skulde aldrig leve ud, tale eller handle saa at det skader nogen anden. Det er ikke det bedste som en Principssag, men er ogsaa Vejen til Fred og Ver.

Hvad Pligt angaar, lad mig ved Slutningen af dette Brev sige, at der for næsten et hundrede Aar siden, var en mærkelig Skummelighed og Mørke—som endnu kaldes „den mørke Dag"—en Dag da Solens Lys blev jagte udslukket som ved en Solformørkelse. Connecticuts Legislatur var forsamlede, og som de saa denne uventede og uforklarlige Mørke faldt paa, delte de alle samme Frygt og Rædsel. Mange troede at Dommedagen var kommet. Nogle paa Grund af den Forfærdelse foreslog at de skulde høre Mødet. Saa stod en gammel puritanisk Mand op, Davenport, af Stamford, og sagde, at dersom den sidste Dag var kommet, ønskede han, at blive fundet paa sin Plads udførende sine Pligter, og derfor foreslog han, at de skulde bringe ind Lys og fortsætte Mødet, saa at de alle kunde udføre sine Pligter.

Der var No i denne Mand's Sind, Stueben af himmelsk Visdom og en ubøjelig Vilighed til at være lydig mod de nuværende Pligter. „Pligt er saaledes det ædleste Ord i vort

Sprog." Gør din Pligt i alle Henseender som den gamle Puritaner. Mere kan du ikke ønske at gøre. Tillad aldrig at din Moder eller mig bærer graa Haar fordi du har forsjømt din Pligt.

En Barnestemmes Magt.

Paa Politistationen i Des Moines havde man forleden Søndag et Bevis for, at et Barns Stemme under visse Omstændigheder kan udøve en større Magt, end en hel Politistyrke. En beruset og meget brutal Mand var netop bleven ført ind i Kaptajnens Kontor, hvor han brølende og under de forfærdeligste Eder udbød sig at rundjule hele Politivæsenet. Midt under et af Mandens heftige Udbrud lød en klar Barnestemme ud fra den nærliggende Cellerang, og om Lynet havde slaaet ned foran Manden, kunde en mere hastig Forandring med ham ikke være indtraadt. „Lead Kindly Light," lød en ren, barnlig Sopranstemme, og en Forvandelse syntes at kvæles paa Mandens Læber. Sangen fortsattes: „The way is dark and I am far from home, Lead thou me on," (hvilket oversat paa Dansk, vilde være, „Vejen er mørk, og jeg er langt fra Hjemmet, Led du mig frem"), og inden de sidste Ord paa den tenore Melodi var hendt i Kontoret og den tiltrængende Gang, var den seks Fod høje, brutale Mand sunket ifræ, skælvende som Espeløv og lullende som et Barn. Politikaptajn Miller, der i Maren's Løb er bleven hærdet ved alle de Optrin, om Politimyndighedernes Indtræden saa ofte fører med sig, vendte sig for et Øjeblik mod Bæggen og syntes meget omhyggelig at pudse sin Næse. Manden, en 40 Aar gammel Murer, gik nogle Minutter senere med højet Hoved efter den Politibetjent, der skulde anviser ham en Celle, der han havde at opholde sig til Politiretten traadte sammen Mandag Morgen. Da Sangen. Nogle Børn havde fra Søndagsskolen i en af Byens Kirker taget en Tur indom Vængslet for at synge for Fangerne. Barnet med Sopranstemmen blev i højeste Grad forlegen, da Politikaptajnen spurgte om hendes Navn, og undselig trak Pigen sammen med de andre Børn sig tilbage uden at have nogen Rundskab om, hvorledes hun med sin Sang havde fældet en brutal Ræmpe.

—Udb.

Evangelii Basun

Sandhed

Renhed

Missionsnummer.

17de Aarg.

Torsdag den, 10de, Januar, 1917.

Nummer 2.

Gør vel.

Vor Frelser og vor Mester
Gik om og gjorde vel,
Og endnu han stadfæster
Sit Ord med Gerning selv.
Hans Kirke den maa træde
I samme klare Spor,
Med Gerninger her nede
Besegle Korsets Ord.

Gør vel med begge Hænder,
Fra Himlen tag og giv;
Gør vel til Verdens Gænder,
Gør vel mod hvert et Liv.
Den Gaand saa haardt behøves,
Gaa rundt og glæd og gavn,
Og Liv skal atter leves
I Jesu Kristi Navn.

Men hvad din Højre lindrer,
Din Venstre ej fortæl,
Saa taus som Stjernen tindrer
Gør vel, gør vel, gør vel!
Ved det skal Troen vides,
Ved det du glædes selv,
Ved det skal Herren prises:
Gør vel, gør vel, gør vel!

"Hellig-
ge Dem i
Sandhe-
den; dit
Ord er
Sand-
hed" (Joh.
17: 17).

"J er
alle rede
rene paa
Grund
af det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der" (Joh.
15: 3).

Evangelii Basun Publishing Company

St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Hvorfor jeg er et Vidne.

Mel: „De kommer fra øst og vest.“

Vi kaldtes fra øst og vest
Vi kaldtes fra fjern og nær
Vi kaldtes af Gud og sendtes saa ud
At være hans Vidneher.
Vi gaar med hans glade Bud
Dg raaber til verden ud:
„Jesus end er Synders Ven
D, kom til ham, hver og en.“

Tidt Bliffet tilbage gaar
Til venner vi hist forlod;
Ej Hjemme os naar, nu Fremfart vi faar,
Mer Iver og øget Mod.
Thi Venner paa Kne vi jer,
Om Fremgang for os de ber;
Deres Bøn og elvors Graad
Os løfter til større Daad.

Men oftest gaar Bliffet op
Til Jesus, hvis Kald vi fit;
Med Omhed han ser paa Vidnerne her,
Paa Syndere med Længsels Blif.
Hans Omhu al Verden naar,
Sliq Kærlighed vi og faar,
Drives saa til Ord og Værk.
Skønt Modstand er stor og stærk.

Men dernæst gaar Bliffet frem,
Vi skuer en Stare stor,
I Synden de gaar, for Dommen snart staar,
De trænger Guds Frelses Ord.
De kender ej Gud ej Haab,
Den Nød er som taus Raab:
„Kom og hjælp, vi kan ej selv
Naa frem til Guds Frelses Elv.“

Vi sejler paa Stormfuldt Hav,
Vi vandrer paa tornfuld Vej,
Med taarevædt Kind, dog glade i Sind
Vi tror, o min Gud, paa dig.
I Lyd af de Bønner bag,
I Kraft af Fortabtes Drag
Haster vi i Jesu Navn,
Dg Lynnen blir manges Gavn.

Micala J Simonsen.

De ubrugte Kræfter.

Der er i Kristenheden ligesom ude i Naturen Kræfter nok; men de er lantfra tagne i Brug alle. For at kalde paa disse ubrugte Kræfter er det nødvendigt at gøre opmærksom paa følgende Punkter:

Man kan ikke være med til at nyde Evangeliets Goder uden at bære dets Byrder. Det er paa tværs af Guds Tanker; det er næsten en Forbrydelse at ville være Kristen uden at paatage sig Forpligtelserne som saadan. Den Lov at Allet forpligter, gælder ogsaa i Guds Rige.

Derfor man tager Byrderne op, bliver de forvandlede til Goder. Der er Byrder, der kroger, og der er Byrder, der ranke, og til de sidste hører Guds Riges Byrder. De brin-

ger et Menneske ind i en god og rart aandelig Væf; der er intet, der som dem hjælper over megen teoretisk Tvivl og ranke Troen og Kærligheden og det kristne Haab.

Verdens Nød venter paa de ubrugte Kræfter. De hedenske Religioner kan ikke rejse eller rense Menneskeheden, Oplysningen kan det heller ikke; det eneste, der kan gøre det, er Kristi Evangelium. Verden ligger i det Onde, og lag det ligger de dybe Sukke, der ikke lader sig stille tilfreds af det Onde; det er Verdens Nød, og den kan kun blive hjulpen af Kristendommen.

Gimlens Kræfter venter paa os. I og for sig kan det frelsende, genjødende Arbejde ikke gøres af Mennesker; det maa ske ved Guds Hjælp. Vi maa sætte Gimlens Kræfter i Bevægelse ved Bøn og Forbøn, den Magt, der næsten er et Stykke Almagt, har vi faaet af Gud.

En af Bibelens største Tanker er Missions-tanken.

— Skovgaard-Petersen

Hold Ilden brændende.

Af J. M. Nichols-Roy.

Varige Missions Foretagender kan ikke drives ved en ustadig og vakkende Missionsaand i Menigheden. Enhver troende behøver Liv, tiltagende Liv, for at bevare hans Missionsaand. Dette Liv er ikke kun en Begejstring, som varer kun for en kort Tid. Der er noget dybere end bare Følelser og Begejstring. Menneskets Sjæl bliver meget let antændt af Begejstringens Ild, som opflammer for en Tid. Dette er Tilfældet særlig i religiøse Kredse. Og for en Tid brænder Ilden næsten vildt, men snart uddør den. Men vi behøver noget der vil holde Guds Ild og Lidkærlighed for hans Arbejde i Brand i vore Sjæter hele Tiden. Vi behøver en brændende Kærlighed for døende Sjæle. Og dette kan vi kun være i Besiddelse af ved en personlig Nærvarerelse af den Hellig Mand.

Jesus vidste, at Menighedens Forsøg paa at frelse Verden uden dette altid lydende Liv og Magt vilde være frugtesløse; derfor befalede han sine Disciple, at de ikke skulde forlade Jerusalem, men vente for Faderens Forjættelse. Han sagde: „Men I skal døbes med den Hel-

lig Mand om ikke mange Dage." „Men I skal faa Kraft, naar den Hellig Mand kommer over eder; og I skal være mine Vidner baade i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria og indtil Jordens Ende." Hellig Mandens Nærværelse erilden, fra hvilken denne mægtige Strøm af Missionsiver kan altid fylde. Hvorforhelst denne livgivende Nærværelse søles, vil der altid kunne spores en selvfornægtende Mand. Og dette behøver vi, for at holde vore Hjertes ilve for den evige Velsæd af de døende Missioner; og dette behøver vi ogsaa for at have hans Nærværelse hos os. Det er dette, som forædler Mennesket og opløfter ham paa Jævnhøjde med den guddommelige. Men naar de troende kommer bort fra denne selvfornægtelses Mand, søles heller ikke mere Hellig Mandens Nærværelse iblandt dem. Derfor finder de Tid, Styrke og Midler til at pødsle bort paa dem selv. Det er kun naar Guds Kærlighed, som er udøst i vore Hjertes, af den Hellige Mand begynder at aftage, at man begynder at søle retfærdiggjort i at tænke paa Spørgsmaal som angaar os selv og vor egen personlig Udseende og Prydelse o. s. v. Naar Tanker om selv spiller en saadan Rolle i vor Hjertes Kampplads, bliver Ohjet, som oplyser vor himmelske Vej uklar, og vi kan ikke se vore Pligter mod Gud og vore Medmennesker. En har sagt: „Selvfornægtelse er Religionens Begyndelsesgrund, og opløser sig i Guds Kærlighed. Lad Tanken om selv trænge ind; lad Kunstneren kun standse og tænke paa, hvad Løn hans Arbejde vil bringe ham, vil Kunstfærdigheden forlade hans Haand, og Gens Magt vil forsvinde. Fortrinlighed staar i Forhold til vor Glemsel af Selvet." Det er Kristendommen eller Jesu Kristi Religion, som lærer Selvfornægtelse. Vi træder ind i den hellige Religions Mand, naar vi vandrer paa Selvfornægtelsens Sti.

Ønsker vi at være virksomme Vidner for Gud? Har vi en brændende Længsel efter at se Guds mægtige Haand arbejdende midt iblandt os, og arbejdende for de Nationer som er endnu under Dødens Skygge. Der er kun een Maade at naa dette Maal, og det er ved Kraften, som gives os fra Oven, ved den altid-blivende Nærværelse af den Hellige Talsmand. Vort Begeme uden Sjælen eller Manden er en livløs Form, hvor smuk det end maa være.

Det er Manden der giver Styrke, Færdighed, Skønhed, Intelligens og Liv til Begemet. Vore Ord, vor Visdom, vor rigtig fylde og oratarisk Angivelser er alle livløse, og har ingen Magt til at frelse en eneste Sjæl. Men naar Manden gør dem levende, er de Liv og Styrke til dem som søger Gud. Manden kan blæse Gens Mandedræt endog ind i både Ven. Lad os altid holde dette for være Sjæle.

Forgæves forsøger et Menneske at gøre noget, saa at Vejen kan synes lidt mere tiltrækkende for Tilskuerne. Men alt dette er kun unyttig Anstrengelse. Maaske vil den litige Verden rose og bisalde hvad han gør; men alene ved dette vil han ikke drage en eneste Sjæl til det velsignede Kors, igennem den snævre Port, eller til Jesu Kristi selvfornægtende Vej. Naar vi tror, at vor Visdom, vore Planer, vi vinde Verden, er Verden visere end vi, og der er Fare for at den, lidt efter lidt og uden at vi aner det, vil drage os til sig. Og eder i Aft, I den Højestes hellige! Lad os ilet ikke bryde os om den bedrægelige Ros af de verdslige; lad os holde os paa den snævre Vej. Gens bliver alt vort Arbejde for Gud, alt vort Missionsarbejde kun som Maskinarbejde. Vi forsøges maaske i Tal, men Talet af Mavnene, som skrives i Livets Bog bliver ikke større.

O Guds Menighed! kan vi ikke i denne Tid, faa en Lærdom fra vor Herres første Disciple? Idet Hellig Manden tog sin Bolig i deres Hjertes, gjorde den, at de lagde deres alt paa Tjens Alter. Jeg tror heller aldrig, at de fortjød, at de gjorde dette; thi Gud belønnede dem ved en mægtig Udgydelse af hans Velsignelser fra oven. Gerne gav de deres alt til Herren; der var ingen Tvang, kun som Kærligheden tvang dem. „Thi alle de, som var: Ejere af Jordstykke eller Guse, folgte dem og bragte Salgssummerne og lagde dem for Apostlenes Fødder." Tænk! Mænd og Kvinder gerne og med Glæde gav deres Tjeneste, Gaver og Penger til Herren. Pris ilet Gud! thi de Dager besøger os nu igen. Naar Gens Manden bevarer i Hjertets Tempel, afætter og udstøder den Guden „Selv." Det var Hellig Manden, som gjorde Jesu Kristi første Vidner saa mægtig og saa selvfornægtende. Derfor, o Kristi Brud, hold dig selv paa Selvfornægtelsens og Rydighedens Alter; vend ikke dit Ansigt til den bedrøgende Verden;

hvi paa at dit Borgerkab er i Himmelen. Saa kan du holde Guds Jld og hans Kærlighed for dyrebare Sjæle brændende paa dit Hjertes Alter, og du skal staa iplettet fra Berden.

Helte fra Missionsmarken.

Frem mod Afrikas Indre.

En Efteraarsdag i Maret 1875 red tre Mænd ud fra King Williams Town i Kaplandet for at foretage den lange Rejse mod Nord til Besutolandet. De var alle tre fransktalende. Den ene var en Schweiser, som havde været Major i den engelske Hær, men nu havde indviet sit Liv til Herrens Tjeneste. De andre to var Franskmænd og havde allerede i en Mærkelig forkyndt Evangeliet blandt Besutonerne.

Der var et Emne, som optog dem stærkt paa Ridturen. Kristendommen havde allerede slået Rod i Besutolandet, saa der var et kraftigt Menighedsliv blandt de Indfødte. Hvad var nu rimeligere, end at man søgte at lade Lyset skinne længere op mod Nord for de talrige Stammer, blandt hvilke Livingstone havde færdeles?

Da de paa deres Heste var sat over Kei-Floden og landede paa den nordlige Bred, greb den samme Tanke dem alle tre; de steg af Hestene, knælede ned og indbiede sig til Guds Tjeneste i den ny Gerning, der syntes at aabne sig for dem. Og da de atter begyndte at ride, sporede Majoren sin Hest, svingedes sin Hat, galoperede han op ad Skrånten, idet han raabte: „Tre Soldater, som er rede til at erobre Afrika!“

Disse Mænd mente, hvad de sagde; og vi skal nu høre om, hvorledes en af dem ved Navn Coillard holdt det Løfte, han havde givet Gud ved Kei-Floden.—

Menighederne i Basutolandet var enige om, at han skulde være i Spidsen for Ekspeditionen Nord paa. Han var vant til et Liv paa Felttoget. Thi i tyve Aar havde han og hans Hustru som Regel ikke haft andet Bym end en Vogn. Først nu for nylig havde de bygget sig et hyggeligt Hus og plantet en Have rundt om det. Men de skulde ikke komme til at spise af dens Frugter. Thi Resten af deres Liv skulde bruges til at gøre for Stammerne ved

Sambese-Floden, hvad de allerede havde gjort for Basuto-Folket.

Op igennem Transvaal-Republikken gik Karavanen, bestaaende af Coillard, hans Hustru og Niere og fire indfødte Lærere samt en Flok Oksene. De passerede Limpopo-Floden og vadede dermed inde i et øde Land, hvor de kun fandt Vej ved Hjælp af Kompasset og Stjerneerne.

Den første Høvding, de derefter traf paa, lod i Begyndelsen meget venlig; men under Skin af at vise dem Vej, førte han dem til en stejl Skrånt, hvor det var Meningen, at de skulde være styrket ned af. Da det mislykkedes, røvede han 17 af deres Oksene.

Den næste Høvding, de traf, var Lobengula, som regerede over Matabele-Folket. Nogle af hans Mænd havde taget dem til Fange og ført dem i Mærch til Hovedstaden Bulawayo. Det tog tre Uger, og paa Vejen blev enhver Bekvæmlichkeit nægtet dem. De maatte ikke saa meget som vaske sig, thi Høvdingen skulde kunne se, at de havde hastet af Sted for at adlyde hans Befaling.

Udenfor Hovedstaden blev de modtaget af en Djævelbesværger, som hyppede en Okseskin i en grøn slimet Mixture og stænkede denne paa dem baade foran og bagpaa. Coillard, som han betragtede som en Trolldmand, der vilde konkurrere med ham, gav han en dobbelt Omgang.

I fire Maanedes holdt Lobengula dem i Fangeskab og slap dem derefter løs med den Betingelse, at de aldrig mere maatte komme i hans Land.

De havde intet Valg. Med tungt Hjerte begav de sig mod Sydvest. Her traf de en ganske ung kristen Høvding ved Navn Khama. Og han interesserede sig meget for deres Plan om at drage mod Nord. Han havde nogen Forbindelse med Barotsa-Folkets Høvding, Lebalika, som herskede over et vidstrakt Land ved Sambese-Flodens øvre Løb. Som raadede Khama dem til at opsjøge.

Han gav dem Folk med, og det vidste sig at være en udmærket Beskyttelse mod de forskellige Buskmænds-Stammer, som de nu traf paa, idet de frydsede den store Orken.

De naaede Sambese-Floden paa det Sted, hvor dens Biflod Chobe falder ud i den. Her maatte de vente længe, da der var Borgerkrig

i Landet. Endelig gav Lewanika dem Lov til at komme til Hovedstaden. Men det blev kun Indledningen til ny Skuffelse og Banstengheder. Høvdingen tænkte nemlig blot paa at drage Fordel af dem; og naar de ikke tunoe adlyde ham, skældte han dem ud og forbød alle Folk at give dem Mad. Desuden maatte de stadig se, hvorledes Slavelørn blev myrdet uden Skaansel. Gik de ud fra deres Hus, stødte deres Fødder stadig imod Pandeskaller eller Knogler af Folk, som var blevet brændt ihjel.

Omfrider begyndte Lewanika at skamme sig over sin Grusomhed og at ønske at faa sit Folk civiliseret. Og da han forstod, at Kristendommen ikke kunde skilles fra Civilisation, tog han ogsaa imod den og begunstigede dens videre Udbredelse.

Dermed blev det muligt for Coillard at foretage en større Ekspedition længere op ad Sambeze-Floden. Han havde 40 Mænd med sig i 10 Kanoer; og da det var lige efter Regntiden, var store Strækninger af Landet oversvømmet. Op af Vandet stod Græs Blade, røde, blaa og hvide Viljer og kæmpemæssige Ronvolbulus..

Langt oppe ad Floden traf Coillard en gammel, næsten blind Mand, som havde set Livingstone og fortalte, hvor denne havde haft sit Telt opslaaet. Da han hørte Coillard tale om Jesus, sagde han: „Det er just, hvad Doktoreren plejede at sige.“

Paa et Sted holdt de et Møde for Befolkningen; og da de sang en Sang var der mange, som stemte i med.

„Hvem lærte eder den Sang?“ spurgte Coillard.

De nævnede Navnet paa en ung Mand, som havde gaaet i Skole hos ham. Det var en stor Opmuntring for ham at se, hvorledes den gode Sæd aldrig udsaaes forgæves.

Omfrider kom de til Egne, hvor Lewanikas Navn ikke længere hørte dem Beskyttelse. En Flok unge Mænd, bevaenede ried Bøsser, kom og tog dem til Fange og forlangte, at de skulde betale den Afgift, som de altid plejede at kræve af rejsende Handelsmænd. Coillard fortalte dem da, at han var ingen Handelsmand, men en Lærer, som var kommet for at undervise dem om de Ting, der hører Guds Rige til.

De førte ham derpaa til deres Konges Ka-

venge. Han sad og troneede paa en Stol med et spraglet Tæppe om sig; og en Slave holdt over ham en uhyre stor blaa Bomulds-Parasol. Alt hvad de sagde, betragtede han som Løgn; og efter at have holdt en Tordentale for dem forsvandt han ind i sine Koners Hus.

Det saa slemt ud for Ekspeditionen. De havde slet ingen Gode kunnet faa, siden de kom indenfor denne Konges Magtomraade, og var allerede nær ved at bukke under for Sult. Tilmed havde to af dem faaet Underretning om, at det var Kongens Hensigt at myrde dem alle, fordi han hadede Baratse-Folket.

Den Nat sov ingen af dem. Kristne og Hedninger bad alle til Gud. Og næste Dag var der sket et forunderligt Omflag i Kæmges Sind. Han sendte dem en rigelig Forskning af Madvarer. Og da de i samlet Optog gik til Høffet for at takke ham for hans Venlighed, meddelte han dem, at han var kommet til at tro paa deres gode Hensigter, og bad dem glemme, at han havde været i daarligt Humør Dagen forud.—

Her slutter vor Beretning om Coillard. Men siden han møjsommeligt arbejdede sig frem i disse Egne, er der sket stor Forandringer. Baratse-Landet er indgaaet som et Led i det britiske Verdensrige, og Kong Lewanika har aflagt et Besøg i England for at hilse paa Kong Edward.

Over de store Victoriabandsfald paa Sambeze-Floden er nu en vældig Jernbanebro udspejndt. Vil man rejse samme Vej som fordam Livingstone og senere Coillard, kan det ske i al Befvemmelighed med de luksuriøse indstrede Jernbanetog paa Linien: Kap-Cairo.

Men vi vil ikke glemme de Mænd, der drog frem her som Banebrydere, idet de forsagede alle Livets Befvemmeligheder for at kunne bringe Evangeliet til de fjerne Folkeslag i Afrikas Indre.

—John C. Lambert.

Afrikanisk Hexeri.

I et lille Skrift: „Kameruns Urifov.“ fortæller en af de første Missionærer, som kom til hint Land, om at den Overtro, Evangeliers Sendebud maatte kæmpe imod, for at bane Vej til de Sortes Hjertier.

Da Bakundamændene en Gang saa, hvorle-

des Missionærens Kof fogte hans Ris op, blev de meget bange, fordi de mente, det var en Virkning af Trolldom. Og det var kun efter megen Overtalelse, at de besluttede sig til at nyde noget af denne „forherede Ris“

Det var mellem de hedenske Vankundaer strengt forbudt at spise Sønsekød. Den, som overtraadte Forbudet, blev levende begravet.

Hvis der brød nogle Elefanter ind i deres Plantninger, mente de, det var en Følge af, at en Trolldmand havde tilfaldt disse Dykhuder.

Enhver Plage og Sygdom blev tilregnet en Trolldmand.

Høvdingen i en Landsby raabte en Nat aldeles rasede: „Hvorfor kommer du til mit Hus og bringer mig disse Moskitoer, som plager mig, medens alle andre Folk sover?“ Han mente naturligvis en ukjendt Trolldmand. Dør et Menneske, mistænker man altid et eller andet uskyldigt Menneske, og det maa da tæmme Giftbægeret. Bukker han under for Giften, saa ontager man, at hans Skyld derved er bleven bevist; overtaar han Forgiftningen, gælder han for uskyldig.

Missionæren kom en Gang til, just som der blev udført en saadan „Gudsdom“ over flere Personer.

En Mand saa allerede død paa Jorden. Kun med stor Møje lyffedes det ham at redde en stakkels Dreng fra den samme smertelige Skjæbne.

Hvor er Hedningerne dog raa, ubidende og fjælseskjæle!

Hadde Mændene i en Landsby besluttet sig til at gaa paa Jagt, saa maatte Trolldmanden først spørges til Raads. Han beredte en Trylledrik til dem, han vilde beskytte; den skulde have den Virkning, at de blev ufejlbare Jægere, hvis Spyd og Pile sikkert naaede sit Maal. Foruden dette plantede han en vis Urt i Jorden for at tiltrække Vildtet.

Mod Sygdomme anvendte han al Slags Skrafsammen: Dyrekugler, Fjer, Haar, Græstetter, Muslinger o. s. v. saakaldte Amuletter, der skulde holde den onde Sygdomsaand borte.

Disse slu, onde Bedragerer holdt Folk i stadig Angst, og hvad der modsatte sig dem eller ikke bragte dem Offergaver nok, blev snart skaffet ud af Verden ved Hjælp af Gift.

En anden Missionær fortæller om Overtroen

i Mhante; det er ligejom Kamerun et Land i Vest-Afrika.

I lang Tid blev dette Land regeret af en grusom og tyrannisk Dronning, indtil Englænderne indtog Landet, affatte den sidste, særlig blodgerrige Konge og gjorde Ende paa hans Uvæsen. Baseses Missionen arbejder her, og en af dette Selskabs Missionærer fortæller: Tidligere blev utallige Menneskeofre bragt Guden Lanna, der er en Fetish (en Slags Gud); og endnu den Dag idag tør Hedningerne ikke gisse i den; Præsterne vaager strengt over, at dette Forbud overholdes, for at Landet kan vedblive at beholde Vandgudens Gunst.

Fetishpræsten er ogsaa en Regnmager. Han sørger for Landsbyens Renselse og for dens Ofcerfester. Et Stykke Træ paa omtrent 60—70 Ctm.s Længde var flettet ind i en Kold, der var udspændt med Snore. Det var en Regnfetish, der blev baaret omkring af en Skare unge Mænd, der afvejlende hoppede og sprang, snart i Trav og snart i Galop, indtil Trætheden tilsidst fuldstændig overmandede dem.

Fetishens Helligdom var en lav Hytte med et Græstag, der gaar op i en spids Kogle. I Døren til denne sad Præsten og saa til med et lunt Smil.

Bærerne kom ogsaa hen til os; vi var nær ved at tabe Bejret ved den djævelske Stamt, som Tingesten udsendte. Men denne Stamt hører aabenbart med til Regnfetishens Rapt.

Forhen brugte man i Mhante at overstrøge de døde Høvdingers Ben med Menneskeofrenes Blod; paa den Maade fik de atter Sjælens Kræfter tilbage, mente man. Andre Steder i Afrika bader man sig i Elefantblod, for at blive stærk, og i Ostafrika drikker Hyrderne Ureblod for at blive kraftige.

Døden hellere end Enkestand.

Ms E. Faith Stewart.

Kunst fornødig blev en fattig Hindu Mand, som jeg kendte meget syg. Da det blev kendt at han ikke kunde leve, gik hans unge Søn, som var kun seksten Aar, ud og druknede sig selv. Hun kendte alt for godt til, hvad det vilde sige at være en Enke, og hun valgte hellere Døden.

Medens det er sandt, at gennem Kristendommens Indflydelse har meget blevet forandret

her i Indien i den sidste Aarhundrede, staar alligevel den sorgelige Kendsgerning tilbage, at de fleste Menneſker i Indien er endnu indhyllet i Gedenſkabet's Mørke. Og der er maaske ingen Klasse Menneſker i Indien der lider mere som en Reſultat af denne Mørke end de ſtakkels Enker. Endſkønt Enken bliver ikke brændte levende paa ſin Mands Ligbaare, ſom i forrige Aar, er Livet, ſom venter en Enke efter hendes Mands Død, en levende Død.

Engen har Medføleſe for hende. Engen Trøſteſord bliver talt til at trøſte hendes bedrøvede Hjerte. I det Aanden forlader hendes Mands Regeme forlader ogſaa den sidste Straale af Liv og Haab, hendes Liv. Da Folk tror, at hun er Marſag til ſin Mands Død, maa hun naturligvis ſtraffes. Fra den Dag bliver hun en Guſtræl i hendes Svigerforældres Familie. Hun bliver indelukket fra Verden, og udelukket fra enhver Fornøjelſe i Familien. Den Lidelſe, ſom mange af dem gennemgaar kan ikke beſkrives. Mange vælger Døden for at undgaa denne Lidelſe, ſom varer ſaa længe de lever.

Intet andet end Evangeliet's klare Lys, vil bringe Frihed til diſſe ſtakkels Kvinder. Hvad gør vi for at ſaa Sandheden til diſſe formørkede Sjæle, ſom er vore Søſtre? Beder vi? Arbejder vi? Giver vi? Eller ſtaar vi ledig? Maa Gud hjælpe os til at føle en Byrde for at ſaa Sandheden til dem, ſom endnu er i Mørke.

Kriſtendommens Virkning paa Koreanerne.

Fra en Tale holdt af Joſef L. Kim,
en indfødt Koreaner.

Omkring ved Aaret 1911 eller 1912 kom Menighederne i Pingghang den næſt ſtørſte By i Korea ſammen for at holde en Dags ſpecielle Møder, og Gud udgød ſin Hellig Aand over dem og mange hundrede Menneſker blev omvendt. De blev hele Natten og bad indtil Sjæle blev frelſt. Mange Folk udbrød: „Hvad ſkal jeg gøre, for at jeg kan blive frelſt?“ Vi maa bede indtil vi faar, hvad vi beder om.

Gud er langmodig. Hans Tanke er højere end vore Tanker. Han ved og han forſtaar. Der er ikke ſaa mange Kriſtne i Korea, men de, ſom er blevet Kriſtne er meget virkſomme og villig til at forſætte dette ſtore Miſſions-

arbejde. Gud beſigner dem paa en underbar Maade. De fleſte af eder ved hvorledes Kriſtendommen har gaaet frem i dette Land.

Vi maa Arbejde for Gud og have et viit Maal for Øje, og vi maa bede indtil vi opnaar Reſultater. Gud ønsker, at hans Felt ſtal altid være i Virkſomhed. Vi maa være levende Kriſtne og ikke døde Kriſtne. Nogle har ikke mange Penge, men de er villige til at Arbejde for Menigheden eller for Prædikan-ten, og Gud beſigner dem paa en underbar Maade. Nogle Menneſker rejſer ſem og tredive engeliſke Mil til Møde. Der er meget Pligt-tro. Det er ligemeget hvorledes Bejret er, de kommer til Møde alligevel.

De prædiker Evangeliet fra Hus til Hus og priſer Herren beſtändig. Det er derfor Gud Beſigner dem. Denne Gud er altid den ſamme. Mangt og meget bliver forandret, men Herren forandres aldrig.

Siden Miſſionærerne rejſte til Korea har de gjort et ſtort Arbejde. De har ladet trykke religiøſe Blade og udbredt dem over Landet, og Folkene læſer dem. De rejſer til Landsbyerne og til de ſmaa Huse, og de prædiker ikke, men læſer Skriften og beder med Folket. Paa denne Maade gør de Miſſionsarbejde. Vi kan ikke alle være Prædikanter, men vi kan alle læſe Bibelen og bede. Derfor nogen ønsker at være en ſtor Evangeliiſt eller ſtor Prædikant, maa han være ydmyg, barmhjertig og kærlighedsfuld. Vi maa gaa ud og lade bort Lys ſkinne for Menneſker, ſaa at de kan ſe Kriſtus i os.

Næſten alle de troende i Menighederne i Korea er ulærde Menneſker, men de ønsker at gøre noget for Gud, og Gud beſigner dem. De nedriver Afguderne. De havde mange Afguder, mange ukendte Guder. Denne Prædiken, nedriver diſſe Guder, fordi Folket lærer og tror, at Gud er nidkær, og de ønsker ikke at tjene andre Guder end ham. Vi maa tjene en levende Gud.

Folket i Korea dyrker Afguder og kaſter Ris og Penge i Floden, og bruger deres Penge paa denne Maade, før de lærer den ſande Gud at kende. De tilbeder forſkellige Guder—Træer, Stene, Bjerger Røer og forſkellige Ting. Derfor er de i en ſaadan Mørke. De kendte ikke noget til den ſande Gud. For en lang Tid havde de Øjne og kunde ikke ſe, Tre men kunde

ikke høre, men nu er der mange som kan høre og se, thi de har lært Gud at kende. Kristendommen forandrer mange Skifter og ogsaa Tilstanden i det sociale Liv ogsaa siden Kristendommen kom ind i Landet, har Samfundets stilling forbedret sig meget.

Folket i Korea sendte kun deres Drengene i Skole, og Kvinderne var aldeles ubildede, men siden Kristendommen kom, sendes ogsaa mange Piger i Skole. Folket der tror nu, at Piger kan gøre næsten alt, som Drengene kan gøre, og at de kan tage Del i Livets Affærer. De kan være Lærere og gøre Missionarbejde. Men deres Løn er ganske lidet.

Vi maa alle have Guds Kærlighed i vore Hjerter, og saa kan vi gøre noget for Gud. Ingen kan være tilfreds uden, at Guds Belsignelser hviler paa dem. Vi maa have Gud i vore Hjerter saa kan vi gøre hvad han lægger paa os. Næsten alle Mennesker søger noget andet først, men det er ikke den rette Vej. Først saa Gud i Hertet ogsaa et rent Herte og rene Hænder, og Gud vil gøre alt godt. Gud er Kilden til al Belsignelse.

En Kristen bliver aldrig gammel. Vi kan altid være unge, dersom vi vil gøre vor bedste og gaa fremad. Dersom en Kristen gaar ikke fremad gaar han tilbage; han kan ikke staa stille. Naar et Menneske fører paa Cykel, gaar han altid frem. Han kan ikke staa stille ellers falder han. Saaledes er det ogsaa i det kristne Liv. Eftersom en Kristen lever og bliver ældre i Guds Tjeneste, frembringer han sødere Frugt, ligesom et Palmetræ, som er et Billede paa en Kristen. Jo ældre et Palmetræ bliver, desto sødere bliver dets Frugt.

Kvindens Stilling blandt Hedningerne.

En Missionær traf en Dag en Mand siddende ved Beskæftigelsen og græde bitterlig. Da han forhørte sig om Grunden, sagde Manden: „Min Hustru er lige død.“ Da en Ven af Missionæren, som ledsagede ham, hørte dette, sagde han: „Denne Hedning har alligevel elsket sin Hustru, saadan som han sørger over hendes Død.“ Missionæren henvendte sig da til Manden og sagde: „Min Ven her mener, at du har elsket din Hustru, og at det er derfor, du græder.“ Da svarede han med et Udtryk af den dybeste Fortørrelse: „Jeg tror da ikke, at jeg vilde elske en

Kvinde? Jeg græder, fordi jeg nu ikke har nogen Kvinde til at tage min Plads, og jeg har ingen Penge at købe en anden for.“

Saaledes er Kvindens Stilling mange Steder blandt Hedningerne en Handelsvare, til Forlystelse eller til Tjenergerning. I Kristus oerimod er Kvinden Mandens Fælle og Medhjælper, Medarbejder med ham til Livet. Det er ingen Forskel paa Mand og Kvinde i Kristus. Hos Hedningerne forundrer Kvinderne sig over, at Missionæren ogsaa interesserer sig for dem. „Det kan ikke hjælpe, du taler til mig; jeg har jo ingen Sjæl,“ er ofte den sædvanlige bemærkning og haabløse Protest, hvormed den hedenske Kvinde møder Missionæren.

Hedningernes eneste Haab.

af J. G. Smith.

Kapitel 2.

Det er umuligt for dem selv at udførelse deres Synder.

Vi saa i vor sidste Artikel, at Hedningernes Guder var daalige Karakterer, at de mangede meget og var jordiske, og at Troen paa deres umoraliske Gudsverker virkede tilbage paa dem, som Tilbad dem med en meget fordærvende Virkning. Vi vil nu betragte hvorledes det er umuligt for Mennesket at frigøre sig selv fra denne Tilstand af Overtro og Medværdighed. Med al Agtelse for disse Filosofer, som har spejleret paa „Sørnsøens Lys“ og Samvittighedens Advarsler som tilstrækkelig til at lede os i religiøse Sager, ønsker jeg at henlede eders Opmærksomhed paa det uimodsigelige Faktum, at i hele Menneskeslægten's Historie, har ingen Mand eller Mand været i Stand til at fremsætte en fuldkommen religiøs System, ikke engang en fuldkommen Regel for Menneskenes Pligter. Moral og Religion var i Glemme, som de græske og romerske Filosofer fra Socrates og Platos Tid undersøgte saa nøje, og endog efter al deres Ræsonnement, Forhandling og Trætte over disse Spørgsmaal af Sandhed og Ret døde de, og efter deres Død blev den hedenske Verden værre og værre. Det kan ikke nægtes at Grækenlands Moralitet gik tilbage fra Generation til Generation, Roms moralsk Tilstand var meget daarligere medens hun var et Republik, og gik saaledes tilbage til de mest afskyelige Udsavælgelser

og Forbrydelser, da hun blev et Rige, indtil hun endelig vaklede og faldt.

Der var tre Marsager, hvorfor Filosoferne ikke kunde afhjælpe deres Lids Onder. Først, fordi de ikke kunde komme til nogen Resutat a. a. anede Sandheden med Hensyn til Gud, hans Egenheder og hans Love; andet, den aabenbarede Umulighed af at gøre deres Læresætninger bindende; og tredje, den Kendsgerning, at det var umuligt for deres Forskrifter at forandre Menneskets moralske Natur. Til Trods for deres Ræsonnement om Universets store Bygmeister, var han kun en „ufendt Gud“ til dem. De kendte ham ikke uden kun ved slutningsvis Ræsonnement, idet de drog den Slutning at der var en først stor Marsag for Naturens Grundlæggelse derfor kunde de ikke aabenbare ham for Menneskeheden. De samlede kun om i Mørket søgende efter Lys. Nogle af Filosoferne erkendte denne Udygtighed til at opdage Sandheden. Saaledes Plato med hans skarpe Indsigt i Menneskets Behov udtalte sin Tro til hans Samtale med Alcibiades, at en guddommelig Lærer skulde komme fra Himmelen for at give en fuldkommen Undervisnings System til Slægten. Socrates troede ogsaa det samme.

Spvad der kan siges om de mange fortrinlige Forskrifter, som Filosoferne af gamle Dage udtalte, forbliver denne Kendsgerning dog, at de var ikke i Besiddelse af nogen Autoritet til at gøre dem bindende paa Menneskers Samvittighed. Medmindre at en Forskrift er givet ved guddommelig Myndighed, vil Samvittigheden nægte at frembringe den; for det indvortes Princip, som er Dommer over Menneskets gode og onde Opførsel. Paa Grund af Sindets Natur er det umuligt for Menneskene at modtage som autoritetsmæssig, noget der kommer fra en menneskelig Kilde. Det er naturligt for Menneskene at tro, at dersom Gud handler, vil Geringerne blive aabenbarede paa en guddommelig Maade. Paa Grund af dette er enhver Religion vi kender til fra de tidligste faldne Tilbedere ned til Mormonerne grundet paa Mirakler, eller i det mindste paa Troen paa mirakuløse Aabenbarelser. Siden Filosoferne ikke kunde udføre Mirakler og gjorde ikke Fordring paa guddommelig Magt, kunde ikke deres Lære betragtes som autoritetsmæssig, men kun menneskelig. Mennesker kunde maaske be-

iragte Aristotles moralsk Maalestof som beundringsværdig, men hvem iblandt dem vilde føle Samvittighedsnag for ikke at adlyde denne Filosofs Forskrifter?

Men den Kendsgerning, at intet menneskelig System af Undervisning, ligemeget hvor storartet, var i Stand til at forandre Menneskenes moralske Natur, har vist sig at være den største Hindring til Ophøjelsen af Menneskeslægten til en højere moralsk Maalestof. Endog om en fuldkommen Undervisnings System var bleven fremvist, som havde fordømt Synd af alle Slags, og som paalagde passende Livsvaner, og havde Systemet blevet modtaget som rigtig, endog kunde det aldrig have udrettet det ønskede Maal; ingen Forandring havde derved blevet tilbragt i Menneskets Natur. Menneskets Natur er syndefuld; thi „Hjertet er bedrægligt, mere end alle Ting, og det er sygt“ (Jer. 17: 9), og derfor er hans Kærlighed forvrængt, thi han elsker at gøre det som er ondt.

Vi har allerede bevist, at hvadsomhelst Mennesker modtager som en Genstand for deres Tilbedelser, vil deres moralske Karakter komme til at ligne denne Genstand. Dersom, den eneste Maade paa hvilken Mennesket kan blive forløst, den eneste Maade han kan blive løstet op fra den lavhæjlet moralsk Standpunkt til hvilket han havde nedladt sig, medens han tilbad disse Guder var, at en passende Genstand skulde stilles frem for deres Tilbedelse og at dens hellige Karakter skulde gøres bekendt for dem „En Strøm kan ikke hæve sig højere end dens Kilde,“ „Ja, kom der dog en ren af en v. en! men nej, ikke en eneste“ (Job. 14: 4). Derfor er guddommelig Aabenbarelse nødvendig. „Gud blev aabenbarede i Rødet“ at en fuldkommen Undervisnings System som hidrører fra en bemyndiget Kilde kunde gives, saa at en passende Genstand for Tilbedelse kunde stilles frem for dem, som var deres Kærlighed værd, og som kunde forandre deres Natur: fra at elske Synden, til at unde Saligheden af Guds Hellighed. „Men alle vi, som med ubedækket Ansigt skuer Herrens Herlighed som i et Spejl, bliver forvandlede til det samme Billede, fra Herlighed til Herlighed, saaledes som det er fra Mandens Herre“ (2 Kor. 3: 18).

(Fortf. i næste Missionsnummer).

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1. 00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1. 25
Six Months......65

Abonenter indsendt fra Skandinavien:

Mårlig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet maa indsendes i Postanvisning, Expressanvisning eller Bankveksel; Primærter modtages for mindre Beløb. Vi er ikke ansvarlig for Kurant sendt i almindelige Breve.

Udskrift for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevfort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den forrige Adresse faa vel som den nye angives.

Al Korrespondance maa adresseres til

Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Abonenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til

Nels Renbeck, Randrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Nyheder fra Missionsmarken.

Russel R. og Bessie Byrum vil sejle fra New York til Egypten den 20de Januar. Søster Byrum (som før sit Giftermaal var Bessie Gittle) har været en Missionærinde i Syrien for over tre Aar, men kom tilbage til Amerika efter Krigen udbrod. Det er deres Tanke at arbejde som Missionærer i Egypten indtil Krigen ophører efter hvilket de vil rejse til Syrien. Lad os bede, at Gud vil give dem en god Rejse.

Br. W. G. Alexander skriver fra Japan: „Der er mange som har Kolera i Byerne langs Kyuten. Der er fem og firindstyve Tilfælde i Tokyo, som er ca. femten Mil herfra. Forryktig erfarede vi den mest voldsomme Jordrystelse vi endnu har følt siden vi kom her. Det standfede Stueuret og rystede ned flere andre Ting. Vi er omgivet af Farer, men vi er ikke forfagt. Vi fortæller paa Gud.“

I et senere Brev skriver han: „Jeg har forryktig døbt to fra Menigheden i Tokyo, og det er min Bestemmelse at døbe to eller tre i Nakato i Morgen. Vi har just haft et Møde i den sidste Plads. Flere er interesserede, og vi ventler at flere skal blive frelst.“

Br. C. J. Forsberg skriver fra Sverrig: „Vi har begyndt Arbejde i en lille By i Nærheden af Gota. Mange er interesserede og vi beder, at Herren vil give os gode Resultater. Vi beder Gud om at velsigne vort Arbejde her i Vinter, at Sjæle maa blive frelst; for dette ønsker vi eders Bønner.“

Fra Cuttack, Indien har vi hørt, at Dr. A. D. Khan og hans lille Søn er meget syg af Feber. Dr. Moses var hos dem. Lad os ikke forsømme at bede for vor trofaste Brødre i Indien.

Søster Faith Stewart, som har Børnehjemmet i Indien, skriver:

„Jeg kan nu sidde op, men har een Fod paa en Rude, og min højre Albue er saa daarlig jeg kan neppe røre den endnu. Men jeg knurrer ikke—jeg fortæller kun hvorfor jeg ikke har firebet før.“

„Vi har gaaet gennem dybe Bande, og har været prøvet paa mange Maader, men Gud har været en nærværende Hjælp, og vi har ikke været mismodige. For seks Uger var mange syge; Sygdom rasede i vort Hjem. Det sidste Barn, som døde, havde Tyfus Feber i otte Uger. De sidste Dage var Søster Mundel og jeg fra udmattet, at vi kunde næsten ikke gaa fra vort Værelse til det syge Barn. Dagen da døde kunde jeg ikke staa op. Men den næste Dag stod jeg op. Jeg bliver stærkere nu, og jeg tror, at jeg snart skal være rask igen.“

„En vis Slags Sidsygdom, som kaldes Indiff Snat har kommet ind i Hjemmet og jeg har haft det en Maaned nu. Jeg har haft Saar fra min Fælle til min Fodsaale; men takket være Gud det forsvinder fort nu. Denne Sygdom kommer i store vædsfende Saar, som æder dybt ind i Kød. Smerterne er skrækkelige. Men, takket være Gud, han bevarede mig fra Koleraen og Tyfus Feberen.“

„Det bragte Taarer til mine Øjne, da jeg læste Brevet fra Amerika, som fortalte hvorledes I bad for os. Gud hørte ogsaa Bøn, ellers var nok mange flere af Børnene blevet taget fra os, men kun fire døde. Vore Sjæter blev smeltet af Taknemmelighed, da vi saa Ivorledes Herren sendte os finansielle Hjælp. Vore Udgifter har været store, men vi har staaet ved vor Beslutning—ikke at gaa i Gæld—og Gud har fuldelig givet os alt, vi har staaet i Behov af.“

„Vi er alle raske her i Gjemmet nu, uden mig, og Arbejdet gaar som sædvanlig. Jeg venter spændt paa at høre om nogen, der kommer for at hjælpe mig. Jeg beder Gud lægge sin Haand paa nogen. Den, som kommer, maa virkelig være kaldt af Gud.“

Broder og Søster R. P. Springer skriver et meget interessant Brev fra Schweiz. De taler om de høje Priser paa Fødevarer og siger: „Det er meget knapt med Fødevarer her nu, og Priserne er meget høje. Vi kan næsten ikke købe Kartofler, Smør, Sukker og Æg, og mange andre Ting kan næsten ikke faaes. Sukker koster ti Cent Pundet og et Æg koster seks Cent. Alle lider under disse Forholde.“ Videre skriver de om hvorledes Herren aabnede Vejen for dem for at faa en meget tiltrængt Hvile: „Herren aabnede Vejen for os. Vi modtog helt ubentet fyrrethve Dollars fra en Kristen Ven. Da vi havde bedt Herren om at hjælpe os, følte vi, at vi kunde bruge en Del af disse Penge for dette Njemed. Vi var bleven indbudt til en Plads i den sydlige Del af Schweiz, og der paa en Gaard tilbragte vi vor Ferie. Vi var borte tolv Dage. Snart efter vi kom tilbage, begyndte vi en Række Møder, som fortsætter endnu. Flere har søgt Gud. Gud arbejder, og vi er opmuntret.“

Broder Thomas Nelsons Sygdom.

Til v r Læsere kan vi med Glæde skrive, at Broder Nelsons legemlige Tilstand er nu meget bedre, saa at det er muligt for ham at gaa ud hver Dag og nyde den friske Luft, samt at fordrive Tiden med lidt let udbvendigt Arbejde.

Han er endnu nervøs til visse Tider, men vi tror, at med Herrens Hjælp, vil han opnaa

et normalt legemlig Tilstand igen. Vi beder at det maatte blive saa, da der er allerede stor Mangel paa Prædikanter, og det synes i Virkeligheden som om Broder Nelson neppe kan undværes. Og sikkert er det, at hans Virksomhed og Indflydelse har været til stor Betsignelse til mange. I mange Aar har han Arbejdet for Guds Riges Udbredelse, og det med en saadan Iver, at han tilføjst maatte bukke under af Overanstrengelse. Og nu, for at genvinde sin Helbred, er det nødvendigt for ham at undlade, for nogle Maaneder, al Virksomhed i den aandelige Omraade.

Lad os som Medlemmer af Kristi Legeme ihukomme ham med vore Bønner. Og lad os ikke forglemme at han gaar den lange Vinter imøde med ingen Udvej til at forsørge hans Familie. Desforuden medførte hans Sygdom, ca. \$75.00, Udgifter.

Vi henleder eders Opmærksomhed til dette, saa at I bedre kunne forstaa at bede for dem. Dersom nogen bliver ledet af Herren til at bistaa Broder Nelson med Midler til at imødekomme disse Udgifter, er vi sikker paa, at det vil blive paaskønnet af ham og hans Familie, og bringe en stor Belønning fra Herren.

S. L. Johnson.

Fra Arbejdsmarken.

Bridgetown, Barbados, B. W. I. Nov, 1, 1916.

Vi takker Gud i Dag for hans mange Betsignelser og fordi vi havde en god Rejse til vor Missionsmark.

Paa Vejen til New York besøgte min Søn og jeg, sammen med Broder Roy Bryant, Missionstederne i Toledo og Cleveland, Ohio, hvor vi havde Missionsmøder. Paa begge disse Pladser blev vore Sjæter meget opmuntret over at se den Missionsiver og Gavnildhed, som de troende beviste.

Vi ankom til New York to Dage før vort Skib, „Guiana,” skulde sejle. Medens vi var i New York nød vi Gæstfriheden af Missions Sammenet der. Vi mødte de andre Missionærer, som skulde rejse sammen med os, og vi skyndte os for at gøre de nødvendige Beredelser for Rejsen; men paa Grund af at flere Skibe var bleven skudt i Søen af en tyff Uldervandsbaad, nogle Dage forud, vilde Lørligheden ikke tillade

vort Skib at sejle før Lørdag den 14. Oktober;

Endskønt vi var ombord et Canadisk Skib og var i Fare for at møde en Underbandsbaad, følte vi dog, at Herren som havde ledet os saa snart indtil denne Tid, vilde ogsaa bevare os fra alle Farer.

Vi sejlede ud fra Havnen i New York omkring Aftenen et paa Lørdag. Vi tog en sydlig Kurs og holdt os indenfor den tre Mil Grænse indtil det blev mørk, efter hvilket Kaptajnen stak i Søen og tog en direkte Kursus til Den St. Thomas.

De første to Nætter vi var i Søen, befalede Kaptajnen, at alle Lys skulde slukkes, saa at vi ikke skulde blive opdaget af en Underbandsbaad, i Tilfælde af, at en ventede paa os.

Men efter to eller tre Dage, følte vi os alle trygge, og vi vidste at det var meget tvivlsomt, at vi skulde møde en Underbandsbaad ude i disse Bunde.

Før vi forlod New York hørte vi, at en voldsom Storm havde hjemført de Danske Vest Indiske Lær, og at meget var bleven beskadiget. Da vi naaede Den St. Thomas kunde vi se at Bygterne var ikke overdreven. Som vi nærmede os den naturfærdig By af Charlotte Amalia, som er beliggende paa tre Bjerge, og som har Udsigt mod en af de pæneste Havne i Vest Indien, kunde vi se at Tagene var blæst af mange af Bygningerne, og at næsten alle Træerne var kastet ned eller brækkede. Da vi gik i Land fandt vi ud, at næsten enhver Bygning paa Øen var bleven beskadiget. Flere nærliggende Lær indbefattende St. Croix, St. John, og Tortola, følte ogsaa Stormen, men lykkeligvis var der kun saa der mislede Livet. Endskønt Havnen i St. Thomas er næsten aldeles indesluttet af Land, var dog Stormen saa voldsom, at meget Fragtgods kom til Skade. Et stort „Samling American“ Dampskib, som havde været indeespærret der siden Krigens Begyndelse, blev knust paa nogle Klipper og gik paa Grund.

Da vi først tænkte paa at rejse havde vi bestemt os paa at tage med „S. S. Parima“, som sejlede to Uger før „Guiana“. Derfor vi havde sejlet med dette Skib var vi bleven overfaldt af denne Storm, da dette Skib mødte denne Storm, da det var to Hundrede Mil fra St. Thomas, og for een Dag og Nat var i Stormens Vold.

En af Passagerne, som senere kom ombord i vort Skib gav os en meget interessant Beskrivelse af, hvad de havde gennemgaaet under Stormen. Han fortalte hvorledes Kaptajnen, efter han havde faaet et traadløst Telegram, som adbarede ham om den kommende Storm, vendte Skibets Kurs mod nord og paa denne Maade for søgte at undgaa Stormen, men forgæves. Han sagde, at Skibet var fuldstændig i Stormens Vold. Vandet kom ind i Skibet indtil Spisefalen stod under Vand og alt deres Bagage blev gennemvaad. Midt under Stormens Brusen, Lynets Glimt, Skibets Rullen, og Praget af de store Tømmerer, frøgte de, at Skibet vilde gaa under. Men endelig lagde Bunden sig og de naaede Havnen i Sikkerhed, med kun Tabet af een Mand. Da vi lærte, hvad de havde gennemgaaet, var vi Herren meget taknemmelig, at vi blev hindret i at sejle med dette Skib.

Folkene paa disse Danske Vest Indiske Lær taler det engelske Sprog, og som vi begyndte at uddøle Litteratur paa Torvet, begyndte Folk at flokkes omkring os, og det varede ikke længe før vor Forskning af Litteratur var opsluppet. Rart Hjerte blev rørt af Medfølelse for disse stakkels hungrige Sjæle, og vi haaber at vi endnu engang vil have Anledning til at fortælle dem om Guds Kærlighed, og hans Magt til at frelse fra Synd.

I længre Tid har de Forenede Stater forjagt at Købe disse Lær fra Danmark, og Danmark er blevet budt en Sum, som er meget mere end deres virkelig Værdi. Disse Lær vilde være af særlig Fordel for de Forenede Stater, paa Grund af deres Nærhed til Porto Rico, og ogsaa fordi de vilde skaffe en fortrinlig Grundvold for en udenlandsk Magt i Tilfælde af at vort Land skulde blive indblandet i Krig. Men enten de kommer i Besiddelse af de Forenede Stater eller ikke, er det vor Pligt at vise disse Mennesker Guds Kærlighed og bære det rene Evangelium til dem.

George D. Coplin.

Før 15 Mar siden havde ikke en eneste Gillipino sat Foden indenom en Søndagsskole. I dag har Derne et indrullet Søndagsskole Elefant paa næsten 60.000, og Bevægelsen er netop i sin Begyndelse.

EN HERLIG ANLEDNING TIL AT SPREDE EVANGELIET!

Et speciel Tilbud paa "Evangelii Basun."

FRA DEN 15de NOV. 1916, TIL DEN 1ste MARTS 1917.

VORT MAAL: "En fordoblet Subskriptionsliste i Aaret 1917."

Tror du vi kan naa dette Maal?

HVIS DU VIL SKAFFE EEN ELLER FLERE ABONNENTER KAN VI NAA DET.

Lad alle vore Læsere forene sig i at arbejde med Liv og Sjæl i denne Kampagne, med dette Maal for Öje: at faa Sandheden indført i saa mange nye Hjem som muligt.

TILBUD NR. 1.

Evangelii Basun for et Aar	-	-	\$1.00
og en af de følgende Bøger indbunden i			
Shirtingsbind	-	-	\$1.00
Væsentlige Bibel-Emner			
Hjem, Helbred og Lykke			\$2.00
Veien til Frelse og Fred			

BEGGE TO
FOR KUN
\$ 1.25

Fra Skandinavien 4.50 Kr.

TILBUD NR. 2

Evangelii Basun for et Aar	-	-	\$1.00
og en af de følgende Bøger med	-		\$.40
Papiromslag			
Væsentlige Bibel-Emner			\$1.40
Veien til Frelse og Fred			

BEGGE TO
FOR KUN
\$ 1.00

Fra Skandinavien 4.00 Kr.

TILBUD NR. 3

Evangelii Basun for et Aar	-	-	\$1.00
og de følgende Bøger			
Tro, Haab og Kærlighed	-	-	.25
Kristelig Vandel	-	-	.10
En Religiøs Ordveksling	-	-	.10
			\$1.45

ALLE FOR
\$ 1.00

Fra Skandinavien 4.00 Kr.

De, som sender Subskriptioner til Canada eller Skandinavien, bør indlægge 25

Cent ekstra paa hvert Tilbud for Porto.

PRÆMIER TIL ABONNENTSAMLERE.

Til dem, som indsender Subskriptioner giver vi følgende Præmier, foruden Bøgerne, som sendes til Subskribenterne.

For at skaffe 2 Abonnenter	-	-	-	1 Kalender
For at skaffe 4 Abonnenter	-	-	-	En hel Aars Subskription paa Bladet
For at skaffe 6 Abonnenter	-	-	-	To hel Aars Subskriptioner paa Bladet.

TAG ANLEDNING AF DETTE BILLIGE TILBUD TIL AT SKAFFE DIG SELV ELLER NOGEN ANDEN ET GODT BLAD FOR ET AAR OG EEN ELLER FLERE GODE BØGER.

EVANGELII BASUN PUB. CO.

ST. PAUL PARK, MINN. U. S. A.

Søndagsskolen.

Lektie 4. Januar 28, 1917.

Jesu Agtelse for hans Faders Hus.

Joh. 2: 13—22.

Gyldentekst: Mit Hus skal kaldes et bede hus.— Matt. 21: 13.

Tid og Sted: Jesus og hans Disciple var i Templet i Jerusalem. De var kommet for at holde Jødernes Paaske. Dette var maaske den første Paaske efter Jesus begyndte sin Prædikegerning.

13. Og Jødernes Paaske var nær, og Jesus drog op til Jerusalem.

14. Og han fandt siddende i Helligdommen dem, som folgte Osfer og Saar og Duer, og Vekselererne.

15. Og han gjorde en Svøbe af Reb og drev dem alle ud af Helligdommen, baade Saarene og Osferne, og han spredte Vekslerernes Smaapenge og væltede Bordene.

16. Og han sagde til dem, som folgte Duer. „Tager dette bort herfra; gører ikke min Faders Hus til en Røvmandsbod!“

17. Hans Disciple kom i Hu, at der er skrevet: „Nidkærligheden for dit Hus vil fortære mig.“

18. Da svarede Jøderne og sagde til ham: „Gvad viser du os for et Tegn, efterdi du gør dette?“

19. Jesus svarede og sagde til dem: „Red Bryder dette Tempel, og i tre Dage vil jeg oprejse det.“

20. Da sagde Jøderne: „I seks og fyrrethre Aar er der bygget paa dette Tempel, og du vil oprejse det i tre Dage.“

21. Men han talte om sit Legemes Tempel.

22. Da han saa var oprejst fra det Døde, kom hans Disciple i Hu, at han havde sagt dette; og de troede Skriften og det Ord, som Jesus havde sagt.

Gvad var Jødernes Paaske?— Først blandt de tre Fester som holdtes hvert Aar af Jøderne, var Paasken, som blev holdt i Maanedens Nisan (Marts eller April), fra den 14de til den 21de. Strengt taget, indbefattede Paasken kun Paaske Maaltidet, og de uhyrede Brøds Dage fulgte derefter, hvilket blev fejret til den 21de....

„Denne Fest blev indstiftet af Gud for at

mindes Israelliternes Befrielse fra Egyptens Trældom, og da deres Førstefødte blev sparet, da Engelen dræbte den førstefødte af Egypterne. Befrielsen fra Egypten ansaaes for at være Begyndelsen af den hebraiske Nation. Israelliterne blev da opløstet fra en Tilstand af Trældom, under en fremmed Tyran, til et frit Folk, som skyldte ingen Lydighed uden Jehovah selv. Udvandringen ansaaes for at være Nationens Fødsel; og Paaske var deres aarlig Fødselsdags Fest.“ International Bible Dictionary.

Jødisk Agtelse for Templet.— Naarsomhelst en sand Israelit var i en tilbedende Stilling, vendte de altid deres Ansigt mod Jerusalem og Templet, paa hvilket Jehovahs Herlighed havde hvilet i de svundne Aar. En Gang om Aaret i det mindste, forsøgte enhver Familjefader at besøge Templet og der ofre til Gud. Dette Tempel havde en aandelige Betydning for enhver gudsfrygtig Jøde; men af! i Kristi Tid var der mange Jøder, som havde tabt af Synne denne aandelige Betydning og i Stedet for saa de kun paa Ceremonierne og de udbortes Skrifter.

Som Paasken nærmede sig, samlede Folk fra Øst og Vest for at fejre denne Fest. De, som kom lang Vejs fra, kunde ikke godt bringe deres Osfer med sig, saasom Osfer, Saar o. s. v., og derfor købte de, hvad de ønskede efter de kom til Jerusalem. Denne Efterspørgsel gav Anledningen til en god Handel i disse Dyr, og de, som havde at sælge blev saa ivrige, at de tog disse Dyr med dem ind i Templets hellige Indgårding.

Da Jesus kom til Jerusalem for at tilbede blev han bedrøvet, ved at finde i Templet, der hvis Sind var optaget af disse Ting alene, og som lovede at bringe disse forskellige Dyr ind i Guds Hus og der drive Handel med Folket. Han irettesatte dem skarpt for dette og drev dem ud af Templet.

Gvad Holdning burde vi have overfor Andagtsstedet?— De forskellige Pladser, hvor vi nu mødes for at tilbede Gud burde ikke betragtes som om de gik i Stedet for det prægtige jødiske Tempel, af to Tusinde Aar siden. Denne Bygning var Sædesædet af den jødiske Religion, men denne Religion blev i Virkeligheden afslået sammen med Mose Lov paa Kristi Stors-

For Jøderne var denne Bygning hellig; det var for dem en Dør til Himmelen.

I Dag er vi ikke indskrænket til nogen vis Bygning, hvor vi venter særlig Betsignelse fra Gud. Men det er godt at komme sammen med Guds Folk og tilsammen tilbede Gud, naar vi har Lejlighed dertil. Vi skulde søge og værdiansættelige Betsignelser, naar vi samles for at tilbede Gud. Vi skulde komme sammen ikke for at overholde de udbortes religiøse Former, men for at tilbede Gud i Aand og Sandhed.

Spørgsmaal: 1. Hvorfor gif Jesus med Di-

sciplene til Jerusalem? 2. Hvorfor holdt Jøderne Paasken? 3. Hvorfor var Jerusalem Hovedsædet for den Jødiske Gudsdyrkelse? 4. Hvorfor blev Offer, Saar og Duer taget ind i Templet, og hvem tog dem derind? 5. Hvor var Jesu Holdning overfor disse Mand? 6. Havde han ret til at blande sig ind i deres lærer? 7. Hvad kom Disciplene i Hu, da de saa Jesu Ridkærlighed for at rense Templet? 8. Hvad spurgte Jøderne Jesus? 9. Hvad svarede han dem?

De Unges Afdeling.

Hvorledes at blive interesseret i Missionsarbejde.

Af P. Winters.

„Jeg kan ikke blive interesseret i Missionsarbejde,” udbrød en pirrelig ung Kvinde.

„Nej, men kære,” sagde hendes Tante; „det kan du heller ikke vente. Det er som at blive interesseret i en Sparrekasse: du maa først sætte noget i før du kan være interesseret. Jo mere du sætter i—Tid, Penge, eller Bønner—jo mere Interesse faar du i dette Arbejde. Men du maa sætte noget i, ellers bliver du aldrig interesseret. Forsøg kun og se.”

Hvor mange Folk er der ikke, hvis Holdning overfor Missionsarbejde er som denne unge Kvinde! Og de synes ikke at kunne forstaa, hvorfor de ikke har nogen Interesse i dette store Arbejde. Mange standser ikke engang og tænker paa, hvorfor de finder Missions Betsignelser af saa liden Interesse, saa optaget er de med at tilfredsstille deres egne selviske Begæringer for denne Verdens forgængelige Ting.

Har I nogeninde lagt Mærke til hvorledes eders Følelser og Meninger bliver forandret overfor visse Ting—enten det er en vis Slags Arbejde eller en behagelig Tur i Skoven om Efteraaret—naar I selv har haft Del deri? Kan nogen have en dybere Følelse af Interesse i et Kunstværk end Kunstneren selv, som har arbejdet for at frembringe det? Kan nogen finde større Glæde i at beskue de gyldne Offer paa Marken, som er rede til Høst, end den, som har hjulpet til at pløje Jorden og saa Sæden?

Hvad Del har du i dette store Arbejde af at

redde døende Sjæle fra evig Fortabelse? Er din Tid, dine Talenter, og Midler overgivet til Ham, som er saa meget interesseret i Missionsvirksomheden, at han gav sit Liv for den? Han „udtømte sig selv,” eller lagde tilside Himmels Forordninger, og kom ned til denne mørke Verden for at lide og dø for fortabte Sjæle, og nu sidder han ved Faderens højre Haand og venter for os. Kan du ikke lide og Arbejde for ham en kort Tid? Nu er Frelsens Dag, men Natten kommer, da ingen kan arbejde.

Derfor vi ønsker at være interesseret i Missionsvirksomheden, maa vi sætte noget i den; vi maa ofre noget for den. Og hvorfor skulde vi nøle eller forsømme at gøre saa? Der er intet Foretagende, som bringer saa god Betaling, og intet tabes som nogeninde bliver anbragt deri, enten det er Tid, Talenter, eller Penge. Vi maa ofre noget for denne Sag, ellers vil vi aldrig blive interesseret i den. For Børnene.

For Børnene.

Di-til.

I Kina bliver en lille Piges Fødsel betragtet som en Byrde, ja næsten som en Skam for Familien. Derfor stræber Forældrene ogsaa efter at skille sig af med dem, derfor de er meget fattige, eller der indtræder Dyrtdid eller Udbrud af epidemiske Sygdomme.

Det er da ogsaa et Led i den lange Række af Kærlighedsgerninger, som Kristi Efterfølgere

har iværksat i dette Land, at der er oprettet talrige Børnehjem, som optager saadanne smaa forstødte og indsatte Piger.

Da der saaledes for ti Aar siden udbrød Sundersnød i det nordlige Kina, blev Pige-Bejsehuset i Tchai-hen-fu snart helt fyldt af smaa, udhungrede og afmagrede, ja ofte døende Smaapiger. Trods den omhyggelige Pleje døde ogsaa et stort Antal af dem; men de af dem, som blev holdt i Live, fik en omhyggelig Opdragelse af den kvindelige Missionær, som forestod Hjemmet, og som havde nogle kristne kinesiske Kvinder til Medhjælperinder.

Disse kærlige Plejemødre lærte de smaa Piger alt, hvad en dygtig Kvinde bør kunne for dette Liv; men især søgte de at føre Børnene til den Herre Jesus, saa de ikke blot var sikrede for det Liv, der er, men ogsaa for det, der kommer. Lad os gøre lidt Bekendtskab med en af disse Smaapiger, som bærer det Navn, som staar over denne Beretning—Di-sim.

Dette forunderlige Navn har en smuk Betydning. Paa Dansk vilde det kunne oversættes ved „elskende Hjerte.“ Men det bedste var, at den lille Pige virkelig svarede til sit smukke Navn. Hun var nemlig et overordentlig kærligt og medfølsomt Barn, og efter at hun havde lært at kende og elske sin Frelser, vilde hun for enhver Pris, at alle, som hun kendte, ogsaa skulde lære hendes bedste Ven at kende.

En Dag saa Lærerinden lille Di-sim sidde paa den Stentrappe, der fra Husets Veranda førte ud i Gaarden, og samtidig kom „Grandonfel Apau“ og vilde gaa op ad den. Apau var baade Børnehjemmets Portner og Gaardens Tjenestefolk; men da han var meget gammel, over 80 Aar, kaldte alle Hjemmets Beboere ham ejendommeligt Egnens Skif og Brug „Grandonfel.“ Havde han været 20—30 Aar yngre, havde han kun hedt „Onkel.“

„Grandonfel,“ begyndte hun, „du ser saa gammel ud. Du er vist mere end 70 Aar nu.“

„Ja vel,“ svarede den gamle. „jeg er langt ud over 70 Aar, Di-sim.“

„Saa vil du snart dø, ikke sandt?“ vedblev den lille Pige.

Udbyttet blev øjenynlig bragt en Del ud af sin Gatning ved dette umiddelbare og barnlige Spørgsmaal, der mindede ham om hans Afsked fra denne Verden. Han svarede ikke,

men begyndte iblandt at skrubbe Løs med sin Kofte paa Gaardens Stenslifer.

Men Di-sim lød sig ikke afsjætte af saa lidt.

„Grandonfel,“ begyndte hun igen, „jo du vil snart dø, for der staar i Bibelen: „Vort Liv varer i 70 Aar,“ og du er jo meget mere. Hvor vil du saa gaa hen, naar du ikke skal være hos os længere?“

Den gamle svarede stadigt ikke og lod i det hele taget, som om han ikke hørte Barnets Spørgsmaal. Men den lille Pige gav nu sig med rørende Enfold at fortælle om det himmelske Jerusalem, hvis Berleporte og Gader af Guld hun skildrede med barnlig Begejstring, og hun endte med, at sige: „Og tænk dig saa, Grandonfel, at foruden alt dette dejlige vi den Herre Jesus selv være der!“

„Men saa er der ogsaa et andet Sted,“ fortsatte hun, og nu fortalte hun, hvad hun havde hørt om „det yderste Mørke, hvor der er Graad og Tænders Gnidsel,“ noget, som selv de hedenske Kinesere plejer at udmale sig med de mørkeste Farver.

Endelig tav hun med sin Beretning; men snart derpaa vendte hun sig om mod den ibrige Følge med de Ord: „Sig mig nu, Grandonfel, til hvilket af de to Steder vil du gaa? Det kommer jo an paa dig selv; thi Jesus er ogsaa død for dig paa Golgatha. Men vil du virkelig gaa til ham?“

Barnets kristne Plejemoder, der fra sit Bærelse, hvortil Vinduet stod aabent, havde hørt den lille Piges Tale, blev saa bevæget, at hun paa Stedet bøjede sine Knæ og takkede Gud for, at den Sød, hun havde saaet i de smaa, forladte kinesiske Piges Hjerter, der havde fundet „god Jord,“ saa at den forjættede Høst i mange Fold til Betsignelse for Kinas Kvinder.

—Udv.

Tænk paa din Skaber i din Ungdom!

En engelst Prædikant siger, at et Menneske, som er hebet ombendt til Gud i sin Ungdom, er lig Solen, som staar op en skøn Sommermorgen og lyser klarere og klarere hele Dagen igennem. Et Menneske derimod, som først omvender sig i Alderdommen, er lig en Aftenstjerne, som begynder at lyse, naar Dagen er endt—blot for en liden Stund.

Evangelii Basun

Sandhed

Renhed

17de Aarg. Onsdag den, 17de Januar, 1917. Nummer 3.

Tanker for det ny Aar.

Det gamle Aar nu forjundet er,
Med Tak og Lov jeg tilbage ser,
At Herrens Godhed den med mig var,
Og Fred og Tryghed fra Gud min Jar.

Naar Storm og Mørke omkring mig drog,
Jeg fandt min Styrke min Sejr og
I stille Bøn ved min Jesu Bryst,
En liflig Glæde og salig Trøst.

I Fristelser var han altid nær,
Han sagde mildt: „Kom mit Barn saa kjær
Jeg vil dig lære at stride ret,
Med Aandens Sværd, se saa gaar det let.“

Det nye Aar nu indgangen er,
Med Lys og Liv fra vor Frelser kjær,
Med samme Raade som var forud
At leve hellig og ren for Gud.

Jeg ser fremad med et Suk til Gud:
„Hjælp mig at vandre i dine Bud,
Gjennem Aaret som for mig er,
At jeg maa gjøre din Vilje her.“

Jeg ser opad snart min Brudgom kjær,
Bil komme, ja med sin Løn til hver,
O, maa jeg findes beredt at gaa
Til Himlens Hjem i det lyse blaa.

Da er i Sandhed det gamle endt,
Thi Gud vor Fader sin Søn har sendt
At samle alle Guds Børn fra Jord,
At prise Jesus blandt Engles Kor,
Carl Gieselerbeck.

„Hellig-
ge Dem i
Sandhe-
den; Dit
Ord er
Sand-
hed” (Joh.
17: 17).

„J er
alle rede
rene paa
Grund
af Det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der” (Joh.
15: 3).

Evangelii Basun Publishing Company

St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Hvad Herren kræver af mig.

Af E. L. Johnson.

Jeg er blot et Menneske. Gud kender min Skabning. Han kommer i Sin at jeg er kun Støv. „Mine Dage er som Græs: som er Blomster paa Marken, saa blomstrer jeg. Naar et Vejr farer over det, da er det ikke mere, og dets Sted kender det ikke længere. Mine Dage er lettere end en Bæverskytte, og mit Liv er som et Mandepust.“ En Vamp som er tilsyne en liden Tid, men derefter forsvinder.“

Jeg er ikke ansvarlig for min Fødsel. Jeg kom til denne Verden som en hjælpeløs Stavn. Og nu er jeg her—en Sjæl ifklædt en jordisk Sutte. Vaaret paa Livens Binger hæfter jeg fremad. Det hjælper ikke at jeg staar imod. Jeg maa følge med, og om nogle saa far „Gaar jeg bort ad den Vej, ad hvilken jeg ikke kommer tilbage.“

„Hvorned skal jeg komme Herren imøde og rejse mig for Søsighedens Gud? Skal jeg komme ham imøde med Brændoffre?“ Hvad skal jeg give som „Sund Offer for min Sjæl?“ Er det muligt at tilfredsstille Ham?

Jeg har læst i Guds Ord, at „Ofre for Gud er en sønderbrudt Mand, et sønderbrudt og sønderstødt Hjerte skal du, o Gud! ikke foragte.“ Jeg tror, at dersom jeg forlader Synden og ikke mere overtræder Guds Bud, kan jeg nyde Hans Velbehag over min Sjæl alle mine Livs Dage. Dersom jeg hdmyster mig under den Almægtiges Haand, og helt overgiver mig til Ledelsen og Rådhyldelsen af Hans Mand—lader Helia Manden tage fuld Herredømme over mit Hjerte og Sindelag; dersom jeg higer og trækker efter det Gudsdommelige, og sætter hele mit Sin til de Ting som tilhører Himmerigesrige; om jeg frolic vandrør i al det Lys Gud giver mig, da ved jeg, at Herren kræver ikke mere af mig, og jeg kan glæde mig ved den Lante, et jeg er hans Barn.

„Han har kundgjort dig, o Menneske! hvad godt er, og hvad Herren kræver af dig: kun det at gøre Ret og at elske Miskundhed og at Vandre hdmysterlig med din Gud.“

Hvider end Sne.

Af M. Coleman.

Naar vi ser paa Jorden, som den staar klædt i sin smukke hvide Skrud, fyldes vi med Beundring. Dog bliver Sneen snart traadt under Fødderne, og Vejen er alt andet end smuk; men Gud har saaledes ordnet Naturen, saa at denne smudsige Sne kan smelte, fordampe og gaa til Skyerne igen for at forenes med Dampen fra Jord og Hav, hvor det igen kan blive til Sne og igen falde ned paa Jordens Skød. Hvor vidunderlige er Guds Værninger!

Lad os sammenligne Mennesket med Sneen. Han kom ned til Jorden fra Guds Hænder, uskyldig, ren, og hvid, skabt i Guds eget Billede og ren som selve Himmelen. Gud kom ned for at besøge ham, da Dagen blev sval og samtalede med dem, og o, hvor velbesignet var denne Tilstand. Men han var kun i Besiddelse af denne uplettet Renhed en ganske kort Tid. Satan, Guds store Fiende og Fienden til alt godt, begyndte at arbejde for Menneskets Fald. Mennesket faldt i Synd, under Guds Fordømmelse, og vi læser hvorledes han i Markundreder har kommet længere og længere bort fra Gud, og er blevet traadt under Fødder af den skræffelig Thran Synden, og er sunket dybere og dybere i Dyndet, og er ligesaa hjælveløs som Sneen, der bliver traadt under Fødderne.

Men den store Skaber, som sover aldrig og slummer aldrig, saa ned i Mørk paa denne Rest af hans Sønders Værning, og længtes efter den Tid, da han kunde opreise ham fra den faldne Tilstand, tog bort hans Synder, og gøre ham til et helligt Væsen, som kunde gengælde hans Nærlighed, og gøre ham i Stand til et bo i hans hellig Nærværelse igen. Vi hører Psalmisten David beder for dette (Ps. 51: 7): „Rens mig fra Synd med Skop, saa jeg bliver hvidere end Sne.“ Priset være Gud. Liden kom da hans enbaarne Søn døde for den faldne Menneskeslag for at frelse dem fra deres Synder. (Matt. 1: 21; 1 Joh. 1: 7). Jesus kom og aabnede en Rilde i Davids Døds for Synd og Urenhed. (Esf. 13: 1). Gud strækker sin mægtige Arm ned; og idet han løfter Mennesket op fra sin faldne Stilling, og leder ham hen til Rilden af Jesu forsonende Blod, hyder han ham at tog sig og være ren.

Mange Mennesker kan se tilbage paa deres

Barndoms Dage og hufte, da de var uskyldige og rene, men som de nu ser paa deres Liv realiserer de, at deres Sjæle er tilsmudset af Synd. Kære Sjæl, længes du efter at være uskyldig og ren igen? Jesus siger: „Kommer hid til mig alle, som lider Møje og er besværede, og jeg vil give eder Hvile“ (Matt. 11: 28). Sig ikke, at du er for syndefuld, at han ikke vil lytte til din Bøn; lyt til dette løfte: „Dersom eders Synder end vare som Rørme-fin, da skulle de blive hvide som Sne; om de end vare røde som Skarlagen, skulle de blive som Uld“ (Es. 1: 18).

Min Synder Ven, den samme mægtige Kærlighed, som foraarstagede, at Gud gav sin enbaarne Søn for dig, den samme Kærlighed, som jif Jesus til at forlade Himmels Glæder og komme til denne Verden og være „en Mand fuld af Pine og forjagt i Synden,“ at ombytte hans Herligheds Krone med Tørnekronen, at gennemgaa Gethsemane, at udholde den Krænkelse at blive spyttet paa, forhaanet, at gaa udenfor Staden og bære ikke bare Korset men hele Verdens Synder op til Golgatha, og lide den skrækelige Død, den uskyldige for den skyldige, den hellige for de vanhellige, Guds uplettet Søn for Menneskeheden, som er tilsmudset af Synden—den samme underbare Kærlighed beder dig om: at give op et Liv i Synden; beder dig om at opgive Synden og kaste dig i Kilden af Blod og blive toet hvidere end Sne. Saa kan du leve et Liv af Frelse, dø en sejrende Død, og paa den herlige Opstandelses Morgen, vil du opstaa og blive forenet med den lyffelige Skare, som har toet deres Klæder og gjort dem hvide i Lammets Blod.

„Du Gud ser mig.“

Al Hazel D. Soules.

Sagar var alene i Ørkenen i det forjættede Land, da Gud talte til hende sigende: „Hvorfor kommer du, og hvorhen gaar du?“ Uden Tvivl havde Sagar ikke tænkt paa, at Gud saa hende flygte fra Abrahams og Saras Hus, og hun blev nok meget forbauset ved at blive saaledes tilstalt, thi „hun kaldte Herrens Navn, som talte med hende: „du mit Syns Gud“ („Du Gud ser mig“ eng. Øver.) (1 Mos. 16: 13).

Det er kun een af mange Beretninger, vi har i Bibelen, hvor Gud aabenbarer til et Menneske, hvorledes han er allestedsnærværende og ved hvad enhver foretager sig. Man kunde nævne mange og forskellige Tilfælde, men vi ønsker at indskrænke vore Tanker til tre Klasser af Mennesker—Syndere, retfærdige Mennesker, som er i Besvær, og retfærdige Mennesker, som søger efter mere af Gud. Dette indbefatter i Birkeligheden alle Jøff.

For at illustrere den første Klasse, vil vi tænke tilbage paa et Tilfælde i Menneskets tidligste Historie—da Abel blev slaat ihjel af Kain. Saa snart som Gerningen blev gjort, aabenbarede Gud til Kain, at han havde set den ulovlige Handling. Et andet Tilfælde, den tidlige Missions Historie, var Paulus' Erfaring medens han var paa Vejen til Damaskus for at forfølge de Kristne.

Den anden Klasse kan illustreres ved Jesu Erfaring i Ørkenen. Efter han havde modstaaet de strenge Fristelser i Ørkenen for fyrrethve Dage, sendte Gud en Engel til at værke ham. Job og David havde ogsaa Erfaringer, der viser os, at Gud ser de retfærdige, naar de er i Besvær.

Kornelius, en retfærdig og from Mand, illustrerer den tredje Klasse. Saaledes ogsaa den retfærdige Simeon og den fromme Anna, som ventede i Templet og saa der i Jesusbarnet. „Guds Frelse.“

Fra de Tildragelser, som vi har nedskrevet, lærer vi, at det er ligemeget, hvad et Menneske foretager sig, eller hvad hans Stilling i Livet er, ser Gud ham. Dersom han har begaaet Synd, sender Gud til det og taler til den Sjæl i saadanne Toner, som vil bevæge ham til at ombende sig, medmindre at han forharder sit Hjerte mod Gud. Dersom han er i Forlegenhed, ved Gud det, og dersom han fortrøster paa Gud, vil Gud gøre det bedste han kan under Omstændighederne for at gøre en Udvej for ham. Dersom han er et udmagt, retfærdigt Menneske, som gør hvad han kan for at tjene Gud paa den rette Maade, men som ønsker at lære at kende Gud bedre, vil Gud belønne ham, ved at give ham hans Hjertes Begær. Det siger intet hvad Omstændighederne er, Gud ser ham og søger hans Bæfærd. Da Gud erklærede Dom over de ugudelige bebytte

han Barmhjertighed og Retfærdighed; naar han tillader retfærdige Mennesker at gennemgaa prøvende Omstændigheder, beviser han sin Nærlighed og Beskyttelse og ogsaa sin Interesse i deres Velfærd; naar han anerkender deres Trostløshed og Fromhed og hvorledes de gør, hvad de kan for at tjene ham til Velbehag, velsigner han dem med mere Lys, og paa den Maade foretager deres Ansvar i at leve efter deres nuværende Lys og Forstaaelse.

Naar, mindes vi, at Gud ser ethvert Individ, ikke kun engang imellem, men hans Øje er bestandig paa dem.

Har du nogensinde standset og overvejet den Tanke alvorligt? Har du nogensinde set op til Gud, og sagt som Sagar gjorde: „Du, mit Syns Gud“ („Du Gud ser mig“)? Om saa, hvad var din Sjæls Syng paa denne Tid? Mærkede du ikke en Følelse af Skam, en Overbevisning om Skyld? Nølte du som om Gud talte til dig som han gjorde til Adam og Eva, da han sagde: „Hvor er du?“ Derfor du saa havde lyttet, kære Sjæl, vilde du have hørt ham sige: „Den, som vil, kan modtager Livets Vand usforfaldt,“ thi det er ikke hans Vilje, at nogen skal fortabes, men at alle skal komme til Omvendelse. Derfor du nu har en ond Samvittighed, naar du ser op i hans Ansigt og erkender, at han ser dig, og at han ved just hvorledes du har levet, køj dig ned i ydmyg Anger, og husk paa, at han har sagt: „Saa sandt jeg lever, siger den Herre, Herre: jeg har ikke Behag i den ugudeliges Død, men deri, at den ugudelige ombender sig fra sin Vej, at han maa leve; vender om, vender om fra eders onde Bejle! hvorfor ville I dog dø, Israels Hus? Og naar jeg siger til den ugudelige: du skal visseelig dø, og han ombender sig fra sin Synd og gør Ret og Retfærdighed, saa at den ugudelige giver Pant Tilbage, betaler det, han har rovet, vandrer efter Livets Bud og ikke gør Uret, da skal han visseelig leve, han skal ikke dø“ (Ez. 33: 11, 14, 15). Gud venter at tilgive enhver Synder. Han ønsker, at skænke dig Barmhjertighed. Elias saade om Kristus: „Fordi hans Sjæl har haft Møje, skal han se det, hvorved han skal mættes.“ Det er naar en angrende Snder kommer til Gud, at der bliver Glæde i Himmelen. Derfor du vil komme til ham,

kan du se op til Gud med ubegrænset Glæde og Fred og sige: „Du Gud ser mig.“

Men der er mange, som er i Forlegenhed og Bæver, som kan se op i deres Faders Ansigt og sige uden Fordømmelse: „Du Gud ser mig,“ men ofte undres de over, dog ikke med Vilje, om Gud virkelig kender til og ser hvorledes de er prøvet. De glemmer, at „hans Lys er over hver Mands Bejle, og han ser alle hans Skridt.“ De glemmer ogsaa at „mange Genbørdigheder vederfares den retfærdige; men Herren skal udfri ham af dem alle sammen.“ De tror at Livets Skib burde altid sejle i en rolig Sø, og de glemmer, at alle de smaa Prøvelser de maa gennemgaa, „virker for os over al Maade og Maal en evig Bægt af Herlighed,“ dersom de bliver herved øvet. Derfor du er blandt dette Tal, og undres over, hvorfor Gud tillader, at dine nuværende Omstændigheder voldes dig saa megen Bæver, husk paa, at Gud ser dig, og ved, at dersom du vil overlade dig selv i hans Hænder vil han vende alt til gode for dig.

De andre ligner Kornelius, som lever retfærdige og fromme Liv for Gud, og som er overbevidst om, at der er mere for dem at lære om Gud, og deres Sjæle raaber til Gud for dette. For saadanne kære Sjæle er der Opmuntring. Derfor du er iblandt disse, er det Guds Vilje, at give dig dit Hjertes Begær. Som du ser op til Gud og anerkender: „Du Gud ser mig.“ husk ogsaa paa, at han vil give dig mere at drikke af Frelsens Kilde, som volder op til evigt Liv. Naar han ser, at den påsende Tid er kommet, vil han lade saadanne Straaler af guddommelig Lys skinne paa din Vej, som vil tilfredsstille enhver Længsel i dit Hjerte. Vær opmuntret til at være tro mod alt, hvad du ved er Guds Vilje, og han vil belønne dig med en større Kundskab om ham selv.

„Du, Gud ser mig.“ Hvad Betydning har disse Ord til dig? De kan svare dig til nyt Haab; de kan maasse være Middel til at bære dig sikkert over Livets nievne Pladser; de kan være en Kilde til Tilfredshed, Hvile og Ro for din Sjæl.

Uden Genfryd til, hvad dine Omstændigheder i Livet er, kan dine Fremtidsudsigter blive klarere ved den Tanke: „Du Gud ser mig.“

Livet i og for Gud.

Tro.

Af L. P. Peterfon.

Det er Guds Vilje, og vi er befaleet i hans Ord at tro paa ham. „Saa tro til Gud,“ sagde Jesus til sine Disciple. (Mark. 11: 22). Og i Heb. 11: 6 heder det: „Men uden Tro er det umuligt at behage Gud.“ Det behager den kære himmelske Fader, at hans Børn har Tro og Tillid til ham.

De Privilegier, der kommer os Mennesker til Del, gennem at have Tro paa Gud, er store, mange og herlige. For at faa vore Bønner besvarede maa vi have Tro. Om vi har Tro vil de Begær vi fremstiller for Gud blive opfyldt. Jesus sagde: „Sandelig siger jeg eder, den, som siger til dette Bjerg: Røft dig op og kast dig i Havet, og ikke tvivler i sit Hjerte, men tror, at det sker, som han siger, ham skal det ske. Derfor siger jeg eder: Alt, hvad I beder om og begære, tror, at I har faaet det, saa skal det ske eder“ (Mark. 11: 23, 24). „Og han siger til dem: „For eders Wantros Skyld; thi sandelig, siger jeg eder, dersom I har Tro som et Sennepskorn, da kunne I sige til dette Bjerg: Flyt dig herfra dertil, saa skal det flytte sig; og intet skal være eder umuligt“ (Matt. 17: 20). Spilken Kraft ligger ikke i Tro paa Gud? „Intet skal være eder umuligt.“

Der findes forskellige Grader af Tro. Man kan have Tro til Gud for visse Ting, men ikke for andre. Jesus sagde til den kananæiske Kvinde: „O Kvinde, din Tro er stor.“ Da Høvedsmanden kom til Jesus og bad ham om at udtale Ordet, som kunde helbrede hans Døtteri, sagde Jesus til Folket, som fulgte ham: „End ikke i Israel har jeg fundet saa stor en Tro.“ Ved et vist Tilfælde var der en Mand som førte sin Søn, som havde en ond Mand til Jesu Disciple, for at de skulde helbrede ham, men de kunde ikke hjælpe ham. Siden Jesus havde uddrevet den onde Mand spurgte hans Disciple: „Hvorfor kunde vi ikke uddrive den?“ Jesus svarede: „For eders Wantros Skyld“ (Matt. 17: 19, 20). Han vilde ikke dermed sige, at de slet ikke havde nogen Tro,

thi de havde desforud, gennem Tro paa Gud, indført mange underbare Gerninger i at helbrede de syge o. s. v., men han gjorde det klart for dem, at de ikke havde tilstrækkelig Tro for at helbrede dette særlige Tilfælde, hvilket fordrede mere Tro end de ejede.

„Nu vel,“ siger nogen, „jeg vilde saa inderlig gerne have mere Tro til Gud. Min Tro er saa svag: men hvorledes kan jeg forsøge min Tro; jeg forsøger det bedste jeg kan, at tro, men det synes endda, at jeg har saa lidt Tro.“

Saa, just heri ligger Fejlen, at man anstrenge sig for at tro. Man vil ligesom tvinge sit Sind til at tro, men det er forgæves. Hvorledes skal man da faa sin Tro forøget? Her til vil vi svare: Oplyd de Betingelser, som fordres for at erholde mere Tro.

Nogle Betingelser for at erholde Tro.

For at have Tro til Gud, er det nødvendigt, at vi tror hans Løfter. Vi maa faa rede paa, hvad Gud har lovet angaaende en vis Sag, førend vi kan tro. „Hvorledes skulde de nu paafalde, den hvem de ikke har troet? og hvorledes skal de tro den, som de ikke har hørt? og hvorledes skal de høre, uden der er nogen, som prædiker?“ (Rom. 10: 14). Vi maa faa Kendskab til Guds Løfter for vi kan tro dem.

Der er visse Betingelser, der staar i Forbindelse med alle Guds Løfter. Derfor er det nødvendigt, at vi faar at vide hvilke Betingelser, staar i Forbindelse med et vist Løfte, og siden maa vi se til, at vi opfylder disse Betingelser, dersom vi vil tilegne os Løftet. Fader siger til lille Johan: „Staa op i Morgen tidlig klokken seks, og gør Ald i Kaffeloven, saa skal jeg give dig en Tiør.“ Drengen staar op ved den bestemte Tid og gør som Faderen har begæret, han tror, at han skal faa den lovede Belønning, fordi han har opfyldt Betingelserne, og fordi han ved, at hans Fader altid holder sit Løfte. Antag at Johan ligger i Sengen til Syvtiden, naar saa op og finder, at Faderen har allerede gjort Ald i Kaffeloven; har han da nogen Grund til at vente at faa Tiøren? Visstelig ikke. Han kunde forsøge at anstrenge sit Sind til det y-

derste for at tro det, men det vilde være for-gæves.

En Synder maa møde de Betingelser, som Gud kræver af ham, førend han kan tro for sine Synders Forladelse, og tro, at han er et Guds Barn. Han maa angre og opgive Syn-den, alt hvad han ved ikke er behageligt for Gud, han maa bekende sine Synder og bede om Tilgivelse. Naar han har mødt disse Be-tingelser, og ser i Guds Ord, at Gud vil til-give ham, kan han tro disse Guds Løfter og blive frelst.

For at en troende kan blive helliggjort og fyldt med den Hellig Ånd, maa han have Kundskab om, at det er Guds Vilje at hellig-gøre den, som er blevet født paany. Han maa finde ud hvilke Betingelser han maa møde for at komme i Besiddelse af denne Erfaring, nem-lig gennem en fuldstændig overgivelse til Gud, og indgaa i en **Pagt med Gud**, at han vil helt og holdent tjene ham. Naar han saa faar Kundskab om disse Betingelser og møder dem, kan han tro Guds Løfter om Helliggørelse.

Ligesaa maa ogsaa den syge møde de Betin-gelser, som holdes frem i Guds Ord for at komme i Besiddelse af Helbredelse. Den som beder om timelige Ting maa ogsaa møde de Betingelser, som Gud har skrevet i sit Ord, for at erholde disse Ting.

Lad os betragte nogle af disse Betingelser: Jesus sagde: „Derfor maa I ikke bekymre eder og sige: Hvad skal vi spise? eller: Hvad skal vi drikke? eller: Hvormed skal vi klæde os? Men søg først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skal alle disse Ting gives eder i Tilgift“ (Matt. 6: 31, 33). I sit Brev til Filippenserne siger Paulus, at han glædede sig over, at de sendte Midler til ham, og siger: „Ikke at jeg attraar Gaven, men jeg attraar den Frugt, som bliver rigelig til eders For-del“ (Fil. 4: 17). Paulus glædede sig over at se Frugten af deres aandelige Liv. Siden siger han: „Men min Gud skal efter sin Rig-dom fuldelig give eder alt, hvad I har nødig, i Herlighed i Kristus Jesus“ (B. 19). Pau-lus vidste, at Gud vilde give dem, hvad de havde nødig, naar de mødte de Betingelser, som Gud havde nedlagt for Bønshørelse for de ti-melige Ting. De havde „først søgt Guds Ri-ge og hans Retfærdighed.“ De var interes-

seret i Guds Riges Udbredelse de beviste de-res Nidkærlighed for Guds Sag ved at forkynde Evangeliet. Derfor kunde de have Tro for de-res egne Behov. Naar der i store Hjerter fin-des et Luste og en Længsel efter at gøre hvad vi kan for Guds Sags fremme, og vi saa staa i Behov af noget enten det er timeligt eller aandeligt, kan vi komme med Tro og Tillid til Gud vidende, at han vil give os hvad vi leder om, fordi han ved, at vi ikke vil øde det i vore egne Øfter, men vil forherlige Gud dermed.

Jesu Disciple jagde til Jesus ved et vist Til-fælde: „Giv os mere Tro“ (Luk. 17: 5). Er din Tro svag? Bed Herren forøge den. Han vil nok svare din Bøn, thi han har selv befaret os at have Tro. Og han har sagt: „Beder saa skal eder gives. Thi hver den, som beder han faar“ (Matt. 7: 7, 8). Men til og med har ogsaa denne Bøn sine Betingel-ser. I Jak. 2: 5, læser vi: „Har ikke Gud udvalgt de for Verden fattige til at være rige i Tro.“ For at Troen skal vokse maa den øves. Den Åand, som skal blive i Stand til at skrive maa øves i Skrivning. Dersom din højre Åand hænger ubrugt ved din Side bliver den svag og omsider visner den. Saaledes ogsaa med Troen, den maa øves. Naar du beder Gud forøge din Tro, maaske han finder det nød-vendigt at tage fra dig dine jordiske Midler, som du har fortrøstet paa, maaske han tillader dig at gennemgaa en Prøvelse, Kristelse eller legemlig Lidelse, for at give din svage Tro Motion. Dersom du sejrende gaar igennem Prøvelsen, vil du finde at din Tro har tilta-get. Altsaa naar du beder om en Forøgelse af Tro, er du da villig til at tage imod den paa den Maade, som Herren finder for godt at sende den? I samme Kapitel (Luk. 17), da Jesu Disciple bad om en Forøgelse af Tro, fremstillede Jesus en Vignelse (se B. 7—9) og siden forklarer han Vignelsen: „Saaledes skal-le ogsaa I, naar I har gjort alle de Ting, som er eder befalede, sige: Vi er unyttige Tje-nere; kun hvad vi vare skyldige at gøre, har vi gjort“ (B. 10). Naar vi har adlydt Guds Be-falinger burde vi ikke tænke at Gud er os no-get skyldig; og at han maa give os, hvad vi be-der om, fordi vi har holdt hans Bud, uden be-

tragte alt, som han gør for os, som blot og bart af Naade.

Tro for Guds Ledelse.

Var menneskelig Fornuft er ikke tilstrækkelig til at lede os paa den rette Vej gennem Livet. Derfor er det godt at vide, at Gud vil lede os og give os den Visdom vi behøver. Men vi maa bede derom, og vi maa bede i Tro. „Men dersom nogen af eder fattes Visdom, han beder derom til Gud, som giver alle gerne og uden Behjælpelse, saa skal den gives ham. Men han bede i Tro, uden at tvivle; thi den, som tvivler, ligner en Havets Bølge, der drives og kastes af Vinden. Ikke maa nemlig det Menneske mene, at han skal faa noget af Herren" (Jak. 1: 5—7). Naar man kommer til Gud og beder om Visdom og Ledelse maa man nøje undersøge sit Motiv. Er det, du beder om, noget, som du virkelig behøver at faa vide om, noget, som kan blive Gud til Gode og Mennesker til Gavn, eller er det blot

og hart Nysgerrighed, du vil faa vide det? Dersom det først er Tilfældet, kan du bede med fuld Tillid, thi Gud har sagt, at dersom du beder i Tro vil Visdom blive dig givet.

Tro kan forøges gennem ihærdig Bøn, og undertiden kan det hænde, at det er gavnligt at faste. Ved det Tilfælde, da Disciplene ikke kunde uddrive den onde Aand, besvarede Jesus deres Spørgsmaal, hvorfor de ikke kunde uddrive den, med disse Ord: „For eders Vantro's Skyld" (Matt. 17: 20), og saa tilføjer han: „Men denne Slags farer ikke ud uden ved Bøn og Faste." Altsaa Faste og Bøn bringer en Forøgelse af Tro, og Troen er den Haand, som tager imod Guds Betsignelser. Vi behøver Tro paa Gud for at kunne gaa sejrende gennem Verden og vinde Himmelen's Land. Vi behøver at Tro paa Gud, for at vi maa have Lykke i Herrens Tjeneste, og for at vinde Sjæle for ham. Lad os bede alvorligt: „Herre, giv os mere Tro."

Bibelske belærende Emner.

Omskærelse—Varnedaab.

Af J. E. Forrest.

To Slags Omskærelse omtales i Bibelen, „den udbortes" og „den indbortes"—Omskærelse af „Rødet" og Omskærelse af „Hjertet" „Udbortes" eller Rødets Omskærelse hørte til det gamle Testaments Tidsalbre, men den „indbortes" Omskærelse af Hjertet tilhører denne Tidsalder.

Mose Lov var rig i Forbilleder og Typer og „Skygger" af de tilkommende Ting. Omskærelse af Rødet var et Forbillede paa Omskærelse af Hjertet.

Enhver mandlig Jøde skulde tage imod Omskærelsen, som Loven befalede. Profetyter og Jaa, som ønskede at identificere sig med Guds Folk og rette sig efter Mose Lov, skulde omskæres. Omskærelse blev givet som et „Tegn," som et „Segl paa den Troens Retfærdighed" (Rom. 4: 11). Abraham traadte ind i Pagtens Løfter før han modtog Omskærelsen, da dette blev indstiftet og paalagt som et „Segl" eller Vidnesbyrd, at deres „Retfærdighed" blev regnet gennem Tro; og det som et Billede

af indbortes Omskærelse, hvilket skulde endnu komme, og vilde blive modtaget uden Partistighed af „Hedningerne" og saa, eller i andre Ord: som Abraham modtog Pagtens Betsignelse i Omskærelsen, saaledes kan alle Nationer modtage samme Privilegier gennem Kristus.

Nogle tror, at Omskærelsen blev givet som et Billede eller Type af Varnedaab, men dette er ikke Tilfældet. De, som forveksler Betsignelse med Daab og Hjerte-Fornyelse, kan maaffe forestille dem, at Modtageen af Omskærelsen var en Forløber for Daaben; men dette kan ikke være sandt. Jøderne havde deres Ceremonier, hvilke alle tjente som „en Skygge af de tilkommende Goder." Paulus viser os tydeligt (Rom. 2: 28, 29), at Omskærelse af Hjertet er Modbilledet af det andet. Rødet man gser Vand paa eller bestænker spæde Børn eller voksne, bliver Hjertet ikke forandret, og derfor er dette ikke paa nogen Maade Svaret til den gamle Pagts Omskærelse. Desuden læser vi: „Thi vel gavner Omskærelse, om du holder Loven; men er du Lovens Overtræder, da er din Omskærelse blevet til Forhud" (Rom. 2: 25).

Derfom Varnedaaben eller nogen anden Daab opfylder Billedet, naar vi faa modtager Daaben vilde vi ogsaa modtage Omiskærelse af Hjertet, og denne Forandring maa af Nødvendighed ske i selve Daabshandlingen. Derfom vi modtager det paa denne Maade, faa modtager vi ikke Omiskærelsen af Hjertet paa nogen anden Maade. Men Vidnesbyrdet er, at vi er Søder „indvortes,” og den Omiskærelse vi nu modtager er Hjertets Omiskærelse i Anden, hvilket modbevise, at Overholdelsen af en udvortes Ceremoni vil frembringe en Hjerte Forandring og gøre os til nye Skabninger.

Muligheden af at falde fra Guds Naade.

Vi har set, at for at Omiskærelsen kan være gyldig, maa man holde Loven.

Der hersker en Lære, at et Menneſke, som er engang blevet født af Gud, kan aldrig tabe denne Slægtskab—blive „ufødt“ igen eller falde fra.

Under den gamle Pagt var alle Abrahams Efterkommere gennem Isak, og var Søder ved naturlig Fødsel. Men endſkønt de var sande Søder i den Forstand, og havde ogsaa modtaget Omiskærelsen ifølge Loven, dog blev deres „Omiskærelse til Forhud“ derfom ikke de holdt Loven. Derfor var en lovløs Søde ikke i en bedre Stilling aandelig talt, end den uomſkaaren og ulydig Hedning.

Denne Paastand underholdes fuldt af den store Apostel til Hedningerne. „Og faa ſkal hele Israhel frelſes“ (Rom. 11: 26); men „Israhel“ beſtemmes af Evangeliet at være en „Revning.“ (Rom. 11: 5). Saaledes betyder „hele Israhel“ alle, som holdt Loven og vandrede ved Troen, „thi ikke alle, som ſtammer fra Israhel, er Israhel“ (Rom. 9: 6).

Rogle af Søderne ſagde til Jeſus, at Abraham var deres Fader. Bogſtiavelig talt var dette ſandt, de var maatte Efterkommere af Abrahams og Isaks Slægt; men her er Kristi Svar til dem: „Derfom I var Abrahams Børn gjorde i Abrahams Gerninger“ (Joh. 8: 39). Senere fortalte han dem: „I er af den Fader Djævelen“ (Joh. 8: 44). Hvor beklægtigt var de dog ikke vanſlægtet! En kan roſe ſig af, at han har været født af Gud og er en Kristen; men endſkønt han engang har været født af Anden—modtaget Omiskærelse af Hjer-

tet ved Anden, dog derfom han ikke har holdt Guds Bud—den ny testamentlige Lov, har hans Omiskærelse blevet uden Kraft og Virkning, gennem hans Ulydighed. Derfom I er Guds Sønner gennem Jeſus Kristus, gør I de Gerninger han gjorde og følger ham. Mangen en omſkaaren og engang gudfrugtig Søde, blev en elendig Forfalden og blev forkaſtet fra Guds Beſignelser og Løfter og gik fortabt under Guds Fordømmelſe.

Vilde de tilſidſt fremture i deres Beſtemmelſe og naa Himmelen? Nej. Der er ligesaa meget ſaa for en Hedning uden Kristus, ſom for dem. Vil Menneſker, ſom engang har gjort en Bekendelſe tilſidſt blive frelſt, kun fordi de engang var „født af Gud,” endſkønt de ikke holder Guds Ord? Nej. Der er ligesaa meget ſaa for en Synder uden Kristus, og ſom ingen Bekendelſe har, ſom for een der tilhører et viſt Samfund og fører en Bekendelſe, men ogsaa er uden Kristus; begge to maa blive født paany.

For en Søde at forblive i Guds Naade og undgaa den Almægtige Guds evige Misbehag, Prede og Dom, var det ikke bare nødvendigt at modtage Omiskærelsen, men ogsaa at holde Loven. Det ſes tydeligt heraf, at kun at være Søder, og ved at modtage Omiskærelsen, fikrede dem ikke imod Forkaſtelſe og evig Fordømmelſe. Mange af dem modtog Omiskærelsen, men kun ganske faa—en „Revning“—blev frelſte. Det er urimeligt, nej mere, det er det værſte Selvmodſigelſe og en Satans Løgn, at alle, ſom engang er født af Gud, eller har modtaget Omiskærelſe af Hjertet, er fikrede mod Fordømmelſe i al Evighed uden Henſyn til deres Ugudelighed og uhellige Liv. Vagt eder for ſaadan Lære.

„Enhver af eder.“

Af J. W. Myers.

„Hver første Dage i Ngen lægger enhver af eder hjemme hos ſig ſelv noget til Side og ſaml, hvad han maatte have Dyſke til, for at der ikke først ſkal ſke Indſamlinger, naar de kommer“ (1 Kor. 16: 2). „Thi Gud er ikke uretſfærdig, ſaa at han ſkulde glemme eders Gerninger og den Kærlighed, ſom I har udviſt imod hans Navn, idet I har tjent og tjener de hellige. Men vi ønsker, at enhver af

eder maa udvise den samme Gver efter den fulde Visshed indtil Enden" (Heb. 6: 10, 11).

Tanken, som udtrykkes i disse Skriftsteder, er angaaende jordiske Nødvendigheder, finansielle Uddeling i Menigheden. Sætningen „enhver af eder," lærer individuel Forpligtelse. Enhver af os kan have Del i at give til Evangeliet. Der har aldrig været en troende paa Jorden, uden at de har kunnet gøre noget for Evangeliets Udbredelse.

Dersom enhver af os faar Guds Kærlighed i vore Hjerner og bevarer den brændende, vil vi aldrig ønske at se, hvor lidt vi kan gøre, men hvor meget vi kan gøre i dette store Arbejde af at faa Sjæle frelst. Maaske ikk blandt de mest fattige af Jesu Efterfølgere, var Enken, hvis jordiske Ejendomme var kun en Hvid eller omkring ved een Øre. Hun gav mere end alle de andre denne Gang; thi hun gav alt hun havde. Men hun havde sandelig Guds Kærlighed i sit Hjerte, og Herren roste hende derfor. Hun kunde gøre noget, og dette noget var antagelig hos Gud. Saaledes kan enhver af os gøre noget, og dette er heller ikke kun en Balgs Sag; saaledes skulde det være, men naar det ikke er, kommer det til os som en Befaling i det første Skriftsted vi citerede.

Vi kan ikke stemme Overens med vor Befendelse og ikke gøre noget til at hjælpe fremme Guds Sag, og i denne Befaling gives der en Plan angaaende hvor meget vi burde give. Det er ikke som vi føler til at give, eller „som Herren leder." Den sidste Maade vilde være god nok, dersom vi alle levede nær nok til Gud, og vilde alle gøre det til et Bønneemne indtil vi fik vide Herrens Vilje angaaende hvormed vi bør give; men jeg tror ikke det siger nogen steder i Bibelen, at vi bør give til Guds Sag „som Herren leder." Her er en Plan, og een der vil altid bringe Resultater. Det er ikke som Herren leder, „men som Herren har givet os Lykke til." Enhver af os maa give efter denne Regel. Ethvert Barn skulde læres at praktisere denne Regel, og Forældrene kan ikke gøre anderledes dersom de vil leve efter Bibelen.

Mente du det?

Af Mabel Hale.

Kristen, var det virkelig din Mening? Var det ikke din Alvor, da du overgav dig til Her-

ren ved Korsets Fod? Eller var det kun i Leg? Som dit Liv blev blottet paa denne mindeværdige Dag, som du saa, hvad det vilde betyde for dig at følge Herren, og du med et hdmgt Hjerte saa paa dine Skatte, dine Ejendomme, husker du, at du opgav dem alle sammen, at de ikke længere skulde være dine? Mand, Hustru, Børn—alle disse overgav du til Herren, og om ogsaa Forsølgelser, Død eller endog Guds Arbejde skulde stille dig ira dem, vilde du ikke sæt dig imod det; endskønt du blev ladt alene vilde du dog forblive tro.

Dine kære er nu imod dig; Hjemmet er ikke som det plejer at være; Omstændighederne er blevet forandret saa du nu er langt borte, eller Døden har røvet dig af den du elskede højest; nu kan du erfare om du virkelig mente det eller ikke. Medens Hjertet næsten smises af Sorg og Taarnerne fylder frit, kan du alligevel sige: „Din Vilje ikke," dersom du virkelig mente det denne Gang.

Igen, du sagde til ham at alt du ejede vilde du lægge ned for hans Fødder, og at han kunde gøre med dem, som han syntes bedst. Nu tages dine Ejendomme fra dig; du tænker paa at du maaske vil blive fattig og gammel engang; eller Gud, som kender dit Hjerte har forlangt, at du skal ofre noget saa at hans Arbejde kan fremmes; føler du nu hans velsignede Nærværelse, som du højer dig under hans Beje, eller er du modstræbende, æmstelig og uwillig? Mente du virkelig hvad du sagde om dine Ejendomme?

Du sagde ogsaa denne Gang, at alle dine Talenter, din Tid var hans; og nu forlanger han din Tid, dine dyrebare Minutter som du føler du selv trænger saa haardt til, og dine Talenter som du kunde komme frem i Verden med,—disse forlanger han nu. Mente du det?

Du gav ham, dit Liv, og dig selv, til at handle, taale, tænke og gaa—at være Herrens alene. Mente du det denne Gang? Wiener du det nu?

En Lampe taler ikke, men skinner. Et fyrtaarn slaar ikke paa Tromme, og dog høres dets venlige Straaler langt borte. Saaledes skal vi lære vore Handlinger skine ud gennem vor Kristendom. Lad dit Livs Hovedprædiken illustreres ved alle dine Gerninger.

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1. 00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1. 25
Six Months......65

Abonenter indsendt fra Skandinavien:

Årlig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet maa indsendes i Postanvisning, Expressanvisning eller Bankcheck; Frimærker modtages for mindre Beløb. Vi er ikke ansvarlig for Kurant sendt i almindelige Breve.

Øvrittering for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevkort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den forrige Adresse faa vel som den nye angives.

All Korrespondance maa adresseres til

Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Abonenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til

Nels Renbeck, Randrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Blandede Nyheder.

Glem ikke at læse Br. Johnson's Artikel om Bønneugen—Feb. 18—25. Begynd nu at bede Herren om at velsigne de Forsøg der gøres paa at faa Literaturen udbredt.

Op til denne Dato har vi modtaget 83 ny Abonenter for Bladene. Nu er der gaaet otte Uger siden Tilbudet begyndte og der er kun seks Uger igen at Arbejde i. Det vilde glæde os meget at se, at alle vore Læsere vilde tage fat og gøre, hvad de kan, i det mindste at indsende een ny Abonnent.

Br. Jens Jfast, som for over et Aar har været en Arbejder her paa Kontoret, er rejst til Arlington, S. Dak., hvor han har Slægtninge. Han ved ikke forvist om han kommer tilbage som en Arbejder her eller ikke.

Fra P. A. Hatling, Braddock, N. D., har vi modtaget som en Gave til Hjemmet her, en

Kasse med Kalkbød og to Søn. Fra L. J. Brewster, Hereford, Minn., har vi modtaget to Kalkuner. Maa Herren velsigne de kære Søffende som saaledes kommer os i Hu.

Broder og Søster Traff besøgte os sidste Uge. Søster Traff var paa Vej til Grand Forks N. Dak., hvor hun skulde holde en Række Bættelsesmøder, som begynte den 7de Januar. Br. Traff vendte tilbage til Rice Lake Wis., igen.

De Arbejdere, som var borte under Julen, er nu vendt tilbage igen og Arbejdet her paa Kontoret er i fuld Gang. Vi glæder os over, at vi har en Plads i Herrens Arbejde, hvor vi kan Arbejde for Sjæle, som er fortabt i Syndens Mørke.

Vi har nu igen begyndt med vore Ungdomsmøder, som vi havde ophørt med for en Tid. De holdes i Kapelet hver Søndag Aften fra Kl. 7 til 8. Vi studerer nu Mose Liv, hans Barndom, Ungdom, hans Kald, og hans Liv som Fører for Guds Folk. Vi finder meget i hans Liv, som er til Opmuntring og Opbyggelse for os.

En Uge af Bøn. Feb. 18—25.

„Men da de hørte dette, opløstede de endrægtig Røsten til Gud“ (Ap. G. 4. 24).

Guds sande Børn har altid været et bedende Folk. Og dette er som det burde være. „Beder I saa skal det gives eder“ sagde Jesus. Bøn er en Kristens mægtigste Vaaben. Uden inderlig, gennemtrængende, og sejrende Bøn bliver Guds Menighed som en Armé der tager paa sig at føre Krig uden Vaaben; eller som et Zernebane Lokomotiv, der uden Damp som Dribeffraft, forsøger at flytte en Række af Zernebane Vogne over Skinnerne. Bøn, af den indtrængende Slags, gif altid forud for de mægtige Vidundere, som skete i Apostleenes Dage. Bøn endrægtig og med Tro til Gud, bringer Kraft fra Herren, og følges altid ned vidunderlige Gerninger og Himmelens Velsignelser. Guds Sag fremmes mest, naar Guds Folk med een Røst beder. Vi beder, at mange Steder maatte blive rystet paa Grund af Guds Børns Bøn.

ner, og at mange lunke Sjæle maatte blive vaagnet fra deres Synde-Savn.

Vi tror, at det vilde fremme Herrens Arbejde og være ham behageligt, at vi bruger Ugen imellem den 18de og 25de Februar til Bøn for Udspreddelsen af hellig Literatur. Lad alle vore Læsere anvende saa megen Tid som mulig i Bøn til Herren i denne Uge. Ved for det Specielle Tilbud paa Basunen, der slutter den første Marts. Ved at Basunen maa gaa ind i mange Hjem sammen med de gode Bøger der gives som Præmier. Lad de, som kan, gaa ud og indsamle een eller flere Abonnenter paa Bladet. Vi kan hjælpe Herren besvare vore Bønner paa denne Maade.

Send ind en Ordre for Bøger og Traktater saa at du kan have noget paa Haanden igen nem Literatur Ugen. Hellig, ren Literatur har været en Velsignelse til Tusinder af Sjæle i det Forbigangne, og kan ogsaa blive det nu dersom vi kan faa det til dem. Men det tager Bøn og Arbejde.

Vi takker Herren for de nye Abonnenter, som vi allerede har modtaget. Ogsaa til vore Læsere føler vi os meget taknemmelige for den Samarbejde, de har givet os. Men lad os blive ved med den gode Gerning. Arbejde medens det er Dag, snart kommer Natten da ingen kan Arbejde.

Suff, Ugen imellem den 18de og den 25de Februar—Literatur Ugen. Da lad os med een Røst løfte vore Bøne til Herren i inderlig Bøn, og saa gør os selv der Spørgsmaal: „Hvad vil du at jeg skal gøre.“

Evangeli Basun Pub. Co.,

E. L. Johnson, Bestyrer.

Fra Arbejdsmarken.

Baynesville, Minn., Dec. 27, 1916.

Jeg er taknemmelig til Gud, at jeg endnu en Gang kan hilse Basuns Læsere med et glædeligt og velsignet Nytaar i Jesu Navn. Min Bøn er, at det Aar maa blive det mest velsignede Aar vi nogensinde har levet. O maa det ske. Amen!

Den 25de Oktober rejste jeg til Stampede, N. D., hvorfra jeg havde faaet flere indtrængende Breve om at komme og holde Møder.

Men paa Grund af ubehageligt Vejr blev jeg ikke der mere end fra Lørdag til Onsdag, hvilket gjorde mig meget ondt, da jeg havde rejst saa langt og kunde tilsyneladende ingen Nytte være. Det er en Trøst at vide, at Gud ved alle Ting, og det staar „vi ved, at alle Ting tjener dem til Gode som elsker Gud.“ Maa Herren rigelig velsigne de Søskende, som bor paa Stedet, er min Bøn. Jeg besøgte da Br. Carl Vendikson og andre Søskende og Slægtninge ved Crookby, N. D. Jeg ventede saa hjem den 29de og rejste samme Dag til Norway Lake, Minn., og derfra rejste jeg til St. Paul Park, Minn. Fra den 5te til den 7de November havde jeg den Glæde at overvære en Del af de herlige Bækkelsesmøder, som holdtes af Br. Morris Johnson i Montevideo, Minn. Der 8de var jeg igen i St. Paul Park i Forretninger for Herren. Efter nogle Dage hjemme rejste jeg til Elgin, Ill., hvor jeg havde et herligt Besøg med gammel Broder O. B. Anderson, som for en Tid boede paa Alderdoms Hjemmet i St. Paul Park. Vi havde i Sandhed en herlig Tid tilfammen med Herren. Maa Herren velsigne og lønne ham for hans Kærlighedsværk mod Herrens Sag og hans Smaa her paa Jorden.

Den 24de Nov., havde jeg den Glæde at besøge Missionshjemmet i Chicago, og den 25de kom jeg til Racine, Wis., hvor jeg var for første Gang for 5 Aar siden og hjalp Broder Miller for en Tid. Nogle Sjæle søgte Gud denne Gang. De havde da kun et lille Kapel, men Herren viste mig i en Drøm en skøn Gavnegang, hvor Græsset var grønt og gennem hvilken der flød en Bæk med rindende Vand. Der var nogle store Stumper, som jeg skulde hjælpe rydde væk. Jeg syntes i min Drøm, at jeg gjorde saa og siden saa jeg, at Gavnegangen var ren og skøn med en Flok Faar i den. Jeg rejste da did igen senere, hvilket bliver fire Aar til Foraaret og gjorde hvad jeg kunde. Sidste Efteraar sendte Herren Br. Morris Johnson der og en stor Bækkelse brød ud. Gud være evig lovet, nu fik jeg se min Drøms Opfyldelse, nu er Forsamlingshuset blevet gjort større, og en stor Skare af lykkelige Guds Børn samles til Møde. Guds Mand kom ikkandt os allerede paa det første Møde; jeg har aldrig været paa en Plads, hvor det var saa let at

tale. Hellig Manden syntes ligesom at udføre alt, saa en fik bare staa og se paa. Sa i Sandhed fik jeg sande Herrens Ord, som siger: „Hvor Herrens Mand er, der er der Frihed.“ Her findes flere unge Sjæle, som jeg er aldeles overbevist om, at dersom Herren faar sin Vej med dem, vil de blive Arbejdere for Herren. Der var over tredive Stykker, som tog Del i Ungdomsmødet. Takfælgesheds Aften var ikke alle tilstede, da Mødet ikke var videre bekendtgjort. Jeg havde kun tænkt paa at stoppe et par Dage, men jeg blev der hele Ugen, over to Søndager, men Undertagelse af Tirsdag, den 28de, da jeg havde skandinaviske Møde i Broder Axel Ericksons Hjem i Chicago. En liden Flok var mødt frem og Gud gav os et velsignet Møde. Maa Herren velsigne Arbejdet iblandt vort Skandinaviske Folk i Chicago. Jeg var glad for den Iver jeg saa blandt de kære der. Herren opmuntre og lede eder frem er min Bøn.

I Racine mødte jeg Søster Christensen fra Hjørring, Danmark og Broder Thormald Rommedahl fra Løkken, ham mødte jeg i Løkken første Gang jeg var i Danmark, men da var han ikke frelst. Her mødte jeg ogsaa Broder Martin Falberg, gamle Moder Falbergs Søn fra Hjørring, og mange andre danske og norske Søskende. Jeg havde mange Indbydelser til at gæste deres Hjem, men Tiden blev for kort, saa det blev kun saa jeg fik Anledning at besøge denne Gang. Om Gud vil haaber jeg igen at besøge Racine, og da haaber jeg at saa Tid til at besøge flere.

Den 4de og 5te December besøgte jeg Menigheden i Milwaukee, og den 6te havde jeg Møde i Rice Lake, Wis., hvor jeg i en nær Fremtid ventet at besøge igen. Søndag den 10de havde jeg den Glæde at være sammen med den lille Menighed hjemme. Den 13de rejste jeg til Høreford og overvar de sidste Dage af Bækkelsesmøderne der, hvor Gud fik frelse en lille Flok; det var en Tid af rigtig himmelsk Lustning. Sa Gud aabnede Himmels Rinduer fra Tid til anden og særlig paa den sidste Aften, da Mødet varede til Midnat, og syv Sjæle søgte Herren. Hvor dyrebart er det ikke, naar Herrens Vidner mødes og arbejder tilfammen og er af et Hjerte og en Sjæl og i Enighed agter hverandre højere end sig selv.

Naar Broder Johnson og jeg saa tilbage paa de Møder, vi har holdt disse otte Maanedes, siden jeg kom tilbage til Amerika, saa kunde vi i Sandhed sige, at Herren havde givet os herlige Tider tilfammen og vi følte, at den 133 Psalme er gaaet i Opfyldelse paa os; Guds Folk er blevet opbygget og Gud har draget Sjæle til sig. Hans Navn til Lov og Pris!

Fra Høreford rejste jeg hjem, og havde den Glæde at være hjemme med min Familie over Zulehelgen—et Privilegium jeg ikke har haft paa 17 Aar. Gud være lovet han har været trofast i det svundne Aar, hans Ord har gaaet i opfyldelse paa mig, hvor han siger: „Jeg vil ingenlunde slippe dig og ingenlunde forlade dig.“ Jeg takker ham af hele mit Hjerte, og jeg ser fremad til det ny Aar med Frimodighed, thi jeg ved at han, som var været trofast vil i Fremtiden være det.

Jeg kan oplyse, at op til Dato, December 26de, har jeg faaet tegnet for Alderdoms Hjemmet \$2821.20. Min Bøn er, at Herren vil yderligere velsigne alle, som saa rigeligt har givet til Alderdoms Hjemmet, og ikke dette alene, men ogsaa hvad I har gjort for mig. At I maa fuldendes indtil hele Guds Bylde i det indvortes Menneske og at I maa saa hundrede Guld i det timelige; det vil han ogsaa gøre, thi der staar i Heb. 6: 10: „Thi Gud er ikke uretfærdig, saa at han skulde glemme eders Gerning og den Kærlighed, som I har udvist imod hans Navn, idet I har tjent og tjene de hellige.“ Lovet være hans Navn! I faar alle have Tak for, hvad I alle har gjort i det svundne Aar. Tak for den Bekræftende Hjælp, tak for eders Bønner. Maa jeg saa Lov at bede om dem i det kommende Aar? Jeg trænger dem. Jeg rejser i Morgen om Gud vil, til Arlington, S. D. Eders som altid ringe Broder og Tjener i Evangeliet, frelst og helliggjort
S. D. Sufaa

De tanker og følelser vi ikke tøver at udtrykke for Mennesker, er allerede kendt for Gud. Vi langes efter at meddele dem til nogen, vi hungerr efter forstaaelse og sympati, vi er i behov af Hjælp. At dette kan vi finde ved at se op—„ved at løfte vore Hænder til Bjergene hvorfra kommer vor Hjælp.“

EN HERLIG ANLEDNING TIL AT SPREDE EVANGELIET!

Et speciel Tilbud paa "Evangelii Basun."

FRA DEN 15de NOV. 1916, TIL DEN 1ste MARTS 1917.

VORT MAAL: "En fordoblet Subskriptionsliste i Aaret 1917."

Tror du vi kan naa dette Maal?

HVIS DU VIL SKAFFE EEN ELLER FLERE ABONNENTER KAN VI NAA DET.

Lad alle vore Læsere forene sig i at arbejde med Liv og Sjæl i denne Kampagne, med dette Maal for Öje: at faa Sandheden indført i saa mange nye Hjem som muligt.

TILBUD NR. 1.

Evangelii Basun for et Aar	-	-	\$1.00
og en af de følgende Bøger indbunden i			
Shirtingsbind	-	-	\$1.00
Væsentlige Bibel-Emner			
Hjem, Helbred og Lykke			\$2.00
Veien til Frelse og Fred			

BEGGE TO
FOR KUN

\$ 1.25

Fra Skandinavien 4.50 Kr.

TILBUD NR. 2

Evangelii Basun for et Aar	-	-	\$1.00
og en af de følgende Bøger med	-	-	\$.40
Papiromslag			
Væsentlige Bibel-Emner			\$1.40
Veien til Frelse og Fred			

BEGGE TO
FOR KUN

\$ 1.00

Fra Skandinavien 4.00 Kr.

TILBUD NR. 3

Evangelii Basun for et Aar	-	-	\$1.00
og de følgende Bøger			
Tro, Haab og Kærlighed	-	-	.25
Kristelig Vandel	-	-	.10
En Religiøs Ordveksling	-	-	.10
			\$1.45

ALLE FOR
\$ 1.00

Fra Skandinavien 4.00 Kr.

De, som sender Subskriptioner til Canada eller Skandinavien, bör indlægge 25

Cent ekstra paa hvert Tilbud for Porto.

PRÆMIER TIL ABONNENTSAMLERE.

Til dem, som indsender Subskriptioner giver vi følgende Præmier, foruden Bøgerne, som sendes til Subskribenterne.

For at skaffe 2 Abonnenter	-	-	-	-	1 Kalender
For at skaffe 4 Abonnenter	-	-	-	-	En hel Aars Subskription paa Bladet
For at skaffe 6 Abonnenter	-	-	-	-	To hel Aars Subskriptioner paa Bladet.

TAG ANLEDNING AF DETTE BILLIGE TILBUD TIL AT SKAFFE DIG SELV ELLER NOGEN ANDEN ET GODT BLAD FOR ET AAR OG EEN ELLER FLERE GODE BØGER.

EVANGELII BASUN PUB. CO.

ST. PAUL PARK, MINN. U. S. A.

Søndagskolen.

Lektie 5.

Februar 4, 1917.

Jesús, Verdens Frelser.

Joh. 3. 1—21

Guldentekst: Thi saaledes elskede Gud Verden at han gav sin Søn den enbaarne, for at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv— Joh. 3: 16.

Nikodemus besøgte Jesus i Jerusalem, medens Jesus var der for at holde Paaske, hvilket blev omtalt i vore sidste Lektie.

Særnetanke: „J maa fødes paa ny.“—Jesus.

5. Jesus svarede: „Sandelig, sandelig, siger jeg dig, uden nogen bliver født af Vand og Mand, kan man ikke komme ind i Guds Rige.

6. Hvad der er født af Rødet, er Rød; og hvad der er født af Manden, er Mand.

7. Forundre dig ikke over, at jeg sagde til dig: J maa fødes paany.

8. Vinden blæser, hvorhen den vil og du hører dens Susen, men du ved ikke, hvorfra den kommer, og hvor den farer hen; saaledes er det med hver den, som er født af Manden.“

9. Nikodemus svarede og sagde til ham: „Svortesledes kan dette ske?“

10. Jesus svarede og sagde til ham: „Er du Israels Lærer og forstaar ikke dette?“

11. Sandelig, sandelig siger jeg dig, vi taler det, vi vide, og vidne det, vi have set; og J modtage ikke vort Vidnesbyrd.

12. Naar jeg siger eder de jordiske Ting, og J ikke tror, hvorledes skulle J da tro, naar jeg siger eder de himmelske?

13. Og ingen er faren op til Himmelen, uden han, som for ned fra Himmelen, Menneskesønnen, som er i Himmelen.

14. Og ligesom Moses opbøjede Slangen i Ørten, saaledes bør Menneskesønnen opbøjes,

15. for at hver den, som tror, skal have et evigt Liv i ham.

16. Thi saaledes elskede Gud Verden, at han gav sin Søn den enbaarne, for at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv.

16. Thi Gud sendte ikke sin Søn til Verden, for at han skal dømmes Verden; men for at Verden skal frelles ved ham.

Hvad vil de tænke?— Svillet Billede denne Lektie bringer til os—en lærd, dannet Mand, som var bange for at følge hans indre Overbevisning for at ikke hans Benner skulde haa-ne ham! Ja, Nikodemus var bange for, at han skulde blive stødt ud af Raader, hvor han sat-tes i Klasse med de dygtigste jødiske Raads-herre, dersom de Mand af hans Rang skulde opdage det hemmelige Nisse, han havde til at tale med denne Profet fra Galilæa, hvis Komme havde sat Jerusalem i Bevægelse.

Nikodemus er ikke det eneste Menneske, som bliver stillet Ansigt til Ansigt med dette Spørgs-maal; der har været mange og der er mange i Dag, som vilde tage imod Kristendommen i Stedet for en Fornreligion dersom de ikke var bange for at miste deres gode Navn og Rygte.

Men lad os følge Nikodemus lidt længere. Tillod han Frygten at overvinde hans Nisse? Nej, hans Nisse var tilskyndet af Guds Mand. Og dersom Sjælen er villig, vil Guds Mand altid hjælpe dem overvinde enhver Hindring. Saaledes med Nikodemus. Han havde tænkt over Sagen og han bestemte sig paa at se Jesus.

Vi tænker maaske, at Nikodemus var lidt jejs, fordi han valgte at gaa til Jesus om Natten; men naar vi tænker paa den Kamp han gennemgik før han bestemte sig paa at rejse, og Rimeligheden af hans Frygt fra et verdsligt Standpunkt, kan vi undres over, at han gik.

Endskønt Mennesket ser kun paa det, som er ier Zinene, ser Gud paa Hjertet. Han ken-der enhver Fristelse, enhver Kamp, ethvert Ni-ske og han sætter Pris paa dem efter deres sand Værdi. Kristus vidste, hvorfor Nikodemus kom om Natten, men han vidste ogsaa den Hjerte-hunger, som drev ham til at komme paa denne hemmelige Maade. Kristus irettesatte ham hel-le ikke for hans tilskyndende Fejghed; men kun talte til ham og forklarede for ham Gode-løsningsens underfulde Plan. Svormegret af denne Sandhed Nikodemus forstod ved vi ikke; men vi drager den Slutning af hvad vi senere lærer om ham, at han troede i sit Hjerte, at Jesus var en Lærer sendt fra Gud.

Hvorfor vi bør fødes paany.— Dette Spørgs-maal, som var en Gaade for denne Raadsherre møder ogsaa mange Mennesker i Dag—hvad betynder det egentlig at være født paany?

Ved at læse Skriften finder vi, at Straffen for

Adams Overtrædelse var Død—aandelig Død, eller Adskillelse fra Gud. Og denne Død gik i Arv til alle Adams Efterkommere, fordi alle deltog i denne Tilbøjelighed til at synde. Hvilken bedrøvelig Tilstand Verden faldt i! en Skare af levende, uskyldige Sjæle, „død i Synder“; død medens de endnu levede, som Paulus siger i 1 Tim. 5: 6.

Paa Grund af denne Død var det nødvendigt at have Liv igen, før man kunde komme tilbage til Gud og blive modtaget af ham. Dette ny Liv kaldes den ny Fødsel, eller at blive født paany. Jesus kom med dette ny Liv, thi „saa mange, som tog imod ham, dem gav han Magt til at være Guds Børn, dem, som tro paa hans Navn; hvilke... blev født.... af Gud“ (Joh. 1: 12, 13).

Uden at blive født paany kan ingen virkelig være en Kristen, thi at være en Kristen betyder at være Kristus lig.

Storheden af Guds Kærlighed.— Beretningen om hvorledes Abraham vilde ofre Isak. bringer et sørgeligt Billede til vore Tanter. Vi ser en gammel Mand, som læner sig paa en Stav, gaaende sagte op til Moria Bjerg, sammen med sin eneste Søn. Vi ser Beddet til Brændeofret lagt paa Isak; men Alden og Kniven i Abrahams Haand. Paa Abrahams Ansigt kan vi læse hans Sjæleval; men dog gaar han frem for at adlyde Gud. Hvilken Trøst det bringer til os, naar vi læser lidt længere frem, at Gud fordrøede ikke at Abraham skulde ofre sin Søn!

Men som vi læser lidt længere hen i denne Bog, kommer vi til en anden Scene, meget lig denne men endnu mere rørende. Denne Gang en mild elskelig Fader ikke bare giver sin Samtykke til at ofre sin Søn; men virkelig ser ham „udryddet af Folkeslægters Tal.“ Hvorfor? Fordi intet Offer uden Jesu Blod kunde forløse for Synd. Før denne Tid var Guds Bredde tændt imod Menneskeslægten, „fordi alle havde syndet og fattes Værelse for Gud.“ Men da Gud saa Menneskets elendige Tilstand, for hvilket de selv var ansvarlig, hændes han over dem. Han vidste, at de ikke kunde hjælpe dem selv, og han kunde heller ikke modtage dem naar de var besmittet af Synden. Han tænkte kun een Udvej, hvorigenem de kunde blive befriet fra deres elendige Tilstand, men dette vilde koste ham den dybeste og mest smertelige Døds som kan tænkes. Nægtede han at bringe dette Offer? Al nej; lyt: „Thi saaledes elskede Gud Verden, at han gav sin Søn den eneste Baarne, for at hver den, som tror paa ham ikke skal fortabes.“ Hvilken vidunderlig Kærlighed!

Spørgsmaal: 1. Hvorfor kom Nikodemus til Jesus om Natten? 2. Modtager Jesus en frugtlos Sjel ligesaa frit som een der kommer til ham uden Nølen? 3. Hvilken Stillling havde Nikodemus? 4. Hvad mente Jesus med at blive født af Vand? 5. Hvad var Slangen, som Moyses oploste i Ortenen et Billede paa? 6. Hvem kan blive frelst?

De Unges Afdeling.

Dine Forbindelser.

Vore Forbindelser her i Livet har en stor Del med vor Karakteres Dannelse at gøre. Den Omgangskreds, vi danner os, vil efterhaanden være Bestemmende med Hensyn til den Atmosfære, vi lever, aander og vøkses i, og den kan hindre eller hjælpe vort aandelige Livs Udvikling. En ung Kristen gør vel i at have nogle faa fortrolige Venner, til hvem han kan tale åbent og lige ud om alt. Søg at finde nogle gudfrøgtige Mennesker, som du kan betro dig til; men se nøje til, at det er aandeligsindede Mennesker, som du kan forlade dig paa. Lad

det fremfor alt være Mennesker, som læser sin Bibel, og med hvem du kan jage en virkelig aandelig Samtale—samt, at det er Mennesker, som i sit Liv sætter for Dagen, at de lever for at lede andre Mennesker til Jesus.

Bliv ikke forundret, naar du gør den Udgang, at nogle Kristne er mere venlige og tilfældende end andre. Gud har skabt os forskellige, og nogle tiltrækkes af den ene og nogle af den anden, men derfor er det ikke sagt, at de Mennesker, som du ikke føler dig draget til, er ringere end de, du sympatiserer med. Vælg

dem til dine Venner, der kan være en virkelig Hjælp for dit aandelige Liv.

Men paa den anden Side vil jeg raade dig til, at undgaa alle Forbindelser, som kan udøve en slappende Indflydelse paa dit aandelige Liv. Selvfølgelig skal vi ikke undgaa at komme sammen med uomvendte eller daarlige Mennesker, men derimod kan det stundom være vor Pligt at bevare Forbindelsen med uomvendte, ja end ogsaa ugudelige Mennesker for derigennem om muligt at vinde dem for Jesus; men overfor saadanne Bekendtskaber maa vi altid være paa vor Post; thi dersom vi ikke løser dem op, drager de os ned. Men dersom du—nanset alle andre Hensyn—gør den Opdagelse, at et eller andet Bekendtskab øver en uheldig Indflydelse paa dig, bør du straks bryde det. Noget Mennesker lever i en saadan Vantroens, Nædelighedens, Kritikens og Urenhedens Atmosfære, at det er ganske umuligt at omgaa dem uden selv at tage Skade. I saadanne Tilfælde er Visdommens Vej klar; hold op med at pleje fortroligt Samkvem med dem; hav kun med dem at gøre for at hjælpe dem.

Men der er andre Omgang end den med levende Væsener, der kan forme vor Karakter. De Bøger, vi læser, er vore Omgangsfæller. De øver en vidtrækkende og dybgaaende Indflydelse paa os, enten til det gode eller det onde. Intet kan være mere hjælpende for os end en god Bog, og intet kan fordærve os mere end en daarlig Bog. Blandt de hjælpende og forædlende Bøger vil jeg særlig nævne Levnedsskildringer af gode Mænd. Vi lever i en Tid, da der er let Afgang til saadan Læsning. Jeg vil ogsaa anbefale Historie som en meget gavnlig Læsning, thi derigennem modtager man baade Undervisning, Tilskyndelse og Advarsel—og i Historien ser man Guds Haand, samt at Sandhed og Retfærdighed sejrer og Ondskab og Uretfærdighed lider Nederlag baade i Nationer og Personer. Mange Bøger i den moderne Literatur er vildledende og besnittende i sin Tendens. Dersom en Bog ikke er absolut klar i sin Tendens enten i positiv eller i negativ Henseende, vil den øve en svækkende Indflydelse i moralsk Henseende. At læse meget af det opdigtede svækker vor Intelligens. Den lidenskabelige Novelle—og Romanlæser svækker sin Tanke—og Dømmekraft. I den Slags Læsning er der en Ind-

flydelse, der svækker eller fordriver Trangen til at læse Ting, der kan være til intellektuel eller moralsk Nytte for os. Og selv naar vi læser gode Bøger, maa vi være paa vor Post, at ikke det gode skal fortrænge det bedste,—at ikke Mennesketanken skal tage den Plads i vor aandelige Smag og Trang, som alene Guds Ord maa raade over. Guds Ord—Bibelen bør altid have første Plads.

Og der er endnu en anden Slags Omgangsfæller, der kan paavirke og præge vort Liv og præge det i betydelige Grad, og det er Billeder. Saavel de Billeder, vi ser daglig, som de, vi ser Lejlighedsvis, øver en dyb Paavirkning og bestemmende Indflydelse paa vort Liv. En Moder havde to Sønner, som hun elskede højt. Det var hendes Livs løseste Drøm, at de begge skulde være Ordets Tjenere; men i Stedet for gik de begge til søs. Hun kunde ikke fatte Grunden dertil, før en Ven, som en Dag besøgte hende kaldte hendes Opmærksomhed til Billedet af et smukt fuldrigget Skib, der stod til søs for fulde Sejl, som hang paa Væggen over Buksenen i Spisestuen. Disse Drenge havde hver Dag haft Lejlighed til at se paa dette Billede, og det havde øvet en bedaaende Indflydelse paa dem og skabt Længslen efter Sømandslivet i dem, og paa den Maade var det blevet bestemmende for hele deres Liv. Hvor mange et Billede, som i sig selv er et Kunstværk, men som har et eller andet urent eller ondt Motiv i sig, har ikke ført unge Mænd eller Kvinder ud paa Fordærvelsens Vej. Mange af vore Kunstsamlinger er i høj Grad besnittede af Billeder, som øver en demoraliserende Indflydelse paa unge Mænd og unge Kvinder, der ser dem. Det kan være, at den onde Tanke eller Lust, der fremkaldes, kun mærkes et Øjeblik men Satan ved nok, hvordan han atter og atter skal bringe Billedet frem for Fantasiens Øje, og derigennem naar han sin Hensigt. Anvend ikke et Øjeblik til at betragte noget Billede, som kan bringe uren Tanke eller Forestilling ind i din Sjæl, ligegyldigt, hvor højt Kritiken har lovpriist det. Skj, som man styr Gift, ethvert Billede og enhver Tegning eller Fotografi, som efterlader en Skjætte af Urenhed i dit Sind; men gård dig og nyd i din Sjæl Skønheden af ethvert Billede, der gør dig mere hellig, venlig, medfølelsende og søm.

—R. M. L.

Evangelii Basun

Sandhed Renhed

17de Aarg. Onsdag, den 24de Januar 1917. Nummer 4.

Den fuldkomne Frelser.

Jesús, det eneste,
Helligste, renefte
Ravn, som af Menneskelæber er sagt.
Fylde af Hellighed,
Fylde af Kærlighed,
Fylde af Naade og Sandhed og Magt.

Mødgang vel møder mig,
Aldrig du støder mig
Bort fra din hellige, mægtige Favn.
Mennesker glemmer mig,
Herre, du glemmer mig
Trygt ved dit Hjerte og nævner mit Navn.

Herre, du hører mig,
Herre, du fører mig,
Hvordan og hvorhen det tjener mig bedst.
Helt vil jeg bære mig,
Helt vil jeg følge mig
Efter din Vilje, mens her jeg er Gæst.

Du er den eneste,
Helligste, renefte,
Giver dit rene, det hellige Sind,
Frelser fra Fædrene,
Frier fra Snarerne,
Ta' mig tilslidt i din Herlighed ind.
Aldu .

"Hellig-
ge Dem i
Sandhe-
den; dit
Ord er
Sand-
hed" (Joh.
17: 17).

"J er
alle rede
rene paa
Grund
af det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der" (Joh.
15: 3).

Evangelii Basun Publishing Company
St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Er det vel med din Sjæl?

Med dette Spørgsmaal tænker vi ikke paa dit timelige eller legemlige Vel. Spørgsmaalet er om, hvorvidt det staar til med din udødelige Mand,—den, til hvem Gud saa dyrt har købt usigelig store og herlige Betsignelser. Det timelige og legemlige Vel kan være af stor Betydning og er meget at takke alle „gode Gavers Giver“ for; men dersom det ikke er vel med din for evig levende Sjæl, saa har du kun et Gode, som ofte ikke varer gennem dette vort korte og altid uviste Liv. Her er ikke vort blivende Sted. Om kortere eller længere Tid maa vi „fare herfra“ og overlade alt, som blot hører Verden og Tiden til. Hvordan er det far med din egen Sjæl? Har den samlet sig Skatte, som Døden ikke kan fratage den? Hvis ikke, saa er du udsat for at staa „elendig og jammerlig, fattig, blind og nøgen,“ og det paa et Sted og i en Tilstand, hvor der ikke er „Forandring eller Skjæbne af Omkiftelse.“ Som Træet falder, der vil det blive liggende evindeligt.

For din Sjæl er der beredt, og du kan her have „den Guds Fred, som overgaar al Forstand,“ en Fred med Gud, som Verden ikke kan give, og som hverken den eller Døden kan tage fra dig. Den Guds Fred, som overgaar al Forstand, vil bevare dit Hjerte fra Tvivl, Frygt og Synd og dine Tanker fra at søge efter „Brød, som ikke mætter, og fra at gaa efter Vand til tørre Brønde.“ Den vil give dig Glæde, som allerede her er „undsigelig og forherliget.“

Den Gave har Gud købt til dig ved sin elskelige Søns Lidelse og Død. Den er beredt for dig, og den Helligaand er mere end villig til at hjælpe dig til Besiddelse af den. Læs Jil. 4: 6—7 og du vil se, hvad du har at gøre.

Hvad har du gjort de mange Aar, du har i Verden levet?

Er du beredt til at dø, til at staa for Gud og gøre Regnskab for dit Liv—for din Husholdning med Tiden, med Brugen af Guds Naademidler, dine Evner og hvad han har betroet dig? Er det vel med din Sjæl?

—Udv.

Bibelsens Forsvar.

Det har intet at betyde, hvad fritænkerfke Filosofer siger om Bibelen. De kan sige at I

Mose Bog er umulig, at Halvdelen af Davids Salmer er fuld af Forbandelser, at Profetierne er Fantafibilleder, undfangne af Mænd med forskruede Hjerner, at Evangelierne er en Bedrageres Værk, og Epistlerne er en gal Jødes Breve—og at hele Bogen er gammeldags og utidsmæssig.

Dog, jeg vil flygte mig til den, indtil de giver mig en bedre Mabenbaring.

Bibelen udtømt, udlevet, udbrugt! Om alle Verdens lærde Bismænd vilde granske Johannes Evangelium, kunne de ikke lodde det grundeeste Dyb.

O, Filosofer, bræk Skallet og flyd ud og lad mig høre eder synge, ikke om Videnskaben, den kender jeg, ikke om jordisk Magt, det hører jeg overalt. Men lær mig gennem eders Sang at finde Glæde i Sorgen, Styrke i Svaghed og Lyse i de mørkeste Dage. Lær mig at bære Haan og Slag, at byde Døden velkommen, og at vandre ved dens Hjælp ind i det evige Livs Skære.

Og dette ikke alene for mig, men ogsaa for hele Verden, der sukker tilsammen i Smerte indtil nu. Og indtil I kan gøre dette, saa kom ikke og tal til mig om en ny Mabenbaring.

—Beecher.

Den Store Høst.

Af Morris C. Johnson.

Sidste Sommer, da jeg var i Canada, saa jeg, at Landsmændene var bekymret fordi de ikke kunde saa tilstrækkelig Arbejdsstyrke til at indhøste deres store Hvedehøst. De tænkte paa de høje Priser paa Hvede, og hvad de vilde tabe dersom ikke de fik Hveden indbjerget. Ved at se dette kom jeg til at tænke paa de aandede Høstmarker, om den endeløse Optag af dyrefælte Sjæle, som gaar uden Haab, skodesløst og ligegyldigt, ned til en evig Fortabelse. Og det sorgeligste af alt er, at mange har hørt kun ganske lidt, og nogle slet intet, om Kristi Magt til at frelse.

Arbejdere søges.

Aldrig i Menighedens Historie har der været saa stor Behov af Arbejdere som der nu er. Jeg har nok Kald til at optage min Tid til 1925. Døre staar aabne alle Begne, Kald kommer fra alle Sider, men der er ingen til at fylde dem. „Sig I ikke: Der er endnu fire

Maaneder, saa kommer Høsten? Se, jeg siger eder, opløfter eders Sjæle og jer Markerne; de er allerede hvide til Høsten" (Joh. 4: 35). Kun et eneste Blik, synes jeg, vilde være nok til at vække enhver ligegyldig Sjæl og saa dem Interesseret. Maa Gud hjælpe os til at bede; til at Arbejde. Jeg tror, at Gud formaar at give os alt vi staar i Behov af, isølge sine Løfter, men jeg maa indrømme et min Tro sættes paa Prøve, naar jeg beder Herren om at opfylde denne paatrængende Behov. Hvor vi skal finde Hænder, som er overgivet til Gud for dette store Arbejde, ved jeg ikke. Men et ved jeg, vi maa have Hjælp; og det ogsaa snart.

Om Høsten tages alle Hænder i Brug, og enhver maa anstrenge sig til deres Yderste for at udføre saa meget som muligt. Dersom Kornet skal samles ind, dersom Sjæle skal frelses, maa vi ikke sidde ledige i Søjlet eller i Skyggen. Vi maa gaa ud i Marken. Dette inbefatter at komme i Berøring med andre. Vi maa gaa ud til Folket. Vi maa søge de fortabte. Kun de, som er villig til at arbejde, til at ofre, og til at lide, er der Brug for. Dagdrivere og Vediggængere behøves ikke.

Nuværende Lejligheder.

Saa mange af Guds Folk siger: „Der er endnu fire Maaneder, saa kommer Høsten.“ Hvad vi opfatter bliver ofte forsvundet. Vi har ingen Forjættelse for Fremtiden. Mange tror, at de skal ud at rejse eller komme bort fra Hjemmet for at gøre noget for Gud. Dersom disse Folk vilde opløste deres Sjæle, vilde de se Arbejde at gøre rundt omkring dem. Dersom David ikke havde dræbt Løven og Bjørnen hjemme, kunde han ikke have dræbt Goliath paa Slagmarken. Dersom ikke du benytter dig af de Lejligheder til at arbejde for Herren, som

du finder omkring dig, vil det ikke betale en Missions Komittee at sende dig til et fremmed Land.

Lønnen.

Siden jeg har begyndt at prædike har mange af mine ufrelste Venner spurgt mig: „Hvad Løn faar du?“ I Herrens Vingaard faar vi ikke Løn for hver Dag, hver Uge eller hver Maaned, men isølge Arbejdet vi gør. Gud uddager Mærke til de smaa Kærlighedsgerninger ligesaa vel som de store. Endog en Kop kold Vand givet i hans Navn undgaar ikke hans Opmærksomhed. Han, som tæller vore Hoved-haar, og lægger Mærke til hver Spurv, som falder til Jorden, vil ikke glemme vort Arbejde. Ofte maa vi „saa med Graad.“ Ofte maa vi „gaa vor Gang med Graad.“ Men det er en Trøst at vide, at andre Menneſker har arbejdet under værre Forhold, men lad os huske, „at naar vi gøre det gode, da lad os ikke blive trætte; thi i sin Tid skal vi høste saafremt vi ikke giver taft.“ Lad os ikke arbejde helt paa egen Haand, men husk paa, at vi „er gaaet ind i deres Arbejde.“ Kun ved Samarbejde og ved at arbejde i god Forstaaelse med dem, som arbejder paa andre Pladser i Herrens Vingaard, kan vi have Fremgang. „Saa at de kunne glæde sig tilfammen, baade den, som saar, og den, som høster.“ Thi „en saar, og en anden høster.“ Lad os ikke glemme dette.

De, som understøtter Prædikanterne og Missionærerne skal „komme med Frydefang“ paa den store Dag, naar Lønnen bliver givet. Vi bliver belønnet isølge vor Trostkaab. Allerede her i Livet faar vi Løn, men det bliver en herlig Dag, naar vi kommer frem for vor Mester bærende vore Reg. Lad os leve saa vi ikke behøver at komme tomhændet.

Levet i og for Gud.

Elſke— hvem, hvorledes, hvorfor?

Alf S. Frank Shaw.

Mennesket var født med en Natur til at elſke; og dersom du ser omkring i hele den vide Verden, kan du ikke finde et eneste Menneske som ikke elſker; men hvor saa er der som virkelig elſker det rette!

Medens Mesteren var her blandt Menneſker,

gav han dem mange dyrebare Lærdomme angaaende at elſke. Han advarede dem mod Pengegriffhed, idet han hjalp dem til at forstaa hvor færligt det var at komme til at elſke Penge for højt. Han vidste hvor vilde Menneſker vil blive i deres Jagt efter Penge, og hvor mange mørke og hjertesfærende Ting de vilde gøre at gøre for at komme i Besiddelse af dem. Han vidste

for sandt at „Pengegrifftheden er en Rød til au-
endt.“

Noget andet vi ikke burde elske er Verden. Men o, vi ser saa mange, der lejer til Verden, og bøjer sig for dens Ønsker og Begær! Mar-
jagen hvorfor vi ikke skal elske Verden gives tydeligt: „Og Verden forgaar og dens Lykt.“ Der er ikke noget virkelig eller noget varende ved den; hvorfor elske den saa?

Hvem burde vi elske, og hvorledes og hvor-
for? Det første Bud om at elske, var at elske Herren din Gud; og hvorledes at elske: „Med hele dit Hjerte.“ Det siger „hele“ dit Hjerte. Ikke et Hjørne skal forbeholdes for Kærlighed til noget andet. Gud maa have alt eller intet. Ofte hører vi tale om „halvhjertede Kristne“; men i Virkeligheden er der ingen saadanne. 2. „Med hele din Sjæl.“ 3. „Med hele din Styrke.“ Vi har brugt meget af vor Styrke i Satans Tjeneste, nu burde vi bruge vor Styr-
ke i Herrens Tjeneste. 4. „Med hele dit Sind.“ Hvem kan sige, at de ikke i svundne Tider har tilladt Satan at bruge deres Sind og Tanker i at optænke Planer til at freemme hans Sag? Gud ønsker nu at bruge vore Sind og Tanker i at optænke Planer for at bryde ned Mørkhe-
dens Rige og opbygge hans elskelige Søns Rige.

Medens det er sandt at vi maa elske Gud med hele vort Hjerte, Sjæl, Styrke og Sind, i en vis Forstand er der ogsaa andre vi burde elske; thi i den Grad vi elsker dem, elsker vi Gud. Denne Kærlighed til andre maa være saaledes, at vi med Glæde hjælper dem, naar de er i Nød.

Herren vidste, at det vilde være naturligt for os at elske os selv og udelukke vore Næste, vi blev derfor bejalet at elske vor Næste som os selv, at vi maatte være fri for al Selvkærlighed. Igennem din Kærlighed for din Nabo kan Gud maaske faa en Andledning til at arbejde. Der er ikke altid de højrøstede Prædikener fra Præ-
dikestolen, som er Marsag til din Nabos Om-
vendelse; mere ofte er det, det Kærlighedsliv som leves, den Kærlighed, som faar dig til at ofre for dem og bære over med dem, som vin-
der dem.

Seg husker, at en af mine Naboer elskede mig, ellers havde jeg maaske været i Synden endnu i Dag. Det var ikke mine Midler eller mit Hjem, hvor Prædikanten altid stoppede,

som bragte mig dette herlige Lys, det var min Nabo. Gud elsker dine Naboer, ligesaa meget som han elskede dig, da du var i samme Til-
stand. Vil du lade ham bruge dig ligesom han brugte andre for at hjælpe dig?

For det sidste, maa vi elske vore Fjender, Siger en: „Skal jeg elske mine Fjender?“ Ja. Kristus elskede os medens vi endnu var hans Fjender; og gennem hans Barmhertig-
hed, hans Godhed, og hans Kærlighed, ned-
brød han vore stive Sind og i Dag er vi hans Venner. Han efterlod os et Eksempel, og vi skulde „følge i hans Fodspor.“

Seg frygter for at mange ikke har givet denne Side af Sagen: Hvorfor vi burde el-
ske, saa megen Overvejelse som de burde; thi der-
som de havde, tror jeg, de vilde søge mere at pry-
de dem selv med denne skønne Dyd. Ofte hører vi vore Brødre og Søstre bede: „Herre frels Sjæ-
le; vis dem denne herlige Sandhedsvej.“ Har du nogensinde tænkt paa hvor stor en Rolle du kunde spille i at hjælpe lede Verden ind i Sand-
hedens Vej? Hvorledes skal Verden kende Guds sande Disciple, de, som virkelig er i Be-
siddelse af Sandheden? „Derpaa skal alle ken-
de, at I er mine Disciple, om I har indbyrdes Kærlighed.“

Du kan have Tro, du kan have Kundskab, kan maaske rose dig af hvor meget du har givet til Guds Sag i det svundne Mar, men dersom du mangler denne Dyd, vil det andet være til ingen Nytte.

Ikke bare er den, som er i Besiddelse af denne Gave en Betsignelse til andre, men hans Liv kronet med mange rige Betsignelser. Dersom du er af denne Klasse, er det for dig at vide, at alle Ting samvirker til gode for dem, som elsker Gud; og efter alle dette Livs Betsymt-
inger og Betsignelser er over, vil du modtage denne Livsens Krone, som Herren har lovet al-
le dem, som elsker ham.

Bær et Eksempel.

Af Olaf Wict.

I 1 Kor. 11: 1 skriver Paulus til Korinthi-
erne: „Bær mine Efterfølgere. ligesom ogsaa jeg er Kristi.“

Kan vi som Kristne sige det til vore Medmen-
nesker? Lever vi virkelig saa nær Gud, at vi kan bede andre følge i vore Fodspor? Der

ligger et stort Ansvar paa os Kristne i mange Henseender, og ikke mindst i at være et Eksempel. Det betyder mere at være en Kristen end mange indbilder sig. Vi, som Kristne, skulde være et Eksempel ligesom Kristus var et Eksempel. Seg ved nok, at enhver oprigtig Kristen forsøger at gøre sit bedste; men jeg tror dersom vi vil lægge nærmere Mærke til Jesus og hans Liv, vil vi maaske lære mere at blive ham lig.

Tag for Eksempel om vi vilde forsøge at efterligne en Person eller træde i hans Fodspor medens han vandrede foran os, og vi lod vor Opmærksomhed ledes til andre Ting og glemte at lægge Mærke til hans Opførsel eller hans Fodspor, vilde vi snart træde lidt til Side, vi vilde ikke kunne se hans Fodspor dersom ikke vi lagde nøje Mærke til hvor han gik. Saaledes er det ogsaa i det aandelige Liv. Betragter vi ikke Jesus og lægger Mærke til hvorledes han vandrede, vil det være vanskeligt at følge i hans Fodspor.

Hvor mange er der ikke i vore Dage, som har et Skin af Kristendom; de forsøger at følge Kristus, men de kan ikke! En oprigtig Kristen kan snart se, at de ikke har den rette Aand i sig, snart ser man ved af det er de paa den ene Side af Vejen og snart paa den anden; de lever et daarligt Liv hjemme hos deres egne, og der er et meget daarligt Eksempel for en Kristen.

Vi kan snart se om et Menneske er et sandt Guds Barn eller ikke. I Matt. 12: 33 fortælles Apostelen os hvorledes vi skal kende dem: „Vader enten Træet være godt og dets Frugt god; eller lader Træet være raadent, og dets Frugt raadden; thi Træet kendes paa Frugten.“ Seg takker Gud, at han har gjort det saaledes, at vi kan kende dem paa deres Frugter. Ofte er der dem, som ikke lever gode Liv, som forsøger at indsnige sig blandt Guds Folk, et saadant Menneske kan gøre meget Skade før man lærer ham at kende; Folk vil i Almindelighed se paa saadanne og de bliver en Anstødssten for mange, og ofte taber Folk Respekt for Kristendommen ved at se paa deres Liv. Derimod har alle Mennesker Respekt for et oprigtigt Guds Barn, om ogsaa de mange Gange gør lidt Nar ad dem og haaner dem, har de alligevel Respekt for en sand Kristen. Det ved jeg af egen Erfaring. Hvad vinder vi ved at bekendende os for at være en Kristen naar vi i Virke-

ligheden ikke er en. Det er saadanne Hyklere, der holder mange Mennesker fra at komme til Gud og blive frelst. I Matt. 23: 26—33 læser vi, hvad Jesus siger om saadanne Mennesker. I det sidste Vers siger han: „I Slanger! I Ogleunger! hvorledes kunne I undfly Selvedes Dom?“ Ser jer vi, hvad deres Straf i det kommende Liv skal være.

Dersom vi vil se til at vore Hjærter er ret indfor Gud, vil det ikke være vanskeligt at leve ret og være et Eksempel for vore Medmennesker. Naar Træet er godt vil Frugterne ogsaa være gode. Maa Gud hjælpe os, som er Guds Børn, og som er Jesu Efterfølgere, at vi maa være et godt Eksempel her i Verden, saa at andre ved at se paa vort Eksempel vil blive draget til Kristus, og at de ikke ser noget i os som vil støde dem bort.

Den Kristnes Selv og andre.

Af Mabel Gale.

Han, som vil have Held i det Kristne Liv, vil finde, at han ofte maa vandre alene. Han har sit egne Liv at leve og sine egne Kampe at kæmpe, maa tage sin egen Bestemmelse, og i alle disse maa han vandre som om han var alene i Verden, endskønt han er omgivet af gode Mennesker. Han kan ikke overføre hans Ansvar paa andre og alligevel haabe at have Held med sig. Enhver maa bære sin egen Byrde og der er ingen Undtagelser. Endog hans kære Venner og Slægtninge, til hvem han har søgt for Raad og Hjælp, maa staa tilside og hen maa gaa alene med Gud. Hans Kærlighed for disse maa give Plads til en Kærlighed mere dyb og underfuld, endog Guds rige Kærlighed.

Undertiden vil Hjertet ræsonnere: „Maa jeg ikke vandre med dem? Vandrer vi ikke alle samme Vej, og vil det ikke være farefrit at vandre som de gør? Er det nødvendigt saaledes at vandre alene?“ Sæd han lytter til sit eget Hjertes Ræsonnement, vandrer han med dem en kort Tid, men kun en ganske kort Tid indtil han finder sig selv bedrøvet. Det synes for ham som om han paa en eller anden Maade har bedrøvet Nanden, endskønt han har intet gjort som de andre ikke gjorde. Han gaar ind i sit Værelse, og der paa sine Knæ beder han Gud

at vise ham, paa hvilken Maade han har bedrøvet ham; og der paa sine Knæ kommer han til at se, at han har tilladt andre at bestemme for ham i en Sag, som han kun skulde have lyttet til Herrens Røst. Han ser, at han i mange Ting har gjort som andre gjorde, naar der i hans eget Hjerte var Tvivl om det virkelig var det rette. Og nu har kommet denne Bedrøvelse, som ikke vil fjerne sig, før han har bekendt sin Fejl for Gud og lovet ved Guds Naade, at han i Fremtiden vil være mere bestemt. Han ser mere end nogenfinde før, hvorledes han maa gøre Regnskab for sig selv og ikke for andre, at han er ansvarlig for Gud, og det er ham, han bør søge at behage; han begynder som aldrig før at leve udmagt og med en god Samvittighed for Gud. Himmelsens Sødhed fylder hans Sjæl, og naar han vandrer saaledes et lille Stykke borte fra sine Venner, finder han en dybere Mening i Guds Nærværelse; og det er for at give ham denne klarere Nærværelse af ham selv, at Gud saaledes kalder ham tilside. Ligesom Peter plejede han at spørge, hvad andre skulde gøre, nu spørger han hvad han selv skal gøre. Andre, som tilskyndende, ved ligesaa meget om Gud som han, viser ikke den samme Forsigtighed, som han gør, men dette besværer ham ikke. Engang vilde han maaske have tvivlet paa deres Oprigtighed; thi tænkte han: „Vilde Gud ikke lede os alle paa samme Maade;“ men nu vil han gaa ganske alene dersom det forlanges af ham.

Denne ensomme Vej var bestemt for hans Bedste, saa endstønt det synes at være lidt haardt, i en kort Tid finder han denne Vej den bedste. Andre tager Del i Selvfabs Livet og synes at nyde det, men for ham er det kun som Skaller, der fylder, men mætter ikke. Han gaar affides fra Mængden og finder mere sand

Jornøjelse i Mesterens Nærværelse. Andre kan tilbringe meget af deres Tid i at vinde Rigdom og Stilling, og er meget optaget af Livets Bekymringer, men dersom han gør dette føler han snart, at hans Sjæl hentares; han søger saa først Guds Rige og alle disse andre Ting faar han i Tilgift. Andre kan være letjindig og bruge daarlig Snak og løstfærdig Skemt, men dersom han gør dette, i rettesætter Guds Aand ham; saa han vandrer og taler paa en sindig og alvorlig Maade. Andre synes at nyde Verdens Glans og Pragt, men dette brøder han sig ikke om. Andre kan pynte sig som Verden og forsøge at efterligne alle Verdens Møder, men han føler bedst naar han klæder sig anstændigt. Andre roser sig af deres gode Gerninger, og hvad de har gjort for Evangeliet, men dersom han vilde omtale hans gode Gerninger og hvad han har gjort for Evangeliet vilde han føle sig saa ussel. Andre kan sladre og bagtale og saa gaa til Guds Hus, for at tilbede og ingen Skam føle, men dersom han tog Del i saadan Samtale eller endog lyttede dertil vilde det hindre ham, naar han kom til Møde.

Dag for Dag synes det for ham, at for at beholde Guds Velbehag kræves der mere af ham end af andre. Saaledes synes det, men Sandheden er, at enhver, som virkelig vandrer med Gud bliver saaledes draget tilside. Og den Maade paa hvilken han besvarer Gud i hans indre Liv, gør Forskellen mellem en helhjertet Kristen og en, som kun fører en Befendelse: imellem den aandelige og dorste Kristen; imellem det tilfreds Hjerte og det Hjerte, som aldrig er i Besiddelse af hvad det længes efter. Der kan ingen virkelig kristen Erfaring være, uden at man vandrer forsigtigt alene med Gud hver Dag.

Bibelske belærende Emner.

Hellig Manden og hans Gerning.

Af J. C. Blaney.

„Dersom da I, som er onde, vide at give eders Børn gode Gaver, hvor meget mere skal da Faderen fra Himmelen give den Hellig Mand til dem, som beder ham!“ (Luk. 11: 13). „Og

jeg vil bede Faderen, og han skal give eder en anden Talsmand til at være hos eder evindeligt. Men Talsmanden, den Hellig Mand, som Faderen vil sende i mit Navn, han skal lære eder alle Ting og minde eder om alle Ting, som jeg har sagt eder“ (Joh. 14: 16, 26). „Og medens han var sammen med dem, bød han dem,

at de ikke maatte vige fra Jerusalem, men skulde oppebie Faderens Forjættelse, „hvorom,” sagde han, „I har hørt af mig. Thi Johannes døbte med Vand; men I skulde døbes med den Hellig Aand om ikke mange Dage” (Ap. G. 1: 4, 5). „Jeg døber eder med Vand til Omvendelse, men den, som kommer efter mig, er stærkere end jeg, han, hvis Sko jeg ikke er værdig til at bære; han skal døbe eder med den Hellig Aand” (Matt. 3: 11).

De første Disciple maa virkelig have været meget interesseret i at høre disse Ord fra Jesus og Johannes Døberen. De havde nok en inderlig Længsel, og var meget nysgerrig efter at erfare denne Hellig Aandens Bøen. I den Tid, der hengik imellem Kristi Himmelfart og Pinsedagen, ransage de uden Tvivl Skriften for at lære, hvad de kunde om „Faderens Forjættelse.” Vor Himmelske Fader havde givet os „de største og dyrebare Forjættelser,” hvilke indbefattede den tydelig og bestemt Løfte om, at han vilde give dem den Hellig Aand.

Paa Jesu Udtryksmaade, forstaar vi, at disse gamle Testaments Forjættelser er saadanne, at de hentyder til Udgydelsen af Guds Aand i denne Tidsalder. „Thi jeg vil udgyde Vand paa det tørstige og Strømme paa det tørre; jeg vil udgyde min Aand over din Sæd og min Velsignelse over dine Børn, at de skal opvokse midt i Græs, ligesom Pile ved Vandbække” (Es. 44: 3, 4). „Og det skal ske derefter, at jeg vil udgyde min Aand over alt Kød, og eders Sønner og eders Døtre skal profetere; eders Ældste skal drømme Drømme og eders unge Karle se Syner. Ogaa over Tjenere og over Tjenestepiger vil jeg i de samme Dage udgyde min Aand” (Joel. 3: 1, 2). Der er nogle flere direkte Forjættelser angaaende den Hellig Aand, men disse to er tilstrækkelig for vor nuværende Dømed.

Det var disse Forjættelser, som optog Apostlernes Opmærksomhed, da de var forsamlet i Jerusalem, imellem Kristi Himmelfart og Pinsedagen. Disse Forjættelser og den Undervisning Herren gav dem, udgjorde Grundvolden for deres Forventning angaaende Guds Aands Komme. De ventede, at han skulde komme paa Maaden, han havde lovet og at gøre hvad disse Profeter havde erklæret han vilde gøre.

Hvad vi kan vente at Hellig Aanden vil gøre for os.

Vi er ikke efterladt i Mørke angaaende, hvad Hellig Aanden vil gøre for os og i os, naar han kommer. I selve Naturen af en troendes Hjerte kan der opdages en Længsel efter Hellig Aandens Hjælde. Den vil aabenbares ved en inderlig Længsel efter at være hellig og at blive fyldt med Retfærdighed. Medens Hellig Aanden bliver lovet til alle, som tror, føler den troende en spærende Trang efter Hellig Aandens Person og Arbejde. Løftet er: „Thi jeg vil udgyde Vand paa det tørstige og Strømme paa det tørre.” Jesus sagde: „Salige er de, som hungrer og tørster efter Retfærdigheden, thi de skulde Mættes” (Matt. 5: 6).

I disse vanskelige Tider, da Fjenden søger at efterligne Hellig Aandens Person og Verk, burde vi vide, hvad vi kan vente, naar vi søger efter Hellig Aandens Daab. Vor Natur er saaledes, at naar vi aabner vort Hjerte til Aandens Verden, bliver vi udsat for onde Mænd paa en mærkelig Maade, og til en meget farlig Grad. Hjertets Motiver, Hjertet og Sindets Stemning, maa være i Harmoni med Guds Vilje. En kødelig, selvist Motiv, en Tilbøjelighed til at ikke ville agte paa eller at sætte sig ud over Guds Vilje, vil udsætte os for alle de Djæble, som staar rede til at forføre vor Sjæl. I Dag er der mange Mennesker, der bliver saaledes forført, for en stor Del fordi de ikke ydmygt underkaster dem Guds Vilje og er saa oprigtig som de burde være. Falsk Glibdaab, og tilsyneladende himmelsk Herlighed erjares af Tusinder, hvilket, naar det bliver prøvet ved Guds Ord og Aanden, er blevet bevist at være Djævelens Gerning, hvis Arbejde det er at modsatte sig Aandens Verk.

Lad mig spørge dig: Hvad hungrer du efter, hvad længes dit Hjerte mest efter? Er det nogen vidunderlige Demonstrationer, der vil sætte dig i en fremskudt Plads foran dinne Brødre? Er det en Længsel efter at blive ophøjet og, at blive anset for at være en meget aandelig Mand eller Kvinde, som er i Besiddelse af mærkværdige aandelige Gaver? Næfser du at have et Ravn for at være meget aandelig, eller ønsker du kun at behage Gud og gøre hans Vilje? Ved du, at du trænger et rent Hjerte, og kommer din Hunger fra den Rendsgerning, at du ser dit indvortes Behov? Derfor din Sjæl

hungrer efter, at Gud maa finde Behag i din udbortes Tilstand, saa at Aanden vil vidne til dit Hjertes Renhed, saa har du den rette Slags Svinger.

Dersom du søger vil du finde. Dersom du underkaster dig Guds Vilje paa alle Maader, vil han fylde dig. Dersom du giver dig selv helt op til Gud, og forsager alt andet for ham alene og kommer til ham i Tro med et ydmygt Hjerte, vil du blive fyldt. Han vil maaske jaaledes opløse din Sjæl med himmelsk Herlighed, at du vil profetere, eller han vil give dig Udtryk i Bøn, i Jobprisning, i Sang, eller i et fremmed Tungemaal, men han vil ikke tage bort din Viljefrihed, eller forarsage, at du handler usømmeligt eller upassende. Du behøver ikke at vente, at Hellig Aanden vil tilstynde upassende Handlinger. Dersom du søger for denne Slags, vil du maaske faa det, men det kommer ikke fra Gud.

Seg gentager, at naar du aabner dit Hjerte til at søge efter Gud, er der Myriader af Djæble, som venter at benytte sig af dig, derfor maa du kun søge det som Gud har lovet at give, for din egen Saliggørelse, for andres Vel, og for Gud Vre. En Aand der er fri for al Svig, som er ydmyg og bødserdig, behøver ikke at være Frygt for at faa noget fra andre Mennesker end fra Gud. Dersom vi beder Gud om at faa den Hellig Aand, vil han give os just hvad vi beder om. Dersom vi beder om Brød, vil han ikke give os en Sten; dersom vi beder om en Fisk, vil han ikke give os en Slange. Dette var sandt angaaende de første Disciple. „Og Gud, som kender Hjertene, gav dem Vidnesbyrd ved at give dem den Hellig Aand lige saa vel som os. Og han gjorde ingen Forskel imellem os og dem, idet han ved Troen rensede deres Hjerte“ (Ap. G. 15: 8, 9). „Medens Peter endnu talte disse Ord, kaldt den Hellig Aand paa alle dem, som hørte Ordet. Og de troende af Omiskerelsen, saa mange, som var sammen med Peter, blev meget forbausede over, at den Hellig Aands Gave var blevet udgydet over Hedningerne; thi de hørte dem tale i Tunger og ophøje Gud“ (Ap. G. 10: 44—46). „Da lagde de Hænderne paa dem, og de fik den Hellig Aand“ (Ap. G. 8: 17). Ved det sidste Tilfælde kunde Simon ikke faa den Hellig Aand fordi hans Hjerte ikke var ret. At blive fyldt

med den Hellig Aand er en virkelig Erfarung. Vi ved, at vi kommer i Besiddelse af Talsmanden, naar han kommer ind, og han vil altid blive i os dersom vi vil adlyde ham.

Adlyder eders Forældre.

Af Theodor W. Hansen.

„I Børn! adlyder eders Forældre i Herren, thi dette er ret“ (Ef. 6: 11). Her staar det, at Børn skal adlyde deres Forældre. I et andet Skriftsted staar det, at det er nødvendigt at underordne sig, ikke alene for Straffens Skyld, men ogsaa for Samvittighedens. Det er ikke bare for at undgaa Tugten, at Børnene skal adlyde deres Forældre, men Guds Ord siger, at det er ret. For det første vil Børnene spare sig megen Anger og Graad over deres syndige Gerninger, dersom de vil adlyde deres Forældre. Vi læser i Kol. 3: 20: „I Børn! adlyder i alle Ting eders Forældre, thi dette er velbehageligt i Herren.“ Altsaa ser vi, at det er velbehageligt for Herren. I Matt. 3: 17 læser vi om hvorledes Gud havde velbehag i sin Søn fordi han var lydlig. Efter Jesus havde lidt saa meget her paa Jorden blev han optagen til Himmelen og en Sky tog ham bort fra deres Øjne (Ap. G. 1: 9). Vi ser, at han tilslut fik Herlighed og Vre og blev sidende ved Guds højre Haand. Dersom Børnene vil saaledes adlyde deres Forældre og ogsaa være lydige mod Herren, og gøre det, som behager ham, saa vil Herren belønne dem med langt Liv, og naar de dør tage dem op til at være sammen med ham i al Evighed.

Jeg føler, jeg ikke kan slutte denne Artikel, uden at kalde Børnenes Opmærksomhed til den Del af vor Lekt, som siger: „Adlyder eders Forældre i Herren.“ Der er nogle Børn, som har ufrelste Forældre, og maaske disse Forældre vilde høre deres Børn gøre noget, som er imod Guds Ord. Jeg ved der er Forældre, som vil tvinge deres Børn til at læse ubibelske Bøger; saaledes burde det ikke være; thi det sem er ubibelsk læres hurtigt nok udenfor Siemmet. Børnene kommer ikke til at staa til Ansvar for saadant.

Forældre burde se til, at de er i Herren, da kan de være i Stand til at lære deres Børn ret. Ofte er der Forældre, som kalder sig Kristne, som slet ikke er det rette Eksempel for de-

res Børn. Maa Gud saa hjælpe os alle sammen, at vort Lys maatte være brændende, at vi maa have Salt i os selv, og at ikke Saltet mister sin Kraft. Maa Gud hjælpe os, at vi maa være det rette Eksempel for vore Børn og, at vi maa opdrage dem i Herrens Tugt og Formaning.

„Saa siger Herren.“

Af R. F. Lamm.

Af hvilken stor Betydning er ikke disse simple, men dog saa udtryksfulde Ord, som findes saa ofte i Bibelen! Hvor godt er det ikke at Profeter, Præster, og hellige Mænd og Kvinder kunde erklære med Frimodighed og Myndighed: „Saa siger Herren.“ Ligesaa ogsaa vi, som lever i Sandhedens fulde Lys kan sige med Frimodighed: „Saa siger Herren.“

Naar Ord, som indeholder guddommelig Undervisning og Trøst falder fra Læberne af en aandsfyldt Prædikant, hvor det fryder vort Hjerte! Ord, som lever og brænder, fra en Guds Mand—een som har tilbragt flere Timer i Tæftigelse og Bøn, blandet med Taarer, foran Guds Trone; det er som et godt Budskab fra et langt fraliggende Land; det er som en Rilde med Klar, kold Vand ved Siden af en hed, støvet Landevej; det er Kærlighedens Røst.

Hvem er det, som kan forstaa Tidens Tegn, som føler Nødvendigheden af, at Herren salver alle, som vilde være aandelige Ledere for Folket? Og meget mere som Tidens Ende nærmer sig. Skarer samler sig nu i „Dommens Dal,“ og vælger enten Himmelen eller Helvede, for evig Glæde eller uophørlig Lidelse. Enhver falsk Lære og enhver djævelsk Bildfarelse som Djævelen kan opfinde er tilskyndende blevet udbredt paa Jorden.

Lad Landet blive fyldt med Retfærdighedens Profeter, som er villig til at faste ud Vanskaaler af Guds evige Sandheder imod disse falske Religions Stjulesteder! Med Ordets Sælgelse, lad Missionærer gaa ud for at lyse op Jordens mørke Dele. Ord som tales fra rene Hjerter vil naa andre Hjerter og sætte dem i Brand. Saaledes vil Jorden blive oplyst med Guds Herlighed.

Bed sit Ord og sit Folk udsiger Herren i

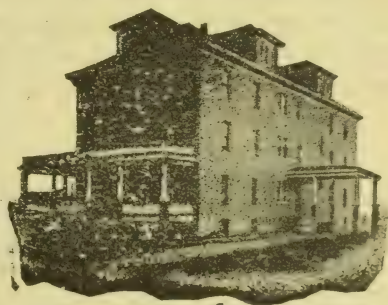
Dag, dem som han kan sætte Tillid til. Til nogen kommer maaske Guds Røst som et Jordenskræld; til andre kan det høres som en Lynstraale; og andre kan maaske høre det som „en stille sagte Lyd.“ Nogle kan høre det med Graad, andre med Lovprisning og Glædesgtringer. Gud give at alle maa høre med en inderlig „Amen“ i deres Hjerte til disse alvorlige Ord: „Saa siger Herren!“

„Lær mig Herre! din Vej, jeg vil vandre i din Sandhed, vend mit Hjerte imod dette ene at frygte dit Navn.“ (Ps. 86: 11).

Dygtelig er den Mand og Kvinde, som har lært at bede denne Bøn, som David bad. Med vort fortsnudet Blif vilde vi maaske bje af fra den sande Vej. Herren vil føre os ved sin stærke Haand saa fremt vi lægger vor Haand i hans. Han kender det skjulte i Hjertedybet og ved hvad der tjener os til Gavn. Derfor kan vi trygt betro ham vor Sag. Vor Bøn vil blive vendt til Tak og Lovsang. Og i Lid og Evighed vil vi prise ham—for hans kærlig Førelse.

—Anna R. Renbeck.

ALDERDOMS HJEMMET, ST. PAUL PARK, MINN.

Hjemmet er smukt beliggende, og er omgivet af Naturens Skønheder. Den religiøse Atmosfære i Hjemmet, de flinke Arbejdere og den omhyggelige Forplejning, som gives, sammen med den Stilhed og Ro, en saadan Beliggenhed frembyder, tjener til at gøre dette et idealt Hjem, for gamle Folk at tilbringe deres sidste Dage i.

Skriv i Dag efter Beskrivelse.

Adresse:

Church of God Old People's Home,
St. Paul Park, Minn.

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1. 00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1. 25
Six Months......65

Abonenter indsendt fra Skandinavien:

Årlig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet maa indsendes i Postanvisning, Expressanvisning eller Bankcheck; Primærkræfter modtages for mindre Bæls. Vi er ikke ansvarlig for Kurant sendt i almindelige Breve.

Skittering for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevfort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den forrige Adresse faa vel som den nye angives.

All Correspondance maa adresseres til

Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.
Abonenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til
Nels Renbeck, Randrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Søndag den 14de Januar havde vi den Glæde at have Br. Morris C. Johnson hos os. Han talte om Formiddagen i vort eget Kapel og om Aftenen holdte han Møde i Methodist Kirken her i Byen. Næste Dag rejste han til Willmar, Minn., hvor han skulde holde en Uges Møder.

Bækkelsesmøderne, som holdes af Søster Edith Trask i Grand Forks, N. Dak., er godt besøgt. De skal fortsætte et par Uger endnu.

Fra en kær gammel Broder, Rasmus Nelson i Albert Lea, Minn., har vi fornølgelig modtaget Brev. Han er snart 87 År gammel men skrev selv et langt Brev. Han er endnu glad og lykkelig i Gud. Han skriver en Formaning til alle Guds Børn om, at holde dem nær til Gud. Han siger der er megen Formkristendom i Verden i Dag, og Guds Børn maa vogte sig jer, at de ikke har kun en Gudsnægtigheds Skin, men faa fornægter dens Kraft. Tiderne er ban-

stelige, og Satan forsøger at kaste en Sløvhedens og Ligegyldighedens Måne over alle Guds Børn. Lad os ikke glemme denne gamle Broders Formaning, men vaage og bede og holde os nær til Gud.

—
Hvad skal vi bede for i Bønneugen

Feb. 18—25.

Ugen imellem Feb. 18—25 er blevet sat tilside som en Uge af Bøn for Menighedens aandelig Fremme, Udbredelsen af Literatur, og at flere Arbejdere maa blive udsent, særlig blandt vort skandinaviske Folk. Dersom alle vore Læsere vilde bede indtrængende i denne Uge for disse Ting, vilde meget blive udrettet. Vi læser i Jakobs Brev, at en retfærdiges Bøn formaar meget, naar den er alvorlig; naar faa flere hundrede retfærdige Menneffer opløfter deres Røst i inderlig Bøn til Gud vil det virkelig bevæge Gud paa hans Trone, og han vil give os det, som vi beder om.

Lad os tilfidsætte en vis Tid hver Dag, gennem denne Uge til Bøn. Ved Gud for Menighedens aandelig Fremme. At Menigheden i det kommende År maa tiltage i Aandelighed. At vi maa komme længere og længere bort fra det Verdslige og nærmere Gud. At Guds Sag maa ligge os paa Hjertet, faa at vi bevæges til at ofre og arbejde mere. Lad os bede, at mere af Guds Kraft vil blive aabenbaret i Menigheden, at Sjæle maa blive frelst og de syge helbredet. Dette kan udsjæres gennem indtrængende Bøn.

Ved ogsaa for Trykkerivirksomheden og Udbredelsen af Literatur. Literatur er en Magt i Menighedens Gaand for Sandhedens Udfærdelse. Blade og Bøger kan sendes vidt og bredt, hvor Prædikanter ikke kan komme, og derigennem bliver Folk interesseret i Sandheden faa de rejser til Møde, hvor de kan høre Evangeliet prædike, eller senere sender for en Prædikant. Sætter vi Pris paa Literaturen—Bladene og Bøgerne i det dansk-norsk Sprog som vi burde? Har du nogenfinde tænkt paa hvad det vilde betyde om Bladet ophørte at komme? Vilde du savne det? Hvad har du gjort for at udbrede det? Gør det til et Bønneemne i denne Uge, at Literaturen maa faa en videre

Udbredelse. Ved at det maa lyffes for os, at jaa vor Subskriptionliste fordoblet i Maret 1917 under det specielle Tilbud, som gives nu.

Der er ogsaa stor Behov for flere Arbejdere ud i Herrens Vingård. Herren har befalet, at vi skal bede Høstens Herre om at jende flere Arbejdere ud i hans Høst. Der trænges til Arbejdere særlig blandt vort skandinaviske Folk. Ønsker du ikke at se dine Landsmænd frelst? Ligger de ikke nærmest dit Hjerte? Fra Norge, Sverrig og Danmark faar vi Rald fra Arbejderne der over, om der ikke er nogen der vil komme og hjælpe dem. Tænk paa hvor jaa Arbejdere der er i disse Lande, som virkelig prædiker Sandheden! Ogsaa i dette Land trænges der til Arbejdere blandt vort skandinaviske Folk. O maa Gud hjælpe os at bede som aldrig før, at Arbejdet blandt det skandinaviske Folk kan gaa fremad. Men medens vi beder lad os ikke glemme at lytte til Herrens Røst, thi Gud taler ofte til os, naar vi er i Bøn. Det er gennem Guds Børn, at Gud udretter sit Arbejde, og maaffe han kunde lægge noget paa dig, som du skal udrette for ham.

—M. A. R.

Spørgsmaal.

Sp. 1. Hentyder Navnet, „Elijah“ og „Elias“ i den engelske Bibel til samme Person?

Sp. 2. Hvad menes med at æde Menneskesønnens Rød og drikke hans Blod?

Sp. 3. Er det ret at flyde Dyr, som Loven har fredet, det vil sige i den ulovlige Tid?

—M. S.

Sv. 1. Ja. Elijah er det Hebræiske og Elias det græske Udtryk for „Gud er Herren.“

Sv. 2. Skriftstedet, som hentydes til findes i Joh. 6: 53—57. Jesu Emne i dette Kapitel, fra Vers 26 til 63, er Livets Brød. Han bruger her billedlig Udtryk. Dagen forud havde han bespiet de 5,000 mænd, og nu da Skaren havde fulgt ham til Kapernaum, tog han Anledning til at tale til dem om Livets Brød. Ligesom Legemet trænger naturlig Brød for, at det kan holdes i Live, saaledes trænger ogsaa Sjælen Brød, og dette Brød er Livets Brød —Jesus. Vers 48. Det naturlige Mennesk-

er død i Synd og Overtrædelser, og for at leve, aandelig talt,—(have evigt Liv) maa Mennesket æde af Livets Brød. De, som ikke har Jesus, er døde (i Synd og Overtrædelse). B. 53.

Sv. 3. Nej. Ethvert Guds Barn vil holde sig indenfor Lovens Grænser i alle Ting.

—S. L. S.

Vort Husliv. Dit Husliv blev valgt til dig af en, som kender dig bedre, end du kender dig selv, og hvis Visdom ikke tog fejl. Det er den bedste Naadens Skole for dig. Dets Byrder blev nøje vejret paa den uendelige Kærligheds Sønder, førend de blev lagt paa dine Skuldre. Dets Tryk er blevet prøvet paa en Vægt, der er langt finere og nøjagtigere end Kemikerens. Og nu siger Herren til dig: „Der er intet i dit Liv, som ikke kan leves i mig og for mig, og jeg vil sætte dig istand til i alt at være blid, taalmodig og hellig.“

Beds anmeldelse.

Elmer C. Olson, blev født den 7de Marts 1906, hensejede i Jesu Barnevænnens Favn den 5te Januar 1917. Lille Elmer var saaledes ikke fuldt elleve Aar gammel. Hans tidlige Bortgang var lig Blomstens, som falder af om Baaren. Han efterlader en stor tom Plads i Familjekredsen—Fader, Moder, Søster og Broder; samt i Sønderskolen, hvor han var en flittig og opmærksom Elev.

Elmers tidlige Bortgang kan synes at være et haardt Slag for Broder og Søster Olson, idet det er kun lidt over et Aar siden de fulgte deres ælste Søn til Graven. Men Gud, som gør alle Ting vel, styrer alt til bedste, og hvad der nu faar Sorgens Taarer til at flyde frit, er en Sæd, som bringer Høst af Fryd og Jubel i uudsigeligt Maal paa Opstandelsens Morgen.

Broder S. O. Sufag, som for Tilfældet var her, talende over Heb. 9: 27 til en stor Følgesfare i „Congregational“ Kirken i Badger, S. D. Mange beviser paa en hjertelig og efterlignelsesværdig Maade deres Deltagelse med Familien, og vi ønsker at møde alle paa den salige Strand, hvor Skilsmisse ikke kendes.

Fred være over Elmers Minde.

D. L. Ring.

EN HERLIG ANLEDNING TIL AT SPREDE EVANGELIET!

Et speciel Tilbud paa "Evangelii Basun."

FRA DEN 15de NOV. 1916, TIL DEN 1ste MARTS 1917.

VORT MAAL: "En fordoblet Subskriptionsliste i Aaret 1917."

Tror du vi kan naa dette Maal?

HVIS DU VIL SKAFFE EEN ELLER FLERE ABONNENTER KAN VI NAA DET.

Lad alle vore Læsere forene sig i at arbejde med Liv og Sjæl i denne Kampagne, med dette Maal for Öje: at faa Sandheden indført i saa mange nye Hjem som muligt.

TILBUD NR. 1.

Evangelii Basun for et Aar	-	-	\$1.00
og en af de følgende Bøger indbunden i			
Shirtingsbind	-	-	\$1.00
Væsentlige Bibel-Emner			
Hjem, Helbred og Lykke			\$2.00
Veien til Frelse og Fred			

BEGGE TO
FOR KUN

\$ 1.25

Fra Skandinavien 4.50 Kr.

TILBUD NR. 2

Evangelii Basun for et Aar	-	-	\$1.00
og en af de følgende Bøger med	-	-	\$.40
Papiromslag			
Væsentlige Bibel-Emner			\$1.40
Veien til Frelse og Fred			

BEGGE TO
FOR KUN

\$ 1.00

Fra Skandinavien 4.00 Kr.

TILBUD. NR. 3

Evangelii Basun for et Aar	-	-	\$1.00
og de følgende Bøger			
Tro, Haab og Kærlighed	-	-	.25
Kristelig Vandel	-	-	.10
En Religiøs Ordveksling	-	-	.10
			\$1.45

ALLE FOR

\$ 1.00

Fra Skandinavien 4.00 Kr.

De, som sender Subskriptioner til Canada eller Skandinavien, bör indlægge 25

Cent ekstra paa hvert Tilbud for Porto.

PRÆMIER TIL ABONNENTSAMLERE.

Til dem, som indsender Subskriptioner giver vi følgende Præmier, foruden Bøgerne, som sendes til Subskribenterne.

For at skaffe 2 Abonnenter	-	-	-	1 Kalender
For at skaffe 4 Abonnenter	-	-	-	En hel Aars Subskription paa Bladet
For at skaffe 6 Abonnenter	-	-	-	To hel Aars Subskriptioner paa Bladet.

TAG ANLEDNING AF DETTE BILLIGE TILBUD TIL AT SKAFFE DIG SELV ELLER NOGEN ANDEN ET GODT BLAD FOR ET AAR OG EEN ELLER FLERE GODE BØGER.

EVANGELII BASUN PUB. CO.

ST. PAUL PARK, MINN. U. S. A.

Gode Gerningers Løn.

Af Nels Olson.

„Kast dit Brød paa Vandet; thi du skal finde det længe derefter“ (Præd 11: 1).

Det hænder iblandt naar Guds Børn er alene og isolerede fra sine Trossøfrende, at de synes at deres Bønner og deres Forsøg paa at gøre noget for Gud ikke udretter meget. De er tilbøjelig til at se paa den mørke Side, og blive mismodige fordi de ikke ser nogle synlige Resultater. Det bliver med dem som med den Bismanden skriver om i Præd. 11: 4: „Hvo som agter paa Vejr, faar ikke, og hvo som jeter paa Skyerne, høfter ikke.“ Det er lidt ubehageligt at faa med Haanden, naar Binden blæser. Ligesaa kommer der ogsaa Bamskelighe-der, naar man skal udsaa den aandelige Sæd. Den, som ser paa den mørke Side, og ikke fortætter trods de Hindringer, som lægger sig i Vejen, „høfter ikke“ de Resultater han ellers kunde erholde.

Dersom vi ikke straks faar se Resultater, lad os ikke blive mismodige, uden tænke paa Guds Løfter. 3 Es. 55: 11 har vi et Løfte, som lyder saaledes: „Saa skal mit Ord være som udgaar af min Mund, det skal ikke komme tomt tilbage til mig; men det skal gøre, hvad mig behager, og det skal have Dytte i, hvad jeg sender det til.“ 3 2 Kor. 3: 2: „3 er vort Brev, som er indskrevet i vore Hjerter, og som kendes og læses af alle Mennesker.“ Endskønt en Del Mennesker maaske aldrig læser eller hører Guds Ord; er vort Liv alligevel som en aaben Bøg, som bliver læst af dem, vi omgaaes med, og Guds Løfte er, at hans Ord skal ikke vende tomt tilbage. Mennesker, som er befæstet i Guds Naade, og har en bestemt Regel for sine Handlinger, beundres, om ikke aabent af Mennesker i Almindelighed.

Jesús drog sine Disciples Opmærksomhed til, og betonedes Værdien af, de smaa og tilskyndende ubetydelige Handlinger, da han sad ved Offerkisten og lagde Mærke til Folkene, som kastede sine Penge deri. 3 den fattige Enkes ringe Gave, som af Herren ansaas for den største af alle, har vi et Eksempel paa, hvorledes han betragter de smaa Ting.

Dersom man kaster Støv paa Vandet standser det ikke længe paa samme Plads, uden fortætter at udbrede sig, indtil man tilsidst ikke

kan se hvor man har kastet det. Saaledes er det ogsaa med dine Forsøg, som maaske kan se svage ud og dine Resultater tilsidst forsvinder uden nogen synlige Virkning; men Guds Løfte er: „thi du skal finde det længe derefter;“ maaske ikke i dette Liv, alene Evigheden skal aabenbare det alt sammen. Paulus kunde uden Tvivl ikke realisere hvor meget hans Liv og Ord vilde udrette, men skal, med de andre trofaste engang faa det aabenbaret.

Søndagsskolen.

Lektie 6.

Februar 11, 1917.

Jesús og den samaritaniske Kvinde.

Joh. 4: 1—29.

Gyldentekst: Jesús Kristus kom til Verden for at frelse Syndere.— 1 Tim. 1: 15.

Tid og Sted: Kristus gik forbi denne Brønd paa Vejen til Galilæa ved Slutningen af hans Arbejde i Judæa. Om efteraaret i Maret 27.

5. Han kommer da til en By i Samaria, som kaldes Sychar, nær ved det Stykke Land, som Isak gav sin Søn Josef.

6. Og der var Jakobs Brønd. Jesús satte sig da, træt af Rejsen, ned ved Brønden; det var ved sjette Time.

7. En samaritanisk Kvinde kommer for at drage Vand op. Jesús siger til hende: „Giv mig noget at drikke!“

8. Hans Disciple vare nemlig gaaede bort til Byen for at købe Mad.

9. Da siger den samaritaniske Kvinde til ham: „Hvorledes kan dog du, som er en Jøde, bede mig, som er en samaritanisk Kvinde, om noget at drikke?“ Thi Jøder holder ikke Samkvem med Samaritaner.

10. Jesús svarede og sagde til hende: „Vetst du kendte Guds Gave, og hvem det er, som siger til dig: Giv mig noget at drikke, da bad du ham, og han gav dig levende Vand.“

11. Kvinden siger til ham: „Herre, du har jo intet at drage op med, og Brønden er dyb; hvorfra har du da det levende Vand?“

12. Men du er større end vor Fader Jakob, som har givet os Brønden, og han har selv drukket deraf og hans Børn og hans Kvæg?“

13. Jesús svarede og sagde til hende: „Sver den, som drikker af dette Vand, skal tørste igen.

14. Men den, som drikker af det Vand, som jeg giver ham, skal til evig Tid ikke tørste; men det Vand, som jeg giver ham, skal blive i ham en Kilde af Vand, som fremvælder til et evigt Liv."

24. Gud er Mand, og de, som tilbeder ham, bør tilbede i Mand og Sandhed."

25. Kvinden siger til ham: „Jeg ved, at Messias kommer (hvilket betyder Kristus); naar han kommer, skal han kundgøre os alle Ting."

26. Jesus siger til hende: „Det er mig, jeg, som taler med dig."

Hvorfor Uvenskab eksisterede imellem Jøder og Samaritaner.— Som en Nation, var Samaritanerne et blandet Folk. Deres Religion svarede til deres Racetilstande—en Blandning af falske Religioner med den sande.

Samaritanerne kom ind i Israel før Jøderne kom tilbage til Jerusalem for at opbygge Templet og den hellige Stad. Da Jøderne kom og begyndte at bygge, sendte Sanballat, den Samaritanske Leder, Bud til Jøderne om de ikke kunde hjælpe dem i deres store Arbejde, og om ikke deres Folk kunde komme sammen. Men Jøderne vilde ikke tage imod Tilbudet og endog nægtede at være venlig mod Folket. Dette opirrede Folket til Uvenskab, hvorpaa de gjorde, hvad de kunde til at hindre Jødernes Forretagende. Endelig grundlagde de en modstridende Gudstjeneste i Samaria, de byggede et Tempel paa Garizins Bjerg og oprettede et Præsteskab af deres eget. Saaledes blev disse bitre, stridende Følleser værre for hvert Aar.

En eksemplariisk Sjælevinder.— Over en stenet Fodsti, som ledte fra Bhen til Brønden, kom en Kvinde bærende en Vandkruffe. Som hun nærmede sig Brønden saa hun en fremmed Mand siddende der, tilsmældende for at hvile sig. Fra hans Maade at klæde sig paa, kunde hun se, at han var en Jøde, og hun lagde ikke videre Mærke til ham. Snart blev hun meget forbauset over, at han talte til hende. I hendes Svar til ham irettesatte hun ham for at bryde den fastsatte Skik—thi Jøderne havde ingen Samkvem med Samaritanerne. Da kom det milde og indholdsrige Svar: „Derfor du kendte Guds Gave, og hvem det er, som siger til dig—“ Med det samme blev Kvindens Holdning forandret. „Dette maa være en mærkværdig

dig Mand," tænkte hun; „jeg vil tale med ham."

Jesus kendte Landets Skik, men han kendte ogsaa Hjertet af denne Kvinde, som havde kommet nær nok for ham at tale til. Uden Tvivl vidste han, at de ventede en Frelser, og at dette maaske var hendes eneste Lejlighed til at møde ham. Det er sandt, at hun var en syndig Kvinde, men det var for Syndere, som anerkendte deres Trang, at Kristus kom.

Jesus ledte denne Kvindes Tanker ind paa de aandelige Ting. Han talte til hende om det „levende Vand," og da hun nægtede at drikke deraf, mindede han hende om hendes Synder—de maatte komme ud af Bejen først, før hun kunde drikke af dette Vand.

I alle Ting var Jesus et Eksempel for os at følge. Han vidste hvad en Sjæl var værd, og han prædikede ligesaa alvorligt til et Menneske, som naar han talte til Tusinder. Han var aldrig for træt til at hjælpe en trængende Sjæl; han løftede de faldne fra Syndens Døb og hjalp dem op paa Retfærdighedens Vej.

Om at fortælle andre.— Naar vi igen ser denne samaritanske Kvinde, er hun paa Vej til Bhen. Hun lod Vandkruffen staa ved Brønden. Maaske hun glemte sit Grinde til Brønden i den Glæde, som hun havde fundet. Som hun kommer ind i Bhen straalte hendes Ansigt med Lys, paa Grund af den ny Glæde hun har erfare i Hjerte. Hvor ivrigt hun taler til sine Bekendte om den underfulde Mand, som hun mødte ved Brønden! Hun fortæller dem at han er i Besiddelse af guddommelig Visdom og spørger: „Er ikke dette Kristus?"

Snart kommer der en Gruppe nysgerrige Landsbyboere over denne stenet Fodsti til Brønden. Ved Brønden finder de den underfulde Mand og hører for dem selv hans vidunderlige Ord. „Det er som vi er blevet fortalt," siger de, og mange af dem troede, at han var Kristus.

Naar Frelsens glade Budskab bliver modtaget af ærlige Hjerner, opstaar der med det samme et Begær om at fortælle andre om denne nyfundne Glæde. For at denne Frelsens Strøm kan blive ved at flyde maa vi fortælle det til andre; et Forsøg paa at stande denne Strøm vilde resultere i Ulfke for vor egen Sjæl.

Spørgsmaal: 1. Hvor skulde Jesus hen, da han standsede her ved Brønden? 2. Hvorfor

var det nødvendigt for ham at gaa gennem Samaria? 3. Fortæl om den Følelse, der eksisterede imellem Jøderne og Samaritanerne? 4. Til hvilken Tilfælde i Jødernes Historie kan denne Følelse spores? 5. Hvorfor blev Jesus ved Brønden, da Disciplene gik ind til Sta-

den? 6. Hvorfor kom denne Kvinde til Brønden? 7. Hvorledes følte hun, da Jesus først talte til hende? 8. Forstod hun, hvad Jesus mente med „levende Vand“? 9. Hvorledes tog hun imod hans Ord? 10. Hvad sagde Jesus om den sande Maade at tilbede Gud paa?

De Unges Afdeling.

Hvorfor vendte du tilbage?

Alf S. Stanley Smith.

Saa, Bejen er snæver og ofte stenet og haardt at berejse, men fra hin Maal i det Fjerne skinner herlige Straaler af Lys over denne „Kærlighedens Sti,“ idet den rejsende faar et Glimt af Herligheden og Skønheden af sit Hjems fuldes hans Hjerte med glad Ferventning. Selvfølgelig er ogsaa det behagelig, og en saadan kompetent Fører kan ikke findes paa nogen anden Vej.

Min unge Ven, hvorfor vendte du saa tilbage? Saa bed du at finde en bedre Vej, som førte til samme Maal? Ah nei, du vidste godt, at Frelsens Vej var den eneste Vej, som vilde føde til Himmelen. Uden Tvivl var du fuldt bestemt paa at komme ind paa denne Vej igen senere hen i Livet. Hvorfor forlod du da den? Har du overbejst dine Grunde? Er du fuldt overbevist om at det var et klogt Trin? Hvad har du vundet? Du har tabt den „Fred, som overgaar al Forstand,“ Frelsens Glæde og Fred, og den alvise Faders kærlige Ledelse. Maaſke i Stedet for disse har du faaet nogle af Verdens og Syndens kortvarige Glæder. Visstelig kan du ikke sige, at dette var en Vinding.

Maaſke det var paa Grund af Mismod, at du vendte tilbage. Prøvelserne var haarde—det syntes som om du gjorde saa lidt for Herren alligevel; maaſke naar du blev ældre det ikke vilde være saa haardt. Siden du havde saa mange Aar i hvilket du kunde vende tilbage igen vilde det ikke gøre saa meget om ogsaa du forlod Bejen for en kort Tid. Du lyttede til denne Ræsonnement lidet anende, hvor disse Tanker kom fra. Du lyttede og glemte at tænke paa, hvorledes det vilde bedrøve din bedste Ven, og ikke bare bedrøve ham men ogsaa hin-

dre hans Værk. Det var ilt din Mening at virkelig stride imod Herren, men han har sagt: „Den, som ikke samler med mig, adspredes“ (Matt. 12: 20). Da Kampen mellem det onde og gode blev hed, puster Djævelen ikke mere, end at du skulde kaste med dine Vaaben og træde ud af Guds Hær.

Hvorledes ved du om ikke der kom en Dag, da Satan fremstillede sig for Herren som i Jobs Tid (Job. 1: 6—12), og Herren sagde til ham: „Har du givet Agt paa min Tjener, hvorledes han i sine Ungdoms Dage tjener mig trofast?“ Satan svarede: „Tjener han dig for intet? Lad nogle Prøvelser og Fristelser frelse hans Vej, og han vil vende bort fra dig.“ Herren tillod, at disse Prøvelser og Fristelser kom og du kender Resultaterne. Men stands—kender du virkelig Resultaterne? Nej, intet Menneske gør. Du ved godt, at du ikke var tro, men du ved ikke Følgerne af dette, du ved ikke hvor mange Sjæle din Utroskab har kostet. Gud kender det hele.

O Sjæl, vær bange. Derfrem du kunde se, hvor farlig din Stilling er, langt borte fra den eneste som kan hjælpe dig, i en Fjendes Vold, vilde du bære af Frygt. Afstanden imellem dig og Bejen til Himmelen bliver større for hver Dag du forsetter i Synden. Du kan maaſke komme saa langt bort, at du aldrig kan finde Bejen tilbage igen. Der er Hjælp for dig nu. Jeg beder dig om at tage imod Hjælp i Dag, thi i Morgen vil maaſke ikke være din.

For Børnene.

Overdrivelse.

„Na, jeg er nær ved at dø! Jeg er saa hed som Jld, og jeg har løbet i Milevis efter dette Føl.“

Saaledes udbrød Peter forpustet, idet han styrkede ind gennem Døren og kastede sig paa en Stol.

„Hvor standsede du da?“ spurgte Faderen.

„Jeg løb forbi det lille Torv og tilbage over Broen.“

„Det er jo ikke mere end en Fjerdingvej. Og synes du da, det er saa forfærdelig varmt? Det er jo ganske køligt?“

„Nej, det er jo sandt, hviz jeg bare havde taget det med No, men jeg sprang som Lynet.“

„Du gif Al. 5, min Dreng, nu mangler den et Avarter i 6,“ sagde Faderen og saa paa Kloffen.

„Ja, ja, tre Avarters Tid,“ sagde Peter.

„Behøver da Lynet tre Avarter for at gaa en Fjerdingvej?“

„Nej, jeg mente det ikke netop saadan, men jeg løb hele Bejen, fordi jeg venter, at alle her i Byen i Nsten vil komme for at se paa min ny Cykle.“

„Hvem venter du da? Jeg vidste ikke, at en saadan Forsamling skulde komme. Hvor tænker du at gøre af alle dem?“

„Johan, Edvard og Anders sagde, de vilde komme, og sandsynligvis kommer Erik ogsaa.“

„Safaa. Der er 5000 Indbyggere her i Byen, og du venter kun 4 Personer. Ja, det er jo godt, at der ikke kommer flere, da du jo er saa syg.“

„Sg, hvem har sagt, at jeg er syg,“ sagde Peter og saa forbauset op.

„Du sagde det jo selv. Du var jo nær ved at dø.“

„Nej, Far, du er saa nøjeregnende i Dag. Jeg mente blot, at jeg var saa anstrengt af at løbe; thi der var mindst 50 Gunde efter mig.“

„Det var dog en farlig Mængde. Hvor kom de fra alle sammen!“

„Det var vor Nabos Hund og Hunden fra Storbolden og flere til, og de kom alle efter mig, saa jeg maatte løbe, saa hurtigt jeg kunde.“

„Det var altsaa 5 i Stedet for 50?“

„Det saa i alt Fald ud, som om der var 50. Hele Johansens Have var fuld af dem, saa du havde vist ogsaa ment, at der var mange.“

„Hvad for noget? Haven er jo paa to Skp. Land; kan du saa regne ud, hvor mange der var?“

Men Peter havde ingen Lyft til at begynde paa at regne; thi han begyndte at forstaa, at der ikke skulde saa stor en Plads til at rumme 50 Gunde.

„Jeg ved ikke bedre Raad,“ sagde Faderen, „for at vænne dig af med dine stygge Overdrivelser, end at jeg fortæller Drengene, som kommer i Nsten, hvor meget Besvær du har haft for at saa fat i Jøllet. Du løb flere Mil saa hurtigt som Lynet, kom ud for en Have paa to Skp. Land, der var fuld af Gunde, det vil sige mindst 1000, du venter, at her kommer 5000 Mennesker for at se paa din ny Cykle, og da du kom hjem, var du lige ved at dø.“

„Nej, det maa du ikke. De vil le ad mig. Jeg lover dig, at jeg aldrig mere skal overdride om jeg lever og bliver saa gammel som Methusalem.“

Faderen forstod af Drengens sidste Svar, hvor indgroet denne syndige Bane allerede var, og hvor vanskelige saadanne Ting er at aflægge.

Der er mange som Peter blandt Drengene og Piger, og nu kan du prøve, om det passer paa dig. Saadanne Overdrivelser er ikke alene syndige og bedrøver Gud, men bringer ogsaa uødig Skade. Vær derfor paa din Post, og brug ikke større Ord, end Sandheden kræver.

—Udb.

Selbhearskelse.

Engen Mand er ved sit bedste, naar han mister Herredømmet over sig selv. Af alle de Tider, da man fremforalt behøver at være paa sit bedste er, naar man bliver anfaldt og uretfærdig behandlet.

Men altfor mange tror, at de har gjort det helt storartet, naar de har sluppet sig løs og og buset frem med, hvad de mener og—gav det til ham! Ved at gøre saa svækker man imidlertid sin egen Karakter og bringer til Skue denne Svaghed for andre.

Den Mand, som fortsat kan smile indad og udad trods enhver Fristelse og grundet Narfeg til at vise sig barisk og grov(?) har et Vaaben imod sine Modstandere som gør ham uovervindelig. Den Mand, som bliver opfarende og fint, overgiver sit bedste Vaaben i sine Fjenders Hænder.

Evangelii Basun

Sandhed Renhed

17de Aarg. Onsdag, den 31te Januar 1917. Nummer 5.

Tag Tid til at bede.

* * *

Tag Tid til at bede, søg Stilhed og Ro.
I Frelserens Nærhed du altid skal bo.
Naar Verden den larmer, og Striden blir hed,
Søg Hvile hos Jesus; han selv er din Fred.

Tag Tid at bede før Døgnlivets Støv
Sig lægger paa Sindet, og Aanden blir fløv.
Søg aarle Guds Afsyn, og du skal gaa ud
Saa glad i dit Virke, Betsignet af Gud.

Tag Tid til at bede, adlyd Aandens Ralb,
Naar Synden dig lokker og frister til Fald.
En Stund da med Jesus hans Kraft skal du faa.
Ja, mere end sejre i Kristus du maa.

Tag Tid til at bede, i Naaden bli' rig.
Se meget paa Jesus vil du bli' ham lig.
Et Ekin af hans Klarhed du med fra ham bær',
Til engang du ser ham, just flig som han er.

"Vælli-
ge dem i
Sandhe-
den; dit
Ord er
S a n d-
hed" (Joh.
17: 17).

"J er
alle rede
rene paa
Grund
af det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der" (Joh.
15: 3).

Evangelii Basun Publishing Company
St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Ydmyghed.

Af E. L. Johnson.

Ydmyghed er den skønneste af Himmelens Dyder.

At være ydmyg er at være Jesus lig. Ydmyghed er Guds Børns Klædedragt.

At være i Besiddelse af den gør, at Mennesket har Adgang til Kilder af uudtømmelige Betsignelser fra Himmelen.

De ydmyge vandrer med Herren og han bor hos dem, og der følger (for det meste ubekendt til dem) en himmelsk Atmosfære med dem, hvor de gaar.

Et ydmygt Menneske har en stille og sagtommodig Mand. Han klager aldrig paa sin Lod i Livet, og naar det synes at alt gaar imod, finder han dog meget at være taknemmelig for. Hans Bøger overflyder af Lov og Pris til Herren. Han er ikke tværsindig og urædgyrlig. Han tager gerne imod Raad og Rettefærdighed. Han er den samme enten det er i Livet eller som Regent over et Kongerige.

Den ydmyge er lig Dalen, hvis Jordbund bliver rig paa Bjergenes Befrugtning. I Dalene ser man florerende Landsbyer og frugtbare Gaarde. Overalt er der Træthed og Liv. Den stolte og hovmodige, er lig Bjergene, øde og flette. De ere fattige i Manden, aandelige talt. Bjergene er fremragende og tager Næst med deres majestatiske Højde, men ingen Jordbund kan fæste sig paa dem. De giver ikke Fod til Mennesket. Men Dalene med deres simple Lavhed, bringer Liv, Lykke, og Betsignelse til mange. Saaledes er de ydmyge af Hjertet; de ydmyger sig selv under Guds almægtige Haand, og er rige paa Mandens Frugter.

Sandheden.

Er Sandheden haard, saa er den dog trofast; er den end tigtende, er den dog opdragende. Den ophøjer den, som lader sig overvinde af den. Den lader sig endog eje af den, den selv ophøjer. Dens Uafhængighed er dens Magt. Dens Haardhed er til Gald for de Genstridige og til Opregnsning for dem, der erkender den. Dens Lyd er til Beskyttelse for alt Sykleri, men til Frelse for dem, der søger den. Den er en villig Hjælper for hvert Menneske, og dens Ord staar fast evindeligt. Den kender ikke til at give Af-

slag, ej heller til Skygge af Mistillid, ej heller til Anerkendelse af Meninger udenfor den selv. Derfor er den frygtet, æret, elsket, hadet, foragtet. Sandheden er i sig selv saa skøn, at den ikke trænger til at smykke, medens ander udenfor den smykker sig og forestiller, hvad det ikke er. Netop her ligger Sandhedens ustandselige Kamp. Dens Straaler er som Lys, der opklarer alt Mørke; som Lyn, der adskiller uforestillelse og aflører alt, som det er i Virkeligheden, for at Menneskene kan se det, som det er, og vælge det rette.

„Jeg har ingen større Glæde end denne, at mine Børn vandrer i Sandheden“ (3 Joh. 4).

Sejr i Fristelser.

Af Anna Roglin.

Naar vi gennemgaar Prøvelser og Fristelser, er vi tilbøjelige til at tænke meget paa Prøvelsen eller Fristelsen. Vi kan maaske gøre tappr Modstand, vi vil ikke give efter for Fristelsen, o nej, alligevel synes det vi maa bukke under, og det kan se ud som om Sejren ikke er for os. Hvad er Aarsagen?

Maaske vi kan drage en Lærdom fra Israels Børn, da de vandrede gennem Ørkenen, og Gud sendte giftige Slanger blandt dem, fordi de knurrede. Gud befalede Moses at gøre en kobber Slange og sætte den op paa en Stang, saa at Forsamlingen kunde se den. Og det hændte at enhver, som saa paa Slangen levede. Men hvorledes gik det med dem, som saa paa de giftige Slanger, idet de forsøgte at bære deres Sugtand i deres Legeme? De levede ikke.

Og her har vi Lærdommen: De giftige Slanger kunde repræsentere Fristelser. Vi er omgivet af Fristelser paa alle Sider, men om vi ser bort fra Fristelserne og fra os selv, og ser bort til ham, som maa ophøjes som Moses ophøjede kobber Slangen i Ørkenen (Joh. 3: 14), skulde de blive i Live.

Om du vender dig til Guds Ord, begrundet hans Løfter, beder indtil din Sjæl opløstes til Gud, og saa stadig vender dit Blik til ham, som var fristet i alle Ting i Lighed med os, saa vil du sikkerligen blive befriet fra alt som frister og trykker dig.

Alles Besiddelser.

Af Micala J. Simonson.

Karakter og Rygte er noget, som alle har. Forskellen ligger i hvad Slags Karakter man har, god eller slet, og hvad Slags Rygte man har, godt eller daarligt.

Karakteren er af største Bigtighed, thi den har Værd i Guds Øjne, „Gud ser paa Hjertet,” men Rygtet har Værd i Menneskers Øjne. Karakteren følger os ind i Evigheden Rygtet varer for Tiden.

En Persons Karakter og hans Rygte stemmer ikke altid overens. Der er sagt, at i een Person indeholdes fire forskellige Væsener, nemlig: Den Mand, han dømmes sig selv at være, den Mand, hans Venner anser ham for at være, den Mand, hans Fjender siger ham at være, og endelig den Mand, Gud kender ham at være.

Rygtet følger os, hvor vi gaar ligesom Skyggen, men ligesom denne er det ofte større end Personen, ofte mindre. Et godt Rygte kan skuffe, en god Karakter skuffer aldrig. Det har vi hørt, at vi har mødt Mennesker, som vi har hørt roste for Elskværdighed og mange Dyder; men ved Bekendtskab med dem har vi følt os skuffet. Folket i Samaria blev begejstret over Simon og hans Kunster og sagde om ham: „Han er Guds Kraft, som kaldes stor;” men da Johannes og Peter blev personlig kendt med ham, saa fandt de, at hans Hjerte ikke var ret med Gud; men at han var fuld af Uretfærdighed og Ondskab. Rygtet var bedre end Manden. Naar Rygtet er mindre end Personen giver Bekendtskab med vedkommende en glædelig Overraskelse. Nathanael sagde om Jesus, tvivlende og spørgende: „Kan der komme noget godt fra Nasaret?” Nasaret og Folket der havde daarligt Rygte i Israel. Men da Nathanael lærte Herren at kende, saa udbroød han: „Rabbi, du er Guds Søn, du er Israels Konge.”

Karakteren er, hvad en Person virkelig er, Rygtet er hvad Folk tror, at han er. Karakteren er det væsentlige, dog bør et godt Rygte ikke foragtes. Salomon har sagt: „Et godt Navn er mere værdt end stor Rigdom; Indest er bedre end Sølv og Guld.” Her er Mennesker som vil fornedre sin Karakter for at vinde Berømmelse eller Gunst, dette er naturligvis utugt-

igt, men paa den anden Side maa vi erindre, at vor Indflydelse over Mennesker, ja, vor Magt til at bringe Syndere til Jesus er i Forhold til den Agtelse og Tillid, de har til os. Apostelen formaner saaledes: „Lad da ikke eders Gode blive bespottet.” Broder og Medarbejder. værn om dit gode Navn blandt dine Naboer, om ikke for din egen Skyld, saa for det Arbejdes Skyld, som du ønsker at gøre for Gud. Vid ogsaa, at en andens Rygte er værd ligesaa meget som vort eget, det er daarligt Bæst, og ilde lønnet, at nedsætte Medarbejdere i Folks Dømmelse og dermed forhindre deres Indflydelse.

En god Karakter—hvad er den? En bevidst, fast Grundfæstning, en Trostak til det, som man efter fuld Overbevisning har erkendt at være sandt og rigtigt. Det er den, som driver et Menneske til at gøre det, som er rigtigt.

Karakterløse Mennesker gør ret naar „det lønner sig,” men vil gøre det urette, naar dette „lønner sig bedst.” En karakterløs Person handler efter øjeblikkelige Stemninger og lader sig lede af ydre Indflydelse. I Samvær med gode Mennesker er han god, men i Omgang med de flette synker han ned til deres Niveau. I Dag mener han eet, men i Morgen tænker og søger han maaske det modsatte. Han er død som voks, upaalidelig som et Skib uden Ror. Hvorledes skulde vi kunne bygge vort Venstreb eller vor Tillid paa nogen, som ikke ejer Paalidelighed eller Trostak, en som forandrer Ansættelser og Forfatter ligesaa ofte som andre Folk bytter Klæder, en som ikke engang kan stole paa sig selv. En karakterløs Person findes liden og let; thi Omstændighederne overvælder ham og omtumler ham.

En daarlig Karakter røber sig i Smaatinger f. Eks., man vil køre i Sporvognen og ikke betale dersom det lille Bedrageri kan skjules. Man vil gøre noget urigtigt og lade en anden bære Skylden hellere end selv at lide; derfor o. s. v.

En god Karakter bestaar i Livsformene, Trudser skræmmer den ikke til at bitalde eller gøre det, som er urigtigt, eller opgive det som er rigtigt, Binding forlover den ikke, og Smiger forfører den ikke. Denne Fasthed maa ikke for-

veksles med Højestarrighed eller: Egenindighed. Egenindighed røber for store Tanker om en selv, og Højestarrighed skriver sig ofte fra Uvidenhed. Ingen af disse bidrager Styrke til Karakteren, begge er Svagheder. Et af de skønneste Karaktertræk er Villighed til at anerkende en andens

Overlegenhed eller Jortræffelighed.

En god Karakter skyr det onde for det ondes Skyld og holder fast ved det gode for det godes Skyld, den bliver sin bedste Overbevisning tro om det medfører Modgang eller Medgang; thi i en Løn, som den søger er en god Samvittighed.

Livet i og for Gud.

Jorffkellen mellem en Synd og en Fejl.

Af E. G. Deloe.

Naar Mennesker, som ikke forstaar jorffkellen mellem Synd og Fejl, bliver tvungen til at indrømme at Gud har sørget for, at vi kan blive frelst fra Synd, og at en Kristen ifølge Evangeliets tydelig Væsningsmaa leve et rent Liv fri fra Synd, vil de uden Undtagelse svare: „Ja, men vi begaar Fejl alle sammen,“ eller „Enhver har sine Fejl,“ og forsøger paa denne Maade at forsvare et syndigt Liv medens de befender dem for at være en Kristen; vi vil derfor forsigtige sammenligne en Synd og en Fejl.

At tage Fejl af; at misforstaa; at tage Fejl af en Person eller en Ting, er en Fejl. Af disse tydelige Begrebsbestemmelser kan vi se med det samme, at et Menneske kan begaa en Fejl, eller bedømme forkert, ved Uagtsomhed, Mangel paa Forsigtighed, Mangel paa Kundskab, ved at gaa frem for hurtigt, eller ved at være for langsom.

Synd er en frivillig Afvigelse fra en kendt Regel for Retsfærdighed og Pligt foreskrevet af Gud; hvilkensomhelst frivillig Overtrædelse af den guddommelige Lov, eller Krænkelser af en guddommelig Befaling; en ugudelig Handling; Uretfærdighed. Synd er enten en frivillig Handling, gennem hvilket en kendt guddommelig Lov bliver brudt, eller det er frivillig Forsømmelse i at adlyde en bestemt guddommelig Befaling. Synd indbefatter ikke bare Handlinger, men ogsaa onde Tanker, Ord, Fortsæt, og Begær, som er modsat Guds Løve.

Læg Mærke til, at Synd er en frivillig Afvigelse fra en kendt Lov foreskrevet af Gud. For et Menneske kan begaa Synd, maa man kende Loven af Ret og Uret. „Men Synd tilregnes ikke, hvor der ingen Lov er“ (Rom. 5: 13). „Men hvor der ikke er Lov, er der heller ikke Overtrædelse“ (Rom. 4: 15). Synd er og-

saar frivillig Forsømmelse i at adlyde. Dette sammenstemmer ogsaa med Ordet: „Derfor, den som ved at handle ret og ikke gør det, for ham er det Synd“ (Jak. 4: 17). „Vare I blinde, da havde I ikke Synd“ (Joh. 9: 41). Ingen sagde Jesus tydeligt: „Derfor jeg ikke var kommen og havde talt til dem, havde de ikke Synd; men nu har de ingen Undskyldning for deres Synd.“ (Joh. 15: 22).

Disse Skriftsteder og mange flere fastsætter det Faktum, at Synd er en „frivillig Afvigelse fra en kendt Regel for Retsfærdighed og Pligt foreskrevet af Gud“; medens derimod, en Fejl er kun en Uforstandighed, en Mangel, en Misforstaaelse, Uforsigtighed eller Forsømmelse. Nogle fejler i at de ikke kommer til Møde, i at de ikke beder nok, fordi de ikke interesserer sig for den finansielle Side af Evangeliet, men dog kan vi ikke sige, at de har begaaet Synd. Disse Tilstande er dog rettet mod aandelig Død. Paulus sagde: „Overhovedet er jo allerede det en Fejl hos eder, at I har Retsfærdighed med hverandre“ (1 Kor. 6: 7). Gud fandt Mangler hos den første Pagt (de ti Bud) og derfor afstøvede han den (Heb. 8: 7, 8; 7: 18, 19). Men var Loven Synd fordi den havde Fejl? Nej; „Altsaa er Loven vel hellig, og Budet helligt og retfærdigt og godt“ (Rom. 7: 12). Saaledes er ogsaa vi fejlbare Mennesker „hellige, retfærdige og gode“, naar vi er født paany og forbliver i Kristus, „bevarede ved Guds Magt.“ „Gør den, som bliver i ham Synder ikke“ (1 Joh. 3: 6; 5: 18).

En Dreng, som troede hans Gæver var tom, rettede den mod hans Kammerat, rykkede Aftrækkeren og dræbte ham; kan han beskyldes for Mord? Nej, men han begik alligevel en slem Fejl. En Kvinde tog en Dosis af hvad hun troede var Medecin, men det var Forgift, og hun døde; begik hun Selvmord? Du siger

nej, men hun begik alligevel en skæbnesvanger Fejl. Derfor som hun havde vidst, hvad der var i Flasken vilde hun være en Selvmorder. Derfor som Drengen havde vidst, at Gæbaret var ladet, vilde han være en Morder. „Kommandøren bed en Befæstning, som tillader Fjenden at tage den i Besiddelse fordi han har været ligegyldig, er ligesaa meget en Forbryder, som den, der frivilligt og uden Modstand aabner Porten for Fjenden.“ Dette er ogsaa sandt i Moral, thi den, som var frelst i Kristus i Gaar, men i Dag forsømmer at „vaage og bede“ og holde Fjenden ude, bliver taget til Fange af Fjenden, „fangen til at gøre hans Vilje,“ og de maa igen bede om Forladelse og bringes tilbage til Guds Naade igen, ellers bliver de tabt forevigt; og saaledes er han en aandelig eller moralsk Forbryder. „Den, som gør Synd er af Dævelen.“ „Sver den, som nævner Herrens Navn, afstaa fra Uretfærdighed“ (2 Tim. 2: 19).

Hvorledes at bevare et rent Hjerte.

Det er muligt at miste denne Betsignelse for dem, som har opnaaet den; men, takket være Gud, det er ogsaa muligt at bevare den. Hvorledes det kan ske er et vigtigt Spørgsmaal.

For et par Aar siden stod en Broder, som skulde gaa ud som Missionær til Hedningerne, op paa et Møde og sagde: „Jeg fik Betsignelsen tre Gange, men tabte den to. Den tredje Gang jeg fik den, lærte Herren mig, hvorledes jeg skulde bevare den gennem disse Ord: „At- gesom I da har annammet Kristus Jesus, Herren, saaledes vandre i ham“ (Col. 2: 6).

Det er en af de enkleste og mest fuldkomne Anvisninger paa, hvorledes vi skal bevare den Betsignelse, vi har modtaget. Betingelserne for at faa den, er Betingelsen for at bevare den.

For at bevare den, maa der være vedvarende, villig og hel Indvielse. Vi har lagt alt paa Altet for at faa den; vi maa lade alt blive paa Altet for at bevare den. „Sele Tienden maa bringes til Guds Hus, og vi maa fremstille vore Begjær for ham som „et levende Offer,“ idet vi betragter os selv ikke som vore egne, men som hans, købte med hans Blod. Vi er da kun Husholdere over, som vi ellers kalder vort —vor Helbred og Styrke, vor Tid og Talenter, vore Penge og Indflydelse, vort Le-

gem, Sjæl og Mand, alt—alt er hans for at bruges til hans Gode, saa helt, som en lykkelig Brud vil bruge alt, hun ejer i sin Mands Interesser. Og denne Indvielse maa vedblive Skridt for Skridt med forøget Lyst. Livets Rejse gaar ikke altid gennem skønne Græsplæner og Blomster haver, men ofte over brændende Ørkener med høje Klippekrænter og Høvejend og undertiden gennem stinkende Sumpe og mørke uigennemtrængelige Krat; saa Herren leder Sjælen paa Beje, den ikke kender. Og til saadanne Tider kan Egeninteressen strige ud imod Offeret. Men om Indvielsen er fuldkommen og grundet i Kærlighed, saa vil der ikke være nogen Venden om, ingen Slæen ind paa bedragelige Sideveje; men en stadig Marsch fremad, om nødvendig, til Bethshemanes ensomme Angst, til Pilatus's beskræmende Domstol og Golgatas mørke og frygtelige Time. Men takket være Gud, du vil ikke være alene, thi han siger: „Mit Navn skal gaa med dig.“ Galleluja!

For at bevare Betsignelsen maa der være Standhaftighed, barnlig Tro. Der krævedes Tro, uden nogen Blanding med Tvivl, for at gribe Betsignelsen. Vantroen var banlyst, Tvivlen udelukket. Forsikringen om Guds Kærlighed i Jesus blev troet hjertelig. Hans Kraft og Villighed til at frelse nu, og til det yderste, blev helt antaget, og hans Ord enkelt fortroet til, naar Betsignelsen blev modtaget; og naturligvis, den samme Tro maa vedligeholdes, naar det gælder at bevare den. Gud kan ikke fordre mindre af den helliggjorte for at bevare Betsignelsen, end af den retfærdiggjorte for at faa den.

Peter siger: „Vi bebares ved Guds Kraft formidlet Troen.“ Læg Mærke til, det er „Guds Kraft,“ som bevarer os, men det er Troen, som forener os med Kraften, som Roblet lænker Vognen til Lokomotivet. Troen er Roblet. Paulus sagde om sig selv: „Det Liv, som jeg nu lever i Kød, lever jeg i Guds Søns Tro.“ Og han fortæller os videre, at Jøderne var affkaarne ved Vantro, og at vi staar ved Troen. Lad os erindre, om vore Prøver bliver lange og tunge, og vore Fristelser heftige, saa er de en Del af Livets Skole.

Bibelske belærende Emner.

Menneskets Natur.

En Diskussion, som indbefatter Sjælens
iboende Uddødelighed og
dens Forbindelse med det
aandelige og evige Liv
i Kristus.

Af F. G. Smith.

Menneskets Tøhed og Uddødelighed bevist
ved Naturen.

„Svad er Mennesket?“ spurgte Psalmisten mange Aarhundreder siden, og idag gøres samme Spørgsmaal om og om igen i andre Former. Er Mennesket simpelthen Enhed, eller er han Flerhed? Er den udbredte Lære om Sjælens iboende Uddødelighed rigtig? om saa er, hvor er Beviserne? Svad er det evige Liv, som loves Mennesket paa Betingelser af, at han tror paa og tager imod Jesus Kristus som hans personlige Frelser?

Den, som tror Skriften vil næsten altid gaa lige til Bibelen for at afgøre Sagen angaaende Menneskets væsentlige Natur; men angaaende dette Emne saa vel som andre Emner, synes det at være muligt for Mennesker, der har de mest modstridende Meninger at opstille flere Skriftsteder, som tilsyneladende opholder deres Opfattelse. Paa Grund af dette vil jeg gribe Anledningen an fra en anden Side, dog vil jeg ikke udsætte Skriftens Vidnesbyrd, hvori de tydeligvis kræfter visse vel befæstede Fakta. Aarhundreder før Skriften blev skrevet, eksisterede Mennesket med alle hans mærkværdige Evner og Guldkommenheder; derfor, den første Opdagelse er at finde ud, hvad Mennesket er af Naturen, efter dette vil det være i sin Orden at betragte hvad han er eller skal være ifølge Aabenbaringen. Den særlige Hensigt med guddommelig Aabenbarelse var dog ikke for at finde de fineste Principper eller GrundOpfattelsen, som er en nødvendig og selvindlysende Træk af Menneskeheden, men for at gøre bekendt disse store Sandheder, som ikke kan opdages paa nogen anden Maade.

Det første Punkt jeg ønsker at henlede eders Opmærksomhed paa, som en Indledning til det-

te væsentlige Emne, er en Kendsgerning i den naturlige Verden—at alle Magter er solide og virkelige. En Magt er ikke et affondret Princip, men et Væsen. Det kan være af en saadan Natur, (som, f. Eks., Tyngkraft og Magnetisme), at det kan ikke med det samme skønnes af vore legemlige Sanser, men dette kræfter ikke paa mindste Maade Kendsgerningen om dens Virkelighed. Luften, naar det er stille kan ikke føles, og naar den er i Bevægelse kan vi kun se dens Virkning, naar den flytter Genstande som er i dens Bane, eller føler, naar den trykker mod bort eget Legeme. Dog er den en virkelig Substans, som gennemtrænger Naturen omkring os, og paa hvilket vi er afhængig for Livet. Og det er vanskeligt for os at realisere den Kendsgerning, at Atmosfæren over en Flesk paa femten Fod til hver Kvadrattomme paa Jordens Overflade.

For at gøre Virkeligheden af usølbare og uledelige Kræfter mere tydelig, vil jeg hentyde til Gravitet. At en tung Genstand vil falde til Jorden saa snart man slipper den, kendes af alle, men at der behøves Magt for at rykke den ned aabenbares ikke indtil vi tænker paa at „ned“ er kun et relativt Udtryk, som betyder kun den modsatte Side af Jorden; eller i andre Ord, det kun betyder mod Jordens Midte. Antag nu, at den faldne Genstand er en Stang Jærn. Som det ligger paa Jorden er den fuldstændig hjælpeløs, siden det er en selvindlysende Sandhed i Videnskaben, at livløs Stof kan ikke flytte sig selv. Ogsaa er det en anerkendt Faktum, at enhver Virkning maa have en Årsag. Men det er muligt at flytte denne Stang Jærn uden at røre det med noget, som kan skønnes af vore Sanser. Dersom man vil anbringe en Magnet, som er stor nok, over dette Stykke Jærn vil det med det samme „falde“ ned mod Magnetet og der blive. Ingen tænkende Menneske vil nægte, at Resultatet blev tilvirket af, at Jærnet kom i virkelig og levende Berøring med Magnetten, thi usølbare og usynlige Træder af virkelig Magt, saa at sige, udgik fra Magnetten, tog fat i Jærnet og løste det op. Og

Resultatet vilde være det samme dersom man vilde lægge et Stykke Glas imellem Jernet og Magneten.

Disse to sidstnævnte Magter undgaar helt de legemlige Sanser, dog har deres Virkelighed blevet bevist. Og dette leder os til at stadfæste, at vi maa bedømme den virkelige Natur af en Magt, som vi kan fatte med vor Forstand, ikke ved dens kendelig eller ukendelig Virkning paa vore legemlige Sanser, men ved dens Virkning paa andre Substanter, hvilket vi har Kundskab om. Ydermere, vi maa ikke begaa den skæbnesvangre Fejl af at forveksle Mærke med Virkning, eller gøre den virkende Magt og den Substans den virker paa til een.

Disse Fakta fremstiller en ny Verden af Virkeligheder for os. Her bringes vi Ansigt til Ansigt med det fastfattede Faktum, at Bevægelsen og Virksomheden af disse livløse fysiske Substanter, som udgør Menneskets Legeme, er frembragt ved en virkelig, levende Magt, som ikke maa forveksles med den Substans, som virker paa—saaledes bevises tydelig Toheden af Menneskets Natur. Kald denne Bevægelsestrang Sind, Sjæl, Aand, eller hvad du vil, dens Mærker som et bestemt Væsen er blevet bevist.

Flerheden af Menneskene, som tror, at vi har en Sjæl kan ikke give en tilfredsstillende Forklaring af, hvad de tror Sjælen er. Ofte taler de uklart om et „Princip“ i Mennesket; men de, som har overbejlet Emnet i Forbindelse med andre kendte Fakta i Universet—Forbindelsen af uopløselige og ulegemlige Magter med opløselige, fysiske og legemlige Magter—behøver ikke længere at tale om noget drømmende „Princip“, men kan let fatte den Kendsgerning, at Liv, Sind, Sjæl eller Menneskets Aand udgør et virkeligt levende Væsen; Menneskets tilsvarende Stykke, det virkelige Menneske, det „indvortes Menneske“, er det særdeles vigtige Menneske, siden det er Drevkraften ved hvilken det fysiske Legeme kan tænke og bevæge sig.

At denne Menneskets Tohed, Sjæl og Legeme, er den simple Aspekt af hans Væsen har været anerkendt af alle Menneskeslægter under alle Omstændigheder, og er en Del af den fælles Bevidsthed af Slægten. Dog beviser dette ikke, at Mennesket er uopdeligt. Andre Udmærkelser tilhører ogsaa disse to herlige Indledninger af Menneskets Natur. Legemet

er en vidunderlig indviklet Maskin, som vækker Beundringen af Anatomen og Fysiologen, naar de studerer om den. Sjælen begriber den ulegemlige og livløse Del af Mennesket—Aandskraften, som udmærker sig fremfor Legemet. Dog i Skriften hentyder Udtrykket „Sjæl“ undertiden til selve Mennesket, uden nogen Forstel; men i de fleste Tilfælde opholdes en tydelig Adskillelse mellem Sjæl og Legeme. I Skriften bruges Ordene „Sjæl“ og „Aand“ i Flæng, og Redskriveren heraf er uden Mening, at der ingen filosofisk eller skriftlig Grund er paa hvilken de kan gøre en tydelig Adskillelse mellem disse to. I to Skriftsteder (Heb. 4: 12; 1 Thess. 5: 23) omtales „Sjæl og Aand“ som om de maaske var todelt, men saaledes finder vi ogsaa „Herre“ og til Kristus“ omtalt som om det var todelt (Ap. G. 2: 36), naar vi ved, at det hentyder til een. Saadanne Udtryk har uden Tvivl kun til Hensigt at give mere Bægt, som da Jesus gav denne Befaling: „Du skal elske Herren din Gud af hele dit Herte og med hele din Sjæl og med hele din Styrke og med hele dit Sind“ (Luk. 10: 27). De mange Ord, som bruges gendriver ikke deres Enhed. I andre Ord, som Udtrykket „Sjæl“ bruges i Skriften indbefatter det alt, som disse Ord „Sjæl“, „Hjerte“, og „Sind“, tilkendegiver.

Nogle enkelte Individuer af et vist religiøst Samfund har, for øjensynlig Grunde, nægtet denne simple Tohed, men den Begrundelse, at en Flerhed i Mennesket vilde være ubegribelig. Som et Faktum er det ikke ubegribeligt, thi alle Klasser af Mennesker tror det. Dets Natur kan være et Mysterium, saa ogsaa er alle andre Fakta grundet paa Mysterier. Men det første Mysterium er simpel Enhed, ikke Flerhed i Enhed. Overalt er vi omgivet af en Skare af Genstande og Væsener, men at finde een eneste Ting, som det er umuligt at opløse i Bestanddele er næsten umuligt. De Ting, som synes at fremstille simpel Enhed, er i Stedet for ikke des mindre blevet bevist at være en Flerhed. Luften, som omgiver os indeholder Kulstøv, Brint, og Nit. Den smukke Ansigtsfarve er ikke en simpel Enhed, thi Spektroskopet deler den i dens Bestanddele, og se, vi har flere Stråler af forskellige Farver. At Mennesket er et sammensat Væsen skulde ikke forbause nogen.

Det er just hvad vi kunde vente; men, at han skulde være en simpel Enhed kan ikke begribes.

Zeg skal nu fortsætte at bevise at Sjælen er, efter Naturen, bestemt til at leve igen i et Liv efter Døden. Dette slutter vi af

1. Sjælens højere Natur.— Den tydelige Adskillelse af Menneskets Sind fra Stof og fra andre Dyreorganismer er værd vor videre Opmærksomhed. Som en Forfatter har sagt: „Der er ikke nogeninde blevet opdaget nogen Grundstof, Magter, eller Love af Stof i Menneskets Sind; og der findes ingen Grundstof, Magter, eller Love af Sindet i Stof.“ Sindet dræler ved Fornuftgrunde, Samvittighed, og Vilje, Fortiden og Fremtiden; og saadanne op-højede Mandstilstande beviser tydelig dens Overlegenhed over Stof, og erklærer dens særegen Stilling og højere Skæbne.

Den Kendsgerning, at Sindet undertiden påvirkes af visse fysiske Tilstande afsvækker ikke denne Paastand, som her holdes frem. En klar og ufvækket Forstand findes ofte i et meget sygeligt Legeme; visse Mandstilstande vil forarsage Iegemlig Død; ved andre Tider har den

største Sindsbevægelse slet ingen Virkning paa Legemet. En forsigtig Studium af alle disse Fakta beviser, at denne Forbindelse mellem, Sindet og Stof er kun tilfældig. Vi antager, at i deres nuværende Tilstand, skulde de være indbyrdes beslægtet og indbyrdes afhængig af hinanden. Dette kan illustreres ved en Mand, som fører paa en Cykel. Manden styrer og fremdriver Cyklen, men dog bærer Cyklen Manden. Ingen vilde forestille sig at Manden og Cyklen var een, endskønt i deres nuværende Slægtskab er de meget afhængig af hinanden. En meget god Mand kunde ikke have megen Fremgang paa en daarlig Cykel. Sans Udbyg-tighed til at føre vel, sammenlignet med andre, vilde maaske synes at kaste en Stygge over ham; men naar Cyklen tilslidst gaar i Stykker og han maa kaste den tilside, er han endnu den samme Mand og er i Besiddelse af de samme naturlige Kræfter, som han havde før. Saaledes med Sjælen og Legemet. Der er saadan en uhyre Forskel imellem dem, at vi maa vente en forskellig Skæbne for hver.

(Forts. i næste Nr.)

For Hjemmet.

Fasthed og Bestemthed—en Nødvendighed for Forældre.

Af Joyce W. Meyers.

Skønheden af mange Liv er blevet ødelagt, kun fordi den Gaand, som hjalp til at styre og danne det i dets unge Dage ikke var saa fast som den burde have været. Mogle Forældre og Formyndere er for kolde, strenge og tilbageholden med de Børn, som er i deres Varetægt, medens andre er for overbærende og for ustadige i deres Befalinger. O, hvor meget vi behøver Forældre, som vil være venlige og elskelige, dog tro og faste—Forældre, som forstaa Nødvendigheden af aldrig at vige et eneste Skridt for at behage Børnene i deres Luner, eller for at bringe til No Ungdommens Brede, og som vil forsøge at arbejde sig fornuftigt frem, indtil de har bragt den tankeløse og genstridige Ungdom til ydmyg Underdanighed!

Den følgende Tildragelse af en ung Piges

Liv, vil maaske hjælpe nogen Moder til at se hvor nødvendigt Fasthed er.

Lena var en brunøjet Pige paa nitten Aar. Zeg kendte hende godt, og denne Tildragelse er sand. Hun havde faaet saa megen Uddannelse, at hun nu var Lærerinde, og da dette hændte var hun Lærerinde i en Skole paa Landet flere engelske Mil uden for Byen, hvor hun levede. I hendes Barndoms Dage havde hendes Forældre opdraget hende til at elske Verden og Livets Forsængelighed; men i de mellemiggende Aar, havde en Forandring kommet ind i deres Hjem. Hendes Forældre, som en gang var saa verdslig sindet, var nu Jesu ydmyge Efterfølgere. Lenas Hjerte havde ogsaa følt Jesu Evangeliums blødgørende Indflydelse—ja, hun havde knælt ved Korsets Fod og føle, at hendes Synder blev tilgivet; men nu var hun voksen, og Verden med dens Fornøjelser og Tryllemagt, bankende højt paa hendes Hjertes Dør. Undertiden aabnede hun Døren

og hød Verden velkommen, og naar hun gjorde dette tabte hun Guds Raade ud af sit Hjerte. „Vide I ikke, at Venfkab med Verden er Fjendskab imod Gud“ (Jaf. 4: 4). Dog gennem hendes Moders Bønner og vise Raad, og Selvig Mandens Hjælp, vilde hun snart forlade Synden og Daarffaben, og bede Gud om Tilgivelse. Saa vilde Fred og Glæde fylde hendes Sjæl, og hun var som en Solstraale i Sjernet.

Men ved dette Tilfælde, havde hun kommer bort fra Gud igen, og hendes Moders Ord og Bønner syntes at være forgæves. Hun kom hjem Fridag Aften for at tilbringe Lørdag og Søndag hjemme som hun havde til Vane at gøre, og noget hændte i hvilket hun ikke vilde lytte til sin Moders vise Raad, men vilde følge hendes egen taabelige Vilje. Mandag Morgen kom og Lena skulde rejse tilbage til at optage hendes Gerning igen, uden at hun hørte sig for sin Moders Vilje, som Moderen havde ønsket. Hvad skulde gøres? Hendes Moder plejede at føre hende et Stykke af Vejen, og saa gik hun Resten. Med tunge Skridt sat de sig op i Familjens Befordring og førte afsted. O, om bare de kunde blive forliget før de skulde skilles! Men nej! Lena var bestemt. De naaede Pladsen og Lena steg ud. Altid var der et farvel Rys og opmuntrende Ord vekslet, men denne Gang var der intet Rys og ingen Oro. Lena var alt for stolt til at bøje sig for Moderen, og Moderen igen paa sin Side, saa at det var bedst for hendes Datter at lære at paa-skønne disse Ting ved deres Udeblivelse. Med kun et kort farvel vendte Moderen sig hjem igen. Lena stod og saa efter hende som Afstanden blev større imellem dem, og saa vendte hun sig og gik. Staffels Barn! Hun skulde ven for at lære andre, og ønskede at hendes Elever skulde ære og respektere hende, men hun havde ikke lært at elske og respektere sin Moder. Og uden Tvivl var hun i en daarlig Sindstemning, da hun traadte ind i Skolebærelset, for at begynde en anden Uges Arbejde. Men hvad om hendes Moder?

Åh, denne bratte Afsted var ikke mindre smertende for Moderen end for Datteren. Det var haardt at gaa bort fra hende saaledes, og mange Mødre tror jeg vilde have givet efter her, og vendte sig og vinket eller kastet hende

et farvel Rys paa. Saa end, men nej, denne Moder vidste, at det var bedst for Datteren at føle den Adskillelse, som kom naar hun valgte sin egen Vej, saa hun lærte sig og førte hjem. Ja, hun vidste, at Lena vilde lide, men var det ikke bedre, at hun led nu, og saa fik denne Lærdom, end at fremture i at gaa på sin egen Vilje, og saa senere lide som en Resultat deraf? Men hvad om noget skulde hende hende medens hun var borte? Hendes Moder bestemte sig paa at overlade dette til Gud. Hun kendte hendes Bevæggrund, og hendes Hjertes Byrde, og hun vilde staa hende bi dersom hun vilde gøre hendes Part. Hun tilbragte megen Tid i Bøn gennem Ugen, og lagde Planer for Lenas Hjemkomst Fridag Aften. Kampen var begyndt og nu maatte den ogsaa fuldendes. Hun havde begyndt og hun vilde ogsaa se det igennem. For hendes Datters Vel, maatte hun saa Lærdom, og ogsaa saa den vel, saa at hun ikke vilde gøre samme Ting igen.

Lena havde for Skik; naar hun skulde hjem Fridag Aften at spadserere til Byen og tage en vis Sporbogn ved Udkanten af Byen, men denne Gang hændte det, at hun tog med en anden Linie og kom saa mod sit hjem fra en anden Kant. Og se, som hun gik paa Gaden, hvem skulde hun møde uden hendes egen Moder klædt paa som om hun skulde ud paa Besøg! Begge to blev overrasket. Moderen havde ikke ventet, at Lena skulde komme denne Vej, saa hun forsøgte at vende Ansigtet bort, som om hun ikke saa Lena og gik forbi. Men Lena traadte hen til hende og spurgte indtrængende: „Men Moder hvor skal du da hen?“ Med et bedrøvet Blik saa Moderen paa hende og svarede mildt men bestemt: „Jeg har ordnet alt derhjemme og alt er færdig for din Hjemkomst. Fader og Børnene er hjemme for at holde dig ved Selvforskab, men jeg tænkte, at siden du kan ikke se som Moder gør, at det maaske var bedst, at jeg rejste bort paa Besøg medens du var hjemme.“

Med disse Ord forsøgte hun at gaa videre, men dette var for meget for Lena. Idmygt bad hun: „O, Moder! Moder! Kom og gaa hjem med mig. Det bedrøver mig at jeg har handlet saaledes. Vil du ikke tilgive mig og kom hjem? Moderen saa, at hendes Vilje var fuldstændig bøjlet, at hun havde faaet

(Forts paa Side 12)

Evangelii Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELII BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1. 00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1. 25
Six Months......65

Abonenter indsendt fra Skandinavien:

Årslig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet maa indsendes i Postanvisning, Expressanvisning eller Bankcheck; Primærter modtages for mindre Beløb. Vi er ikke ansvarlig for Kurant sendt i almindelige Breve.

Øvittering for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevfort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den forrige Adresse saa vel som den nye angives.

Al Korrespondance maa adresseres til

Evangelii Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Abonenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til

Nels Nienbeck, Randrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Hvad venter du at gøre for Herren i Bønneugen? — Feb. 18—25?

Har du indsendt en Order for Bøger og Traktater, som du kan have at uddele i denne Uge?

Har du bedet Herren om at vise dig hvad du skal gøre for hans Sag i denne Uge?

Har du bestemt hvor megen Tid du vil tilbringe i Bøn for Herrens Sag? Alle kan have Del i Arbejdet og ogsaa i Betsignelserne selv om de vil bede.

Sig, at det skal være en Uge af Bøn og Opofrelse, for Herrens Sag. Disse to Ting gaar Haand i Haand, hvor man finder megen Bøn finder man ogsaa megen Opofrelse.

Har du tænkt paa at faa nogle Subskriptioner for Bladet i denne Uge? Har du gjort din Del for at fordoble Subskriptionslisten i 1917? Dersom ikke du har vil dette være en god Tid til at arbejde.

Vi vil gerne anmode alle vore Læsere om, at tilbringe saa megen Tid som muligt i Bøn i denne Uge. Intet kan staa for forenet, indtrængende Bøn. Dersom vi alle vil bede indtrængende i denne Uge, vil Guds Sag gaa frem som aldrig før og mange Sjæle blive bundet for Guds Rige.

Korrespondance.

Min Sjæl er saa inderlig taknemmelig for den Betsignelse jeg faar gennem at læse Bladet. Hvis mange andre fik samme Betsignelse vilde det glæde mig. — Ill.

Jeg maa sende nogle Linier for at jeg kan fikre mig en Margang til af „Evangelii Trumpet.“ Dens Læsning er opfriskende for en hungrig Sjæl. — Canada.

Tak for Bladet „Evangelii Trumpet,“ som har kommet regelmæssigt saaløst en Fredens Budskab til vort Hjem for de sidste fire Aar. — Jowa.

Jeg elsker at læse „Trumpeten“ og Sandheden, som den indeholder. — Pa.

Jeg synes godt om Basunen. Der er saa meget godt at lære af at læse den. — Minu.

Forslad mig fordi jeg har ventet saa længe med at sende Betaling for den gode „Trumpeten.“ Jeg vil ikke være den foruden. — Jowa.

Evangelii Basun er det bedste Blad i Verden. Jeg synes, og jeg skal forsøge at faa en ny Subskription, om det er muligt. — Canada.

Sand Kristendom bestaar i et inderlig Samliv med Jesus Kristus—hverken mer eller mindre.

Fra Arbejdsmarken.

Epwich, S. D.

Det var min Tanke at jeg vilde have været i Arlington, S. D., den 27de, men paa Grund af Snestorm blev jeg forsinket een Dag. Den 27de havde da saaledes Broder og Søster Ring og andre Guds Børn samledes ved Broder og Søster Christ Olsen, hvor de ventede paa mig, da Broder og Søster Olsens Søn Elmer, 10 Aar gammel, havde faaet et tilbagefald af den Sygdom, som han har var helbredet af sidste Sommer. (Det var nemlig Sukkersygdom, han led af, samme Sygdom, som hans Broder døde af sidste Aar). Læ-

gen, som undersøgte ham sagde, at han da var fri Sygdommen og syntes at være rask igen. Menigden her og i St. Paul Park bad for ham, og Gud hørte Bøn, og da jeg kom næste Dag var han nok saa rask og spiste nogenlunde. Søndag Eftermiddag var han inde lidt og ligeledes Nytaars Dag, om jeg ikke

tager sejl, men saa ved 12 Tiden, Natten til Torsdag den 4de Januari blev han heftig syg og næste Dag, Fredag, tog Gud ham til sig. Maa Gud i sin inderlig Barmhjertighed velsigne og trøste Broder og Søster Olsen samt Esther og lille Howard i deres Sorg. Vi ved dog, at deres Tab er Elmers Binding. Han er nu, hvor intet kan fjerne ham fra Herren. Maa Herren saa hjælpe Broder og Søster Olsen at være ro, saa skal nok snart Dagen oprinde, naar de skal saa møde deres kære, som er gaaet forud. O, hvor det gælder os alle at være beredt, thi vi ved ikke, hvor snart Dagen oprinder, naar Kal det vil lyde for os. Maa vi alle huske Jesu

Formaning til Disciplene: „Derfor være og saa I rede; thi Menneskesønnen kommer i den Time, som I ikke mener.“

I de sidste Dage har jeg modtaget ikke saa Breve fra Søskende i Danmark, og det har gjort mit Hjerte inderligt godt at se og høre saa mange fremdeles har det faste Fortsæt at leve for Gud og gøre hans Vilje, og ogsaa, at mit Arbejde derved ikke har været forgæves. Gud være evigt lobet! Jeg har ogsaa faaet mange inderlige Indbuddelser om at komme igen, og nogle har endog gjort Beredelser for, at jeg skal have det saa godt som muligt, hvis jeg skulde komme. Ja Gud ved jo alene om jeg nogensinde kommer, men jeg ved da i al fald, at jeg vil være vel-

Bøn.

„Hvorfor bør vi bede? Fordi vor „Modstander, Djævelen, gaar omkring som en brølende Løve søgende hvem han kan opsluge.“ Fordi „hele Verden ligger i det onde,“ og Evangeliets herlige Lys maa bæres til alle dem, som famler om i aandeligt Mørke. Fordi vi ikke kan gøre dette alene; Gud maa hjælpe os.

„Derfor maa vi bede. Vi maa ikke bede viljeløst og uden Ihærdighed, men maa bede Bønner, som er brændende og inderlige. Vi maa bede, at Gud maa bevæge Mænd og Kvinders Hjerter til at give deres Liv for Evangeliets Udbredelse; at han maa bevæge dem, som har denne Verdens Guds, at de maa lægge det paa Alteret for at bruges for Menneskenes Frelse; at han maa lægge denne Byrde for Sjæle paa vort eget Hjerte—saa tungt, at vi vil bevæges, ikke bare til Taares, men ogsaa til Handling.

„Vil du bede?“

Ja, jeg vil. I have for alt I gør og har gjort for mig, det har været til saadan Opmuntring for mig. Eders Breve særlig, da jeg hører fra saa mange, som er bestemt paa at følge Sammet, hvor han gaar. Ja Gud skal nok holde eder i sin store Gader. Ja, en Ting er sandt og det er, jeg ønsker meget at se

eder alle endnu en Gang, det ved Gud, saa er det Guds Vilje jeg skal, bed da at Guds Vilje maa ske; det er alt jeg ønsker, hvad det end skal være, saa vil jeg med hans Naade sige Amen.

Vi havde nogle herlige Møder ved Lake Mead og eet med den lille Flok i Byen Arlington, og eet ved Broder og Søster Stenvedler ved Sayti.

Begravelsen efter lille Elmer Olsen blev holdt Mandag den 8de; Broder Ring vil skrive derom. Tirsdag Eftermiddag den 9de havde vi et herligt Møde med Menigheden i Bryant. Og nu er jeg i Broder og Søster Stolligs Hjem

ved Ipswich, S. D. Jeg er meget glad over at se hvorledes Herren har velsignet dem efter at have gennemgaaet mange Prøvelser. Den første Gang jeg mødte dem var ved Bombells, N. D., for tolv Aar siden. Jeg ved ikke om vi kan komme til at faa noget Møde her, da Bejlene er meget daarlige, og der er langt imellem de Søslende, som bor her, det er saaledes korten Mil til Broder Tobiasen. Det glæder mig meget at se den Gjerde har for Herren's Sag, da de har meget at kæmpe imod, men alligevel holder de Søndagsskole hver Søndag om og faa de maa rejse saa langt. Maa Gud velsigne dem og krone Arbejdet med Sjæles Frelse.

Næst kommende Søndag den 14de venter jeg at være i Montevideo. Bed for mig. Eder's som altid medstridende Broder og Tjener,

S. D. Susag.

Fasthed og Bestemthed—en Røddensdighed for Forældre.

(Forts fra Side 9).

Værdommen, og Retten havde fejret, saa hun tilgav hende og med Glæde gif hun hjem ved Siden af sit angerfulde Barn. Arm i Arm gif de hjem, og det var med lette Hjertes, at de traadte ind i Hjemmet den Aften for at tilbringe den korte Ferie tilsammen. Thi Lena havde virkelig lært, at det betaler sig at adlyde den alvise himmelske Faders Befaling: „Og din Fader og din Moder.“ I senere Aar hvor følte Moderen sig dog belønnet for hendes Trofasthed og Lidelse, da hun hørte hendes Datter sige med et megel taenmeligt Hjerte: „O, jeg er saa glad, at du tillod ikke at jeg fik min egen Vilje frem!“

Ikke Tid.

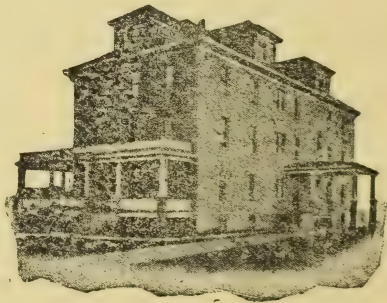
Der er dem, der synes, at de ikke har Tid at læse i Bibelen og bede. Og unægteligt kan det jo tilsyneladende ofte trænge saadan paa med Dagens Væring, at det synes nødvendigt at stryge Andagtsstunden. Men det er alligevel en daarlig Økonomi med Tiden—det er jo ikke blot om at gøre at faa Tingene besørget; det kommer dog ikke mindst an paa, hvorledes de bliver besørget, som ogsaa Ordspøget siger: „Gastværk er Gastværk.“ Og dette afhænger af to Ting: af det Sind, hvormed vi

arbejder—og af Guds Styrelse, Velsignelse og Varetægt. Disse to fornødne Betingelser for et vel tilendebragt Dagsværk jfrer vi os netop ved at indvie os selv og Tiden ved Guds Ord og Bøn. Lad os tage Tid dertil. Det lønner sig hundredfold i det lange Løb. Lad være, at det kan gaa godt en lille Tid uden det—naar Banen er jævn. Men kommer der Vanskeligheder paa vor Vej med Stød og Forhindringer, falder Tjenderne over os, vort Sind bliver forstyrret, vi taber Ligevægten, og alt gaar forkeret. Paa een Dag kan der gaa meget i Stykker, og vi falder i Tjendens Gaaend og bliver saa ilde tilredte, at vi har svært ved at komme paa Fode igen og bære Livet.

Luther forstod Hemmeligheden, han, som sagde: „I Dag har jeg haft saa meget at gøre, at jeg har maattet lede i tre Timer.“

Mange, som bekender sig at være Kristne, tror kun Guds Ord halvt. De studerer det ikke alvorligt, men spiller kostbar Tid paa Læsning af Romaner og Fortællinger. En blot intellektuel Forstaaelse af Guds Ord vil ikke være tilstrækkelig til at paavirke Livets Baner; thi Livet styres af Hjertets Tilstand.

ALDERDOMS HJEMMET, ST. PAUL PARK, MINN.

Hjemmet er smukt beliggende, og er omgivet af Naturens Skønheder. Den religiøse Atmosfære i Hjemmet, de flinke Arbejdere og den omhyggelige Forplejning, som gives, sammen med den Stilhed og Ro, en saadan Beliggenhed frembyder, tjener til at gøre dette et idealt Hjem, for gamle Folk at tilbringe deres sidste Dage i.

Skriv i Dag efter Beskrivelse.

Adresse:

Church of God Old People's Home,
St. Paul Park, Minn.

EN HERLIG ANLEDNING TIL AT SPREDE EVANGELIET!

Et speciel Tilbud paa "Evangeli Basun."

FRA DEN 15de NOV. 1916, TIL DEN 1ste MARTS 1917.

VORT MAAL: "En fordoblet Subskriptionsliste i Aaret 1917."

Tror du vi kan naa dette Maal?

HVIS DU VIL SKAFFE EEN ELLER FLERE ABONNENTER KAN VI NAA DET.

Lad alle vore Læsere forene sig i at arbejde med Liv og Sjæl i denne Kampagne, med dette Maal for Øje: at faa Sandheden indført i saa mange nye Hjem som muligt.

TILBUD NR. 1.

Evangeli Basun for et Aar	-	-	\$1.00
og en af de følgende Bøger indbunden i			
Shirtingsbind	-	-	\$1.00
Væsentlige Bibel-Emner			
Hjem, Helbred og Lykke			\$2.00
Veien til Frelse og Fred			

**BEGGE TO
FOR KUN
\$ 1.25**

Fra Skandinavien 4.50 Kr.

TILBUD NR. 2

Evangeli Basun for et Aar	-	-	\$1.00
og en af de følgende Bøger med	-		\$.40
Papiromslag			
Væsentlige Bibel-Emner			\$1.40
Veien til Frelse og Fred			

**BEGGE TO
FOR KUN
\$ 1.00**

Fra Skandinavien 4.00 Kr.

TILBUD. NR. 3

Evangeli Basun for et Aar	-	-	\$1.00
og de følgende Bøger			
Tro, Haab og Kærlighed	-	-	.25
Kristelig Vandel	-	-	.10
En Religiøs Ordveksling	-	-	.10
			\$1.45

**ALLE FOR
\$ 1.00**

Fra Skandinavien 4.00 Kr.

De, som sender Subskriptioner til Canada eller Skandinavien, bør indlægge 25

Cent ekstra paa hvert Tilbud for Porto.

PRÆMIER TIL ABONNENTSAMLERE.

Til dem, som indsender Subskriptioner giver vi følgende Præmier, foruden Bøgerne, som sendes til Subskribenterne.

For at skaffe 2 Abonnenter	-	-	-	-	1 Kalender
For at skaffe 4 Abonnenter	-	-	-	-	En hel Aars Subskription paa Bladet
For at skaffe 6 Abonnenter	-	-	-	-	To hel Aars Subskriptioner paa Bladet.

TAG ANLEDNING AF DETTE BILLIGE TILBUD TIL AT SKAFFE DIG SELV ELLER NOGEN ANDEN ET GODT BLAD FOR ET AAR OG EEN ELLER FLERE GODE BØGER.

EVANGELI BASUN PUB. CO.

ST. PAUL PARK, MINN. U. S. A.

Søndagskolen.

Lektie 7. Februar 18, 1917.

Jesús helbreder en Embedsmands Søn.

Joh. 4: 43—54.

Gyldentekst: Gaa bort, dig fte, som du troede! Matt. 8: 13.

Tid og Sted: Nogle Dage efter Begivenhederne i vor sidste Lektie. Embedsmanden levede i Kapernaum. Jesús var i Rana i Galilæa.

43. Men efter de Dage gif han derfra til Galilæa.

44. Thi Jesús vidnede selv, at en Profet ikke bliver æret i sit eget Fædreland.

45. Da han nu kom til Galilæa, tog Galilæerne imod ham, fordi de havde set alt det, som han gjorde i Jerusalem paa Højtiden; thi ogsaa de vare komne til Højtiden.

46. Han kom da atter til Rana i Galilæa, hvor han havde gjort Vandet til Vin. Og der var en kongelig Embedsmand, hvis Søn Iaa sug i Kapernaum.

47. Da denne hørte, at Jesús var kommen fra Judæa til Galilæa, gif han til ham og bad om, at han vilde komme ned og helbrede hans Søn; thi han var Døden nær.

48. Da sagde Jesús til ham: „Derfom 3 ikke ser Tegn og Undergerninger, ville 3 ikke tro.“

49. Embedsmanden siger til ham: „Herre: kom, før mit Barn dør.“

50. Jesús sjaer til ham: „Gaar bort, din Søn lever.“ Og Manden troede det Ord, som Jesús sagde til ham, og gif bort.

51. Men allerede medens han var paa Sjemsveien, mødte hans Tjener ham og meldte, at hans Barn levede.

52. Da udspurgte han dem om den Time, i hvilken det var blevet bedre med ham; og de saade til ham: „3 Gaar ved den syvende Time forlod Fæberen ham.“

53. Da skønnede Fæderen, at det var fket i den Time, da Jesús saade til ham: „Din Søn lever;“ og han troede selv og hele hans Hus.

54. Dette var det andet Tegn, som Jesús gjorde, da han var kommen fra Judæa til Galilæa.

En Embedsmand i Nød.— 3 en liden By ved

Søen højer en bekymrede Fæder sig over en Sygeseng, hvorpaa ligger hans syge Barn. For Dage havde Fæberen rasede og nu laa Barnet for Døden. Alt Haab for hans Helbredelse var borte. „O, at jeg kunde gøre noget for at spare hans Liv!“ var Raabet fra denne Fæders Hjerte. Modgangens Skyer hang laant over dette Hjem.

Skyerne fordelte sig for en kort Tid og en Lysstraale fkinneede ind. Nogen fortalte dem, at den galilæiske Lærer var i Rana. „Jeg vil gaa og tale med ham med det samme,“ sagde Fæderen, „og bede ham om at komme og helbrede mit Barn. Sandelig, han som kan forvandle Vand til Vin, kan ogsaa ved sin Magt byde Sygdom fjerne sig og give Helbred.“ Med saadanne Tanker gav han sig paa Vej til Rana.

Da han kom nær Byen maa fte bankede hans Hjerte af Frygt, og disse Tanker kom til ham: „bare han ikke er gaaet andetsteds!“. Men snart kom han til en liden Skare, som stod og lyttede til nogen,—han gif lidt nærmere og der i midten stod Manden fra Galilæa. Han banede sig Vej igennem Skaren og kom hen til Jesús og bad ham om at komme med det samme at helbrede hans Barn. „Herre, kom før mit Barn dør,“ var den bekymrede Fæders Raab. „Nogen anden kan hjælpe ham,“ var Klagen i denne Bøn. Jesús hørte og tog Hensyn dertil. Vendte han sig nogensinde bort fra en Søgende? Nej; han siger til alle: „Kom til mig.“ Hvorfor? At du maa finde Hvile—Befrielse fra Bekymringer, Vyrder og Hjertesorger.

Guds Veje ikke som Mennekers Veje.— Embedsmanden troede, at Jesús vilde helbrede hans Barn; men han troede, at Jesús skulde komme for at helbrede Barnet. Jesús saa, at denne Mand behøvede mere Tro; han behøvede at lære, at Jesu helbredende Magt berodde ikke paa Jesu personlig Nærværelse. Derfor sagde Jesús: „Gaa bort, din Søn lever.“

Var disse Ord en Skuffelse for den Søgende? Den Sjæl, som kommer nær nok til den Guddommelige Nærværelse, saa at han saaledes faar et Svar, behøver ikke at blive skuffet. Han venter at høre, er ikke desmindre, hvad han ventede at høre, er ikke desmindre, hvad der behøves for at stille hans Frygt og forøge hans Tillid. Og saaledes var det, at Embeds-

manden vendte Hjem, ikke med Befymring men med en Forvisning, at hans Søn vilde blive frisk. Den følgende Dag, før han naaede sit Hjem mødte hans Tjener ham og fortalte ham, at hans Søn var helbredet. Resultatet af denne Mirakel var, at hele hans Husstand blev omvendt.

Hvad følger efter.— Ofte naar mørke Skyer hænger over os, glemmer vi, at disse ogsaa kan samvirke til gode for os. Vi ser kun Skyerne, den nuværende Forudsigelse af Ondt; vi glemmer at lidt længere frem vil Udsigterne være lysere, en Velsignelse vil komme, og Solen vil skinne igen. Dersom Skyer, Skuffelser og Modgang ikke kom en Gang imellem, hvor mange dejlige Regnbuer af Velsignelser vi vilde miste! Lad os lære at se forbi vor nuværende Smærter til den Velsignelse, som de vil bringe os. Barmhjertighedens Fader, som kender alt, tillader Prøvelser for vor bedste. Uden Tvivl var denne Embedsmand forjædet i Manden, da hans Barn blev syg; men bagefter, da

Barnet blev helbredet ved Guds Magt, og da hele hans Husstand blev troende, saa kunde Embedsmanden forstaa hvorfor denne Prøvelse var kommet over ham. Og saaledes finder vi det ofte, naar Sorg kommer over os og truer med at gøre os fortvilet, saa vil Naadens Dør aabne sig for os, den store Trøster vil træde frem og lægge paa vore smertende Hjertes hans søgende Balsom. Hvor beroligende er ikke denne Balsam! „Thi dersom han bedrøber, da skal han dog forbarne sig efter Misfornødhed. Thi det er ikke af sit Hjerte, at han plager og bedrøber Menneffenes Børn“ (Begr. 3: 32, 33).

Spørgsmaal: 1. I hvilken Del af Palæstina var Galilæa? 2. Hvorfor rejste Jesus tilbage til Galilæa? 3. Hvorfor troede Embedsmanden, at Jesus kunde helbrede hans Barn? 4. Hvorfor rejste Jesus ikke hjem med Embedsmanden? 5. Hvilken Virkning paa Embedsmanden havde Tjenernes Bud om Barnets Helbredelse? 6. Fortæl den endelig Resultat af denne Mirakel.

De Unges Afdeling.

Bogt dine Tanter.

Af W. W. DeWitt.

„Salig den Mand, som ikke vandrer i den ugudeliges Raad, ej heller staaer paa Synderses Vej, ej heller sidder i Spotterens Sæde; men som har Lust til Herrens Lov, og som grunder paa hans Lov Dag og Nat“ (Ps. 1: 1, 2). At fundere er „at tænke paa eller overveje noget; at gruble.“ Psalmisten sagde, at den, som vilde gøre dette skulde „være som et Træ, der er plantet ved Vandbække, hvilket giver sin Frugt i sin Tid, og hvoraf ikke et Blad affalder; og alt, hvad han gør, skal han faa Dykke til“ (Ps. 1: 3). Træet, som er plantet ved Vandbækken har meget Næring, tager dybt Rod, vokser op og bliver stor, bærer Frugt i sin Tid, visner og falmer ikke, og er i Stand til at staa i Livets Storme. Dersom en Kristen vil grunde paa Guds Ord Dag og Nat, kan han blive lig denne Træ; have rigelig nærende Sjælesøde, være rodfæstet og grundet i Sandheden, og han skal grøntes i Guds Forgaarde, frembringe Frugt hele Aaret rundt, aldrig falme, altid være i en frisk, blomstrende Tilstand, og

i Stand til at staa imod alle Livets Prøvelser og Stormer.

„I øvrigt Brødre! alt, hvad der er sandt, hvad der er ærbart, hvad der er retfærdigt, hvad der er rent, hvad der er elskeligt, hvad der har godt Lov, enhver Dyd og enhver Sæder: lægger eder det paa Sinde!“ (Gal. 4: 8). Forfatteren havde i Tanke, at vi skulde tænke paa Ting, som vil opbygge, opmuntre og inspirere vor Tro og vore Hjertes. Dersom dette er sandt burde vi ikke tænke paa Ting, som er usande, uærlige, uretfærdige, eller urene. Dersom vi hører noget, der er usandt eller uærligt, burde vi ikke tænke paa det; men mange Menneffer gaar saa vidt, at de endog fortæller det til andre. Sæller ikke burde vi tænke paa Fortidens Fejl, Mangler og Misgreb, eller noget der er tilbøjelig til at gøre os mismodige. Endet en Indgangen til Sjælen, og dersom vi tænker for meget paa andre Ting udenfor Guds Ord gør dette Plads for Tvivl og Bantro, og snart finder vi os selv med kun lidt aandelig Liv, forsagt, frygtfuld, og uden Guds Naade i Hjertet. Guds Ord er en Bog af Inspi-

ration, og som vi grunder derpaa, inspirerer det vor Tro og giver os Mod og Stærke til at overvinde vor Sjæls Fjende.

Det er muligt for os alle at holde vore Tanker fæstet paa Gud. „Thi vore Stridsvaaben er ikke kødelige, men mægtige for Gud til Fæstningens Nedbrydelse, idet vi nedbryder Tankebygninger og al Højhed, som rejser sig mod Erkendelsen af Gud, og tager enhver Tanke til Fange til Nydighed imod Kristus“ (2 Kor. 10. 4, 5). Naar Fjender kommer med onde Tanker, i Stedet for at grunde paa dem indtil de bliver skadelige, skulde vi tage dem til Fange med det samme, og tænke paa de himmelske Ting. Gud har lovet at bevare vore Sind lige saa vel som vore Hjerter—„Og Guds Fred, som overgaar al Forstand, skal bevare eders Hjerter og eders Tanker i Kristus Jesus“ (Fil. 4: 7).

Paulus sagde: „Men eet gør jeg: glemmende, hvad der er bagved, men rækkende efter det, som er foran, jager jeg imod Maalet, til den Sejrspris, hvortil Gud fra det høje kalte os i Kristus Jesus“ (Fil. 3: 4). Gud har ikke Persons Anseelse, og dersom han vilde hjælpe Paulus at glemme Fortiden, vil han gøre det samme for os. Ganske saa af os, om nogen har gaaet saa vidt i at anrette Ødelæggelser mod Menigheden som Paulus gjorde. Elskede, Tiden er for kort og der er for mange gylde Anledninger foran os til at ruge over Fortidens Fejlgreb og Mangler. Men dersom Djævelen kan hindre os fra at se disse gylde Anledninger ved at besvære os med Fortiden, vil han gøre det, for det er hans Gerning at hindre os paa enhver Maade, og det er ligemeget hvorledes han gør det. Lad os se paa vore Fejlgreb, og Mangler som Betsignelser og Hjælpe midler til at have og op til højere Ting i det aandelige Rige. Ligesaa vist som vi regner dem som Betsignelser vil de være det; men paa den anden Haand, dersom vi føler Medlidenskab for os selv og kæler for os selv, og føler som om vi har det strengere end alle andre, vil det visse lig slaa fejl for os og vi vil synke ned i Mismod og Forvirring.

Læg mærke til Befalingen, som blev givet Josva: „Denne Lovs Bog skal ikke vige fra din Mund, men du skal grunde paa den Dag og Nat, paa det du kan tage Vare paa at gøre efter

alt det, som er skrevet i den; thi da skal det gaa dig vel i dine Beje, og da skal du handle kloge lig“ (Jos. 1: 8). Medens Josva og Israel adløb skiftes Vandene for dem. Jerikos Mure faldt, og intet kunde staa for dem; men da Afsen lod sit Hjerte og Sind gaa ud efter Slappen. Sølvbet og Guldet og begærede dem, blev Israel tilbageslaet. Og ikke før Afsen havde bekendt sin Synd fik Israel Sejr. Peter kunde gaa paa Vandet saa længe som han saa paa Jesus, og holdt sit Hjerte og Sind fæstet paa Gud, men saa snart som han begyndte at se paa Vandet begyndte han at synke. Dersom I vil have Dykke med eder og Sejr over Fjenden, maa I holde eders Sind og Tanker fæstet paa de himmelske Ting.

Slet Tale.

„Meget mere end vi aner afhænger af hvad Drengene taler om og hvorledes de taler. Det er en Anviser til Drengens indre Liv og Karakter. Kun de Drengene, som er flette indvortes vil tale eller finde Behag i „Slet Tale.“ Naar en Dreng hengiver sig til urene Tanker og Bæver, vil det næsten altid finde en Udløb i hans Tale med andre. Det er „ud af Hjertets Overflod, at Munden taler.“ En Dreng, som bruger Slang og som bruger smudsige og upassende Udtryk, kan med det samme ansees for ikke at være en passende Kammerat for en ren og ædel Dreng.“

Tilgivelse. Der er mange Forklaringer om hvad Tilgivelse eller Forladelse er, men en af de bedste kom engang fra en liden Dreng, som blev spurgt om, hvad Tilgivelse var. „Det er den Duft som Blomsten giver fra sig, naar nogen tramper paa den,“ sagde han. Synes du ikke det var et udmerket Svar? Jesus var en sådan Blomst, Stefanus ligesaa. Begge kunde bede for sine Fjender i Dødens Stund. Kan du tilgive dem, som er flemme mod dig? Forsøg i Jesu Navn, og du vil blive kvit de daarlige Tanker og Følelser som ellers vil forblive i dit Hjerte.

Det er nok saa behynderlig, at Folk, der synes at være tilfreds med lidet i sig selv, træver saa meget af andre.

Evangelii Basun

Sandhed

Renhed

17de Aarg.

Onsdag, den 7de Februar 1917.

Nummer 6.

Bibebogen.

Du hellige omstridte Bibelsbog,
Du er og du bliver den samme.
Da Faverne dig til Baalet drog,
Du blev til en Verdensreflame.

Og stænges du ude fra Skole og Hjem,
Din Kraft er dog altid den samme.
Du bæres af Lysets Tjenere frem
Til Jordens fjerneste Stamme.

Du hellige levende Bibelsbog,
Dit Ord kan dog ingen udslette.
Om Mørkets Hære imod dig drog,
De kunde ej dette udrette.

Du elskes af dem, dig kender bedst,
Som vil dig af Hjertet annamme.
Du bringer til troende Hjerter Fæst,
Du er for dem altid det samme.

Beviser til Himlen, livsalige Ord,
Du Bøgernes Bog er med Rette.
Du oplyser altid vor mørke Jord,
En Hvile du har for den trætte.

G. B.

"Hellig-
ge Dem i
Sandhe-
den; dit
Ord er
Sand-
hed" (Joh.
17: 17).

"J er
alle rede
rent paa
Grund
af det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der" (Joh.
15: 3).

Evangelii Basun Publishing Company

St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Din Krone.

Af Villian L. Meyer.

„Enhver, som deltager i Kamplegene, er afholdende i alt; hine nu vel for at faa en forfrænkkelig Krans, men vi en uforfrænkkelig“ (1 Kor 9: 25).

Paulus hentyder her til nogle af de bekendte Idrætter af gamle Grækere, de to vigtigste var de olympiske og de istmiske. Enhver Person, som ønskede at tage Del i disse Idrætter, maatte underkaste sig streng og langvarig Træning, som varede undertiden ofte et Aar, i hvilken Tid han var meget maadeholden. Han lærte efter en vis Regel, ofte spiste han det, som var ubehagelig og afholdte sig fra Lækkerheder; hvortil i Varmen eller Kulden maatte han forsumme sine Øvelser. I Kortged var det som Paulus jagde: „Enhver, som deltager i Kamplegene er afholdende i alt.“ Alt dette gjorde han for en forgængelige Krone!

At vinde i disse olympiske Lege blev regnet for en stor Gæ. Sejrsprisen var en Krone, en Krans af Løv, lavet undertiden af vilde Oliventræs Blade og igen af Naaletræs Blade eller Ejen.

Hvor hurtigt dette kan sammenlignes med den Kristnes Væddelse! Naar Herren frelser os, begynder vi i dette Væddelse. Ofte bliver vi trætte, Vejen bliver besværlig, Torne vokser i Stedet for Roser, Prøvelser, Skuffelser og Tristelser kommer i hurtig Følge. Men skal vi opgive det? Nej, aldrig thi den uvisnelige Krone er just foran os. Lyt til dette herlige Løfte: „Salig den Mand, som holder Prøvelse ud; thi naar han har staaet Prøve, skal han faa Livets Krans, som Herren har forjættet dem, der elsker ham.“ (Jak. 1: 12).

Vi maa være villig, ligesom Konkurrenterne i de olympiske Lege, til at øve Selvfornægtelse at lide ondt for at blive kronet som Sejrherre ved Enden. Her er en dyrebare Tanke: I disse Leg var der kun een, som fik Kronen. Men oh, hvor forskjelligt det er i den Kristens Væddelse! Vi kan alle have den herlige Forvisning, at der „henligger en Retfærdighedens Krans til mig.“

Min Ven, betragt din Krone—din uvisnelige Krone. Gold den fast og lad ingen tage den.

Det er en herlig Pris, evig i Himlen. Ved vore Bønner og Taarer, ved vor ydmyg Båndring med Gud, ved vor opmuntrende Holdning overfor dem, som er udenfor, kan vi maaske opmuntre andre til ogsaa at tage Del i dette Væddelse. Saaledes kan vi vinde Stjerner for vor Krone. Jaf Mod. Jesu Komme er for Gaanden. „Vær tro indtil Døden, saa skal jeg give dig Livets Krone“ (Mat. 2: 10).

Den Kristnes Privilegier.

Af Laura C. Lindell.

Vi, som Kristne nyder mange Betsignelser, gennem at overgive vore Liv til Gud. Det er vort Privilegium at være vor Frelser og Medfæder; han efterlod os et Eksempel og jagde, at vi skulde følge i hans Fodspor. Hvilken Tilfredsstillelse, og Fred vi finder i hans Tjeneste! Til visse Tider vil maaske mørke Skygger overskygge vor Vej, men hvilken Trøst det giver os at vide, at vi kan faa alle vore Værder ved Fødderne af ham, som har lovet at være dem alle sammen. Ja, det er vort Privilegium at bringe enhver Værde til ham.

Naar Prøvelser og Modgang kommer, synes det maaske ofte at de smukke Farveskær, som engang forgyldte vor aandelige Horisont vil aldrig vise sig igen, men han, som ved alt, og som elsker os, forstaar det alt sammen. Under disse mørke Timer, kan den kæmpende Sjæl finde megen Trøst i Bønnen. Hvilken skønne Gavn, hvilken Tilflugt i Stormens Tid er den lune Bugt, som kaldes „Bøn.“

Det er ogsaa vort Privilegium at glæde os i Herren altid. Maaske vi kan ikke altid sætte Pris paa de haarde Anfægtelsestider, naar vi prøves saa haardt, men vi kan glæde os ved Tanken om, at Jesus er hos os. Herren har lovet, at han aldrig vil slippe os eller forlade os, og endskønt Solen kan skjule sit Ansigt for en Tid, skinner den endnu bag den mørkeste Sky. Han vil holde fast ved din Aand, saa jaf Mod og vent taalmodigt paa Gud.

Et andet stort Privilegium vi har i det kristne Liv, er at vi kan være Sejrherrer. Vi kan have Sejr over Verden og Satans modstridende Magter. I 1 Joh. 5: 4 læser vi: „Thi alt det, som er født af Gud, overvinder Verden; og dette er den Sejr, som har over-

vundet Verden, vor Tro." Gennem Tro paa ham, kan vi sejre.

Disse er kun nogle af de mange Privilegier vi nyder i det kristne Liv, men allersidst hvilket herligt Privilegium vi faar nyde, naar

Herren kommer igen, thi vi ved, at naar han skal aabenbares, da skal vi være ham lig, thi vi skal se ham som han er. „Vær tro indtil Døden, saa vil jeg give dig Livets Krone“ (Aab. 2: 10).

Rede for Kongens Mønstring.

En Prædiken af J. C. Blaney.

Det var almindeligt for Jesus at bruge Illustrationer taget fra Livet for at lære og fremholde aandelig Sandheder. Derfor finder vi i Bibelen flere saadanne Illustrationer, som kaldes *Lignelser*. Disse *Lignelser* blev brugt for at illustrere visse Sider af Guds Rige i Evangeliets Tidsalder, derfor begynder han næsten altid sine *Lignelser* med disse Ord: „Du skal Himmeriges Rige lignes ved,“ o. s. v., menende naturligvis, at visse Ting i disse Illustrationer var i Eighed med visse Faser af hans Rige paa Jorden i denne Tidsalder.

Scenen i denne *Lignelse* henlægges i Paladsen af en østerlandsk Monark, som gjorde en Bryllupsfest for sin Søn. Uden Tvivl ligner det de østerlandske Skifter. Det var en stor Fornærmelse at nægte at tage imod en Indbydelse til et Bryllup. *Lignelsen* fremstiller, at dette har hændt. Kongen blev vred, sendte ud sin Hær mod disse skyldige Mennesker og fattede Ild paa deres Stad. Vi maa huske paa, at Hensigten med at fortælle denne *Lignelse* var at lære, „at mange er faldte men faa udvalgte.“

Kongen, hans Søn, og Brylluppet.

Kongen repræsenterer vor himmelske Fader. Brylluppet repræsenterer vor Forening med Kristus som hans Folk, og særlig den endelige og evig Forening af alle de forløste med ham, naar vi skal faa det Privilegium at være tilfættede ved Sammets storartet og herlig Bryllups-Madver (Aab. 19: 9). Dette Skriftsted lærer os frem til en Tid just efter, at Guds Domme bliver udgivet over den falske Menighed, som fordærvede Jorden (B. 2). Det er sandt, at vi er forenet med Kristus nu, men det samme Udtryk bruges ogsaa for at repræsentere vor Indgang ind i den endelige og evige Forening med ham.

Indbydelsen til Bryllupsfesten.

Dette repræsenterer først Apostlernes Budskal til Jøderne. Som et Folk, en Nation, havde de i Forvejen blevet „indbudt“ af Johannes Døberen, men nu fik de „Kaldet“ om at komme. Alting er rede. Maaltidet er beredt. De gode Ting stod til Gæsternes Naadighed. „Kommer til Brylluppet.“

Men Kongens Indbydelse blev tilfældig. Jøderne forfæstede Budskabet. Nogle tog fat paa deres Forretning, andre, som var mere dristige i at fornærme begik endog forbrudte Lige-gjældigheder. Kongen af Himmelen og Jorden maatte fastholde sin Værdighed og Værd, og saa gjorde han Beredelse for at ihjelslaa sine Tjener, og ødelagde deres hellige Stad. Dette blev opfyldt i Maret 70 efter Kristus, da Romsk Armee ødelagde Jerusalem, og saaledes opløste Jødernes Statsform, og efterlod dem som et øde Hus.

Imidlertid blev Befalingen givet at gaa ud i Skillevejene. Dette repræsenterer Evangeliet til Hedningerne. Til denne Indbydelse var der mange som svarede; og Bryllupsfælden blev fyldt med Gæster. Jøder saavel som Hedninger tog imod Evangeliet.

Bryllupsflødningsen.

Denne Flødning var den vigtigste Del af Forberedelserne for Bryllupsfesten. Den blev skaffet af Kongen selv, og repræsenterer Frelsen. Ingen kan vinde Himmeriges Velsignelser uden den. Det er den ene Ting, som giver os Adgang til Kongens Herlighed. Frelsen er en Flødning, som skjuler vor aandelig Nøgenhed indfor Gud. Det er en Flødning, som gør at vi kan optræde antageligt for Kongen og hans kongelige Tjenerskab, som er Englene. Vel kunde Profeten erklære: „Jeg vil glæde mig storlig i Herren, min Sjæl skal frøde sig i min Gud; thi han isærte mig Frelsens Fløde.“

hon; han klædte mig med Retfærdighedens Kæppe; som en Brudgom, der sætter Govedpynten paa, og som en Brud, der pryder sig med sit Smykke" (Es. 61: 10). Til de lunke Betendere i Laodicea, sagde Jesus: „Jeg raader dig, at du af mig køber. . . . hvide Klæder, for at du kan klæde dig dermed, og din Nøgenheds Skam ikke skal blottes (Aab. 3: 18).

Nogen, faar Johannes se Lammets Bryllupsfest, og denne Gang repræsenterer de velkomne Gæster, Lammets Brud. „Og det blev bedet hende at iføre sig skinnende, rent Linklæde; thi Linklædet er de helliges Retfærdighedshandlinger" (Aab. 19: 8).

Frelsen er derfor Bryllupsklædningen. Det er ligemeget hvor svære og smukke dine egne Klædninger er, de vil ikke passe for denne Bryllupsfest. Vore udbortes Klæder kan være daarlige, tarvelige, og ringe, eller laset, men vi tanke os Frelsens smukke Klædning, og indgaa til Nydelsen af Guds Riges Betsignelser. Ligesom en rig Mand eller Kvinde kunde maaske tænke, at deres egne smukke og kostbare Klæder var gode nok til at gaa ind til Bryllupsfesten med, saaledes tror ogsaa mange gode moralske og selvretfærdige Mennesker, at de er gode nok for Himmelen. Saadanne maa iføre sig Bryllupsklædningen—komme i Besiddelse af Frelse. „Men vi blev alle som de urene og al vor Retfærdighed som et besmittet Klædebon" (Es. 64: 6); vi maa være i Besiddelse af en Bryllupsklædning.

Paaklædningsværkset.

Det var Pladsen, hvor Klædningerne blev skaffet og iført. Men hvor og hvornaar bliver Frelsen tilvejebragt? Vi svarer: her og nu—„Se, nu er det en velbehagelig Tid, se, nu er det en Frelsens Dag" (2. Kor. 6: 2). Vi burde ikke tænke paa, at skaffe os denne Bryllupsklædning engang i Fremtiden, men her i denne Verden, i denne Tid, maa vi frelses. Her er Paaklædningsværkset for Fremtiden, nu er Tiden at blive paaklædt for Himmelen. Der er ingen anden Plads, og ingen anden Tid end dette Liv.

Mønstringspladsen.

Mønstringspladsen hvor „Kongen gif ind for at se Gæsterne" var af stor Bigtighed i denne Fektie. Dette tror jeg repræsenterer Kristi Domstol. Der modtager enhver sin Egheds Dom.

Der vil hele Menneskehedens evige Skæbne blive bestemt. Der bliver alle Ansøgere for en Herligheds Krone mønstret. Gæsterne, eller alle dem, som ønsker at holde Nadver med Kongen, eller at beske ham i hans Skønhed, vil være der. „Vi skal jo alle fremstilles for Guds Domstol."

Da Kongen kom for at mønstre sine Gæster, fandt han en Mand som ingen Bryllupsklædning havde paa. Denne Mand repræsenterer en Klasse Mennesker, som ønsker at nyde Himmeriges Goder, men som undlader at blive frelst. Der er ikke faa, som tilhører denne Klasse. Han er maaske en af dem, som føre en Befendelse. Han havde taget imod Indbydelsen til Brylluppet, men troede, at hans egne Klæder var gode nok.

Jesus fortæller os om en Klasse, som vil gøre netop dette: „Mange skal sige til mig paa hin Dag: Herre, Herre! har vi ikke profeteret ved dit Navn, og har vi ikke uddrevet onde Aander ved dit Navn, og har vi ikke gjort mange kraftige Gerninger ved dit Navn? Og da vil jeg befende for dem: Jeg kendte eder aldrig; viger bort fra mig, I, som øve Uret!" (Matt. 7: 22, 23). Denne Klasse af Befendere tror paa Mirakler, saasom at uddrive onde Aander, og andre Mirakler som omtales i Evangeliet, og de udførte disse Ting, men de vil blive forfæstet fordi de ikke var frelst fra deres Synder. De begik Synd. De var slemt bedraget, ellers beviste de megen Frækhed i saaledes at tale deres Sag for Kristi Domstol.

Den Mand, som ingen Undskyldning havde kunde ikke sige noget. Saaledes er det ogsaa med dem, som hører Evangelier, men ikke bliver frelst, de har ingen Undskyldning. Syndere, som har siddet og lyttet til Evangeliets Budskab vil ingen Undskyldning have at bringe. Befendere som er ikke tvættet i Jesu Blod vil blive maalløse, naar de paa Dommens Dag bliver stillet Ansigt til Ansigt med deres aandelige Nøgenhed. Vi maa være iført Frelsens Klædebon, og være rede til at blive mønstret af Kongen, naar vi kommer ind til Bryllupsfesten.

—Salig er det Menneske, som har fundet Visdom, og det Menneske, som vinder Forstand; thi Binding af den er bedre end Binding af Sølv, og Udbyttet af den bedre end Guld.

Livet i og for Gud.

Kærlighed i det smaa.

Venlighed er Kærlighedens Bevisning i Livets Smaating. Ordet benyttes fortrinnsvis til at betegne de smaa Tjenester, som Omhu og Mildhed differer en, og som ikke gør noget af sig eller vækker nogen Opmærksomhed — fremfor de store og iøjnefaldende Handlinger, som alle Mennesker roser. Man kan leve mange Aar og dog aldrig saa Lejlighed til at gøre noget stort, noget, som af sig selv paa-falder Opmærksomhed. Men man kan hele Livet igennem være venlig og fylde hver Dag med Kærlighed og Mildhed, med Hjælpsomhedens Tjenester, smaa Gaand-ræfninger, som ens Velvillighed, Hjertelag og Medfølelse driver en til at gøre.

Venligheden er tiltalende. Den er skøn i sin enkelthed. Den kommer som Regel umiddelbart lige fra Hjertet. De større Gerninger, som Menneskene har forefat sig at planlægge og udføre, gøres bevidst, med Hensigt og efter Forberedelse. Venligheden er som Regel ubevidst; den forberedes ikke. Dette forhøjer dens Skønhed. Der er ingen Egennytte i den, ingen Tanke paa Belønning af noget Slags. Den virker stille og ligetil, drives af Kærligheden og glæder Gud.

Verden ved ikke, hvor meget den fylder de smaa venlige Kærlighedsbevisninger, som øves overalt. Der havde været et Dødsfald i et lykkeligt Hjem, og en Aften straks efter Begravelsen talte Familien med en Ven, som kom til dem, om den vidunderlige Tilfældighed af Deltagelse, som deres Sorg havde fremkaldt. Faderen sagde, han havde aldrig drømt om, at der fandtes saa megen Kærlighed i Folks Hjertter, som der var blevet vist hans Familie af Venner og Naboer. Disse Kærlighedsbevisninger var kommet fra alle Lag af Samfundet, fra mange, som man slet ikke kunde vente det af, ja endog fra fuldstændig fremmede. Naboer, hvem hans Familie aldrig engang havde aflagt en Visit, havde vist dem Tegn paa Sympati. „Det gør mig næsten slemfuld,“ sagde den gode Mand, „at jeg i saa høj Grad har underburderet mine Medmenneskers gode Vil-

je. Jeg skammer mig ogsaa over, at jeg selv har undladt at vise andre Medfølelse og Venlighed, naar de har været hjemløst af Sorg og Lidelse.“

Vanskeligheder og Sorg maa uden Tvivl til for at bringe den Kærlighed, som findes i Folks Hjertter, frem i Dagen. Vi føler os alle venlig stemt overfor et Menneske, som er i en eller anden Nød. Granbar udenfor Døren til en Nabo, som vi ellers ikke kender noget til, faar os til at gaa mere stille forbi Huset, ider vi tænker paa deres Sorg, som er derinde. Der skal i mange Tilfælde Sorg eller Nød til, forat den venlige Medfølelse kan fremkaldes hos os; men Følelsen er den allerede hele Tiden. Uden Tvivl findes der Uelskvaerdighed i enkelte Menneskehjertter; men Sorgen bringer os til at føle, hvorledes vi staar i Slægt med hverandre. De fleste Mennesker har i sit Hjerte en Sympatiens Streng, som ikke undlader at vibrere, naar vor Næstes Sorg berører den.

Man har lagt Mærke til, at der blandt de fattige lægges endog mere Medfølelse for Dagen Naboer imellem end blandt de rige. Det, at alt Formølsen er borte, gør Livet enklere. De fattige omgaaes paa en inderligere og mere ligetil Maade med sine Naboer. De plejer hverandre under Sygdom og sidder hos hverandre i Sorgens Tid. Genfældige Bønnenstjenester gør meget til at lette deres tunge Byrder og til at give dem Trøst og Glæde i deres Liv.

Venlighedens Tjenester er uophørlige. Den holder ingen Hviledag — den gør hver Dag til en Arbejdsdag. Den fylder alle Dage og alle Nætter. I et virkeligt hjem begynder den med de første vaagne Øjeblikke om Morgenen — med elskvaerdige Gilsener, med opmuntrende gode Ord. Og saa fortsætter den hele Dagen med usminket Høflighed, omtænksom Opmærksomhed, Taalmodighed, stille Selvfornægtelse, med Tjenester og Hjælpsomhed. Ude i Verden naar den frem over alt med sin lykkelige Elskvaerdighed, sin Hjertensgodhed og sin Opmuntring til dem, som er nedbøjede, sine styrkende Ord til dem, som er trætte, sin Deltagelse i Sorgen.

sin Interesse for deres Liv, som lider under tunge Byrder og Ensomhed.

Enfalte af os vilde, om vi skulde søge at lægge sammen det, vi har udrettet til Nytte for andre, nævne nogle faa større Ting, vi har gjort—f. Eks., at vi har støttet et eller andet Barmhjertighedens Formaal, har sat i Gang en eller anden god Gerning, som efterhaanden er blevet til en betydningsfuld Institution, har skrevet en Bog, som har gjort os kendt og afholdt i vide Kredse, eller at vi har vundet hæder i en eller anden Tjeneste for vor Samfund eller for vort Land. Men i ethvert Liv af noget Værd har Kærlighedsgerninger mod Menneskene i Virkeligheden udrettet det største Maal af godt. Der er ikke holdt Regning med deres Tal. Folk har ikke talt om dem. De er aldrig nævnt i Bladene. Men hvorjombest vi gif^{te}—Dag for Dag, har vi, saasandt vi bare var venlige mod enhver, faaet Velsignelse i Verden i langt større Udstrækning, end og vi lægger sammen alt det gode, vi har gjort, den Hjælp, vi har ydet, den Opmuntring, vi har givet ved de faa større, isjnesaldende Ting, vi har udført, og som vi tænker paa og omtaler med Stoltthed.

Ved den store Adskillelse, som skal finde Sted paa hin store Dag, vil Skillemærket blive Menneskenes Stilling til Kristus, hvorledes de betragtede ham, hvorledes de har behandlet ham i denne Verden. Men paa hin Dag vil det vise sig, at denne Aabenbarelse af Menneskenes Forhold til Kristus ikke er det samme som deres Trosbekendelse eller det, som de siger om Kristus, men den fremgaar af deres Liv—at hvad de gør, af den Mand, som de lægger for Dagen.

Til dem, som er ved hans højre Side, siger Kongen: „Jeg var hungrig, og I gav mig at æde; jeg var tørstig, og I gav mig at drikke; jeg var fremmed, og I tog imod mig; jeg var nøgen, og I klædte mig; jeg var syg, og I saa til mig; jeg var i Fængsel, og I kom til mig.“ Det er: Kongen havde engang været i Nød—hungrig eller tørstig eller fremmed eller syg—, og disse havde vist ham Venlighed. Saaledes havde de vist sig at være Kongens Venner.

Til dem paa den venstre Side siger Kongen: „Jeg var hungrig, og I gav mig ikke at æde;

jeg var tørstig, og I gav mig ikke at drikke; jeg var fremmed, og I tog ikke imod mig; jeg var syg og i Fængsel, og I saa ikke til mig.“ Det er: naar Kongen var lidende eller i Nød eller syg, havde de forjæmt ham. De havde ikke behandlet ham grusomt eller med Raahed, havde intet gjort for at skade eller forurette ham; de havde simpelthen undladt at vise ham den Venlighed, som han havde behov. At forjæmme Kærlighedens Pligter er fuldt saa alvorlig en Synd og ligesaa vidtrækkende i sine Følger som ligesom at gøre Ting, der er urigtige i sig selv.

De retfærdige blev overraskede, da Kongen fortalte dem om den Venlighed, han havde været Genstand for fra deres Side. De erindrede ikke nogenjinde at have seet ham eller at have haft Veljæghed til at øve de Kærlighedsgerninger, han siger, at han havde modtaget fra dem. „Naar saa vi dig hungrig og gav dig Mad, eller tørstig og gav dig drikke? Naar saa vi dig fremmed og tog imod dig, eller nøgen og klædte dig? Naar saa vi dig syg eller i Fængsel og kom til dig?“

Der er nu det at mærke sig, at de, som udfører sine Medmennesker og er virkelig interesserede for dem, ikke selv er sig bevidst tilsindelsen af de Tjenester, som de yder dem. Til sin Mester gaar de stadig omkring og gør godt. De er altid isærd med at hjælpe nogen. Enhver, som træffer dem, bringer med sig fra dette Møde nogen Trøst, nogen Opmuntring, nogen ny Tilskyndelse til et frejdigt og skønt Liv. Andre Folk lægger Mærke til deres Liv og taler om deres gavnlige Virksomhed. Men selv er de sig ikke bevidst, at de øver nogen velsignet Tjeneste. Det siges i Aabenbaringen om de forløste i Himmelen, som tjener Jesus og ser hans Ansigt, at „hans Navn skal være paa deres Pander.“ Dr. Henry W. Weston nævner henledet Opmærksomheden paa den Kendsgerning, at da Jesu Navn skal være paa deres Pander, er den guddommelige Herligheds Skin synligt for alle, som betragter dem, men usynligt for dem selv. Intet Menneske ser sit eget Ansigt. Denne Ankyndning er ræffer. Ubevidstheden om Ansigtets Straaleglans er en Del af Herligheden—Bevidstheden herom: vilde fordunkle den. Naar nogen ved om den ædle Skøn-

hed, som udmerker hans Ansigt, er det forbi med meget af Skønheden. Selvsbevidsthed skæmmes ogsaa paa det aandelige Omraade. Naar en Mand ved, at han er ydmyg, er han ikke længere ydmyg. Naar en Kristen bliver sig bevidst, at han er venlig og til Nytte, er det forbi med en stor Del af disse hans gode Egenskaber.

Vi kan derfor tænke os, at de retfærdige i sin barnlige Ydmyghed ikke er sig bevidste den Tjenestes Herlighed og Værd, som de har ydet. De troede endog, at der maatte ligge en Fejtagelse til Grund for, hvad Kongen sagde til dem; thi de var ikke vidende om, at de nogenfinde havde gjort noget saa ædelt og skønt som dette—de kunde ikke erindre nogen sinde at have vist Kongen nogen Venlighed.

Men der var ingen Fejtagelse Tilstede. Kongen har Sjine, som i de ringe Venlighedens Tjenester ser en Skønhed, som intet andet Sje kan opdage. Han ser Hjertet, Bevæggrunden, Manden, som fremkalder Gerningerne, og derfor opdager han en guddommelig Herlighed i de mest daarlige daglige Handlinger. Selvfornægtelser og Dje, som Kærligheden gør for andres Skyld, skinner med himmelsk Glans, naar Messiasen ser dem, og dog har de ikke nogen Glans over sig for andres Sjine—dertil er de for almindelige.

Vi behøver bare at lade Kærlighed fylde vore Sjerner, saa Magt over vort Liv og opvække hos os Mildhed, Omtænkksomhed og Sjælsomhed. Da vil vi blive til Velsignelse for enhver, som kommer i Berøring med os i vort Liv. Da vil den store Dommens Dag blive fuld af Overraskelser for os; thi den vil vise os den fulde og herlige Betydning af de smaa Ting, vi har gjort hernede. Paa den Dag vil vi ogsaa være naaet frem til Livets herlige Belønning. Kristus selv vil fortælle os om de Kærlighedsbevisninger, vi har ydet ham.

De, som vi har hjulpet paa Jorden, vil da møde os med taknemmelig Glæde og fortælle os, hvad vi har gjort for dem. Vor Møje vil være glemt, naar vi ser Frugten af al vor Smerte og Lidelse. Vore Opofrelse vil synes at være skjulte Glædesilder, naar vi faar vide, hvilken Betydning de har haft for andres Liv. Vi vil aldrig angre paa vor Selvfornægtelse eller vor Opofrelse, naar vi finder, at denne

er blevet forvandlet til Velsignelse for en af Kristi mindste og ringeste Disciple.

—J. H. Miller.

Alene med Gud.

Af Mollie E. Muncorn.

At være alene med Gud i hans guddommelige Narværelse er een af de største Privilegier, en Kristen kan nyde.

Træk dig tilbage fra Livets Betyrninger og Pligter for en Tid hver Dag, og tilbring denne Tid i Bøn og Guds Ords Betragtning. Søg Adspredelse for Sjæl, Sind og Legeme og smilt ned i Guds Kærligheds bundløse Hav, idet du rækker dig hans hyrebare Løfter, og husker at „den evige Gud er en Rolig, og hernede er de evige Arme.“ Guds evige Sandheds Vølger læsset med Kærlighed, Glæde og Fred vil skylle over Sjælen og vil efterlade muntre Indtryk, ligesom Havets Bølger efterlader Indtryk paa den bløde Strandbred.

Naar Sindet er fæstet paa Gud og hans Løfter, vil Livets smaa Betyrninger glide over i større og ædlere Tanker om Gud. Enhver uventlig og ubehagelig Tanke vil blive blodgjort og du vil fremgaa fra denne Time bedre i Stand til at møde de smaa Prøvelser og Værgelser, thi dine Tanker vil være Guds Tanker og du vil have en mere klar og bedre Forstaaelse af hans Vilje angaaende dig. Heller ikke er det aandelige Væsen det eneste, som nyder Gavn heraf, thi den Svile, som Sindet og Legemet faar er ogsaa af stor Gavn.

Fortsæt med at udvikle denne Sindsro—denne Sinds og Sjælsrigdom. Forsøg at finde det bedste i dine Omgivelser. Bestem dig paa, at tiltage i Næstekærlighed, saa at du kan have mere Overbærenhed med din Broders Sjæl og Mangel. Hold Tankerne fæstet paa det skønne, idet du finder Glæde og Inspiration i Livets ligefrem Ting, og lærer at elske dine farvelige Forpligtelser. Fuld din egen Plads og lev dit eget Liv paa en saadan Maade, at du vil udsende Straaler af Glæde, Fred, og Velsigt. Bland Kærlighed i ethvert Ord og enhver Handling, og læg tilside enhver Ting, som gøres af en selvist Bevæggrund. Naar Kærlighed tilskynder vore Ord og Handlinger, vil et Kærligheds Budskab følge dem, medens derimod

derjom de er tilskyndet af seloiste Bevæggrunde, vil ingen opløstende, forældende Indskydelse føles.

Lad ikke dine Luner og Indskydelser regere over din Kærlighed og Venlighed, men lad Kær-

lighed og Venlighed være Dribkraften i dit Liv. Saaledes vil du være i Harmoni med den guddommelig Plan og være af Værdi for Gud, for dig selv, og for hele Mennefteslægten.

Bibelske belærende Emner.

Menneftets Natur.

En Diskussion, som indbefatter Sjælens iboende Udpødelighed og dens Forbindelse med det aandelige og evige Liv i Kristus.

(Fortsat fra sidste Nr.)

Af J. G. Smith.

Menneftets Tøhed og Udpødelighed bevist ved Naturen.

2. Sjælens Enkelthed.— Al Død og Afjældighed opstaar fra den sammensatte Natur af Ting. Intet, som er helt enkelt kan gære og opløses; thi det kan ikke opløses i forskellige Dele. Det er en fastsatte videnskabelig Lov, at ingen Substans kan blive tilintetgjort. Det kan blive forvandlet til andre Former, men det kan ikke ophøre med at eksistere. Sammensatte Ting kan let blive opløst og saaledes forvandles til andre Væsenforbindelser. Men Menneftets Sind eller Sjæl er ikke sammensat; det er eet Sind, og er ligefrem i al dets Natur. Det kan udføre forskellige Bestillinger, saasom at tænke, føle og at ville, men det er ogsaa den samme „jeg“ som elsker og hader, som husker svundne Begivenheder og ser frem til Fremtiden. Intet kan være mere klart for vor egen Samvittighed, end denne simple Enhed af bort eget Sind.

3. Personlig og sammenhængende Identitet.— Menneftets Legeme er sammensatte, opgjort af forskellige Substanter, og derfor er det udsat for stadig Forandring og Afjældighed. Ifølge Læren om Fysiologi bliver Legemet fornyet hver syv Aar, derfor et Mennefte, som er halvhjerdindsstyre Aar gammel, har været fuldstændig fornyet i det mindste ti Gange i sin Levetid. Men medens han ved, at det Legeme han nu har, er ikke det samme Legeme som det han legede i medens han var Barn,

har han dog Bevidstheden om en personlig og uafbrudt Identitet. Han husker Ting, som hændte fem og Treds Aar siden; han ved, at han er absolut den samme Person, som han var den Gang. Denne simple Kendsgerning af Uforanderlighed midt under stadig Forandring, stadfæster den Tro, at Sjælen vil overleve endog de større Forandringer, som vil komme.

4. Den universalle Tro paa Udpødelighed.— Denne Tro er den mest almindelig paa Jorden, uden at vi tager imod Tanken om en Første Aarsag. Dette blev understøttet af alle de gamle Nationer, Asyrierne og Egypterne, og andre; medens de første Filosofer erklærede, at det var saa gammel som Slægten. Dette var een af de klareste Sandheder, som Sokrates lærte, og da han blev tvungen til at drikke Giften givet ham af Bødleren, sagde han: „Med frejdigt Mod forlader jeg dette Liv, idet jeg haaber paa det udpødelige—det uforgængelige,“ og Platon sagde ogsaa: „For mig synes det ikke at tvivle paa, uden at Troen paa Menneftets evige Eksistens er ligesaa gammel som Menneftet selv.“ Og Aristoteles lærte det samme.

Disse græske Filosofer holdte sig ikke til denne Tro kun fordi den var en ærbørdig Overlevering fra Fortiden; disse Mænd var selvstændige Undersøgere. Sokrates mistede sit Liv fordi han vovede at lære imod Folkets almindelig Tro. Disse Mænd troede at vor Fornuftvæsen vilde leve, fordi en saadan Ide stemmer overens med den højeste Formst, naar alle kendt Fakta angaaende dette Emne bliver opøvet. Og dette leder mig til det næste Punkt. Det er

5. En nødvendig Krav af vor Natur.— Vi lever i en Verden, som er i Harmoni med sig selv—en Verden hvori ligger en harmonisk Forbindelse af Love og Magter. Hvorforhelst der er en nødvendig Krav i Naturen er der

noget i Naturen til at forskaffe dette Krab. Skyggen kundgører Virkeligheden af Genstanden, som fremkaster den. Grundideerne er nødvendigtvis sande, og Grunden, paa hvilken Ting er virkelig af Bigtighed er Universalitet og Nødvendighed.

Troen paa, at Sjælen lever efter Døden er universale, og derfor tager sin Plads som en væsentlig Anskuelse. Men foruden denne Universalitet er det, som før sagt, en nødvendig Kraft af det menneskelig Natur. Det er mere end en instinktmæssig Kærlighed til Livet. Vi har Bevidstheden om iboende Magter i Menneskets Sjæl, som staar ikke i Forhold til vore nuværende Omgivelser. Sindet og Naturen magter de største Problemer og former Idealer af en saadan ophøjet Karakter, som aldrig kan realiseres i fuldt Maal i Tingenes nuværende Orden. Tjiffens ejendommelig Organisation beviser umiskendelig, den Plads, den er bestemt til at fylde; Fuglens Bygning viser dens Skikkethed til at flyve og leve i Luften, og alle saadanne Skabninger er tilfreds med den Plads, til hvilken de passer. Men Menneskets Natur beviser, at han passer til et højere Liv end dette, og at han kan ikke være tilfreds med hans nuværende Stadium af Udvikling, og hans hele Natur raaber ud efter en Evighed, et Liv efter Døden. Dette Punkt kan vi ikke tage Fejl af: det er vor Naturs Krab, og Naturen er ikke Ophavsmand for Løgn; men er tro mod sig selv.

I Forbindelse med dette, kan jeg maaske hentyde til den Skare af Mennesker, som i deres sidste Minutter her paa Jorden har givet de mest utvetydige Vidnesbyrd, som viser at det er en alvorlig Stund, den „ærlige Stund,“ de vidste, at Døden var ikke Enden paa vor Tilværelse, men kun en Overgang til en anden Tilværelsestilstand. Saadant hænder bestandig over hele Verden, og dette kan ikke være en Usandhed, stemplet af Skaberen paa hele Menneskeheden. Alle disse Fakta kundgøre Virkeligheden af et Liv efter Døden.

Menneskets Lohed og Udbødelighed beviset ved Skriften.

Guddommelig Aabenbarelse bestemmer ikke paa nogen Maade Menneskets væsentlige Natur i denne Forstand, den forandrer den heller ikke; men jeg ønsker at vise, hvorledes den stadfæster disse Fakta, som Mennesket selv har op-

daget, og hydermere, at den kaster Lys paa Menneskets fremtidige Tilstand, hvilket er udenfor vort naturlige Syn.

For det første, lærer Skriften tydeligt og klart Menneskets Lohed. „Erer derfor Gud i eders Legeme og i eders Aand hvilke hører Gud til“ (1 Kor. 6: 20). „For at hun kan være hellig baade paa Legeme og Aand“ (1 Kor. 7: 34). „For han er kun Smerten, hans Kød lider, og for ham Sorgen, hans Sjæl jøler“ (Job. 14: 22). „Men om ogsaa vort udvortes Menneske fortæres, jørnyes dog vort indvortes Dag for Dag“ (2 Kor. 4: 16). Her har vi Tofoldigheden af Sjæl og Legeme, eller af Aand og Legeme i skarp Modstætning til hinanden.

Naturen af hver en ogsaa tydelig forklaret. Det „udvortes Menneske“ eller Legemet er dødelig. „Eders dødelige Legemer“ (Rom. 6: 12). Derfor læser vi at det kan blive „sønderslidt“ (Job. 19: 26), eller flaaet ihjæl (Matt. 10: 28), og at det kan „fortæres“ (2 Kor. 4: 16), og vender tilbage til Jord igen (1 Mos. 3: 19). Men dette er ikke alt, der er af Mennesket, thi „der er Aanden i Mennesket“ (Job. 32: 8). Det er Herren, som „grundfæster Jorden og danner Menneskets Aand inden i ham“ (Saf. 12: 1).

Sjælen og Aanden, som sættes i direkte Modstætning til Legemet, er den vidende, viljemæssige og ansvarlig Del af Mennesket. „Thi hvilket Menneske ved, hvad der er i Mennesket, uden Menneskets Aand, som er i ham? Saaledes har heller ingen erkendt hvad der er i Gud, uden Guds Aand“ (1 Kor. 2: 11). Ligesom Guds Aand kender, hvad der er i Gud, saaledes kender Menneskets Aand, hvad der er i Mennesket. I denne Artikel har jeg ikke forsøgt at gøre Forskel mellem Sjæl og Aand, thi Sindets Egenskaber er tydeligt anvendt paa Sjælen eller Aanden. I Tildragelsen om saarus og den rige Aand (Luk. 16), som næsten altid ansøres for at opholde Teorien om, at Sjælen lever efter dette Liv, er alle Sindets Egenskaber tilstede. „Mon jeg skal give min førstefødte for min Overtrædelse, min Livsfrugt som Syndoffer for min Sjæl?“ (Mik. 6: 7). Dette Skriftsted lægger Ansvar paa Sjælen; og siden Sjælen er den vidende, vil-

(Fortz. paa Side 16)

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1. 00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1. 25
Six Months......65

Abonenter indsendt fra Skandinavien:

Mårlig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet maa indsendes i Postavisning, Expressavisning eller Bankveksel; Frimærker modtages for mindre Beløb. Vi er ikke ansvarlig for Kurant sendt i almindelige Breve.

Avittering for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevkort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den forrige Adresse faa vel som den nye angives.

All Korrespondance maa adresseres til

Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Abonenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til

Nels Menbeck, Randrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Blandede Nyheder.

Broder Otto L. Ring fra Arlington, S. Dak., besøger for Tiden Kontoret og Hjemmet her. Han og hans Hustru var blandt de første Arbejdere her paa Kontoret, da Arbejdet først begyndte, og de har ofret mange Aar af trofast Tjeneste for Herren her. De er endnu meget interesseret i Arbejdet her, endskønt Herren har kaldt dem andre Steder, de bor nemlig nu i Nærheden af Arlington S. D., og har Opshyn med Menigheden der.

Der er nu kun tre Uger tilbage at samle Abonenter i under det specielle Tilbud. Vi har i alt modtaget 107 ny Abonenter. Vi skulde ønske at se alle vore Læsere tage fat og gøre deres Del, før Tilbudet slutter. Husk, at enhver behøver kun at indsende een Abonnent for at fordoble Subskriptions Listen.

For Tiden er Vejret meget soldt her. Vi hører fra forskellige Stæder om de frygtelige Snestorme, som har raset her i Nordvesten, vi har ogsaa megen Sne her. Det siges, at det er den koldeste Vinter man har haft her i Staten paa mange Aar. Vi takker Gud, at han har sørget vel for os her paa Hjemmet og Kontoret saa vi savner intet. Men vore Hjerter gaar ud i Medfølelse for dem, som maa lide paa Grunde af Mangel paa Livets Nødvendigheder.

Bønningen— Februar 18—25.

Den, som er nogenlunde fortrolig med Guds aabentærede Vilje og Raadslutning saasom vi finder det forekrevet i hans Ord, og som paa samme Gang betragter det raadende Forhold hos Menneskene, kan ikke undgaa at se, at den første Del af Menneskeslægten vandrer i Genstridighed mod Guds Forekfrister, og som følger deraf vandrer de paa den brede Vej, „som fører til Fortabelse.“

Hver og en, som har faaet sin Sjæl frelst fra Synd og blevet Arving til det evige Liv, er interesseret i at vinde andre for Herren, og dette Lufte er i Overensstemmelse med Guds Plan, nemlig, at hans Børn skal være Middel gennem hvilket han skal bringe Frelsens Evangelium til de fortabte. For at denne meget vigtige Fortagende kan lykkes, behøver Guds Folk at bede om Guds Hjælp og Visdom, og „blive iførte Kraft fra det Høje.“ At Bønnen er en stor Faktor i dette store Frelsensværk, er et Faktum, som alle ved, der har studeret Menighedens Historie. Naar vi læser Beretninger om de første Kristne, ser vi hvorledes Gud aabenbarede sin Kraft til Sjæles Omvendelse og Frelsning, saasom Svar paa indtrængende og alvorlig Bøn. Og helt siden denne Tid finder vi, at da Gud paa en forunderlig Maade, har sendt Bæffelser blandt Folket, har det været saasom Svar paa Guds Børn Bønner.

De jordiske og timelige Ting vil saa gerne udtrænge det aandelige af vore Tanker og Sind. Det er gennem Samkvem med Gud, i Bøn og Betragtning, at vi faar vore Sind fæstet ved de aandelige og himmelske Ting. Naar Guds Børn faar de aandelige Ting fremstillet for deres Sjæls Øje; naar de i nogen Grad faar det

klart for sig, hvad det betyder for en udødelig Sjæl at gaa evigt fortabt, og hvor meget den mistet, naar den gaar glip af Himmelen; da er det, at de kan bede den alvorlige Bøn, som opstiger fra Hjertets Dyb; den Bøn, som fremtvinges af Sjæleangst for dem, som vandrer paa Fortabetsvej.

Kære Medfølsomme i Herren, lad os under den kommende Bønneuge, alvorligt bede Herren, at han maatte hjælpe os at mere og mere fatte, hvad det betyder for en Mennefsjæl at blive frelst, og at alle Guds Børn maatte mere og mere se Nødvendigheden af at Arbejde for de uomvendtes Frelse. O, maatte Herren lægge denne Byrde tungt paa alle vore Hjertes.

Lad os ogsaa bede Gud iflæde sine Vidner med endnu mere Kraft til at fremholde Guds Ords Sandhed og at Guds Kraft maatte aabenbares gennem dem. Lad os bede ligesom Guds Børn i Jordnedsdage: „Og nu, Herre!... giv dine Tjenere at tale dit Ord med al Frimodighed, idet du udtrækker din Haand til Støttelse, og der ifter Tegn og Undere ved din hellige Tjeners Jesu Navn“ (Ap. G. 4: 29, 30). Dersom vi kommer enbrægtigt ind for Herren med et Hjerte og en Mund og i Troen beder om Guds Krafts Aabenbarelse, kan vi vente lignende Svar paa Bøn, som Guds Børn paa den Tid erholdte.

Lad os heller ikke glemme et bede alvorligt for Trykferivirksomhedens Fremgang, og at Sandhedens Budskab maatte gennem Literatur, vinde Indgang til Folkets Hjem og Hjertes. Bed ogsaa „Høstens Herre om, at han vil udsende Arbejdere ud til sin Høst.“ Lad os hver og en bede Gud og spørge: „Herre, hvad vil du, at jeg skal gøre.“

Bed i Enrum, samles til sammen i mindre Grupper og bede, bed alvorligt i de almindelige Sammenkomster, lad eders Bønnesuk opstige til Gud under det I er beskæftiget med eders daglige Gerninger. Bed! Bed! Bed!

—L. P. Peterson.

Fra Arbeidsmarken.

Norman Lake, Minn.

En belfignet Række Vækkelsesmøder blev holdt i Willmar, Minn., Januar 15—21. Mø-

derne blev holdt i Methodist Kirken. Methodist Præsten, Pastor William A. Rice, var meget venlig imod os. Der blev holdt skandinaviske Møder hver Eftermiddag. Det var min Hensigt at holde kun nogle få Møder der, som Svar paa et indtrængende Skald, og ikke gøre nogen særlig Anstrengelser, da Tiden var saa kort. Men ved det tredje Møde begyndte Folk at blive paavirket af Anden. Lørdag Aften havde vi et herligt Møde. Gennem hele Forsamlingen var der Folk som græd. Da vi gav Anledning til dem, som vilde søge Herren at komme frem, var der tyve, som kom. Nogle af disse var Medlemmer af Kirken og andre havde ikke gjort aaben Bekendelse før. Nogle der ikke kunde finde Rum at træde foran begyndte at bede mellem Bænkerne. To unge Kvinder fra Norway Lake blev frelst.

Dersom vi kunde have fortsat Møderne en Maanedstid, tror jeg, at et hundrede Menneffer vilde have blevet frelst. Men vor Tid var optaget saa vi ikke kunde fortsætte længere. Flere af de troende fra Omegnen overbar Møderne. Flere vidnede til, at det var det bedste Møde de nogensinde havde overværet. En liden Dreng gik hjem til sin Moder og sagde: „Moder, jeg har aldrig været paa et saadant Møde før. Men det var bedrøveligt. Jeg overbar hele Mødet til Slutningen saa maatte jeg græde.“ Børn saavel som ældre Folk var dybt rørt. Vi blev indtrængende bedt om senere at holde en Række Møder paa fire eller fem Uger, men vi kunde ikke love. Vor Tid er optaget til Vaar, og vi har saa mange Indbydelse om at komme og holde Møder.

Nu for Tiden holder vi Møder i Norman Lake. Vi haaber at mange vil blive frelst snart, thi vi kan ikke fortsætte Møderne længere end til næste Søndag.

Morris C. Johnson.

Midneshurd.

Kirkaldin, Alta. Canada, Jan. 22, 1917.

Jeg er glad og taknemmelig til Herren, at kunne sige, at jeg er frelst og renset i Jesu Blod.

Mit Selvbed var meget daarlig forleden

Søst, og idet jeg havde meget, som skulde udrettes, kunde jeg ikke drage Omsorg for mig selv som jeg ønskede, og omfider maatte jeg tage Sengen og blev værre for hver Dag. Den 17de December var jeg næsten bevidstløs. Jeg havde Smerter i Legemet, og omfider blev min Hals angreben. Mandlerne var saa opsvulmede, at jeg i flere Dage ikke kunde svelge noget, ikke engang Spyt. Min Tunge var bedækket med en tyk hvid Belæg. Vor Dreng blev ogsaa syg; vi bad til Gud for ham og han helbredte ham med det samme. Min Hustru, vor Pige og Dreng bad for mig, og grædende holdt de mig op for Naadens Trone. Det er godt at vide, at Jesus er den samme sympatiserende Herre, som han var, da han var her paa Jorden i Legemet og vi erfarede den Forvisning, at hvad end der hændte os, var han interesseret i os. Paa Tirsdag Aften den 19de December sendte han os Hjælp. Det var saa godt at blive fri fra Smerterne.

Siden blev vor Pige syg. Vi salvede hende med Olie og bad troens Bøn for hende. Gud helbredte hende, uden at et af hendes Ben er endnu lidt hoben, men det bliver bedre for hver Dag.

Jeg har været syg flere Gange, men tror ikke at jeg har modtaget større Velsignelser end naar Smerterne var store, thi da var Herren nær til at opmuntre mig. Det er velsignet at i barnlig Enfoldighed saa gaa til Gud med alle Ting, og at have lært at sætte sin Tro og Tilid til ham. Vi erfarer, at hans Velsignelser hviler over os.

Den 3dje Januar rejste jeg, tilsammen med Br. R. W. May fra McLeod, til Forsamlingsmødet i Calgary. Fordi jeg var svag til Legemet og min Hustru heller ikke var rigtig frisk, da jeg rejste, kunde jeg ikke overbære hele Mødet. Mange kom til Mødet, hvilket var velsignet.

Vi erfarer mere og mere for hver Dag, Kristens Indflydelse, og det synes at blive mere vanskeligt at leve og virke for Herren.

Kære Guds Børn, bed for os og Virksomheden her, at Gud maa lede os med sin Hånd. Vi behøver eders Forbønner.

Eders ringe Broder,

Chas. A. Grant.

„Kom og se.“

Af Lars Olsson.

Disse Ord findes i Johannes første Kapitel og de fyrrethvende og syv og fyrrethvende Vers. Vi faar en forskellig Lærdom fra hvert Vers.

I det ni og tredivte Vers spørger to af Disciplene Jesus: „Hvor opholder du dig?“ og Svaret de fik var: „Kommer og se.“ Har du nogensinde tænkt paa hvad det betyder at give et saadant Svar? I bort Hjem og bort daglige Liv fremviser vi i Virkeligheden, hvad vi er. Læg Mærke til hvor gerne Jesus besvarede dette Spørgsmaal. Lad os gengive det: „Kommer og se.“ Kan vi fatte Maaden, paa hvilken Jesus talte? Hvad betyder det? Kun dette: Derfor du lærer, at det er muligt at leve et helligt Liv, og nogen som ikke endnu tror, at det er muligt at leve saaledes vilde gøre dig dette Spørgsmaal: „Hvor lever du?“ eller „Hvorledes lever du?“ I vore Dage er der mange, der sætter en højere Maalestok for andre end de selv lever op til. Og som Følge deraf vilde de ikke svare, som og se med saadan Frimodighed, som Jesus gjorde, dersom nogen vilde spørge dem, hvor de opholdte sig, eller hvor de boede.

I det syv og fyrrethvende Vers var det Filipp og Nathanael, som talte om Kristus og hvor han kom fra. „Og Nathanael sagde til ham: Kan noget godt være fra Nazareth?“ Filipp siger til ham: „Kom og se.“ Læg Mærke nu hvor villig Filipp var, at han skulde komme, og var ikke bange, at han skulde undersøge Sagen nærmere. Hvorfor var Filipp saa villig til at han skulde komme. Ah, han var overbevist om, at noget godt kunde komme fra Nazareth.

Saaledes angaaende kristelige Liv gør Folk ofte dette Spørgsmaal: „Er der noget ved det, kan der komme noget godt ud af det?“ Hvorledes er det med os, naar nogen udspørger os om at følge Kristus? Har vi af Erfaring lært ham at kende, saa at han tilfredsstiller vore Hjærter saa at vi uden Nølen kan sige til andre: „Kom og se“; eller „smag selv, hvor godt det er.“

EN HERLIG ANLEDNING TIL AT SPREDE EVANGELIET!

Et speciel Tilbud paa "Evangelii Basun."

FRA DEN 15de NOV. 1916, TIL DEN 1ste MARTS 1917.

VORT MAAL: "En fordoblet Subskriptionsliste i Aaret 1917."

Tror du vi kan naa dette Maal?

HVIS DU VIL SKAFFE EEN ELLER FLERE ABONNENTER KAN VI NAA DET.

Lad alle vore Læsere forene sig i at arbejde med Liv og Sjæl i denne Kampagne, med dette Maal for Öje: at faa Sandheden indført i saa mange nye Hjem som muligt.

TILBUD NR. 1.

Evangelii Basun for et Aar	- - -	\$1.00
og en af de følgende Bøger indbunden i		
Shirtingsbind	- - -	\$1.00
Væsentlige Bibel-Emner		
Hjem, Helbred og Lykke		\$2.00
Veien til Frelse og Fred		

BEGGE TO
FOR KUN
\$ 1.25

Fra Skandinavien 4.50 Kr.

TILBUD NR. 2

Evangelii Basun for et Aar	- - -	\$1.00
og en af de følgende Bøger med	- - -	\$.40
Papiromslag		
Væsentlige Bibel-Emner		\$1.40
Veien til Frelse og Fred		

BEGGE TO
FOR KUN
\$ 1.00

Fra Skandinavien 4.00 Kr.

TILBUD. NR. 3

Evangelii Basun for et Aar	- - -	\$1.00
og de følgende Bøger		
Tro, Haab og Kærlighed	- - -	.25
Kristelig Vandel	- - -	.10
En Religiøs Ordveksling	- - -	.10
		\$1.45

ALLE FOR
\$ 1.00

Fra Skandinavien 4.00 Kr.

De, som sender Subskriptioner til Canada eller Skandinavien, bör indlægge 25 Cent ekstra paa hvert Tilbud for Porto.

PRÆMIER TIL ABONNENTSAMLERE.

Til dem, som indsender Subskriptioner giver vi følgende Præmier, foruden Bøgerne, som sendes til Subskribenterne.

For at skaffe 2 Abonnenter	- - - -	1 Kalender
For at skaffe 4 Abonnenter	- - - -	En hel Aars Subskription paa Bladet
For at skaffe 6 Abonnenter	- - - -	To hel Aars Subskriptioner paa Bladet.

TAG ANLEDNING AF DETTE BILLIGE TILBUD TIL AT SKAFFE DIG SELV ELLER NOGEN ANDEN ET GODT BLAD FOR ET AAR OG EEN ELLER FLERE CODE BØGER.

EVANGELII BASUN PUB. CO.

ST. PAUL PARK, MINN. U. S. A.

Søndagskolen.

Lektie 8.

Februar 25, 1917.

Jesús ved Bethesda Dam.

Joh. 5: 1—15.

Guldtekst: Det var Jesús, som havde gjort ham rask.— Joh. 5: 15.

Tid og Sted: Tidlig i Maret 28 efter Kristus. I det andet Aar af Jesu Virksomhed paa Jorden. Denne syge Mand laa ved Bethesda Dam, som var kun lille Stykke fra Templet.

1. Derefter var det Jødernes Høstid, og Jesús gik op til Jerusalem.

2. Men der er i Jerusalem ved Jaareporten en Dam, som paa Hebræisk kaldes Bethesda, og den har fem Søjlegange.

3. I den laa der en Mængde syge, blinde, lamme, visne, (som ventede paa, at Vandet skulde røres.

4. Thi paa visse Tider fór en Engel ned i Dammen og oprørte Vandet. Den, som da, efter at Vandet var blevet oprørt, steg først ned, blev rask, hvilken Sygdom han end led af.)

5. Men der var en Mand, som havde været syg i otte og tredive Aar.

6. Da Jesús saa ham ligge der og viste, at han allerede havde ligget i lang Tid, sagde han til ham: „Vil du blive rask?“

7. Den syge svarede ham: „Herrel jeg har ingen, som kan bringe mig ned i Dammen, naar Vandet bliver oprørt; men naar jeg kommer, følger en anden ned før mig.“

8. Jesús siger til ham: „Staa op, tag din Seng og gaa!“

9. Og straks blev Manden rask, og han tog sin Seng og gik. Men det var Sabbat paa den Dag;

10. derfor sagde Jøderne til ham, som var bleven helbredet: „Det er Sabbat; og det er dig ikke tilladt at bære Sengen.“

11. Han Svarede dem: „Den, som gjorde mig rask, han sagde til mig. Tag din Seng og gaa!“

12. Da spurgte de ham: „Hvem er det Menneske, som sagde til dig: Tag din Seng og gaa?“

13. Men han, som var bleven helbredet, vidste ikke, hvem det var; thi Jesús havde unddra-

get sig, da der var mange Mennesker paa Stedet.

14. Derefter finder Jesús ham i Selligdommen, og han sagde til ham: „Se, du er bleven rask; synd ikke mere, for at ikke noget værre skal findes dig!“

15. Manden gik bort og sagde til Jøderne, at det var Jesús, som havde gjort ham rask. **Jesu Tilbagekomst til Judæa.**— Efter et kort Ophold i Galilæa, vendte Jesús og hans Disciple tilbage til Jerusalem igen—til den Nation, som havde forkastet de Profeter Gud havde sendt og som ogsaa snart vilde forkaiste deres Frelses sidste Aar. Naar vi tænker paa Befordringsmaaderne i de Dage, kan vi bedre forståa hver megen legemlig Styrke vor Frelser anvendte i sin tidlige Missionsgerning. Han vidste, at hans Tid var begrænset—han sagde: „Seg maa gøre hans Gerninger, som sendte mig, saa længe det er Dag; thi der kommer en Nat, da ingen kan arbejde—“ derfor ser vi ham gaaende omkring, søgende Anledninger til at hjælpe dem, som kom til ham for Raad. I Festdagene kom altid mange Mennesker til Jerusalem. Derfor kom Jesús ogsaa og fandt Lejlighed til at yde baade aandelig og timelig Hjælp til trængende Sjæle. Hvor mange der nød Hjælp af denne Rejse til Jerusalem ved vi ikke, men vi kan let tænke os, at denne syge Mand, satte meget Pris paa denne Rejse.

Jesús vidste.— Disciplene undrede sig maaske over hvorfor Jesús gik afstedes hen til Bethesda. Men Jesús vidste hvem der trængte til Hjælp der, uden Tvivl vidste han allerede om denne Mand, som havde været syg i otte og tredive Aar. Som han nærmede sig og saa paa den lidendes udstrakte Form, blev hans Hjerte rørt af Medfølelse. „Vil du blive rask?“ spurgte han, idet han forsøgte at kende paa sin Saa-
het om Helbredelse. „Neg vil, men der er ingen til at hjælpe mig“ sagde han. Var der ingen? Kristus vidste, at der kun var een, og denne ene var han selv. De oprørte Vand kunde maaske aldrig hjælpe denne Mand; der skulde guddommelig Magt til at hjælpe ham. Skjult dibt i dette Hjerte saa Jesús denne Tro, derfor sagde han til ham: „Tag din Seng og gaa!“ Og Resultaterne? De var øjeblikkelig—en forunderlig Helbredelse blev udført, og den lig-

gende Mand rejste sig med det samme, tog op sin Seng og var den bort.

En søgende Frelser.— Det er en underfulde Tanke at tænke paa, at der i Verden er en Frelser, at forstaa at en Genløser er kommet til denne Verden og tilvejebragt en Plan, hvorigennem Menneskeslægten kan befries fra Synd og optages igen i Guds Naade. Men endnu mere underfuldt er det, at en saadan Frelser ikke bare kom til Verden for at forløse Syndere, men at han ogsaa søger Syndere for at bringe dem til Gud. Han vidste, at der var nogle, som aldrig kunde komme til ham; til disse gik han. Gennem hele hans Virksomhed paa Jorden, gik han her og der, søgende efter „de tabte Aar af Israels Hus.“

Synd ikke mere.— Det var Synd der paaførte denne Mand den langvarig og strenge Sygdom. Synd ikke bare odskifte ham fra Gud, men ogsaa gjorde hans Liv elendig.

Jesús kom, at han maatte „tage bort Verdens Synd.“ Han sagde til den taknemmelige Mand, han saa i Templet: „Synd ikke mere, for at ikke noget værre skal times dig.“ Det var Synden, som paaførte hans tidligere Snyd; Synd kunde paaføre ham større Elendighed end han før kendte.

Vi behøver kun at kaste et Blik omkring os i Dag for at se Syndens Følger. Besøg Sygeanstalterne, Hospitalerne, Lugthuse, Byens Guler—hvor meget af Menneskehedens Lidelser er ikke forarsaget af Synden! Vi agter ved Tanken. Mennesket kan paajøre sig selv og sine Efterkommere Resultaterne af syndige Vælsker, men Mennesket kan kun til en meget begrænset Grad befrie sig selv eller andre fra en saa elendig Tilstand. Kun Guds Magt kan forandre en saa afskyelige Skabning og skabe ham paany.

Vi glæder os over, at Frelse er for alle, og at det frelser til det yderste; lad os ikke glemme, at Ungdom er Tiden, da Frelsen kan bringe den største Befrielse, thi saa kan den bevare den, som sætter sin Tillid til Gud, og dette Menneske behøver aldrig at falde saa dybt i Synd og Elendighed som andre har faldt.

Spørgsmaal: 1. Hvorfor rejste Jesus op til Jerusalem igen? 2. Fortæl hvorfor Jesus besøgte Bethesda. 3. Var der kun eet sgt Menneske ved Bethesda Dam? 4. Hvorfor samlede de der? 5. Blev de alle helbredet? 6. Var det tilladt et Menneske at bære Nyrde paa Sabbaten?

De Unges Afdeling.

Hvad er sødere end sødt?

Af Jens Aast.

Disse Ord bringer til min Tanker en Historie, jeg lærte i min Skoletid, og som jeg vil i Korthed gengive:

„En ung Arabisk rejsende, hvis største Lyst var Nydelsen af søde Sager, kom engang paa sin Rejse igennem Arabiens Ørken til en Oase, hvori der voksede Dadelpalmer, som var fulde af modne Dadler. Men til hans store Skuffelse var Træerne saa høje, at han kun ved stor Anstrengelse kunde naa dem.

„Sans Fremtidsforhaabning var denne: Om han bare kunde opnaa en Stilling i Livet, hvor han kunde have Naad til at have alle de Dadler, han ønskede. Saa vilde han finde sig tilfreds og lykkelig.

„Marene gik, og han blev valgt til Konge,

og fik saa baade Naad og Lejlighed til at skaffe sig, hvad han ønskede. Men nu var Dadlerne ikke søde nok, men han maatte have noget, som var sødere til at tilfredsstille sin Smag for Sød. Tilslidst kunde der ikke skaffes ham noget, det var sødt nok, han kaldte saa sine Bismænd tilfammen og spurgte dem om, hvad der var sødere end sødt, men de kunde ikke besvare Spørgsmaalet.

„En Dag som han var ude at spadserere i sin Have for sin Selbreds Skyld, thi han havde nemlig ødelagt sin Selbred, ved at spise saa meget Sød, saa at han nu led af Søvnløshed, mødte han en Moder med sit sovende Barn. Han spurgte Moderen om hun kunde fortælle ham, hvad der var sødere end sødt. Hun pegede paa sit sovende Barn, og Kongen saa, at hun havde ret, da det var nemlig det, han trængte til i sin søvnløse Tilstand.“

Saaledes er det med unge Mennesker i Dag. Naar de skal vælge deres Livsstilling, søger de efter det, som vil bringe dem nuværende Nydelse. Man burde jo ogsaa vælge noget, der tilfredsstiller, men for mange er lig den unge Araber, de søger tilfredsstillelse for Legemet. Dette er jo ogsaa godt nok for en Tid, men det tilfredsstiller aldrig Sjælen. Disse verdslige Ting er lig Glasfaar, som ligner en Diamant, naar Solen skinner paa dem, men som i sig selv ingen Værdi har.

Saaledes behandler Djævelen de fleste af de kære unge, som Gud har en særskilt Kærlighed for, og hvis bedste han søger. Men Sjæleffjenden forsøger at faa de unge til at se paa Gud som en streng Dommer, som ikke vil, at de skal nyde Livet, og paa denne Maade for han det til se ud som om Gud ikke elsker dem, og at der ingen Betsignelser er i at leve for Gud.

Djævelen har ogsaa travelt med at fremvise smukke Fremtidsbilleder for de unge, han ved, at de ønsker at følge det, som vil sikre dem Glæde, og derfor søger han at drage deres Tanker til Verdens Tomheder. Naar de saa er blevet skuffet med et, fremviser han noget nyt, som ser skønnere ud, men af, det tilfredsstiller heller ikke. De vil før eller senere finde ud, at Verden har ikke noget tilfredsstillende at byde paa, men hvor mange er der ikke, som ikke finder dette ud før det er for sent.

Djævelen faar mange til at jaelge deres Herre og Frelser, for denne Verden, tænkende, at det skal nok gaa dem godt, lig Judas, som solgte Jesus til Hverfjæderne. Han, som havde set Jesus Undergerninger, tænkte, at han nok skulle klare sig, han havde nu Pengene, men da han saa hvorledes det gik, angrede han det, men det var for sent. Han gav Pengene tilbage igen og hængte sig selv. Han tabte sin Dørmue, sit Liv, og sin Sjæl.

Min unge Ven, sælg ikke din Sjæl for noget her i Verden, thi det vil gaa med dig som den unge Araber, du vil aldrig kunne finde noget der rigtig tilfredsstiller, men vil altid søge efter noget der er sødere. „Hvad gavner det et Menneske at vinde den hele Verden og at bøde med sin Sjæl?“ „Men søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle alle disse Ting gives eder i Tilgift“ (Matt. 6: 33).

Søg ham i din Ungdom, thi fra ham kommer alt godt, og du vil finde, hvad der er sødere end sødt i den Glæde og Fred, som Gud alene kan give dig.

Mennefskets Natur.

(Forts. fra Side 9)

Jemæssige Del af Mennefsket, er det det virkelige Mennefske. I Jak. 2: 26 læser vi „Legemet er dødt uden Anden.“ Skriften holder frem, at Legemet er kun Sjælens Værktøj eller Instrument (Rom. 6: 12, 13).

Bibelen stadfæster om og om igen, at Sjælens væsentlige Natur er uforgængelig. „Og frygter ikke for dem, som slaar Legemet ihjel, men ikke kan slaar Sjælen ihjel“ (Matt. 10: 28). David stadfæster: „Ederes Hjertener lever altid“ (Ps. 22: 27).

I endnu mere tydelig Sprog viser Apostelen Paulus, at Sjælen er af Naturen, evig. „Men om ogsaa vort udbortes Mennefske forværes fornyses dog vort indvortes Dag for Dag... idet vi ikke ser paa de synlige Ting, men paa de usynlige; thi de synlige er timelige, men de usynlige er evige“ (2 Kor. 4: 16-18). Sprog kan ikke gøre Emnet mere tydeligt. Selve det han talte om „det udbortes Mennefske,“ i Modsatning med det indvortes Mennefske; og da det „udvortes Mennefske,“ er en af de Ting, som kan ses, er det „timelig;“ medens det „indvortes Mennefske,“ som ikke kan ses er det „evige.“ Og som om han vilde gøre Sandheden endnu mere klar, siger han i det næste Vers: „Thi vi ved, at der som vor jordiske Teltbolig nedbrydes, har vi en Bygning fra Gud, en Bolig, som ikke er gjort med Hænder, en evig i Himlene“ (Kap. 5: 1). „Derfor er vi altid frimodige og ved, at medens vi er hjemme i Legemet er vi borte fra Herren—ja vi er frimodig og har suarere Lyst til at vandre bort fra Legemet og være hjemme hos Herren“ (Vers 6, 8). Saaledes er det „udvortes Mennefske“ Legemet, som hentes; medens det „indvortes Mennefske,“ det „evige“ Mennefske, er „jeg'et“ eller „vi'et,“ som har Lyst til at vandre bort fra denne jordiske Teltbolig, eller Legeme, naar det „nedbrydes“ og være „hjemme med Herren.“

(Forts. i næste Nr.)

Evangelii Basun

Sandhed

Renhed

Missionsnummer.

17de Aarg.

Onsdag, den 14de Februar 1917.

Nummer 7.

Da Jesus saa Skaren „hntedes han inderligt over dem; thi de var vanrøgte og forkomne som Faar, der ikke har Hyrde. Da siger han til sine Disciple: „Høsten er stor, men Arbejderne er faa; beder derfor Høstens Herre om, at han vil sende Arbejdere ud til sin Høst“ (Matt. 9: 36—38).

Kunde vi paa en bedre Maade stildre Verden i Dag end ved Jesu simple Ord „som Faar, der ikke har Hyrde“? Millioner dør, dør uden Gud og uden Haab. Salvfjerdjindstytte gaar ind i Evigheden hver Minut. Er det da ikke ogsaa vor Pligt at bede Høstens Herre om at sende flere Arbejdere ud i sin store Høst, for at samle de mange Neg, som er ved at falde?

Paul L. Lucas.

„Hellig-
ge Dem i
Sandhe-
den; dit
Ord er
Sand-
hed“ (Joh.
17: 17).

„J er
allerede
rene paa
Grund
af det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der“ (Joh.
15: 3).

Evangelii Basun Publishing Company

St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Kristendommens Kraft.

„Jeg kommer mig ikke ved Kristi Evangelium, thi det er en Guds Kraft til Frelse for hver den, som tror.“ (Rom. 1: 16).

Der siges ofte, at Kristendommen er god for Børnene og gamle Folk, men unge og sterke Mennesker trænger den ikke.

Vi svarer: Ja Kristendommen gør virkelig Kvinder og Børn til Helte og brudte Mennesker til Verdenserobrere og Verdens Fornhere. Jeg hører Frelserens Ord i Templer til de egenretfærdige og dog saa vanmægtige Farisæere: „Af de umyndiges Mund har du beredt dig en Lovsang.“

Jeg ser Luther og Melancthon vandre dybt nedslagne en Aften gjennem Gaderne i Midtaldernes By, og jeg hører Melancthon klage: „Hjenderne er saa sterke, hvor bliver der vel af Guds og Evangeliets Sag?“ Da hjælper Luther og lægger sit Hænde ind til en Husvæg, indenfor hvilken en Moder lærer sit Barn at sige en Aftenbøn ogsaa for ham. Og med smaaende Læne siger han: „Filip, vor Sag staar godt, for Børnene beder for os!“

Vi ser Diaconissen Tøse bære Evangeliet gjennem Land og Hav. Vi ser en Florence Nightingale, en Amalie Sieveking med svage Kvindehænder løfte en Verden fuld af Elendighed ud af dens Hængsler.

Og nu de brudte Mennesker. Hvem har erobret Verden? Ikke Nebukadnezar, ikke Napoleon, men Jiffere og Toldere og en Teltmager. En Skomager, Carey, har tændt den flamme, som nu i Verdenshistorien lyser over Jorden. En Laajesmed, Livingstone, har luftet Afrika op for Kultur og Kristendom. En ung Kandidat, Wichern, har reist et timelig og aandelig Redningsarbejde, som har givet vor Folk ny Kraft.

Og det er ikke bare et Par udvalgte, som denne Kraft viser sig hos. En Dranker, som er reddet tilbage for sit Hjem og er blevet et agtet Medlem af Menigheden, en Familjefader, som trykkes af mange Belymringer og som alligevel vinder sine Lovsange til Gud, en Arbejder, som ingen Spot eller Boykot kan fordrive fra hans Troens faste Borg—og Tusen andre, som midt under Verdens Griftelser og midt i Hat og Hæd kæmper sine Kampe frem til Sejer.

det er alle Verdens Overbindere.

—Udv.

Vaagn op! Køb den belejlige Tid.

Af Anna M. Renbeck.

„Derfor hedder det: „Vaagn op, du, som sover, og staa op fra de døde, og Kristus skal lyse for dig!“ Ser derfor nøje til, hvortledes du vandrer, ikke som uwise, men som vise, saa du køber den belejlige Tid, efterdi Dagene er onde“ (Ef. 5: 14—16). Denne Formaning lyder til dem, som sover Syndens Søvn. De har ikke vaagnet op til at se Livets Alvor og Livets Krav. Kendte de deres Tilstand og den Fare de var i, vilde de adlyde Herrens Røst og staa op og søge Frelsen i Jesus.

Der er andet at gøre end at arbejde, spise, sove og more sig. Livet er alvorligt og Tiden er dyrebare. Vi maa have et Livsmaal og søge at gøre noget, som har Betydning for Evgigheden.

Formaningen lyder ogsaa til Guds Børn, som slummer i Sløvhed og Ligegyldighed. De timelige Ting optager deres Tid og Opmærksomhed. Der er ingen Glæde og Kraft i Sjælen. Deres Gudsdyrkelse er kun en tom Form. Hvad er der at gøre?

Det er tid at vaagne op, og søge Gud igen. Han vil fordrive Mørket og Lyset vil skinne ind i vore Hjerter. Og vi kan igen gaa frem med Glæde i hans Tjeneste. Sjælensjenden arbejder paa at afsløne vor Kærlighed og Iver for Guds Sag.

Naar vi er vaagne vil vi se de Farer, der omgiver os. Vi vil forstaa at købe den belejlige Tid og tjene Herren med Alid og Iver. Saa vil Livet have Betydning og vi vil samle Frugt for Evgigheden. Dagene er onde, Tiden bærer os henimod Evgigheden. Snart er Naadetiden slut. Lad os være vaagne og stride Troens gode Strid, gribe det evige Liv, til hvilket vi er kaldte, saa at vi maa afslægge en god Befendelse for mange Vidner.

Hvortledes Kristendommen ophejer Kvinderne

Af S. F. Carter.

Nogen har sagt, at Kvinden indtog en fornædret Stilling i den gamle hebræiske Menighed, og at hun indtager samme Stilling under Kristendommens Indflydelse. En saadan Befordring gøres paa Grund af Uoprigtighed af

Ier af Uvidenhed. Nogle af de hebræiske Kvinder havde meget ophøjede Stillinger sammenlignet med andre østerlandske Kvinder. Maria med Paulka i sin Haand medens hun sang ledte alle Israels Kvinder frem til at lovprise Gud (2 Mos. 15: 20). Debora ledte en Hær og blev en Profetinde og en Dommer over Israels Børn (Dom. 4: 4—14). Præster og Konger raadførte sig med Profetinden Gulda (2 Kong. 22: 14). Ingen Literatur indeholder en smukkere Skyldst til Kvinder end Kong Lemmels Ord (Ord. 31: 10—31).

Grækenland med sin stolte Civilisation, i tidligere Dage sørgede ikke for at uddanne sine Kvinder. I Sandhed en af herdes største Filosoffer erklærede, at denne Verden vilde blive en „uorganiseret Stat“ dersom Kvinderne fik Selvstændighed. Aristoteles anviser dem en Plads imellem fri Mænd og Slaver. I Grækenland var der saa Kvinder af Udmærkelse, thi dersom de besøgte noget offentligt Møde eller Foredrag, eller om de tog Del i Filosoffers og Digters Værk blev de beskyldt for Ukyndighed. Loven gav dem ingen Rettigheder eller Plads og det siges, at dersom en Mænd kunde bevise, at en Kvinde havde paavirket ham til at gøre noget kunde han undgaa Lovens Forpligtelser. Endog Pericles sagde, at Kvindens højeste Værdi var, at ikke blive omtalt.

Roms Stemning var heller ikke anderledes. Hendes Øvrighedspersoner erklærede i offentlige Taler: „Havde der ingen Kvinder været, vilde Mennesket have været fri fra en besværlig Ledfagerinde.“ Seneca og Cicero, i deres mange forskellige Skrivelser, oiber ingen Ankyndning om Kvindens Eksistens. Og medens Pliny ophøjer sin Hustru, var det vis hovedsagelig fordi han spillede og sang hans egne Vers for ham, paa samme Tid roser han en Ven fordi han fejrede sin Hustrus Død med et Gladiatorspil.

Men Jesus kom til Verden, født af en Kvinde. Kvinder, som Maria og Martha, var iblandt hans hengivne Eftersølgere. (Luk. 10: 38—42). De var mere interesserede i at sørge for ham end Mændene var (Luk. 8: 1—3). Kvinderne græd, da ugudelige Mænd ledte ham bort for at forfærste ham (Luk. 23: 28). Kvinderne saa paa ham med tunge Hjertes, da han hang paa Korset (Matt. 27: 55). Kvinderne var de første til at besøge den tomme Grav, og hans Opstan-

delse blev først fortalt af en Kvinde (Mark. 16: 9—11). Iblandt dem, som ventede i Jerusalem efter hans Himmelfart var der ogsaa Kvinder (Ap. G. 1: 14). Kvinder var iblandt de først, som blev ombendt i Europa (Ap. G. 16: 13—15). I de mest anerkendende Ord roser Paulus de Kvinder, som arbejdede sammen med ham i Evangeliet (Fil. 4: 3).

En god Kvindes milde, blide og sympatiske Mænd har hjulpet mange Mænd frem til Sejr, hvor det ellers vilde have mislykkedes for dem. Mange af de store Mænd af juvindne Tider saasom Ambrose, Gregory, og Augustine tilskriver deres Tjenestdygtighed til gode Kvinders Indflydelse. „Himmelen selv har ikke noget mere omhyet end en Kvindes Hjerte, naar der i hendes Hjerte bor Medfølelse.“ — Martin Luther.

I kristelige Nationer, har Kvinden samme Lejligheder som Mænd. Alle Udviklingsveje er aabne for hende og hun har ogsaa gjort mærkbar Lykke i næsten alle Slags menneskelige Vestræbelser.

Helte fra Missionsmarken.

I Hjertet af Afrika.

En ung Skotte ved Navn Fred Arnot havde tilbragt en længere Tid i Lewanias Hovedstad før Coillard kom dertil. Helt tiden led han Nød og Modgang og maatte til sidst rejse op mod Nord til Benguela, som stod under portugisisk Herredømme.

Paa Vejen hertil mødte han nogle Mænd inde fra Hjertet af Afrika. De medbragte et Brev fra Kong Mjidi i Garanganze med en indtrængende Anmodning om at sende hvide Mænd til hans Land.

Arnot tvivlede ikke om, at det var Handelsmænd, der var ønsket. Og han var kun Missionær og havde som saadan allerede gennemkredset Afrika fra Øst til Vest. Men dog var det, som om Mjidis Opfordring henvendte sig til ham personlig, og han besluttede at efterkomme den.

At det var indstændig i uendte Veje og Gane, hvor ingen Europæer ellers satte sin Fod, afkrævede ikke ham. Thi han var vant til at gaa paa alle mulige steder fra Land til Land og fra Stamme til Stamme. Paa

den Maade havde han tilbagelagt Vejen fra Nat-tal gennem Transvaal til Rhomas Land og der- fra gennem Kalahari Ørkenen op til Sambe-, og han kendte til baade at sulke og tørste.

I Juli 1885 gav han sig paa Vej mod Va-ranganze. Den første Strækning tilbagelagde han ad banede Veje. Men der, hvor det afrikani-ske Højland begyndte, slap alle Spor op, og det var næsten ikke muligt at faa Født med, som vilde bære hans Bagage.

En af dem, han fik overtalt til at følge med, flammede og haltede, men var flink til at bære. En anden var saa hæslig og grinende, at han var Landsbyens Komiker. Naar der kom nog- le fremmede, slap han sit Arbejde og satte sig ned ligeoverfor dem og grinede. Og saa var der en, som altid havde noget at flage over. En- ten var det galt med Byrden, han skulde bære, eller med Kisten eller med Lønnen; eller han havde faaet en Torn i sin Fod, saa han ikke kunde gaa længere den Dag. Foruden disse Bærere havde Arnot med sig en Osse til at ride paa, en Hund og en Papegøje. En Portugiser, som han en Gang jultes med, havde ogsaa en Hane med sig som Rækkeur; men det behøvedes ikke i disse Egne, hvor Skodduerne kunde gaa- re den Tjeneste. Men Papegøjen spillede en stor Rolle; thi just naar Bærerne var ved at blive trætte eller misfornøjede, kunde den kom- me med en morsom Bemærkning eller slaa en Ratter op som en gammel Mand; og straks var Bærerne i godt Humør igen.

Man stod op før Daggrøn; thi det gjaldt om at tilbagelægge saa lang en Strækning som muligt, før Solen begyndte at brænde. Frokost var der ingen Anstalter med; thi en Afrikaner bryder sig kun om eet Maaltid om Dagen, og det indtages som Regel om Aftenen. Den Plads, hvor man overnatter, naas jædvanslig ved Middagstid. Saa gælder det om at faa fat i noget spiseligt. Mejsmel, der søges til en tyk Vælling, er Afrikanernes Hudlingsret, og den kan de sætte en umaadelig Portion til Dags af. Man sover i Hytter, der bygges af Grene, som stilles op imod hinanden, paa sam- me Maade som naar Soldaternes Stiller deres Ge- værer i Pyramide. Hytten dækkes med Grene, og, om det er Regnvejr, tillige med straa. Om Matten tændes det Paal, som skal holde de vilde

Dyr borte. Arnot søgte altid at benytte denne Lejlighed til at give sine Bærere en lille jule- Begreb om Hensigten med hans Rejse, for at de kunde give rigtigt Svar paa de mange For- spørgsler, der blive henvendt til dem.

Undertiden gjorde de Strife. „Giv os Rød!“ sagde de. „Hvorfor gaar du ikke paa Jagt? Du sulter os ihjel.“ Og saa maatte der gøres Holdt for at jage.

En Gang var de nær ved at omkomme af Sult. Men saa lyffedes det at fnyde to iede Wildsvin, og nu blev der Fæst. Da man deref- ter fortsatte Turen, hørte Arnot Mændene sige til hverandre. „Tænk dog blot, hvad vi sagde om den hvide Mand og hans Gud, hvilke Nav- ne vi kaldte dem med! Og nu har den hvide Mands Gud dog været med os og jylbt vore Buger med Svinefødd.“

Omfiger naaede man Varanganze. Det er et frugtbart Land midt inde i Afrikas Hjerte. Det hører nu til Kongostaten, men var dengang et frit Land. Det bugnede af Korn, og der var Overflod af alle Slags Fødemidler.

Arnot havde ventet at kunne faa Kongen i Tale; men det var ikke Mjids Skik at byde fremmede velkommen med det samme. Den hvide Mand maatte først ligge i en Slags Kar- antæne; og imidlertid undersøgte Kongens Spaamænd og Troldmænd, om Hensigten med hans Komme var god eller daarlæg, og „om hans Hjerte var lige saa hvidt som hans Hud.“ For Eksempel lagde de et Stykke Bark Matten over i en særlig Bædse. Var Barken irisk om Mor- genen, saa var det et Tegns paa, at hans Hjerte var godt; men var Barken oplest, saa var hans Hjerte raaddent. Gud lod denne og andre Prø- ver falde ud til Fordel for Arnot, og han blev stedet for Kongen.

Mjidi var en ældre Mand med hvidt Skæg og paa faderlig Vis omfavnede han den frem- mede. Derefter præsenterede han ham for sine 500 Koner og for sine talrige Brødre, Søstre og andre Slægtninge.

Livingstones Navn havde en god Alana i Kon- gens Tjen, som beskæftigede han, at den hvide Mand ikke var naaet ind i hans Land, men var død omtrent ved Grænzen.

Han indbød Arnot til at bofatte sig i Landet og at bygge sig et Hus, hvor han fandt for

godt. Det var Begyndelsen til Værgangen Missionen.

Arnot gjorde fra Hovedstaden mange Ture ind i det omkringliggende Land. Han vakte altid stærk Opsigt; thi de fleste havde aldrig set en hvid Mand før.

En Gang var der Mangel paa Føde. Han gik da ud paa Jagt sammen med en Indjød, og det lykkedes ham at nedlægge tre Antiloper. Men saa sendte han sin Vedsager til den nærmeste Landsby for at hente Sjalp til at føre Bøtten bort. Smidstid blev det Nat. og han havde hverken noget at spise med eller at tænde Ild med, saa Hyæner og andre Rovdyr begyndte at blive temmelig nærgaaende. Den ene af Antiloperne maatte han snart opgive; men de andre gik han rundt om, trampende og raabende af alle Kræfter.

Det blev bidende koldt, saa han i en Hast flaaede det ene af de dræbte Dyr og spøjte sig ind i det Skin og lagde sig ned paa Jorden. Men snart hørte han listende Skridt ganske nær ved. Saa han maatte springe op og raabe igen. Om Morgenen kunde han se paa Fodtrinen, hvor mange vilde Dyr han havde haft at gøre med om Natten. Men heldigt var det, at ingen Løver havde fundet Vej til Stedet.

3 to Mar var Arnot den eneste kristne Missionær i dette afidesliggende Land. Og han kunde i al denne Tid ikke saa meget som saa et Brev fra Oververdenen. Men værre var det, at den Verden, han levede i, endnu var fuld af Blodsudgydelse og andre hedenske Væster. Slavehandlen florerede. Og Slavernes Børn blev uden videre slaact ihjel, da Slaverne ansaa dem for nyttige, ja mere end det, thi de hindrede deres Moder i at bære en Ladning Elfenben eller anden Vagage. De kastede dem uden Omstændigheder i en Flod eller knuste deres Hoved mod en Sten eller smed dem i en Bux for at fortæres af de vilde Dyr.

Til sidst kunde Arnot ikke mere udholde at se disse stakkels Smaa blive behandlet paa den Maade. Han begyndte derfor at tage dem til sig; og før han saa sig for, havde han en hel Familie af saadanne Smaafyre, for hvem han maatte være baade Fader og Moder.

Trods Ensomhed og Sygdom, under Færer og Skuffelser holdt han ud paa denne udsatte

Post, indtil der kom Udjætning. Lige saa dristig som han før havde været paa sine lange Ture gennem Afrika, lige saa trofast var han nu, da det gjaldt om at holde ud, til Lyset kunde bryde igennem Mørket. Mandelig talt gik han i Livingstones Fodspor; og det er Mænd som disse, der har faaet den store betydning for Afrika; thi de satte deres Liv ind paa, at bane Vej, saa andre Evangeliets Forkyndere kunde følge efter.

—John C. Lambert.

Bedningernes eneste Haab.

Af J. W. Smith.

Artikl 3.

En guddommelig Frelser.

„Vender eder til mig, og bliver frelst, alle I, fra Jordens Ender! thi jeg er Gud og ingen ndermere.“ (Es. 45: 22). „Thi efterdi Verden ved sin Visdom ikke erkendte Gud i hans Visdom, behagede det Gud ved Prædikenens Daarstab at frelse dem, som tror“ (1 Kor. 1: 21).

Den Kendsgerning, „at Verden ved sin Visdom, ikke erkendte Gud i hans Visdom,“ og at Mennesket var derfor ude af Stand til at forløse sig selv, nødvendiggjorde en guddommelig Aabenbarelse. Den vise og gavmilde Staber opfattede kun Menneskeslægten's Vel. Følge de Kærligheds Principper, som ityrrer hans Natur kunde han ikke blive afsondret paa Toppen af Olympus Bjerg, som de græske mytologiske Guder, eller paa noget andet ensomt Sted. Hørte fra Mennesker, men han var nødvendigvis en Aabenbarings Gud. Men for at en fuldkommen Aabenbaring kan finde Sted er een af de Ting nødvendig—enten at Menneskets Natur skal forandres til en højere Niveau, eller skal den guddommelige forløse sig med den menneskelige Natur. Menneskets Natur blev ikke forandret, men Jesus Kristus af den helige Treenighed, „han, som, da han var i Guds Skikkelse ikke holdt det for et Rov at være Gud lig, men forringede sig selv, idet han tog en Tjeners Skikkelse paa og blev Mennesker lig“ (Fil. 2: 6, 7). Han kom til Jorden som en guddommelig Lærer i Menneskeskikkelse for at lære os Vejen til evigt Liv, at efterlade os et fuldkomment Eksempel paa menneskelig Oprijsel.

og, for at „bringe os til Gud.“ Englenes herlige Sang, som brød frem fra Judæas Skyer paa hans herlige Fødselsdag— „Være være Gud i det højeste! og Fred paa Jorden! i Mennesker Velbehag!“—var et velsignet Forbud om hans tierlige Gerning. Søgt af Løndsfolket og de syge og besvarede, og var Midtfiguren, om hvilken alle Klasser i Samfundet samlede sig, nu gav han Livets Evangelium, medens de „undrede sig over de livsalige Ord, som udgik af hans Mund.“ „Han lærte dem som en, der havde Myndighed,“ „thi hans Tale var med Myndighed,“ og endog hans Tjenerer erklærede: „Aldrig har noget Menneske talt saaledes som dette Menneske.“

Men, som vi allerede har laet Mærke til, fordrer Menneskets Natur mere end en fortrinlig Undervisnings System for at overbevise ham om hans Lærers guddommelig Gerning. Det er let for Mennesket at tro, at Ting, som er indelig indenfor Omfængt af menneskelige Gøder hidrører fra menneskelige Kilder, men det er umuligt for dem at anerkende Guddommelighed i de Ting, som intet Væg har af guddommelig Magt. Dette Princip er vel forstaaet af enhver, som har afviret til at blive Strikeren for en ny Religion, saa at de har altid gjort Fordring paa overnaturlig Magt for at fastslaa deres Arab.

Jesús Kristus var i Besiddelse af dette guddommelige Vidnesbyrd. Vi finder, at Peter erklærer til Jøderne, at Jesús af Nazareth var „en Mand, som fra Gud var godtgjort for eder ved kraftige Gerninger og Undere og Ting“ (Mk. 6. 2: 22). At disse overnaturlige Gerninger blev modtaget som Bevis for hans guddommelig Gerning, ses af Mikodemus' Ord: „Rabbi! vi ved, at du er en Lærer kommen fra Gud; thi ingen kan gøre disse Tegn, som du gør, uden Gud er med ham“ (Joh. 3: 2). Jesús selv sagde: „Tror mig dog, for selve Gerningernes Skyld!“ (Joh. 14: 11). Peter fremhæver dette Faktum i sin Tale: „Det om Jesús fra Nazareth hvorledes Gud salvede ham med den Hellig Ånd og Kraft, han, som drog omring og gjorde vel og helbredte alle, som var overvældede af Djævelen; thi Gud var med ham“ (Mk. 6. 10: 38).

En fuldkommen Undervisnings System, end-

skønt den hidrørte fra en autoritetsmæssig Kilde, og erklæret af et guddommeligt Væsen, var dog ikke tilstrækkelig til at skaffe Menneskets Lørløsning. Menneskets moralske Natur maatte forandres. Saa længe som Menneskets Natur var saa fordærvet, at han kunde glæde sig i det som var ondt, vilde det være umuligt for ham at elske og tilbede et Væsen, hvor elskelig og herlig han end dog var, hvis Natur var lig i Modsatning til hans eget. Jesús Kristus blev Menneskets selv'ornagende Velgører, for at han kunde vinde Menneskets Kærlighed tilbage til Gud igen. Kristus selv sagde: „Dg jeg ita naar jeg bliver ophøjet fra Jorden, drage alle til mig,“ og Evangelisten tilføjer: „Men dette sagde han for at betegne, hvilken Død han skulde dø“ (Joh. 12: 32, 33). Dg med Henblik til dette Gmne erklærer Peter: „Thi ogsaa Kristus led een Gang for Syndere, en retfærdig for uretfærdig, for at han kunde føre os hen til Gud“ (1 Pet. 3: 18).

Guddommeligheden af den store moralske Forandring der sker i Menneskets Natur ved Kristendommen findes i denne Stedfortædelse. Mennesket ved Overtrædelse faar i Skyld til Guds Retfærdighed, Straffen for hvilket ingen Overtrædelsens Natur er evig Straf. Den Skyld til Retfærdighed maa betales. Gud kunde ikke med god Samvittighed ikke agte paa Menneskenes Synder, eller tilgive dem af Kærlighed alene, paa Beføstning af denne, hans Retfærdigheds Egenkab. Ved hvilke Midler kunde det fundige Menneske blive fri, og paa samme Tid den guddommelige Løvs Ærværdighed og Majestæt blive bevaret?

En Historie fortælles om Seleucus, Kongen af Loeri, at han engang vedtog en Lov, og Straffen for at overtræde denne Lov var at Dvertræderen skulde miste begge sine Æjne. Hans egen Søn overtraadte Loven. Kongen havde Magt til at frigøre ham eller at udføre Straffen. Han ønskede at bevare Værdigheden af hans egen Lovgivning, men paa samme Tid gif hans Faderkærlighed ud til sit Barn. Han kaldte sig Søn frem og gav Befaling, at man skulde ødelægge hans ene Æje, og saa for at cabenbare sin Varmhiertighed og paa samme Tid bevare Lovens Værdighed gav han Befaling, at de skulde ødelægge en af hans egne Æjne.

Nu medens denne Signelse er ikke rigtig parallel, holder den frem meget smukt Maaden af Menneffets Forsoning. Den guddommelig Løvs Værdighed og Majestæt maa bevares, men alligevel søger den guddommelig Kærlighed at indtrykke sig, derfor træder Kristus frem som et helligt uendeligt Væsen og tilbyder at betale Straffen for en Verdens Synd, og Rettens Slag faldt paa ham, dette aabenbarer paa engang Guds Retfærdighed og Naade. „Thi saaledes elskede Gud Verden, at han gav sin Søn den enbaarne, for at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv.“ En saadan Fremvisning af Guds selvfornægtende Kærlighed er Guds fastsatte og eneste Naade at vinde tilbage Menneffets Kærlighed fra Syndens Værginger, til den rene, hellige Tilbedelse af en guddommelig Forsløser.

(Forts. i næste Missionsnummer).

Guds forunderlige Styrelse.

Uhygighed og Dom.

Det er meget farligt at modsatte sig Guds Vilje og nægte at adlyde hans Bud, eller med Vilje at forfølge Guds Børn. Guds Domme vil sandelig komme over dem, som gør saaledes, enten i denne Verden eller i den kommende Verden, og maasse i begge.

Farao og hans Folk led meget fordi de forfulgte Israelliterne, og fordi han ikke vilde adlyde Gud eller anerkende dem som Guds Folk og tillade dem at have de Retigheder og Privilegier, som var deres.

Fordi David ikke var hydig mod Gud, idet han fik Noab til at tælle Folket, fik han en Befaling at udbælde sin Straf af tre Ting, som Herren fremstillede for ham.

Herod, som modsatte sig Kristendommen, og forfulgte de Kristne og begik mange Grumheder imod Guds Folk, tilbragte sine sidste Dage i frygtelige Lidelser, idet han blev fortæret af Orme.

For nogle Aar siden holdte Br. B. J. Roe og en anden Prædikant nogle Møder i den sydlige Del af Staten Indiana. I en vis Plads var der en Mand, som i Begyndelsen tog venligt imod dem, men han var ikke villig til at vandre i Huset og derfor begyndte han at gøre Modstand imod Guds Ord, som blev prædika-

et og begyndte at forfølge disse Prædikanter, og andre, som troede paa fuld Frelse fra Synd.

Broder Roe havde logeret i denne Mandes Hjem. En Morgen, da han kom gaaende op til Huset, fæstede denne Mand hans Skjortet ud af Vinduet, mødte ham ved Døren og værgede ham fra Døren ned til Gaagen. Omkring ved Klokken tre om Eftermiddagen, da denne Mand sad i sit hyggelige Hjem, forlangte han een af sine Døtre til at tænde Lampen, da han syntes det blev mørkt. Hun svarede, at det var ikke mørkt endnu, men han påstod at det blev mørkt, og om saa Minutter forlod Synet hans Fine for aldrig mere at vende tilbage. Han mistede Synet paa Grund af hans Ugudelighed.

For ikke længe siden var to Prædikanter, som for flere Aar havde prædikeret Evangeliet, ved at tale om Fremtidens Udsigter, og hvorledes de skulde blive sørget for, naar de blev gamle. De havde gaaet ud og prædiket Evangeliet og fortroet paa Gud for deres Underhold; og Herren havde sørget for dem. Een af disse Prædikanter sagde til den anden: „Hvad skal vi gøre, naar vi bliver gamle? Derjom vi bliver ved at prædike uden at modtage en vis Løn og faar ikke noget lagt tilside for gamle Dage, hvem vil da sørge for os, naar vi er for gamle til at prædike? Vi har intet Fond for udtjente Prædikanter, og fordi vi ikke har en saadan Syntem, vil vi blive ladt ude i Aanden i vore gamle Dage.“

Denne Samtale blev ikke sat i Gang fordi denne Broder stod i Behov ved denne Tid, heller ikke fordi han ikke var bleven sørget for i det svundne, men det synes som om han havde vendt sig bort fra Herrens Forjættelser, og tænkte ikke paa, at Gud vilde sørge for hans tre faste Tjenere ogsaa i deres gamle Dage, ja, vel som i deres unge Dage. Det synes, at det blev nødvendigt for Herren at give denne Broder en dyrebare Lærdom, ved at fratage hans Besiddelse for en Tid og lade ham handle paa eget Ansvar.

En Dag efterat denne Prædikant havde faaet sine udtalt sig, og havde tilsmældende talt af Sine alle Guds dyrebare Forjættelser, fortalte han mig, at han sad paa Veranden, og stod op for at gaa og gif saa hen til Verandens Kant, fik Overbalance og faldt til Jorden

og brækkede hans Snav paa en saadan Maade, at han blev en Krøbling for Livet. Han sagde, at han forstod med det samme, at det var Guds Dom, idet Gud forsøgte at faa en Lærdom til ham angaaende Guds beskyttende Magt, og at han endog i sine unge Dage ikke kunde undvære Guds Velbehag og Betsignelser.

Mange Mennesker har mødt med unødvendig Sorg og Ulykke fordi de har klaget mod Gud og ikke har agtet paa Guds Advarsler og Gud. I sin Kærlighed forsøger Gud at hjælpe

på Mennesker og skænke dem hans Betsignelser, men mange nægter at modtage hans Hjælp og vil heller ikke tage imod hans Advarsler. Tænk naar han kun nægter os hans Betsignelser beagter vi til Bevidstheden om hvorledes vi behøver ham, saa at vi undgaar overhangende Farer og Ulykker, endskønt mange gaar ligegyldigt frem. De vil høste deres Dom i den kommende Verden.

Fra Vogen, „Startling Incidents and Experiences in the Christian Life.“

Bibelske belærende Emner.

Menneskets Natur.

En Diskussion, som indbefatter Sjælens iboende Udbødelighed og dens Forbindelse med det aandelige og evige Liv i Kristus.

(Fortsat fra sidste Nr.)

Af J. G. Smith.

Menneskets Tøhed og Udbødelighed bevist ved Skriften.

Saaledes ogsaa i Skriften Menneskets Tøhed repræsenteres ved et Hus og dets Beboer, hvilket tydeligt viser Forbindelsen mellem Manden og det naturlige Legeme. Men Apostelen gaar endnu videre og viser at Huset ikke er uundværlig for Beboerens Eksistens; at naar det „nedbrydes“ er det virkelig Menneske „borte fra Legemet“ og „hjemme hos Herren.“ I dette Skriftsted er der, hvad man kan kalde to Legemer, og ethvert er Sjælens Bolig. Det første er det dødelige Legeme i hvilket vi nu lever, og „sukker“ medens vi vanges efter „at overflødes med vor Bolig fra Himlen.“ Det andet Hus er det udbødelige Legeme, som vi faar, ved Kristi andet Komme, naar „det dødelige kan blive opslugt af Livet.“ Men Paulus taler ogsaa her om en mellemliggende Tid mellem disse to, naar vi skal eksistere uden et Legeme; thi naar dette jordiske Teltbolig skal „nedbrydes“ i naturlig Død, vil vi være „borte fra Legemet,“ og være „hjemme hos Herren.“ Spørgsmaal: Hvornaar er Tiden, at vi skal

bære borte fra Legemet og være hjemme hos Herren? Lad Materialisterne svare.

Peter beskriver ogsaa den nuværende Foræning af Sjæl og Legeme og Adskillelsen ved Døden under det samme Billede. „Saa længe som jeg er i dette Telt, da jeg ved, at Afslæggelsen af mit Telt kommer snart“ (1 Pet. 1: 13, 14). Derfor kan Sjælen eksistere uden Legemet— „borte fra Legemet,“ men „hjemme hos Herren.“

Igen, i 2 Kor. 12: 2—4 siger Paulus: „Jeg kender et Menneske i Kristus, som for fjorten Aar siden, (om han var i Legemet, det ved jeg ikke, eller uden for Legemet, det ved jeg ikke, Gud ved det) at han blev rykket ind i Paradiset og hørte usigelige Ord, som det ikke er tilladt et Menneske at tale.“ Det siges ogsaa, at et Menneske er intet uden Legemet, men det ses tydeligt af dette Skriftsted, at Paulus troede ikke saaledes; for her giver han en Beskrivelse af een, som blev bortrykket ind i Paradis, og der saa, hørte og forstod han forskellige Ting; men han vidste ikke om dette Menneske var i Legemet eller uden Legemet paa denne Tid. Paulus troede, at Mennesket er et dobbelt Væsen, at han kan være adskilt fra Legemet og alligevel se, høre, og tænke. Hvad kan Materialisterne, som fornægter den virkelige Egenkab af den menneskelige Sjæl, sige til dette? Naar vi gør saadanne Udtalelser, beskylder de os for at være „uvidende“ og frændemærker os som Lærere af „falsk Teologi.“ Hvor besæden!

Igen siger Apostelen: „Thi det at leve er

mig Kristus og at dø en Vinding..... men jeg staar tvivlraadig imellem de to Ting, idet jeg har Lyften til at bryde op og være sammen men Kristus; thi dette var saare meget bedre; men at forblive i Rødet er mere nødvendigt for eders Skjld" (Jil. 1: 21, 24). Intet menneskelig Ræsonnement kan undgaa denne tydelig Udtalelse, som her gives, at dø mente for Apostelen Paulus at forlade dette Legeme, „at bryde op og være sammen med Kristus."

Videre, i Jesu Beretning om Lazarus og den rige Mand i Luk. 16, finder vi samme Lære om Sjælens Liv efter Døden. Lazarus døde og blev „henbaaren af Englene i Abrahams Skød; men den rige døde ogsaa og blev begravet. Og da han slog sine Øjne op i Dødsriget, hvor han var i Pine," o. s. v. Paa denne Tid havde den rige Mand fem Brødre, som levede endnu paa Jorden (B. 28—31). Nu den Tids, at Mennesket ved Døden træder ind i en Tilstand af Glæde eller Sorg, medens de endnu har Venner her paa Jorden— er enten sand eller falsk. Dersom den er falsk, saa kan jeg ikke forstaa hvorfor Kristus vilde give sit Samtykke til, eller hjælpe til at udbrede en saadan Usandhed, og særlig i Betragtning af, at alle hans andre Signeller er grundet paa Sandheden.

Jesús lærte videre, at de gamle Profeter levede endnu, i disse Ord: „Jeg er Abrahams Gud og Isaaks Gud og Jakobs Gud. Han er ikke dødes men levendes Gud" (Matt. 22: 32). Saduukærne, til hvem Jesús rettede disse Ord, nægtede baade Menneskets Aand og hans Opstandelse (Ap. G. 23: 8); medens Kristus erklærede, at disse Patriarker levede endnu, fremholdte Læren om Sjælen og dens Overlevn. hvilket Faktum forsikrede dem deres endelig Opstandelse; thi uden at Sjælen overlever Legemet kunde der ingen Opstandelse blive. Der kunde blive en Omfakning men ingen Opstandelse, thi Skabelsen, som saaledes blev formet vilde ingen Rendskab have til en tidligere Eksistens, og faktisk talt, vilde ingen væsentlig Forbindelse have med det Forbigangne.

Apostelen Johannes i apokalyptisk Syn saa Sjæle, som var løste fra Legemet. „Og da det aabnede det femte Segl, saa jeg under Alteret deres Sjæle, som var myrdede for Guds Ords Skjld.....og de raabte med høj Røst og sagde: Hvor længe, Herre, du hellige og sand-

dru! undlader du at dømme og hævede bort Blod paa dem, som bo paa Jorden? (Aab. 6: 9, 10; se ogsaa Aab. 20: 4).

Naturlig Død er Adskillelsen af Legeme og Aand. Til den døende Røver paa Korset sagde Jesus: „3 Dag skal du være med mig i Paradis," og i hans sidste Øjeblikke raabte han: „Fader, i dine Hænder bejaler jeg min Aand" (Luk. 23: 43, 46). Den døende Stefanus sagde ogsaa: „Herre Jesus, tag imod min Aand!" (Ap. G. 7: 59). Denne Lære om Sjælens Overlevelse findes overalt i Bibelen. „Og det skete der hendes Sjæl for ud—thi hun døde" (1 Mos. 35: 18). Rafels Død var da ogsaa en Adskillelse af Sjælen fra Legemet. „Og frygtet ikke for dem, som slaar Legemet ihjel, men ikke kunne slaa Sjælen ihjel" (Matt. 10: 28). „Naar jeg end skal vandre i Dødens Skugges Dal, vil jeg ikke frygte for ond; thi du er med mig" (Ps. 23: 4). For Psalmisten var Døden ikke et Opholdssted. Enden raa bevidst Tilværelse; thi han beskriver sin Forbindelse dermed som een der er i Gang eller rejser— „skal vandre i." Han var fast i Læren om Sjælens Overlevn. Han siger paa en anden Plads: „Vore Mars Dage, de er halvfjerdsindstyve Aar.thi hastelig gaar den forbi, og vi nyder derfra" (Ps. 90: 10). Men hvor gaar vi hen ved Døden? Lad Guds Ord svare: „Og Støvet kommer til Jorden igen, som det var før, og Aanden kommer til Gud igen, som gav den" (Præb. 12: 7). „Thi Mennesket farer til sit evige Hus, og de sørgende gaar omkring paa Gaden" (B. 5). „At vandre bort fra Legemet og være hjemme hos Herren" (2 Kor 5: 8).

Nu medens Skriften fremholder Læren om, at Sjælen lever efter Legemets Død, er dette ikke den Udødelighed, som omtales i Bibelen. Med Bessyn til denne Sag staar det tydeligt, at Kristus „alene har Udødelighed" (1 Tim. 6: 16). Igennem at forvirre disse Udtryk har nogle forsøgt, ved at bruge disse Skriftsteder, at tilfidsætte nogle Filosofers Lære angaaende Sjælens Udødelighed; medens derimod kun fem Minutters Undersøgelse af dette Skriftsted vil vise, at det har ingen Forbindeise med Sjælens væsentlige Natur, derfor er det ikke en Gendrivelse af Filosofers Lære angaaende dette Punkt, siden de i deres Brug af Udtrykket har (Forfat paa Side 12.)

Hvad mener det at bede? Hvad er Bønnen? Er det blot at udsamlе nogle Ord og udtale dem som til Menneſker? Er det at tale til Herren med Indelig Kjøft eller blot at bevæge Læberne? Er Bønnen at man bejer Aandene og

udfiger nogle Ord, eller er det at staa paa Fødderne og med foldede Hænder se opad?

Singen af disse Ting er Bønnen. Læser, du kan gøre alt dette og endda ikke bede! Hvad er da Bøn? Hvad mener man med Udtrykket, „bede?“ Bøn er mere end at høre Røret, at bevæge Læberne, at folde Hænderne, at sige mange Ord. Bøn er Sjælens Udraab til Herren for noget den trænger til. Bøn er naar Sjælen, det inderste Menneſke, er i inderlig Samkvem med Himmels Gud. Bøn der udføres hurtigt og i en Maade der beviser Mangel paa Alvorlighed, er ikke Bøn. Bøn, inderlig og indtrængende, bringer altid Resultater. Det er Manden som driver Guds Børn til at bede. Naar Herren lægger en Byrde paa Sjælen for en vis Ting, kan man være sikker paa, at han agter at udføre det som Sjælen begjærer. Bøn har en praktisk Side. Underlig Bøn gør, at Menneſket bliver ængstelig for at se fuldbyrdet, hvad han har bedet for. Det er Guds Vilje, at ethvert Menneſke skulle faa se Mitenlysets klare Straaler—faa høre om fuld Frelse fra Syndens Baand.

Bønnengen—den 18de til den 25de Februar, da alle Kristne Folk burde tage megen Tid til at bede, er nu nær forhaanden. Denne Uge er tilfaldet i det Øjemed, at Guds Børn kunne koncentrere deres Bønner paa een Ting, nemlig: Udbredelsen af rent Literatur. Vi vil alle indrømme at Literatur i den Tidspunkt, vi nu lever i, er Herren's mægtigste Redskab for Evangeliet's Fremgang. Pressen er een af de største Redskaber for godt eller ondt. Naar den kontrolleres af Markets Magter bliver den et mægtig Redskab til Sjælens Forbørvelse, men i Guds Hænder bliver den Mærke til uendelig Velsignelse, og Middel til utallige Sjælens evige Velfærd.

Meget Læsestof haade godt og ondt, bliver udgivet i disse Dage. Vi paaskønner alt det som er godt, og vi er forvisset om, at det bliver til Velsignelse i den Gerning til hvilket det er udgivet. Alt saadant har sin Plads. Og her vil vi sige, at Evangeli Basun udfører en særskilt Mission. Dens Plads er at frembære for Folket, Budskabet om indkommen Frelse fra Synden, nemlig: Retfærdiggørelse, Seliggørelse, og mange andre vigtige Bibel Emner, saa, som Guds Folks Enhed og hvad Vielsen lærer angaaende Guds sande Menighed,

o s. v. Brødre og Søstre i Herren, lad os i Literatur-Ugen bede og virke. Lad os ikke forglemme den praktiske Side af Bøn. Lad os i denne Uge udbrede saa mange Bøger og Traktater og indsamle saa mange Subskriptioner som muligt. Det specielle Tilbud under den første Marts. Vi kan ikke give et saadant Tilbud igen paa Grund af de høje Papirpriser. Læs Tilbudet engang endnu og læg nøje Mærke til de Premier der gives til Abonnenter. Lad os gaa til vore Skandinaviske Naboer og tale med dem angaaende denne Sag. Huff, at der er blot tre Uger tilbage af dette billige Tilbud. Vi beder Gud, at han maa velsigne og belønne de, af vore Læsere, som har taget en livlig Interesse i at indsamle ny Subskriptioner under dette Tilbud. De, som ikke har Lejlighed, til at gaa ud kan bede.

Maa Herren's Haand være over sit Folk og lagge saadan en Byrde paa deres Sjæter, at deres eget Hjem ikke kan holde dem længere. Og saaledes bliver det derjom vi beder med helt vort Hjerte og vor Sjæl. Amen!

E. L. J.

Fra Arbejdsmarkedet.

Pandrup, Danmark, Europa.

Den 4de December begyndte vi en Række Bakkelsesmøder i „Bethesda“ Forjæmingshus i Aars. Søsterene Betty Miller og Julia Borg blev brugt af Herren til at fremholde Herren's Ord. Møderne var velsignet af Herren fra først til sidst. Mange kom til disse Møder som ikke før har besøgt vore Møder. Mange var interesseret i disse Møder og Guds Mand var tilstede og virkede mægtigt. Der blev bedet med femten Sjæle. Det er velsignet at se saa mange baade gamle og unge glæde sig ved Troen paa sin Frelser. Det er vort Haab at en lignende Række Møder kan holdes i Skjæring efter Nystaar, og at Herren ogsaa der vil frelse Sjæle.

Vi har tænkt at holde disse Møder i Stedet for vore sædvanlige Julmøder. Vi tror, at det er bedst at have en Prædikant i hvert Sted under Julens Helligdage i Stedet for at juble paa een Plads, da der alligevel var mange, som ikke kunde komme, og saa fik de slet ikke Anledning til at overvære nogle Møder im-

der Julen. Under Vækkelsesmøder faar man ofte nogle interesseret som ikke vilde komme til andre Møder.

Herrens Arbejde gaar jævnt og sikkert frem. Pris ske Gud! En lille smule Blæst har vi haft men dette har kun tjent til at opfriske Lusten og faa Træerne til at staa dybere Rødder og derved komme til at staa mere fast i Fremtiden. Herrens Maal med sine Børn er, at de skal rodfæstes og grundfæstes i Troen paa Gud, dertil bruger han mange Midler, men vi takker Gud for dem alle sammen.

Nels Renbeek.

En Gilsen fra Norge.

Hermed en hjertelig Gilsen og Nisse om et godt og velsignet Nyt Aar i Kristus Jesus vor Herre, til alle Guds elskelige i Arbejdet for Sjæles Frelse med at forkynde Guds Evangelium, og lever Livet. Og saa mine mange Venner, som jeg havde den Glæde at være sammen med paa mine Rejser i Amerika paa disse forfælelige Pladser: Chicago, Buffalo, Philadelphia, Brooklyn, Tacoma, og St. Paul, Oregon. Det vilde tage for megen Plads at nævne alle, maa Gud velsigne eder alle, som vil leve i Kristus Jesus. Her er det bare at tage imod, og med karakterfast Vilje at bestemme sig. Kære Gud, jeg vil bestemme mig nu i Dag, i denne Stund i Jesu Navn. Er man fast og bestemt paa at gøre Guds Vilje og styre retvisende Kurs, ikke sjæle faa til Styrbord og faa nu Bagbord, men gaa efter den anlagte Kurs, det er den snarest og bedste Vej til at naa Havnen. Og Gud vil give Kraft og Styrke med sin Ånd, og i Taage og Storm kan du være tryk, hav bare Tillid til vor kære Fører, Jesus, thi han har sagt, at han vil være med os saafremt vi holder os til ham.

Tænk hvilken Fryd at tænke paa, at vi har samme Ret som Levitterne, Ret til Guds Årv, og saa fremt vi har Kristi Sindelag, ikke at leve efter Rødet, men efter Ånden, da er vi Gud velbehagelig, og har Ret ved Jesus at arve det evige Rige, tænk evige, hvilken Fornøjelse paa Jorden kan sammenlignes med Guds Årv!

O, om Menneskene forstod at tage Bestemmelse til det alvorlige i at leve for Gud og give Afkald paa Verden, og anvende Ordet paa sig

selv, og leve efter det, da vil man faa se, at det er en dyrebare Sandhed til at bringe Lykke her paa Jorden, og efter Døden et evigt Liv. Al Tvivl vil forsvinde og Kraften vilde fylde Sjælet med Glæde og Fred i den Hellig Ånd, da vil det være let at tilgive sine Fjender og søge at gøre dem godt som os hader, det vil blive en behagelig Gerning, der af Naade bliver givet fra Gud, og det vil samle gloende Kul paa Fjendens Hoved, og maaske blive til Sjæles Frelse. Tænk, hvor stort at faa være med at give Anledning til Sjæles Frelse! Gud vil velsigne alle til Tjeneste for sig, bare tag imod Tjenesten, og Velsignelsen skal komme i sin Tid. Giv bare ikke op, hold fast i Tide og i Altide, og frem for alt, hold fast med Ven og Paafaldelse, og glæd dig til, at alle Ting tjener dem du gode som elsker Gud, thi han har en Hensigt med alle ting. (Rom. 12: 12).

Saa en kærlig Gilsen til alle Venner og Kende-
te fra eders i Herren forbundne,

Th. Heidenstrøm.

Bodø, Norge.

Menneskets Natur.

(Forsat fra Side 9.)

Kun Hentydning til een Ting, medens Paulus taler om noget aldeles forskelligt. Benævnelserne „dødelig“ og „udødelig“ anvendes i Skriften paa legemlige Tilstande. Det er Legemet, som er dødelig; Sjælen beskrives aldrig paa denne Maade „dette dødelige skal føre sig Udødelighed“ paa Opstandelses Dagen. Kristus i sin Rødsaaftagelse var i Besiddelse af et dødeligt Legeme, men har nu opstaaet med et forherliget, udødeligt Legeme, „som Førsteegrøde af de hensejede“ og „Døden hersker ikke mere over ham“ (Rom. 6: 9); derfor har han „alene Udødelighed“. Endog Gud og Englene har ikke denne „Udødelighed“; Kristus „alene“ er i Besiddelse af den. Men Bibelen lærer dog, at Sjælen overlever Legemets Død og er bevidst, den samme Være, som Filosoferne lærer i deres Brug af Benævnelsen: Sjælens Udødelighed.

Nu ved Slutningen af denne Artikel ønsker jeg at henlede eders Opmærksomhed til hvilket Forhold denne Være om Sjælens Overlevelse har til Læren om aandeligt og evigt Liv i Kristus. Kristus repræsenteres som Livgiveren. „Seg er kommen, for at de skulde have Liv og have Over-

flod" (Joh. 10: 10). „Dg I ville ikke komme til mig, for at I kunne have Liv" (Joh. 5: 40). Vi maa dog lægge Mærke til, at Udtrykket „Liv" bruges for at betyde mere end een Ting, og dersom vi ikke „rettelig lærer Sandhedens Ord" vil vi snart staa besyldt for at forvrænge Skriften. Hvilket Slags Liv kom Jesus for at give? Naturligt Liv? Nej; thi dette havde Mennesket allerede. Svar: „Dg dette er Vidnesbyrdet, at Gud har givet os evigt Liv; og dette Liv er i hans Søn. Den, som har Sønnen, har Livet; den, som ikke har Guds Søn, har ikke Livet" (1 Joh. 5: 11, 12). Hvad er „evigt Liv"? Lad Guds Ord svare: „Men dette er det evige Liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og den, du udsendte Jesus Kristus" (Joh. 17: 3). „Thi de skal alle kende mig. . . . siger Herren; thi jeg vil forlade dem deres Skyld og ikke ydermere komme deres Synd i Hu" (Jer. 31: 34). „Evigt Liv" staar ikke i nogen Forbindelse med det naturlige Liv eller Menneskets Eksistens i en fremtidig Tilværelsestilstand, men beskriver en velsignet Tilstand af aandelig Forening med Kristus igennem det ny Testaments Frelse.

At dette er den sande Betydning af Livet vi modtager gennem Kristus vises ved at betragte „Døden" med hvilken den sammenlignes. Det siges, at Kristus har „tilintetgjort Døden, men bragt Liv" (2 Tim. 1: 10). Hvilken Død er dette? „Den Sjæl, som syndet, den skal dø" (Ezek. 18: 20). „Men den, som lever efter mine Lyster er levende Død" (1 Tim. 5: 6). „Dg saa eder, da I var døde ved eders Overtrædelser og Synder" (Ef. 2: 1). „Dgaa eder, som var døde i eders Overtrædelser. . . . gjorde han levende" (Kol. 2: 13).

Nu denne Død, som Kristus tilintetgjorde, der hentydes til i disse Skriftsteder, var ikke Enden paa Sjælens bevidst Eksistens engang i Fremtiden, men betyder en Stilling eller Tilstand i hvilket Folk levede i denne Verden; derfor (læg Mærke til dette) „Livet" som blev givet dem, gav dem ikke Magt til at leve i bevidst Eksistens paa en vis Plads eller i en vis Tid engang i Fremtiden, men var en nuværende og aandelig Virkelighed. At „kende Gud," og at leve i nær Samfund med ham er den normale Sfære af Sjælens Glæde, som beskrives i Bibelen, som aandelig „Liv"; men, min kære Læser, at være i den Tilstand hvor „eders Mær-

gerninger gør Skilsmisse imellem eder og imellem eders Gud" (Es. 59: 2) mener at blive udelukket fra guddommelig Naade— „død i Overtrædelser og Synder."

I deres Forsøg paa at gendrive Lærdommen om Sjælens iboende U dødelighed, lægger Materialister og de, som tror, at Sjælen kommer i en ubevidst Tilstand efter Døden, megen Vægt paa disse Skriftsteder, som beskriver Jesus som Livgiveren saasom: „Den, som har Sønnen har Livet; den, som ikke har Guds Søn, har ikke Livet" (1 Joh. 5: 12), o. s. v.; men ved at anvende „Liv" paa denne Naade beviser de for meget for deres Teori; thi dette Liv, som Jesus giver, siges at være en nuværende Erfaring og Virkelighed, og derfor helt modbeviser Læren om, at Sjælen sover efter Døden.

Vi vil lægge Mærke til Sammenhængen af det sidst nævnte Skriftsted paa hvilket de bygger. „Den, som tror paa Guds Søn, har Vidnesbyrdet i sig selv—" nu værende Erfaring (B. 10). „Dg dette er Vidnesbyrdet, at Gud har givet os evigt Liv"— nuværende Erfaring (B. 11). „Den, som har Sønnen har Livet"— ikke vil faa engang i Fremtiden, men „har" (B. 12). „Dette har jeg skrevet til eder, for at I skulle vide, at I har evigt Liv"— nuværende Erfaring (B. 13). Se ogsaa 1 Joh. 3: 14: „Vi vide, at vi er gaaede over fra Døden til Livet." „Den, som hører mit Ord og tror den, som sendte mig, har et evigt Liv og kommer ikke til Dom, men er gaaet over fra Døden til Livet" (Joh. 5: 24). „Dette Liv"— „evigt Liv"—er paa Betingelser; men vi har det nu dersom vi tror paa Kristus. Dersom disse Skriftsteder havde nogensomhelst Forbindelse med Sjælens virkelig og bevidst Eksistens, saa nedriver de for altid den falske Lære om, at Sjælen sover; for „evigt Liv" som man modtager fra troende nu kunde kun være virkelig, evigt, paa den Vermulsel, at de retfærdiges Sjæle lever i en bevidst Tilstand efter Døden.

—Lad dig ikke i noget Punkt forføre af Verden, det er Manden i dig, som skal overbevise Verden.

—At som du er og forbliver forskæftet for Verden, vil ogsaa Verden være og forblive forskæftet for dig.

EN HERLIG ANLEDNING TIL AT SPREDE EVANGELIET!

Et speciel Tilbud paa "Evangelii Basun."

FRA DEN 15de NOV. 1916, TIL DEN 1ste MARTS 1917.

VORT MAAL: "En fordoblet Subskriptionsliste i Aaret 1917."

Tror du vi kan naa dette Maal?

HVIS DU VIL SKAFFE EEN ELLER FLERE ABONNENTER KAN VI NAA DET.

Lad alle vore Læsere forene sig i at arbejde med Liv og Sjæl i denne **Kampagne**, med dette Maal for Öje: at faa Sandheden indført i saa mange nye Hjem som muligt.

TILBUD NR. 1.

Evangelii Basun for et Aar	-	-	\$1.00
og en af de følgende Bøger indbunden i			
Shirtingsbind	-	-	\$1.00
Væsentlige Bibel-Emner			
Hjem, Helbred og Lykke			\$2.00
Veien til Frelse og Fred			

BEGGE TO

FOR KUN

\$ 1.25

Fra Skandinavien 4.50 Kr.

TILBUD NR. 2

Evangelii Basun for et Aar	-	-	\$1.00
og en af de følgende Bøger med	-	-	\$.40
Papiromslag			
Væsentlige Bibel-Emner			\$1.40
Veien til Frelse og Fred			

BEGGE TO

FOR KUN

\$ 1.00

Fra Skandinavien 4.00 Kr.

TILBUD NR. 3

Evangelii Basun for et Aar	-	-	\$1.00
og de følgende Bøger			
Tro, Haab og Kærlighed	-	-	.25
Kristelig Vandel	-	-	.10
En Religiøs Ordveksling	-	-	.10
			\$1.45

ALLE FOR

\$ 1.00

Fra Skandinavien 4.00 Kr.

De, som sender Subskriptioner til Canada eller Skandinavien, bör indlægge 25

Cent ekstra paa hvert Tilbud for Porto.

PRÆMIER TIL ABONNENTSAMLERE.

Til dem, som indsender Subskriptioner giver vi følgende Præmier, foruden Bøgerne, som sendes til Subskribenterne.

For at skaffe 2 Abonnenter	-	-	-	1 Kalender
For at skaffe 4 Abonnenter	-	-	-	En hel Aars Subskription paa Bladet
For at skaffe 6 Abonnenter	-	-	-	To hel Aars Subskriptioner paa Bladet.

TAG ANLEDNING AF DETTE BILLIGE TILBUD TIL AT SKAFFE DIG SELV ELLER NOGEN ANDEN ET GODT BLAD FOR ET AAR OG EEN ELLER FLERE GODE BØGER.

EVANGELII BASUN PUB. CO.

ST. PAUL PARK, MINN. U. S. A.

Søndagskolen.

Lektie. 9.

Marts 4, 1917.

Jesús bispiser fem Tusinde Mænd.

Joh. 6: 1—21.

Gyldebrev: Giv os i Dag vort daglige Brød.
—Matt. 6: 11.

Tid og Sted: Nogen Tid er gaaet siden Jesus helbredte den syge Mand ved Bethesda Dam. Jesus og hans Disciple er igen i Galilæa. De havde sat over Søen og gik ind i en bjerget Egn. Her paa Siden af Bjerget blev denne store Mirakel udført som omtales i vor Lektie i Dag. Ved Aftenstid vendte Disciplene tilbage til Søen og vilde indskibe sig for Kapernaum. Under denne Rejse om Natten og midt under en Storm, nærmede Kristus dem, gaaende paa Vandet.

1. Derefter drog Jesus over til hin Side af Galilæas Sø, Tiberias-Søen.

2. Og en stor Skare fulgte ham, fordi de saa de Tegn, som han gjorde paa de syge.

3. Men Jesus gik op paa Bjerget og satte sig der med sine Disciple.

4. Men Baassen, Jødernes Højtid, var nær.

5. Da Jesus nu opløstede sine Dine og saa, at en stor Skare kom til ham, sagde han til Filip: „Hvor skulde vi købe Brød, for at disse kunne saa noget at spise?“

6. Men dette sagde han for at prøve ham; thi han vidste selv, hvad han vilde gøre.

7. Filip svarede ham: „Brød for to Hundrede Denarer er ikke nok for dem, til at hver kan saa noget lidet.“

8. En af hans Disciple, Andreas, Simon Peters Broder, siger til ham:

9. „Her er en lille Dreng, som har femt Vugbrød og to Smaafiske; men hvad er dette til saa mange?“

10. Jesus sagde: „Lader Folkene sætte sig ned;“ og der var meget Græs paa Stedet. Da satte Mændene sig ned, omtrent fem Tusinde i Tallet.

11. Saa tog Jesus Brødene og takkede og uddelte dem til dem, som havde sat sig ned; ligesledes ogsaa af Smaafiskene saa meget, de vilde.

12. Men da de var blevne mætte, siger han

til sine Disciple: „Samler de tiloversblevne Stykker Sammen, for at intet skal gaa til Spilde.“

13. Da samlede de og fyldte tolv Kurve med Stykker, som bleve tilovers af de fem Vugbrød fra dem, som havde faaet Mad.

14. Da nu Folkene saa det Tegn, som han havde gjort, sagde de: „Denne er i Sandhed Profeten, som kommer til Verden.“

Hvorfor han prøvede Filip.— For mange Dage havde Disciplene fulgt Jesus. De havde været sammen med ham, da han lærte Skaren, og da han helbredte deres lidende Medmenneker. De havde set hans dybe Interesse i de trængende; de vidste, at intet paafaldende Tilfælde havde opstaaet som Jesus ikke var i Stand til at møde. Og dog fulgte de ham skælvende, bange for at tage eet Skridt foran deres Herre. Tiden kom, da Kristus ønskede at prøve Filip. Idet han saa Skaren og vidste, at de havde været uden Føde for tre Dage, sagde Jesus til Filip: „Hvor skulde vi købe Brød, for at disse kunde saa noget at spise?“ Filip vidste ikke, at Jesus forsøgte at prøve ham. Han saa paa Stillingen fra et menneskelig Standpunkt. Uden Tvivl var Forslaget vigtigt. Brød for denne Skare! Ja—men Filip glemte for Tiden, da en anden skare meget større en denne, gik gennem en Ørken, uden saa meget som noget Brød og Fiske. De blev rigeligt sørget for med Brød fra Himmelen; og disse maatte ogsaa forserges med Brød ved Guds tjenende Haand.

Vi undres over Filips Langsomhed til at fatte Ting fra et aandeligt Standpunkt som først saa hurtigt anerkendte Kristus som „ham, hvem Moses i Loven og ligesaa Profeterne har skrevet om.“ Filip var tilbøjelig til at optage Ting bogstaveligt. Han havde ikke endnu lært at se med Troens Øje, som skuer gennem Umuligheder til den mægtige Gud, som kan sørge for os og beherske enhver Omstændighed i vort Liv.

Brød for Skaren.— Mennesket lever ikke af Brød alene, heller ikke lever han af Guds Ord alene. Ligesom Guds Ord giver Næring til den aandelige Del af vort Væsen—Sjælen, saaledes giver Brød Næring til den legemlige Del af vort Væsen—Legemet. Kristi Værdighed i Verden var at give Liv til Menneskets Sjæl.

dog var han ikke ligegyldig overfor deres legemlige Behov. Han vidste, at Mennesket ikke kunde tage imod den aandelig Hjælp de trængte til, medens deres Legemer var beflemret med Sygdom eller Sult.

Kristi Tjenere har lært, at man kan naa Inddivider meget lettere med Evangeliet, naar man først viser Interesse i deres timelige Behov. Det er godt, at vi bærer Frugt og „votter i al god Gerning.“ Mange Mennesker i Verden i Dag er hungrig, daarlig klædt og mangler Livets Nødvendigheder. Vi, som er bedre stillet, burde have Medfølelse for dem og burde forsøge at hjælpe dem paa enhver mulig Maade.

Kristus vægrer sig ved at tage imod verdslig Værdi.— Denne underfulde Mirakel bevægede Folket, som saa den til at anerkende Kristus som den lovede Messias og at lægge Planer til at gøre ham til Konge. De ventede, som Disciple, og saa gjorde, at den kommende Messias vilde genoprette Israels Rige og sidde paa Davids Trone.

Jesús vidste, at de havde til Hensigt at tage ham med Magt og gøre ham Konge, og derfor trak han sig tilbage og gik længere opad Bjergene, hvor han kunde være alene med Faderen. Han vidste hvor vakkende var hans Efterfølgere—endskønt de ophøjede ham i Dag vilde de maaske haane ham i Morgen. Men Gud er uforanderlig; dersom vi bevare hans Bejse, vil han bevare os i Fristelser og Forsøgelser, eller hvad der hænder os.

Det stormfulde Hav.— Efter Jesús forlod dem, rejste Skaren bort og Disciplene vendte tilbage til Søen. Her gik de ombord et Skib, og sætte Sejl for Kapernaum. Natten overfaldt dem, og med den en voldsom Storm. Medens de arbejdede med Rødderne, som kastede dem omkring, saa de noget, der gav dem mere Skæk end gjorde det stormfulde Hav. Et Menneskes Form, lig deres Mester kom imod dem gaaende paa Vandet. De raabte ud i Frugt, men Svaret, de fik beroligede dem, og med Glæde modtog de ham i Skibet.

Spørgsmaal: 1. Hvorfor fulgte Skaren Jesus? 2. Hvor længe fulgte de ham uden at tage Mæring til sig? 3. Hvorfor talte Jesús til Filip denne Gang? 4. Hvad betød Filip's Svar? 5. Hvem bragte Brødet og Fisken af

hvilket Miraklen blev udført? 6. Hvilken Birkning havde Miraklen paa Skaren? 7. Hvorledes tog Jesús imod deres Vifald? 8. Fortæl om Erfarungen paa Søen.

Tanker fra et Ungdoms Møde i St. Paul Park, Minn.

Emne: Tanker fra Moses's Liv.

Moses var just Manden for Pladsen, og endskønt han fremsførte mange Undskyldninger, sørgede Gud for, at han fik, hvad han manglede, saa at han kunde fuldføre, hvad Gud havde kaldt ham til at gøre.

Vi maa være ydmygge ellers kan Gud ikke kalde os til at fylde ansvarsfulde Pladser.

Det glæder Herren, at vi kommer til ham; derved kan vi lære Guds Vilje at kende.

Herren havde en dobbelt Hensigt i at forhærde Faraos Hjerte: først, at hans Navn kunde blive forherliget, at Egyptens Folk kunde se, at han var Gud; andet, at saa nogle Lærdomme til Moses. Disse Vanskeligheder og Prøvelser fik Moses til at bede inderligt til Gud om Hjælp.

Det siges, at Moses var sagtnodig fremfor alle Mennesker paa Jorden.

Ved at vi møder Vanskeligheder, kommer vi nærmere til Gud; og saaledes gennem os kan andre lære at kende Gud bedre.

Gud kendte Moses's Fejl og Mangler, da han kaldte ham.

Jordi vi ikke kan gøre alt, maa vi ikke tænke, at vi slet intet kan gøre.

Gud opmuntrede Moses ved at fortælle ham, at han var Herren.

„Bibler, som læses uden Bøn; Prædikanter, som høres uden Bøn; at indtræde i Vægtstrib uden Bøn; Venstrib, som stiftes uden Bøn; at flynde igennem vore daglige private Venstrib uden at vort Hjerte er rigtig med—disse er den Slags nedadgaaende Trin, som mangen en Kristen stiger ned til en Tilstand af aandelig Lammhed, og naar dette Punkt hvor Herren tillader ham at faa et voldsomt Fald.“

„Veder vi fordi Bonnen er een af de bedste Middler til Gæde og Tilfredshed.“

—Udvalgt af Laura C. Lindell.

Evangelii Basun

Sandhed

Renhed

17de Aarg. Onsdag, den 21de Februar 1917. Nummer 8.

Jeg er med dig.

Frygt ej, jeg er med dig!
Det var Lyset, som
Dig en mægtig Stjerne
Over Verden kom.
Gjennem Rattens Mørke
Stråler Løstets Ord:
Jeg vil aldrig slippe
Den, som paa mig tror.

Roser trindt omkring mig
Blomstre kan og dø;
Himlen end dog ejer
Ewig Blomsterfrø.
Jesús, Saron's Rose,
Ewig Blomsterflor
Du i Naadens Solskin
Giver den, som tror.

Skjult paa Bejen for mig
Hæder ligger nær,
Men min Jesu Stemme
Lyder: Modig vær!
Og mit Hjerte synger
I Guds Tællefor:
Aldrig Jesus slipper
Den, som paa ham tror.

11b.

"Hellig-
ge Dem i
Sandhe-
den; Dit
Ord er
Sand-
hed" (Joh.
17: 17).

"J er
alle rede
rene paa
Grund
af det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der" (Joh.
15: 3).

Evangelii Basun Publishing Company
St. Paul Park, Minn., U. S. A.

En underfuld Frelser.

W. S. M. Wallev.

Med skarpe, profetisk Blik, blev det tilladt Esajas at se ned gennem Tidsalderne til Tiden, naar denne underfulde Frelser vilde komme og tage paa sig Ledelsen af hans Folk og drage Omjerg for alle dem, som vilde sætte deres Tillid til ham. Han spaaede om denne underfulde Begivenhed i de følgende smukke Ord: „Thi et Barn er os født, en Søn er os given, og Tyrstendommen skal være paa hans Skulder, og hans Navn kaldes Under, Raadgiver, vældig Gud, Evigheds Fader, Fredslyste“ (Es. 9: 6)

Gennem Adams Fald, blev hele den menneskelige Familie indviklet i Synden, og trængte faare til een, som vilde udjone for deres Synder, og at befrie dem fra Sjendens Magt. Menneskets første Forsøg paa at staa imod Syndens og Satans Magt havde faaet Fejl; derfor var han i Behov af een, som vilde hjælpe ham til at staa. Derfor bestemte Gud at sende sin enbaarne Søn til at iageløse fra Lovens Forbandede og Syndens Magt.

Aldrig kunde der blive en mere underfuld Forlovningsplan end Frelseren bragte til Lys og bevirke; den var saa underfuld at hverken Mennesker eller Engle kunde forstaa den. Englene ønskede at se ind i denne Plan, men det blev ikke tilladt dem; og endog blev den tilbejbragt for at den faldne Menneskeslægt kunde se dens herlige Betsignelser. Pris ske Gud!

Al Magt i Himmelen og paa Jorden blev tilladt ham. Denne underfulde Magt blev aabenbaret i at helbrede de syge, aabne de blindes Øjne, give de Døve Hørelsen tilbage, at lindre de lidendes Smerter, at uddrive Djævl, og paa mange andre underfulde Maader, hvilket beviser hans Guddommelighed, og derfor ogsaa hans Overlegenhed over Menneskeheden. Han aabenbarede ogsaa sin Magt ved at tilgive Synder og give aandelig Liv til Sjæle, noget som Mennesket aldrig har været i Stand til at gøre. Dette Arbejde var i Virkeligheden mærkværdig og underfuld.

Mange, som var hos ham, medens han var her paa Jorden sammen med ham kunde ikke fatte, at han var Frelseren, som kom for at frelse dem fra deres Synder. Endog i Dag er

der mange, som forkaster ham som om han var ikke deres Opmærksomhed værdig, og saaledes foragter de deres eneste Haab om Frelse, idet de realiserer ikke at hans frelsende Magt er underfuld og overgaar det naturlige Menneskes Opfattelse.

Kære Synder, stød ham ikke bort; men tag imod ham som din Frelser, og han vil være en underfuld Frelser til dig. Han vil tage bort dine Synder, helliggøre din Natur, og helbrede dine Sygdomme. Dette har han gjort for andre og vil gøre det samme for dig. Han vil bære dine tunge Byrder og Betsigninger, tage bort din Sorg, og give dig Glæde og Fred, som du aldrig før har kendt. Den retfærdiges Sti vil blive en behagelig Virkelighed for dig og de underfulde Ting, som Herren vil vise dig i hans betegnede Ord vil være en Fæst for din Sjæl. Du vil opfare med Ringer for Træ og træ over enhver Sjende. Og naar du saa har kæmpet den sidste Kamp her paa Jorden, vil han tage dig hjem til at være hos ham, hvor der ikke vil være mere Synd og Strid, ingen Smerter eller Sorg, men Glæde og Fred for evigt.

Naar en Synder bliver født paa ny bliver han en ny Skabning i Kristus Jesus. Det gamle er forbigaet, og alt er blevet nyt. Det guddommelige Liv er blevet dannet inden ham. Han er blevet en Deltager af det guddommelige Natur. I Sandhed er denne Frelser værdig at blive kaldt Under!

Hans Godhed aabenbares paa ti tusinde Beje. Han har sørget rigeligt for alt og hans Forradskammer er utømmelig. Hans Miskundhed er bedre end Livet og varer evindeligt. Han er Verdens Lys. I ham er der intet Mørke. O tag imod ham i Dag!

Paa hvilken underfuld Maade har han ikke sørget for os. Hans Frelsesplan omfatter alle Menneskets Behov for Sjæl og Legeme, og giver Glæde, Fred og Hvile til Sjælen i dette Liv, og i det kommende Liv faar vi en Volig i Himmelen.

Svorteseds at prøve vor Kristendom.

Paulus, som vidste paa hvem han troede, og som agtede „endog alt for Tab imod det langt højere, at kende Kristus Jesus,“ lærte ikke, at

for at være en Kristen, bør man kun holde de udbortes religiøse Former og blive Medlem af en vis Menighed. Tværtimod giver han os at forstaa, at en Kristens maa være Kristus lig i Aand og Praxis. Disse er hans Ord: „Vorder mine Efterfølgere, ligesom ogsaa jeg er Kristi!“ „Blive ligedannet med hans Søns Viliede.“ „Det samme Sindelag være i eder, som ogsaa var i Kristus Jesus.“

Det var Kristi Mad og Drikke at gøre sin Faders Vilje, endog under de mest smertefulde og selvfornægtende Indflydelse. Han bad meget og var meget hengiven. Han var rig paa Naade og Kærlighed mod Mennekeslægten, sagtnodig og ydmyg, venlig og velvillig, retfærdig, barmhjertig og medlidende; en pligt-tro Søn, en tro Undersaat, og en trofast Ven. Han var taalmodig og resigneret, men endog uforsædet og tapper under Lidelse; fristet, men dog uden Synd. Han „gik omkring og gjorde vel.“ At være en Kristens i Ordets fulde Betydning, er at være Kristus lig i alle disse Ting.

Mine Venner, hvorledes bestaar vor Kristendom denne Prøve? Kan andre se, at vi tilhører Kristus, fordi vi lever som han gjorde, og ved at vi aabenbarer samme Sindelag og Aand? Al, hvor mange kommer ikke tilfotte! Der-

for de er Kristi Efterfølgere, hvor er den brændende Hengivenhed, den dybsøt Guds Kærlighed, den Iver for at han kan blive æret, den Resignation til hans Vilje, den utrættelig Virksomhed i at gøre godt mod alle, den Selvfornægtelse og det himmelske Sind, som Jesus aabenbarede medens han var her paa Jorden? Derfor vi er blottet for disse Dyder, og endog falder os selv Kristne, bringer vi ikke Stamt over Kristi Navn?

Kristens Karakter betyder mere end just at holde visse udbortes Former. Det betyder det højeste Fortræffelighed i alt. En Kvinde, derfor han er det i Ordets fulde Betydning, er en Legemliggørelse af de nyttige og forædlende Dyder. Han er maadeholden, retfærdig, velvillig, sagtnodig, mild, fredelig, og i alt samvittighedsfuld. Han fylder med Gode enhver Plads eller Stilling, som han bliver kaldt til at fylde, enten i det offentlige eller private Liv, hjemme eller borte. Kun saa vidt som han handler saaledes, og intet længere, er han en trofast Efterfølger, af Kristus.

Mine elskede, lad os ikke sætte saa megen Gode i at blive kaldt en Kristens, som at ære og forskønne dette herlige Navn.

Fra „Gospel Trumpet.“

Tro.

Uddrag af en Prædiken holdt af Morris C. Johnson i Norway Lake, Minn.

Mennekesnes Tvivl og Bantro forboldte Kristus mere Sorg end noget andet, som smødt ham her paa Jorden. Intet kunde bedrøve Forældre mere end at opdage, at deres Barn havde tabt Tillid til dem. „Siger jeg Sandheden tror I mig da ikke?“ sagde Jesus til en Forsamling af Jøder i Helligdommen. Bantroen udspringer fra et syndigt Hjerte. Den tilfidesætter Kristus, vanærer og hader Gud. Derfor een Synd er større end en anden, saa er Bantroen den største.

Hvad er Troen?

„Troen er en Fortrøstning til det, som haaes, en Overbevisning om Ting som ikke sees“ (Jeh. 11: 1). Allet var, efter min Mening, en af de største af Troens Helte. Han havde ikke meget til at opmuntre Troen. Kun et Løf-

te. (1 Mos. 3: 15). Men Troen forlanger ikke meget. Den er ikke fordringsfuld. Troens Indflydelse er uendelig. Allet har sovet med sine Fædre Tusinder af Aar, dog siger Bibelen: „Han taler endnu efter sin Død.“ Det er muligt at behage Gud, men uden Troen er det umuligt.

Troens Grundvold.

Den har saa mange Fiender og bliver angrebet saa heftigt saa det er nødvendigt for den at have en fast og ubevægelig Grundvold. Vi har, Gud være lovet, en fast Klippe, en sikker Grundvold i Kristus og Ordet. Skepticismens Skylregn vil falde. Bantroens Floder vil komme og dens Vinde blæse men Troen staar fast thi den er grundfæstet paa Klippen. Derfor flere hjemvendte Amerikanere i Norge og S-

Kunde se nogen Forandring i Forholdene i det gamle Land i den Tid de havde været i Amerika. „Jo," svarede de, „men der er noget som staar uforandret og det er de norske Fjelde." Da tænkte jeg paa Skriftstedet, som siger: „Hverge kunde vel vige, og Søje roffes, men min Værdsfærdighed skal ikke vige fra dig, og min Treuspagt skal ikke roffes, siger Herren din Forharnet." Pris ske Gud! Vi lever i en Tid, fæle Sjøfænde, da det er nødvendigt at være godt jadtastet. Det første Djævelen forsøgte var at svække Menneskets Tillid til hvad Gud havde sagt. Vi møder mange aandelige Krøplinger. En forhenværende Bæftelsprædikant i Sverrig, en Mand hvis Arbejde resulterede i Eskarer af Sjæles Frelse, taler nu for Gudsbespotternes og Fritænkerens Sag. Færrerne i Verden er mange. Men under den, som tror er de evige Armer. Hans Fod glider ikke.

Troens mest fremtrædende Gindringer.

Jeg skal kun nævne fire.

1. Uvidenhed. „Hvorledes skulde de tro dersom de ikke havde hørt? og hvorledes skulde de høre uden der er nogen som prædiker?" Ordet er Guds Vidnesbyrd. Endnu har det ikke blevet bevidt, at Vidnesbyrdet er falsk. Troen tager imod dette Vidnesbyrd. Ordet fremholdt under Helligaandens Salvelse frembringer Tro, og Troen frelser Sjælen og smelter Hjertet. Sandheden holdes tilbage, Ordets Lys faar ikke Lov til at trænge ind. Derfor er det saa mørkt i mange Hjærter.

2. Egoisme. „Hvorledes kunde I Tro, I som tager Væ af hverandre, og den ære som er fra den eneste Gud søger I ikke" (Joh. 5: 44). Dersom vi var mere ydmyge, mere død til

Selvet kunde Herren udrette større Ting gennem os. Derfor er det, maaske, at vore Bønner er og forbliver uheft.

3. Vanfærligheder blandt Brødre. Hvorfor staar der i Forbindelse med guddommelig Selvbedelse, at vi skal befænde Synderne for hverandre og bede for hver andre? (Jaf. 5: 16). Fordi Herren ikke vil høre os dersom der ikke er Harmoni og Enhed blandt dem, som beder. Men „den retfærdiges Bøn fornaar meget, naar den er alvorlig."

4. Mangel paa Barnlighed. Vi er alt for teoretisk. I Tro skulde vi være som Børn. Pi-gen, som bad om Regn kom ned ad Trappen slæbende en Paraph efter sig. Hun havde Tro. Det er ofte, at nyfrelste Sjæle modtager flere Bønshørelser end gamle Kriitne. Hvorfor? Fordi de er mere barnlige.

Troens Frugter.

Den bringer os Frelse og evigt Liv. Den adskiller os fra Verden. „Ved Tro blev Abraham Udland i Forjættelsens Land, som i et fremmed Land." Mange vilde leve for Gud dersom de ikke befævede at sige Verden farvel. Men deres syndige Fornøjelser og Øyster vil de have med sig. Men for dem, som har lært at tro paa Gud, er intet Offer for stort; ingen Vej for trang. Noget af det herligste, synes jeg, som er skrevet om dem, som troede Gud staar i Heb. 11: 13: „I Tro døde alle disse." Herligt er det at leve for Gud her paa Jorden, men endnu herligere skal det blive, naar vi lægger bort trætte Gøved ned og vaagner i det Land, hvor ingen skal blive syg eller dø. Et højere Maal kunde et Menneske ikke naa.

Livet i og for Gud.

Stemmer din Befendelse og dit Liv overens?

Af W. D. Coplin.

„Dersom nogen synes, at han dyrker Gud, og ikke holder sin Tunge i Tæmme, men be- drager sit Hjerte, hans Gudsdyrkelse er forgæves" (Jos. 1: 26). Fra dette Skriftsted lærer vi, at det er muligt for et Menneske at give sig ud for at være, eller synes at være det,

som han i Virkeligheden ikke er.

Nogen har sagt, at en Kriitens Liv skulde være prydet med alle Dyder; saa at hans Hjerte maa være ligesom hans udvortes Liv synes for Menneskene at være. Hvor tilbøjelig er Menneskehjertet til at vaage forsigtigt over det udvortes Liv, med Tilfædsættelse af „Hjertets skjulte Menneske."

Der er meget ydre Kristendom i Verden i Dag. Menneffer synes at være religiøse, men hvorledes er deres Hjertes Tilstand? Hvor er de Dyder, som præger en sand Guds Efterfølgere? Har man tabt dem af Syne i et Forsøg paa at optræde rigtig indfor Menneffer? Vi er befalet at udvise i vor Tro Dyd; i Dyden Kundskab; i Kundskaben Afholdenhed; i Afholdenheden Udholdenhed; i Udholdenheden Gudsfrugt; i Gudsfrugten Broderkærlighed; i Broderkærlighed Kærlighed til alle. Derfor vi ikke er i Besiddelse af disse Dyder er vor Kristendom forgæves. For at have Gæld i Guds Tjeneste, maa vi forsøge at vokse i disse Dyder og det guddommelige Liv, som Gud har indplantet i os.

Derfor vi for Menneffe synes at være meget gudsfrygtig, men om vi i Virkeligheden ikke er saa, vil vi ikke være falske og utro ved hans Aabenbarelse? Det siges, at Herren vejer Hjernerne. Han kender enhver hemmelig Rilde og Bevæggrund, som har Indflydelse over vort Liv i den nuværende Verden. I Betragtning af dette, burde vi ikke bevare vort Hjerte fremfor alt?

Vi er befalet at vokse i Naaden, men derfor vi ikke er forsigtig vil vor Bæst blive hindret og medens vi maaske vil beholde vor Befendelse, kan vort Hjerte være helt flottet for Guds Naade. Vore Venner vil maaske ikke være i Stand til at skønne vor sande aandelige Tilstand, og endog de troende tror, at vi er frelst, men, hvorledes ser Gud paa os? dette er det vigtigste Spørgsmaal.

Har du nogenfinde standset og tænkt paa hvorledes du virkelig tager dig ud for ham? Ransager du dit Hjerte og Liv engang imellem? Kan du sige med Psalmisten: „Jeg vil tale i mit Hjerte, og min Mund skal granske.“ Kender du og forstaar du dig selv, dine Bevæggrunde, dine Begær? Derfor du ikke gør, kunde du, Maaske ved at ransage lidt vil du finde en forbausende Mangel paa Mandelighed.

Maaske din Tro er ikke saa stor som den engang var, eller din Glæde og Fred har storligen aftaget. I Tilfælde af, at saaledes er din sande Tilstand burde du vide det, for at du kan finde et Middel mod det-med det samme.

Det kan være at du glæder dig ikke ved din Bøn i Enrum saa meget som du plejede; maafe du har næsten helt ophørt med det, men aligevel synes det for andre, at du er aandelig. Kan det være muligt, at du har været mere interesseret i de udbortes Former af din Gudsfrugt end du har været i det skjulte Liv? Om saa er, maa du vaagne op, ellers vil du snart miste dit Haab om Himmelen, og den Sejerspris du saa meget ønsker at faa.

Derfor de retfærdige neppe frelses, hvad vil Enden blive for dem, som bliver lumne og ligegyldige i deres Herres og Mesters Tjeneste? Lad os agte paa os selv; lad os vaagne for at ikke Satan paa en listig Maade skal berøve os vor Arv og vor Krone. Lad os se til at vi Dag for Dag er i det indre hvad andre synes vi er som den højeste Guds Tjener.

Bønnens Magt

Ingen Livsfjildring har været mere lærerig end David Brainerds, den store Indianer-Missionær. Tid efter anden søgte og fik han den helligste, inderligste Omgang med Gud, dog aldrig bare for sig selv. Læg Mærke til hver Linje af denne hans Dagbog:

„19. April. Jeg udfondrede denne Dag til Faste og Bøn til Gud om hans Naade, særlig om Beredelse til mit Arbejde i hans Tjeneste, at han vilde give mig guddommelig Hjælp i min Beredelse til dette store Værk og i sin Tid sendt mig ud i sin Høst. Saa søgte jeg da om Morgenen at bede om hans guddommelige Aarvarelse i Dagens Løb, og det ikke uden Liv og Kraft. Om Formiddagen erfarede jeg Guds Kraft til at bede for dyrebare udelige Sjæle, for min dyrebare Herres og Frelseres Riges Fremgang i Verden, og naar søgte jeg en salig Hengivelse, Gudsvalse og Glæde ved Tanke paa, om jeg kunde udjage nogen Vanstædighed, nogen Lidelse, ja selv Døden under mit Arbejde for Riget. Jeg havde stor Frimodighed til at bede for Hedningernes, de Armes Oplysning og Omvendelse. Om Aftenen var Gud i Sandhed hos mig. O, det var i Sandhed et saligt Samfund! Gud styrkede mig saaledes til at kæmpe i Bøn, at jeg var ganske vaad af Sved, skjønt det var i en skuggefuld Krog, og Vinden blæste. Min Sjæl fyldtes af Deltagelse for Verden; jeg ligesom strakte mig ud efter Sjæ-

lene. Jeg tror, jeg kendte dybere Sympathi for Søndere end for Guds Børn, endstjønt jeg nærmest følte det, som om jeg kunde have tilbragt mit Liv i Bønneraab for begge Dele. Jeg erfarede stor Salighed i Omgangen med min dyre Frelser. Ikke nogen Sinds i mit Liv har jeg kendt saaledes løst fra denne Verden og saa hengivet til Gud i alle Ting. Af, at jeg altid maatte leve for og af min velsignede Gud! Amen, Amen!"

Ser er fandelig noget højt, som ligger langt over vor almindelige Erfaring, dette at bede sig saaledes ind i Kristi Lidelsers Samfund, i Delagtighed i hans Sved og Kamp i Gethsemane. Men dette er jo skrevet for saadanne, som længe efter at kende netop de høje og dybe Erfaringer om Gud. Og mærk da særlig disse ufsædvanlige Erfaringers Forhold til Evangeliet og Udbredelse og Sjæles Frelse.

Han, som i sin Bønnekamp ikke strævede efter nogen henrustet Veffuelse eller Mabenbarelse af Gud, men efter „Skarer af Sjæle," han fik, hvad han søgte. Thi underbar Kraft fulgte saa hans Prædiken. Der var Dage, da Guds Mand faldt paa disse stive, haardhjertede Indianere med saadan Kraft, at Snesevis faldt ned for hans Fødder som Græsset for Leen, saa at selv Missionæren forundrede sig og sagde: „I nogen Dag har vel været som denne, hverken før eller siden."

Brainerd havde mange Erfaringer om Fornælse i sit indre Liv gennem Bøn og Faste, og Mr. Edwards samler dem op i følgende, ejendommelige Fremstilling: „Blandt alle de Dage, han tilbragte i særlig Bøn og Faste, og hvorom han fortæller i sin Dagbog, gives der næppe nogen, som ikke direkte havde til Følge en tydelig Fremgang i Arbejdet og en mærkværdig Velsignelse med særskilt Indtrængelse fra den Helligaand. Ofte endog før samme Dag var til Ende." Ja, vi kan tillægge endnu mere. Beretningerne om Brainerds Faste og Bønner om Guds Kraft, og hvad der paafulgte, som var nedskrevet alene som hans egen Dagbog, men med Rette blev offentliggjorte efter hans Død, har været til stor Velsignelse for Verden. William Carey læste dem paa sin Skomagerbæm og kom til det Resultat: „Hvis Gud kan udføre slikt blandt Amerikas Indianere hvorfor ikke da ogsaa blandt Indiens Hedninger?"

Henry Martyn, den alvorlige Graniser i Cambridge i England, læste David Brainerds Dagbøger og blev derved drevet ud som Missionær i Østerland.

Edward Payson studerede dem og skrev 1847 i sin Dagbog: „Under Læsningen af Brainerds Livsfortælling fik jeg en højt alvorlig Længsel efter Delagtighed i hans Mand." Og hvem kan vel med alt dette for sig betvivle, at det er nyttigt i Faste og Bøn til Herren at vie paa Fornælse af sin aandelige Kraft?

—A. J. G.

Saa- og Høsttiden.

Af Hans Anderson.

Den jordiske Saatid—den travle Tid, i hvilken vor Pligter til Gud kan saa let forglemmes—er nu forhaanden, saa det synes mig passende at betragte vore aandelige Marker lidt.

De Ord, Jesus talte til sine Disciple, da de bad ham spise (Joh. 4: 31), har endnu ikke tabt deres Magt, og vil heller ikke saalænge Verden staar: „Jesus siger til dem: „Min Mand er, at gøre hans Vilje, som udsendte mig, og indbyrder hans Gerning. Sige I ikke: Der er endnu fire Maanedes, saa kommer Høsten? Se, jeg siger eder, opløfter eders Sæde og ser Markerne; de er allerede hvide til Høsten. Den, som høster, fear Løn og samler Frugt til et evigt Liv. Saa at de kunde glæde sig tilhømmen, haade den, som saar, og den, som høster. Thi her er det Ord sandt: „En saar, og en anden høster. Jeg har udsent eder at høste det, som I ikke har arbejdet paa; andre har arbejdet, og I er gaaet ind i deres Arbejde" (Joh. 4: 34—38).

Tanken, som jeg ønsker at frembringe er ikke Verden, som Marken, saaledes som den omtales i Matt. 9: 37 og Luk. 10: 2, men jeg ønsker at tale lidt om den Mark, for hvilken vi selv er ansvarlig.

De Ord, Jesus sagde: „Min Mand, er at gøre hans Vilje, som udsendte mig, og indbyrder hans Gerning" var et Sindbillede af hans Mark, som han alene kunde høste og for hvilken han alene var ansvarlig. Ethvert Guds Barn har en lignende Mark, stont ikke af saa stor Vigtighed eller Betødning, som Frelserens, men vor evige Vel beror alligevel paa hvore-

Des vi høster det, som af Gud er blevet saet paa denne Mark. Thi for denne er vi alene ansvarlig.

Derefter siger han til sine Efterfølgere, som ikke kendte den Mand, han spiste— „at gøre hans Vilje og fuldbyrde hans Gerning, som mig udsendte: „Sige ikke: Der er endnu fire Maanedere, saa kommer Høsten? Se, jeg siger eder, opløfter eders Øine og ser Markerne; de er allerede hvide til Høsten.“ Jesus havde saet Sæden, som havde bragt Frugt i dem og nu skulde de høste, hver paa sin Mark—deres Ansvar— „at gøre hans Vilje og fuldbyrde hans Gerninger.“ Marken var hvid, det er, fuld moden.—høj Tid for dem at være i Færd med Faders Gerning, og dersom ikke de høstede vilde Kornet fælde af og blive ødelagt. Saa ogsaa med vor Mark, thi: „Svo, som høster saar Løn og samler Frugt til et evigt Liv;“ men dersom vi høster ikke spildes Kornet. Lønnen er altsaa borte og det evige Liv tabt.

Lad os være arvaagne saa, at vi kan glæde os tilfammen, „baade den, som saar, og den, som høster.“

„Thi her er det Ord sand: En saar, og en anden høster. Jeg har udsendt eder at høste det, som ikke har arbejdet paa; andre har arbejdet, og I er gaaede ind i deres Arbejde.“ Jesus erklærede her, at det var ham, som saede Disciplenes Marker og nu skulde de høste deres Marker, som han havde saet (enhver sin egen) og saaledes nyde den fælles Blade;—at Saamanden kunde se Sæden springe frem og den, som ejer Marken se at den frembringer Vengæld til Saamanden (1 Kor. 9: 11) og ogsaa for os selv at spise (aandelig Føde) og til at saa andre Marker; et Ansvar, som hviler paa enhver.

Har du dine Øine opløftet, saa at du ser din Mark? den er hvid, og dersom ikke du høster straks, vil der gaa meget „Korn“ tilspilde, om ikke alt Saa for en Fremtid hos Gud.

Dersom du er sjælsat med et høste (og her er en liden Hemmelighed: Prædikanten—og alle i en mindre Grad—maa saa andres Marker idet han høster sin egen) sa var glad en forlyst dig i 2 Kor. 9: 10.

Bibelske belærende Emner.

„Det er Fuldbragt.“

(Joh. 19: 30.)

Af S. L. Johnson.

„Min Mad er at gøre hans Vilje, som udsendte mig, og fuldbyrder hans Gerning“ (Joh. 4: 34).

„Jeg har herliggjort dig paa Jorden ved at fuldbyrde den Gerning, som du har givet mig at gøre“ (17: 4).

„Da nu Jesus havde taget Eddiken, sagde han: Det er fuldbragt, og han bøjede Hovedet og opgav Ånden“ (19: 30).

Ved at betragte ovennævnte og mange andre Skriftsteder, ser man at Jesu Ord: „Det er fuldbragt,“ hentyder, identivisi, til hans Gerning paa Jorden, som nu, ved hans Død var færdig fuldbåret.

I denne Artikel er det ikke vor Hensigt at fremsføre en grundig Forklaring om Jesu Mission og Gerning paa Jorden, men hellere, i en

kortfattet Udkast, at fremlægge nogle væsentlige Punkter angaaende Jesu betydningsfulde Ord, og Begivenhederne, der ledte op til hans Død, og særlig da disse Ord i en saa synnerlig Maade vedrører Menneſkeslagens aandelige Velfærd i den Tidsperiode vi nu lever i. Vi beder om Læserens nøjsomme Opmærksomhed.

Kristus—Gensløseren.

„Gensløser,“ (dansk-norisk); „Redeemer“ (engelsk); fra de latinske Ord: „Re“ (Gætt), og „Emo“ (Købe); „Gaal“ (hebraisk): udriis. I løsladet ved Tilbagebetaling. Jesu Gerning paa Jorden bestod i at „helbrede dem, som havde et sønderkniust Hjerte, til at udraabe for de fjerne Frihed og for de blinde Vælsedelse, til at udraabe Herrens Velbehageligheds Navn og vor Guds Herrens Dag, til at troste alle Særende. Et andet Sted spaaede Esajas og sagde: „Da der skal komme en Gensløser for Zion og for dem, som omvender sig fra Overtrædelse.“ Jacob

figer Herren." Jesus kom til Verden for at igentøbe den faldne Mennefsesjagt. Han kom som Frelser for Jordens Befolkning, som ikke kunde frelse sig selv. Havde Mennefsket kunnet ridsri sig selv eller hverandre, havde en Genløser ikke været nødvendig. Ordet „Genløser“ fremfalder Tanken om et Bur, et Fængsel eller Fængenskab. For Exempel: Ordet Frelser indgive Tanken om en ufrelst eller usikker Tilstand. Mandens Frugter, Røddets Gerringer; evig Liv, evig Død; Lys, Mørke; Herlighed, Synd, o. s. v. Jesus var og er endnu Sjælens eneste Naab og evigt Liv. Han sagde: „Seg er Dø-
ren.“ Der er endnu den Dag i Dag mange som søger at komme til Faderen uden ved Jesus. Jøder og Mohamedaner og adskillige hemmelige Foreninger vil ikke høre noget af Navnet Jesus, det kæreste Navn der kunne udgaa over menneskelige Læber. Hvor sørgeligt! Men de kommer ikke til Faderen uden ved Jesus.

Frelse under den gamle Pagt.

„Thi da Loven kun har en Skygge af de kommende Goder og ikke Tingenes Skikkelse selv, kan den aldrig ved de samme aarlige Op-
re, som de bestandig frembar, fuldkomme dem, som træde frem dermed. Vilde man ikke ellers have ophørt at frembære dem, fordi de ofrende ikke mere havde nogen Bevissthed om Synden, naar de een Gang var rensede? Men ved Ofrene sker der for dem en Tilværelse af Synder. Thi det er umuligt, at Blod af Tyre og Bukke kan borttage Synder“ (Heb. 10: 1—4).

Obennævnte Skriftsteder taler for sig selv. Der fandtes ingen Freløsning fra Synd og Uretfærdighed under den gamle Pagt. Den Bestaaenhed af Blod som saa ofte maatte gøres, helligede blot til Røddets Renselse, men var magtesløs til at rense Samvittigheden eller forandre Sindelaget og Hjertet. Kort sagt, det var en ceremoniel Renselse og maatte gøres om og om igen. Hver Mennefseslægt stod under og faldt under Syndeburden. For Israels Part var Guds Bud og Love indskrevne paa Stentabler, men ikke paa deres Hjertes eller Sindelag. De som med Vilje angægtede Herrens Bud og Love ved at bryde dem, maatte lide Døden som Straf, uden Barmhjertighed. Andre som i Uvidenhed begik Synd kunde for-

løse ved at bringe et Offer til Herren, „og næsten alt bliver efter Loven renset med Blod, og uden Blodsudgydelse sker der ikke Forladelse.“ De, som blev frelst under den gamle Pagt, blev det formedelt Tro og Lydighed. „Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til Retfærdighed.“ „Erkender altsaa at de som ere af Tro, velsignes sammen med den troende Abraham. Forbandet hver den, som ikke bliver i alle de Ting, som er skrevet i Lovens Bog. Den retfærdige skal leve (have andelig Liv, frelses) ved Tro.“ „Men Loven var kun en Skygge af de kommende Goder og ikke Tingenes Skikkelse selv.“ Loven, Tabernaklet, Ofrene, o. s. v., var kun et Forbillede, Skygge, eller Figur af en Genstand, der i Virkelighed vilde eksistere langt ud i Fremtiden—nemlig, i de sidste Dage eller under den nye Pagt.

Kristus i Profetierne.

Temaet om Kristus—Genløseren er, i Profetierne, ligesom Hjertets Slag under dyb Sindsbevægelse. Mangfoldige er de Skriftsteder i det Gamle Testamente der udtrykkelig hen-
tyder til Jesus som Genløser, Fredsforst, Konge, o. s. v. Profeterne, idet de af Guds Mand nedskrev Herrens Ord, skuede med længselsfulde Blik fremad igennem Aarhundrederne til den herlige Tid da han skulle komme som ikke skulle „sønderbryde den knækkede Rør og ikke udslukke den rygende Løbe.“ „Det Folk som vandrede i Mørket, ser et stort Lys; over dem, som boede i Dødens Skygges Land, skinner et Lys.“ Strafs før Israels lange mørke Nat (der opstod ingen Profet i Israel i cirka 400 Aar) spaaede Malakias og sagde: „Men I eders som frygte mit Navn, skal Retfærdigheds Sol opgaa med Lægedom under sine Vinger, og I skulle gaa ud og springe som Kalve fra Fædestalden.“ Han, som flere Aarhundreder efter dette blev skrevet, talte til Folkeskarerne, og sagde: „Kommer til mig alle, som lide Møje og er besejrede, og jeg vil give eder Hvile,“ skulle komme og bringe Lægedom til syge og trætte Sjæle. „Til at helbrede dem, som have et sønderknust Hjerte, til at udraabe for de Sang-
ne Frihed og for de bundne Forladelse; til at udraabe Herrens Velbehageligheds Aar og vol-

Guds Høvnings Dag; til at trøste alle sørgende."

Efajas' mange Henvisninger til Jesus som Genløser, synes at kulminere i det 53de Kapitel med en mærkelig, men nøjagtig Beskrivelse af, Frelserens Fødsel, Mission, Død og Begravelse.

En Kilde imod Synd og imod Urenhed.

"Paa den Dag skal der være en aaben Kilde for Davids Hus og for Jerusalems Indbyggere imod Synd og imod Urenhed" (Saf. 13: 1). "Den Dag," et Udtryk der gentagne Gange findes i Profetierne, hentyder til et Tidspunkt. Udtrykket: "I de sidste Dage," hentyder til samme Tidspunkt. Jer. 31: 31: "Se, i de sidste Dage, siger Herren, da jeg vil slutte en ny Pagt med Israels Hus og med Judas Hus; hvilken Pagt de brøde. . . . men dette er Pagten, som jeg vil slutte med Israels Hus, efter disse Dage, siger Herren: jeg giver min Lov i deres Indre og skriver den i deres Hjerter, og jeg vil være deres Gud, og de skulle være mit Folk," og Ezk. 36: 25: "Og jeg vil stænke rent Vand over eder, og I skulle blive rene; fra alle eders Urenheder og fra alle eders Afguder vil jeg rense eder. Og jeg vil give eder et nyt Hjerte og give en ny Aand inden i eder, og jeg vil borttage Stenhjertet af eders Rød og give eder et Rødhjerte," er enstydig med Safarias 13:1, og Joel 3: 1-7, og hentyder til samme Periode. Safarias, idet han bevæget af Guds Aand fik sig om de mægtige Begivenheder, der i Tidens Løb skulde ryste Jorden, saa en aaben Kilde imod Synd og Urenheder; en Kilde der stod aaben Dag og Nat, og hvor der var fri Adgang til alle. Læs Ezk. 47 og Joh. Ab. 22: 1. Han saa Livets Vand, klar som Kryстал, hvor enhver, som vilde, kunne to og og blive ren og syndefri. Efter denne Renselse var der ikke mere Bevisthed eller Shufkommenhed af Synder.

Loven og Kristus.

Loven blev givet til Jøderne af Herren igennem hans Tjener Moyses. Vi spørger: I hvilken Forbindelse staar Kristus til Loven? Kristus var ikke en Modstander af Loven. Havde han været dette havde han ikke sagt: "Menec ikke, at jeg er kommen for at nedbryde Loven eller Profeterne; jeg er ikke kommen for at nedbryde, men for at fuldkomme." Loven blev gi-

vet af Gud men i et vist Njemed. Hvad var dette Njemed? "Hvad skulde da Loven?" siger Paulus i Gal. 3: 19. "Den blev føjet til for Overtrædelsernes Skyld (indtil den Sæd kom, hvem Forjættelsen gjaldt)." Den blev givet i det Njemed at holde Israels Børn i Tømmene. "Men ierend Troen kom, holdtes vi indelukkede under Lovens Bevogtning til den Tro som skulle aabenbares, saa at Loven er bleven os en Tugtemester til Kristus, for at vi skulle blive retfærdiggjorte af Tro. Men efter Troen er kommen, er vi ikke mere under Tugtemesteren." 23de, 24de og 25de Vers. "Men da Tidens Fylde kom, udsendte Gud sin Søn, født af en Kvinde, for at han skulle løskøbe dem, som vare under Loven, for at vi skulle saa Sønneudfærelsen" (Gal. 4: 4, 5). "Kristus er Lovens Ende til Retfærdighed for hver den, som tror" (Rom. 10: 4). "Loven og Profeterne var indtil Johannes" (Lukas 16: 16). "Thi alle Profeterne og Loven have profeteret indtil Johannes" (Matt. 11: 13).

Kort sagt, Loven var Tugtemesteren, der havde i Opdragelse Barnet, (Israels Børn) til det fuldkomne, (Kristus).

(Forts. i næste Nr.)

ALDERDOMS HJEMMET, ST. PAUL PARK, MINN.

Hjemmet er smukt beliggende, og er omgivet af Naturens Skønheder. Den religiøse Atmosfære i Hjemmet, de flinke Arbejdere og den omhyggelige Forplejning, som gives, sammen med den Stilhed og Ro, en saadan Beliggenhed frembyder, tjener til at gøre dette et idealt Hjem, for gamle Folk at tilbringe deres sidste Dage i.

Skriv i Dag efter Beskrivelse.

Adresse:

Church of God Old People's Home,
St. Paul Park, Minn.

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1. 00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1. 25
Six Months......65

Abbonenter indsendt fra Skandinavien:

Årlig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet maa indsendes i Postanvisning, Expressanvisning eller Bankveksel; Frimærker modtages for mindre Beløb. Vi er ikke ansvarlig for Kurant sendt i almindelige Breve.

Abbonentering for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevkort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den forrige Adresse faa vel som den nye angives.

All Korrespondance maa adresseres til

Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Abbonenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til
Nels Menbeck, Randrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Mandede Nyheder.

Lejrmødet i St. Paul Park, skal holdes i Mar fra Juni 8—17.

Dr. Henry Paulgaard fra Provost, Canada, som var paa Vej til Gjeilo, Norge, standfede for at besøge os nogle Dage. Paa Grund af Krigsurolighederne er det tvivlsomt, at han kommer til at fortsætte Rejsen.

Dr. Gibson fra Saskatoon, Canada har aflagt os Besøg. Han var paa Vej til Denver, Colo., hvor han skulde møde Dr. S. M. Brooks og tilsammen skulde de rejse til Australien paa en Missions-tur, men paa Grund af Krigsurolighederne er Rejsen blevet opsat foreløbigt.

Dr. E. P. May en af Arbejderne paa Kon-toret i Anderson, Ind., aflagde os ogsaa et kort Besøg sidste Uge. Han var her for Bøn-

nemøde Onsdag Aften, og det glædede os at høre ham forkynde Herrens Ord. Han talte om at være stærke i Herren. Han sagde, at hvad der trænges i Verden i Dag er Mænd og Kvinder, som har aandelig Styrke—Styrke til at stå imod Synden og Styrke til at kæmpe for, hvad der er ret.

Bættelsesmøderne, som blev holdt af Søster Edith Traff i Grand Forks, N. D., er nu slut. Møderne var godt besøgt. De gik borte med en tyk Sjæle. Søster Traff skrev om hvorledes Guds Mænd blev udgydt over dem paa en særlig Maade under flere Møder, medens Guds Børn vidnede og lovpriiste Gud.

Vore Ungdomsmøder her er godt besøgt og er meget interessante. Sidste Søndag Aften var borte Emne: Mandelig Væst. Emnet blev delt under fire Underdelinger. Disse Emner blev faa givet til fire af de unge at tale over, som følgende: 1. Læres det i Skriften—Mary M. Renbeck; 2. Er det nødvendigt—Roy Snider; 3. Hvem kan bøsse i Naaden—Myrtle Snider; 4. Hvorledes kan vi vofte i Naaden—Julia S. Andersen. Mange gode og lærerige Tanker blev holdt frem, hvilket blev nedskrevet under Mødet, og som vi vil la-de trykke i et senere Nummer af Bladet under Ungdoms Afdelingen.

Fra nogen i California modtog vi forleden Dag \$1.00, som skulde bruges til Fri Literatur Kassen. Intet Navn blev givet. Vi paa-fæmmer deres Interesse i at hjælpe os sprede Evangeliet. Maa Gud velsigne Senderen.

En Broder havde nogle Raskuner, som han havde bestemt sig at vilde sende os, men i Ste-det for folgte han dem og sendte os en Penge-anvisning paa \$5.00. Vi paa-fæmmer hvad den-ne Broder har gjort for os. Han vil ogsaa ha-ve Del i Belønningen, som er i Vente for Sjæ-lebinderne. Maa Gud velsigne ham.

Vi har for en Tid tænkt, at maaske vore Læ-tere vilde gerne vide vore Tanker angaaende nogle af vor Tid's Spørgsmaal. Med dette

Nummer begynder vi en ny Afdeling i Bladet: Vor Tids Begivenheder. Br. S. L. Johnson her lovet at skrive disse Bemærkninger og vi haaber at vore Læsere vil finde dem baade interessante og lærerige.

Der er kun een Uge tilbage før det billige Tilbud slutter. Vi har nu modtaget 143 ny Abonnenter. Disse takker vi vore Læsere for, og vor Bøn er at Bladet maa blive til stor Belsignelse for dem.

Bønningen slutter den 25de Februar. Det er velsignet at tænke paa, at Guds Børn fra Øst, Vest, Nord og Syd opsender deres Bønner til Gud, for Guds Sags Fremgang. Lad os alle fæde indtrængende, saa at vi kan have Del i Belsignelsen, naar vore Bønner bliver besvaret.

Gus tilfalds.

Paa Grund af, at jeg er nedbrudt i mit Helbred, og at jeg ikke længere er Forstander af Virksomheden her, samt at jeg maa gøre noget for min Familjes Ophold, har jeg besluttet at fælg mit Hjem her. Huset er næsten nyt, og det har mange Bequemmeligheder, som gør det behageligt at leve i. Der er fire acres Land, en Del unge Frugttræer og Smaafrugt. Der-
en fem nogen ønsker et saadant Hjem, som er nær Hjemmet, Trykkeriet og Kapellet, vær da saa god at skrive til undertegnede for nærmere Oplysning.

Thomas Nelson.

Dødsanmeldelse.

Det behagede den alvise Gud og Fader at bortfalde til den evige Hvile vor elskede Søster Henriette Neilfine Svindborg fra Thisted. Søster Svindborg var gift med Br. Anton Svindborg. Hun var omtrent 32½ Aar gammel ved sin Bortgang. Søster Svindborg gav i sin Ungdom sit Hjerte til Jesus. Hun havde i mange Aar et svagt Legeme tilmed var hendes Syn daarligt saa hun ikke kunde taale at se det klare Sollys uden mørke Briller. Gud helbredede hende paa en forunderlig Maade fra alle hendes

Sygdomme og gav hende naturligt Syn saa hun kunde se uden Briller. Det var en Belsignelse at høre hende nævne de mange Sygdomme, hun var bleven helbredet fra.

Da Guds Menighed for nogle Aar siden begyndte at virke i Thisted var Søster Svindborg en af de første, som modtog Sandheden om den fulde Forløsning i Kristus og Guds Børns herlige Frihed i og ved ham. Br. Svindborg gav da sit Hjerte til Jesus.

Søster Svindborg blev angreben af Influente, Guds Børn forenede sig i Bøn til Gud for hende, Gud hørte Bøn og hun følte sig særdeles vel og prisede Gud for Helbredelse; men siden gif Sygdommen over til Hjernebetændelse. Søsteren tog en hjertelig Afstød med alle tilstedeværende Troessøfende og bad dem møde sig i Himmelen. Hun nævnede ogsaa fra-værende Guds Børn ved Navn og sendte Hilsen til dem. Hun var meget glad ved Tanken om at skulde saa Lov at gaa op til Jesus.

Hun efterlader sig en dybtstående, men dog i Herren trøstende, Ugtefælle og en lille Datter ni Maaneder gammel, Fader, Moder og flere Søfende. Guds Børn forrettede selv Begravelsen. Efter at underskrevne havde talt ved hendes Vaare holdt hendes ældste Søster en hjertelig Tale, hvori hun mindede om deres Hjem og hvorledes hendes Søster gav sit Hjerte til Jesus i sin tidlige Ungdom. Hendes Tale rørte alle tilstedeværende Hjerter som Balsam paa et Saar.

Søster Svindborgs Liv er ikke glemt, hendes blide, kærlige Sind vil mindes af alle. Guds Menighed i Thisted føler et stort Savn; men det er hendes Glæde. Hun hviler fra sit Arbejde; men hendes Gerninger er i jeit Mindoe. Saligt er det Folk, som kender Frydelangen. Vi sørger ikke som de, der ikke har Haab.

Nels Menbeck.

Naar Guds Folk begynder at begære Verdens Gnist og Behag, begynder deres Kærlighed til ham at aftage. „Vide I ikke, at Verdens Venfkap er Guds Fjendfkap?“ Det betyder meget kun at søge Guds Vre. Kærlighed til ham og Ønsket om at se de fortabte-frelste, skulde være den fornemste Drivkraft i vort Arbejde for ham.

EN HERLIG ANLEDNING TIL AT SPREDE EVANGELIET!

Et speciel Tilbud paa "Evangeli Basun."

FRA DEN 15de NOV. 1916, TIL DEN 1ste MARTS 1917.

VORT MAAL: "En fordoblet Subskriptionsliste i Aaret 1917."

Tror du vi kan naa dette Maal?

HVIS DU VIL SKAFFE EEN ELLER FLERE ABONNENTER KAN VI NAA DET.

Lad alle vore Læsere forene sig i at arbejde med Liv og Sjæl i denne **Kampagne**, med dette Maal for Öje: at faa Sandheden indført i saa mange nye Hjem som muligt.

TILBUD NR. 1.

Evangeli Basun for et Aar	-	-	\$1.00
og en af de følgende Bøger indbunden i			
Shirtingsbind	-	-	\$1.00
Væsentlige Bibel-Emner			
Hjem, Helbred og Lykke			\$2.00
Veien til Frelse og Fred			

**BEGGE TO
FOR KUN**

\$ 1.25

Fra Skandinavien 4.50 Kr.

TILBUD NR. 2

Evangeli Basun for et Aar	-	-	\$1.00
og en af de følgende Bøger med	-		\$.40
Papiromslag			
Væsentlige Bibel-Emner			\$1.40
Veien til Frelse og Fred			

**BEGGE TO
FOR KUN**

\$ 1.00

Fra Skandinavien 4.00 Kr.

TILBUD NR. 3

Evangeli Basun for et Aar	-	-	\$1.00
og de følgende Bøger			
Tro, Haab og Kærlighed	-	-	.25
Kristelig Vandel	-	-	.10
En Religiøs Ordveksling	-	-	.10
			\$1.45

**ALLE FOR
\$ 1.00**

Fra Skandinavien 4.00 Kr.

De, som sender Subskriptioner til Canada eller Skandinavien, bör indlægge 25

Cent ekstra paa hvert Tilbud for Porto.

PRÆMIER TIL ABONNENTSAMLERE.

Til dem, som indsender Subskriptioner giver vi følgende Præmier, foruden Bøgerne, som sendes til Subskribenterne.

For at skaffe 2 Abonnenter	-	-	-	1 Kalender
For at skaffe 4 Abonnenter	-	-	-	En hel Aars Subskription paa Bladet
For at skaffe 6 Abonnenter	-	-	-	To hel Aars Subskriptioner paa Bladet.

TAG ANLEDNING AF DETTE BILLIGE TILBUD TIL AT SKAFFE DIG SELV ELLER NOGEN ANDEN ET GODT BLAD FOR ET AAR OG EEN ELLER FLERE GODE BØGER.

EVANGELI BASUN PUB. CO.

ST. PAUL PARK, MINN. U. S. A.

Søndagskolen.

Lektie 10.

Marts 11, 4, 1917.

Jesús, Livets Brød.

Joh. 6. 22—40.

Ghjbentekst: Jesús sagde til dem: „Jeg er Livets Brød.— Joh. 6: 35.

24. Da Skaren nu saa, at Jesús ikke var der, ej heller hans Disciple, gik de om Vord i Skibene og kom til Kapernaum for at søge efter Jesús.

25. Og da de fandt ham paa hin Side af Søen, sagde de til ham: „Rabbi! naar er du kommen hid?“

26. Jesús svarede dem og sagde: „Sandelig, sandelig siger jeg eder, I søge mig, ikke fordi I saa Tegnen, men fordi I spiste af Brødene og blev mætte.

27. Arbejder ikke for den Mad, som er forgængelig, men for den Mad, som varer til et evigt Liv, hvilken Mennekeskjønnen vil give eder; thi ham har Faderen, Gud selv, beseglet.“

28. Da sagde de til ham: „Hvad skulle vi gøre, for at vi kunne arbejde paa Guds Værning?“

29. Jesús svarede og sagde til dem: „Dette er Guds Værning, at I tro paa den, som han udsendte.“

30. Da sagde de til ham: „Hvad gør du da for et Tegn, for at vi kunne se det og tro dig? Hvad Arbejde gør du?“

31. Bore Fædre aade Manna i Ørkenen, som der er skrevet: „Gan gav dem Brød fra Himmelen at æde.“

32. Da sagde Jesús til dem: „Sandelig, sandelig, siger jeg eder, ikke Moses har givet eder Brødet fra Himmelen, men min Fader giver eder det sande Brød fra Himmelen.

33. Thi Guds Brød er det, som kommer ned fra Himmelen og giver Verden Liv.“

34. Da sagde de til ham: „Herre! giv os altid dette Brød!“

35. Jesús sagde til dem: „Jeg er Livets Brød. Den, som kommer til mig skal ikke hungrer; og den, som tror paa mig, skal aldrig tørste.“

36. Men jeg har sagt eder, at I har set mig og dog ikke tror.

37. Alt, hvad Faderen giver mig, skal kom-

me til mig; og den, som kommer til mig, vil jeg ingenlunde kaste ud.

Tid og Sted: Denne Samtale, som nedskrives i denne Lektie, blev givet i Synagogen i Kapernaum. Jesús talte til de samme Folk, som havde smagt Brødet og Fiskene paa den anden Side af Søen. De havde kommet over til Kapernaum for at søge efter Kristus.

Den rigtig Fremgangsmaade, men det forkerte Motiv.— Vi undres over, at Mennesker kan blive saa forvrængt, saa at de følger Herren kun for selviske Gave. Men dette er ofte sandt angaaende Mænd og Kvinder. Denne Klasse af Mennesker omtales i vor Lektie i Dag: mange af dem, som blev bespijt med Brød og Fisk fulgte ham, ikke paa Grund af hans ophøjede Lærdom, men paa Grund af hans aabenbarede Evne til at sørge for deres timelige Behov. Dette var en forkert Bevæggrund; den blev tilskynder af en lav Tanke.

Men Kristus kendte alle Menneskers Sjæter, og da disse Mennesker fandt ham, mødede han ikke med at pege ud dette Syfleri. „I søger mig,“ sagde han, „ikke fordi I saa Tegnen, men fordi I spiste af Brødene og blev mætte.“

Hvor sørgeligt, at Individuer skulde anse Opnaelsen af timelig godt for deres Livs største Maal! Saadanne Mennesker finder man altid paa Jagt efter noget, som lover dem en betydelig material Binding. Dersom Rigdom er deres Maal, vil de søge efter den hvor som helst, de tror, at den er at finde. Dersom blot og hart Levedrød er deres Maal, vil de være interesseret i hvad som helst, der lover dem Hjælp med saa liden Bestræbelse fra deres Side som muligt.

Undertiden hænder det, at Mennesker tager paa dem Nabnet af en Kristen for at sikre dem en god Stilling i Samfundet. For en Tid kan de maaske bedrage andre, men sandt er det at „den, som skjuler sine Overtrædelser (endog under et Skin af Kristendommen), skal ikke have Dykke; men den, som bekender den og afstaar fra den, skal faa Barmhertighed.“

Hvad Guds Barm er.— Dette Ord angaar alle, som søger efter Gud. De ønsker at vide, hvad de skal gøre for at berolige den Almægtige Guds Vrede, og vinde for dem hans Velbehag. Mennesker i alle Tidsalder har forsøgt at udregne dette Problem paa deres egen Maade, ifølge deres menneskelige Ræsonnement,

men der er kun een Vej, og denne er, Tro paa Guds Søn. „Tro paa den Herre Jesus Kristus,” var Svaret Silas og Paulus gav til Tangevogteren, som faldte ned for deres Fødder og aabende: „Hvad skal jeg gøre, for at jeg kan blive frelst?” „Ilden Tro,” siger Forfatteren af Hebraer Brevet, „er det umuligt at behage Gud.” Vi maa tro—tro at, hvad Gud har lovet, formaaer han ogsaa at udføre, og hvad han her tilvejebragt for vor evige Belsærd vil han give enhver, som søger ham alvorligt.

Kristus, det Evige, Livgivende Væsen.— Paa forskellige Talemaader forsøgte Jesus at gøre bekendt for sine Tilhørere Hensigten med hans Mission her til Verden. De var meget langsom i Opfatningen af aandelige Ting, derfor brugte han saa ligefrem Sprog, at et Barn kunde forstaa Betydningen deraf. „Min Fader giver eder det sande Brød fra Himmelen,” erklærede han. „Thi Guds Brød, er det, som kommer ned fra Himmelen og giver Verden Liv.” Saa erklærede han eftertryffeligt: „Jeg er Livets Brød. Den som kommer til mig, skal ikke hunge; og den, som tror paa mig, skal aldrig tørste.” Saaledes brugte Jesus Brød og Vand som Mennesket ikke kunde leve foruden, som Sindbilleder af sig selv. „Han sagde aldrig, at han var en Lufkus, som kun de rige kunde kom-

me i Besiddelse af. Kristus er for Mennesket en Nødvendighed og ikke en Lufkus. Det er dejligt at have Blomster, men man trænger til Brød. Jesu bliver ofte prædiktet som et Smøkke, et Fænomen; men han prædikede sig selv og ønskede at andre skal prædike ham som Brød og Vand. Hvad har Virkningen været af at midlade at prædike Kristus som Brød og Vand? I det man forlader Kristi Ligefermhed, har Mennesket indarbejdet teologisk Videnskab og mange kunstige Symboler. Mange stakkels Sjæle kommer til at tro, at de kun komme til Kristus gennem Præster, Katekismusen og gejstelig Mumlén.” Biblen, Guds sande Ord, forklarer Frelsens Vej ved Tro, hvilket gør det muligt for os at spise af det himmelske Brød.

Spørgsmaal: 1. Hvor og af hvem blev Jesus søgt efter i denne Lektie? 2. Hvorfor søgte disse Folk efter ham? 3. Skønt Jesus paa deres Skjæleri? 4. Hvorfor spurgte de hvad de skulde gjøre for at de kunde arbejde paa Guds Værninger? 5. Hvad er det første og mest nødvendige Arbejde som en Søger efter Gud burde udføre? 6. Hvad sagde Jesus var det sande Brød fra Himmelen? 7. Hvad er Jesu Høring overfor dem, som søger ham? 8. Hvem kan saa dette Brød fra Himmelen? 9. Hvad er Resultatet af at spise af dette levende Brød?

De Unges Afdeling.

Svarede at blive store.

Af Anna Roglin.

De fleste Dreng og Piger, ønsker at gøre sig udmærket, og at vinde et Navn. Naar de hører eller læser om store Mænd og Kvinder, opstaar der instinktmæssigt et Ønske i deres Hjerte at blive dem lig.

Nu, dersom en meget vis Mand vilde fortælle eder hvorledes at blive stor, vilde I høre til med spændt Opmærksomhed vilde I ikke? Men her er hvad en meget vis Mand siger derom: „Den langmodige er bedre end den vældige, og den, som hersker over sin Mand, er bedre end den, der indtager en Stad.” Bejlen at blive stor er at være langmodig, og at herske over sin egen Mand.

Vi tænker paa en General, som paa en be-

hændig Maade befaler sin Hær, og ved sin Kløgt er i stand til at overvinde alle Befæstninger og indtage en Stad, som en stor Mand. Hans Navn bliver maaske nedskrevet i Historien og Børn vil lære om ham i Skolen. Men denne Mand—og han var ogsaa en meget vis Mand—sagde, at han, som hersker over sin egen Mand er større end den, som indtager en Stad. Saa I ser I kan være bedre end den dygtigste General, som I læser om i Historien. Dit Navn bliver maaske ikke indskrevet, hvor andre kan læse det, men Herren vil anse dig for stor, og det vil andre ogsaa som kender dig endskønt de lader til at tænke anderledes.

I min Erfaring med Folk har jeg fundet ud, at Folk, som hersker over deres egen Mand, som bevarer sin Tunge fra at tale ondt, som

er venlig, naar de er haardt prøvet, som søger andres vel, blive altid agtet højere end den, som gengælder eller som ikke hersker over sin Aand.

Maaske du har fundet ud, at din Aand er lidt vanskelig at beherske. Maaske du vilde synes det var lettere at indtage en Stad. Lyt saa medens jeg fortæller dig Hemmeligheden hvormed du kan blive en rigtig Guvernør. Overgav din Vilje, dig selv og alt til ham, som skæbte dig og gav dig din Aand. Saa vil du virkelig være i Stand til at herske over din Aand.

For Børnene.

Om at gøre en glad.

Lille Willy kom springende fra Skolen, tog sin Moder om Halsen og trykkede et kys paa hendes kind og sagde: „Moder, jeg har gjort en glad i Dag,” og hans lille Hjerte bankede af Glæde; „Jæne findrede, og et yndigt Smil spillede om hans Mund.

Willy var syv Aar gammel; hans Moder var Enke, og Dimsorgen for hans Opdragelse hvilede tungt paa hende. Hun havde udøvet megen Møjskab og Taalmod for at bringe hans af Naturen heftige Sind til den Underkastelse, som er nødvendig for at danne en Karakter til ædle Formaal. De gode Værdomme, som han troelig og rigelig havde udsæet under Bøn og Taarer, var faldne i god Jord og saa ud til at vokse op og bære Frugt.

Den ofte gentagne Formaning, at man burde daglig søge at gøre en glad, var denne Gang bleven erindret, og hun glædede sig derover og takkede Gud fordi hun i den senere Tid havde set sit Barn saa kærlig og pligtophydende.

„Er du vis paa, Willy, du har glædet nogen?” spurgte hun.

„Ja Moder, hun sagde det og takkede mig saa mange Gange.”

„Hvem var det, du gjorde glad, og hvad gjorde du for hende?”

„Det var gamle Moder Wilson, som bor i det lille Hus ved Bækken. Jeg gif derind, da jeg gif fra Skole, og hun sagde, at hun havde set paa Børnene, som plukkede de smukke Blomstre; nu, da hun var gammel og lam, maatte hun

nøjes dermed, for hun havde ingen Dreng eller Pige, som kunde plukke til hende. I Eftermiddag gif jeg derhen for at plukke de smukkeste, jeg kunde finde, og bragte hende dem, og hun blev saa glad og sagde, at Gud vilde velsigne mig, fordi jeg havde gjort et fattigt Hjerte glad; Blomsterne er yndige, men jeg gaar nu snart til et Land, hvor der er endnu smukkere Blomster, som aldrig visner. Mente hun Himlen, Moder?”

„Ja, min Kære.”

„Maa jeg hver Dag plukke nogle til hende, ogsaa af dem i vor egen Have, at hun kan blive glad snart igen?”

„Ja, mit Barn, saa ofte du vil; det er en god Væftæftigelse daglig at prøve paa at glæde nogen; dersom du gør det, vil du ikke leve fergaves.”

„Jeg vil prøve derpaa, Moder.”

Hun havde glædet en i Dag, og ikke en alene; thi denne Kærlighedsgerning havde ogsaa glædet hans Moder. Og viste ikke det glade Smil og det straalende Øje tydeligt, at hans eget Hjerte var glad? Denne Haandfuld Blomster fra Veskanten havde gjort tre Mennesker glade.

Det er sandelig en Velsignelse daglig at glæde nogen. Er der nogen af eder, som kan og vil prøve paa at gøre det samme.

—Udv.

En religiøs Ordveksling.

Af C. C. Orr.

Denne Bog er frekøbt i Form af en Gave mellem en Aand og hans Datter; den er meget spændende og vil holde Læserens Interesse. Her er mange Kærligheder over vigtige Skriftsteder, og mange Indbendninger endog om Sandheden er besvaret.

Dr. Wiese, som tidligere har været bekendt sig for at være en Kristen, opgiver sin gamle Vekendelse gennem Indflydelsen af hans Gultus guldengivne Liv og bliver frelst. Resultatet er et lykkeligt Hjem. 92 Sider.

Pris: Papiromslag : : : 10¢

Var Tids Begivenheder.

De Næste fire Aar.

Paa den fjerde Marts vil der finde Sted i Washington Indvielsceremonier, der vil indsatte nuværende President Wilson i samme Embede for en anden Termin af fire Aar. I de sidste to Aar af hans Embedesjærelse har han handlet med mange udenlandske Spørgsmaal. I særdeleshed har hans Underhandlinger med Tyssland angaaende Underbandskrigen, vakt megen Opmærksomhed. Nu indtræder han, uidentvil, den mest alvorlige og skæbnesvangre Tid af hans Embede som en Leder af een af Verdens største Nationer. Saa Mænd i Verdenshistorien har haft saa stor Ansvar lagt paa dem som President Wilson nu maa bære. Ethvert Guds Barn følger ledet til at bede Herren, at han maa give Presidenten speciel Naade og Visdom til at lede, med sikker Haand, denne Nation over denne farlige Krise.

Knyttig Tab af Menneske Liv.

Statistikerne viser at i Maret 1916, blev flere end 5000 Mennesker dræbt af Jernbanetog i de Forenede Stater. Dette Tal af Indvaanere vilde lave en Landsby af ikke lidet Størrelse. Derfor flere end 5000 Mennesker blev dræbt hvert Aar for tre Aar, kunde der blive en By paa Størrelse af Randers, Danmark, eller Christiansand, Norge. Årsagen var, at de brugte Jernbane Kompaniets Ejendom som Genemsjart i stedet for Landevejene.

Krimeligt.

Det siges at der i Europe er 25,000,000 Soldater paa Slagmarken, og at der er allerede blevet 18,500,000 dræbt, saaret, og taget til fange. Foruden dette er der Tusinder af Kvinder og Børn beskæftiget med at fabrikere Krigsmaterialer for de magtige Armæer paa Slagmarken. Efter Krigen vil det tage lang Tid for at organisere Handelsforholdene, som er blevet afbrudt, og meget længere for at reparere den Udslæggelse af Ejendom, som findes overalt, hvor Krigen har raset. Foruden den uhyre Væld, som vil komme til at hvile paa disse Nationer, vil der blive Millioner af Enker, Faderløse, og Krøblinger at forsørge; ikke en

siges noget og den Elendighed der allerede er kommet til disse hjælpeløse.

Og dette kaldes „Civiliseret (?) Krigsvæsen!“ Vi skulle ønske om nogen kunde give os en etymologisk Forklaring af Ordet „Civilisere.“

Udholdenhed.

Forleden, i et Bæddeløb med Hunde og Slæde, fra Winnipig, Manitoba til St. Paul, Minnesota, naaede fem Mænd Maalet endog det var stormfuldt Vejr og Vejene fyldte med Sne-driver. Een af disse Mænd maatte paa Grund af Uheld med sine Hunde, løbe tilfods næsten hele Vejen—en cirka 550 engejste Mil. Et lignende Tilfælde af Udholdenhed for at vinde et Bæddeløb er næsten ukendt. Megen Ere og Opmærksomhed blev denne Mand tildelt paa Grund af hans Iver og Udholdenhed, og Mviseerne fulgte mange Spalter med Beskrivelse om denne Begivenhed.

Naar man betragter denne Omstændighed kan man ikke undlade at tænke, hvor godt det vilde være om flere Mennesker vilde udvise Udholdenhed og Iver for at naa det himmelske Maal, som denne Mand gjorde for at naa et jordisk Maal, der var blot af timelig Interesse. Paulus sagde: „Enhver, som deltager i Kampelegene, er afholdende i alt; thi nubel for at faa en forfrænkkelig Krans, men vi en uforfrænkkelig.“

Skvad det koster at føre Krig.

I Washington gav forleden Underhuset Bijaal til et Lovforslag om at anvende \$369,000,000 paa Flaaden. Denne uhyre Sum, der for den menneskelige Forstand er ubegribelig, vilde i Kina, forsørge 50,000 Børn i 21 Aar. Dette vilde give hvert Barn \$36.00 Aarlig.

Naar man regner at det koster \$720.00 for at forsørge en Familie af syv Personer i eet Aar, kunde 2562 Familjer leve i tyve Aar af denne Sum.

Med at beregne \$1800.00 for hvert hus, kunde man bygge 184,000 Huse eller Villæer for denne Sum.

I Betragtning af at det tager \$60.00 om Aaret for at Klæde en Person, vilde denne Sum Klæde 205,000 Mennesker i 30 Aar.

Jesus sagde, „De fattige have i altid med eder.“ Vi spørger, hvem vil komme til at staa til Ansvar for disse Forhold?

Evangeli Basun

Sandhed

Renhed

17de Aarg. Onsdag, den 28de Februar 1917.

Nummer 9

Herrens Løfte.

Som din Dag saa skal din Styrke være!
Om vi blot vil tro ham paa hans Ord
Gennem mørke Dage, vil han lære
Os at tage frit fra Naadens Bord.
Kan det Ord, som Himmel, Jord opholder,
Ikke skænke Kraft for Dagens Strid?
Vort med Tvivl, der saadan Angst forvolder,
Herrens Ord har holdt til hver en Tid.

Kraft han giv'r, naar egen Kraft har svundet,
Naar som Markens Blomst vi visner hen.
Thi i Løftets Ord han har sig bundet,
For sit Folk han er en trofast Ven.
Skulde han som Far ej sig forbarne,
Naar han hører Navneungers Skrig?
Skal vi frygte Verdens vilde Larmer,
Naar vor Gud er mægtig, stor og rig?

Løftet gjælder indtil Verdens Ende:
Som din Dag saa skal du Styrke faa.
Lad kun Løftet Troens Gnist optænde,
Jesus vil med os i Kampen gaa.
Stund for Stund og Dag for Dag vi nærmer
Os det Hjem, han har beredt sin Brud.
Paa vor Vandring Engle om os skærmer,
Snart vi skue skal vor Frelsers Gud.

S. B.

"Hellig-
ge Dem i
Sandhe-
den; dit
Ord er
Sand-
hed" (Joh.
17: 17).

"J er
alle rede
rent paa
Grund
af det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der" (Joh.
15: 3).

Evangeli Basun Publishing Company

St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Til Eftertanke.

Den Mand, som kan overse omtrent enhver Ting hos en han synes om, men gør en hel Del Styr over den samme Ting hos en, som han ikke synes om, lægger for Dagen Mangel paa ærlig upartist Oprigtighed.

Den Mand, som fryder sig, naar Sandheden rammer Naboens Hjerte, men som bliver fornærmet og opbragt, naar den rammer hans eget Hjerte viser, at han ikke er saa bekymret for at være ret, som han er bekymret for og ængstelig efter at finde sin Nabo saaret.

Den Mand, som bifalder Sandheden, indtil det koster ham noget at adlyde den, og saa bliver opbragt paa den Mand, som forkynder ham Sandheden, og dernæst forarget over Sandheden selv viser, at hans Befendelse om Kærlighed til Sandhed kun er Skin-dyb.

Den Mand, som trøster sig selv med det Gaab, at Sandheden om hans indre Liv er skjult og ukjendt, flynger sig selv enten til en Slange, som vil slukke og bide ham grueligt, eller til et Bedrag som omjider vil laade hans Sjæl i det bundløse Svælg.

Jesu Liv var ikke centret om ham selv. Han kom for at tjene og gav alt for andre—indtil sit Liv. Den Mand derfor, som bekjender at være kristelig—Kristus lig—og fortsærende lever i Selviskhed og Egen nytte, beviser, at han enten er aldeles uvidende om den sande Mening af Kristelighed eller at han er en Hykler.

„Den Kr. Tals.“

Tanker angaaende Fremtiden.

Af J. G. Anderson.

Lustet om vedvarende Liv—et Liv, som staar i Forbindelse med dette, naar dette Liv kommer til Ende—er en iboende Princip af Sindet og Sjælen. Gaabet om Uddødelighed og et evigt Liv, har Gud plantet dybt i ethvert menneskelige Hjerte. Gud har givet os dette Gaab ligesaa sikkert som han har givet mig den Gaand jeg skriver med. Gaabet om et andet Liv, eller en Fortsættelse af dette Liv, er ligesaa virkelig for mine aandelige Sanser, som denne Gaand er for mine legemlige Sanser. Hvad der findes i denne Verden kan ikke tilfredsstille Sjælens Længsel.

Tilstanden af de evige Ting, kan ikke findes

i jordiske Ting. Forandringer finder Sted bestandig, alt, som findes i den materiale Univers vil før eller senere visne og forgaa. Ungdommens Forventninger virkeliggøres ikke ofte ved Middagstid, og Livets Sol gaar ofte ned blandt mørke Skyer og Skuffelser. Er der noget vist, eller sikkert til hvilket Sjælen kan flygte sig, der vil modstaa Dødens og Tidens Stød? Nej, ikke noget. Menneskets Sjæl længes instinktmæssigt efter et Land, hvor der ikke er Dødt eller Vest; et Land, hvor Tingene er virkelige og hvor Kærligheden afskønes ikke.

Nogle Folk, idet de tænker paa det evige Liv, betragter kun den ene Side, og glemmer, at evigt Liv er Kvalitet i Tilstand, ligesaa vel som Kvantitet i Målt. Naar jeg tænker paa dette alvorlige Faktum, at jeg skal ikke bare leve for evigt, men at jeg skal leve for evigt i samme Tilstand, enten god eller ond, i hvilken jeg har levet i denne Verden, gør det at jeg føler som om jeg maa vandre forsigtigt for Gud. Naar jeg realiserer, at jeg bliver uddannet og opdraget for en anden Tilstand, som skal være for evigt, kommer jeg til at se hvor uberegnelig betydningsfuld er Tiden. O, hvor vigtig er nutidens Handlinger, Sjælsstemninger og Bevægrunde!

Gaabet om et vedvarende Liv er Grundvolden af alle vore Luster og Begær, og alle vore Planer lægges med Hensyn til dette. Vi ønsker ikke at blive helt udslettet. Den normale Sjæl gør Oprør ved Tanken derom. Det modsætter sig selve Lovene af bort Væsen. Saa snart som vi er stor nok til at danne et Luste, faar vi et Ønske, og det er for Fornøjelse, og dette danner vi i Forhold til Fæstheden af dets Grundvold og dets Varighed. Hvad Fornøjelse bringer Tanken om Tilintetgørelse? Derfor den skyldige Samvittighed søger Skjul i Afsetilværelse eller evig Nat, er dette ikke en normale Tilstand af Sjælen, men en usvillig Befendelse, at det vilde være bedre ikke at eksistere end at møde Retfærdighedens Dom ved Tidens Ende. Gaabet om evigt Liv danner Drivkraften for en Kristens Handlinger, og til dette kan ogsaa tilskrives alle de ædle Handlinger af Martyrerne i gamle Dage. Det, som vi har ved Gaanden, er næsten smagløst, sammenlignet med hvad vi venter i Fremtiden. Paulus sagde: „Har vi alene i dette Liv sat vort Gaab til Krist-

stus, da er vi de uhykkeligste af alle Mennesker."

Ønsket om et fremtidigt Liv er sjensynlig en Kvalitet af Sjæl og Sind, og saaledes blev skabt af Gud. Kan vi tænke os, at Gud vilde skabe i os et Begær for noget udsødeligt, og saa haane os gennem Livet her og tillade os at blive tilintetgjort uden at dette Ønske blev opfyldt? Denne Tanke er uoverensstemmende med enhver fornuftig Ide, vi kan danne os om Gudsdommens Egenskaber. Det vilde ikke stemme overens med Guds Sandfærdighed at opmuntre et saadant Haab, som aldrig kunde blive tilfredsstillet; og vilde ikke være i Overensstemmelse med hans Visdom at styre sit Folk med Løfter og Haab, som aldrig vilde blive opfyldt. Mennesket er mere end et Dyr. Fisker er tilfreds i Vandet, Fuglen i Luften, men Mennesket er ikke tilfreds uden som han haaber og længes efter et andet Liv efter dette Liv, han nu lever.

Alle Nationer, enten civiliserede eller barbariske, viser paa een eller anden Maade deres Tro paa Gud, og denne Instinkt modtager vi som Bevis for, at der er en Gud. Den samme Mænsonnement kan bruges til at opholde Tanken om et fremtidigt Liv; thi alle Nationer tror det, endskønt deres Tro er formørket og fordunklet af Synden.

Dine forsvømte Lejligheder.

Of Mary Cole.

Vi, som er Pilgrimme, paa Vejen fra Jorden til Himmelen, skulde søge enhver Lejlighed at gøre godt mod andre. Lad os gøre os selv dette Spørgsmaal: „Hvad kan jeg gøre for Jesus.“ Vi maa huske, at naar vi gør godt mod andre, gør vi godt mod Jesus. Vi burde omfavne enhver Lejlighed til at udbrede Golskin. Vor Frelser siger: „I er Verdens Lys,“ og lærer os at lade vort Lys saaledes skinne for Menneskene, at de, naar de ser vore gode Geringer, vil blive tvungne til at ære vor Fader, som er i Himmelen. Har det nogensinde faldt dig ind, at ved at gøre smaa Kærlighedsgerninger, er een Maade, hvorpaa vi kan lade vort Lys skinne.

Guds sande Børn har alle en Missionsaand, og længes efter at se Lys bragt til dem, som

er i Mørket. Mange Sjæle opdager, at de har en Længsel efter at tilbringe deres Liv i et hjerntliggende, formørket Land. Dette er ogsaa rosværdig, men benytter vi os af de Lejligheder, som er just ved vor Dør? Kun et Ord, en stop-kold Vand, et venligt Ord til den gamle, et trøstende Ord til den syge eller lidende, kan vi nok give, og Mesteren lader det ikke gaa forbi uden Opmærksomhed, men vil belønne det. Her er en stakkels Sjæl, som trænger til et opmuntrende Ord, her er en anden, som vil paaskønne at blive bedet med, og andre i Nærheden af os føler forsmættede. Enhver af disse beder om din Opmærksomhed, men du har det saa travelt, at du ingen Tid har at tænke paa dem. Naar du saa bliver forlangt til at hjælpe dem, undskylder du dig selv, ved at sige: „Jeg har det saa travelt, min Tid er optaget.“ Derfor du vilde benytte dig af disse Lejligheder, vilde det forstørre din Arbejdsdygtighed, som intet andet kunde gøre. Lad ikke saadanne gyldne Lejligheder gaa dig forbi. Du gaar denne Vej kun een Gang. Derfor du bruger ikke disse Lejligheder, som gives dig, ødler du bort den dyrebare Tid.

Derfor vi altid er forsigtige og gør, hvad vi finder ved vor Dør, hvor Liden end det maa synes at være, kører vi den belejlige Tid. Ordet siger: „Vær rede i Tide og i Utide;“ ogsaa: „Gør det gode mod alle, men mest imod Troens egne!“ Derfor vi venter at bære en Krone i Evigheden, maa vi begynde nu at samle Stjerner til at smykke den med. „Men den, som har denne Verdens Guds og ser sin Broder lide Nød og luffer sit Hjerte for ham, hvorledes bliver Guds Kærlighed i ham?“ Elskede, dette kan indbetatte hans aandelig saavel som hans timelige Behov.

„Trøster de modfaldne, tager eder af de ifrøbelige, bærer langmodige imod alle,“ siger Ordet. En Sang, en Ven, en „maa Gud velsigne dig,“ saadant gaar langt til at hjælpe at fordrive de mørke Skræmmer fra en fortvivlet Sjæl. „Et Ord i rette Tid—hvor godt!“ „Som Guldablen i Sølvskaaler af udgravet Arbejde er det Ord, som tales i rette Tid.“ siger Bismanden. Lad os ikke gaa forbi disse Lejligheder uden at benytte os af dem, ved at være til Betsigelse og Hjælp til nogen fattig, trængende Sjæl. Ved at gøre saaledes vil vi ikke miste

vor Løn. Dersom vi forsømmer at være en Betsignelse til trængende Sjæle, vil vi maaske høre disse Ord: „Svad I ikke har gjort imod een af disse mindste,—har I heller ikke gjort mod mig.“ Vi vilde ikke ønske, at høre disse Ord rettet til os, vilde vi?

Bed at vi har forsømt at gøre Kærligheds-gerninger naar vi havde Lejlighed, vil vor Løn blive mindre. Gaaſke ſmaa Trøſtern bringer ofte en ſtor Høſt; men tænk nu, at vi ikke planter Sæden, tror du ſaa vi ſaar en Tilvækſt? Iſølge vor egne Ord og Gerninger her, vil vi blive beſønnet. En Kærlighedsgerning udført i Jeſu Nand, vil ikke bare opmuntre nogen anden, men vil ogſaa være til Betsignelse for os. Skal vi forøge eller hindre vor Løn? Maa Gud hjælpe os til at forøge den.

Svad er der blevet af alle diſſe Lejligheder, ſom du har ladet gaa forbi? Ah! min kære Læſer, de er gaaet ind i Ewigheeden, for aldrig mere at vende tilbage. Maaſke du ſer en Broder, ſom trænger til Opmuntning, og der er noget i dig, ſom ſiger, at du burde tale til ham og forſøge at opmuntre ham, men ſaa tænker du ved dig ſelv: „Nej, det nytter ikke, at jeg taler til ham, han vilde ikke lytte til dig!“ Maaſke det er juſt denne Sjæl, ſom ønsker et opmuntrende Ord fra dig. Dette kan du gøre. du kan bede for den, ſom gennemgaar en Prøvelse, naar ſaa din Bøn er beſvaret kan du glæde dig ſammen med ham. Jeg kender en gammel Pilegrim, ſom næſten aldrig tillader en Lejlighed til at gøre godt gaa forbi, uden at udtale et venligt og opmuntrende Ord. Enddog Guds Prædikanter behøver Hjælp Undertiden.

Undertiden er forſømte Lejligheder ſom Torn der vil ſenere prikke os. Naar vi ſer tilbage og ſer, hvor vi har miſtet en Betsignelse, kan vi ſe hvor vi ikke gav Gud Anledning til at beſønne os. Vi ved ikke den Betsignelse, at Gud vilde hjælpe os at være for andre dersom vi bare gav ham Tilladelse. I Prøvelſens Stund har jeg ofte ſaaet Opmuntning fra de ſvageſte Guds Børn, og igen har Gud brugt de gamle og de ſkrøbelige til at hjælpe mig meget, naar jeg gik gennem dybe Bænder. Et venligt Blik hjælper ofte at løſte Byrden for et nedtrykt Guds Barn.

Den lille Vi gaar til ſin Gerning—at ſamlé Honning—ligeſaa ſnart ſom Blomſterne aabnes. Den venter ikke til Sommeren er over. Saaledes burde ogſaa vi gribe enhver Anledning, naar vi møder den, og ikke vente til alle Lejligheder er gaaet forbi os, og ſaa, naar de er alle gaaet længes efter at gøre noget. Hvor bedrøveligt at have diſſe Tanker: „Jeg kunde maaſke have været til Betsignelse for nogen, men jeg var det ikke; jeg kunde have gjort en andens Vej mere lys, men jeg gjorde det ikke; jeg kunde have hjulpet nogen, ſom var i Beſvær, men jeg gjorde ikke; jeg kunde have hjulpet at bære den tunge Byrde af den, ſom ſegnede, men jeg gjorde det ikke; jeg kunde ogſaa haſt Løn, men jeg har ingen; hvis Skyld er der? Min alene.“ Et Liv, ſom er beſtrøet med Beſlagelser er ikke tilfredsſtillende. Lad os derfor gøre hvad vi kan, naarſomhelſt vi kan. Bed at gøre ſaaledet vil vi blive beſønnet og Gud vil blive forherliget.

Livet i og for Gud.

Taknemmelighed.

Af Mrs C. Runde.

Taknemmelighed, en dyrebær Blomſt, funden alene i den Dal ſom kaldes Ydmygheds Grund. Lad os vandre der for at ſe dens Skønhed og nyde dens Velbehag.

Paa Grund af den Kilde, ſom ſkyder ned fra høiere Egne, bliver den vel vandet og frembringer ſin Trugt. Et ydmygt Hjerte vil med Sægtmodighed modtage Hjælpe midler ovenfra, hvil-

ke vil frembringe et taknemmeligt Hjertes Skønhed.

Førſt lad os være taknemmelige til Gud. David udtalte ſig ſaaledes: „Lad os træde frem for hans Naſyn med Pris, lad os juble for ham med Salmer.“ Han var et Ekſempel for os i ſine Lidelser, men naar han hentyder til diſſe er det med Lovſang og Tak. Vi kan lære at blive taknemmelige for Prøvelſer og Lidelser ſaa vel ſom for Betsignelser, for Tak ſaa vel

sem for Binding. Der er ikke en Dag, som ikke bringer noget, som vi kan være taknemmelige for. Salige er de som af Hjertet kan takke Gud.

Lad os se os omkring og bemærke hvor skønt og hvor vel alt er gjort for Mennesket. Da Gud skabte Jorden og dens Fylde, dannede han Mennesket af Støv og blæste Livets Ande i ham, saa han blev en levende Sjæl. Efterat Adam—var skabt gav han ham Edens Have til Opholdssted, denne havde ethvert Træ, som var behageligt for Øjet og godt til Føde. En Flod gennemstrømmede Haven. Dette skønne Sted fik Adam og Eva til Hjem. Kan ikke ogsaa vi se Guds Haand anvende alt hans eget Værk i vor egen Tilværelse.

Du kan saa høre saadanne Udtryk: „Jeg ser saa megen Ødelæggelse omkring mig.“ Ja det er sandt, men det sker kun for at minde os om det Nærværendes korte Varighed. Ven, kom højere op, og jeg vil vise dig et bedre Værk, Forløsningens Værk. Dette vil skiftetgøre Mennesket for en herligere Verden, en ny Himmel og en ny Jord i hvilken Retfærdighed bor.

Lad os prise Herren tilsammen. Han „gør dets Ørken lig Eden og dets øde Mark lig Herrens Have. Fryd og Glæde skal findes der, Taksigelse og Salmesang“ (Esa. 51: 3).

Taksigelse er vore Læbers Offer til Gud. Dette bør indprentes i Barnet fra dets første Aar. Børn bør oplæres til at være taknemmelige for hverandres Hjælp og for de ringeste Gaver. Om de oplæres til dette fra de er smaa, vil det følge dem gennem Livet. Men om Forældrene lever i Egenkærlighed og Utaknemmelighed vil der faaes Sød i Børnene til at bære Frugt af samme Slags og dette vil hindre dem fra at faa Betsigelse og blive til Betsigelse i Livet. Ofte har vi set hvorledes Børn er blevet overført naar de ydede en liden Hjælp eller bragte en ringe Gave. Lad os paaskønne dem og takke for dem. Mand og Kvind bør udtrykke Taknemmelighed til hverandre, ja selv til Tjenere, som faar Betaling for sit Arbejde. Paaskøn dine Venner og Naboer, vær taknemmelig mod alle.

Taknemmelighed tribes ikke i det Hjerte, hvor Verden med sin Begærlighed faar raade. Den rige tænker: „Mine egne Gænder har forskaf-

et alt dette.“ Guff, Gud gav Helbred, Kraft og Evne til at forhverve det.

Ofte er Taksigelse en Form eller et Udtryk for Høflighed. En kan ofte bede en anden om Hjælp, men finde det haardt at tilbagebetale Midlet ved hvilke man selv blev hjulpet eller vise nogen Hjælp, som Gengæld for hvad man selv fik. Lad det ikke være saaledes. Jeg havde en gammel Ven, som nu er hjemme hos Gud, han besad Taknemmeligheds Gave. Han ansaa sig for at være uværdig til nogen Gunst eller Belgerning og paaskønnede fra Hjertet det gode som blev vist ham. Mindet om ham er kært paa Grund af den Guds Naade som aabenbarede sig gennem hans Liv.

Lad dit Liv udvifles i Taknemmelighed, da kan du, naar Sygdom eller Besværigheder kommer, se tilbage paa Mærkene med et taknemmeligt Hjerte, thi du mindes Guds utallige belgerninger, og Betsignelser. Da vil Taknemmelighedens Blomst sprede sin Velsugt omkring blandet med Guds Kærlighed. Det vil ikke være haardt at være din Omgangsven eller endog din Tjener. Din Taknemmelighed vil opveje deres Tjeneste.

Et Hjerte fyldt af Taknemmelighed er lig en svulmende Strøm. Det vil flyde over. Takket være Gud for Tilgivelse for Synd, for Fred, for hans Bevarelse og Omjort. Takket være Gud for timeligt Ophold for Føde og Klæder. Hjem med dets Bekvemmeligheder. Det er godt at løfte vore Hjerter i Taksigelse og derigenem indsamle til vor Sjæl Guds Kærlighed.

Hvorledes vi kan vide.

Af G. Coplin.

„Derfor nogen vil gøre hans Vilje, skal han erkende, om Væren er fra Gud, eller jeg taler af mig selv“ (Joh. 7: 17).

For det fedelige Sind synes nok denne Udtalelse at være modsat Tingenes naturlige Orden. Kristus lærer her tydeligt og klart, at for et Menneske at vide maa han først gøre. Det almindelige er for Mennesker først at vide før de kan tro. Men her endevender Jesus det hele og fordrer, at de skal adlyde ved Begyndelsen. Dette er dog kun et andet Bevis paa, at hans Beje er ikke vore Beje og hans Tanke ikke vore Tanke.

Der er mange, som kun af Nysgerrighed, vilde gerne udforske Guds Mysterier. Atenienjerne, som tilbragte hele deres Tid med at fortælle og høre Nyt, tog Paulus og fragte ham til Areopagus og ønskede at vide om den ny Lære, som han forkyndte. Det var gennem denne overdrevne Begær om Kundskab, at Satan fristede og vandt Sejr over vore Fædre i Edens Have. Det synes, at det menneskelige Sind har altid været nysgerrig efter at vide og forstaa; men Guds Dybheder er for hellig for verdslig Efterforskning.

Gud Herren er endnu en Aldelse og naar han taler til os fra den brændende Buss, hører vi ham sige: „Kom ikke nær her hid, drag dine Stø af dine Fødder; thi det Sted, som du staar paa, det er hellig Jord“ (2 Mos. 3: 5). Vanskelige Fødder maa ikke nærme sig hans hellige Nærværelse. Øpperstepræsten turde ikke indgaa i det allerhelligste uden Blodet under Dødsdom. Gud glæder sig ved at aabenbare sin Vilje til Menneskeheden, men vore Hjærter maa først beredes for den guddommelig Aabenbarelse. Vi maa have vore Hjærter rensede fra en ond Samvittighed ved Bættelse for Herren kan aabenbare sig selv til os. „Men det sjælelige Menneske tager ikke imod de Ting, som hører Guds Aand til; thi de er ham en Daarskab, og han kan ikke erkende dem, thi de bedømmes aandeligt“ (1 Kor. 2: 14). Menneskets Hjerte gøres antagelig for guddommelig Sandhed gennem Helligaandens Indflydelse. Vore Hjertes Sjæle maa blive oplyst ved hans hellige Nærværelse for vi kan skelne mellem Lys og Mørke. Thi kun „i dit Lys skal vi se Lys“ (Ps. 36: 9). Da og kun da, kan vi vide om Læren er af Gud eller den kommer fra en anden Kilde.

Der er nogle uigenfødte Mennesker, som tror nogen af Bibelens Sandheder, vil vi indrømme, men de kender dem ikke i den sande Betydning af at kende og vide. De har kun andres Vidnesbyrd om Ordets Sandhed. Men han, som adlyder fra Hjertet er i Besiddelse af en indvortes Vidnesbyrd, han har i sin egen Sjæl en Forvisning, som er født ikke af Røds Vilje, ej heller af Mands Vilje, men af Gud. Han kan sige med den Discipel, som Jesus elskede: „Svad vi har set og hørt, forkynde vi ogsaa eder,“ og igen: „Og derpaa kunne vi kende, at vi er

af Sandheden, og da kunne vi for hans Aashu stille vore Hjærter tilfreds.“

Men Lydighed maa komme før Kundskab. Dette er Guds Vej og den eneste Vej vi kan blive kendt med ham.

Starer af Mennesker i founne Læder har forsøgt med Udforskning at udfinde Gud, men alt forgæves, Verdslig funderede Mennesker forsøger endnu at udforske hans Riges Mysterier. Men lyt! Jeg hører Jesu Røst sigende: „Jeg priser dig, Fader, Himmelen og Jordens Herre! for du har skjult dette for vise og forstandige og aabenbaret det for umyndige. Ja, Fader! thi saaledes skete det, som var velbehageligt for dig“ (Matt. 11: 25, 26). „O Dyb af Guds Rigdom og Visdom og Kundskab! hvor uransagelige!“ (Rom. 11: 33).

Takket være Gud, der er en Vej ved hvilken vi kan komme ind i hans Paulus Skjul. Det er gennem Forhænget; det er at sige, hans Rød. Igennem det Offer han bragte for os, kan vi modtage Renselse „og Afgang med Tillid ved Troen paa ham.“

Hvorfor skulde vi forsøge at finde den Almægtige ved Ræsonnement og Filosofi, naar vi kan høre hans Røst sige: „Se, jeg staar for Døren og banker; dersom nogen hører min Røst og aabner Døren, vil jeg gaa ind til ham og holde Nader med ham, og kan med mig“? Hvem, som vil, maa aabne Døren og prøve ham. De kan vide for dem selv ikke bare Læren men ogsaa den velsignede Virkelighed af hans blivende Fred og Nærværelse.

„Fader eder fylde med Aanden.“

Af Elnde Anthony.

Brødre, elskede i Herren, vi trænger til mere af Aanden i vor Midte. Meget mere vil blive udrettet end at prædike uden Aanden. „Ikke ved Magt og ikke ved Styrke siger Herren men ved min Aand“ (Saf. 4: 16). Det er ikke ved vor Visdom eller vor store Tal, at vi kan vinde Sjæle for Kristus, heller ikke ved Veltalenhed og mange Ord. „Fader eder fylde med Aanden,“ og han vil fryde ned al Modstand, overbevise Verden om Sandheden, og tale til Syndere om deres syndige Veje. En Person, som er fyldt med Aanden, kan udrette mere end

mange, som endskønt de har Kundskab er ikke i Besiddelse af Manden.

„Men I skulle faa Kraft, naar den Helligaand kommer over eder; og I skal være mine Vidner“ (Ap. G. 1: 8). I det andet Kapitel af Apostlenes Gerninger finder vi, at de blev „fyldt med Manden.“ „Og de forbausedes alle og undrede sig.“ „Og da de hørte dette stak det dem i Hjertet.“ Hvorfor? Fordi, Disciple-ne var „fyldt med Manden“ og der var Kraft iblandt dem. Skaren søgte Kraften og saa de Aabenbarelsen af dem, som var fyldt med Manden.

De, som blev fyldt med Manden, blev frimodig. „Da stod Peter frem med de elleve,“ og bebrejdede dem for deres Synder, og paaminde dem om Profetien og sagde, at nu blev denne Profeti opfyldt for deres Øjne. Han formandede dem i følgende Ord: „Ombender eder, og hver af eder lader sig døbe paa Jesu Kristi Navn til eders Synders Forladelse.“ Han forsikrede dem, at de saavel som Apostlerne, kunde faa den Hellig Aands Gave, og fyldest med Manden. Pris ske Gud! det er enhver troendes Privilegium at faa Manden i rigt Maal. „Thi Forsættelsen er for eders Børn og for alle.“

Resultatet af en saadan Udgydelse af Manden og dens Aabenbarelsen var: Folket blev overbevist og paavirket; Ordet stak dem i Hjertet paa Grund af deres Gerninger. De var angersfulde og ønskede at rette paa, hvad de havde gjort. De tog imod Ordet med Glæde og blev døbt, og blev føjet til Menigheden. Paa denne Dag, som Manden blev saaledes udgydt, blev tre Tusinde Sjæle føjet til. Peter talte Ordet, men det var Manden, som udførte Arbejdet. Manden gav Peter Frimodighed, og da han talte i Manden, rørte det Hjertet og smeltede dem. „Men der kom Frygt over enhver Sjæl, og der skete mange Undre og Tegn ved Apostlene. Og alle de troende holdt sig sammen og havde alle Ting fælles. Og de fulgte deres Ejendom og Gods og delte det ud iblandt alle, efter hvad enhver havde Trang til.“ Manden gør Folk gavmilde. De som modtager Manden gøres til eet; der er Enhed iblandt dem. Dersom Folk i Dag vilde blive fyldt med Manden vilde der ogsaa blive Enhed iblandt dem. „Og idet de hver Dag vedholdende og endrægtigt kom i Helligdommen og brød Brødet hjemme, fik de deres Føde med

Fryd og Hjertets Enighed.“ Manden bringer Guds Folk sammen og gør dem lykkelig. Vi ser heraf at Menneskene blev frelst, blev enig, blev gjort gavmilde, og at Gud udførte Undergerninger blandt Folket, hvilket gjorde, at Folket kom til at frygte Gud og blev frelst. Der var Bækkelse hver Dag, og „Herren søjede daglig til dem nogle, som lod sig frelse.“ Det var fordi de var fyldt med Manden. De troende havde Indest hos hele Folket. Det var fordi de var fyldt med Manden. Folket kom til at anerkende Gud i dem, agtede dem og bevidste dem Indest. De var ogsaa meget nidkær, de kom endrægtigt og vedholdende tilfammen hver Dag.

Shvad Menigheden behøver: Dag er at blive fyldt med Manden. Vi kender Sandheden, men vi trænger til mere Kraft. Manden er Kraft. De, som er fyldt med Manden, er eet. De, som er blottet for Manden, er kødelige og selviffe. Vi trænger til mere Gavmildhed i Menigheden; faa Folket fyldt med Manden, og faa vil de anse det, som de er i Besiddelse for at tilhøre Gud og faa vil de ogsaa være mere gavmilde. Vi ønsker at se større Gerninger udført, og ønsker at se flere Sjæle blive frelst; lader eder indle med Manden og vi vil se Murerne i Satans Rige falde. Ryk af denne ligegyldighed. Staa op og kald mægtigt paa Gud for en Udgydelse af hans Mand. „Hold eder nær til Gud, faa skal han holde sig nær til eder.“ Lader eder fylde og hold eder fulde. Vor Enhed, Kraft, Autoritet og Styrke ligger i Manden. Dersom vi bliver blottet for Manden bliver vi partiiske og formelle. Heri ligger Faren. Se paa de store Reformationer i svundne Tider. De begynde med aandsfulde Mænd, men efter en Tid tog udbortes Form Mandens Plads. De tabte deres Kraft, blev kolde og der kom Menighed iblandt dem, og i Dag er de kun en Ubefruktelse af en Reformation, som engang var fyldt med Manden. Vor Løkke i svundne Tider har været paa Grund af Manden og ikke store Tal. Fremtiden vil være det samme. Vor Held og Ulykke beror paa, om vi er fyldt med Manden. Lad os tage os sammen. „Svovior staar I her ledige hele Dagen?“ „Lader eder fylde med Manden“ og faa begynd at arbejde.

Bibelske belærende Emner.

„Det er fuldbragt!“

(Joh. 19: 30).

Af E. L. Johnson.

(Forts. fra forrige Nr.)

„De fortabte Aar af Israels Hus.“

Til den kananæiske Kvinde sagde Jesus: „Søg er ikke udsendt uden til de fortabte Aar af Israels Hus“ (Matt. 15: 24). Denne Kvinde var af Hedningerne. Til den samaritaniske Kvinde sagde Jesus: „Thi Frelsen kommer fra Jøderne. Men den Time kommer, ja, den er nu, da de sande tilbedere skulle tilbede Faderen i Aand og i Sandhed.“ Af alle Jordens Slægter udvalgte Herren Jøderne som sit eget Folk. „Nu eder har jeg kendt af alle Slægter paa Jorden.“ Han elskede dem og havde udvalgt dem for at igennem dem at velsigne alle Jordens Slægter. Frelsen skulle komme til Verden igennem Jøderne. Kristus skulle fødes af en jødisk Kvinde. Omendskøndt de havde smædet hans Løve og vanæret hans hellige Navn, havde han dog Omforg for dem: „Søg har elsket dig med en evig Kærlighed, derfor har jeg bevaret dig Miskundhed“ (Jer. 31: 3). „Hvorfor vilde I dog dø, Israels Hus? Thi jeg har ikke Behag i dens Død som dør, siger den Herre, Herre; derfor ombvender eder, saa skulle I leve“ (Ez. 18: 31, 32).

Jesus saa med Bømsind over Jerusalem og sagde: „Jerusalem! Jerusalem! som ihjælskaar Profeterne og stener dem, som ere sendte til dig! hvor ofte vilde jeg samle dine Børn, ligesom en Søne samler sine Kyllinger under sine Vinger! og I vilde ikke.“ Gud sendte Jesus først til Israels Hus. Det var fra dem, at Jesus udsamlende sine tolv Disciple. Det var i Jerusalem og Omegn, at Frelseren gjorde sin mest kraftige Gerninger (for at de skulle se og tro, at denne virkelig var Messias). Det var i Palæstina, at han saae Evangeliets Sæd der efter hans Død skulde udsprede sig til Hedningerne og alle Jordens Slægter. Han lagde Grundvolden, Apostlerne byggede paa den. Paa ham selv var det lagt at gaa til de fortabte Aar

af Israels Hus, men til Disciple sagde han: „Gaa ud i al Verden og prædik Evangeliet for al Skabningen.“ „Gaar derfor hen og gør alle Folkeslagene til mine Disciple.“

Paa Jesu Disciple og Efterfølgere blev lagt det store og herlige Ansvar at fuldbyrde den Gerning, som Frelseren selv havde begyndt—den Gerning hvis Plan blev fuldbragt med hans Død paa Korset.

Kristus,—Jødernes og Hedningernes

Afgang til Faderen.

„Men Jesus raabte atter med høj Røst og opgav Aanden. Og se, Forhængen i Templet splittedes i to Stykker, fra øverst til nederst; og Jorden skælv og Klipperne revnede“ (Matt. 27: 50, 51). „Da nu Jesus havde taget Eddiken, sagde han: Det er fuldbragt; og han bøjede Hovedet og opgav Aanden“ (Joh. 19: 30).

Jesus hang der død paa Korset. Jorden skælv og Klipperne revnede. I flere Timer hang Mørket, som Sørgeklør over Landet. Det var som selve Solen maatte tilbageholde sine Straaler af Sorg over de grusomme Begivenheder, der havde fundet Sted i Jerusalem den Dag. Høvedsmændene og de, der holdt Vagt over Jesus frygtede saare og sagde: „Sandelig, denn var Guds Søn.“ Paa denne Dag havde Gud givet sin enbaarne Søn til Verden. Paa denne Dag havde Himmelen gjort sit bedste, og Verden havde gjort sit værste. I det Jesus sagde: „Det er fuldbragt,“ lagde han, figurlig talt, den ene Haand i Faderens og den anden paa den faldne Menneskeslægts, med et Budskab af „Fred paa Jorden! i Mennesker Velbehag,“—et herligt Budskab om Forligelse med Gud. Forhængen i Templet splittedes fra øverst til nederst, et Tegn paa, at Vejen til det allerhelligste nu var aaben til „hver og een som vil.“ Denne Indgang til Helligdommen havde han (Jesus) indviet „os som en ny og levende Vej igennem Forhængen, det er hans Rød“ (Heb. 10: 20). Israels Gud flyttede den Dag ud af det jordiske Tempel. Fra den Tid var hans Børn Tempel, hvori han boede, (1 Kor. 3: 16). Til

den samaritanske Kvinde sagde Jesus: „Tro mig, Kvinde, at den Time kommer, da det her-ken skal være paa dette Bjerg eller i Jerusalem, at I tilbeder Faderen. Men den Time kommer, ja den er nu, da de sande tilbedere skul- le tilbede Faderen i Mand og Sandhed.“ Fra nu af var Søderne ikke mere til Gud end Gæd- ningerne. Han handlede ikke mere med dem som en Nation. Efter den Tid var hans Folk dem der troede paa Jesus Kristus og annamev- ham som deres personlige Frelser. „Thi ikke den er Søde, som er det i det Udvortes, ej hel- ler er det Omiskærelse, som sker i det Udvortes, i Kød; men den, som indvortes er Søde, og Hjertets Omiskærelse i Mand, ikke i Bogstav.“ (Rom. 2: 28, 29). Kilden i Davids Hus var nu aaben for alle, baade Søder og Gædninger. Fra denne Tid af var der ingen „Forskel paa Søder og Græfer; thi den samme er alles Her- re, rig nok for alle dem, som paakalder ham. Thi hver den som paakalder Herrens Navn, skal blive frelst“ (Rom. 10: 12, 13). „Thi alle er I Guds Børn ved Troen paa Kristus. Her er ikke Søde eller Græfer; her er ikke Træl el- ler Fri; her er ikke Mand eller Kvinde; thi alle ere een i Kristus Jesus“ (Gal. 3: 26, 28). „Nu derimod, i Kristus Jesus, ere I, som for- dum vare langt borte, komne nær til ved Jesu Blod. Thi han er vort Fred, han, som gjorde begge til eet og nedbrød Gærdets Stillevæg, Fjendskabet, da han i sit Kød affaffede Bude- nes Lov med dens Befalinger, for at han i os kunde skabe de to til et nyt Menneske ved at stifte Fred og for at forlige dem begge i eet Legeme med Gud ved Korset, idet han ved denne dræbte Fjendskabet. Og han kom og forkyndte Fred for eder (Gædningerne), som vare langt borte, og Fred for dem (Søder), som vare nær. Thi ved ham have vi begge i een Mand Afgang til Faderen“ (Eph. 2: 13—18)

Det himmelske Maaltid er nu beredt. Hver den, som vil, kan drikke af Livets Vand.

Naar vi, som lever i denne gyldne Tidspe- riode, betragter de indskrænkede Forholde i hvilket Guds Børn levede før Kristus, og de be- grænsede Privilegier de havde, maa vi udbryde med Englene: „Være være Gud i det Højeste!

og Fred paa Jorden! i Mennesker Velbehag!“ og herliggøre Herren med Lovsang og Pris og Guds Børns herlige Frihed. Profeterne skuede med længelsfulde Blik inod det Tidspunkt vi nu lever i, nemlig: „De sidste Dage.“ Og nu, kære Læser, lever vi nær ved Enden af de sidste Dage. Livets Vand, (Guds Ord, Bud- skab om fuldkommen Frelse fra Synd forme- delst Jesu Blod) rinder nu, klar som Krystal, til næsten alle Jordens Nationer. Læser, Jesus kom for at frelse sit Folk fra deres Synder. „Om denne Frelser havde Profeter gransket og ransaget, de, som profeterede om den Aa- de, der skulle blive eder tildel, idet de granske- de over, hvilken eller hvordan en Tid Krijsi Mand, som var i dem, henviste til, naar den for- ud vidnede om Kristi Tidelser og den derpaa følgende Herligheddisse Ting, som nu er blevne eder kundgjorte ved dem, ved dem der have forkyndt eder Evangeliet i den Hel- ligaand, som blev sendt fra Himmelen, hvilke Ting Engle begære at skue ind i“ (Petrus). Alle som vil, kan nu deltage i Evangeliets fuld- kinne Privilegier. Evangeliets klare Straa- ler lyser nu ud over Jordens Marker med Bud- skab om Hygge og Fred som i Apostlernes Da- ge. Herren har gjort den sidste Pakt med sit Folk. Hans Bud og Love er nu skrevet i de- res Hjerter og Sindelag. Det gælder nu om at være beredt for Døden og Evigheden. Guds Plan er fuldkommen. Han har gjort det bed- ste han formaar for Verden. Lad hver den, som vil, komme og drikke af Livets Vand, nu, imens det heder i Dag. Manden og Bruden siger: Kom. Kære Ven, benyt dig af alle de herlige Forjættelser og Privilegier Guds Ord fremholder for enhver.

„Og da Jesus havde taget Eddiken, sagde han: Det er fuldbragt, og han bøjede Hovedet og opgav Manden.“

Bibelen er den Bog, der fremfor alle andre Bøger burde læses i alle Aldre og ti alle Tider og i alle Stillinger i Livet, ikke bare een Gang eller to Gange eller tre Gange og saa ikke me- re, men daglig, nogle Stykker ad Gangen, og aldrig forsjømmes.

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1. 00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1. 25
Six Months......65

Abonenter indsendt fra Skandinavien:

Årslig.....Pr. 4.00
Halvårlig.....Pr. 2.00

Betaling for Bladet maa indsendes i Postanvisning, Expressanvisning eller Bankcheck; Frimærker modtages for mindre Beløb. Vi er ikke ansvarlig for Kurant sendt i almindelige Breve.

Abtivering for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevkort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den forrige Adresse faa vel som den nye angives.

All Korrespondance maa adresseres til

Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Abonenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til
Nels Menbeck, Randrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Mlandede Nyheder.

Begynd nu at gøre Beredelser for at komme til Lejrmødet her som skal holdes fra Juni 8—17.

Mandag den 19de blev Br. S. L. Johnson kaldt bort til Gray Eagle, Minn., for at bede for Br. Beach, som var meget syg. Da Br. Johnson kom var han i store Smærter og Doktoren havde sagt han burde have en Operation og den burde ikke opfattes længere end til Onsdag. Bønner blev opsendt til Gud for ham, og da Br. Johnson rejste var han faa vel, at han kunde være oppe.

Br. M. Gibson som besøgte os en Tid, er nu rejste igen. Da han ikke kommer til at rejse til Australien, rejser han tilbage til sit Hjem i Canada. Han tænker nu paa at rejse til Skot-

land, hans Fædreland, for at arbejde for Herren der, og venter at faa vide Herrens Vilje mere tydeligt desangaaende.

Broder og Søster Marben, som har Opjavn med Alderdoms Hjemmet her, rejste til Minneapolis forleden Dag og holdt Møde blandt de tykke Søskende der. Herren gav dem et velsignet Møde og Søskende der blev opmuntret i Herren.

Br. L. P. Peterson har været i Jari-bault, Minn., nogle Dage. Der er flere der, som er meget interesseret i Sandheden, og Br. Peterson tror, at Sæden, som er blevet saaet vil i sin Tid bringe frem Frugt.

Søster Carrie Peterson, som er Koffkepige paa Alderdoms Hjemmet, er rejst til Duluth, Minn., for at aflægge Besøg hos sin Søster, og senere venter hun at besøge sine Forældre i Nærheden af St. Croix Falls, Wis. Hun venter at være borte flere Uger.

Nu er det billige Tilbud slut. I alt har vi modtaget 163 ny Abonnenter. Vi takker vore Læsere for deres Samarbejde og deres Interesse i at faa Bladet udbredt under dette Tilbud.

Under Bønnungen, Feb. 18—25 kom Arbejderne her paa Kontoret sammen til Bøn hver Formiddag Kl. 10. Gud velsignede vore Hjerter medens vi opløstede vore Røster i Bøn til Gud med Guds Børn baade fjernt og nær, og mange inderlige Bønner blev opsendt for Guds Sags Fremgang.

Søster Micala Simonsen, som deltager i Missionsarbejde i Chicago, skriver, at de har haft en velsignet Række Møder der. Br. G. M. Riggall, som mange af vore Læsere kender ved Navn, holdte disse Møder. De fik bede med en 80 Sjæle, deriblandt flere Skandinavier. Det glæder os at høre, hvad Herren gør, farlig blandt vore egne Landsmænd.

Til vore Subskribenter i Amerika.

Til dem, som modtager Bladet frit gennem Fri Literatur Kassen, skriver vi dette. Vi paa-
ffømer, at vi har haft Anledning til at sende
eder Bladet frit for en Tid. Mange af vore
Læsere har skrevet til os og udtalt deres dyb-
ste Tak for Bladet, og vi haaber, at det vil ved-
blive at være en kilde af endnu større Belsig-
nelse til dem som vedbliver at læse det.

Vi vil bede dem, som modtager Bladet frit
om at skrive til os og fortælle os om 3 ønsker
i Fremtiden at modtage denne stille Budbærer.
Uden Tvivl har det været en kilde til Belsig-
nelse for dig, og dersom den vilde ophøre med
at komme vilde du savne den. Dersom du er
ubemidlet eller er ikke i Stand til at betale
for Bladet nu og fremdeles ønsker Bladet sendt
til dig, vær da fri til at skrive til os, at du øn-
sker Bladet og vi vil gøre, hvad vi kan for at
sende dig Bladet ud af de Penge, som Søfjende
sender ind for dette Bjemed. Vi vilde gerne
høre fra dig snarest muligt angaaende denne
Sag. Vi vilde ikke gerne tage dit Navn af vor
Subskriptions Liste, vær da saa godhedsfuld at
skrive til os.

Evangeli Basun Pub. Co.

Bidnesbyrd.

Daelvie, Minn.

Kære Maadesøffende!

Jeg vil i Aften skrive mit Bidnesbyrd og
fortælle, hvad store Ting Gud har gjort for
mig. Jeg havde været et Guds Barn i otte
Aar førend jeg lærte at fortroe paa Gud for
mit Legeme. En af mine Naboer gav mig en
Evangeli Basun og i den fandt jeg de velsig-
nede Bidnesbyrd fra dem, som Gud havde hel-
bredet. Da optændtes der Haab i mit Bryst,
at maaske jeg ogsaa kunde blive helbredet af min
Sygdom, som de jordiske Læger sagde var u-
helbredelig uden en Operation og endda tviv-
lede de paa at jeg kunde blive aldeles frisk
igen. Jeg skrev til Guds Børn i St. Paul
Park og den samme Aften, som de bad kendte
jeg at Guds helbredende Kraft strømmede i-
gennem mig og jeg blev saa glad, at jeg maat-
te prise Gud midt under mit Arbejde. End-

stent jeg var 76 Aar derfra vidste jeg, at de
havde opsendt Bønner for mig, og at Gud hav-
de hørt dem, thi Sygdommen forlod mig den
Aften. Priset være Herrens hellige Navn!
Derefter blev min Tro prøvet flere Gange, men
Gud kom og rørte ved mit Legeme hver Gang
og helbredte mig gennem disse Bønners Bøn-
ner. Forleden Uge blev jeg igen fristet, men
Gud hjalp mig og Smærterne veg bort, og me-
dens jeg var under den haardeste Prøvelse hør-
te jeg en stille Stemme sige: „Vær ikke bange,
fortrøst dig paa Gud.“ Taknemmelighedens
Taarer randt ned ad mine Kinder, thi jeg vid-
ste, at det var Jesus, som talte til mig. Jeg
vendt Sejr over denne Fristelse og blev frisk
fra den Stund. Sandelig han har al Magt
baade paa Jorden og i Himmelen, og han kan
helbrede alle Sygdomme for dem, som blot
sætter deres Tillid til ham.

Ved for mig, at jeg kan leve bestandig til En-
den, saa at jeg kan faa Livsens Krone. En
Søster,

Mrs. Chas. Ziebell.

Detroit City, Minn.

Vil sende nogle Ord til Basunen. Jeg tak-
ker saa meget for den gode Læsning som fin-
des i Bladet.

Jeg vil fortælle mine kære Brødre og Sø-
ster, at jeg var op til Grand Forks et par Da-
ge og overbar nogle af Møderne, som holdtes
der af Søster Edith Trass. Maa Gud velsigne
hende, at hun maa holde paa at arbejde medens
det er dag; jeg tror snart at Natten kommer,
da ingen kan arbejde. Jeg tror det er snart
ved Enden, saa vi faar gaa til bort evige
Hjem, og tage i Besiddelse, de Poliger Jesus
gik bort at berede for os. Jeg er glad at faa
tro, at naar Jesus kommer igen, at jeg skal
faa gaa med ham og se min Ven, som er hvid
og rød, udmærket fremfor ti Tusinde (Høff.
5: 10). Na det er stort at faa tro paa Jesus
og have vor Rigdom i Himmelen, det er meget
bedre end at have vor Rigdom her i Verden, og
ikke have noget i Himmelen. Na lovet være
Herrens hellige Navn fra hvad han har gjort
for mig! Han frelste mig, da jeg var død i
Overtrædelser og Synder, og medopreiste mig og
satte mig med ham i det himmelske i Kristus
Jesus.

J. M. Morberg.

Hvem er jeg?

Jeg er stærkere end alle Verdens forenede Armeer.

Jeg har ødelagt flere Sjæle end alle Nationers Krigere.

Jeg er mere dræbende end en Kugle, og har ødelagt flere Sjæle end de største Kanoner.

Jeg finder mine Ofre blandt de rige og fattige, iblandt unge og gamle, blandt Lægfolk og Embedsmænd.

Jeg bedrager næsten enhver ufrelst Sjæl, saa at de fremdeles ligegyldigt vandrer paa Vejen til evigt Fortabelse.

Jeg bugger Guds Børn og Evangeliske Arbejdere i Slummer og Søvn.

Jeg hindrer i Fremgangen af enhver Plan, som foreslaaes, og enhver Methode som fremholdes for Evangeliets Udbredelse.

Jeg holder Tusinder, som bekender sig for at være Kristne bedøvede i en forunderlig begyggelig Ligegyldighed, idet de har tomme Drømme om Himlens Herligheder.

Jeg faar Redningsmændene til at forglemme deres Arer, og Sjælevinderen til at blive saa interesseret i deres timelige Ting, at de forglemmer de fortabte.

Jeg er overalt—i Hjemmet, i Bærskedet, paa Gaden, paa Søen og i Kirken.

Jeg bringer aandelig Ruin, Fornedrelse og Død, og alligevel er det saa, som staar mig imod.

Jeg lurar i usynlige Pladser, og gør mest af mit Arbejde i Stilhed.

Jeg har mange Gange været ved din Dør og vil komme igen.

Jeg er ubevægelig. Jeg er din værste Fjende.

Hvem er jeg? Jeg er Ligegyldighed.

Om du faster dine Sorger paa Herren, vil du dermed sænke dem i en Grav, hvorfra de ikke vil opstaa mere. Om du faster dem noget andet sted, vil de før eller senere komme rullende tilbage til dig igen.

Hjem og Helbred.

Sundhedsregler.

Der er nogle Sundheds Regler, som blev antaget i et Lægesammenkomst, som blev holdt i Jerliden. De fortjener nøjagtig Læsning og tilbørlig Overholdelse.

1. Vi bør kontrollere vor Appetit og vore Lyster; Selvbeherkskelse i Stedet for Selvbeførelse.

2. Vi burde bruge sund og nærende Føde, som indeholder de nødvendige Fødebestanddele i rette Forhold.

3. At være afholdende i Nydelsen af Brugen af Alkohol og Tobak, The og Kaffe, fed og stærkt krydret Føde, irriterende Krydderier og Saucer.

4. En Begrænset Brug af Bagværk og Sukker.

5. Enkelthed i Valg af Fødemidler og en ferrest Forbindelse af samme tilslavet paa den rette Maade.

6. Passende Alædning for Legemet som det angaar, Varme, Beskyttelse, Enkelthed og An-

stændighed, idet man undgaar Sammenhæng og urigtig ordnede Vægte.

7. Tilstrækkelig og passende Legemsøvelse, særlig for dem, som har stillejiddende Arbejde.

8. At afholde os fra Brugen af giftige Medicin og en forstandig Anvendelse af fornuftige Behandlings Principper, som repræsenteres i den rigtige Brug af Vand, Luft, Føde, Electricitet, Massage og andre naturlige fysiologiske Stimulantia og Lægekunst.

9. Streng Renlighed baade af Person og Præmisser.

10. Passende og tilstrækkelige Timer for Søvn og Udspredelse.

11. Passende og tilstrækkelig Ventilation af Kirkebygninger, Skoler, Huse og særlig Sovestuer.

12. Virkomhed i Kampen imod Fluer, Myg og alle andre sygdomsfrembringende og sygdomsbærende Insekter.

Fra „St. Paul Daily News.“

Søndagskolen.

Lektie 18.

Marts 18, 1917.

Jesus frelser fra Synd.

Joh. 8: 28—37, 56—59.

Gjeldentekst: Dersom da Sønnen faar frigjort eder, skal I være virkelig fri.— Joh. 8: 36.

12. Jesus talte da atter til dem og sagde: „Jeg er Verdens Lys; den, som følger mig, skal ikke vandre i Mørket, men have Livets Lys.“

31. Jesus sagde da til de Jøder, som vare komne til Tro paa ham: „Dersom I blive i mit Ord, er I sandelig mine Disciple.

32. og I skulde erkende Sandheden og Sandheden skal frigøre eder.“

33. De svarede ham: „Vi er Abrahams Sæd og have aldrig været nogens Trælle; hvorledes siger du da: I skulle vorde fri?

34. Jesus svarede dem: „Sandelig, sandelig, siger jeg eder, hver den, som gør Synd, er Syndens Træl.

35. Men Trællen bliver ikke i Huset til evig Tid, Sønnen bliver der til evig Tid.

36. Dersom da Sønnen faar frigjort eder, skulle I være virkelig fri.

37. Jeg ved, at I er Abrahams Sæd; men I søge at slaa mig ihjel, fordi min Tale ikke finder Rum hos eder.

56. Abraham, eders Fader, frydede sig til at se min Dag, og han saa den og glædede sig.

57. Da sagde Jøderne til ham: Du er endnu ikke havtredsfjindsyvde Aar gammel, og du har set Abraham?

58. Jesus sagde til dem: „Sandelig, sandelig, siger jeg eder, førend Abraham blev til, har jeg været.“

Tid og Sted: I Marts 29 overvar Jesus Jødernes Løvsfestsfest i Jerusalem. Det var i det tredje Aar af hans Missionsgerning her paa Jorden. Begivenhederne i denne Lektie fandt Sted i Templet enten paa den sidste Dag af Festen eller Dagen efter.

Kristelig Standhaftighed belønnet.— Vi beundrer Folk, som bliver ikke let mismodige. Modgang møder dem, Ulykke rammer dem, Benner misforstaar dem og vender sig bort fra dem, enddog er de trofast mod det, som de tror er ret.

Der er Folk, som er saa vakslende, og har en

saadan svag Tro, at man kan ikke stole paa deres Dømmekraft. I Dag bestemmer de dem maaske paa at følge en vis Fremgangsmaade; i Morgen vil de tvivle paa om det er det bedste. Under Jesu Gerning her paa Jorden mødte han ofte saadanne Mennesker. For en Tid vilde de tage imod hans Ord og tro paa ham; men saa pludselig vilde deres Tro paa ham vakle og deres Hjertes blive forhærdet. Derfor søgte Jesus Nødvendigheden af at forvare sine Efterfølgere til at være faste og urokkelige. Rundskab om Sandheden kan erholdes ved, at den, som søger vil fortsætte sin Søgen med upartisk Sind og ærlig Hjerte, idet han er villig til at modtage og adlyde alt Guds Ord. Nu, „Gud er Lys og der er slet intet Mørke i ham,“ derfor naar vi modtager Rundskab om Sandheden, kan vi fatte Lyset, og dersom vi „vandler i Lyset, som han er i Lyset.....og Jesu hans Søns, Blod renser os fra al Synd“ (Joh. 1: 7). „Dersom da Sønnen faar frigjort eder, skal I være virkelig fri.“ Herlig Frihed! fordi den er født af Gud.

Hvad er Frihed?— Mange Folk, særlig unge Mennesker, synes at det kristne Liv medfører mange Baand og vilde tage fra dem Frihed til at tænke og handle som de selv ønsker. De ser med Medynk paa deres Benner, som har valgt at vandre den snævre Vej, som leder til evigt Liv. De undres over hvorledes Mennesker, som har Uergerrighed kan overtages til at give sig selv til en Sag, som berøver dem alle Verdens Fornøjelser. De selv føler, at de er fri til at gøre som de vil, og gaa hvor de vil— i Korthed, de synes de kan nyde Livet. Men disse verdslige findede Mennesker har endnu at lære at virkelig Frihed kan kun findes i Gud. Den følgende Fortælling illustrerer dette Punkt paa en kraftig Maade:

„Det gode Skib Weiland bragte over sidste Sommer et stort Antal Fugle i Bur. Da vi var ude midt paa Sæbet slap een af disse urolige Fugle ud af Buret. I Ekstase sløj den gennem Luften, bort, bort fra Fængslet. O hvor han svang sig i Luften med udstrakte Vinger! Frihed! Hvor herligt han syntes det var! Han forsvandt ud i det tomme Rum. Men efter nogle Timer, til vor store Forbauselse, saa vi ham igen, idet han kæmpede med tunge Vinger for at naa Skibet. Sæsbærende og for-

pustet satte han sig paa Dækket. Langt, langt over det store Hav, hvorledes havde han ikke med Smerte søgt efter Skibet igen, ikke længer et Fængsel, men et Hjem. Medens jeg saa ham liggende sig paa Dækket, tænkte jeg paa det urolige menneskelige Hjerte, som saaledes river sig løs fra Religionens Baand. Med lette Binger flyver han bort fra Menighedens Fængsel, og Guds Fængsel. Men dersom han forsvinder ikke i den angersfulde Dyb, kommer han med ængstelig Hjerte tilbage til Menighedens Hjem og Guds Hjem. Menigheden er ikke et Fængsel til nogen. Den giver fuldkommen Frihed i alt, som er godt og sikkert. Det giver ham Frihed til at gøre, hvad der er ret; og en Plads, hvor man med rette kan gøre det onde, findes ikke i hele den ubegrænsede Univers.“— R. S. Barret. Kristus, den, som giver Frihed.— „Slaveri fordreer to Personer, Tyrannen, som hersker, og Slaven, som bøjer sig.“

Satan er en Tyrann. Han hersker med Ubarmhjertighed over enhver Mand, Kvinde Dreng, og Pige, som ikke bruger de gudgivne Gaver, som er blevet ham betroet. Han brøder sig ikke om hvorledes de bøjer dem for ham, eller paa hvilken Maade; det eneste han bryder sig om er, at de bøjer dem for ham. Dette er nok til at gøre dem Slaver. Det Menneske, som giver efter for Løsten efter stærk Drikke er en Slave af Drikkebanen. Og saaledes med andre

Lyster. Bagved alle disse Sjælefjædsende Lyster er Satan, som er Ophavsmand for dem alle.

Kristus kom for at befrie Mennesket fra Satans Magt og at lære ham ikke at bøje sig under ulovlig Autoritet. Han giver Magt til at overvinde onde Vaner. Han skænker denne underfulde Befrielse til alle, som vil tage imod ham, enddog til dem, som er dybest ned i Synden, og paa den mest haabløse Maade bundet af onde Vaners Lænker. Indbydelsen er: „Kommer hid til mig, alle, som lider Møje og er besværede, og jeg vil give eder hvile.... Lærer af mig; thi jeg er fagtnodig og ydmyg af Hjertet; saa skulde I finde Hvile for eders Sjæle.“ Hvile! Ikke længere behøver man at være underkastet den ulovlige Tyrani, mer: hvile i Guds drebare Vilje. Er du kommet i Besiddelse af denne Frihed og Hvile?

Spørgsmaal: 1. Fortæl om nogle af de Forandringer der sker i et Nabolag, naar Evangeliets Lys begynder at skinne. 2. Hvorfor er det nødvendigt at troende forbliver i Ordet? 3. Var Jøderne i Kristi Tid i Trældom paa nogen Maade? 4. Hvorfor søgte de sig frænklet over Jesu Antydning til, at de ikke var fri? 5. Hvilken Slags Frihed hentyder Kristus til? 6. Hvorledes kan Syndens Slaver blive frigjort?

De Unges Afdeling.

Moses's Gaver som en Mægler for Israels Folk.

Tænker fra et Ungdomsmøde i St. Paul Park. To Ting, som Moses var i Besiddelse af: Han havde Afgang til Gud, og uegenlystig Kærlighed. Dersom ikke vi har Afgang til Gud, kan vi ikke være Middelet til at lede andre til Gud. Uegenlystig Kærlighed søger at hjælpe andre uden Tanke om Belønning.

Moses elskede Israels Børn saa højt, at han var villig, at hans eget Navn skulde udsløttes af Guds Bog, at de maatte frelses.

Dersom vi har meget af denne Kærlighed vil det hjælpe os at bede indtrængende for Sjæle.

Dersom vi alle var saa selvfornægtende i alt som var de gamle Patriarker, hvor meget kun-

de ikke blive udrettet for Gud.

Moses's Trofasthed er beundringsværdig; maa vi alle efterligne ham mere.

Naar det gik galt med Israels Børn gik Moses altid til Gud, i Bøn, og talte Ansigt til Ansigt med Gud som hans Ven. (2. Mos. 33: 11).

Moses havde megen Taalmodighed med de Folk, som Gud sendte ham til at befrie.

Vi er alle i en vis Grad Sjælevindere for Gud. Lad os forsøge at være taalmodige og bære over med dem, som vi færdes med Dag for Dag, og paa denne Maade forsøge at vinde dem for Kristus.

Vi er i Kongens Forretning, lad os anse det for et helligt Arbejde.

Unge Følk bør agte paa Forældres Raad.

Af J. L. Wilson.

Mennesket er Kronen paa Guds Skabelse og hans Overlegenhed over alle andre skabte Væsen er udtrykt paa forskellige Maader. Han er den eneste Skabning, som er i Besiddelse af en udødelig Sjæl—den eneste, som har begyndt en evig, bevidst Tilværelse. Evnen til at erhverve sig Kundskab ejes af andre Skabninger til en meget begrænset Grad. Og der er heller ikke nogen anden skabt Væsen, som formaa at meddele historisk Begivenheder eller Erfaringer til hans Slægt, ved Hjælp af et Skrift- og Taleprog.

Dersom det var nødvendigt for os at vinde vor Kundskab gennem Erfaring, vilde vor Kundskab sandelig være meget indskrænket. Og mangen en vemodig Erfaring maatte vi gennemgaa. Men vi burde være i Stand til at indlægge noget i det Forraad af Kundskab, som andre har vundet, og saaledes gøre Verden bedre fordi vi har levet i den. Dog, om vi er uvillig til at lære fra andre, som har udstrakte Erfaringer, nægter vi os selv meget, som kunde være til stor Hjælp for os.

Kære unge Ven, vil du være vis? Vær da ikke bange for at modtage Raad fra dem af mere modne Mænd. De har gennemgaaet mange Erfaringer, som du behøver ikke at gennemgaa, dersom du vil give Agt paa deres Raad. I Ord. 1: 8, ser det ud til at Solomo taler til sin Søn i følgende Ord: „Hør, min Søn! din Faders Undervisning, og forlad ikke din Moders Lov.“ Og mange andre af hans Ordssprog indeholder megen gavnlig Undervisning til unge Følk; men, dersom hans Søn var ligesaa viljestærk som mange af de unge i Dag, havde Solomos Raad maaske kun liden Virkning.

Mangen en Gang, naar Faderen søger at give Sønnen lidt Raad, bliver det agtet kun lidt, thi Sønnen tænker: „Fader er jo blevet lidt gammel og har glemt, at han engang var ung.“ Nej, Fader har ikke glemt sine Ungdoms Dage. Maaske i hans unge Dage hændte der noget, hvilket gør at han ønsker saa meget at give dig Raad nu. Han ønsker at du kunde have Gavn af hans Erfaring.

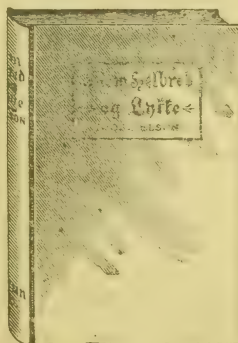
Unge Mænd, alle oprigtige Forældre ønsker, at deres Søn skal være alt hvad han kan være.

paa det legemlige, moralske, intellektuelle, og aandelige Omraade. Og du kan være sikker paa, at saadanne Forældre ønsker naturligvis at beskytte deres Værn fra alt, som vil hindre dem fra at være, hvad Gud ønsker de skal være. Idet de er ældre, har de mere moden Forstand og har haft udstrakte Erfaringer, er deres Raad af stor Værdi; og dersom du ringeagter det, vil du før eller senere vaagne op til det Faktum, at du har tabt en Lejlighed.

Hvor ofte tænker ikke unge Piger: „Moder er da altfor forsigtig.. Hun behøver ikke at være saa streng. Vi kan godt passe os selv. Dersom vi vilde altid lytte til Moder vilde vi aldrig have nogen Fornøjelse.“ Nej, den oprigtige Moder ønsker, at hendes Døtre skal være lykkelige og nyttige ogsaa, og det er derfor hun er saa forsigtig. En forkert Handling i hendes unge Dage har boldt mangen en Kvinde livsvarig Sorg, ikke at sige noget om Faren for at gaa fortabt forevigt. Intet kan være mere bedrøveligt end den Sjælsval og Fortvivlelse en ung Kvinde lider, som har begaaet en Fejl i Livet. O, dersom hun bare havde fulgt Moders Raad! Men Tiden at tage Moders Raad er, naar den gives. „Hør, min Søn! (og vi kan ogsaa tilføje Datter) din Faders Undervisning, og forlad ikke din Moders Lov.“

Hjem, Helbred og Lykke.

Af Thomas Nelson.

Denne paalidelige Bog er en Vejleder til et lykkeligt, afgreftabeligt Liv. Den indeholder gode Raad der vil fjerne Guden og Tilfredsheden i ethvert Hjem. Forfatteren skriver med en prisværdig Begejstring, der vækker ny Interesse i det herlige Emne—Hjem.

Hvem der bør læse den.

Mænd og Fruer, unge Mænd og unge Kvinder som agter at gøre sig, skulde ikke undlade at læse denne Bog; dens Indhold er grunder paa Bibelsens Principper. 459 Sider.

Pris: Skriftsbind \$1.00.

Evangelii Vasun Pub. Co.

St. Paul Park, Minn.

Var Tids Begivenheder.

Magtpaaligende Bevægelser.

Idet man betragter Begivenhedernes Gang, bliver man tvunget til at lægge Mærke til to betydningsfulde Bevægelser der i de senere Aar har begyndt at tiltrække Opmærksomhed, det er: Stemmeret for Kvinden, og Afholdsfagen. Hvorvidt at Kvinderne burde tage Del i politiske eller offentlige Affærer vil vi ikke drøfte her, men sikkert er det, at Kvindens Indflydelse tiltrænges i alle Afdelinger og burde anvendes i mange Retninger. Hun burde have Ret til at sige enten hendes Sønner skulde nedskydes paa Slagmarken eller ikke. Hun burde have Ret til at have et Ord i Afgørelsen af vigtige Sager der vedrører Nationens Belfærd. Omendkjønt hun burde have denne Privilegium, tror vi dog, at Kvindens mest magtpaaligende Sfære af Virksomhed og Landets Belfærd, ligger i Hjemmet. En Nation er ikke bedre end den gennemsnitlige moralske og aandelige Atmosfære af de tusinder af Hjem, der ligger indenfor Landets Grænser. Ansvar for Børnenes Opdragelse hviler paa begge Forældre, men vi kan ikke nægte, at naar det kommer til Karakterdannelse, har Moderen mere Indflydelse end Faderen, og hendes Virksomhed i denne Retning er ubegrænset.

Mærkelige Udviklinger af en Virkende Marsag.

Den virkende Marsag var de følgende Prijer. I Philadelphia, Pa., blev een Mand dræbt og vi faaret i et Dødsfald da de strejkende Arbejdere af Franklin Sugar Refining Co., sammen med deres Hustruer og Børn, søgte at tvinge Kompaniet til at bevilge dem deres Fordring paa højere Dagløn. Politiet fik paa Folkeopmærdigheden med ovennævnte Resultat.

I Steubenville, Ohio, var der forleden Dag Dødsfald for Dødsfald paa Grund af, at Al havde stæget i Pris til 6 cents Glasfald. Politiet maatte bevogte seks Saloner fra Anfald.

Med Hentydning til den sidstnævnte Begivenhed vil vi sige, at det er næsten utrolig, at Menneskehjertet kunne blive saa forvildet og forrådet. Men saadan er Tidens Mand. Man maa udbryde med Profeten: „Hjertet er bedra-

geligt, mere end alle Ting, og det er lygt; hvo kan kende det?“

En Lektie i Økonomi.

Fra et Dagblad i Nord Dakota har vi følgende Tal: „Derfor nogen ikke tror at denne Nation trænger til at lære Sparommelighed, saa overvej disse Kendsgerninger:

Vi betaler aarlig \$8,400,000 for Cigaretter. I Aaret 1915 drak vi 70,000,000 Gallons Brændevin.

Vi anvender aarlig \$25,000,000 paa Chewing-gum.

I Aaret 1915 udbetalte den Amerikanske Befolkning \$90,000,000 for Saffertøj.“

Disse uhyre Tal og mange andre, repræsenterer blot hvad man vilde kaldt almindelig Umaadelighed. Befolkningen kunde undvære alle disse Ting, og endda leve rigtig godt, ja bedre, af den Marsag, at en saadan Umaadelighed har sin Virkning paa Menneskets legemlige Tilstand.

Krigen, og de Forholde vi nu lever under har, identisk, sine mørke Sider, men vi undres om ikke Nationerne, til Gavn og Fordel til dem selv, kunne faa en Lektie om Sparommelighed.

Afholdsfagen.

En Lovforslag imod berusende Drikke blev forleden givet Bifald i Congressen. For at denne kan gaa til Staterne for Bekræftelse maa den faa to tredjedele af Stemmerne i Underhuset og Senatet. For at den kan blive en Part af Landets Regeringsform, maa den faa Bifald fra tre fjerdedele af Staterne. Hvis tretten Stater forkaster den, kan den ikke blive Lov. Det siges at 85 Procent af Landets Territorium har forkastet Salontrafikken, og at 60 Procent af Landets Befolkning lever i dette Territorium.

Enhvert rettænkende Menneske ser med Glæde paa de Skridt som Afholdsfagen har taget fremad i de senere Aar. Omendkjønt Kampen vil blive haard i mange Distrikter, tror mange at Aaret 1920 vil se Salonen udryddet af de Forenede Stater. Gud give, at det maa blive saa.

Kan du stole paa den Mand, som ikke kan stole paa Gud?

Evangelii Basun

Sandhed

Renhed

17de Aarg.

Onsdag, den 7de Marts 1917.

Nummer 10.

Tak.

Tak, min Gud, for hvad du sender
Mig af Glæde, Lykke, Fred,
Tak for alt, som løfter, letter
Byrden, naar jeg bliver fjed.

Tak for Haabets Sol, som lyser
Mig i Mørke med sin Glans.
Tak for Freden, som du giver,
Løftet om en Sjersfrans.

Tak for Spnnen, som du sendte,
Han, som i mit Sted blev sat.
Tak, at Verden om sig vendte,
Naadens Dør blev vidt opladt.

Tak, at jeg, den usle, ringe,
Blev af Naade helt gjort fri.
Tak, min Pris jeg kan dig bringe,
Led mig frem paa Livets Sti.

Tak for Livet, alt du gav mig,
Kærlighedens store Gud.
Lad mig hist engang jaa se dig,
Staa for Tronen som din Brud.
P. W.

“Hellig-
ge dem i
Sandhe-
den; dit
Ord er
Sand-
hed” (Joh.
17: 17).

“J er
alle rede
rene paa
Grund
af det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der” (Joh.
15: 3).

Evangelii Basun Publishing Company
St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Hvad Naaden kan gøre.

Gud kan tage den mest urene Sjæl og give den en i glænde Skønhed. Et Stykke sort Marbon, sat i den elektriske Strøm, skinner med et blændende Lys.

Dronning Victoria besøgte en Dag en Papirmølle i Nærheden af Windjor Slot og blev vist rundt i den af Formanden. Han vidste ikke, hvem hun var, da hun var alene, med Undtagelse af en Tjener og var simpelt klædt. Dronningen var højlig interesseret i Papirfabrikationens Kunst.

Hun førtes tilsidst til en Plads, hvor et Antal af Kludejamlere tænte ud sine gamle, snafede Kluder, som de havde opsamlet rundt omkring i Byens Afkroge. Der var en stor Dunge af disse snafede Klude, der saa ud til, at de aldrig vilde kunne blive rene. Dronningen spurgte Formanden, hvad der skulde gøres med disse. Til hendes store Forundring fortalte han hende, at de skulde laves til det fineste hvide Papir.

Da Dronningen var gaaet, fik Formanden rede paa, hvem hun var. Nogle Dage senere blev der paa Slottet modtaget en Pakke af det reneste og fineste Papir, med Dronningens Billede stemplet paa det, med en Skrivelse fra Formanden, der fortalte hende, at dette Papir var lavet fra de selvsamlede snafede Klude, som hun havde seet, da hun besøgte Møllen.

Saaledes er det, at den Helligaand læger de menneskelige Liv, som er ruineret og besudlet af Synden, og gør dem hvidere end Sne, og stempler dem med Guds Billedes Segl. Intet Liv er haabløst, selv i sin Ruin og Syndbesmittelse, hvis det blot vil overgive sig til Kristi Naades fornyende og forvandlende Magt. Der er Stof i enhver Synder til at frembringe en Helgen, blot den guddommelige Naade faar Anledning til at øve sin genskønnende og forvandlende Magt. Det er ikke, hvad vi er nu, men det er, hvad Guds Naade kan gøre med os, der er af størst Betydning.

—J. R. Miller.

Fuldkommen Fred.

Af J. C. Maney.

Intet er saa tilfredsstillende som at have Ro

og Fred i Sjæl og Sind. Naar intet forstyrer Stilheden af den Sjæl, som fortæjler paa Gud, dette er i Sandhed en tilfredsstillende Naade at leve. De ugudelige har ingen Fred. „Men de ugudelige er som Havet, der er oprørt; thi det kan ikke være roligt, men dets Bølger udkaster Skarn og Dynd. De ugudelige, siger min Gud, har ingen Fred“ (Ef. 57: 20, 21). Bevistheden om Synd forstyrrer de ugudeliges Sjæl og Sind, og det urene Hjerte forraader sin egen Fordærvelse, ligesom Havet udkaster Skarn og Dynd, naar det er oprørt af Storm. „Den Fortroende staar fast: du bevarer Fred, Fred; thi paa dig forlader man sig“ (Ef. 26: 3). O, hvilken Rigdom af Tilfredsstillelse og Lykke findes i dette Løfte! Det omfatter med Sandhed Frihed fra al Skyld og Fordømmelse, som er en Følge af Synd. Det indbefatter mere. Fra syndige Begær og Lyster, som forstyrrer den Sjæl, som ønsker at behage Gud, fra disse ogsaa kan vi faa Frihed, Brede, Selvfrihed, Egenindighed, Gerrighed, Løstindighed og Hovmodighed; og denne indvortes Tilbøjelighed til det Onde, kan aftagges og kan blive renset fra Hjertet. Gud har bestemt, at dette kan være vor Erkjæring i denne evangeliske Tidsalder. „Derfor du skal skaffe os Fred; thi endog alle vore Gjerninger har du gjort for os“ (Ef. 26: 12).

Derfor vore Tanker er fæstet paa Herren, vil han bevare os i Fred. Derfor vi vælter vor Sorg paa ham og beder ham om at sørge for os vil han bevare os i Fred. Uanset og Bekymring forstyrrer Freden, men ved Guds Naade kan vi fæste alt dette paa Herren, som vil bære alle vore Byrder. Pris ske Gud! „Bær ikke bekymrede for noget, men lader i alle Ting eders Begjæring komme frem for Gud i Baaftaldelse og Bøn med Taksigelse; og Guds Fred, som overgaar al Forstand, skal bevare eders Hjerter og eders Tanker i Kristus Jesus“ (Fil. 4: 6, 7).

Dette er heller ikke kun en Teori, men er et virkeligt Faktum, som kan bevises ved en virkelig Erfaring. Vi kan have fuldkommen Fred, som en Flod; en Fred, som overgaar vor Evne til at fatte og forklare. Denne Fred kan vi erfare ved at sætte vor Tillid til Gud, og ved at elske Gud og hans Lov, som er Sandheden. „Der er stor Fred for dem, som

elfter din Lov, og der er ikke Anstød for dem" (Ps. 119: 165).

Hvor er din Tro?

En udselig liden Kvinde skulde en Aften paa et Bønnemøde for første Gang forsøge at tale med to unge Mænd om deres Sjæle; de lo, og hendes Tro svigtede. Istedenfor at fortsætte gik hun tilbage til sin Plads og græd idet hun følte, at hun havde gjort mere Skade end Godt.

Men Gud tog Arbejdet op, hvor hun lagde det ned, og om Natten medens den ene af de to unge Mænd laa og ikke kunde faa sove, hørte han at den anden laa og græd. „Hvad er i vejen, Tom?“ spurgte han. „Na, jeg føler jeg er paa Vejen til Helvede. Den Dame talte venlig til os, og vi lo hende lige op i Ansigtet, og jeg føler mig saa ussel, saa ussel. Jeg skulde ønske jeg kunde blive frelst,“ svarede han.

Den anden sagde: „Det ønsker jeg ogsaa. Tom,“ og saa stod de op af Sengen, og bad til de sandt Fred med Gud.

Den Helligaand arbejdede nu i den lille Kvinde, men hun hverken troede eller „kæmpede den gode Troens Kamp,“ og derfor fik hun ingen Trøst.

Men Guds Styrke blev fuldkommengjort i hendes Svaghed. Hun svigtede ikke fordi om hendes Tro var svag. Hun forblev trofast skønt hun tvivlede.

Det er Guds Trofasthed, hans uforanderlige: Godhed og Kærlighed som skulde gøre os stærke og faste i Troen. Guds Karakter er den Grund, paa hvilken vi skal bygge vor Tro og bort Haab, og den er vor Kærligheds Inspiration. Hans Trofasthed er som de store Fjælde, der staar uforandret gennem Storme i Tusender af Aar. Folk som bor blandt Fjeldene eller ved Søfanten, ventes ikke at vaagne op en Morgen og finde at Fjeldene er forsvundet, eller at Havet er tørret bort. Derfor skulde vi ikke være tvivlende og frygtfulde og nedslaaede, men glade og straalende over den Fred og Glæde og Styrke som fødes af Tilliden til Gud.

Jeg græd i Morges da jeg læste Fortællingen om Josef's Handlemaade mod sine Brødre i Ægypten, og hans Drøm om sig selv og

dem. Jeg antager jeg har læst den et Hundrede Gange; men Beretningen rører mig altid til Taarer, for der er sliig Næthed i hans Sjerte ligeoverfor dem, endog naar han synes at være haardest og mest ubøjelig. Og jaadan er Gud; Josef synes for mig i det Stykke at være det fuldkomne og bedste Forbillede for Jesus i hele Bibelen.

I tre Aar opdrog Jesus nogen saa enfoldige Mænd til at tro, saaledes at han gennem dem kunde aabenbare Gud for Verden, og vende op-med paa den.

Men de var sene til at lære, og atter og atter sagde han: „Svorldes kan I være saa vantro?“ — „Hvor er Eders Tro?“ — „Hvis I havde Tro.“ — „Hvorfor tror I ikke?“ — Hans Sjerte blev saaret ved deres Vantro. Men aa, hvor glad var han vel ikke naar han fandt nogen som troede, som stode paa ham til Trods for al Modgang og alle Vanskeligheder!

En Dag kom en hedensk Kvinde til ham, og bad at han skulde drive Djævelen ud af hendes Datter.

„Men han svarede hende ikke et Ord.“

Hans Disciple skammede sig over at have hende løbende og raabende efter sig i Gaderne, og de spurgte ham om han ikke vilde sende hende bort. Da sagde han til dem saa hun hørte det:

„Jeg er ikke udsendt til andre end de fortabte Saar af Israels Hus.“

Men hun kom og faldt ned for ham og sagde: „Herre, hjælp mig!“

Men han svarede og sagde: „Det er ikke smukt at tage Børnenes Brød og kaste det for de smaa Hunde.“

Men hendes Tro svigtede ikke. Den rejste sig over hver Vanskelighed og triumferede over Afslag, Indvending og tilsyneladende Haardhed og Rigegyldighed.

„Det er sandt, Herre!“ svarede hun, „dog de smaa Hunde æder jo af de Smuler som falder fra deres Herres Bord.“

Det var som om hun havde sagt: „Vel, Herre, jeg er villig til at tage Hundens Plads. Er der ikke nogen Smuler for mig?“ Hun vilde ikke tvivle eller afvise. Na, hvor det maa have glædet Jesu Sjerte, han som hungrede efter Tillid, efter at være sammen med Nogen som troede!

Endelig blev hans store Kærlighed mødt af stor Tillid, hans Hjertes Længsel var tilfredsstillet, og han svarede:

„Vinde! din Tro er stor; dig ske som du vil!“ Det var som om han havde sagt: „Tag bare alt, hvad du ønsker!“ Hendes Tro havde vundet, og hun kunde saa, hvad hendes Hjerte begærede. „Og hendes Datter blev helbredet fra samme Stund.“

Trofast Tillid er det vidunderligste i Verden. Den faar en Tigger til at handle som en Konge, før han ved at han er et af den himmelske Konges Børn, og skønt han er saa fattig at han ikke ved, hvorfor han skal faa Penges til det næste Maaltid eller til det næste Natteleg, hunger han dog:

„Jeg er kaldet af Gud.
Til det himmelske Hjem
er jeg kaldet af Gud.“

Han husker nemlig: „Har ikke Gud udvalgt dem som er fattige paa Verdens Gods, til at være rige i Troen?“ og derfor løfter han op sit Hoved og glæder sig til Trods for at han er fattig.

Tro faar de Sørgmodige og Bedrøvede til at glæde sig. Jeg saa en ung Søster og Mor, hvis Mand pludselig var død, smile gjennem Taarer, indtil hendes Ansigt syntes forklaret, for hun troede paa Gud, og satte sin Lid til ham. „Som bedrøvede, men altid glade,“ skrev Paulus.

Tro letter Byrderne for den Nedtrykte, og ser nærmere, den giver tilstrækkelig Styrke til at bære dem. Paulus blev jublende glad over denne Kendsgerning, og skrev: „Jeg formaar Alt i ham som gør mig stærk.“

Troen gør det Umulige muligt. „Alt er muligt for den som tror,“ sagde Jesus. Den satte Peter istand til at vandre paa Søen, idet han saa hen til Jesus, og de graadige Vølger aabnede sit vide Gab for at sluge ham, før han beundte at tvivle.

Troen kan vel gøre en Beregning af Banfelighederne, ligesom David maa have beregnet Goliats Styrke, men det er bare for at overvinde dem, ligesom David overvandt Ræmpen. Troen for Gud. Den ser hans Magt og Kærlighed og Hjælp, og kaster sig helt og holdent i hans Arm, og vil ikke slippe ham før den faar sit Nisse opfyldt.

Troen kan nok fristes meget; men den vil ikke overgive sig til Mismod. Naar vi bliver mismodige, er det Troen som har svigtet, og Tvivlen har sneget sig ind. Vi har holdt op at tro, og lader vore Banfeligheder komme imellem os og Gud, jaaledes at han er frakendt. Jeg kan stænke Solens Lys ude med min Tommelfinger og Pegefinger, skønt Solen er Millioner Gange større end Jorden.

Tvivlen lægger vore Banfeligheder foran os, og derfor kommer vi i Mørke og bliver mismodige. Troen stiller os foran Banfelighederne, paa samme Side af dem som Gud staar paa, og i Sikkerhed og Tillid griber vi dem an og overvinder dem, visse paa at han er med os og for os.

Troen adlyder. Disciplene havde strævet hele Natten med at jiske og ikke faaet Noget; „men Jesus sagde til dem: Væg ud paa Dybbet, og kast Eders Garn ud til en Træt! Og Simon svarede og sagde til ham: Meget! vi har strævet hele Natten og ikke faaet Noget: men paa dit Ord vil jeg kaste ud Garnet. Og de gjorde saa, og fangede en stor Mængde Fisk; og deres Garn revnet. Og de vinkede til sine Lagsbrødre i den anden Vaad, at de skulde komme og tage i med dem; og de kom, og de fyldte begge Vaadene, saa de holdt paa at synke.“ Peter blev rent forvirret over den rigelige Frugt, som hans lydige, hengivne Tro havde baaret.

Det er en vidunderlig Ting at tro paa Gud, at have et Øre som altid lytter til hans Ord, og et Hjerte og en Haand som altid er færdig til at adlyde, for „Alt er muligt for den som tror.“ „Og den som kommer til mig, vil jeg ingenlunde støde ud.“

„Tro paa Gud.“

—S. L. Vrengle.

Bed du hvad Luther engang saade? Lid og vær stille, lad ingen kende din Sorg. Fortrøst paa Gud; hans Hjælp forsejler ikke. Dette er hvad Skriften kalder at holde sig stille for Gud. At tale meget om ens Sorger gør en frag, men at fortælle vore Sorger til ham, „som ser og hører i Lødem“ vil gøre dig stærk og rolig. — Tholuck.

Livet i og for Gud.

En kristens i Gaar.

Af Micala Simonsen.

„Glem ikke alle hans Belgerninger.“ Det er Guds Formaning om, hvad vi skal gøre med Fortiden.

Belgerninger glemmes lettere end noget andet. Menneſter grubler over og græmmes over Forurettelſer, ſom de har lidt, men tænker lidt paa Belgerninger, ſom de har nydt. Saadant tjener til at forbitre Hjertet og formørke Livet.

„Min Sjæl lov Herren, og glem ikke alle hans Belgerninger.“ En Kristens Tilbageblik over hans Liv burde ſtemme Sindet ikke til Klage men Tak, ikke til Bekymring men Tillid, ikke til Mismod men Frimodighed.

„Jeg glemmer det ſom er bag,“ ſiger Apſtelen. Hvad var det han havde i Sinde ved denne Anledning? Læs Fil. 3 og du vil ſe, at det var de timelige Fordel han havde, da han var Saulus af Tarſus, den mægtige Farisæer, ſom havde Myndighed fra ſelve Øpperſtepræſten. Paulus ſad i Fængſel, lænket til en romerſk Soldat, ſom haanede Paulus og spottede hans Gud. I Fængſlet, midt i dets Lidelſer og Mørke ſaa Paulus tilbage til „hvoredeſ det kunde have været.“ Han ſaa ret i Anſigtet de Fordelſe, han engang beſad og endnu kunde have haft, om det ikke havde været for Kriſti Skyld. og han udbryder: „Men, hvad der var mig en Vinding, det har jeg for Kriſti Skyld aaget for Tab. fordi Kundſkaben om Kriſtus Jeſus, min Herre, er ſaa meget mere værd.“ Kriſti Herlighed ſkinne i Fængſlets Mørke. Herrens Nærhed var det han ſøgte, Lidelſerne blev glemt. Maaſke spottede Bogterne ham og kaldte ham en Daare, fordi han havde opgivet ſin forrige Stilling, blandt Farisæerne, men Paulus ſelv ſaa tilbage, og ſaa ingen Forſagelſe, ingen Opgivelſe, den forgangne Velmagt og Myndighed var kun Tab fordi den ſaa længe havde hindret ham fra at vinde Kriſtus ſom nu var hans Lys i Mørket hans Glæde i Trængſelen. Han havde bundet en Skat, ſom Fængſlet ikke kunde udelukke og Døden ikke forbrifte ham.

Hvor forſkelligt var ikke Apſtelens Eriarenhed fra Iſraeliternes, da de vendrede i Ørke-

nen og med begærlige Bliffe ſaa tilbage til Egyptens Rødgrøder. Diſe ſaa aldrig Forjættelſens Land.

Læſer ſer du bagober med Begær efter det, du gav op, eller ſer du bagober i Takſigelſe for det, ſom du fik. Ser du bagober med Hjemsø eller opover mod Higen og iler mod Maalet?

En anden Ting, ſom maa glemmes er den Synd, ſom Gud har tilgivet. Det hindrer i Stedet for at gavne at gruble over og sørge over Synd, ſom er under Jeſu Blod.

Tænk dig at følgende Samtale foregik mellem Herren og Paulus. Herren ſiger: „Paulus, du er mit udvalgte Vidne til at forkynde Ordet for Hedningerne.“ Paulus ſvarer: „Herre, jeg har forfulgt Menigheden, jeg bifaldt endog Mordet paa Stefanus, Herre, erindrer du ikke dette?“ Herren ſvarer: „Dette har jeg forgotten min Ryg, for aldrig mere at ihukomme men eet erindrer jeg, da du overgav dig til mig var dine første Ord: „Herre, hvad vil du at jeg ſkal gøre?“

Brødre, vi viſer vort Had til Synden ikke ſaa meget ved at græmmes over det onde, ſom vi ikke kan tilbagefalde ſom ved at viſe Nidkærlighed og Dydighed i det gode ſom vi kan gøre.

Glem dine Fejlgreb. Det gavner ikke mere at bekymre ſig over ugenkaldelige Fejlgreb i Fortiden end at fryde ſig i Drømme for Fremtiden, ſom ſandſynligviſ aldrig opfyldes. Væge Dele er Tidſpilde.

Tænk dig, at du hørte Herren befale Peter: „Gød mine Lam, vogt mine Faar.“ Peter ſvarede: „Herre, huſter du ikke, at jeg i Overſielfe vilde vandre paa Volgerne, men ſvigtede i Troen? Har du glemt, at du engang maatte irettesætte mig og kalde mig Satan, fordi jeg ikke fattede Guds Vilje? Herre, har du endog glemt, at jeg ſvigtede dig i din tunge Time og fornegtede dig?“ Havde Peter holdt for Tanſen diſe Oplevelſer, ſaa var han aldrig blevet den kraftige Guds Tjener. Nej, naar Nigten kaldte, naar Banfelighederne var ſtørſt, ſaa mindtes Peter Pinſedag med den Helligs Lands Udgydelfen og de 3000des Ombvendelſe, han tænkte paa Selbredelfen af den ſamme Mand

ved Templet, han mindtes, da Tabita oprejstes fra de Døde. Peter saa hen til Mabenbarelses af Guds Kraft og Betsignelser. og derved fik han Tillid og Mod til at gaa til Værket og erfare de herlige Resultater.

I Gaar var min Dag, nu er den Guds. Alt hvad den holder af mit Liv er i hans Haand, hans som kan bringe Homning ud af Klippen, som gør at alle Ting tjener til gode for dem som elsker ham, som kan forvandle Graad til Glæde. Fra det fjerne holder de forgangne Dage skønne Minder op for mig. Der var Fordrettelser, men ogsaa Belgerninger og Betsignelser. Satan kom med Fristelser og Berden bragte Prøvelser, men Herren Gud gav herlige Sejre. Døden tog de kære og bar dem bort fra mit Syn og udenfor min Rækkvidde; men Manden lagde Valsom paa Saaer og Trøst i Sindet, og Haabet synger sin søde Sang om evigt, saligt Gensyn.

Svorfor ikke erindre det gode og udbryde med David: „Min Sjæl, lov Herren, og alt hvad i mig er, love hans hellige Navn! Min Sjæl lov Herren, og glem ikke alle hans Belgerninger.“

Guds Vej er bedst.

Af P. Winters.

En lille Pige fik engang en dyrebare Lærdom ved at høre hendes Moder fortælle en anden Kvinde en sandfærdig Beretning. Paa hendes Hjerte blev der gjort et dybt Indtryk engang Guds Vilje, som har haft Indflydelse over hele hendes Liv, og har været som en Anker til hendes Sjæl i mange Prøvelser. Beretningen var som følgende:

En Kvindes eneste Barn—en lille Dreng—var Døden nær. Nogle Venner sammen med Moderen stod omkring hans Dødsleje. Alt som Kærlighed kunde gøre var blevet gjort for at

frelse den lille Liv; men alt forgæves. Til sidst begærede den nedbøjede Moder Bøn for ham. De knælede i Bøn, og en af de tilstedeværende bad inderligt til Gud om at spare Barnets Liv, dersom det var hans Vilje, men overlod det alt i den alvise og kærlige Skabers Hænder.

Saa snart som denne Bøn var endt, begyndte den bekymrede Moder at bede Gud om at spare Barnets Liv, uden Hensyn til Guds Vilje sigende: „Ske ikke din Vilje, Herre, men min Spar hans Liv for min Skyld. Jeg kan ikke give ham op.“ Gud gav hende hendes Hjertes Begær, og sparede Barnets Liv. Barnet voksede op til Manddom og blev en Forbryder. Endelig maatte denne Kvinde, som havde bedt at hendes Vilje maatte ske, være Vidne til et frygteligt Syn. Det var at se paa at hendes eneste Søn blev hængt paa Galgen for en Forbrydelse, han havde begaaet. O, kunde der være noget mere hjerteskærende for en kærlig Moder at se paa?

Hvor meget bedre havde det ikke været om denne Moder havde højet sig under Guds Vilje, og ladet Gud tage hendes Søn, da han var et uskyldigt Barn. Hans uskyldige Sjæl vilde da have gaaet til en Plads af evig Glæde; men nu maa denne Søn, som var kærere end Livet, dø paa Galgen, med hans Sjæl besmittet af Synd, og gaa bort for evigt. Hvis Vej tror du var bedst?

Lad dette være en Advarsel til alle, som lærer disse Ord. Det er farligt at vælge vor Vej fremfor Guds Vej. Gud ser ind i Fremtiden og han vil altid give os, hvad der er bedst for vor Sykke og hans Værelse, dersom vi blot bøj os under hans Vilje og fortroer paa hans kærlige Førelse. O, hvor bedrøveligt, at saa mange Mennesker sætter sig op imod Himmelens Gud, kun for at møde bitter Sorg og maaske evig Glendighed i Fremtiden.

Bibelske belærende Exempler.

Det 11te Kapitel og Romer Brevet.

Af E. L. Johnson.

I Romer Brevet 11te Kapitel og 26de Vers læser vi: „Og saa skal hele Israel frelses.“

I det 25de Vers staar der skrevet: „Alt Fjærdelse delvis er kommen over Israel, indtil Sedningens fulde er gaaet ind.“

Lad os huske at Røderne ventede efter den

kommande Messias, og da Kristus blev født og efter han havde begyndt sin Virksomhed i Palæstina, var der nogle af Jøderne der erkendte og ankommandede ham som Messias, og andre vilde ikke anerkende ham som Frelser eller Messias, og derfor forkastede ham.

I det 15de Kapitel af Matthæus ser vi, at Jesus blev sendt blot til de fortabte Jaar af Israels Hus. Disse Ord blev talt til den kananæiske Kvinde. I det 10de Kapitel af Matthæus, hvor han udsendte sine tolv Disciple, sagde han til dem: „Gaar ikke hen paa Hedningernes Vej, og gaar ikke ind i Samaritanernes By; Men gaar hellere hen til de fortabte Jaar af Israels Hus!“

Omendstjont, Jesus og hans Disciple blev sendt for at prædike til Jøderne, var der dog mange Hedninger, som modtog Hjælp og nød mange af Evangeliets Privilegier, endstjont ikke i samme Maal som Jøderne. Der var den kananæiske Kvinde, som modtog Hjælp for sin Datter, Høvedsmanden (Matt. 8), Embedsmanden (Joh. 4), Kornelius, som var en from Mand, tillige med hele sit Hus, Samaritanerne, efter at Jesus havde talt med Kvinden ved Brønden, ankommandede Evangeliet, og det er muligt, at der var Hundreder af andre, som Skriften ikke omtaler, som havde haft Samfund med Jøderne i den Grad, at de havde hørt om de underfulde Gerninger Jesus og hans Disciple gjorde, men hvis Privilegier, som en Nation, vare indskrænkede. Men da Jesus døde paa Korset og opstod igen, blev Gærdets Skillebæg nedbrudt imellem Jøde og Hedning, og fra den Tid af, som vi læser i 2 Kor. 5: 14—16, blev Guds Folk ikke mere kendt efter Rødet; det vil sige, efter den naturlige Fødsel, men kendtes paa Mandens Frugter, eller, efter Manden. For eksempel, en Mand var ikke et Guds Barn fordi hans Fader eller Bedstefader var det, som det havde været tilforn, var et Menneske en Jøde fordi hans Fader eller Bedstefader var det. Efter Jesu Død og Opstandelse blev Guds Folk kendt ved deres aandelige Fødsel, ikke ved den naturlige. Paa den Tid blev den virkelige Israel forandret fra den fødelige Israel til den aandelige Israel, og nu var ikke den Jøde, som var det udbortes, men som var det indbortes, (Rom. 2: 28, 29).

Alle Nationer kunde nu nyde Evangeliets

fuldkomne Betsignelser. Før Jesu Død, var hans Mission i Særdeleshed til Jøderne, men efter sin Død og sin Himmelfart, gav han sine Disciple Befaling til at gaa til alle Nationer. Læs Matt. 28: 19, 20, og Mark. 16: 14—18. Engang havde han sagt, „gaa ikke paa Hedningernes Vej.“ Paulus, idet han talte om de nye Forholde under Evangeliet, sagde: „Der er ikke Græker og Jøde, Omfærelse og Forhud, Barbar, Skyther, Træl, fri, men Kristus er alt og i alle.“ „Men naar I høre Kristus til, da ere I jo Abrahams Sæd.“ Jødernes Slægtled endte med Kristus. Læs Matt. 1: 17. Gærdets Skillebæg blev nedbrudt formiddelt Jesu Død, og bliver ikke mere opbygget. Herren anser ikke Jøderne mere end nogen anden Nation. Der er ikke Perions Muejelie hos Gud.

Skvad mener saa Udtrykket „Og saa skal hele Israel frelses“? Hvis dette Udtryk, i Overensstemmelse med Rom. 2: 28, 29, hentyder til alle Guds Folk, mener det, at der er ingen frelsende uden de der er af aandelig Israel, men da Paulus i de forgaaende Vers har omtalt den fødelige Israel, er det sandsynligvis dem, han omtaler i den 26de Vers. Hvis dette er Tilfældet, da mener det at Israels Frelse er begrundet paa Vilkaar og Betingelser, som nævnes i det 23de Vers: „Men ogsaa hine skulle indpodes, dersom de ikke blive i Bantroen; thi Gud er mægtig til atter at indpode dem.“ Læg mærke til: „Dersom de ikke blev i Bantroen.“ „Og saa (saa—paa nævnte Vilkaar og Betingelser: paa denne Maade) skal hele Israel frelses.“ Og læg nøje Mærke til det næste Vers: „Fra Zion skal Befrieren komme, han skal atvende Uandeligheder fra Jacob.“ Men kun paa de Vilkaar, at de (Jøderne) omvender dem og tror paa Kristus som Messias.

Angaaende Hedningernes Tilde, lad os huske paa, at før Jesu Død havde Hedningerne ikke de samme Privilegier og Andledninger, som Jøderne havde, men efter Korsfæstelsen nød de samme Betsignelser og Privilegier som andre Troende af hvilken som helst Nation. De kunde saa erfare Sundersnes Tilgivelse, Helliggørelse, og kunde komme i Besiddelse af Mandens Gaver.

Udtrykket, „Indtil Hedningernes Tider fuld-

femmes" (Luk. 21: 24), hentyder til det Tids- til Faderen (Eph. 2: 18) og til Dommедagen punkt, der begyndte med Hedningernes Afgang (Matt. 25: 32).

Hvorledes at vælge en Forstander.

Af R. L. Berry.

Efter som vort Arbejde vokser vil der opstaa Behov af flere Forstandere. Fra vore Erfaringer i det svundne og fra Sagttagelser har vi lært, at det nytter ikke at aabne op Arbejdet paa ny Pladser, dersom ikke der er nogen til at se efter det og vande det. Kun nogle til at se efter det og vande det. En Menighed bliver ikke grundfæstet ved at høre nogle faa Prædikener; derfor trænges der en Forstanderighed og lede den frem til en Tilstand af fuld Modenhed.

Behov af Forstandere.

Svorforsømmelt der er et Antal troende paa et Sted, begynder de at føle, at de trænger til en Forstander eller Sjælesørger. Denne Følelse er naturlig, og der vilde opstaa Tvivl i mit Sind angaaende disse troendes Mandelighed, dersom de levede længe uden en saadan Følelse. Ingen kan underholde og bygge op et lokalt Arbejde saa godt som en god Forstander.

Naar en Menighed ikke har en Forstander eller aldrig har haft nogen, opstaar dette Spørgsmaal: Hvem skal vi saa til at være vor Forstander? Meget Ansvær hviler paa Forstanderen og en saa vigtig Sag burde overvejes grundigt. Een af de første Ting, der burde overvejes er, at Enhed i Forsæt er en absolut Nødvendighed til Menighedens Enhed og Vækst. Den ene og højeste Hensigt er, at Menigheden skal opbygges i Tro og gode Gjerninger, for at andre Sjæle kan blive frelst og Herren kan lægge dem til Menigheden.

Saa længe som der er Enhed i Forsæt vil der ingen Vanskeligheder opstaa. Dog opstaar der undertiden i nogle Menigheder en Tilstand som Paulus taler om eksisterede i Korinth: „Næ menes dette, at enhver af eder siger: Næ hører Paulus til, og jeg Apolos, og jeg Kefas, og jeg Kristus" (1 Kor. 1: 12). Dette betyder, at der eksisterede megen Menighed blandt Menigheden angaaende Prædikantene. Denne samme Tilstand er ikke ukendt i disse sidste Dage, naar vi ikke har bare Mor-

genens Lys men ogsaa Morgenens Lys. Denne Tilstand resulterer ofte i partiske Grupperinger: en liden partist. Gruppe omkring en Prædikant og en anden liden partist Gruppe omkring en anden Prædikant. Uden Tvivl var dette Tilstanden i Korinth. Nu dette er en ufuld og utilfredsstillende Tilstand, og maa snart forandres ellers bliver den Menighed fragere i Stedet for stærkere.

Der er flere Slags Prædikanter. Nogle er mere dygtige end andre, men enhver Prædikant skulde bruges til det yderste Maal af hans eller hendes Dygtighed. Der er mange forskellige Smag og Naturer iblandt de hellige; og som Følge deraf finder vi en skiftende Maalestof for en Prædikants Dygtighed. Nu vent vi aldrig at alle og enhver vil synes om den samme Slags Prædikant. Det er heller ikke nødvendigt, at vi gør saa for at holde Enhed i Menigheden. Indtil vi lærer at arbejde sammen med hvilken som helst Slags Prædikant Gud har sat i vor Midte, enten han er i Overensstemmelse med, hvad vi synes om eller ikke, har vi endnu ikke lært de første væsentlige Principper for Enhed, eller bibelsk Samarbejde.

Som det første Skridt hen imod Enhed med Hensyn til en Forstander, vil vi fordømme og forfaste al Forkærlighed og partist Gruppering. Dersom vi er aandelige vil ikke dette være vanskeligt. Andet, der burde være Enhed i Forsæt: Hvad er dette Steds største Behov? Behovene i en By vil være vidt forskellige fra dem paa Landet. Er Folket lærde, dannede Menneffer, er de ganske almindelige Menneffer, eller hvad er deres Stilling? Er Menigheden i Stand til at underholde en Prædikant med Familie eller kun en udgitt Person? Disse og andre Spørgsmaal burde drøftes indtil der er Enhed i Bedømmelse, i Hensyn til dem. Endnu et andet Skridt hen imod Enhed er for enhver troende at samle sig om Kristus, thi hvad kan vi eller Prædikanten gøre uden

Kristus? Al vor Hjælp maa komme fra ham, og vi er hans Medarbejdere.

Undertiden hænder det, at en Menighed, som ingen Forstander har, faar Besøg af en Prædikant, som bliver brugt af Gud og flere Sjæle bliver frelst medens han er hos dem. Med et, paa Grund af de gode Møder, opstaar der et Begær om at faa denne Prædikant til Forstander. Her burde man handle forsigtigt. Fordi denne Prædikant holdt nogle gode Møder, er dette ikke Bevis paa, at han vilde være en god Forstander. Undertiden faar en Menighed Besøg af en reisende Prædikant og han prædiker et par Gange med megen Kraft. Da saa er der nogle som ønsker, at denne Mand skal være deres Forstander. Vi har lært af Erfaring, at Bækkelsesprædikanter, som Regel, er ikke gode Forstandere. En saadan Prædikants Gaver er af den Art, der opvækker og faar Folk til at handle. Men dersom han skulde prædike til den samme Menighed for et Aar, vil han ikke være Stillingen voksen. Hans Gaver og Evner dygtiggør ham ikke for en saadan Plads.

Nogle Menigheder faar Kærlighed for en vis Prædikant. De beder ham om at komme og være deres Forstander. Han kommer. De bygger et Hus for hans Familie. Han prædiker for dem for nogle Uger og saa rejser han her og der for at fylde andre Kald, som han har modtaget. Menigheden finder saa, at de har en Prædikants Familie at forsørge, men ingen Forstander. Alle disse Ting lærer os at det er godt at bruge vor sund Dømmekraft med Hensyn til at vælge en Forstander, og at en Evangelist eller Bækkelsesprædikant er en Evangelist ligemeget, hvor meget han ønsker at falde til Ro og være hjemme. Baade de og Menigheden vil trives bedre dersom de vil vedblive i deres Kald.

En Forstander er en Hyrde. Han maa drage Omhu for, lære og lede Folket. En af de mest nødvendige Kvalificationer er Evner til at styre. Han maa vide, naar han skal udføre Dom, og naar han skal bære over med de svage. Naar vanskelige Forhold indfinder sig, maa han vide hvorledes at forholde sig og de nødvendige Skridt han bør tage. Evnen til at tage de rette Skridt paa rette Tid er en Egenskab, som er af stor Betydning for en Prædi-

kant. Mange har tabt aandelig Autoritet og Føreriskab ved at holde tilbage i Preveliens Stund, indtil nogen anden har taget Stødet, og saa faa flaa Følge, naar alt er i Orden igen.

En anden meget væsentlig Betingelse er Evnen til at faa alle til at arbejde. Vennemøder, Ungdomsmøder, Søndagskoler, at besøge de syge og fattige, at sy for Missionsagen, at drive Landbrug for at faa Penge til at hjælpe til at støtte Guds Sag og for at underholde Prædikanten, kræver alles Samarbejde.

Dersom Forstanderen er en god Prædikant, saa meget bedre er det, men Evner til at arbejde i disse Retninger burde paaskønnes lige saa meget som Evnen til at tale flydende. Maaflø Menneker vil altid synes bedst om den Prædikant, som taler flydende, men jeg kender saadanne Mænd, der er en Diakon udenfor Prædikestolen. Arbejdet vil styrte sammen og gaa i Stykker om kort Tid var det ikke for de alvorlige, fornuftige, langsynet Bredre, som spiller maaflø kun en tarvelige Rolle i Prædikestolen. Disse Evner hos Forstandere er ikke blevet paaskønnet som de burde.

Forstanderen er Manden, som maa se at opbøde de skjulte Evner og Gaver i hans Menighed, og han skal forsøge at faa enhver til at arbejde ifølge deres Gaver. Er der en, som kan tjene Penge? Saa ham til at bruge denne Gave for Gud. Hvorfor ikke have Mænd, som har Evner i denne Retning til at tage fat paa Menighedens finansielle Opgaver. Er der en ung Prædikant? Hjælp ham til at udvikle sig ved at give ham noget at gøre.

Naar I vælger en Forstander, bed alvorligt til Gud derom. Sælliggjort Dømmekraft forænet med Mandens Ledelse baade hos Forstander og Menighed, bringer altid de bedste Resultater. Bed Gud om at sende eder en Forstander, eller dygtiggør en i Menigheden til dette Arbejde, maaflø der er nogen i eders Midte, som vilde være bedre end nogen, som kom andre Steder fra. Dersom en Forstander kommer, og siger, at Gud har sendt ham, og dersom han er et sandt Guds Barn, vær da glad, og bevis saa eders Paaskønnelse ved at underrette ham og hjælpe ham paa en enhver Maade saa at Arbejdet i Menigheden kan gaa frem.

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1. 00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1. 25
Six Months......65

Abonenter indsendt fra Skandinavien:

Årslig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet maa indsendes i Postanvisning, Cyprissanvisning eller Bankveksel; Frimærker modtages for mindre Betsøb. Vi er ikke ansvarlig for Kvantum sendt i almindelige Breve.

Øvrigt for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevfort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den forrige Adresse saa vel som den nye angives.

Al Korrespondance maa adresseres til

Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Abonenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til

Nels Renbeck, Randrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Mlandede Nyheder.

Bækkelsesmøderne, som holdtes af Søster Edith Træff i Grand Forks, N. D., er nu slut. Flere Sjæle fandt Fred med Gud og Menigheden der blev opbygget under disse Møder. Søster Træff og hendes Mand er nu bosat i Minneapolis. Søster Træff har i flere Aar været et Redskab i Guds Hænder til mange Sjæles Frelse, men i den senere Tid, har hendes Selbred været daarlig, saa hun ønsker at hvile en Tid. Lad os bede Gud styrke hende, saa at hun igen kan gaa ud og arbejde i de Arbejdsmarker, som er hvide til Øst, for at indsamle det modne Korn.

Broder C. N. Ahrendt fra Rice Lake, Wis., aflagde os et Besøg for nylig. Han har opgivet sin Plads som Forstander for Menigheden i Rice Lake og Omegn, og venter, tilfammen med sin Familie, at flytte til Montana.

Br. Ahrendt har i flere Aar været een af Søjlerne i Menigheden her omkring, og vi vil savne ham meget. Maa Guds Betsignelse følge ham paa hans ny Arbejdsmark.

Jorntlig modtog vi \$5.00 fra en gammel Broder i Minn.; disse Penge skulde bruges, hvor vi havde størst Behov i Arbejdet her. De Guds Børn, som saaledes har Guds Sag paa Hjertet faar Løn sammen med dem, som høfter. Hvor herligt er det ikke, at vi alle kan være Guds Medarbejdere!

Under det specielle Tilbud modtog vi i alt 180 nye Abonenter. Vi frembringer vor Tak til dem, som har arbejdet for at skaffe disse Subskriptioner. Maa Gud rigeligen betsigne hver og een som paa denne Maade har hjulpet til at fremme Herrens Sag.

Endskønt det specielle Tilbud er nu slut haaber vi at vore Subskribenter og Venner ikke vil ophøre med at arbejde for Bladets Udbredelse. Derfor hver og een vil gøre sin Del, herudi, kan vi endnu opnaa vort Maal at faa vor Subskriptionsliste fordoblet før Marts slut.

De Opofrelser, der gøres for at udbrede rent Literatur, vil vissefelig bringe rig Betsignelse. Lad os ikke blive trædt i at udsaa den gode Sæd; i sin Tid vil vi faa høste.

Vi modtager Breve fra dem, som har modtaget Lys, Vejledning, og Sjælp, baade for Legem og Sjæl, gennem at læse vore Blade. Dette burde være til Opmuntring for dem, som arbejder for at samle Subskriptioner. Uden Tvivl er det kun lidt af det, som udiøres gennem Literaturen, at vi faar Kundskab om. Først paa den anden Side, vil der blive aabenbaret, hvad er blevet gjort gennem disse stille Buddarere.

Kære Venner, bed for Virksomheden her, og gør hvad I kan for dens Fremgang. Gud vil rigeligen betsigne hver og een, som saaledes arbejder for hans Sag.

Korrespondance.

Gra vore Læsere.

Ophør ikke at sende mig mit kære Blad, Ba-

sinnen. Jeg venter paa det hver Uge, ligesom jeg venter paa mine Maaltider. Jeg læser alt og ønsker kun, at der var meget mere.

—N. Daf.

Daf for det kære Blad. Jeg vil ikke være det foruden. Det indeholder saa mange alvorlige og gode Lærdomme, og jeg længes efter det. Det er altid kærkommen.

—Jowa.

„Trumpeten“ er en meget velkommen Gæst her. Den bringer mig mange gode Lærdomme og opmuntrer mig paa Vandringen hjem til vor himmelske Fader.

—Calif.

Jeg er ufigelig glad for den kære Basun. Jeg vilde ikke undvære det. Den har været mig til stor Velsignelse.

—Wis.

Gud velsigne eders lille Blad, Basunen. Jeg kan med Rette sige, at det er et godt Blad. O, hvor godt at saadan Læsning, som Sjælen hungrer og tørster findes i Basunen, nemlig Dns angaaende Hellighed og Befrielse fra Synd, ja ikke bare fra nogle faa udbortes Synder, men fra alle.

—Wis.

Kristus.

Af Theodor W. Hanson.

„Da kom Filip til Byen Samaria og prædikede Kristus for dem“ (Ap. G. 8: 5).

Da Gud skabte Mennesket skabte han ham ren og hellig i sit eget Billede, i Renhed og Hellighed uden Synd. Men Mennesket faldt, idet han spiste af det forbudne Træ. Men nu var Kristus kommen og maatte prædike, han var den, som skulde bringe Mennesket tilbage til den guddommelige Natur, det er, bliv ren og hellig. Vi ser af Skriften, at det var saa vanskeligt at faa Mennesker til at tro paa ham som Kristus, den forjættede Messias og Frelser, enddog Gud selv vidnede om ham. Vi læser i 1 Joh. 5: 9: „Derfor vi tager imod Menneskenes Vidnesbyrd, da er Guds Vidnesbyrd større; thi dette er Guds Vidnesbyrd, at han har vidnet om sin Søn.“ „Idet en saadan Røst lød til ham fra

den majestætiske Herlighed: „Denne er min Søn, den elskede, i hvem jeg har Velbehag.“ Og vi hørte denne Røst lyde fra Himmelen, da vi vare med ham paa det hellige Bjerg“ (1 Pet. 1: 17, 18). 3 Luk. 9: 35 læser vi om, da denne Røst udtalte disse Ord. Gud ønsker at lære os to Ting herved: Først, at det var hans Søn, og andet, at de skulde høre ham. Der var mange paa Jesu Tid, som troede paa Faderen men vilde ikke tro paa Sønnen. Saadanne finder man ogsaa i Dag. De forsøger at bevise, at Jesus ikke var guddommelig. 3 1 Joh. 2: 23 læser vi: „Hver den, som fornægter Sønnen, har ej heller Faderen; den, som bekender Sønnen, har ogsaa Faderen.“ Vi ser altsaa af det oplæste, at vi kan ikke stille disse to ad, Faderen og Sønnen. Hvis vi vil have den ene maa vi ogsaa bekende den anden. Vi burde ogsaa tro, at naar Gud selv har vidnet om ham, at han var hans Søn og i dette Vidnesbyrd som Gud har vidnet var evigt Liv og dette Liv var i hans Søn. (1 Joh 5: 11). Jeg vil her bemærke, at evigt Liv har to Meninger. De ugundelige skal leve for evigt. Altså, evigt Liv eksistere for evigt, men i Pine; de retfærdige skal ogsaa leve, men have Glæde hos Gud i Himmelen. Dette er virkelig det evige Liv, som Jesus skulde berede; at friske os fra evig Pine til evig Glæde hos Gud.

Det kommer an paa dig min kære Læser, om du vil tro paa Jesus og komme i Besiddelse af dette evige Liv. Ikke bare eksistere gennem Evighedens Evighed, men have Glæde hos Gud og faa se ham som du har troet paa, Johannes havde haft Anledning til at se ham, som var Livet, og han forsøgte lig Filip at prædike det. Saa andre kunde komme til at tro paa det. At tro paa Kristus er at komme i Besiddelse af evigt Liv og evig Herlighed; ikke bare, at vi faar leve igennem Evigheden, men ogsaa nyde Himmels Glæder.

3 Joh. 1: 14 læser vi: „Da vi saa hans Herlighed en Herlighed, som en enbaarne Søn har den fra sin Fader, fuld af Naade og Sandhed.“ Det er derfor for os at finde ud om vi er paa Sandhedens Vej. Der er kun een Vej, og alle andre Veje, skønt de gør Fordring paa at være Sandhedens Vej, er forkerte. Vi skulde prøve alt med Guds Ord, og derfor vi finder, at det stemmer ikke overens med Ordet, ved vi for sig-

fert, at det ikke er det rigtige. Naar vi finder Kristus finder vi Sandheden.

Kristus kom for at frelse de fortabte, derfor maa vi prædike Kristus, for at Menneskene kan komme til at tro paa ham og blive delagtig i det evige Liv.

At gaa i Skridt med hverandre.

Af J. W. Myers.

Det siges, at der er intet der tager saa meget paa en Bro som naar en Arme gaar over den i Skridt. Ved visse Tilfælde i Historien om Krig, blev det ikke tilladt Soldater at marchere over en Bro til Trommeslag. Derfra kommer det, at vi faar dette Ord: „En Armes Træden paa en Bro kan ødelægge den.“

Dette bringer til vore Tanker den Magt der er i at træde sammen. Ordet tilsammen bruges ofte i Guds Ord særlig i det ny Testamente. Det leder vore Tanker til den velsignede Enhed for hvilket Menigheden staar, og som det saa smukt repræsenterer. Derfor en Arme, naar den træder sammen kan ødelægge en Bro, vil ogsaa Guds Menighed have Magt til at ødelægge Satans Værk, naar alle vil træde sammen og gaa i Skridt. Naar Menigheden er i denne Tilstand kan Herren gøre Undere gennem den. En Arme, som arbejder sammen i Enhed er næsten sikker paa Sejr, og saaledes vil ogsaa Enhed i Menigheden sikre den Sejr. Det er denne Enhed i Handling, der giver Styrke og Kraft.

Men en Arme kan ikke arbejde sammen uden, at der er en bestemt Maalestok, som maa styre, ethvert enkelt Individ. Saaledes ogsaa i Menighedens Virksomhed eller Gerning. Guds Ords og Guds Mands Maalestok vil sætte os i Stand til med Frihed at udføre vore Pligter og Tjenester i vort kristelige Liv, og paa samme Tid være i fuldkommen Harmoni med alle.

Det er stor Betydning i det Faktum, at Gud har taget paa sig Ansvar af at samle sine Folk, og det er for hver og en af os at komme i Harmoni med hans Plan. 3 Mosa 2: 12, siger Gud, at han vil samle sine Folk sammen ligesom Bozras Naar. „Mon to gaar tilsammen, uden naar de har truffet Aftale?“ (Mosa 3: 3). En saadan Enheds Tilstand kan

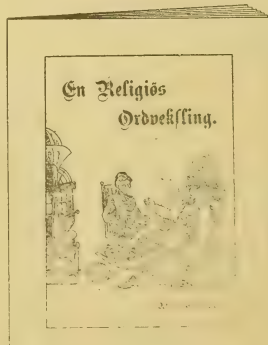
ikke bevirkes uden ved et guddommeligt Værk.

Gennem denne aandelige Virkning, er vi i Stand til at leve sammen (1 Thess. 5: 10), i saadan Enhed at vore Liv vil vidne til Verden, at vi er Guds Børn, og vil hjælpe dem til at se Guds sande Menighed. Dette er en guddommelig Mulighed, og det bevises ogsaa i dem, som har den Helligaand boende i sig, og det er Helligaanden, som ved sin Nærværelse og Magt som binder os sammen. Vi kunde blive ved at citere Skriftsteder, som hentyder til Enhed, men dersom Enhed er en Tilstand af Hjertethed, vil Individet ikke finde det vanskeligt at tro, at Enhed i Menigheden er en Mulighed — Muligheden af at glæde os tilammen (Job. 4: 36), levedegjort os sammen (Ef. 2: 5), sammensøjet til et Tempel i Herren (Ef. 2: 21). Vi bliver sammensøjet og sammenfugtet (Ef. 4: 16), sammenfugtet i Kærlighed (Kol. 2: 2), sammenbojede med ham (Rom. 6: 5), og vi strider tilammen (Fil. 1: 27). Vi kan arbejde tilammen eller være Medarbejdere (2 Kor. 6: 1). Det er lifligt og godt for os at bo tilammen, vi vil intet Besvær have (Ps. 133: 1). Og naar vi saa er færdig hermed bortrykkes vi sammen med dem i Skyerne (1 Thess. 4: 17), og nyder Himmelsens etige Herlighed sammen (Rom. 8: 17).

Lad os altid forsøge at bevare denne hellige Enhed, hvilket omtales i Ef. 4: 2, 13, som Mandens Enhed og Troens Enhed.

En religiøs Ordveksling.

Af C. E. Orr.

Denne Bog er frevret i Form af en Samtale mellem en Mand og hans Hustru, den er meget spændende og vil holde Læserens Interesse. Der er mange Forsklaringer over vigtige Skriftsteder, og mange Indvendninger angaaende Sandheden er besvaret.

Dr. Wiese, som irretrokt har havd-

bekendt sig for at være en Kristen, opgiver sin tidligere Besendelse gennem Indbildelsen af hans Hustrus guddommelige Liv og bliver frelst. Resultatet er et lykkeligt Hjem. 92 Sider.

Pris: Papirromslag : : : 10¢

Søndagsskolen.

Lektie 12. Marts 25, 1917.

Jesús, Bejen, Sandheden og Livet.

Joh. 14: 1—14.

Guldbetekst: Jesús siger til ham: „Jeg er Bejen Sandheden og Livet; der kommer ingen til Faderen uden ved mig.“ — Joh. 1: 6.

1. Eders Hjerte forfærdes ikke! Tror paa Gud, og tror paa mig!

2. I min Faders Hus er der mange Boliger. Derfom det ikke var saa, havde jeg sagt eder det; thi jeg gaar bort for at berede eder Sted.

3. Og naar jeg er gaaet bort og har beredt eder Sted, kommer jeg igen og tager edec til mig, for at, hvor jeg er, der skulle ogsaa I være.

4. Og hvor jeg gaar hen, derhen vide I Bejen.“

5. Thomas siger til ham: „Herre! vi vide ikke, hvor du gaar hen, og hvorledes kunne vi vide Bejen?“

6. Jesús siger til ham: „Jeg er Bejen og Sandheden og Livet; der kommer ingen til Faderen uden ved mig.

7. Havde I kendt mig, da havde I ogsaa kendt min Fader; og fra nu af kender I ham og har set ham.“

8. Filip siger til ham: „Herre! vis os Faderen, og det er os nok.“

9. Jesús siger til ham: „Saa lang en Tid har jeg været hos eder, og du kender mig ikke, Filip? Den, som har set mig, har set Faderen; hvorledes kan du da sige: Vis os Faderen?“

10. Tror du ikke, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig? De Ord, som jeg siger til eder, taler jeg ikke af mig selv; men Faderen, som bliver i mig, han gør sine Gerninger.

11. Tror mig, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig; men ville I ikke, saa tror mig dog for selve Gerningernes Skyld!

12. Sandelig, sandelig, siger jeg eder, den, som tror paa mig, de Gerninger, som jeg gør, skal ogsaa han gøre, og han skal gøre større Gerninger end disse; thi jeg gaar til Faderen,

13. og hvad som helst I beder om i mit Navn, det vil jeg gøre, for at Faderen maa herliggøres ved Sønnen.

14. Derfom I beder om noget i mit Navn, vil jeg gøre det.

I dette Kvartal har vi studeret om Verdens første Lærers Liv og Gerning. Vi har julat ham fra Begyndelsen af hans Gerning, da Åsten fra Himmelen gav Vidnesbyrd om, at han behagede Gud, indtil den sidste Del af det andet Aar af hans Gerning, da hans litre Modstandere søgte efter Anledning til at slå ham ihjel. Vi har læst om hvorledes hans første Disciple blev kaldt; vi har lagt Mærke til hans Maade at undervise paa; vi har overnøjet i nogle Hjertes Sandheden, som disse Mirakler har lært os. Og nu med Johannes, ser vi Kristus som Bejen, Sandheden og Livet.

Fortæl hvorledes de følgende Personer tog imod Kristus:

Johannes Døberen, Andreas og hans Sammerat, Simon Peter, Filip, Nathanael, Embedsmanden, og Kræblingen ved Bethesda Dam. Fortæl Begivenhederne, som stod i Forbindelse med følgende Mirakler:

Embedsmandens Søns Helbredelse.

Helbredelsen af Kræblingen ved Bethesda Dam.

Da Jesús bespiste de fem Tusinde.

Til hvem blev disse Ord talt:

„Følg mig.“

„Det er mig; frugter ikke!“

„I fødes maa paan.“

„En Israelit, i hvem der ikke er svig.“

Spørgsmaal: Hvorfor er det af saa stor Betydning, at vi tror, at Kristus har altid været til? Hvorfor søgte Johannes Døberen, som var mere end en Prophet, saa værdig til at tjene Jesús? Hvorledes blev Jesu første fem Disciple overbevist om, at han var Kristus? Hvad Mundighed havde Jesús til at rene Templet? Hvad Forandring findes Sted, hos dem, som bliver født paan? Hvad Betydning har „det levende Vand“ for den troende? Hvorfor helbredte Jesús Embedsmandens Søn i Måand i Stedet for at gaa til ham? Hvorledes skal vi betragte Berørelsen af Vandet i Bethesda Dam, som Overtro eller som et Mirakel? Hvad Lærdom om at sprede Evangeliet, kan vi drage fra Miraklen om at bespise de fem Tusinde? I hvilken Forstand er Jesús Livets Brød til Sjælen? Hvorledes frelser Gud en Sjæl fra at synde?

De Unges Afdeling.

Aandelig Bæst.

Tænker samlet fra et Ungdomsmøde.

1. Læres det i Skriften?

Der er mange Mennesker i Verden i Dag, som forstaar ikke noget om aandelig Bæst. De tænker naar de bliver frelst at de kan sætte dem ned og folde deres Hænder, at der ikke er mere for dem at gøre. Og det er derfor at mange, som har begyndt paa Vejen, falder fra. Derfor som de kun vidste, at de maa se til at vokse i Herren, og vidste hvilke Betingelser de maa møde for at vokse, tror jeg, at mange flere, som begynder paa Vejen vilde forblive trofast.

Den første Betingelse for at vokse er Liv. Vi ved at døde Genstande saasom, Stene, Træ eller Jærn ikke kan vokse. I Bibelen finder vi, at det aandelige Liv eller en Kristus, sammenlignes altid med noget, der har Liv.

I Es. 61: 3, kaldes vi Herrens Plantning. Herren planter enhver nyfrelst Sjæl i sin Gaad, og det gør han for, at han skal vokse. Vi sammenlignes ogsaa med Palmetræer, Cedetræer, Oljetræer og Vintræer. Skriften taler ogsaa om, at vi skal blomstre som Lillien og dufte som Libanon. Ogsaa flere Pladser tales der om at vi skal bære Frugt.

Det aandelige Liv sammenlignes ogsaa med det fysiske Liv. Jesus siger at vi maa fødes paa ny. I 1 Pet. 2: 2 tales der om at hige efter Ordets uforfalsket Mælk for at vi kunde vokse ved den. Og i Ef. 4: 13 tales der om at naa til Mands Modenhed, til Kristi Fyldest Maal og Bæst. Dette holder ogsaa frem Tænken om at vokse. Herren skaber os ikke fuldkommen paa een Gang hverken legemligt eller aandeligt men han vil at vi skal møde de Betingelser han har opstillet og saa vil vi vokse.

2. Er det nødvendigt at vokse?

De samme Love gælder i den aandelige Verden, som i den naturlige Verden. Dersom en Plante eller et Barn holder op med at vokse, ser vi os snart omkring efter en Marsag; vi kommer til den Slutning, at der er noget i Vejen. Dersom denne Tilstand bliver varende vil Livet snart udslukkes. Saaledes ogsaa paa det aandelige Omraade, saa snart som vi hol-

der op med at vokse gaar vi tilbage i vor aandelige Liv. Enden derpaa vil blive aandelig Død.

Herren ønsker at det skal gaa os vel baade aandeligt og timeligt.

Naar et Menneske bliver gammel begynder han at aftage i Styrke, men saaledes er det ikke aandeligt, jo ældre vi bliver i Herrens Tjeneste jo stærkere kan vi blive i ham.

Bed at vokse i Naaden lærer vi at kende Herren bedre, og vi kan ogsaa lære at kende Satans snedige Anløb, at vi kan være bedre i Stand til at staa ham imod. Jo stærkere vi bliver i Herren desto bedre kan vi staa Satan imod.

3. Hvem kan vokse i Naaden?

Før vi kan vokse i Naaden maa vi først komme i Besiddelse af Guds Naade. Dersom vi vokser i Guds Naade vil vi blive stærke. I Ps. 29: 11 staar det, at Herren skal give sit Folk Styrke." I Ps. 84: 7: „De gaar fra Kraft til Kraft." Og i Job. 17: 9: „Den, som har rene Hænder, faar mere Styrke." Heraf ser vi, at det er Guds Folk, og de som har rene Hænder, som faar mere Styrke. I Job. 15de Kapitel siger Apostelen, at for at bære Frugt maa vi forblive i Herren.

4. Hvorledes kan vi vokse i Naaden?

Der er mange Betingelser vi maa møde for at vokse i Naaden. Dersom ikke vi ved hvorledes at vokse, vil vi ikke gøre meget Fremskridt. Folk i Verden i Dag forsøger at forbedre sig selv og bygge gode, ædle Karakterer, men det er kun dem, som er født af Gud, som kan vokse i Guds Naade. Naar vi bliver født paany vil Herren være vor Lærer og vi kan tage Guds Ord som vor Lærebog.

Her er flere Ting vi maa gøre og ikke gøre, for at vokse i Guds Naade:

Vi maa adlyde alle Guds Befalinger.

Vi maa holde os selv uplettet fra Verden.

Vi maa ikke ruge over Fortiden, og sørge over de Tjæl vi har begaaet, men i Stedet for drage Fordel af vor Tjælgreb, saa at de bliver Midler til at hjælpe os fremad.

Vi burde ikke se paa andres Tjæl og Mangler.

For at vokse i Naaden maa vi være udholdende.

Tilfaldt, men det er langt fra at være det, som har mindst Betydning er, at vi maa ikke forsumme Læsning af Guds Ord og Bøn. 1. Es. 40: 31 staar det, at de som forvente Herren, skal fornø deres Kraft, de skal ikke væmægte og ikke blive trætte.

Vi burde vokse i Kærlighed til hverandre, jo vi burde tiltage i alle Aandens Frugter og blive stærke i Tro, saa at vi kan forherlige Gud i denne Verden.

Dersom vi blot kunde lære de simple Love, som regulerer aandelig Vækst vilde det hjælpe os meget til at vokse i Herren og blive stærke i ham.

Ikke hvad vi ikke kan, men hvad vi kan gøre.

Af Myrtle Rinman.

Maaske du siger: „Sag har ingen store Gaver, ingen kostelige Gaver, eller intet af Værdi at give til Jesus.“ Men dette indskylder dig ikke. Det var ikke fordi Marias Gave var kostbar, at Jesus roste hende; det var fordi hun gjorde „hvad hun kunde.“ Der var mere i Gaven end Salven alene. Med Salven indøste hun paa ham hendes Hjertes Kærlighed, dette var det, som gjorde Gaven dyrebar.

Da Jesus sad og saa paa Folket, som kastede Gaver ind i Offerkisten ved Templet, var det ikke den, som gav det meste, at Jesus roste. Han sagde om den fattige Enke, som paa Grund af hendes Kærlighed til Herren, gav alt hun ejede: „Denne fattige Enke lagde mere i end de alle.“ Det er derfor ikke, hvor meget vi giver eller hvor meget vi gør, som behager Herren, men hvorledes vi gør til det, yderste, hvad der ligger i vor Magt. Det er Kærligheden, som følger med Gaven, som gør den antagelig for ham.

Nogle af os vil maaske se paa andre, som Gud har brugt til at udføre en stor Gerning, og føle bedrøvet over, at vi kan udføre saa lidt; og paa denne Maade glemme, at Herren kun venter, at vi skal give ham ifølge de Gaver han har betroet os men. Den, som havde bundet to Talenter fik samme Belønning som den, der havde bundet fem Ta-

enter, og den Tjener, som kun havde en Talent, blev ikke jordømt fordi han ikke havde vundet ti, men fordi han var lade og gjorde ikke hvad han kunde.

For Børnene.

„Ingen ser det.“

Børnene stod og saa paa en Kurv med rosenfarvede Gbler. De var virkelig smukke, og intet Under, at Karl og Anna gerne vilde smage dem!

„Sag gad vide, hvorfor Moder sagde, at vi ikke maatte tage noget! sagde Karl. „Lad os tage et, Anna, der er jo saa mange. Moder vil ikke sagne det, og der er ingen her, som ser os.“

„Min Englene,“ sagde den lille Anna.

„Englene!—hvor?“ og Karl spærrede Øjnene vidt op, medens han saa sig omkring i Værelset. „Vi kan ikke se dem,“ svarede Anna med sagte Stemme, som om hun vidste, at en Engel stod ved hendes Side. „Vi kan heller ikke se Gud; men han er alle Steder.“

Karl stak Hænderne dybt ned i sine Lommer, for at de ikke skulde forville sig ned i Kurven med Gblerne.

„Na, Anna, sagde Karl, og hans Stemme var meget fast,“ „lad os gaa et Sted hen, hvor vi ikke kan se Gblerne. Sag vil saa min Engel til at smile og synge og ikke til at græde.“

Derpaa forlod de Køkkenet og legede saa ynligt sammen, at jeg er vis paa, at deres Engle, som vogtede dem, maa have smilet hele Dagen. „Englene er alle tjenende Aander, som udsendes til Hjælp for dem, der skal arve Salighed“ (Heb. 1: 14).

„Herrens Engle lærer sig trindt omkring dem, der frygter ham, og frier dem“ (Sal. 34: 8).

Det Tusindaarige Nige i Lyset af Guds Ord.

Denne Bog giver dybtgaaende Forklaring over sit Emne. Den er værd Bemærksomhed og Studium af dem, som elsker og søger Sandheden.

Pris 5¢; 40¢ Duffin.

Hor Tids Begivenheder.

Et træffende Emne.

Paa „Guds Børns Bønneconference“ der afholdtes i Minneapolis den 20de—25de Februar, blev det følgende Emne drøftet paa eet af Moderne: „Svareledes kan Guds Børn bedst arbejde tilsammen for Sjæles Frelse og for Guds Børns Opbyggelse.“ Forsamlingen, der drøftede dette Emne, bestod af troende, udestaaende, og de, som tilhørte de forskellige Samfund. For Tilfældet er ovennævnte Emne eet af de vigtigste og mest magtpaaliggende Spørgsmaal redørende den religiøse Verden. De fleste Bidragsbør af de, der tog Del i Behandlingen af Emnet, vistes at fremvise en inderlig Længsel hos troende Mennesker, efter en Tid eller efter Forhelde, naar alle Guds Børn kunne virke tilsammen for Sjæles Frelse og Guds Børns Opbyggelse, uafhængt af Strid, Splittelser, og religiøse Skillemure, som nu adskiller dem, og foraarstaaer, at de maa gaa hver sin Vej.

Det er opmuntrende at se den Bevægelse, der gaar for sig iblandt virkelige troende Folk—den Utilfredshed, der findes angaaende de nuværende Forholde i det religiøse Omraade. Det er en Tegn paa, at Herrens Røst begynder at lide klarligen til sine Børn, som nu til en stor Del er adskilte fra hverandre? „Eet Regime og een Mand: een Herre, een Tro, een Daab, een Gud og alles Fader, som er over alle og igennem alle og i alle!“ (Paulus). „Sag i dem og du i mig, for at de maa være fuldkommede til eet, for at Verden maa erkende, at du har udsendt mig og har elsket dem, ligesom du har elsket mig“ (Jesus).

Frisk Luft og Sygdom.

Forleden blev der i een af Skolerne i St. Paul, Minn., aabnet en Afdeling hvor Børnene kan nyde frisk Luft, medens de studerer. Vinduerne staar vidt aaben hele Tiden og der er ingen Varme i Rummet. Børnene er alle iført varme Klæder og Fodtøj og studerer og skriver med Sandiser paa. En Lærer har Opførsel med Børnenes Undervisning og en Plejerske har Opsyn med deres Helbred.

En fremragende Læge sagde forleden, at Skolebørn var mere udsat for Kirtelagtige Vækster

i Næsen og Halsen en Nogen anden Klasse Mennesker. Ydermere sagde han, at Skolebørn led af Forkjølelse mere end andre paa Grund af den vedvarende Berørelse med andre Børn. I de fleste Skoleværelser er der Mangel paa Ventilation den største Del af Tiden, især i foldt Vejr. Under disse Forholde er det ingen Under at Sygdomsspirer trives i Skoleværelser. Men der er en anden Kendsgerning vi maa tage i Betragtning, og det er, at i mange Hjem bliver Vinduerne sjelden aabnet. Hjemmets Beboere maa indaande den samme Luft gentagne Gange, og Resultaterne er Forkjølelse og Sygdom. Derfor Forældre og Skolelærere vilde se til, at Børnene altid havde frisk Luft, vilde Talet af Operationer for Kirtelvækster i Næsen og Halsen formindskes i høj Grad. Naturens magtigste og billigste Lægemiddler er: frisk Luft og Solskin. Om ovennævnte Foretagende vil blive almindelig i Skolerne, ved vi ikke, men vi tror, at det er et Trin i den rette Retning.

Mærkelig fremgang i Industri.

I det, man ser tilbage paa de sidste tre Aar, maa man lade Misset hvile med Forundring paa den Fremgang, der har fundet Sted i de forskellige store Industrier, i mange Retninger. Tre Aar siden var Automobilene næsten ukendt. At lave Automobiler er nu een af Landets største Industrier. I næsten alle Lande, i Byerne og paa Landevejene, kan man nu se dem. De synes at fylde saa stor en Plads i Befolkningens Behov, at Fabrikkerne ikke nær kan fylde alle Ordre. Vi undres om hvad Mennesket Geni vil frembringe i de næste tre Aar.

„Hvad er eders Liv.“

En Rapport i Dagbladene siger at i en Jernbanetrafik i Rusland blev forleden 2000 Flugtninger fra Rumænien dræbt eller saaret. En anden Rapport siger, at i Sverrig blev 65 russiske Fanger, der var paa Gjemmen, dræbt i en Jernbanetrafik. Selvfølgelig glædede disse Flugtninger og Soldater sig over Tænkningen om, at de nu var kommet bort fra Krigsskuepladsen. Saaledes er det med Menneskeslægten, undflyr de Døden etsteds, saa overtager den dem paa et andet. „I ere jo som en Damp, som er tilsynet en liden Tid, men derefter forsvinder.“

Evangelii Basun

Sandhed

Renhed

Missionsnummer.

17de Aarg.

Tusdag den 14de Marts 1917.

Nummer 11.

Missionsang.

Hvem vil drage ud,
Bringe Verden Bud,
Bud om Frihed, Bud om Fred,
Bud om Himlens Kærlighed,
Til den faldne Slægt?

Hvem vil bære dem
For Naadens Trone frem,
Der har aldrig hørt om ham,
Som har Verdens Synd og Skam
Sjælens trygge Havn?

Hvem vil træde nær?
Hvem vil ofre her?
Ofre Bønner, Guds og Blod,
For en Sag saa stor og god—
Største Sag paa Jorden?

E. N. F.

“Hellig-
ge dem i
Sandhe-
den; dit
Ord er
Sand-
hed” (Joh.
17: 17).

“J er
allerede
rene paa
Grund
af det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der” (Joh.
15: 3).

Evangelii Basun Publishing Company
St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Brød." De, som søger efter Stilling, Berømmelse, og Være maa nedlade sig og blive Tjenere. Ikke kun Guds Tjenere, men „ved Nærheden hverandres Tjenere." Naar et Menneſke modtager Evangeliet bliver næsten altid deres Planer forandret. En Omvæltning bevirkes i hele Livet. Det vender Verdens Idealer op ned. I Stedet for at søge Rigdom, begynder vi at lægge op Skatte i Himmelen. I Stedet for at søge et Liv af Magelighed og Nydelse, vælger vi heller at „lide ondt med Guds Folk." Vi vælger et Liv af Trængsel, Udholdelse og som Korsdragere. I Stedet for populær Bisfald, tager vi Forsølgelsens, Foragstens og Udfølelsens Vej.

Dette, som kan siges om Verden i Almindelighed, kan ogsaa siges om den religiøse Verden. Det rene Evangelium bringer ogsaa den religiøse Verden i Oprør. Derfor satte Tønderne i Thessalonika sig op imod Paulus og Silas. Paa Grund af dette er det at mange Religions Befendere i Dag sætter sig imod Sandheden. Hvorfor helst det rene Evangelium prædikes, maa Trosbefendelser og Menneſkenes Overleveringer og Varnelærdomme ombyttes med det frelsende Evangelium. De Gerninger, som Menneſker har været saa ivrige at udføre, dette, som de sætter saa megen Pris paa, maa opbrændes med Ild, og Bygningen maa begyndes paa ny igen, den maa bygges af Guld og Sølv, og dens Grundvold maa lægges dybt paa den evige Sandheds Klippe.

Det rigtige Syn paa Tingene.

Som vi har før sagt, bevirker Evangeliet en mægtig Omvæltning i Individets Hjerte og Liv. Menneſket selv er en lille Verden, og Gud virker i denne indre Verden, som i den ydre Verden. Evangeliet vender om paa vor Bedømmelse af andre og ogsaa af os selv. Det vender om paa vor Tanke om hvad virkelig Glæde og Fornøjelse er, og paa vor Opfattelse af Liv og Pligter; vor Maalestok for indre og ydre Liv; vor Mening om Lejlighedens Værdi baade nu og i Fremtiden.

I Sandhed, naar vi tager imod Evangeliet bliver Verden først vendt paa den rette Side. Det var Synden, som vendte om paa Tingenes Orden og vendte Verden op ned; men Folk gennem lange Tidsaldre er blevet vandt til denne

Ordning, saa at naar Guds Prædikanter kommer med det frelsende Evangelium, bliver det en mægtig Omvæltning i Menneſkes Liv, i Samfundet, i hele Verden, Menneſker jer paa med Forundring og udraaber: „Disse, som har bragt hele Verden i Oprør, er ogsaa komne her."

Hedningernes eneste Haab.

Af J. G. Smith.

(Forts. fra forrige Missionsnummer).

En helbig Vej at naa dem paa.

En nøjagtig Overvejelse af de Fakta, vi allerede har fremført vil vise afgørende, at Jesu Kristi Religion er den eneste fuldkomne System af Religion, som Verden har set. Den er den eneste Religion, som holder frem for Menneſker en passende Genstand at tilbede, den foreskriver den eneste fuldkomne Regel for menneſkelige Pligter, og den alene formaa at bevirke en Forandring fra at elske Synden til at elske og paa sinne Hellighed. Det er en guddommelig Religion, som er udelukkende i alle dens Arav. Alle andre er mangelfulde og jordiske. Peter, i en mærkbar Tale, talte frit angaaende Kristus som Verdens eneste Haab om Genløsning: „Og der er ikke Hæls i nogen anden; thi der er ikke noget andet Navn under Himmelen, givet iblandt Menneſker, ved hvilket vi skulle blive frelst" (Ap. G. 4: 12). Apostelen Paulus holder ogsaa frem samme Tanke: „Da vide vi, at der er ingen Afgud i Verden, og at der ingen Gud er uden een. Thi om der end er saakaldte Guder, være sig i Himmelen eller paa Jorden, som der jo er mange Guder og mange Herrer, saa er der for os dog kun een Gud, Faderen, af hvem alle Ting er, og vi til ham, og een Herre, Jesus Kristus, ved hvem alle Ting er, og vi ved ham" (1 Kor. 8: 4-6).

Men medens Apostlerne træde paa en udelukkende Kristus og en udelukkende Religion, fra Beretningerne om deres Liv og Arbejde er det indlysende, at de bragte ikke frem kun en modbeviseende Lære, men de ophøjede ogsaa den positive Side af Kristendom. „Vi derimod prædiker Kristus som korsfæstet," siger Paulus og paa en anden Plads udbryder han: „Men det være langt fra mig at rose mig, uden af vor

Herres Jesu Kristi Kors." I Athens, som var Midtpunktet for Afgudsdyrkelse, gik den samme Apostel omkring „og betragtede deres Selighedomme," men han gjorde ikke Nar af deres Gudsdyrkelse, men holdt paa en kristelig Bæredighed, som passende for det brændende Budskab, som han bragte, og han benyttede sig af denne Anledning til at holde een af de mest slaaende Taler han nogeninde har holdt, i hvilken han holdt frem paa en meget lysende og omfattende Maade, de herlige væsentlige Sandheder af den kristne Religion. Han syntes at tro, at Grunden hvorfor de tilbad disse Afguder, som deres egne Gænder havde skabt, var fordi de vidste ikke bedre; og at siden den ene sande Gud, Himmelens og Jordens Skaber, var dem en „ufendt Gud," var det hans Pligt, at oplyse dem. I Efesus begyndte Apostelen ikke ved at ødelægge deres Bøger om Betrælgelse og Tryllekunst, men han prædikede ligesom kristne Sandheder, med dette Resultat, at de bragte deres egne Bøger sammen og „opbrændte dem for alles Øjne." Og da der opstod Oprør i Byen, fordi saa mange vendte sig bort fra Afguderne til at tjene den levende Gud, kunde ingen bringe en direkte Anklage mod dem, thi endog Byfriveren sagde, at de hverken var „Tempelranere eller havde bespottet deres Gudinde."

Ligesom Kristendommen var den gamle hedenske Verdens eneste Haab, er den derfor ogsaa den eneste Genløsnings Middell i Dag; thi Menneskets Natur og Karakteren af de hedenske Religioner er endnu uforanderet. Den Fremgangsmaade, som de første Apostle brugte, i deres Forsøg paa at vinde tilbage et afgudist Folk, er endnu den eneste heldige Maade at vinde tilbage en fortabt Verden. Det Menneske, der gaar frem med en brændende Øver og bruger dadende og krænkende Udtalelser mod de Ting, som de holder hellig, eller som forsøger at ødelægge de lavsjaalede Genstande de tilbeder, vil aldrig vinde deres Hjærter til Jesus Kristus. Denne stærke Vestsømmelse at tilbede noget hidrører fra en god Vilde, ikke en ond en, thi den er kun en Mabenkærlighed af en gudgiven Indsigt, oprindelig indplantet i Menneskets Hjærte af Skaberens. I Stedet for at haane deres forvrængte Maade af Tilbedelse og saaledes i Birkeligheden ringeagte det Princip, som frem-

bringer dem, skulde vi forsøge at bringe frem for dem Evangeliets højere Ordning, og gennem alvorlig Prædiken om Guds frelsende Naade, vinde tilbage deres Kærlighed til den eneste Frelser, som gav sit Liv for dem. Lad dem vide at endskønt i Løbet af mange Arhundreder hedenske Nationer har opstaaet og faldt og deres Guder har forgaaet med dem, forbliver dog Herren Jehova uforanderlig, og „Jesus Kristus er i Gaar og i Dag den samme, ja, til evig Tid."

Elsker vi vor hedenske Søstre?

Af Agnes E. Tuttle.

For nogle Dage sidste Sommer havde jeg det Privilegium at modtage i mit Hjem, en Kvinde, som var paa Vej til at besøge sin syge Søster i en nærliggende Stat. Hendes Søster var i en Sindsygeanstalt. Hun ønskede at tage denne, hendes Søster til et Møde, hvor hun troede hun kunde faa Hjælp fra Gud baade legemeligt og aandeligt. Hun havde ikke Rejsepenge nok for dem begge to, saa hun bestemte sig paa at sælge Mottoes for at faa disse Pengene til at hjælpe hendes Søster.

Endskønt hun var meget svag til Legemet, idet hun selv for kort Tid siden havde været Døden nær, gik hun op og ned ad Gaderne i denne fremmede By. Om Aftenen kom hun tilbage igen, meget træt, men lykkelig fordi hun havde været paa en Kærligheds Mission. Sagen den næste Dag gik hun ud igen. Vejret var meget varmt, og hun mødte ikke ret megen Venlighed. Svag og træt standsede hun ved et Hus for at hvile sig, og om Aftenen kom hun tilbage til vort Hjem igen.

Medens jeg saa paa hvorledes hun arbejdede naar hun var næsten ikke i Stand til at drage Omfærge for sig selv, tænkte jeg: „Hvorfor gør hun dette? Det var paa Grund af den Kærlighed hun havde i sit Hjerte til sin Søster. Hun glemte sin egen Træthed og Smerte fordi hun ventede at hjælpe hendes trængende Søster. Kærlighed—dette var Hemmeligheden af hendes Villighed til at fornægte sig selv; det var hendes sømme, søsterlig Kærlighed.

I Dag kommer Fortvivlelsesfriig til os fra vor trængende Søstre paa den anden Side af Havet. Ikke vore Søstre efter Rødet, men vore

Søstre alligevel; thi de er Guds Skabning, en Del af den store menneskelige Familie. De er Kvinder for hvilke Jesus døde, ligesaa meget som han døde for dig og mig; men o, de ved det ikke! De har aldrig hørt om ham, som borttager Verdens Synd. De ved ikke noget om hans Trøst, eller hans Magt til at hjælpe i Genvordigheder og Modgang. Disse er vor trængende Søstre. Elsker vi dem? Bryder vi os om, at de lider?

Dersom vi elsker dem vil vi være villig til at ofre vor Styrke, skønt den er kun lille, til at hjælpe bringe Evangeliet til dem; vi vil give vore Midler; vi vil bede; vi vil gaa dersom Gud ønsker det. O, elsker vi vore kære, af synsformørkere, hedenske Søstre?

Helte paa Missionsmarken.

Gennem Dværgenes Land.

Arabiske Røbmænd havde ofte fortalt, at der midt inde i Afrika levede et Folk af Dværge; men der var ikke mange, som troede, at det var sandt. Først den bekendte Opdagelsesrejsende Stanley bekræftede disse Rygter. Midt inde i de uhyre Skove ved Kongo-Flodens øvre Løb traf han paa Dværgene, som hele deres Liv igennem fører en Skyggetilværelse under Trærnes tætte Krone.

Senere kom en ung Missionær, Mr. Vlohd, samme Vej. Han arbejdede i det engelske Kirkemissionselskab i Uganda, nær de saakaldte „Maaneherge“, hvor Tora-Sproget tales. I 1897 var der et Oprør i Landet. Han optraadte da først som Tolk mellem de engelske Soldater og de Indjødte og plejede de syge. Men senere kunde han ikke modstaa Kristelsen til at gribe til Vaaben. Han deltog i 11 Kampe og fik tilsidst et heftigt Anfald af Feber, saa Missionselskabet kaldte ham hjem til England, for at han kunde komme sig.

De 99 af 100 Missionærer vilde nu have valgt at følge den nogenlunde banede Vej ned til Nijlussen. Men Mr. Vlohd var ikke mere medtaget af Feberen, end at han besluttede at begive sig paa en Opdagelsesrejse tværs igennem Afrika lige mod Vest, saa han blandt andet kunde undersøge, hvorledes det forholdt sig med Dværgefolket.

Han drog ikke afsted som Stanley i Spidsen

for en lille Hær. Men han fik en Mand med, som havde gjort Turen før, og saa et par Dragere, som medbragte Proviant for tre Maanedere. Desuden havde han med sig; en Cykel, et Fotografi-Apparat, et Væsel og en lille Hund. Selv havde han en Bøsse; men den var ikke beregnet paa at være et Krigsredskab, men kun til at skyde Bildt med.

Efter 9 Dages March kom de til et belgisk Fort i Kongo-Statens, hvor de hvilede sig et par Dage. Mod Vest saa de et langt mørkt Belte. Det var Begyndelsen til den store Skov, blev der fortalt; men uden Frygt styrede de lige midt ind i den. Den strækker sig over flere Tusinde Kvadratmil og var dengang fuldstændig uden banede Veje; men de sigtede mod en af Kongo-Flodens Bifloder, som de haabede at kunne sejle ned ad. Dog var der foreløbig mange Dages besværlig March.

Senbed 200 Fod oppe i Luften er Trærnes Kroner. De er saa tætte, at ingen Solstråle trænger igennem, og mange Steder er det halv mørkt midt paa Dagen. Og Ratten er det tykkeste, forreste Mørke, som man næsten synes, man kan tage og føle derpaa. Dog er Plantelivet frodigt. Der er fuldt af mægtige Vregner og prægtige Blomster. Kampemæssige Slyngeplanter snor sig mellem Trærne, undertiden med en Stilk paa en Fods Tykkelse.

Dyrelivet er lige saa mærkeligt. Insekter jummer og brummer en om Ørerne. Prægtfulde Fugle flyver fra Gren til Gren. Nogle af dem synger hørdigt, andre sfriger hørligt. Saa er der Elefanter og Buffalo-Otter, undertiden i hele Flokke; der er Bildsvin og Hjorte, Gorillaer og Abefatter af mange forskellige Slags, Tigre, Bildkatte, Hyæner og Røddyr. Store Slanger hænger ned fra Grenene eller snor sig op ad Blomsterstilkene. Der er Snoge og Radder med mærkelige Farver og besynderlige Former. Overalt er der Smaafloder fulde af Fisk, Krokodiller, Flodheste o. s. v.

I seks Dage gik Mr. Vlohd og hans Følge fremad uden at opdage noget særlig mærkeligt—uden for saa vidt som alt, hvad de mødte, var mærkeligt. Men det blev vanskeligere og vanskeligere at bane sig Vej. Dite maatte han gaa foran og med en gammel Sabel hugge sig igennem det tætte Krat af Vregner, Buske og Blomsterstængler. Undertiden maatte de bade

gennem smaa Floder eller Sumpe. Og naar de var trætte af at gaa, kunde de ikke derfor slaa sig til Ro. En Plads maatte ryddes til Teltet, og uden om Teltet maatte der bygges en Indhegning for at holde vilde Dyr ude om Natten. Særlig Elefanterne var nærgaaende. En Morgen stod en af dem og stak hovedet ind over Indhegningen, tilspisneladende i dyb Forundring over, hvad den saa.

Mr. Mundy begyndte næsten at tænke, at det var en Fabel med Dværgene. Men paa den syvende Dag, da han gik med sin Bæsse for at fælde noget vildt, raabte en af Mændene; „En Abekat!“

Oppe i det høje Træ var der en Skabning, som lignede en Gorilla. Dagen før havde man hørt dem skrigte paa Graastand, men havde ikke søgt at komme dem paa nært Hold. Men da Mændene ikke havde noget imod at spise Abekattekød, sigtede Mr. Mundy nu mod Hyren oppe i Træet og skulde just til at trække af, da hans Ledsjager pludselig trak ham i Armen og raabte: „Skud ikke—det er et Menneske.“

Det lod virkelig til at være en lille, kraftig bygget Mand. Da han mærkede, at han var opdaget, løb han ud ad den Gren, som han sad paa, hoppede derpaa over i det næste Træ ligesaa behændigt som en Abe og var snart forsvundet.

Om Eftermiddagen sad Mr. Mundy udenfor Teltet, da han pludselig opdagede, at Krattet ligeovenfor var fuldt af smaa sorte Ansigter, som stirrede paa ham. Mændene fra Uganda havde faaet Nye paa dem paa samme Tid og sprang forskrækkede op, da de betragtede dem som en Slags Djæble.

Den hvide mand og de smaa sorte Dværgestirrede en lille Tid paa hverandre. Stillingen var ikke rigtig hyggelig, thi Dværgene var alle bevæbnede med Vuer og kunde, hvad Nyeblæk det skulde være, sende en Sværm af giftige Pile imod de andre. Stanley og hans veludrustede Folk havde haft meget Bryderi med dem, og han skildrede dem som „ondskabssfulde Dværg“.

Missionæren og hans ubevæbnede Mænd udæstede dem ikke til at vise deres Ondskabssfuldhed. Tilslidst fandt han paa at tiltale dem i Toro-Sproget; og til hans Glæde var der en

lille Mand, som straks besvarede hans Silben i det samme Sprog.

„Kom herhen og lad os tale sammen!“ raabte han derefter til dem.

En af dem bovede sig frem, og nogle andre fulgte ham meget sky. Den forreste holdt Haanden for Ansigtet og stirrede paa den hvide Mand imellem Fingrene. Han vidste sig at være deres Høvding og at have været en Del i Berøring med Toro-Folket, saa han kendte lidt af deres Sprog. Han fortalte nu, at han og hans Folk i seks Dage havde fulgt det lille Rejseelskab og stadig holdt Nye med det.

„Men vi saa jer aldrig,“ sagde Missionæren.

Den lille Mand lo fornujet. Thi han betragtede det som en Ros. I seks Dage havde han haft disse fremmede helt i sin Magt; men da de var saa faa og saa fredelige ud, havde han ikke villet gøre dem nogen Fortræd. Det bekræftede altsaa, hvad Livingstone altid havde sagt, at om man møder de afrikanske Følkeslag paa fredelig og venligabelig Vis, saa er de sædvanlig skikkelige og medgørelige og rede til at have Samkvem med de fremmede.

Disse smaa Mænd var gennemgaaende to Men høj, men brede og kraftige, og deres Lemmer var særlig vel udviklede, vel sagtens af at flatre i Træerne.

Mr. Mundy sluttede straks Venfskab med dem, og Høvdingen viste sin Venfskabelighed ved at bringe en dræbt Hjort og en Krulle vild Gøning. Om Natten lejrede man sig Side om Side og skiftes om Morgenen i bedste Foritaellie.

De følgende Dage viste flere af Dværgene sig og bragte endog saa deres Kvinder med. Disse var netop smaa Skabninger af mørkbrun Farve og et Par Tommer mindre end Mændene. Deres Tine var ualmindelig store og straalende, men saa urolige og hvileløse, at de saa ud, som om de aldrig var fæstet paa samme Genstand et Sekund af Gangen.

Disse smaa Folk er altid paa Vandring. De tænker aldrig paa at rydde Jorden og dyrke den, men gaar fra Sted til Sted og samler Gømming fra hule Træer, Frugter, Bønner og Rødder, som der er Overskud af i den store Skov. De er ogsaa ibrige Fægere; men da deres Vaaben er ufuldkomne, maa de ofte følge en Elefant i flere Dage, før de kan faa den slaaet ihjel. Naar den endelig falder, saa

Lejrer de sig rundt om den og holder Fæst paa den Dag efter Dag. Og naar den er jortæret, flytter de et andet Sted hen.

De tilbeder en Skovgud, som de tror har sin Bolig i de store Trær; til ham ofrer de ved at sætte et Maaltid Mad hen ved Roden af et Træ.— Sandelig, ogsaa disse smaa Skabninger i den store Skovs Skygge trænger til at faa Rundskab om den levende Gud og den Han udsendte, Jesus Kristus.

—Der var endnu en længere Vandring tilbage igennem den tætte Skov; men endelig lygnede det, da man naaede en Biflod til Konge-Floden. Vi kan tænke os, hvilken befriende Hjælpelse det maa have været atter at kunne se Solen og Himlen og at vandre i det klare Dagslys. Lidt ned ad Floden fik man fat i en Kano, i hvilken det nu gik rask aasted med Strømmer.

Men Farerne var ikke til Ende dermed. Paa Floden var der adskillige smaa Bandede og flere end een Gang var det kun akkurat, at Livet reddes.

Og derefter kom man gennem Mennefsædernes Land. Det var en underlig Fornemmelse at komme ind i deres Landsbys og blive modtaget af en Flok Krigere, hver med en Krustniv i Haanden. De gik rundt om de fremmede og saa op og ned dem som for at bedømme, om de var værd at slaa ihjel og æde.

Det hændte ogsaa, at de traf Mennefsæderne siddende om et Baal, i hvilket et Stykke Mennefskød blev ristet; og naar det var færdigt, styrtede de sig begærligt over det. Det maa have været svært at være Vidne dertil og ikke være i Stand til at sige et eneste Ord, hvorved disse grusomme Sjæfter kunde forandres. Thi Sprogene i disse egne var fuldstændig forskellige fra Toro-Sproget.

Økket viste sig ingen Nytte at være til, og saa sad det altid fast i Sumpene eller i Krattet, saa det var en Rettelse, da de fik det affat.

Den lille Hund havde ogsaa Eventyr paa Bejen og var ofte i Fare, indtil den tilsidst endte i Gabet paa en Krokodille.

Økflen, som havde maatte tages fra hinanden og bæres, blev nu sat sammen igen. Og een Dag rullede Mr. Floyd i fuld Fart ind i en Landsby, hvor han naturligvis naatte stor Forbauselse og Forskrækkelse. Mennefsæderne var ved at trampe hverandre ned, idet de flygtede for Uhyret.

„Den hvide Mand rider paa en Slange!“ raabte de.— Det hjalp ikke, at han standede og indbød Høvdingen til at komme og udforsøge Økflen. Han prøvede paa at forklare dem, at den var ganske uskadelig. Men de pegede paa Sporet i Sandet og sagde, at de kunde se, det var en Slange.

Endelig naaede Mr. Floyd til mere civiliserede Egne, hvor der gik belagte Dampskibe. Naar han nu saa tilbage paa sine Oplevelser, færefom de ham højt interessante, og han i en Bog derom.

Saa vidt vides, har endnu ingen begyndt at drive Mission blandt Dværgene. Men sikkert er den Dag nær, da Retfærdighedens Sol skal oplyse deres Skyggetilværelse.

—John C. Lambert.

Værdien af Tid og Maledning.

AF J. E. MCCON.

„Mig bør at gøre hans Gerninger som mig har udsendt, saalænge det er Dag; Natten kommer da ingen kan arbejde“ (Joh. 9: 4). Disse Ord er fulde af Mening. I dem er indbefattet de to Tanker i vort Gænge.

De tre sidste Aar af Jesu Liv paa Jorden var de værdifuldeste af alle. I denne korte Tid satte han et fuldkomment Eksempel for alt Mennefeliv. I denne korte Tid aabenbarede han et fuldkomment Udtryk for Guds Vilje til Mennefsene. I denne korte Tid blev alt det, som Synden havde berøvet Mennefsket, tilbudt der igen i en fuld og fuldkommen Forløsning. I hans korte Liv paa Jorden blev den brudte Løfte Straf betalt. „Men den, som et lidet har bleven ringere end Englene, Jesus, se vi fornemmelst Dødens Videlse kronet med Gode og Gæder, at han efter Guds naadige Vilje skulde smage Døden for alle“ (Heb. 2: 9). Han døde for alle. Han fuldestgjorde for os; han tilfredsstillede den guddommelige Retfærdighed i sin Guddommelighed brakte han Gud ned til Mennefsket; i sin Mennefskelighed løstede han Mennefsket op til Gud. Jeg siger, hvor fuld af Mening er ikke hans Ord. Hvilken Værdi er der ikke i dem for os alle. Tid er værdifuld: først, fordi den er Guds. Den tilhører ikke Mennefsket, heller ikke begyndte den med Mennefsket; Tid er hans Ejendom som er evig. Ti-

den er simpelthen en Brøddel fra forgangen Ewigheid laant i „Begyndelsen“ (se 1 Mos. 1: 1) og paa den sidste Dag (Joh. 12: 48) vil den falde tilbage igen til sit rette Sted og saaledes bære os med sig ind i en bundløs, uendelig Ewigheid. Tiden er ogsaa værdifuld fordi den gaar saa fort; beviser herfor sees overalt i Verden. Den stadige Rundgang af Aarstiderne—Vaar, Sommer, Høst og Vinter—vedbliver at sige at Tiden gaar; „først Græs, derefter Affs, derefter fuldt Korn i Affet,“ derefter Høst—falmende Blomster, falmende Løv og visnet Græs, alt forener sine Stemmer for at sige at Tiden gaar hurtigt.

Men er disse de eneste Tegn paa Tidens Flugt? Nej; Tiden vidner om sin hurtige Rejse ved at snappe spædbarnet fra Moderens Skød og forandre det til en haabfuld Ungling. En anden hurtig Bevægelse af Tiden og Unglingen forandres til kraftig Manddom. Endnu nogle faa Omdrejninger og vi ser de runde Skuldre, det rynkede Ansigt, den vaklende Gang, den skælvende Haand, og det graa Haar. Der næst kommer det sidste farvel, Begravelsesstangen, den aabne Grav—Ewigheden. Viskelig Tiden er flygtende, og af denne Grund, selv om der ikke var nogen anden, er den værdifuld.—

Men Tiden er værdifuld ogsaa af en anden Grund. Den vil tage Ende. „Og Engelen. hvor ved den, som lever i al Ewig-her. at der ikke mere skal gives Tid.“ Da vil alt det, som fortaaes ved Tid kommer til Ende; ogsaa heraf skønner vi dens Værdi; og her er vi bragt til vor anden Tanke—Værdien af Anledning.

Menneskets Anledninger bliver opfattet i Tiden og er indskrænket til den. De begynder med den og de ender men den; de er af denne Grund værdifulde. Bort Liv er kun en meget liden Del af Tiden, og dog ligger alle vore Gerninger inden vort Livs Tidrum. Hvor væsende er ikke disse Ord; „Mine Tider er i din Haand.“ (Ps. 3: 15). Tiden er laant fra Ewigheden. Vort Livstid er laant fra Tiden, og indskrænket til dens Varighed er alle vore Anledninger. O, disse Tanker burde opgløde enhver Fiber i vort fysiske og moralske Væsen til større Aktivitet og Nyttighed. Lad

os da med Jesus gøre hans Gerninger som sendte os medens det heder i Dag.

Bibelen giver os flere slaaende Beretninger om, hvorledes Mennesker i forgangne Tider har vurderet eller undervurderet baade Tid og Anledning, og Resultaterne heraf i ethvert Tilfælde. Det frygtelige Syn af en omkommende Verden gav Noah og hans Familie tilligemed os det mest slaaende Bevis for at vore Anledninger er indskrænket til vor Tid, og at begge er værdifulde. Synd blev en Forbandelse for Sodom med dens Folkemængde, som var beruset af Drømme. Sodom er, idet den bærer en evig Ilds Straf, sat til et Eksempel paa at Anledning er indskrænket til Tiden og at formane os til at sætte værd paa begge. Jaen vedbliver Lukningen af Barmhjertighedens Dør for de fem daarlige Jomfruer med deres uheldige Skrig: „Giver os af eders Olie,“ i Mod-sætning til de vise glædelige Indgang at sige, at Tid og Anledning er værdifulde. Men lyt nu til en Røst fra Pinens Sted, et Raab fra den mørke Jordbæmselse, et yndværdigt Bønneraab fra Ewighedens Tigger. Kom nærmere og lyt, du som ikke har set nogen Værdi i din Tid og Anledning, hører du? „Fader Abraham! forbarm dig over mig, og send Lazarus, at han dhypper det yderste af sin Finger i Vand og læsker min Tunge; thi jeg pines sjarlig.“ Hvem taler? Tidens Millioner: Tidens Graadser; Tidens Daare; en for hvem Tid og Anledning var som en Skygge, men som nu forstaar deres Værdi, nu naar han ikke længere kan have nogen af dem. Men kom endnu nærmere og lyt: „Søn, kom ihu, at du har annammet det gode i din Livstid og Lazarus ligesaa det onde; men nu trostes han, og du pines.“ Hvorfor denne evige Skilsmisse? Hvorfor denne store Forandring? Abraham og Lazarus havde sat stort Værd paa sin Tid og Anledning og gjort Brug af dem, medens den rige Mand havde undervurderet og forsmagt dem.

Da Isak Forkler blev spurgt om Mistænksomhed var Synd, svarede han: „Ganste viist mod det ottende Bud! Li Mistænksomhed er et jalt Vidnesbyrd eller en Bagvaskelse af næsten i Hjertet.“

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1. 00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1. 25
Six Months......65

Abonenter indsendt fra Skandinavien:

Årlig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet maa indsendes i Postanvisning, Expressanvisning eller Bankveksel; Primærret modtages for mindre Beløb. Vi er ikke ansvarlig for Kurant sendt i almindelige Breve.

Øvittering for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevfort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den forrige Adresse faa vel som den nye angives.

All Korrespondance maa adresseres til
Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.
Abonenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet
ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til
Nels Menbeck, Randrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Blandede Nyheder.

Vi venter, at Herren skal give os et herligt Lejrmøde her fra 8—17 Juni. Gør du Beredelser for at komme?

* * *

For en Tid siden skrev Søster Nellie Olson fra Jamaica og bad de troende om at sende hende brugte Tøj, som hun kunde uddele blandt de fattige i Menigheden der. Missionskomiteen i Anderson, Ind., tog paa sig at samle dette Tøj sammen, og en stor Kasse med Klæder blev sendt saa det naaede Søster Olson ved Juletid. Hun siger, at hvad hun modtog var langt over hendes Forventning, og hun takker saa meget for samme. De troende der var meget taknemmelig for dette, da det er vanskeligt for mange af Arbejdsfolkene at slaa sig igennem paa Grund af Tilstande som Krigen har Skabt i.

I et Brev fra Dr. J. M. Nichols Roy fra Indien, siger han: „Jeg har været omkring for at besøge de forskellige Menigheder og kom just tilbage sidste Mandag. Det glæder mig at kunne sige, at Arbejdet her paa vort Birkfeldt gaar fremad. I de sidste tre Uger har flere blevet lagt til Menigheden af Herren selv. Vi trænger os frem for mere Kraft og for en større Maal af aandeligt Liv. Herren velsigner og opmuntrer vore Sjæle. Jeg modtager mange Bæd men kan ikke fylde dem alle. Min Hustru drager Omhu for Menigheden her, naar jeg er borte. Vi trænger til flere Arbejdere. Herren er ved at dngtiggøre nogle her i vor Midte.“

* * *

Søster S. Wehling af Best Preussen, hvis Mand, som var en Prædikant, blev dræbt i Krigen, skriver at de havde et godt Forsamlingsmøde til Trods for Krigen, som havde taget saa mange af Arbejderne, saa at der var saa faa som kunde retteligen uddele Herrens Ord. Herren har gjort store Ting for dem, og Tallet af de Tilstedeværende var ligesaa stor som andre Aar. Flere Sjæle blev frelst, og døbt, og Guds Børn blev opbygget og styrket i Herren. Broder og Søster Doebert og Dr. Hardt prædikede Ordet. Som Svar paa Bøn blev det tilladt Søster Wehling Broder og en anden troende Mand at forlade Stuttergravene og overvære Møderne. Ogsaa seks russiske Brødre, som er Krigsfanger, overvære Møderne. I kan tænke eder hvorledes de glædede sig. Guds Børns Bønner for Arbejdet i Tyskland vil blive paafløjet.

* * *

Dr. Gjalmar Hanson fra Racine, Wis., besøger os for Tiden. For et Aar og et halvt har han haft Ophold med det skandinaviske Arbejde i Menigheden i Racine. Klimaet der har virket nedbrudende paa hans Helbred, saa at han tror en Forandring vil være godt for ham.

Hus tilfølg.

Paa Grund af, at jeg er nedbrudt i mit Helbred, og at jeg ikke længere er Forstander af Birkfælled her, samt at jeg maa gøre noget for min Familjes Ophold, har jeg besluttet at

følge mit Hjem her. Huset er næsten nyt, og det har mange Bekvemmeligheder, som gør det behageligt at leve i. Der er fire Acres Land, en Del unge Frugttræer og Smaastrugt. Der-
 fem nogen ønsker et saadant Hjem, som er nær
 Hjemmet, Trykkeriet og Kapellet, vær da saa
 god at skrive til undertegnede for nærmere Op-
 lysning.

Thomas Nelson.

Bidnesbyrd.

Hereford, Minn.

Højt elskede Søskende i Kristus Jesus!

Gud velsigne eder alle, baade Basunens Ar-
 bejdere og Læsere til at være tro i lidet, og
 Gud vil sætte eder over meget.

Jeg ønsker at ophøje Herren min Gud i at
 vidne om hvad han har gjort for os her. Ind-
 til i Dag har han hjulpet og bevaret fra Fald
 og givet Sejr. Pris ske Gud!

De to sidste Søndage har vi været samlet
 og Guds Mand har været blandt os. Vi har
 en velsignet Søndagsskole og siden uddeler
 Broder Kersten Livets Brød til os, og vi glædes
 sammen som en lille Børneskole. Teksten Br.
 Kersten prædikede fra i Gaar var: „Herre
 lær os at bede.“ Gud hjalp ham at forkynde
 Ordet, og hjalp os at tage imod det. Den
 Familie, som blev lagt til Menigheden under
 Mødet her, er standhaftig og viser med Liv og
 Bidnesbyrd, at de boffer i Naaden og bærer
 Frugt. Vi føler, at Herren har gjort store Ting
 iblandt os og derfor er vi fornøjet og glad,
 og kan af Hjertet prise og ophøje Herrens Navn.

Vinteren her har været meget kold og storm-
 fuld, saa vi har ikke været samlet saa ofte,
 da vi lever langt fra hverandre, men Gud
 har ogsaa været mægtig til at bevare dem hjem-
 me som ikke har kunnet komme ud. Guds Beje
 er bedste, vi vil ikke kuerre. For min Del øn-
 sker jeg at blive tro og holde ud til Rejsen er
 slut. „Det er mit faste Beslut, at holde ud.“

Et Lem i Jesus,

Zuga M. Rustand.

Fra Arbejdsmarken.

Wormsø, Rusland.

Nov. 16, 1916.

Vi har holdt Møder paa forskellige Pladser
 om Aftenen, og Guds Børn fra forskellige Plad-
 ser er kommet sammen. Vi har erfaret Bøn-
 nens Kraft i den Helligaand. Evangeliet er
 blevet holdt frem af flere af Brødrene. Jeg
 har altid haft Anledning til at vidne om den
 Højlovede i disse Møder. Møderne kunde ikke
 holdes ofte, men det underlige ved det er, at
 vore Møder, ligner det Møde, som blev holdt
 i Marias Hus, da Peter kom og bankede paa
 Porten ved Midnatstid; og Velsignelsen, i Pig-
 hed med dette Møde, er heller ikke udeblivet hos
 os. Grædende Sjæle opløstede deres Røster i
 Bøn og Taksigelse til den gode Gud, for baade
 aandelig og legemlig Hjælp.

„Trumpeten“ har jeg modtaget næsten re-
 gelmæssigt. Den gør mig godt. Jeg takker
 Gud for eder, som ofte styrker mit Mod til at
 fortsætte at kæmpe Troens gode Kamp og at
 gøre hvad jeg kan for mine Landsmænd.

Oftes synes det for mig som om jeg Ingenting
 kan udrette for Guds Sag, paa Grund af Man-
 gel paa Skoleundervisning og Skriftkundskab,
 og at Mænd, som er i Besiddelse af store Ga-
 ver, er hvad behøves her, for at Guds Menighed
 kan vinde Fremgang. Jeg vil dog ikke hermed
 sige, at jeg tænker paa at træde ud af min Plads
 eller begrave mit ene Bund. Nej, jeg vil vinde
 et andet Bund, jeg vil tiltage. Jeg vil kæmpe
 sammen med Brødrene indtil vi vinder Sejr.

Mine kære Brødre, bed for mig og for Her-
 rens Sag her. Om ikke jeg formaar at gøre
 saa meget, saa haaber jeg alligevel at saa møde
 eder hos Jesus. Jeg glæder mig ved denne
 Tanke. O hvor herligt det skal blive, at Jie
 mod Jie saa træffe Sions Dagter! Pris ske
 Gud!

Jeg blev meget glad, da jeg fornylig mod-
 tog en—engelsk-svensk Ordbog. Den er me-
 get let at forstaa og min Søn Johan gør Frem-
 skridt i at studere den. Vi haaber med Guds
 Hjælp at vinde Fremgang. Hjertelig Tak for
 samme.

En hjertelig Tak til eder alle for den Hjælp

Der er aldrig saa stor Fare for at komme til
 Djævelen som naar vi tror at han er gaaet fra os.

jeg har erholdt baade aandelig og legemlig. Maa Gud saa hjælpe os alle og give os en herlig Indgang i sit evige Rige, Gud til Lov og Ære.

Eders og Herrens ringe og uværdige Tjener,
Anders Anderson Swahn.

Chinkiang, Kina, December 28.— Vort sidste Brev blev skrevet ude paa Havet medens vi nærmede os Yokohama, Japan. Vi glædede os alle at se Land igen efter vi havde været paa Dybet for sytten Dage. Br. Alexander var ved Døtten for at tage imod os. Søsterne Watson og Maiden rejste med ham til Sakai, samme Nitten men vi blev i Yokohama til næste Dag paa Grund af Forretningsaffærer. Vi besøgte de troende i Sakai et par Dage og det glæder os at finde Arbejdet i en god aandelig Tilstand. Specielle Møder blev holdt i Sakai og Tokyo. Br. Macfawa talte for os, da vi alle talte paa engelsk. En japanesisk Søster fandt Herren igen. Det er uden Tvivl lidt hårdt for Arbejderne i Japan at faa Besøg fra Missionærer fra Amerika som skal til Kina, og ingen kommer for at hjælpe dem. De trænger hårdt til flere Arbejdere i Japan. Gud har da ogsaa virkelig nogen som han kunde bruge blandt dette Folk. Maa Gud velsigne de kære Missionærer og de troende i Japan.

Da vort Skib ikke skulde til Kina, maatte vi tage med et andet Skib hertil. Da vi skulde købe Billet paa en Linje som sejler mellem Japan og Shanghai, Kina, blev det fortalt os, at alle anden Klasses Kabinetter var optaget, og enten maatte vi vente to eller tre Uger for et andet Skib ellers betale mere og rejse paa første Klasse. Vi syntes ikke vi kunde gøre dette, saa vi bad inderligt til Herren om at gøre en Udvej for os. Jeg gik igen til Kontoret og spurgte om de ikke paa een eller anden Maade kunde hjælpe os saa vi behøvede ikke at vente og heller ikke at have ekstra Udgifter. Endelig, som direkte Svar paa Bøn tror vi, blev det ordnet saa, at vi fik Plads paa et japanesisk Skib, som allerede var overfyldt, og Søstrene Watson og Maiden fik rejse med et russisk Skib, som sejlede for Shanghai paa samme Tid. Saaledes blev vi sparet ekstra Udgifter.

Efter vi forlod den sidste Havn i Japan, hvor

vi skiftede Skib, skulde vi sejle to Nætter og een Dag. Tidlig paa Morgen den Dec. 6te, naaede vi Shanghai. Br. C. E. Sumner og nogle af de indfødte troende var der for at tage imod os, og tilfammen gik vi til en af de troendes Hjem. Vi blev i Shanghai et par Dage og rejste saa til Chinkiang, hvor vi tilbragte en Uge sammen med vor Broder og Søster efter hvilket de rejste til deres Station. Vi forbliver her nogle Uger, indtil vi kan overtage Huset, som vi har lejet i Shanghai. Vore Sulemøder har just sluttet. Resultaterne og Tallet af de Besøgende var opmuntrende. Jeg vil skrive mere udførligt om disse Møder senere. Om Gud vil venter vi at overtage Arbejdet i Shanghai de sidste Dage i Januar. Vi vil paafølgende eders Forbønner. Vor Adresse vil blive 26 Derwill Rd., Shanghai, Kina.

Søstrene Watson og Maiden gør allerede Fremskridt i at lære Sproget og de er lykkelige i deres ny Livskald.

Wm. A. Sumner.

Minia, Egypten, Nov. 25, 1916.— Jeg er glad, at jeg kan sige, at jeg har Sejr. Gennem Guds Kraft er mit Liv blevet forandret og han giver mig Fred i min Sjæl. Lovet være hans Navn!

For næsten to Aar arbejdede jeg sammen med Rinske-Bevægelsens Mission i Fayoum. Endeligt jeg havde Opim med Arbejdet der var mit Hjerte dog ikke tilfreds. Min Samvittighed var besværet paa Grund af de forskellige falske Lærdomme, som de lærte som var imod Bibelen. Jeg længtes efter at det hele og rene Evangelium skulde prædikes igen i Faros Land. Derfor bestemte jeg mig paa at forkynde hele Sandheden gennem Samtale og ogsaa ved at udbrede Traktater i det arabiske Egypten, som holdte frem det rene Evangeliums Sandheder. Gennem dette fik flere i Menigheden Sandheden at se. Ved denne Tid kom Br. W. A. Duzounian fra Cairo til Fayoum, han var fuldt med Nidkerhed og forkyndte hele Guds Raad. Flere blev frelst og en Menighed blev grundlagt her.

Jeg tilbragte nogle Maanedes med Menigheden i Fayoum, efter hvilket jeg rejste til Cairo for at se efter at faa en Traktat trykket,

fem jeg havde overfat. Medens jeg var der aabnede Gud Vejen for Br. Duzounian og mig at prædike Evangeliets herlige Frihed blandt Egypterne. Flere Sjæle fandt Gud.

Derfra rejste jeg til Assiout min Fødeby, hvor jeg tilbragte en Tid med min Familie, og i at prædike i de omkringliggende Smaabyer. Den sidste Tid jeg var der prædike Br. Duzounian og mig i Assiout. Gennem hans Raad rejste vi sammen til Minia for at oprette et fast Arbejde der. Det er nu elleve Maanedes siden vi begyndte Arbejdet her. Jeg kan sige med et taknemmeligt Hjerte, at vort Arbejde har ikke været forgæves, men Gud har givet os Sjæle for vort Arbejde. Flere er blevet døbt og andre følger snart. Br. G. A. Duzounian er nu sammen med os, og arbejder med hele sit Hjerte. Gud velsigner ham i at forkynde Ordet. Vi er taknemmelige fordi Gud hørte Bøn og sendte os Forstærkning. Ved for os. Eders frelste Broder,

Sanna Arjanious.

Resultatet af at kaste vort Brød paa Vandet.

Af C. W. Jenner.

Mandt Indvandrerne, som kommer til vort Land ved Ellis Zen, var der forleden Dag en svensk Kvinde, som ønskede at købe en svensk Bibel. Hun udvalgte een til en Pris af \$1.10. Hun gav Broderen en \$2 Seddel, og vilde ikke tage Betselpengene. Idet han udspurgte hende, fortalte hun ham, at for nogle Aar siden, da hun først kom til dette Land med hendes te Smaapiger, havde han givet hende et ny Testament. Hun sagde, at hendes to Døtre var nu gifte og levede ude i Vesten. Hun havde været paa Besøg i Sverrig og var nu ved at vende tilbage til dette Land. Hun ønskede, at han skulde tage imod disse Penge som et Bevis paa hendes Taknemmelighed for det Testamente han havde givet hende, for flere Aar tilbage, da hun som fremmede først kom til dette Land.

En svensk Broder sagde: „Seks og tyve Aar siden kom jeg her sem en fremmede. Du gav mig et nyt Testamente paa det svenske Sprog. Igennem at læse det blev jeg en Kristen og efter en Tid begyndte jeg at prædike. Det begyndte med det Testamente, som du gav mig.“

Nogle Matroser paa Barken John C. Ben-

nett, een af dem, som aldrig havde set et Testament før, blev givet eet før de sejlede. Før end ti Dage gik Fartøjet til Havets Bund og kun to Mand af Besætningen blev reddet.

For en Tid siden blev en ung Russer omvendt og døbt. Han er nu rejst tilbage til sit eget Land som Missionær. Den første Gang han saa en Bibel var, da han blev givet en i hans eget Sprog af en Missionær paa Ellis Zen.

En italiensk Kvinde som var næsten fortvivlet vilde kaste sig ned fra et Bindu. Hun lagde sin Haand paa Bordet, og der paa Bordet laa en Bibel fra det Amerikanske Bibel Selskab. Hun fælte sig tiltrukket af den og tog den op og læste den. Hun har nu en Bibel af hendes egen og er en lykkelig Kristen. Sandelig det betaler sig at give bort Literatur. Vi ønsker vi kunde gøre mere. Ved for os og de fortabtes Frelse.

Testamentet, som blev kastet tilside.

En Broder fra New York fortæller følgende:

„For en Tid siden blev Styrmanden paa et norsk Skib meget forskrækket under en Storm. Alle ombord troede, at Skibet vilde gaa fortabt. Pludselig løb Styrmanden ned til sin Kuffert, og begyndte at søge omkring i den og tilsidst fandt han et ny Testamente. Han begyndte at læse ibrigt i den; og senere fortalte han denne Fortælling: „Da vi laa i New Yorks Havn, kom en Broder ombord vort Skib og gav mig et ny Testamente. Jeg tog det og slængte det ned i min Kuffert, tænkende at jeg aldrig vilde læse det. Da det saa ud til, at Skibet vilde gaa ned tænkte jeg paa Bogen og forsøgte i disse skrækelige Minutter, som jeg troede var mine sidste paa Jorden, at finde noget om denne Jesus, som formaaede at frelse en saa uagdelig Mand som jeg havde været. Skibet kom igennem Stormen og jeg gjorde ogsaa—Jesus kom ind i mit stormfulde Liv, og han har givet mig Fred, som overgaar al Forstand. Jeg ved at jeg er frelst.“

Dette er kun een af de mange Fortællinger i Forbindelse med Arbejdet i New York. Jeg gaar hjemme fra om Morgenens fuldt udrustet med Blade at udgive og uddeler dem paa Gaderne og fra Hus til Hus. Jeg bliver snart fæstet ved dem alle. Hvad vi trænger til er flere Arbejdere.“

Søndagsskolen.

Lektie 1.

April 1, 1917.

Andet Kvartal.

Jesús giver de blinde Syn.

Joh 9: 1—38.

Gylbenteftit: Medens jeg er i Verden er jeg Verdens Lys.— Joh. 9: 5.

1. Og da han gik forbi saa han et Menneſke, ſom var blind fra Fødselen.

2. Og hans Diſciple ſpurte ham og ſagde: „Rabbi, hvem har ſyndet, denne eller hans Forældre, ſaa han ſkulde fødes blind?“

3. Jeſus ſvarede: „Sverken han eller hans Forældre har ſyndet; men det er ſket, for at Guds Gerninger ſkulde aabenbares paa ham.

4. Jeg maa gøre hans Gerninger, ſom ſendte mig, ſaa længe det er Dag; der kommer en Nat, da ingen kan arbejde.

5. Medens jeg er i Verden er jeg Verdens Lys.“

6. Da han havde ſagt dette, ſpyttede han paa Jorden og gjorde Dvnd af Spottet og ſmurte Dvndet paa hans Øjne.

7. Og han ſagde til ham: „Gaa hen, to dig i Dammen Siloam“ (hvilket er udlagt: udfendt). Da gik han bort og toede ſig, og han kom ſeende tilbage.

8. Da ſagde Naboeerne og de, ſom før vare vante til at ſe ham ſom Ligger: „Er det ikke ham, ſom ſad og tiggede?“

9. Nogle ſagde: „Det er han; men andre ſagde: „Nej, han ligner ham.“ Han ſelv ſagde: „Det er mig.“

10. Da ſagde de til ham: „Svorledes blev dine Øjne aabnede?“

11. Han ſvarede: „En Mand, ſom kaldes Jeſus, gjorde Dvnd og ſmurte det paa mine Øjne og ſagde til mig: „Gaa hen til Siloam og to dig! Da jeg gik hen og toede mig, blev jeg ſeende.“

35. Jeſus hørte, at de havde udfødt ham; og da han traf ham, ſagde han til ham: „Tror du paa Guds Søn?“

36. Han ſvarede og ſagde: „Hvem er han, Herre? for at jeg kan tro paa ham.“

37. Jeſus ſagde til ham: „Baade har du

ſet ham, og den, ſom taler med dig, ham er det.“

38. Men han ſagde: „Jeg tror Herre!“ og han kaſtede ſig ned for ham.

Tid og Sted: Det var da „Jeſus gik forbi,“ at han ſaa den blinde Mand. Det var maaffte, da han forlod Templet, hvor han havde talt om ſig ſelv ſom Verdens Lys og havde talt om ſand Frihed og aandelig Sønneforhold. Jøderne blev ſaa ophidsede, at de forſøgte at tage op Stene for at dræbe ham. Men det var maaffte ikke før den næſte Dag, at han helbredte den blinde Mand. Det var maaffte i Oktober Maaned i Maret 29 efter Kriſtus.

Er al Lidelse foranſaget af Synd?— Synd bringer Lidelse, men Diſciplenes Tanke om ingen Synd, ingen Lidelser, blev ſnart nægtet af Jæſſeren. Jeſus vil ikke, at vi ſkal ſætte Menneſker i Maſſer paa Grund af deres Lidelser. Grunden hvorfor Diſciplene ſpurte dette var, at der er i Menneſket en Inſtinkt, ſom leder dem til at forene Straf med Synd. Lad Menneſker ſige hvad de vil, alle Menneſker har en Viſ Føleſe, at den Magt, ſom ſtører Univerſet, er retfærdig. Men Jeſus vil ikke, at vi ſkal plage og med diſſe Tanke.

Hvorfor Gud tillader Lidelser. — Jeſu Svar til hans Diſciplers Spørgſmaal giver Udtryk for dette Princip, at Lidelse er Guds Plan for Verden, at det giver Leſlighed for guddommelig Magt og menneſkelig Forſøg. Der er ſtor Behov af Godgørenhed, og Tiden at arbejde er fort.

Sorg og Lidelse kommer, for at Guds Gerninger kan blive aabenbarede. En ſlaende Tanke om diſſe Jeſu Ord fandt jeg forleden Dag i et Blad. Paa en Patients Begæring var en Prædikant tilſtede medens der foretoges en Operation, og Lægen ſagde da til ham: „Hvem har ſyndet denne Kvinde eller hendes Forældre, at denne Sygdom er kommet paa hende?“ „Sverken denne Kvinde eller hendes Forældre har ſyndet,“ ſagde Prædikanten, „men fordi Guds Gerninger ſkal aabenbares, paa Maader vi ikke kan forſtaa.“ Efter en Tid, da Patienten var i Bedring, ſagde hun til Prædikanten, da han beſøgte hende en Dag: „Jeg har levet et godt Liv, ſom Verden kalder godt, men her paa Høſpitalet, hvor jeg er omgivet af de ſnæ og uſlyffelige, kommer jeg til at ſe, hvor lidt jeg har

tænkt paa andre og jeg har spurgt mig selv. Hvorledes jeg kan vende denne Erfaring, saa at den vil tjene mig til Gavn. Vil ikke De forlene Dem med mig i Bøn til Gud og takke ham for disse Aar, som han har lagt til mit Liv, og bed ogsaa at disse Aar maa jylde med flere uafselvførlige Tanker om andre?" Da Prædikanten fortalte Lægen, Patientens Ord, sagde han: „Herrens Svar paa mit Spørgsmaal er det rigtige. Guds Gjerninger er aabenbarede.“

Jesús Verdens Lys.— Denne Mand fik først sit naturlige Syn tilbage, men derefter fik han ogsaa aandeligt Syn. Han fik sine Sjæle aabnet og saa hvem Jesus var. Han kom til Troen paa Jesus. I det ni og tredivte Vers forstaa vi af Jesu Svar, at han sigtede mod Farisæernes aandelige Tilstand. Kristi Mission skulde være for at give Folk Lys. At aabenbare deres Hjerters Tilstand saa, at de kunde se hvad de stod i Behov af, og ogsaa vise dem hvorledes de kunde blive renset og fri fra hvad der besværede dem.

I Dag ønsker Jesus ogsaa at aabne Menneskers aandelige Sjæle. Hvor mange Mennesker er det ikke, som gaar igennem Verden aandeligt blinde. Deres Sjæle har aldrig været opladt til at beskue det aandelige Riges Her-

ligheder. De har aldrig set alt det skønne og herlige i Verden. De har kun haft deres Sjæle fastet paa dem selv. Maa Gud hjælpe os alle at være aandelige Sjæle maa blive opladt til at beskue hans Herlighed mere og mere.

Korte Prædikener:

Dersom jeg ynkes over et Menneske, som ikke kan se Naturens Skønheder, skal jeg ikke ynkes mere over det Menneske, som ikke kan se Gud?— H. J. Horton.

Vor Herre søger altid de, forstødte; han forlader aldrig de forladte.— F. G. Zorwett.

Store Velsignelser kommer ofte, naar vor Tro møder Modgang. Det aabenbarer ofte hvad Grundvolden for Tro virkelig er, og aabenbarer Herligheden i vor Tros Maal, som vi aldrig før har set.— R. C. Spear.

For Underjøgelse og Betragtning.

Er Sygdom altid et Resultat af Synd?

Bringer Synd altid Lidelse?

Hvorfor brugte Jesus Dyd for denne Mandes Sjæle, kunde han ikke helbrede ham uden det?

Hvorledes kan Guds Gjerninger blive aabenbarede? Var denne Mand troende, da Jesus helbredte ham?

Hvorledes syntes Farisæerne om denne Mirakel?

De Unges Afdeling.

Hvem vil "gaa"?

At Cora J. Weber.

„J kende jo vor Herres Jesu Kristi Naade, at han for eders Skyld blev fattig, da han var rig, for at I ved hans Fattigdom skulde blive rige“ (2 Kor. 8: 9). Jesus forlod den Herlighed, han havde med Faderen og Englene, og kom herud for at lide og udholde Genvordigheder; at blive fristet og prøvet, foragtet og forfattet, for at vi kunde blive frelst fra Synd.

Hvilket smukt Eksempel Jesus efterlod os! Hvor mange af vore unge Folk vilde være villig til at forlænge deres Fjern, at sige farvel til deres Kære, at udholde Genvordigheder, for at bære Evangeliets Budskab, til Hedningerne, som lever i Mørke? Dersom Herren vilde kalde dig til at rejse til et fremmed Land, kunde du sige med Profeten Esajas: „Se, her er jeg, send mig!“

Hedningerne raader: „Kom over og hjælp os!“ De længes efter Evangeliet. Lad os forestille os, at vi var i hedensk Mørke og længtes efter Jesu Kristi Evangelium. Vilde vi ikke ønske at de, som boede i oplyste Lande vilde komme over og lære os Frelsens Vej? Gik paa Skrifstedet, som siger: „Alt hvad I vilde, at Menneskene skulle gøre imod eder, det skulle I gøre imod dem.“ Er I ligesaa villig til at tage Evangeliet til disse formørkede Sjæle, som vi vilde, at andre skulde være at bringe det til os, dersom vi var bundet i hedensk Døbtro?

Herren kalder efter flere Arbejdere i hans Vingaard. Lad os gøre os selv dette Spørgsmaal: „Lever jeg saa nær Gud som jeg burde, saa at Gud kan tale til mig?“ Maa vi give Herren Anledning til at tale til os.

Veder vi saa meget som vi burde? Unge Goff er tilbøjelig til at forsmå Bøn i Enrum. Derfor det er Tilfældet lad os gribe os an og daglig søge en nærmere Vandring med Gud. Naar vi gaar i Bøn i Enrum, burde vi aabne vore Hjertes og vor Tre til Herrens Stemme. Ved at leve nær Gud kan vi høre naar hans sagte Stemme taler til os. Maaske han kalder paa dig at gaa.

Lidder vi at se stakkels Sjæle gaa ned i Grave uden Kristus kun fordi vi er ikke villig til at fornægte os selv Livets Befvemmeligheder og gaa og fortælle dem om Jesu Kærlighed? Skulde vi ønske paa den sidste store Dag at finde ud at vore Liv har været forgæves, medens derimod vi kunde have reddet mange døde Sjæle? Vi maa møde dem paa den Dag, men o, naar vi hører disse Ord: „Vi ønsker at I vilde komme over at hjælpe os, men I elskede os ikke; I var ikke villig til at opgive Sjælmets Befvemmeligheder og eders Kæres Selskab for at bringe os Jælsens Budskab. Nu er vi fortabt.“ O, disse Ord! Kære Venner dette er en Virkelighed. Derfor vi er utro mod Gud i dette Liv, vil vi saa samme Bøn, som dem der glemmer Gud.

Gud har en Hensigt med ethvert Liv. Maa vi hjælpe ham at opfylde denne Hensigt. I Ungdommen er Tiden til at begynde at berede os for Arbejdet, som Gud har for os at gøre. Jeg beder Gud tilkomende Dagen, da mange unge Mennesker vil rejse til Hedningelandene, med Evangeliets Budskab til dem, som sidder i Mørke.

For Børnene.

Harry's Missionskartoffel.

Harry gik i Søndagsskole, og her hørte han ogsaa noget om de stakkels Hedninger, der levede i Mørket uden Gud og uden Haab. En Dagderhjemme hos Bedstefaderen, der var en rig Gaardmand, kom der nogen og samlede ind til Hedningemissionen. „Det har jeg ikke Naad til; jeg har andet at bruge mine Penge til,“

— Ild Svaret. Harry blev forbauset og bedrøvet? De stakkels Hedninger, „bemærkede han,“ de har hverken Kirker, Skoler eller Bøger.“ „Hvad kender du til Hedningerne?“ knurrede Bestefa-

deren,“ det er, som jeg siger; jeg har ikke Naad til at give mine hurtig fortjente Penge bort til dem“; og derved blev det.

Men Harry gik nu og spejlede paa, hvorledes han kunde saa lidt fra ham til Missionens store Sag. Saa var det en Dag, Bedstefaderen sad og læste i sin Avis, og der var noget, som øjensynligt satte ham i godt Humør. Da lød det for Harry: „Bedstefader, det var de stakkels Hedninger. De andre Børn i Søndagsskolen har bragt lidt til dem. Hvis du ikke har Naad til at give Penge, saa kunde det da ikke skade dig noget at give mig en Kartoffel.“

„En Kartoffel!“ udbrød den gamle, idet han leste de Linene fra Avisen.

„Ja, Bedstefader, kun en Kartoffel og saa en Stump Jerd at lægge den i fire Mar i Træk.“

„Fire Mar i Træk? Ja, ja, lad gaa da.“

Ild Svaret. Saa fik Harry Kartoffelen og lagde den i Jorden; og da Efteraaret kom, var den blevet til ni Kartoffler. Disse ni blev lagt næste Foraar og saaledes fire Mar i Træk. Nu kan I selv regne ud, hvor Børn, hvor mange Kartoffler der blev til sidste; det var nok adskillige Gjerdinger. Og da de blev gjort i Penge, var det en kun Skilling, som blev lagt i Søndagsskolens Missionskasse. Selv den gamle Bedstefader var helt fornøjet dermed og udbrød: „Det har jeg virkelig ikke mærket noget til. Hvis der var en lille Missionær som dig, Harry, i hvert Hus, saa vilde det ikke være længe, inden de fik Kirker og Skoler rundt omkring i Hedningelandene.“

Maaske dette kan blive et lille Vink for nogle af eder Børn, som harude paa Landet, til at bede derhjemme om at saa overladt en lille Arog af Marken eller Haven til lignende Brug. Det vil da blive til Betsignelse, ikke blot for Hedningerne i det fjerne, men ogsaa for eder selv og eders Omgivelser der hjemme. „Prøv mig?“ siger Herren hos Profeten Malakias Kap. 3: 10,“ om jeg ikke vi. oplade Himmelens Sluser for eder og udtømme Betsignelser over eder, mere end nok, hvis I søger for, at der er Røde i mit Hus.“

— Ild.

Der kræves til sine Tider mere for at leve og virke for Gud, end det til andre Tider kræves for at dø for ham.

Var Tids Begivenheder.

Palæstina.

I Vestasien ligger en lille Landstrækning ca. 193 engelske Mil i Længde, gennemsnitlig 75 Mil i Bredde, som har en Areal af 11,000 Kvadratmil. Dette Omraade, der er mindre end Danmark eller Schweiz, kaldes Palæstina, eller det Hellige Land, og er almindeligt bekendt som Jødernes Fædreland. Som en Skueplads for rystende Begivenheder, har denne ubestridelige Landstrækning ingen Parallel i Verdenshistorien. Begivenhederne, og den Jndflydelse, der har gaaet ud fra dette Land, har haft sin Virkning paa hele Menneskeslægten fra Abrahams Tid og til Verdens Ende. Intet Land har tiltrukket sig saa megen Opmærksomhed i Verdenshistorien, baade i den religiøse og verdslige Sjære, som Palæstina. Igennem Aarhundrederne har dette Land været Vidne til Nædselsener der overgaar al Beskrivelse. Krig, Pestilenser, Fattigdom og Elendighed, har fra Tid til anden regeret med høj Haand. Og nu maa dette Land igen beskue Krigens Nædsler. I Jerusalems Gader og igennem Landdistrikterne marcherer nu for tiden Tropperne frem og tilbage. I Jerusalem raser Tusufsebereren med ubarmhjertig Haand, og igennem hele Landet er der Fare og Urolighed. Naar man betragter disse Rendsgerninger, synes det som selv Jorden maatte udbrøde: „Hvor længe, Herre.“

Kan vi vente Fred paa Jorden?

President Wilsons Forslag til Nationerne om almindelig Fred, kom som en Overraskelse til de fleste. Præsidentens Mening i denne Retning, vil, til en stor Del, faa Bisfald hos fredelige Mennesker Verden over. Mange Mennesker ser med længelsfulde Blik fremad til en Tid, da Krig ikke mere skal føres, og vi er sikker paa at alle Guds Børn vilde glæde sig om et saadant Forhold kunne opnaaes.

Det var med Interesse, at vi læste de forskellige Meninger der blev udtalt angaaende Præsidentens Forslag. En Statsmand sagde at en saadan Foretagende var „upraktisk under de nuværende Forholde.“ Hvorvidt Nationerne nogeninde bliver villig til at iagttage international Lov, eller om de under de

„nuværende Forholde“ kan enes om at adlyde en saadan Lov, ved vi ikke, men det er klart, at saalænge som Manden der virker i Mennesken er fordærvet og selvist—saalænge som Mennesket og Nationerne er egenindige og penge-gerrige og griber efter Magt, vil en Forvisning af Krig blive et uhyre Foretagende. Saalænge som en Krigs Tilstand ulmer i det enkelte Sjerte, vil det blive haardt for Nationerne at enes om Fred. Og hvem skal tvinge dem? Bibelen fortæller os at „de Ugudelige er som Habet der er oprørt; thi det kan ikke være roligt, men dets Vand udkaster Skum og Dynd. De ugudelige, siger min Gud, have ingen Fred.“ Paulus skrev at „Onde Mennesker og Bedragerere skulle gaa frem til det værre; de forføre og forfører.“ Jorden vil nok komme til at nyde Stunder af Fred igen, men hvis vi ikke tager Sejl, maa der ske en Forandring af Sjertet hos den største Del af Befolkningen, ellers der bliver stiftet almindelig Fred.

Økonomi kan anvendes ogsaa her.

I en Rapport fra Zion City, Ill., heder det, at Forstander Boliva har udgivet en Befaling, der forbyder Brug af Forlovelses- eller Bryllupsringe. Vi vil indrømme, at et saadant Edikt er lidt radikalt, men alligevel, naar man betragter, hvor meget der bliver anvendt paa disse Genstande i hvert Aar—en Jndsjættelse af Penge der bringer ingen Udbytte—er en saadan Befaling ikke helt urimeligt, da den Sum, som bliver anvendt paa denne Maade er ikke liden. Varmt og godt Godtøj og Klæder bringer nok mere virkelig Fornøjelse og Behagelighed end ovennævnte Genstande.

Sandheden om Bibelen for \$2.00.

Det siges, at en vis Mand i Kansas City har bekendtgjort, at han vil fortælle Sandheden om Bibelen for \$2.00. Denne Annonce vil maaske bringe ham en god Forretning, thi mange Mennesker har samlet Penge ved at fortælle Sandheden om Bibelen. Men vi har lagt Mærke til, at de, som holder frem den meiste Sandhed, ofte faar mindst Penge for deres Arbejde. Det vilde maaske være bedre for dem, som ønsker at vide Sandheden at købe en Bibel og læse den igennem meget forsigtigt.

Evangeli Basun

Sandhed Renhed

17de Hærg.

Torsdag, den 21de Marts 1917.

Nummer 12.

Endnu lidet fremad.

Endnu lidet fremad, vær rede Jesu Brud,
Din Brudgom gaa imøde i snehvid Bryllupsfrud,
Din Tro, ej heller Haabet, der behøves mer,
Men Kærlighed forpæges, naar du din Frelser ser.

Endnu lidet fremad, vær troelig paa din Vagt,
Den fover ej paa Bejen som Kronen har i Agt.
En Evighed til Hvile kan jagtens være nok,
Naar Jesus dig vil kende blant sin udvalgte Flok.

Endnu lidet fremad, jeg ser den gyldne Stad,
Hvor Lammet selv er Solen, det gør mit Hjerte glad;
Der flyder ingen Taarer, og findes ingen Død,
Der er vi helt befriet fra Sygdom og fra Død.

Trine Johnson.

"Hellig-
ge Dem i
Sandhe-
den; dit
Ord er
Sand-
hed" (Joh.
17: 17).

"Der
alle rede
rent paa
Grund
af det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der" (Joh.
15: 3).

Evangeli Basun Publishing Company
St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Jeg har draget dig med Misfandhed.

Jer. 31: 3.

Lovens Løden og Dommens Forfærdelse anvendes her, for at bringe os til Kristus; men den fættelige Sejer er Godhedens og Barmhertighedens Verk. Den forlorne Søn begav sig paa Vej til Faderhuset, drevet af Nød, han erfarede; men hans Fader saa ham paa lang Afstand og løb imod ham, saa at han tilbagelagde det sidste Vestsykke med Kinden endnu varm af Velsignelsens, og et Tre fyldt af Velkomsthænder, og en lissige Musik.

„Lovens Dom om Straffen minder,
Ør et bange Hjerte sygt;
Men, naar Raadens Dag oprinder,
Stenhaardt Hjerte straks blir mygt.“

Herren kom en Aften udenfor din Port og bankede paa med Lovens Kernhaand; Døren rystedes, og den stjalp paa sine Hængsler; men Mennesket opstablede alt det Bohave, som kunde findes, mod Døden, sigende: „Den Mand slipper jeg ikke ind.“ Herren gif sin Vej; men tørt efter kom han tilbage, og med sin egen bløde Haand—fornemmelig med den Del, som blev gjennemboet af Spigeren—bankede han, o, han bankede saa sagte, saa mildt. Denne Gang rystedes ikke Døren, men aabnedes, hvor underligt det end lyder, og nu saaes den engang saa gjenstridige Husbvert at ligge paa Knæ, fuld af Fryd over at modtage sin Gæst. Nu lød det fra hans Læber: „Kom ind, kom ind; du har banket saaledes, at mit Hjerte er blevet stent for dig; jeg kan ikke tænke paa, at din blodige Haand skal efterlade sig blodige Merker paa min Dør, og du siden skal gaa bort uden at saa Dag over Hovedet. „Dit Hoved er fyldt af Dug, dine Loffer af Mattens Draaber.“ Jeg overgiver mig, jeg overgiver mig; din Kærlighed har besværet mit Hjerte.“ Saa gaar det altid: Kærligheden vinder Sejren. Hvad Moses ikke formaaede med sine Stentavler, det gør Kristus med sin gennemstungne Haand. Saaledes gaar det med Raldet, der hvor det naar sit Maal. Nu bliver Overgaaet, om du sender til dette af egen Erriaring. Kan du sige: „Han drog mig, jeg fulgte ham glad over at saa erkende, at den Røst er guddommelig?“ Maa han i saa Fald fortsætte at drage dig, indtil du omsider faar tage Plads ved Lammets Bryllupsnadver.

Spurgeon.

En Valsom for Livets Sorg.

Af Chas. C. Brown.

Endskønt vi er aldrig saa haabefulde, bliver vi tvungen til at indrømme, at Mennesker her i Verden bærer omkring en stor Byrde af Sorg megen af deres Tid. For mange Mennesker synes Livets Væger at være bitter. Deres Planer har slaaet Fejl, mange svære Ulykker har rammet dem, een af deres Nære er blevet taget bort. For andre er der et bitter Væger af Smerte, Banskabthed og Sygdom.

Vi mindes Israaliternes Erfaringer, som gives i det femtende Kapitel af anden Mosebog og det tre og tyvende Vers. De knurrede over det beske Vand, og Moses fulgte Herrens Raad og tog et vist Træ og kastede det i Vandet, og saa blev Vandet sødt. Denne Lærdom, som de fik burde synke ned i ethvert besværet Hjerte. Rnir og klag ikke som de gjorde, men raab til Herren som Moses gjorde. Denne er Besen til Befrielse.

Ligesom dette Træ gjorde Vandet sødt for Israels Børn, saaledes vil ogsaa Livets Træ, som er Jesus Kristus, gøre vort beske Liv sødt. Det gør Livet sødt paa forskellige Maader. Det vil tage bort meget af det som gør Livet bittert. Han har lovet at tage bort Skydom (Saf. 5: 14). Herren har lovet at helbrede vore Skydomme, saa vi kan trygt bede ham derom. Men ikke alle af Livets Sorger kommer fra Sygdom. Maa ske ikke en Fjernelse er nødvendig til at lindre vor Sorg, kun en Forandring. Maras Vand blev ikke ødelagt, men kun gjort sødt. Saaledes ofte med os. Gud tager ikke bort Prøvelserne, men giver os mere af hans Raade, som gør Prøvelserne søde. Paulus's Torn i Rødet (2 Kor. 12: 17) er et Eksempel paa en Prøvelse, som blev ikke taget bort, men kun gjort sød. „Om denne had jeg Herren tre Gange, at han maatte vige fra mig.“ Fordi Guds Raade var ham nok, kunde han glæde sig endskønt han maatte beholde denne Torn.

Men ofte sker der slet ingen Forandring; Vægeret er biff til Barmen. Den Ralk, som Jesus drak blev ikke gjort sød. Men ved saadanne Tider har vi dette Løfte: „Trosfast er Gud, som ikke vil tillade, at I fristes over Evne, men som sammen med Fristelsen vil skabe ogsaa Udgangen af den, for at I maa kunne

udholde den." Dersom Fristelsen bliver ikke taget bort eller gjort sød, vil Gud give os Naade til at bære den. Korsfarerne i Middelalderen maatte gennemgaa Hungersnød og Krigens og Ørkenens Farer for at vinde Kristi Grav. Hvad kan ikke vi udholde og bære for at vinde en levende Herre og Frelser og en evig Løn ved hans højre Haand.

Lærdomme fra Peters Liv.

Af H. M. Niggly.

„Jesus saa paa ham og sagde: „Du er Simon, Johannes's Søn; du skal hedde Kefas“ (det er udlagt: Petrus)“ (Joh. 1: 43).

Peter var en af de flæreste Øys i den oprindelige Menighed. Til ham blev betroet Evangeliet til de omstaaerne—Jøderne (Gal. 2: 7, 8). Han var en Støtte i Guds Menighed.

Meget, baade sandt og usandt, er blevet skrevet om denne Mand. Katolske Overleveringer gør Arv paa ham som den første katolske Pave; men det er meget tvivlsomt, at Peter nogensinde var i Rom. De indre Bevis i det ny Testamente, synes at modsigge denne Tanke. Men enten han var der eller ikke, er eet vist, og det er, at han aldrig var Medlem af den romerske Kirke, meget mindre dens Pave.

I denne Artikel ønsker jeg at betragte nogle af de første Kapitler i Peters Liv og Gerning. Hans Faders Navn var Johannes. Han var Andreas's Broder. Deres Hjem var i Bethsajda ved Galilæas Sø. Medens Jesus udførte sin Gerning her paa Jorden besøgte han ofte Bethsajda, og her udførte han nogle af de mest kendte Mirakler, iblandt hvilket var den blinde Mands Helbredelse (Mark. 8: 22—25), og Vespisningen af de fem Tusinde. (Luk. 9: 10—17).

Peter var en Jøde af Jødsfæ, og var øjensynlig giit, da han blev kendt med Jesus. Hans Beskæftigelse var Fisker paa Galilæas Sø. (Matt 4: 18—20). Fra Beretelserne i det ny Testamente, vilde vi drage den Slutning, at han var en fattig Mand, med en megen begrænset Uddannelse. (Ap. G. 4: 13). Hans første Navn var Simon—Jesus gav ham Kefas som Tilnavn—hvilket er udlagt: Peter, en Klippe. Og ved dette Navn kendes han bedst.

Enten Peter var en Discipel af Johannes

før han fandt Jesus, vides ikke bestemt, det synes, at nogle Skriftsteder tæller han var. Andreas hans Broder, Discipel af Johannes. En udførlig Lære om hvorledes, Peter fandt Jesus findes i 1: 35—42. Johannes Døberen udpegede Jesus til Andreas, som var en Discipel af Johannes; og Andreas forlod Johannes og blev een af Jesu Disciple. Men Andreas var ikke selvstændig; han havde kommet ind i Evangeliets Land og ønskede at dele Glæden med sin Broder. Saa han fandt Simon og bragte ham til Jesus; og Simon blev ogsaa en Jesu Discipel. En kort Tid efter forlod han alt for at følge Jesus. (Luk. 5: 8—11), og dette var Begyndelsen til hans Livsgerning.

Lærdomme for os.

1. Vor Gerning—At lede Mennesker til Kristus. Peter blev frelst gennem en andens Interesse i ham. Ikke meget siges i det ny Testamente angaaende Andreas og hans Gerning, men denne ene Handling er et Mindesmærke til hans Navn. Om det havde ikke været for Andreas, havde maaske ikke den kristne Menighed haft en Peter. Andreas bragte Peter til Kristus, lidet anende det store Arbejde, han skulde udføre. Denne, hans Broder, blev en af de første Apostle; Menigheden staaer i stor Gæld til Andreas for denne ædle Handling. Vi nyder vore Glæder bedre dersom vi deles dem med andre. Dette er Manden i Evangeliet. I denne Forstand har enhver troende en Gerning at udføre, og denne Gerning er at lede andre til Kristus. I Fædre og Modre skulde bringe eders Børn til Jesus. Børn skulde arbejde for at bringe deres ufrelste Forældre og Slægtninge til Kristus. Den største Bættelse Menigheden trænger i Dag er en Bættelse i Hjemmet. Samme Interesse som Paulus havde burde gennemstrømme ethvert Hjem, hvor der er ufrelste i Familien—„At jeg har en stor Sorg og en uafslædig Rummer i mit Hjerte. . . .for mine Brødre, mine Brænder efter Rødet“ (Rom. 9: 2, 3). Jeg synes der burde være en rigtig Bættelse i denne Retning. Mange Mennesker er ikke aandelige nok til at være interesseret i deres Familjes aandelige Velfærd. Mange Forældre tager mere Interesse i deres Børns timelige Velfærd end i deres Sjæls Frelse. De arbejder flittigt for at give deres

Børn Jøde og Klader og en god Skoleundervisning og hjælper dem at opnaa en god Stilling i Livet, men o, hvor mange Forældre arbejder Nat og Dag i Bøn med Taarer for deres Børns Frelse? Jeg gentager, Menighedens største Behov nu for Tiden, er en Vækkelse i Hjemmet. Derjom en Vækkelse udbryder der, vil den spredes rundt omkring. Derjom ikke nogen havde været interesseret i dig, vilde du være i Mørket i Dag. Saaledes maa vi ogsaa være interesseret i dem, som er omkring os. Vi staar saaledes i Væld til vore Slægtninge, vore Naboer, og hele Verden. Dette er Menighedens Gerning.

2. Store Mænd kommer fra farvelige Livsskikkelser. Historien bekræfter dette Faktum. David var en Gyrdebænger. Fra Daareflokken blev David salvet til Konge over Israel, og steg op paa Tronen. Josef blev solgt som Slave, var ydmyget i Fængslet, men fordi han var en tro Mand, ophøjede Gud ham til at være Regent over Ægyptens Land. Eliás, den største Profet, var en Bjerghøier. Og Emnet for vor Artikel var en Jisser; men han blev en stor og nyttig Hostel. Ved igennem Tiderne har dette været Tingenes Orden; Gud udvalger det, som var Daarskab for Verden for at beskæmme de vise. Brødre i Prædikergerningen, „traagter ikke efter høje Ting, men holder eder til det lave.“ Redeminder dette uundede, forstodte Menneffes Vølter og Trafer, er maaffe skjult de Gaver og Evner, som Gud kunde bruge for at ryste

Verden. Bring dem til Jesus. Denne Broder, som altid synes at være den udstødte i Familien, som synes at være den „vildeste“ i Flokken, kan maaffe blive en Magt i Guds Hænder dersom Kristus kom ind i hans Liv. O, bring ham til Jesus uden Tøven! I hin Sytte rammet af Fattigdom, lever en Familie, der er i Besiddelse af Evner og Gaver, som vilde forbause Verden dersom de blev udfolket. Bring denne Familie til Kristus. Lad ham komme ind i deres Hjerter og Liv, og gennem dem vil hans Navn blive forherliget.

3. Magt og Brugbarhed ligger ikke i jordisk Uddannelse. Peter var ulært (Mk. 8: 4: 13); dog var han en Magt for Gud. Hemmeligheden af hans Lykke, laa i hans fuldkomne Overgivelse til Gud. „Se, vi har forladt alle Ting og fulgt dig.“ Herren søger efter trofaste Mænd, hellere end Mænd af store naturlige Gaver. Peter havde mange Svagheder, og han begik mange Fejlgreb, men han var tro. Hans Liv var overgivet til Gud. Han havde en ægte Karakter, en flippetast Beslutning, og Sandfærdigheds Principper, som karakteriserede hans Liv og Gerning. Herren saa dette fra Begyndelsen, og udvalgte Peter, som een af de tre til at være Vidne til Forklærelsen paa Bjerget og at forstaa hans Riges Hemmeligheder.

Lad os drage Fordel af Peters Eksempel. (Forts.).

Livet i og for Gud.

Arbejde for Jesus.

En af de vigtigste Betingelser for Vækst og Fremgang i aandeligt Liv er Arbejde for Herren. Intet Menneske kan vedligeholde sin sysselsatte Kraft, dersom han ikke bevæger sig eller arbejder—og uden aandelig Virksomhed er det ogsaa umuligt at bevare sin aandelige Kraft. Den virksomme Kristen er en lykkelig Kristen, og den uaktive Kristen er en uheldig Kristen. Mange Kristne falder ikke fra af den Grund, at de simpelthen ikke har Tid til det, saa optaget er de af at virke for sin Herre og Næster; men paa den anden Side er der ogsaa

mange, der falder fra, fordi de staar ledige paa Torvet, naar Satan kommer med sine Fristelser. Jesus sagde til sine Disciple: Følg mig, saa vil jeg gøre eder til Menneskefiendere. Den, der ikke arbejder for at vinde Mennesker for Guds Rige, følger sikkert ikke Jesus. Jesus har udvalgt os, for at vi skal gaa hen og bære Frugt, og en af de vigtigste Frugter, som bort Liv skal bære, er den: vi skal søge at vinde andre,—og det sker gennem sand og sejrende Bøn. (Job. 15: 16). I det samme Kapitel fortæller Jesu om, at Betingelsen for Glæde er, at vi bærer Frugt i hans Navn. Erfaringen

udviser tilfulde, at disse Herrens Ord er sande. De virksomme Kristne vinder andre for Jesus, og selv faar de paa denne Maade Del i den store Glæde: Glæden i Herren.

Dersom du da ønsker at være en lykkelig Kristen, dersom du ønsker at blive en sand Kristen og dersom du ønsker at blive en Kristen, der har Magt med Gud i Bønnen, begynd da straks at arbejde i din Herre og Mesters Gerning, og lad det ikke hengaa en Dag, uden at du anvender noget af din Tid til hans Tjeneste. Men hvorledes kan en ung Kristen arbejde for ham? Hvorledes kan en ung Kristen høre Frugt? Svaret er ganske enkelt og Ubvisningen let at følge. Du kan høre Frugt derved, at du gaar til andre og fortæller dem ensfoldig, hvad Gud har gjort for dig—og ved indtrængende at formane dem til at overgive sig til ham, samt ved at fortælle dem, hvordan det sker. Der er ingen Gerning i Verden, som er saa let, saa glædelig og saa frugtbringende som netop dette personlige Arbejde for Jesus. Selvfølgelig kan en ung Kristen ikke gøre det saa godt, som han efterhaanden vil faa Raade til det, naar han har erhvervet sig mere Øvelse og Erfaring; men Vejen til at lære at gøre det—er at gøre det. Jeg har kendt Tusinde og atter Tusinde af Kristne Verden over, som begyndte med at bringe Sjæle til Jesus den selv samme Dag, de blev omvendt. Meget ofte kom baade yngre og ældre Mænd og Kvinder til mig og sagde; Jeg modtog i Aften Jesus som min Frelser, min Herre og min Konge—og i Aften har jeg haft den Ønske at lede en af mine Venner til Jesus. Da vi holdt Møde i Sheffield, blev en Arbejdsmand, der havde sin Gerning paa et Pakhus, omvendt til Gud, og før Maanedene var forbi, havde han ledet 30 andre Mænd, der arbejdede paa det samme Pakhus, til den samme dyrebare Herre og Frelser. Det er kun et Eksempel af de mange.

Mange gaar og opfatter at arbejde for Jesus i den Tanke, at de ikke endnu er skikkede til at tage fat. Men dette er galt. Du maa begynde straks. Gør op for dig selv i dit eget Hjerte, at du vil tale med et Menneske i det mindste hver Dag. Tidlig i sit Kristn liv fattede Moody den Beslutning, at han ikke vilde lade een Dag gaa hen uden at tale til mindst et Menneske om Jesus. En Aften kom han

hjem fra sit Arbejde. Da han kom i Nærheden af sit Hjem, gik det op for ham, at han den Dag ikke havde talt med nogen om Jesus. Han sagde til sig selv: Det er for sent nu, der er ingen Anledning for mig i Dag. Tænk, nu er der altsaa gaaet en Dag, da jeg ikke har faaet talt med noget Menneske om Jesus.—Men lidt borte fra ham saa han et Menneske, der stod og lænede sig til en Lygtepæl. Da sagde Moody til sig selv: Her er min sidste Anledning i Dag. Han gik derfor hurtig hen til Manden og spurgte ham, om han var en Kristen. Manden var rede bredt: „Hvad kommer det Dem ved? Dersom De ikke var en Slags Prædikant, skulde jeg slaa Dem ned paa Stedet.“ Men Moody talte nogle faa venlige Ord til ham—og gik derpaa videre. Næste Dag gik Manden hen til en af Moody's Forretningsvenner og sagde: „Den Mand, Moody, derover fra Nordøiden, gør mere ondt end godt. Han har Nidkærlighed, men uden Kundskab. Han kender mig ikke det mindste, men alligevel kom han i Aften hen til mig og spurgte, om jeg var en Kristen. Det betragter jeg som et uforfæmmet Spørgsmaal. Jeg sagde ogsaa til ham, at dersom det ikke var, fordi han var en Slags Prædikant, havde jeg slaaet ham ned.“—Moody's Ven kaldte ham da til og sagde: „Moody, du gør mere ondt end godt. Du har fornærmet en af mine Venner paa Gaden i Aftes. Du har Nidkærlighed, men uden Kundskab.“—Moody gik sin Vej meget modfalden. Han tænkte, at maaske var det sandt, at han gjorde mere ondt end godt—og han, naar alt kom til alt, var en Person, der var nidkær uden Kundskab. Men en Aften flere Uger senere hørte han stærk Danken paa sin Dør. Moody for ud af Sengen og aabnede Døren i Hast i den Tanke, at der var Fjdløs. Men da stod Manden fra Lygtepælen ved hans Dør. Han sagde: „Sr. Moody! Jeg har ikke haft en rolig Nat siden den Aften. De talte til mig under Lygtepælen; jeg kan ikke udhælde dette længere, og nu kommer jeg til Dem for at spørge, hvad jeg skal gøre for at faa min Sjæl frelst.“ Moody havde den Glæde, at Gud brugte ham som Redskab til at lede Manden til Fred den samme Aften. Det er bedre at have Nidkærlighed uden Kundskab end at have Kundskab uden Nidkærlighed; men det bedste er, at have begge Dele, og hvem der vil, kan faa

det. Erfaring er den bedste Læremester, og de bedste Erfaringer gør vi gennem Arbejde. Den Mand, som er saa bange for at begaa en Fejltagelse, at han slet ikke tør begynde paa noget; men den Mand, som gaar paa og gør det bedste, han kan—uden Frygt for en liden Fejltagelse, han vil undgaa Fejltagelserne i Fremtiden. Jeg har kendt mange betydelige Mænd, som aldrig fik udrettet noget af Betydning. De havde store Betingelser for at drive det til noget, men deres Frygt for at begaa Fejltagelser hindrede dem for hele Livet. Jeg har ogsaa kendt andre, som ikke havde saa gode Evner; men de gik paa med, hvad de havde—og gennem Fejltagelser og Mangler lærte de at gribe sikkert til og at være til Velsignelse.—Tak ikke Modet, fordi du har et Uheld. Sæt Spaden i Jorden og bliv ved. Enhver ærlig Fejltagelse er en Trappesten til fremtidigt Held. Prøv hver Dag paa at lede en eller anden til Jesus. Du faar maaske ikke Held med dig hver Dag, men dine ærlige Forsøg vil bane dig en god Vej, og du vil paa en eller anden Maade være til Velsignelse. Det kan ende med, at den Mand, du troede blev mest vred paa dig, netop vil blive dig mest taknemmelig. Vær varagtig i Bønnen og i Haabet og gaa saa paa. Tak aldrig Modet.

Skriv deres Navne, du vil bede for, op paa en Liste. Gaa saa ind for Guds Ansigt i dit Lønkammer. Skriv øverst paa Listen: „Med Guds Hjælp lover jeg at bede daglig for disse Personers Omvendelse.“ Anslaa saa ned for Gud og bed ham om at vise dig, hvem du skal skrive paa Listen. Gør ikke Listen saa lang, at din Bøn og dit Arbejde for dem bliver mekanisk eller bare udbortes. Og naar du har din Liste i Orden, hold saa dit Øfte om at bede for disse Mennesker hver Dag. Vær ogsaa paa Vagt efter Anledninger til at tale lidt med dem en Gang imellem, og brug disse Anledninger med Visdom. Det kan godt være, at din Taalmodighed i alle Genseender sættes haardt paa Prøve, men hold ud i Tro. Jeg bad i 15 Aar for een Mand, en af de besværligste, jeg har mødt, men tilsidst blev han omvendt; og han blev endog en Evangeliets Tjener, og mange andre blev omvendt ved hans Vidnesbyrd. Nu er han vandret hjem til den evige Herlighed.

Lær ogsaa at bruge Traktater. Søg at faa en Del gode og forskellige Traktater til Maadighed, saa du kan have noget at give de forskellige Mennesker, som trænger mest til dem, og ledsag dine Traktater med inderlig Bøn og med personligt Arbejde for de paagældendes Frelse.

Gaa ogsaa til din Forstander og spørg ham, om han har Brug for dig til et eller andet Arbejde i Menighedsfamfundet. Bliv en Kristen, som Prædikanten kan stole paa. Der er Arbejde nok, og der er for saa til at gøre det. Det gælder i Dag, som det gjorde i Frelserens Dage: „Høsten er stor; men Arbejderne er saa.“ Ved Høstens Herre om at sende dig. Der er stor Trang til den rette Slags Arbejdere baade herhjemme og ude paa Missionsmarkerne. Maaske du er ikke til nogen af Delene; men saa er der anden Anvendelse for dig. Se til, at du fuldfører din Tjeneste, og at du gør det godt.

Men for at have Fremgang og Vækst i sit aandelige Liv maa man ogsaa være levende optaget af at fremme Hedningemissionen. Herrens sidste Befaling til sine Benner var den, at de skulde gaa ud med Evangeliet til al Skabningen.

Er du en af dem, som gaar?

Der er tre Veje, ad hvilke vi kan gaa, og ad i det mindste to af disse Veje maa vi gaa, dersom vi vil bevare os selv i et lykkeligt Samfund med vor Herre Jesus Kristus indtil Dagens Ende.

1) Mange kan gaa selv. Mange burde gaa. Gud kalder ikke alle til at være Hedningemissionærer; men han kalder nogle. Du, som har en Tanke om, at Gud maaske vil bruge dig i et Arbejde; gaa ind i dit Lønkammer og sig: „Sinneløse Fader! Her er jeg. Jeg er din Ejendom; du har købt mig med din Søns Blod. Jeg tilhører dig. Dersom du vil sende mig ud paa Missionsmarken, saa vil jeg gaa.“—Vær da vaagen og prøv om det er Guds Vilje, at du skal gaa. Dersom han vil bruge dig der, vil han give dig et klart Råd, og han vil lægge alt tilrette for dig. Og naar Guds Time slaar, gaa da, hvad det end skal koste.

2) Vi kan alle—og bør alle—gaa ud som Hedningemissionærer gennem vore Gaver. Der er mange, som gerne vilde gaa selv, men som Gud i sin vise Styrelse hindrer i at gøre det;

men alligevel er de med i Arbejdet gennem deres Gaver til Gædningemissionen. Du kan være med til at prædike Evangeliet i den mørkeste Krog i Verden derved, at du er med til at underholde den Mand eller Kvinde, som gaar derud med Jesu Kristi hellige Vidnesbyrd. Det kan være, at du ikke har meget at give, men giv det med Glæde, giv, hvad du kan, og giv i Tro. Det er forunderligt, hvorledes en Kristen begynder at vokse, naar han begynder at give. Giv ikke blot rigelig, men giv regelmæssigt, ikke tvunget, men med Glæde; thi Gud elsker en glad Giver. Forsøg at tro Gud saa godt, at du i det mindste tør give Tiende til hans Sag.

3) Men der er dog endnu en Maade, paa hvilken du, hvad Stund det skal være, ved Dag eller Nat kan gaa til den fjerneste Krog af Jorden, som et Herrens Sendebud: Det er ved dine Bønner. Jeg gaar hver Dag til Kina, Japan, Afrika, New-Zealand, Australien, Tasmanien o. s. v., ved mine Bønner. Bønnen bringer virkelig Tingene til at ske, der hvor den gaar hen. Lad ikke din Bøn eller din Gave gøre en Undskyldning for, at du ikke selv gaar; men hvor du ikke kan gaa med din Person, gaa da ad de andre Veje. Lad mig give dig nogle Raad:

1 Bær stadig i din Bøn for Gædningemissionen.

2 Bed for Missions Arbejdere. Ingen Mennekkelaske behøver mere dine Bønner end den.

3 Bed for de omvendte paa Missionsmarkerne. De lever under store Vanskeligheder og de behøver i Sandhed de helliges Forbønner.

4 Og bed for flere Omvendelser paa Missionsmarkerne. Bed om Vækkelser paa de forskellige Missionsomraader. Gud har givet store Vækkelser paa Missionsmarkerne i de senere Aar, som Svar paa Menighedens Bønner, og fra hver Krog paa denne Jord har vi hørt glade Tidender om, hvor forunderlig Gud hører Bøn. Men de store Ting, Gud har gjort, er smaa i Sammenligning med, hvad han endnu kan og vil gøre som Svar paa Bøn.—N. A. L.

• Sølsker er Sterner, som kun vejleder, naar Stimmelen er klar; men Troen er et Kompass, som ogsaa gennem Mørket viser den rette Vej.

Guds Folk maa være adskilt fra Verden.

Af J. M. Myers.

Befalingen lød til Abraham: „Gaa du ud af dit Land og fra din Slægt og af din Faders Hus til det Land, som jeg vil vise dig.“ Abraham rejste ud og Lot med ham. Beretelsen siger ikke, at Gud sagde, at han skulde tage hans Fader eller Lot med, men den siger, at Gud sagde til ham, at gaa ud af hans Land, og adskille sig fra hans Slægt.

Denne Adskillelse kommer til os alle, engang i vort kristne Liv. Vi ønsker alle at tage vores Kære med os, og ofte gaar de et Stykke af Vejen med os; men før eller senere kommer en Adskillelsens Time. Og godt er det, at en saadan Tid kommer; thi vi er saa tilbøjelig til at holde fast ved det, som hører Livet til, det er naturligt for os, at ønske saa meget af det verdslige, men Gud maa ofte tage det alt fra os, før at vi kan flygte os til ham og hans Vej. I Tilfældet med Abraham lærer vi, at hans Fader gik ud med ham, men døde snart. Abraham tog Lot med sig, men denne unge Mand var ham kun til Byrde, og endelig blev de tvungen til at skilles.

Alt, hvad vi har i dette Liv maa overgives til Gud. Endskønt vi maa beholde det fer en Tid. Tiden kommer, da Adskillelsen maa finde Sted. Gud ønsker et adskilt Folk; og derfor vi vandrer med ham, maa vi gaa alene. Mange Gange vil Rødet raake efter de fædelige Tider, men kun Gud kan tilfredsstille Hjertets indre Længsler.

Derfor vi vil behage Gud maa en Adskillelse af Rødet og Aanden finde Sted. Ingen under, at vi bliver befalede: „Derfor gaar du ud fra dem og udskiller eder fra dem, siger Herren, og vær ikke noget urent; og jeg vil antage mig eder, og jeg vil være eders Fader og I skulde være mine Sønner og Døtre, siger Herren den Almægtige.“ Dtte hænder det, at vore Bønner og Slægtninge er en Skade for os, og hindrer vor Fremgang i det aandelige Liv. Det bliver da nødvendigt for os at adskille os her, at vi kan gøre Guds fuldkomne Vilje.

Gud ønsker et adskilt Folk, et Folk, til Ejendom. Tiden der maa finde en Forandrings Sted før vi gaar ind i den anden Verden. Bliver det ogsaa nødvendigt for os at skille os

fra noget her. Synd og Retfærdighed kan ikke forenes, og alt, som vi holder fast ved, som hindrer vor aandelig Fremgang maa opgives før

eller senere. Hvorfor ikke adstille os fra alt som hindrer fra først af, og saa vil vi intet have til at hindre os i vort kristne Liv?

Mibelske helærende Limer.

Nogle Brug for guddommelig Helbredelse.

Af E. C. Byrum.

1) Helbred er Menneskets normale Tilstand, en væsentlig Tilstand for at være til Nytte her i Livet. Dersom han er berøvet dette, kan han ikke opfylde Maalet for hans Tilværelse her. Han formaar ikke at opfylde de Pligter, han skulder sig selv som en Mand; sit Land som en Borgers; Samfundet som en Medlem; sin Familie som en Elsket og Fader, eller sin Gud som en Kristen. Ikke at han ikke kan være en Kristen, endskønt han ligger paa Sygeengen, men at han ikke kan følge sin Omjæng af kristelige Arbejde. I Stedet for at opfylde Livets Pligter i disse forskellige Forbindelser, maa han plejes af andre og være til Byrde for dem. Derfor er det til Guds Ære, at han helbreder sine Børn, at Satan kan blive besejret, og at Guds Børn kan frembringe Frugt for Gud.

2) Ved at udøve hans helbredende Magt, som Svar paa Bøn, aabenbares Herren for sine Skabninger hans drebare Egenkab af Medlidenskab, Barmhjertighed og Kærlighed. Se, hvorledes hans Hjerte banker af Kærlighed for den lidende Menneskeslægt. „Og da han kom i Land, saa han en stor Skare, og han vnedes inderligt over dem og helbredte deres syge.“ (Matt. 14: 14). Betsignet være hans helbrede Navn! Naar som helst hans Søn skuede dem, som var nedtrykt af Satan, hvor Sorg og Sygdom havde sat sin Tod, blev hans Haand udstrakt til at helbrede, og hans gamle Hjerte flød over med Ord der trostede deres besværede Sjæl. Dersom han havde gaaet gennem denne af Synd gjort elendige Verden, uden at knes over de lidende, ingen Taarer faldt med de sorgende, og havde ikke udstrakt sine Arme til at omfange de syge, kunde Menneskene ikke have lært, at hans Hjerte var idel Godhed og, at hans Faders Navn var Kærlighed? Ah, det var nødvendigt for Guds Søn at have Medli-

denhed med os og helbrede de syge, for at aabenbare den medlidende Guds Karakter, han, som alene kan forbinde vore Saar, tage bort vor Sorg, og helbrede vore Sygdomme.

Og hvem vil sige, at hans Korsfæstelse, Opstandelse, og Forherligelse har berøvet ham hans Magt til at helbrede de syge? Sæller ikke vil Herligheden af hans Faders Trone, og Englenes høje Lovprisninger vende hans Søn bort fra de Smærter, der trykker hans svage Broder, som er endnu i Rødet, eller hindre deres ydmyge Bønner fra at naa hans Fren. Tænk på være Gud! „Thi han kender vor Skabning, han kommer i Os, at vi er Støv.“ Han vandrer endnu med hans Menighed, og viser frem endnu „store Gerninger“ end medens han var her i Rødet. Han er nær hos alle, som paakalder ham, og hans Barmhjertighed er over alle. Medens han var her paa Jorden stødte han ingen lidende bort uhelbredet, og han har ikke mindre „Medlidenskab med vore Skrøbeligheder“ i Dag. Alle maa indrømme, at han har samme Magt til at helbrede. Hvorfor helbreder han saa ikke? Det Menneske, som kan staa ved Siden een, som brider sig i Smerte, og som beder om Hjælp, og dette Menneske har Magt og Myndighed til at række ud sin Haand og tage bort samme, men vil ikke gøre det, hvad vilde vi tænke om dette Menneske? Vilde vi ikke alle sige, at hans Hjerte var som Sten? Men er ikke alle, som siger, at Jesus kan helbrede de troende men dog vil ikke besvare deres Bønner, skuldige i at sige, at Jesus er i Besiddelse af et saadant haardt og fælsesløst Hjerte? Skildder de ikke ham, i Modsatning til Ordet, som en umedlidende Ypperstepræst, som ikke har Medlidenskab med vore Skrøbeligheder? Ikke engang med den mest heftig Smerte og Sygdom? O min Herre og min Frelser, hvorledes bliver dit Navn baneret og din hellige Karakter bagvasket af Menneskenes falske Lærdomme! Hvorledes røver ikke det-

te forbandede Bantro, som er kommet ned gennem de mørke Tidsalbre, og som spredes over Jorden fra verdslige Talerstole og gennem Ubidenhed angaaende aandelige Ting, vor belsignede Frelser af hans Elskelighed og Varmhertighed!

Det er ikke nok at sige, at han aabenbarede sin Kærlighed til den lidende Menneftelighed medens han var her i Nødet, og dette er tilstræffelig. Er det tilstræffeligt at bevise, at en Mand er god og hellig nu, fordi han var det i svundne Aar? Derfor Kristus kan ikke eller vil ikke selbrede sig i Dag, vil man ikke betvivle, at han nogeninde gjorde det, og at de Beretninger om hans Mirakler er kun Opdigtninger? Enten maa vi tro dette, eller tro, at han har forandret sig. Endskønt Mennefter kan tro, at Jesus udførte disse Gerninger over atten Hundrede Aar siden, for at de virkelig kan faa en Forstaaelse af hans Kærlighed, behøver de at se de samme Bevis i den stedse-levende Jesus, som „er i Gaar og i Dag den samme, ja, til evig Tid,” og han maa fortsætte at bekræfte sin Kærlighed til sine Efterfølgere; og dette gør han ogsaa. Og den, som vil nægte dette maa lukke sine Øjne og tilstoppe sine Øre fra at se og høre Guds naadige Gerninger, og søge at røbe ham af hans Magt, eller hans virkelige Væsen — Kærlighed.

3) Vi vil lægge Mærke til et Punkt til i Brugen af guddommelig Selbredelse. I Jesus Navn vil vi paaftaa, at overnaturlig Selbredelse af Mennefters Legemer, er een af Herrens fæste Faktorer i Sjælens Frelse.

I Jesus personlig Gerning her paa Jorden, kom næsten alle, som troede paa ham, til at tro paa ham paa Grund af de Mirakler de saa. Ja, mange troede „paa hans Navn, da de saa hans Tegn, som han gjorde“ (Joh. 2: 23). Disse Mirakler var næsten alle Selbredelser.

Det samme var ogsaa sandt angaaende Apostlernes Arbejde. Omkring ved fem tusinde Mennefter blev omvendt gennem at høre en Del af een Prædiken, som blev bekræftet med Selbredelsen af den samme Mand ved Porten til Heligdommen. Se Ap. G. 3 og 4: 1—4. Men siden guddommelig Selbredelse blev forkastet i de forbigangne mørke Tidsalbre, har det taget, gennemsnitlig, næsten fem tusinde Prædikener for at ombende een Sjæl.

Efter Apostlene havde tilbragt Natten i Fængslet og blev saa anslaget af Øpperstepræsten næste Dag, blev det tilladt dem at rejse tilbage til deres egne, og de fortalte dem om hvad der havde fundet Sted, efter hvilket de alle oplystede deres Nøster til Gud og bad: „Og nu Herre se til deres Trudser og giv din Tjenere at tale dit Ord med al Frimodighed, idet du udtrækker din Haand til Selbredelse, og der sker Tegn og Undere ved din hellige Tjeners Jesu Navn (Ap. G. 4: 29, 30). Disse Apostle vidste hvorledes at bede for Frimodighed og Myndighed til at tale Herrens Ord; nemlig, de ønskede, at Guds Haand maatte aabenbares hos dem stadfæstende Ordet med Mirakler, særlig Selbredelsen af de syge. Behøver vi ikke den samme Frimodighed og Myndighed i Dag? En Prædikant som er blottet for den guddommelige Segl af selbredende Kraft er en daarlig Paaskud for et Sendebud af den Almægtige Gud.

Dag Mærke til hvad Brug Herren gjorde af Selbredelsen ved Lydda. Peter fandt der „en Mand ved Navn Veneas, som havde ligget otte Aar tilfængs og var vækbruden. Og Peter sagde til ham: „Veneas! Jesus Kristus helbreder dig; staa op, og red selv din Seng.“ Det var ikke Peter, som helbredte Manden, men Jesus. „Og han stod straks op. Og alle Beboere af Lydda og Saron saa ham, og de omvendte sig til Herren“ (Ap. G. 9: 33—35). En megen lykkelig Virkning. Og vi har ogsaa i disse sidste Dage set Mand og Kvinder smelte ned for Gud og blive frelst, naar de har set Guds Kærlighed aabenbaret i at helbrede nogen.

Apostelen Paulus nærede ikke den populære Tanke om Mirakler, som man ofte hører prædikeret i vore Dage; nemlig, at de var kun bestemt til at bekræfte Jesu og hans Ords Guddommelighed, og derfor hengik med Apostlen, „Thi,” siger han, „jeg vil ikke driste mig til at tale om noget af det, som Kristus ikke har udført ved mig til at virke Sedningernes Lydighed, ved Ord og Handling, ved Tegns og Undergerningers Kraft, ved Guds Mands Kraft, saa at jeg fra Jerusalem og trindt omkring indtil Syrien har til fulde forkyndt Kristi Evangelium“ (Rom. 15: 18, 19).

Til at virke Sedningernes Lydighed, ansaa han for at bære den guddommelige Hensigt med

Mirakler. Saa længe som der paa Jorden er Syndere, som skal bringes til Lydighed mod Gud, vedbliver den oprindelige Hensigt med Mirakler, og naturligvis vedbliver denne herlige Gave at være i Menigheden indtil Tidens Ende. I den Hensigt, gav Jesus Magt til at helbrede sammen med Befalingen til at prædike Evangeliet til hele Verden. (Mark. 16: 15—18). Og for samme Grund satte han Gaven til at helbrede i Menigheden, som en faste Faktor i Frelsens Plan. (1 Kor. 12: 9). Men læg Mærke til, at han satte disse Gaver kun i sin

egen Menighed. Derfor da Mennesket gik ud fra den guddommelige Faareflokk og forlod den Tro, som een Gang er blevet overgivet de hellige, og bygget menneskelige Organisationer, fulgte ikke disse Ting længere. Og ior at skjule deres Magtesløshed blev denne Usandhed opdigtet, at Gud havde tilbagekaldt denne Gave. Men siden Levningen er kommet tilbage til Zion's Bjerg, den Førstefødtes Menighed, som er skrevet i Himmelen, findes alle disse oprindelige Gaver just hvor Gud satte dem, og de bruges igen til hans Navns Forherligelse.

Hjem og Helbred.

Hjemmets store Ansvar.

Svor ofte hører vi ikke Mennesker sige, naar Sorg eller Ulykke møder dem i Livet: „Gvad har jeg dog gjort, at Gud skulde hjemløge mig paa en sliq Maade.“ Svor mangen Moder eller Fader har ikke sagt det samme, naar deres Børn har gaaet paa Afveje. Udtalte Ex-Præsident W. H. Taft forleden.

„Under mit fire Aars officielle Liv var der Snesse af Mødre, der kom til mig og bad om Barmhjertighed for sine vildfarne Sønner og Døtre. Og i næsten alle Tilfælde sagde de: „Gvad har jeg gjort, at Gud skulde straffe mig sliq?“ Medens Faktum var, at det var ikke for, hvad de havde gjort, men for hvad de ikke havde gjort, at Ulykken kom over dem. Derfor Hjemmet, Søndagsskolen og Kirken forsummer at med Eftertryk indprente i Børnene Livets højere guddommelige Regler og Love, bliver det Statens sorgelige Pligt at tage fat og lade dem forstaa at ingen er over Lov og Autoritet, og at enhver maa bære Følgen af sin egen Synd. Altforsaa Forældre tager Tid til at tænke over, at deres Børn er udødelige Sjæle, og at de maa ledes i det rette Spor og læres Genfødselsens Vej.“

Sande Ord, som det vil være vel for enhver Fader og Moder at lægge sig paa Hjerte. Det er ikke nok, at vore Børn lærer et Vers her og et Vers der af Herrens Ord, selv om de derved faar en teoretisk Forstaaelse af Salvighedsplanen og Vejen til Gud; de maa faa langt mulig ledes ind i et praktisk Samfunds-

forhold med sin Frelser. Og den Fader og Moder, som ikke i Ord og Handling alvorlig beskæftiger sig for dette, høfter simpelthen, naar Sorg og Græmmelse over vanartede Børn møder dem, Frukten af, hvad de har undladt at gøre. „Derfor I ved dette, er I salige, om I gør det,“ er sandt i mere end en Henseende; og Be enhver Fader og Moder, der ved, hvad Gud kræver af dem ligeoverfor deres Børn, men formedelst Sløvhed og Ligegyldighed undslader at udføre og leve disse sine Pligter. Der vil engang komme en frygtelig Regnskabsdag.

(Vidd.)

En kostelig Skat.

En ung Japaner skrev hjem fra New York: „Gvad tror I er det største Under, jeg har seet i Amerika? Paladshotellet, Verdens største Hotel? Nej!

Verdens længste Jernbane, der forbinder New York med San Francisco? Nej!

Alpbejergene, det henvende Landskab rundt Sundson? Det elektriske Lys? Bibelskrevet? Den Mængde Aviser, der hver Maaned, hver Uge, hver Dag udgaar? Nej, intet af alt dette!

Forretningsmandenes Rigdom? Nej, nej, nej!

Nu, hvad da? Det kristelige Familjeliv! Det hellige, rene Familjeliv!

Det er det skønneste, det mest ophøjede jeg har lært at kende i Amerika.“

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1. 00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1. 25
Six Months......65

Abonenter indsendt fra Scandinavien:

Årlig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet maa indsendes i Postanvisning, Expressanvisning eller Bankcheck; Primærter modtages for mindre Bølg. Vi er ikke ansvarlig for Kurant sendt i almindelige Breve.

Avittering for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevfort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den forrige Adresse faa vel som den nye angives.

All Korrespondance maa adresseres til

Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Abonenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til

Nels Rønbeck, Randrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Siden vi gav Aftallet af ny Subskriptioner, som modtog under det specielle Tilbud, har nogle af vor Læsere indsendt flere, og disse bringer Tallet op til 192. Vi udsendte, som Præmier under dette Tilbud, 238 Bøger. Vi glæder os over at Evangeliet har saaledes faaet Adgang til saa mange ny Hjem. Lad os bede Gud at Bøgerne og Bladet maa blive til stor Velsignelse til dem, som læser dem.

Sidste Fridag havde vi den stærkeste Snestorm vi har haft endnu i Vinter her omkring. Stormen rasede hele Dagen og ud paa Natten. Men nu synes Vinteren at have trukket sig tilbage og givet Plads for Vaaren. Vi glæder os over, at føle igen Solens varme Straaler efter den lange Vinter. Og vi tror ogsaa at Sneen vil snart forsvinde. Naar vi ser tilbage over denne lange Vinter kan vi ikke andet end takke Gud for hans kærlige Omfarg for os her paa Hjemmet. Da vi gif Vinteren imøde saa det lidt mørkt ud, men Herren var fine

Løfter tro og skuffede os ikke, da vi satte vor Tillid og Tro til ham.

Forleden Aften havde vi et herligt Bønmøde her. Herren var nær og velsignede vore Sjerter. Satan er altid paa Spil og han besøger ogsaa Arbejderne her. Herren ledte os alle denne Aften til at fortælle om nogle af vore daglige Erfaringer. Medens een for een fortalte om hvorledes Satan havde prøvet dem og hvorledes Gud havde givet dem Sejr og Mod, besluttede vi i vore Sjerter at vi vilde være Gud tro lige meget, hvad der mødte os, og ogsaa, at vi alle vilde staa Djævelen imod og ikke give ham Rum paa nogen Maade.

Fra Arbejdsmarken.

Houston, Texas.

Siden jeg sidst skrev i Basunen, har det været mit Privilegium at holde Møder i Norway Lake, Minn., Sarvick, Minn., og Rice Lake, Wis. Det var ogsaa Veitemmelien, at jeg skulde holde Møder i Methodist Kirken i Belgrade, Minn., men paa Grund af Snestorm kunde jeg ikke komme frem. Vemmerne og de troende der havde gjort særlig Anstrengelser for at bekendtgøre Møderne, de havde indbudt Lærerne og Børnene ved de forskellige Skoler. Det var ogsaa en stor Skuffelse for mig, at jeg blev hindret i at holde dette Møde.

Nogle Sjæle fandt Gud i Møderne, som holdtes i Norway Lake. Og ogsaa i Møderne i Rice Lake var der flere Sjæle, som søgte Gud. De troende der bevisste mig megen Venlighed. For otte Aar siden holdt jeg min første Prædiken der. Jeg har været i Prædikeembedet hele tiden siden, og jeg har hørt den Glæde at se Hundreder af Sjæle vende sig til Herren og blive frelst. Broder Edward S. Abrenndt, som har Opførelse med Arbejdet i Rice Lake og Omegnen, ventede at flytte bort i en nær Fremtid. Han føler sig tvungen til at rejse paa Grund af daarlig Helbred. Br. Abrenndt er højt agtet af baade frelst og ufrelst, og mange udtalte deres Velsignelse over at se ham rejse.

Jeg er nu i Houston, Texas, hvor jeg hjælper Menighedens Forstander, E. W. Joiner, i en Række Vækkelsesmøder. Næsten alle, som

blev omvendt i Møderne, som vi holdte her sidste Aar staar endnu fast. Mødet begyndte den 22de Februar og skal fortsætte til den 1ste April. Omkring ved fire og tyve eller fem og tyve har allerede søgt Gud. Vi haaber, at de vil staa fast. Naar Møderne slutter her haaber jeg at holde nogle Møder i Nordvesten. Min Broder Benjamin vil være sammen med mig i Arbejdet i Foraars og i Sommer. Vi har jo tænkt paa at rejse til Danmark, men paa Grund af Krigen kommer vi maaske til at opfatte vor Rejse en Tid.

Morris C. Johnson.

Midnesbyrd.

Paynesville, Minn.

„Min Sjæl lov Herren, og alt hvad i mig er lov hans hellige Navn“ (Ps. 103: 1).

Jeg vil i Jesu Navn sende en liden Gilsen til alle Basunens Læsere. Jeg føler mig saaa taknemmelig til Gud for hvad han gør for mig. værdig som jeg er. Jeg faar være hans lykkelige Barn og han giver Sejr Dag for Dag. Priset være hans hellige Navn! Naar jeg ser paa Tiden vi lever i, hvor behøver vi da ikke at holde os nær til Gud og vaage og bede, at vi ikke maa blive ligegyldige, men at vi maa være brændende i Manden og tjene Herren med et uddelt Hjerte. Jo nærmere vi trænger os til Gud, jo mere faar vi erfare hans Kraft; thi vi føler af os selv formaar vi intet. Hvor godt er det ikke at vide, at Herren kender alle vore Behov og han opfylder dem alle i Kærlighed! O lad os kaste alle vore Sorger paa ham, thi han har Omfarg for os. Lad os forlade os fuldt og helt paa ham, saa skal vi aldrig komme paa Skam. Det er saligt, at hvile paa Herrens Løfter. O, lad os bruge denne korte Tid, vi har igen at færdes her paa Jorden til at gøre mere for Guds Sag. Naar vi tænker paa hvor mange, der gaar til Fortabelse hver Dag. O, hvor alvorligt det bliver for min egen Del, og hvor jeg ønsker, jeg maatte blive i Stand til at kunne gøre mere. Lad os handre viseligen og være milde og kærlige imod alle, thi det samme Sind som var i Kristus Jesus maa være i os, om vi skal faa være til nogen Velsignelse.

Jeg vil faa gerne sige et Ord til dig, som læser dette og som ikke har modtaget Jesus, som din personlige Frelser. Jesus elsker dig, og vil faa gerne frelse dig og bevare dig. Du vil aldrig angre, at du kom. Snart kan det blive forsent, og da vil der ingen Tid gives mere, der er intet, som kan tilfredsstille vor Hjertes Trang, som den Fred, Jesus giver.

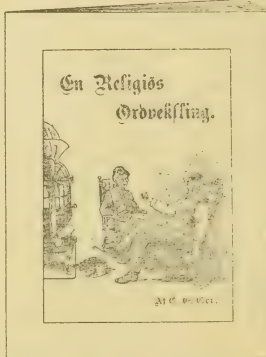
Østkende, jeg ønsker eders Bønbønner, at min Tro maa forøges, og at jeg maa kæmpe retteligen.

Eders ringe Søster i det ene Legeme,

Mrs. Paul Olson.

En religiøs Ordveksling.

Af C. C. Orr.

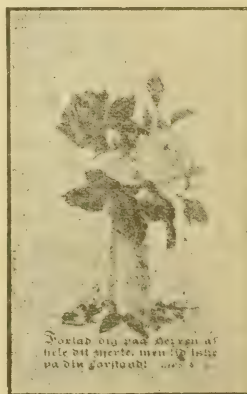

Denne Bog er frebet i Form af en Samtale mellem en Mand og hans Hustru; den er meget spændende og vil holde Læserens Interesse. Der er mange Forklaringer over vigtige Skriftsteder, og mange Indvendninger angaaende Sandheden er bekræftet.

Dr. Wiese, som tidligere Aar havde bekendt sig for at være en Kristen, opgiver sin tomme Besendelse gennem Indflydelsen af hans Hustrus gudbengivne Liv og bliver frelst. Resultatet er et lykkeligt Hjem. 92 Sider.

Pris: Bapiromslag : : : 10¢

Post Kort.

Postkort med Blomster og Skriftsteder i smukke Mulører. Kort som du bør have til at sende til dine Venner. Send en lille Gilsen til Trost for din hjemsføgte eller sørgende Ven, et lille Ord til Opmuntring for den som er modløs, og til den syge.

Pris: 15¢ Dufin eller 2 Dufin for 25¢.

Søndagskolen.

Lektie 2.

April 8, 1917.

Jesús opvækker Lazarus fra de døde.

Joh. 11: 17—44.

Guldentekst: Jesús sagde til hende: Jeg er Opstandelsen og Livet.— Joh. 11: 25.

17. Da Jesús nu kom, fandt han, at han havde ligget i Graven allerede fire Dage.

18. Men Bethania var nær ved Jerusaleml, omtrent femten Stadier derfra.

19. Og mange af Jøderne var komne til Martha og Maria for at trøste dem over deres Broder.

20. Da Martha nu hørte, at Jesús kom, gik hun ham i Møde; men Maria blev siddende i Stuset.

21. Da sagde Martha til Jesús: „Herrel! Havde du været her, da var min Broder ikke død.

22. Men ogsaa nu ved jeg, at hvad som helst du beder Gud om, vil Gud give dig.“

23. Jesús siger til hende: „Din Broder skal opstaa.“

24. Martha siger til ham: „Jeg ved, at han skal opstaa i Opstandelsen paa den nederste Dag.“

25. Jesús sagde til hende: „Jeg er Opstandelsen og Livet; den, som tror paa mig, skal leve, om han end dør.

26. Og hver den, som lever og tror paa mig, skal i al Evighed ikke dø. Tror du dette?“

27. Hun siger til ham: „Ja, Herrel! jeg tror, at du er Kristus, Guds Søn, den, som kommer til Verden.“

43. Og da han havde sagt dette, raabte han med høj Røst: „Lazarus, kom herud!“

44. Og den døde kom ud bunden med Forbæklæder om Fødder og Hænder, og et Lærklæde var bundet om hans Ansigt. Jesús siger til ham: „Løser ham, og lader ham gaa!“

Tid og Sted: Denne Begivenhed fandt Sted i Februar Maaned i Marts 30 efter Kristi Dødsfald kun to Maaneder før Kristi Opstandelse. Bethania, hvor disse tre Søskende boede, var kun en Liden Landsby ca. to Mil fra Jerusaleml. Jesús var i Landet øst for Jordan, da han fik Bud at Lazarus var syg.

Kristi kronende Mirakel.— Med det femte Kapi-

tel af Johannes begyndte han at fortælle os om hvorledes Jødernes Bantro til Jesús voksede og om deres bitter Had, som endte med, at de ønskede slaa ham ihjel. I 5te til 11te Kapitel skriver Johannes om tre Mirakler i Judæa og een i Galilæa; enhver Mirakel gav Anledning til opviggende Diskussioner og rasede Strid, og enhver gav Jesús Anledning til at aabenbare Naturen af hans guddommelige Kraft. Vi har set hvorledes Helbredelsen af den lamme Mand ved Bethesda Dam ledte op til Anklagelse om, at bryde Sabbaten, og til hans Gæddelse om hans Lighed med Faderen; saaledes med de andre Mirakler.

Lazarus's Opstandelse er blevet kaldt Jesu kronede Mirakel. Han havde fire Dage i Forvejen betænksomt lagt Planer for denne Mirakel. Begivenhederne i Forbindelse med ingen anden Mirakel bliver skildret saa levende som disse; ingen anden Mirakel ser vi i saa fuldt Maal Jesu Tmhed og Medlidenshed. Denne var den sidste Mirakel før hans egen Opstandelse, og med Undtagelse af denne den største af alle Mirakler, er den Toppunktet af alle Tegn, som blev givet for at bevise, at „Jesús er Kristus, Guds Søn, og for at vi, naar vi tror, skulde have Livet hans Navn.“

De første jefteende Vers af Johannes's Brev.— „Den du elsker er syg,“ var Budskabet, som kom til Jesús medens han var i Landet Øst fra Jordan, fra Maria og Martha, Lazarus's Søstre. De troede, at Jesús vilde begive sig paa Vej til Bethania, uden at blive holdt derom, men han sagde til sine Disciple, at denne Engdem var for Guds Herligheds Skyld, og for hans egen Skyld, og han blev to Dage paa det Sted, hvor han var. Saa talte han til sine Disciple om at gaa tilbage til Judæa igen, men de gjorde Modforestillinger, og mindede ham om den Fare han udsatte sig for ved at rejse til den Plads, hvor Jøderne havde for saa kort Tid siden søgt at slaa ham ihjel. Han trøstede dem om, at hans Liv var sikker saa længe som Gud havde Arbejde for ham at udføre, og tilføjede, at han skulde derhen for at vække Lazarus af Sovne. Hans Disciple tog disse Ord bogstavelig; dersom Lazarus sov vilde han snart blive rask. Derefter sagde han rent ud til dem, at Lazarus var Død, og for deres Tro's Skyld var han glad over, at han ikke var der.

Han vilde, at de skulde rejse med ham, og Thomas, modfjenden, men dog tro og tapper, jagde til de andre: „Lad os ogsaa gaa, for at kunne dø med ham.“

Endskønt Jesus er borte, lever han endnu.— Den guddommelige Ven har ikke glemt os, vor Frelser elsker os endnu, endskønt han lader os bære Prøvelsens og Modgangens Byrde alene for en Tid. Han er ikke mere ligegyldig overfor os end han var overfor Marie og Martha da de jendte ham Budskabet om deres Broders Sygdom. Han vidste det hele, og han kom, da deres Hjerter var færdige til at modtage Sandheden deres Sorg skulde lære dem.

„Herre, havde du været her, var min Broder ikke død.“ Han er her, hvor som helst nogen staar i Behov af ham, hvor der findes Nød og Gledighed, hvor som helst der er nogen, som lider Møje og er bæværede som raaber til ham for Hjælp og Trøst. Der som vi kunde lære at forstå, at Jesus er hos os endskønt vi kan ikke se eller føle ham, vilde det hjælpe os i de mørke Timer. Og naar han tøver lidt med at svare os er det for vor bedste.

„Jeg er Opstandelsen og Livet.“— Jesus største Gabe aabenbares for os, naar han kommer og giver os Liv igen. Naar vi bliver fæstet opdager vi først, hvor godt det er at leve, og nu begynder vi at lægge Planer for et Liv med Gud. Han kom ind i vore Hjerter og gav os noget at leve for, og fordi han lever skal vi leve ogsaa. Tag Jesus bort og hvor mange af os vilde ikke miste et Maal i Livet. Men det skønneste af alt er Livet herefter, som vi faar gennem ham. Tænk paa Livet vi skal leve her efter naar dette Liv tager slut. Vi faar leve i al Evighed hos Gud, vi skal aldrig dø. Hvor herligt at se fremad til dette Liv.

Spørgsmaal: Hvor var Bethania? Hvor var Jesus, da han fik Bud om Lazarus's Sygdom? Hvorfor rejste Jesus ikke til Bethania med det samme? Hvorfor vilde Discipline ikke, at Jesus skulde rejse tilbage til Judæa igen? Hvad troede Martha? Hvad Virkning havde denne Mirakel paa Føderne? Hvorledes er Jesus Opstandelsen og Livet? Hvad Mirakel hentynder Føderne til i Vers 37? Havde Disciplene Tro til at noget mærkeligt skulde ske?

De Unges Afdeling.

Lære af Erfaring.

Af Nettie L. Verghouze.

Da jeg var en ung Pige skrev en Prædikaunts Datter i min Poesibog: „Vi lærer gennem at blive prøvet.“ Da jeg var ganske ung og af et forsømt, uheldigt Gemyt kunde jeg denne Gang ikke rigtig fatte Sandheden, som disse Ord indeholdt, men eftersom jeg voksede op og blev ældre, og fik smage lidt af Livets Sorg begyndte jeg at fatte deres Mening. Dog var det ikke før efter jeg blev fæstet og fattede og forstod Guds Bøie, at disse Ords fulde Mening blev gjort klart for mig.

Dog er Prøvelser lig Herrens Røst, som omtales i Bibelen, hvilket „sunes vel, imedens den er nærværende, ikke at være til Glæde men Bedrøvelse; men siden giver den til Gengæld dem, som der ved er øvede, en Fredens Frugt i Retfærdighed.“ Uden at vi hører os under Guds Vilje, og anerkender, at hans Haand

sambirker alt til gode for os, og søger at faa den Lærdom ud af Prøvelsen han har bestemt. Vil vi maasse tro, at vi har en streng Tugtemester. Men der er ingen bedre og virksom Maade at lære end af Erfaring—og ofte er det ogsaa bitter Erfaring.

Det gamle Ordssprog: „Erfaring er en god Læremester, men man maa betale dyrt for hans Undervisning.“ Dette er ofte sandt, derfor burde vi søge at lære af andres Erfaring saa vidt som vi kan; men jeg er vis paa, at vi vil alle finde det nødvendigt, at lære noget ved selv at „gaa gennem Møllene.“ Lad os da ikke blive mismodige, naar vi prøves haardt, men husk paa, at dette er nødvendigt for at afrunde os i vor egen fristelige Erfaring, og ogsaa for at gøre os i Stand til at trøste andre med den „Trøst, hvor med vi selv trøstes af Gud.“

Selvet.

Af Mable Hale.

Andre kan til visse Tider besvare os lidt men vi har mere Besvær med os selv end med nogen anden. Det er ofte lidt forvirrende for en ung Kristen at vide hvilken Holdning at tage overfor Selvet, naar det viser sig. At vide hvilke Indskydelser opstaar fra hans egen naturlige selv, og hvilke er virkelig Synd, som arbejder i ham, er et Spørgsmaal, som besværrer mange, som begynder at følge Jesus. Men det er ikke vanskeligt at sletne mellem dem. Gud kan nok bringe det naturlige selv, men det syndige selv kan han aldrig finde Brug for.

Selviskhed, hvorsomheist det findes er synd og forægtelig. Den ser altid efter dens egen Interesse og Gødnøjelse, med ingen Tanke for andres Vel. Den staar i Modstrid med Kristi Aand, og alt som tilhører ham. En Kristen maa sætte sig op imod denne Tilbøjelighed dersom han vil have Lykke.

Selvigselse maa veages over meget nøje for den er lumsk, den forblinder Sjælene og Hjertet for ens egne Maanaler. Det Modsatte af Selvigselse er Selvanklage, og er ligesaa svækkende for den kristne Karakter. Det er ikke ret at tænke for højt om os selv, men det er ligesaa svækkende for vor kristne Karakter, at altid anklage os selv. For at bevare Ligevægten maa en Person føle, naar han gør en fejl Handling eller siger et uforstandigt Ord, men naar han har gjort hvad han kan for at rette paa den Fejltagelse, han har begaaet, holder han op med at ængste sig over det og overlader det hele til Gud.

Selvskærlighed er skadelig. Det maa udelukkes fra Lejren, dersom een vil være en Jesu Kristi Tjener. Selvbødsmælske, endskønt den er lige det modsatte er ogsaa skadelig for den kristne Liv. Den ene kun ser paa alt i Lyset af dens egen Interesse, medens den anden gør at man føler sig skamfuld, bange, hjælpeløs, og uskyldig. Sky begge af disse som din Sjæls Fiender.

Selvros er en uelskværdig Karaktertræk og dækker over noget godt man ønsker at gøre, med en Kæppe saa hadet af dem vi ønsker at hjælpe. Selvros og Skylden er Brødre og burde kastes paa Flugt. Selvbekjendelse er lige det

modsatte og burde ogsaa undgaaes endskønt den kommer som en Ven til at bevare os i Idmyghed.

Selvbevidsthed er meget øm og ligesom et jorfalet Børn vil den have vor Opmærksomhed ellers gør den en Scene. Et selvbevidst Menneiste synes, at alle Sjæle er rettet paa ham for at se enhver Vommert han gør. Selv, altid om Selvtanker han, rødmende, bævende, elendig. Modgiften for denne Elendighed er at forsøge at kultivere Selvjerglemmelsens sjønne Dyd. Giv dig til at hjælpe andre og gør andre lykkelige.

Selvtillid er en stærk Karaktertræk, som kun hos ganske faa skal betvinges, men hos de fleste Menneister skal den udvikles. Man ieler sig for svag til at udrette noget, dersom man ikke er i Besiddelse af denne Egenskab til en vis Grad. Kun de Karaktertræk som kan være til Velsignelse for os burde vi søge at udvikle.

For Børnene.

At gøre Jesus en Tjener.

Af Anna Roglin.

Da en vis lille Pige hørte, at da Jesus var her paa Jorden, havde han ingen Pude at lægge sit Hoved paa, sagde hun, at dersom Jesus var her nu vilde hun give ham hendes Pude, og hun selv vilde gaa foruden. Maaſke I ogsaa tænker, at I vilde gøre det samme, og ønsker, at han var her saa I kunde gøre saa. Men maaſke du tror, at fordi han nu er i Himlen kan intet kan gøre for ham. Men lad mig fortælle dig, hvad Jesus sagde om at tjene ham: „Hvad I har gjort imod een af disse mine mindste Brødre, har I gjort imod mig.“ Paa denne Maade er det meget let at tjene Jesus, er det ikke? Thi der er Folk omkring os hele Tiden, og hvad vi gør for dem, i Jesu Navn, gør vi for Jesus selv. Dette er forunderligt, er det ikke? Men Jesus elsker alle saa meget, at han sætter ligesaa megen Pris paa en Tjenergjort for andre, som om den var gjort for ham.

Naar I saa fornægter eder selv for andres Behagelighed, gør I det for Jesus. Lad os tjene Jesus mere paa denne Maade. Lad os gøre andre lykkelige og glade, og vi selv vil blive glade, fordi vi ved at dette behager Gud.

Our Tids Begivenheder.

Lidens Tegn.

Fra Afrika's fjerne Egne kommer Budskab om, at Tusinder lider af Mangel paa Fødevarer og, at Hungersnøden staar for Døren paa Grund af, at al Handelsforbindelse med Europæiske Lande er afbrudt. I Europa bløder og lider Befolkningen under de forfærdelige Følger, som Krigen medfører. De Forenede Stater, een af Verdens største Nationer staar i Fare for at blive draget med i Krigens Malstrøm, og i dette Lands største Byer sker der daglig Oprør paa Grund af de stigende Priser paa Fødevarer. Oven paa alt dette staar Togpersonalet af Landets Jernbaner færdig til at gaa paa Strief hvis ikke Kompanierne imødekommer deres Krav.

Uffelig er de, som har Haab om evigt Liv, —dette Haab som er et Anker til Sjælen.

Umaadelighed og Fattigdom Haand i Haand..

I New York var der forleden et Salg af Grunde. Nogle af dem bragte saa højt som \$2000.00. I andre Dele af Byen marcherede Tusinder af Kvinder med Børn paa Armen og protesterede imod de høje Priser paa Fødemidler. Sagnende Modfatninger af Fattigdom og Umaadelighed ledte op til den franske Revolution. De rige, som bor i Landet burde tage Advarsel af de Begivenheder, der har fundet Sted i de Forenede Stater i de sidste faa Ager. „Herrens er Jorden og dens Fylde, Forderige og de, der bo derpaa.“ Rigdom og denne Verdens Guds kan blive til stor Velsigelse, naar de bliver anvendt paa den rette Maade, men til dem, der samler til sammen i selvist Sjemed, bliver de en Forbandelse.

„Movies“ og Fremtiden.

De Omgivelser, der omgiver Menneket i Varndommensalderen er af stor Betydning, thi de efterlader Indtryk, som aldrig kan udslettes. Naar vi betragter denne Rendsgerning, at en Vølge af Uædelighed synes at have oversvømmet de saakaldte „Movies“ eller Biografteatre, og at i de fleste af de „Films“ der forevises, er der en Tilføjelse til at dvæle paa Kønns Emner, og i Betragtning af, at

Tusinder af Børn daglig ser paa Forestillinger, der leder deres Tanker hen paa det Uædelige (thi de fleste „Movies“ gaar saa langt som de kan i denne Retning, uden at helt gaa udenfor Lovens Grænser), maa vi spørge: Hvad vil denne Indflydelse have paa den kommende Generation i en moralsk Henseende? Mon ikke mange Forældre vil komme til at staa til Ansvar for disse Forholde?

Opfattelser i det Uendelige.

Jesus sagde, „Jeg er Vintravet, I er Grenene.“ Lad Læseren lægge nøje Mærke til følgende Rendsgerninger taget fra Statistiker Kompileret af Dr. S. R. Carroll, som havde Opsyn med den Første Religiøse Folketælling for den Føderale Regering: Adventisterne (6 Grene); Baptisterne (15 Grene); Brethern (Dunkard) (4 Grene); Brethern (Plymouth) (4 Grene); Brethern (River) (3 Grene); Budists (2 Grene); Catholic Apostolic (2 Grene); Catholic (Eastern Orthodox) (7 Grene); Catholic (Western) (3 Grene); Churches af the Living God (Colored) (3 Grene); Churches of the New Jerusalem (2 Grene); Communitic Societies (2 Grene); Disciples of Christ (2 Grene); Evangelical (2 Grene); Faith Associations (9 Grene); Friends (4 Grene); Mormonerne (2 Grene); Lutheranerne (21 Grene); Scandinavian Evangelical (3 Grene); Mennonites (12 Grene); Methodisterne (16 Grene); Moravians (2 Grene); Pentecostal (2 Grene); Presbyterianerne (12 Grene); Protestant Episcopal (2 Grene); Reformed (4 Grene); United Brethern (2 Grene).

Ovennævnte Liste repræsenterer, hvad der opfattet var 26 Grupper af troende Menneker, der var bleven adskilte fra hverandre, paa Grund af forskellige Lærdomme og religiøse Systemer. Siden den Tid er disse 26 Partier blevet endvidere adskilt imellem hverandre, saa at vi i Stedet for de 26 Grupper eller religiøse Systemer af forskellige Lære, har 150 Partier, og disse kan ikke mere enes om Lærdomme eller fordrage hverandre end de opfattede 26.

Vi heder Læseren sammenlign ovennævnte Liste med Efeser Brevets 4de Kap.: „Eet Legeme, een Mand, eet Haab, een Herre, een Tro, een Daab, een Gud,“ o. s. v.

Evangelii Basun

Sandhed

Renhed

17de Aarg.

Onsdag den, 28de Marts 1917.

Nummer 13

Kan du møde Jesus i Aften?

O, sig mig, o Broder, hvad Vej gaar du paa,
Gaar Vejen til Himmels Lande?
Kan du nu i Aften, om Herren gav Bud,
Med Glæde til Hvielen indgange?

O, sig mig, o Søster, hvad Vej gaar du paa,
Gaar Vejen paa Roser og Liljer?
Kan du ej behøve en Frelser at faa,
Som borttage vil dine Synder?

O Fader derborte, med granende Haar,
Snart Dødskløkken for dig vil kime;
Kan du nu i Aften, om Budskab du faar,
Gaa ind til den evige Hvile?

O, sig mig, o Moder, hvordan staar det til,
Kan Sejlerens Palme snart vinde?
Kan du snart faa møde de kære igen,
Med hvem det saa tungt var at skilles?

O Fader! o Moder! o Søster! o Bror!
Gjør Regnskabet op nu i Aften,
Morgen kan hænde forfælde det er,
At undgaa den evige Straffen.

Udv.

"Hellig-
ge dem i
Sandhe-
den; dit
Ord er
Sand-
hed" (Joh.
17: 17).

"I er
alle rede
rene paa
Grund
af det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der" (Joh.
15: 3).

Evangelii Basun Publishing Company
St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Fortrøstelsen i et Smil.

Et Smil kan være saa dybt som en Brønd, og saa bred som en Staldør. Det kan naa helt omindelig og knyttes i en Sløjfe i Naffen. Men saa snart som vi opdager, at det ikke er quite altsiger vi det. Jo mere der er deraf, desto mere hader vi det.

Kolaput Sproget er ikke noget nyt i vore Dage. Smilet har altid været Verdenssproget. Det har altid paa en tydelig Maade udtrykt de simpleste, de jødeste, de største Følelser af den menneskelige Sjæl.

Læg fra os Smilet og dets universelle Betædning, og vore Ord vilde blive meningsløse, fordi alle menneskelige Følelser, der adskiller Mennesket fra Dyr vilde som en Kilde, der er indemuret, hængere paa Grund og Mangel paa et Udled.

Antiken er naturligvis en hel anden Egg Latter som man ogsaa overdrive. Der er ingen Taare, som den, der er munter paa en upasfende Tid.

En god hjertelig Latter af og til er god, men meget bedre er et smilende Sjerte og Ansigtsstudier Solist.

Mander kommer ikke ofte som en stor Maahest, men hellere som Tusinder af lille Gædder, som vi trækker ind paa et Baand af daglige Pligter og Beskæftigelse.

Døden.

Af J. G. Anderson.

Det er Menneskene bestikket, at da een Gang "Maudslia Død er kun en Adskillelse fra Gud: legemlig Død er en Adskillelse af Gud og Sjæle. Legemlig Død er ikke et Ondt, men er en Besiddelse til Mennesket som mange Mander. En Tilstand af uendelig Liv her paa Jorden, i den nuværende Tilstand er ligesom modstandelig for os som Tanken om Tilstandsløse heretter. Denne Verden er ikke bort Gien. Distinktionssigt Ianges Menneskel eller et Død. Hver alt er virkeligt, og hvor Klarheden af Gud ikke. Livet har Værdi for os kun som vi kender os af det til at udvandre os Gode til at glæde os i det, som kommer efter dette Liv.

Dødens Gang er det modsatte af Fremgang. Det betyder at falde ud af Forbindelse med

nødvendige Omgivelser. Naar Lungerne ikke længere kan udføre deres Værning, eller Hjertet mister sin Kraft til at sende Blodet gennem arteriel Systemet, og Maskineriet standser. Hvad vi kalder Dødelivet—Sindsbevægelse, Tanke, og Følelse—dør før den organiske System. Dog efter Tanterne ikke længere kan fatte, og Hjernen ikke længere kan tænke, arbejder dog Hjertet og Lungerne. Hvad man almindelig kalder Dødslampen, er kun den organiske Systems ubevidst og smertefri Kamp.

Sjælen forstyrres ikke i denne legemlig Døds løsning. Vi kalder Taarer ved et Barns eller en Angstings Dødsleje, men holdent kalder vi Taarer ved Dødslejet af en, som har tilbragt et langt Liv i at tjene Gud og sine Medmennesker. Vi synes ikke det er mærkeligt, naar et modent Menneske falder til Jorden, thi vi kan forstå, at Naturen kun udøver sin Værning; saaledes er det med en Krieger. Salige er de døde, som dø i Herren heretter.

Engang vil du være Midtpunktet for Domarkshoved. Sørgende Venner vil samle sig om dit Leie. Jordens Scener vil falme for dit Blik; jordiske Stemmer vil blive stille; og du vil fare hen til den anden Side alene. Dine Venner vil skrive til andre at du er død, men du vil endnu være levende—ja du vil leve for evigt paa eet af to Steder.

Hvem siger J, at jeg er?

Af Hetta L. Deven.

Naar vi bekendt os for at være Krigere, hindrer vi for Verden, at vi efter bedste Evne forsøger at leve som Kristus levede. Vi fortæller Verden gennem vore Handlinger, just hvad vi tror han er. Saaledes er vort Liv en stadig Erklæring af vor Opfattelse af Kristus.

I Matt. 16: 13 finder vi, at Jesus udspørger sine Disciple om hvem Folket saade han var. Nogle saade, at han var Johannes Døberen, andre saade, han var Elias, og andre igen erklærede, at han var Herodias eller en af Profeterne. Der var forskellige Meninger angaaende ham denne Gang, ligesom der er i Verden i Dag. Af de Mennesker, som ikke fulgte Jesus, var der ganske saa som havde den rette Side.

Efter Jesus havde modtaget Disciplekens Svar

paa hvad andre sagde han var, fremlagde Jesus et andet Spørgsmaal: „Men I, hvem siger I, at jeg er?“ Peter var den, som besvarede dette Spørgsmaal. Han sagde: „Du er Kristus den levende Guds Søn.“ Jesus svarede: „Selig er du, Simon Jonas's Søn! thi Rød og Blod har ikke aabenbaret dig det, men min Fader, som er i Himlene.“ Det er det samme i Dag. Derfor vi kun med Forstanden tror, at Kristus er Guds Søn vil det ikke have megen Virkning paa vort Liv. Det er kun, naar Gud overbeviser os om vor Synd, at vi faar et rigtigt Blik af Kristus.

Nogle Mennesker fornægter Jesu Gudsdommelighed. De siger, at han var en meget god Mand, men holder fast ved, at han kun var menneskelig, en Snedkers Søn. Lad os se paa deres Liv. Nogle er gode moralske Mennesker og nogle er ikke. Ingen er frelst. De tror ikke at Kristus levede uden Synd; som Følge deraf fynder de hver Dag i Tanker, Ord og Gerning. Deres Liv er i Overensstemmelse med deres Opfatning af Kristus.

En anden Klasse erklærer, at han er Guds Søn, Verdens Frelser; de vil fortælle os, at han døde for at vi kan blive frelst, og de befender dem for at være frelst. „Naturligvis,“ siger de „er det umuligt for os at leve uden Synd.“ De har ikke den rigtig Opfattelse af Kristus. De røver hans Blod af dens bevarende Magt saa vidt som det angaar dem. Han kan være for dem, kun hvad de tager ham for at være. Han er for dig og mig, hvad vi tager ham for at være. Derfor vi tager ham for vor Frelser, Seliggjører, og Selbroder, vil han aldrig skuffe os. Derfor vi, ved vore Ord og Gerninger, fornægter, at han er Kristus, er vi uden Gud og uden Haab i Verden, og i den kommende Verden.

Gør eder selv dette Spørgsmaal: „Hvem siger jeg, at Jesus er med mit daglige Liv? Fynder jeg ham som Bibelsens Kristus, eller fynder jeg ham, som en Kristne efter mine egne Idéer?“ Svadsmhelst vor Mening er angaaende ham forbliver han den samme, men ikke det samme for os. Til os er han just hvad vi tror ham at være. Siger vi med vore Hjerter og Liv: „Du er Kristus, den levende Guds Søn?“

Lærdomme fra Peters Liv.

Af S. M. Riggie.

(Forts. fra forrige Nummer).

„Efterdi han var at læse“ (Gal. 2: 11). I denne Udkast ønsker jeg at drage Lærdomme fra den mørke Side af Peters Liv og Gerning. Ved nøjagtigt at betragte denne Apostels Karakter er der to Træk som er meget iøjnefaldende, og som ofte voldte ham Besvær. Han var et Stemmingsmenneske og var meget hastigt. Han handlede ofte uden tilstrækkelig Overvejelse, og udtalte ofte, hvad der først randt ham i sinde, aldrig tænkende hvad Resultaterne vilde blive.

I Mark. 8: 31—33 skrives der om, at da Jesus begyndte at fortælle sine Disciple om sin forestaaende Død og Opstandelse, og hvorledes han maatte lide mange Ting og forkaftes af de Eldeste og Apelepræsterne, at Peter stod ham tilside og begyndte at fætte ham i Mæle. Men Jesus vendte sig og sagde til ham: „Vig bag mig Satan! thi du tænker ikke, hvad Guds er, men hvad Menneskers er.“ En jaadan Irrtættelse fra Kristus, vilde naturligvis gøre, at Peter skulde sig meget lille; uden Tvivl blev han sin egen Svaghed bevidst.

Seri er der Lærdomme for os. Peter havde Svagheder; og det har vi ogsaa. Vor Svagheder er maaske i en forskellig Retning fra hans, men i ethvert Menneske findes svage Punkter; og her er det, at vi maa kæmpe Livets Kampe. Dig Peter bliver det maaske nødvendigt for Herren at irretsette os, og maaske revle os haardt; men husk altid paa, at de Lærdomme, som lærer mest lærer bedst og huskes længst. Det er altid bedst at tænke to Gange før man taler.

Det Faktum, at det var nødvendigt for Jesus at irretsette Peter, er indet Nærvær for, at han holdt op med at elske ham, eller tabte Tillid til ham. Kun næste iaa Dage derefter ledte Jesus denne samme Peter op til Korfarelsens Bierg. „Thi hvem Herren elsker, den tugter han.“

En anden Isen Tanke i denne Lektie er, at Peter blev ikke mismodig og opgav i Fortvivlelse, men flungede sig til sin Meister. „Vær heller ikke forlagt, naar du revses af ham.“

I Matt. 14: 25—31 er der en Beretning om, da Peter forsøgte at vandre paa Vandet og hvorledes hans Tro svigtede ham. Her igen

har vi et Eksempel paa hans Overiselse. Hans Ietbevægelige Natur ledte ham til at strække sig længere end sin Tro. Altid saa hurtig til at handle sagde han til Jesus: „Byd mig at komme til dig paa Bandet.“ Jesus svarede: „Kom.“ Jeg kan se Peter springe ud af Baaden og gaa henimod Jesus, før han selv rigtig vidste hvad han gjorde. Men før længe hørte han Bindens Susen og Bølgerens Slaaen, og idet han saa sig omkring blev han bange; idet han begyndte at synke, raabte han: „Herre frels mig.“ Jesus kendte hans Svaghed, men elskede ham alligevel. Han udstrækkede sin Haand og greb ham, og sagde: „Hvorfor tvivlede du?“ Det er meget rimeligt, at dersom Peter havde holdt sine Fjæne fastet paa Jesus og fortset sin Gang, vilde hans Tro ikke have svigtet ham; men han saa paa sine Omgivelser og begyndte at synke. Der er ogsaa en Lærdom i dette for os. Vær vis paa, at det er Herren, som leder og styrer før du begynder paa nogen ny Foretagende. Saa længe som du er vis paa, at du er indenom Guds Viljes Grænser, vandre saa ud paa Sandhedens Ord, ligemeget hvad dine Omgivelser er. Fæst dine Fjæne paa Jesus. Tillad ikke dine Omgivelser og Omstændigheder at have Indflydelse paa din Tro. Dersom du gør, kan du kaste bort i et Øjeblik af Tvivl, det, som du har vundet i flere Maanedes Kamp.

Medens Jesus toede sine Disciples Fødder, sagde denne Ietbevægelige Discipel: „Herre! tør du mine Fødder?“ „Du skal i al Evighed ikke to mine Fødder.“ Peter talte saa hastigt; han forstod ikke hvilken Bømmert han gjorde. Men Jesus sagde tydeligt til ham: „Dersom jeg ikke tør dig, har du ikke Rod sammen med mig.“ Igen svarer han uden tilbørlig Overvejelse: „Herre! ikke mine Fødder alene, men ogsaa Hænderne og Fødderne.“

Mange af os ligner Peter; faktisk vi er alle fejlbare og udsat for at begaa Fejlgreb. En fandt Kristus vil altid forsøge at rette paa en Fejl, naar den bliver ham vist. Det er godt at leve saa, at man kan se sin egen Fejl i Stedet for at se andres Fejl.

Endskønt Peter begik mange Fejlgreb, var han alligevel en Guds Mand; og hans Fejlgreb blev ikke regnet mod ham som Synd. Saaledes med os. Nogle af de bedste og mest nyttige Mænd blandt os har begaaet Fejl langs

Vejen; men deres Hjerte var sandt og deres Bevæggrunde var rene. Der er megen Forskel imellem en Fejltagelse, som er en Resultat af menneskelig Svaghed eller Mangel paa Visdom, og en Synd imod Gud, hvilket er en frivillig Handling, som bringer den, som begaar den, under Fordømmelse.

Peter forsøgte at forsvare Jesus med Sværdet, da han drog hans Sværd og huggede af Øpperstepræstens Tjeners Øre. (Joh. 18: 10). Igen handlede han ved første Indsigtelse, uden tilbørlig Overvejelse. Vi kan ikke vinde i vor egen Styrke og Kraft. Hemmeligheden til Sejr i Kamp mod Syndens og Ugudelighedens Hær er „ikke ved Magt og ikke ved Styrke, men ved min Mand siger Herren.“ Strid ikke med dem, som modstaar dig, men overlad dem til Gud i Bøn.

Den sidste Fejl i Peters Liv, som jeg vil henvende eders Opmærksomhed paa, hændte i Antiochia. Han var nu en gammel Prædikant, og havde haft flere Aars Erfaring. Da han først rejste til Antiochia anerkendte han Hedningerne som Guds Børn og spiste sammen med dem, idet han gjorde ingen Forskel. Men efter visse jødiske Brødre kom fra Jerusalem, trak Peter sig tilbage fra Hedningerne, fordi han frygtede for dem af Omfærrelsen. Andre Jøder hyllede ham, og endog Barnabas blev draget med af deres Syfleri. Ved dette Tilfælde, traadte Paulus op imod ham for hans aabne Fjæne. „Efterdi han var værd at laste.“ (Gal. 2: 11—15).

Medens dette er een af de største Fejlgreb i Peters Liv, medens han var i Herrens Gerning, er det tydeligt, at han rettede paa det og vedblev at være tro indtil Enden. Han skrev to dyrebare Breve, som har været til stor Betsignelse for Menigheden i alle Tidsalder.

Endskønt han ved mange Anledninger var dristig og uden Frygt, ved dette Tilfælde handlede han som et Barn. Dette minder os om, at vi bliver ikke saa moden af Erfaring, at vi behøver ikke at vaage og bede, og stole paa Herren for Visdom og Ledelse.

En anden Tanke, som er vor Overvejelse værd. I dette samme Kapitel taler Paulus om Peter som en „Fælle.“ Fordi et Menneske begaar en alvorlig Fejltagelse som Peter gjorde denne Gang, er det ingen Bevis for, at han

er en Trøstalden eller er ikke værdig vor Tillid, særlig naar han er villig til at rette paa

de Fejltagelser, naar han bliver fratast derom.
(Forts.)

Livet i og for Gud.

At vandre ved Tro.

Af Mable Gale.

Er din Vej mørk, og hænger Skyerne tæt ved dit Hoved, medens de eneste Lysstraaler du ser er kun Lysglimt, som gør det endnu mørkere end før de viste sig? Har Sorg og Dødsfald besøgt dig, eller endnu værre, en levende, hjerteknusende Sorg? Har alle dine Planer for Gud og det gode synthes at forsvinde indtil dit Liv er slet ikke, hvad du havde tænkt det skulde være, indtil du nu tvivler paa, at du kan lære at kende Guds Veje? Ven, nu for aldrig før, om du er en Kristen, kan du lære at vandre i Tro. Nu at dine Planer er knust, lad ham lægge Planer for dig, lad ham lede dig paa den Vej, han har bestemt du skal vandre paa. Nu at dit Hjerte føler Savn efter den Lære, som er gaaet bort, lad ham komme og fylde den tomme Plads; og dersom du vil tillade ham vil han bære den tunge Byrde.

Du kan ikke løfte Byrden ved at ængste dig; sæt din Tillid til ham. Hvad om du ikke kan se? Han ser. Hvad om du ikke kan vide? Han ved. Ligesom du vilde tage dit Barn op i dine Arme og bære det over den farefulde Sti, saaledes vil Herren bære dig. Det er fordi du anstrænger dig selv og forsøger at kæmpe selv, at alt synes at være saa forvirret og mørkt. Dersom du vilde blive stille og sætte din Tillid til ham vilde alt gaa rigtigt. Nej, det synes ikke at være saa; men en Kristen kan lære, at saaledes er det dog alligevel. Lige meget hvor haard Prøvelsen synes at være nu, til den Sjæl, som virkelig fortroster paa Gud er det kun Jld, der fortærer vor Slagger, at han kan have en dybere Kundskab om Guds Veje; og saaledes vil du finde det.

Men du er maaske ikke helt sikker paa, at du gør Guds Vilje; du frygter maaske for, at du har paa en eller anden Maade kommet bort fra Vejen, og du nu er slet ikke paa den Plads, han ønsker du skal være, og du er hange for at til egne dig alle de gode Forrettelser i Bibelen

D hange Sjæl, fat Mod; vi tjener en trofast Gud. Er det ikke paa Grund af Omstændigheder, som du ikke kan undgaa, at disse Byrder er kommet? Har du ikke været lydig saa vidt som du forstod Guds Vilje? Elsker du ikke Herren og ønsker at gøre hans Vilje? Fortrøst paa ham og Frygt ikke. Dette er kun en Del af Guds store Plan med dig. Ligesom Guldet fra Bjergene maa først blive lutret før det kan smykke en Konges Krone, saaledes behøver du ogsaa at blive lutret før du kan forherlige Gud.

Efter Kampen er over, efter Prøvelsen er forbi, hvor godt er det da ikke, at stands og se paa de Betsignelser og Fremskridt vi har bundet; de gælder mere end Prøvelsen. Nogle har hørt saa stor Tro og Tillid, at de midt under Prøvelsen kunde agte det for idel Glæde. Vær ved godt Mod. Gud har Omsorg for dig.

Tanker om Bøn.

Bøn er uden Tvivl det første af alle Naademidlerne og det bringer med sig den særegne Betsignelse, at vi bringes for Guds Trone. Vi bringes i hans Nærhed, hvis Åerlighed yder den største Lykke til den højeste af de skatte Væsen.

Nærmelsen til Gud og Indledningen til aandelige Opfattelser som virkes ved Bønnen synes at være Forbindelsesleddet mellem Himlen og Jorden. I den betsignede Udøvelse af aandelig Tilbedelse bæres Sjælen bort for en Stund fra alle Forstandens forgængelige Genstande for at være i Guds Nærhed, for der at lære hvad Mennekestemmer aldrig kan lære os. Den Kristne elsker at være i Ønskammeret og fra dette hellige Sted gaar han ud med sit Hjerte hdmagt og dog bederbæget. Han føler det var godt at være der. Jordiske Forgængeligheder har tabt sin Tiltrækning; jordiske Storhed har tabt sin Glans og selv om Livets Gøremaal og Omforger vil lægge en Dæmper paa hans Mænd, saa vil han snart blive sig bevidst en hemmelig Kraft, som han inddrak med

det Vand, som udgaar fra Guds Trone.

Vonnen er den Prøvesten med hvilken vort Liv prøves, og ved den bliver vi kendt med Guds gode Forsyn og med vore egne Svagheder og Nødvendigheder. Lykkelige er de i hvem Bønnens og Tilbedelsens Aand fjedse tiltager.

Bønnen er vor Sikkerhed i vanskelige Tider. Engle sendes for at tjene dem, som er Jælsens Arvinger, og Gud er stedse nær for at høre vore Raab. Hvor taknemmelige bør vi ikke være, fordi Gud har givet os et Middel ved hvilket vi kan have Samvær og Santale med ham. Lad os benytte det; lad os blive kendt med dets Magt. Lad os gennem Bønnen blive mere lig ham, som lærte sine Disciple at bede.

„Udv.“

Guds Haand.

„Ndmng eder under Guds vældige Haand“ (1 Pet. 5: 6).

En har sagt: „Da Gud skabte Verden, talte han, og da fremstod det, han ønskede; men der staar, at da Gud skabte Mennesket, dannede han det.“ Vi maa i Guds Haand for at dannes til nye Mennesker.

Hvad er saa Guds Haand? Guds Haand er alt det, der sker omkring os, fra de smaa, dagligdags Ting til verdensomspændende Begivenheder. Under alt skal vi ndmng os.

„Ndmng os under Guds Haand,“ siger vi maaſke, „ja med Glæde;“ men vi er endnu ikke blevet iortroelige med, hvad det vil ſige. Naar derfor diſſe Guds hjælpende Hænder møder os til Frelſe fra alt vort eget, ſaa ſtøder vi os paa dem og klager. De møder os maaſke i Form af vrantue, utaalmodige Mennesker, ſom Gud leder paa vor Vej for at tjene til vor Opdragelſe. Maaſke lader vi vor Midfarhed vække imod diſſe Guds Midler i Stedet for mod det i os ſelv, der lod ſig ſtøde og fornærme. Eller maaſke møder Guds tugtende Haand os i vanskelige Forhold i vort Arbejde eller i vore Omgivelſer, men vi løber fra det altsammen eller giver os til at klage over vor vanskelige Stilling i Stedet for over vor Mangel paa Taalmodighed o. s. v.

Vi maa lære at ſe Gud gennem alt, vi maa renſes fra dette at forarges og ſtødes paa de Midler, han bruger. Selv om det er et ugude-

ligt Menneske der bliver brugt til vor Lutring, ſaa lad os kun have dette for Øje, at det er Gud, ſom lod det naa os. Saaledes ſaa Jeſus det (Joh. 10: 11). Han ſaa Gud bag Pilatus og ſine Forfølgere. Vør du det? Eller anklager du endnu Mennesker? Da er du endnu ikke blevet færdig med Mennesker, ſaa du kun har med Gud at gøre. Fordi Jeſus ſaa Gud i alt, kunde han række ſine Almagts hænder frem til dem, der vilde binde ham og han undlod at kalde ſine „mere end tolv Legioner Engle“ til Hjælp og Udfrielse.

Du bruger maaſke førſt al din Magt og Evne til at fremme din egen Sag og fri og retfærdiggøre dig og giver maaſke førſt tabt, naar du ikke formaar mere. Maatte dine Øjne aabnes for Vejen til ſand Helliggørelſe, den ſtadige Underordnelſe og Ndmng under Guds Hænder, ſaaledes ſom de møder dig hvert Øjeblik hele Dagen.

Mange Kriſtne er aldrig helt tilfredſe, fordi de aldrig finder deres Omgivelſer ſaaledes, ſom de ønsker dem? Skulde de blive tilfredſe, ſaa maatte Gud forandre alle Omgivelſer efter deres Lyſt og Znfte. Men Gud har beſtemt en anden Vej. Han forandrer ikke vore Omgivelſer, men os? Omgivelſerne er Guds Haand, der renſer og danner os, indtil han ſaar fjernet vor Taalmodighed, Zmfintlighed, Uærlighed o. s. v.

Der findes kun en Maade, hvorved vi kan blive lykkelige midt i denne onde Verden, og det er ved at vi bliver ſom Paulus, „beſtilfreds i Magtesløſhed, under Overlaſt, under Nød, under Forfølgelſe, under Angelſter for Kriſti Skyld“ (2 Kor. 12: 10). Hvor man er beſtilfreds, ønsker man gerne at være; thi der er man lykkelig. Dertil maa vi komme i alle vore Prøvelſer; forgæves søger vi en anden Vej; men Guds Hænder vil finde os, han vil forandre os og gøre os til det, vi endnu ikke er.

I 2 Moſe Bog 33: 22 ſtaar der ogſaa om Guds Haand; „Jeg vil dække med min Haand over dig, indtil jeg er gaaet forbi.“ Vag diſſe Guds Hænder, ſom vi ſkal ndmng os under, og ſom kan ſynes ſaa haarde og ſynes at kaſte ſaa dybe Skygger over os, findes Guds Herlighed ſkjult.

Naar ſaa Trængſlen og Kampen er ſluttet, og vi i Jeſus har bundet Sejren over os ſelv,

og Prøven er overstaet, saa skuer vi den bundne Herlighed ligesom Moses. Det første, han saa, var Guds skyggende Haand, siden fik han Herligheden at se.

Lad os nu ikke mere ønske disses Guds ren-

sende og dannende Hænder bort saa hurtigt som muligt, men lad os hellere øve os i at udhelde dem. „Thi hans Sjæl har ikke Behag i den, som unddrager sig“ (Heb. 10: 38).

Bibelske belærende Emner.

Helliggørelse.

Af N. L. Berry.

Jeg vil lade Jesus Kristus fremføre for dig Læren om Helliggørelse. „Helliggør dem i din Sandhed, dit Ord er Sandhed.“ Dette er en Bøn. Jeg vil ogsaa give Paulus's Bøn for Brødrene i Thessalonika. „Men han selv Fredens Gud, helliggøre eder ganske og aldeles, og give eders Aand og Sjæl og Legeme maa bevares helt og holdent, uden Dadel i vor Herres Jesu Kristi Tilfommelse“ (1 Thess. 5: 23). Er ikke disse to Autoriteter i aandelige Sager tilstrækkeligt for os til at tro at Helliggørelse er en bibelsk Lære? Og er ikke disse to Bønner et tilstrækkeligt Modbevis for dem, som siger eller tænker at Helliggørelsen er en farlig Lære? „For dette er Guds Vilje, eders Helliggørelse“ (1 Thess. 4: 3). Saa hvad Helliggørelsen end er, eller hvad den end gør os, det er Guds Vilje for os at have den. Nu, tror jeg ikke det er Guds Vilje for os at have noget som er farligt.

„Derfor led ogsaa Jesus uden for Porten, for at han kunde hellige Folket ved sit Blod“ (Heb. 13: 12). Følge dette Skriftsted saa døde Jesus og udgød sit Blod for vor Helliggørelse. Det er da visseelig noget godt og ikke noget farligt eller noget, som kan forvolde Skade. Helliggørelse er vor Arb, købt med Jesu Blod og kun Sjælens Fjende er en Modstander deraf. De, som benægter Helliggørelsen, (som en bibelsk Lære, modstaar det, som Kristus Jesus vandt for os ved at udgyde sit eget Blod.

Hvad er da Helliggørelsen? Det er den Anvendelse af Jesu Blod, som fuldkommen ødelægger og forskjæfter de uhellige Tilbøjeligheder, Begær og Videnstaber, som findes i Naturen og Rødet. Den er Forløsningsværkets kronende Naade. Den lægger Rødet, Verden og Djævelen under vore Fødder. Urene Følelser

og Stemninger ødelægges og i Stedet for disse bliver hellige Følelser og Stemninger herskende i os. Helliggørelsen gør os til Herre over os selv. Det er en Erfarenhed som giver Tilfredsstillelse. Den Naade, som Gud giver os i dette Naadeværk fylder enhver nærværende Længsel.

„Salige er de rene af Hjertet“ (Matt. 5: 8). Helliggjorte Menneſker har rene Hjerter. „Og Gud som kender Hjerterne, gav dem Vidnesbyrd ved at give dem den Hellig Aand lige saa vel som os. Og han gjorde ingen Forskel imellem os og dem, idet han ved Troen rensede deres Hjerter“ (Ap. G. 15: 8, 9). Dette skrives om Kornelius og hans Hus, da Peter prædikede for dem. „Thi iblandt Hedningerne at være en Kristi Jesu Offertjener, der som Prædikener Guds Evangelium, for at Hedningerne maa blive et velbehageligt Offer, helliget ved den Hellig Aand“ (Rom. 15: 16). Den Hellig Aand er Guddommens virkende Magt her paa Jorden i denne Tidsalder saa er han vor Helliggører. Han bringer forit til os Ordet som er Sandheden, og ved Ordet viser han os vort Privilegium og hvorledes vi kan faa Helliggørelsen. Naar vi tror og adlyder Ordet, saa kommer den Hellig Aand selv ind i vore Hjerter som et Vidne og forbliver der som en Talsmand (Joh. 14: 16) og vi bliver befeglede. (Ef. 1: 13).

Ordet helliggøre har either Webiters Ordbook to Meninger, nemlig fuld Overgivelse til Gud og Renselse. En anden Ordbook distingerer det som en Adskillelse og Sætten tilside. De to Ord Hellighed og Helliggørelse er i det oprindelige Græsk hovedsagelig det samme. Overfor dem er en særskilt Form af det samme Ord. Alt hvad en Erfaring af Hellighed er, saa en en Erfaring af Helliggørelse det samme. At være helliggjort er at være helt overgivet til Gud, sat tilside for hans Tjeneste alene, adskilt fra

alt andet end Gud baade i Hjerte og Liv. „Stræber efter Fred med alle og efter Helliggjørelsen, inden hvilken ingen skal se Herren“ (Heb. 12: 14). En Erfaring af Hellighed, af et rent Hjerte eller af Helliggjørelse har alt den samme Mening. Alle disse Skriftsteder bringer en frydfuld Udsigt for vort Blik, nemlig, at vi kan blive genoprettet til samme Hjerterenhed, som Mennesket kom i Besiddelse af i Skabelsen og igen indsat i den Hellighed og Hengivenhed til Gud som han fra først af tiltænkte Mennesket.

Nu staar det tilbage at finde ud, naar vi kan modtage denne Erfarenhed. Kristus bad om de tolv Apostles Helliggjørelse, og i den samme Bøn siger han, at de er af Gud. (Joh. 17). Han erklærer ogsaa, at Verden ikke kan modtage Manden. (Joh. 14: 16, 17). At modtage den Hellig Aand er det samme som at blive helliggjort. Apostlene var ombendt (Joh. 17: 16), men var ikke helliggjorte indtil Pintsedagen, da de blev fyldt med den Hellig Aand, som er Helliggjørelsen (Rom. 15: 6). Læs hver eneste Beretning i Bibelen om Helliggjørelsen, og du vil finde at det var den samme Proces. Se Samaritanerne (Ap. G. 8: 5—16), Kornelius' Hus (Ap. G. 10), Brødrene i Efesus (Ap. G. 19: 1—6). Hør ogsaa Vidnesbyrd fra senere Tids hellige; de lyder alle ligedan. John Wesley sagde at Helliggjørelsen er et øjeblikkeligt Naadeværk efter Retfærdiggjørelsen. Hundreder af andre vidner, at de har modtaget Manden i dens Fylde efterat de var blevet ombendt.

Betingelserne for Helliggjørelsen er fuldkommen Obergivelse til Gud og Tro. „Seg formaner eder altsaa, Brødre! ved Guds Barmhertighed, til at fremsætte eders Begjærer som et levende, helligt, Gud velbehageligt Offer; dette er eders fornuftige Gudsdyrkelse“ (Rom. 12: 1). „For at oplade deres Sine, saa de maa ombende sig fra Mørke til Dags og fra Satans

Magt til Gud, for at de kunne faa Synderens Forladelse og Lod i blandt dem, som er helligede ved Troen paa mig“ (Ap. G. 26: 18). Det første Vers viser Obergivelsen og det sidste Vers viser Troen.

Bemærk, kære Læser, Forskellen i Tilstanden at Retfærdiggjørelsen og Helliggjørelsen. Synderen maa angre for at kunne blive retfærdiggjort, han maa bekende sine Synder og forjage dem. Han maa genoprette begaaet Uret saa vidt han kan. Den Person, som søger Helliggjørelse er ikke opfordret til at angre og ombende sig, men at fremsætte sig for Gud som et levende Offer for ham, det vil sige overgive sig selv helt til Herren. Synderen kan ikke fremsætte sig som et levende Offer, men han kan angre og ombende sig. Den troende, kan ikke angre før han har faaet Tilgivelse, han kan heller ikke ombende sig, thi dette har han allerede gjort. Deraf kommer Forskellen. Gud gør Mennesket ansvarligt for at ombende sig og have Tro, og paa sin Side giver han os først Sandheden (Joh. 17: 17), andet, Blodet (Heb. 13: 12), og tredje, den Hellig Aand (Rom. 15: 16). For Helliggjørelse er sikker om vi gør vor Part. Al Lære og alle Eksempler sætter Helliggjørelsen efter Retfærdiggjørelsen.

Kan Folk i dette tyvende Aarhundrede blive helliggjort? Vi ved, at Folk var helliggjort i Menighedens første Tid. Jesus bad i Joh. 17 for alle Folk som skal tro paa ham gennem Apostlernes Ord. Dette indbefattede dig og mig.

Naar kan vi blive helliggjort? Naar vi møder Betingelserne. Enkelte tror vi bliver helliggjorte just før vi dør. Døden har intet at gøre med dette Naadeværk. Det er for de levende, for unge og gamle troende; det er for retfærdiggjorte Folk som ved, at deres Synder er forladt. Disse kan fuldt overgive sig til Gud og ved Troen blive rensede, helliggjorte og fyldte med den Hellig Aand. Træd derfor ud paa Guds Løfte og kom under Blodet.

Hjem og Helbred.

Din Mave.

Mad, som er tilLavet kun for at fildre Magen forarsager ofte daarlig Fordøjelse.

Passende Føde tilLaves ofte paa en saadan Maade, at den er vanskelig eller næsten umulig at fordøje. En Gudsmoder, som er ubidende

om Madlavningens Kunst, kan ødelægge den bedste Mad—og ogsaa den stærkeste Mave. God Madlavning er ikke en Indfalds Sag. Det er af væsentlig Betydning for Helbredet.

Daarlig Fordøjelse foraarsages ofte af at spise for hurtigt, særlig naar Legemet er træt, meget varm eller kold. At spise hvor Luften er daarlig forstyrrer ogsaa Fordøjelsen.

Paa den anden Haand, lyst, behagelige Omgivelser, opmuntrende Samtale, og Musikk, hjælper Affondringen af Mavesaft og fremmer Fordøjelsen.

Visse Slags Mad bekommer ikke visse Personer vel. Det gamle Ordprog: Hvad der er Mad for en, er Gift for en anden, er grundet paa Erfaring. Dersom du spiser passende Mad og paa passende Tid og Maade, og du finder ud, at en vis Slags Mad bekommer dig ikke vel, saa er det eneste du kan gøre, at opholde med at spise det.

Ofte ødelægges god Mad af daarlige Tænder. Tænder, som er syge, eller kunstige Tænder, som ikke passer, saa at der er Blodser, hvor Maden samles, er skadelig for Helbredet, fordi Maden, som samles der bliver forderbet og bliver Skjulesteder for Sygdomsspirer. Disse Spirer frembringer giftige Stof, som kommer i Bejen for de normale Bestillinger af de væsentlige Organer, saasom Hjertet og Nyrerne.

Naar Tænderne bliver gjort i Stand, vil Naturen igen forsvare sig selv og de Organer, som har været paavirket vil igen optage deres normale Gang, undtagen at Svagheden eller Sygdommen er blevet kronisk ved at disse Organer længe har være underkastet upassende Tilstande.

The „St. Paul Daily News.“

Spisning mellem Maaltiderne.

De Forældre, der gør sig skyldige i den saa almindelige, men ikke desto mindre ødelæggende Ufikk at give Børn Frugt, Bagværk eller andre smaa Lækkerier imellem de regelmæssige Maaltider, faar en Sæd, som før eller senere vil spire og bære en rig Frugt i Form af Fordøjelsesforstyrrelser og dermed beslægtede Lidelser. I en sund Mave foregaar Fordøjelsesprocessen jævnt og harmonisk, naar ingen Af-

brydelser kommer i Vejen; men Afbrydelser i Form af Føde indtaget paa uret Tid, naar Maven endnu er i Færd med at fordøje tidligere nydte Sager, vil med Rette foraarsage Indsigelser fra Mavens Side; og dersom saadanne Forstyrrelser gentages i længere Tid, vil Straffen indfinde sig i Form af Lidelser i Fordøjelsesorganerne.

Barnets Appetit er fuldt saa modtageligt for Opdragelse og Udvikling i en rigtig eller forkert Retning som dets aandelige og moralske Evner. Derfor bør Forældrene, i hvis Hænder denne Opdragelse for Størstedelen ligger, skænke denne Sag omhyggelig Opmærksomhed, eftersom den har en umaadelig Betydning for Barnets fremtidige Sundhed og Virkeevne. Vi bør alle være Appetittens Herrer, ikke dens Slaver; men hvorvidt vi skal blive det første eller det sidste, afhænger for en stor Del af de Vaner, vi grundlægger i vor Barndom.

Det er sandt, at der gives nedarbejdede Tilbøjeligheder og medfødt Appetit, men endog saadanne Træk kan for en stor Del overvindes ved en omhyggelig Opdragelse med Hensyn til at spise og drikke. Det er muligt at oplære de unge til at foretrække den Røst, som er bedst for dem, og at afholde sig fra skadelige Ting; og noget af det første, en Moder bør tænke paa, er at lede sine Børn ind paa den rette Vej, hvad der angaar Spise og Drikke og alle øvrige Livsbaner i det hele taget. („Agit.“)

Fred.

Fred er—hellig Fred, selv ligeover forspildte Nar; Fred er en stille Hjertesabbat under enhver Tilfikkelse; Fred er Frimodighed for Gud og Menneffer; Fred er Følelse af Sejer ligeoverfor Verden, Djævelen, Døden og Dommen; Fred er den største af alle Skatte. Men ingen verdslig Visdom skænker den; hvorledes kunde den vel rense fra Synden? ingen Gerning; hvorledes skulde den kunne retfærdiggøre? Gaa hvorhen du vil; ryst hvilket Træ, bank paa hvilken Dør du i Verden vil, den arme Verden kan ikke give den. Freden er kun en; Freden har kun en; Freden giver kun en. Rønder I ham, som siger: „I mig skal I have Fred, i Verden Trængsel?“ (Joh. 16: 33). Hans Navn er Freds fyrste. Af Krummacher.

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1. 00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1. 25
Six Months......65

Abonenter indsendt fra Skandinavien:

Årlig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet maa indsendes i Postanvisning, Expressanvisning eller Bankveksel; Primærter modtages for mindre Betsøb. Vi er ikke ansvarlig for Kurant sendt i almindelige Breve.

Avittering for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevkort.

I Tilfælde af Adressforandring maa altid den forrige Adresse faa vel som den nye angives.

Al Korrespondance maa adresseres til
Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Abonenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til
Nels Renbeck, Randerup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

En Arbejder trænges.

Da Joraaret nu er for Gaanden, og som alle ved, bringer den ogsaa den travle Tid med sig, vil vi komme til at mangle en Mand paa Farmen ved Hjemmet. Vi avler hvad Gavefager vi bruger, og ogsaa Korn og Hø for Kreaturerne og Hestene. Vi finder at dette betaler sig godt. Men alt dette bringer meget Arbejde, og ogsaa for at det kan betale sig maa det paases godt.

Den, som kommer, burde være legemlig frisk, og skiftet til at udføre en almindelig Dags Arbejde. Er der nogen, som følger sig ledet til at komme, faa skriv til Broder S. L. Johnson, Bestyrer for Hjemmet.

Lad vore Læsere hede sammen med os at denne Behov maa fyldest, og at Herren vil sende den nødvendige Hjælp.

Fra vore Læsere.

Da vi ser at vi skylder for Bladet, vil vi her-

med sende Betaling for det, da vi ikke gerne vil bære det foruden, det er os en stor Trøst hver Uge.
—Wis.

Basunen er en velkommen Gæst i vort Hjem. Den er til Opmuntring for vort aandelige Liv, idet vi lever paa et øde Sted, hvor der ingen Virksomhed er.
—Canada.

Seg faar takke for det gode Blad (Trumpeten), som har kommet regelmæssigt til mig to Gange om Maanedene. Nu vil jeg fornø min Subskription for 1917.
—Canada.

Vær saa venlig at bruge indlagt \$2.00 for Evangeliets Udbredelse.

Intet Navn. —Wis.

Hidnesbyrd.

Pamona, Cal.

Til Basunens Arbejdere og Læsere! Seg lo-vede de ældre paa hjemmet at skrive til Basunen. Jeg vil nu opfylde mit Løfte, og takke for al den Venlighed og Kærlighed, der blev mig beviist medens jeg var hos eder. Det var hyggeligt at se og faa tale med disse, som har givet sin Tid til Herrens Tjeneste. De Eldre kommer jeg ogsaa ofte i Hu. Maa Gud vel-signe dem paa deres sidste Dage her i Livet, og føre dem lykkelig hjem til Gud.

Jeg har nu rejst en hel Del siden jeg var i St. Paul Park; jeg har ogsaa faaet tale med mange Slags Mennesker angaaende aandelige Ting. Jeg finder, at Mennesker søger at gøre mange Veje til Himmelen, men naar alt kommer til alt, er der kun en Vej at gaa, som føre til Livet, og der er kun faa, som finder den. Men pris fke Gud den er bred nok for den, som virkelig vil til Himmelen. For min Del er jeg glad og taknemmelig til min Frelser, at han førte mig paa den rette Sti, og mit Zinke og Bøn er, at blive bevaret i hans Naade til han kommer, og om muligt at vinde andre med paa den snævre Vej. Dette er en yndig Vej og den kaldes en hellig Vej ingen uden Gaar vandrer paa den, kun de, som er renset i Lammets Blod.

Du, som ikke endnu er frelst, fly til denne

Kilde, du, som er træet af Synden, du vil finde Hvile. Jesus kan visselig frelse dig, thi han udgød sit Blod paa Golgathas Kors, han har lidd for at frelse hver eneste Sjæl fra Synden, saaledes læser vi i hans dyrebare Ord. Enhver, som kommer til ham vil han annamme, han vil ingen kaste ud. Dette giver mig Mod og Styrke til at kæmpe i Striden mod Ondskafens aandelige Hær. En venlig Hilsen til alle, som læser disse Ord. Fra en ringe Broder i Herren,
S. S. Paulgaard.

Faren at følge med Strømmen.

En lille Tildragelse under en Udflugt i Wales lærte mig at forstaa, hvilken Magt Strømmen har til at drage een med sig. Vi skulde besøge en Ø, som laa ved Kysten, og som var berømt for sine Ruiner af historiske Minder. Intet syntes lettere end at sætte over det smale Vandløb imellem os. Men saa snart vi var kommen et Stykke fra Land, mærkede vi, at vor Baad var grebet af Strømmen som uimodstaaelig førte os ud af vor Kurs. Vi roede af alle Kræfter i fire og en halv Time for at tilbagelægge den korte Afstand, som under almindelige Forhold tog en halv Time.

Adrig har jeg siden kunnet glemme denne Kraft, saa stille og saa mægtig, saa behagelig at give efter for og vanskelig at staa imod. Og ofte har jeg ihukommet denne Hændelse, naar jeg har seet unge Mænd driver afsted med Strømmen paa Livets store Hav.

Det er just dette „at følge med Strømmen,” som er det farligste. Mennesker bliver ikke Bedragere eller Gudsforrædere med een Gang for hver og een, som falder i aabenbar Synd, er der Hundreder, der i det smaa og skjulte lader sig føre bort fra ham og gaar den samme forfærdelige Fortabelse imøde.

S. B. Meyer.

Guds Aabenbarelse til Esajas.

Af Lillie Smith.

I det to og fjerdehvende Kapitel af Esajas læser vi hvad Gud aabenbarede til Esajas om Kristus og hans Rige. Vi som lever i denne Tidsalder og nyder Evangeliets Betsignelser kan have Fordel af at betragte hvad Gud lo-

vede, at Kristus vilde gøre for os. Vi læser i det første Vers: „Se, min Tjener, hvem jeg opholder, min udvalgte, i hvem min Sjæl har Behagelighed; jeg har givet min Mand over ham, han skal føre Ret til Hedningerne.” Gud fandt Behag i ham, denne milde og ydmyge Jesus, som tog paa sig en Tjeners Skikkelse. Det et fornedelst ham, at bortakte Mænd og Kvinder kan erholde en fuld og fri Frelse. Gud aabenbarede ogsaa til Esajas, at han vilde tage paa sig vore Sygdomme og Smerte. Saa vi kan komme til ham med Frimodighed, naar vi er plaget af Sygdom, vidende at han vil hjælpe os.

I det en og tredivte Kapitel siger Gud, at han vil stride paa Zions Bjerg og han vil befæstne Jerusalem. Herren elsker sin Menighed og han vil beskytte og bevare os, dersom vi vil lade ham gøre det. Takket være Gud for Zions Bjerg. Herren vil bevare det fra de mangfoldige Hyrder, som kommer op imod det.

Alle disse Betsignelser faar vi gennem Kristus. Før Kristus kom var Israel, Guds udvalgte Folk, blinde aandelig talt, thi de havde forladt Gud, og tilbad Afguder. Men efter Kristi komme, skulde der ske Forandring, thi vi læser i det sekstende Vers: „Og jeg vil lede de blinde paa den Vej, som de ikke have viit, jeg vil lede dem træde paa de Stier, som de ikke har kendt; jeg vil gøre Mørket for deres Ansigt til Lys og de bakkede Steder til Slette; disse er Ordene, jeg opfylder dem og gaar ikke fra dem.” Pris et Gud! Gud vidste, hvilke Betsignelser Mennefskeden vilde nyde gennem Kristi komme. Han bragte i Virkelighed Lys til dem, som var i Mørke. Disse Skriftsteder skulde hjælpe os at fatte Mod. Thi disse Profetier skulde opfyldes i Kristus. Jesus kom for at oprejse den faldne Mennefskægt, og dersom vi trænger til Hjælp kan vi frit komme til ham, og han vil aldrig vende os bort, men give os Raade og Kraft til at tjene ham.

Port Rald er at sprede bibelsk Kristendom hvor vi færdes og bor. Det er Tro, virksom i Stærk- lighed. Et helligt Sind og gudindviet Liv. Lad os hengive os til dette af et helt Hjerte.

Lammets Bryllup.

Af Mrs S. D. Susag.

„Lader os glæde og fryde os og give ham Gien; thi Lammets Bryllup er kommet og hans Brud har smykket sig“ (Mat. 19: 7). Lammets Bryllup er kommet og hans Brud, (Guds Menighed) paa jorden--alle, som er frelst ved Troen paa Lammets Blod er den smykkede Brud, som virkelig kan glæde og fryde sig; thi hun erfarer Betsignelsen og Kraften ifra det Høje og bliver styrket og naaret til det indvortes Væsen, hvordan det end stormer og bruser paa Verdens havet. Og medens hun glædes og frydes, ser hun de mange, som endnu ikke har modtaget Indbydelsen til Lammets Bryllup, og som endnu ingen Del har i det fede Gæstebud paa Zions Bjerg (Es. 25: 6), som endnu møttes af mæsk i et fremmed Land, og er nær ved at omkomme. Til en saadan siger hun: „Kommer thi alle Ting er nu beredte.“ „Anden og bruden siger kom.“ „Sa hvem vil komme, nogen vil sikkerligen komme og tage usorfyldt af Livets Vand. O dyrekøbte Sjæl, som endnu ikke har modtaget Indbydelsen, vil du ikke komme nu? Alting er beredt. Jesus har ofret sig selv for at løskøbe alle, som vare bundne i Gældighed og Fjern. Kom straks før Susbonden staaer op og tillukter Døren og der skal ikke gives mere Tid. Kom i Jesu Navn. Amen!

Det er ikke nok for en Kristen at kunne sige: „Jeg er en Kristen, jeg lever Livet.“ Jesus sagde visse: „J er Verdens Lys,“ men han sagde tillige: „J er mine vidner.“

Saa indvender nogen: „Jeg vil ikke rose mig af min Kristendom, jeg vil ikke udraabe min Lærdom i Guds Ord.“ Ven, ikke din egen Godhed, men Kristi Godhed i dig; ikke din Lærdom, men Kristi Kundskaben, som kan gøre andre vis til Frelse. Hvad jeg af Hjertet ønsker er, at de Kristne maa baagne op til deres Kristens livs Værd for andre, at de maa føle Vægter af sit Ansvar og se sine Muligheder, paa samme Tid som de ser Anledninger som ligger rede. Grib Anledninger, gør Brug af Muligheden.

Stop aldrig at vokse i Godhed, men stop heller ikke at vokse i Betsigelse efter at hjælpe dine Medmennesker til Frelse, Fred og Haab.

M. J. S.

Naar du ser en trænger en liden Haandsrækning, og du kan udføre den, saa vent ikke paa at andre skal gøre det.— Vist ingen Anledning til at gøre Smaatjenester.

Traktater.

Disse Traktater indeholder megen Oplysning om forskellige Gæmmer. Der er nogle som vil opbygge og hjælpe en Kristen fremad, og der er andre, som indeholder Formaning til Syndere. Du kan maafe ikke prædike fra Talerstolen; men du kan nok række nogen en Traktat. Hav nogle ved Haanden til at indeslutte i Breve, naar du skriver til dine Venner.

Naar kun saa Traktater ønskes, kan de ordres i Dufinvis; men dersom et større Dplag ønskes, er det bedre at ordre i Pundervis, efter 25 Cents Pundet. Vi betaler alle Post, Fragt eller Ekspress Omkostninger.

14—Værd dig at møde din Gud. Denne Traktat viser Synderen Resultatet af ikke at berede sig til at møde Gud. 31 Sider.

Pris 10¢ per Dufin, 60¢ per Hundrede.

15—En forunderlig Befrielse. Den fortæller Forfatterens Erfaring angaaende guddommelig Helbredelse. Den vil være til stor Hjælp for dem, der er fang i Troen. 11 Sider.

Pris 5¢ per Dufin; 30¢ per Hundrede.

16—Hvad Bibelen lærer. Den fremholder nogle af de fornemste Punkter af Bibelens Lærdomme. 11 Sider.

Pris 5¢ per Dufin; 30¢ per Hundrede.

17—Læren om Helbredelse. Denne Traktat behandler Emnet om guddommelig Helbredelse for Legemet. 7 Sider. Pris 4¢ per Dufin; 25¢ per Hundrede.

18—Hvilken Menighed bør jeg forene mig med? Den indeholder Undervisning og Raad til dem, som er nylig ombendt. 17 Sider. 8¢ per Dufin; 50¢ per Hundrede.

19—Hvor gaar du hen? hvilken Vej? En Adbarvel til Syndere. 8 Sider.

Pris 3¢ per Dufin; 12¢ per Hundrede.

20—Hvorfor bør vi forlade Sekterne? 8 Sider. Pris 2¢ per Dufin; 10¢ per Hundrede.

21—Maa vi synde? Den viser hvad Guds Ord lærer angaaende Synd. 46 Sider.

Pris 15¢ Dufin.

22—Krafsalbet. Den viser hvorledes Guds Folk tabte den Renhed og Hellighed, de besad i Evangeliets første Tidsalder og hvorledes de igen kom i Besiddelse af den samme Renhed og Hellighed. 18 Sider.

Pris 8¢ per Dufin; 30¢ per Hundrede.

23—Helliggørelse. Den viser at Helliggørelse er et andet Naadeværk. Hvad Helliggørelse er, og hvad den gør for os. 16 Sider. Pris 5¢ per Dufin; 30¢ per Hundrede.

27—Mormonisme, en falsk Lære. Den afslører Mormonernes Lære, og viser at den ikke er bibelsk. 9 Sider.

Pris 5¢ per Dufin; 30¢ per Hundrede.

26—Daaben. Den fortæller den bibelske Daab, og hvem der er i rette Tilstand til at døbes. 14 Sider.

Pris 8¢ per Dufin; 50¢ per Hundrede.

Søndagsskolen.

Lektie 3.

April 15, 1917.

Jesús den gode Hyrde.

Joh. 10: 1—18.

Gysbenteft: Jeg er den gode Hyrde; den gode Hyrde sætter sit Liv til for Faarene.—Joh. 10: 11.

7. Jesús sagde da atter til dem: „Sandelig, siger jeg eder, jeg er Faarenes Dør.

8. Alle de, som er komne før mig er Thyv og Røvere; men Faarene hørte dem ikke.

9. Jeg er Døren; dersom nogen gaar ind gennem mig, han skal frelses; og han skal gaa ind og gaa ud og finde Føde.

10. Thyen kommer ikke uden for at stjæle og slagte og ødelægge; jeg er kommen, for at de skulle have Liv og have Overskud.

11. Jeg er den gode Hyrde; den gode Hyrde sætter sit Liv til for Faarene.

12. Men Lejesvenden, som ikke er Hyrde, hvem Faarene ikke hører til, ser Ulven komme og forlader Faarene og flyr, og Ulven røver dem og adspredter dem,

13. fordi han er en Lejesvend og ikke bryder sig om Faarene.

14. Jeg er den gode Hyrde, og jeg kender mine, og mine kender mig,

15. ligesom Faderen kender mig, og jeg kender Faderen; og jeg sætter mit Liv til for Faarene.

16. Og jeg har andre Faar, som ikke hører til denne Flok; ogsaa dem bør jeg føre, og de skulle høre min Røst; og der skal blive een Hjord, een Hyrde.

17. Derfor elsker Faderen mig, fordi jeg sætter mit Liv til for at tage det igen.

18. Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har Magt til at sætte det til, og jeg har Magt til at tage det igen. Dette Bud modtog jeg af min Fader.”

Jesús talte disse Ord medens han var i Jerusalem, hvor han gik for at overvære Løvsalvfeften i Oktober i Marts 29 efter Kristus. Hans Tilhørere var maaske samlet i eller i Nærheden af Templet.

I denne Lektie bruger Jesús noget vi alle er kendt med for at illustrere Sandheden, han

ønsker at faa frem. Han bruger en Faarefold, Hyrden, og Faarene. Faarefolden, som han hentyder til var den Slags de brugte i Niterlandet, og uden Tvivl kunde findes paa Markerne i Judæa. De have en stærk Dør, som blev lukket hver Aften og godt stængt. Indenfor Døren var en Gaardsplads, omgivet af en høj Mur eller en Tjørnhæk. En Mand passede Faaren om Natten, og han aabnede Døren hver Morgen, naar Hyrden kom for at lede Faarene ud.

Hyrden var Faarenes Ven. Han søgte en personlig Interesse i dem. Han havde et Navn for ethvert Faar. Naar han saa, at et Faar gik, hvor der var Fare, kaldte han det ved Navn og det kom tilbage. Naar Bejen til Græsgangen gik gennem trange Bjergklofter eller vanskelige Beje gik han først og de fulgte efter.

Og Faarene paa deres Side elskede deres Hyrde. De kendte hans Røst og svarede, naar han kaldte dem. Dersom en fremmed kaldte dem ved Navn, vilde de ikke agte derpaa; men naar Hyrden kaldte var de lydige. Hvorfor? Han ledte dem fulgte de, og de stoledes paa hans Visdom, Beskyttelse og Hjælp.

Jesús sammenlignede sig selv med en tro Hyrde, og hans Folk med Faarene. Han kendte dem til Lejesvendene eller de falske Hyrder, som tænker kun paa deres egen Velstand; og ogsaa Thyv og Røvere, som kommer kun for at stjæle og ødelægge. Faarene var blevet adspredt paa Grund af de ligegyldige Lejesvende, og mange havde vandret langt borte og var fortabt. Mange Faar var taget af de listige Thyv og grusomme Røvere og led meget paa Grund af dem. Jesús kom for at søge de fortabte, og for at bringe de adspredte tilbage til den ene Fold. Han tænkte ikke, at hans Faar var kun iblandt Nøderne, thi enddog iblandt Hedningerne var der ogsaa dem, som vilde modtage ham som Frelser.

Den gode Hyrde.— Kristus købte de Faar over hvilken han er Hyrde. Han leder dem frem til skønne Græsgange. Han giver dem den Føde, som bedst passer for dem. Han beskytter dem ogsaa. Ingen listig Thyv eller Røvdyr kan bemægtige sig et Faar, uden at det har vandret fra Faarefolden. Dersom et Faar forvilder sig, søger den gode Hyrde det og bringer det tilbage igen. Ofte maa den gode Hyrde straffe de

egenfindige Gaar, naar de ønsker at gaa deres egne Veje, hvor de staa i Fare for at miste Livet. Men han straffer dem kun for at lære dem, hvor taalmodige han er, hvor venlig, om og langmodig.

Lejesvenden.—Ulykkelig er den Gaarelsøf, som har en Lejesvend til Hyrde. „Thi han er en Lejesvend og bryder sig ikke om Gaaren,“ sagde Jesus. De prædiker kun fordi det er en behagelig maade at tjene deres Levbrød paa. Naar Gaarelsøfen er i Fare er deres første Tanke om hvorledes de kan bevare deres gode Navn og Hovenes gode Vilje. Derfor ikke dette kan gøres, forlader de Gaarene til at være Ulvenes Bytte.

Kristus ønsker, at alle sine Gaar skal dele Lige af den gode Høde, som han har tilveiebragt for deres Næring, derfor kalder han dem alle ved Navn, og leder dem til den ene Gaarefald.—Menigheden, hvilket han har købt med sit eget dyrebare Blod.

Kristus leuder ethvert Gaar personligt.—

Det er vanskeligt at forstaa, at Jesus er personligt trodt med ethvert af sine Vorn, naar vi tager i Betragtning at deres Tal løber op til Tusinde og atter Tusinde. Ikke des mindre, leuder han dem alle ved Navn, og stanser endog

den mindste, hans særlig Omjorg. Han er ikke underkastet menneskelig Begrænsning, som vi er, men kan se dybt ind i Hjertet.

Kristus taler til Mennesket gennem hans Mand nu. For at forhindre at vi gaar bort eller, at vi forbilder os, maa vi lære at kende vor Hyrdes Røst. Det er af stor Betydning. Mange kender ikke Jesu Stemme naar han taler. De følger fremmede Førere og falske Hyrder og derfor bliver de ledet ind i andre Fald end Kristi Fald.

Vi kan høre den sande Hyrdes Røst i Guds Ord. Dette maa vi raadsføre os med og adlyde, thi det er hans Røst. Derfor ikke vi vil adlyde hans skrevne Ord, vil vi heller ikke adlyde hans Ord, som tales igennem Manden.

Spørgsmaal: 1. Hvad tænste du paa Jesus med at give Dignelsen om den gode Hyrde? 2. Hvurke Gaarstøber maa en god Hyrde være i Besiddelse af? 3. I hvilken Forbindelse er Guds Vorn som Gaar? 4. Hvorfor vil Gaar ikke følge en fremmed Hyrde? 5. Hvem er Døren til Gaarefalden? 6. Hvem er den sande Hyrde? 7. Hvem er Lejesvende? 8. Hvor mange Gaarefald skal der være? 9. Hvorledes kommer vi ind i Guds Gaarefald?

De Unges Afdeling.

Skønhed—udbortes og indbortes

af Gloria G. Sumner.

„Mit Ansigt er ikke smukt,“ hulkede en ung Meliss Piger en Dag, medens hun sad paa sit Alkove i Drejstet. Hun talte ogsaa Sandheden: thi den eneste udbortes Skønhed, som hun var i Besiddelse af, var hendes glinsende sorte Haar. Men da alle Kvinder i hendes Alder er i Besiddelse af denne Skønhed, følte hun sig ikke smigret over sit Haar. Meliss havde nemlig som mange andre, ikke lært, at indbortes Skønhed er af meget mere Værdi end udbortes Skønhed. Ansigtsskønheden, som vi saa ofte ser paa, kan saa let ødelægges og falme, og vi ser hvor meget det alligevel mangler, at naar vi sammenligner Damerne af udbortes og indbortes Skønhed, og tænker paa, hvor let den første nemt kan føde dens Gjerinde ind i Dristelser

og Synd, gik vi for den unge Kvinde, som begærer naturlig Skønhed.

Hun, som er stolt af sit smukke Ansigt, praktisk talt, skriver derpaa Indbydelsen til nogen ung Mand at forærlige hendes Fald, endstaaet i mange Tilfælde er hun det nævnte, at hun har gæret ud et saadant Stilt. Nære Piger, tag eder iagt! Derfor Venner smigre eder paa Grund af eders smukke Ansigt og I deri finder Behag og Tilfredsstillelse træder I paa forkert Grund.

Det følgende er en Citering fra en som hørte en ung Kvinde blive rost for hendes Skønhed: „Hvad Slags Skønhed mener I? Kun Skønhed af Legemet eller ogsaa af Sindet? Jeg ser meget godt, at I ikke har set længere en de Tegn Naturen har sat udenpaa Ansigt, men I har ikke engang tænkt paa at spørge efter Vær-

ten derinde. Skønhed er en Gave fra Gud, heller ikke har Helligaandens Ven glemt at prise den; men det er dydig og gudelig Skønhed alene som den ærer, idet den paa den anden Haand utryffelig erklærer, at en dejlig Kvinde som intet Sten har, er som en Smukke af Guld i Næsen paa en So (Ords. 11: 22). Mangen en smuk Pige er som Blomsten, man kalder Kejserblomster, man beundrer den for dens smukke Blomst, men foragter den for dens ubehagelige Lugt. Dersom hendes Sind og Tanker var ligesaa fri for Hovmod, Selviskhed, Velsigt, og Overfladiskhed, som hendes Ansigt er for Pletter og Rynker; og dersom hun kunde beherske sine indvortes Tilbejlselighed som hun kan sin udvortes Guldning, vilde hun ikke kunde finde sin Værd. Men hvem elsker Naalormen eller saadanne Insekter, hvor smuktfarvet de end er, naar vi ser hvorledes de beskadiger og besmitter Tæppe og Bladverk, de lykkes naa? Da hver meget bedre er et Støvel fordi dets Skind er redmasket, naar Værerne har forðarvet det dets Skind? Hvad bræder jeg en Nøddens smukke, brune Skal, naar Kernen er for taret af Orme? Saaledes er det ogsaa, at et Menneskes udvortes Skønhed er ikke værd vor Noks, uden at det passer sammen med indvortes Skønhed og Hellighed. Det er derfor meget bedre at erkræve sig Skønhed end at være iadt med den. Den bedste Slags er den, som falmer ikke med Agerens Verering, ligesom en Blomst, men vorer paa Engelen, i Alderdømmen, og endog til Døden."

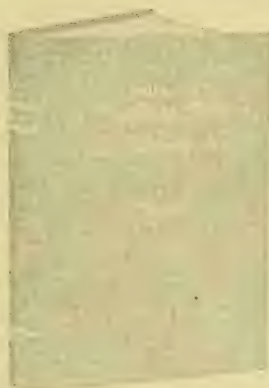
Læs ikke, at du er uheldig fordi Naturen erklærer, at du ikke er smuk. Du har stor Lejlighed til at blive virkelig smuk, i Ordets fulde Betødning, thi det er Individets Karakter der bestemmer denne Sag for enhver rettskende Mand og Kvinde. „Sælske Tanker i Hjertet omdanner Livet. For daalige Tanker ligger op vor Karakter. Vore Hjertes er Stenbrudet, hvor Alverne for vor Livs Tempel bliver til-dannet. Dersom vore Tanker er gode, smukke, sande, rene, æstetiske, og milde, vil vor Liv blive mere sig Kristus. Professor Drummond fortæller om en ung Kvinde, hvis Karakter udviklede sig til sjelden Skønhed—een af de smukkeste Liv, der noaeninde blomstrede her paa Jorden. Hun har altid en lille Kapsel om Halsen. Men det blev ingen tilladt at aabne denne Kapsel eller

faa at vide, hvad den indeholdte. Engang da hun var alvorlig syg, fik en Ven Tilladelse at aabne den, og deri fandt hun disse Ord: „Sam, som jeg ikke har set, men dog elsker.“ Dette var Hemmeligheden til denne ung Piges Omdannelse af Karakter—hun elskede den uhyrlige Kristus. Naar den samme varme, omme og alvorlige Kærlighed gløder i Hjertet Naar efter Naar, vil den omdanne hvilket som helst Liv til himmelsk Skønhed."

Derfor, mine kære Piger, jiden virkelig Skønhed er indenfor alles Hæfteride, dersom I ikke er i Besiddelse af et smukt Ansigt, laag ikke om det som gjorde den kinesiske Pige, men begynd at præde eders daglige Liv, og derved kan I vinde alles Beundring, hvilket vil ikke bare tilfredsstille eder, men vil ogsaa være en Velsignelse til andre.

Veien til Kærlig og Fred.

Af Thomas Nelson.

Denne Bog vil
bringe dig til
Kærlig og Fred samt
den Trøstede hvorledes
du kan vinde Hellig-
hed, og du vil
og vilde være og
i det sande Lige
Vil. Den er god for
være og for alle
der er kristne og
som vil vinde
Hellig og de om-
værende. Om-
vendelse—En frelende

Denne Bog vil bringe dig til Kærlig og Fred samt den Trøstede hvorledes du kan vinde Hellighed, og du vil og vilde være og i det sande Lige Vil. Den er god for være og for alle der er kristne og som vil vinde Hellig og de omværende. Omvendelse—En frelende

Pris: Hæftetbind : : : \$1.00
Papirbind : : : \$1.40

Skrivepapir og Konvolutter.

Skrivepapir og Konvolutter med paatrækte Bibelsteder i det danske Sprog. Koristellige Konvolutter er sælske, og man kan derfor vælge de mest passende for de forskellige Anledninger: Kommunion, Bønnen eller for maning.

Konvolutter 48 Dufin: 308 Smukke.

Skrivepapir 50 Ark for 15c.

Skrivepapir kan ikke bestilles i Danmark fordi det kommer i Boks indeholdende 50 Ark.

Var Tids Begivenheder.

En Mangel paa Naturens Fødevarer.

I Forbindelse med Emnet om de høje Priiser paa alle slags Varer vil vi sige, at den mest sorgelige Side af disse Forholde, bestaar i det Faktum, at smaa Børn maa nægtes de mest nærende af Naturens Fødemidler; saasom: Brød lavet af ublandet Mel, Mælk, Smør, og Ost. Disse, under funde og rene Forholde, er Naturens mest nærende og passende Føde, især for voksende Børn. Vi tror, at det er Skaberens Vilje og Bestemmelse, og Naturens Lov, at Menneket skulle have tilstrækkeligt af disse Fødevarer for Legemet's Behov. Tusinder af Børn faar aldrig Mælk at drikke. Dette er en af de mest passende Fødevarer. I en Rapport fra Danmark ser vi, at der blandes Rør med Mel, i Stedet for Kartoffelmel. Børn burde have Brød lavet af Mel uden nogensomhelst Tilføjning. Tusinder af Familier maa bruge Ole Margarine i Stedet for Smør. Denne Vare er sundt og rent nok i sig selv, men indeholder ikke samme Næring som Smør. Og og Ost er sundere og indeholder mere nærende Føde end Rød, men maa undværes af de fleste almindelige Folk.

Det siges at i New York faar Spædebornene forthyndet The i Stedet for Mælk, og Kommissioner Dougherty af Belgorenhedsdepartementet skal have udtalt: „Dersom denne Tilstand skal vedvare, vil New York blive udsat for en forfærdelig Børnedødelighed.“

Bagdad.

Denne By, som nu er falden for de engelske Tropper, har sin Oprindelse saa langt tilbage som til Nebukadnezar. For mange Aarhundreder tilbage havde denne By en Befolkning paa 2,000,000 Indvaanere. Nu har den ca. 150,000 Indvaanere. England har nu faaet Fodfæste paa Indgangen til Østen. Byen har en saadan Veliggende, at dens Besiddere kan kontrollere al Landfærdighed fra Europa til Orienten. Englands Besiddelse af Bagdad er een af de mest betydningsfulde Udbiflinger af Krigens Gang i den senere Tid.

Mod i Prædikestolen.

„Jeg har stor Frimodighed over for eder,“ sagde Paulus til Menigheden i Korinth. Han var ikke bange for at forkynde Sandheden for Folket, hvor han kom. Han var forsfæstet med Kristus, og havde den Forvisning, at Gud var med ham, saa at han kunde overvinde og have Sejer igennem al Forsølgelse. Stor Frimodighed til at forkynde Sandheden og de væsentlige Principper tilhørende Kristendommen, trænges i mange religiøse Forsamlinger ogsaa i vor Tid. Hos mange Prædikanter er der maaske en Tilbøjelighed til at slaa af paa Sandheden, i det Øjemed, at ikke fornærme rige og fremragende Medlemmer af Forsamlingen. Gud kan ikke virke igennem saadanne Mænd. Men den Mand, som virkelig er kaldt af Herren til at forkynde Evangeliets Budskab, behøver ikke at frygte. Ligesom Herren sendte Ezekiel paa en Gerning, hvor han vilde møde Forsølgelse og Modstand, saaledes sender han ham. Gud vil give ham Ord og Mund saa, at han kan bringe det Budskab, som Herren har Behag i. Prædik Ordet, skrev Paulus til Timotheus, og det samme Budskab lyder endnu til Guds udsendte Vidner.

En hvid Kjole med Garneringer paa, hendes Ligklæde.

„Jeg ønsker at blive ifklædt en hvid Kjole med Garneringer paa, naar jeg dør“ var een af de sidste Begær af Louise Buncochar, der døde paa en mytisk Maade forleden Dag i St Paul, Minn. I December Maaned forsøgte hun at begaa Selvmord ved at skrue Gasen paa i sit Værelse paa Grund af en uhyggelig Kærlighedsforbindelse. Hendes Alder var blot tyve Aar. Om hun kendte noget til Jesus og det Liv, som varer evindeligt, ved vi ikke. Dagen efter hendes Død var en Søster af hendes beskæftiget med at sy den hvide Kjole med Garneringer paa. Dette var ifølge hendes Ønske, men idet vi tænker paa, at hun nu er i Evigheden, haaber vi at hun havde taget Tid til at iføre hendes Sjæl de „Skinnende, rene Linflæder,“ saa at hun kunne indgaa til Sammets Brøllupsfest.

Berømmelse. Berømmelse i verden lover ikke saa stor en herlighed som det, at høre forsmæddelse for Kristi skyld lover.

Evangeli Basun

Sandhed

Renhed

17de Merg.

Lørdag den 4de April, 1917.

Nummer 14

Paaskeindr.

O, lille Grund — lyt Nattens dunkle Taage
Med Dagen brydes — Lyset sejre vil;
Og Romervagten ses endnu at Vaage
Bed Jesu Grav, der fast er lukket til.
— Da ses en Engel jendt fra Lysets Sale,
Og Vagten flyr, og Stenen løstes ud,
Mens ind i Gravens Gualv, det mørke, svalde,
Sig trænger Lyset, Livets glade Vand.

O, lyt! Det store Hjerte — rblig bristet
I Dødens Smerte — ind — det atter staar,
Og Haanden, som sin hele Kraft har mistet,
Sig atter rører — — Jesus Han opstaar!
Og Solen hæver sig, dens Straaler klare
Livsgloden møder i vor Dødsfers Blik.
Al Død og Mørke bort har maattet fare;
Aldkommen Sejler Jesu Kristus fil!

O, syng da høflidt, pris, tilbed Ham alle!
Han traadte Synden, Døden under Fod!
Han nu fra Syd og Nord kan faangne kalde
Og løse dem i Kraft af „Han opstod“.
Lad Lovsang bruse magtigt, saa den høres;
Hans „Aldbragt“ kraftige skal bevise sig.
Kortel om Ham, da Hjertene skal yndes,
Og trætte Sjæle vælge Livets Vej.

— „Helli-
ge dem i
Sandhe-
den; di
Ord er
S a n d-
hed“ (Joh.
17: 17).

— „I er
alle rede
rene paa
G r u n d
af det
Ord, som
jeg har
sagt til e-
der“ (Joh.
15: 3).

Evangeli Basun Publishing Company
St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Han er Opstanden.

To Gange havde Solen gaaet ned over Jorden, og alt var endnu stille ved Graven; Døden havde Guds Søn i sin Magt; stille og søgte gif Timerne; Bagterne stod ved deres Post; Maanens straalers lyse paa deres Sjælm og deres Syn; Kristi Tjender jubede over deres Sejr; hans Benner var bedrøvet over denne store Sorg; medens Herlighedsens Mander ventede med Spænding for at se denne Begivenhed—de undrede sig over Guds Bejers Dybheder. Tilslidst vidste Morgenstjernen sig i Østen, og meldte Dagens Komme; den tredje Dag begyndte at dages, da pludselig Jorden bævede til dens Midte, og Himmelens Magter blev rystet; en Guds Engel steg ned; Bagterne veg tilbage fra hans Nærværelse i Skræk og faldte livløse til Jorden. Hans Ansigt var som Lynet, hans Klædning var saa hvid som Sne; han tog Stenen bort fra Graven og satte sig paa den. Men hvem er dette som kommer ud fra Graven, med farvede Klæder fra Dødsriget? han, som er Iutter Herlighed, som vandrer i Styrke? Det er din Prins, o Zion! Kristens, det er din Herre! Han har traadt Preskejseren alene; han har beklædt sine Klæder med Blod; men nu som den førstefødte af Naturen, møder han sin Opstandelses Morgen. Han opstaar, en Sejerherre over Graven; han vender tilbage med Betsignelser fra Nandeverden; han bringer Frelse til Menneftets Børn. Aldrig har Solen indført en saa herlig Dag.

—Edward Thomas.

Jesu Kristi Opstandelse.

For rigtig at fatte den store Glæde, der opfyldte Jesu Benner Paaskemorgen, da han, triumferende over Død og Grav, opstod, og for at kunne fatte deres Tankegang og Stilling til Jesus, maa vi faste vort Blik tilbage paa deres Vandring med ham. For Jesu Discipelsklok var han Menneftesønnen med de samme Tristelser og Kamp, de samme Fornødigheder som et andet Mennefte. Han kunde være hungrig, trætt, myndig og mild, han kunde glæde sig og græde, jo angestes, han kunde lide og dø!

Det sidste Ophold i Jerusalem havde været en Smertens Tid. En af Disciplenenes egne havde forraadt ham, det i deres Sjæle frygtelige og

fertbivlede var sket, at Jesus var bleven forsfæstet som en Forbryder, han var død og begravet—og dermed ogsaa deres Haab og Livsglæde. Efter Skif havde de nu forholdt dem stille Sabbaten over, men ganske tidligt Søndag Morgen, da det gryede, ilede nogle af Flokken ud til Graven for at dvæle i Nærheden af den Elskede.

Men forestille os deres Jølelser kan vi vel alligevel næppe fuldtud. Overvaldede af Frygt og Forundring over Jordskælvet og Synet af Englen, der havde væltet Stenen bort fra Gravstedet og sat sig paa den, men tillige fyldt af Rubel over Englens Budskab, at deres elskede Mester levede, skyndte de sig bort fra Graven for at forkynde de øvrige Disciple, at Jesus virkelig var opstanden og vilde gaa forud for dem til Galilæa.

—Han var opstanden! Han skulde atter færdes iblandt dem, og saa, ja saa vilde Messiasriget vel snart blive oprettet! For Disciple var Jesu Opstandelse saa langt fra at bære et Lærespørgsmaal, nej, de havde ham igen, Iyslevende, han viste dem sine Hænder og Fødder, men bød dem føle paa sin Side (Luk. 24: 39).

Saaledes skal vi ogsaa lære at se paa denne herlige Tildragelse, thi ligesom Død kom ved et „Mennefte,” saaledes er dødes Opstandelse ogsaa kommet ved et „Mennefte” (1 Kor. 15: 31). Han kaldes den „Førstefødte af de døde” (Kol. 1: 18). „Førstegrøden af de henvovede” (1 Kor. 15: 20), den „Første af de dødes Opstandelse” (Ap. G. 26: 23). Og saaledes kommer han igen. Vi „venter paa Guds Søn fra Himlene, hvem han oprejste fra de døde” (1 Thess. 1: 10), og vi maa lægge Mærke til, at Jesus med Genblik paa sit Komme og sin Dømmestilling kalder sig „Menneftesøn” (Luk. 18: 8. Joh. 5: 27). I denne Forventning levede de første Kristne.

Men der er ogsaa en anden Side ved Jesu Opstandelse, som er saa underfuld, og som er selve Kernen i den. Hvad var nemlig Marsagen til hans Opstandelse? Det var den Mand, der boede i ham som Guds Søn, og netop Opstandelsen beviste med Kraft, at han efter Herligheds Mand var Guds Søn (Rom. 1: 4). Han var den Almægtige, selve „Livet” og „Opstandelsen,” og det var den guddommelige Mand,

der boede i ham, som bevirkede, at „den Hellig ikke kunde se Forraadnelse eller holdes af Døden“ (Ap. G. 2: 24).

Jesús opstod og er som den anden Adam en levendegørende Mand (1 Kor. 15: 45). Han opfor og satte sig ved Majestæten høje Haand, hvorfor han har sendt os Faderens Forjættelse, den Hellig Mand (Ap. G. 2: 32, 33). Paastemorgenens Under er derfor i den nøjeste Forbindelse med Pintsedagens Herlighed, da Discipelskloften i Jerusalem blev fyldt med den Hellig Mand og derved med Kristi Opstandelseskraft. Det var jo Kristi Mand, der bevirkede den underfulde Enhed og Kraft og de Tegn og Undere, som skete. Jesús efterlod ikke Disciplene faderløse, de skulde ikke blot leve i Haab og Forventning om hans Genkomst, nej, han vilde sende dem en Talsmand i Stedet for sig selv, og derved vilde han træde i endnu nærmere og inderligere Forbindelse med dem. Han vilde bo i dem og være eet med dem, og det forklarer jo den herlige Aabenbarelse af Guds Kraft efter Pünse. Han havde jo ogsaa sagt: „Sandelig, sandelig siger jeg eder, den, som tror paa mig, de Gerninger, som jeg gør, skal ogsaa han gøre, og han skal gøre større Gerninger end

disse; thi jeg gaar til Faderen, og hvad som helst I beder om i mit Navn, det vil jeg gøre, for at Faderen maa herliggøres ved Sønnen“ (Joh. 14: 12, 13).

Her er Kristendommens Kerpunkt.

Jesús døde for os, og ved hans fuldbragte Bænk faar vi Syndernes Forladelse og Renselse, og han opstod for os for ved sin Mand at leve sit eget Liv i os. Vi kan derfor ikke undre os over, at Paulus' første Spørgsmaal til de „troende“ i Efesus var dette: „Sik I den Hellig Mand, da I blev troende?“ (Ap. G. 19: 2). Dette samme Spørgsmaal kunde rettes med indtrængende Alvor i vore Dage; thi Træet maa jo kendes paa Frugterne. Men der kunde endnu rettes et Spørgsmaal til dem, der har faaet den Hellig Mand: „Hvem skal raade, Menneftets Mand eller Kristi Mand?“

Paastebudskabet talte til os om at søge de gamle Stier, Pünsedagens Stier, hvor Jesús kunde udghe sin Mand i forventende, højede og beredte Hjerter, og hvor Hans Navn kunde herliggøres ved en Udfoldelse af hans Opstandelses Kraft. Kun saaledes kan vi forvente hans Genkomst paa rette Maade.

Syndens overvætted Syndighed.

Uddrag af en Prædiken holdt af Morris C. Johnson i Houston, Texas.

Min Tekst for i Aften findes i Rom. 7: 13: „Blev da det gode mig til Død? Det være langt fra! Men Synden blev det, for at den skulde vise sig som Synd, idet den ved det gode virkede Død for mig, for at Synden ved Budet skulde blive overvætted syndig.“ Det første der er nødvendigt for os for at faa en forstandig Opfattelse af dette Emne, er at finde ud hvad Synd er. Jeg haaber, at Gud vil hjælpe mig at gøre dette klart for eder, thi det er af væsentlig Betydning. Jeg tvivler paa, at der i Bibelen findes et andet Emne, som misforstaaes saa meget som netop dette. Folk i Almindelighed tror, at man ikke kan sejre over Synd i denne Verden. Dette er dog forkert, thi Bibelen lærer tydeligt, at vi gennem Guds Naade og Jesu Frelse kan sejre over Synden. „Dertil blev Guds Søn aabenbaret, for at han skulde nedbryde Djævelens Gerninger.“ „Vi ved, at den,

som er født af Gud synder ikke; men den, som er født af Gud, bevarer sig selv, og den overrører ham ikke“ (1 Joh. 5: 18). Følge Guds Ord begaar man Synd, naar man ikke retter sig efter Guds Ord, eller overtræder Guds Lov. „Hver den, som gør Synden, begaar ogsaa Overtrædelse af Loven, og Synden er Lovens Overtrædelse“ (1 Joh. 3: 4). Undladessynd, er ifølge Guds Ord, ligesaa stor som Overtrædelse af Loven. Derfor vil tillade mig at give min egen personlig Mening med Synsyn til denne Sag, vil jeg sige, at jeg tror, at flere Mennefter vil gaa fortabt fordi de levede ikke op til hvad de vidste var ret, end som vil gaa fortabt fordi de overtraadte nogen Lov.

Dette leder os til at betragte Syndens Oprindelse, og hvad den første Synd bestod af. Satan er Syndens Ophavsmand. Hvor Djævelen kom fra ved jeg ikke. Det første Synd vi

har nogen Rendskab til, blev begaaet i Edens Have. Det første Mennesket gjorde efter han havde begaaet Synd, var at tilfjedsætte Gud, at ikke agte paa sin Skaber. Saa snart som Djævelen fik ham saa langt, lykkedes det for ham at svække Menneskets Tro til Guds Ord. „*J stui-
te ikke dø Døden,*“ sagde Slangen til Kvinden. Gnomod og Forlangelighed spillede her en stor Rolle i Menneskets Fald. Tilfjeldt blev han ledet til at overtræde en kendt Lov. Saaledes kom Synden ind i Verden og helt siden har Skabelsen stønnede under dens tunge Byrde.

Dens ulystelige Nalær. Det var Guds Velsignelse, at Mennesket skulde glæde sig i Verden, at han skulde være lykkelig. Men da han gav efter for Fjendskaben blev han adskilt fra Gud. Han led paa Grund af en daarlig Samvittighed, og naturligvis saa til en anden Rilde for Tilfredshed. I Dag finder vi, at Mænd og Kvinder strækker ud deres Hænder mod Verden, følgende Verdens Fornøjelser og Gleder. Men jeg ønsker at sige eder, kære Venner, at der findes ingen sand Tilfredsthed udenfor Himmelen. Enhvert Skridt du tager, fører dig længere borte fra Guds Rilde. Det forfærdigste af det alt sammen er, at dit Hjerte kan blive saa forhærdet, at Evangeliet kan ikke naa dig. „*Den Sjæl, som Synden den skal dø,*“ og o, hvor skrækkelig er Døden af den, som har med fri Vilje forladt Guds Raade.

Menneskets haabløse Forsøg paa at købe sin egen Frihed. Naar Jesu Kristi Evangelium og den Selvig Mand aabenbarer for Mennesket hans forfærdelige Tilstand, er een af de første Tanker, som griber ham: „*Svortesledes skal jeg fri mig selv fra Syndens skrækkelige Magt?*“ I min Erindring som Evangelist har jeg set stærke Mænd gøre som Adam, idet de forsøgte i deres egen Styrke at blive kvit syndige Vaner og Dyster. Men med Taarer bekendte de, at deres Forsøg var forgæves. „*Thi om du vilde to*

dig med Gud og tage dig megen Sæbe, saa pletter din Misgerninger dig for mit Ansigt, siger den Herre, Herre“ (Jer. 2: 22). Forbedring er ikke nok. At give til Guds Sag, at blive Medlem af en vis Menighed, og underlyttede Prædikanten—alt dette vil ikke frelse dig. Du fødes maa paany. Vandet i Brønden vil ikke blive renere og klarere ved at male Pumpen. Brønden maa først gøres ren; saaledes er det ogsaa med Menneskets Hjerte. Dersom dit Ur gaar istaa, vil det ikke hjælpe noget at overlægge Kassen med Guld. I, dersom Mennesket vilde overgive sig til Gud. Der er ingen Magt i Verden der kan frelse uden Jesu og hans Evangelium. Mange, som ikke søger Velsignelse vil undskyldte sig, ved at de tror, at Gud er for barmhjertig til at fælde sin Dom. De, siger: „*Jeg tror ikke, at Gud er saa ubarmhjertig, at han vil sende mig til Helvede.*“ Dette er sandt, men jeg vil sige dig, min Ven, der vil ikke findes en Sjæl, som kan sige: „*Jeg havde ingen Anledning til at blive frelst.*“ Den Tanke, der vil plage dig mere end noget andet i Mørkets Religioner vil være, at du nægtede at tage imod Guds Naade, da den blev tilbudt dig.

Guds Gave til at frelse Sjælen. Det glæder mig at kunne sige eder, mine kære Venner, at dersom I vil i Bødselighed falde ned for Jesu Fødder; dersom I vil overgive eders alt til ham, og bekende eders Synder, er han trofast og retfærdig, saa at han forlader eders Synder og renser eder fra al Uretfærdighed. Ved Jesu Kristi Retfærdighed blev Frelsens Gave skænket alle til Retfærdiggørelse til Liv. Han formaar ikke bare at frelse eder men ogsaa at bevare eder. Hans Naade vil opholde dig i enhver Prøvelse. Verden og Helvede vil være imod dig, men hele Himmelen vil opholde dig, og „*dersom Gud er for os, hvem kan da være imod os.*“

Linnet i og for Gud.

Venlighed.

Of Mistle S. Mincorn.

Det er blevet sagt, at der er intet i hele Verden som giver os et bedre Livsplan, jærker Hjer-

tet, og oplefter Sjælen end universel Sympati. Sympati eller Medfølelse er kun et andet Ord omfattet med Venlighed, og Venlighed er det største Ord i noget Sprog.

Venlighed har gjort mere for at hjælpe Mennesket og indføre Evangeliets Lys i hedenste Lande end noget andet.

„Kærlighed bortfalder aldrig,“ thi der findes intet Hjerte, hvor forhærdet det end maa være, som kan ikke naaes og smeltes ved Kærlighed og Venlighed—ikke kun tomme Ord, men en medfødt Hjerte-Venlighed, en dyb Medfølelse, som er i Slægtskab med vor himmelske Fader, den Venlighed, som kommer fra et Hjerte, som kan føle Menneskehjertets Smerte og Sorg.

Prædiken og Lære har deres Plads, men nogle af de største Evangelister og Missionærer Verden over, har været ganske ukendt af Verden, de har levet hidnøgne, affondrede Liv, men ikke des mindre har de holdt de største Prædikener, og udgivet de herligste Vidnesbyrd om en Frelseres Kærlighed, gennem deres kærlige Ord og venlige Tjenester hver Dag, idet de fyldte hver Dag med guddommelig Solskin og Venlighed.

Den Venlighed og Velvilje, som arbejder for en andens Gæld og Velvære med den samme Begejstring, som den arbejder for sin egen Gæld er den bedste. De, som er i Besiddelse af den, tager Genjsyn til andres Glæde og Lykke før deres egen, og gør alt muligt for at bringe de samme Resultater for andre som de gør for dem selv.

Venlighed i Hjertet tilskynder aldrig onde Tanker, taler aldrig ondt om dens Medmennesker, søger aldrig at bedrage, saare, eller bringe et Næbets Smerte til nogen. Denne Dyd kommer ikke fra Øvelse alene, idet man stoler kun paa menneskelig Magt, men kommer ved at leve nær til Jesus, ved at holde vore aandelige Øjne aabne, og ved at se med dem, den svage og syndige Verden, som staar i Behov af Forladelse, Kærlighed og Medfølelse.

„Thi ligesom han tænker, i sit Hjerte, saa er han.“ Derfor vi tænker venlige Tanker, vil vore Handlinger genspejle denne samme ædle Dyd. Vore Ord, uden Hjertets Sympati, er lig „et lydende Malm eller en klingende Bjælde.“

Enhver ny Dag skulde være som Begyndelsen til et nyt Liv, som begyndes med guddommelig Hjælp og Ledelse, den skulde være fyldt med kærlige Tanker og Kærlighedsgerning, og sluttes med Bøn for dem, som staar i Behov af

Hjælp. Dette er den eneste sande Recept for at finde Glæde, nemlig at elske noget udenfor os selv. Livet er ikke saa kort, at vi ikke kan finde Tid for et venligt Ord eller Kærlighedsgerning.

Uvenlige Ord og Gerninger skader maaske ikke saa meget, naar de først udtales eller udføres, men dersom ikke man retter paa dem, lever deres Minde i Ihukommelsen, og gør aldrig. „De ugudelige, siger min Gud, har ingen Fred.“ Den, som handler og taler paa en uvenlig Maade, kan aldrig kende den søde Fred, og Sindro, som et venligt Hjerte er i Besiddelse af.

Vi er alle menneskelige og undergivne samme Impulser, Fristelser og Begær, og længe efter Foritaale og menneskelige Selvfab. Der, som den store himmelske Fader, han, som styrer Universet kan række en hjælpende Haand til de stakkels, hjælpeløse Skabninger paa Jorden, kan vi da ikke ogsaa give bort Bedste for dem, som trænger det saa meget?

Indtil han kan benaade eder.

Af J. H. Carter.

„Og derfor hier Herren, indtil han kan benaade eder“ (Es. 30: 18). Paa den Tid, Profeten ytrede disse Ord gif Juda alvorlige Lider imøde. Dette var da Senakerib, Kongen af Assyrien, drog op imod Judas faste Stæder og indtog dem.

Idet de saa, at de ikke kunde hjælpe dem selv, vendte Jøderne deres Øjne mod Værten. Men Gud, gennem Gajas, hans Prophet, advarede dem, at dette vilde resultere i Skuffelse og Ruin. Det behagede ikke den elselige, alvise Fader, at disse Folk vendte sig bort fra ham, og søgte efter Hjælp fra en anden Kilde.

Jøderne, som en Nation, var i de Dage lig mange Mennesker i Dag: Omstændigheds Mennesker. Forud for denne Begivenhed havde de først Bekendelse af, at de troede paa Gud; men da de saa denne stærke Tjende rejse sig op imod dem, saa de paa denne Prøvelse i Stedet for at sætte deres Øjne paa den levende Gud og hans uoveranderlige Løfter.

Senakerib havde bundet Sejr over de omkringliggende Nationer, og havde ført Krig mod Juda een Gang før (nogle siger to Gange, men det kan ikke bevises) og havde indtaget nogle

af deres befæstede Byer. Nu havde denne magtfulde Monark, med to hundrede tusind Soldater til hans Tjeneste, truet at besejre Jerusalem dersom ikke Jøderne vilde tjene ham. Hele Juda var i Oprør.

Ved 3 hvorfor Gud ikke hjalp Jøderne med det samme? Det var fordi de forsøgte at hjælpe dem selv, og vilde lade ham være helt udenfor. Før Gud vilde hjælpe dem maatte de holde op med selv at lægge Planer, og med at se omkring efter Hjælp fra andre Kilder, og sætte deres Tillid og Tro til ham.

Ligesom Gud handlede med Nationerne i gamle Dage, saaledes handler han med Individer nu. Ser du Punktet? Maaſke jeg kan illustrere den bedre. Som jeg gif op Trapperne til mit Værelse en Dag saa jeg en Fugl i Gangen. Den havde øjensynligt kommet ind ad Vinduet i den anden Ende af Gangen, men her i denne Ende af Gangen var alle Vinduerne lukket. Den fløj omkring og dette drog min Opmærksomhed; jeg saa dens hjælpelese Tilstand og bestemte mig paa at hjælpe den. Følge denne Bestemmelse forsøgte jeg at fange den. Men den var for kvik for mig: saa snart som jeg kom nær nok til at gribe den, fløj den sin Vej. Jeg saa, at det eneste jeg kunde gøre var at holde den i Bevægelse indtil den blev træt. Dette syntes at være grusomt, men jeg vilde hjælpe den. Saa længe som den var stærk nok til at undgaa mig vilde den være en Fange; men saa snart som den blev træt og ikke kunde undgaa mig længere, vilde det være let for mig at sætte den fri. Tilslidst blev den udmattet og faldt paa Gulvet. Dette var min Lejlighed, og jeg greb den. Den var meget bange, og dens Hjerte bankede voldsomt; men jeg havde ingen Tvist til at skade den og med det samme gav jeg den sin Frihed. Dette var jeg bestemt paa fra Begyndelsen, men den havde forhindret mig. Ikke før den var ganske udmattet, og kunde ikke modstaa længere kunde jeg hjælpe den. Jeg ventede at være naadig.

Den alvise Gud fortæller os, at saaledes handler han med Mænd og Kvinder: „Og derfor bier Herren, indtil han kan benaade eder, og derfor holder han sig i det høje, indtil han kan forbarme sig over eder; thi Herren er Dommens Gud, salige er alle, som bier efter ham.“

Der gives mange Illustrationer paa denne

guddommelige Fremgangsmaade i Bibelen. Englen ved Badestedet Jakob (1 Mos. 32: 24—29) ventede indtil Jakob blev udmattet og kunde ikke brydes længere, og saa velsignede han ham, og aabenbarede for ham hans ny Navn, Israel. Jesus ventede indtil den kanaanæiske Kvinde faldt hjælpelese ned for hans Fødder, og raabte: „Herre, forbarm dig over mig“; saa opfyldte han hendes Begær, (Matt. 15: 21—28). Fra hans Trone i Himlen fortsætter han at følge samme Fremgangsmaade: han bier indtil han kan benaade os, indtil vi bliver saa udtømt, at han kan give os de Velsignelser og Zuster vi staar i Behov af. Martha og Maria (Joh. 11: 1—45) tænkte uden Tvivl, at Jesus var ligegyldig, da han blev, hvor han var for to Dage, til Trods for deres inderlig Bøn om at komme til deres syge Broder; men han ventede bare indtil de kom til Enden paa dem selv, og for at aabne Vejen for ham at udføre en mere forbausende Mirakel end de havde turdet tænke paa.

Ofte misforstaar vi Guds Handlemaader med os. Hans Opsættelser er ikke Rægtelser; de er ikke forsonnelig eller uvenlig. Han venter kun at benaade eder, at skænke eder Naade; han venter og vaager kun med anspændt Hjerte for den Time at komme, naar han kan skænke os en Velsignelse.

Der er mange opriktige, samvittighedsfulde Mænd og Kvinder i Dag, som er ikke tilfreds med deres Erfaring af Frelse. Hvorfor er dette? Det kommer fra, at de aldrig har overgivet dem uforbeholdent til Gud, hvilket er absolut nødvendig for at faa fuldkommen Fred. De forsøger paa deres egne Maade at leve for Herren. De har i deres eget Sind, bestemt just hvorledes de ønsker at føle, handle, og hvad de ønsker at være, og saa videre. De synes ikke at mærke at de forsøger at faa Gud til at møde deres Betingelser; men det er just hvad de forsøger at gøre. Saadanne Forsøg er dog alt forgæves, thi Gud vil ikke gaa ind paa vore Vilkaar. Hold op med disse Forsøg og begynd at trøste paa ham. Overgiv dig! Hold op med at tvivle og tro. Lad Gud have sin Vej med dig.

Er du fuld af Frygt og mistroist? Dersom du er, maa du holde op med at diktere til ham, dersom du ønsker at komme til den Plads, hvor du kan finde Gud.

Forsøger du at hjælpe Gud frelse dig? Han behøver ikke din Hjælp. Han er vis nok, villig, og formaar at frelse dig fuldkommen uden din Hjælp. Jeg kender en Broder, som forsøgte en lang Tid at gøre noget for at vinde Guds Behag og fortjene Frelse; men jo mere han arbejdede desto tungere syntes hans Byrde at blive. Tilslidst, da han intet andet kunde hedte paa at gøre begyndte han at føle sin Uværdighed, Hjælpeløshed og Uafhængighed, og begyndte at græde og sagde: „Herre, nu kan jeg ikke gøre mere, jeg har gjort alt jeg ved at gøre.“ Som en Resultat at dette frelst Gud ham øjeblikkeligt. Han havde holdt op med sine egne Gerninger, og saaledes givet Gud en Lejlighed til at hjælpe ham. Uden at Syndere ser sin Tilstand og føler sit Behov af en Frelser vil han aldrig blive frelst.

Min Ven, du kan forsøge din egen Fremgangsmåde, du kan arbejde og plage dig, du kan ægre dig og rase, ræsonere, lægge Planer,

søge Jølelser, se paa dig selv, dine Omstændigheder, og andres Erfaring hele Tiden, men det vil ikke hjælpe. Hvad du behøver er Selvfølgelighed. Rast dig selv paa Guds Kærlighed og Barmhjertighed, med ubetinget Tro og Tillid til ham, og bede om hvad du behøver gennem Jesus Kristus. Det er ikke dine Taarer eller din Angstelse, der skal bringe dig noget fra Gud, men kun Tro og Tillid til ham. „Thi dersom Abraham blev retfærdiggjort af Gjerninger, har han Ros, men ikke for Gud. Thi hvad siger Skriften? „Og Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til Retfærdighed.“ Men den, som gør Gjerninger, tilregnes Lønnen ikke som Naade, men som Skyldighed; den derimod, som ikke gør Gjerninger, men tror paa ham, som retfærdiggør den ugudelige, regnes hans Tro til Retfærdighed“ (Rom. 4: 2—5).

Huff paa at Gud venter at benaade dig, eller skænke dig Naade.

Bibelske belærende Læner.

Hvorfor jeg ikke blev i min Forældres Tro.

Af Hans Anderson.

Oftte har mine Venner og Slægtninger, naar vor Samtale har været om religiøse ting, gjort mig dette Spørgsmaal: Hvorledes kunde du vide fra din Faders og Moders Tro, i hvilken du blev oplært og konfirmeret?

Jeg blev oplært i den lutherske Tro, hvilken som sagt, var mine Forældres Tro. Jeg blev konfirmeret ved den sædvanlige Tid, omkring ved fjorten Aars Alderen. Jeg husker endnu de Bestemmelser jeg tog og de Løfter jeg gav. Endnu har jeg samme Bestemmelse, men meget dybere end denne Gang, og jeg mener ogsaa at beholde dem indtil Enden.

Lad os betragte lidt, hvad der fra Kristi Tid har fundet Sted. Først vil vi læse i Ap. G. 2: 47: „Men Herren søjede daglig til dem nogle, som lod sig Frelse“. Det var altsaa Herrens og ikke Apostlenes Arbejde at lægge til Menigheden. Derefter læser vi i Ap. G. 4: 32: „Men de troendes Mængde havde eet Hjer-te og een Sjæl“, de kunde med Fryd synge:

„O Brødre, det fuldkomne Vaand,

I Jesus os forener,

Eet Hjer-te, Sind, een Sjæl og Aand,

Den Enhed Gud forlener.“

Dette var i Marts 33 efter Kristus. I Ma-ret 46 hændte det at „der kom nogle ned fra Ju-dæa, som lærte Brødrene; dersom I ikke lade eder omstøve efter Mose Skif, kunne I ikke bli-ve frelst“ (Ap. G. 15: 1). I Vers 5 læser vi: „Men nogle af Farisæernes Parti, som va-re blevne troende, stod op og sagde: „Man bør omstøve dem og befale dem at holde Mose Lov.“ Lad os lægge nøje Mærke til hvad Peter svarer til dette: „I Mænd Brødre! I vide at Gud for lang Tid siden udvalgte mig iblandt os, at Hedningerne ved min Mund skulde høre Evangeliums Ord og tro? Og Gud som ken-der Hjerterne vidnede for dem, idet han gav dem den Helligaand ligesom og os, og han gjorde ingen Forskel imellem os og dem, idet han ved Troen rensede deres Hjerter. Hvorfor frister I da nu Gud, saa I lægge et Nag paa Disciplenets Nakke, som hverken vore Fædre eller vi har formaaet at bære? Men vi tror, at vi blev frelst ved den Herrens Jesu Naade paa sam-me Naade som ogsaa de.“ (Ap. G. 15: 7—11)

I samme Kapitel fra 24de til 29de Vers ser vi Resultatet i Dommen Apostilens pøvede over ovenstaaende Sag: „Efterdi vi har hørt, at nogle, som er komne fra os, har forvirret eder med Ord og voldsomt eders Sjæle Uro uden at have nogen Befaling fra os, saa har vi, endrægtigt forsamlede, besluttet at udbælde nogle Mænd og sende dem til eder med vore elskelige Barnabas og Paulus, Mænd, som har vovet deres Liv for vor Herres Jesus Kristi Navn. Vi har derfor sendt Judas og Silas, der ogsaa mundtligt skulle forkynde det samme. Thi det er den Helligaands Beslutning og vor, ingen videre Byrde at paalægge eder uden disse nødvendige Ting: At I skulle afholde eder fra Afgudsofferfød og fra Blod og fra det kvalte af fra Mngt. Naar I holde eder derfra, vil det gaa eder godt. Lever vel!“

At denne Beretning kan vi se, hvorledes nogle drog sig fra den ene sande Tro. Paulus omtaler ogsaa andre, som havde afvejet idet han siger, „i Farligheder blandt falske Brødre“ (1 Kor. 11: 26). „Nemlig for de indsnegne falske Brødres Skyld, som jo havde listet sig ind for at lure paa vor Frihed, som vi har i Kristus Jesus, for at de kunde gøre os til Trælle. For dem veg vi end ikke et Øjeblik i Eftergivenhed, for at Evangeliets Sandhed maatte blive varig hos eder“ (Gal. 2: 4, 5). Dette skete en time Nar efter Kristi Tid. I Maret 52 efter Kristus.

Disse var nogle af de første, som veg fra den ene sande Tro og til „hvilke vi (Apostlene) ikke noget Øjeblik veg med Eftergivenhed.“ Disse falske Brødre var mere nidkær for Lovens end for Kristus, og derfor ønskede de, at den Frihed Apostlene og Brødrene havde i Kristus skulle tvinges under Lovens Trældom. Det havde allerede gaaet saa vidt, at Titus var blevet emfæaret.

Der har vi altsaa Begyndelsen, men ikke Enden af dem, som afveg fra Troen. Dette var identisk et daarligt Skridt; disse falske Brødre havde gaaet fra det Gode til det Onde, fra Kristi Frihed til Lovens Trældom og det blev de ved at gøre indtil de i Maret 270 efter Kristus, havde faaet saadan Magt, at de organiserede for at modstaa de Hellige saa, at de maatte svinge eller lide Martyrdom. Det er tydelig, at disse var Skridt nedad og at disse havde

faaldt fra den Lære, som vor Herre Jesus Kristus bragte. Denne Tilstand vedblev indtil Martin Luther tog et Skridt i modsat Retning i Maret 1530. Det var et Skridt tilbage henimod den Lære og Tro, Jesus bragte, et Skridt nærmere Frelseren, et Skridt Sandheden imøde, et godt Skridt, et bestemt Skridt fra Pantroens mørke Magt; fra det Onde og til det Gode; den rigtige Vej at gaa. Skønt det var et Skridt paa ren rette Vej, var der flere at tage før de naaede tilbage igen til den rette Tro og Lære. Martin Luthers Reformation bragte Retfærdiggørelsen ved Troen, men i Maret 1729 tog Wesley Brødrene i England et Skridt til og bragte ogsaa Helliggørelsen. I det nittende Aarhundrede har der ogsaa været flere Helligheds Bæffelser, som har atter bragt os et Skridt nærmere den sande Lære og Tro, „som een Gang blev overgivet de hellige.“

Omkring ved Maret 1880 kom saa det sidste Skridt; det blev taget paa flere Steder samtidig; vi ved bestemt, det er det sidste Skridt; „for di vi er igen komne til det Punkt, hvor „de troendes Mængde har eet Hjerte og een Sjæl“ og er ogsaa i Besiddelse af den samme Kundskab, som de var denne Gang, som medførte denne Tilstand. Igen et Bevis: „Hvem iblandt alle Folk, som ham frygter og gør Retfærdighed, er ham behageligt.“ Saadan var det i Begyndelsen og, takket være Gud, saaledes bliver det igen prædikeret. Dette Skridt bringer os til Enhed i Troen paa Kristus Jesus; den oprindelige Tilstand i ham.

Her ved ser vi saa, at dersom vi tager et Skridt fra det Gode og til det Onde, er det et forkert Skridt; men om vi gaar fra det Onde til det Gode er det et Skridt Gud imøde og altsaa det rette, omend vore Forældre imod.

Til Slutning vil jeg sige med Salomo: „Den, som vandrer i Oprigtighed, vandrer frugtselig; men den, som gaar Krogeveje, bliver røbet“ (Ord. 10: 9). „Hvo, som vandrer oprigtigt, skal frelses; men hvo, som er forvendt og vandrer paa tvende Veje, skal falde paa een af dem.“ (Ord. 28: 18).

De i Sandhed stre er gerne de i Sandhed ndmng.

Gud kan frembringe store Resultater fra smaa Begyndelser.— Du kan tælle Qblerne paa et Træ, men du kan ikke tælle Træerne i et Qble. Du kan tælle Agern paa et Egetræ, men ikke Egetræerne i et Agern. Lad os derfor ikke foragte ringe Ting's Dage. Møffen der ikke vil slaa et, skal heller ikke slaa telv.
—Dr. Gulbut.

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1. 00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1. 25
Six Months......65

Abonenter indsendt fra Skandinavien:

Årlig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet maa indsendes i Postanvisning, Expressanvisning eller Bankbeskud; Primærter modtages for mindre Beløb. Vi er ikke ansvarlig for Kurant sendt i almindelige Breve.

Øvittering for Betaling af Bladet gives paa Adresjelappen, samt ved Brev eller Brevfort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den forrige Adresse faa vel som den nye angives.

Al Korrespondance maa adresseres til
Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Abonenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til
Nels Renbeck, Randrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Vi venter et velsignedt Lejrmøde her fra Juni 8—17. Alle vore Læsere indbydes paa det hjertligste.

Br. Sjalmar Hansson som har besøgt, os her siden den første Marts, rejste sidste Uge til Montevideo, Minn., hvor han venter at holde nogle Møder, og derefter rejse til Redfeild, S. Dak., for at tilbringe nogle Uger ude paa Landet.

Br. S. D. Sufag besøgte os sidste Uge. Han var her i Anledning af Forretningsanliggender. Han overvar Bønnemødet Onsdag Aften, og det var til stor Opmuntring for alle at faa høre ham forkynde Guds Ord til os igen. Han talte om Guds Arbejde og den store Trang til Arbejdere. Han opmuntrede dem, som søgte Herrens Råd til at være trofast og adlyde Gud.

I disse Tider gøres der Forsøg paa at forfætte Alderdoms Hjemmet lidt, idet der sæt-

tes nyt Tapet paa alle Gangene og Spisestuen. Dette vil give Hjemmet et mere friskt og rent Udseende. Arbejderne i Hjemmet sætter selv Tapetet paa, og paa denne Maade formindskes Udgifterne meget.

Br. L. J. Brewster aflagde os ogsaa et Besøg sidste Uge. Da Br. Brewster har tilbragt fem Aar i Arbejdet her som Bestyrer for Alderdoms Hjemmet er han meget interesseret i Arbejdet. Han har i længere Tid ikke været rask og har lidt meget; han blev salvet med Olie i Bønnemødet sidste Uge, og han ønsker at sætte sin Tro og Tillid til Herren, og vil sætte Pris paa Guds Børns forenede Bønner for hans Helbredelse.

Vi har endnu ikke hørt fra nogen Broder, som tænker paa at komme og hjælpe os med det udbendige Arbejde ved Hjemmet. Lad os høre fra nogen, som tænker paa at komme.

Hidnesbyrd.

Norquay, Sask., Canada.

Jeg er glad, at jeg faa hilse Bladets Læsere i Jesu dhrebare Navn, som har helt frelst mig og renset mig, ja ikke dette alene men har helbredet mit Legeme mange Gange. I mange Prøvelser har han ogsaa været min Trøst og staaet mig bi. „Jeg vil glæde mig i Herren, min Sjæl skal fryde sig i min Gud; thi han isørte mig Frelsens Klædebon, han klædte mig med Retfærdighedens Kappe.“

Vi læser ogsaa: „Råd paa mig paa Nødens Dag saa skal jeg udfri dig, og du skal ære mig.“ Ja pris sige Gud! jeg er en af dem, som har kaldt paa Gud, og han har udfriet mig, og nu vil jeg prise ham, han er værd at prise ja, I Sandhed vil jeg prise min Frelser og min Læge. Han har helbredet mit Legeme fra forskellige Sygdomme; han er een, som kan være nær i alle Tider, naar som helst vi bliver syge og trænger til hans Hjælp, kan vi paakalde ham, thi hans Ord siger: „Herrens Nærvær er vendte tid de retfærdige, og hans Øren til deres Raab.“

Naar jeg hører, at Folk saa snart som de bliver syge, henter Lægen, kommer det ofte til mig, at det er underligt at ikke Lægen af Mafaret

Bliver mere talt om og skrevet om, som den bedste af alle Læger. Jesus har samme Magt nu som da han var herude paa Jorden, thi han hufes over Folket og har Medfølelse for dem, naar de lider. Maaske nogen vil sige, at de, som bliver bedet for, dør ogsaa undertiden, men det er jo os alle bestikket at dø engang. Det er ogsaa velsignet at dø med Troen paa Frelseren, saa kan vi med Glæde flytte til bort himmelske Hjem og for evigt møttes i hans Ansigtss Beskuelse. „Min Sjæl! Lov Herren, og alt det, som i mig er, lov hans hellige Navn. Min Sjæl! Lov Herren og glem ikke alle hans Velsgerninger, han som forlader dig alle dine Misgerninger; ham, som læger alle dine Sygdomme.“

Mrs. Theodor B. Hansen.

Min Helbredelse.

Tiltrøds for alle Satans Anslag, der kan komme fra hvilket som helst Hold det være vil, enten det nu er fra Præster, Prædikanter eller Doktorer, saa skal dette staa fast, at den 17de Januar 1915 var jeg daarligere, hvad angaar Lammheden og Blindheden, end jeg havde været paa mange Aar. Min Ryg, efter Doktorens Indberetning til Rigsforsikringsanstalten var, at den var skadet paa to Steder,—og det var Sandhed—og at Faldet havde forårsaget, at Benet i Ryggen var splintret, saa at en Bensplint laa og trykkede paa Rygmarven og forvoldte Lammelse og Blindheden. At jeg blev værre Dag for Dag, det vil Doktoren medgive, idet jeg for alle mine Læger har været „et Under,“ da de nok havde ventet at saa skrive min Dødsattest og faaet mig bort fra de levendes Land. At jeg ikke er blevet bedre i de sidste Aar, men stadig værre, det er Sandhed. At Gud i Kraft af den Helligaand gjorde „et Under“ med min Krop den 17de Januar, det er en evig Sandhed!

Og har Guds Naade været stor mod os siden, saa vi fra den Tid indtil i Dag har stadig været paa Farten, idet vi har rejst rundt i Norge, Sverige og Danmark og afholdt fra et til fem Møder om Dagen og talt for Tusinder af Mennesker, ligesom Lokalerne har været overfyldt og Skarer gaar hjem uden at komme til Møderne, selv om de har kommet optil et par Ti-

mer før Mødets Begyndelse. Vældige Skarer af Sjæle er kommet til Troen paa Guds Søn, ligesom mange syge er i Sandhed blevet helbredede ved Guds Ord efter Skrifterne: „Han sendte sit Ord og helbredede dem“ (Sal. 101: 2). Naar en vil tænke efter det menneskelige saa vil man drage den Slutning, det er umuligt efter 12 Aar liggende i en og samme Stillning, pludselig da at komme op og gaa. Et Menneske som kanhænde ligger en 4 a 5 Uger, naar det kommer op er det gerne som en drukkent, hvad vil det da sige efter 12 Aar? Vel, Gud har helbredet mig, og hans Kraftfulde blev ikke udtømt den 17de Januar, den har haft Kraft nok til mig fra den Dag til i Dag, baaer for Kroppen og Sjælen og hans Evangelium fylder mit Hjerte. Halleluja! O, hvilken Gæde, som fylder min Sjæl! Tolv lange Aar, lam og blind, kontrolleret af Læger Nat og Dag, og nu? Ja, halleluja! nu kan jeg selv skrive, læse, springe og gaa. Være være Gud og Lammets. Halleluja! Alle de Blade, som tror paa, at Jesus Kristus er igaar og i Dag den samme, og som tror at Gud kan gøre Undere, bedes optage dette i bladet som en Hilsning fra „Sandheden i Evangeliet.“ Han er i Gaar og i Dag den samme (Heb. 13: 8; Luf. 10: 8—9; Joh. 9; Joh. 11; Joh. 14: 11—14; Mark. 16: 15—20; Sak. 5). Alle Blade, som tror paa Evangeliet (Es. 53), bedes give Plads for dette Stykke til Glæde for de troende Brødre og Søstre rundt om i Verden. Jeg er ved Guds Naade frisk og stærk og min Helbredelse er et evigt Faktum, som alene Jesus skal have Eren for; thi ingen fremmed Gud var med ham. Halleluja!

O Jesus Inffelig og glad, prisende Guds godhed blandt menneskenes Børn, leder jeg i Blodet ved Naaden.

L. Monjen,

Hvilehjemmet, Obengaten 42, B.,
Stockholm, Sverige.

Adr: Natmissionen, Stavanger Norge.

(Denne Afklip blev tilsendt os af een af vore Læsere, som bad os optage det i Basunen. Af dette kan vi se at „Jesus, Kristus er i Gaar og i Dag den samme, ja, til evig Tid.“ Dette burde opmuntre vor Tro, idet vi ser hvorledes Gud staar rede til at hjælpe dem, som paa kalder ham i Tro. Red.)

Guds Rige.

Af Chris Holte.

„Thi Guds Rige bestaar ikke i Ord, men i Kraft“ (1 Kor. 4: 20).

Mange Menneſker i vore Dage ſiger: „Ja, vi har Guds Ord iblandt os og det er alt, hvad vi kan ſaa paa denne Side af Døden og Graven.“ De forſøger ſaaledes at trøſte ſig med, at de er beredte for Himmelen. Men vor Tæſt ſiger, at Guds Rige ikke beſtaar i Ord men i Kraft. Jeſus ſagde ogſaa: „Alſe heller vil man ſige: Se her, eller: Se der er det; thi Guds Rige er inden i eder,“ og beſtaar i Retfærdighed og Fred og Glæde i den Hellig Mand. Alſaa Kraft til at leve et retfærdigt Liv.

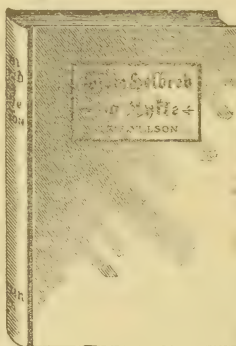
Naar vi ſkal være oprigtig ſaa er der vel næppe nogen, ſom tror, at alle, ſom har Ordet iblandt dem er Kriſtne, enten de har Ordet iblandt ſig ſom en Forſamling eller i deres Hjem. Jeg ved ikke den Dag, ſom jeg ikke havde Guds Ord med mig, men alligevel var jeg ikke retfærdiggjort for Gud, men tvært imod paadrog jeg mig ligeſaa ſtor Skyld, ſom om jeg ikke havde haft Guds Ord. Thi Skriften ſiger: „Men den Tjener, ſom har kendt ſin Herres Vilje (eller kunde lære det at kende) og ikke har truſſet Forberedelser eller handlet efter hans Vilje, ſkal have mange Søg, men den, ſom ikke har kendt den og har gjort, hvad der er Søg værd, ſkal have ſaa Søg.“

Alſaa det vil ikke hjælpe mig, om jeg gaar i Kirke hver Søndag og til Bønnemøder en to tre Gange om Ugen. Jeg kan enddog være Prædikant eller Evangelijſt eller Redaktør for et religiøſt Blad, mit Bogſkab kan være fyldt med religiøſe Bøger, og mit Bord dækket med religiøſe Blade og Bibler, jeg kan enddog have læſt Bibelen igennem ſaa, at den bliver opſlidt, men derſom jeg ikke er kommen did, hvor jeg har Kriſtus i mig det Herlighedens Haab, ſom er Guds Riges Kraft, da er jeg endnu udenfor Guds Rige. Jeſus ſiger: „I ransager Skrifterne, fordi I mene i dem at have evigt Liv; og det er dem, ſom vidne om mig. Og I ville ikke komme til mig, for at I kunne have Liv.“ „Hvad ſkal da Skriften,“ ſiger nogen; juſt ſom Jeſus ſiger, den ſkal vidne om ham. „Dette er ſkrevet for at I ſkulde tro, at Jeſus er Kriſtus, Guds Søn og for at I naar I tror ſkulde have Livet i hans Navn.“ Ligeſom Vejen eller Ga-

den leder til Vennens Hus, ſaa leder Skriften os til Jeſus. Derſom vi ikke er kommen ind i Jeſus ved en levende Tro, ſaa er vi endnu paa Vejen eller Gaden. Jeſus ſiger han er Døren og hvo, ſom kommer ind ved ham ſkal blive evigt. Naar vi forbliver i Kriſtus, da er vi indenfor Døren og er i Guds Rige og Guds Rige i os. Lad os derfor gribe det evige Liv, ſom er ved Troen paa Kriſtus alene.

Hjem, Helbred og Lykke.

Af Thomas Nelson.

Denne paalidelige Bog er en Vejleder til et lykkeligt, ægtefabeligt Liv. Den indeholder gode Raad der vil forøge Glæden og Tilfredsheden i ethvert Hjem. Forfatteren ſkriver med en prisværdig Begejstring, der vækker en Interesſe i det herlige Hjem.

Hvem der bør læse den.

Mand og Huſtruer, unge Mand og unge Kvinder ſom agter at gifte ſig, ſkulde ikke undlade at læse denne Bog; dens Indhold er grunder paa Bibelen's Principper. 459 Sider.

Pris: Skirtingsbind \$1.00.

Evangelii Basun Pub. Co.

St. Paul Park, Minn.

En religiøs Ordvekſling.

Af C. C. Orr.

Denne Bog er frever i Form af en Samtale mellem en Mand og hans Huſtru; den er meget hændende og vil holde Læserens Interesſe. Der er mange Forklaringer over vigtige Skriftsteder, og mange Indvendinger angaaende Sandheden er beſvaret.

Hr. Wiese, ſom i forrige Aar havde bekendt ſig for at være en Kriſten, opgiver ſin tomme Befendelse gennem Indflydelsen af hans Huſtrus gudhengivne Liv og bliver frelst. Resultatet er et lykkeligt Hjem. 92 Sider.

Pris: Papiromſlag : : : 10¢

Søndagsskolen.

Lektie 4.

April 22, 1917.

Jesús salves i Bethania.

Joh. 12: 1—11.

Gysdentekst: Hun gjorde hvad hun kunde.
Mærk. 14: 8.

1. Seks Dage før Paaske kom Jesus nu til Bethania, hvor Lazarus boede, han, som Jesus havde oprejst fra de døde.

2. Der gjorde de da et Aftensmaaltid for ham, og Martha vartede op; men Lazarus var en af dem, som sad til Bords med ham.

3. Da tog Maria et Pund af ægte, saare kostbar Nardusjelve og salvede Jesu Fødder og tørrede hans Fødder med sit Haar; og Guset blev fuldt af Salvens Duff.

4. Da siger en af hans Disciple, Judas, Simons Søn, Iskariot, han, som siden forraadte ham:

5. „Svorfors blev denne Salve ikke solgt for tre Hundrede Denarer og givet til fattige?“

6. Men dette sagde han, ikke fordi han brød sig om de fattige, men fordi han var en Tyv og havde Pungen og bar, hvad der blev lagt deri.

7. Da sagde Jesus: „Lad hende med Fred. Hun har jo bevaret den til min Begravelsesdag!“

8. De fattige have I jo altid hos eder; men mig have I ikke altid.“

9. En stor Skare af Jøderne fik nu at vide, at han var der; og de kom ikke for Jesu Skioalene, men ogsaa for at se Lazarus, hvem han havde oprejst fra de døde.

10. Men Høffestepresterne raadsløg om ogsaa at slaa Lazarus ihjel;

11. thi for hans Skuld gik mange af Jøderne hen og troede paa Jesus.

Som Liden nærmede sig for Jødernes Paaske vendte Jesus sit Ansigt mod Jerusalem, i det han vidste, at dette vilde være hans sidste Rejse til denne Stad. Hans Disciple var ogsaa med ham, men paa denne Tid var de tung om Hjertet, idet de vidste den Sorg som var dem i Vente. Hvor ofte havde ikke deres Meester talt til dem om Snadom og Død! De kendte ogsaa til Jødernes Had.

Men der var nogen i Judæa som elskede ham.

I Bethania i Nærheden af Jerusalem boede nogle af Jesu Venner. Til dem gik Jesus først. De tog imod ham med Glæde. I hans Hære beredte de et Maaltid, og Lazarus—han, som Jesus elskede, sad til Bords med ham. Martha var ogsaa der, for at opvarte. Hvor lig hende! Og Maria—ja hun var der ogsaa, paa sin sædvanlig Plads ved Jesu Fødder. Hun vidste, at hun burde ikke forstyrre Maaltidet, men hun ønskede saa meget at berøse hendes Mærlighed til den, som havde oprejst hendes Broder. Hun hentede en Kasse med Nardusjelve og salvede Jesu Fødder. Nogle af Disciple kritiserede hende, men Jesus vendte sig og sagde: „Lad hende med Fred, hun har jo bevaret den til min Begravelsesdag!“ Menlighed er det ene i Mennesket som Gud aldrig glemmer.

Kærligheds Udbylt.— Kærlighed vil finde Udtryk, og vi vil ikke nægte et Udbylt paa en eller anden Maade gennem hullet den kan udstrømme sig. Guds Kærlighed til Mennesket blev bekræftet ved at give sin Søn: Kristus Kærlighed blev bekræftet ved, at han gav sig selv for Menneskeheden; og vi, som er blevet forløst gennem denne Kærlighed søger Lejlighed til at bevise, at vi elsker Gud fordi han „først elskede os“. Hvorledes kan vi gøre dette? Ved at give vort bedste til ham. Det bedste, vi har er ikke for godt; det er kun et lille Offer sammenlignet med den Gæld vi skylder Herren. Men han ser ikke paa det saaledes. I Stedet for, tager han de ringe Gaver vi byder ham, og freder dem med en herlig Betænkning. „Marias Gave af Nardusjelve blev rust i Ord hun aldrig havde ventet at høre, og hendes Betænkning var langt større end hun nogensinde havde haabet.“

Et gerriat Hjerte.— Gerriathed vil aabenbare sig ligesaa vel som Kærlighed. Det søger man at gøre Paaske af at være meget interesseret i andre; men det kan ikke bedrøge Guds almenhed. Jo, heller ikke kan det bedrøge Menneskets Dje lange. For et Maaltid vil den gerriate Mand lægge sin Højtidelighed; for nogle Penges vil han nedstrømme den helligste Ting paa Jorden. Judas Iskariot vilde gerne have haft de Penge, som Maria havde brugt for at købe denne Nardusjelve.

Ved et Tilfælde sagde Jesus: „Der til og vogter eder for Gavesygge; thi ingens Liv beror paa, hvad han ejer, selv om han har Evangelium.

De gerrige er aldrig tilfreds; intet kan tilfredsstille deres Arav. En gammel Mand gjorde engang en Dreng dette Spørgsmaal: „Hvornaar er en gerrig Mand rig nok?“ „Naar han har et tusind Pund,“ svarede Drengen. „Nej,“ svarede Manden; „ud tager Jesl,“ „To tusinde,“ sagde Drengen. „Nej,“ sagde Manden. „Tyve tusinde,“ syntes Drengen var en megen stor Sum. Men Svaret var igen „Nej.“ „Et hundrede tusinde,“ sagde Drengen i Fortvivlelse. „Nej,“ lød svaret igen, „ikke før han har lidt mere end han har, og det bliver aldrig.“

At lide med Kristus.— Den hjjisse Mand krymper sig for Smerte. Han er forsigtig, at han ikke udsætter sig for mere Lidelse og Smerte end han kan hjælpe. Derfor een af de stærkeste Bevis paa hans Kærlighed, er hans Villighed at lide for den, som han elsker.

Jesus sagde: „En Discipel er ikke over sin Mester.“ „Har de forfulgt mig, ville de ogsaa forfølge eder.“ Hans tro Efterfølgere forstaaer Betydningen af disse Ord. De ved hvad det betyder at blive kritisert, at møde uærlig Modstand, „blive forfulgt for Retfærdigheds Skyld.“

Men alle, som virkelig elsker ham er villig at lide med ham, „enddog til Døden.“

De, som nyder Raadens dybeste Betsignelser, maa ofte smage de haardeste Lidelser. Paa Lazarus blev udført den største Mirakel; men han blev Jødernes Had vendt ligesaa meget som imod Jesus. Men tænker I ikke, at det var en Gæde for Lazarus at have Del i samme Foragt, som de nærede for Jesus? Paa samme Maade burde vi glæde os i Dag, naar vi lider for Jesu Skyld, naar vi tænker paa at gennem os kan Jesus blive forherliget.

Spørgsmaal: 1. Hvorfor havde Jesus været borte fra Jerusalem, i den korte Tid mellem denne Fekkie og vor sidste Fekkie? 2. Hvem var med ham paa hans sidste Rejse til Judæa? 3. I hvis Hjem blev de indbudt at spise? 4. Nævn een fremragende Person, som spiste sammen med ham. 5. Hvilkken Fjende spiste sammen med ham? 6. Hvorledes ved vi, at han var en Fjende? 7. Hvorledes bevisste Maria sin Kærlighed for Jesus? 8. Fortæl om hvad Maria gjorde som blev dømt saa haardt. 9. Hvad Slags Tjeneste er antagelig for Gud?

De Unges Afdeling.

Slaveri.

Af J. R. Weaver.

I gamle Tider maatte Galejsslaverne, som var fæstet til deres Sæder med Lænker, udholde grusom Piskning og Sudstrykning, saalænge som de levede. En skræffelig Skæbne siger I, og saa var det ogsaa. Men ikke mindre grusom er den Trældom, som Tusinder af vore egne Landsmænd ligger under for, til Trods for saa megen Oplysning og Civilisation vi gør Fordring paa at være i Besiddelse af.

Dersom I vil ikke tro mig, lad os saa tage en liden Spadsertur paa Gaderne af een af vore smukke Byer. Se det umiskendelig Tegns paa Slaveri til det skræffelig Uhyre, Spirituøs, som ses paa mange af de Forbigaaendes Ansigter. Se den gamle Mand, som læner sig mod Bygtepælen. Se hvor krumrygget han er, se hans værfbrudne Hænder, hans opsvulmede Ansigt, og, som vi nærmer ham, ser vi det sløve Udtryk

i hans rindende Øjne, alt dette taler om en Drankers Slaveri.

Dyt til hans Historie. Han var engang ren og uskyldig, en Faders Stolthed en Moders Glæde. Han var en fløgtig Dreng i Skolen; var venlig og tiltalende, en Indling blandt sine Kammerater; hans Udfigter for Livet kunde ikke være andet end lyse. Men af! det giftige, lokkende Bæger. Først drak han for Selskabs Skyld, kun for at tilfredsstille sine Kammerater, men senere drak han fordi han syntes om det. Han lo ved Tanken om, at han nogeninde skulde blive en Slave. Det var godt nok for svage, viljeløse Mennesker at vogte sig lidt. Han agtede ikke paa hans Samvittighedsnag, eller hans gamle Moders Taarer. Han var en Mand, og vilde ikke behandles som et Barn. Og saaledes gif han til sin Skæbne, egensindig, daaragtig og med en jevlagtig Vedømmelse af denne Banes skræffelige Magt, som lig en Snare slog sine skammede Arme fastere og fastere om-

fring ham, indtil han, før han anede det, var fuldstændig i dens Vold.

Ku staar han der for os, hvor er den Viljestyrke han skrydede om? Al! han har ingen Vilje længere. Han er ganske og aldeles i en grusom og tyrannisk Magts Vold. Hvor er de høje Moraler som tidligere ledte ham til at leve et rent og mandigt Liv? Tabt, for aldrig mere at genvindes, ikke Spor er igen. Han er som et Dyr, og en blevet slæbt længere og længere ned af hans Videnstaber. Han er heller ikke ligegyldig over sin Tilstand. Der er Tider, naar han føler Afsty fra Livet, han lever, og ogsaa for sig selv. Al! hvilken Anger han viler i disse Tider. Det er kun eet Eksempel paa de Tusinder, som vandrer samme Vej, som bringer Fornedrelse, Skam, og Fattigdom over deres Familjer, og Smerte til dem, som var deres Venner i tidligere Dage. Og denne skrækkelige Spiritus er ansvarlig.

Ganske vist arbejdes der imod den, men endnu holder den fast mange Pladser, og den vilde, om det var muligt, sammen med sine Broder-taster træde ned i Samselighedens og Skammens Mudder, selve Moralen af vort Land. Den vilde ødelægge de bedste og ædleste i vort Land; og paa en saa listig Maade arbejder den, at Folk styrter ind i dens Favn uden at de aner det, og synker ned i uundgaaelig Ruin og Fortvivlelse.

Skal vi staa ligegyldigt og se paa, at denne affyrlige Magt virker en saadan ødelæggelse, uden at vi figer et eneste Ord. Som unge Mænd og Kvinder, skulder vi os selv, Mennefsheeden, og vor Gud, at vi rejser os op imod det. Som Borgere kan vi opløste vor Røster imod den; som Medlemmer af Samsundet kan vi bruge vor Indflydelse derimod; som Medlemmer af en Husstand, kan vi gøre Hjemmet saa tiltrækkende, at disse Ting vil ikke løkke; som Individer kan vi holde os fra Spiritus i nogensomhelst Form; og som Kristne kan vi hjælpe dem, som er blevet Slaver, ved at udpege for dem, Guds Lam, som bærer Verdens Synd, og som har Magt til at bryde ethvert Baand af denne skrækkelige Vane.

—Dersom Synderen ikke staar Guds Dragelse imod, vil han blive draget til Jesus.

Hvad er Aandelighed, og hvorledes aabenbares den?

Tanker samlet fra et Ungdomsmøde i St. Paul Park.

Vi maa først komme i Besiddelse af aandeligt Liv, før Aandelighed kan aabenbares i vort Liv.

Dersom vi er aandelige, vil det aabenbares i vore Tanker de vil være om aandelige Ting, vi vil udøve en aandelig Indflydelse.

Dersom vi lever i nær Samfund med Gud —vi taler til ham og han taler til os,—vil vi blive mere lig Gud, jo mere vi bliver lig Gud, desto mere aandelig vil vi være, thi Aandelighed er en Genspejling af Gud i vort Liv.

Det, som vi ser i andre, som drager vort Sind og vore Tanker til Gud er Aandelighed.

Aandelighed aabenbares ved, at vi er fuldt overgivet til at gøre Guds Vilje.

En Maade at aabenbare Aandelighed paa, er ved at være i Arbejde for Herren. Jesus sagde, at han maatte være i sin Faders Vering.

Dersom vi tjener Gud af hele vort Hjerte vil vi være aandelige.

Den bedste Maade at aabenbare Aandelighed paa er ved vore Liv.

I Gal. 5: 22 tales der om Mandens Frugter. Ordet Frugt bruges her som et Forbillede og betyder Aandelighed. Dersom vi er aandelige vil disse Frugter aabenbares i vore Liv.

Vi maa lyde Mandens Stemme for at være aandelige.

Et Menneffe, som er aandelig, vil have en Himmelsk Karakter.

Aandelighed sthres af den indvendig Strøm, som kommer fra Gud.

Aandelighed kan ikke maales ved, hvad andre tænker om os.

Aandelighed aabenbares i Nærighed og en god Følelse overfor andre.

Vi skulde ikke maale andres Aandelighed ved et vist Punkt, men se paa deres Liv i det hele thi aandelige Menneffer kan have menneskelige Svagheder.

Hvis du ikke væbner dig selv med Taalmodighedens Skjold paa enhver Side, vil du snart blive faaret. Bered dig ikke paa megen Svile, men paa stor Taalmodighed—den faar du brug for.

Har Tids Begivenheder.

Indskrænkning og Egtteskab.

Et Lovforslag med følgende Punkter, vil, i en nær Fremtid, blive indført til Minnesotas Lovgivende Magt for Drøftelse:

„Tuberculositis og andre Sygdomme som Mar-
sag til at Egtteskab burde forhindres.“

„Besættelse af Almue for „Mar-
riage Licences“ 10 Dage førend de kan bevilges.“

„At Fædre af nægte Børn holdes ansvarlig
for Børnens Opdragelse.“

„At give nægte Børn samme Privilegier og
Ret som egne Børn.“

Såvidt at der bør lægges Vaand paa Gif-
termaal af Mennesker, der lider af Tubercu-
lositis og andre farlige Sygdomme, vil Fremti-
den tilkomme. Dette frembringer Tanken,
at mange Mennesker vil indvende, at saadanne
Love er en Overtrædelse af Menneskets Ret og
Frihed, og at enhver burde have sin egen Vej,
naar det kommer til Egtteskab. Men naar man
betragter de sorgelige Følger der gerne viser
sig paa deres Afkom, og især naar saadanne
som har en Tilbøjelighed til at være idiotisk
indgaar i Egtteskab, kan man ikke nægte at den
uopdragne Tilkom til disse Forhold er ikke
urimelige. Tiden vil nok komme da Love om
Egteskab vil blive almindelig. At ovennævnte
Bekendtgørelse er for Menneskeslægstens Forbedring,
baade i legemlig og aandelig Forstand, er en
Kendsgerning.

Naar Mennesken vaagner op.

Russlands Opvækkelse og Keiserens Afstaaelse,
er blot et Eksempel paa de uventede og mær-
kelige Omvæltninger, der kan finde Sted i de
sociale Forhold og regerende Magter af en
Nation, naar den almindelige Befolkning vaag-
ner op og faar se sine Privilegier som Borgere
og Mennesker. Den russiske Befolkning har
i flere Aarshundreder maatte lide under en tryk-
kende Kæde, og umenneskelig Regeringsmagt,
under Familienavnet Romanoff. Mord, Un-
dertrykkelse, Landsforvisning for de mindste Mar-
sager, har næsten bestandig karakteriseret den-
ne Familjes Herredømme. Landet har længe
været plaget af gribende Revolution, og en
dyb Misfærdighed og Uro har været kendbar.

Sidindtil har Regeringen formaaet, paa en grov
og umenneskelig Maade at holde Folkemængden i
Løkke. Men nu er denne tyranniske Magt fal-
den, man haaber for aldrig mere at rejse sig.
Det siges, at det var Middelflassen der fuldbendte
dens Fald. Vi tror at disse ny Forhold vil
aabne Vejen for uforhindret Missionaerarbejde
i Rusland. Den russiske Befolkning tranger
til den Opmuntring, Hvile, og Fred, som Jesus
alene kan give. Og dersom vi ikke tager Jesu,
vil Kristens Afslutning tilvejebringe en guld-
fuld Mulighed for Evangeliets Udbredelse i Rus-
land.

Børnelammelse.

Saa en Skrivelse af Udgiveren af „Physical
Culture Magazine“ har vi følgende Citat:

„Sommeren har vi snart for os. Lad os
bide paa bøjede Knæer, at naar det varme Vejr
kommer, at ikke ethvert Anfald af Maveonde,
Galdsøge, o. s. v., bliver benævnt Børnelam-
melse.“

„Så, at ikke eet af hver snart Million af
de Børn, der regelmæssigt bøjede de offentlige
Vægepladser i New York i Sommeren af
Aaret 1916 blev angrebet af Børnelammelse

„Alte eet! Forstaar du det?“

„Giv dit Barn Plads og Tid til at lege i.
Lad ham lege udenfor. Lad ham høre og
lege af hele sit Hjertes Lust. Giv ham ikke for
mogen Mad. Lad ham gaa foruden Mad mel-
lem Maaltiderne. Giv ham sundt og simpelt
Føde.“

„Dersom disse simple Regler bliver efterfulgt,
vil der ikke vise sig Sygdomstegn af Børnelam-
melse, eller af nogen anden Sygdom.“

„Børnesygdomme har for det meste deres
Oprindelse i urene Vandringsbøger—formaa-
et af Umaadelighed af Fødemidler, og en Man-
gel paa Røstmælk.“

Svar megen Vagt man tør lægge paa Re-
daktørens Udtalelser overlader vi til Læseren
selv at bedømme. Det er en Kendsgerning, at
Børnelammelse har ofte angrebet Børn, der le-
ver paa Landet—Børn, der faar godt og sundt
Føde, og som faar en Overflod af Røstmælk.
Men vi vil indrømme, at det er for det
meste i Byerne at saadanne Sygdomme raser,
og ovennævnte Skrivelse burde give Folk, der
lever i Byerne noget at tænke paa.

Evangelii Basun

Sandhed

Renhed

Missionsnummer.

17de Aarg.

Tuesday, den 11te April, 1917.

Nummer 15.

Herrens Redladenhed.

Du store, du stærke, du vældige Gud,
Som styrer saa mægtigen alt ved dit Bud,
Du Verdner opholder, du Verdner har skabt,
Og dog vil du føde et Jaar, som er tabt.

Du mægtige Drot i Alfskabningens Land,
Selv Himlenes Himle ej rumme dig kan,
Din Trone er der og din Skammel vor Jord,
Og dog i et sønderknust Hjerter du bor.

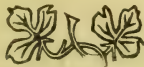
O Herre, din Gæde, din Lov og din Pris
I Himlen udflygges paa Englenes Vis,
De synger, de jubler den Himmeldag lang,
Og dog vil du lytte til Menneftets Sang.

Saa vil jeg da frejdig fra Dag og til Dag
Dig synge til Pris, stønt min Røst kun er svag;
Jeg ved, gjennem Jublen fra Verdnernes Bøn
Vil svageste Suk dog skal naa dig i Løn.

A. G.

"Hellig-
ge Dem i
Sandhe-
den; dit
Ord er
Sand-
hed" (Joh.
17: 17).

"J er
alle rede
rene paa
Grund
af det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der" (Joh.
15: 3).

Evangelii Basun Publishing Company
St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Guds Kærlighed for en genstridig Verden.

Af E. E. Orr.

Alle de Verdener, som svæver i Luftens endeløse Hav, blev skabt af Gud. Beboerne paa denne Klode, paa hvilken vi lever, er i Genstridighed med deres Skaber, men Gud elsker endnu og forsøger at vinde denne syndige Verden tilbage til sig selv igen.

Hans Søn, som var ligestillet med ham i Herlighed, kom ned fra hans Trone til denne Verden af Synd og Tragedie og led for Menneskets Synder. Han var uden Synd, men han led paa Grund af andres Synder. Han elskede Verden med Faderens Kærlighed. Efter han led her paa Jorden opfor han til Faderen igen. De, som vil tro paa ham, finder Befrielse fra Synd og Genstridighed gennem hans Blod. Guds Kærlighed bliver udøst i deres Hjarter ved den Helligaand. Nu bliver de en Kanal gennem hvilken Guds Kærlighed flyder ud til Verden. Kristne elsker Menneskenes Sjæle med Guds Kærlighed.

Missionæren forlader sit Fødeland og alt, som han har kær, og rejser til et fjerntliggende Land for at forsøge at vinde fortabte og vildfærende Sjæle tilbage til Gud igen. Dersom han var kun i Besiddelse af menneskelig Kærlighed, vilde han blive tilbage hos dem han har kær, og som han er bundet til af naturlige Bånd. Men hans er en højere Kærlighed. Den er Guds Kærlighed. Han elsker, men denne Kærlighed er ikke hans egen. Dens Kilde er i Guds Hjerte.

Paa Siden af Vjerget er en stor Vandbeholder. Fra denne store Beholder løber Vandet gennem Rør ned til Byen, og der bruges Vandet til at lække Tørsten og vande de visnende Blomster.

Guds Kærlighed er som en stor Kærlighedsbeholder. Og de Kristne er de Kanaler gennem hvilken Guds Kærlighed flyder for at opfriske Menneskenes sugnende Hjarter. Vi er Guds bestemte Kanaler gennem hvilken hans Kærlighed skal flyde lig Dugen paa Sjælene som er ødelagte af Synden. Nu her er Punktet, kære Kristen Læser, som vi ønsker at bringe dig. Naar denne Kanal er klar vil denne Kærlighed naa til Verdens Ender. Guds Kærlighed for en syndig Verden er stærk nok til at sende den

sprudlende til Verdens Ender, dersom Kanalen er klar. Gartneren vander ikke kun de blomster, som er nærmest, men han vander hele Haven. Naar vi elsker kun de Sjæle paa en vis Plads, i en vis Stat eller Nation, er vore Hjarter ikke aabne saa vidt som de kan blive. Dersom vi vil aabne vore Hjarter vidt, vil Guds underfulde Kærlighed sprudle ud og falde paa de fjerne Der, og fjerntliggende Lande, som er indhyllet i hedensk Mørke.

Jeg ønsker ikke at irettesætte eder, men kun at opvække eder, naar jeg siger, at dersom ikke I er interesseret i Hedningelandene, og beder ikke for eller hjælper Missionærerne, som er rejst ud for at faa Sandhedens Sæd i Hedningernes Hjarter, er ikke eders Hjarter en vid aaben Kanal gennem hvilken Guds Kærlighed kan flyde. Vi ønsker ikke at standse Guds Kærligheds Strøm, lad os da aabne vore Hjarter paa vidt Gab. Dersom vi elsker dem, som sidder i hedensk Mørke og Missionæren, som er gaaet for at fortælle dem om Jesus, vil vi ofte gaa ind i vort Lønkammer og bede for dem, og vi vil ogsaa forsøge at tjene noget hvormed vi kan hjælpe dem.

Guds Kærlighed vil bevæge os til at arbejde og give. Dersom Kærlighed for Missionsagen brænder ikke klart i dit Bryst, lad mig da formane dig til at komme nærmere Gud. Dersom du vil, at Himmelen skal være, alt den kan være for dig; dersom du ønsker at have mange Skatter der, se til at din Kærlighed ikke naar kun til Himmelen men ogsaa til Verdens Ender. Gått paa, at der er to Kærligheds Beje, som udgaar fra Hjertet; den ene udgaar til Gud, og den anden til vore Medmennesker. Dersom den ene naar Gud, vil den anden ogsaa naa Verdens Ende.

Maa Gud hjælpe os at elske hans Sag her paa Jorden, og udbrede den til Verdens Ender.

En Verdensreligion.

Af E. M. Nichols-Kon.

Det anerkendes næsten overalt nu, at fiden-der er en universel Gud, maa der ogsaa være en Verdensreligion, som vil passe for alle Klasser af Mennesker, og alle Verdens Nationer. Hos civiliserede Mennesker gøres der et stort

Forføg paa at danne en Verdensreligion ved at studere de forskellige Religioner, og saa vælge den agtværdigste Del af alle Trosbekendelser, og paa den Maade danne en Sammensætning af det hele, i hvilken alle de forskellige Religioner vil have Del. Et saadant Forføg finder man blandt mange af Indiens Folk. Men de udbælger deres Tanker og Ideer fra andre Religioner. Disse Menneſker synes at være nærmere Jesu Kristi Rige end mange andre, men de kan næsten ikke bindeſe til Kristus.

Engen vil nægte, at der findes nogen Sandhed i alle Religioner; men at der eksisterer lidt Sandhed i viſſe Religioner beviſer kun at denne Religion er ikke Legemliggørelſen af Guds fulde Åabenbarelse, med Henſyn til ham ſelv, ſaavidt ſom det er nødvendigt for Menneſkets Frelſe, og det retfærdiggør os ikke i at opholde denne Religion, ſom tilſtrækkelig for Menneſkehedens Frelſe.

Menneſket kan forſøge at danne ſin egen Religion, men denne Religion vil ikke være paſſende for hele Menneſkeſlægten. Umuligheden af et ſaadant Forføg fra Menneſkets Side, at ſkabe en Religion, ſom vil møde Behovene af det menneſkelige Hjerte, er meget tydelige, naar vi kommer i Hu, hvor begrænſet vort Sind er, og hvor udhytlig det er til at ſe dets egne Behov. Vi behøver et større Hjs end hvad vi har paa Grund af vore Forſtandsevner og ufuldkommen Sagttagelſer. Og dette Hjs maa komme fra Himmelen. Ligeſom Menneſket har tabt ſin ſande Kendskab til ſin Skaber gennem Synden, maa Gud ſelv have en Religion for Menneſket. Thi Gud ſelv kender vore virkelige Behov, hvilke vi ofte ikke kender ſelv; og han alene kan ſkabe en Religion, ſom vil tilfredſtille Menneſkehjertets Krav efter noget, det ikke ſelv kan fatte. Derfor er den univerſalle Religion, den Religion, ſom kommer fra Gud. Og vi maa ikke glemme at ſiden denne Religion er overnaturlige, eller en Åabenbarelse fra Gud, vil der være noget i dens Natur, ſom overgaar naturlig Forſtand, men ſom vi kan fatte med vore højere Sjælsevner.

At tale ligeſremt, Kriſtendom alene opfylder alle Betingelſer for en ſand Religion. Det er paa ſamme Tid en Religion af Forſtand, Tro og Erfaring; thi i dens Ophavsmand—Guds

Søn—„vor Guddommens hele Fylde legemlig,“ og „al Viſdom,“ og al „Åarlighed“; Kriſti Religion alene tilfredſtiller hvad Menneſket kræver af Gud og hvad Gud kræver af Menneſket; thi den er Guds Plan for Menneſkeheden. Den bringer til os Lyſet om, at Gud er vor Fader, og om Menneſkets Broderſkab. Derfor, naar vi tager imod Kriſti Religion, eller bliver frelſt gennem hans univerſalle Offer, idet han ofrede ſin egen Sjæl for Synd, lever vi ikke længere for os ſelv. Vi bliver da forlygt med vor Fader, for hvem vi lever, og med vore Medmenneſker til hvem vi ſtaar i Gæld. „Thi Kriſti Åarlighed tvinger os,“ idet vi har ſluttet ſaaledes: „En er død for alle, alſaa er alle døde; og han døde for alle, for at de levende ikke mere ſkulde leve for ſig ſelv, men for ham, ſom er død og oprejſt for dem“ (2 Kor. 5: 14, 15). Vi kan ikke virkelig nyde Frelſen uden at vi udtømmer os ſelv for andre. O, Guds Menighed, hør dette Løfte: „Og derſom du rækker til den hungrige, hvad din egen Sjæl har Lys til, og mætter en vanſmægtende Sjæl, da ſkal Lys op-rinde, og dit Mørke ſkal være ſom Middagen. Og Herren ſkal altid lede dig og mætte din Sjæl i de tørre Egne og ſtrøke dine Ben; og du ſkal blive ſom en vandrig Have og ſom et Rildbevæld, hvis Vand ikke ſlaar fejl. Og de, ſom nedſtamme fra dig, ſkulle bygge de Stæder, ſom er øde fra fordums Tider, du ſkal bebygge de Grundvolde, ſom har ligget fra Slægt til Slægt, og du ſkal kaldes det revnedeſe Til-murer, Rejenes Forbedrer, ſaa at man kan have Bolig“ (Eſ. 58: 10—12).

Hvad et Johanneſ-Evangelium udrettede.

Ped et Marked i Diſtriktet Dinogepur i Indien ſtod der i Maret 1897 en Miſſionær for at „købe den belejlige Tid“. De fleſte Markedsgæſter var Ågerdyrkere, der kom for at afſætte deres Produkter og gøre Indkøb og ſamtidig høre nyt og træffe ſammen med Bekendte. Men der kom ogſaa adſkillige „hellige Mænd,“ Bra-miner og Liggere. Miſſionæren ſang forſt en Sang og forkyndte derefter det gode Budſkab for en broget Skare af Tilhørere, der efterhaanden flokkedes om ham. Og da han sluttede, foreslog han de intereſſerede at købe en af hans Bøger, der vilde give dem nærmere Oplyſning

om den Herre og Mesters Liv og Ord, som han var en Discipel af.

Blandt Tilhørerne var en „hellig Mand,” som hed Prem Chand. Han ønskede at komme i Besiddelse af en Bog. En „hellig Mand” tør imidlertid ikke træde i nogen Slags personlig Berøring med en Kristen. Det ordnes da paa følgende Maade: den hellige Mand siger til Missionæren: „Kast Bogen paa Jorden,” og derefter holdt Missionæren et Tørklæde frem, i hvilket den hellige Mand kaster Betaalingen. Saaledes afgjordes da ogsaa Forretningen mellem Prem Chand og Missionæren. Den første fik et Johannes-Evangelium og den sidste sin Tiøre, den omtrentlige Pris for de enkelte Evangelier, som trykkes i Indindvis og salbendes ved saadanne Lejligheder.

Saa drog Prem Chand hjemad igen til Birbaljanji; og da han var kommet til Ro, gav man sig til at studere den nye Bog. Indholdet interesserede ham saa meget, at han syntes, han burde gøre sine Naboer delagtige i det gode. Og saa disse sølte sig i høj Grad tiltalt af denne mærkelige nye Fortælling, og saa samledes hele Landsbyen for at høre Johannes Evangelium forelæst. De enedes om at fortsætte hermed hver Søndag og Torsdag og blev ved saaledes gennem femten Aar. Prem Chand læste og forklarede efter sin bedste Evne, og der blev en Flok, som gav deres Hjerte hen til Sandheden.

Saa døde Prem Chand, men overgav forinden den nu temmelige medtagne Evangeliebog til sin Discipel Nawa Singh, for at han skulde fortsætte med at samle og undervise den lille Menighed. Nawa Singh, som var en ældre, graahaaret Mand, sølte sig ikke denne Opgave voksen, hvorfor han vilde se sig om efter Hjælp. De havde imidlertid gennem alle disse Aar ikke truffet paa nogen Kristen, indenfor deres Kredse, hvorfor han maatte søge videre omkring. Han besøgte i den Anledning forskellige Markeder, og til sidst traf han paa Pastor T. Watson fra Burneah, begærede Kristendaaben af ham og tog ham med hen til sine Rejsefælle hjemmefra. De lottede med Glæde til hans Vidnesbyrd om Frelseren og bad ham indtrængende om at besøge deres Landsby. Han kom ogsaa, ledsaget af en indjødt Prædikant, og blev tre Dage hos dem; og før han forlod dem, døb-

te han ni Mand. Senere kom han igen og var fem Dage hos dem, prædikede, underviste og døbte fem til. Endelig besøgte han dem tredje Gang i Maret 1913, og hele Nætter tilbragtes med at vejlede de fra Naboegnen sammenstrømmende Skarer, og Frugten heraf blev, at fjorten døbtes.

Mændene lagde et betydeligt Kendskab til Evangeliet for Dagen, skønt de altjaa udelukkende havde været henvist til Johannes Evangelium. De elskede Kristus og droges til ham. „Dette er i Sandhed den Vej, vi har søgt; vore Bønner og Spagelser har ikke fragt os Fred,” sagde en af dem.

Ogsaa Kvinderne ønskede Hjælp. Fem fremstillede sig til Daab, og der blev aaben Dør til tyve andre Huse.

Hvis Trængsel er „et Tegn, som de skal have, der drives af Guds Mand,” kom dette Tegn ikke til at fattes den lille Menighed, da det blev bitterligt for alle gennem den ydre Daabshandling at de vilde følge Mesteren. Trods dette har de imidlertid bevaret Frimodigheden og Glæden i Herren, og deres Tro er uroftet. De har været ivrige efter at skaffe sig ogsaa de andre Evangelieskrifter, ja hele Biblen, medens det første grundlæggende Johannes-Evangelium med Glæde blev overladt Missionæren, der har sendt det tilbage til Bibelselskabet, hvorfra det var udgaaet. Her opbevares det blandt andre Menodier som et Vidnesbyrd fra Herren om, at deres Arbejde med at sprede de hellige Skrifter paa Modersmaalet blandt Hedningerne ikke er forgæves.

Helte paa Missionsmarken.

Mellem Is og Sne.

I Maret 1851 sejlede en ung Engländer, John Gordon, med sin Hustru til Landene ved Hudson-Bugten som det engelske Kirke-Missions-selskabs Udsending. Den lange Tur over Atlanterhavet var tilbageslagt, uden at man havde set Spor af noget andet Skib. Man havde klaret Isbjergene i Hudson-Strædet og var ved at sejle ind i Bugten, da det viste sig, at Vinteren endnu herskede her. Som Missionæren selv skildrede det:

„Saa langt som Njet kan naa, er der Is—Is, og intet andet end Is. Skibet gaar langsom-

mere og langsommere, og tilsidst staar vi stille. Vi klatrer op i Mersjet—der er kun 33 at se til alle Sider. Der gaar een Dag, to Dage, tre, fire. Kulden er frygtelig; og vort Mod synker. Sømandene faar Lov til at gaa ud og spille Fodbold paa Isen, og Dag gaar efter Dag, henved tre Uger. Men saa begynder Isen at bevæge sig. Der dannes sig en Nabning i den, og Skibet er klart. Sejlen op, og fuld Fart paa! Det knager og brager i Isen, idet vi skærer igennem den, og snart er vi ude i aaben Sø. Ingen Fange kan forlade sit Fængsel med større Glæde, end vi forlader vort."

Naa Dage efter var Skibet ved Moose Fort i det sydvestlige Hjørne af Bugten; og dermed havde den unge Missionær naaet det Sted, hvor hans Hjem skulde være i 42 Aar.

Det var et uhyre Sogn, han skulde have Ansvaret med, 3—400 danske Mil langt og lige bredt. Her boede Indianere og Eskimoere med mange Wils Mellemrum. Om Sommeren kunde han naa dem i en Kano, lavet af Bark, om Vinteren paa Ski eller i en Slæde, trukket af Hunde. Og lige saa vanskeligt var det med Sprogene. De Indianere, der boede i Nærheden af Moose Fort, talte Kri-Sproget; men længere mod Nord paa begge Sider af Hudson-Bugten, levede der Eskimoer, hvis Sprog igen var et ganske andet.

Men dette var ikke nogen stor Hindring for Mr. Sorden, skønt han indrømmede, at Kri-Sproget var til at brække Kræbenene i Stykker paa. Men paa saa Maaneder havde han opsnappet saa mange Ord og vendinger, at han kunde prædike. Hans Sprog var vel ikke korrekt, men dog forstaaeligt. Og da han senere kom til andre Egne, gik det ham med Sprogene der paa samme Maade. Og han underviste Indianerne i at læse deres eget Sprog og trykkede selv Dele af Bibelen, som han havde oversat.

Hans Rejser var noget af det mest eventyrlige, der kunde tænkes. Gennem øde Landskaber, over Floder og Vandfald og gennem uhyre Skove uden Spor af Vej. Det kunde hændes, at han tilbagelagde 160 danske Mil uden at træffe paa Mennesker. Han traf ogsaa Folk, som ikke alene satte en Værd i at slaa andre ihjel, men som endog fortærede dem, naar ingen anden Føde var ved Haanden. Engang mødte han en Indianer, som i Løbet af den foregaaende Vinter

havde fortæret sine 6 Børn, det ene efter det andet, for at faa tilfiet sin Hunger.

Selv maatte han paa disse Rejser finde sig i at spise hvad som helst, som han sagde: „Jeg har spist hvide Bjørne og sorte Bjørne og vilde Katte; og i omtrent 10 Dage har jeg intet andet halet at spise end Bævere, og jeg var endda glad til, naar jeg kunde faa fat i dem."

Efter 20 Mars Virksomhed blev Mr. Sorden ved et Besøg i England indviet til Biskop over dette udstrakte Stigt; men det gjorde ingen Forskel i hans Arbejde; han fik ikke større Tanker om sig selv for det, og han var lige selv jernagtende i sin Ajer for at naa alle Sielene, selv i det fjerneste, koldeste Nord. Lad os i disse Dage ham paa nogle af hans Rejser.

Højt oppe paa Zhiiden af Hudson-Bugten er der en Egn, som kaldes Ungava, beboet af Eskimoer. Han elskede disse Folk højt; de var mere ivrige for at høre og lære end Indianerne. Sneen forvinder aldrig fuldstændig her. Om Sommeren lever Beboerne i Sælskinds-Telte; om Vinteren kan de kun holde Kulden ude ved at bygge Huse af Sne. De gik Dag og Nat paa Bjørne og Sæler, og om Sommeren paa Hvaler. Men naar Missionæren kom, forlod de deres Arbejde, hvad det saa end var, for at samles og høre Ordet og synge og bede, og det paa en Maade, som viiste, hvor nært Gæderne de var. Hese den Egn blev i Aarenes Løb ikke alene civiliseret, men ogsaa kristet.

Endnu længere mod Nord, men paa den anden Side af Bugten, er der en Handelsplads, som kaldes Fort Churchill. Mr. Sorden gav den Navnet „det sidste Hus i Verden"; thi der var ikke flere Huse paa denne Side af Nordpolen. Der er Vinteren bidende Kold; men da gaar Rejsen dertil nemmest paa den Kortsid. Missionæren førte i Sundslæde, og nogle Indianere fulgte til Fods. Man maatte være meget forsigtig for ikke at frise ihjel. Om Natten gjorde man Holdt i en Skov og tilbragte 1—2 Timer med at rejse en Barrikade af Storegrene imod den skarpe Vind; og derpaa fandt man et kæmpemæssigt Baal; thi mindre kunde ikke forslaa til at opvæde den iskolde Luft. Ved Siden af dette sov man saa med de blinkende Stjerner over Hovedet, ellers medens Nordlysets Flammestraaler oplyste Himlen.

„Det sidste Hus i Verden" havde temmelig

uensartet Befolkning. Der var engelske Handelsmænd foruden Indianere og Eskimoere. De sidste var almindelig frygtede; thi i denne Egn var de meget blodtørstige. Ofte kom een af dem med Ansigtet bemalet med rød Farve. Det betød, at han havde slaet et Menneske ihjel; og det regnedes for en stor Ære. Det var ikke til at tage Fejl af, at her trængtes til det Evangelium, der viser, hvilken Værdi en Menneskesjæl har i Guds Øjne.

Livet paa dette affides Sted havde dog ogsaa sine morsomme Sider. Saaledes fortalte Mr. Gorden sine Venner End paa om Mælsesforbryningen deroppe. Der var tre Køer. Den ene var en Dværg. Den anden var saa mager og bøjelig, at den kunde mælke sig selv; den blev derfor isjort et Seletøj for at hindre den deri. Den tredje havde Ulvene bidt Halen af en Vinternat; i den korte men meget varme Sommer var derfor Fluerne nær ved at æde den op.

En af de farligste Rejseoplevelser var, naar man sejlede i Kano nedad en Flod og saa kom til et Vandfald. Mr. Gorden søgte sædvanlig at undgaa Faldene; men engang, da han sejlede i en stor Kano, greb Skivolen den, før man kunde naa til Land. Indianerne roede af al Magt, men Strømmen var for stærk. Men da saa Kanoen gik ned i det brusende Vand, viste de sig Situationen fuldstændig voksnen. De vendte sig i Baaden og styrede saa sikkert med Rorerne, at man kom frelst uden om alle Skærene nedenfor Faldet.

En anden Gang stødte Kancen paa en Klippe midt i Strømmen; men i et Nu styrede de flinke Roere ind til Land, før Vandet fik Tid til at Strømme ind. Saa repareredes den paa den Maade, at et Stykke Bark skrællede af et Birketræ og snedes fast over Huller med flækkede Trærødder, hvorpaa Hullerne efter Syningen tilsmurtes med Harpiks. Og saa var man atter klar til at sejle.

Engang ved Foraars-tid førte Mr. Gorden i Slæde over den tilfrosne Bugt. Da man var 2-3 danske Mil fra Land, led der et forfærdet Raab fra en af Indianerne, som fulgte med til Fods, og han pegede ud mod Søen. Der saa man Ijen rejse sig op og derefter atter falde ned i Vandet. Det var den varme Foraarsfrø, som kom ind i Bugten, der havde gjort Ijen isør og nu brød den i Stykker, idet Van-

det steg. Føreren huggede sin Pigkæp ned i Ijen, og den gik lige igennem.

„I en Jart op i Slæden!“ raabte han til Missionæren, som paa det Tidspunkt var staaet ud for at strække sine Ben. Men da han fulgte Anvisningen, gik Slæden gennem Ijen. Men de kloge Hunde forstod, hvor overhængende Farer var, og for afsted i fuld Gallop, og Indianerne lige saa hurtigt bagefter til Fods; og ingen af dem standsede, før man var ved Land.

Hvert Aar kom der et Skib til Bugten for at hente Pelsværk o.lign., og for samtidig at bringe Levnetsmidler til Europæerne. Et Aar strandede dette Skib, og hele Ladningen gik tabt. Vi kan daarligt gøre os en Forestilling om, hvad det vil sige at maatte vente andre 12 Maaneder paa at saa sit Forraad fornyet.

Den haardeste Prøvelse for Mr. Gorden var dog vel nok, da han maatte sende sin Hustru og sine Børn hjem til England. Men det tog ikke Modet fra ham eller gjorde ham mindre ivrig i Gerningen. Han var tro imod sit Valgsprog: „Den lykkeligste Mand er den, der er mest optaget i Mesterens Gerning.“

Selv paa Dødsleje holdt han ikke op med at være flittig. Han led de frygteligste Gigtssmerter, en Følge af 42 Aars Arbejde i det haarde Klima. Men i Mellemrummene mellem Smerteanfaldene var han optaget af at gennemse sin Oversættelse af det Nye Testamente paa Kristensproget. En af hans Medhjælpere læste den hidtil brugte Oversættelse højt for ham; og liggende paa Ryggen i Sengen med den ny engelske Oversættelse i Haanden sagde han saa, hvilke Rettelser der skulde foretages.

Dette virksomme Liv afsluttes pludselig; men det havde ikke været forgæves.

Da han kom til disse Egne, var Befolkningen i Troldmændenes Bold; og saa raa var den, at det var ret almindeligt at gøre en hurtig Ende paa de syges Liv for at slippe for videre Ulejlighed; og paa samme Maade behandlede man sine gamle Forældre, naar man var trælt af dem.

Men da Biskop Gorden døde, var Landets ved Hudson-Bugten ganske forandrede. Befolkningen var civiliseret; og flere Tusinde var døbt og viste i deres Liv, at de var Kristne saa vel af Gavn som af Navn.

—John C. Lambert.

Paulus, den idealiske Missionær.

Af S. M. Riggle.

Jo mere vi læser om og studerer Paulus' Liv og Gerning, desto mere kommer vi til at paaskønne hans Evne til at indføre den kristne Religion paa ny Pladser.

Paulus var et udvalgt Redskab. Han gik ikke frem opildnet af sin menneskelig Nidkærlighed, eller kun understøttet af en Missions Kommitte, men han gik ud under et guddommeligt Røds Inspiration. Gud udvalgte ham som en Missionær. Saaledes havde han Guds Velbehag og Guds Nærværelse, som er væsentlige Faktorer i heldig Missionsarbejde. Naar en Mand gaar frem, sikker paa at Gud har kaldt ham til at udføre et vist Arbejde, giver det ham Nidkærlighed og Tillid, og saa er det næsten sikkert, at Gæld følger hans Arbejde.

Paulus følte Verdens Behov af Evangeliet, thi han saa hvorledes Hedningerne var indhyllet i Mørke og Synd, fortabt og ruineret. Han vidste, at deres eneste Haab var Evangeliet; deres eneste Frelse var Kristus. Derfor sagde han: „Thi hver den, som paakalder Herren's Navn, skal blive frelst. Hvorledes skulle de nu paakalde den, paa hvem de ikke har troet? og hvorledes skulle de tro den, som de ikke har hørt? og hvorledes skulle de høre, uden der er nogen, som prædiker?“ Siden Herren kaldte Paulus til dette Arbejde, maa han virkelig have set Behovet af samme. Om sine Folk, Jøderne, siger Paulus: „Jeg har en stor Sorg en uafslædelig Kummer i mit Hjerte.“ Hvorfor var dette? Han svarer: „Brødre! mit Hjerte Nusse og Bøn til Gud for dem er om deres Frelse.“ Han havde det samme Nusse for Hedningers Frelse. I Stedet for at gaa frem til Folket med tørre, livløse Budskaber, gik han til dem med et Hjerte fyldt med Kærlighed, med en Varme, og med et dybsølt Nusse om deres Frelse. Resultatet var mange Sjæles Frelse.

Paulus følte Missions Ansvar, thi han sagde: „Baade til Grækere og Barbarer, baade til vise og uforstandige staar jeg i Gæld.“ Han realiserede, at Gud havde betroet ham Verdens eneste Haab — Evangeliet — uden hvilket de vilde være fortabte for evigt. Han følte sig i Gæld til dem, og han maatte betale den Gæld joabidt som det stod i hans Magt. Ellers vilde Gud kræve deres Blod af hans Hænder. Den

ne Ansvarfølelse joraarsagde, at han kunde lide og fornægte sig selv og udholde hvad der mødte ham. Det tager alt det for at være en heldig Missionær.

Paulus forstod, at Kristendommen var af en saadan Natur, at den gælder for alle Folkeslag, uden Hensyn til deres Sæder og Skiffer. Han forsøgte ikke at binde paa Hedningerne, Jødernes strenge Lov. Han blev alt for alle, for at han i ethvert Fald kunde vinde nogle Sjæle. Det tager det samme for at blive en idealiske Missionær i Dag. Dersom vi gaar til Hedningelandene og forsøger at faa alle Menneſker til at optage vore Sæder og vore Skiffer, endog til enhver liden Jde om at holde Guds tjeneste og at klæde os paa o. s. v., vil vi hindre vor Brugbarhed i at naa Skarerne. Paulus prædikede for Konger og Øvrigheds personer og han prædikede en Kristendom, som gjaldt for dem i deres Hresstillinger og for deres særegne Skiffer og Maader at klæde dem paa. En Mand, som ikke er bredsynet nok til at anerkende Guds Mand i Menneſket uden Hensyn til deres Klædedragt eller deres Skiffer, passer ikke for Missionsgerningen.

Paulus var en Prædikant, som blev udsendt som en Representant. Han var ikke kun en mand i Troen. Han var en Apostel og var dygtig til at forklare Bibelens Sandheder. Han kunde tale til Konger, og kunde paa en forstaaelig Maade beskæmmer de lærde Kritikere af hans Tæge. De, som gaar ud som Missionærer til Hedningelandene, vil møde mange Spørgsmaal fra dem, som strider imod Kristendommen, som ikke en der er ny i Troen, kan svare. Da Gud udvalgte en Mand til at bære Evangeliet til Hedningerne, at bære hans Navn frem for Konger og Øvrigheds personer, valgte han ikke den mindst dygtig eller den svageste Prædikant, men valgte en dygtig en; en, som var fuld af Tro og den Sellig Mand; en Mand, som havde Selbredelsens Gave, som var ifærdt himmelsk Menighed; og en, som havde Menighedens Tillid og Samarbejde.

Banebrydende Arbejde i Afrika.

John Wesley Gilbert, Søn af en slave Moder fra Syden, som har gjort Missionsarbejde i Afrika skriver om nogle interessante Erfarin-

ger i en Artikel i „The Missionary Voice.“ Til sammen med Biskop Lambruth rejste han ca., ni Hundrede engelske Mil tilfods i een og Trede Dage med en Karavane af to og Trede Afrikaner, som repræsenterede atten forskellige Stammer.

Han skriver: „Vi rejste saaledes tilfods efter vi havde sejlet op Kongo og Kasai Floderne en tolv Hundrede Mil til Luebo. Trediva af Mændene, som tilhørte vor Karavane sagde, at de var Medlemmer af menneskeædende Stammer. Med de fleste af disse rejste vi over Bakker og Sletter, gennem Samper og Moser, over aabne Græsmarker og gennem skumme Kratkov. Med dem rejste vi i smaa Kanoer over Floder, som var hjemstøgt af Krokodiller og Flodhester. Over nogle af Strømmene bar vore Dreng og over paa Ryggen, og andre Strømme maatte vi bade over. Igen andre Floder og Moseland maatte vi gaa over paa ubearbejdede Broer, lavet af smaa Pinde lagt tværs over. Disse Pinde blev holdt i Plads af en vis Slags Vinrank kaldt „ncorde“ som hører hjemme her. Disse Broer strækkede sig i Længde fra et Hundrede Fod til over en Mil. At falde igennem een af disse smaa Broer vilde betyde et brækkede Ben eller maasse endog Døden. Vi maatte gaa over Lubefu-Floden paa en Hængebro lavet af Vinranke, som blev holdt i Plads ved at blive knyttet til store Træer paa hver Side af Floden. Engang standede vi Natten over i en By, som var i Krig. Mange Mennesker var blevet dræbt, nogle endog i deres Sønner efter de havde lagt sig om Natten. Vi kunde let have blevet dræbt dersom een af de stridende Sider havde tænkt at vi holdt ved den anden Side. Jeg kunde vedblive at fortælle om de mange farlige Omstændigheder, vi kom i paa denne Rejse, den Mangel vi led og andre Lidelser vi maatte gennemgaa paa en eller anden Maade i den lange Fodrejse fra Luebo til Bembo-Miani, i Sanfuru Distriktet i Kongo Belge, ca., to Tusinde Mil fra Afrika's Vestkyst.

Paa denne Missionstur prædicatede Mr. Gilbert og Biskop Lambruth til flere end to Tusinde nøgne Barbarer, og ydede aandelig og timeelig Hjælp til mange flere. De fandt manges Sjæter, som ikke bare var aabne for Evangeliet, naar det blev prædikeret for dem,

men mange ventede med Længsel efter en Guds Mand, som vilde prædike det glade Budskab for dem. Som et Eksempel paa, hvorledes de langtes efter at høre Evangeliet fortæller Mr. Gilbert om den varme Velkomsthilfen de modtog fra to Stammer, som de besøgte.

„Paa vor Tur sidste Januar tidlig en Morgen, just som den ækvatorial Sol var halvveis op paa Himlen og hele Naturen var som den var malet med Guld, kom Biskopen og jeg til ca., to Hundrede nøgne Indfødte, som for Lefligheder saa ud som oprejste Billedstøtter, som de stod under et simpelt Halmstue og ventede paa os. De havde hørt fra Mudimbi og Tionda, vore trofaste Tjenere, at to Guds Mænd var paa Vej til dem. Vi standede og bad og talte til dem om Jesus, deres Fædres saa vel som vor. Deres Leder var en ung Mand paa tytten Aar. Han havde hørt lidt om Jesus tre Aar forud medens han var paa et kort Besøg i Luebo. Han havde rejst tilbage til sit Folk, og fortalt dem, hvad han havde lært, og havde overtalt dem til at bygge dette Halmstue for en Kirke med det Hæb, at en Dag vilde en Guds Mand komme og fortælle dem om Jesus. De havde ventet i tre lange Aar, de havde kommet sammen hver Morgen ved Solopgang og igen om Aftenen ved Solnedgang, idet de ventede igen og igen de saa Sandheder, som denne unge Mand havde lært dem. Vi talte med dem og de bad os ikke at forlade dem, idet de sagde, at for seks og tredive Maaner havde de bedt Gud om at sende en Guds Mand til dem for at lære dem mere om Gud, og nu havde Gud sendt os som Svar paa deres Bønner. Aldrig kan jeg glemme denne unge Mands og de andres udstrakte Hænder medens de bad os om at blive. Til mig synes det som om Ethiopien trækker ud sine Hænder mod Gud. Skal de bedende Hænder forblive tomme? De vil ikke dersom vi vaagner os til vor Pligt.

Udighed i det Smaa.

af Mabel C. Porter.

Gud bruger ofte Smaating, for at udrette store Ting med. Han kan tage Enkeltens Skærs og løbe mere med den, end Millionæren kan med sine Millioner.

Engang blev jeg meget mismodig, da jeg bad

for Hedningerne, fordi jeg havde ingen Penge at sende. Jeg kunde ikke rejse. Jeg blev fristet til at sige: „Hvad Nytte er Bønner uden noget andet.“ Naturligvis burde jeg have sagt: „Hvad Nytte er alt andet uden Bøn.“ Gud i sin Kærlighed aabnede mine Sjælsøjne, og jeg saa utærlige Bønner opstige til Gud, idet de dannede et Lob eller Kæbel, som lig Jakobs Stige naaede fra Jorden til Himmelen. Enhver Bøn, som opsteg gjorde den stærkere, og enhver Bøn, som blev forsmet hindrede Lovets Fuldbendelse. Jeg ønsker at denne Redningsbøje skal naa Tronen, og forbi Tronen til de mange Millioner i hedenst Mørke.

Da jeg læste i Missionsbladet for en Tid siden og saa hvorledes Statistikerne viser, at Hedningerne taber Interessee og Tillid i deres Guder; og hvorledes ogsaa Mennesker her i Amerika bliver misfornøjet med Formbæsen i deres Gudsdyrkelse, og mange af dem ønsker noget bedre, vidste jeg at Bøn havde sin Virkning, og jeg blev opmuntret, men jeg vidste at Enden var ikke endnu. Flere Taarer, flere Bønner og mere Dydighed behøves endnu.

En af de største Vaaben som Djævelen bruger er: „Det nytter ikke, det er kun saa lidet!“ Han sætter det ind i vore Sjæter og vi bruger det for ham. Ofte bliver min Midkærlighed meget stor for de forskellige Hedningeland. Jeg længe efter at gaa men jeg kan ikke. Jeg længe efter at sende Midler; men mine Spare-Penge bliver til saa ussel en Sum. Jeg ønsker at gøre noget, og Herren peger paa de Smaating i min Haand. Det er som han siger: „Hvad er i din Haand?“ Derfor han siger: „Skriv,“ er der saa mange nødvendige (?) Pligter til at hindre, og andre har saa meget mere Tid at skrive end jeg, og undertiden, naar jeg tilbringer en Time eller to af den kostbare Tid, saa er det som om Inspirationen forlader mig før jeg er færdig, eller det beviser sig at jeg kunde vore nytte Tiden bedre ved at tiene Penge, som kunde maafe udrette mere. Det tager saa megen Tid at skrive, og derigennem udretter man saa lidt. Bliver du ikke fristet saaledes, naar du møder smaa Pligter.

Da Herren bespiste de fem Tusinde med de fem Brød og to Smaafisk, var der mange Fisk i Søen, og mange villige Gænder vilde have skaffet mere Brød, men de var ikke just da til-

stede. Han havde kun det Lille. Jeg har derfor bestemt, at om Gud ønsker at bruge mit lille Brød, vil jeg ikke vægte ham det, thi han kan maafe bruge det til sin Fordel. Mit Løfte er, at jeg maa aldrig skuffe ham. Det er Sanbalats og Tobias' Arbejde at vise mig, at mit Arbejde er svag og betydningsløs. Jeg kommer aldrig op til Festen dersom jeg ligger til deres Undskyldninger. Jeg maa bygge Muren af det Materiale jeg har paa Haanden og dersom jeg svigter—Gud forbyde, at jeg skulde svigte! Lad os ikke bare være tilfreds men glæde os over at kunde udføre endog de mindste Tjenester for Gud og Sjæle.

Det værste er, at vi tillader os selv at blive hindret. En Forfatterinde, som skrev en gripende Bog, der øvede en stærk Indflydelse imod Slaveri i Tredserne, fik en saadan Byrde for denne Sag, at endstent hun var en travet Husmoder, skrev hun ofte med een Haand medens hun udførte sine huslige Gerninger med den anden. Har jeg Raad til at have en mindre Værde for Sjæle som i Syndens Slaveri? Vi kan ikke alle give hele vor Tid til Guds Arbejde, men vi kan ofte finde et Øjeblik her og der og altid være færdig til at gøre hvad han lægger paa os. Det væsentligste er at have en Værde for Herrens Arbejde. Dersom vi gør dette vil vi se vor Pligt, og saa, ved Guds Raade, maa vi ikke tillade os selv at blive hindret paa Grund af noget Viender kommer med, ligemeget, hvor liden Pligten er som lægges paa os. Kun Gud ved hvor betydningsfuld er enhver lille Tjeneste.

Evangeliets Sejrr. For 50 Aar tilbage blev Missionær Kraps udleet, da han drømte om en uafbrudt Række Missionsstationer tværs over Central-Afrika fra Sav til Sav. Nu er hans Drøm gaaet i Opfyldelse.

For 30 Aar siden var Uganda endnu en hedenst Stat, hvor raa Grusomhed herskede. Af det 3 700,000 Indbyggere er nu, som Folge af heltemodige Anstrengelser, de 360,000 blevet Kristne.

I Kapkolonien, hvor Brødrevenighedens Missionærer for snart 200 Aar tilbage forstøgt at arbejde, blev de behandlet som Forbundere, naar de prøvede at naa de sorte. Nu har Kapkolonien 700,000 protestantiske Kristne, af hvilke omtrent 200,000 er farvet. Det er fæet af Herren og er underlig for vore Øjne.

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1. 00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1. 25
Six Months......65

Abonenter indsendt fra Standinabien:

Årlig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet maa indsendes i Postanvisning, Expressanvisning eller Bankcheck; Primærmodtages for mindre Beløb. Vi er ikke ansvarlig for Kvantum sendt i almindelige Breve.

Abtettering for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevfort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den forrige Adresse saa vel som den nye angives.

Al Korrespondance maa adresseres til

Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Abonenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til Nels Renbeck, Randrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Nyheder fra Missionsmarken.

Missionskomiteen i Anderson, Ind. skriver, at sidste Maaned kom der ikke tilstrækkelig Penge ind, saa at de kunde sende det nødvendige Beløb til alle Missionærerne. Derksom enhver havde modtaget, hvad de før har modtaget vilde det alligevel ikke være nok paa Grund af de høje Priiser paa Jøde o. s. v. Som Følge af dette har Missionærerne maatte gaa foruden eller ogsaa laane for at betale sidste Maaneders Udgifter. Maa Herren lægge denne Byrde paa de troendes Hjærter, at de maa gøre, hvad de kan for at underholde vore trojaste Missionærer. Derksom enhver vilde give, som Herren havde givet dem Lykke til, vil der ikke være nogen Mangel iblandt Missionærerne i de forskellige Lande. Gør du hvad du kan?

Fra et Brev Skrevet af Søster Faith Stewart fra Cuttack, Indien citerer vi følgende: „Jeg

har skrevet om, at vi skulde flytte til et andet Hus. Jeg betalte tre og tredive Dollars for at faa en Mur lavet, og Pladsen blev gjort i Stand for os, men da Regeringens Skole er i næste Hus, har Forstanderen for Skolen nægtet at lade dette Arbejde flytte ind der. Bøtten sendte os Bud i Dag, at han ikke kunde lade os faa Huset. I kan næsten ikke forstaa hvad dette betyder. Dette Hus og Huset vi bor i er de eneste her i Cuttack som vi kan bruge. Vi skal flytte herfra om tre Uger, og vi har ingen Plads at flytte til. Med saa mange Børn, og en Skole i Gang, og ingen Hus, er det en tung Byrde. Vi beder Herren indtrængende om at aabne en Vej for os. Jeg rejser maaske til nogle Byer ca. to Hundrede Mil herfra for at se om vi kan finde et Hus. Alt er fuldstændig i Guds Hænder, og vi venter at han vil give os sin Vilje tilkende. Vi behøver eders Bønner.”

* * *

I et Brev fra Br. G. R. Duzounian, Cairo, Egypten fortæller han om hvorledes Gud har aabenbaret sin helbredende Kraft. Han siger: „Min kære Datter Dikranonh er uden for Fare nu. Hun blev helbredet af Thyfus Feber ved Guds Kraft. Hendes Tilstand set fra menneskelige Synspunkt var meget betænkelig og haabeløs. Det er ikke let at opbygge et Hus, som er næsten nedbrændt; det er heller ikke en let Sag at oprejse en fyg, som er næsten som et Skellet og næsten uden Liv. Saaledes var min Datters Tilstand. Men, priset være Gud, i denne Tid var han os nær. Han prøvede vor Tro gennem denne Sygdom, ligesom Guld bliver lutret i Ilden, og hans prøvende Haand var formildet med Barmhjertighed. Være være Gud for hans helbredende Kraft, som gennem Tro, Faste og Bøn gennemstrømmede vor Datters Legeme og oprejste hende for Guds Være.” Han skriver ogsaa om andre der i Menigheden som Gud havde helbredet, som Svar paa Bøn.

Fra Arbeidsmarken.

Port of Spain, Trinidad, Vestindien. Feb. 20.

Vi kan skrive, at vi har Sejr til baade Sjæl og Legeme, for hvilket vi er Herren taknemmelig. Vi har nu været her i Vestindien fire Maanedes, og vi synes godt om Landet. Vi

Lærer mere om Folkenes Skifter og Brug, og bliver ogsaa bedre kendt med Arbejdet i det hele. Vi lærer at elske Folket og føler at Guds Velbehag hviler over os her. Vi ønsker at gøre hvad vi kan for Folket og for at opbygge Guds Rige saa længe som vi er her. Vi kom for at blive her ligesaa længe som Herren ønsker vi skal blive, og vi beder ham om at give os Visdom og om at lede os, saa at vi kan være til mest Velsignelse for disse Folk. Endskønt deres Gud er mørk, er dog deres Sjæl af ligesaa stor Værdi i Guds Øjne som andres.

Vi blev glædelig overrasket, da vi kom til Port of Spain, Trinidad og sandt saa smuk en By. Den er næsten den bedste By i hele Vestindien, og næsten ligesaa moderne som de amerikanske Byer. Husene er bygget meget lig de amerikanske Huse og Gaderne er smukt udlagt. Gaderne er belagt med Asfalt, som tages fra en Asfalt Sø, som findes her paa Zen (den eneste som findes i Verden). Den tropiske Natur forfærker ogsaa Pladsen meget.

Vi har meget at være taknemmelige for. Herren sørger vel for os, vi har et godt bekvemt Hjem at bo i, og alle Livets Nødvendigheder. Dette er mere end vi havde ventet. Endskønt Klimaet er meget varmt og det bliver endnu varmere, Juni, Juli og August er de varmeste Maanedere siges det, hjælper Herren os at blive vandt med Varmen.

Vi glæder os i vort Arbejde og vi finder nok at gøre. Søndag har vi altid meget travelt. Nu for Tiden har vi to Møder hver Søndag, eet om Formiddagen og eet om Aftenen, og saa Søndagsskole Kl. 3:30 om Eftermiddagen.

Fornylig begyndte min Hustru en Søndagsskole Kl. 3 Søndag Eftermiddag i samme Sal, i hvilken vi holder vor Aftensmøder nede i Byen. Meget godt udrettes gennem Søndagsskole Arbejdet. Vi elsker at se de sorte Dreng og Piger komme for at lære noget om Jesus og hvorledes de kan vokse op og blive gode Mænd og Kvinder. De elsker at komme til Søndagsskolen, og de synes at lære meget hurtigt. Jeg føler at hvad vi gør for disse Børn i at lære dem, hvorledes at leve bedre Liv, er ikke forgæves.

Mandag Aften har vi Bønne- og Vidnesbyrds møde; Tirsdag Aften har vi Møde ude paa Gaden; Onsdag Aften har vi Møde i vor egen Sal; Torsdag Aften har vi Møde nede i Sa-

len i Byen; Fridag Aften holder min Hustru Sangøvelse i vor egen Mødesal. Da vi holder Møde hver eneste Aften undtagen Lørdag Aften kan I nok se, at Folkene her synes om at komme til Møde.

Min Hustru har ogsaa fornylig begyndt en Klasse for Piger. Hun kalder den „Girls' Purity Club“ eller Pigerenes Renheds Klub. Piger imellem fjorten og fem og tyve tilhører denne Klasse, og nu for Tiden studerer de Bibelens Kvinder. Saadan Lære er meget nødvendigt, da den offentlige Moral er meget forderbet her. Senere venter vi ogsaa at begynde en Klasse for unge Mænd. Vi er fuldkommen tilfreds med den Arbejdsmark, Herren har givet os.

Medens der er nogle Arbejdere her paa Trinidad, behøves der endnu flere. Min Hustru trænger en Søster til at hjælpe hende i Arbejdet, særlig med at besøge. En Søster, som har haft Erfaring, og er ikke for ung, trænges for dette Arbejde. Og dersom Brødrene begynder Arbejdet i San Fernando og i Syd Amerika, vil vi snart trænge en Broder ogsaa. Vi beder, at Herren vil sende den nødvendige Hjælp.

Nogle faa Uger siden havde vi den Glæde at have Broder Coplin og Hustru og Br. Bryant fra Barbados her paa Besøg for en Uge. Medens de var her havde vi Møder for Menigheden. Ogsaa en Uge før de kom havde vi nogle Møder for at holde frem nogle bibelske Emner, som Menigheden glædede sig ved. Jeg har besøgt Port of Spain som er ca. fyrretyve Miles herfra med Toget. Lokomotiverne her paa Fernandonerne ser lidt uskarpede ud, men Sporvognene er bygget efter amerikansk Stil.

Den anden Dag blev vi glædeligt overrasket ved at modtage en Kasse med tørret Frugt fra de troende i San Francisco, Cal. Kassen vejede to Hundrede Pund og indeholdt Bønner, Rødder, forskellige Slags tørret Frugt og et Guldtæppe. Dette var en Gætte for os; og vi ved ikke hvorledes vi skal takke de kære Guds Børn for den Gavnildhed de beviser os. Maa Herren rigeligen velsigne dem for deres Venlighed. I Bønnebrevet kunde vi næsten ikke spise meget af Mæden her, men vi har nu lært at spise meget af den, og kan ogsaa sige at nogle Slags synes vi rigtig godt om.

Vi ønsker eders Bønner, at Gud maa be-

vare os ydmyg og hjælpe os at følge den Plads, han har kaldt os til. Eders Broder og Søster, Frank og Jennie Steimla.

Darjeeling, Indien., December 29.

Silsen til eder alle i Jesu Navn. Eders Brev modtog vi paa den tre og tyvende af denne Maaned og Pengene paa den seks og tyvende. Vi figer eder mange Tak. Naar vi har Midler til at gøre en Del af, hvad der er at gøre, er vi taknemmelige. Jeg ønsker ofte, at jeg havde Penge til at købe en Plads for gamle og fattige Folk, som trænger Hjælp saa meget. Endog en simpel Bygning, hvor de kunde leve, og hvor vi kunde bevise dem Kærlighed vilde være tilstrækkelig. Jeg tror mange af dem vilde lade sig frelse i deres gamle Dage; men som det er, har nogle af dem saadanne elendige Huse at bo i, og mange af dem har ikke Høde nok; mange af dem er syge og har andre, som er i samme Stillung, til at hjælpe dem. Deres Huse er slet ikke til at leve i, og disse Tilstand forarsager deres Sygdom og Død.

I de sidste Dage har jeg besøgt nogle af dem som er yng og fattig—en Kuli Pige trængte til Høde og Sengetøj. Jeg gav hende lidt Sengetøj og en Aften nogle Dage senere, bekendte hun sin Synd til Gud med et sønderbrudt og angerfuldt Hjerte, hun bad ogsaa Gud helbrede hende, dette gjorde han, og næste Morgen var hun op og gjorde sit Husarbejde. En Jindriska Mands Hustru var ogsaa yng; som Svær paa Bøn blev hun helbredet, og næste Dag var hun paa Arbejde igen og har arbejdet hver Dag siden. En kort Tid siden fandt jeg en tibetansk Mand yng. Han havde ingen Undertøj og havde kun lidt Sengflæder over sig. Jeg gav ham noget Undertøj og ogsaa noget Sengetøj, og jeg giver ham lidt Mad hver Dag. Den stakkels Mand paafrønner det meget. Herren har ikke helbredet ham endnu, men jeg tror han vil. O, hvor mange Arbejdere og hvor mange Midler, der trænges for at hjælpe dem, som trænger! Det kræver ogsaa megen Selvfornægtelse, men vi gør det med Glæde for Jesu Skyld.

Forleden Dag talte jeg med en Mand, som sagde: „Dea ser at vor Buddha-Religion er ikke god; Jeg ønsker Jesus og jeg beder.“ Medens han talte saaledes straaledede hans Ansigt og jeg tror, at Jesus kom ind i hans Hjerte.

Disse kære Folk synes for hver Dag at blive mere interesseret, og der er meget at udrette. Det regner ikke nu, og om Herren vil, vil jeg i Januar tage en tre Dages Tur, og andre forte Hjerter for at uddele Literatur og gøre noget for Herren paa denne Maade. Jeg maa tage nogle korte Ture, og saa maa jeg rejse over et Hundrede Mil til en anden Plads. Ved meget for mig at jeg maa have Styrke til at gaa saa meget.

„Det betaler sig at tjene Jesus. Jeg taler fra mit Hjerte.“ O, hvor han aabnede Himmelens Sluser og velsignede mig i Dag medens jeg var i Bøn!
A. Schiffer.

Farm Tiljals.

Farm paa 80 Acres Land, 3 Mil fra Withee, Clark, Co. Wis., tiljals, 12 Acres er ruddet, af disse er 8 Acres opdyrket. Reiten er i Skov. Der er et nyt 5-Værelses Hus paa pladsen og laa en Stald. Der er kun 1/4 Mil til Skole, og 2 Mil til en dansk Kirke. God Plads at drive Mejerigaard. Der er „Fence“ omkring Pladsen. Mange danske Folk bor i Nabolaget. Pris \$3500. For nærmere Underretning, skriv til J. Peterson, 1402 Roache St.,

Indianapolis, Ind.

Denne Broder har lovet at give \$300 til Arbejdet her, dersom vi hjælper ham iælge denne Farm. Dersom nogen af vore Læsere er interesseret i denne Plads, kunde de hjælpe denne Broder og Arbejdet her ved at købe den.

Red.

Tro, Haab og Kærlighed.

Af Thomas Nelson.

alle.

Tro, Haab og Kærlighed er de fornemste Grundprincipper givet af Gud til Større paa vor Vej til Himlen. Uden disse er Livet ikke værd at leve. Dette kan vi bedst se ved at gøre os selv følgende Spørgsmaal: Hvad er et Liv uden Tro til Gud? Hvad er et Liv uden Haab om Himlen? Hvad er et Liv uden Kærlighed? Bogens Maade er fuldt med Opmuntring og Trøst til

116 Sider.

Pris: Pap Bind. 25c.

Søndagsskolen.

Lectie 5.

April 29, 1917.

Jesús bydes velkommen som Konge.

Joh. 12: 12—26.

Guldtekst: Velkommen være den, som kommer, i Herrens Navn, Israels Konge.“— Joh. 12: 13.

12. Den følgende Dag, da den store Skare som var kommen til Højtiden, hørte, at Jesus kom til Jerusalem,

13. tog de Palmegrene og gik ud mod ham og raabte: „Hosanna! velsignet være den, som kommer, i Herrens Navn, Israels Konge!“

14. Men Jesus fandt et ungt Æsel og satte sig derpaa, som der er skrevet:

15. „Frygt ikke, Zions Datter! se, din Konge kommer, siddende paa en Mænskes Føl.“

16. Dette forstod hans Disciple ikke først; men da Jesus var herliggjort, da kom de i Sin, at dette var skrevet om ham, og at de havde gjort dette for ham.

17. Skaren, som var med ham, vidnede nu, at han havde kaldt Lazarus frem fra Graven og oprejst ham fra de døde.

18. Det var ogsaa derfor, at Skaren gik ham i Møde, fordi de havde hørt, at han havde gjort dette Tegn.

19. Da sagde Farisæerne til hverandre: „Se, at vi udretter ikke noget; se, Alverden gaar efter ham.“

Stor Begejstring herskede i Jerusalem. Fra Menneske til Menneske spredte Rygtet sig: „Israels Konge kommer!“ „Hvor?“ var det ibrige Spørgsmaal. „Paa Vejen fra Oliebjerget.“

Men før de naaede Stadens Porte havde Skaren forøget sig, indtil en stor Skare lanede sig Vej gennem de snævre Gader og ud paa Kongevejen. Her saa de en stor Skare, som kom ned ad Bjerget, bringende Kongen med dem. De holdt Palmegrene i Hænderne og strøede Kviste paa Vejen for ham at føre over. Og hvilken herlig Sang! Endog Bjergene genlød af den smukke Musik.

Men hvor var den, som de ønskede at ære? I deres Midte red han, ikke som en „kraftig Krigsmand bagved et fredsdaanet Skjold,“ men som en ydmyg, sagtnodig Mand. Ved Templet

steg han af, og gik ind i Helligdommen. Skaren fulgte efter fuld af Forventning. Vilde han omtale sin Konge-Værdighed i Templet? Svillet passende Sted! Men ingen saadanne Ord faldt fra hans Læber.

Ventende udenfor var nogle Brødere, agtværdige Mænd var de. De kom som Repræsentanter fra den fjerne Vesten, og ønskede at se Jesus. Men de turde ikke under Dødsdom gaa ind i Helligdommen, hvor Jesus var, thi de var Fremmede—Fædninger—og deres Nærværelse i Helligdommen vilde besmitte den. Medens de ventede, gik Filip, een af Jesu Disciple forbi. De kaldte paa ham og sagde, at de ønskede at se Jesus. De ønskede kun at se et Glimt af ham, at have kun nogle faa Minutters Samtale med ham. Filip nølede. Skulde han bringe sin Meister ind for at hilse paa disse Fremmede? Andreas vilde maaske vide hvad de skulde gøre, og derfor henvendte han sig til ham. Og tilfammen nærmene de sig Jesus og fortalte ham om disse Mænds Ansøgning.

Men Kristi Svar kunde de ikke forstaa: „Timen er kommen, at Menneskesønnen skal herliggøres.“ Hvorledes? Maaske de saa et Billede af, at deres Meister vilde oprette Davids Trone. Dette forsvandt snart, eftersom Jesus blev ved at tale, bragte hans Ord dem til at tænke paa hans Død og Adskillelse fra ham. Hvorfor talte han saaledes? og endog nu, da han skulde herliggøres? Hvor lidt de forstod af den Herlighed, som skulde blive aabenbaret til dem gennem Verdens Frelser!

At byde Kongernes Konge Velkommen.— Det er maaske vanskeligt for os at forstille os Sindstemningen af disse Mennesker, som gik ud for at møde Jesus. Som Tilbedere af den jødiske Religion ventede de, at Jesus skulde oprette et Rige, bryde ned Romernes Magt, og genoprette Davids Trone. De kunde ikke fatte den aandelige Betydning af de Prophetier om Kristus. Derfor da han gjorde sit Indtog til den hellige Stad, gik de ud fra at den længe ventede Time var kommet, da den kommende Messias skulde bekendtgøre sin Konge-Værdighed.

Den længe ventede Time var kommet, men ikke som de ventede. Kristi Mission var ikke at oprette et jordisk Rige, men et aandeligt Rige. Sans Herredømme skulde ikke indskrænkes til Østens Grænser, Allet den da kendte Verden;

men den skulde strække sig omkring Verden, til alle Nationer og alle Folk, som vilde tilbede ham. Som et aandeligt Rige, skulde det være evindeligt.

Jerusalem hød Jesus velkommen som en Konge, men da han nægtede at tage imod verdenslig Ære og valgte hellere at blive en Fyrst, seragtede de ham, kastede ham udenfor Stadens Mure og fældt en Dødsdom over ham. Han kommer nu til enhver af os, og søger adgang til vore Hjertes. Vi maa kiestemme for os selv, enten denne Kongernes Konge skal kaldes velkommen, eller han skal blive forkastet.

Verdens Stræben efter Kristus.—Menneskeheden har altid været dybt grebet af Kristus, og draget til ham paa en mærkelig Maade. Hvorfor? Fordi: hans Liv blev aabenbaret Sjæls- Guddommelighed, Renhed og Ædelhed, disse Ting, som en kraftig Magnet, tjener til at drage Mængden, hvis Hjertes besvarer denne uendelige Ærligheds Berørelse.

Men der er kun forholdsvis faa, som vil lig til at følge Kristus, efter de er blevet: etigt bekendt med ham, thi de nægter at vandre den selvfornægtende Sti, hvor hans Fodtrin altid fandtes. Men alligevel søger Verden Jesus, og de behøver Jesus, og det er vor Kristens Pligt

at udpege for dem, hvad deres Hjertes ønsker. Om de saa vil modtage ham og vandre hans Vej ved vi ikke. Derjom de vil forkaste ham, kan det ikke undskyldes os fra at gøre vor Pligt.

Jesu Ord i det fire og tyvende Vers er et Mystorium, men dog finder vi at saaledes forholder det sig i Dag. Kristus sagde: „Hvis ikke Gvedekornet falder til Jorden og dør, bliver det ene, men derjom det dør, bærer det megen Frugt.“ Tænk paa de utallige Millioner, som vilde blive nægtet evigt Liv, derjom Jesus habd: nægtet at dø. Du og jeg vilde være indbefattet i dette Tal. Døden bragte Liv til os, „gennem Jesus Kristus vor Herre.“

Spørgmaal: 1. Hvorfor valgte Jesus et Afendes Jøl at ride paa, da han gjorde sit Indtog til Jerusalem? 2. Hvorfor var Folkene saa begejstret ved dette Tilfælde? 3. Hvem gif ud fra Jerusalem for at møde Jesus? 4. Hvorfor? 5. Hvem rejste med ham fra Bethania? 6. Hvad raabte Folkene paa Vejen? 7. Hvilket Profeiti blev opfyldt ved dette Indtog? 8. Hvem ønskede at se Jesus? 9. Paa hvilken Maade kunde disse Mænds Besøg betyde, at hans Død var nær? 10. Forklar hvorledes et Menneske vil miste sit Liv ved at elske det, og beholde sit Liv ved at hade det?

De Unges Afdeling.

Fornøjelser.

Unge Mennesker behøver Adspredelse. Vor Frelser er ikke imod nyttige Adspredelser. Han var meget interesseret i Børns Leg, da han vandrede paa Jorden. Han lagde Mærke til deres Leg, læser vi i Matt. 11: 16—19, og han lægger sikkert med Glæde Mærke til Barnets Leg den Dag i Dag, naar den er sund og nyttig.

I denne nervepændende Tid trænger selv ældre Folk til Recreation og Adspredelse, derjom de skal bevare sin Kraft og sit Humør. Men der er Adspredelser, som er gavnlige, og der er Adspredelser, som er fordærvende for en Kristien. Det vil føre for vidt at behandle alle de Adspredelser, vi kender, een for een, og det er ogsaa unødvendigt; men derimod vil jeg anvise nogle Principper til Vejledning.

1) Deltag ikke i nogen som helst Fornøjelse

eller Adspredelse, om hvis Tilladelighed du er i Tvivl. Naar du i det hele taget tvivler, lad saa Gud gaa af med Sejren. Der er jo mange Tilfælde, du aldrig behøver at tvivle om. „Den som tvivler...., er dømt; alt som ikke er af Tro, er Synd“ (Rom. 14: 23). Manges en ung Kristien vil sige: „Seg er ikke ganske sikker paa, at det er Synd at deltage i dette eller hint.“ Men er du ogsaa vis paa, at det ikke er Synd? Er du vis paa, at det er rigtigt og tilladeligt? Hvis ikke, lad det da være.

2) Deltag ikke i nogen Adspredelse, som du ved, ikke er til Guds Ære. „Enten I altsaa æder eller drikker, eller hvad I gør, saa gør alt til Guds Ære“ (1 Kor. 10: 31). Og naar du staar og er i Tvivl om, hvad du skal vælge, spørg da dig selv: Kan jeg ære Gud ved at del-

tage i dette eller hint? Og lad det være Rettefnoren for din Gædning.

3) Deltag ikke i Fornøjelser eller Adspredelser, hvorved du kan svække din Indflydelse over noget Menneske. Der er Fornøjelser, som i sig selv maaske er ganske uskyldige, men som du ikke kan deltage i uden at skade din Anseelse, fordi andre kan misforstaa dig eller tage dit Eksempel til Indtægt paa en uheldig Maade. Enhver sand Kristen ønsker selvfølgelig at vidne ved sit Liv til det hderste. Der er saa saa til at gøre det gode i Verden—og saa stor omfattende en Trang til det, at enhver længes sikkert efter at lægge sit lille Lod i Bægtisfaalen til den gode Side, og derfor er en Smule Adspredelse, ved hvilken man kan skade andre eller svække sin Indflydelse, for dyrt betalt. En ung kristen Dame nærede et brændende Zuse om at lede andre til Jesus. Hun havde sat sig for, at hun vilde tale til en af sine Bekendte om at give sig over til Herren, og da der var et Øjebliks Ophold mellem to Døns, spurgte hun sin Ballabaler: „Georg! er du en Kristen?“ „Nej,“ sagde han. „Er du?“—„Ja,“ lod Svaret.—„Men hvorfor i al Verden er du da her?“—Med Rette eller Urette navner Verden en stille Tvivl om de Menneskers Kristendom, der deltager i visse Adspredelser. Vi kan ikke forsvare at deltage i noget, ved hvilket vor Bekendelse drages i Tvivl.

4) Deltag ikke i noget, som du ikke kan nedbede Guds Betsignelse over. Ved før du morer dig—ligesaa meget, som før du gaar til dit Arbejde.

5) Gaa ikke noget Sted hen for at adsprede dig, hvor du ikke kan tage Kristus med, eller hvor du ikke kan tænke dig, at han vilde gaa. Kristus gif saadanne Steder, hvor der var Fest og Glæde, da han vandrede her paa Jorden. Han deltog i Bryllupsfesten i Kana i Galilea og gjorde sit til, at Gæsterne kunde befinde sig godt; men der er sandelig mange Steder, hvor Folk adspredes sig i vore Dage, hvor Kristus ikke vilde sætte sin God.

6) Deltag ikke i Adspredelser, som du ikke vilde være glad ved at nyde, dersom Herren kom i det samme. Han kan komme, hvad Øjeblik det skal være. Salig er den, som han finder vaagen og rede, naar han kommer.

7) Tag i det hele taget ikke Del i nogen Ad-

spredelse, der, hvor harmløs den end kan være, alligevel kan skade et andet Menneske paa en eller anden Maade.

Tag for Eksempel Kortspil. Det er muligt, at Tusinder har spillet Kort mangfoldige Gange paa en venlig Maade uden at tage moralsk Skade af det; men den, der har sat sig nøje ind i denne Sag ved, at Kortene er Spillernes Forbødelse. Han ved ogsaa, at de fleste Spillere fik sin første Undervisning i det, der siden blev deres Livs Ruin, i den lune Årøg ved den hjemlige Årn. Kortspil er et farligt Lidsfordriv for en ung Mand. Det fører let til Spil i større eller mindre Omfang, og et af de største sociale og moralske Under i vor Tid er Spil. Dersom jeg kunde gentage alle de Historier, jeg har hørt om, og de ødelagt Mænd, hvis Liv led Skibbrud ved Spillebordet, og dersom jeg kunde fortælle alle de Historier, jeg har hørt af uheldige Mødre, der kom til mig—og nogle af dem var i høje Stillinger—paa Grund af, at deres Sønner var bleven ødelagte i Monte Carlo eller andre Spillehelveder, saa tænker jeg, at du, kære Læser, var færdig med Kortene for itedje.

For de fleste af os er saadanne Adspredelser, som forøger Legemets Energi, de mest gavnlige. Fornøjelser, som bringer os ud i den friske Luft, og gennem hvilke baade Sjæl og Legeme styrkes, er de mest gavnlige. Indiske Tvelser—ikke Overanstrengelse—er et udmærket Udvoiflingsmiddel for unge Mænd baade til Sjæl og Legeme.

—R. M. T.

De smaa Ting.

Smaa Gjem, skriver B. J. Taylor, er i Almindelighed de lykkeligste, og smaa Landsbyer er de hyggeligste. Smaa Formuer bringer mest Tilfredshed, og smaa Haab de mindste Skuffelser.

Smaa Ord er de sødeste at høre; smaa Begjæringer flyver videst og holder sig længst paa Bingerne; smaa Søer er de roligste, smaa Hjertes de fuldeste og smaa Færme de bedst styrede. Smaa Bøger læses mest og smaa Sange elskes mest. Naar Naturen vil gøre noget sjældent og smukt, gør den det smaat—smaa Perler, smaa Diamanter, smaa Dugdraaber.

Multum in parvo—meget i lidet—er Skønheden af alt, vi elsker bedst, haaber og erindrer længst.

Vor Tids Begivenheder.

Begivenhedernes Gang.

Vi lever i en Tid af store Begivenheder. Næsten hver Dag frembringer det uventede. Ret-tænkende Mennesker skuer ind i Fremtiden med mere eller mindre Vagtstelse. Næsten hele Menneskeslægten lever i stor Spænding. Be-givenhedernes Gang synes at have naaet en Kri-isti, saa det maa snart gaa een eller anden Vej. „Naa dig ikke af den Dag i Morgen“ siger Vismanden, „thi du ved ikke, hvad Dagen vil føde.“ „Og nu I som sige; I Dag eller I Morgen ville vi gaa til den eller den By og blive

et Aar og købslaa og vinde, I som ikke vide, hvad der skal ske i Morgen; thi hvordan er eders Liv? I ere jo en Damp, som er tilsynet er liden Tid, men derefter forsvinder; i Stedet ser at I skulle sige: Dersom Herren vil og vi leve, da ville vi gøre dette eller hint“ (Saf. 4: 13—15).

Krigsaanden i Prædikestolen.

„Naar Krigsaanden naar Prædikestolen og truer med at omdanne Kirken til en Rekruter-ingsstation,“ siger Christian Herald, „kan man bestemt vente at noget vil hænde“ I samme Skrivelse staar der videre: „Følge New York Tribune, skulle Evangelist Billy Sunday i en Prædiken i Buffalo have udtalt sit Forsæt at omdanne New York Tabernakel til en Rekru-teringsstation.“

Det er mærkelig hvor let det er for Krigs-aanden at tage fat i Menneskene. Jesus sagde: „Mit Rige er ikke af denne Verden.“ Svilen Modsatning til Manden der tørster efter sine Næstes Blod. „Det samme Sinlesag være i eder“ sagde Paulus „som ogsaa var i Kristus Jesus.“ En Andsheds af Fred burde gaa ud fra Prædikestolen. En af de største Fejl med den almindelige Kristendom, og det som er til stor Forargelse for fornuftige Mennesker, er al den Strid og Fjendskab som eksisterer iblandt saakalte Kristne. Følge Guds Ord betyder det mere at være en Kristen end at blive Med-lem af „Kirken“. Mange har en Overflodighed af religiøse Former, men meget lidt i Hjertet. „Du skal elske din Næste som dig selv. Kæ-rligheden gør ikke Ondt mod Næsten.“

Kong Alfshol maa ud.

Udri- g før har Bevægelsen imod berusende Drikke været saa vidtjækket. En Rapport fra Norge siger at en fremragende Taler skulde have sagt at Aaret 1920 vilde se Forbudslove stad- fæstet i Norge. I Rusland og i næsten alle de krigende Nationer, er der, om ikke totalt til- dels, indskrænkning af Brugen af berusende Drikke. I de Forenede Stater og i Canada er der en stadig Bevægelse og Oprensning af Be- folkningen imod Drifftetrafikken. Den ene Stat efter den anden udkaster den dødsbringende Tra- fik. Kort sagt, i denne Retning begynder M- menheden at vaagne op og udvise sin Fornuft.

„Preparedness.“

Paa alle Sider hører man Rygter om Krig og Forberedelse til Krig. „Preparedness“ har længe været et vigtigt Emne i den politiske Om- raade i de Forenede Stater. De fleste af M- nuen ønsker Fred, ikke Krig. Den største Del af almindelige Befolkning ønsker ikke at blive for- styrret af unyttig og kostelig Krig. Krigen kon- fiskerer først unge Mænd i den mest blomstrende Alder, og dernæst Nationernes Producter og Midler. Men den er ikke fornøjet med dette. Siden efter sender den sine Agenter: Hungers- nød, Pestilens, Død og Ødelæggelse, og Lidelse for smaa Børn, Enker, og hjælpeløse. Vi siger ikke at Nationerne, under de nuværende For- holde, ikke er tvunget til at væbne sig i en vis Grad til Forsvar for sine Ejendomme og Ret- tigheder. Men vi holder frem, at Manden som tilskynder Krig, og som opirrer Mennesker til at ihjelslaa og ødelægge Ejendom i selvstændig Dje- med, er født af Helvede og gaar imod Guds Mand.

Guds Mand beder Mennesket at forberede sig for Døden og det tilkommende. Hvor saa der findes af Jordens Befolkning som virkelig for- bereder Sjælen til at møde Gud? At forberede sig til at føre Krig er kostelig og bringer ringe Betaling i denne Verden og Adskillelse fra Her- ren i Evigheden. Men at se efter Sjælens Vel- færd bringer rig Erstatning i dette Liv og i Evigheden, evigt Liv.

Menighedens timelige Fremgang beror paa dens aandelige Velstand.

Evangelii Basun

Sandhed

Renhed

17de Aarg.

Onsdag den 18de April, 1917.

Nummer 16.

Herren er trofast.

O Herre, du, som alting ved,
Du skuer ned i Kærlighed.
Du aldrig vil forglemme den,
Som her i Tro ser til dig hen.
Om Mørkets Magter truer her,
Saa har vi dog en Frelser nær.

O Herre, du alene kan
Os hjælpe i vor Nød og Trang.
Naar vi i Tro ser op til dig,
Saa faar vi Hjælp paa al vor Vej.
Men vi maa stride, kæmpe her,
Indtil vi Sejrens Krone bær'.

Taalmodigheden, adle Skat,
Maa prøves nu hver Dag og Nat.
Vi maa ej længer stille staa,
Men fremad nu i Kampen gaa.
Vor Frelser bringer Hvilen sød
For al vor Trængsel og vor Nød.
Udv.

"Hellig-
ge Dem i
Sandhe-
den; dit
Ord er
Sand-
hed" (Joh.
17: 17).

"J er
allerede
rene paa
Grund
af det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der" (Joh.
15: 3).

Evangelii Basun Publishing Company
St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Joraaar i Sjælen.

Af John DeHaan.

Naar Vinteren er endelig over; naar Vandet i Gløderne og Vækkene igen flyder frit; naar den varme Joraaars Sol opstaar paa Himmelen, i al dens Pragt og Majestæt, idet den opvaagner hele Skabningen med dens varme Straaler; naar Lærken bryder ud i sin smukke Sang; ja, naar hele Naturen synes at udtrykke sin grænseløse Glæde, Liv, og Aktivitet—hvor underfulde, hvor inspirerende det er. Med Beundring ser vi paa Skaberen, hvis Gæunders Værning det alt sammen er, og som i sin uendelig Kærlighed giver os alle Ting at nyde; og fra vore Læber falder disse Ord: „Jeg vil synge med Fryd om dine Gæunders Værninger!“

Hvilken slaaende Lighed dette har til Joraaar i Sjælen—Sjælen, som er just blevet vækket op fra Dødens Søvn. Den kolde, isnende Vinter af Strid og Urolighed er forbi; den tunge Byrde under hvilken han stønnede er borte! Forjæves søgte han Livets Fornøjelser, men af! om han havde mistet Rilden af flydende Glæde. Men nu, er alt forandret! Retfærdighedens Sol straalet i hans Sjæl. Han føler nyt Liv i hans Væsen; et Liv han kendte ikke før. Alt i ham og omkring ham er Glæde og Liv. Han ser op i sin Faders Ansigt, og med uindtryffelighed Hørelser udbryder: „Abba Fader.“ Glædens lyffelige Sugle synger i hans Sjæl; Venlighed og Æmhed blomstrer der. Han gaar til sine Venner og dem, som før var hans Fjender, og spreder himmelsk Solskin. Nu er Livet værd at leve! Han synes at være i en ny Verden. Alt omkring ham synes at være forandret. Han er i Sandhed „en ny Skabning; det gamle er forbigangent, se, det er blevet nyt.“

Min Sønner Ven, har du nogenfinde tænkt paa, at der er et bedre Liv? Søg de virkelige Glæder, som kommer fra oven. Jesus vil forlade dig; han vil frit tilgive dig. Og saaledes vil der blive en himmelsk Harmoni omkring dig; og saa vil Joraaarets Glædes-Sugle altid synge i din Sjæl.

Ting er ikke altid som de synes at være.

Af R. Meyer.

Vi ser ikke Ting, som de virkelig er. O,

derjom vi bare kunde se Ting som Gud ser dem! O, at vi altid kunde se paa Ting i Evighedens Lys! Derjom Dækket blev taget fra mange Ting, som udbortes ser smukke og tiltrækkende ud, vilde vi ofte se Død, Udelæggelse og Fordærvelse. Alle Ting i dette Liv er kun Forsængelighed, kun som en Damp, der forsvinder snart. Vi ser Død og Udelæggelse rundt om alle Vegne, men vi bliver saa vandt til disse Omgivelser, at disse Ting har næsten ingen Virkning paa os. Nogle Mennesker lever som om de skulde leve her evindeligt, og tænker ikke paa, at de gaar kun fra Tid til Evigheden, at Livet er meget kort, og i det højeste er ogsaa meget ubis, og at Livets Gnist udslukkes naarsomhelst og de blive ført ind i Evigheden, fra hvilken de aldrig kan vende tilbage.

O, at Menneskene kunde se Tiden, som den i Virkeligheden er! Hvorledes vil vi se paa Livet, naar vi staar paa Gravens Rand, paa Evighedens Grænse—hvorledes vil alt se ud for os, naar denne Verden bliver indhyllet i Flamme? Saa vil vi se Ting som de er; da vil vi vende os bort fra Verdens Forsængelighed med Rædsel og Afsky. O, lad os se paa Ting som de virkelig er; lad os leve for Gud, for Evigheden og for Menneskeheden. Lad os ikke lægge op Skatte paa Jorden men i Himmelen, hvor Møl og Rust fordærver ikke og hvor Tyve kan ikke bryde igennem og stjæle. Lad os lægge op evige Skatte i Himmelen. O, at vi maa lære at se paa Ting som de virkelig er.

Staa stille.

Af J. G. Anderson.

Da Israels Børn, blev efterfulgt af Egypterne, og stod lige overfor det røde Hav, og var indekluttet paa begge Sider af Bjerge, havde de Marsag til at føle sig lidt ængstelig. Derjom de havde fulgt den naturlige Lov af Selvforsvar vilde de have kæmpet med Fjenden eller ogsaa søgt Redning ved Flugt. Vigemeget i hvilken Retning de flyede, vilde nogen af dem blive indhentet, og deres Fjender vilde endnu følge dem. „Da sagde Moses til Folket: frugter ikke, bliver staaende og ser Herrens Frelse. . . . Herren skal stride for eder, og I, I skulle tie“ (2 Mos. 14: 13, 14). De gjorde som Gud befalede, og som Følge deraf, aabne-

de Gud det røde Hav, og de gik midt igennem den, og han ødelagde ogsaa deres Fiender.

Medens det er sandt, at intet i denne Verden, der har Liv, kan staa stille, kommer der dog Tider i vort aandelige Liv, naar det vil være bedre for os, og vi vil gøre mere hurtig Fremfærd, ved at vente indtil vi faar vide Herrens Vilje angaaende os. Denne Beretelse om Israels Befrielse blev skrevet som en Opmuntring for os, som lever i Dag. I urolige Tider, er vi, ligesom de, ofte tilbøjelig til at forlade os paa vor egen Forstand, og se os omkring efter en Fjeldpas i Bjergene eller en Tunnel igennem hvilken vi kan flygte, men vi burde agte paa denne Værdom, som Gud gav Israel—at Gud styrer og regerer endnu i Menneffets Rige, og at han vil vaage over og beskytte sine egne.

Gud kommer os i Nu ligesaa vel som han gjorde sine Børn denne Gang. Uden Tvivl har vi alle Tider, naar vi føler som om vi gerne vilde løbe bort fra vore Besværligheder og vore Ansvar, naar vi føler os nedtrykt, og vor Sjæls Fiende synes at være saa nær, og vi tror at ingen bryder dem om os, og at Livet alligevel er ikke værd at leve. I saadanne Tider kan vi saa let begaa Fejlgreb, og gøre Ting, som vi senere vil skamme os over. Det vilde være meget bedre, dersom vi kunde huske ikke at foretage os noget af væsentlig Betydning, tag ingen Bestemmelse, eller foretag ingen Forandring, naar vi er saaledes stemt.

Ofte naar vi har talt med Sjæle, som er nedtrykt af Mismod, har vi set dem overgive dem selv og udraabe: „Det nytter ikke at forsøge længer; mit Liv har været saa fuld af Bøommerter og Fejlgreb, jeg ønsker jeg aldrig var bleven født.“ Svad stakkels Sjæle trænger paa en saadan Tid er en stærk, kærlig Haand udstrakt til at hjælpe dem, et venligt Ord, et mildt Blik, og inderlig Bøn opsendt til Gud for dem. Formaninger og Kritik maa gives med Forsigtighed. De behøver at høre, at Gud elsker dem endnu, at hans vaagende Øje ser deres Fiender, og dersom de bare vil staa stille og tro Gud, vil han hjælpe dem ud af alle deres Besværligheder.

Vi burde komme ud af Vanen at overgive os til Mismod, og skulde forsøge at komme i Bane med at hvile i Gud. For en Tid siden før-

te vi med et Tog, som pludselig førte ind i en mørk Tunnel, og det blev mørkt omkring os. I Stedet for at blive forstræffet og forsøge at springe af Toget—(hvilket vilde have været meget forligt—lænedes jeg mig tilbage, luffede mine Øjne og hvilede mig. Jeg vidste at Lokomotivføreren vilde ikke føre ind i et saadant Gul i Jorden, dersom ikke han vidste han kunde føre igennem. Naar i vort aandelige Liv, alt bliver saaledes pludselig mørk omkring os, og vi kan ingen Udvej se, i Stedet for at blive forstræffet, og handle ubesindigt, og gøre Ting, som vi senere vil fortryde, lad os, „blive staaende og se Herrens Frelse,“ og husk paa, „at Gud . . . vil skabe ogsaa Udgangen“ (1 Kor. 10: 13). Mærkningen hvorfor saa mange er svage er fordi de frygter. Vi bedømmer ikke et Barn som uforstandig fordi han i Skolen kun gaar rejst i eet Fag; og heller ikke vil Herren forlade en af sine Børn paa Grund af gentagne Fejl, dersom hans Bevæggrunde er gode. Thi Gud „kender vor Skabning, han kommer i Nu, at vi er Stø.“

Gud staar ikke kun bagved hele Skabelsen, men han staar ogsaa bagved og styrer sin Menighed, og enhver Medlem i den. Derfor naar Fordrøvelser kommer, og Storme truer Menigheden, eller naar Mismod trykker Medlemmerne, kom i Nu, at den bedste Vej er at „Blive staaende, og se Herrens Frelse.“

„Gaar omkring Zion, rundt omkring den, tæller dens Taarn! Lægger Mærke til dens Mur, betragter nøje dens Paladser, at I kunne fortælle det for den Slægt, som kommer.“ Thi her er Gud, vor Gud, evindeligt og altid. han skal ledsage os til evige Tider“ (Ps. 48: 13—15).

Menneffets Pligt.

Af E. E. Orr.

Gud havde en Hensigt med at skabe Menneffet; der er noget for enhver at gøre—ikke at udrette noget stort een Dag og saa tilbringe resten af sine Dage i Lediggang, men at udrette talrige Smaating hver Dag. Ingen Tid skulde ødes bort; noget burde udrettes hver Dag. At gøre vor Pligt er kun at gøre de Smaating vi møder hver Dag. Enhver Time kræver noget af vor Haand—en Pligt udført. Fra Bug-

gen indtil man ligger i den stille Grab, er der noget for Mennesket at gøre. At gøre dette Noget som Minutterne glider forbi er simpelt-hen at udføre Livets Pligter. Ved at udføre disse Pligter een Dag beredes vi for at udføre dem, den næste Dag. Dersom man forsømmer de Pligter, som burde udføres i Dag bliver det haardere at udføre Morgendagens Pligter. Det er vanskeligt at indhente Livet igen Dersom man er blevet lidt forsinket.

Der er een Pligt, som alle andre Pligter er underordnet. De Pligter vi udfører ved at tjene hverandre betaler kun en højere Gæld. Menneskets højeste Pligt er jo at forherlige Gud. Han, som forsømmer at gøre dette til hans Livsmaal og hørte dette for Næ i alle hans Handfænger, vil ikke udføre sine Livs Pligter. O dødelige Menneske, bestem dig paa at ære Gud i Tanker, Ord og Gerning—dette er din Pligt.

Da Gud skabte Mennesket, skabte han ham, saa han kunde forherlige ham; hans Sjæl var en levende Lyre, saa hvilken Guds mægtige Sønder kunde slaa, og frembringe Toner i Livet, som kunde forhynde hans Pris. Menneskets Hjerte, lig Vandbeholderen som fyldes ved Bjergets Kilder og som vander Markerna længere nede, er Opbevaringsstedet, som modtager Livet fra Gud, og saa lader det flyde ud

gennem det menneskelige Liv, idet det udsjører hans Vilje.

Det er ikke at strække Sønderne op for at faa fat i Stjernerne, saa at man kan styre deres Gang, men det er ved at udføre smaa daglige Pligter kun for at behage Herren og ære hans Navn, der gør Livet sjæle og bedst. Enhver liden Gerning, som vi gør fordi vi elsker Gud drager ham nærmere til os og drager os nærmere til ham; enhver kærlig Tanke løfter Sjælen op til et højere og mere himmelsk Rige.

Der er ingen Tjeneste saa simpel uden at den skulde udføres ud af Kærlighed til Gud, med et rent Næ, som ser paa Guds Være alene. En Tjener burde udføre sin Pligt med Hjertets Enfold, idet han frygter Gud, ligesaa meget som den, der prædiker eller skriver en Bog.

Vi kan, og vi burde fordi vi kan, spise og drikke til Guds Være. Dersom vi værner os til at gøre Ting for at behage og ære Gud kommer vi nærmere ham. Dette er hvad gør Livet helligt og ædelt. At udføre lille Kærlighedsgerninger, der fordrer lidt Selvfornægtelse, at bære smaa Fornærmelser med Sagtmodighed, at gengælde Dadel med Kærlighed, kun fordi det behager Gud og ærer hans Navn, er Mennesket højeste Liv—er Opfyldelsen af Menneskets Pligt.

Livet i og for Gud.

Glæden af at adlyde.

Jeg vil nu omtale nogle af de Glæder et Troens Liv indebærer. Først og fremst kommer Glæden af at adlyde. Jeg erindrer engang at have læst følgende Sætning: „Det vil blive en fuldkommen Lykke at bære fuldkommen Lydig, og det kan ske, naar vi har fuld Fortrolighed til den, som vi skal adlyde.“ Jeg erindrer, at jeg blev slaaet af disse Ord, og de ligesom aabnede for mig Muligheden af en Vej til Lykke, som vistnok tilforn ikke engang var drømt om. Siden den Tid har disse Ord ofte staaet for mit indre Syn med hele sin Svare, og midt i al min Tøjlesløshed og Egenvilje saa jeg dog denne Svare som det eneste, der kunde tilfredsstille min Uro og Angst.

Behøver jeg at sige, at denne Svare nu er min, ikke blot som et Syn, men som en Virkelighed, og at jeg i den Herre Jesus Kristus har seet den Mester, til hvem vi ubetinget kan vise en fuldkommen Lydig, og som, naar vi tager hans Nag paa os, giver os Svare for vore Sjæle?

Kære tvivlsraadige Sjæl, du ved ikke nu, hvor megen sand Glæde, der nu gaar tabt for dig. Mesteren har aabenbaret sig for dig, at du helt skal overgive dig til ham, og du, du viger tilbage og tvivler. For en Del er du villig til at gøre det og tænker nok med Tiden at give Slip paa mere. Men helt at overgive dig nu, uden noget Forbehold, synes du er formeget at forlange af dig. Du er bange derfor. Du tror, at det vil koste formeget og at du løber for stor

Fare. At blive saa nogenlunde lydig ønfter du nok, men fuldkommen Dydighed kvier du dig ved.

Og saa synes du, at der er andre Kristne, som med god Samvittighed kan vandre paa Stier, der paa langt nær ikke er saa trange som den, der er afftuffet for dig, og du spørger dig selv, hvorledes dette kan forholde sig. Det synes at være underligt, ja maaske haardt for dig, at du maa gøre, hvad de kan undlade, og du lade være, hvad de meget let kan bekræftige sig med.

Alt, dyrebare Ven, huff denne Forskel mellem dem og dig er en stor Forret, som er skænket dig, skønt du endnu ikke forstaar det. Herren siger: „Svo, som har mine Befalinger og holder dem, han er den, som mig elsker; men hvo mig elsker, skal elskes af min Fader, og jeg skal elske ham og aabenbare mig selv for ham.“ Du har hans Befalinger; dem, som du sammenligner dig med, har dem ikke. Du ved nu din Herres Vilje i mange Ting, om hvilke de vandrer i Mørke. Er ikke dette en herlig Forret? Er det en Grund, hvorfor du skal beklage dig, at Herren har bragt dig i et saa nær og fortroligt Forbund med sig, at han har aabenbaret dig Ting, som de, der staar længere tilbage, ikke faar kende noget til? Gatter du ikke, hvilken Omsorgsfuld og inderlig Venfkab, der ligger heri?

Der er mange Forhold i Livet, der fordrer kun en mindre Grad af Fortrolighed. Vi kan være meget godt bekendte, og have det godt sammen og dog have højt forskellige Interesser og ulig Beskæftigelse. Naar vi er sammen, kan vi glædes ved Samværet og stemme overens i mange forskellige Ting, men naar vi skilles fra hverandre, er der intet føleligt Savn, og vi kan godt stifte intimere og nærmere Venfkab med andre. Der er ikke nogen saa stærk Kærlighed mellem os, at vi føler Lyst eller nogen Ret til at trænge ind i hverandres mere private Forhold. Der er en vis Grad af Tilbageholdenhed paa begge Sider. Men saa er der andre Forhold i Livet, hvor det er modsat. Venfskabet er bleven Kærlighed. De to Hjærter er blevet et, en Forening af Sjælene har fundet Sted, som gør, at alt, hvad den ene har, ogsaa er blevet den andens. Forskellige Handlinger, som den ene før kunde udføre, kan ikke foregaa længere nu, uden at de begge er sammen derom. Den Tilbageholdenhed og det Forbehold, som kan fin-

des under et almindeligt Venfkab, er en Umulighed nu, da Kærligheden har forenet begge Hjærter. Kærligheden giver alt, men maa ogsaa have alt igen. Den enes Ønfter bliver den andens Liv, og i Dybet af begge Hjærter ligger det Ønske at vide den andens svageste Ønske eller Tanke, blot for med Vindens Hurtighed at kunne udføre den til den andens Tilfredshed. Beflager disse sig over det Mag, som Kærligheden har paalagt dem? Misunder de det kolde, ligegyldige, og bestandig beregnende Venfkab, som de ser omkring sig, hvor det gælder at spare sig selv saa meget som muligt, og angreer de det nære Kærlighedsforbund, hvori de staar til hverandre, som dog bringer dem ind i nye og ofte højt forskellige Livsbilkkaar. Fryder de sig ikke heller ved de nye Vaand og Forpligtelser, og betragter med Bedrøvelse og Medlidenshed dem, som ikke erfarer nogen inderlig Kærlighed, og som synes at være frygtsonne for alt, hvad der er imod deres egen Magelighed? Er ikke enhver ny Opdagelse om, hvad den anden ønfter, ligesom en ny lissig Forret til at vise Kærlighed, og er den Vej tung, som den indbyrdes Kærlighed leder dem ind paa?

O, kære Medvandrere, har I nogeninde følt, om ikke mere end for en kort Tid, denne jordiske Kærlighed; har I nogeninde elsket en Medvandrers saaledes, at I ikke følte det som en Byrde at opofre noget eller at udrette noget til en saadans Glæde; var det en inderlig Glæde for dig at lægge din Vilje og dine Meninger aldeles under den anden; var noget, du saa inderlig længebød efter, og var det dit højeste Begær at saa tjene den anden, og lykkedes det for dig, da vil jeg bede dig i den himmelske Mesters Navn, lad dit Forhold blive saaledes til Jesus!

Han elsker dig med mere end almindelig Venfscabs Kærlighed. Som en Brudgom fryder sig over sin Brud, saaledes fryder han sig over dig, og intet uden en hel Overgivelse kan tilfredsstille ham. Han har givet dig alt, og beder om alt til Gengæld. Det mindste Forbehold bringer hans Hjerte Smerte! Han sparede ikke sig selv. For din Skyld hengav han alt det, som han havde, og for hans Skyld maa du uden Maal og Maade give ham alt, hvad der til denne Stund synes at være dit.

O, vær ikke sparsom i din Selvhengivelse

Med hans grænseløse Opofrelse for dig med en grænseløs Opgivelse af dig selv for ham. Fryd dig over, at du faar Lov til at kaste dig i hans aabne Favn og at lægge Tømmerne i hans Hænder. Hvad der endnu er igen af dit eget Jeg, lad ham faa det helt og fuldt! Afstaa fra alt, som vil eller kan skille dig fra ham! Afstaa fra nu af fra al Ret til selv at vælge og fryd dig i denne din Frelsers velsignede Nærhed, som ikke alene gør denne Overgivelse mulig, men absolut nødvendig. Har det ikke hørdt i dit Liv, at du påstode at overgøre en Verjon, som maaske stod langt højere end dig, med Nærlighedsbevisninger og al tænkelig Tjenstvillighed? Har du aldrig følt Lyst til at virke for noget, at elske med en fuld Hengivenhed, at det ligesom har brændt indeni dig efter et Formaal for saadan Nærlighed? Har ikke dine Hænder haft Alabasterkruffer fyldt med den kostelige Salve, uden at du har fundet nogen, du har kunnet salve dermed, et Hjerte, som kunde modtage og forstaa din Selvhengivelse? Om du nu hører hans milde Røst, som kalder dig til et inderligere Samfund med sig, vil du da opgive alt omkring dig, som er ham imod og som kan skille dig fra hans Nærhed, og du skal komme til at erfare en uudsigelig Lyst til at overgive dig, ja, du skal og vil gøre det, du kan ikke trække dig tilbage, naar han har Lyst til dig. Vil du synes, at det er haardt handlet, at han aabenbarer mere af sin Vilje for dig end for andre, og at han ikke vil lade dig faa Fred i noget, der kan skille eder ad? Vil du gaa did, hvor han ikke kan følge med, eller deltage i noget, hvori han ikke kan være med?

Nej, Tusinde Gange nej! Du vil løbe hans Vilje imøde med Glæde. Hans mindste Nusse vil være en bindende Lov for dig, som det skal være dig haardt at være uldig. Du vil glæde dig over den Sties Trængsel, som han har anvist dig med en hjertelig Medfølelse. Nærlighedens Forpligtelser vil blive en sød Forret for dig, og at gøre alt for din Herre, vil du tør dig ligesom lættet op i en højere Atmosfære. Den fuldstændige Nusse af at begynde at forstaa noget af det, Jesus mente, da han sagde: „At gøre din Vilje er min Lyst.“

Men tror du, at Glæden blot vil blive paa din Side? Fryder ikke Herren sig over dem, som saaledes har overgivet sig helt til ham, og

som elsker at adlyde ham? O, mine kære Venner, vi er ikke istand til at tale om den Sag; men Skriften aabenbarer dog for os nogle Glimt af den Glæde, det Velbehag og den Tilfredshed, som vor Herre har til os, og dette giver Sjælen stor og herlig Betsignelse. At vi har Behov af ham, er jo klart at forstaa, men at han skulde have Behov for os synes uforstandigt. At vi kan længes efter ham, synes let at fatte, men at han skulde længes efter os gaar over al menneskelig Forstand. Og dog—og dog, han siger det, kan vi da andet end tro ham? Det er ham, som har gjort vore Hjærter modtagelige for denne overvældende Hengivenhed og som har hengivet sig selv som Formaal for dem. Det er uendelig kosteligt for ham, og med sin milde Røst siger han til os, som han sagde til Peter: „Elsker du mig, elsker du mig mere end disse?“ Og fortærende banker paa hver Hjærte-dør og beder at komme ind som Genstand for den højeste Nærlighed. „Vil du have mig,“ siger han til den Troende, „til din Sjæls Elskede?“ Vil du følge mig i Lidelse og Ensomhed, og udholde alt for min Skyld, og ikke spørge om anden Belønning end mit bifaldende Blif og min Pris? Vil du underkaste hele din Vilje i en fuld Selvhengivelse under min Vilje? Vil du overgive til mig hele dit Jeg, hvad du evner og har? Vil du være tilfreds med at behage mig og ingen anden? Maa jeg faa Lov til at gøre med dig, som jeg vil i alt? Vil du komme i saa nære Samfund med mig, at Adskillelse fra Verden bliver nødvendig? Vil du anse mig som din eneste Herre, og forlade alle andre for at hænges fast ved mig?

Paa tusinde forskellige Maader tilbyder Herren enhver Troende en saadan nær Forening med sig. Men ikke alle siger „Ja“ til ham. Andres Nærlighed og andre Interesser synes at være saa vigtige for dem, at de ikke kan sættes tilside. De gaar ikke derfor tabt af Himlen, men de gaar tabt af en uudsigelig Glæde.

Du er ikke en af disse! Merede paa hans første Ralden svarede din Sjæl et oprigtigt og jublende: „Ja, Herre, ja!“ O, det er vidunderligt! denne uudsigelig herlige Forret, som du har hos ham! Hvor lidet skal det ikke betyde for dig, at Menneffene hader eller udstøder dig af dit Selskab, og bebrejder dig, ja, giver dig et daarligt Rygte for hans Skyld, som elsker

dig! Du maa vel fryde dig paa en saadan Dag og springe af Glæde; thi se! din Løn skal være stor i Himmelen, og er du delagtiggjort i hans Lidelse, skal du ogsaa blive delagtig i hans Forherligelse.

Herren har i dig en Erstatning for sin Sjæls Møje. Din Kærlighed og Gengivenhed er hans højt skattede Løn for alt, hvad han har gjort for dig. Den er usigelig sød for ham. Frygt derfor ikke for at hengive dig af hele dit Hjerte til Herren, et Forbehold kan aiskere alt Samfund. Andre synes maaske ikke om dig, men naar du har hans Indest, har du nok. Stands ikke og maal eller tæl din Lydighed og Tjeneste. Lad dit Hjerte og din Haand være fri til at tjene ham, som hans Hjerte og Haand var fri til at tjene dig. Lad ham saa og beholde alt, hvad der er dit—Legeme, Sjæl, Aand, Tid, Begævelse, Stemme—alt! Alt! Læg hele din Vandring aaben for ham, at han kan lede dig. Sig til ham hver Dag: „Herre hvorledes skal jeg leve i Dag for at leve dig til Behag? Hvor skal jeg gaa? Hvem skal jeg besøge? Hvad skal jeg gøre? Hvad skal jeg sige?“ Lad ham bestemme, hvorledes du skal klæde dig og sig: „Herre, lad mig faa vide, hvorledes jeg skal klæde mig for at behage dig?“ Tag ham paa Naad med Gensyn til hvad du skal læse, hvad du skal hushjætte dig med, med hvem du skal stifte Bekendtskab, og sig: „Herre, tal du til mig, hvad din Mening er om det?“ Lad der ikke hengaa en Dag, nej, ikke en Time eller et Minut, i hvilket du ikke er medvidende, at du ikke gør hans Vilje og følger ham helt. Og denne personlige Tjeneste i ham vil give en Glorie over dit Liv og opløse selv de mest dystre Tilfælde med en himmelsk Glans. Har du ikke ofte beklaget, at din Ungdoms Lustflotte gik saa snart bort for Livets haarde Virkeligheder? Lad Kristus saaledes indtage dit Hjerte, som ovenfor nævnt, i alle dets mest forskellige-

de Vilkaar, og en langt herligere Fred skal fylde din Sjæl, end de skønneste Ungdomsdage, som du nogeninde har haft, og intet skal mere synes dig haardt og tungt. Det svageste Liv vil her ved blive opflammet. Ofte, naar jeg har seet en fattig Kvinde ved Baskeballien, og tænkt over hjerteskærende Omstændigheder i en saadant Liv, og er blevet fristet til at grunde over, hvorfor saadan Tilværelse er nødvendig, har den Tanke opsteget hos mig: Hvilken Herlighed og Fryd kan ikke hun ogsaa have til sin Del, om hendes Liv er et Liv i Jesus, om hun følger ham, hvor han leder hende, og hun svarer ja til alt, hvad hans liflige Røst tilhviser hende De ydre Omstændigheder betynder da intet, hver Time er en Forherligelse. Og det har frydet min Sjæl at tænke paa, at Gud har de fleste af sine underfulde Væringer, underfulde Vidner, netop af blandt de Fattige og her saa højt uan- seelige.

„Og de læste i Bogen, i Guds Lov, klarli- gen, og gav Folket Forstand derpaa, og gjorde, at de forstod sig paa Læsningsen. Og Nehemia —han er den Sattirjatha—og Esra, Præsten, den Skriftlærde, og Leviterne, som underviste Folket, sagde til alt Folket: Denne Dag er Her- ren eders Gud hellig, derfor sørger ikke; thi alt Folket græd, der de hørte Lovens Ord.

Fremdeles sagde han til dem: Gaar, æder det Føde, og drikker det Søde, og sender ogsaa den Dele, som intet har tilberedt, thi denne Dag er vor Herre hellig; derfor beklummer eder ikke; thi Herrens Glæde den er eders Styrke. Og Leviterne fik alt Folket til at tie, og sagde: Bærer stille; thi denne Dag er hellig, be- klummer eder intet. Og alt Folket gik og æde og drakke og at sende Dele ud, og at gøre sig en stor Glæde, thi de havde forstaaet sig paa de Ord, som man havde kundgjort for dem“ (Neh. 8: 8—12).

—Hannah Whitall Smith.

Bibelske belærende Emner.

Ombendelsen: Hvad den koster.

Af Micala Simonson.

Det er ikke en liden Ting at gennemgaa Om- vendelsen. Paa Guds Side har det kostet Guds

enbaarne Søn's Liv, og den behøver Guds Kraft for at kunne udjøre sit Værk, at skabe det indre Menneske om igen.

Fra Menneskets Side koster den baade dets

Veje og dets Tanker. (Es. 55: 7). Alle vor fjendige Naturs Fornøjelser og Vaner maa aflægges. Al den Syndens Tilbøjelighed, som har kæmpet for sin Tilfredsstillelse fra vor Fødsel af maa nu nægtes sine Krav. Det mener at forlade Fader og Moder, Hustru og Børn, ja tilmed sit eget Liv for at kunne blive Jesu Discipel. Det er en alvorlig Sag, meget alvorligere end de fleste tror, at omvende sig.

Gud den virker.

Den virker et nyt Levnet. Den bringer Tilgivelse fra Gud; men ikke det alene, den bringer et tilgivende Hjerte. Tilgivelse er ikke Frelse; nej Frelse er Forløsning fra et Liv i Synd og Kraft til et Liv i Hellighed. Omvendelse er Forandring i Hjerte, Sind, og Vilje. Der bliver en forandret Maade at elske paa, at begære, at dømme, at afgøre. Den, som før søgte sin Lyst og fandt sin Fornøjelse i Verdens Ting, vil efter Omvendelsen finde sin Lykke i sit indre Hjerteliv, hvor Gud er elsket og hans Gnist erfarede. Det er en Forandring fra at elske og tjene Afguderne i ens eget Hjerte til at elske og adlyde den levende Gud. Det er en Overførelse fra Satans Magt til Gud. Den Sjæl, som før var tvungen til at tjene Satan, er i Omvendelsen sat fri til at tjene Gud i Retfærdighed og Hellighed. Omvendelse er en Fornøjelse af det indre Liv, som vises igennem Forandring i det ydre Levnet.

Den, som før stjål, vil ikke stjæle mere, men tjene sit Brød ved ærligt Arbejde. Den, som før løj, vil tale Sandhed med sin Næste. Den, som før var opfarende og vred vil være mild og overbærende. Den, som før var fuld af Had og gjorde ondt mod sin Nabo uden Marsag, vil efter Omvendelse elske sin Fiende og gengælde ondt med godt. Omvendelsen er Begyndelsen til Kristi Lighed og Indgangen til hans Levnet.

Omvendelse vender et Menneske fra Egenretfærdighed til Kristi Retfærdighed. Her er Mennesker, som er saa forblindede, at de anser sig for at være gode nok. Der er flere end Farisæerne i Templet, som roser sig af sin egen Retfærdighed: men naar den Helligaand faar Lov at vise saadanne Mennesker dem selv i det sande Lys, saa udbryder de med Paulus: „Jeg elendige Menneske! Den største blandt Syndere,“

og saa kommer samme Menneske med et ydmygt Hjerte og en sønderknust Aand og kaster sig paa Guds Barmhjertighed bedende om Forladelse. Af Naade ved Tro tilegner han sig Kristi Retfærdighed og staar i Barnefaar hos Gud i Himmelen. Omvendelse bringer himmelsk Slægtskab til en Menneskesjæl.

Er den Guds Bærf eller Menneskets?

Mennesket vender sig fra Synd og selv til Gud under Indflydelse af den Helligaand. Aanden overbeviser Mennesket om Syndens Skyld og Forfærdelighed og Straf. Han vækker Mennesket til Anger indtil Naabet om Tilgivelse og Hjælp fra Gud berører fra Synderens Læber. Mennesket fatter Forfæt at ville leve uden Synd, men kan ikke gøre det uden Guds Naade og Kraften i Jesu Blod. Paulus' Erfarenhed, før han kendte Jesus, var denne: „Viljen har jeg, men at gøre det gode magter jeg ikke.“ Og han udbryder: „Og elendige Menneske, hvem skal fri mig fra dette Dødens Legeme?“ Svaret lyder: „Gud være Tak ved Jesus Kristus vor Herre. . . . thi Livets Aands Lov har i Kristus Jesus frigjort mig fra Syndens og Dødens Lov.“

Synderen angreder sin Synd og forlader den i Vilje og i Forfæt, og Gud giver Kraften til at gennemføre Forfættet at ville tjene Gud i Retfærdighed og Hellighed.

En af Omvendelsens Frugter er Glæde, Glæde i Himmelen og Glæde i Menneskesjælen. Han ser Livet i et nyt Lys. Han ser tilbage paa Livet i Daarskab og Synd, og udbryder: „Hvilken Daare jeg har været, mit forgangne Liv var kun Tab, ja værre end Tab, jeg brugte min Tid til at forsøge min egen Fortabelse.“ Men saa ser han paa den modsatte Side, og der ser han Højsaligheden af sit nye Liv, Kundskaben om Jesus Kristus, Forvisningen om Barnefaaret, Haabet om Himmelen, og Glædens Kilde rinder sprudlende i hans Sjæl.

„Fortræffeligt“ hører Ambrosios: „Naar du ikke kan skule dig selv for Solen, som er den af Gud forordnede Lysbærer, hvor umuligt er det da at skule dig for ham, hvis Lys er ti tusen Gange klarere end Solen! Selv om en Synder kan undfly sin egen Samvittighed, kan han dog ikke undfly Guds Alvidenheds Øje.“

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1. 00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1. 25
Six Months......65

Abonenter indsendt fra Skandinavien:

Årlig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet maa indsendes i Postanvisning, Expressanvisning eller Vantbetsel; Frimærker modtages for mindre Beløb. Vi er ikke ansvarlig for Kurant sendt i almindelige Breve.

Twittering for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevfort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den forrige Adresse faa vel som den nye angives.

All Korrespondance maa adresseres til

Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Abonenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til
Nels Renbeck, Randrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Blandede Nyheder.

Lejrmødet bliver holdt i St. Paul Park, Minn., Juni 8—17.

Br. C. S. Tubbs fra Grand Forks, N. Dak., afslagde os ogsaa et kort Besøg sidste Uge. Han var paa Gennemrejse til Denver, Colo.

Harry Nissen fra St. Croix Falls Wis., er kommen for at hjælpe til med det udbendige Arbejde ved Hjemmet. Eftersom Vaaren er nu kommen er Brødrene ved Hjemmet travelt beskæftiget med Markarbejdet. De gør nu Beredelser for at faa Røffenhaven plantet, saa at vi kan faa friske Grønsager saa tidlig som muligt. Br. Marben har ogsaa haft travelt med at beskære Frugttræerne og gøre Frugthaven i Stand.

I Vinter har Gud været god mod de gamle paa Alderdoms Hjemmet og bevaret dem

frisk og rask, hvilket baade de og Arbejderne paa Hjemmet har været meget taknemmelig for. Men nu i de sidste Uger har nogle af dem været lidt daarlig. Mor Martha Baffen har været syg i nogle Uger ogsaa Mor Nissen har maattet holde Sengen. Arbejderne paa Hjemmet har derfor meget at gøre, da de maa plejes baade Nat og Dag. Men Herren giver dem Naade og Styrke som deres Dag er.

Br. Frederik Hanson fra Racine, Wis., een af vore gamle Arbejdere, opholder sig her i St. Paul Park, for Tiden. Han venter at blive her indtil efter Lejrmødet i Sommer.

Søster Hannah Olson fra Valley Junction, Wis., gjorde Ophold her paa Gennemrejse til N. D. sidste Uge. Hendes to Brødre, Lars og Nels bor her paa Hjemmet, Lars arbejder paa Kontoret og Nels gaar paa Skole her i Byen.

Søster Anna Roglin har ogsaa besøgt os paa Gennemrejse til Detroit, Mich.

Spørgsmaal.

Sp. Hvorledes udtydes Rom. 3: 8 rettelig? M. R.

Sv. „Dg skal vi ikke gøre det onde for at det gode kan komme deraf?“

Det, som er godt, enten det findes i vor Hensigt eller i vor Gerning, er det, som er i Overensstemmelse med Guds Vilje. Hvorledes skulde vi kunne overtræde Guds gode Hensigt ved at overtræde hans gode Bud? Saadant vilde være meningsløst, selvmodsigende. At gøre ondt er stik modsat det, som vi ønsker at opnaa eller fremme. Modsatningen mellem godt og ondt er saa, at det, som i sig selv er ondt, kan aldrig være et passende Middel til at frembringe godt.

At gøre ondt for at frembringe godt vilde være et Bevis paa Mistillid til Guds Forsyn og Herredømme over Verden. Staar han i Behov af nogen Synd fra vor Side for at gennemføre sine Planer? Kan ikke han bevare sin Religion, uden at vi behøver under visse Forholde at tiltrække visse Punkter til en videre Mening, end han har tiltænkt, eller under modsatte Forholde at

flaa af paa Befalinger, som han har tillet. Begynder vi „at lægge til," eller „at tage fra," for at opnaa noget, som vi anser for at være godt, saa giver vi Verden det Indtryk, at vi anser Guds Ord for at være en ufuldkommen Leberegel, og at vi tænker det nødvendigt at anvende vor Alogskab for at tilføje det manglende. Nej vi kan være forvisset om, at Gud har handlet viselig i alt, hvad han har befalet eller forbudt, og at det bedste for os at gøre er under ingen Omstændigheder at afvige fra denne fuldkomne Vilje.

Kong Saulus (1 Sam. 15) fik Befaling at ødelægge Amalek og alt, hvad hans var; at dræbe alt Folket og tillige alt Kvæget, stort og smaat, som tilhørte Amalekiterne. Med Nidkærlighed gik Kongen til Verket, men sparede det bedste af Kvæget, for at ofre det til Gud i Gilgal. Hans Undskyldning for Udhigheden var meget religiøs, og dog kostede denne Udhedsgerning Kongedømmet ud af hans Haand. „Udhighed er bedre end Ofier."

Peter drog Sværdet og afhuggede Ypperstepræstens Tjeners Øre. Han gjorde det i Forsvar mod et ulovligt Overfald, ja han gjorde det for at forsvare Jesus selv. Men vi kan læse Herrens strenge Trettesættelse. (Matt. 26: 52).

Ting er ikke gode eller onde efter vort Støn paa dem. Mennefseligt Omdømme er fejlbarligt. Onde Mennefsker kan blive saa vildledet i sit Omdømme, at de vil tro at de gør Gud Tjeneste ved at dræbe hans Bidner; men ogsaa gode Mennefsker kan dømme fejlagtigt og tro at visse Ting vil blive til Betsignelse naar saadan Betsignelse er tilstede kun i deres egen Indbildning. Guds Ord klargør for os Ret og Uret, det afgør for os hvad vi bør gøre. Alt hvad vi har at gøre er at være lydige, gudfrgtige, oprigtige, tro, og saa overlade Følgerne til Gud. Vor kæreste og næreste vil maaske holde sig borte fra den smale Vej; men vi maa vandre paa den. Vi blev ikke ledet ind paa den af deres Opmuntring, og vi maa heller ikke lade os lede bort fra den af deres Overtalelse.

—Micala J. Simonson.

Nidnesbyrd.

St. Paul Park, Minn.

Jeg vil med Guds Hjælp skrive nogle Linier og omtale, hvad Herren har gjort for mig. Han har gjort store Ting for mig. Jeg har faaet mere Fred i min Sjæl siden jeg kom til denne Plads. Seks og thve Aar siden boede jeg i Duluth, Minn. Paa den Tid var jeg meget hengiven til lyndige Baner, i Særdeleshed til Kortspil. Men engang fik jeg høre en Prædiken, som bedømte dette skarpt. Jeg bad Gud hjælpe mig staa denne Vane imod, og han hjalp mig. Jeg har ikke været inde i en Kro, eller taget Spillekort i mine Hænder siden den Tid, og en kort Tid derefter blev jeg frelst. Derefter købte jeg en lille Farm og boede der i nitten Aar. Jeg har nu været her paa Alderdoms Hjemmet i 5 Aar. Jeg er nu 73 Aar gammel.

Jeg er glad fordi jeg kom her, og kom iblandt Guds Folk. Her er en god Plads for dem, som vil leve et gudeligt Liv. Maa Gud velsigne dem alle, er min inderlige Bøn.

Vi lever i en farlig Tid. Vi ser hvorledes det ene Rige rejser sig op imod det andet, men det er blevet forudsagt, at saaledes skal det blive paa den yderste Tid. Og saa paa det aandelige Omraade forekommer farlige Tider. Derfor bør vi vaage og bede. „Se, jeg kommer som en Tyv. Salig er den, som vaager og bevarer sine Klæder, saa han ikke skal gaa nøgen, og man skal se hans Skam" (Mat. 16: 15). Ja vi kan sige, at det er en Skam at ikke være frelst, naar vi har saa god Afgang til Guds Ord. Da jeg blev frelst lignede jeg gamle udslidte Pjalter, som ligger uden for Huset. De har mange forskellige Farver og er meget snabede, men dersom man sender dem til Papirfabrikken, bliver de forvandlede til hvidt Papir. Saaledes kan Synderen, dersom han fløer til Jesus bliver omfået, og om hans „Synder end var som Karmesin, da skulle de blive hvide som Sne; om de end vare røde som Skarlagen, skulle de blive som Hvid."

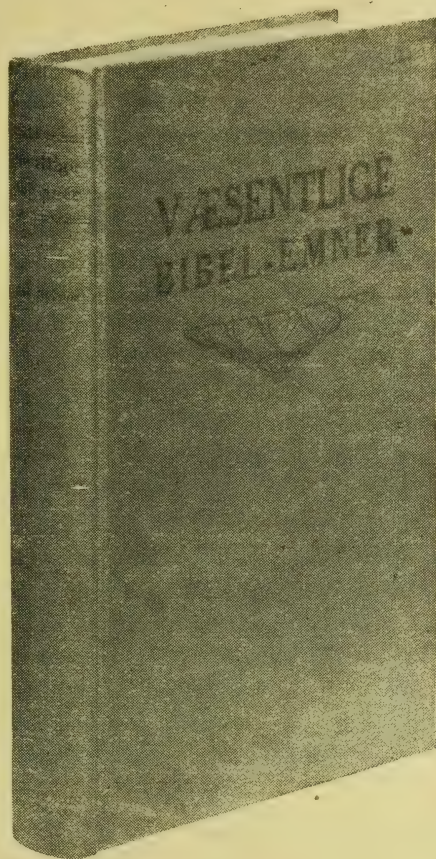
Jeg priser Gud for Frelsen og Selliggørelse, hvilke er det vigtigste at eje her paa Jorden.

Abraham Johnson.

Et menneske viser sit fænde jeg i Maaden hvorpaa det behandler et Barn.

Væsentlige Bibel-Emner

Af Thomas Nelson.

Denne Bog har til Opgave at gøre klare Bibelen væsentlige Læresætninger paa en letfattelig Maade.

Forfatteren har ogsaa bragt for Lyset nogle af de Vildfarelser, som er i Omløb i vore Dage, og har modbevist dem med Guds Ord.

Følgende er nogle af de Emner, som behandles: Rettfærdiggørelse. — Et helligt Liv. — Ektekabet. — Lov og Evangeliet. — Guds Menighed. — Mandelige Gaver. — Legemlig Helbredelse. — Ny testamentlige Anordninger. — Aftenlyset. — Kristi Andet Komme. — Sjælens Udødelighed og vor evige Tilværelse.

Bogen indeholder passende Læsning for baade frelst og ufrelst. Den er egnet til at være Guds Børn til Hjælp, saa at de bedre kan forstaa Guds Handlinger med dem, og hvorledes de kunne komme i Besiddelse af de Betsignelser, som Gud saa gerne vil skænke alle sine Børn.

Send efter et Eksempplar af denne Bog i Dag, læs den, og gør hvad du kan for at sprede den blandt vort skandinaviske Folk.

Pris, Shirtingsbind, \$1.00; Papiromslag, 40.

Bogen kan ogsaa erholdes paa det svenske Sprog.

Evangelii Basun Pub. Co.,

St. Paul Park, Minn.

Manvel, N. Dak.

Jeg kan til Guds Ære igen vidne i Basunen, at Gud har været meget god imod mig og bevaret mig indtil i Dag. Priset være Gud! Jeg er saa glad, at Gud kaldte paa mig og frelst min Sjæl førend jeg blev gammel, saa at jeg kan arbejde og leve for ham, som har gjort saa meget for mig.

I Vinter fik jeg overvære nogle af Væffel-

sesmøderne, som holdtes i Grand Forks, N. D. Gud velsignede Møderne og flere Sjæle blev frelst. Efter Møderne rejste jeg med Søster Sastorjen til deres Hjem, hvor jeg havde den Glæde at være flere Uger.

Gud velsigner min Sjæl mange Gange, og han fører mig ind paa saadanne Pladser, hvor jeg bedre kan lære at forstaa Guds Veje. Dette minder mig om den Tid jeg var blandt de

hellige i St. Paul Park. Maa Gud velsigne dem.

Svor saa der er, som vil give sig til Gud, medens de er friske og kan arbejde for ham; de venter indtil de bliver gamle og skrøbelige, da kommer de og giver dem selv til Gud, eller naar de bliver syge og kan ikke nyde Livet længere, giver de deres Liv til Gud. Hvor ufornuftigt det er at gøre saaledes, at give Gud det daarlige, han, som har givet os sit allerbedste. Maa vi som har faaet Tjuene op for dette Mstenslys være brændende i Anden med Taffigelse og holde ud til Enden, saa at vi kan, til en vis Grad, betale noget af den Gæld vi skylder Gud, for hvad han har gjort for os. Ved for mig at jeg ogsaa maa skatte Tjelsen mere.

Eders ringe Søster

Carrie E. Halvorsen.

Farm Tilsalgs.

Farm paa 80 Acres Land, 3 Mil fra Withee, Clark, Co. Wis., tilsalgs, 12 Acres er ryddet, af disse er 8 Acres opdyrket. Resten er i Skov. Der er et nyt 5-Værelses Hus paa pladsen ogsaa en Stald. Der er kun ¼ Mil til Skole, og 2 Mil til en dansk Kirke. God Plads at drive Mejerigaard. Der er „Fence“ omkring Pladsen. Mange danske Folk bor i Nabolaget. Pris \$3500. For nærmere Underretning, skriv til J. Peterson, 1402 Noache St.,

Indianapolis, Ind.

Denne Broder har lovet at give \$300 til Arbejdet her, dersom vi hjælper ham sælge denne Farm. Dersom nogen af vore Læsere er interesseret i denne Plads, kunde de hjælpe denne Brøder og Arbejdet her ved at købe den.

Red.

„Hvorledes skal det gaa, hvis noget i Maskineriet gaar i stykker under denne forfærdelige Storm?“ spurgte en forfærdet Passager om bord paa et Dampskib. „Da skal vi forsøge at reparere Skaden,“ svarede Maskinisten, til hvem Spørgsmaalet var rettet. „Men om den ikke kan repareres, hvorledes vil det da gaa os?“ vedblev den forfærdede Mand. „Hvorledes det da vil gaa os, det beror paa, om vi kender den Store Jesus som vor Frelser, eller om vi med uforladte Synder skal træde frem for Gud!“

Søndagskolen.

Lektie 7.

Maj 7, 1917

Jesus alles Tjener.

Joh. 13: 1—17.

Gyldentekst: Og den, som vil blive den første af eder, skal være alles Tjener.— Mark. 10: 44.

3. da Jesus vidste, at Faderen havde givet ham alle Ting i Hænde, og at han var udgaaet fra Gud og gif hen til Gud;

4. saa rejste han sig fra Maaltidet og lægger sine Klæder fra sig, og han tog et Linsklæde og bandt det om sig.

5. Derefter hældte han Vand i Badstefadet og begyndte at to Disciplenes Fødder og at tørre dem med Linsklædet, som han var ombunden med.

6. Han kommer da til Simon Peter; og denne siger til ham: „Herre! tør du mine Fødder?“

7. Jesus svarede og sagde til ham: „Svad jeg gør, ved du ikke nu, men du skal forstaa det siden efter.“

8. Peter siger til ham: „Du skal i al Evighed ikke to mine Fødder.“ Jesus svarede ham: „Dersom jeg ikke tør dig, har du ikke Rod sammen med mig.“

9. Simon Peter siger til ham: „Herre! ikke mine Fødder alene, men ogsaa Hænderne og Fødderne.“

10. Jesus siger til ham: „Den, som er toættet, har ikke nødig at to andet end Fødderne, men er ren over det hele; og I er rene, men ikke alle.“

11. Thi han kendte dem, som forraadte ham; derfor sagde han: „I er ikke alle rene.“

12. Da han nu havde toet deres Fødder og havde taget sine Klæder og atter sat sig til Bords, sagde han til dem: „Vide, I hvad jeg har gjort ved eder?“

13. I kalde mig Mester og Herre, og I tale ret, thi jeg er det.

14. Naar da jeg, Herren og Mesteren, har toet eders Fødder, saa er ogsaa I skyldige at to hverandres Fødder.

15. Thi jeg har givet eder et Eksempel, for at ligesom jeg gjorde ved eder, skulle ogsaa I gøre.

Jesús og hans udvalgte Tolv var forsamlede i et jødiske Hjem i Jerusalem. De var kommen sammen for at nyde Paaske Maaltidet. Disciplene realiserede ikke at Paaske Lammets foran dem var et Billede paa den i deres Midte, som skulde udgyde sit Blod for hele Verdens Synder. Det var dog som de havde nogle Tanker om, at en Forandring snart skulde finde Sted, og at Kristi Rige snart vilde blive synlig for Verden. Derfor begyndte de at tale blandt dem selv hvem skulde være den største i Gimmeriges Rige. Hvor fuld af Orgærrighed var disse Mænds Hjertes! Hvor ulig deres elstværdiske Mester var de i denne Henseende. Jesús kendte deres Hjertes Tanker; han vidste hvorledes de slet ikke kunde fatte hvad virkelig Størhed var; men dog havde han Taalmodighed med dem. Han vedblev at tale, thi han vidste at efter en Tid vilde Gæstgæanden komme, og han vilde give dem Lys og bringe til deres Tanker Herrens Ord. Saa vilde de forstaa og lyde Herrens Befalinger.

Medens de sad og spiste rejste Jesús sig op fra Bordet, lagde tilside sine Klæder, og tog et Linslæde og bandt om sig, og begyndte at vaske deres Fødder. Forbauselse synes at vregle disse Mænds Læber, som de een for een lod ham gøre som han ønskede. Efter en Tid kom Jesús til Peter. Peter blev ikke ofte saa forbløffet, at han ikke kunde ndtrykke sine Tanker. Ved dette Tilfælde gjorde han Indsigelse med disse Ord: „Herre! for du mine Fødder?“ Peter traf sig tilbage og sagde: „Du skal i al Evighed ikke to mine Fødder!“ „Dersom jeg ikke for dig,“ svarede Jesús, „har du ikke Lod sammen med mig.“ Tanken om en saadan Afskillelse smertede Peter. „Herre! ikke mine Fødder alene, men ogsaa Hænderne og Hovedet“, var Peters anærende Svar, hvorpaa han underkastede sig Mesterens Vilje ligesom de andre havde gjort.

Efter Jesús havde gjort dette, tog han paa sig sine Klæder igen og satte sig ved Bordet. „Vide I, hvad jeg har gjort ved eder?“ spurgte han sine Disciple. De vidste ikke. Han fortalte dem saa, at han havde givet dem et Eksempel, at de skulde følge—han, deres Herre og Mester, havde hdmhgget sig selv og to et deres Fødder, nu skulde de hdmhge dem selv og to hverandres Fødder. „Naar I vide

dette, er I salig, om I gøre det,“ sagde Jesús. **At underkaste os guddommelige Befalinger.**—Mennesket er saa tilbøjelig til at stole paa sine egne Hjelpekilder, og at finde ud for sig selv Grunden hvorfor han skal gøre saa og saa. Han vil ikke gerne opgive sine egne Meninger, indtil han bliver overbevist om at de ikke er rigtige. Peter mødte denne Vanskelighed. Han var ikke villig til at underkaste sig noget, som han ikke kunde se nogen Grund for. Men Kristus krævede Underdanighed, og hellere end at blive nægtet at have Lod sammen med Kristus, gav Peter efter.

Vi kan ikke se ind i Fremtiden og forstaa hvorfor visse Ting bliver krævet af os. Men vi ved, at han, som styrer vore Liv kender det ukendte, som ligger foran os; derfor, naar han udvælger en Vej, vi skal vandre kan vi sikkert stole paa hans Dømmekraft og Styrelse.

Dersom vi ønsker at have Gæld i vort kristelige Liv, maa vi underkaste os guddommelig Myndighed. Ingen kan vente at have Gæld med sig i Handelsverdenen, dersom ikke han vil være sin Overmand underdanig; og ingen kan have Gæld i det kristelige Liv, som ikke er villig til at underkaste sig Guds Ord og Guds Mand.

Fodtvætning.— Mange Mennesker tror ikke paa Fodtvætning, som en Anordning i Guds Hus. Men Jesús befalede sine Disciple at to hverandres Fødder.

Jesús toede sine Disciples Fødder; og saa sagde han, at de burde to hverandres Fødder. Saaledes ser vi, at den Anordning er for Medlemmerne i Guds Hus.

Jesús gav Fodtvætning et religiøst Præg idet han gjorde det til en Prøve af Samfundet mellem sig og Peter. „Dersom jeg ikke for dig,“ sagde han til Peter, „har du ikke Lod sammen med mig.“

Man modtager aandelig Velsignelse ved at holde denne Anordning: „Naar I vide dette, er I salige, om I gøre det.“ De, som tager Del i denne Anordning, vidner ogsaa at disse Ord er sande.

Tanker for Overvejelse.

„Foran Dre gaar Idmghed.“

„De, som vil Klatre op til Bjergets Top, maa

først gaa gennem de mørke Dale ved Bjergets Fod."

Sand Storhed bestaar ikke i Myndighed og Herkab, men i at yde ydmyg Tjeneste til vore Medmenneker.

De store Mænd, som Verden roser sig af, var Mænd som ringeagtede ikke ringe Ting, men som troede at Livet er gjort op af smaa Ting.

Kristus, Herlighedens Herre, ydmygede sig selv og blev alles Tjener; hans Disciple paa samme Maade ydmygede dem selv og tjente deres Medmenneker.

Spørgsmaal: 1. Hvem spiste Paaskemaaltidet sammen med Jesus? 2. Hvilke to Anordninger stiftede han, da han var sammen med sine Disciple denne Gang? 3. Var der noget ualmindeligt ved Maaden hvorpaa Jesus toede deres Fødder? 4. Hvorfor vilde Peter ikke at Jesus skulde to hans Fødder? 5. Hvorfor forandrede han sin Mening? 6. Hvem mener Jesus skal holde denne Anordning? 7. Er den til nogen Betsignelse til dem, som deltager i den? 8. Kan et Menneke være en Kristen og saa nægte at lyde Guds Ord? Kunde Peter?

De Unge Afdeling.

Bibelen i Forretningslivet.

Mange unge Menneker tror at Talerstolen, Søndagsskolen, og den kristne Familie er de eneste Pladser, hvor Bibelen burde findes. „Bibelen i Forretningslivet!" De havde tænkt paa Bibelen i Religion, men den gode Bog var for hellig for Forretningslivet. I Fabrikken og Møllen, paa Markedet, og paa Gaarden, i Forumet og Senatet, udsætter man dens Karakter for Fare og Forretningen bliver hindret. Men disse Ideer er overfladiske og fejlagtige. Forretningslivet er just Pladsen for Bibelen—alle Slags Forretning: Forretning med Hænderne eller Hovedet; Landbrug, Handel, Fabrikdrift, naar man studerer, læser, og prædiker, og hvad ikke. Den er en Forretnings-Saandbog eller Vejviser af en ualmindelig Betskaffenhed. Dette er hvad den er for. Sandt, den er for at frelse Mennekene; men den er ogsaa for at frelse Forretningen.

De Mænd, som har haft Held i vort Land, i de forskjellige Slags Arbejde, opnaaede deres Genlygt paa Principper hentet lige fra Bibelen, eller som er i Harmoni med den. Læg med de velstaaende Forretningsmænd i Dag; spørg dem, hvilken Livsregel har hjulpet dem i deres Efterstræbelser; hvad saa denne Regel er, vil du finde, at den er i Overensstemmelse med Bibelen. Uden Tvivl, fra een af disse tre Kilber—den moralske Lov, Salomons Ordsprog eller Jesu Bjergprædiken—kan man citere de selvsamme Ord eller de Ord hvorfra den faar sin Godkendelse. Faktisk talt, der

findes ikke en Regel, som passer for mennekelig Opførsel, i det offentlige eller private Liv, som finder ikke sin højeste Godkendelse i Guds Ord. En Regel som ikke kan taale at blive prøvet af Bibelen, er ikke værd en Plads i mennekkelige Affærer; den burde ikke taales i civiliseret Selskab. Naturligvis vil dette fordomme mange Regler og Skikker, som synes at være almindelig i Selskabslivet og i det offentlige Liv; og de burde ogsaa fordømmes. Ungdommen burde forkaste dem og undgaa dem. Eftersom de sætter Pris paa uplettet Karakterer og ædel Daad, skulde de betragte dem med ublandet Afstød.

For nogle Aar siden blev der i Skotland udgivet en Bog—en Forretningshaandbog—den blev udgivet i Bømsformat, og bestod aldeles af Udvælgelser fra Salomos Ordsprog. Og hvorfor ikke? Hverken Literaturen i Skotland, eller noget andet Land kan skaffe en saa fuldkommen „Moral- Kodeks" for Bondegaarden, Fabrikken, og Kontoret som Salomos Ordsprog. Dens Lige findes ikke i noget som helst Sprog paa Jordkloden. Denne Udtalelse kan snart bevises. Heldige Verdensmænd som Franklin, McDonough, Budgett, Appleton, Lawrence, Miller, ikke at nævne mange andre tilkendegav de Regler som gav dem Held. Lad os prøve nogle af disse.

„Kom i Nu at Arbejde er en Tilstand af vor Tilværelse." Fjerde Bud.— (2 Mos. 20 9). „Dersom nogen ikke vil Arbejde, saa skal han heller ikke have Føden!" (2 Thess. 3: 10).

„Flid er Moder til god Lykke.“ „De flittiges Gaand skal komme til at herske“ (Ord 12: 24). „Ser du en Mand, som er snar i sin Gerning, han skal stille sig frem for Konger“ (Ord. 22: 29).

„Gør imod alle som du ønsker, at de skal gøre mod dig.“ Den gyldne Regel. (Matt. 7: 12).

„Bøgar ikke det, som ikke er dit eget.“ Tiende Bud. (2 Mos. 20: 17).

„Vælg en Beskæftigelse og saa hold dig til den.“ „Lad dine Øjne se ligefrem, og lad dine Øjenlaage være ret frem for dig! Overvej vel din Guds Sti, og alle dine Beje skulle saa Fæsthed. Vøj ikke af til højre eller venstre, vend din Fod fra det onde!“ (Ord. 4: 25—27).

„En Skilling sparet er en Skilling tjent.“ „Samler de tiloverblivne Stykker sammen, for at intet skal gaa tilspilde“ (Joh. 6: 12).

„Brug aldrig berusende Drikke.“ „Se ikke til Vinen, hvor den er rød“ (Ord. 23: 31).

„Lediggang føder Nød og Uheld.“ „Dovenskab nedsender i en dyb Søvn, og en efterladet Sjæl skal hunge“ (Ord. 19: 15).

Det foregaaende er kun et Eksempel paa Bibelens praktiske Visdom, som passer for Gaadens verden. Vi kunde opregne enhver Række til Gæld, som Mennesker kender, og vi vilde finde, at de alle havde deres Grundvold i Bibelen. De blev lært der før Mennesker praktiserede dem. Som en Bog af virkelig Geni, Visdom og rene Moraler, overgaar den hvadsomhelst der findes i menneskelige Kyndighedens Rækkevidde. Salomons Ordsprog alene skaffede fortidens Vismand, som Franklin, med Govedindholdet for deres ordsprogelige Ytringer, som faldt fra deres Læber som Øbler af Guld. De samlede og gengav i deres eget Sprog, Visdommen fra denne vidunderlige Bog, som blev skrevet mange hundrede Aar før.

En Sagsfører i New York, som var en Fritænkter, blev overtalt af en Ven til at studere Bibelen for at lære hvad Kristendommens Vidnesbyrd var. Nogle Maanedere derefter mødtes de paa Gaden en Dag, hvorpaa Fritænkteren sagde: „Sag har læst og grundet paa den moralske Lov.“ „Hvad synes du saa om den,“ spurgte den anden. „Sag vil sige, hvad jeg tror. Sag har set ind i Lovens Natur. Sag har forsøgt at opdage om jeg kan lægge noget

til den eller tage noget fra den, som vilde gøre den bedre; men dette kan jeg ikke gøre. Den er fuldkommen. . . . Sag har tænkt paa, hvorfra Moses fik denne Lov. Ægypterne var Afgudsdyrkere; og dette var ogsaa Romerne og Grækerne. Moses levede i en Tid, som var forholdsvist barbarisk, men han har givet os en Lov i hvilken den følgende Tids Lære og Alogskab ikke har kunnet finde en Fejl. Hvor fik han den fra? Det er ikke sandsynligt at han svang sig op saa højt over hans Tidsalder, at han selv udtænkte den. Sag er overbevist om, hvor han fik den. Den kom ned fra Himmelen.“

Denne Tildragelse er meget lærerig for Ungdommen, som Bevis for, at den moralske Lov er en fuldkommen Lovregel overalt—paa Landet, i Fabrikken, eller endog som Statsmand, og hvorjohelst Pligten falder Mennesker. Der findes intet, man kan sætte i Stedet for den, heller ikke kan den forbedres.

Enhver ung Mand eller Kvinde skaber sin egen Lykke; og Bibelen vil hjælpe ham i hans personlige Arbejde. Den vil yde ham væsentlig Hjælp i Selvdannelse, i Erhvervelsen af Kundskab, i at vælge en Beskæftigelse, i at bruge hans Penge og Lejligheder, i at røgte hans offentlige og private Pligter. Dens Historie, Litteratur, og Lærdom, dens Renhed, dens smukke Udtryksmaade og dens storslagen Tankegang, gør den til en Bog, som en værdig vord højeste Afgtelse og dyb Grausknung.

—William Thayer.

Kærlighed gør stærk.

En Dreng blev overført af en Vogn og fik derved sit ene Ben drækket. Da han blev baa-ret hjem, græd han bittert af Smerte. Hans Moder, som laa syg, blev meget forkrækket, da hun hørte hans Jammermaal, og faldt i Besvimelse. Straks blev Drengen tavs, og da Lægen spjækkede Benet, gav han ikke en lyd fra sig.

Da Lægen spurgte ham, om han ikke følte Smerte, svarede han: „Nej jo! det gør meget ondt, men Mama skal ikke merke det; hun kan da blive daarligere.“

Kærligheden viser sig ikke alene i store og tunge Ting, men ogsaa i tusinde smaa og, efter Udseende at dømme, ubetydelige Ting, hvoraf Livets Trivsel og Lykke ganske væsentligt beror.

Vor Tids Begivenheder.

„Kirken“ eller Guds Menighed.

Følge Dr. S. R. Carroll, Statistiker af religiøse Affører, naar Talene af Kirkegængere i de Forenede Stater til næsten halvdelen af hele Folkemængden. I følge Dr. Carrolls religiøse Folketælling naar Tallet af Kirkerne Medlemmer til 40,016,789. Naar man saa indbefatter Børnene der tilhører den Kirkegaaende Befolkning af Landet, naar Tallet noget over 50,000,000,“ siger Epworth Herald (Chicago).

Naar det kommer til virkelig at være et Medlem af Guds Menighed, eller et Lem paa Kristi Legeme, da er ovennævnte Tal ikke for stort, men altfor liden. Vi skulde ønske, at hele Befolkningen var i Besiddelse af den Fred og Hvile, som alene de, der virkelig er bleven indlemmet i den sande Guds Menighed, har Rendskab til. Den sande Guds Menighed bestaar af alle virkelige ombendte Menneſker over den hele Verden, og af hvilkenſomhelst Samfund Deres Indlemmelse i Menigheden gør, at de har inderlig Samkvem med Faderen og med Hverandre. De er ikke lig Verden, men lever under Ledelsen af den Hellig Aand, og vi frygter for, at om den Kirkegaaende Befolkning skulde vejes op med Guds Ord, vilde mange blive „funden for Iet.“

„Trail Hitting“ eller Korſet.

„Vi venter“ siger New York American, „at Billy Sundays Bættelses Møder, som ſkal begynde i New York den 8de April, vil blive de største nogensinde holdt. Hvis man ſkal rene ſig efter Tallet af de Menneſker, der kommer til at beſøge diſſe Møder, og endvidere efter de Tusinder der maatte komme til at „Sit the Jerodust trail“ kan man nok tænke, at diſſe Møder vil blive ſtore, og vil uden tvivl vække megen Opmærkſomhed. Vi haaber at mange af dem, der bliver opvakte i diſſe Møder vil virkelig beſlutte ſig til at forlade deres onde Veje og leve ſom en Kriſten virkelig burde leve. Hos mange kunde der maatte være en Tilbøjelighed til at betragte „Trail Hitting“ ſom en meget populær Skridt at tage. At trykke Prædikan- tens Haand eller at blive Medlem af en Kirke,

er ikke Omvendelſe. Den Omvendelſe, ſom Bibelen omtaler er, naar Synderen ſer ſin ſertabte Stilling og vender om og vandre i en ny Vej—forlader alle ſine Synder, og i Ekſempel og i Aanden følger i Jeſu Fodſpor. Korſets Vej er ofte trang og bringer gerne Forſøgelſe. Den er for det meſte ikke populær, men den bringer Frihed fra Synd, og Fred til Sjælen.

Drifketraffikkens Bevægelse imod Forbudslove.

Offentligheds Departmentet af The National Wholesale Liquor Dealers Association of America, i deres Anti-Forbud Haandbog for Aars 1917, giver følgende Maſſag hvorfor beruſende Drikke ikke burde forkaſtes:

„National Forbudslove vilde foraaſjage en Tab af \$262,000,000 i aarlig Indkomſt til den Føderale Regering. . . \$21,000,000 Indkomſt til de forſtellige Stater; . . . \$6,000,000 til de forſtellige Counties, og \$52,000,000 til Municipaliteterne.“

Brændevinsharonerne er blevet meget urolige angaaende deres ulovlige Trafik. Man kan næſten tænke ſig med hvilken triumferende Hølelſe de har udgivet ovennævnte Tal. Som om Penge kunde opveje al den Sorg og Elendighed beruſende Drikke har foraaſjaget. Ovennævnte Beviſer og Indvendinger imod Alkoholdſjagen, er et Beviſ paa, hvor fordaerbet Aanden er, der leder Drikkebaſen. Lad Læſeren opregne hvor meget det koſter Regeringen, Staterne, Countierne, Municipaliteterne, at op- holde Sindſygeaſylterne, Fængſlerne, og ogsaa betale de mange andre Udgifter i Forbindelſe med Brugen af Brændevin, ſaa vil nok diſſe Tal forandres ikke ſaa lidet. Og ſaa ikke at ſige noget om den moralske Side. Kan Sorg og Elendighed opbetales med Sølvs eller Guld? Kan en Suſtrus mange Aar af Lidelſe og Hjerte Engſtelſe erſtattes med Penge? Kan den moralske Tab nogensinde erſtattes med Indkomſt til Regeringen? Lad Læſeren ſelv ſvare.

Bibelen er Guds Ord og indeholder den eviges Viſdom. At forſøge at maale Guds Ords Viſdom med vor indſkrænkede Fornuft er ſom at maale Afſtanden til den fjernſte med et Menmaal.

Evangeli Basun

Sandhed

Renhed

17de Aarg.

Torsdag den 25de April, 1917.

Nummer 17.

De Kristnes Vaaben.

Vi maa kæmpe med Kærligheds Vaaben,
Overvinde det onde med godt.
Aandens Sværd er ej verdslige Vaaben,
Vi kan fejre ved Sandheden blot.

Vi maa kæmpe, som Jesus har lært os,
Give Verden Guds Ord purt og rent,
Vi maa følge Eksemplet, han satte,
Ikke følge, hvad andre har ment.

Kristi Magt var Guds Ord, som han talte,
Og hans Folk er en frivillig Hær.
Ikke tvinger han Folk til at fægte,
Men han viser, han har dem saa kær.

Da han kæmpede Kampen alene,
Og hver eneste en ham forlod,
Og han bragte Kærlighedssofret,
Gav for Verden sit Liv og sit Blod.

Saa lærte han sine at virke
Og oprettede med dem sin Pagt.
De Vaaben, han gav dem at bruge,
Var Ordet og Kærligheds Magt.

H. Bristol.

"Hellig-
ge Dem i
Sandhe-
den; dit
Ord er
S a n d-
hed" (Joh.
17: 17).

"J er
alle rede
rene paa
G r u n d
af det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der" (Joh.
15: 3).

Evangeli Basun Publishing Company
St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Vort alt for Kristus.

„Jesu Kristi Evangelium tillader ingen Sammentilblæk. Det kræver vort alt. Der-
 sem det lader mindre vilde det være dets
 flere Dybs Mand værdig. Jeg fryder mig
 over, at det kræver alt; dette er dets Herlig-
 hed. Naar vi kommer til at overgive os til dets
 Krav og give op alt, da og kun da, vil det ra-
 ste omkring os dets Barmhjertigheds Arme.

„Hvad er vort alt? Hvad giver vi, naar vi
 giver vort alt? En besmittet Sjæl, som med
 Nette burde fanges i Høvede,—et Legeme—en
 elsendig Kammerat af Sjælen og som stønner
 under de forfælske Følger af Udydighed og
 Skyld. Vort alt beistaar, i det mindste, af ikke
 mere end en besmittet og syndig Natur. Svil-
 ten Under, at Gud vil modtage et saadant Of-
 fer! Svilken Barmhjertigheds Mirakel, som
 saaledes oprejser os fra vor Besmittelse og va-
 fter os i Genfødselsens Vaskeskæppe, og flæder
 os i de helliges skinnende Linneflæder!

„Siger vi: Hvor haardt at opgive alt?
 Jeg skammer mig ved at bruge saadanne Ord,
 ved at høre dem brugt. Hvad maatte Kristus
 opgive for os? Lad dette Spørgsmaal ud-
 sætte al Selvfornægtelse. Naar du tænker,
 at Evangeliet gør strenge Krav ved at kræve
 alt, gaa til Golgatha og græd over saadanne
 Indgivelsier. Se Blodet, som flyder fra Siden
 af din Emmanuel, ud af et Hjerte, som havde
 ingen anden Følelse for dig end Kærlighed,
 mildsigelig Kærlighed, usøgt Kærlighed, og
 Kærlighed for de skyldige. Gaa skul dit
 Hoved i Skam og Anger over saadanne
 Tanter. Det er et herligt Privilegium,
 at saaledes opgive alt for Kristus. Den Sjæl,
 som feler Indflydelsen af hans Kærlighed be-
 der ikke om den laveste Maal af Discipel-Stil-
 ling. Den brænder med en brændende Læng-
 sel efter at opgive alt. Lad os overgive os
 til hans Sag, idet vi er bestemt ved Guds Na-
 de at forlade alt og følge Kristus. Gør ikke
 som Peter—følg ham i Trastand, men som
 Marie, sidde ved hans Fødder, lig den Discipel
 Jesus elskede, ligge ved hans Bryst.“

Ydmyghed.

Af Nels Renbeck.

Ydmyghed er en Naadegave fra Gud, en
 Gave, som vi kan søge. Ydmyghed er den Stil-

ling, hvori vi ser vor egen Intethed, hvori vi
 synker ned til en Forstaaelse af hvad vi i Vir-
 keligheden er. Sand Ydmyghed vil give Gud
 Æren for alt og forstaa at alt en har, er be-
 troet af Gud. Ydmyghed vil paaskønne and-
 res gode Egenskaber og derfor agte andre høje
 end en selv. Sine egne gode Egenskaber
 lægger man ikke Mærke til; men derimod læg-
 ger man ikke Mærke til andres Svagheder;
 men mærker vel sine egne. Derfor, en som er
 ydmyg har saa let ved at omgaaes andre, fordi
 man agter andres Raad og Ønster for bedre end
 sine egne og er ganske villig til at give op sit
 eget, da man ikke har saa meget tro til det som
 til andres. Nebukadnezar havde megen Tro til
 sig selv og gav ikke Gud Æren, derfor maatte
 Gud ydmyge ham. Guds Ord siger: „Ydmyg-
 er eder selv,“ og „de ydmyge giver han Raade.“
 Den, som er ydmyg stiller ingen store Fordrin-
 ger, men er tilfreds med hvad der bydes en,
 derfor faar den ydmyge ingen Skuffelse, fordi
 alt er godt nok for den.

Hvor velsignet er det ikke saaledes at leve og
 jordes, det giver Glæde og Tilfredshed, fordi
 man altid faar mere end man selv synes man
 er værd. Taknemmelighed til Gud og Paa-
 skønnelse af hvad han har gjort for os er en
 Frugt af Ydmyghed. Herren har Behag i, at
 vi vandrer i Ydmyghed for ham og, at vi yd-
 mygger os overfor hverandre, da vil han give os
 Raade.

Forandring i jordiske Ting.

Af P. Winters.

Naar vi ser paa Livets Scener og ser den
 Forandring, der bestandig finder Sted omkring
 os, realiserer vi Magten af disse Ord:

„Alle Ting maa forandres

Til noget nyt, til noget fremmede;

Intet, som er, kan blive.“

Naar vi ser paa den fuldt udsprungen Blomst,
 den bristfærdige Knoppe, det grønne Græs un-
 der vore Fødder, og Bladene paa Træerne som
 udfolder sig, forstaaer vi at disse Ting vil ikke
 altid vedblive det samme; de vil forandres.
 Saaledes er det med jordiske Ting. Endog
 Menneket, Guds højeste Skabelse, er underka-
 stet denne store Forvandleres Indflydelse, han,
 som har svajet sit Scepter over alle Ting, ig-
 ennem de paafølgende Tidsaldere.

Den, som har været saaledes begunstiget, at han lever gennem et Aarhundrede, eller endog et halvt Aarhundrede, kan se ned gennem dens lange Mærkede og se en Panorama af Scener, som forandrer sig bestandig—i Regeringen, Nationen, Hjemmet, blandt Venner, og i Naturen omkring ham—alt er blevet udjort af Forandringens stærke Haand.

Naar man betragter den skiftende Natur af alt, som er synlig, kommer det naturlige Menneske til at undre sig over hvor og i hvem han kan sætte sin Tillid. „Hvor kan jeg finde een Ting, som er uforanderlig, ubevægelig, til hvilket jeg kan ankre min Sjæl og forblive fast? Alle Verdens Riger, kan jeg ikke finde et eneste Bæsen paa hvem jeg kan stole for Eviigheden?“ Nej! Verden og alle dens Beboere skal forgaa.

„Naar vi har set paa Livets Fornøjelser og

de forsvinder; naar vi har set paa Naturens Gerninger og mærket at de er foranderlige; paa Kunstens Monumenter, og set, at de ikke vil bestaa; og paa vore Venner, og de slugter for vort Blik; paa os selv, og føler, at vi ogsaa er forgængelige som de—kan vi da se paa Guds Trone. Forandring og Forsald har aldrig endnu naaet den. En Eviigheds Velser har strømmet forbi den, men endnu forbliver den uroffelig. En anden Eviigheds Velser strømmer imod den, men den er fast, den kan ikke roffes.“

Kære spørgende Sjæl, jeg vil gerne udpege for dig, den, som forandres ikke. I ham, kan du sætte din Tillid, og den vil aldrig roffes. „Kast din Sag paa Herren, og han skal iordne dig; han skal ikke evindeligt tilfælde, at den retfærdige roffes“ (Ps. 54: 23).

Hvad har jeg gjort?

Uddrag af en Prædiken holdt af Morris C. Johnson i Houston, Texas.

Æstet: Jeg gav Agt og hørte til, da jeg tale ikke Ret, der er ingen, som angre sin Ondskab og siger: hvad har jeg gjort? de have alle sammen vendt sig bort hver til sit Løb, som en Hest, der render i Krigen.—Jer. 8: 6.

Gud handler ofte med sine Folk ganske i Almindelighed, men for det meste nærmer han sig dem personligt. Jesu Kristi Religion faar Folk til at tænke. Den taler til Forstanden og Fornuften saa vel som til Følelserne. Det er godt for os at tage Hensyn til andres Liv, naar vi har Lejlighed dertil, og gøre os bekendt med al deres Færd, dersom saadan Kendskab vil være en Hjælp for os. Dog er det let ogsaa at gaa for langt i dette Stykke. Dersom vi ikke vogter os kan vi blive overbættets kritiske og fordringsfulde. Een af de første Ting, som Evangeliet faar os til at gøre, er at ransage os selv. Det faar os til at se ind i vore egne Hjærter og Liv. Det er godt for en Kristen at tage Status en Gang imellem, og at spørge sig selv: Hvad har jeg gjort? Det vil være i sin Plads just her, at henlede eders Opmærksomhed paa den første Del af Verset, vi har just læst: „Jeg gav Agt og hørte til.“ Vi forstaar af dette, at

Gud kender til vore Liv og at han har nøje Kendskab til al vor Færd. Der er, faktisk talt, tre Verden, der giver Agt paa os, Verden i hvilket vi lever, Verden ovenover os, og Verden nedenunder os. Før jeg blev omvendt var det haardt for mig at tænke paa, at Gud kendte til mit Liv. Hvor forfælsket det er nu. Naar Mennesker misforstaar mig, ved jeg, at den uvidende Gud forstaar mine Bevæggrunde. Før Adam og Eva begik Synd, bød de den himmelske Gæst velkommen hver Dag. Efter de havde spist af det forbudne Frugt, skulde de selv blandt Havens Træer. Du kan forsøge at skjule dig fra din Skaber—paa Opstandelsen bliver der mange, som vil raabe paa Bjergene og Søene til at skjule dem fra hans Næsyn—men det vil ingen Nytte være til, thi han kender dem alligevel. Vi læser i Mat. 3: 16: „Da samtalede og de som frygtede Herren, hver med sin Ven, og Herren gav Agt derpaa og hørte det, og der blev skrevet for hans Ansigt en Skriftommelseshog om dem, som frygtede Herren og tænke paa hans Navn.“ De Mennesker, som du omgaaes med dagligen, kender dig ogsaa bedre end du selv tror. Din Gandelmaade og dit Eksempel har en større Indflydelse

paa dem, end du tænker. Engang bliver du frævet til Regnskab for dit Liv, for ethvert utilberligt Ord. Maaske det har aldrig faldt dig ind, at Verden nedemunder dig lægger Planer for din Ruin.

Jeg vil nævne fire Maader paa hvilken vi burde gøre os selv det Spørgsmaal, som findes i vor Tekst: 1) Hvad har jeg gjort med det Lys, som Gud gav mig? Vi læser i 1 Joh. 1: 6, 7: „Dersom vi siger, at vi har Samfund med ham, og vandrer i Mørket da lyve vi og gøre ikke Sandheden. Men dersom vi vandrer i Lyset, ligesom han er i Lyset, har vi Samfund med hverandre, og Jesus, hans Søns Blod renser os fra al Synd.“ I Dag vandrer mange i Mørke, fordi de ikke vilde vandre i Lyset, da Gud lod det skinne paa deres Vej. Det er umuligt at nyde Guds Velbehag, dersom ikke vi vil adlyde ham. Det er ikke nok kun at være Medlem af en vis Forsamling, eller at sympatisere med dem, som følger Kristus. Vi maa blive omvendt, og endog efter Omvendelse kan man gøre Fremskridt og vokse. Tænk ikke at man opnaar det hele paa een Gang. Vi modtager Frelse paa Betingelser. Der findes visse Love og Regler, som vi maa adlyde og agte dersom man vil bevare en bibelsk Erfaring. Mange, som engang var herlige frelst, tælles nu blandt de faldne, fordi de ikke vilde vandre i Sandhedens Lys.

2) Hvad har jeg gjort med de Talenter, Gud gav mig? I Matt. 25: læser vi om en, som skjulte sin Talent i Jorden. Mange Menneſker i Dag, som bruger deres Talenter i Syndens Tjeneste, burde bruge dem i Guds Tjeneste. O, hvor det bedrøver mig at se, at Mænd og Kvinder bruger deres gudgivne Gaver til at ødelægge og ruinere Menneſkenes Sjæle. De, som har haft Vejlighed til at erhverve sig Kundskab og Uddannelse burde føle sig under Forpligtelse til Gud. Frelsen er ikke kun for de ulærte og ulærde; men det er ogsaa for Verdens mere ansete Menneſker. Dersom I, som har Uddannelse vilde overgive eder selv til Gud, kunde I maaske være Midler i Guds Hænder til at vinde andre af lignende Gaver.

3) Hvad har jeg gjort for at vinde Sjæle for Kristus? „Den vise vinder Sjæle,“ siger Bibelen. Vi kan ikke drive Menneſker til Kristus, men vi kan lede dem til ham, og det kræver Taalmodighed og Visdom for at have Gælds i dette

store Arbejde. Dine Slægtninge og Venner vil nok ikke tage imod Frelsen, dersom ikke de ser, at du som en Kristen efterlader et godt Eksempel. Der er visse Menneſker, som Gud venter at naa gennem dig. Dersom ikke du gør din Pligt, vil de maaske gaa fortabt. Det er heller ikke kun i deres Nærvarrelse, at du uo-
øver Indflydelse over dem; men naar du er borte fra dem, vil de maaske komme til at herte Kris paa dit Liv. Mange Mærker efter du er lagt i Graven vil de, som er tilbage, kom i Hu dit Liv og Eksempel og følge i dine Fodspor. Brødre og Søstre, der hviler et stort Ansvar paa os, og jeg frygter for, at mange af os forstaar ikke rigtig, hvor vigtig Livet er. Vi har ikke kun Ansvar overfor dem, med hvem vi omgaaes dagligen, men paa os hviler ogsaa Ansaret for at sende Evangeliet til Hedningerne. Det er naturligt for Forældre at være interesseret i deres Børn, og for dig at have en jærlig Interesse for din egen Husholdning, men jeg tror, at enhver Kristen burde ogsaa have Del i at udsende Evangeliet til Hedningerne. Hvad har du gjort?

4) Nu ønsker vi at tale til dem, som ikke er frelst. I har saa ofte været paavirket af den Hellig Aand. Gud i sin Barmhjertighed og Kærlighed har kaldt eder til Omvendelse, men her sidder I i Aften, og I ved godt dersom I, i dette Øjeblik, skulde jare herfra vilde I gaa fortabt. Hvad har du gjort, min kære Ven. med alle de herlige Vejligheder, som Evangeliet har bragt dig? Hvad har du gjort med den kristelige Naad, du fik fra din Fader eller Moder, som nu ligger i Graven? Du siger maaske: „Jeg er ikke saa ugudelig. Jeg venter at blive frelst engang,“ men dersom du vil lægge nøjagtig Mærke til Sproget i vor Tekst, vil du se, at det, som bedrøvede Gud mere end noget andet var, at Menneſket ikke vilde anerkende sin Synd. „Der er ingen, som angår sin Undskyld og siger: hvad har jeg gjort? de har alle sammen vendt sig bort hver til sit Løb, som en Hest, der render i Krigen. Selv Storken under Himmelen kender sine bestemte Tider, og en Durteldue og en Trane og en Svale tager vare paa den Tid, de skulde komme; men mit Folk, de kender ikke Herrens Ret.“ Dersom ikke du angår din Synd og vender om til Gud maa du snart se tilbage paa dit Livs-
gjort, og ikke se andet end Brudstøtterne af et for-

fejlet Liv. Hvad du gjorde eller hvad du for-
søgte at gøre vil faa Himmelen til at nægte
dig Adgang gennem de skinnende Porte, og din
flakkels Sjæl vil synke ned til evig Fortabelse.
Men det sørgeligste af alt er, at du vil gaa

fortabt, ikke paa Grund af hvad andre har gjort
eller forsømt, men paa Grund af hvad du gjorde
med Jesus og de Lejligheder han gav dig
her i Livet.

Livet i og for Gud.

Skatte i Himlen.

„Samler eder ikke Skatte paa Jorden, hvor
Møl og Rust fortærer, og hvor Tyve bryder
ind og stjæler; men samler eder Skatte i Him-
len, hvor hverken Møl eller Rust fortærer, og
hvor Tyve ikke bryder ind og stjæler. Thi hver
din Skat er, der vil ogsaa dit Hjerte være“
(Matt. 6: 19—21).

Læg Mærke til: Det er vor Herre Jesus
j selv, vor Herre og Mester, som taler disse Ord.

Hans kærlige Raad, ja, hans Befaling til
os, hans Disciple, er: „Samler eder ikke Skatte
paa Jorden.“ Meningen er ganske indlysende
den, at Jesu Kristi Disciple, der er Fremmede
og Pilgrimme paa Jorden, det vil sige: at de
hverken tilhører Jorden eller venter at forbli-
ve der—ikke skal søge at forøge deres jordiske
Ejendom saaledes, at de ophober Skatte for
dem selv herpaa paa Jorden, hvad enten denne
bestaar i Penge eller andet. Og dette gælder
lige saa meget den fattige som den Rige.

Vor Herre og Frelser siger om Jorden, at
den er et Sted, „hvor Møl og Rust jordærver,
og hvor Tyve gennembryder og stjæler.“ Altså,
hvad der er af Jorden eller paa nogen Maade
forbundet med den—er undergivet Forfænge-
lighed, Forvandling, Opløsning.

Der er ingen Virkelighed eller Juthold i no-
get andet end i de himmelske Ting. Tidt og
ofte ender den omhyggelige Ophobning af jor-
diske Ejendele i at miste dem i et Tjeblik, ved
Ald, ved Røveri, ved en Forandring i Handels-
forhold, ved at miste sit Arbejde—men selv
forudsat, at intet af alt dette finder Sted, saa
er dog dette tilbage: endnu kun en liden Stund
og din Sjæl skal kræves af dig, eller en liden
Stund endnu, og Jesus Kristus vil komme
igen! Hvilken Fordel vil du da have af, om
du omhyggeligt har søgt at forøge disse jor-
diske Ejendele? Min Broder! Hvis der var en
eneftte Smule af virkelig Fordel at faa ud heraf,

wilde da ikke han, hvis Kærlighed til os har
været bevist til det yderste, have ønsket, at du
og jeg skulde have det? Om det i ringeste Maade
kunde bidrage til at forøge vor Fred eller
Glæde i den Hellig Mand eller vor Stikkethed
for Himlen—mon da ikke han, som nedlagde
sit Liv for os, vilde have befalet os: „Samler
eder Liggendefæ paa Jorden.“

Men vor Herre byder os ikke alene: „Atte
at samle os Liggendefæ paa Jorden.“
Harde han ikke jaagt os andet eller mere, kun-
de denne hans Befaling have været misbragt
saaledes, at Menneſter igennem den kunde finde
en Tilskyndelse og Opmuntring til deres For-
nøjelsesjag, fort jaagt, for deres Sang til at
anvende enhver Ting, de havde eller kunde
komme i Besiddelse af paa dem selv. — Det er
altsaa ikke Meningen, saaledes som det almin-
deligt heder i Verden, at vi skal „leve op til
vor Juthold“;—thi han siger til: „Men sam-
ler eder Liggendefæ i Himlen.“ Og det er en
Virkelighed: At kunne samle Skatte lige saa
fuldt i Himlen, som vi kan gøre det paa Jor-
den; dersom det ikke var saaledes, vilde vor
Herre ikke have jaagt det. — Netop ligeſom Men-
neſter sætter Sum efter Sum ind i Banken, og
den bliver nedskrevet til deres Kredit—ligeſaa
sikert, vist og sandt er den Tre, den Årone, ja,
Hundreder og Tusinder af Årone, der er gi-
vet for Herrens Skyld, og drevet af Kristi Kærlig-
hed, til fattige Brødre eller paa nogen ſom
helst anden Maade anvendt i Guds Gerning—
nedskrevet i Guds Årbog: han be-
tragter dem ſom oplagt for Himlen. — Pengene
er ikke tabte, de er indsatte i Himlens Bank
—dog saaledes, at medens en jordisk Bank kan
gaa fallit eller vi gennem jordiske Forhold og
Omſtændigheder kan tabe vor jordiske Besid-
delse, kan de Penge, ſom saaledes er ſikrede i
Himlen, ikke tabes. — Dog er dette paa ingen
Maade den eneſte Forſkel. Jeg ſkal nævne

nogle Punkter endnu. — Skatte, der er opbevaret paa Jorden, medfører megen Uro og Besværing; Skatte, der er samlet i Himlen, giver aldrig Besværing. — Skatte, opbevaret paa Jorden, kan aldrig give aandelig Glæde; Skatte, samlet i Himlen, medfører Fred og Glæde i den Hellig Aand allerede nu og her. Skatte, opbevaret paa Jorden, kan i Dødsstunden ikke bringe Fred og Trost, og naar Livet er udslukt, er de taget fra os; Skatte, samlet i Himmelen, frembringer Taffigelse over, at det blev os tilfødt, og at vi blev regnede værdige til at tjene Herren med de Midler, som det behagede ham at betroe os som hans Forvaltere — og naar dette Liv er endt, er vi ikke berøvede, hvad der var lagt op der; men naar vi gaar til Himlen, gaar vi netop til det Sted, hvor vore Skatte er, og vi skal finde dem der.

Kære Væser, længes din Sjæl efter at blive rig i Gud, at lægge Skatte op i Himlen? Verden forsvinder og dens Lust! — Endnu en liden Stund og vor Forvaltning vil blive taget fra os. Nu har vi Lejlighed til at tjene Herren med vor Tid, vore Talenter, vor legemlige Styrke, vore Gaver og ogsaa med vor Taffigdom, men snart, meget snart, er Lejlig-

heden forbi. O! hvor hurtigt det kan komme. Før dette er læst af nogen, kan jeg være henrykket, og snart efter at du har læst det, kære Væser, kan du være borte herfra — og derfor, medens vi endnu har Lejlighed dertil, lad os tjene Herren. — Jeg tror, og derfor taler jeg — Min egen Sjæl er saa fuld forstret om Herrens Visdom og Kærlighed imod os, hans Disciple, som udtrokt i disse hans Ord, saa at jeg ved hans Raade, af hele mit Hjerte, sætter mit Segl under Skjønheden af hans Velsignelse og af min inderste Sjæl ønske jeg ikke alene: „Ikke at samle Skatte paa Jorden; men idet jeg tror, hvad Herren siger, påfører jeg af mit ganske Hjerte at have Raade til at samle Skatte i Himlen.

Og saa tilføjer Herren tilføjet: „Thi hvor eders Liggendefæ er, der vil ogsaa eders Hjerte være.“ — Hvor skulde vor Herre Jesu Disciple være uden i Himlen. Vor Kaldelse er en himmelsk Kaldelse, vor Arv er en himmelsk Arv og bevaret for os i Himlen: vort Borgerkab er i Himlen. — Og den Sædvane: at samle Skatte i Himlen, vil drage Hjertet mere og mere opad og hjemad.

— George Muller.

Bibelske belærende Læmmer.

Et syndefrit Liv muligt.

Of Noble Sale.

Før mange synes det umuligt, at man i dette Liv kan opnå at leve uden Synd. De ser kun paa det naturlige Menneskes Tilbøjelighed til at sunde, og ser ikke Jesu Kristi forsløende Raade.

Hvad er Synd? Før vi kan virkelig forstå Væren om et syndefrit Liv, maa vi først vide Bibelens Definition for Synd. Dersom vi skulde følge den Opfattelse vi selv har om Synd, eller vor Benneers Opfattelse, vilde vi maaske komme langt fra at naa op til Guds Forlangende; eller maaske vi paa den anden Haand ferieger at naa en Maalestok, som ikke kan naaes i dette Liv. Men dersom vi vil henvende os til Bibelen, vil vi finde en sikker Vejviser.

„Al Uretfærdighed er Synd“ (1 Joh. 5: 17). Uretfærdighed indbefatter alt, som ikke er rigtig ifølge moralske Love, alt, som har

en fornædrende Indflydelse paa vort Liv. I Lande, hvor Bibelen er saa godt kendt, og hvor vi er blevet lært Forskellen mellem Ret og Uret, er det næsten umuligt at opregne disse Synder, thi alle ved næsten instinktmæssigt, hvad der er Uret ifølge de moralske Love.

Før os som Individuer at bestemme, hvad der er Uret, spiller Samvittigheden en stor Rolle. Samvittigheden kan oplæres, da Gud havde bestemt, at den skulde hjælpe os i at vælge det rette, er det ikke mere end ret, at enhver forlanges til at bevare en uskadt Samvittighed. Det er urigtigt at overtræde Samvittigheden, som Gud har givet os til at hjælpe os. „Den Tro, du har, hav den hos dig selv for Gud! Salig er den, som ikke dømmes sig selv i det, som han vælger“ (Rom. 14: 22). „I elskede! der som bort Hjerte ikke fordømmer os, har vi Frihedighed for Gud“ (1 Joh. 3: 21). Alt, som vi i os selv ved ikke er ret eller er fornædrende

er Synd, og fra dette kan vi blive sat fri. Der-
som vi opdager, at vor Samvittighed gaar uden-
for Guds Ord, maa vi komme tilbage til det
igen thi det er vor Vejviser. Det er de Krist-
nes Privilegium at blive bevaret med Guds
Velbehag paa deres Sjæle. Dette er i Sandhed,
hvad der kræves af en Kristen, og uden den
bliver en Kristen lig andre Mennesker.

Der findes nogle saa Befalinger i det ny
Testamente, som behandler ikke Synd i en mor-
alsk Forstand, og en som er uvidende om dem
kunde maaske overtræde dem og føle ingen
Skyld; men naar vi kender dem begaar vi
Synd, naar vi overtræder dem. Naar en Kris-
ten ved, at Gud siger, at han maa gøre en vis
Ting, saa er det nok; han føler med det sam-
me, at han maa adlyde.

Forjættelse vil bringe Fordømmelse over
een. „Thi naar det Ord, som taltes ved Engle,
blev uroftet, og hver Overtrædelse og Udyd-
hed fik velforskyldt Løn, hvorledes skulle da vi
undfly, naar vi ikke brøder os om saa stor en
Frelse“ (Heb. 2: 2, 3). „Derfor, den som ved
at handle ret og ikke gør det, for ham er det
Synd.“ Gud demmer ifølge Hjertets Tilstand
og ikke efter det udvortes Udseende. Derfor vi
gør noget, fordi vi vil være udydig imod Gud,
er det Synd, ligemeget om det ikke findes i
Katalogen; og paa den anden Haand, dersom vi
skulde uafvidende overtræde en Befaling, bli-
ver det ikke regnet som Synd, fordi Gud ser
paa Hjertet.

At gøre det, som vi ved vilde saa en svag
Brøder til at falde er Synd. „Men naar I
saaledes synde imod Brødrene og saare deres
skrøbelige Samvittighed, syndes I imod Kristus“
(1 Kor. 8: 12). Ifølge Bibelen er Synd derfor
at gøre det, som er uretfærdigt eller immoralsk,
Udydighed med en vis Befaling, eller at gøre
det, som vi ved vil forårsage en andens Fald.

Alle har syndet.

Der findes ingen paa hvilken Syndens Føl-
gelse ikke har faldt. Vi kom alle under
Forbandelsen. Vi ikke bare arver en syndig
Natur, men vi bringes alle under Naget, saa
snart som vi naar Skels Aar og Alder. Naar
vi overgiver os til Syndens Indflydelse, bliver
vi Syndens Tjenere, vi er ikke længere fri til
at gøre det, som vi vil, men Træl under det,
som vil ruinere vor Sjæl. „Jesus svarede dem:
„Sandelig, sandelig, siger jeg eder, hver den,

som gør Synden, er Syndens Træl“ (Joh. 8: 34). „Derfor vi siger, at vi ikke har syndet,
gør vi ham til en Løgn, og hans Ord er ikke
i os“ (1 Joh. 1: 10).

Mennesket blev Arving til denne syndige Na-
tur gennem Adams Fald. Gennem en Mand
Synd begyndte Trældommen, i alder og en
Mands Udydighed bliver Syndens Trældom
brudt. Ikke bare er denne syndige Natur al-
mindelig for alle, men mange er ogsaa bundet
af syndige Tilbøjeligheder, som er blevet bragt
paa dem paa Grund af deres Forældres Synder.
Børnene hører hvad Forældrene sander. Dette
er ikke uretfærdigt, thi den samme Lov, som
vil overføre de urigtige Tilbøjeligheder vil og-
retfærdige Love, som Forældrene har misbragt.
Derfor disse onde Tilbøjeligheder, har Men-
neskene ogsaa deres egne Synder, som hæver
sig som Bjerge foran dem. Det er blevet vel
segt, at Menneskehieret er hedregaligt mere end
alle Ting. Al den Synd adskiller Mennesket
fra Gud.

Synd adskiller fra Gud.

Lige som naturligt: Død adskiller fra Benner
her, saaledes adskiller Synd fra Gud. Synd
er saa bemiddende i Guds Tine at, for at vi
kunne komme ind i hans Nærværelse igen, blev
det nødvendigt at den bedste Gave i Himlen
eller paa Jorden, endog Guds Søn, maatte
ofres. Et Menneske i Synd kan ikke nærme
sig Gud, uden at han kommer angrende
sin Synd og søgende Blodets Krait. Da Jorden
Jeret er blevet bragt, derfor Synd endnu in-
des paa en Perion, luffer dette Guds Tre til
hans Naab, uden at han ombender sig. „Se
Herrens Haand er ikke forfattet, at han ikke
kunde frelse; og hans Tre er ikke tunghørede,
at han ikke kunde høre. Men eders Mis-
ringer gøre Skilsmisse imellem eder og mellem
eders Gud; og eders Synder gøre, at han af-
fjerner Ansigtet for eder, saa at han ikke hører“
(Es. 59: 1, 2).

Kristus det eneste Naab.

Menneskets eneste Naab for Frelse er Cri-
stus. Alle Profeterne og Løren vadede med
Kristus, og Evangeliet pegar tilbage til ham
saa, at han er Naabet af alle Tidsalder. Eng-
len sagde til Josef for hans Fødsel, at han
skulde frelse sit Folk fra deres Synder (Matt.
1: 21). Han kom for at sætte Fanger i Frihed,

ikke fra den romerske Nag, som Jøderne havde haabet, men fra Syndens Nag.

Gud sendte Syndesfloden for at advarer Mennesket, og Loven for at lægge Baand paa ham, men de kunde ikke oprejse ham fra hans syndige Tilstand. Loven lagde Baand paa Synden til en vis Grad, men kunde ikke give ham en god Samvittighed, kunde ikke tage bort Synden. „Thi det, som var Loven umuligt, det, hvori den var ajmægtig ved Rødet, det gjorde Gud, idet han sendte sin egen Søn i syndigt Røds Lighed og for Syndens Skyld og saaledes domfældte Synden i Rødet“ (Rom. 8: 3). „Derfor da Sennen faar frigjort eder, skulle I være virkelig fri.“ Denne Frihed sætter Mennesket, hvor han kan leve Livet, som Guds Ord kræver af ham. Den bryder onde Vaners og onde Tilbøjeligheders Baand. Og nu da denne tvingende Magt er brudt, kræver det af Mennesket, at han lever et helligt Liv. „Thi Guds Naade er bleven aabenbaret til Frelse for alle Mennesker og opdrager os til at forlænge Agdeligheden og de verdslige Begæringer og leve sindigt og retfærdigt og gudfrygtigt i den nærværende Verden“ (Tit. 2: 11, 12). „At vi friede fra vore Gjendens Naand, skulde tjene ham uden Frygt, i Hellighed og Retfærdighed for hans Naamn, alle vore Dage“ (Luk. 1: 74, 75). „Men efter den hellige, som kaldte eder, skulle ogsaa I være hellige i al eders Bandel; thi der er skrevet: „I skulle være hellige thi jeg er hellig“ (1 Pet. 1: 15, 16). „Men Rødets Gerninger er aabenbare, saasom: Utugt, Urenhed, Uterlighed, Afgudsdyrkelse, Trolldom, Hjendeskaber, Riv, Hidfighed, Rænker, Dredragt, Partier, Alvind, Druffenskab, Evis, og deslige; hvorom jeg forud siger eder, ligesom jeg ogsaa før har sagt, at de, som øve saadanne Ting, skulle ikke arve Guds Rige“ (Gal. 5: 19—21).

Ved at indere jersigtigt disse Skriftsteder kan vi klart og tydeligt se Bibelsens Maalestof for et helligt Liv. Frelse forandrer saaledes Menneskets Hjerte, at det bliver muligt for ham at leve et helligt Liv. Som de daglige Prøvelser kommer kan vi faa Naade fra Oven. Dette jatter ikke et Menneske ndover, hvor han kan begaa Fejl eller bedømme fejlagtigt, eller ikke jætter det ham, hvor han ikke kan synde, men det jatter ham, hvor han kan gøre det, som er ret. Og Guds Naade i hans Hjerte gør, at han ender at gøre det rette.

Vibelfortolkning.

Rom. 9: 18.

Fra denne Lest: „Saa forbarmer han sig da over den, som han vil, men forhærder den, som han vil,“ drager mange den Slutning, at Gud afgører ved Voldgift, hvem der skal have evigt Liv og hvem, der skal gaa fortabt uden Genhyn til deres Gerninger eller Zuster. Men fra andre Skriftsteder lærer vi, at Gud er „langmodig for eders Skyld, idet han ikke vil, at nogen skal fortabes, men at alle skal komme til Danvendelse“ (2 Pet. 3: 9). Han ønsker at „forbarme sig over alle“ (Rom. 11: 32); dog, er hans Naade paa Betingelser. „Derfor I ikke omvender eder, skulle I alle omkomme ligesaa“ (Luk. 13: 3). „Hans Barmhjertighed varer fra Slægt til Slægt over dem, som frygter ham“ (Luk 1: 50). „Den ugudelige forlade sin Vej og den uretfærdige sine Tanter og omvende sig til Herren, saa skal han forbarme sig over ham, og til vor Gud; thi han er meget rund til at forlade“ (Es. 55: 7). „Den, som skjuler sine Overtrædelser, skal ikke have Dykke; men den, som bekender dem og afstaar fra den, skal faa Barmhjertighed“ (Ord. 28: 13). „Et jønderbrudt og jønderstødt Hjerte skal du, o Gud! ikke foragte“ (Ps. 51: 19). Disse Skriftsteder viser tydeligt at Gud vil have Barmhjertighed paa alle, som søger hans Naade og virkelig omvender sig, men de, som ikke vil omvende sig skal „alle omkomme ligesaa.“

Ordene i Rom. 9: 18 blev talt i Forbindelse med Paulus' Advarsel angaaende Jøderne, da de som en Nation forhærdede deres Hjerte mod Gud, ligesom Farao i Egypten. Farao havde god Vejlighed til at omvende sig. Gud sendte Plager paa Farao for hans Udydighed, og i hans Rød vilde han love at adlyde Guds Befalinger; men ligesaa snart som Plagen blev fjernet vilde han igen forhærde sit Hjerte mod Gud. Endelig bragte Gud Edelæggelse over ham. Gud uddeler samme Retfærdighed i Dag mod dem, som forhærder deres Hjerte. Paulus skriver til Brødrene i Thessalonika angaaende dem, som var forvildet: „fordi de ikke tog imod Kærligheden til Sandheden, saa de kunde blive frelst“; „Og derfor sendte Gud dem frastigende Bildjærelse, saa at de tror Løgnen, for at de skulle dømme alle de, som ikke troede Sandheden, men fandt Behag i Uretfærdigheden“ (2

Thesf. 2: 10—12). Det er da klart, at Gud forhærder kun dem, som efter gentagne Genstridighed, har bevist, at de er „Bredes Kar, som vare beredte til Fortabelse“ (Rom. 9: 22). Endog i Ødelæggelsen af disse Kar, bevises Guds Barmhertighed og Magt. Gud forhærder kun dem, som først forhærder sig selv. Ligesom Pottemageren har Magt over Leeret, „til af den

samme Masse at gøre et Kar til Vre, et andet til Vancere,“ jaaledes har Gud Magt over alle. Han kan øve Barmhertighed eller forhærde, eftersom han selv vælger, men han har bestemt at lade enhver vælge for ham selv, enten han vil modtage Guds Naade eller blive forhærdet af ham.

Hjem og Helbred.

Naad til en kristen Familje.

1. Vi kan være ganske vis paa, at noget vil gaa vor Vilje imod i Løbet af Dagen: lad os derfor forberede os derpaa.

2. Enhver i Huset har ligeaa vel som vi selv en menneskelig Natur; vi maa derfor ikke vente for meget af hverandre.

3. Læg Merke til hver enkelts særegne Gøder og Sindsstemning.

4. Betragt ethvert Lem af Familjen som en, for hvem vi skal sørge som de, der skal aflægge Regnskab.

5. Naar det hænder en noget godt, da glæd dig derover.

6. Naar du er fristet til at give et bittert Svar, da løst dit Hjerte i Bøn til Gud.

7. Dersom vi paa Grund af Sygdom, Sorg eller Svaghed føler os pirrelige, saa lad os vaage alvorlig over os selv.

8. Læg Merke til, naar de andre lider faaledes, og giv dem et mildt og venligt Ord.

9. Giv Agt paa smaa Anledninger til at udbrede Glæde i din Kreds, og ryd smaa Ubehageligheder af Vejen.

10. Se enhver Sag fra den Injeste Side og held Haabet oppe.

11. Tal venligt til Tjenerne og ros dem for smaa Tjenester, naar du kan.

12. Sæt dig selv sidst ved alle smaa Anledninger til en eller anden Fornøjelse.

Til Mødre.

Der var en Moder, som ikke vilde have, at hendes lille Gut løb og legede sammen med de andre Børn nede ved Stranden; saa bildte hun ham ind, at der var Bjørne derne.

Læreren kom forbi og saa Børnene tumle

sig i munter Leg paa Strandbredden; men i lang Afstand sad den lille Tyr og saa til.

Han spurgte ham, hvorfor han ikke legede med.

„Mor siger, jeg maa ikke. Der er Bjørne derne.“

„Det har din Moder gjort Uret i at fortælle dig, for—det er ikke sandt.“

Den lille kom hjem, og paa hans Spørgsmaal maatte Moderen svare, at Læreren havde Ret—der var ingen Bjørne derne.

„Kom,“ spøjede hun til, kom lad os bede sammen. Jeg vil sige Gud, at jeg er bedrøvet over, at jeg fortalte dig noget, der ikke var sandt.“

„Ja, men Mama,“ sagde Gutten, „er det ikke bedre, jeg siger det til Gud, for sæt nu, at han ikke vil tro dig.“

I det Øjeblik jerstod Moderen først rigtig hvad hun havde gjort.

Og gennem disse Linjer vil hun gjerne fortælle andre Forældre hvad hun den Gang lærte. Tal altid Sandhed! —Udo.

Hjem, kære Hjem.

„Jeg længes efter at se Hjemmet,“ siger Sømanden, naar Skibet slingrer under den raiende Storm.

„Jeg gaar hjem,“ tænker Forretningsmanden, naar han stanger sine væde Døre og lukker sine Vinduer om Natten, træet af Dagens Møje.

„Na, hvor jeg længes efter at komme hjem,“ siger Skoledrengen, der er borte fra Hjemmet.

„Stands mig ikke, jeg gaar hjem,“ siger den unge Pige, der iler henad Stien. Og „navten hjemme,“ siger den døende Troende: „Jeg skal snart være hjemme og da aldrig i Evighed fiske mere. Næsten hjemme!“

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1. 00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1. 25
Six Months......65

Abonenter indsendt fra Skandinavien:

Årlig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet maa indsendes i Postanvisning, Expressanvisning eller Bankcheck; Primærret modtages for mindre Betsb. Vi er ikke ansvarlig for Auran sendt i almindelige Breve.

Abtivering for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevfort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den forrige Adresse saa vel som den nye angives.

Al Korrespondance maa adresseres til
Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Abonenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til
Nels Nienbeck, Randrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Der er nu kun seks Uger til Lejrmodet her i St. Paul Park, som vil blive holdt Juni 8—17.

Vi har allerede hørt fra flere som venter at overvære dette Møde, og de ser frem med Længsel efter at komme sammen med Guds Børn.

Det er godt at begynde tidlig at lægge Plane: og gør Beredelser for at komme til Mødet. Guds Børn paa de forskellige Pladser, og dem, som er isolerede, burde gøre hvad de kan for at overvære dette Møde, som er det almindelige Lejrmodet for Staten Minnesota. Vi ved at Satan vil gøre hvad han kan for at hindre os og enhver fra at komme. Han vil maaske læg Hindringer i Vejen og gør det vanskeligst for dig at komme hjemme fra, eller han vil, at du skal tro, at du ikke har Raad til at komme. Men dersom du vil bede Gud hjælpe dig og saa gøre hvad du selv kan vil han ogsaa gøre en Udby.

Idet vi havde ingen Forsamlingsmøde her i Winter, burde alle overvære Mødet nu i Som-

mer. Guds Børn burde i det mindste komme sammen een Gang om Aaret for at opbygges tilfammen, og for at blive styrket og oplyste i Aanden.

Men fremfor alt glem ikke at bede for dette Møde. Begynd nu at bede, at Herren vil udgyde sin Aand over Forsamlingen, at mægtige Ting maa udrettes i Jesu Navn, og at Arbejdet paa denne Del af Herrens Vinnaard maa fremmes, og at Herren maa gøre endnu større Ting for hans Folk her.

For en Tid siden modtog vi Brev fra Søster Anna Nelson (som har været en Arbejder her paa Kontoret) fra Redfield, S. Dak., hvori hun talte om at hun vilde lægge tilside for Herrens Arbejde de Penge, som hun fik for Salg af de Uge hun fik om Søndagen. For ikke længe siden sendte hun \$5.00 af disse Penge til Arbejdet her. Dersom flere havde en saadan Interesse i Herrens Arbejde vilde der vis være flere, som kunde gøre som denne Søster har gjort, og saaledes have mere at give til Herrens Sag.

Fra vore Læsere.

Vi fik nogle af eders Blade, fra en gammel Broder, og vi synes saa godt om dem, saa vi sender eder Penge for en Aars Subskription paa „Evangeli Trumpet.“ Jeg sender eder Postanvisning for samme. Jeg haaber at Bladet faar Indgang til hver svensk Hjem i Landet.
—Minn.

Jeg faar nu skrive eder, hvor taknemmelig jeg er for Bladet (Trumpeten). Den er en liden kær Ven, jeg sender hermed 75 cents som Betaling for et Aar.
—S. Dak.

Tak for den vellygnede lille Basun, som har kommet regelmæssigt i den sidste Tid. Det er det bedste Blad jeg sender.
—N. Dak.

Jeg ønsker saa gerne at have Basunen, da den er til Trøst og et Lys for mig her. Ja den er en god Prædikant. Jeg har læst den i mange Aar, og ønsker at den skal fortsætte at komme.
—Canada.

Vidnesbyrd.

Aalborg, Danmark, Europe.

Takket være Gud vor Herres Jesu Kristi Fader for den Barmhjertighed, han har beviist imod mig. Herren har været meget god imod mig, siden jeg blev frelst har jeg haft forskellige Kampe, men igennem disse Opdragelser vokser jeg i Naade og Kundskab ved Gud min Fader. Takket være Helligaanden, som hjælper os i det daglige Liv, vor Modstander forsøger gennem sine fædige Anløb at tilintetgøre vor Lykke, men Herren kommer os til hjælp. Siden jeg har smagt Glæden i Herren har Fienden forsøgt at sætte Bitterheds Skranker for min Sjæl, men Herren viser mig altid trofast i at hjælpe dem, som af Hjertet begærer at være helt med ham.

Jeg priser Gud af hele mit Hjerte for hans trofaste Børn. Vi er jo alle i een Faderhaand. „Thi med een Mand blev vi jo alle døbt til at være eet Legeme, hvad enten vi er Jøder eller Græker, Trælle eller fri; og alle fik vi een Mand at driffe“ (1 Kor. 12: 13). „Thi Gud er den, som virker i eder både at vilje og at virke, efter sit Velbehag“ (Eil. 2: 13). Maa hans Navn blive æret blandt sine Børn.

Med Guds Hjælp og den Helligaands Bistand ønsker jeg at vandre Dag for Dag i Herrens Sandhed og være tro i dette Lys, som han har ladet skinne paa min Vej. Jeg ønsker at vandre det helliggjorte Liv eet Skridt at Gangen, hjemad og opad. Na fære Venner, lad os tage hinanden ved Haanden, og den ene hjælpe den anden til at staa fast i Herrens Sandhed. Vor Herres Jesu Naade være over os alle, som har elsket hans Herlighedens Åbenbarelse. Amen. Med Hilsen til alle Gud Selige i Kristus Jesus vor Herre. Eders ringe Broder i Herren, Kristian Jensen Sørensen.

Fra Arbejdsmarken.

Houston, Texas, April 13.

Bættelsesmøderne her i Houston, som varede over fem Uger, var velsignet af Herren. Over 40 søgte Gud for Frelse, og mange blev helliggjorte. Tredive fulgte Herren i Daaben, og

mange tog Del i Herrens Anordninger, Fodtvætning og Nabbere. Borgemeesteren af Central Park, en Forstad til Houston, blev frelst i Bønnemøderne, som blev holdt for Bættelsesmøderne begyndte. Han har nu begyndt at prædike Evangeliet og vil, øjensynlig, give hele sin Tid til evangeliske Arbejde i Fremtiden. Br. S. W. Joiner, Menighedens Forstander, er en meget nidfar Arbejder og vil, er jeg tiller vær, være i Stand til at drage Omfjorg for de Naomvendte. Menigheden her kan prise sig lykkelig ved at have en saa kompetent Mand, til at drage Omfjorg for Arbejdet.

Menigheden her har bedt mig indtrængende om at holde en anden Række Bættelsesmøder her i Buen, og jeg har ogsaa kaldt fra flere andre Stater her i Snden. Men det er min Bestemmelse at tilbringe Sommeren i Moder i Nordvesten. Det bedrøver mig at jeg maa sige nej til disse kald, men det er umuligt for mig at fulde dem. Jeg holdte tre Møder i Harwood og fire Møder i San Antonia sidste Uge. Det var mig en Glæde at møde Br. og Søs. Erickson, tidligere fra St. Paul Park, Minn., som jeg ikke havde set for flere Aar. Gud velsigne dem. I Morgen forlader jeg Texas, om Gud vil. Paa Rejsen hjem vil jeg gøre Ophold paa to Pladser i Oklahoma og i Kansas City, Mo. Morris C. Johnson.

Farm Tilfjals.

Farm paa 80 Acres Land, 3 Mil fra Withee, Clark, Co. Wis., tilfjals, 12 Acres er rddet, af disse er 8 Acres opdyrket. Resten er i Skov. Der er et nyt 5-Bættelses Hus paa pladsen ogsaa en Stald. Der er kun 1/4 Mil til Skole, og 2 Mil til en danff Kirke. God Plads at drive Mejerigaard. Der er „Fence“ omkring Pladsen. Mange danff Folk bor i Nabolaget. Pris \$3500. For nærmere Underretning, skriv til

J. Peterson, 1402 Noache St.,

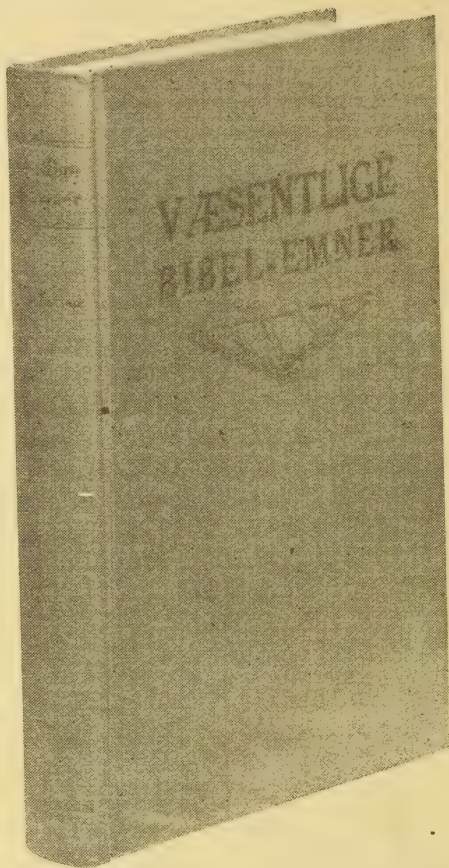
Indianapolis, Ind.

Denne Broder har lovet at give \$300 til Arbejdet her, dersom vi hjælper ham sælge denne Farm. Dersom nogen af vore Læsere er interesseret i denne Plads, kunde de hjælpe denne Broder og Arbejdet her ved at købe den.

Red.

Væsentlige Bibel-Emner

Af Thomas Nelson.

Denne Bog har til Opgave at jærklare Bibelen væsentlige Lærefættninger paa en letfattelig Maade.

Forfatteren har ogsaa bragt for Lyset nogle af de Bildfareljer, som er i Omfæb i vore Dage, og har modbevist dem med Guds Ord.

Følgende er nogle af de Emner, som behandles: Retfærdiggørelse. — Et helligt Liv. — Hgteskabet. — Lovben og Evangeliet. — Guds Menighed. — Mandelige Gaver. — Legemlig Hælbredelse. — Ny testamentlige Anordninger. — Aftenlyset. — Kristi Andet Komme. — Sjælens Udødelighed og vor evige Tilværelse.

Bogen indeholder passende Læsning for baade frelste og ufrelste. Den er egnet til at være Guds Børn til Hælp, saa at de bedre kan forstaa Guds Handlinger med dem, og hvorledes de kunne komme i Besiddelse af de Velsignelser, som Gud saa gerne vil skænke alle sine Børn.

Send efter et Eksemplar af denne Bog i Dag, læs den, og gør hvad du kan for at sprede den blandt vort skandinaviske Folk.

Pris, Skirtingsbind, \$1.00; Papiromslag, .40.

Bogen kan ogsaa erholdes paa det svenske Sprog.

Evangelii Basun Pub. Co.,

St. Paul Park, Minn.

Lykke.

Bed en Bibelsamtale i Karlstad sluttede Prins Oscar Bernadotte sin Tale med følgende Ord. „For mit personlige Vedkommende vil jeg bekende, at det største jeg kan tænke, er at være en Jesu Vidne. Man kan kanske synes, at et Mennefe i min Stilling altid burde være lykkelig. Men det er ikke saa. Om et Mennefe var i Besiddelse af det bedste paa Jorden, vilde han

dog ikke være tilfreds. Hjertet længes efter noget bedre. Først jiden den Herre Jesus indtog mit Hjerte, kender jeg ikke utilfredsstillede Længsler derinde. I Ord og Gerning at være et Vidne om hans Kærlighed, det er mit Dnske og mit Maal. Og jeg vil sige til alle, som vil lytte til mine Ord, at det er Lykke at tjene ham.“

Søndagsskolen.

Lectie 7.

Maj 13, 1917.

Jesús det sande Vintre.

Joh. 15: 1—16.

Gyldentekst: Jeg er Vintreæt, I er Grenene.
—Joh. 15: 5.

1. Jeg er det sande Vintre, og min Fader er Vingaardsmanden.

2. Hver Gren paa mig, som ikke bærer Frugt, den borttager han, og hver den, som bærer Frugt, renser han, for at den skal bære mere Frugt.

3. I er allerede rene paa Grund af det Ord, som jeg har talt til eder.

4. Bliiver i mig, da bliver ogsaa jeg i eder. Ligesom Grenene ikke kan bære Frugt af sig selv, uden den bliver paa Vintreæt, saaledes kunne I ikke heller, uden I bliver i mig.

5. Jeg er Vintreæt, I er Grenene. Den, som bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen Frugt; thi uden mig kunne I slet intet gøre.

6. Om nogen ikke bliver i mig, han bliver udkastet som en Gren og visner; man sanker dem og kaster dem i Ilden, og de brændes.

7. Derksom I blive i mig, og mine Ord bliver i eder, da heder, om hvad som helst I ville, og det skal blive eder til Del.

8. Derved er min Fader herliggjort, at I bære megen Frugt, og I skulle blive mine Disciple.

9. Ligesom Faderen har elsket mig, saa har ogsaa jeg elsket eder; bliver i min Kærlighed!

10. Derksom I holde mine Befalinger, skulle I blive i min Kærlighed, ligesom jeg har holdt min Faders Befalinger og bliver i hans Kærlighed.

11. Dette har jeg talt til eder, for at min Glæde kan være i eder, og eders Glæde kan blive fuldkommen.

12. Dette er min Befaling, at I skulle elske hverandre, ligesom jeg har elsket eder.

13. Større Kærlighed har ingen end denne at lade sin Liv til for sine Venner.

Det er antageligt, at Jesus og sine elskede trofaste Disciple er endnu i den Gal, hvor de nød Paaafslammet. Judas Iskariot havde nok gaaet ud for i Hemmelighed at tale med de jødiske Raadsherrer om hvorledes de bedste kunne

saa fat i Jesus. Maaske nu, medens Jesus holder denne herlige Tale, som findes i Joh. 14de til 17de Kapitlet, lægger Judas den forræderiske Plan, og købslaar med Raadsherrerne om Prisen, han skal modtage for hans Gerning.

I den sidste Læstie læste vi om hvorledes Jesus toede sine Disciples Jødder, men intet blev sagt om Nadveren. Man undres over hvorfor Johannes talte ikke noget om Nadveren. Men helt igennem har vi set, at Johannes' Hensigt med at skrive synes at være for at nedskrive, hvad de andre Evangelister undlod. Ikke een af dem siger noget om, at Jesus toede Disciple-nes Jødder, og ikke een af dem siger noget om den Tale, Jesus holdte efter Maaltidet. Johannes giver begge. De første tre Evangelier blev skrevet mellem Aarhne 55 og 60 efter Kristus, medens Johannes skrev sin 30 eller 40 Aar senere. Derfor har han Tid til at udarbejde sit Evangelium, idet han havde i Tanker, hvad de andre havde skrevet. Johannes holder af at frembringe den aandelige Side af Sagen, og han holder af at fortælle og nedskrive Jesu dybe og aandelige Prædikener.

Frugtbærende Kristus.— Ethvert Guds Barn er en frugtbærende Kristus. Den Kristus, som ikke bærer Frugt, fører kun en Befendelse af Religion. Hans Hjerte er ikke blevet renset gennem Jesu Kristi Ord.

De Frugter en Kristus bærer kaldes Mandens Frugter. De er Kærlighed, Glæde, Fred, Langmodighed, Mildhed, Godhed, Trofasthed" (Gal. 5: 22, 23). Det er umuligt for en uombenot Sjæl at aabenbare alle disse Frugter. De kan frembringes kun af Grenene (de Kristus), som er i Forbindelse med det sande Vintre.

Kristne, som ikke bærer Frugt, bliver afstaa- ret. Medens de kan vedblive at kalde sig selv Kristus, regnes de ikke for saadanne af Faderen, som holder vaagen Øje med det sande Vintre og Grenene.

So mere en Kristus aabenbarer Mandens Frugter til Verden, jo mere bliver Gud forber- ligt. Et oprigtigt kristent Liv er et levende Vidnesbyrd om Guds forvandlende Magt. Et saadant Vidnesbyrd udøver en overbevissende Indflydelse paa dem, som kommer i Berøring dermed.

Kristi "ny Befaling" i Virkning.— Kærlighed var den Bevæggrund, som fik Gud til at ofre

sin Søn. Kærlighed tvang Kristus til at ofre sig selv. Saadan Kærlighed kendte ikke denne Verden til før Jesu Komme. Da fik Mennefscheden at se hvorledes uendelig Kærlighed bejede sig ned fra Udfaldighedens Højder til Elendighedens Dødder, og Mennefscheden blev forvandlet til ny Skabninger, og deres Hjertter blev fyldt med et overvældende Luste om at vilsligne deres Medmennefter. Mennefscheden saa paa med Forundring, og senere udbrød Bedningerne: „Se hvorledes disse Kristne elsker hverandre, og hvorledes de er rede til at gaa i Døden for hverandre!“ Dette var Opfyldelsen af Jesu Ord: „Derpaa skulde alle kende, at I

er mine Disciple om I have indbyrdes Kærlighed.“

Spørgsmaal: 1. Hvorfor kaldte Jesus sig, der sendte Bittre? 2. Hvem falder han Grene? 4. Hvad bliver af de Grene, som ikke bærer Frugt? 5. Navn de Frugter en Kristne burde bære. 6. Hvorledes faar Bingsaardsmanden Grenene til at bære mere Frugt? 7. Hvem kaldte Jesus Benaer? 8. Hvilken Befalning gav Jesus sine Disciple? 9. Hvilket er det største Bevis paa et Mennefs Kærlighed? 10. Forklar hvorledes Jesu Glæde kunde være fuldkommen, naar hans Korsfæstelse var saa nær.

De Unges Afdeling.

En Blomster Signelse.

Som Frederik Barlow kom op Gangstien til Huset kunde han gennem Døren se sin Rusine, Lois, staaende med en Buket Roser i Haanden, med et Udtryk af dyb Forvirring paa Ansigtet.

„Vel,“ sagde han spørgende.

Sin vendte sig om hurtigt.

„Vel,“ gentog hun, „hvad synes du om dette?“ og rækkede ham Blomsterne.

Han saa med en Gang, at Buketen havde været meget smuk, men nu var alle Blomsterne visnede. Fra mange af Blomsterne var Bladeene ved at falde af, og Bregnerne var gule og falmende.

„Med megen Kærlighed, fra Fru Malden,“ læste han paa det tilføjede Kort.

„Sin har da naturligvis ikke just sendt dem?“ sagde han i en spørgende Tone.

„Sambo bragte den for ikke fem Minutter siden,“ svarede hun.

Frederik tog op Kassen og saa nøjagtig paa den, som om han vilde finde en Forklaring for en saa mærkelig Gave.

„Du kan være sikker paa,“ sagde han tilsidst „hun har nok sendt den flere Dage siden, men Manden har forsømt at bringe den. Naturligvis vilde hun ikke krænte dig, ved at sende dig en saadan Gave.“ Og han kastede Buketen foragteligt paa Bordet. „Kom,“ sagde han „lad os gaa og spille Tennis.“

Under Legen glemte Lois Buketen, men da hun var alene kom den igen i hendes Tanke.

„Jeg tror ikke Sambo glemte at bringe Blomsterne,“ tænkte hun. „Hvor smuk Buketen maa have været! Jeg forstaar det slet ikke, og saa snart som jeg ser Fru Malden, vil jeg spørge hende, hvorledes det hænger sammen.“

Hun fik Lejlighed dertil før hun havde ventet, thi om Eftermiddagen kom Fru Malden og indbød hende til en Røretur. For en Tid talte de om forskellige Ting, men saa sagde Lois:

„De Roser du sendte mig i Morges, var meget smukke,“ og lagde eftertryk paa „i Morges“ fordi hun vilde finde ud om de var blevet sendt før.

„Ja,“ sagde Fru Malden, „de var smukke. Jeg plukkede dem for dig Mandag, men jeg nød deres Skønhed og Duft saa meget, at jeg beholdt dem for mig selv saa længe som jeg kunde.“ Hun talte alvorligt, men da hun saa Udtrykket af Forbauselse paa Lois' Ansigt kunde hun ikke undgaa at smile.

„Derfor ikke det var en Gjestagelse, Fru Malden, saa var det en Signelse,“ sagde Lois, bestemt. „Vær god og fortæl mig, hvad du mener.“

„Kære Lois,“ sagde hun. „Jeg vilde bare vise dig, hvorledes du venter at behandle din bedste Ven.“

Derfor Lois var forvildet før, var hun mere nu, og bad Fru Malden endelig forklare, hvad hun mente.

„Sidste Uge,“ sagde Fru Malden, gif jeg forbi nogle unge Piger paa Gaden. Jeg tror

de talte om Anna's Omvendelse, thi jeg hørte de nævnte hendes Navn, og saa hørte jeg een af dem sige: „Naturligvis vil jeg ogsaa være en Kristian, naar jeg bliver gammel, men nu er jeg ung, og jeg vil nyde Livet.“

„Dette sagde ogsaa jeg,“ sagde Lois „men—“

Sin stansede, hvorpaa Fru Malden sagde:

„Der aldrig var en større Følelsesagelse end denne Ide, at ved blive en Kristian formindskes Livets Glæder; men det er ikke dette jeg ønsker at vise dig. Livet ligger foran dig, lys og med Forjættelser for Fremtiden ligesom de Blomster, da jeg plukkede dem. Skønhed og Selvbed er dine, gode Evner og utallige Lejligheder, og Ungdommens Energi og Begejstring. Og fra Vennen som har givet dig alt dette, og som siger: „Giv mig dit Hjerte,“ vent på det dig bort og svarer: „Ikke endnu før Herre; vent til jeg bliver gammel og svag, naar min legemlige Styrke aftager, naar mine Forjættelser svækkes, naar jeg selv ikke kan nyde Livet længere, og naar mit Liv heller ikke kan være af nogen Tjeneste for dig. Saa vil jeg give mig selv til dig.“ Var ikke de Blomster et sandt Billede paa en saadan Gave, kære Lois?“

Den unge Pige højede Hovedet, men svarede intet.

Den næste Morgen kom Frederik ind for at se hvorfor hun ikke havde været til Selskabet Aftenen før. „O, jeg kunde ikke gaa,“ sagde Lois: „jeg ønskede at tænke lidt.“

„Du vilde tænke,“ sagde Frederik i Forbavelse. Jeg frygtede for at du var syg.

„Jeg tænkte paa de Blomster,“ sagde Lois, idet hun pegte paa Buketen, som stod paa Bordet.

„O, ja, nu forstaar jeg, du rugede over denne Fornærmelse, og forsøgte vel, at udtænke hvorledes du kunde hævn dig. Dersom du trænger til min Hjælp staar jeg til Tjeneste.“

Men Lois var altfor alvorlig til at le ad hans Skæmt.

„Bed du, Frederik, da Fru Malden sagde, at hun havde plukket disse Blomster for mig Mandag, men sendte dem ikke før i Gaar, fordi hun selv vilde nyde deres Skønhed, saa længe som muligt, blev jeg saa forbausset, at jeg ikke kunde sige et Ord.“

„Ja, men, sagde hun virkelig ogsaa dette.“

„Ja; og hun gjorde det for at vise mig, at

saaledes gør vi, naar vi opsætter at blive en Kristian indtil vi er gamle.“

„Saa du ikke se, at vi tror at medens Livet er fuld af lyse Forhaabninger, vil vi kun tænke paa vor egen Fornøjelse; men naar Livet er næsten forbi, og vi ikke kan nyde det længere, og naar det heller ikke kan være af nogen Nytte til Herren, saa vil vi give ham det.“

„O Snak, Lois,“ sagde Frederik.

„Naturligvis, siger vi det ikke rent ud, men saaledes tænker og handler vi dog. Hvorledes synes du det lyder?“

„Det lyder meget lumpen; og jeg vilde være meget bange for, at du vilde blive ladet i Stikken. Hvad om han ikke vilde modtage en saadan Gave.“

„Det er sandt,“ svarede Lois. „Jeg tror mange har ventet for længe. Og vi lever maa ikke til vi bliver gamle, og mange tror, at Herren kommer snart. Men om ogsaa det ikke var forfærdeligt, vilde jeg stamme mig ved at komme da. Jeg har tænkt meget paa Sagen. Kristus har givet sit bedste for mig, og jeg vil ogsaa give mit bedste for ham. Vil ikke ogsaa du gøre det samme, Frederik?“

„Jeg har ikke tænkt paa det som du har. Men jeg synes virkelig der forlanges meget.“

„Synes du der forlanges meget! Det er kun at behandle Herren ærligt og ret. Gennem dette tilbydes dig alt der giver Livet nogen Mening, og giver noget Haab i Døden.“

Andre kom da ind i Værelset, samtalen blev afbrudt, og Frederik gik hjem. Men Lois' sidste Ord fulgte ham. Sele Dagen lang, og mange Dage derefter genlød de for ham. Han holdt Næse med Lois, og han maatte anerkende, at hun havde fundet noget der joldte hendes Liv med en dybere og mere ædel Mening; og idet han nogle Maanedere senere stod ved den aabne Grav af en ung Kristian Mand, hvis øjeblikkelig Død havde været en Skof for hele Nabolaget, kom han til at realisere at Jesu Kristi Religion var virkelig det som gav „noget Haab i Døden.“

„Jæst som jeg er, ung, stærk og fri,

At være, hvad jeg kan for dig,

Jeg vandrer vil paa Sandhedens Sti

Jeg kommer, o, Guds Lam, til dig,“

Fra Engellst.

Var Tids Begivenheder.

Protestantismens Forlegenhed.

Fra en Artikel i Christian Herald angaaende Planer for Højtideligheder i Forbindelse med Sejringen af Reformationens Firehundrede-Åarsfest, har vi følgende Uddrag:

„Protestantisme vil i Mar være udsat for Tiden. Angreb bliver allerede rettet mod den fra Katolske Kirker fra Talerstolen, gennem Pressen og ogsaa gennem Flyvefrister og Bøger. Det er mindgaaeligt og hvad man kan vente. Det vil være en passende Tid for Protestanterne at lære paany Grundene for deres Tro og at studere og tage omhyggelig Hensyn til Livet og Karakteren af den store Mand, som har maaske haft mere Indflydelse paa det religiøse og politiske Liv, Samfundslivet, og Verdens Tænkemaade end nogen anden Mand siden Paulus kæmpede sin store og gode Kamp.“

Udtrykket „en passende Tid for Protestanterne at lære paany Grundene for deres Tro, og at studere og tage omhyggelig Hensyn til Livet og Karakteren af den store Mand“ (Luther), burde have en tankevækkende Indflydelse paa alle som læser det. Hos alle rettænkende Mennesker, er det en Kendsgerning, at Protestantisme er vandret langt bort fra Manden der inspirerede Luther til at afbryde Fællestau med den Romerskkatolske Kirke. Vi vil indrømme at Protestantisme protesterer imod den Katolske Kirke, men protesterer den imod Gud og Uretfærdighed? Det er Spørgsmaalet. Vi gør vore Læsere dette Spørgsmaal: Mon Protestantisme i sin nuværende Tilstand kan stå sig for Tiden af Guds Ord? Mon ikke den kommer til at rejse sig nogle Grader førend den naaer til den aandelige Højde som Luther levede paa?

Bøn og Marvaagenhed.

Naager og beder jagde Jesus til Disciplene. I denne travle Tid synes Tidsaanden at ville nægte Guds Børn den nødvendige Tid til at bede som de burde. Kristen! Deitomer er det nødvendigt at tage Tid til Samvær med Herren. Verdens Mand har ingen Omhyggelighed angaaende denne Sag. Du maa selv arrangere saa du faar Tid.

Noget at tænke paa.

I Apostlernes Dage, tog det en Prædikan for at omvende 3000 Mennesker. Nu tager det 3000 Prædikener for at omvende eet Menneske.

—Chas. S. Bachman.

Stor i Guds Øjne.

„Og i det du ydmyger dig, gør du mig stor.“ udbød David til Herren. Den største Del af Folkemængden lever blot for det som tilhører dette Liv. Rigdom og Magt vil at regere over andre, synes at have en stor Interesse for en stor Del af Menneskeslægten, idet de forglemmer at det ædlest, skønneste, og mest tilfredsstillende af det, som et Menneske kan nyde, bestaar i Ydmyghed for Herrens Afsyn. Stor i Ydmyghed, stor i Kærlighed, i Medlidenskab, i Omforg for Medmenneskers Belfærd, i Maadeholdenhed, i Selvbeherstelse, gør at et Menneske bliver en Konge, en Regent, en Kriste. Disse Dyder er sand Rigdom, og er værd at trænge efter. Og de erholdes uden Møje og Besvær, uden Blodsudgydelse, uden at Naboen kommer til at lide Ondt. Efterstræbelser af disse Ting lægger ikke tunge Byrder paa Enker og Faderløse, injlder ikke Jængslerne og Sindsygeanstalterne med Beboere, bruger ikke Jordens Produkter og Fødemidler til Krigsvesen. Det var saadanne Mænd som Noa, der gjorde at Jordens Befolkning ikke blev helt udryddet. Det var Abraham som bad for Byen Sodom og det var for Lots Skyld, at Herren forsinkede Byens Ødelæggelse til Lot var udenfor Byens Grændser. Disse Mænd vandrede med Herren. David var en Mand der begyndte i det Smaa, men hans Ydmyghed gjorde ham stor i Herrens Øjne.

Immigranten og Bibelen.

I Fremtiden maa dem, som ønsker at indvandre til de Forenede Stater være i Besiddelse af saa megen Kundskab, at de kan læse nogle Vers ud af Bibelen. Departementet har udvalgt Bibelen i dette Tilfælde af den Grund, at de Helige Skrifter er næsten det eneste Literatur, der bliver trykt i alle Tungemaal, og fordi dens Indhold fremstilles i simple og letfattelige Udtryk. Herren bruger alle mulige Midler for at faa hans Ord til Menneskene.

Evangelii Basun

Sandhed

Renhed

17de Aarg.

Tuesday den 2den Maj, 1917.

Nummer 18.

Om vi kendte.

Om vi kendte al den Smerte,
Der i Lyndom læres maa,
Milde vi vilde dømme,
Bore Ord blev ganske faa.
Om vi saa de mange Kampen,
Der udkæmpes stille tyst;
Blev de mange strange Domme
Drevet bort ifra vort Bryst.

Om vi kendte Livets Sorger—
Skjæbnen deler ikke ligt:
Nøgles Liv i Skyggen falder,
Andres er paa Solffin rigt;
Sorgens Børn er altfor mange,
Glædens Roser ganske faa;
Verdens Kulde isner Hjertet,
Kærlig Medynk varmer faa.

Om vi vidste, hvor det smerted
At staa venneløs, forladt,
Bare Træt i Lastens Lænker
Uden Hjem i Vinterens Nat,
Da vi maaske ikke dømte
Tuldt saa strengt den fangne Træl,
Men som Ven i Nødens Time
Svifted Haab ind i hans Sjæl.

D. B.

“Hellig-
ge Dem i
Sandhe-
den; Dit
Ord er
San-
hed” (Joh.
17: 17).

“I er
alle rede
rene paa
Grund
af det
Ord, som
jeg har
talt til
der” (Joh.
15: 3).

Evangelii Basun Publishing Company
St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Tidens rette Brug.

Tiden er færdig og usikker. Mennesket er i almindelighed ikke saa puds med noget, som med Tiden. Man forholdsvis saa Personer forjaare at skatte og benytte den rigtig. Tiden dræber ikke hos os. Den gaar fra os ligesaa hurtigt som den kommer. Vi kan ligesaa lidt saa vore glade og lykkelige Timer til at blive hos os længere end almindelig, som vi kan saa Smertens og Lidelsens Timer til at blive fortere en ellers.

Stort Tiden er saa kort, er den lange Evighed afhængig af dens rette Brug. Vi maa aflægge Regnskab til Gud for Tidens Mivendelse. Vi skal endog gøre Regnskab for ethvert Ord, som vi har talt. Det er ikke blot de utilbørlige Ord, som vi skal gøre Regnskab for, vi skal ogsaa gøre Regnskab for den kostbare Tid, som vi spillede med at tale disse utilbørlige Ord.

Vi maa ikke glemme, at vi har et stort Arbejde at udføre og kun kort Tid til vor Raadighed. Da vi har mange Sjænder at besejre, mange Under at afværge og en besværlig Vej at tilbagelægge, før vi naar Maalet, har vi ingen Tid at spille.

Det kan lade sig gøre at genseende meget, som vi paa Grund af vor Ligegyldighed har tabt, men den tabte Tid kan aldrig genseendes; den er uigenkaldelig tabt. Man bør vænne sig til at gøre god Brug af ethvert Øjeblik. Som det er naturligt for os at aande, saa bør det blive naturligt (aandeligt talt) for Sjælen at jukse til Gud, saa snart og saa ofte bort lovlige og nødvendige Arbejde vil tillade det. Saadanne korte Besøg hos Gud styrker Sjælen og glæder Hjertet. Derfor vi i de ledige Øjeblikke ikke lader Tanken, Hjertesukket, stige op til Gud, da vil vi snart udfinde, at Satan vil saa vor Tanke beskæftiget med Ting, som skader Sjælen. Lad os derfor vænne vor Tanke til at dvæle hos Gud saa ofte og saa længe som mulig. Der er det godt at være. Tanken kommer altid beriget og velsignet tilbage fra disse Besøg paa Labors Bjerg og Bisgås Top.

”Hol. Ven.”

Stilhed.

AF E. C. ORR.

Dybtsindige Mennesker lig dybe Bunde, er stille og rolige. Det er det tomme, og ober-

fladiske, som er mest urolig og gør mest spektakel. De Skib, som har ikke meget Last, bliver lettest kastet omkring paa Bølgerne, medens de Skibe, som har megen Last, sejler jævnt afsted; Vejrhanen drejes omkring af hver Vind som blæser, medens Kompassnaalen peger altid mod Nord, uden Henhyn til, hvad Kant Vinden kommer fra.

Dybtsindige, alvorlige Liv—Liv, som er fyldt med Gud—holder sig fast til Renhedens og Retfærdighedens Sti, og peger altid mod Morgenstjernen, uden Henhyn til Menneskenes Indflydelse, som er saa skiftende som Vinden. Kristus bevægede sig stille og roligt paa Livet og Fredens sande Vej, endskønt det ofte paa Menneskehedenes Hav var meget uroligt. Enhver Sjæl, som er anført i Jesus, ethvert Hjerte, som tiltrækkes af den himmelske Indflydelse, er stille og rolig midt under de vildeste Storme. Ligesom Solen, ved Lyngkraftens stærke Arm, holder Planterne saa at de følger jævnt deres Gang, saaledes ogsaa vil Almagts stærke Arm holde den Sjæl i Stilhed og Ro, som er overgivet i hans Baretægt. Joet to Legemer nærmer sig hinanden, bliver Lyngkraftens Magt stærkere og de sluttet tættere i hinandens Favnag. Adet vi nærmer os Gud, bliver Uroen og Ubestemtheden taget ud af vort Liv, og vi bliver mere regelmæssige, jævne, og mere stadige i vore Bevægelser.

Vinden, endskønt den ledsages af megen Larm, paavirker kun Overfladen: men Solens varme Straaler gennembrænger til Hjertet af ethvert Liv og opbygger det. Overfladiske og hejrsøgte Liv kan maaske ofte paavirke Overfladen af Menneskers Liv, men det er de dybe stille Liv, som trænger ind i andres Liv og udøver en forædlende Indflydelse. Den Fugl, som sidder paa Reden for at frembringe Liv, synger aldrig. De stille Liv er oftest dem, som frembringer mest. Der er ofte mere Magt i den stille Taare og dybe Medfølelse end den høieste Røst.

Stilhed kan ogsaa forenes med Virksomhed. Vi kan være meget virksomme uden at gøre stort Væsen. Man kan være virksom og utrættelig i sine Foretagender uden at være buldrende. Større og tungere Væs sluttet ved jævne, stadige Drag, og ikke ved korte Ryk, og saa er der ogsaa mindre Fare for at noget gaar

i Stykker. At være nær Gud frembringer Stilhed og Ro, en Magt i Sjælen, som udøver en stadig, mægtig Indflydelse paa Livet af dem, som vi kommer i Berøring med.

En overraskende Befendelse.

(Oversat fra Engelsk).

Sir Francis Newport blev oplært i sin tidlige Barndom, at lære kende Evangelietz store Sandheder, og under hans tidlige Manddom haabede man, at han skulde blive en Prydelse og en Velsignelse for sin Familie og sin Nation. Men hans Bane blev helt anderledes. Han kom i Selskab, som fordærvede hans Moral og Principper. Han blev en erklæret Gudsfermægter, og gennem et udsvævende Liv paa drog han sig en uheldbredelig Sygdom. Da han kendte, at han maatte dø, fastede han sig paa sin Seng og efter en kort Pausje, udraabte han som følger:

„Hvorfra kommer denne Strid i mit Hjerte? Hvilket Argument findes nu, som hjælper mig imod faktiskke Forhold? Paaistaar jeg, at der findes intet Helvede, medens jeg kender et i mit eget Bryst? Er jeg sikker paa, at der ingen Trentider er, naar jeg kender en nærværende Dom? Paaistaar jeg, at min Sjæl er ligesaa dødelig som mit Legeme, naar dette vansmægter, men Sjælen er ligesaa kraftig som nogenfinde? O, at nogen vilde give mig tilbage mit fornufts Maal af Gudelighed og Ustyldighed! Elendig Skæffel som jeg er, hvor skal jeg fly fra denne Varm? Hvad skal blive af mig?“

En Ven, som var Britenfer, forsøgte at fordrive hans Uro, men han svarede: „At der findes en Gud, det ved jeg, thi jeg kender bestandigt Virkningen af hans Brede; at der findes et Helvede, er jeg lige vis paa, idet jeg allerede i mit Bryst har erholdt Pant paa min Uro der; at der findes en naturlig Samvittighed, kender jeg nu med Forsærdelse og Rædsel. Den bedrøjer mig stadig for min Ugudelighed og alle mine Misgerninger, og alle mine Synder bliver draget frem for min Samvittigheds. Hvorfor Gud har udsat mig som et Eksempel for sin Hævn, i Stedet for dig, eller nogen anden af mine Bekendte, antager jeg er fordi jeg har haft mere Undervisning i Religion, og mere „forhaaner Raadens Navn“ (Se Heb. 10: 29).

„O, om det saa var, at jeg kunde ligge et tusinde Aar i Jlden, som ikke sluktes (Se Mark. 9: 44), for at igen vinde Guds Velbehag og blive forenet med ham igen! Men det er et frugtesløst Lufte. Millioner paa Millioner af Aar vil ikke kringe mig nærmere Slutningen af min Lidelse end en kort Time! O, Evighed, Evighed! Hvem kan udgrunde Evigheds Dybde? Hvem kan tolke disse Ord: „Evigheder Evighed (evig og altid, eng. Over.)“ (Ab. 14: 10, 11).

For at hans Venner ikke skulde tro, at han var fra Forstanden, sagde han: „J indbilder eder, at jeg er tungsindig og forvirret, jeg ønsker jeg var hvilken som helst; men det er en Del af min Dom, at jeg ikke er. Nej, min Opfatning om Personer og Ting er skarper og kraftigere end da jeg havde fuldkommen Helse; og det er min Plage, thi derigennem er jeg mere bevidst den Tilstand jeg er kommet i. Vil J lære kende hvorfor jeg paa tre eller fire Dage er blevet et Skelet? Se, nu da. Jeg har foragtet min Skaber og fornægtet min Genløser. Jeg har forenet mig med Aftenen og Bepotteren, og fortsat paa denne Bane, endstønt jeg ofte er blevet paavirket af Gud, indtil min Synd er modnet til Hævn, og Guds retfærdige Dom kom over mig, da jeg kendte mig allertryggest og min Samvittighed hængende mig mindst.“

Idet hans Sinduro og legemlige Lidelser fastede ham imod Evigheden, blev han spurgt om han ønskede, at de skulde bede for ham. Han vendte sit Ansigt og udbrød: „Tigere og Uhyre! er ogsaa J blevet Djævel, som vil plage mig? Vil J give mig Haab om Sinneren, for at gøre mit Helvede mere utaalelig?“

Strafs derefter idet hans Røst blev svagere og idet han udstødte et Suk af ubeskrifelig Rædsel, udraabte han: „O, de uholdelige Helvedes Kvæler!“ og døde med det samme, idet han styrtede ned i selve Helvede, som Gud havde givet ham Forsmag paa, for at være en Advarsel for ligegyldige Søndere.

„Sig til dem: saa sandt jeg lever, siger den Herre, Herre: jeg har ikke Behag i den uheldiges Død, men deri, at den ugudelige omvender sig fra sin Vej, at han maa leve; vender om, vender om fra eders onde Veje! hvorfor ville J dog dø, Israels Hus“ (Ez. 33: 11).

Livet i og for Gud.

Fristelser.

Af D. D. Teasley.

Neg kan ingen bedre Definition finde for Fristelser end den som Apostelen Jakob giver: „Men enhver fristes, naar han drages og løftes af sin egen Begæring“ (Jak. 1: 14). Ikke enhver Tanke om ondt er en Fristelse. En Tanke, som kan være en stærk Fristelse til een Person, er maaske slet ingen Fristelse til en anden. For Eksempel, Tanken om at drikke berusende Drikke vilde maaske være en Fristelse til een Mand, medens det vilde slet ingen Fristelse være til en anden Mand. Et Menneske udsættes lettere for Fristelser til Gerrighed end en anden, fordi hans naturlig Anlæg er saaledes, medens et andet Menneske, som af Naturen er aabenhjertet og gavmild, bliver slet ikke fristet til at puge Penge sammen. Begge to, maa naturligvis være lige fri for Gerrighed, men for een er det meget let fordi han er ikke fristet til at være gerrig. Dog vil det Menneske, som ikke fristes til Gerrighed, blive fristet paa en anden Maade thi alle vil blive fristet. „Der er ikke kommet andre end menneskelige Fristelser over eder, og trofast er Gud, som ikke vil tillade, at I fristes over Evne, men som sammen med Fristelsen vil skabe Udgangen af den, for at I kunde udholde den“ (1 Kor. 10: 13).

Naar Lust, eller stærk Begær, har undfanget gennem Viljens Samtælle og Mennesket ligger under for Fristelsen, da, og ikke indtil da, føder den Synd. Mange Mennesker forstaar ikke Forskellen mellem Fristelsen og Synd, og forstaar ikke hvor Fristelser ender og Synd begynder. Dite frister Satan Mennesker og naar de saa føler Vægten af Fristelsen og hvorledes den løfter en, vil han anklage dem, og sige dem, at de har begaaet Synd. Husk paa, at din Vilje er dig selv, og endskønt Fristelser maa rase, saa længe som din Vilje siger „Nei,“ og du holder dig fra at synde, vil Gud staa dig bi og hjælpe dig vinde Sejr over Fristelsen. Kom i Sin, at trofast er Gud, som ikke vil tillade, at I fristes over Evne, men som sammen med Fristelsen vil skabe ogsaa Udgangen af den, for at I kunne taale den.“ I skulle ikke forundre eder over de

Prøvelser og Fristelser, gennem hvilke Herren mener at prøve eder. Betragt dem kun som almindelige Hændelser; binder op om eders Sindes Lænder; paakald Herrens Navn; og staa Djevlen imod fast i Troen.

Om at udholde Fristelser.

„Salig den Mand, som holder Prøvelser ud; thi naar han har staaet prøve, skal han iaa Livets Krone, som Herren har forjættet dem, der elsker ham“ (Jak. 1: 12). Her ser vi, at Gud udtaler en Beslignelse over den, som udholder Prøvelser. Gud frister ingen, men han prøver ofte Mennesker. Ansvar du at modtage Livets Krone, som Herren har lovet dem som elsker ham? Saa maa du udholde Fristelserne; du maa prøves, thi du kan ikke modtage den før du prøves. Naar saa Fristelser indhenter dig, glem ikke at være udholdende, thi derigennem vil du vinde Livets Krone. „Men al Naades Gud, som kaldte eder til sin evige Herlighed i Kristus Jesus efter en kort Tids Lidelse, han vil selv fuldelig berede eder, styrke bekræfte, grundfæste eder.“

At glæde os i Fristelser.

„Mine Brødre agter det for idel glæde, naar I stedes i mange Naande Fristelser“ (Jak. 1: 2). I vil maaske undre eder over, om der virkelig findes Rum for Glæde ogsaa i Fristelser; men efter I har lært at udholde dem, vil I ogsaa efter en Tid lære Hemmeligheden af at gøre dem gennemsigtige med en sammensatte Anvendelse af Tro og Tillid. Ingen Fristelse hæms medens den er nærværende at være til Glæde; men ved Tro kan vi se gennem Fristelsen og se den Styrke og Sejr vi vinder gennem at udholde den, og saaledes kan den haardeste Fristelse være blandet med Glæde. Ligesom Jesus, som for den foran ham liggende Glædes Skyld udholdte et Kors; saaledes ogsaa vi, for den foran os liggende Sejr, udholder Fristelserne med Glæde, og ved at forud nyde de Beslignelser som loves det Menneske, kan have Glæde, endskønt vi stedes i mange forskellige Fristelser. Ved at tænke paa Fristelsers Værdi, og den Hjælp vi under fra dem i vort kristelige Liv, kan vi agte dem alle for idel Glæde.

„Vidende at eders Tro's Prøve virker Udholdenhed“ (Jaf. 1:3). Udholdenhed er en uvurderlig Perle. Naar vi faa velsignes med det som virker Taalmodighed—Fristelser—skulde vi ikke ligge under for Synden og knurre over vor Stiling. „Men Udholdenhed bør medføre fuldkommen Gerning, for at I kunne være fuldkommen og uden Brøst, saa I ikke staar tilbage i noget“ (Jaf. 1:4). Fuldkommen og uden Brøst, saa I ikke staar tilbage i noget—takket være Gud. Hvilken lykkelig Stilling! Men Vejen til en saadan Tilstand er fuld af Fristelser; Fristelser prøver vor Tro, Tro virker Taalmodighed, og Taalmodighed gør os fuldkommen i alt godt.

Et helligt Liv.

„Gud er Lys, og der er slet intet Mørke i ham. Derfom vi siger, at vi har Samfund med ham, og vandrer i Mørket, da lyver vi og gør ikke Sandheden“ (1 Joh. 1:5, 6). Gud er hellig og kan ikke have Fællefskab med Synd og Urenhed, som der findes saa meget af her i Verden. Derfor maatte han uddrive Mennesket af Paradisets Have, saasnart som han faldt i Synd. Derfor er det ogsaa klart at Synden maa bort før vi igen kan have Samfund med Gud i dette Liv, og for at vi kan bo hos ham i Evigheden. Gud helliger os saa at vi kan komme tilbage til hans Samfund i Aanden. Det var derfor Jesus kom til Jorden, saaledes at han kunde borttage Synden og frelse alle, som vil blive omvendt og tro paa ham.

Vi maa blive frelst for, at vi kan komme til at bo hos Gud i Evigheden.

Jesus kom til Jorden for, at hver den, som tror kan blive frelst fra Synden og evig Dø, naar man saaledes kommer til Gud og faar Forladelse for vore Synder, bliver man uskyltig for Gud igen.

Det er fra Menneskets Hjerte at det onde kommer, derfor maa der ske en indvortes Renselse af Hjertet. Det er ikke Guds Vilje, at hans Børn skal overvindes af Synden, men saa længe det gamle Sind lever saa er der stor Fare for, at dette vil ske og derfor trænges en Renselse i Jesu Blod saaledes som vi læser om i 1 Joh. 1:7, 8: „Men derfom vi vandrer i Lyset, ligesom han er i Lyset, har vi Samfund med hverandre, og Jesu, hans Søns Blod renser os fra al Synd. Derfom vi siger, at vi ikke har Synd, bedrager vi os selv, og Sandheden er ikke i os.“ Her fremholdes igen Frelsens Plan meget tydeligt og klart, først overføres Mennesket fra Mørket til Lyset derefter vandrer han i Lyset og Samfund med Guds Børn, og siden kommer Trangen til dybere Erfaring, en fuldstændig Renselse i Jesu Blod fra al Synd og Elendighed. Vi har set, at Synden i bort Liv kommer fra Hjertet eller indvortes fra og gør Mennesket urent. Det er altsaa klart, at derfom vi bliver renset fra Synden i Hjertet eller det indvortes Menneske bliver renset, saa maa Resultatet af en saadan indvortes Renselse blive, en ren og hellig Vandel. Amen.

—Borghild J. Schou.

Bibelske belærende Emner.

Læren om Gud.

Af J. G. Smith.

Ved Udtrykket „Gud“ mener vi et fuldkommen, bevidst, intelligent Væsen, som har eksisteret fra Evighed, og som har skabt alt. Denne Gde synes saa naturlig at den store Flerhed af Mennesker tager imod den som en selvindlysende Sandhed, uden at give den nogen særlig Eftertanke. Men naar dygtige Tænkere som Kant, paastaar at Gud kan ikke kendes ved Hjælp af Fornuften alene, at han ikke kan skelnes af de legemlige Sanser, ledes vi til at

overveje Emnet lidt. Derfom det er sandt, at Gud ikke kan opdages af fem legemlige Sanser, paastaar vi, at der maa være en slags Sjette Sans i Mennesket—en indvortes Bevidsthed, en aandelig Indsigt—som er i Stand til at skilne vor Følelser, til at realisere hans Nærværelse, og til at føle hans aandelige Magt.

Men ved Siden af dette, har Gud ikke eiterladt os uden Vidnesbyrd, som er klar nok til at tilfredsstille alle rettankefulde Mennesker, at der findes en Gud. Argumenten er simpelthen denne: Vi er bevidst, at vi eksisterer, og at

vi er noget. Angaaende dette kan der ingen Tvivl være. Vi er ogsaa vis paa at fra intet kommer intet; derfor ved vi, at noget har eksisteret siden Eviigheden; thi alt som ikke har eksisteret siden Eviigheden har haft en Begyndelse og er blevet frembragt ved noget andet. Vi er ogsaa opmærksom paa, at noget, som frembringes af noget andet modtager al dens Styrke fra den Kilde; derfor maa det evige Væsen være meget magtige, ydermere, er Mennesket i Besiddelse af moralsk Bevidsthed, Kundskab og Intelligens, fra hvilken Rendsgerning. Vi er sikker paa, at den første Narag for vor Tilværelse har fra Eviigheden været et moralsk, bevidst Væsen. Kun „en Daare siger i sit Hjerte: der er ingen Gud“; og han kan sige dette kun i sit Hjerte, ikke med sin Sindssamtræffe; thi dersom det er vanskeligt at bevise ved Fornuft alene, at der er en Gud, er det ganske umuligt paa samme Maade at bevise, at der ingen Gud er. Tanken er født af Nusket; thi saadanne syndige Personer vilde i Virkelighed være lykkelig dersom der ingen Gud var.

Bibelsens Forfattere forsøger ikke at bevise Guds Eksistens. Det første Kapitel i Bibelen begynder med disse Ord: „I Begyndelsen skabte Gud Himmelen og Jorden,“ og overalt er hans Væsen antaget. Men Skriften indeholder den Målbarelse, som han har gjort af sin egen Natur og Egenskaber. Disse Egenskaber forstaaes saa vel af alle og anerkendes i Almindelighed, saa, at jeg vil kun hentyde til dem, og ikke give alle de Skriftsteder, i hvilket de holdes frem i Bibelen.

Guds Egenskaber.

1. Selvfeksistens. „Faderen har Liv i sig selv“ (Joh. 5: 26). „Thi hos dig er Livets Kilde“ (Ps. 36: 9). Han stammer ingen Steder fra og er uindtømmelig.

2. Eviighed. „Før Bjergene blev til, og du dannede Jorden og Jorderige, fra Eviighed til Eviighed er du Gud“ (Ps. 90: 2). Den Høje og Ophejede, som bor i Eviigheden“ (Es. 57: 15).

3. Mandelighed. „Gud er en Mand“ (Joh. 4: 24).

4. Enhed.— Den ene levende og sande Gud. „Der er ingen Gud uden mig“ (Es. 45: 21).

5. Uforanderlighed. „Thi jeg Herren har

ikke forandret mig“ (Mal. 3: 6). „Dyrenes Fader, hos hvem der ikke er Forandring eller flistende Skygge“ (Jas. 1: 17).

6. Alstedsnærværelse; det er, han er alstedsnærværende. „Mon nogen kan skjule sig paa lønlige Steder, saa at ikke jeg kan se ham? siger Herren; er jeg ikke den, som opfylder Himlene og Jorden? siger Herren“ (Jer. 23: 24). Han „er ikke langt fra hver enkelt af os; thi i ham røres og er vi“ (Ap. G. 17: 27, 28).

7. Alvidende; dette er, at han er alvidende. „Gud kender fra Eviighed af alle sine Gerninger“ (Ap. G. 15: 18). „Og ingen Skabning er usynlig for hans Næsyn; men alle Ting er nøgne og udsåndte for hans Øjne, hvem vi staa til Regnskab“ (Heb. 4: 13).

8. Almægtig; dette er, at han har ubegrænset og universel Magt. „Hans evige Kraft og Gudsdommelighed“ (Rom. 1: 20). „For Gud er alle Ting mulige“ (Matt. 19: 26).

9. Visdom. „Befignet være Guds Navn fra Eviighed og indtil Eviighed; thi Visdommen og Kraften er hans“ (Dan. 2: 20). „O Dyd af Guds Rigdom og Visdom og Kundskab! hvor uransagelige er hans Domme, og hans Veje usporlige!“ (Rom. 11: 33).

10. Hellighed og Sandhed. „Jeg er hellig“ (1 Pet. 1: 16). „Du, som er ren af Øjne, saa at du ikke kan se paa ondt og ikke formaar at skue Sammer“ (Heb. 1: 13). „Gud, som ikke lyver“ (Tit. 1: 2).

11. Retfærdighed. Gud kræver Retfærdighed af alle hans intelligente Skabninger og han handler retfærdigen mod dem. „Retfærdighed og Dom er din Trons Befæstning“ (Ps. 89: 14). „Men i hvert Folk er den, som frygter ham og gør Retfærdighed, velkommen for ham“ (Ap. G. 10: 35).

12. Godhed—Velvillighed, Kærlighed, Barmhertighed og Naade. „Guds Godhed“ (Rom. 2: 4). „Thi saaledes elskede Gud Jorden“ (Joh. 3: 16). „Hans Misundhed varer evindeligt“ (Ps. 136: 26). „Men al Naadens Gud“ (1 Pet. 5: 10).

13. Trofast. „Men trofast er Herren“ (2 Thess. 3: 3). Sara „holdt ham for trofast“ (Heb. 11: 11).

Treenigheden.

Det teologiske Udtryk „Treenighed“ betyder

er: Forening af tre Personer— Fader, Søn, og Helligaand — i Guddommen. Dette Emne var en frugtbringende Kilde til teologisk Tvistigheder i de syv indtegnede Tidsaldere, og endog i Dag mangles ikke nogle Mennesker, som befærd sig for at være Kristne, som fornægter Treenigheden. Da jeg ikke her har Plads til en udførlig Behandling af denne Sag, vil jeg kun bringe frem nogle Punkter, som Bevis derfor.

Den store Strid angaaende Treenigheden begyndte at rase i det tredje Aarhundrede og fortsatte indtil den store Naadsforsamling mødtes i Nice i Maret 325 efter Kristus. De alexandriniske eller græske Fædre, lagde særlig Effort paa Kristi Rødspaatagelse; og dette naturligtvis fremkaldte en varm Strid om hans Natur. I Begyndelsen af det fjerde Aarhundrede blev Unitarierne ledet af en dygtig Mand, hvis Navn var Arius, som paastod, at Kristus, som var Guds Søn ikke var evig, men blev skabt af Gud, men at han var den højeste af Guds Skabelser. Denne Lære spredtes hurtigt. Da Konstantin besteg Tronen og erklærede Kristendommen som Roms Statsreligion, sammenkaldte han den første Naadsforsamling i Nice, for at afgøre denne Strid. Atanasius, eller Aleksandrinien, var Leder for dem, som holdt for Kristi Guddommelighed og hans Lighed med Faderen. Den Side vandt Sejr i Naadsforsamlingen, og saaledes blev denne Lære bevaret for Verden, at Gud er trefoldig i hans Enhed, og eet i hans Trefoldighed. Den forfæstede Lære kendes almindeligt som Arius' Kætteri.

For mange synes denne Lære om Trefoldigheden at være ubetydelig, men i Virkeligheden er den ikke. Dersom Kristus med al sin Guld-temmenhed, ikke er virkelig Gud, saa i Stedet for at bringe Mennesket til Gud, har han kun aabenbaret for os den uoverstigelige Svælg, som eksisterer mellem os og den Guddommelige; men dersom han virkelig er Gud aabenbaret i Aðdet, for at han kan forvandle syndige Mennesker til sit eget Billede, saa er vi forvisset om vor moralske og aandelige Forbindelse og Samfund med den himmelske Fader.

Men Marsagen hvorfor saa mange forkastede denne Lære er fordi den er saa ubegribelig. Men hvad gør det til Sagen? Ingen har end-

nu opdaget at den indeholder en virkelig medsigelse. Hvilken paaviste Sandhed gør den Indsigelser mod? Er ikke vi omgivet af mange Ting, som af Naturen er mystiske? Endog Værket selv er en vis Treenighed, idet han er i Besiddelse af Forstand, Fornemmelser, og Vilje; og dog er disse tydelig adskilte Bestanddele, paa en uforklarlig og vidunderlig Maade, blandet til en utvivlsom Enhed. Vædens dette forklarer ikke eller beviser Guddommens sande Natur, dog leder det os til at vente i Guddommen en endnu højere Grad af Mysterium, end den der eksisterer i os selv, og det skulde advare os imod at forkaſte alt, som ikke kan bringes ned til Jernhøjde med vor Menings Forstaaelse.

Siden vore menneskelige Emner ikke kan fatte paa hvilken Maade Guddommen virkelig eksisterer, skulde Grundvolden for vor Teologi angaaende Gud, lægges paa, hvad der aabenbares om ham i Skriften. Og dersom vi vil henvende os til dem, vil vi finde, at det er umuligt at undgaa Læren om Treenigheden, uden at bruge Vold mod mange tydelige Skriftsteder, som staar i Forbindelse med dette Emne. De følgende Punkter omhandles:

1. Faderen, Sønnen, og Helligaanden repræsenteres som Personer tydelige adskilte fra hverandre.
2. Defattes i Klasse sammen, adskilte fra alle andre Væsener.
3. Guddommelige Navne gives dem alle sammen.
4. Guddommelige Egenskaber tilskrives dem alle sammen.
5. Guddommelige Gerninger tilregnes dem alle sammen.

Dog er der kun een Gud.

(Fort.)

Med saaledes at du forglemmer dit eget Indsigt, idet det flyder sammen med Guds Vilje. En guddommelig Visdom har givet os Vorden, ikke som et Middel til at opnaa Jordens Gode Ting, men som et Middel herved vi lærer at leve dem forinden; ikke som et Middel hvormed vi undgaor alle Ulykker.—men som et Middel der gør os stærke nok til at møde dem. „En Engel fra Himlen trostede ham.“ — Det var Svaret paa hans Vord.

(Udv.)

Raad og Vink for Prædikanter.

Der findes nogle Ting vi ofte maa paaminde, endskønt vi ved dem godt. Mange af vor Livs Fejltagelser kommer fra at gøre Ting, som vi ved, vi ikke kunde gøre, og ved at lade Ting ugjort, som vi ved vi burde gøre. Vi trænger til bestandigt at paaminde kendte Sandheder. Særlig er dette sandt, naar det angaar Evangeliets Forkyndelse og Sjæles Frelse.

1. Hvorledes at berede en Prædiken.

Tag et bestemt Maal for Djet, naar du bereder og holder din Tale. Døm alt, som du indsatte i Taleren med dette Maal for Djet. Mindes ofte dette Maal medens du bereder din Tale, og derved kan du forhindre Udelæggelsen af megen Materiale for andre Taler og ogsaa megen Nervkraft. Vær sikker paa, at du forstaar Hensigten med din Tale. Er ikke Hensigten med Taleren større end Taleren selv? Overvej dette nøje.

Naar du faar en ny Tanke, tænk saa over den, overvej den nøje. Det er ikke altid, at du skal prædike over et Emne saa snart som det kommer i dine Tanker.

Forstaar klart Hensigten med en Tale. Du prædiker fordi du vil meddele dine Tilhørere, hvad du har i dine Tanker angaaende Gud. Du vil, at de skal se som du ser; tro som du tror; og handle som du tror de bør handle.

Stil paa at Tanker farves af Følelser. Derfor vær vis paa, at du ser Nødvendigheden af at harmonisere dine Følelser med dine Tanker. Gør det til dit Maal at faa Viljen til at virke. Anerkendelsen af dette er hvad giver Personlighed og overbevisende Magt til din Prædiken. Uden dette vil „dine Ord ikke brænde og dine Tanker ikke aande.“ Viljen er den Citadel, som maa stormes og tages til Fange af en Styrke af overbevisende Argumenter.

2. Naar du holder din Prædiken.

Det er det store Øjeblik for Prædikanten. Han har nu studeret maaske i flere Dage paa hvad han skal sige paa en halv Time eller fyrrerthve Minutter. Der er ogsaa noget han bør huske med Hensyn til dette. Vær hvorledes at staa, naar du har gjort alt, staa saa. Staa paa dine Fødder, ikke paa dine Tæer eller Hæler. Staa fast. Gå ikke frem og tilbage. Lad ikke dine Bøje, Hænder, og Fødder faa

Magten over dig. Behold du Magten over dem. Tænk ikke paa dine Hænder og Fødder. Du tænker ellers ikke saa meget paa dem; hvorfor skulde du gøre det naar du er i Prædikerstolen. Igen er det et Spørgsmaal om Viljen. Du maa lære at bevæge dine Hænder, Fødder og dit Legeme ifølge din Vilje. Saa dine Hænder og Fødder til at blive hvor du vil, at de skal være indtil det er passende at bevæge dem. Lad dit Hoved kontrollere dine Hænder og Fødder. Alle Mennesker er ikke uundselige; maaske ikke alle Mennesker kan blive det; men alle Mennesker kan være rante og sætte Selvspekt, Bestemthed og Selvkontrol i deres Holdning. Hold dit Hoved oppe. Ret dine Skuldre tilbage og hold Brystet oppe. Væjen til at se ud som en Mand, er at være en Mand. Undertiden hører vi Mennesker sige: „Vær kun naturlig.“ Nej, det gaar ikke an for alle at være naturlige. Det er „naturligt“ for nogle Mennesker at tabe Hovedet, naar de trænger mest til det. Svulken Inspiration det giver at se paa nogle Prædikanter, og andre—hvor irriterende ser ud. Marcher ikke frem og tilbage paa Talerstolen, idet du fraadser og raser. Gud er ikke i Stormen eller Jlden, men i den stille, sagte Røst. Det er Lynet og ikke Tordenen, som slaar ned.

3. Med Hensyn til dine Gestus i Talerstolen.

Jo mindre Gestus, jo bedre. Naar Ord kan frembære Tanker er Gestus unødvendige. Dine Ord og din Stemme burde være tilstrækkelig til at give Sandheden Eftertryk. Hvor Ord mangler fylder man ofte op med Gestus.

Dersom man bruger de rette Gestus er de kraftige, men for meget svækker. Dommerne i Søjesteretten i Athenien lærte af Griarings brillen Magt de rette Gestus udøvede, og for ikke at blive paavirket af dem, hørte de ofte paa Sangerne i Mørket. Italienerne kritiserer Engelsenmandene, fordi de intet føler og mangler Gestus. Engelsenmandene kritiserer Italienerne fordi de føler alt og ligner Gøglerne. Lad Prædikanten finde den guldne Middelvej.

Dersom du bruger Gestus, brug dem saa ret. Gestus skulde følge naturligt som Udtryk for Tanken. Sig ikke at du er bedrøvet, naar du har Smil paa Ansigtet. Sig ikke: Kom, og

saa vend Bagen af din Haand til dine Tilhørere. Tal ikke om Himmelen og saa peg ned til Jorden med dine Hænder. Tal ikke om Guds Kærlighed med knyttede Næver. Ansigtet er af større Betydning end nogen anden Del af Legemet. Kristus saa paa Peter, og det ene Blik smeltede hans Hjerte. Lad dit Ansigt udtrykke saa meget som muligt. De Rebægelses man gør med Haanden er forfærdelige der som de samstemmer ikke med Ansigtets Udtryk. Hold dine Hænder ud af dine Lommer. Naar du taler om Bjerge, tal saa ikke som om du var lige foran Forsamlingen, men bagved i det fjerne. Se ikke i een Retning, og saa peg i en anden.

4. Stemmen.

Det blev sagt om Profeten Ezeiel: „Og se, du er dem som en behagelig Sanger, der har en dejlig Røst, og som kan spille smukt; derfor skulle de høre dine Ord, men dog ikke gøre efter dem.“

Undgaa to Farer: at tage for megen eller for lidt Hensyn til Stemmen. Den er noget; den er meget; men den er ikke alt. En Mand maa have noget at sige. En god Stemme uden noget at sige vilde være som en raabende Røst. Brug ikke Monotoni; sky den som du vilde en Sygdom. Spurgeon sagde, „at det var mærkeligt, at en Harpe med tusinde Strenge skulde give samme Lyd saa længe.“ Ring paa alle Klokkerne i dit Taarn—saa der bliver flerstemmig Harmoni.

Tal ikke for højt. Det er sandt at Bibelen siger: „Raab af Struben, spar ikke,“ men den siger ogsaa: „Gør ikke dig noget ondt.“ Vi gentager, at Gud er ikke altid i Stormen. Hvorfor raabe saa højt, at Mennesker paa Gaden kan høre dig, naar der ingen er paa Gaden til at lytte. Det Gebær, som gør mest Spetakel, er ikke det som sender Ruglen længst. „Pa-pa,“ sagde en lille Dreng, „er Gud tunghør?“ „Nej, min Søn, men hvorfor spørger du?“ „Jeg synes den Prædikant taler saa højt.“

Nabne din Mund, naar du taler. Udtal dine Ord tydelig. Tal ligesaa højt naar du begynder, som naar du ender en Sætning. Tal ikke for lavt. Pas paa din Stemme. Væb dig i at aande dybt. Aand gennem Næsen og held din Mund lukket.

—W. E.

Verdslighed.

Af verdslighed er der mange Slags.

Vi kan nævne den dyrist raa Verdslighed som snaffer svinisk og lever for Bugen og det, som værre er.

Vi kan nævne den lav materialistiske Verdslighed, som ikke har Tanke for andet end at tjene Penge og nyde Livet. Og som ikke har nogen Slags Hjertepine, om den maa lye lidt og synde lidt, naar det bare „løner sig“.

Sig Verdslighed er let at kende for det den er. Den har ikke nogen Slags Idealitet over sig. Den er derfor ogsaa i stor Udtrækning en Bedrøftelighed for lidt mere ideelt udlagte Mennesker.

Men der er en Verdslighed af et finere Slag. En Verdslighed, som i det almindelige borgerlige Liv ikke sætter nogen Slags Skamplet paa en Mand. Den er lettere at tage fejl af. Den er mere loffende og bekræftende.

Den kan være sterkt religiøst farvet. Da faar vi den fariseiske Verdslighed. Den har ikke sin aandelig Rigdom og Trøst i det, som Gud gør og giver,—men i det, som de selv kræber med og laver i stand.

Sadducæerne paa Jesu Tid var Repræsentanter for en Verdslighed, som ganske er den for de fleste Mennesker mest tiltalende Form for Verdslighed.

Sadducæerne var Landets fineste og fornemste Folk. De interesserte sig for Runt og Literatur, for alt det, som gør Livet behagelig.

Sadducæerne var ikke uden Religion. Men deres Religion var af et finere, fornemmere Slag end den, som var god nok for den store Hob. De var ialfald ikke „pietister“. Deres Religion stødte ikke an mod god Tone og Smag hos „dannede Mennesker“. En Religion, som Fornuften og Kulturen kunde sanktionere. Det andre, som Folk for med i Religionens Navn, var efter deres Mening og Smag enten for simpelt eller for dumt.

Mange af vor tids Kulturmennesker vil ikke være uden Kristendom. Et passende iført af Kristendom hæver Livet op paa et højere Plan, gør det ligesom mere menneskeværddig.

En dannet, pyntelig Kulturstændighed, som ikke støder nogen,—en Kristendom uden Lidelse for Kristi Skyld,—er imidlertid bare en anden Form for Verdslighed.

—Udv.

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1. 00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1. 25
Six Months......65

Subscriptions indsendt fra Standinavien:

Årlig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet maa indsendes i Postanvisning, Expressanvisning eller Bankveksel; Grøntænder modtages for mindre Betsb. Vi er ikke ansvarlig for Kurant sendt i almindelige Breve.

Abonnement for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevfort.

I Tilfælde af Adressforandring maa altid den forrige Adresse faa vel som den nye angives.

Al Korrespondance maa adresseres til

Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Subskribenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til Nels Renbeck, Pandrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Mlandede Nyheder.

Dr Thos. Nelson har nu solgt sit Hus her i St. Paul Park, og med sin Familie flyttet ind paa en Farm 11 Mil nord fra St. Paul. Deres Adresse er New Brighton, Minn. R. 1. Box. 48. Vi javner dem i vort Midte, men vor Bøn er, at Guds Velsignelse maa følge dem. Det glæder os, at de ikke har flyttet længere borte, saa at vi kan faa Besøg af dem en Gang imellem, og vi ogsaa kan have det Privilegium at besøge dem.

Broder og Søster Harry Dahl og Broder og Søster Karl Undem med deres Familjer er nu flyttet her ind til St. Paul Park igen. Sidste Efteraar flyttede de ind til Byen for at Brødrene kunde være i Nærheden af deres Arbejde.

Dr. Nels Nelson og Familie fra Balder's, Wis., har ogsaa boet sig her i Byen. Dr.

N. Nelson er Maler og Tapetserer, han venter ogsaa at ernære sig med dette Haandværk her i Byen. Det glæder os at have disse Søskende iblandt os, og at Menighedens Tal forøges. Disse Søskende paastønner den Anledning de har til at overbære de engelske og skandinaviske Møder, og at deres Børn kan besøge Søndagskolen.

Søster Ellen Graham een af Arbejderne paa Alderdoms Hjemmet her, blev for nogle Uger siden, meget syg. En Læge blev hentet for at stille Diagnose over Sygdommen, og han sagde, at det var et alvorligt Tilfælde af Tyfus Feber, og han gav ikke meget Haab om, at hun kunde staa det igen. Vi bad inderligt til Gud for hende og Gud hørte Bøn. Hun har nu været oppe nogle Dage, skønt meget svag, gaar det fremad. I dette har vi et andet Bevis paa Guds Godhed og Trofast, og vore Hjerter gaar ud i Lob og Pris til ham for hans Omhu for sine Børn, som vil sætte deres Tro og Tillid til ham.

Farm Tilsalgs.

Farm paa 80 Acres Land, 3 Mil fra Withee, Clark, Co. Wis., tilsalgs, 12 Acres er ryddet, af disse er 8 Acres opdyrket. Resten er i Skov. Der er et nyt 5-Bærelses Hus paa pladsen ogsaa en Stald. Der er kun 1/4 Mil til Skole, og 2 Mil til en dansk Kirke. God Plads at drive Mejerigaard. Der er „Fence“ omkring Pladsen Mange danske Folk bor i Nabolaget. Pris \$3500. For nærmere Underretning, skriv til J. Peterson, 1402 Roache St.,

Indianapolis, Ind.

Denne Broder har lovet at give \$300 til Arbejdet her, dersom vi hjælper ham sælge den Farm. Dersom nogen af vore Læsere er interesseret i denne Plads, kunde de hjælpe den Broder og Arbejdet her ved at købe den.

Red.

Møde

Arlington, S. Dak. Juni 2—10, 1917. Af prædikende Brødre ventes E. D. Sufag, Den-

jamen J. og Morris C. Johnson. En særskilt Indbydelse udsendes til følgende Sjæle, som endnu ikke har erfaret fuld Sejr over Synd, Sygdom og Fristelser. Alle Guds Børn særlig i denne og nærliggende Bladser i andre Stater, bør komme til dette Møde for at blive opbygget tilsammen. Vi behøver at komme tilsammen for bedre at lære kende hverandre samt Guds Virkningsplan med vore Medmenneffers Frelse. Togene vil blive mødt i Arlington og Badger, dersom man telefonerer eller skriver til

D. L. Ring.

R. 1. Phone—42L Arlington, S. Dak.

Tjeneste tilskyndet af Kærlighed.

Af David L. Walker.

Den Tjeneste, som bliver tilskyndet af naturlig Kærlighed er meget rosværdig, og man kan ikke være en Kristne uden saadan Kærlighed (2 Tim. 3: 1—3). Men vi ønsker særlig at betragte den Tjeneste, som tilskyndes af fristelig Kærlighed. Denne Kærlighed er særegen for dem, som er født af Guds Mand. Paulus skrev til Galaterne: „J blev jo kaldede til Frihed, Brødre! kun at J ikke bruge Friheden til en Anledning for Rødet, men vær ved Kærligheden hverandres Tjenere!“ (Gal. 5: 13). I den sidste Sætning lægger vi Mærke til to Fakta: Vi burde tjene hverandre, og vor Tjeneste maa tilskyndes af Kærlighed.

Dersom Tjenesten bliver tilskyndet af Kærlighed, vil den ikke være ulige. Hvis man vil komme fra nogle Kristnes Sandlemaade er der to Klasser af Kristne—den ene for at tjene og den anden for at blive tjent—og de ønsker alle at tjenes. Men Guds Folk er eet og de finder Behag i at tjene hverandre.

Der findes ingen Befaling fra Gud eller Mennesker, som kan tvinge os til at elske hverandre; men vi elsker hverandre, ikke fordi han har befaleet os saaledes at gøre, men fordi han først elskede os. Paulus elskede alle; derfor var han villig til at tjene alle (1 Kor. 9: 19). Kristus i ham var den tilskyndende Marsag. Paulus sagde, idet han beskrev en Sjæl i Synd under Mose Lov: „Men nu er det ikke mig, som udfører det, men Synden, som bor i mig“ (Rom. 7: 17). Men under Naaden sagde han: „Det er ikke mere mig, der lever, men Kristus

lever i mig“ (Gal. 2: 20). „Kristi Kærlighed tvinger os,“ sagde den store Apostel.

Hvad vi gør for Gud eller Mennesker, som en tilskyndet af Kærlighed, gøres i Guds Frygt. Paulus sagde til Gieserne: „Jg underordner eder under hverandre i Kristi Frygt“ (Ef. 5: 21). Alle Menighedens Medlemmer skulde have samme Omfarg for hverandre. Lad Kærligheden have sin Ret, og lad os holde Guds Frygt fremfor os. Jeg mener ikke den Slags Frygt en Forbruder har naar han kryber sammen under Riset og saa kryber tilbage til sin Celle, men den Frygt som er krydret med Kærlighed, og i hvilken der ingen Frygt er. At tjene er en Ndhjælp for saadanne Mennesker.

Naar Kærlighed tilskynder Tjeneste, vil intet gøres af Egenytte eller Lust til tomme Død, men i Ndhjælp vil enhver agte andre højere end ham selv (Fil. 2: 3). Denne Tjeneste vil bevare os i Ndhjælp ved vor Broders Fødder; det vil holde os fra at blive opblæste og ophøjet een mod en anden. Nogle handler som om vi burde se op til Menighedens Forstandere men se ned paa Portneren. Dette er forkert. Kærlighed tilskynder ikke saadan Tjeneste. Gud har „sat Lemmerne, ethvert af dem, paa Legepladsen, efter som han vilde“ (1 Kor. 12: 18) og han vil sige til alle: „Vel gjort,“ dersom vi er trofaste.

Betjening, som tilskyndes af Kærlighed, kan ikke maales af noget andet. Et Menneske, som har fem Talenter maa ikke agtes mere Værd, end den, som har to Talenter. Den eneste Prøve for Værd burde være: Hver Kærligheds Tjeneste? det behager Herren, og han lærer os, naar vi med en god Vilje, gør hvad vi kan. Herren ser ikke paa, hvor meget vi gør.

Kærlighed vil forene Guds Børn sammen i Fuldkommenhedens hellige Vaand, og vil bevare dem fra at blive skilt ad. Naar vi ser, at nogen lærer sig ad som om han tilhørte en anden Klasse—idet han er saa ivrig, han næsten ikke kan tale venligt mod Smaakaarsfolk—viges det tydeligt, at dersom han nogenstinde havde været tilskyndet af Kærlighed, har han nu tabt denne Kærlighed. Den Tjeneste, som tilskyndes af Kærlighed lærer sig ikke saaledes ad. Vi er hverandres Lemmer (Rom. 12: 5); derfor burde vi ikke tænke højere om os selv end vi

burde tænke, men tænke højere om andre. Kærlighed vil gøre dette, men intet andet vil.

Kærlighed vil tilskynde os til at høre Barmhertighedens Budskab til de fattige og trængende. Vor Herre sagde; at Evangeliet skulde „forkyndes for de fattige.“ Det er sandt at nogle gør dette kun som en Form, andre gør det for hvad de faar ud af det, og andre kun fordi de har Navnet af at være Prædikanter; men saadan Tjeneste er uden Kærlighed, uden Glæde, og uden Guds Velbehag.

Vi vor Tjeneste maa tilskyndes af sand fristelig Kærlighed. Naturlige Gaver og en hørende Personlighed er gode saa langt de rækker, men de rækker ikke ret langt. Den Kærlighed, som arbejder er indvirket og ikke fineret. For Eks., En Prædikant sagde engang: „Jeg ønsker at det trettende Kapitel af første Brev til Korintherne var skrevet i Guldbogstaver, og at enhver troende har det paa Brystet.“ Men Gud har udsat bedre Ting for os. Vi behøver ikke at høre det udbortes. Det er skrevet i Hjertet, og dets Virkning aabenbares i det daglige Liv. Kærlighed i Hjertet vil frembringe de rette Frugter.

Lad os vogte os for noget, der stiller Selvet tilskue, ophøjer een mod en anden, eller som drager Disciple efter sig. Gud ønsker at have os helt og holdent, enhver af os, og vil have os ganke og aldeles i sin Tjeneste; men fremfor alt ønsker han, at vor Tjeneste skal være et Kærligheds Offer.

Post Kort.

Postkort med Blomster og Skriftsteder i smukke Kulører. Kort som du bør have til at sende til dine Venner. Send en lille Silken til Trøst for din hjemsgte eller sørgende Ven, et lille Ord til Opmuntring for den som er modløs, og til den unge.

Pris: 15¢ Dufin eller 2 Dufin for 25¢.

Søndagskolen.

Lektie 8.

Maj 20, 1917.

Betydningen af Selvkontrol.

Gjajas 28: 1—13.

Gysdenteft: Enhver, som deltagere i Kamplegene, er afholdende i alt. — (1 Kor. 9: 25.)

1. Se de drufnes stolte Krone i Efrain og deres dejlige Prydelses falmende Blomst, som staar oven over den fede Dal, der hvor de rave af Vin!

2. Se, Herren har en stærk og mægtig, der er som et Regnskyl med Hagel, som en ødelæggende Storm; som et Skyl af mægtige Bænder strømme over, skal han slaa ned til Jorden med Magt.

3. Med Fodder skal den trædes ned, de drufnes stolte Krone i Efrain.

4. Og deres dejlige Prydelse falmende Blomst, som er oven over den fede Dal, skal blive som en Figen, der tidligt moden før Sommeren, hvilken en jaar at se og opsluger, ja snart han faar den i sin Haand.

5. Paa den Dag skal den Herre Zebaoth være til en dejlig Krone og en herlig Krans for sit Folks overblivne.

6. og til Rettens Land for den, som sidder i Retten, og til Styrke for den, som drive Retten tilbage til Porten.

7. Men ogsaa disse rave af Vin og er forvildede af stærk Drif; Præst og Profet rave af stærk Drif, de er overvældede af Vin, forvildede af stærk Drif, de fare under Skyet, de vagle under Dommen.

8. Thi alle Vorde er fulde af væmmeligt Syn; der er ikke en ren Plet.

9. Hvem skal han lære Kundskab? og hvem skal han bringe til at forstaa det, som høres? er det dem, som er afvende fra Mælk, dem, som er tagne fra Brødt?

10. Thi der er Bud paa Bud, Bud paa Bud, Regel paa Regel, Regel paa Regel, lidet her, lidet der.

11. Men ved Folk med itammende Læber og med fremmed Tungemaal skal han tale til dette Folk,

12. til hvilket han sagde: her er Rolighed, lader den trætte hvile, her er Røderkvælgelse, men de vilde ikke høre.

13. Saa skal Herrens Ord da vorde den Bud paa Bud, Bud paa Bud Regel paa Regel, Regel paa Regel, lidet her, lidet der; paa det de skulle gaa bort og falde baglæns og sønderbrydes og besnæres og fanges.

Esajas profeterede i Jerusalem medens tre Konger regerede i Juda—Nasias, Zotham, Afas, og Ezekias. Profetien i denne Lektie antages at være udtret omkring ved Aaret 725 før Kristus. Samaria, Hovedstaden af det nordlige Rige, imod hvilken de første seks Vers af dette Kapitel er rettet, blev omstørtet af Syrierne i Aaret 718 før Kristus.

„For meget.“— „Vær afholdende i alt,“ var Paulus' Formaning til Korinthierne. Hvorfor en saadan Formaning var nødvendig kan vi tydelig forstaa, naar vi ser paa vor egen Erfaring. Menneskeheden er i Besiddelse af de samme menneskelige Karaktertræk i Dag, som de var to tusinde Aar siden. Hvor let det er for Menneskene at gaa ud over de foreskrevne Grænser for Nydelsen af noget, som de synes er fornøjelig, gavnlig, eller endog nødvendig? For Eksempel: Forlystelseslyste Mennesker tænker først, sidst, og altid paa, hvorledes kan jeg more mig? Mennesker, som elsker Bøger, tilbringer megen Tid i at læse, idet de ofte forsømmer noget af mere væsentlig Betydning. Flittige Mænd og Kvinder er tilbøjelig til at arbejde baade tidlig og sent, idet de lægger alt an paa at faa færdig, hvad de har begyndt, og forglemmer eller forsømmer „det ene fornødne,“ hvilket er daglig Samfund med Skaberens.

Vi, saa vel som Korinthierne, behøver Paulus' Formaning. For meget godt er ogsaa skadelig. Gud har skaffet Føde for at nære vore Legemer. Derfor vi, fordi det smager godt, spiser for meget, vil det ødelægge i Stedet for at opbygge vore Legemer. Vi burde lære at øve Selvkontrol. Naar vi kan sejre over os selv og vore Apetiter, vil det være let for os at være „afholdende i alt.“

En Advarsel.— „At lukke Døren for Faren, rindder ikke Vejen.“ Hvilken ung Mand i den ne ophjste Tidsalder, er ikke blevet fortalt om Tobakens onde Virkning? Eksempler paa dens Virkning sees paa enhver Aaand. Men dog, ligeoverfor disse Rendsgerninger, driver Strøm-

men vore unge Folk imod Maalet af suæffede Mandighed og Rindelighed.

Forbandlede ved Guds Kraft.— Dr. Talmage fortæller følgende: „En troende Mand vidnede i et Bønnemøde om Guds Naade og Godhed, og sagde: „Paa Vejen her til Mødet i Aften mødte jeg en Mand, som spurgte mig, hvor jeg skulde hen. Jeg svarede: „Jeg skal til Bønnemøde.“ Han sagde: „Der er mange Religioner, og jeg tror de fleste af dem er Bildeførelser; med Henblik til den friine Religion, er den kun en Forestilling.“ Jeg sagde til ham: „Ven, ser du dette Værtshus der henne?“ „Ja,“ sagde han „jeg ser det.“ „Ser du mig?“ „Ja; naturligvis ser jeg dig.“ „Der har været en Tid, som alle i denne By kender, at om jeg havde nogle Frer i Kommen, kunde jeg ikke gaa forbi dette Værtshus uden at gaa indenfor for at drikke. Men Gud har forandret mit Hjerte, og Jesus Kristus har taget bort denne Tørst, efter stærke Drikke; og her har jeg min Ugeløn, og jeg er ilet ikke fristet til at gaa indenfor. Og, min Ven, dersom dette er en Forestilling, er det en magtig Forestilling; det er en Forestilling, som har givet mine Børn Klæder, en Forestilling, som har sat Mad paa mit Bord, og en Forestilling, som har fyldt min Mund med Tak og Pris til Gud. Min Ven, det er bedst, du gaar med mig—du kunde maaske ogsaa faa denne Religion.“

For Underjøgelse og Betragtning.

Hvilken Indflydelse har Spiritus paa en Nation?

Afholdenheds Velsignelser.

Hvilke Metoder er mest virkningsfulde i Afkalkelsen af Spiritus.

Hvor mange Penge anvendes for stærke Drikke? Menighedens Plads i Kampen mod Spiritus og Salonen.

Det Tusindaarige Rige i Lyset af Guds Ord.

Denne Bog giver dybtgaaende Forklaring over sit Emne. Den er værd Opmærksomhed og Studium af dem, som elsker og søger Sandheden.

Pris 5¢; 40¢ Dussin.

De Unges Afdeling.

Om at gøre Ting godt.

Mange unge Menneſter tænker mere paa hvad de gør, end hvorledes de gør det, og ſom en Folge deraf, er de uheldig. Dr. Johnſon ſagde: „Hvad der ei værd at gøre, ej værd at gøre godt.“ Erfaring og Sagttagelſe erklærer, at dette er den eneſte Regel ſom giver Fremgang i Kunſt, Videnſkab, og industrielle eller literære Syſter eller Interesſer. For at iagttage dette, maa alle vore Gvner, tages i Brug, ſaaſom Alid, vor retliniede Henſigter, Sagttagelſe, Ihærdighed, og alt, hvad der kræves for at danne en kompetent Mand eller Kvinde.

David Waudole var Opfinderen af den moderne Hammer. Han blev kendt ſom Hammerjæderen. Han lavede den første for ſit eget Brug, idet han ikke var tilfreds med nogen, han kunde købe. Den var ſaa god, at en af hans Naboer fik ham til at lave en for ham og ſaa, og ſaa en anden Nabo, og ſaa fik Købmanden dem at ſe, og han vilde ogſaa have nogle, indtil endelig en Hjenframmer i New York City, beſtillte alle, ſom Waudole kunde lave. Paa denne Maade vokſede Forretningen, og hans Formue var ſikrede.

James Barton ſagde til ham, efter Forretningen hode vokſet: „Nu kan du vel nok lave en meget god Hammer.“ Waudole ſvarede: „Nej, det kan jeg ikke. Jeg kan ikke lave en meget god Hammer, men jeg kan lave den bedste Hammer, ſom findes.“ Engang var der nogle Menneſter, ſom beſtillte flere Sæmre; de havde under Waudole en Tjeneste, ſaa han ſtod lidt i Gæld til dem, og een af dem ſagde til ham: „Du burde lave min Hammer lidt bedre end de andre.“ Waudole ſvarede: „Jeg kan ikke lave nogen bedre. Naar jeg laver noget, lever jeg det ſaa godt jeg kan, ligemeget hvem det er for.“ Altid at gøre ſit bedste, ledte ham frem til Lykke. Han forſogte ikke at drive frem ſin Forretning; han adverterede ikke. Naar han lavede den bedste Hammer, ſom kunde ſaaes, fik han mere at beſtille end han pſkede.

I hvert Menneſke, ſom har Gæld med ſig i Livet, findes noget af denne Egenſkab, enten han ſaa er Landsmand, Mekaniker, Købmand,

Maler, Sagfører, Doktor eller Prædikant. Grundighed ſynes at bære Nøglen til Gæld. Sir Joshua Reynolds, Kunſtneren, ſagde til en Mand, ſom ſpurgte ham, hvorledes han opnaaede ſaadan Meſterſkab i hans Profeſſion: „Bed at holde mig til denne ene Regel, nemlig at gøre hvert Billede til det bedste.“ Den ſamme Regel frembragte det bedste Billede ſaa vel ſom den bedste Hammer. Den ſamme Regel bragte ogſaa det bedste Klaver, den bedste Symaskin, og det bedste Lokomotiv. Vi faar den bedste Købmand fra den bedste Kommis, den bedste General fra den bedste Soldat, den bedste Jærnbanedirektør fra den bedste Funktionær, og ſaaledes indtil Enden.

Samuel Budgett ſagde: „I hvilken ſom helſt Stilling et Menneſke findes, burde han beſtræbe ſig paa at være den bedste i ſit Sag: derſom han kun er Skopudſer, burde han beſtræbe ſig paa at være den bedste Skopudſer i Nabolaget.“ Budgett drev ſin ſtore Forretning, i hvilken han aab Arbejde til ſeks Hundrede Mænd, paa dette Princip. Naar en Dreng ſøgte af Plads i hans Forretning, blev han forſt ſat til at rette gamle Søm. Derſom han gjorde dette godt, blev han fremmet til at reparere Poſer; derſom ikke han gjorde dette godt, blev han afſkediget. Den ſom var grundig i at rette Søm og reparere Poſer, blev ſnart fremmet igen til mere anſvarſfulde Arbejde; og ſaaledes kunde den ſtore engeliſke Købmand roſe ſig af at have de dgtigſte og meſt trofaſte Arbejdere, der kunde findes i England. De blev oplært til altid at gøre deres bedste, og deri laa Hemmeligheden.

Det ſtore og beſkendte Forlags-Boghandel i New York — Harper Brothers — blev grundet i 1817, og Hemmeligheden til deres Gæld var ogſaa, at de altid gjorde deres bedste. Da de i 1817 hængte ud deres Skilt, ſagde en Boghandler til dem, at der var flere Bogtrykker i New York nu, end ſom kunde tjene deres Levebrød. Men alligevel gav han dem en Bog at trykke. Arbejdet blev gjort ſaa godt og ſaa hurtigt, at han derefter gav han dem alle nye Bøger at trykke. Og ſnart gjorde ogſaa man-

ge andre Boghandlere det samme. Hemmeligheden til deres Fremgang laa i at de altid udsendte det bedste Arbejde, gjort paa den bedste Maade.

Vi er bant til at anvende Ordene „salige“ i Mat. 14: 13, og „deres Gerninger følger dem,“ paa de aandelige Ting alene; men det er ligesaa sandt angaaende vort timelige Arbejde. Hvorfor ikke? I den materielle Verden giver Gud det bedste. Blomsten, Græsbladet, og Løvet er fuldkommen; endog Moset i Ørkenen i Afrika, som ingen anden end Mungo Park saa, er ligesaa fuldkommen og støn som Blomsten i Drivhuset.

Grundighed er et Princip af den guddommelig Styrelse, og vi kan med Sandhed sige, om alle, som efterligner det i deres timelige Arbejde, at deres „Gerninger følger dem.“

—W. Thayer.

For Børnene.

Emmas Kamp.

Emma havde været i Skole for første Gang den Dag, og nu sad hun og lærte A'er og B'er, medens hendes store Broder Edvard sad ved den anden side af Bordet og lærte sine Lektier i Græsk og Latin. Emma var rigtig fornøjet; hun sagde til Edvard, at hun kunde mærke, hun begyndte at høre til de store.

Lidt efter hørte hun sin Moder kalde: „Emma, kom og pas paa den lille Nidt. Saa er du Moders store Pige!“

Emmas Ansigt, der havde været saa smilende et Øjeblik i Forvejen, blev helt mørkt af Rynker.

„Nha!“ mumlede hun gnævnt, „det har jeg slet ingen Nys til. Jeg skal ogsaa altid være Moders store Pige. Og nu har jeg saa travelt i Efttermiddag.“

Men pludselig kom hun paa andre Tanker. „Na, nej, det har jeg da egentlige ikke. Jeg kan dog vist saa mine Bogstaver lært, mens den lille sover.“ Og hun hoppede ned af Stolen og skubte sig in i Sovestuen.

Edvard saa forunderet paa hende. „Det var hurtigt, hun saadan skiftede Sind,“ tænkte han, „hvorledes mon det dog kunde være?“

Saa var alting stille en lille Tid. Men saa

lød der en anden Stemme: „Edvard, kunde du ikke bringe dette Brev hen paa Postkontoret? Ingen af os andre kan ret godt gaa lige nu.“

Edvard saa op fra sine Bøger med en Mine, der var næsten lige saa mørk, som Emmas havde været for lidt siden, og svarede: „Ja, jeg kan heller ikke saa godt gaa. Kan jeg ikke saa Lov at være i Ro? Det Græske er saa svært.“

Men saa faldt hans Blik paa Emmas Tavle, og hans Ansigt klarede hurtigt op. „Jo, det kan jeg da alligevel godt. Det kan jo kun tage ti Minutter. Nu kommer jeg!“

Efter Te sagde Edvard til Emma: „Hør, du skal sige mig en Hemmelighed.“

„Hvad skal det være?“ spurgte Emma. Hun syntes altid, det var saa morsomt med Hemmeligheder.

„I Efttermiddag, da Moder bad dig pasie lille Søster, hvorfor blev du saa ikke fed af det?“

„Jo, det blev jeg ogsaa straks, men saa var der noget, jeg kom til at huske paa.“

„Hvad kom du til at huske paa?“

„At jeg skulde være en god Pige og gøre mod andre efter den gylde Regel. Den kender du jo nok.“

Edvard huskede godt den gylde Regel: „Gød mod andre, hvad du vil, at andre skal gøre mod dig,“ og saa sagde han: „Det var rigtigt nok, du kom til at tænke paa det. For havde du ikke husket at være en god Pige i Efttermiddag, saa er jeg bange for, at jeg havde glemt at være en god Dreng.“

—Udb.

Tro, Haab og Kærlighed.

Af Thomas Nelson.

alle.

Pris: Pap Bind. 25¢.

Tro, Haab og Kærlighed er de fornemste Grundprincipper giver os Gud til Tætte paa vor Vej til Himlen. Uden disse er Livet ikke værd at leve. Dette kan vi bedst se ved at gøre os selv følgende Spørgsmaal: Hvad er et Liv uden Tro til Gud? Hvad er et Liv uden Haab om Himlen? Hvad er Liv uden Kærlighed? Bogen's Måde er fuldt med Opmuntring og Trost til

116 Sider.

År Tids Begivenheder.

Barndommens mægtige Indflydelse.

Det var paa een af Slagmarkerne i den nordlige Del af Frankrig. Dagen begyndte med en Taage saa tyk, at man kunde se kun en Liden Stukke fra Skyttegravene. Matten før havde de Dødsfælle trøkket sig tilbage og Franskmændene havde trængt sig frem ganske nær de Dødsfælle Linier. Paa en aabne Plads imellem de tyske og franske Linier stod et Bondehus, hvorefter havde det ikke lidt noget Skade. I det Solen stod op, og Taagen løstede sig fra Jordbunden, begyndte Kanonerne atter at sende frem Tød og Edelæggelse i alle Retninger.

Men pludselig holdt Soldaterne paa begge Linier op med at skyde. En mærkelig Stilhed kom over Slagmarken. Midtvejs imellem Stænderne, nær ved den nu tildels ødelagte Bondehus, krøber et lille Barn i Græsset. Det synes at være glad og fornøjet. Soldaterne kunde høre dens Glædesraab i det den rakte Haanden efter en Blomst. Ikke et Lyd kunde høres uden Barnets Stemme. Ikke et Skud blev løsnet. Aldrig, paa en Slagmark har der været en mere sikker Paabestilstand I flere Minutter stod Soldaterne og hørte paa Barnets glædes Røst.

Pludselig sprang en tyk Soldat ud fra Dødsfællegravene og hen til Barnet. Ømt og omhyggeligt, bærer han det hen til Sikkerhed. Fra de franske Linier kommer intet Skud. I Stedet for gaar der op fra begge Sider et mægtigt Glædesraab. Og saa begynder Kanonerne atter igen at tordne. Granaterne begynder at flyve, hvor Barnet før lagte i Græsset. Luften bliver fyldt med Røg og Granatstumper. Helvedes Lidelse begynder atter sin Mission.

Jesus sagde: „Uden I omvende eder og blive som Børn, kommer I ingenlunde ind i Gimmriges Rige.“

Krigsaanden.

I Norge forleden rejste 15 permitterede Dødsfælle fra Nordstaden „Berlin“ tilbage til Trondhjem. Med samme Tog indtog ogsaa en Del Englændere af „Indias“ Besætning, som havde Permission fra Lillehammer. Engelskmændene og Dødsfælle holdt sig i hver sin Ende af Toget.

Paa saadan Maade fremviser Krigsaanden sine Frugter. Den adskiller og driver Menneskene længere bort fra hverandre. Evangeliets Indflydelse drager dem til sammen; gør at de søger hverandres Selskab. Naar Mennesket faar samme Sindelag som Jesus—bliver de fredeligssindede, og kommer til at leve for det, som tilhører Guds Rige, gaar det ganske godt at rejse til sammen, enten saa det er Franskmænd, Englændere, Dødsfælle, Russere, o. s. v. De kan endog have et herligt Bønnemøde til sammen. Guds Mand gør, at Menneskene bliver eet i Hjerte og i Sindelag. „Her er ikke Høde eller Græser“ skrev Paulus, „her er ikke Træl eller Fri; her er ikke Mand eller Kvinde; thi alle er I een i Kristus Jesus.“

Syndens Magt til at Fordærve.

I Holkeboen gengives en Tildragelse, der viser til hvilken utænkelige Uderligheder Synden kan drive et Menneske.

„En ældre Forretningsmand i Kristiania, som i mange Aar har opholdt sig i Amerika og havde oplagt sig en Formue paa vel hundredestusinde Kroner, blev forleden Dag syg og indlagt paa et Sygehus i Kristiania. Manden, som var abnormt gnierragtig, kunde ikke betroe Banken sine Penge, men tog dem med sig paa Sygehuset. Sidste Gang Lægen besøgte ham var han saa daarlig, at han kun havde nogle Njeblikke at leve. Manden blev saa fortvivlet over at skulle dø, at han valgte op af Sengen, tog Pengene og vilde kaste dem i Ønen. Sygeplejersken holdt igen, hvad hun kunde, men da hylede han som en Gal, Sygeplejersken ringede efter Hjælp, men inden denne kom, var der af de 120,000 Kroner bare Njebke igen. Toen Minutter efter var Manden død.“

Krigen og berusende Drikke.

Efter en lang og haard Kamp imod Drikkebesættelsen, i en Propaganda for nationale Forbudsløve, kan Afholdsfagens Venner maaske se deres Begær fuldkommet førend de havde tænkt. Flere af Landets Statsmænd fremholder, at en Fabrikation af berusende Drikke burde stanses under Krigen. Det er selvfølgelig at nationale Forbudsløve vilde skaffe Landet flere Millioner Dollars værd af Korn og Rug der kunde bruges til Fødevarer.

Evangeli Basun

Sandhed

Renhed

Missionsnummer.

17de Aarg.

Tusdag den 9de Maj, 1917.

Nummer 19.

Høler vi ikke undertiden, naar vi er i Brevbøxer og Bristeller, at andre kunde hjælpe os dersom de bare vilde standse og lytte til os lidt? Men de gør det ikke, og naar de er saa travelt optaget, ved vi, at det nytter ikke meget at tale til dem. Lad os lægge Mærke til denne Lærdom for os selv og give hvad vi forlanger—Tid til at høre paa andre, og for at være hensynsfulde mod dem. Det vil maaske synes for os, at vi er saa optaget med vort Arbejde for Messeren, at vi ikke har Tid til saaledes at staa stille. Bedrøvede Njane møder vores, men vi har ikke Tid til at lytte til hvad de har at fortælle. Andre ser hen til os for Hjælp i Kampen vi forlængst har vundet Sejr i, men nu kan vi ikke gaa affides længe nok til at se hvorledes disse kære har det, eller fortælle dem hvorledes de kan vinde Sejr. Men dersom vi vilde tage Tid for saadanne Ting, endskjønt vi maatte forandre Planer, som vi maaske har lagt for en større Gerning for Herren, tror jeg dog vi vilde høre ham sige: „J har gjort det mod mig.“ Jesus havde altid Tid til at tale til dem, som trængte til hans Hjælp; og dersom vi vil følge i hans Fodspor, burde vi følge ham efter ogsaa i dette.

—S. B.

„Hellig-
ge Dem i
Sandhe-
den; Dit
Ord er
Sand-
hed” (Joh.
17: 17).

„J er
allerede
rene paa
Grund
af Det
Ord, som
jeg har
talt til
der” (Joh.
15: 3).

Evangeli Basun Publishing Company
St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Forstaar vi vor Pligt?

Vi Thaddens Næff.

De, som føler det paatragende Behov af at sprede Evangeliet over hele Jorden, og som forstaar hvor lidt de Kristne virkelig gør for at fuldføre dette, er overbevist om, at Menigheden realiserer ikke hvad dens Pligt er.

Det er ikke nok at vide Tidens Behov; noget maa gøres for at vække vor Interesse og faa os til at føle vort Ansvar. Dersom dette Evangelium skal naa hele Verden, maa der ske en dybere Overgivelse til Gud og en mere almindelig Samarbejden mellem Menigheden og Prædikanterne. Enskønt der findes Prædikanter, Missionærer og Arbejdere i rigelig Mængde, dog kan de ikke gøre deres Arbejde uden Menighedens finansielle Hjælp. Paa den anden Haand, dersom vi har tilstrækkelig finansielle Understøttelse uden Mænd og Kvinder, som er overgivet til Gud, maa Arbejdet forblive ugjort. Jeg tror dog, dersom enhver i Menigheden føler sin Pligt og sit Ansvar indfor Gud og sine Medmennekker, vil der være tilstrækkelig Arbejdere og Midler til at udføre Guds store Plan. Vi er blevet fortalt, at dersom enhver af vort engelske Blads Læsere vilde give den ringe Sum af ti Cents hver Maaned til Missionsarbejdet, kunde Menigheden underholde dobbelt saa mange Missionærer paa Missionsmarken, som vi nu har. Jeg tror, i Gennemsnit kan enhver gøre saa meget. Vi kan fornægte os selv af saa meget hver Maaned. Nogle kan maasse give mere, men der er ogsaa nogle i Menigheden, som maatte ikke kan give mere til Missionsarbejdet.

Menigheden burde være beredt til at sende ud halvtreds eller et hundrede Missionærer saa snart som Krigen er over, da der i Europa saavel som i mange andre Lande vil findes mange hungrige Sjæle.

Syd Amerika trænger til Evangeliet. Missionærer behøves i Kina, Japan, Australien, Indien, Afrika, Torkiet, og alle Havets Øer.

Kristne Mænd og Kvinder burde give deres Talenter, Tid, og Midler i Herrens Tjeneste. Hele Menigheden maa med ramme Alvor komme under denne Byrde, og give til Udbredelsen af Evangeliet paa en mere systematisk Maade. Vi kan ikke undskylde os med at sige,

at vi venter for et mere bestemt Kald; Gud har allerede givet sin store Kommission. Vi, Guds Menighed, er kaldt til at gaa ud i hele Verden.

Prædikanter og Arbejdere maa gaa ud til de Lande paa den anden Side, og trofaste Brødre her hjemme maa underholde dem med deres Midler og Bønner.

Dygtige Prædikanter trænges. Meget er blevet skrevet om, at Gud trænger til dygtige Mænd, ude paa Missionsmarken, men jeg ser ikke, at ret mange af dem rejser. Det er nu Tiden at handle—Behovet er stort. Sjæle dør, vor Tid og Lejligheder gaar ind i Evigheden, medens den store Kommission staar fremhævet i store Bogstaver: „Gaa, I Jesu Kristi Disciple, ud i al Verden—Afien, Afrika, Syd Amerika, Europa, Australien, og Havets Øer,— og prædikar Evangeliet for al Skabningen.“

Hvorfor jeg valgte Kristendommen.

Hans egen Historie—fortalt af en kinesisk Lærd.

„Da Bevægelsen begyndte her i Kina for at afsætte Mantchuet, fæstede jeg mig ind i Revolutionen med Liv og Sjæl. Efter Kampen var over, blev jeg valgt til Parlamentsmedlem, og rejste med de andre til Peking. Jeg rejste til Hovedstaden fuld af Haab. Nu var Kina fri fra Mantchuet. Landet maatte blive frit. Jordarbejde og Mis-Regering skulde nu afløses af Oprigtighed og Dygtighed. Men i tre Maaneder kaldt Skælene fra vore Time. Jeg saa at en Forandring i Regeringen forandrede ikke Mændenes Karakter; at en Forandring i Menneffenes Klædedragt forandrede ikke deres Sjæter. I Kina, som en Republik, saa jeg Mænd, som var forðærvede, nærlige og venal. Jeg holdt fast ved det høieste jeg kendte, men efterhaanden blev mine lyse Forhaabninger fastet til Jorden.

Parlamentet blev opløst efter Præsidentens Befaling og Medlemmerne blev adspredt for de fire Vinde. Mit Lægemiddel for Kinas Lidelser var blevet anvendt, men det havde ikke hjulpet. Nu blev jeg tvungen til at gøre nye Undersøgelser af de Grundprinciper, som er Grundvolden af en Nations Lykke.

„Jeg rejste til Tokio, hvor jeg læste, da

jeg var ung. Jeg lod mig ikke indskrive i Universitetet. Jeg følte at jeg maatte gaa bort alene, hvor jeg kunde undersøge hele Stillingen med Hensyn til mit Land. Spørgsmaalet kom til mig: „Hvad er Grundvolden for national Følelse eller Fædrelandskærlighed?“ Svaret kom snart: „Ikke politisk Maskineri, men aandelig Religion.“ Efter jeg havde afgjort dette, ofrede jeg Verdens Religioner, et indgaaende Studium, for at opdage hvilken Religion vilde passe bedst for Kina. Jeg læste mange Bøger, som handlede om dette Emne, talte med forskellige religiøse Ledere, og jeg kom til denne Slutning:

„Konfucianismen—jeg betragter ikke Konfucianismen som en Religion. Den er en Moral hellere end en Religion. Konfutsse giver os meget som er godt saasom Moral og Filosofi, men Tiden har forandret sig og nu for flere hundrede Aar kan hans Bøger kun siges at være literære Værk. Kinesiske Studenter ser paa Konfucianismen som Sædelærer, som Kunst, der burde æres og beundres, og ikke som en Religion. Ydermere, er meget af hans Lærdom forældet og passer ikke for Kina som en Republik.

„Buddhisme—Buddhisme har et stærkt Tag i Kina. Dens Templer og Præster sees over alt. Nogle siger, at Buddhism er den bedste Religion i Kina. Dette tror jeg ikke, men jeg vil ikke behandle dette Spørgsmaal udførligt her. Buddhismen søger at skjule Mennesker fra Selskab med andre, og ikke gøre dem virksomme Medlemmer af Samfundet.

„Taoisme—Taoismens Lære ligner meget Buddhismen, men den indeholder den ikke den nødvendige Grundstof for en Religion for Kina, som det er i Dag.

„Katolicismen.—Der er mange stærke Ledere i denne Kirke, men jeg synes ikke de er moderne nok i Lære eller Cerimonier til at passe for Kina.

„Kristendom—Jeg har opdaget at Kristendommen passer for Kina, som det nu er, og for hvad det skal være i Fremtiden for de følgende Aarsager: Kristendommen bringer Mennesker sammen i Samfundet, den isolerer dem ikke. Den leder Mennesker til at handle saavel som tænke. Den leder Mennesker ind i Livet for at tjene. Kristendommen gør Menne-

sker alsidige, ikke snæverhjertede eller ensidige. Dens Lære er fuldkommen. Den har Ligevægt, den gaar ikke til Yderlighed i nogen som helst Retning. Kristendommen sætter alle paa den samme Niveau i Samfundet enten saa han er høj eller lav, lærd eller ulærd, rig eller fattig. Enhver har et Ansvar. Kristendommen skænker ogsaa Tilgivelse. Den viser os hvorledes Gud tilgiver angrende Syndere. Alle har syndet. Kristendommen aabner Vejen til Gud.

„Jeg kom derfor til denne Slutning, at Kristendommen er den eneste Religion for Kina. Den alene kan skabe og danne den højeste Villete paa Fædrelandskærlighed og national Følelse.“

Helte paa Missionsmarken.

Josif Nisima.

En Lørdags Morgen i Maret 1853 dampede en amerikansk Flaade ind i Bugten ved Jeddo og tvang Japans Keiser til at lukke Landet op for de fremmede. Indtil da havde ingen Japanner maattet rejse ud af Landet, og ingen fremmede komme ind i det.

Den Gang var Drengen Nisima 10 Aar gammel. Han hørte til Krigernes Kaste, saa han allerede som Barn gik med et Sværd. Det betragtedes som en Ære. Men hermed fulgte, at han som Livegen var bundet til den Fyrstes Gods, paa hvilket han var født.

Men i hans Sjæl var der en ubetvingelig Sanger og Tørst efter Kundskab og Frihed. Han kunde sidde og læse til langt ud paa Natten. Og en Gang greb Fyrsten ham i at stjæle sig bort fra Godset for at faa Undervisning hos en fremmed Lærer.

„Hvor skal du hen?“ Spurgte Fyrsten, idet han gik ham en Drosken.

„Jeg ønsker at lære af de fremmede, for de har den bedste Kundskab,“ svarede Drengen nok saa frimodigt.

„Hvad vil du med de fremmedes Kundskab?“ spurgte Fyrsten. „Maaske den vil lede dig vild.“

„Hvorfor skulde den det?“ sagde Drengen. „Ethvert Menneske maa se at skaffe sig nogen Kundskab, ellers bliver han som en Dumb eller en Gris.“

Saa lo Fyrsten og sa-de: „Du er kun en Stalddreng.“

En Gang fik han fat i en kinesisk Beskrivelse af de nordamerikanske Fristater og Llev meget forbauset over en saadan Samfundsordning med en Præsident i Spidsen, hvis Hverv det var at varetage Landets Lærv. Han kunde ikke andet end i sit stille Sind sammenligne det med Japan, hvor Keiseren holdt Folket nede i Uvidenhed for selv at leve højt paa dets Befestning.

Men større end hans Trang til Kundskab og Frihed var dog hans Hjertes Langsel efter Gud. Da han var omtrent 15 Aar gammel, gjorde han sin Familie den Sorg, at han ikke mere vilde tilbede Afguderne, som stod paa en Gylde i Huset. Han havde jo selv set, at de kun var døde Tingester, som aldrig rørte den Mad, der blev sat frem for dem.

Kort efter fik han sin første Kundskab om den levende Gud. Det var gennem en fortættet Bibelhistorie paa Kinesisk, hvilket Sprog han var helt fortrolig med. Det, her særlig gjorde Indtryk paa ham var Begyndelsesordene: „I Begyndelsen skabte Gud Himlen og Jorden.“ En saadan Gud maatte man tilbede, forstod han. Han begyndte da ogsaa at bede til denne endnu ukendte Gud: „O, om du har Øine, saa se ned til mig! Om du har Øren, saa hør mig!“

Længe var det Nijima's Ønske at komme ned til Havnebyen Sakodate for der at træffe Engælendere eller Amerikanere, som han mente at kunne faa Undervisning af. Men det varede flere Aar, førend Fyrsten vilde give ham Lov dertil. Da da det endelig lykkedes, fik han Skuffelse paa Skuffelse; thi i Sakodate var der ingen Udlændinge, der interesserede sig for ham. Tilfældt gjorde han dog Bekendtskab med en ung Japanner, som lærte ham lidt Engelsk og desuden lovede at hjælpe ham med at udføre en Plan, som mere og mere var modnet hos ham.

Han vilde flygte til Amerika. Men dette var et meget vanskeligt og farligt Foretagende; thi endnu var al Udbandring forbudt. Blev han opdaget, saa var det Livet, det galdt. Og slap han godt fra det, saa havde han dermed for bestandig forvist sig selv fra „den opgaaende Sol's Land“ med dets straalende Blomster og andre Naturens Herligheder, med hans Fædrenejhem og hele hans Familie. Men Driften ud imod den store Verden var saa stærk, at den

overbandt alle Betænkkeligheder og førte ham sejrende over alle Vanskeligheder.

Kaptajnen paa en amerikansk Skonnert lovede at tage ham med til Shanghai, naar han vilde arbejde om Bord. Men for at faa ham smuglet over til Skibet, maatte hans Venner lægge ham i Bunden af en Baad og dække ham til med et Stykke Sejldug og føre ham derover om Natten. Før Skibet sejlede, kom Havnepolitiet for at undersøge, om der var Flygtninger om Bord. Men Kaptajnen havde glemt ham saa dybt nede i Skibet, at ingen kunde opdage ham. Og da endelig Sejlene udfoldedes, og Skonnerten gled ud paa Havet, aandede Nijima frit.

Fra Shanghai sejlede han med et andet Skib, som skulde til Boston. Men først anløb det alle kinesiske Havne. I Hongkong saa han i en Kuffet et kinesisk Nyt Testamente, men havde ingen Penge til at købe det for. Saa skilte han sig af med sit Sværd, som ellers en Mand af Krigerkæften ikke kunde tænke sig at undvære; men hans Sjæls aandelige Værd var ham mere værd end al jordisk Værd. Triumferende bragte han sin Skat ned til Skibet og læste nu næsten baade Dag og Nat. Her fik han Svar paa mange af de Spørgsmaal, der havde ligget paa Bunden af hans Hjerte.

Efter over et Aars Sejlads naaedes endelig Boston. Men heller ikke her var der nogen, der interesserede sig for ham; og det saa næsten ud, som om alt var forgæves. Da han en Dag slakkede om i Byen, købte han for en billig Pris et Eksempplar af „Robinson Crusoe;“ og mærkeligt nok hjalp denne Bog ham til at faa lidt fastere Grund under Fødderne. Han følte sig lige saa ensom blandt de mange Mennesker, som den skibbrudne paa den mennesketomme Ø. Derfor kunde han saa godt sætte sig i hans Sted. Og han undrede sig over den Maade, hvorpaa Robinson bad til Gud. Det var som til en Ven, der var nærværende hos ham altid. Nijima bad nu ikke længere: „Om du har Øine, saa se ned til mig! Om du har Øren, saa hør mig! Men i fuld Tro paa, at Gud hørte ham sagde han: „Styrt mig ikke ned i Glendighed! Vær mig naadig, og lad mig naa mit store Maal!“

Og Tiden var nær, da han skulde naa frem imod sit „store Maal“. Kaptajnen paa det

Skib, han var kommet med, havde været bortrejst. Da han efter en Par Ugers forløb kom tilbage, fandt han endnu den unge Japaner kredse omkring Skibet som sit eneste Tilholdssted. Han talte da til Skibets Ejer om ham. Denne var en alvorlig Kristen og besluttede straks at tage sig af Nisima. Det var Meningen, at han skulde have været hans Tjener; men da han mærkede, hvad der boede i hans Sjæl, antog han ham snarere som Søn i Huset og satte ham i Skole.

Om Bord paa Skibet var Nisima for en Nemheds Skyld blevet kaldt „Jøe“. Dette Navn raadede hans nye Fader ham til at beholde; thi han mente, at han maasse som en anden Josef var blevet sendt bort fra sit Folk for senere at kunne blive til Velsignelse for det.—

Nisima var 21 Aar gammel, da han i 1864 slap ud af det japaniske Bur. Og i det følgende Aar skete der saa store Forandringer i hans Fædreland, at det næsten forekom ham utroligt. Før havde man stænget baade Døre og Vinduer for al Paavirkning udefra. Og nu ønskede man at gøre Bekendtskab med alt det, som Vestens Nationer ejede. Kejseren udsendte et Opraab til sit Folk, hvori han udtalte, at man maatte bryde med Fortidens uciviliserede Skikke og gaa frem efter Ret og Retfærdighed; derfor vilde han nu anstille Efterforskninger hele Verden over for at finde en bedre Grundvold at bygge Kejserdømmet paa.

Som en Følge deraf kom der i Slutningen af Aaret 1871 et japanisk Gesandtskab til Amerika for at sætte sig i Vestens Kultur. De trængte til en, der ikke alene kunde være deres Folk, men som selv kendte til de Forhold, som de ønskede at gøre Bekendtskab med. De blev gjort Opmærksom paa Josef Nisima, og man fandt snart, at han var den rette Mand. I et højt Aar fulgte han dem omkring i Amerika og Europa og vandt sig samtidig nogle trofaste Venner, som mangen Gang støttede ham under hans senere Gerning i Japan.

De gjorde ham de mest glimrende Tilbud, om han vilde gaa i Statens Tjeneste. Men han var klar over, at han ikke skulde vende tilbage til sit Fædreland som Politiker, men som kristen Missionær. Dog hjalp han dem med at gøre et Udkaft til Ordningen af Skolevæsenet

i Japan, som blev Grundlagt for det System, dem gælder i Landet den Dag i Dag.

Li Aar efter at han havde ladet sig smugle om Bord paa det amerikanske Skib, vendte han nu tilbage med det bestemte Maal for Øje, at gøre sit Folk delagtige i det samme Lys, som havde skinnet ind i hans egen Sjæl.

Det var hans Plan, at grunde en højere Skole og et Universitet i Japan. Men intet Missionselskab vilde give Penge dertil. Men for sin Afrejse holdt han et stort offentligt Møde. Han havde omhyggeligt udarbejdet sin Tale; men i det afgørende Øjeblik kunde han ikke huske et Ord af den. Men saa begyndte han udfra Hjertedryb at tale sit Folks Sag for de amerikanske Kristne, og det med en saadan Varme og med Taarerne strømmende ned ad Kinderne, saa han vandt baade Venner og Penge for sit Forehavende.

Sin Skole byggede han ikke i en af de Byer, hvor Vestens Kultur var begyndt at trænge ind, men i selve Japans hellige Stad Kioto, en By med 6000 Afgudstemppler. Han kaldte den „Doshissa“; det betyder: „Med eet Maal for Øje.“

Det ene Maal var hans „store Maal“ fra hans første Ungdom, men nu mere klart end før, nemlig at hans Folk maatte blive ført til Kristus.

Det vakte Storm af Raseri baade fra Præster og Øvrighedens Side. De vilde nok have Vestens Kundskaber, men ikke Vestens Religion. Men det standsede ikke Nisima. Flere af hans Venner var nu Ministre; og deres Indflydelse holdt Modstanderne tilbage.

Da Bærket var kommet godt i Gang, døde Nisima, kun 47 Aar gammel. Hans Arbejdsdag var kort, men hans Gerning vil vise sig at have haft Evi-hedsbetydning for Tusinder af hans Folk.

—John C. Lambert.

Er du villig til at lade dem gaa?

Af Emily Dobbs.

Abraham sendte een af sine Tjenere til Aaran for at faa en Husfru for sin Søn Isak. Da de var færdig til at drage tilbage til deres Herrer, sagde Pigens Moder og Pigens Broder: „Lad Pigen blive hos os nogle Dage eller ti, siden kan du fare.“

Hvor ofte er det ikke, at den, som Gud kalder bliver spurgt: „Kan du ikke blive hos os nogle Aar? Saa kan du gaa. For Tiden trænges du herhjemme. Der er mange andre, som Herren kan bruge. Herren trænger ogsaa til nogen som kan bede saa vel som nogen til at arbejde.“ Men Samvittigheden kan ikke beroliges med saadanne Tanker.

Nogle tror, at Gud vælger dem, han kan bruge. Sandelig gør han saa. Min kære Broder eller Søster, hvorledes ved du, at ikke din Søn eller Datter er den, han har valgt? „Se jeg siger eder, opløst eders Hjerte og jer Markene: de ere allerede hvide til Høsten“ (Joh. 4: 35). Kan ikke du høre den Røst, som siger til dine Sønner og Døtre: „Kom over og hjælp os?“ Er du villig til at opgive dem for Jesu Skuld, og for fortabte Sjæles Vel? Har du nogensinde tænkt paa, at dine Børn er ikke dine egne? at du har givet dem til Herren? Det er forkligt at lægge Hænder paa noget, som er helliget Herren (2 Sam. 6: 6, 7).

Vor himmelske Fader tænkte ikke, at det var for stort et Offer at bringe, da han ofrede sin Søn for os. Han faar ganske lidt, som Gengæld for hans Offer, medens vor Løn kan vi næsten ikke fatte eller forstaa.

Samuel Morris' forunderlige Nandskyld.

Samuel Morris var født i Afrika. Hans Fader var Hovding over en Del af Aru-Folket. fem bebor en mindre Del af Vest-Afrika. Drengens Navn var oprindelig Raboo. I hans Barndom stod der frugtelige Kampe, hvorved Aru-Stammen blev oprevet, og Samuel selv blev solgt som Slave. Han kom imidlertid tilbage til Barndomshjemmet og var der til sit ellevte Aar, men blev da atter røvet og nu brugt af sin Herre som Middel til at afpresse hans Faders Penge paa den mest ublu Maade. I den Tanke at kunne bevæge Samuels Fader til at udløse Drengen piffede hans Herre ham Dag for Dag, værre og værre, medens han samtidig sørgede for, at Faderen kunde høre sin Søns Rødstig og de tunge Slag. Denne Medfart trang omstøder den uheldige Dreng til at vende en fortvivlet Slut. Han slap bort fra sin Voldsherre og Plageaand ved at løbe af Afskræfter og naaede heldigt ud i Skoven. Nægen, som han var, løb han stadig videre uden

selv at vide hvorhen, og Gud ledte ham gennem Vild-Skoven ud mod Kysten til Liberia, som ligger Nord for Guinea-Bugten. Denne Rejse tog adskillige Dage.

Samuel fik Arbejde paa en Kaffe-Plantage eller Kaffe-Gaard, hvor han lige tjente til den Smule af Føde og Klæder, han behøvede for at frelse Livet. Her arbejdede en anden Neger-dreng, og denne var Kristen. Han fortalte Samuel om Verdens Drenge og tog ham med i Kirke. Endskønt Samuel ikke forstod Engelsk, hvilket her blev talt, gif han dog bort fra denne første Gudstjeneste med Følelsen af Synd og med et uroligt Hjerte, og hans Sjæl var opfuldt af fære Tanker. Han samlede sig frem paa sin Vej ligesom Statmesteren fra Morland og trængte til en Tilflugt, der kunde retlede ham. Han hørte sin Medtjener bede og svarete ham da, hvad dette var for noget. „Jeg taler med Gud,“ var Svaret. — „Gud,“ sagde Samuel, „hvem er Gud?“ — „Det er min Fader,“ svarede Drengen. — „Nej virkelig,“ sagde Samuel paa den ham egne Maade, „saa du taler med din Fader?“ Samuel kaldte fra den Tid altid Bønnen for „at tale med Gud.“

Samuels Omvendelse, som nu gif sig sig, skete under meget reldsomme Former. Under tiden brød hans heftige Raab Midnattens Tavshed. Omstøder bad hans Medtjenere ham om at forlade Nabolaget, hvis han ikke kunde være stille. Han gif da ud i Skoven, og her udstød han Nat efter Nat en aandelig Brudekæmp saa vældig som Jakobs ved Pnuel. En Nat var han forblevet derude i Skoven til over Midnat. Træt paa Legemet og tung om Hjertet slæbte han sig hjem til sin tarvelige Rønne og lagde sig ned for at sove; men han kunde ikke falde i Søvn. Munden tav, men Hjertet talte uafbrudt med Gud.

Med et jantes det ham at blive lynt i Bærelset. Først troede han, Solen var ved at staa op; men alle omkring ham laa i død Søvn. Stuen blev stadig mere oplust, indtil den var fuld med Glans. I det samme gled hans Dyrde fra ham; hans Hjerte blev fuldt af en overstrømmende Glæde, og hans Legeme jantes ham saa let som en Fjer. Nu begyndte han at raabe og at prise Gud med høj Røst; det var ham umuligt at være stille. Han vakte alle i sin nærmeste Omfreds, og der blev ingen

Søvn den Nat. Nogle troede, han var blevet affindig; andre, som endnu ikke var rensete fra al hedenst Overtro, mente, at en ond Aand var faret i ham. Saaledes var hans Omvendelse isjenfaldende og afgørende; han tvivlede ikke paa, at han var blevet fundet af den gode Hørde.

Under sit Ophold paa Kaffe-Gaarden lærte han lidt Engelsk og lærte ogsaa læse og skrive en Smule. Han ombyttede sit hedenst Navn Raboo med det kristne Samuel Morris. Til en Missionær udtalte han det Ønske at kunne blive et Trosvidne for sine Stammefrænder; Missionæren svarede, at han først maatte have „amerikansk Uddannelse,“ og at Rejsen til Amerika krævede mange Penge. Samuel bad da til Gud om Rejseshjælp.

Paa den Tid Samuel Morris' Tanke var blevet rettet paa Amerika, kom en kvindelig Missionær til Liberia. Hun var fra det fjerneste Vesten i Amerika og var udsendt fra Biskop Taylor. Forinden sin Afreise fra de Forenede Stater var hun hos Biskoppens Sekretær, Stephen Merritt, en af de fremragende Prædikanter i New York. Han var den Gang kommet i et nært Forhold til Hellig-Aanden og var maasse ogsaa fyldt af den. Han talte inderlig til den unge Missionærinde om Aanden og fortalte hende, at dersom hun vilde modtage Hellig-Aanden, skulde hun hverken blive syg, lide ene eller trættes. Herrens Aand vilde være hendes Styrke, Rundskaab og Hvile; hendes Liv vilde blive en stadig Lovsang i „den mørke Verdensdel“. Hun lyttede; Ønsket efter Aandens Fylde vakktes i hende; hun samtykkede i at faa den; hun bad derom; og se, Aanden kom over hende for stadig at blive hos og i hende. Og saaledes drog hun af Sted til Afrika, fyldt af Aanden.

De Missionærer, der var i Følge med hende, mente, at hendes Sendelse vilde mislykkes, eftersom de saa, hun søgte hen i Enrum for uforstyrret at kunne tale med Gud, græde og juble. De tænkte, hun havde efterladt sin Fæstemand i Siemlandet, og dette tilskrev de hendes Udfærd. Dog nej! hun havde sin Sjæls Brudgom med sig; dette var Marsagen til hendes Orde andre saa fælsomme Optraeden. Hun naaede lykkelig og vel sit Maal, Missionshjemmet i Liberia, og gav sig i Færd med sin Gerning, glad og tilfreds, velsignet og lykkelig.

Samuel Morris fik snart Nys om Missionærendens Komme. Han vandrede flere Mil for at saa hende at se og tale med hende om Jesus Kristus. Hun var jo fyldt af Aanden og var derfor glad ved at kunne fortælle Samuel om Sandheden, som den er i Jesus, og om Aandens livsalige Gode. Den sorte Samuel kom under Aandens ligefremme Paavirkning, og han var fast bestemt paa at lære denne gudsommelige og velsignede Talsmand at kende. Time for Time, Dag ud og Dag ind, tilbragtes med Samtale om dette hans Indlings-Emne, indtil Missionærinden, paa Grund af den idelige Gentagelse, udbrød: „Hvis du vil vide mere, saa maa du rejse over til Stephen Merritt i Amerika!“ — „Ja, jeg tager af Sted,“ svarede Samuel; „hvor bor han?“ — „Han bor i New York,“ svarede Missionærinden smilende.

Fra den Dag var Samuel forpundet. Han havde begivet sig paa Vej til Neds ud til det store Hav. Han havde mange Mil at gaa, men naaede da omfider Kysten. Som han kom her, kastede et Sejlskib Anker i Havet udenfor, og en lille Baad nærmede sig Land. Samuel gik hen og bad Skipperen om at tage ham med sig til New-York. Denne svarede nej og puffede ham til Side. „So vist vil du tage mig med,“ sagde Samuel fortrøstningsfuldt.

Den paafølgende Nat sov han paa Strandsbredden. Om Moraenen henvendte han sig atter forgæves til Skipperen. Dog, han tabte ikke derfor Modet, og da han saa for tredje Gang gentog sin Bøn, spurgte Skipperen ham: „Hvad kan du tage dig til?“ — „Hvad det skal være,“ svarede Samuel uforknyet. Skipperen mente, han havde en øvet Sømand for sig, og da han nu var i Knibe, fordi to af Mandskabet var rømt, spurgte han med Tanken paa Lønnen: „Hvad kræver du?“ — „Jeg ønsker at se Stephen Merritt,“ svarede Samuel. — „Tag den Gut med jer om Bord,“ sagde Skipperen til sine Folk.

Samuel kom om Bord; men han kendte ikke Spor til Sø eller Sejl. Smidlertid lettede man Anker og stævnedes ud i rumt Sø. Samuels Ukyndighed voldte Mandskabet mange Brøderier, og det regnede ned over ham med Slag, Spark og Uvænsord. Men hans Fred var som

en Flod, hans Tillid uden Brud og hans Sjel hvilte uden Afbrydelse.

Tredje Dagen blev han meget syg. Han knælede da ned og sagde til Gud: „Fader! Du ved, jeg har lovet Skipperen at arbejde for ham hver Dag, indtil vi naar Amerika; men det kan jeg ikke gøre, hvis jeg er syg. Jeg beder dig derfor om at tage denne Sygdom bort.“ Fra nu af var han rask og kunde øve sin Dont.

Hvad der især jaldt ham vanskeligt, var at arbejde i Rigningen eller oppe i Løvbærket. En Nat blev han sendt derop. Regnen piftede og blændede ham; Stormen rullede Skibet frem og tilbage, og den svejende Mast truede med at gaa over Bord med Reb og Sejl. Midt under Stormens Brag og Brøl talte Samuel paa sin jævne Maade til Gud: „Fader, jeg er slet ikke bange, for jeg ved, du vil holde din Haand over mig; men jeg holder ikke af at komme op i Masten; vil du ikke nok ordne det saaledes, at jeg ikke oftere bliver sendt herop.“ Og han var vis paa, at Gud vilde klare Sagen for ham. Næste Dag sagde en af Matroserne til ham: „Hør, du, Samuel, du holder jo ikke af at arbejde oppe i Rigningen; og jeg er lige saa fed af at arbejde nede i Kabytten. Skal vi to saa ikke bytte Væring?“ Samuel lod sig ikke sige dette to Gange, men tog glad imod Tilbudet. Hans Bøn var hørt, hans Ønske opfyldt.

Han blev sat til at gøre rent i Kabytten. Her kom han i Samtale med Skipperen og vidnede for denne om Gud, og da skete det vidunderligt, at Skipperen blev vundet for Kristus. Røgtet herom bredte sig som en Løbeild over hele Skibet, og før man naaede Amerikas Nord, var over Halvdelen af Mandskabet blevet omvendt til den levende Gud. Skibet var blevet forvandlet til et Guds-Hus, og intet var nu for godt til den udannede, men uimodstaaelige Kruer-Dreng.

Da Samuel kom i Land i New-York, gik han lige hen til den første den bedste og sagde: „Hvor bor Stephen Merritt?“ Den adspurgte var et Slags Bybud, som heldigvis kendte Merritt, og han tilbød at føre ham til dennes Bopæl for en Dollar. „Det er godt,“ sagde Samuel, endskønt han ikke havde en Øre i Lommen. De begav sig af sted; der var henimod en dansk Mil.

Idet de naaede Porten, var Merritt lige ved at tage hen til et Bedemøde. „Der er Merritt,“ sagde Bybudet. Samuel gik uden videre hen til ham og sagde: „Er du Stephen Merritt?“ — „Ja, det er jeg,“ svarede denne. — „Jeg er Samuel Morris. Jeg kommer fra Afrika for at tale med dig om den Hellig-Aand.“ — „Har du nogen Anbefalings-Skrivelse?“ — „Nej, jeg havde ikke Tid til at vente.“ — „Godt! jeg skal til Bedemøde i Aften; men naar jeg kommer tilbage, skal jeg tage sig af dig. Vil du imedens gaa ind i Missionsalen; der er den næste Dør.“ — „Det skal jeg gøre,“ sagde Samuel og vilde gaa. — „Nej, stop lidt!“ raabte Bybudet, „hvor blev min Dollar af?“ — „Stephen Merritt betaler nu mine Rejsepenge,“ svarede Samuel nok saa sikkert. — „Ja selvfølgelig,“ sagde Merritt og rakte Manden Summen. Merritt gik saa til Bedemødet; Morris ind i Missionsalen.

Stephen Merritt glemte helt Samuel. Først da han Klokkeren halv elleve om Aftenen kom hjem, lyder det i et Nu i hans Indre: „Samuel Morris!“ Han iler ind i Missionsalen, og hvad ser han der? Sytten Mand ligger paa Knæ omkring Samuel; ved hans ildfulde Vidnesbyrd er de blevet ført til Frelseren, Jesus Kristus, og de frydede sig nu i den Naade og Tilgivelse, de havde smagt. Midt i dette havde Stephen Merritt set Mage. Vidunderligt at tænke, at Gud brugte dette Naturbarn, den første Nat han er i Amerika, til at vinde saa mange Sjæle for Jesus! — Stephen Merritt var nu fuldt forvisset om, at han burde tage sig af Regerdrengen, i hvem han saa en af Guds udvalgte.

(Forts. i næste Missionsnummer).

Høsten.

Af A. T. Rowe.

„Siger I ikke: Der er endnu fire Maaneder, saa kommer Høsten? Se, jeg siger eder, opløfter eders Øine og se Markerne; de er allerede hvide til Høsten“ — (Joh. 4: 35).

Guds Høsttid er forhaanden. Saa langt som vi kan se i alle Retninger, Syd, Nord, Øst, og Vest, kan vi se de hvidende Marker, som ventet paa, at Høstfolk skal komme med Guds herlige Sandheds Segl, og indsamle en rig Høst af Sjæle.

Svis vi, i denne Generation, haaber at udrette noget i den store Høst, som er forhaanden, vil vi gøre godt i at nøje lægge Mærke til den foregaende Tæft, og ikke sige: „Der er endnu fire Maaneder,“ men hellere haste snarrest muligt til Høstmarken. Der er dobbelt Grund her, at vi bør haste. Først. Tiden iler rask afsted, og med Tiden forsvinder ogsaa de Lejligheder, hvori vi maaske kunde have udstrakt en hjælpende Haand til Sjæle. Med enhver Sekund af Tiden, gaar mange Sjæle ind i Evigheden, mange af dem uberedt, og vi formaar ikke længere at hjælpe dem. Andet. Vi ældes hurtigt, og i saa Nar vil vi i legemlig Henseende være ude af Stand til at arbejde i den store Høstmark, og det Arbejde, vi maaske kunde have udført, og ikke gjorde, vil blive gjort.

Der er meget i den naturlige Høsttid, som interesser Mænd og Kvinder. Agerbrugeren forbereder Jordbunden og planter sin Sæd med største Omhu. Efter den for Maaneder har ligget i Jorden, dækket med et Dække af Sne, sætter Solens varme Straaler Liv i de fine Spirer, og Planter begynder at faa Form; i en kort Tid begynder den at forandre sin grønne Farve til gyldent, og er snart færdig for Høst. Da begynder Agerbrugeren at se og høste Resultater af sit Arbejde, og naar han gaar ind paa Høstmarken med sine Høstfolk, fryder hans Hjerte sig fordi hans Arbejde har baaret Frugt. Svis den naturlige Høst er en Tid af Fryd, hvor meget mere er ikke den aandelige Høst, naar Sjæle, som er Guds mest værdifulde Gave til Menneskene, bliver høstet for ham.

For at have en rigelig Høst, er to Ting nødvendig: vel forberedt Jordbund og en god Sæd. Jordbunden er Menneskenes Hjertes, og nogle af dem trænger flere Aar af Forberedelse før de er i Stand til at bringe Frugt til Modenhed. Menneskene har blevet oplært i Tradition, Teologi, og har blevet hyppetiseret, hvad Religion angaar saa længe, at i nogle Tilfælde vil det tage Aar at faa de indgroede Ideer af Bejen, og i deres Plads at plante god Sæd. Den gode Sæd er i Form af ret Lære, ret Levnet, og den rette Indflydelse, faaet af dem, som er frelst, og naar disse Ting plantes i Menneskenes Hjertes, bringer de frem Frugt til et evigt Liv.

Men vor Tæft fremstiller et Billede af en

Mark, som allerede er hvid for Høst. Her er et Billede paa Mænd raabende efter Evangeliets Hjs. „Kom over til Makedonien og hjælp os!“ Det er Raabet der gaar op i Dag fra Verdens Millioner. Syndesygge og nedtraadte Mænd og Kvinder i Byer og paa Landet, strækker ud deres Hænder, og fra den modsatte Side af Habet, kommer indtrængende Rald for Evangeliet. Evangeliet der medbringer Hjs, Glæde, og evig Betsignelse. Hvad skal vor Skæbne blive, og deres Skæbne, som kalder, hvis vi agter ikke deres Rødraab? Det er paa høj Tid, at enhver Arbejder griber Seglen og haster til Høsten, thi hvert Øjeblik vi opsætter mener evig Fortabelse af Sjæle, af lige saa stor Værdi i Guds Rine som vor egen Sjæl. Der er Tusinder af Sjæle i Dag, i dette, og andre Lande, som vilde med Glæde tage imod den hele Sandhed, hvis de bare kunde høre den. „Hvorledes skulde de nu paakalde den, paa hvem de ikke har troet? og hvorledes skulde de tro den, som de ikke har hørt? og hvorledes skulde de høre, uden der er nogen, som prædiker?“

Jeg har aldrig fundet en mere lønnende og behagelig Gerning, end at samle Sjæle for Jesus paa den store Høstmark; Arbejdet er behageligt, og Lønnen sikker. „Den som høster, faar Løn og samler Frugt til et evigt Liv, saa at de kunne glæde sig sammen baade den, som saar, og den, som høster“ (Joh. 4: 36). Lad os arbejde saa længe det er Dag; der kommer en Nat, da ingen kan arbejde. Snart maa andre tage vor Plads i Høstmarken, og vi vil ikke vende tilbage fra Marken ved Enden af bort Løb. Heruden Neg. Mange i Dag samler kun Løv. Lad os se til, at vi samler Neg.

Skrivpapir og Konvolutter.

Skrivpapir og Konvolutter med paatrængte Bibelsteder i det danske Sprog. Forstellige Bibelsteder er anvendt, og man kan derfor vælge de mest passende for de forskellige Anledninger: Opmuntring, Advarsel eller Formaning.

Konvolutter 5¢ Dusin; 30¢ Hundrede.

Skrivpapir 50 Ark for 15¢.

Skrivpapir kan ikke bestilles i Dusinvis fordi det kommer i Blok indeholdende 50 Ark.

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1. 00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1. 25
Six Months......65

Subskriptioner indsendt fra Skandinavien:

Årlig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet maa indsendes i Postanvisning, Expressanvisning eller Bankcheck; Primærter modtages for mindre Beløb. Vi er ikke ansvarlig for Kvantum sendt i almindelige Breve.

Abtivering for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevfort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den forrige Adresse saa vel som den nye angives.

All Korrespondance maa adresseres til

Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Subskribenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til Nels Renbeck, Pandrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Blandede Nyheder.

Br. Powell fra Anderson, Ind., besøgte os sidste Uge. Han havde været i Høreford, Minn., for at besøge Menigheden der. Menigheden der har i længere Tid været foruden en Forstander, og nu føler denne Broder, at Gud vil, at han skal drag Omfarg for Menigheden og Arbejdet paa denne Plads.

Endnu har vi ikke hørt noget fra Søster Nellie Laughlin fra Syrien. Lad os vedblive at bede indtrængende for hende, og for de andre Kristne der, at Gud maa sørge for dem i disse farlige Tider.

En ung Broder, Floyd Hoag, som for fire Aar har Arbejdet paa det engelske Kontor i Anderson, føler Herrens Rald til at rejse til Japan som Missionær. Broder og Søster Alexander jer, uden Tvivl, frem med Glæde til hans Komme, da de i længere Tid har bedt ind-

trængende til Gud om at sende flere Arbejdere. Han ventet at rejse efter Sommermødet i Anderson, Ind., som holdes i Juni Maaned.

Fra Arbejdsmarken.

Suchowfu, Kina, Februar 27.

Bort Forsamlingsmøde, som varede i tretten Dage, Januari 24 til Februar 5, resulterede i at ti Sjæle overgav dem selv til Gud. Endstønt dette Tal vilde ikke synes stor i Sjenlandet, og maaske i andre Lande, dog for os her i Kina, hvor Folk ikke er saa villig til at overgive dem til Gud, er dette meget tilfredsstillende. Flere fra de omkringliggende Byer overbar nogle af Møderne, og to af disse søgte Gud for Tilgivelse. Møder blev holdt hver Dag, og nogle Dage blev der ogsaa holdt Møde i Missionshallen i Byen. Specielle Møder blev holdt for Kvinder, og Bibeltimer blev holdt for dem fra andre Steder. Vi takker Herren for den Hjælp mange modtog, og for den Interesse nogle bevisste ved at overvære Møderne regelmæssigt. En kort Tid efter disse Møder, holdt vi Møder nogle Aftener for de troende.

Søster Lee gaar med sin Hustru ud paa Besøg flere Gange om Ugen, for at hjælpe nogle af Kvinderne lære deres Bibellektie for Søndag. Søster Lee tjener sit Levebrød ved at bage og sælge Kager, og Brødrene her hjælper ogsaa at understøtte hende som en Arbejder.

„Dygtetfesten“ blev holdt her i Kina en kort Tid efter det kinesiske Nytaar. En vis Dag blev sat tilside for særlig Tilbedelse af Ildguden. Vi gik til Templet, hvor hans Majestæt og nogle andre Guder var anbragt, og fandt en store Skare, maaske mere end de halve var Kvinder. En Overflod af Røgelse og Papir Penge blev ofret. Det kan med Sandhed siges at Afgudsdyrkelse er endnu ikke forvundet i Kina. Vi ønsker at Menneskene var ligesaa ivrig for at overvære kristelige Møder som de er for at overvære deres afgudiske Fester. Som vi kom ind i Templet hvor Hedendommen havde fuld Herredømme, kunde vi føle Mørkhedens Magter.

Vi takker Gud for dem, som er blevet frelst, og vi ønsker vore Læses Bønner at disse maa bevares fra den onde Verden, ogsaa at andre maa lægges til deres Tal.

C. C. og Annabel Sumner.

Port Antonio, Samacia, Bestindien

Jeg er meget taknemmelige for de Bøger og Blade, som har været til megen Betsignelse for mig og andre. For Tiden gaar Arbejdet her fremad. Jeg uddeler Literatur, naar jeg gør Husbesøg. De, som har læst disse Bøger, siger at de har været til Betsignelse for dem. For ikke længe siden var en Broder meget syg, han havde høj Fieber og Smerter i Hovedet. Jeg knælte ned i Bøn for ham, og som jeg rejste mig op sagde han, at han var helbredet. Vi giver Gud Æren.

Juist fornylig har tre Mænd overgivet sig til Herren, een tilhørte den romersk-katolske Kirke. De er ikke Soldater, men hører hjemme i Indien. Een af vore Soldater blev frelst ved at læse „Soul-Stirring Sermons.“ For en Tid siden sagde han til mig, at han forstod, at et Menneske kan leve uden Synd i denne Verden. Der-efter kom han til den Slutning, at han maatte frelses nu, og ikke i Fremtiden, som nogle lærer. Han forstod Sandheden med det samme og gav sig over til Gud. En saadan Mand, tror jeg, kan være en Betsignelse til hele Regimentet. Ah, Brødre, jeg har set Nødvendigheden af at leve et kristent Liv i denne mørke Verden.

For ikke længe siden modtog jeg Brev fra Søster Nellie Olson fra Kingston, som var meget opmuntrende. Hun sendte mig ogsaa nogle Blade og Traktater. S. S. Cohen.

Gennem hærgede Poland.

(For at vore Læsere kan faa en Forstaaelse af Krigens Virkning paa nogle af vore ulykkelige Naboer paa den anden Side Havet, og derigennem blive bebreget til at bede mere indtrængende til Gud om at bringe denne Verdens Krig til ende, gengiver vi følgende Artikel. Den er skrevet af en Kvinde hjem-hørende i Poland, og blev trykt fornylig i Bladet „Christian Work“ (Red.)

Warsaw i Poland er det geografiske Midtpunkt i Europe, thi derjom man vilde trække en Streg fra Nord til Syd, og en fra Øst til Vest, vilde de gennemkrydse hverandre i Nærheden af Warsaw. Her i Warsaw blev jeg overbevist om at mit elskede Land er ogsaa blevet Mid-

punktet for den største Lidelse i hele Krigszonen.

Jeg er blevet fortalt, at jeg var meget heldig i at komme ind i Poland og ud igen i Krigstiden uden nogen Uheld. Nu faa Kvinder var været faa heldig. For mig, med mine Minder om Poland i Fredstiden, vil dette skrækkelige Billede af mit Hjemland, hærgerde og søndere-vet af Krig forblive levende for min Husom-rælse som den største Tragedi, jeg nogen-sinde har set for mine Øjne.

Jeg forlod New York sidste Juni, paa den Norske Vinies Damp, Kristianafjord, og fro-uden et kort Ophold i Kirkwall, under hvilet de høflige engelske Officerer gennemgaa vore Pass, gif Rejsen hurtigt til Bergen, Norge. Men i København, Danmark, maatte jeg vente tre og en halv Uge før jeg kunde faa Tilladelse fra Generalstaben i Berlin til at rejse igennem Tyskland til Poland. Det vidste jeg, at jeg var meget heldig, thi andre havde ventet i den danske Hovedstad for seks Maanedes eller længere uden at faa de nødvendige Kreditiver. Under mit Ophold i København fandt jeg Staden overfuldt af Fremmede og Spioner og jeg fandt ogsaa megen Velstand. Fremmede kom fra alle Dele af Europe; deres Velstand er en Resultat af deres Neutralitet og Nærhed til alle de friggende Nationer, som betaler svimlende Priser for alle Slags Varer.

Offentlighedens Stemning i København, saa vidt som jeg kunde forstaa, var imod Tyskland, men de frygter deres Nabo i Syden, og de vilde helst beholde de samme Forholdelser med Tyskland som de havde før Krigen. Danskerne med hans milde Varsen samler Penges som han aldrig har gjort før. Fiskekoner i og omkring København har Bankkontoer af ikke liden Størrelse, og Udsærselen er stor.

Da jeg opholdt mig i København for mine Kreditiver, var der mange som fortalte mig, at jeg kunde ligesaa godt gøre mig selv fortrolige med Tanken paa at blive i Danmark flere Maanedes, men Ikkeliqvist var disse triste Profetier falske. Saa blev jeg fortalt, at det var meget lettere at komme ind i Poland end at komme ud igen, og dette fandt jeg var sandt. Rejsen til Cracow var den letteste Del af Rejsen, og Vanskelighederne forøgedes efterom jeg fortsatte Rejsen derfra.

Jeg forlod København i Midten af Juli Maaned, og paa Stedet havde jeg Vanskeligheder med de danske Myndigheder. Mine Venner i København havde givet mig nogle Brød og noget Smør, idet de sagde, at det kunde komme vel med, da det var knapt med Føde i Poland. Jeg troede, at mine Venner saa lidt for mørkt paa Sagen, men jeg kunde ikke nægte at tage disse Ting med, da de var saa alvorlig. Da Officererne opdagede disse Ting i min Kuffert maatte jeg betale Mulkt, for de troede, at jeg i Hemmelighed forsøgte at tage Fødevarer ud af Landet, og Brødet og Smøret blev taget fra mig. En anden morsom Overraskelse ventede mig da jeg kom til Warnemunde, den første tyske By jeg kom til. Jeg havde kun en liden Kuffert, da jeg havde ladet tilbage alle saadanne Ting, som jeg troede, at de tyske Øvrigheder vilde se skævt til; men til Trods for min Forsigtighed, tog det Halbanden Time at gennemse mine Sager. Jeg tog ingen Cologne eller anden Vidvid med mig, det jeg vidste, at Tyskerne vilde beslaglægge det, af Frygt for at de kunde indeholde Gift eller flydende Sprengstof, men jeg havde glemt, at jeg i min Portemonnaie havde nogle Recepter, som de tog med det samme. De lovede, at de vilde sende dem med Posten til Cracow, dette troede jeg var bare Spøg. Saa Dage efter min Ankomst til Cracow blev jeg overrasket ved at modtage en Konvolut fra Toldbæsenet i Warnemunde, hvori var mine „dyrebare“ Recepter. Toldvisitationen vilde have været meget kedelig, dersom det ikke havde været for, at de lagde alt tilbage meget pænt. Dog, naar det gaar saa langt at de stikker Naale gennem Haaret og gennem Skohælen bliver Undersøgelsen en Ubehagelighed. Hvert Lommeørklæde blev udrullet før jeg kunde komme igennem.

Jeg havde ikke Tilladelse at opholde mig i Tyskland. Heldigvis, hændte der ikke noget, som hindrede mig fra at rejse igennem.

Naar man rejser igennem Tyskland er de to fremherskende Farver man ser, Graa og Sort—Soldaternes graa Uniform og Enkens sorte Klædning. Man skulde tro, at Krig var det eneste, som optog Folkets Tanker, men dog fandt jeg, at Berlin ligger langt borte fra Kamppladsen. Dogene afrejste regelmæssigt, men ikke saa ofte som før Krigen. Bekvem-

melighederne paa Restauranterne er dog ikke saa gode som før.

Rejsen fra Berlin til Cracow tog tolv Timer. Som jeg nærmede mig den polske Stad fandt jeg, at enhver tom af Jord var opdyrket, og jeg tænkte, at de Nygter jeg hørte i New York om mit Lands Hærgning var overdreven. Men snart lærte jeg at dette Jord blev opdyrket i et Haab at erstatte for de hærgede Marker i det øvrige af Poland. Ikke andetsteds saa jeg saadanne Forsøg paa at genoprette Landet som det var før de østerrigiske, tyske, og russiske Hære banede deres Vej gennem det.

Jeg gjorde Cracow til mit Hovedkvarter, da hele det nationale Liv samles der nu. Her fandt jeg den største Organisation af polske Kvinder—„The Womens League,“ Kvindens Liga—arbejdende haardt, idet de forsøgte at bringe tusammen Mødre og Børn, som var blevet adskilt af Soldaternes Anfald, at redde smaa Børn fra de Grøfter, som Soldaterne havde kastet dem i, at drage Omhu for de efterladte Børn, som de fandt i strættede Gytter saa vel som i ødelagte Leyslotter, og at bespise de Lufinder af Flygtninger. Til dette Arbejde, at lindre Polands Nød, har Landets Kvinder, idet de har lagt tilside al Tanke om Mand og private Pligter, af de ødelagte Hjem og bortsejede Dørmuer, taget fat med Tapperhed for og Hengivenhed til Nationens Sag. Alle de politiske Partier har nu en fælles Grund at mødes paa—i Ligaen. En kan næsten sige, at alle Samfundets Klasser repræsenteres og at al Familie- og Rangsforfæls tænkes ganske lidt paa nu i hærgede Poland.

—Sofia Naimsta.

En Missionær i Indien skriver: „Det vi behøver for at seire, er ikke Medhuk med udødelige Sjæle, men at vi brænder for at forherlige Gud.—Lad ikke den Vrede som tilkommer Gud, blive givet til andre! Kærlighed til Sædningerne, Længsel efter at redde deres udødelige Sjæle er dog ikke tilstrækkelig. Nej, der er noget som maa være større for os end alt andet,—det at Gud kan forherliges ved os; —det alene kan give os Sejren.“

LEJRMÖDE

ST. PAUL PARK, MINN.

DEN 8de TIL DEN 17de JUNI.

Forsamlingshuset, hvor Mødet skal holdes.

¶ Denne er den almindelige Forsamling af Guds Menighed for Minnesota, Wisconsin, den nordlige Del af Iowa, Nord og Syd Dakota. ¶ Lad alle Guds Børn gøre alt muligt for at overvære dette Möde. Begynd nu at gøre Forberedelse. ¶ Brødre, Tiden er kort! Kongens Ærinde haver Hast! Vigtige og store Problemer ligger foran os! ¶ Nationerne kriges. Mørkets Magter raser. Lad os, som Fredsfyrstens Tjenere, mødes i hellig Sammenkaldelse. ¶ I gamle Dage mødtes Israels Børn aarligt. Det er ligesaa nødvendig nu. Det er godt for Kristne at mødes een Gang om Aaret i indbyrdes Fællesskab. Vi trænger til det. ¶ Bed at Herren maa velsigne Mødet—at Guds Aand maa udgydes i rigt Maal over Forsamlingen. Lad alle forenes i Bøn for dette Möde. ¶ S. O. Susag, A. G. Ahrendt, Morris C. Johnson, Edith Trask, er nogle af de Prædikanter som ventes. ¶ Möder paa skandinavisk og engelsk vil blive holdt daglig. Möder for Prædikanter vil ogsaa blive holdt. ¶ St. Paul Park ligger 9 Mil Syd for St. Paul paa Burlington Banen. ¶ Køb Billet til St. Paul. Tag Burlington Motor der afrejser fra Union Depot som følger: Sögnedagene, Kl. 8:00, 11:30 Fm.; Kl. 1:30, 4:55, 6:15 Em. (Kl. 11:20 Em. kun Lördag); Söndag, Kl. 1:00 og 6:15 Em. ¶ Logi vil blive sørget for, men for egen Bekvemmelighed bring Sengklæder. ¶ De, som ønsker at leje Telte, bör lade os vide det straks. ¶ Mad vil blive serveret i Spisesalen under Kapelet for følgende Priser: Voksne 20 cts. per Maaltid; Børn under 12 og over 6 Aar 10 cts.

Prædikanter og aandelige Arbejdedere frit. Fattige frit.

ALLE ER VELKOMMEN.

For nærmere Underretning skriv til:

EVANGELI BASUN PUB. CO. ST. PAUL PARK, MINNESOTA

Søndagskolen.

Lektie 9.

Maj 27, 1917.

Helligaanden og hans Gerning.

Joh. 15: 26, 27; 16: 1—14.

Guldbenteft: Han skal lære eder alle Ting.—

Joh. 14: 26.

26. Men naar Talsmanden kommer, som jeg skal sende eder fra Faderen, Sandhedens Mand, som udgaar fra Faderen, da skal han vidne om mig.

27. Men ogsaa I skulle vidne; thi I vare med mig fra Begyndelsen.

7. Men jeg siger eder Sandheden: Det er eder gavnligt, at jeg gaar bort, thi gaar jeg ikke bort, kommer Talsmanden ikke til eder; men gaar jeg bort, saa vil jeg sende ham til eder.

8. Og naar han kommer, skal han overbevise Verden om Synd og om Retfærdighed og om Dom.

9. Om Synd, fordi de ikke troi paa mig;

10. men om Retfærdighed, fordi jeg gaar til min Fader, og I se mig ikke længere;

11. men om Dom, fordi denne Verdens Tyrke er dømt.

12. Jeg har endnu meget at sige eder; men I kunne ikke bære det nu.

13. Men naar han, Sandhedens Mand, kommer, skal han vejlede eder til hele Sandheden; thi han skal ikke tale sig selv, men hvad som helst han hører, skal han tale, og de kommende Ting skal han forkynde eder.

14. Han skal herliggøre mig; thi han skal tage af mit og forkynde eder.

Aabenbarelsen af Gud.—„Der er kun een Gud, som aabenbarer sig selv til os, og som handler med os paa tre saa vidt forskellige Maader, at vi kalder ham med tre forskellige Navne. Naar vi tænker paa Gud, som Verdens Skaber, og den som opholder Verdensaltet, og som har kaldt alle disse Ting frem, tænker vi paa ham som en Fader. Naar vi tænker paa Gud som han aabenbarede sig selv til os, og vandrede her paa Jorden blandt Menneskene, tænker vi paa den samme Gud, men som Sønnen. Naar vi tænker paa Gud som han aabenbarer sin Vilje til os i vor Samvittighed, og derigennem lærer os hvorledes at opnaa, hvad der er blevet os aabenbaret, tænker vi ogsaa paa samme Gud, men

nu kalder vi ham den Helligaand.“

Den Helligaands Gerning.—Før Jesus opførte til Faderen lovede han at sende Talsmanden, „Helligaanden“, til sine Disciple. Om denne Talsmand, sagde Jesus: „Han skal lære eder alle Ting og minde eder om alle Ting, som jeg har sagt eder.“ „Han skal vejlede eder til hele Sandheden.“

„Den Sandhed, som Manden aabenbarer, findes allerede i Kristus. Det er Mandens Gerning at aabenbare Kristus til os. Han aabenbarer ikke ny Sandhed. Den er kun ny for os. Den har hele Tiden været i Kristus.“

Helligaandens Gerning gælder ikke kun for de Kristne men ogsaa for Synderen. „Og naar han kommer, skal han overbevise Verden om Synd og om Retfærdighed og om Dom.“ Det er Helligaanden, som faar en Synder til at føle Bevisstheden om Synd i hans Hjerte, om det skrækkelige Svælg mellem ham og Gud, og om Nødvendigheden af Jesu forsonende Blod. Helligaanden leder Synderen til Kristus, hvor hans Synder bliver tilgivet, og saa „ind i“ Kristus, hvor hans Hjerte bliver renset, hans aandelige Forstand bliver opvækket til at forstaa og kende Guds Vilje. Manden bliver hans Lærer, hans Lærer, og hans Trøster.

En Hjælper.—„Naa vil jeg sende en anden Talsmand, een som vil forblive hos eder for at hjælpe eder; een, som har Medfølelse, har Erfaring, og er stærk; han vil forblive hos eder altid i Røffenet, i Sygeværelset, med Børnene, naar Arbejde opdynges omkring os, naar Ting gaar ikke som de burde, naar den lille er urolig, paa Gaden, paa Kontoret, paa Skolen, i Butiken, naar du er prøvet—og næsten jaldet, naar du har Lejlighed til at tale nogle Ord til en nedtynget Sjæl, alle Steder, altid, i alle Omstændigheder, er han tilstede for at hjælpe os. Er ikke dette vidunderligt?“

„Ogsaa I.“—Helligaanden vidner om Jesus. Men ofte søger han menneskelige Instrumenter, gennem hvilken at udføre sin Gensigt. Disse „menneskelige Instrumenter“ er Kristne, hvis Hjærter er blevet renset gennem Tro paa Jesu Blod. Et kristent Liv, i hvilket der er en Aabenbarelse af Helligaandens Nærværelse, er en af de mest slaaende Beviser paa Kristendommens Vægtighed. „Det siges, at paa Lilleasiens Højsletter, ser man ved Daggry, at Kvinderne gaar

ude og ser op paa deres Nabooers Skriftene. De ser efter, hvor de kan se Ryg. Derhen gaar de for at faa Bløder, til at tænde op Ilden i deres eget Hjem." Man ser paa de Kristne, paa meget den samme Maade, og til dem kommer Verdens Menneſter, idet de søger Varme fra den hellige Ild, som Helligaanden har tændt i deres Hjæ-ter.

Stanley var ikke en Kristen, da han rejste til Afrika, for at opſøge Livingstone. Men efter han havde fundet denne gudelige Mand, og Icdet sammen med ham en Tid, ſagde han om ham: „Her er en Mand, som aabenbart er opholdt ſaa vel ſom ledet fra Himmelen. Helligaanden bor i ham. Gud taler gennem ham. Den Tapperhed, Vædelhed, den rene og uplettet

Vegeſtring, ſom findes ved Roden af hans Liv kommer, uden Tvivl, fra Kristus. Der maa derfor være en Kristus; og det er meget værd at have en ſaadan Hjalper og Frelſer ſom denne Kristus uden Tvivl er, og ſom han aabenbarer ſig ſelv i denne, hans underfulde Discipel." **Spørgsmaal:** 1. Til hvem lovede Jeſus at ſende Talsmanden? 2. Fra hvem ſkulde Talsmanden komme fra? 3. Hvad ſkulde være hans Gerning, naar han kom? 4. Hvorfor var det nødvendigt for Jeſus at rejſe tilbage til Faderen igen? 5. Er Helligaandens Gerning mere vidſtrækt, end Jeſu Gerning, da hans var her paa Jorden? 6. Hvorledes virker Helligaandens Indflydelse paa Synderen? 7. Paa hvilken Maade forherliges Gud Sønnen?

De Unges Afdeling.

At overgive ſig til Guds Vilje.

Af Emma Olson.

De fleſte unge Menneſter, har vel laſt Planer for Fremtiden, og tænkt paa at gøre ſaa eller ſaa. Vi har maaske allerede lært af Erſaring, at vor Vej ikke altid har været den bedste, og den Vej vi anſaa for at være den rette, ikke altid har været den meſt tjenlige. Vi blev ſkuffet, men kunde ikke lægge Skylden paa nogen anden end os ſelv, em vi tale om vore Ulykker for vore Venner vilde de maaske miſforſtaa os. Det hele bliver da ſom et mørkt Billede for os, ſom vi neppe ved hvad vi ſkal gøre med.

Hvor anderledes det er, naar vi lærer at kaſte alt paa Herren og lade ham gøre vore „Stier rette“ (Ord. 3: 6). Det er ikke nødvendigt for os at have en urigtige Opfattelse, ſom een, der ſegde: „Det maa da vel være tungt at ikke ſaa lægge ſine egne Planer, og gøre hvad man ſelv finder for godt, uden blot lade Herren have ſin Vej og Vilje med enſ Liv.“ Det kan da vel ikke findes noget tryggere end at overgive ſig helt til Herren, ſom ikke blot ſer det nærværende, men ſom ogſaa kender vor Fremtid helt igennem, og ſer hvad vilde tjene til vort Gavn og ſit Behag. Maaske det, ſom vi anſaa for at være meſt lovende, vilde blive helt anderledes om vi fik vor Vej.

„Nu vel,“ ſiger en, „jeg har overgivet mig helt og fuldt til Guds Styrelſe, ja har endog

bedet ham om at bruge mig i ſin Tjeneste, om der fandtes en Plads, ſom jeg kunde fylde; men alligevel kan jeg ingen Udvej ſe, og der er Hindringer, ſom Gud alene kan bortrydde. Jeg har ogſaa bedet om dette i længere Tid; men det er ved det ſamme, og hvad jeg end maatte gøre for at forandre Stillingen, er blot et frugtesløst Forſøg.“ Undertiden kan det næſten synes ſom om vi forgæves venter paa Herrens Ledelse, og Sjæleſjenden er færdig til at hjælpe os ſe Sagen fra dette Synſpunkt.

Vi finder ved at læſe den 73de Pſalme, at David var engang i Omſtændigheder, da viſſe Spørgsmaal foraaſagede ham Beſvær, og han tænkte efter for at forſtaa det, ſaaſom vi ofte gør; men han blev ikke tilfredsſtillet indtil han kom til at ſe Sagen ſom Gud ſaa den. Siden han havde lært denne Demmelighed kunde han ſe bort fra mange af de Beſværligheder, ſom ellers voldte ham megen Uro, og kunde da ſige med Forviſning: „Du leder mig eiter dit Raad, og derefter optager du mig til Værelſe“ (V. 24).

Viſſe Ting er ikke altid ſaa lette, men naar vi tænker tilbage paa det Forbigangne, kan vi maaske ſe, hvor vi har ſaaet nogle Værdomme, ſom vi ikke har kunnet ſaa paa nogen anden Maade, hverken gennem Læſning eller Prædiken. Derſom vi er tro i de Omſtændigheder, hvori vi nu befinder os, vil Herren ſikkerlig hjælpe os „om han end tøver.“

Hor Tids Begivenheder.

Evangeliet og Pressen.

„Gaa ud i al Verden“ jagde Jesus „og prædike Evangeliet for al Skabningen.“ Ifølge „Christian Herald“ har Komitten af Nedviggemissionen for den Methodistiske Episcopal Kirke faaet Opfyldelse med et Fond, hvis Indhold skal bruges for Udbredelsen af Evangeliet i hedske Lande. En vis Mand, hvis Navn ikke gives, har tilbudt at give \$5000 paa de Vilkaar at \$50,000 bliver samlet, for Evangeliets Offentliggørelse i Kvinderne i Japan, Korea, og Kina. Han har tilbudt videre at give \$15,000 paa de Vilkaar at alle andre Kristne samler en Sum af \$1,000,000 for Evangeliets Offentliggørelse i Kvinderne i alle Lande udenfor de Forenede Stater.

Disse Penge vil blive brugt til at offentliggøre og avertere i Kvinderne den religiøse Virksomhed af alle Samfund i Udlændene. Det menes, at man paa den Maade kan naa Tusinder af Menneker som ellers aldrig vilde faa Andledning at høre om Evangeliet.

Det er tvivlsomt om alle Samfund virkelig holder frem den sande Evangelieum, men sæt nu at de gør, vil vi sige, at et saadant Fono vil blive en stor Redskab i Guds Haand for Evangeliets Udbredelse, og det var godt om flere rige Mænd vilde efterligne denne Manoeuvre.

Krig og Sparommelighed.

„Nu er Tiden for Amerika at rette paa sin utilgivelig Fejl af Udsæthed og Umaadelighed,“ sagde Præsident Wilson i sin Proklamation af den 15de April.

Det er almindelig bekendt at Befolkningen af de Forenede Stater har indtil nu været mere overgivet til Udsæthed end nogen anden Nation i Verden. Det siges at et Kongerige i Europa kunde opholdes af det, som bliver bortpøstet i de Forenede Stater, baade af Fødevarer og Materialer af forskellige Slags. Vi er ikke ansvarlig for ovennævnte Udtryk, og Læseren maa drage sin egen Slutning angaaende dens Nøjagtighed. Men sikkert er det, at denne Nation trænger til en rigtig god Lektie i Sparommelighed. Det er utænkeligt at det Pa-

pir, de Trævarer og Fødemiddler der bliver bortpøstet i dette Land. Men maaske den nævrende Krig vil give os den Lærdom vi, som en Nation, trænger til. (For Tilfældet indbefatter vi ikke Tobak, Brændevin, og Sukkertsøj). Det er tænkeligt, at Nationen staar for at faa en Revolution for sin Umaadelighed i det Forbigangne. Denne Lektie vil maaske blive lidt haardt at lære, men, vil uden tvivl, blive Landets Befolkning til uhyre Gavn og Nytte i Fremtiden.

Pressen og Sensationslyst.

I det man lægger Mærke til Dagbladene, kan man ikke undlade at undres over, hvorledes de vilde tage sig ud, dersom alt det, som er spændende og Følelsesopbyggende ikke fik Plads i deres Spalter. Dersom al Beskrivelse om Mord, Krig, Selvmord, Skismisse, Pestilens, o. s. v., ikke blev trykt kunde mange Kvinder ikke eksistere. Ifølge en berømt Skribent er det en Kendsgerning, at det uhyggelige skaffer mere Materiale for Læsestof for Dagbladene, end det, som er ophøjende i moralsk Henseende.

Velgjørelsen af et godt Humør.

Svor ofte har vi ikke mødt Menneker, der altid var ved godt Mod. Svor ofte har ikke deres glæde og muntre Sindstemning oplivet og opfrisket os, og det i saadan Grad, at Bekymringer og Sorg, der havde trykket os maatte tage Vinger og flyve bort. En glad og munter Person er elsket af alle—baade unge og gamle. En Gudsdyrkelse uden Glæde og Sang er en daarlig Undskyldning for Religion. Ved at møde det uhyggelige med et godt Humør kan man forbyde mange daarlige Resultater.

Det siges at Henry Ward Beecher og Abraham Lincoln aldeles overflød med det humoristiske. Letindighed og glad Sindstemning er to forskellige Ting. Verden i Dag trænger til det, som er oplivende—ikke det jøgelige. Et godt Humør og Sorg kan ikke bære længe tilfammen.

Rød bryder alle Love.

Det siges at i London er der en Bevægelse paa Fod at faa Kvinderne til at gaa tilfammen og trykke blot eet Dagblad. Dette gøres for at flere af Bladernes Personale kan hverve sig som Soldater.

Evangeli Basun

Sandhed

Renhed

17de Aarg.

Onsdag den 16de Maj, 1917.

Nummer 20.

Syng Evangeliet.

Syng Evangeliet om Jesus,
Saa enkelt og varmt, du formaar;
Syng om den naad', som i Jesus
For syndere aaben staar.

Kor:
Syng, ja syng Evangeliet,
For hver eneste Sjæl paa Jord!
Syng for enhver, som vil høre,
Det dyre Naadens Ord.

Syng Evangeliet om Jesus,
Det gør fra Betyrning dig fri;
Syng om det Blod, som os renser,
At hvide som Sne vi blir.

Syng Evangeliet om Jesus;
Du Sjæle kan vinde ved Sang:
Syng om den herlige Naade,
Som løser fra Syndens Tvang.

Syng Evangeliet om Jesus;
Jorkynd du hans herlige Navn,
Syng om hans Glæder deroppe.
Til selv du gaar ind i Havn.
(Udv.)

"Velli-
ge dem i
Sandhe-
den; dit
Ord er
Sand-
hed" (Joh.
17: 17).

"J er
alle rede
rene paa
Grund
af det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der" (Joh.
15: 3).

Evangeli Basun Publishing Company

St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Vi ønsker at se Jesus.

Af Mrs. S. A. Hendricks.

Engang medens Jesus var i sit personlige Missionsarbejde kom han paa Højtiden til Jerusalem. Da det paa den Tid var Skik og Brug at rejse til Jerusalem for at tage Del i de forskellige religiøse Forordninger og Tilbedelser, var derfor ogsaa en hel Masse Folk forsamlet der ved dette Tilfælde.

Iblandt denne store Folkemængde var der ogsaa nogle Grækere, som var kommen op for at tilbede. Jeg antager, at Rygtet var udspreidt iblandt Folket, at Jesus ogsaa var der.

Disse Grækere fandt Filip iblandt Folkemassen og til ham sagde de: „Herre! vi ønsker at se Jesus“ (Joh. 12: 21). Ved at læse den foregaaende Del af samme Kapitel forstaar vi, at der ogsaa var flere der, som havde samme ønske som disse Grækere, nemlig „at se Jesus,“ thi der staar i 12te og 13de Vers, at da den store Skare hørte, at Jesus kom til Jerusalem, gik de ud for at møde ham. Alle disse havde Anledning til at se ham personlig, som uden Tvivl, var en stor Glæde for dem og bragte dem ogsaa denne Tilfredsstillelse, nemlig, at faa se ham. Hvilken Rytte det var for dem, at se Jesus, beroede paa dem selv, enten de da vilde tro paa ham eller ej. Men vi finder ved at læse de forskellige Beretninger om hans Liv og Virksomhed, at mange troede paa ham, medens ogsaa mange ikke vilde tro, men det var ialtsald givet dem den Ret og det Privilegium at faa sit Ønske opfyldt, at faa se ham.

Det samme Ønske og Begær ligger ogsaa i Menneffene i vore Dage. Høje og lave, rige og fattige, gamle og unge, kort sagt, iblandt alle Klasser af Menneffer ligger et Ønske om at se Jesus. Jeg har endog hørt dette Ønske udtalt baade af Bekendere og ikke Bekendere af Religion.

Hvordan kan nu dette ske? Jesus er for Aarhundreder tilbage gaaet hjem til Faderen og ikke mere personlig at se. Det var hans Genfigt, at Menneffene igennem alle Tider skulde have Anledning til at se ham og denne Mission har han lagt paa sine Efterfølgere, idet han selv tager Plads i deres Sjæter og ønsker der at faa virke saa, at han kan faa udsolde sit Liv igennem dem. Dette kommer hjem til os som bekender os til at være hans Børn. Paulus af-

lagde engang Vidnesbyrd: „Med Kristus er jeg korsfæstet, og det er ikke mere mig, der lever, men Kristus lever i mig; men hvad jeg nu lever i Kød, det lever jeg i Troen paa Guds Søn, som elskede mig og gav sig selv for mig“ (Gal. 2: 20). Dette mente simpelthen, at Paulus var død i sig selv, alt hans eget var tilintetgjort, ikke hans Vilje mere men Guds Vilje. Hvad Gud vilde han skulde tale, det talte han og hvad Gud vilde han skulde gøre, det gjorde han. Intet under at han kunde sige: „Følg mig, som jeg følger Kristus.“ Et saadant Liv repræsenterer Jesus Kristus for Menneffene, der kan de se ham, hvilket de saa gerne ønsker. De kræver og har Ret til at se Jesus i os. O, Verden trænger til at se Jesus og siden hviler det paa dem selv, hvad de nu gøre med ham. Jeg tror at ogsaa nu ligesom da Jesus selv var her, nogle vilde komme til Troen paa ham, dersom vi kunde fremstille ham saadan i vort Liv og Omgang, at de kunde se ham mere fuldstændig.

O Søskende! lad os beslitte os paa, under Bøn og Marvaagenhed, at fremstille Jesus paa rette Maade for vore Medmenneffer, kun der-vel kan vi være en Kristi Velsugt for Gud iblandt dem, som frelles, og iblandt dem, som fortabes (2 Kor. 2: 15).

Maas Gud give at Menneffene maatte faa sit Ønske opfyldt at faa se Jesus i os.

Lydia—den første Kristen i Europa.

Af S. M. Niggie.

Medens Paulus arbejdede i Lilleasien, havde han en Nat et Syn: En makedonisk Mand stod der og bad ham og sagde: „Kom over til Makedonien og hjælp os!“ Denne Mand repræsenterede Europa, og hans Raab om Hjælp repræsenterede Europas Behov af Kristus. Paulus saa i dette Syn et guddommeligt Rald, og den næste Gang Solen gik ned paa Sellespønten faldt dens Straaler paa Paulus medens han sad i et Skib, som sejlede mod Makedoniens Kyst. Kristendommen havde kommet tilhøje i Asien, blandt et orientalsk Folk. Den kunde maaske have bevæget sig mod øst i Stedet for mod vest. Saa vilde det have trængt sig ind i Arabien, besøgt de adspredte Stammer i Midt-asien, trængt sig gennem Bjeldpasserne i de

Himalayahætte Bjerge, og stiftede dens Menighed i det fjerne Indien. Da endnu længere mod øst kunde det have befriet Kinas Millioner fra Konfucianismens Religion. Derjom Evangeliet havde taget denne Vej, uden Tvivl vilde Missionærer fra Kina, Japan, og Indien have kommet til Europa og Amerika, for at fortælle os om Korset. Men mod Vest marcherede Kristendommen, og Forsynets Styrrelse skænkede Europa Prioriteten. Skæbnen af denne Berdensdel blev bestemt, da Paulus og hans Selskab krydsede Gellesponten.

Pladsen.— „Og derfra til Jilippi.“ Denne var den første By i Europe til at høre og modtage Evangeliet. Det var en romersk Koloni; som kan kaldes en miniature romersk By. Vi fik dens Navn fra Jilip, som i 358 f. Kr., forstørrede den og befæstede den. Dens tidligere Navn var Krenides, eller Kilder, paa grund af dens talrige Kilder. Dens Betydning og dens Forbindelse med andre Byer gjorde den et passende Sted for nutidens Arbejde og Fremtidens Foretagender.

Den Omvendte.— Den første Person til at modtage Evangeliet var ikke en Statsmand, Konge, Filosof, en berømt Embedsmand, men en Kvinde, en ydmyg Kvinde—Lydia var hendes Navn. Evangeliet, som er en Aabenbarelse af Gakta, Karakter og Kærlighed, krævede ikke Dannelsen, Logik, og filosofiske Skarpsindighed, som vilde kun tiltale de lærde Mennecker; men dens simple Budskab tiltalte alle. Alle Religioner undtagen Kristendommen nedfætter Kvinder; men det glæder os at sige, at Kristendommen ærer Kvinden. Kvinden har større Indflydelse paa Mennekkene end Manden har. Evangeliet løfter hende op til hendes rette Plads. Det første evangeliske Budskab som blev prædikeret paa europæiske Grund fandt Svar i en Kvindes Hjerte.

Hendes Race.— Hun var en Asiater, en Profelyt af Thyratira. Før denne Tid var Apostlene blevet forbudt at prædike Evangeliet i hendes Fødeby. Skønt hun var langt fra sit Hjem, havde hun beholdt sine religiøse Overbevisninger og holdt sig til sine Fæders Gud.

Hendes Beskæftigelse.— Hun var en Forretningskvinde en Purpurkræmmeresse; Purpur var en kostbar Farve. Flittige Folk gør næsten altid gode Krigene. De Folk, som er for

dobne til at arbejde er ofte for dovn til at tjene Gud rigtig. I Stedet for at være en ledig, snaksom Kvinde, fulgte hun flittigt Forretnings Principer i Livet, og var derfor en indflydelsesrig Kvinde i Nabolaget.

Religiøst anlagt.— „Som frygtede Gud.“ Hendes Forretning hindrede hende ikke i hendes aandelig Hengivenhed. Forretningsfolk kan ogsaa blive frelst og kan bevares frelst, derjom de beskæftiger sig med loblig Forretning. De kan da bevare en god Samvittighed, og gøre, hvad deres Forretning kræver af dem. Hendes var en Familje Religion. Hun bragte hendes Husfolk med til Møde. Hun lærte dem at tilbede Gud. Gud gibe, at andre vilde følge hendes Eksempel!

Hendes Omvendelse.

Prædikantens Part.— De ventede ikke for Lejligheden til at opsoge dem; de søgte Lejligheden. Dette er et godt Motto for alle Missionærer. De gik til Bønnemøde, endskønt de var langt borte fra Hjemmet. Og saa sad de ikke og ventede, at nogen skulde sige noget; de greb Lejligheden til at prædike Evangeliet. De saa dem ikke omkring efter en stor Kirke for at prædike deres Indledningstale i, eller ventede for en stor Forsamling til at fremkalde deres bedste Forsøg. De valgte et Bedested ved Floden, hvor nogle Kvinder var forsamlede, og der talte de Evangeliets Budskab. De gjorde Jesu Gerning, og en Sjæl blev frelst.

Lydias Part.— Hun og hendes Husfolk var til Bønnemøde. Dette er en god Plads at finde Kristus. Bønnestedet er et kraftens Sted. Sejr kommer gennem Bøn; saaledes kom den til Lydia. Gennem Bønnen bliver Sandheden aabenbaret, og Himmelsens Mysterier bliver gjort klar for Sjælen. Forjættelser bliver opfyldt der, og Befrielse bliver bevirket. Det er Pladsen, hvor Sjæle bliver omvendt. Medens Lydia var i Bøn, kom Betsignelsen over hende.

Forandringen, der skete.

Endskønt Lydia var god og var religiøst anlagt, behøvede hun en Hjerte-forandring, thi en god moralsk Karakter er ikke nok. De Midler, som blev brugt til at bevirke denne Forandring var Evangeliets Prædiken og Virkningen af Helligaanden paa hendes Hjerte. Det var nødvendigt for Helligaanden at oplade hendes

Hjerte, saa at hun kunde forstaa Sandheden, og at hendes Samvittighed kunde føle Overbevisning om Synd; og derefter kunde hun modtage den guddommelig frelsende Indflydelse. Hun lyttede opmærksomt til. Dette som skete ved hende var et aandeligt Hjerteværk. Ja, det naaede hendes Hjerte; det var et øjeblikkeligt, indvortes Værk, udført af Manden.

Hun hørte til. „Hører, saa skal eders Sjæle leve,” sagde Profeten. Hun adlød—hun gav „agt paa det, som blev talt af Paulus.” Saa oplod Gud hendes Hjerte. De ufrelstes Hjerte er lukket, deres Tanker er formørket, og deres Samvittighed brændemærket. Naar Gud feretager sig at naa Hjertet, sætter Menneskets Storhed, Laster, Fordømme, Udartelse, Dorstighed, Uvidenhed, og Vantro, sig imod denne Indflydelse. Hjertet maa aabnes ellers gaar Menneskene forevigt fortabt.

Hendes Omvendelse var af den stille Slags. Hun træder frem foran os mærket ved Blidheden af hendes Røn og hendes ærbødige Stilling i Samfundet. Der var intet Jordskælv

som med Fangevogteren, intet himmelsk Syn, som, da Paulus blev ombendt, men en stille, fredfuld, Sjælehvile i Kristus, eftersom hun tog imod Sandheden, medens hun sad ved Jorden. Dersom Fangevogteren, med hans forstenede Følelser var blevet behandlet med denne stille Indflydelse, som vandt Lydia, vilde det have været ligesom at forsøge at mejsle Marmor med Solstraaler. Disse to Menneskers Naturer var vidt forskellige. Det samme er sandt i Dag. Nogle af de klareste Omvendelser jeg har set under min Prædikegerning har været meget stille.

Resultatet var, først, Lydighed—Familje Lydighed—hun blev døbt. Andet, Tjeneste—hun betjente Herrens Tjenere. Saaledes aabenbarede hun, Gæstfrihed, Gæmildhed, Kærlighed, og Paaskønnelse. Tredje, Ydmyghed—Hun søgte sin Uværdighed: „Dersom I agte mig for at være Herren tro, da kommer ind i mit Hus og bliver der.” Disse tre Principer aabenbares i Livet af alle, som bliver virkelig ombendt.

Livet i og for Gud.

Om at forherlige Faderen.

Af Eva M. Brah.

„Fader saaledes eders Lys skinne for Menneskene, at de maa se eders gode Gerninger og ære eders Fader, som er i Himmelen.”

Hvor ædel er de Tanker som udtrykkes i denne Citat for Jesu vidunderlige Tale—Bjergtallen. Deres Dybde er ikke endnu blevet udgrundet, eller deres uudsømmelige Rigdomme opfattet i de to tusinde Aar siden de blev udtalt.

„Fader saaledes eders Lys skinne.” Den store Lærer, som kendte saa vel Menneskehedens Hjerte, forudsaa at der vilde være nogle, som vilde hindre deres Lys fra at skinne, maafe imedens de forsøgte at faa dem til at brænde. Man behøver ikke at tvinge et Lys til at skinne; ved simpelthen at holde Beholderen fuld af Olie, og Lampen i Orden, vil det skinne. Ved at holde Hjertet fyldt med Guds Naade, og leve et Liv som stemmer overens med

Guds Ord, vil Lyset, som er derinde skinne ud til denne mørke Verden.

„Fader saaledes eders Lys skinne.” Hvor mange Mennesker er der ikke som forsømmer deres egne Lys og holder paa at haffe og plukke i andres Lys, idet de forsøger at faa dem til at skinne. Dersom de bare vilde lade deres eget Lys straae ud med uhindret Skønhed, vilde de modløse omkring dem, se de funkende Straaler, og vilde derved blive paavirket til at lade deres egne Lys skinne.

„Fader saaledes eders Lys skinne.” Mange Mennesker, i Stedet for at lade Jesus Kristus. Verdens Lys skinne ud fra dem, forsøger at lade deres egne Retfærdighed skinne—de tragter „efter at opstille deres egen Retfærdighed”—og saaledes foraarsager at det Lys, der er i dem, bliver Mørke.

„Fader saaledes eders Lys skinne!” Af disse Ord kan man slutte, at man kan lade det skinne paa en Maade, som vilde bringe Fre til os selv—vilde lede andres Opmærksomhed hen paa vor egne gode Gerninger, saa at de

vilde rose os for dem. Guds Godhed kan ikke ses gennem os uden, at vi holder os selv ude af Syne.

„Fader saaledes eders Lys skinne!“ Hvor mange er der ikke, som, efter de har modtaget dette herlige Livets Lys i deres egne Sjæle, holder af at slaa dem til ro og pleje det i deres egne selvvisse Liv, i Stedet for at lade det skinne ud i den mørke Verden omkring dem. Tilsyneladende glemmer de hvorledes nogle selvforagtende Sjæle gjorde meget for at Lyset kunde komme til at skinne paa deres af Synd formørkede Sjæle, og ogsaa hvormeget Frelseren ofrede for at kunne bringe dette herlige Livets Lys ind i denne mørke Verden for deres Skyld. O, at Guds Børn bedre kunde fatte Meningen af de levende Ord, som faldt fra Frelserens Læber!

„At de maa se eders gode Gerninger og ære eders Fader, som er i Himmelen.“ Gode Gerninger

maa gøres, ikke i et Hjørne, ikke i mørket, hvor ingen kan faa Hjælp fra dem; men de bør gøres, saa at naar Menneffene ser dem, de vil forherlige Gud som er Ophavsmanden til alle gode Gerninger. Ja, de vil endog gaa saa vidt at de vil forfølge dig for dine gode Gerninger, saasom at sætte din Tillid til Gud naar Sygdom indtræffer i din Familie,—og ogsaa for andre gode Gerninger, men naar de ser Guds mægtig helbredende Kraft, vil de blive tvungen til at forherlige den himmelske Fader, endstønt de vil maaske ikke lade dig vide det.

Hvor det ligner Jesus ikke at tage Vre til sig selv, men at give det til Faderen! I hele hans Liv forsøgte han aldrig at tage Vre til sig selv, men altid i ethvert Ord og enhver Handling forsøgte han at forherlige Faderen. Lad os, hans Efterfølgere, gøre ligesaa.

Bibelske belærende Emner.

Læren om Gud.

Af F. G. Smith.

(Fortf. fra forrige Nr.)

Faderen.

Ordet „Fader,“ naar det hentyder til Guddommen bruges i Bibelen med en dobbelt Betydning. Først, det anvendes paa Gud uden nogen personlig Udmærkelse. „Lovet være du, Herre, Israels vor Faders Gud, fra Ewighed og til Ewighed.“ (Krøn. 29:10). „Du er min Fader, min Gud og min Frelses Klippe“ (Ps. 89:27). Se ogsaa 2 Krøn. 6:18; Joh. 4:21, 23, 24 o.s.v. Andet, der anvendes paa Gud i Modfættning til Kristus, som er saaledes udmærket som Søn i hans Hverv som Frelser. „Alle Ting er mig overgivet af min Fader; og ingen kender Sønnen uden Faderen“ (Matt. 11:27. Jesus svarede dem: „Min Fader arbejder indtil nu; ogsaa jeg arbejder“ (Joh. 5:17). Se ogsaa Ap. G. 2:33; Rom. 15:6; Gal. 1:1—4; og utallige andre Skriftsteder.

Sønnen.

De Skriftsteder vi har allerede givet viser at Kristus er en adskilt Person fra Faderen. De følgende Fakta bevise ved Skriften, at han

er guddommelig, lige med Faderen selv:

1. **Guddommelig Navn gives ham ligesom Faderen.**

Men om Sønnen: „Din Trone, o Gud! staar i at Ewighed, og Rættens Kongestav er dit Riges Kongestav“ (Jeb. 1:8). „Thi et Barn er os født, en Søn er os givet og Fyrstedømmet skal være paa hans Skulder og hans Navn kaldes Under, Raadgiver, vældig Gud, Ewigheds Fader, Fredsfyrste“ (Ef. 9:96). „Se, Jomfruen skal blive frugtbar og føde en Søn, og man skal kalde hans Navn Immanuel,“ hvilket er udlagt: Gud med os“ (Matt. 1:23). „I Begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud.“ „Da Ordet blev Kød og tog Bolig iblandt os“ (Joh. 1:1). „Guds Menighed, som han erhvervede sig med sit eget Blod“ (Ap. G. 20:28). Se ogsaa Joh. 20:28; Rom. 9:5; Fil. 2:6; Kol. 2:9; Tit. 1:3; 1 Joh. 5:20; Ab. 17:1, o.s.v.

2. **Guddommelige Egenskaber tilskrives ham.**

1. **Forudtilværelse, eller Ewighed.** „Førend Abraham blev til, har jeg været“ (Joh. 8:58). „Det andet Menneffe er fra Himmelen“ (1 Kor. 15:47). „Det, som var fra Begyndelsen“ (1 Joh. 1:1). „Han, som da han var i Guds Stikfæls ikke holdt det for et Rov at være Gud sig,

men forringede sig selv, idet han tog en Tjeners Skikkelse paa og blev Menneſker lig" (Jil. 2: 6, 7). „Og Faderen! herliggør du mig nu hos dig selv med den Hellighed, som jeg havde hos dig, før Verden var" (Joh. 17: 5). „Og han er forud for alle Ting, og alle Ting beſtaar ved ham" (Kol. 1: 17). „Og nu, Bethlehem Efrata, hiden til at være iblandt Judas Dufinder! af dig ſkal udgaa mig een til at være Herſker over Iſrael, og hans Udgange er fra fordum, fra Evigheds Dage" (Mika 5: 1). Intet kan være mere tydelig end at Barnet fra Bethlehem var til før, endog fra Evigheds Dage—beſtod med Gud selv. Saaledes ogſaa i Mabenbaringen repræsenteres han med den ſymboliſke Titel, ſom betyder Evighed, „Alfa og Omega." „Seg, Jeſus, har ſendt min Engel til at vidne for eder diſſe Ting. „Seg er Alfa og Omega, den første og den ſidſte, Begyndelſen og Enden" (Ab. 22: 16, 13). Den Udtalelſe, at Jeſus er Guds Søn betyder derfor ikke, at han havde ſin Oprindelſe i Faderen fra Begyndelſen, men ſkal kun forſtaaes med Henſyn til hans vidunderlig Jomfru Fødelſe, og ſaaledes betegner Guds Slægtſkab til ham i hans Gerning, ſom Verdens Forløſer.

2. Almagt. „Jhriftendømmet ſkal være paa hans Skuldre" (Ef. 9: 6). „Og Jeſus traadte frem, talte til dem og ſagde: „mig er givet at Magt i Himmelen og paa Jorden" (Joh. 11: 25). „Efter den Kraft, ved hvilken han ogſaa kan underlægge ſig alle Ting" (Jil. 3: 21). Han „er Sovedet for al Magt og Myndighed" (Kol. 2: 10). Se ogſaa Joh. 10: 17, 18; Heb. 1: 3; 2 Tim. 1: 10, o. ſ. v.

3. Alfeſtedsnærværelſe. „Thi hvor to eller tre er forſamlede om mit Navn, der er jeg midt iblandt dem" (Matt. 18: 20). „Og ſe, jeg er med eder alle Dage indtil Verdens Ende" (Matt. 28: 20).

4. Alvidenhed. „Fordi han kendte alle, og fordi han ikke havde nødig at nogen ſkulde vidne om Menneſket; thi han vidſte ſelv hvad der var i Menneſket" (Joh. 2: 24, 25). Herre! du kender alle Ting" (Joh. 21: 17). „Du Herre! ſom kender alles Hjærter" (Ap. G. 1: 24). „Og hvad alle Viſdommens og Kundſkabens Skatter findes ſkulte" (Kol. 2: 3). Matt. 11: 27; Ab. 2: 23.

Hellighed, Sandhed, Retfærdighed, Godhed, Trofaſthed o. ſ. v., er ogſaa Kriſti Egenſkaber.

3. Guddommelige Gerninger tilſkrives ham.

1. Skabelſe. „Gud. . . . har. . . . ved Slutningen af diſſe Dage talt til os ved ſin Søn. . . . ved hvem han ogſaa har ſkabt Verden" (Heb. 1: 1, 2). „Og: „Du Herre! har i Begyndelſen grundfæſtet Jorden, og Himlene er dine Hænders Gerninger" (Berz 10). „Alle Ting er blevet til ved det, og uden det blev end ikke een Ting til af det, ſom er" (Joh. 1: 3). „Thi i ham blev alle Ting ſkabt i Himlene og paa Jorden, de ſynlige og de uſynlige. . . . Alle Ting er ſkabt ved ham og til ham" (Kol. 1: 16).

2. Forløſning. „Og hvem vi har Forløſning ved hans Blod, Syndernes Forladelſe" (Ef. 1: 7). Han gif „med ſit eget Blod een Gang for alle ind i Helligdommen og vandt en evig Forløſning" (Heb. 9: 12).

4. Han er fremfor alle — over alle Ting.

„Han er alles Herre" (Ap. G. 10: 36). „At han ſkal herſke baade over Levende og døde" (Rom. 14: 9). „Derfor har ogſaa Gud ophøjet ham og ſkænket ham det Navn, ſom er over alle Navne" (Jil. 2: 9). „Og han er Regemets Sovet, nemlig Menighedens. . . . for at han ſkulde blive den høyerſte i alle Ting" (Kol. 1: 8). „Han, ſom er faren til Himmelen og er ved Guds højre Haand, efter at Engle og Myndigheder og Kræfter er ham underlagte" (1 Pet. 3: 22).

5. Han er en paſſende Genſtand for vor Tilbedelſe og Hengivenhed.

Medens Skriften taler imod Afgudsdyrkelſe og paalægger Tilbedelſen af den ene ſande og levende Gud, holder den frem Kriſtus ſom en paſſende Genſtand for Tilbedelſe. „Og alle Guds Engle ſkulle tilbede ham" (Heb. 1: 6). „For at alle ſkulle ære Sønnen, ligesom de ærer Faderen" (Joh. 5: 23). Troende „der paa ethvert Sted paakalder vor Herres Jeſu Kriſti, deres og vor Herres Navn" (1 Kor. 1: 2). „For at i Jeſu Navn hvert Anæ ſkal bøje ſig" (Jil. 2: 10). Se ogſaa Ab. 5: 13; 2 Tim. 4: 18; og andetſteds.

Helligaanden.

Helligaanden er ogſaa guddommelig og er tridelig adſkilt fra Faderen og Sønnen. Han kaldes „Guds Mand" (Rom. 8: 9), paa Grund af hans Fremgaaen fra Gud; (Joh. 15: 26) ogſaa „Kriſti Mand" (Rom. 8: 9), fordi han

blev sendt for at gøre Kristi Gerning.

1. Hans Guddommelighed.

Dette bevises af mange Skriftsteder. „Thi I er ikke de, som tale; men det er eders Faders Aand, som taler i eder“ (Matt. 10: 20). Sammenligne Ez. 36: 27 med Ap. G. 2: 17, 18. „Rettelig har den Helligaand talt ved Profeten Esajas til eders Fædre og sagt“ (Ap. G. 28: 25). „Thi saa mange som drives af Guds Aand de er Guds Børn“ (Rom. 8: 14). „Vide I ikke, at I er Guds Tempel, og Guds Aand bor i eder?“ (1 Kor. 3: 16). Ef. 1: 13; og andetsteds.

2. Hans Personlighed.

Helligaandens Personlighed bevises af de følgende Fakta:

1. Han omtales sammen med to andre Personer—Fader og Søn—lige som deres Ligemand. „Thi Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn“ (Matt. 28: 19).

2. Det personlige Pronomen „han“ bruges, naar han omtales. „Men naar han, Sandhedens Aand, kommer, skal han vejlede eder til hele Sandheden; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvad som helst han hører, skal han tale, og de kommende Ting skal han forkynde eder“ (Joh. 16: 13).

3. Personlige Gerninger tilskrives ham. „Han skal lære eder alle Ting“ (Joh. 14: 26). „Men naar Talsmanden kommer..... da skal han vidne om mig“ (Joh. 15: 26). „Han skal vejlede eder til hele Sandheden“ (Joh. 16: 13). Helligaanden „sagde“ (Ap. G. 13: 2). „Da de nu saaledes var udsendt af den Helligaand“ (R. 4).

4. Særlige Egenskaber tilskrives ham. I. Efs: Kundskab, 1 Kor. 2: 11; Vilje, 1 Kor. 12: 11; Magt, Rom. 15 13.

3. Hans Gerninger.

1. I Skabelsen. „I Begyndelsen skabte Gudog, Guds Aand svævede over Vandene“ (1 Mos. 1: 1, 2). Se ogsaa Job 33: 4; 26: 13; Ps. 104: 30.

2. I Forløsningen. „Frelse ved Aandens Helligelse“ (2 Thesf. 2: 13). Gud „gav dem Vidnesbyrd ved at give dem den Helligaand ligesaa vel som os“ (Ap. G. 15: 8). „Frelste han os..... efter sin Barmhertighed, ved Igenfødelsens Bad og Fernhelsen i den Helligaand“ (Tit. 3: 5). Se ogsaa 1 Joh. 3: 24; Rom. 8: 9; 14, 16, o. f. v.

Faderen, Sønnen, og den Helligaand sættes i samme Klasse, som guddommelig, adskilte fra andre Væsener. „Til Faderens, og Sønnens og den Helligaands Navn“ (Matt. 28: 19). „Den Herres Jesu Kristi Navn og Guds Kærlighed og den Helligaands Samfund være med eder alle“ (2 Kor. 13: 13). Ogsaa Judas 20: 21; 1 Pet. 1: 2; Rom. 8: 14—17.

Guds Gerninger.

1. Skabelsen. Engle „Lover Herren, I hans Engle! I vældige i Magt, som udrette hans Ord, idet I høre paa hans Ords Røst!“ (Ps. 103: 20). „Hvo var du, der jeg grundfæstede Jorden? forkynd det, hvis du har Indsigt? der Morgenstjernen sang til Hobe, og alle Guds Børn raabte af Glæde“ (Job. 38: 4, 7). „Sin Krafts Engle“ (2 Thesf. 1: 7).

2. Verdensaltet. „I Begyndelsen skabte Gud Himmelen og Jorden“ (1 Mos. 1: 1).

3. Menneftet. „Og Gud skabte Menneftet i sit Billede“ (1 Mos. 1: 27).

Forsynet. Idet Gud skabte alle Ting, velsker han nu over og bevarer alle Ting i sin udstrakte Univers ifølge sin egen Vilje. Hans intelligente Skabninger er underkastet en moralsk Styrrelse tilskiftet af Forsynet.

Hjem og Helbred.

At opdrage Børn for Fremtiden.

Af J. E. Wilson.

Enhver Tidsalder har i sin Tid været mødet, saaledes at ligesom de unge Folk i Dag tror, at deres Forældre er lidt gammeldags, saaledes ogsaa disse Forældre, da de var unge, troede at deres Forældre var. Der er en Til-

højelighed til at vil trække sig bort fra alt, som bærer Mærket af Alderdom. Dette er i Særdeleshed sandt angaaende Nutidens Fremskridten; og endskønt vi er glade over alle de Forbedringer og Bequemmeligheder af den nyere Tid, dog er ikke alt nyt, en Forbedring over hvad der var før. Denne Tilbøjelighed til at

omgøre alt i nyere Smag ses tydeligt i vore Folkeskoler og i Opdragelsen af Børn.

Vi gaar ofte fra en Yderlighed til en anden. Salvtreds Aar siden kunde den Lære, som ikke var Mester i at tildele legemlig Straf næsten ikke haabe at være heldig i at faa Plads som Lærer. I Dag kan en Lærer næsten ikke finde Plads i en nutids Skole, om ikke han kan styre Børnene uden at tugte dem. Salvtreds Aar siden var Forældre meget strenge og straffede haardt den Dreng som havde en stærk Vilje. I mange Hjem i Dag tillades Børnene at faa deres egen Vilje i alt. I Virkeligheden er det ofte, at Forældre giver efter for enhver Lume og ethvert Puske af Børnene. Saaledes kommer Børnene til at styre Hjemmet.

Et Barn, som overlades til sig selv vil vokse op til at blive selvist, egenraadig, uærbødig, medens den, som bliver tvungen til at adlyde blindt, vil aldrig være i Stand til at møde Livets Problemer paa en forstandig Maade; han vil være mere eller mindre afhængig af andre. Glad Lydighed maa man vente fra Barnet; men der er Forskel mellem Lydighed paa Grund af Frygt, og glad Lydighed. Endskønt en stærk Mand kan tvinge en lille Dreng til at adlyde ham, dog frembringer ikke dette glad Lydighed. Naar Drengen bliver lidt ældre vil han maasse sætte sig imod.

Vi ønsker ikke at knække Barnets Vilje saa, at han bliver som en Maskine; dog er det tænkeligt, at det bliver nødvendigt til visse Tider at spore ham til Lydighed ved en eller anden Form af legemlig Straf. I Virkeligheden er det første et Barn bør lære, at der er en Straf knyttet til enhver Lov, og at bryde Loven bringer altid ubehagelig Følger. Kristne Forældre ønsker heller, at deres Børn skal have Held i at tjene Gud end, at han har Held med sig fra et verdsligt Standpunkt, men det Barn, som ikke lærer at adlyde med et glad Sind, vil ikke have Held med sig i nogle af Delene.

Glad Lydighed er en absolut Nødvendighed for at tjene Gud velbehageligt, og den Dreng og Pige, som vokser op uden at lære denne Lektie, vil finde det meget haardt at overgive alt til Guds Vilje; heller ikke kender saadanne Mennesker til, hvorledes at respektere deres Medmennesker eller at anerkende den rette Autoritet. Resultatet er, at der findes ingen Plads

for ham i Verdens Arbejde. Salomo siger: „En Dreng, som overlades til sig selv, bestæmmer sin Moder.“ Ingen kan beregne, hvor mange Gange dette Skriftsted er blevet opfyldt. Mange Mødre græder i Dag over en egenindig Søn eller Datter. Derfor Forældrene havde været mere forsigtig i at kræve Lydighed i det forbigangne, vilde de maasse nu nyde den Respekt og Opmuntring, som ventes af Børn, som har lært at adlyde gladeligen.

Hvilken Fornøjelse det er for Forældre, naar de ser, at deres Sønner og Døtre har Held med sig i at tjene Gud, saa vel som at fylde en nyttig Plads her i Verden! Men et Barn, som overlades til sig selv kommer mere sandsynlig til at folde en Plads i Forbedringskolen eller Fængslet. Det er derfor forstandigt for Forældrene at vente Lydighed og gør det klart for Børner, hvorfor de vil have det saa. Der er, dog, visse Ting, som ikke kan gøres klart for et Barn, og han maa lære at være underdanig omend **han ikke altid kan forstaa**. Gud venter, at vi skal underkaste os hans Vilje, naar vi ikke altid kan forstaa, men det kan vi gøre med Glæde, naar vi ved, at han vil kun kræve af os, hvad der er for vort Bedste. Saaledes er det ogsaa med Barnets Guldning overfor Forældrene.

En af Verdens største Behov i Dag er Mænd og Kvinder, som vil tænke—Mennesker, som kan nøje overveje en Sag med Hensyn til hvorledes Udfaldet vil blive. For ofte kaster Mennesker dem selv ind i Ting uden at overveje, hvad Resultaterne vil blive. Sammenlign Lærebøgerne i Skolerne i Dag med dem, som blev brugt for tredive Aar siden, og du vil med det samme opdage en Tilbøjelighed til at vige fra det som kræver megen Sindsanstrængelse. Spørg Bibliotekaren hvad Klasse Bøger bliver læst, og du vil opdage som en Regel er det Moralslæsnings. Sammenlign de literære Værker af i Dag med dem af andre Tidsaldere, og du vil finde, at der er mindre af sand Værdi i den moderne Literatur. Det er ikke nok for os at gøre en vis Ting kun fordi de fleste andre Mennesker gør det. Det er ikke nok for en Dreng at tro, at en Ting er ret kun fordi du siger det er ret. Det er godt for et Barn at have Tillid til sine Forældre, ikke des mindre maa Ungdommen lære at nøje overveje Ting

og drage sine egne Slutninger. Der burde være en Tilhøjelighed til at ville undersøge selv, og naar han har opdaget Sandheden saa at handle i Overensstemmelse dermed. Dersom den moderne Maade at opdrage Børn paa, frembringer ikke tænkende Mænd og Kvinder, saa maa vi vende tilbage til de Metoder, som vil frembringe tænkende Mennesker, ellers opdage ny Metoder, som vil.

Igen skulde Forældre holde i Tanker, at for at have Held i det kristne Liv, maa een være udstyrt med Hjertets Forsæt og moralsk Kraft nok til at udføre sine Overbevisninger. Naar Børn er i Stand til at skelne mellem Ret og Uret burde de føle Nødvendigheden af at vælge det Rette. De finder det lettere at følge med Strømmen, og det vil være haardt at blive kaldt for Mors Dreng; men dersom de ikke lærer at staa imod det Onde i denne Alder hvornaar vil de lære? Bispefælden her er Forældrenes bedste Anledning til at hjælpe dem.

En af de mest beundringsværdige Karaktertræk i en velopdragen Person er deres Respekt for andre. Vor Agtelse for andre beviser tydelig for Verden, hvorledes vi er blevet opdraget hjemme. Ikke i noget Tilfælde skulde Barnet tillades at behandle Forældrene uden Agtelse. At svare igen til Forældrene paa en uhyøflig Maade er et af de værste Karaktertræk et Barn kan have. Dersom dette tillades at fortsætte indtil de vokser op til Mænd og Kvinder, vil de kun have liden Agtelse for Loven eller for Gud eller Mennesker.

Naturligvis vil det tage megen Tid og Arbejde at bringe ud det bedste i Barnet, men Fremtidens Resultater vil være rig Belønning for al den Tid og Styrke, som er blevet ofret.

„Hvor længe vil det tage at fuldende et akademisk Kursus?“ spurgte Studenten. Skolens Forstander svarede med Estertanke: „Det beror paa hvad du ønsker at gøre dig selv til. Herren frembringer et Græskaar paa seks Maanedes, men naar han ønsker at frembringe et Egetræ tager det ham et hundrede Aar at fuldføre det.“ Ligeledes burde vi tænke mere paa og tage mere Hensyn til Barnet end paa den Tid og Arbejde, som ofres for dets Opdragelse. Vi skulde altid holde i Tanker, hvad den fuldkomne Resultat skal være.

Befignelser i Døden.

Af Jens P. N. Jøst.

Døden er en Gru for de fleste Mennesker, og de ønsker helst at undgaa Tankerne om Livets sidste Timer. Grunden dertil er for største Delen, at deres Liv fordømmer dem, og de skønner, at de er ikke i en Tilstand, hvor de vilde ønske at møde Gud; for det andet, at de ikke indser hvormeget Døden mener til Menneskene.

I 1 Mos. 3: 22, 23 læser vi: „Og Gud Herren sagde: se, Adam er bleven som en af os til at kende godt og ondt; men nu, paa det han ikke skal udtrække sin Haand og tage og spise af Livets Træ og æde og leve evindeligen: da forviste Gud Herren ham af Edens Have til at dyrke Jorden, som han var taget af.“ Ved at læse dette Skriftsted fløgtigt, ser vi kun Guds Røffelse og Straf for deres Udydighed. Men ved at skue ind i Skriftstedets Dybder, ser vi Guds Omfarg bevist for dem, og vi skønner mere Guds Kærlighed til Menneskene, og hans alvise Dom. Herren saa, nemlig, at hvis Mennesket i sin syndige Tilstand fremdeles vedblev at leve i Edens Have og havde Adgang til Livets Træ, vilde de komme til at leve evindeligt i denne Tilstand, besat med Synd og Uretfærdighed. Idet Mennesket blev uddrevet af Edens Have og blev derved nægtet Adgang til Livets Træ, kom han under Dødens Herredømme. Men dog Døden er en Fjende til det naturlige Menneske, bliver den til en Befignelse i det den bringer Forløsning fra dette Livs Trængsler, og bliver for de retfærdige en Adgang til et uafbrudt og evigt Liv.

Lad os derfor saa mange som er frelst og helliget i Jesu Blod, se fremad paa Dødens Time, som en herlig Stund, naar vi skal skifte, og iføres Brude dragten ved Indgangen til Bryllupsalen, færdigt til at møde vor Sjæls længe ventede Brudgom. Ikke for en liden Tid at glæde os sammen med ham, men en Bryllupsfest, som skal vare i al Evighed.

Bered dig at møde din Gud, og Dødens gysende Tanker vil blive forvandlet til Sejr og Frydefang, og Livet hernede vil blive befignet at leve i et levende-Haab om en endnu mere Fremtid.

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1. 00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1. 25
Six Months......65

Subscriptioners indsendt fra Skandinavien:

Aarlig.....Kr. 4.00
Halvaarlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet maa indsendes i Postanvisning, Expressanvisning eller Bankveksel; Frimærker modtages for mindre Beløb. Vi er ikke ansvarlig for Kurant sendt i almindelige Breve.

Rettinger for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevfort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den forrige Adresse faa vel som den nye angives.

All Correspondance maa adresseres til

Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Subskribenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til Nels Renbeck, Pandrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Der er nu kun tre Uger til Lejrmødet begynder her i St. Paul Park.

Vi venter et godt Møde, lad ikke dette Tilfælde at samles til dette aarlige Møde, gaa dig forbi uden at benytte dig af samme.

Vi har hørt fra flere, som har udtalt deres Bestemmelse om at komme til Mødet. En gammel Mand sagde: „Seg vil komme til Mødet og blive frelst, døbt og helbredet.“ En anden Mand sagde: „Seg vil komme til Mødet og gaa frem til Bodsbenken hver Aften indtil jeg bliver frelst.“ En ung Kristen Mand, som er død, har sagt, at han venter at komme til Mødet for at søge Hjælp fra Gud.

Kære Trossøffende lad os alvorligt bede Gud, at hans Kraft maa aabnebales i disse Møder, faa at disse og mange andre, som kommer hid for at erholde Hjælp, enten til Sjæl eller Le-

geme, ikke maa blive skuffet i deres Forhaabninger.

Derjom du er frelst og har Anledning til at komme til Mødet, glem da ikke, at det er ikke alene dit Privilegium, men ogsaa din Pligt at komme. Gennem at overvære Mødet, kommer du ikke blot til at erholde Betsignelser for din egen Sjæl, men ogsaa at blive bedre i Stand til at være til Betsignelse for andre. Desforuden kommer din Nærberørelse til at være til Opmuntring for andre som kommer hid, og dine Bønner, forenede med andre Guds Børns Bønner, vil gøre sit for at bringe Hjælp til de trængende.

Onsdag den 9de Maj fyldte Mor Kristine Finstad her paa Alderdoms Hjemmet 90 Aar. Mor Finstad er endnu rask og rørig og aandsfrisk. Hun kan gaa omkring og komme til Bordet for hendes Maaltider hver Dag. For nogle Uger siden skrev hun et Brev, som kunde nemt læses. Hun glæder sig i Herren hver Dag, og det er en Inspiration for os alle at høre hende vidne paa Møderne her paa Hjemmet. Herren har i Sandhed opfyldt dette Løfte paa hende: „Ja, indtil eders Alderdom skal jeg være den samme og bære eder indtil eders graa Haar; jeg har gjort det og skal fremdeles gøre det.“ Bort Ønske for hende er, at de Dage hun endnu har igen, maa være rolige og fyldt med Guds Fred, og at naar hun lukker sine Øjne for sidste Gang her paa Jorden, hun da maa aabne dem i Guds Paradis.

Fra vore Læsere.

Indlagt vil I finde \$3.00. Brug disse Penge i Herrens Arbejde, hvor de trænges mest.

(Intet Navn).

—Wis.

Seg beder dem om at vedblive at sende Evangeli Basun. Jeg har ikke Penge nu, men naar jeg faar dem vil jeg sende dem. For det bliver mig en Sorg at miste Bladet, thi det har gjort mig godt. Det har hjulpet mig at komme nærmere Jesus.

—Calif.

Jeg takker for det gode Blad, Basunen. Det er som en Prædikanter i mit Hus. Jeg vil beholde det saa længe jeg kan læse det.

—Minn.

Jeg vil sende ind min Betaling for Basunen. Da jeg liker den, og vil nødig undvære den.

—Canada.

En af de engelske Brødre som har betalt for flere Eksemplarer af Basunen, som han uddeler iblandt de dansk-norske Folk i Wien, skriver: „Det bedrøver mig, at jeg ikke kan læse Bladet, da det er et pænt Blad og tager sig godt ud.“

—N. Dak.

Vidnesbyrd.

Havde ikke gaaet for tretten Aar.

Jeg var født i Maret 1867, og fra min tidligste Barndom var jeg plaget af et Hjerte-Onde. Senere fik jeg flere tilstødende Sygdomme indtil jeg blev en Invalid og kunde ikke staa eller gaa paa mine Fødder for næsten fjorten Aar. Jeg led meget fra Nerveslappelse og Lammelse. Jeg havde krybende Lammelse og kunde ikke gaa over Gulvet, uden at krybe paa mine Hænder og Knæ.

En, som ikke har gennemgaaet en saadan Prøve, kan ikke forstaa de Lidelser man maa udholde, naar man ingen Opmuntring faar fra Lægen. Vor Familjelæge som undersøgte mig, sagde min Tilstand var haabløs. Dr. W. G. McClerg fra Kokomo, Ind., som havde ogsaa været vor Læge for mange Aar, var meget venlig mod mig og gjorde hvad han kunde for mig. Han sagde ogsaa til mig, at menneskelig Hjælp var forgæves, og saa vidt som det angik kunde jeg aldrig vente at blive rask igen. Dr. Lamer Knapples de Forenede Staters Undersøgelses Læge sagde det samme. Disse Læger sagde det vilde være nødvendigt for mig at gennemgaa to eller tre vanskelige Operationer, som jeg ikke var stærk nok til at underkaste mig; derfor vilde de ikke foretage disse Operationer.

Efter at jeg havde læst de forskellige Løfter om Helbredelse i Bibelen saasom Jak. 5: 14, 15 og Mark. 16: 16—18 og andre, begyndte

jeg at fatte Mod, og jeg følte, at jeg engang vilde blive helbredet ved Guds Kraft, som Svar paa Bøn, endskønt det syntes som om jeg selv ikke kunde udøve Tro for min Helbredelse. Ved at læse nogle Bøger og Artikler skrevet af E. E. Byrum, lærte jeg, at han havde Helbredelses Gave. Jeg besvarede Brev med ham, og jeg blev overbevist om, at jeg kunde blive helbredet.

For nogle Maanedes fiden blev jeg meget angstelig for at møde Br. Byrum, saa at jeg kunde faa ham til at bede for mig. Jeg fik høre, at han var ikke hjemme just denne Gang, men saa snart som han kom hjem igen rejste jeg til Anderson. Jeg kom paa en Fredag og paa Søndag overbar jeg Møderne, som holdtes i Hjemmet, hvilke var til stor Opmuntring for mig.

Paa Mandag Eftermiddag, Marts 19de henved Al. 2, salvede Br. E. E. Byrum mig med Olie ifølge Jak. 5: 14, 15, efter hvilket han lagde sine Hænder paa mit Hoved ifølge Mark. 16: 18, og bad en kort Bøn. Umiddelbart følte jeg Guds Kraft gennemstrømme mit Legeme fra mit Hoved til mine Fødder. Da han forlod Bærelset for at bede for nogen anden, rejste jeg mig fra min Rullestol og stod paa mine Fødder, den første Gang for næsten fjorten Aar. Med fornvet Styrke og gudgiven Kraft begyndte jeg at gaa. I mindre end fem Minutter var jeg i stand til at gaa op og ned de lange Gange i Hjemmet der, ligesaa naturligt som jeg altid havde gaaet. For mig har Forandringen været vidunderlig, og jeg giver Gud Mæren derfor. Jeg haaber at andre Lidende Mennesker vil fatte Mod ved at høre om min Erfaring og forstaa, at Gud formaar at befri dem fra deres Sygdomme.

Mrs. Clara M. Stewart., Anderson Ind.

Møde

Grand Forks, N. Dak., Lejrmode, Juni 29—Juli 8. Vi indbyder i Særdeleshed alle Prædikanter, Diaconer, og Søndagsskolelærere i denne og tilgrænsende Stater at besøge dette Møde. Vi ventet et herligt Møde, og anmoder alle at forene dem med os i Bøn til Gud for det samme.

N. G. Ahrendt og C. G. Tubbs.

LEJRMÖDE

June 2-10

Ni mil nord fra Arlington og fire mil öst fra
Badger, S. Dak.

Inspireren-
de Sang.
God og
kraftig Præ-
diken.

med store
Gaver og vid-
strakt Erfar-
ing ventes.
Prædikanter

Billede af et typisk Lejrmøde.

Menigheden her kommer ikke til at spare Midler eller Arbejde for de Besögendes Bekvemmelighed; og vore hjerteligste Önsker og vor Bön til Gud er, at syndbetyngede Sjæle maa blive bedre bekendt med Den, som kan stille Storme, læge Saar, og bære Byrder; Han, som kan göre den bedrövede glad, den bundne fri, og den fattige rig,—Jesus, Fredsfyrsten. Guds Börns Opbyggelse i Troen og Kristi Samfund er vort Maal.

VOR TIDS VIGTIGSTE SPÖRGSMAAL OG EMNER VIL BLIVE BEHANDLET.

*DU ÖNSKER AT HÖRE; DERSOM DU KOMMER EEN GANG VIL
LÆNGSELEN EFTER AT KOMME IGEN FORÖGES.*

SKANDINAVISK MÖDE KL. 10 FM. BÖRNE- OG UNGDOMSMÖDE (ENGELSK) KL. 10
FM. PRÆDIKEN I DET ENGELSKE SPROG KL. 2 OG KL. 8 EM.

*Kom for Hjælp og Velsignelse. Kom for at hjælpe og være en Vel-
signelse til andre. Kom i Hu, at dette er en særskilt
Indbydelse til dig.*

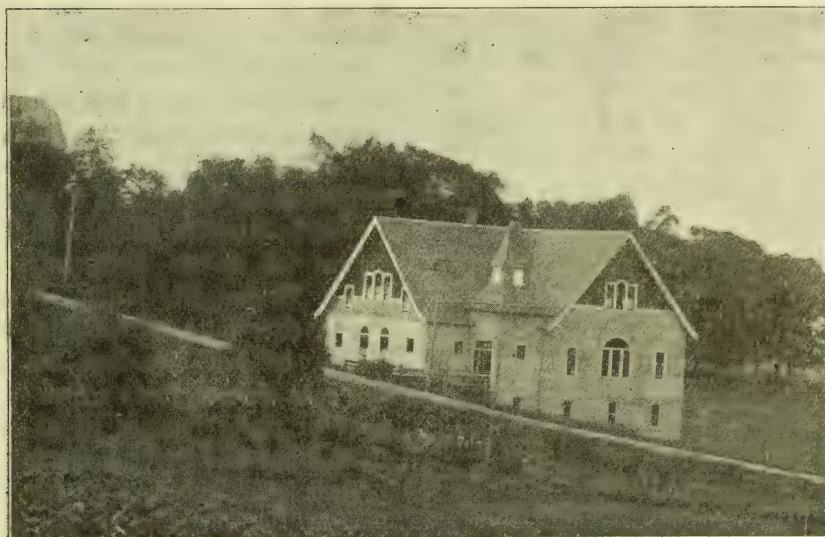
For nærmere Underretning skriv eller telefoner til:

O. T. Ring, Arlington, S. Dak. R. 1. Bx. 18. Phone, Badger 42L.

LEJRMÖDE

ST. PAUL PARK, MINN.

DEN 8de TIL DEN 17de JUNI.

Forsamlingshuset, hvor Mødet skal holdes.

¶ Denne er den almindelig e Forsamling af Guds Menighed for Minnesota, Wisconsin, den nordlige Del af Iowa, Nord og Syd Dakota. ¶ Lad alle Guds Børn gøre alt muligt for at overvære dette Møde. Begynd nu at gøre Forberedelse. ¶ Brødre, Tiden er kort! Kongens Ærinde haver Hast! Vigtige og store Problemmer ligger foran os! ¶ Nationerne kriges. Mørkets Magter raser. Lad os, som Fredsfyrsters Tjenere, mødes i hellig Sammenkaldelse. ¶ I gamle Dage mødtes Israels Børn aarligt. Det er ligesaa nødvendig nu. Det er godt for Kristne at mødes een Gang om Aaret i indbyrdes Fællesskab. Vi trænger til det. ¶ Bed at Herren maa velsigne Mødet—at Guds Aand maa udgydes i rigt Maal over Forsamlingen. Lad alle forenes i Bøn for dette Møde. ¶ S. O. Susag, A. G. Ahrendt, Morris C. Johnson, Edith Trask, er nogle af de Prædikanter som ventes. ¶ Möder paa skandinavisk og engelsk vil blive holdt daglig. Möder for Prædikanter vil ogsaa blive holdt. ¶ St. Paul Park ligger 9 Mil Syd for St. Paul paa Burlington Banen. ¶ Køb Billet til St. Paul. Tag Burlington Motor der afrejser fra Union Depot som følger: Sögnedagene, Kl. 8:00, 11:30 Fm.; Kl. 1:30, 4:55, 6:15 Em. (Kl. 11:20 Em. kun Lördag); Söndag, Kl. 1:00 og 6:15 Em. ¶ Logi vil blive sørget for, men for egen Bekvemmelighed bring Sengklæder. ¶ De, som ønsker at leje Telte, bör lade os vide det straks. ¶ Mad vil blive serveret i Spisesalen under Kapelet for følgende Priser: Voksne 20 cts. per Maaltid; Børn under 12 og over 6 Aar 10 cts.

Prædikanter og aandelige Arbejdedere frit. Fattige frit.

ALLE ER VELKOMMEN.

For nærmere Underretning skriv til:

EVANGELI BASUN PUB. CO. ST. PAUL PARK, MINNESOTA

Søndagskolen.

Lektie 10.

Juni 3, 1917.

Jesús forraades og fornægtes.

Joh. 18: 1—18.

Gjældentekst: Han var foragtet og ikke at regne iblandt Mænd. — Es. 53: 3.

1. Da Jesús havde sagt dette, gik han ud med sine Disciple over Kedrons Bæk, hvor der var en Have, i hvilken han gik med sine Disciple.

2. Men ogsaa Judas, som forraadte ham, kendte Stedet; thi Jesús samlede ofte der med sine Disciple.

3. Saa tager Judas Bagtasdelingen og Svende fra Øpperstepræsterne og Farisæerne og kommer derhen med Fakler og Lamper og Baaben.

4. Da nu Jesús vidste alt, hvad der skulde komme over ham, gik han frem og sagde til dem; „Hvem lede I efter?“

5. De svarede ham: „Jesús af Nazareth.“ Jesús siger til dem: „Det er mig.“ Men ogsaa Judas, som forraadte ham, stod hos dem.

6. Som han da sagde til dem: „Det er mig,“ beg de tilbage og faldt til Jorden.

7. Han spurgte dem nu atter: „Hvem lede I efter?“ Men de sagde: „Jesús af Nazaret.“

8. Jesús svarede: „Seg har sagt eder, at det er mig; dersom I da lede efter mig, saa lader disse gaa!“

9. for at det Ord skulde opfyldes, som han havde sagt: „Seg mistede ingen af dem, som du har givet mig.“

10. Simon Peter, som havde et Sværd, drog det nu og slog Øpperstepræstens Tjener og afhuggede hans Øre. Men Tjeneren hed Malkus.

11. Da sagde Jesús til Peter: „Stik dit Sværd i Skeden! Skal jeg ikke drikke den Kalk, som min Fader har givet mig?“

15. Men Simon og en anden Discipel fulgte Jesús, og den Discipel var kendt med Øpperstepræsten, og han gik ind med Jesús i Øpperstepræstens Gaard.

16. Men Peter stod udenfor ved Døren. Saa gik den anden Discipel, som var kendt med Øpperstepræsten, ud og sagde det til Dørvogterflokken og førte Peter ind.

17. Pigen, som var Dørvogterske, siger da

til Peter: „Er ogsaa du af dette Menneskes Disciple?“ Han siger „Nej, jeg er ikke.“

Titlen paa vor Lektie gør os opmærksom paa tre Personer—Jesús forraadt af Judas og fornægtet af Peter.

Først ser vi Jesús. Med de elleve Disciple gaar han til Gethsemane, ikke for at undgaa Menneskers Brede, men for at faa Styrke til at lide den Voldsomhed, som vilde blive ham paanødt før han naaede Korset. Han beder—„ikke min Vilje, men din.“ Hans Vilje gik helt op i Guds Vilje; han overgiver sig som et Offer for Synd, at lide, endstønt uskyldig, for Menneskenes Skyld. Hvad aarsagede hans voldsom Kamp indtil hans Svæd var som Blods. diaaber? Profeten Esajas fortæller os: „Men Herren lod al vor Misgerning komme over ham.“ Vi kan ikke forstaa Lyngden af denne Byrde, eller fatte hvilken Sjæleval den frembragte, da den blev lagt paa den uskyldige. Vor egen Synder, synes næsten at ville knuse os, naar vi rigtig kommer til at realisere dem—Kristus har hele Verdens Synder.

Næst ser vi Judas. Han kom ogsaa til Gethsemane, thi han vidste at her kom Jesús ofte. Han kommer nu med et andet Selvfab, og bringer Ansigt til Ansigt de to mest modstridende Elementer—Synd og Retfærdighed. Han møder hans Mester og bøjer sig til saa foragtelig en Handling som at forraade Menneskesønnen med et Kys.

Til sidst ser vi Peter. Han vaagner af Sovne og iler fremad for at beskytte sin Herre. Han vilde gaa i Døden for ham, havde han sagt nogle Timer forud. Nu vil han bevise at hans Ord var ikke kun tomme Ord. Men paa Jesu Frettesættelse: „Stik dit Sværd i Skeden!“ blev Peter forbløffet. Hvad mere kunde han gøre? I sin Forbildelse sniger han sig bort i Nattens Mørke.

Svarede Kristus forraades i Dag.— De, som smager Guds Naade, som de erholder gennem Jesu Blod, og saa, naar Forsølgelser kommer, trækker sig tilbage fra den trange Vej, er ikke mindre end Forrædere mod Kristus. Ved deres Utrofskab vidner de for Verden, at Kristus har skuffet dem, at han ikke er hvad de havde ventet han skulde være. De stiller ham til Spot, saa som Judas gjorde, fordi det kommer fra dem, som han har valgt til hans Disciple.

Hvorledes Kristus fornægtes i Dag.— Ved at vægre sig ved at staa for ham og hans Sænehed; ved at handle som om han ikke eksisterede, som hans Lov ikke havde nogen Myndighed over os; ved at forhaane hans trofaste Efterfølgere, og ved at spotte hans Prædikanter; ved bespottelig Tale, ved at ringeagte Religion; ved et Liv af fejg Frygt, af selvist Magelighed, eller af forhærdet Verdslighed, fornægtes Jesus i Dag. „Derfor vi fornægter ham vil ogsaa han fornægte os.“

Peters og Judas's Anger.— Ved at læse videre ser vi, at baade Peter og Judas angrede hvad de havde gjort. Peter, da han kom Jesu Ord i Hu efter han havde fornægtet ham tre Gange, gik ud og græd bitterlig. Jesu Ord og Jesu Blik bragte Anger til Peter. Og Peters

Ombvendelse var saa gennemgaaende, at han tjente Jesus trofast derefter.

Judas „fortrød det,“ men det var den Anger som virker Døden. Den Mand, som angret paa Grund af Følgerne angret ikke fra Hjertet. Skurken angret, naar han ser Galgen, men dette er ikke i Virkeligheden Anger. **Spørgsmaal:** 1. Hvorfor gik Jesus ud til Gethsemane for at bede? 2. Hvorfor formanede han sine Disciple at bede ogsaa? 3. Hvem vidste, at Jesus gik ofte derhen? 4. Hvorfor var det umuligt for Soldaterne at tage Jesus i Fængslingen? 5. Giv Peters Motiv for at hugge af Tjenerens Øre? 6. Hvorfor forlod Disciplene ham og flyede? 7. Hvem fulgte Jesus til Øpperstepræstens Gaard? 8. Forklar Forskellen mellem Peters og Judas's Forsyndelse.

De Unges Afdeling.

Taalmodighed.

Af Hazel G. Neal.

Nogle har sagt: „En Dns Taalmodighed er Værd en Tønde Pirrelighed.“ Folk har været stor Hastværk nu til Dags. Derfor noget ikke gøre dem tilpas, og deres Ansættelse bliver ikke tilfredsstillende med det samme, saa bliver de utaalmodige. Utaalmodighed ødelægger baade Sjæl og Legeme. Det, som vil forsikre os den største Behagelighed og Sindro her i Livet er Taalmodighed. Man maa være rolig under Prøvelser for at saa det mest ud af dem.

For de fleste Mennesker er det ikke naturligt at være rolig og fattet, naar de bærer tunge Byrder. Taalmodighed er en Dyd, som maa øves.

Ungdommen er den Tid i hvilken vi burde lære at udøve Taalmodighed. Lær at vente, og at være rolig og fattet medens du venter. Et Menneske, som kan vente, er Herre over Stillingen. Vore største Mænd og Kvinder har været Mænd og Kvinder som var taalmodig og holdt fast ved hvad de begyndte. Taalmodighed tilhører store Karakterer. „Kun smaa og ringe Mennesker er af Bane utaalmodige. De lader Munden løbe og gør megen Spetakel; saaledes gør en tom Bogn. De kan ikke taale at noget frydser deres Vilje. De maa have deres egen Vej i alt, og ofte er det ogsaa

en meget daarlig Vej. Naar de dør; saa naar deres Benner ro.“

John Wesley sagde engang: „Jeg hultet engang, at jeg hørte min Fader sige til min Moder: „Hvorledes kunde du have Taalmodighed til at sige det samme til denne Domsrettyve Gange?“ „Men lære“ svarede hun, „derfor jeg havde sagt det kun nitten Gange, saa havde alt mit Arbejde været spildt.“ Taalmodige Mødre har gjort denne Verden bedre og lysere. Taalmodige Fædre har gjort ædle Mænd og opdraget ædle Sønner.

De fleste af os har Besværligheder, som vi vilde helst undgaa at have; men derfor vi tilføder Taalmodighed at arbejde med vore Besværligheder, vil vi blive bedre Mænd og Kvinder. Naar vi standser og tænker, er vore sundheds Prøvelser ikke værd at komme i Hu. Livet er for kort til at vi skulde plage os med Pirreligheder og Uro. Lad os være taalmodige i vore Prøvelser. Saadanne Ting hører Verden til. Lad det indvortes Menneske have sig over det jordiske. Saa vil Livet være sødt og Verden vil være bedre fordi vi har levet i den. Naar vor Taalmodighed prøves lad os hulle paa Davids Ord: „Vi efter Herren, vær frimodig! og han skal styrke dit Hjerte; ja, vi efter Herren!“ (Ps. 27: 14).

Var Tids Begivenheder.

Sukker Forbrug i de Forenede Stater.

Det siges at Sukker er Nationens Jødemiddel. Mennesket trænger til saa meget Sukker som er nødvendig for Legemets Næring. Almindelig godt Melk indeholder 5 Procent af Sukker. Mæsten alt Plantevæxt indeholder Sukker i større eller mindre Grad. Men Legemet trænger ogsaa til Salt. Legemet vilde komme i en abnorm Tilstand og vilde snart dø foruden salt. Et diende Barn erholder baade Salt og Sukker fra Moder-mælken. Moder-mælken indeholder 20 Procent Salt, og imellem 4 og 5 Procent Sukker. Legemet trænger ogsaa til Alkohol. Alt Plantevæxt: Guede, Rug, Majs, Kartoffler, o. s. v., indeholder Alkohol i en større eller mindre Grad. Alle Naturens Fødevarer indeholder disse Bestanddele i saadan Grad som Herren har bestemt. Umaadelighed med Spisning af disse Bestanddele virker Skade til Legemet. Følgende Tal giver en Bink om Sukker Forbruget i de sidste Aar:

I Aaret 1914 bragte Sukkerhandelen \$2, 714, 623 i Profit til American Sugar Refinery Co., i 1915 \$2,991,465, og i Aaret 1916 en Udbytte af \$9,763,379, en Tiltagelse af 300 Procent. Den ganske Sukkerforbrug sidste Aar i de Forenede Stater var 8,000,000,000 Pund, eller 80 Pund for hvert Person. Det vilde nok være bedre for baade Lænder og Mave hos en stor Del af Befolkningen, hvis mindre Sukkertøj blev spist.

Vil Herren Velsigne Høsten?

I Foraar mere end nogenfinde før er alle ibrig ihjelsatte med at plante og saa for at Høsten maatte blive stor. I Byerne bliver alle ledige Tomter oppløjet og tilsaaet med Havesager. Paa Landet bliver Landbrugere tilskyndet af Regeringen til at drive paa med Agerdyrking. Landbrug, er for Tilfældet, en af de mest vigtige Forretninger. Det synes at alle har den Følelse, at alt kommer an paa Høsten—som om Menneskeslægtenes Belfærd er afhængig af dette Aars Avling. Og maaske den er. Men, er ikke Høsten afhængig af ham, som er Jordens Skaber? han, som lader Solen

skinne og Regnen falde, saa at det, som Menneskene har saaet kan vokse og modnes. Derfor som Herren skulle for nogen Aarsag finde at det var bedst at tilbageholde Regnen, derfor han skulde undlade at velsigne det, som Menneskene har saaet, hvad saa? Bøn og Taksigelse i denne Tid vilde være Herren velbehagelig.

Var stille.

I disse Dage af Uro og Krigsvæsen, som Verden nu gaar igennem, vil Tanken gerne komme til Guds Børn „hvad vil Enden af alt dette blive?“ Hos mange kan der maaske være en Tilbøjelighed til at følge med den Strøm af Krigsbegeistring, der nu farer over Landet. Enhver fandt Kristen ønsker at være en tro Borger og imødekomme Regeringens Opfordringer saavidt som at disse ikke kommer i Vejen for deres religiøse Principer. Det er ikke altid at store Demonstrationer og Flag Viftning er sand Patriotisme. Hvad virkelig Patriotisme bestaar i, vil vi ikke drøfte her, men i denne alvorlige Krise sømmer det sig bedst for Guds Børn at vedligeholde en konservativ Stilling, ikke forglemmende at Død og Sorg regerer med høj Haand i Europa.

En Skive Brød.

Fra een af Nordvestens Dagblade har vi følgende. „Maar man beregner, at der for hver Familie i de Forenede Stater, gaar tilspilte een Skive Brød hver Dag (og dette er en lav Beregning), vilde det løbe op til 365 Millioner Brød eller 1½ Million Tønder Mel, aarlig.

„Beregnet paa at der i een Lønde er 4½ Bushels eller 270 Pund (lidt over 8 Skæpper) rgar vi 7 Millioner Bushels Guede, eller ca. 14 Millioner Skæpper. For at aale dette vilde man komme til at bruge 470,000 Acres Land.“ Den forspilte Skive Brød vilde gøre mange glade i Belgien.

Styrke og Svaghed.

„Men vi som ere stærke“ skrev Paulus, „bør bære de svages Strøbeligheder og ikke være os selv til Velbehag.“

Grundætningen af denne Læst kan anvendes paa Nationer saavel som paa den enkelte. Og den vilde have samme Virkning.

Evangeli Basun

Sandhed

Renhed

17de Aarg. Onsdag den 23de Maj, 1917.

Nummer 21.

Mod Maalet.

Gift bag Himlens Hvælving blaa
Og et Hjem tilsmiler,
Der er Plads for store, smaa,
Der i Fred man hviler;
Vejen, did vel ofte gaar
Gennem Sorg og Trængsel,
Men naar man til Maalet naar,
Stilles hver en Længsel.

Led du, Herre, selv vor Fod
Til din lyse Vejlig;
For vor Frelse Liv og Blod
Ofred du jo trolig;
Tanken om din Kærlighed
Styrker mildt os svage,
Den skal ved ethvert vort Tjød
Den til dig os drage.

Lær du os den nye Sang,
Som vi der skal synge,
Læg den paa vor Pilgrimsgang
Liflig paa vor Tunge!
Da tilsidst vi bliver nok
Med den Sang fortrolig
Og engang iblandt din Flok
Jubler i din Vejlig.

N. P. P.

“Hellig-
ge dem i
Sandhe-
den; dit
Ord er
Sand-
hed” (Joh.
17: 17).

“J er
alle rede
rene paa
Grund
af det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der” (Joh.
15: 3).

Evangeli Basun Publishing Company
St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Solskinsiden.

Forsøg at leve paa Sol siden af Livet. Der-
 som du vaagner om Morgenens, og det regner,
 pris saa Gud for den forræfskende Regn. Der-
 som det stormer, pris da Gud for den rensende
 Luft. Der som det er mørkt og styet, tak da
 Gud, fordi det lærer dig at skønne paa So-
 len, naar den skinner. Der som du mærker, dit Le-
 geme nedbrydes, pris da Gud, fordi du har en
 Bolig hos Gud, som ikke kan nedbrydes (2 Kor.
 5: 1). Der som du mister Penge, pris da Gud,
 fordi det er „hans Betsignelse, der gør rig“
 Der som Sorgen møder dig ved Tabet af no-
 gen, du har fær, tak da Herren, fordi der er
 et Land, hvor Døden ikke mere skal findes.
 Giv Agt paa den guddommelige Formaning:
 „Glæd eder altid!“ „Sig altid Gud og Fa-
 deren Tak for alle Ting!“ „Tak under alle
 Forhold!“ „Thi alle Ting samvirker til Gode
 for dem, der elsker Gud!“

—Udv.

„Kom til mig.“

Det er den kongelig Indbydelse, givet af Kon-
 gers Konge og Herrers Herre. Vi er saa kendt
 med disse Ord, at vi ikke paaskønner dem.
 Maa den Helligaand aabne vore Ører, saa vi
 maa høre vor Konges Stemme gennem dem, og
 at de maa naa vor Sjæl med uudgaaelig
 Kraft. „Derfor skal mit Folk lære at kende mit
 Navn; ja, derfor paa denne Dag; thi jeg er
 den, som taler“ (Es. 52: 6).

„Herre! til hvem skulle vi gaa hen?“ (Joh.
 6: 68). Peter sagde ikke: „Til hvad skulle
 vi gaa?“ Det menneskelige Hjerte med dets u-
 kendte Sjæledyb, som er urolig, udstrakt, bred
 og uindgrundeligt som Havet, kræver en per-
 sonlig og levende Svare og Tilflugtssted. Ingen
 Lærdomme, hvor sande de end er, intet System,
 hvor fuldkommen det end er, intet moralsk el-
 ler geistligt vil besvare dette Spørgsmaal. Vi-
 gesaa vist som vi er individuelle Personer, li-
 gesaa vist maa vi have en Person ikke mindre
 virkelig og personlig, til hvem vi kan gaa, i bort
 Behov af Freløsning og Befrielse fra Synd og
 en ond Samvittighed. Og saa er der givet os
 disse tre store Ord af den guddommelige Ind-
 bydelse: „Kom til mig!“

Udvælg alle de vidunderlige Titler af Kri-
 stus for os selv, og skriv efter hver: „Og han

figer: „Kom til mig!“ Og saa udvælg alle de
 ualmindelige vindende Skønheder i Karakteren
 og Ordene af ham, som gif omkring og gjorde
 vel (Ap. G. 10: 38), til du har hørt ham og
 iagttaget ham igennem de Aar af taalmodig
 og fuldkommen Tjeneste, og erindre hele Tiden,
 at det er ham, som siger til dig: „Kom til
 mig,“ til ham, Kristus, fuld af Medlidenhed og
 Omhed, til ham, som vil give Sjælehvile til
 alle som lider Møje og er besværede.

Og saa ser paa den store central Scene i U-
 niverset—central Øjeblikket, ikke kun af Ver-
 dens Historie, men ogsaa af Evigheden—se paa
 Frelseren, som „bar vor Synd i sit eget Lege-
 me paa Korsets Træ,“ idet han bøjede sit blø-
 dende Hoved under den skræffelig Byrde, fordi
 hans Trofasthed var indtil Døden, og hans
 Kærlighed stærk som Døden. „Se eders Gud,“
 og „se, hvilket Menneske“, som elsker eder og
 gav sig selv for eder, hør hans indtrængende
 Ralden: „Se, her er jeg, her er jeg“ (Es. 65:
 1). „Vender eder til mig, og bliver frelst, alle
 I Jordens Ender! Thi jeg er Gud og ingen
 ydermere“ (Es. 45: 22). Se bort fra alt an-
 det og se paa den korsfæstede, og medens du
 ser, kom i Hu, at han siger: „Kom til mig.“

Kommer det ikke eder ved, alle I, som gaar
 forbi, at denne kongelige Indbydelse kommer
 til eder fra den dybeste Sorg og Smerte, og fra
 den højeste Herlighed? Kommer det ikke eder
 ved, at Guds Søns Hænder og Fødder blev gæ-
 nemboret for eders Skyld? At han gif igen-
 nem al denne Lidelse, blødte og døde den gru-
 somme Død paa Korset, for at frelse eder fra
 eders Synder, og at erhverve evig Freløsning
 for eder?

Dette Rald, denne Indbydelse kommer ikke
 alene fra en korsfæstede Kristus, men ogsaa fra
 en regerende Kristus, og en kommende Kristus.
 „Ser til, at I ikke hede eder fri for den, som
 taler“ (Heb. 12: 25). For han skal komme at
 dømmes levende og døde. Menneskene er enten
 villige og trofaste Undersaatter, eller virkelige
 genstridige, (Es. 65: 2), enten de, som adlød
 Kongens Indbydelse og kom, eller de, som ag-
 tede den ringe og kom ikke (Matt. 22: 5). Til
 hvilken Klasse tilhører du? Hvorfor vil du
 ikke komme? Hvad vil du gøre med dine Syn-
 der, hvis ikke de bliver borttoet i Kristi Blod?
 Du har ingen Undskyldning at give; du kan

komme hvis du vil. Gud har givet dig en fri Vilje, og han taler til dig i hans Ord, sigende: „Saa udvælger eder i Dag, hvem i vil tjene.“ O kom, medens du kan. „I Dag naar I hører hans Røst, da forhærder ikke eders Hjerte.“ Kom før det bliver forsent. „Se, nu er det en Frelsens Dag!“

Tænk paa den Dag, naar den store hvide Trone bliver sat (Aab. 20: 11), og naar Menneskesønnen kommer i sin Herlighed, og alle Følgeslagene skal samles foran ham, og han skal skille dem fra hverandre, de gode fra de onde (Matt. 25: 31—46), og du ved at det er den samme Jesus, som siger til dig: „Kom til mig!“ Nu er han din Frelser, som indbyder dig at komme til ham og finde Hvile og Fred for din Sjæl, men da vil han være din Dommer.

Fra „Gospel Trumpet.“

En modfalden Pilegrims Drøm.

Af Mabel C. Porter.

Ofte er de ugidelige i Besiddelse af en Skræk for Drømme, men til en Kristen, som har Fred i sin Sjæl og en uforstyrret Samvittighed, kommer de ofte med en udtryksfuld Betydning.

Engang var jeg prøvet næsten til det yderste, over visse Besværligheder—maaske jeg trængte til mere Taalmodighed. Jeg er vis paa jeg ønskede mere Taalmodighed og Overbærenhed, men mere end alt ønskede jeg, at beholde Glæden og Freden i min Sjæl. Da jeg paa denne specielle Nat lagde mig til at sove, tænkte jeg paa disse Prøvelser og jeg frygtede for, at mine Besværligheder skulde vinde Sejre over mig. Jeg frygtede for, at de tilslidst skulde røve mig af min Sjæls Fred, saa mit Hjerte sukede: „O Herre, min Vej er saa stenet; kunde du ikke gøre min Vej lidt mere jævn? Din Vilje ske.“ Saa kom Skumringen, eller det var hellere som en mørk Skygge, men dog kunde jeg se tydeligt mine Ungivelser. Jeg kunde se de taffede Spidser af de stikhoje Bierge, Buskværket, Trærne, Ugræsset, de krybende Planter, og Frugten. Jeg saa mange af Naturens Skønheder, og mange af de Ting, som gør Livet fornøjeligt. En hellig Stilhed og Fred sænkede sig over min Sjæl.

Jeg realiserede, at der var andre Rejsende,

men jeg var optaget med min egen Rejse, thi jeg havde mange Pligter paa enhver Side, og Vejen var ujævn—ja den var meget ujævn. Stenene saarede mine Fødder, og jeg var saa træet, men o! hvilken Fred og Glæde! Men se—hvad er det jeg ser? En rolig Skikkelse, bøjede sig stille foran mig, og ud af min Vej samlede op mange Stene og kaster dem tilside. Der er nogen som udjævner Vejen for mig; saadan Kærlighed, saadan Venlighed for en saa ubærdig som jeg! Ja, der var mange Stene i Vejen endnu, thi jeg var endnu paa Jorden, og jeg behøvede min Opdragelse—min Sti kunde ikke være ganske jævn. Mit Hjerte blev smeltet og jeg græd af Taknemmelighed, da Herren sagde, thi det var ham: „Jeg gaar foran; jeg bereder Vejen.“ Betsnelsen var saa stor og dog saa blid, at jeg vaagnede ud af Søvn, at finde at mine mismods Skygger var blevet spredt af Sejrens Solskin.

Fortabt, besværet, mismodig Sjæl, ønsker du Sejr? Hvor det Liv nu er ude af Harmoni, og der synes ingen Vej at faa Sagen i Orden igen, kan du blive en overvinder og sejre over enhver Besværlighed. I Stedet for Skummelhed, kan du have Blomster stænket med Morgenstunden.

Maaske du er saaledes stillet i Livet, at der altid omkring dig er Uro og et Element af Mismod. Nogen har fortalt mig at indeni Klokketaarnet, eller Rummet som indeholder Klokkerne, som kimer saa sødt, er der en forfærdelig Skurren, og Spetakel, og en øredøvende, forvirrende lugnende Lyd, som man ikke kan taale ret længe, men dog, som disse Lyd gaar ud over Byen, hvilken Sædighed og Fred de bringer til mange trætte Sjæle. Vilde du ønske, at Mesteren vilde tage dit Liv, midt under dets Forvirring og Medlyd, og stemme det med Fredens Klokker som kimer ud Fred og Trøst til mismodige Hjertes?

Ja; men dette vilde betyde, at du maatte underkaste dig Kærlighedens Mand. Men der er Magt i denne Kærlighed til at give Nederlag for ethvert jordisk Offer eller Tab. Gud er Kærlighed. Kærlighed er Magt. Kærlighed er Liv. Kærlighed er Skaberen af alt godt. Kærlighed tager bort alle unødvendige Byrder.

Staa op og gaa til dit Faders Hus, hans Kærlighed venter paa dig.

Livet i og for Gud.

Guds Ledelse.

Jeg har mødt mange Menneſker, ſom gerne vilde leve et ſandt aandeligt Liv, men ſom var meget beſværede angaaende Spørgsmaalet om Guds Ledelse eller Førelſe. De ønskede at gøre Guds Vilje med de havde ſvært ved at kende Guds Vej. Mangen begyndte ſin Vandring paa Livets Vej med det alvorlige Forſæt, at de vilde gøre Guds Vilje i ſmaat og ſtort, og at Guds Mand ſkulde være Lederen paa Vejen; men ſaa kom Satan og lagde Vanſkeligheder paa det Menneſkes Vej, og i Stedet for Tryghed paa Vandringen kom der Uſikkerhed ind i Sjælen, angaaende hvad der egentlig kunde være Guds Vej og Vilje. Satan kommer undertiden og foreſtiller Sjælen, at dette eller hint er Guds Vilje, og naar han ikke gør det, friſter han Sjælen med at indſtyde den Tanke: „Du har været ulhdig imod Gud.“ Det er den Maade, Satan bringer mangel ung Kriſten til Fald paa, at han ſaar den Tanke til at gnave i hans Sjæl: „Du har været ulhdig mod Gud, og du har tabt hans Velbehag.“ Det er et af Djævelens hyppigſte Midler til at berøbe troende Menneſker deres Glæde.

Men hvordan kan vi kende Guds Vilje?

Lad mig først ſige, at ſandt aandeligt Liv beſtemmes ikke ved en Mængde Regler angaaende hvad man maa æde og drikke, og hvad man maa gøre og ikke gøre. Et Liv, der ſkal beſtemmes ved en Mængde Regler, er et Slave-Liv. Skal man leve paa den Maade, ved man, at man vil før eller ſenere bryde diſe Regler og ſom Følge deraf komme til at gaa med ond Samvittighed. Paulus ſiger i Rom. 8: 15: „I ſit jo ikke Trældommens Mand, ſaa I atter ſkulde frygte, men I ſit Barnskaarets Mand, ved hvilken vi raaber Abba, Fader.“ Den ſande Kriſtnes Liv er det lykkelige, glade og frygtløſe Barns Liv, eet Liv, der ikke beſtemmes ved en Mængde ndre Regler eller Bogſtaftrældom, men den liboende Mands Maade og Ledelse. „Thi ſaa mange ſom drives af Guds Mand, diſe er Guds Børn“ (Rom. 8: 4). Et Liv indordnet under Mændens Ledelse er et Liv fuldt af Glæde, Fred og Frihed. Der er ingen Frygt

eller Pine i et ſaadant Liv; thi der er ikke Frygt eller Pine i Gud. Vi forlader os paa Gud, og vi glæder os i hans Samfund juſt paa ſamme Maade, ſom et Barn glæder ſig hos ſin Fader eller Moder. Derſom vi tager Fejl paa et eller andet Omraade, ja ſelv om vi har været ulhdige imod Gud, gaar vi til ham lige ſaa fri-modig, ſom et Barn gaar til ſin Fader og be-kender det for ham, og da ved vi, at han har tilgivet os. (1 Joh. 1: 9).

Men vi? Hvordan kan vi ſaa Klarhed over Mændens Ledelse og adlyde ham, ſaa vi kan have vore Beje? Dette Spørgsmaal er beſvaret i Jakob. 1: 5—7. „Men derſom nogen af eder mangler Viſdom, da bede han derom til Gud, han ſom giver alle villig og uden onde Ord, og den ſkal gives ham. Men han bede i Tro, uden at tvivle; thi den, ſom tvivler, ligner Havsbølgen, ſom drives og kaſtes af Vinden. Thi ikke maa det Menneſke tro, at han ſkal ſaa noget af Herren.“ Dette er meget lige til. Det ind-befatter fem Punkter:

1) At vi er klar over vor egen Mioritand og Uduelighed—og vor egen Udhgthighed til ſelv at finde Vejen frem.

2) At vi underkaſter os Guds Vilje, og at vi har et oprigtigt Begær efter at blive ledet af ham.

3) Indtrængende og alvorlig Bøn om, at vi maa blive ledede af ham.

4) Barnlig Fortrøſtning til, at Gud vil lede os. „Han bede i Tro, uden at tvivle.“

5) Du maa følge Gud Skridt for Skridt. Det kan godt være, at han kun viſer dig et Skridt ad Gangen, og det maa være nok. Du behøver kun at kende næſte Skridt. O, men her tager mange ſtorligen Fejl. De ønsker, at Gud ſkal viſe dem hele Vejen, før de tager det første Skridt. En Student kom en Gang til mig for at tale med mig angaaende det ſtore: Guds Vilje. Han ſagde: „Jeg kan ikke blive klar over Guds Vilje med mig. Jeg har bedet meget om det, men alligevel har Gud ikke viſt mig ſin Vilje.“ Dette var i Juli Maaned. Jeg ſpurgte ham, hvad han ønskede at ſaa Klarhed over, hvortil han ſvarede: „Angaaende hvor-

dan jeg skal anvende min Tid næste Sommer?" — Jeg spurgte ham: „Bed De, hvad De bør gøre i Morgen?" — „Ja." — „Bed De, hvad De bør gøre til Efteraaret?" — „Ja, da skal jeg afslutte min Studier. Men jeg ønsker at blive klar over, hvad jeg skal gøre, naar jeg er færdig med mine Eksaminer." — Han blev ledet til at se, hvad han behøvede at vide, var, hvad Gud allerede havde vist ham. Gaa ikke og vær bekymret over, hvad du skal gøre om en Uge eller senere, men gør, hvad Gud leder dig til at gøre i Dag. Næste Morgen og næste Uge skal sørge for sit eget; men adlyd du Guds Mand i Dag. „Vær altsaa ikke bekymrede for den Dag i Morgen! thi den Dag i Morgen skal bekymre sig for sig selv; hver Dag har nok med sin egen Plage" (Matt. 6: 34). Det er i Sandhed tilstrækkeligt at leve en Dag ad Gangen, bare vi gør den Dags Værning til Gavn.

Guds Vedelse er altid klar; thi Gud er et Lys, og der er aldeles intet Mørke i ham. (1 Joh. 1: 5). Vær ikke bekymret, selv om du ikke forstaar hans Vilje med dig, men paa den anden Side: Lad dig heller ikke bevæge til at gaa efter en tvivlsom Paavirkning. Guds Vej er altid klar. Satans Vej derimod er altid uklar og utrøg, — fuld af Uro og Tvivl. Dersom der derfor kommer noget til dig, som du ikke er ganske klar over, enten det er Guds Vilje eller ikke, gaa saa lige med det samme til Gud og sig: „Dinnekste Fader! Jeg ønsker at kende din Vilje, dersom du vil aabenbare den for mig; men du er et Lys, og der er aldeles intet Mørke i dig. Dersom nu dette er din Vilje, gør den da klar som Dagen, og jeg vil gøre den." Vent derpaa taalmodig paa Gud og foretag dig intet Skridt, før Gud har vist dig Vejen, men saa snart du faar Klarhed, gaa saa Guds Vej lige med det samme.

Hele Himmelheden ved at blive ledet af Gud, er at have en fuldt ud underkastet Vilje, en Vilje, som Gud har Herredømmet over, og som vil adlyde ham, hvad det end koster. Mange af vore Tvivl, angaaende hvad der er Guds Vilje, hunder i, at vi ikke er rede til og villige til at gøre, hvad Gud vil. Vi fristes til at sige: „Jeg kan ikke finde ud af, hvad der er Guds Vilje;" medens Sagen er den, at vi godt ved, hvad der er Guds Vilje, men der er noget, vi ikke ønsker at gøre, og vi forsøger at faa os

selv til at tro, at Gud vil have os til at gøre noget andet.

Alle Indskydelser og Antagelser angaaende Guds Vilje skal prøves omhyggelig i Guds Ords Lys. Bibelen er Guds aabenbarede Vilje. Enhver Indskydelse, der kommer paa Tværs af Guds Ord er sikkert ikke af Guds Mand. Helligaanden vidner aldrig imod sig selv.

En Mand kom en Gang til mig og sagde, at Gud havde vist ham, at han skulde ægte en vis Kvinde. Han sagde, at hun var en meget from Kvinde, at de sølte sig stærkt dragne til hinanden, og de sølte, at det var Guds Vilje, de skulde gifte sig med hinanden. „Men," sagde jeg, „De er jo allerede gift." — „Jo, lod Svaret, „men mit Egetskab er ulovligt, og vi har levet adskilt ira hinanden i flere Aar." — Da svarede jeg: „Det forandrer ikke Sagen; Gud har i sit Ord vist os, hvor mishageligt det er for ham, at en Mand forlader sin Hustru for at gifte sig med en anden." — „Ja, det kan nok være, men jeg føler, at Guds Mand leder mig til en anden," lod hans Svar. Men jeg svarede med dnh Indignation: „Hvilken Mand det er, der leder dig til at foretage dette Skridt, eller hvilken det ikke er, skal jeg ikke spille mange Ord paa at bevise; men saa meget kan jeg med Bestemthed sige, at det ikke er den Helligaand, men derimod en ond Mand; thi Helligaanden leder aldrig Mennesker til at handle imod Guds Ord."

Naar du søger Lys i Ordet, angaaende hvad der er Guds Vilje og Guds Vej med dig, saa gør det fremfor alt i Bøn. Behandl ikke Bibelen som en Troldomsbog. Gør ikke, som nogle meget fejlagtig har gjort, der bad Gud om at vise dem sin Vilje, og som derefter paa Meaa saa aabnede Bibelen, satte sin Finger paa et eller andet Sted, og troede saa dermed at være blevet klar over Guds Vilje.....

Lad mig da sige alvorlig: Lev et Liv, ikke efter Regler af denne eller hin Art, men i Lydighed imod Manden. Underkast Gud din Vilje helt og fuldt. Gaa til ham med alle dine Tvivl og bed ham om at lede dig Skridt for Skridt. Prøv alle Indskydelser efter Guds eget ufejlbare og dnyerkere Ord. Lev uden Frygt eller Tvang, — men i Mandens Frihed og Fred.

Og naar du da ærlig har gjort, hvad du troede var Guds Vilje, gaa saa ikke og henfald

i Grublerier, om det nu ogsaa var Guds Vilje. Du vil komme i en uheldig Forfatning, om du gør det. Derfor du virkelig ønsker at gøre hans Vilje, og Du søgte hans Vejledning, saa har han ledet dig, og du maa hvile trygt i den Visshed, at det rette er sket hvad der end kommer ud af det. Derfor Satan kan gøre noget til det, skal han nok sørge for, at vi ikke bliver lyttelige, fredindtante Kristne; men Gud vil, at vi skal blive lyffelige og have Hvile i vore Sjæle hver Dag og hver Time. Han vil ikke, at vi skal være bekymrede for noget, men at vi skal glæde os i ham. En alvorlig Mand kom en Mandag Morgen til mig i meget daarlig Humør over det Uheld, han havde i Arbejdet Dagen i Norge. Han sagde: „Jeg kom uheldig fra at undervise min Søndagsskoleklasse i Gaar.“ Jeg spurgte ham da, om han alvorlig og helt havde søgt Visdom fra Gud, før han gik i Søndagsskolen, hvortil han svarede Ja. Jeg spurgte ham da, om han havde ventet at faa det,

han bad om, hvortil han ogsaa svarede Ja. Jeg fortsatte: „Men for Guds Ansigt, hvad Ret havde De da til at tvivle paa, at Gud gav Dem den Visdom, De trængte til?“ (Jak. 1: 5—7). Da begyndte den mørke Sky borte fra hans Ansigt, idet han sagde med et vemodigt Smil: „Jeg har handlet Uret i at tvivle; jeg burde og kunde have troet Gud.“

Ja, lad os lære at stole paa Gud. Lad os erindre, at derfor vor Vilje er bøjet for ham, er han mere villig til at lede os, end vi er til at lade os ledes af ham. Lad os stole paa, at han leder os Skridt for Skridt, og selv da, naar det ikke gaar frem af de Veje, vi ønsker at vandre, saa lad os aldrig knurre imod Gud, men forlade os paa ham. Lad os vandre i enfoldig Tillid til Gud, og da skal Glæde, Kraft og Frimodighed fylde vore Sjæter, medens vi vandrer fremad paa Livets Vej.

—H. M. L.

Bibelske belærende Emner.

Evangeli om Helbredelse.

af J. E. Forrest.

En vis meget fremragende religiøs Fordragsholder og Forfatter har ladet træffe den følgende forbehold Udtalelse: „Helbredelse ved Tro er et andet falsk Evangelium, som strider imod Bogstaven og Meningen af Jesu Læremål. Ikke en eneste af Jesu Disciple blev helbredet paa en underfuld Maade, ikke en eneste Profet i gamle Dage. De Mirakler, som Jesus udførte, udførte han paa udenforstaaende og ikke paa Disciple. . . . Apostelen Paulus udsigtede Salvbeter, og sendte dem til de syge, men han sendte dem aldrig til troende. Da Timotheus var syg, anbefalede Paulus en jerskelig Diet. . . . Jesu Kristi Evangelium, som anvendes i denne Tidsalder, er det modsatte af Helbredelsens Evangelium,“ o. s. v.

Denne Mand fremstiller visse Paastande, som kan ikke bevises med Bibelen, og som ogsaa er urimelige. Ezekias, om ikke en „Profet“ var en retfærdig Konge, og Guds Ord erklærer, at Herren helbredte ham, endskønt han var døds syg; eller at bruge Profetens Ord: „Du skal dø og ikke leve“ (Ej. 38: 1). Næsten alle blev

lagt til hans Liv. Herren sagde: „Jeg vil helbrede dig.“ Derfor saadan guddommelig Hjælp som dette, at oprejse en Mand fra Dødens Gab og give ham Kraft til at leve, naar ellers han vilde dø, er ikke en Mirakel, saa er der ikke noget saadant. David var baade Konge og Profet, og ifølge hans eget Vidnesbyrd helbredte Herren alle hans Sygdomme (Ps. 103: 3).

Det var til Guds Folk, Israels Børn, at Gud gav guddommelig Helbredelse (2 Mos. 15: 26). Var disse „udenforstaaende,“ ifølge den Udtalelse jeg citerede i Begyndelsen af denne Artikel? Læg Mærke til dette Faktum, at de skulde helbredes af deres Sygdomme, paa de Vetingelser, at de vilde flitteligen holde alle Herrens Befalinger. Man kan ikke sige sig om Guds Ord. Hvor hen i Mose Lov lovede Herren Helbredelse til de udenforstaaende, Bednignerne?

Da Kristus kom i Mændens Kraft, helbredte han ikke alle som kom til ham? (Se Matt. 8: 14—17). Hvem var Kvinden, som havde en Svagheds Mand? Jesus sagde, at hun var en „Abrahams Datter“ (Luk. 13: 11—16). Satan havde „bundet“ hende, men den samme Fjende

plagede Job, som var en oprigtig og retfærdig Mand (Job. 1). At sige, at alle, som Jesus udsatte Helbredelser paa, var Syndere, er det rene Fanatisme. Han sagde til en vis Kvinde, at Helbredelse var „Børnenes Brød.“ Derfor vi paaftaar, at ingen blev helbredet efter de blev Jesu Disciple, vilde vi blive tvungen til at indrømme to Ting: enten ingen af dem blev syg mere, eller at Kristus, Helbrederen, var partisk til Fordel for Syndere. Den Kendsgerning, at Timotheus havde Svagheder forfaster den Ide, at Guds Børn bliver ikke syge. Forinden dette har vi Paulus's Udtalelse om, at han efterlod Trofimius syg i Mileet. (2 Tim. 4: 20). Men der er ogsaa en Beretning om et andet Tilfælde, som Helligaanden, uden Tvivl, har ladet nedskrive. Epafroditus „var syg og Døden nær, men Gud forbarmede sig over ham“ (Fil. 2: 25—30). Det er slet ikke vanskeligt eller urimeligt, at læse Helbredelse i denne Tækt: kun de aandelige blinde ikke kan se guddommelig Helbredelse i dette Tilfælde; og Epafroditus var sandelig en „Discipel,“ ja, han var en udfær aandelig Arbejder.

Apostelen Jakob formaner: „Er nogen i blandt eder (Guds Børn)? syg lad ham kalde Menighedens Aldste til sig. Og Troens Bøn skal frelse den syge. og har han gjort Synder, skal de forlades ham. Befender derfor Synderne for hverandre og bede for hverandre, for at I maa blive helbredet“ (Jak. 5: 14—16). Dette Skriftsted viser os, at enten

et Menneske har begaaet Synd eller ikke, kunde han blive helbredet ved at møde Betingelserne, som holdes frem. Og er det ikke indlysende, at dersom vi ikke vil bekende vore Synder, at vi maaske ikke vil blive helbredet?

Er dette et „falsk Evangelium“? Det er tilvisse et Evangelium af Helbredelse ved Tro, saa vel som et Evangelium af Frelse fra Synd, og det er ogsaa for Folket i denne Tidsalder.

Den Forfatter, som kalder Evangeliet om Helbredelse et „falsk Evangelium,“ siger videre, at de Gerninger og Helbredelser, som Jesus udsatte, var kun for at belyse hvorledes Jesus og hans Menighed vilde, „velfigne, helbrede“ o. s. v., „alle Jordens Familjer“ i den guldne Tidsalder, som de venter skal komme i Fremtiden. Men her er hans Dilemma: Satan, som Skriften viser, er den som prøver Guds Børn (Job. 1; Luk. 13: 16; Ap. 13: 10; 18: 17), vil, ifølge deres Være, være bundet et Tidsaar, og den samme Forfatter siger, at Opstandelsens Børn vil, under Millennium, være fri fra det syndige Natur, o. s. v., og vil være „fuldkomne.“ Vi undres over, hvorledes der kunde være Sygdom iblandt dem, som vil have Del i Opstandelsen, naar de skal derigennem blive gjort u dødelig. Sagen er dette, at noget Evangelium(?), som strider imod Guds tydelig Ord, og udsætter alle Velsignelser til Fremtiden, er Usandhed, som Selvede selv sætter i Bevægelse for at bedrage ærlige Sjæle. Maa Gud frelse Verden fra saadanne Vildfarelser.

Menighedens Virke.

Den gamle testamentlige Maade at give paa, sammenlignet med den ny testamentlige Maade.

Af M. L. Berry.

Den ny testamentlige Maade at sørge for Menighedens finansielle Behov hviler paa en hel anden Grundvold end den gamle testamentlige Maade. Grundvolden for at give i den gamle Tidsalder var Løven; i denne Tidsalder er det Kærlighed. Paa en anden Maade siger vi nu, at Grundvolden er Overgivelse til Gud; da var det Befaling. Den ny testamentlige Overgivelse til Gud, for at erholde Helliggørelse

indbefatter alt, hvad et Menneske har: i den gamle tog det kun en Tiendedel, foruden de Gaver, som maatte bringes fra Frugten af de hellige Mar.

Jeg ønsker ikke at forsvare Tiende Forordningen, endskønt jeg vil indrømme at en Tiendedel langt overgaar, hvad mange giver nu: vi søger af al Magt, at vi saa hurtigt som muligt antager den ny testamentlige Maade at sørge for Finanser.

Enhver helliggjort Sjæl har lagt alt paa Altet. Enhver Gvne, Gave (enten til at prædike eller samle Penge), enhver Dollar han har

eller venter at have, al hans Ejendom, alt—alt er overgivet til Gud. Det betyder at overføre vor Kærlighed fra de jordiske til de himmelske Ting. Siden Jesus gav alt for at frelse os, skulde vi som Gengæld overgive alt til ham for at bruges ifølge hans hellige og tilbedelsesværdige Vilje.

Nu derjom det Ny Testamente forlangte, at alle skulde give en Tiendedel, vilde alle give den; men denne Tidsalder er ikke en lovmæssig Tidsalder. De bedste Ting kommer ikke gennem Love. Det højeste Liv er det, som har sit Udspring i indre, hellige Indskydelser, og ikke i udvortes Befalinger. Den bedste Maade at give paa er ikke at give en vis Procent, men at give ud af et Hjerte, som har lært at forstaa de store Behov omkring sig, og som med Forstand giver regelmæssigt, systematisk, og som Tilfældet kræver.

Der er fuldkommen Lighed i den ny testamentlige Maade at give paa. De fattige faar alt de trænger til og de rige har intet at bortsløre. Saa længe som Verden staar vil der være Mennesker, som er gode Finansmænd, medens andre ikke er. Gud fordrer ikke, at alle skal dele deres Ejendomme lige med dem, som ikke har, men han ønsker, at de fattige og de uhyggelige skal hjælpes af de mere lykkelige stillede i den menneskelige Familje. Derjom alle skulde give en Tiendedel, vilde det være for meget for nogle og ikke nok for andre. Den ny testamentlige Maade at give paa lægger finansiell Ansvar paa enhver ifølge hans Evne at give. Ingen vis Procent vil tilfredsstille Gud eller en Sjæl, der er overgivet til ham, derjom ikke den stemmer med Indtægten; og naar Indtægten forges burde ogsaa Procenten stige.

Svor interesseret vi burde føle.

Gud maa frelse Verden for en stor Del ved menneskelig Hjælp. Jeg staar og ser paa den store Høstmark. Jeg ser Millioner af Sjæle modue for Høsten iblandt Jordens uhyre Befolkning. Jeg ser Syndens Ødelæggelse og jeg rød den Dom, som venter de ufrelste. Jeg ser her og der en Høstmand, som kaster i Sandhedens Segl, idet han forsøger at samle nogle Neg for Herren. „Svad, o Gud, om Høsten? Svad kan jeg gøre for at hjælpe en anden Høstmand ud i Marken? O Gud, hvad kan jeg gøre for at holde Høstjolket i Marken?“

Ingen Bøn er oprigtig derjom ikke selvst lægges paa Alteret, for at bruges til at bevare Vennen derjom Gud saaledes ønsker det. Jeg ser mig omkring for at se, hvad jeg kan gøre. Der er Broder—som er ude at prædike. Jeg spørger hans Hustru, hvad jeg kan gøre for at hjælpe ham fortsætte hans Gerning. Der er Søster—, en Missionær i Nedningelandet. „Svad, o Gud, kan jeg gøre for at sørge for hendes Behov?“ Hun er saa langt borte, at jeg kan ikke sende hende nogle af mine Produkter, eller noget af mit Offer, saa jeg lægger tilfide regelmæssigt for hende, og for andre, og saa sende jeg det til en fælles Kasse, hvor det saa bliver uddelt som det trænges.

I den Grad, at jeg sætter mig ind i Kristi Mand lægger jeg Vind derpaa; jeg lægger Planer for mit Arbejde; jeg gør, hvad jeg kan for at skaffe Penge for Herrens Arbejde. Jeg gør det fordi jeg kan. Jeg er ikke selv blevet kaldt til at gaa, men jeg ønsker at have Del i den store Høstfest i Eviigheden. Jeg kan sørge for dem, som er afhængig af mig og gør det andet ogsaa. Jeg maa have nogle Skatte oventil.

At give systematisk.

At give paa en systematisk Maade har en Plads i Helligaandens Tidsalder. Det stemmer overens med de kendte Love af den menneskelige Person. Det overtræder ikke Kærlighedens Lov, men understøtter den og gør den mere virksom. Mennesket, idet han er et Vanedyr, kan gøre nemmest hvad han gør oftest og med Vilje. At komme i gode Vaner tales der ligesaa meget i Bibelen om som at opgive flette Vaner.

I Overensstemmelse med disse funde Principer, finder vi at Paulus siger: „Sver førte Dag i Ugen lægge enhver af eder hjemme hos sig selv noget til Side og samle, hvad han maatte have Lykke til, for at der ikke først skal ske Indsamlinger, naar jeg kommer“ (1 Kor. 16: 2). I dette finder vi Spirerne for en sund og tilfredsstillende finansiell System.

1. Der er Regelmæssighed— „hver første Dag i Ugen.“

2. Ingen fritages— „enhver af eder.“

3. Der er Lighed— „hvad han maatte have Lykke til.“

Saa paa der første Dag i Ugen, Dagen, som vi samles for at tilbede Gud paa, skulde enhver lægge noget til Side, som han har haft

Lykke til, og gør det som en Del af vor religiøs Arbejde og Tilbedelse. Men dette er ikke den eneste Maade at give paa, eller den eneste Tid, thi den ny testamentlige Maade at give paa, hviler paa Overgivelse til Gud og Kærlighed. Vi kan maaske ikke altid vide just hvor meget at give regelmæssigt; specielle Behov opstaar, som vi ikke altid kender til Forvejen. Ved saadanne Tider burde vi give frivillige Gaver.

Til hvem skal vi give?

Vi læser om at hjælpe de fattige; det burde vi gøre. Paulus's System, som omtales i 1 Kor. 16: 2, var for at samle Penge for de fattige troende i Jerusalem. Men Prædikanten maa underholdes (1 Kor. 9); Eldste bør sørge for (1 Tim. 5: 18). Paulus lejede et Hus og betalte Leje som en Prædikant næsten altid maa gøre. Disse Skriftsteder giver kun et Omrids. Der er to væsentlige Behov—Understøttelsen af de fattige og Herrens Arbejde.

Lad os være praktiske. Hvad Nytte er Tro uden Gerninger? Hvorfor bede Gud frelse Sjæle og sprede Sandheden, dersom vi tillader vor Prædikant at drive Landbrug eller arbejde i sit Fag for at underholde sin Familie? Hvorfor bede for Sedningers Frelse dersom vi giver aldrig noget for at faa Evangeliet til dem? Lad os derfor begynde nu at lægge tilside regelmæssigt for de Udgifter, som kommer regelmæssigt, og saa lægge tilside noget for at hjælpe til med, naar de specielle Behov opstaar.

Tanker om Sædetiden,

Af Jens P. N. Skast.

Landsmændene er nu i fuld Gang med at saa; de arbejder fra Morgen til Aften, i Haab om at faa mange Fuld tilbage, naar Høstens-Tid kommer. Men snart vil Sædetiden være forbi, og det vil da være forsent at saa; dersom de ikke har saaet den rette Sæd for at frembringe en tilfredsstillende Høst, da er det forsent at gøre noget.

Disse Ting leder vore Tanker hen paa den sandelige Sæd og Høst. Paulus skrev til Galaterne: „Sarer ikke vild; Gud lader sig ikke spotte; thi hvad et Menneſke saar, det skal han ogsaa høste. Thi den, som saar i sit Rød, skal høste Fordærvelse af Rødet; men den, som saar i Manden, skal høste evigt Liv af Manden“ (Gal. 6: 7, 8). Af dette Skriftsted ser vi, hvor nød-

vendigt det er, at vi udsaar en god Sæd, saa at vi kan høste en god Høst.

Min Ven, paa Livets Vej, stands et Øjeblik, betænk vel, om det er den rette Sæd, du udsaar. Hvad du saar, skal du ogsaa høste og i mange Fald, om Sæden saa er god eller ond. Ven, hvis du ser, at din Sæd ikke er af den bedste Slags, saa da ikke mere deraf; du spiller din kostbare Tid her, og den vil bringe Skuffelse, naar du skal høste den i Evigheden.

Naar Høsttiden kommer vil du bedre kunne forstaa, at den bedste Sæd ikke er for god. Den Mand, som saar en god Sæd, kan med Tilfredshed og Ro vente en god Høst; han saar med Glæde, thi han ved, at hans Sæd vil frembringe en god Høst. Min Ven, er du tilfreds med den Sæd, som du har udsaet, og den, som du har i din Haand, værdig til at fæste ud? Er den ren og fri for Alint? Du ønsker ikke at høste Alinter, men dersom du udsaar dem, kommer du ogsaa til at høste dem. Betænk dig vel før du udkaster din Sæd; thi hvis du saar Alinter vil de maaske bringe hundredefold igen, vil maaske ogsaa kvæle den gode Sæd. Vil Frugten den bærer saa være god eller ond?

Tænk, at den Indflydelse, du udsaar vil aldrig dø, selv efter at du er bortgangen, vil hvad du har gjort og sagt leve i andres Erindringer.

Maaske du udsaar din Sæd for tynd, dersom du saar sparsomt vil du ogsaa høste sparsomt. Dersom du saar sparsomt vil andre Ting vokse op sammen med den gode Sæd og din Høst vil blive en Skuffelse. Men hvis du udsaar en god Sæd og udsaar den rigt, og saar den paa rette Tid, da kan du med Glæde vente en vel-signet Høst. Saa endeligt den gode Sæd nu, medens det er Tid at saa, thi dersom ikke du gør vil du angre det dobt, naar du maa høste, og da vil al Anledning til at saa være forbi.

„Efterſom Herren vil gøre alt vel i din Sjæl, saa kræver han ogsaa Tid dertil, og du gør vel i at tage dig i vare for alt, hvad der kan forhindre din Guds stadige Nærværelse. Men hav ogsaa et vaagent Øje for dine Trossøffendes Behov i saa henseende. Maatte enhver anse det for en hellig Pligt aldrig at staa i Vejen for en andens Trang til at være stille og alene med Gud i Tanker eller Bøn.“

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1. 00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1. 25
Six Months......65

Subskriptioner indsendt fra Skandinavien:

Årlig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet maa indsendes i Postanvisning, Expressanvisning, eller Bankbesked; Grøntæller modtages for mindre Beløb. Vi er ikke ansvarlig for Kvantum sendt i almindelige Breve.

Skiftning for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevfort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den forrige Adresse faa vel som den nye angives.

Al Korrespondance maa adresseres til

Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Subskribenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til Nels Renbeck, Pandrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Blandede Nyheder.

Som Tiden nærmer sig for Lejrmodet her burde alle, som er interesseret i Sandheden gøre Beredelser til at komme. Om du er Prædikanthjælper, Diacon, Søndagsskolelærer eller Lægmand, er Mødet for dig. Alle disse forskellige Dele af Guds Arbejde vil blive behandlet. Vi ventes et herligt Møde, du har ikke Raad til at misse det.

* * *

Vi er allerede ved at gøre Beredelser for Lejrmodet her. Arbejderne er blevet anvist de Pladser, som de skal fylde under Mødet. Søster S. Stay, vor forhenværende Bestyrerinde paa Hjemmet, vil have Opsyn med Madlavningen i Spisefalen. Vi ønsker at gøre det saa bekvemt for alle som muligt for alle de beboende. Vi vil gerne paaminde alle, som kan, om at bringe Sengflæder, da vor Forsyning er meget knap.

Søster Edith M. Traff holder for Tiden en Række Vækkelsesmøder i Faribault, Minn. Br. L. P. Peterson fra Kontoret her er ogsaa rejst hid for at være behjælpelig i Møderne. De troende i Faribault har set frem til og bedet for disse Møder, og vor Bøn er, at deres Bestræbelser og Opofrelse maa lønnes med Sjæles Frelse.

* * *

Søndag, Maj den 13de var „Mothers Day“ eller Mors Dag her i Landet. I den Anledning havde vi valgt Emnet: Moder, for Ungdoms Mødet her. Flere af de unge talte og hørte Hjælpe til deres Mødre. De fleste af dem, som talte takkede Gud fordi de havde haft en bedende Moder, og sagde at det var gennem hendes Indflydelse og Bønner, at de var frelst. Vi takker Gud i Dag for de bedende Mødre, som kæmper i Bøn til Gud, maaske i Mødens stille Timer, for deres Sønner og Døtre, at han vil bevare dem, som er frelst; og frelse dem som endnu er ude paa Sindens Vej. Enhver som har eller har haft en bedende Moder burde leve saa, at de kan være en Værd til hende her, og søge Gud saa at de ogsaa kan kalde hendes Gud deres Gud.

Hidnesbyrd.

Tawatinaw, Alta., Canada.

Maa Guds rige Naade og Betsignelse være med Bladets Udgivere og Læsere.

Kære Naadesøfrende, ofte har jeg været paaminde at skrive et Stykke til Bladet. Jeg har altid syntes at jeg fattede Emner dertil, men nu vil jeg forsøge at fortælle om Guds Godhed mod mig. Det er nu over atten Aar siden jeg fandt Fred med Gud for Jesu Skyld, og det er stort at være bevaret indtil denne Dag. Priset være hans hellige Navn! Jeg er forvisset om, at han vil bevare mig til mit sidste. Jeg sætter al min Fortrosthed alene til ham. O, hvor saligt det er at høre Røst for den levende Gud og tale med ham om mine timelige og aandelige Behov. Ja han hører os naar vi beder. Han siger i sit Ord: „Hver, saa skal eder gives“ (Matt. 7: 7). Atter: „Forløst dig i Herren, saa skal han give dig dit Hjertes Begæring. Vælt din Vej paa Herren og forlao

dig paa ham, han skal gøre det" (Ps. 37: 4, 5). „Skulde da Gud ikke skaffe sine udvalgte Ret, de, som raaber til ham Dag og Nat? og er han ikke langmodig, naar det gælder dem?" (Luk. 18: 7).

Det er ofte, at Gud maa sende os Prøvelser, naar vi ikke er forsigtig i vor Vandel. I 1. Kor. 1: 23 siger Apostelen: „Agter det for idel Glæde, naar i stedse i mange Gaande Prøvelser, vidende, at eders Tros Prøve virker Udholdenhed." Det er ikke at vi skal falde i Synd, men at vi skal tilskyndes til at være mere forsigtige, og naar vi ser vor egen Usmagt vil vi gribe til Guds Ord og til Bøn, og da siger Jesus: „Jeg siger eder, han skal skaffe dem Ret i Gæst" (Luk. 18: 8). I Joh. 14: 14 siger Jesus: „Derfor jeg beder om noget i mit Navn, vil jeg gøre det." Kun paa den Betingelse, at vi lever efter Guds Ord, kan vi faa hvad vi trænger til. Priset være Gud, at vi kan leve et helt Liv i Gud! Det er ved at være lydig mod Guds Ord.

Det er saa opmuntrende at læse Bidnesbyrd og Artikler fra kendte Guds Børn. Naar jeg læser deres Skrivelser giver det mig Tro og Styrke til at fortsætte Vandringen mod Maalet, som er Himmelen. Kære Raadesøfrende, glem ikke at indsende nogle Ord til Bladet, Herren vil gøre eders Ord til en Betsignelse for nogen. Lad os benytte Tiden vel, og gribe enhver Anledning til at gøre noget for Herren. Ved for mig. Eders ringe Søster i Jesus, Mrs. Anna Stephenson.

Fra Arbejdsmarken.

Milltown, Wis.

Den Gud, som Menneket har syndet imod for Tusinder af Aar, er den samme endnu Hans Kærlighed er som et stort Ocean. Hans Naade er mig nok i alle mine Prøvelser. Lovet være hans hellige Navn!

Paa Hjemreisen fra Syden besøgte jeg Menighederne i McMeister og Muskoguee Okla., og Kansas City, Mo. Vi havde herlige Møder; femten eller seksten Sjæle blev herligt frelst. Jeg fik mange indtrængende Indbuddelser om at komme tilbage med det samme glade Budskab. Sjælene hungrer efter Livets Brød. De udbrækker Gænderne med Taknemmelighed.

Jeg var noget træt da jeg kom hjem, men ellers føler jeg godt. Herren giver mig Styrke. Jeg har været hjemme næsten tre Uger. Næste Uge rejser jeg i Selskab med min Broder Benjamin til Arlington S. D., hvor vi skal holde en række Bættelsesmøder. Jeg glæder mig ved Tanken om at møde Broder og Søster Ring og Menigheden i Arlington igen. Møderne i Arlington vil fortsætte over fire Søndage. Br. Sufag vil være til Stede ved de sidste to Dage af Mødet.

Fra Arlington rejser vi til St. Paul Park. Jeg tror dette bliver et herligt Møde. Alle som mulig kan bør komme.

Krigsforholdene har gjort det umuligt for mig at rejse til Skandinavien for Tiden. Maa Gud velsigne vore kære Medarbejdere og Søfrende i det gamle Land. Jeg haaber at møde eder igen paa denne Jord. Lad os staa for Sandheden.

Morris C. Johnson.

Møder.

Grand Forks, N. Dak., Lejrsmøde, Juni 29—Juli 8. Vi indbyder i Særdeleshed alle Prædikanter, Diaconer, og Søndagskolelærere i denne og tilgrænsende Stater at besøge dette Møde. Vi ventet et herligt Møde, og anmoder alle at forene dem med os i Bøn til Gud for det samme.

A. W. Abreandt og C. S. Tubbs.

Arlington, S. Dak. Juni 2—10, 1917. Af prædikende Brødre ventes S. D. Sufag, Benjamin J., og Morris C. Johnson. En særskilt Indbudelse udsendes til søgende Sjæle, som endnu ikke har erfaret fuld Sejr over Synd, Sygdom og Fristelser. Alle Guds Børn særlig i denne og nærliggende Pladser i andre Stater, bør komme til dette Møde for at blive opbygget tilfammen. Vi behøver at komme tilfammen for bedre at lære kende hverandre samt Guds Virkningsplan med vore Medmennekters Frelse. Togene vil blive modt i Arlington og Badger, derfor man telefonerer eller skriver til

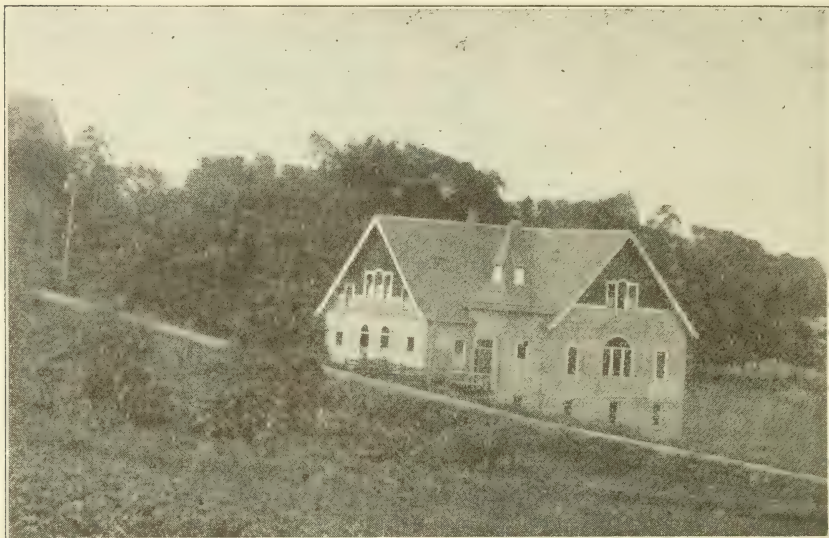
D. L. Ring.

R. 1. Phone—42L Arlington, S. Dak.

LEJRMÖDE

ST. PAUL PARK, MINN.

DEN 8de TIL DEN 17de JUNI.

Forsamlingshuset, hvor Mødet skal holdes.

¶ Denne er den almindelige Forsamling af Guds Menighed for Minnesota, Wisconsin, den nordlige Del af Iowa, Nord og Syd Dakota. ¶ Lad alle Guds Børn gøre alt muligt for at overvære dette Møde. Begynd nu at gøre Forberedelse. ¶ Brødre, Tiden er kort! Kongens Ærinde haver Hast! Vigtige og store Problemer ligger foran os! ¶ Nationerne kriges. Mørkets Magter raser. Lad os, som Fredsfyrstens Tjenere, mødes i hellig Sammenkaldelse. ¶ I gamle Dage mødtes Israels Børn aarligt. Det er ligesaa nødvendig nu. Det er godt for Kristne at mødes een Gang om Aaret i indbyrdes Fællesskab. Vi trænger til det. ¶ Bed at Herren maa velsigne Mødet—at Guds Aand maa udgydes i rigt Maal over Forsamlingen. Lad alle forenes i Bøn for dette Møde. ¶ S. O. Susag, A. G. Ahrendt, Morris C. Johnson, Edith Trask, er nogle af de Prædikanter som ventes. ¶ Möder paa skandinavisk og engelsk vil blive holdt daglig. Möder for Prædikanter vil ogsaa blive holdt. ¶ St. Paul Park ligger 9 Mil Syd for St. Paul paa Burlington Banen. ¶ Køb Billet til St. Paul. Tag Burlington Motor der afrejser fra Union Depot som følger: Søndagene, Kl. 8:00, 11:30 Fm.; Kl. 1:30, 4:55, 6:15 Em. (Kl. 11:20 Em. kun Lørdag); Søndag, Kl. 1:00 og 6:15 Em. ¶ Logi vil blive sørget for, men for egen Bekvemmelighed bring Sengklæder. ¶ De, som ønsker at leje Telte, bør lade os vide det straks. ¶ Mad vil blive serveret i Spisesalen under Kapelet for følgende Priser: Voksne 20 cts. per Maaltid; Børn under 12 og over 6 Aar 10 cts. Prædikanter og aandelige Arbejdede ere frit. Fattige frit.

ALLE ER VELKOMMEN.

For nærmere Underretning skriv til:
EVANGELI BASUN PUB. CO. ST. PAUL PARK, MINNESOTA

Søndagskolen.

Lektie 11.

Juni 10, 1917.

Jesús korsfæstes.

Joh. 19: 16—30.

Gyldebætt: Kristus døde for vore Synder.—
1 Kor. 15: 3.

16. Saa overgav han ham da til dem til at korsfæstes. De tog nu Jesus;

17. og han bar selv sit Kors og gik ud til det saakaldte „Govedskafsted“, som hedder paa Hebraisk Golgatha,

18. hvor de korsfæstede ham og to andre med ham, en paa hver Side, men Jesus midt imellem.

19. Men Pilatus havde ogsaa skrevet en Overskrift og sat den paa Korset. Men der var skrevet: „Jesus af Nazareth, Jødernes Konge.“

20. Denne Overskrift læste da mange af Jøderne; thi det Sted, hvor Jesus blev korsfæstet, var nær ved Staden; og den var skreven paa Hebraisk, Latin og Græsk.

21. Da sagde Jødernes Øpperstepræster til Pilatus: „Skriv ikke: Jødernes Konge, men: Han sagde: Jeg er Jødernes Konge.“

22. Pilatus svarede: „Gvad jeg skrev, det skrev jeg.“

25. Men ved Jesu Kors stod hans Moder og hans Søster Maria, Alapas's Hustru, og Maria Magdalena.

26. Da Jesus nu saa sin Moder og den Discipel han elskede, staa hos, siger han til sin Moder: „Kvinde! se, det er din Søn.“

27. Derefter siger han til Disciplene: „Se, det er din Moder.“ Og fra den Time tog Disciplen hende hjem til sit.

28. Derefter, da Jesus vidste, at alting nu var fuldbragt, for at Skriften skulde opfyldes, siger han: „Jeg tørster.“

29. Der stod et Kar fuldt af Eddike; de satte da en Svamp fuld med Eddike paa en Sopstængel og holdt den til hans Mund.

30. Da nu Jesus havde taget Eddiken, sagde han: „Det er fuldbragt;“ og han bøjede Hovedet og opgav Aanden.

Jesu Lidelser begyndte henved Midnat Torsdag Aften og fortsatte indtil Kl. 3 Fridag Eftermiddag, da han udaandede paa Korset. Fra

Saven, hvor de fandt ham, blev han taget til Øpperstepræstens Gaard i Jerusalem, og derfra til Raadsforamlings Sal, hvor Pilatus havde sit Dommersæde, han blev saa taget til Herodes, saa tilbage til Pilatus's Dommersæde igen, og tilsidst til Golgatha.

Jesús for Dommersædet.— I vor forrige Lektie har vi set Jesus for hvem Helvedes Magter havde og slavede, og ved hvis Nærværelse Jordens Magter blev underlagt. I Dag ser vi ham igen, men hvor forskelligt han ser ud nu! Nu staar han ikke længere som en Lærer, Helbreder, og Undergører midt i en Skare, som er greben af Væirngat. Men husk denne Sandhed: at Jesus, som vi ser ham i Dag opfylder de gamle Testaments Profetier om ham, lige saa vist som da han helbredte de syge og uddrev onde Aander.

Jøderne havde ikke Myndighed til at udøve Straf, og derfor maatte de tage deres Fange til en højere Dommersæde. Og siden deres Klage imod Jesus var Gudsbespottelse, som for Pilatus var meningsløst, maatte de hurtigt opfinde andre Klager imod ham. „Vi har fundet, at denne vildleder Folket og forbyder at give Kejseren Skat og siger om sig selv, at han er Kristus, en Konge,“ var den Anklage de rettede imod ham.

Pilatus undersøgte Jesus men fandt at hans Anklagere havde fremtillet ham fejlagtigt. I det Pilatus vidste Jødernes Had mod deres Sjerejstillede, søgte Pilatus en Interesse i Jesus og ønskede at løslade ham. Men han tænkte for meget paa hans egne Interesser; da han hørte, at Jesus var fra Galilæa, sendte han ham til Herodes, som var i Jerusalem i de Dage.

Herodes modtog Jesus med Glæde. Han havde længe ønsket at se denne vidunderlige Mand, som havde sat hans Rige i Bevægelse fra Grænse til Grænse. Han haabede nu at se ham udføre nogen af hans Undergerninger. Men Undergøreren stod stille foran ham, og svarede ikke engang paa hans Spørgsmaal. Ugerlig over Jesu Stilling, haanede og spottede Herodes og hans Krigsfolk ham, og sendte ham tilbage til Pilatus iaen.

„Jeg finder ikke Skyld hos ham,“ sagde Pilatus, „og Herodes heller ikke.“ Men Skaren raabte endnu højere efter hans Blod. „Jeg vil

revse ham (den udfyldige!) og lade ham løs, sagde Pilatus, idet han forsøgte at afgøre Sagen i Mindelighed. Hvor hangt han var for at gøre det Rette midt under Modstand! Men Jøderne vilde ikke gaa paa Jorlig. „Du er ikke Kejserens Ven,” sagde de, „derjom du løslader denne Mand.”

Denne Udtalelse afgjorde Sagen for Pilatus. Fremfor alt andet krævede han Kejserens gode Vilje. Han vilde ofre hvad som helst for at komme i Besiddelse af den. Derfor, villig til at retfærdiggøre sig selv, om det var muligt, og dog behage Jøderne, kaldte han for Bano og toede sine Hænder i Mængdens Paasyn og sagde: „Jeg er udfyldig i denne retfærdiges Blod; fer I dertil!” (Matt. 27: 24).

Hvorfor det var nødvendigt for Jesus at dø.— „Syndens Sold er Døden,” derfor for at Kristus kunde befrie Menneskeheden fra Syndens Straf, maatte han betale i Menneskets Sted den fulde Gæld—han maatte „smage Døden for alle.” Dette gjorde han, da han døde paa Korset.

Hvad Betydning har Kristi Død for dig.— „Den, som tror paa Sønnen har et evigt Liv.” Dette Liv varer evindeligt; det er købt dyrt—Prisen var Jesu Blod. Du kan komme i Besiddelse af det om du vil.

Kærlige Tanker.— Jesu Kristi Død er den mest betydningsfulde Begivenhed i Verdens Historie.

Spørgsmaal: 1. Hvorfor tog Jøderne Jesus til den romerske Landskhøvding, Pilatus? 2. Giv to Aarsager hvorfor Pilatus ønskede at løslade Jesus. 3. Hvorfor sendte han Jesus til Herodes? 4. Fortæl hvorledes Herodes behandlede ham. 5. Hvorledes endte Pilatus Sagen? 6. Hvor blev Jesus korsfæstet? 7. Fortæl Betydningen af de Ord Pilatus lod skrive over Jesu Hoved. 8. Hvorfor havde Ypperstepræsten imod denne Overskrift? 9. Hvem, af Jesu Venner, var de sidste til at forlade Korset? 10. Hvorfor tror I, at Jesus forlangte Johannes til at tage Vare paa sin Moder i Stedet for hans egen Broder?

De Unges Afdeling.

Jejl, som nogle Dreng begaar.

En Dreng begaar en Jejl, naar han tænker, at han ved det hele, eller kun det halve af hvad hans Fader ved. En Dreng begaar en Jejl, naar han faar denne fejlagtig Ide i sit Hoved. at der er en Genvej til Rigdom og Geld i Livet.

En Dreng begaar en Jejl, naar han tror, at naar han er i Besiddelse af en vis Grad af naturlig Vittighed, at han derfor kan blive undskyldt fra at arbejde.

En Dreng begaar en Jejl, naar han ikke ærer sin Fader og Moder. Den bedste Klasse Mennesker lægger Mærke til dette, og derved taber de Agtelse for Drengen.

En Dreng begaar en Jejl, derjom han forsommer en Lejlighed til at erhverve sig Kundskaber. Unge Mænd med en god Uddannelse har aldrig været mere efterispurgt end de er i Dag.

En Dreng begaar en Jejl, naar han tror der er bedre Maader at komme i Besiddelse af Pengene end ved at tjene dem ærligt. En saadan

Jejltagelse har sat mange unge Mænd bag Gangslets Mure.

En Dreng begaar en Jejl, naar han tror, at det største Geld han kan opnaa i Livet er at have Geld i at samle en stor Formue. Der er mange fattige Mænd, hvis Liv har, i Ordets fuld Betydning, været mere heldige end mange Millionæres Liv.

En Dreng begaar en Jejl, naar han begynder Livet med at se sig omkring efter en behagelig Stilling, hvor han kan have gode Dage. En saadan behagelig Stilling udvikler aldrig en Drengs eller Mands Styrke, og giver ham ikke den Disciplin og Erfaring, som haardt Arbejde gør.

En Dreng begaar en Jejl, naar han bruger enhver Dre, han tjener. Den Dreng, som gør dette vil før eller senere finde, at han er i Gæld, og dette alene er en stor Hindring for at opnaa Geld i Livet.

En Dreng begaar en Jejl, naar han tragter efter noget, som overgaar hans Evner til at ud-

jøre. Han skulde forsøge at finde ud hans Begrænsninger og saa holde sig selv indenfor dem.

En Dreng begaar en Fejl, naar han tror, at han kan gøre hvad som helst han naar Tanker om.

En Dreng begaar en Fejl, naar han tror, at han har ingen Fejlighed i Livet fordi han er fattig, og fordi han har ingen indflydelsesrige. Venner til at hjælpe sig. Livshistorien af mange af vore mest heldige Mænd beviser, at mange af dem var kun fattige Dreng, som folede kun paa deres egne Bestræbelser og Forsøg for at hjælpe dem frem i Livet.

En Kristens Forretning.

„En ejendommelig liden Fortælling fortæller om Doktor Carey, een af de første Missionærer til Indien. Før han rejste til Indien var han en Skomager.

„Han plejede at rejse fra By til By for at prædike, og hans Sjæl var fyldt med Guds Kærlighed. Een Dag kom een af hans Venner til ham og sagde: „Dr. Carey jeg ønsker at tale til dem om en alvorlig Sag.

„Ja saa“, sagde Dr. Carey, „hvad er det saa.“

„Vennen svarede: „Naar du saaledes rejser omkring og prædiker forsømmer du din Forretning. Derfor du bare vilde passé din Forretning, vil den snart gaa godt og du vilde have Fremgang, men som det er forsømmer du den.“

„Forsømmer jeg min Forretning?“ svarede Dr. Carey. Min Forretning er at udvide Guds Rige. Jeg flikker Sko kun for at betale mine Udgifter.“

Skum ikke af Fløden.

En gammel Bestemoder plejer at sige:

„Naar I giver nogen et Glas Mælk, saa skum ikke af Fløden!“

Dette mente hun saaledes, at naar man viste nogen en Gavn eller gjorde dem en Tjeneste, saa maatte man ikke ødelægge Handlingen ved den Maade, hvorpaa den blev udført.

Har man ikke ofte nok i Familjer Fejlighed til at se, hvorledes Fløden blir skummet af.

En Søster beder en Broder om at tage med sig

en eller anden Genstand for hende, naar han skal til Byen. Han svarer grættent:

„Er der igen noget, som skal tages med— jeg kommer aldrig til Byen uden at have over et Dussin Vrend at udrette for andre!“

Han aflaar ikke helt at gøre hende den forlangte Tjeneste, men han skummer Fløden af sin Føjelighed og gør det til en Plage at tage imod den.

Eller Broderen beder Søsteren om et par Sting for ham paa hans Sandfærd.

„Allerede igen? Jeg synes det er hver anden Dag, at dine Sandfærd gaar istykker,“ siger hun, mens hun ser paa dem. Det er slet ikke hendes Mening, at han skal gaa med de iturebne Sandfærd, eller at han skal tro, at hun ikke vil hjælpe ham, men ved sit uvenlige Svar gør hun ham det vanskelig at komme igen til hende med en lignende Anmodning.

Hun har „skummet“ sin Tjenstvillighed.

Saaledes hænder det Dag for Dag, at Menesker, som elsker hverandre og i Virkeligheden er villig til at gøre alt for hverandre, skummer det bedste af sine Kærlighedshandlinger ved Maaden, hvorpaa de vises.

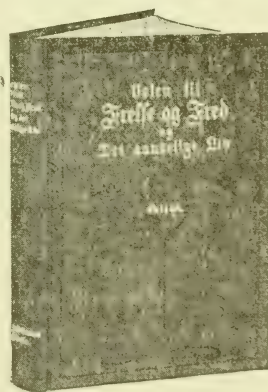
Det mente Bestemoder, naar hun sagde:

„Naar du giver nogen et Glas Mælk, da skum ikke først Fløden af!“

—Udb.

Veien til Frelse og Fred.

Af Thomas Nelson.

Denne Bog viser Sunderen Veien til Frelse og Fred samt den Troende **hvorledes** han kan opnaa Helliggørelse, tro og modtage Guds Løfter og vokse i det aandelige Liv. Den er god for vantro og troende.

Den er praktisk og meget lærerig.

Nogle af de omhandlede Emner: Omvendelse—En frelsende

Tro—Hvorledes vi helliggøres—Helliggørelsens Præbe—Guds Hemligheder med vor Helliggørelse—Hvorledes vi bør forholde os i Fristelser—Bønner—Snarer at undgå—Døden og Himlen. 366 Sider.

Pris: Skriftsbind : : : \$1.00

Papiromslag : : : \$.40

Har Tids Begivenheder.

Jødevarer eller Brændevin.

Regeringen i de Forenede Stater har i den senere Tid været paatrængt fra alle Sider angaaende national Forbind imod berusende Drikke, som en nødvendig Forberedelse for Krig. Mange ser Nødvendigheden af at anvende de Produkter, der bliver fortæret af Drifketrafikken til Jødevarer. Ifølge Ferdinand C. Sgellhart i Christian Herald, blev der i Maret 1916, brugt 618,000,000 Bushel (en Bushel er to Skæpper) af Kornvarer i Fabrikeringen af berusende Drikke. „For at Regeringen kan fuldbyrde sit Program,“ siger han videre, „vil den i Mar komme til at trænge til de \$2,000, 000,000, der i sidste Mar i kontant Penge, blev anvendt paa berusende Drikke.“

Enhvert rettænkende Menneske (vi siger rettænkende, thi ingen kunde opholde Salonernes dødelige Trafik, uden at være mere eller mindre forðærvet i de Principer, der tilhører en rettænkende Mand eller Kvinde) haaber, at de Forenede Stater vil følge Ruslands og Frankrigs Eksempel, i det de forfastede Brændevinen ved Krigens Begyndelse. England nølede og maa nu lide derunder.

Ejendomme og sund Fornuft.

At være i Besiddelse af store Ejendomme og Formue er ikke altid Bevis for, at en Menneske er velbignet med en god udviklet Forstand.

„Fru Susan L. Monroe, af Fall River, Mass., i sit Testamente, efterlader \$100,000 til sin Søst, Daisy.“

„En Dr. Zudenze der døde i Grand Rapids, Mich., testamenterede sin Ejendom, værdifast til \$3000, til sine to Uebatte.“

„George C. Watts, en Forretningsmand i Chicago, testamenterede \$30,000 til at forsørge et Hjem for sin Sund, og \$300 til sin Søst.“

„Fru. Corrine Snodgrass, af Lower Chanceford, Pa., efterlod en Formue af \$11,500, \$10,000 af denne Sum skulde anvendes i det Hjem at forsørge hendes Unglingshest, Beauty, saalænge den kunde æde Fodder. Naar Beauty begyndte at vise Tegn til at dø, skulde den klo-roformeres og gives en ordentlig Begravelse.“

„Frf. Isabelle M. C. Thiss, en fransk Kvin-

de, der havde sit Hjem i Paris, men var i Besiddelse af megen Ejendom i England, testamenterede 10,000 Frank til Forsørgelse af Dyr, særlig for Hunde. Til sine Slægtninger sagde hun: „Jagting skal komme til dem uden en Sække med Sand til at gnide dem selv med.“

„Fru. Mary B. Snow døde i Maret 1909. Hun testamenterede \$30,000 til at forsørge sine Søste, \$10,000 for hver af sine ti Hunde, og ikke meget mere end „lidt Sympati for sin Ugtefælle.“

„Fru. Ellen J. Kneweare, en rig Enke, døde i LaJalle, N. Y., i Maret 1905. Hun efterlod \$40,000 til sine Hunde og Katte, og \$5000 til sit eneste Barn.“ (Literary Digest).

At tage Hensyn til Dyrenes Velvære er en Dyd, men en forstandig Anvendelse af Penge og Ejendom er ogsaa en Dyd.

Naar Guds Børn ser Dje til Dje.

„Enighed imellem alle Kristne angaaende de væsentlige Bibels Emner er magtpaaliggende i den nuværende Krise af Amerikas Historie,“ sagde Pastor Charles M. Sheldon i en Prædiken i Topeka, Kansas.

Han sagde videre, at „ingen anden Marsag, i Menighedens Historie, har haft en saa nedtrykkende Indflydelse, som de Splittelser, der eksisterer imellem de, der kalder sig Jesu Disciple. Disse Menigheder har i visse Tilfælde forarsaget en Afstand imellem dem, der har virket som en Modsetning af de Principer, som Mesteren selv lærte. Der er nu ikke mindre end 100 forskellige Samfund i de Forenede Stater, og naar man indbefatter den hele Verden er der over 150. Disse adskilte Partier har i mange Tilfælde været en Forargelse til Udestaaende, og en Hindring til Guds Sag paa Jorden. . . . Dersom alle Kristne i Amerika vilde forene sig angaaende det, som er væsentlig, og undlade alle de gemen Uligheder som Sektsænenet bringer, og ophøje Guds Rige over det, som hører til Sektereri, — — vil Menigheden begynde paa den mest indflydelsesrige Udfoldning af sin Historie.“ Ovennævnte Udtalelser trænger ikke til noget Tillæg. De taler for sig selv.

Evangelii Basun

Sandhed

Renhed

17de Aarg.

Torsdag den 30te Maj, 1917.

Nummer 22.

Bedst af alt.

Jesús altid om mig freder,
Mig en Dølig skøn bereder.
Er jeg frygtløs, han mig leder.
Svarer mildt, naar jeg har kaldt.
Naar Storm og vilde Bølger,
Selv om Møls hans Nafn følger,
Trygt jeg i hans Kølband følger,
Det for mig er bedst af alt.

Jesús paa mig tager Vare.
Viser mig hver Hjendens Snare,
Sendte altid Engles Skare
Mig til Børn, naar mest det galde.
Til sin Husstand han mig regner,
I sin højre Haand mig tegner,
Holder mig, at ej jeg segner.
Det for mig er bedst af alt.

Jesús skænker mig sin Naade,
Det er dog en Herrens Naade.
Alt han skred' mig til Naade,
Selv naar Hjenden mig anfaldt.
Evangeliet Suk fra mig han hører,
Altid det hans Hjerte rører,
Og tilsidst han hjem mig fører.
Det for mig er bedst af alt.

(Udv.)

"Hellig-
ge Dem i
Sandhe-
den; dit
Ord er
Sand-
hed" (Joh.
17: 17).

"J er
alle rede
rent paa
Grund
af Det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der" (Joh.
15: 3).

Evangelii Basun Publishing Company

St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Tro og det usynlige.

Af Mamie Bisconer.

Om der har nogensinde været en Tid, naar Guds Folk burde vandre ved Tro og Guds Ord, er det sikkert nu, i disse sidste Dage. Disse er Dage af Vantro i denne Verden, men i Guds Menighed, Dage naar vor Tro forøges. Pris ske Gud for evigt!

„Troen er en Fortrøstning, idet Forstanden samtkuffer til den Sandhed, som fremholdes af en anden; idet man hviler fast og ubetinget paa hans Mundighed og Sanddrubhed.“ Den Kristnes Tro hviler fast og ubetinget paa Guds Ord, og naar vi tror Guds Ord med hele vort Hjerte, uden mindste Tvivl, da frembringer det Overbevisning, at Gud ufejlbarlig vil udføre og opfylde sine Løfter.

Troen befatter sig med det usynlige. „Ved Tro var det, at Noa, advaret af Gud, om det, som endnu ikke jaes, i Gudsrygt indrettede en Ark“ (Heb. 11: 7). Ved Troen var han ligesaa sikker paa, at der vilde komme en Vandflod som om han saa den med sine naturlige Sjne. Troen er Sjælens Øje og trænger ind til det usynlige. Troen er ogsaa Sjælens Haand, som udstrækker sig og tager fat paa Guds Løfter og bringer dem ind til Livet af de troende: den gør den forjættede Velsignelse til en Virkelighed. En har sagt om Troen, at den havde Ernesjne og en Løves Hjerte. Med sin gennembrængende Synsevner ser den ind i Fremtiden, og med sit Løbehjerte møder den modigt Farer og Vanskeligheder.

Da Moses ved Troen fik se de evige Virkeligheder, idet han saa paa Israel som Guds udvalgte Folk og indsaa deres Fremtid og Belsigning, gav han paa engang Afkald paa Egypten, som tilbød ham som Prins, et Liv af Behagelighed og Ære, og knyttede sig til en Nation af Slaver. „Ved Tro nægtede Moses, da han var bleven stor, at kaldes Søn af Faraos Datter og valgte hellere at lide ondt med Guds Folk, end at have en forvarig Rudselse af Synd, idet han agtede Kristi Forbudselse for større Rigdom end Egyptens Skatte; thi han saa her til Belsigningen. Ved Tro forlod han Egypten uden at frngte for Kongens Brede; thi som om han saa den usynlige, holdt han ud“ (Heb. 11: 24—27). Jeg er overbevist om, at naar vi engang ser ham, som er uskyldig, og med en

levende Tro paa Gud tager fat paa de evige Virkeligheder, vil vi, lig Moses, udholde, og ikke blive rokket af den vantro Verdens truende Blikke, fordi vi „tager Genlyd til Belsigningen.“

En Kristen glæder sig ikke alene i det nærværende Liv med Gud, men ved Tro omfavner Fremtidens Velsignelser, og nyder dem ogsaa. Vor trofaste Fader Abraham ved Troen saa ind i Fremtiden, og saa vor Frelses Dage, omfavne dem og var glad. Tro slutter ikke ved Dødsfengslen, ved den brudte Familjekreds, elskede Graven; den ser bort til Opstandelsens Morgen, den ser Døden opløst af Sejr, en tom Grav, et udødeligt Liv, en Krone, og en Herligheds Bolig. „Tro er en Fortrøstning i det, som haabes, en Overbevisning om Ting, som ikke ses.“

Tro kan forøges (Luk. 17: 5), kan vokse overmaade (2 Thess. 1: 3), og blive prøvet (Zak. 1: 3). Kristus er Troens Ophavsmand (Heb. 12: 2). Vi er frelst ved Troen—„Thi af Naaden er I frelst ved Troen“ (Ef. 2: 8); renset ved Troen (Ap. G. 15: 9); helliget ved Troen (Ap. G. 25: 18); helbredet ved Troen (Zak. 5: 14).

Grundvolden for Tro og Tillid til Gud er fuldstændig Rndighed til hans Befalinger, og et retfærdigt Liv. Hvis vi vil have Troen til at virke ret, da maa vi leve ret.

Kristendom uden Kristus.

Det synes som en Modsigelse at tale om Kristendom uden Kristus, men den populære Religionsretning har i vor Tid indført denne Udtryksmaade. Naturligvis er Kristendom uden Kristus i Virkeligheden ingen Kristendom. Den har blot en ydre Form af Kristentro, et Skal uden Kærne; den stanser Kristendommen Grundprinciper. Ofte udbetalkes Penge for at skjule denne Brøst, og paa de Talerstole, hvorfra Kristus og hans Frelse burde forkyndes, flød veltalende Frafer til Ophøjning af menneskelige Bedrifter. I Evangeliets Sted prædikes social Kultur og Civilisation. Taler om Ombudselse er bleven udtrængt af den moderne Kirke. Den ugudeliges Gengeldelse døges under liflige klingende Frafer, som overskylle den store bibelske Sandhed, at „den Sjæl, som syndet, skal dø,“ han „skal forgaa.“

General Booth har udtalt den Frygt, at vor Generation skulde komme til at udmærke sig for „Religion uden den Helligaand, Kristendom uden Kristus, Forladelse uden Bedring, Frelsen uden Genfødsel, Himmel uden Selvede.“ Han saa, i hvilken Retning Prædikegerningen gaar, og han har fremstillet Forholdene just omtrent som de er. Kristus sagde: „Naar Menneskens Søn kommer, mon han skal finde Tro paa Jorden?“ Dette Spørgsmaal gav forhaanden, at Troen skulde tabe Evangeliets Principer og Kraft. (Se 2 Tim. 3: 1–7). Dette er just Forholdet nu. Aldrig før har der været oprettet saa mange Kirker, aldrig har der været saa mange Prædikanter, aldrig været blevet udsendt saa mange Missionærer til fremmede Lande, og hvad Kirkerne Lüksus og Udrustning angaar, saa kunde Fortidens Kirker ikke jefnføres med dem, som nu findes. Religionens ydre Former er vel tilbageblevne, men i mange Tilfælde kun dens Former, et tomt Skal, som af al Verdens Dommer skal bortkastes, naar han kommer for efter sin Maalestol at dømme enhver Sjæl.

Hvor træffende er ikke Frelserens Spørgsmaal i Betragtning af alt dette: „Naar Menneskens Søn kommer, mon han skal finde Tro paa Jorden?“ At Jorden vissest ikke skal være altfor opfyldt af denne Dyd, kan man se af Mat. 14: 12: „Her er de Helliges Taalmodighed; her er de, som bevare Guds Befalinger og Jesu Tro.“ Det skal kun være en liden Hob i Sammenligning med den øvrige Verden, men denne lille Hob skal være Guds Lov og hans Sandhed under alle de Svirvelvinde af Vantro og menneskelig Mening, som skulde være herskende, naar Kristus tilbagevender. Samt dette, at de har Jesu Tro, holder de ogsaa Guds Bud. Disse to Ting er uadskillelige og udgør Kendetegnet paa den Kristendom, som Gud erkender.

—Udv.

Hvorledes at nyde Livet.

Af W. D. McGraw.

„Kommer I Børn! hører mig; og jeg vil lære eder Herrens Frygt. Hvo er den Mand, som har Lykt til Livet, som ønsker sig Dage for at se godt? Bevar din Tunge fra ondt og dine Læber fra at tale Svig. Vig fra ondt, og gør

godt; søg Fred, og tragt efter den!“ (Ps. 34: 12–15).

Uden Tvivl ønsker vi alle at være lykkelige og nyde Livet. Både unge og gamle er interesseret i dette Emne. I det forudgaaende Skriftsted har vi en ufejlbar Regel, givet ved Andblæsning af Guds Mand, som lærer os hvorledes at nyde Livet og se godt. Sandelig dette er meget ønskeligt. Menneskene her i Verden, særlig de unge, søger Fornøjelse og Glæde. Men af, de søger det ikke paa den rette Maade, og de søger fra Kilder, som de aldrig kan vente at faa det fra. Naturligvis giver Synd en kortvarig Glæde, idet man tilfredsstiller de kødelige Lyster, men saadanne Glæder følges af Samvittighedsnag, og mange og forskellige Resultater, som i Enden, frembringer meget mere Sorg og Uhygge end de nogeninde bragte Glæde og Fornøjelse.

For at hente Glæde fra en eller anden Kilde maa man nødvendigvis være i Forbindelse med denne Kilde. Dette er Grunden, at en Kristens Fornøjelser og en Synders Fornøjelser kommer fra forskellige Kilder. En Kristen er ikke i Overensstemmelse med Verden, og derfor kan han ikke hente Glæde fra den. En Forandring har fundet Sted i hans moralske Natur med den Virkning, at Verdens flygtige Fornøjelser tilstaler ham ikke længere. „Hvori I fordiin vandred, efter denne Verdens Tidsaand, efter hans Vis, som hersker over Luitens Magt, over den Mand, der nu er virksom i Gentridighedsens Børn, iblandt hvilke ogsaa vi fordiin alle vandrede i bort Røds Begæringer og gjorde Rødet og Tankernes Vilje og vare af Naturen Brodes Børn ligesom ogsaa de andre (Ef. 2: 2, 3). Men naar denne Forandring finder Sted ved Frelse, faar vi en anden Natur. „Hvorved han har skænket os de sterke og dorebare Forjættelser, for at I ved disse skulde faa Del i guddommelig Natur, naar I undslør Fordærvelsen i Verden, som har sin Grund i Begær“ (2 Pet. 1: 4). Naar vi har faaet Del i den guddommelige Natur, begærer vi ikke længere Verdens Fornøjelser. „Men det være langt fra mig, at

rose mig, uden af vor Herre Jesu Kristi Kors, ved hvem Verden er korsfæstet for mig, og jeg for Verden“ (Gal. 6: 14). En saadan een er død til Verden. Teateret, Dansesalen, Spiltehuset, Selfabslivet, verdslige Klæder, og an-

dre verdslige Ting tiltaler ham ikke, fordi han er død til Synden og Verden. „Med Kristus er jeg forsfæstet, og det er ikke mere mig, der lever, men Kristus lever i mig; men hvad jeg nu lever i Rødet, det lever jeg i Troen paa Guds Søn, som elskede mig og gav sig selv hen for mig“ (Gal. 2: 20). Han lever ikke længere for at tilfredsstille Rødets Lyst. „Men de, som hører Kristus Jesus til, har forsfæstet Rødet med dets Lidenstaber og Begæringer“ (Gal. 5: 24). De elsker ikke Verden derfor maa deres Glæde komme andre Steder fra.

„Elf ikke Verden, ikke heller de Ting, som er i Verden! Dersom nogen elsker Verden, er Faderens Kærlighed ikke i ham. Thi alt det, som er i Verden. Rødets Lyst og Sjænenes Lyst og Livets Hoffærdighed er ikke af Faderen men af Verden. Og Verden forgaar og dens Lyst; men den, som gør Guds Vilje, bliver til evig Tid“ (1 Joh. 2: 15—17). Vi lærer fra dette Skriftsted, at hvor Guds Kærlighed fylder det menneskelige Hjerte, er der ikke nogen Kærlighed til Verden, dette er, verdslige Fornøjelser; naturligvis elsker vi fortabte Mænd og Kvinder. Tænk paa en Sjæls sorgelige Tilstand, som kun elsker denne Verden og dens Lyster, og hvis eneste Fornøjelse er i de verdslige Ting. Naar Dommедagen kommer og denne gamle Verden, den eneste Kilde for denne Sjæls Fornøjelse, bliver ødelagt, hvor ensom tror du ikke den Sjæl vil være i Eviigheden? Heri kan vi se Guds Visdom og Barmhjertighed i at vende vore Hjerter fra Verden og fæste dem ved de Ting, som skal være evindeligt. Tænk være Gud for hans Naade!

Men har en Kristen slet ingen Fornøjelse og kan han slet ikke glæde sig, siden han er blevet saa forandret, at han kan ikke finde Glæde i de verdslige ting? Na sandelig. Lad Bibelen svaare. „Sam, som I ikke har set og dog elsker, ham, som I, skønt I nu ikke se, men tro, skulle fryde eder over med en uudsigelig og forherliget Glæde, naar I naa Maalet for eders Tro, Sjælens Frelse“ (1 Pet. 1: 8, 9). Af dette Skriftsted ser vi, at naar vi har modtaget vor Sjæls Frelse, kan vi fryde os med en uudsigelig og forherliget Glæde. Hvor vidunderligt! At elske Jesus og tro ham, som vor egen personlige Frelser; at se fremad til den Tid vi skal komme i Besiddelse af vor himmelske Arv; føl-

der Sjælen med en usigelig Glæde, og ingen Tunge har endnu været i Stand til at udtrykke det. Endog nu medens jeg skriver disse Ord, kan jeg bidne, at det er en levende Virkelighed i min Sjæl; det er virkelig uudsigelig Glæde. David bad: „Gud! fæb i mig et rent Hjerte og forny en stadig Mænd inden i mig“ (Ps. 51: 12). Esajas projeterede: „Og I skulle drage Vand med Glæde af Frelsens Kilde“ (Es. 12: 3). Da Filip prædikede Kristus Jesus til Følken i Samaria og de troede de Ting, som Filip talte. „blev der en stor Glæde i denne By“ (Ap. G. 8: 8). „Gud! hvor dyrebare er din Misfærdighed; og Menneskenes Børn skulle skjule sig under dine Fingers Skygge. De skulle mætes af dit Guds Fædme, og du skal give dem at drikke af din Livligheds Bæk“ (Ps. 36: 8, 9). Dersom Sprog betyder noget, maa det være indlysende for Læseren, at de, som er virkelig frelst og vandrer i Guds Lys har Glæde og Tilfredsstillelse i Sjælen.

Nogle ærlige Sjæle fordi de mangler Tro har ingen Glæde. Paulus fortæller os at Naabets Gud vil fylde os med al Glæde og Fred idet vi tror. Den Sjæl, som har Tro, er den lyfkelige Sjæl. Dersom du er fuldt overgivet til Gud, og du gør hans Vilje saa godt du formaar, tvivl da ikke, men tro med hele dit Hjerte. Dersom du har gjort alt, hvad du ved for at blive ret med Gud, tro saa hans Ord. Han sagde, dersom vi vilde bekende vore Synder var han trofast og retfærdig og vilde forlade dem. Forsøg at tro en Tid; hold op med at tvivle, og Gud vil fylde eder med Glæde.

Min kære kristen Broder, vil du være lyfkelig? Bevar din Tunge fra ondt. Vær forsigtig ikke at gøre noget, der vil bringe dig Samvittighedsnag. Sig ikke noget, som du vil fortryde bagefter. Vær „langsom til at tale,“ og „lad dine Ord være faa.“ Tal ikke ondt om nogen. Du har givet Gud din Tunge; brug den kun for at forherlige ham. Daarlig Snaf og letfærdig Skemt er skadeligt og ogsaa syndig, og vil ikke bringe Glæde til den, som deltagere deri (Es. 5: 3—8). „Søg Fred, og trage efter den.“ Ja, „hold Fred med alle Mennesker;“ „Lad os trage efter det, som tjener til Fred;“ „Stræber efter Fred med alle.“ Gør disse Ting og du vil elske Livet og se gode Dage.

Livet i og for Gud.

Talenter og Naadegaver.

Mennesker af alle Aldre har været indtaget af Talenter—af noget, som er usædvanligt eller mærkværdigt.

De fleste Mennesker faar den Ide, at Talenter og mærkværdige Ting staar langt over at være sagtnodig, ydmyg, taalmodig, og elskelig af Hjertet.

Der findes mange forskellige Gaver eller Talenter, men saa snart som du rører Kærlighedens Strøm vil ethvert Hjerte vibrere harmonisk.

Guds Naadegaver gaar længere end et Menneskets Sind, de gaar ind i hans Sjæl, ja i hans Natur, og gør ham hellig og passende for Himmelen.

Naar alle Talenter har forbundet, lig Efteraars Løv, vil **Andens Frugter** leve i al Evidens.

Talenter binder Sindet, men Naadegaver binder Hjertet. Tro, Ydmyghed, Kærlighed og alle disse Naadegaver findes i Hjertet. Mattiniet er i Hovedet, men Karakteren er i Hjertet.

Enhver Talent, og endog mange af Naadegaverne er udsat for at løbe væk med os dersom ikke de styres af Kærlighed. Enhver Fanatiker er en Fanatiker paa Grund af Mangel paa Kærlighed. Søs enhver Fanatiker kan du opdage en Mangel paa Kærlighed. Intet Menneske kan gaa for langt i at have Jesu Sind.

De Ting som bør gøre dig stærk, er just de Ting, som er farlige uden Kærlighed.

Naar du bliver helliggjort kan du se Forskellen paa de forskellige Kristne, og dersom ikke saa dit Hjerte er ligesaa fuld af Kærlighed som dit Hoved er fuld af Lys, vil det vilde dig.

Djævlene tror, men de elsker aldrig. Tro kan blive vilde, men Kærlighed kan ikke.

Dit Hjerte maa have ligesaa megen Kærlighed som dit Hoved har Lys.

Kærlighed er bedre end Genrykkelse og Drømme. Lidt Kærlighed og lidt Taalmodighed er værd mange Drømme.

Mennesker holder saa meget af det usædvanlige. Mange vil komme og høre med Forund-

ring paa Beretningen om en Drøm, som bryder sig slet ikke om at høre om Taalmodighed.

Ethvert Ord du taler i Kærlighed vil udrette godt. Der findes Mennesker, som taler kun lidt, men som udretter meget godt. Deres Ord bliver hos en. Du kan tale mange Ord saa herlige som Esajas's, men dersom ikke de tales i Kærlighed vil de være forgæves. Selligaanden er Kærlighed. Alt hvad du gør under Indflydelse af Kærlighed vil forherlige Gud. Alt, som ikke gøres i Guds Vilje er spildt, men hvad vi gør i Kærlighed bærer Frugt. Det er Kærlighed, som gør os lig Gud. Han skaber i Kærlighed, dømmer i Kærlighed, og hans Herlighed er Kærlighedens Fylde.

Det er Kærlighed, som forbinder os med Gud. Himmels Herlighed er ren, taalmodig Kærlighed.

Uddrag af en Prædiken af

G. D. Watson.

Bindmølle Kristne.

Af Elde Anthony.

Jeg saa ud af Vinduet og mine Øjne hvilede paa en stor Bindmølle, som var ikke i Gang. Den var i god Kondition, men stod stille fordi der ingen Vind var til at trække den. Tanken kom til mig, at vi har mange Kristne, som ligner Bindmøllen. Saa længe som de bliver opmuntret af andre, og velsignes af Gud, og føler godt, løber de vel for en Tid og fylder deres Pleds. Men naar disse Velsignelser udebliver, løber de ikke længere. „S var paa godt Vej; hvem har hindret eder i at adlyde Sandheden?“ Der er ikke noget der hindrer Bindmøllen fra at løbe, men saa snart som Vinden holdt op med at blæse, gik den istaa. Saaledes ogsaa med disse Kristne. Mange Gange var det ikke Hindringerne, som forårsagede, at de gav op, og holdt op med at gøre deres Pligt; men de havde levet paa Sjælsfærd og saa snart som de slap op, var de ogsaa færdig med det samme. Lig Bindmøllen som holder op med at løbe, naar den trænges mest—paa en varm, trykkende Dag, saaledes

ogslaa mange Kristne, staar stille, naar de skulde give Livets Vand til tørstige Sjæle; faktisk talt, de kan aldrig stoles paa.

Et Guds Varn maa faa sin Drikraft fra Gud. Saa kan han løbe enten han møder Vælgang eller Modgang, enten han føler godt eller daarlig. Den stadige Kristne, som gaar

sagte fremad, idet han altid gør hvad han kan, vil altid findes paa Sejrens Side.

Lad os fortsætte at arbejde, og ikke stole saa meget paa Binden til at hjælpe os. Lad os drage vor Styrke fra Gud, i Stedet for fra vore Følelser.

Bibelske belærende Emner.

Helliggørelse.

Af Nels Renbeck.

(Kra Br. Nels Renbeck, Pandrup, Danmark, har vi modtaget Manuskript for en Serie Artikler, som handler om Helliggørelse og et helligt Liv. Disse Artikler vil kaste megen lys over dette Emne, og vi er vis paa, at vore Læsere vil finde dem interessante. De vil udkomme i Bladet under denne Afdeling, Bibelske belærende Emner. Red.)

Helliggørelse er det store Spørgsmaal, som bekræfter mange oprigtige Guds Børn. Helliggørelse er den Naade, hvori vi staar, hvori vi kan staa under alle Livets mange Omkæftelser. Naade under ondt og godt Rygte—hvad der end møder os. Mange kære Guds Børn sukker efter denne Naade. Det er velsignet at „Herren er mægtig til at give os langt ud over hvad vi beder eller forstaar.“ Saa om vi forstaar, at vi trænger til Hjælp, saa kan Herren give os denne Hjælp. Spørgsmaalet om Helliggørelse kan inddeles i forskellige Afsnit. Først vil vi tale om—

Tilstanden efter Frelse.

Et Menneske, som er frelst, har erholdt Synds ferladelse og er derfor skiftet til at gaa til Himlen, hvis han da dør straks. Fordi, det vi kalder Frelsnings, er Frelse fra evig Fortabelse, Frelse fra Synden, som har besmittet os og holdt os bunden, saa naar man er frelst er man fri fra Syndens Magt. Vi er renset fra Syndens Besmittelse, og er i en Tilstand passende for Himlen. Ikke det alene men man modtager Kraft til at staa imod Syndens frivillige Magt, saa man behøver ikke i Fremtiden at være Træl under Synden.

Et Menneske, som lever i Synd, gør det fordi Synden har faaet Magt over ham, og han er ikke længere sin egen Herre, men han tjener og

lyder den Synd, som man har givet sig hen under. Derfor siger Paulus: „Det gode som jeg vil det gør jeg ikke, men det onde som jeg ikke vil gør jeg.“ I en saadan Tilstand er det ikke Mennesket, som er Herre, men Synden som har Overherredømmet. Denne Tilstand var den gældende i den gamle Pagts Tid, fordi Blodet af Kalve og Bukke ikke formaaede at rense fra Synd eller give Kraft til at herske over Synd. I Modsatning til dette er Jesu Blod mægtig til at frelse fra Synd, saa vi kan mere end sejre over Synden.

Denne Tilstand er i og for sig selv god, men der maa en Vækst i Naaden til for at opfylde Guds Rald til os eller hans Bestemmelse med os. Vi er blevet født paa ny af Guds Mand, og vi maa vokse i dette Liv, med Liv hører der Vækst. Om en man er frelst og har Kraft fra Gud, saa hører der Vækst til for at bruge disse Kræfter; og disse Kræfter maa øves for at yderligere tiltage. Vi kan modtage mere Kraft fra Gud end den som først er os skænket. At vokse i Naaden forstaar man, er en tiltagen af disse Gaver, som gør, at vi kan være stille under meget vanskelige Prøvelser, som gør andre meget utaalmodige fordi de netop mangler denne Naade fra Herren—at være stille. Der er medfødte, naturlige Egenskaber, som giver en Gave til at være stille og taalmodig, men der er forskel paa naturlige Gaver, og Gud giver en frelst Sjæl særlig Gaver ud over de naturlige, thi de gaar langt længere, men de kan endda yderligere vokse og tiltage, derfor siger Paulus i 2 Thess. 1: 3: „Deres Tro vokser overmaade og den indbyrdes Kærlighed forøges hos hver enkelt af eder alle.“ Dette er Guds Børns Maal i den frelste Stilling, at de bør have deres Opmærksomhed henvendt paa

dette, at det er deres herlige Privilegium at vokse i disse herlige Naadegaver. Net her er der mange, som forbanfser dette med Helliggørelsen, og mener, at dette, at vi vokser og kommer længere frem er Helliggørelse. Det er en stor Højstagselse, som vi senere nærmere skal oplyse. Kun vil vi sige her, at hvis vi tror dette er Helliggørelse vil vi jo ikke søge nogen anden.

Det frelste Liv, er et Liv med Sejr over Synden, men ikke uden Kamp. Det frelste Liv er et helligt Liv og bør leves i Renhed og Hellighed. De som omgaaes en saadan, lægger kun Mærke til det ydre rene og hellige Liv, men desuagtet kan det nok være, at der kan være et Element i Hjertets indre, som har voldt en Besvær, men som kun vedkommende selv er vidende om. Tillad mig at give en lille Illustration. Dersom vi i vort ufrelste Liv sætter os at mælke en Koen, og denne vil slaa i Mælkespanden, vil en i de fleste Tilfælde slaa Koen igen. Naar en saa bliver frelst og det igen sker, at Koen slaar, vil Guds Mand tale til os om ikke at slaa fra os igen; men i vort indre har vi et Element, som vil tage Hævn, men som maa holdes nede; der opstaar da en Kamp, som kun en selv kender til, lad os sige, at vi overvinder vort indre og fortsætter vor Mælkning, vi har da vundet en Sejr, og ikke begaaet nogen Synd. Men videre vil vi sige, at hvis en, som er helliggjort faar en lignende Erfaring med at mælke, da vil en ikke føle Trang til at hævne sig, men vil være rolig i sit indre og uden nogen Tilskyndelse til at søge Hævn, kun tage alt med Taalmodighed og ordne sig efter Forholdene. Hvor mange Guds Børn opdager ikke det gamle Natur røre sig og sætter sig op imod Gud, og hans Vilje. Forestil dig en Prædikant taler om den sorgelig Tilstand iblandt Sedninger, og opmuntret til at give en Gave til Missionen for at lette deres Nød. Om en da har en Pengeseddel i Lommen og Guds Mand paaminder ham om at give, da kan der, hvis en ikke er helliggjort, opstaar en Kamp. Gud siger: „giv“; den gamle Adam siger: „Behold du trænger haardt til den selv.“ Sæt saa, at en fejrer fordi man tror, at Gud vil det, vi har da gjort ret og er frelst og bevaret i Naaden, men den gamle Adam kan da komme igen og plage en med, at vi skulde ikke have givet dis-

se Penge bort vi trænger haardt til den selv og behøver baade dette og hint og derved kan der opstaar mangen en Kamp, som kan hos mange gøre Livet byrdefuldt og besværligt. Det er derfor at vi trænger Helliggørelse for, at ugesom vort ydre Liv er rent, at vort Hjerte da ogsaa maa være rent og altid sige Ja og Amen til Guds Vilje.

Guds forunderlige Vedelse.

Klemt under en Bogn.

Jona forsøgte at løbe bort fra Herren ved at tage Skib til Tharjis i Stedet for at rejse til Ninive for at give Folket et Budskab fra Herren; men han fandt det meget vanskeligt at slippe fra Herrens Ansigt, da Herren var paa Søen ligesaa vel som paa Landet. Herren fastede et stort Veir paa Havet, og Jona blev kastet i Havet og blev paa en forunderlig Maade bragt til Land igen, hvor Herren igen mindede ham om at han skulde udraabe Herrens Budskab for Folket. Siden den Tid har der været mange Jona'er, eller mange Menneſker, som har modtaget Budskab fra Herren, som de skulde udraabe for Folket, eller give af deres Midler til Herrens Sag, men som har søgt at slippe fra Herrens Ansigt, eller vende et dødt Tre til Herrens Røst, kun for at møde Modgang og Vanskeligheder.

Den følgende Tildragelse er Erriaringen af en Broder, som Gud havde kaldt til at prædike; han har flere Gange fortalt den mere udførlig for en Forsamling, men kun en kort Beretning gives her. Han siger:

I min Ungdom var mit Hjem i Skoven, hvor vi havde ganske lidt Anledning til at gaa i Skole. Da Herren kaldte mig til at prædike kunde jeg næsten ikke læse og min Hørelse var ogsaa daarlig. Da jeg hørte Guds Ord prædiktet, blev jeg overbevist om min Synd, og jeg bøjede mig for Mandens sagte Svigten, han frelste min Sjæl, og hjalp mig at lære at læse. Efter som jeg lærte at læse Herrens drebare Løfter i hans Ord, kunde jeg forstaa, at de var for mig ligesaa meget som for alle andre. For tre og tyve Aar kunde jeg ikke høre godt paa Grund af en Sygdom i mine Ører, men Herren helbredte mig, for hvilket jeg priser ham.

Efter jeg begyndte at prædike, havde jeg man-

ge forskjellige Erfaringer, jeg vil her berette een for Guds Vre og for andres Gavn.

Den 4de Juli 1901 kom jeg til Keystone, S. D., med Guds Velsignelse paa min Sjæl. Paa Grund af Tørken i Missouri, hvor jeg havde levet, havde jeg paadraget mig ikke saa lidet Gæld, som jeg ikke kunde betale, da jeg skulde. Den næste Dag efter min Ankomst begyndte jeg at arbejde i Skoven i Black Hills og blev der indtil 1902. Herrens velsignede mit Arbejde og hjalp mig betale al min Gæld. Vi rejste saa til en anden Plads og begyndte at arbejde paa en Gaard for en Kvægehandler. Da jeg rejste til S. D., lod jeg min Familie blive i Missouri men sendte Bud efter dem en Maaned senere. Mit Arbejde paa Gaarden var at overvåge Eugen, brænde Mærke paa Kreaturerne o. s. v., og min Hustru var Koffkepige paa Gaarden.

En Dag kom en Baptist Prædikant til mig og spurgte mig om jeg var en Kristen. Jeg sagde at jeg var. Saa spurgte han:

„Hvad Menighed tilhører De?“

„Guds Menighed,“ svarede jeg.

Jeg fortalte ham, at jeg troede paa at prædike og praktisere hele Guds Ord. Han gav mig en Indbydelse til at overvåge deres Søndagsskole og være fri til at lære Børnene hele Bibelen. Han sagde videre: „Dersom du har mere af Bikelen end vi har, er du den Mand, vi ønsker.“

Paa den følgende Søndag rejste vi til denne Plads, og efter Søndagsskolen spurgte Forstanderen mig om jeg nogensinde prædikede. Jeg fortalte ham, at jeg havde prædiket nogle Gange, og han forlangte mig til at prædike om Eftermiddagen. Jeg tog imod Indbydelsen, og Gud velsignede Ordet, som blev holdt frem, og fra denne Tid havde vi Møde hver anden Søndag hele Sommeren. Folket syntes at være meget interesseret og førte fem og tyve Mil for at høre Guds Ord. Røghrderne vilde hænges deres Sporer og deres Revolver paa deres Sadeltræ og kom ind og lyste med Forskæmelse til Ordets Forkyndelse, medens Laarer trillede ned ad deres Rinder. En Eftermiddag efter at godt Møde kom en Mand til mig og bad mig om at komme og prædike Evangeliet i hans Nabolag. Jeg sagde til ham, at jeg ikke havde Tid, da jeg tjente Mr. Cox, og jeg

troede det var ret at være en god Tjenestefarl.

Paa Vejen hjem sagde min Hustru til mig, at hun følte saa bedrøvet fordi jeg sagde til de Mand, at jeg ikke havde Tid til at prædike Evangeliet. Hun sagde hun troede, at Tiden var kommet, at vi skulde forlade denne Plads og skulde ud og prædike igen. Jeg svarede: „Du har faaet Hjemve. Du kan gaa hjem paa Besøg og jeg vil blive her og beholde mit gode Arbejde, og naar du er færdig med at besøge kan du komme tilbage igen.“ Vi fortsatte med vort Arbejde som sædvanligt indtil den næste Søndag, da min Hustru sagde til mig; „Jeg ønsker at læse noget af Guds Ord,“ og hun læste fra Ef. 6: 5, 6, 7, som læser som følger:

„O Trælle! adlyder eders Herrer efter Rødet med Frygt og Bæven i eders Hjertes Enfold som Kristus; ikke med Tjentjenste, som de, der ville tækses Menneſter, men som Kristi Tjenere, saa I gøre Guds Vilje af Hjertet, idet I med god Vilje gør Tjeneste som for Herren og ikke for Menneſter.“

„Nu hvad vil du gøre fra Hjertet, adlunde Gud eller Menneſter?“ sagde hun.

„O Hustru, du har Hjemve. Dersom du ønsker at rejse hjem, kan du godt rejse, jeg har intet imod det.“

„Det er ikke mig, men dig, som Gud ønsker at faa fat i,“ sagde hun.

Men jeg blev ved at sige: „Du har Hjemte. Jeg har bedre Arbejde nu end jeg nogensinde har haft før, og faar ogsaa gode Penges derfor.“

Min Hustru sagde da: „Du er ikke saa aendelig som du har været. Gud vil, at vi skal fly herfra som Lot flyede fra Sodom.“

Saa svarede jeg: „Du er kun lidt hjemmefra.“

Hun svarede igen: „Dersom ikke du rejser herfra snart vil noget hænde mig eller Børnene.“

Den næste Dag gik jeg ud for at køre Vand i en Vandbeholder med fire Heste. Beholderen kunde holde seks tusinde Pund Vand. Jeg fyldte Beholderen een Gang og skulde tilbage eiter et andet Læs. Medens jeg kørte ned en Bakke kom een af de første Skjul af, og Vognen væltede paa mig. Jeg forsøgte at springe ned men kunde ikke, og Vognen faldt over

min Ryg, mine Fødder og mit Hoved var udenfor.

Da detie hændte var det første jeg tænkte paa, hvad min Hustru havde sagt Dagen før — „Dersom ikke du rejser herfra snart vil noget hændte mig eller Børnene.“ Jeg saa nu, at Gud havde mig saa, at han kunde tale til mig, og jeg begyndte at kalde paa ham for Barmhjertighed. Jeg havde sagt til de Mænd, at jeg havde ikke Tid til at prædike Evangeliet til dem; men Gud sagde: „Du maa enten prædike Evangeliet nu, eller miste din Sjæl,“ jeg vidste at staa imod mente Fortæbelse. Lankerne om mit gode Arbejde forsvandt som Dug for Morgen Solen.

Mine Børn, som var med mig, kom springende til mig raabende: „O papa! papa! hvad skal vi gøre?“ Jeg sagde til Pigen, at hun skulde gaa og fortælle hendes Moder. Huset var en eng. Vil borte fra hvor Ulykken skete. Barnet løb hele Vejen og fortalte hendes Moder. Hun kom snart, og da jeg saa hende saa jeg det samme Udtryk paa hendes Ansigt som hun havde haft Dagen forud, da hun sagde, at hun var vis paa, at noget vilde hændes.

„Nu vil du adlyde Gud, vil du ikke?“ sagde hun.

„Ja, og jeg beder dig om Forladelse, fordi jeg ikke tog imod din Formaning i Gaar.“

Jeg var hjælpeløs. Jeg kunde kun bevæge min Tunge og min højre Haand. Saa snart som Ulykken skete begyndte jeg at bede Gud om at spare mit Liv indtil jeg kunde bede min Hustru om Forladelse; da jeg gjorde dette og Ibede Gud, at jeg vilde adlyde ham, syntes det som om en Hel Skare Engle svævede i Nærheden af mig til at befri mig.

Det er ikke vanskeligt at forestille min Tilstand, med denne Vogn paa min Ryg. Da var jeg villig til at sige ja til Gud. Jeg ønsker at sige her som en Advarsel til andre, at dersom Gud kalder dig til hans Tjeneste, eller til at hjælpe til med dine Midler, er det bedste at sige ja til hans Vilje.

Min Hustru forsøgte at faa Beholderen løst af mig. Først fik hun Vognen løst af; saa tog hun et Reb og spændte Sæstene til Vandbeholderen for at faa den løst af mig. Sæstene rykkede den og fik den løst af Tommer, men saa brast Rebet og den faldt ned paa

mig igen. Saa fik hun fat i en Stede og snart fik hun Beholderen løst af mig. Jeg kunde ikke røre mig, hun kom saa hen til mig og flyttede mig lidt, men saa besvimmede jeg, og for en Tid saa det næsten ud som om Livet var borte. Min Hustru fik fat i noget Vand og vaskede mit Ansigt, og bad inderligt til Gud, og Gud gav mig Styrke igen. Ved denne Tid kom en af Mændene til Stedet og saa, hvad der var hændt. Min Hustru fik ham til at gaa og faa en Vogn for at føre mig hjem. Paa Vejen mødte vi en anden Mand som hjalp til at bære mig ind i Huset. Min Hustru skrev da til de troende i Mountsville, W. Va., og bad dem bede for mig.

Mr. Cox, Manden, som jeg arbejdede for, kom ind og sagde det var bedst, at vi sendte Bud efter en Læge med det samme, fordi han var bange for at Blodforgiftning vilde indtræffe. Jeg sagde, at min Tillid og Tro var til Gud og jeg troede, at han vilde hjælpe mig. Han gik ud og sagde til min Hustru at jeg talte i Billedse og vidste ikke hvad jeg sagde, og at Koldbrand vilde indtræffe og saa vilde det snart være forbi med mig; men hun sagde hun troede nok jeg vidste hvad jeg sagde, og at vi vilde tro Gud.

Da andre Arbejdsmænd vilde ikke gaa tiljængs denne Nat, da de sagde, de troede jeg vilde dø før Morgen. Men min Hustru sagde de godt kunde gaa tiljængs, da hun vilde passe mig, og dersom hun trængte til Hjælp vilde hun kalde nogen. De var meget god mod mig og vilde gøre hvad de kunde for at hjælpe mig. Den næste Morgen kom Mr. Cox til mit Værelse og spurgte hvorledes jeg havde det. Jeg sagde, at jeg følte saa godt som kunde ventes under Omstændighederne.

Den næste Dag begyndte Nyheden om min Ulykke at spredes rundt blandt dem, til hvem jeg havde prædiker guddommelig Selbredelse; og da de kom for at se til mig, spurgte de mig, hvad jeg nu vilde gøre, de sagde at min Ryg var brækket og jeg aldrig vilde kunne gaa igen. To Mænd maatte vende mig paa en Lagen, naar jeg skulde flyttes, og ligesom Nobs Trøstere gav de mig kun lidt Opmuntring til at tro Gud.

Dette varede for en Uge. Jeg vidste ikke (Forts. paa Side 11.)

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1. 00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1. 25
Six Months......65

Subscriptioners indsendt fra Skandinavien:

Årlig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet maa indsendes i Postanvisning, Expressanvisning eller Vantveksel; Grøntæller modtages for mindre Bølg. Vi er ikke ansvarlig for Auranter sendt i almindelige Breve.

Skrivering for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevfort.

I Tilfælde af Adressforandring maa altid den forrige Adresse faa vel som den nye angives.

Al Korrespondance maa adresseres til
Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Subskribenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til
Nels Renbeck, Pandrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Blandede Nyheder.

Under Afdelingen, Bibelske belærende Emner giver vi denne Uge den første Artikel i en Række Artikler, om det hellige Liv, skrevet af Br. Nels Renbeck. Disse Artikler vil uden Tvivl give Lys over mange Spørgsmaal.

Br. og Søster Nelson besøgte os forleden Søndag. Det var en Glæde for os alle at have dem iblandt os igen. De befinder dem vel i deres nye Hjem.

Brødrene her er ved at foretage nogle Forandringer i Kælderetagen i Kapellet, hvor vi har Køkken og Spisefæl. De arbejder haardt paa at faa det hele færdig før Lejrmodet. De har flyttet Skillebægen faa, at de kan faa et særskilt Rum for vor Boghandel, som før var i et Størne af Spisefæl. Bordene skal ogsaa forandres, faa at det hele bliver mere bekvemt for alle under Lejrmodet.

Vi har maattet købe en anden Jernbanevogn Kul for Hjemmet og Kontoret. Prisen er steget \$1.00 mere paa hver Ton. Vi har ogsaa fornylig faaet et nyt Dølg af Papir, og Papir koster ogsaa meget mere end det plejer. Disse er vanskelige Tider for os alle her i Landet, og vi kommer maaske ogsaa til at føle Krigens Virkning mere endnu. Vi kunde maaske være fristet til at se paa Fremtiden med Frygt og Vengstelse. Men Herrens Løfter gælder nu som de har altid gjort og han vil hjælpe os. Det bliver maaske en Prøvelsens Tid for os alle, men derigennem kan vi blive lutret og Herren kan vinde sin Skikkelse i os mere og mere.

Her paa Kontoret modtager vi mange Breve fra Guds Børn, som begærer Forbøn paa Grund af Sygdom eller andre Prøvelser. Disse kommer vi i Hu i vore Møder her Onsdag Aften eller Søndag, naar det er noget paa-trængende, har vi Bøn med det samme. Vi ved at en vis Indflydelse gaar ud fra Arbejdet her, og vi ønsker eders Forbønner, at vi alle maa være brændende i Anden, og være i Stand til at opsende Troens Bøn for dem, som begærer vore Forbønner.

Fra Søster Anna Nelson, Redfield, S. Dak., har vi igen modtaget \$5.00, for Arbejdet her. Disse Penge samler hun fra de Wg, som hun faar paa Søndagene.

Vidnesbyrd.

Allderdomshjemmet, St. Paul Park, Minn.

Jeg fryder mig og er glad fordi jeg kan sige, at jeg er frelst og belliggjort. For et par Aar siden kom en Prædikant op paa mit Bærelse og spurgte mig: „Svad tror du om Belliggjørelse?“ Jeg svarede: „Jeg vil blive belliggjort.“ Han sagde: „det kan du blive just nu.“ Og gennem Tro modtog jeg det samme. Til dem, som kom til Jesus for Hjælp sagde han: „Din Tro har frelst dig.“ „Ske dig efter din Tro.“ Troen var forenet med Betsignelsen. Tro er en Gave af Gud. En Prædikant sagde: „Naar vi maa gaa gennem en Dør, som er laast, maa

vi have en Nøgle. Troen er den Nøgle, som aabner Døren til Visdommens Omraade." Lad os bede Gud for denne Nøgle. Pris ske Gud! Han har et stort Forraad af gode Ting, og vil „efter sin Rigdom fuldelig give eder alt, hvad I have nødig, i Herlighed i Kristus Jesus."

Jeg siger: „Hvor jeg er, der skulle ogsaa I være. Og hvor jeg gaar hen, derhen vide I Vejen." Gud være lovet for hver og een, som har fundet Vejen. Han har vandret Livets Vej før os, og nu gælder det for os at vandre i hans Fodspor. Jesus havde det ikke altid saa bekæmt, da han var herude, og derfor vi ser paa hans første Disciples Liv, finder vi, at ogsaa de fik lide Forsølgelse for Jesu Navns Skyld. Jesu navn er et trøsterigt Navn. Jeg har modtaget megen Betsignelse og Kraft fra dette Navn.

Jeg vil fortælle om hvorledes Jesus hjalp mig ved et vist Tilfælde. Jeg plejede at bruge Tobak. For ca. 15 Aar siden overvar jeg et Bønnemøde, hvor jeg træffede en kristen Mand, som jeg had gaa med mig hjem. Jeg spurgte ham: „Tror du det er Synd at bruge Tobak?" „Na vist er det Synd," svarede han. „Jesus har frelst mig derfra." Jeg tog min Tobak og fastede den i Raskelsebægeren, og jeg befalede mig i Jesu Navn. Siden da jeg blev fristet, kom jeg Jesu navn i Hu og fik Sejr. Jesus siger: „Den, som elsker Fader eller Moder mere end mig, er ikke værd; og den, som elsker Søn eller Datter mere end mig, er mig ikke værd." og vi kunne sige: „Den som elsker syndige Vaner mere end Jesus, er han ikke værd." Guds Folk vil ikke forsøge at ære Gud med urene Læber, og at bruge Tobak er sandelig urent.

Jeg vil tilføjst hilse Bladets Læsere og ønske dem Lykke og Betsignelse. Jeg haaber at saa møde mange af eder og saa trykke eders Haand under Lejemødet, som snart skal holdes her.

Abraham Johnson.

Guds forunderlige Ledelse.

(Fortf. fra Side 9.)

Hvorledes det vilde vende sig, men jeg havde overgivet det hele til Gud. Jeg lovede Gud medens jeg laa paa min Seng, at jeg vilde adlyde Gud dersom han vilde helbrede mig, og jeg vilde tilbringe alle mine Dage i at præ-

dike Evangeliet, enddog om jeg maatte leve paa Brød og Vand. Om næsten en Uge medens jeg laa paa min Seng og talte med Gud modtog vi „The Gospel Trumpet;" og da jeg laa gennem Bladet saa jeg et Vidnesbyrd med mit Navn under, fra en Søster som var blevet oprejst fra Døden ved Guds Magt.

Jeg sagde til min Søster: „Jeg er ikke død endnu, og dersom Gud kan oprejse en Søster fra Døden, kan han ogsaa helbrede mig, og nu er jeg færdig til at blive helbredet. Det Brev, som min Søster havde skrevet, var ved denne Tid naaet frem til Betsammelsesstedet.

Vi kaldte Børnene tilsammen og havde Bøn, og vor Tro tog fat paa Guds Løfter og han helbredte mig. Jeg vendte mig om i Sengen, rejste mig op og stod paa mine Fødder, og i Jesu Navn begyndte jeg at gaa. Mine Lemmer begyndte at kildre som om de blev gennemjult af mange Naale, og fra denne Dag til i Dag har jeg gaaet omkring. Enten min Hing var brækket eller ikke, ved jeg ikke, men jeg ved, og kan sige som den blinde Mand (Joh. 9: 25), at jeg, som før ikke kunde vende mig i Sengen, kan nu gaa. Al Være til hans herlige Navn! Han er i Aar og i Dag den samme, ja, til evig Tid. (Heb. 13: 8).

Men Fristelsen var ikke færdig endnu. Mr. Cox brugte alle Slags Løffemidler for at faa mig til at blive, men min Søster sagde, at vi ikke vilde blive om han saa vilde tilbyde os hele hans Ejendom. Vi rejste saa derfra, og fra den Tid indtil nu, har vi prædiket Evangeliet, og har stridt for den Tro, som een Gang er blevet overgivet de hellige.

—M. C. Bennet.

Fra Bogen „Startling Incidents and Experiences in the Christian Life."

Møde.

Grand Forks, N. Dak., Lejemøde, Juni 29—Juli 8. Vi indbyder i Særdeleshed alle Prædikanter, Diaconer, og Søndagsstolelærere i denne og tilgrænsende Stater at besøge dette Møde. Vi venter et herligt Møde, og anmoder alle at forene dem med os i Bøn til Gud for det samme.

M. G. Abrenth og C. S. Tubbs.

LEJRMÖDE

ST. PAUL PARK, MINN.

DEN 8de TIL DEN 17de JUNI.

Forsamlingshuset, hvor Mødet skal holdes.

¶ Denne er den almindelige Forsamling af Guds Menighed for Minnesota, Wisconsin, den nordlige Del af Iowa, Nord og Syd Dakota. ¶ Lad alle Guds Børn gøre alt muligt for at overvære dette Møde. Begynd nu at gøre Forbedelse. ¶ Brødre, Tiden er kort! Kongens Ærinde haver Hast! Vigtige og store Problemer ligger foran os! ¶ Nationerne kriges. Mørkets Magter raser. Lad os, som Fredsfyrstens Tjenere, mødes i hellig Sammenkaldelse. ¶ I gamle Dage mødtes Israels Børn aarligt. Det er ligesaa nødvendig nu. Det er godt for Kristne at mødes een Gang om Aaret i indbyrdes Fællesskab. Vi trænger til det. ¶ Bed at Herren maa velsigne Mødet—at Guds Aand maa udgydes i rigt Maal over Forsamlingen. Lad alle forenes i Bøn for dette Møde. ¶ S. O. Susag, A. G. Ahrendt, Morris C. Johnson, Edith Trask, er nogle af de Prædikanter som ventes. ¶ Møder paa skandinavisk og engelsk vil blive holdt daglig. Møder for Prædikanter vil ogsaa blive holdt. ¶ St. Paul Park ligger 9 Mil Syd for St. Paul paa Burlington Banen. ¶ Køb Billet til St. Paul. Tag Burlington Motor der afrejser fra Union Depot som følger: Søndagene, Kl. 8:00, 11:30 Fm.; Kl. 1:30, 4:55, 6:15 Em. (Kl. 11:20 Em. kun Lørdag); Søndag, Kl. 1:00 og 6:15 Em. ¶ Logi vil blive sørget for, men for egen Bekvemmelighed bring Sengklæder. ¶ De, som ønsker at leje Telte, bør lade os vide det straks. ¶ Mad vil blive serveret i Spisesalen under Kapelet for følgende Priser: Voksne 20 cts. per Maaltid; Børn under 12 og over 6 Aar 10 cts. Prædikanter og aandelige Arbejdere frit. Fattige frit.

ALLE ER VELKOMMEN.

For nærmere Underretning skriv til:
EVANGELI BASUN PUB. CO. ST. PAUL PARK, MINNESOTA

Søndagskolen.

Lektie 12.

Juni 17, 1917.

Den opstandne Herre.

Joh. 20: 1—18.

Ghdbentekst: Men nu er Kristus oprejst fra de døde, som Førstegrøde af de hensovede.—1 Kor. 15: 20.

2. Da løber hun og kommer til Simon Peter og til den anden Disciple, ham, hvem Jesus elskede, og siger til dem: „De have borttaget Herren af Graven, og vi ved ikke, hvor de have lagt ham.“

3. Da gif Peter og den anden Discipel ud, og kom til Graven.

4. Men de to løb sammen, og den anden Discipel løb foran, hurtigere end Peter, og kom først til Graven.

5. Og da han kiggede ind, ser han Lintlæderne der, men gif dog ikke ind.

6. Da kommer Simon Peter, som fulgte ham, og han gif ind i Graven og saa Lintlæderne ligge der,

7. og Tørklædet, som han havde haft paa sit Hoved, ikke liggende ved Lintlæderne, men sammenrullet paa et Sted for sig selv.

8. Nu gif da ogsaa den anden Discipel, som var kommen først til Graven, ind, og han saa og troede.

9. Thi de forstode endnu ikke Skriften, at han skulde opstaa fra de døde.

10. Da gif Disciplene atter bort til deres Hjem.

11. Men Maria stod udenfor ved Graven og græd. Som hun nu græd, kiggede hun ind i Graven,

12. og hun ser to Engle sidde i hvide Klæder, en ved Hovedet og en ved Fødderne, hvor Jesu Legeme havde ligget.

13. Og de siger til hende: „Kvinde! hvorfor græder du?“ Hun siger til dem: „Fordi de har taget min Herre bort, og jeg ved ikke, hvor de har lagt ham.“

14. Da hun havde sagt dette, vendte hun sig om, og hun ser Jesus staa der, og hun vidste ikke, at det var Jesus.

15. Jesus siger til hende: „Kvinde! hvorfor græder du? hvem leder du efter?“ Hun mente, det var Havermanden, og siger til ham:

„Herre! dersom du har baaret ham bort, da sig mig, hvor du har lagt ham, saa vil jeg tage ham.“

16. Jesus siger til hende: „Maria!“ Hun vender sig om og siger til ham paa Hebraisk: „Rabboni!“ hvilket betyder Mester.

Opstandelsen fandt Sted Søndag Morgen før Daggrø, i en Have i Nærheden af Porten Damaskus, nord for Jerusalem, hvor Jesus blev begravet i en andens Grav. Han opførte til Himlen fra Olie Bjerget i Nærheden af Betanien. I de fyrretyve Dage Jesus var her paa Jorden efter Opstandelsen aabenbarede han sig til flere Menneſker, i Jerusalem, paa Bejen til Emmaus, og i Galilæa.

Tidlig paa Morgenen af den tredje Dag gik de to Maria'er og Salome ud for at besøge Graven. Johannes fortæller os kun om Maria Magdalenes Erfaring. Maaſke hun naaede Graven først. Før hun kom havde et Jordſkælv og en herlig Opstandelse fundet Sted. En Engel havde taget bort Stenen fra Graven; den levende Form havde vaagnet klædt i Uldødelighed og var gaaet ud. Vagterne ved Graven havde faldt til Jorden som Døde Mænd paa Grund af disse vidunderlige Forstyrrelser. Da Maria nærmede sig Graven var alt stille. Stenen var borte og Graven var tom. Frygt indtønde hendes Hjerte og hun ſnede fra Pladten.

Peter og Johannes var de første til at høre hvad hun fortalte. De løb med en Gang til Graven men fandt den tom. Johannes blev overbevist om, at Jesus var levende; Peter blev overbevist om, at noget vidunderligt var hændt.

Maria kom tilbage til Graven for at græde. Medens hun var der var hendes Sorg ſaa stor, at hun talte med Engle som de var Menneſker, og kendte ikke engang den, som er ſutter Indighed. Da han udtalte hendes Navn, kendte hun Stemmen og vendte sig om og faldt ned og tilbad ham.

Betydningen af den tomme Grav.— Da Peter og Johannes ſaa ind i den tomme Grav paa denne første Dag, var de overbevist om, at Døen var opslugt af Liv. De fattede ikke eller kunde ikke fatte Naturen af det opstandne Liv. Kristus var Førstegrøden af dem, som ſovede i Døden, den første til at opstaa klædt i Uldødelighed.

Den tomme Grav taler om et Liv hinsides

den stille Grav. Den peger henimod en Dag, i hvilken „mange af dem, som sover i Støvet's Jord, skulde opvaagne, komme til et evigt Liv, og komme til Skam, til evig Afsty" (Dan. 12: 2).

Den opstandne Jærlser.— Jesu kendte Stemme syntes at være flødt i en anden Personlighed efter han opstod fra Graven. Maria kendte ham ikke før han udtalte hendes Navn; de to Disciple paa Vejen til Emmaus kendte ham ikke før han brød Brødet og velsignede det og gav det til dem; de syv Jærlser kendte ham ikke indtil han befalede den store Fiskebræt. Thomas tvivlede paa ham indtil han fik se hans Hænder og stikke hans Naand ind i hans Side.

For en kort Tid efter hans Opstandelse blev det tilladt Jesus, at færdes iblandt sine Disciple, for at styrke deres Tro og for at læge deres saarede Hjertes. Hans Besøg blev mindre hyppige, som om han vilde vænne dem fra ham, indtil han tilsidst ledte dem ud til Olie Bjergene, fra hvilken Plads han opfor til Himmelen. **Den første, som fik høre Budskabet om Kristi Opstandelse.**— Hvem blev betroet det første Budskab om Jesu Opstandelse? En Kvinde, Maria Magdalene. Hun havde kommet til Graven med et knust Hjerte, for at bevise hendes Kærlighed til ham, som laa i Graven. Men hun fandt ham ikke, thi Graven var tom. Hans Legeme saa vel som hans Naand havde taget sin Flugt. Men som hun stod der grædende ved Graven blev hendes Sorg forvandlet til uforglæmmelig Glæde, thi Jesus kom og talte til hende.

Hun faldt ned for hans Fødder og vilde have klynget sig til ham, og aldrig ladet ham gaa, men han bad hende: „Gaa til mine Brødre og sig dem: Jeg farer op til min Fader og eders Fader og til min Gud og eders Gud.“

Marias Kærlighed var uselvbi. Hun fandt sin Jærlser; paa hans Bud skynkede hun sig hen for at fortælle andre, som sørgede som hun gjorde, at de ogsaa maatte blive trøstet. Og dette Budskab om Trøst, som hun bragte fra den tomme Grav er blevet gentaget over og over igen, indtil vi i Dag hører det, omfavner det, og deler dets velsignede Trøst.

For Eftertænkning.

Kristi Opstandelse bringer „Liv og Uforfrænkkelighed for Dødt“; igennem dette faar vi et Blik af hvad Evigheden vil aabenbare.

Kristi Opstandelse beviser at „Døden er ikke Sjælens Ende, men kun en Port igennem hvilken Sjælen gaar videre, ind i et større Liv.“

Kristi Opstandelse giver os Forvisning om vor evige Jærlse. „Fordi han levede skal vi ogsaa leve.“

Spørgsmaal: 1. Hvorfor vilde Maria besøge Graven? 2. Fortæl om hvad hændte før hun naaede Graven. 3. Hvad Virkning havde Marias første Budskab paa Peter og Johannes? 4. Hvad aabenbarede deres Undersøgelse af Graven? 5. Hvorfor rejste de bort? 6. Hvad aabenbarede Maria, da hun igen gik tilbage til Graven? 7. Hvad fik hun se ind i Graven? 8. Hvad Befaling gav Jesus Maria?

De Unges Afdeling.

Dys langs Vejen.

Af C. Faith Stewart.

Paa Vejen fra England til Indien, paa „By Linien," passerede vi en meget farlig Plads før vi naaede Gibraltar. For længe siden var der stærke Jordstælv her i Havet, som fastede op store Sten, og mange Skibe blev ødelagt og led Skibbrud paa dette Sted.

Men som vi nærmede os denne farlige Plads mødte et vidunderligt Syn vore Øjne. Lige bag ved disse Løse, ujæbne Klipper, var der en umaa- delig stor Klippe, meget højere end alle de an-

dre, og flere hundrede Fod lang, den var fast og glat, og saa ud som om den vilde staa igennem Stormene af alle Tidsaldr. Paa hver Ende af Klippen, højt over alt andet stod et Tårn. Mørket var begyndt at falde paa, og som jeg saa den farlige Plads, og tænkte paa de mange Skibe, der sejlede forbi, og paa de mange Liv, der vilde gaa fortabt hvis der ikke var noget til at advare dem for Fare—hvis der ingen Dys var til at skimte ud i Mørket og til at lede dem paa den rette Vej—jeg takkede Gud for disse Tårne.

Saa tænkte jeg paa det store Livshav, hvor-

paa vi alle fejler, paa de mange farlige Pladser, langs Vejen imellem Jorden og Herligheden, paa de mange Liv, der har maaske i et ubevogtet Øjeblik stødt imod disse Klipper, lidt Skibbrud og gaaet under, fortabt for evigt.

Særfkildt langs de unges Vej er der mange næbne Klipper, hvorpaa de lider Skibbrud og tilintetgør deres Sjæle, hvis ikke de er agtpaa-given. Nogle af disse Klipper er Zjuenes Lyst, Livets Stoltthed, verdslige Fornøjelse, Kærlighed til Penge, og Kærlighed til verdslig Berømmelse. Mangen et fær ungt Menneske har begyndt paa Vejen til Himlen, bestemt paa at gaa, men da de kom til nogle af disse farlige Steder, mistede deres Vej. Andre vandrer i den forkerte Retning og har aldrig begyndt ret. Herren trænger til Hjælperne langs Vejen til at hjælpe dem at faa begynde paa den rette Vej, og faa at lede dem sikkert forbi de farlige Steder.

Der er mange gode ældre Kristne, som lader deres Lys skinne, men Menneskene i Almindelighed, tænker, at det er nemt for de gamle at holde sig fra Verden og leve et helligt Liv, men at de unge er af Naturen fordringsfulde og elsker Verden, og derfor kan vi ikke gøre Regnskab paa, at de skal imodstaa Livets Prøvelser. Det er Guds Vilie, unge Kristne, at du staa fast lig den massive Klippe ved Havet, og lad dit Lys kaste vejvisende Straaler ud over Livets fjere og farlige Hav. Lig Vavnlys, ønsker han altid at finde dig paa din Plads. Det rolige, hellige Liv vil blotte Synd, vil udpeg de farlige Steder for andre, og du vil da blive et Middel i Guds Haand til at frelse mange andre unge Sjæle fra at lide Skibbrud. Du føler maaske som om der er kun lidt som du kan gøre, men du kan skinne, og Evigheden alene vil give tilkende, hvor meget godt du har udrettet.

Mange rejsende kommer forbi disse Tårne, og uden Tvivl, er der kun faa af dem, der nogenfinde tænker, at de vilde maaske være forlist, om ikke disse Tårne havde været der. Lige-saa er der mange, som tilskyndende ikke lægger Mærke til dit Liv, men som alligevel vilde blive ødelagt forinden det. Vedbliv at skinne for Herren. Dit rene Liv vil gøre sit ubevist Indtryk paa mange Sjæle, og din stille Indflydelse vil forandre Kursen af manges Liv. Maaske du i denne Verden vil aldrig kende,

hvormeget du i al Stilhed har udrettet, men Evigheden vil aabenbare det alt sammen. Hvis du lader dit Lys blive dunkel eller gaa ud, vil maaske andre unge Liv gaa ind i Mørket og blive fortalt, men hvis du er tro paa din Post herude, skal du skinne som Stjernerne i al Evighed. Maa Gud velsigne de føre unge Kristne, og maa enhver blive et brændende og skin-nende Lys for ham.

For Børnene.

Overvind det onde med det gode.

En Lærer i Søndagsskolen, som havde talt med Børnene om Glaus og Jakobs Møde, og som derved særfkildt havde søgt at lede deres Opmærksomhed hen paa de Midler, Jakob be-tjente sig af for at mildne sin Broders Brede, spurgte til Slutning:

„Hvad vilde I gøre, hvis nogen af eder havde været Marfag i, at andre var blevet fornærmede paa eder?“

„Jeg,“ svarede en af de ældste Dreng, „vilde skinde mig at lede ham om Forladelse.“

„Og jeg,“ tilføjede en anden, „vilde bede til Gud for ham.“

„Jeg,“ utrede en tredje, en lille Dreng med et godmodigt, iredeligt Udseende, „vilde give ham mit smukkeste Legetøj.“

„Og Edvard da, hvad vilde du gøre?“ spurgte Læreren en lille Dreng, som faa ud til at være den mindste i Klassen.

„Jeg vilde tage ham om Halsen og kysse ham,“ lød Svaret.

Kære Børn, medens I sidder sammen i Skolen eller leger med hverandre ude paa Marken eller i Børnekammeret, sker det jo let, at I foruretter hverandre og bliver vrede eller misfornøjede; men vogt eder for, at der ikke skyder nogen „bitter Mod“ frem, som gør Forvirring.

Tænk da paa alle de gode Svar, som disse Søndagsskolebørn gav. Det er nemlig ikke at svare saaledes i Skolen; men maa ogsaa handle i Livet. Derfor hedder det særlig til enhver af os: „Se ikke blot at give nogle lignende Svar, men gaa og gør noget lignende.“

—Udb.

Var Tids Begivenheder.

„Forsængelighedens Forsængelighed.“

„Dg jeg vendte mit Ansigt til alle mine Geringer, som mine Hænder havde gjort, og til det Arbejde, som jeg med Møje havde gjort; og se, alt var Forsængelighed og Mandsfortærelse; og der var ingen Fordel under Solen.“

I Ruslands Parlamentshus, ved den ene Ende af den store Sal, hvor Landets Lovgivende Forsamling mødes, staar en stor træ Ramme. I mange Aar har den indeholdt Czarens Portræt. Ingen turde tænke andet end at man altid vilde kunne se Czarens Ansigt i Rammen. Dg saa havde anet at Begivenheder vilde saa forandre sig at nogen vilde driste sig til at bortføre Portrættet uden Lov. Kort efter den 15de Marts sad den nye Duma i Salen. Czarens Ansigt saa ikke mere ud over Forsamlingen. Portrættet var borte. Den Romanoffske Dynasti var blevet nedstørtet.

Saaledes har det gaaet igennem Aarhundrederne. Rige efter Rige har rejst sig og er atter forvundet, men eet Rige, Guds Rige, varer evindeligt.

Frelserens Ord i Farens Time.

Ethvert Guds Barn følger draget til at bede Herren, at han maa velsigne Uddelingen af den Ny Testamente til Soldaterne af alle de krigende Nationer. Denne er en Virksomhed, der burde tilskyndes og bistaaes af alle kristne Folk. Man tør haabe, at mangen en stakkels Soldat har, i Dødens Time kommet til at se Frelseren, og faaet smage den Fred, som Jesus alene kan give, ved at læse af dets dyrebare Indhold. Der findes ikke noget andet Literatur, der giver saadant Styrke og Trøst til Sjælen, naar Døden nærmer sig, som Frelserens eget Ord skrevet i det Ny Testamente. Det siges at Tusinder af Ny Testamenter bliver udbelt iblandt Soldaterne. Evigheden alene vil vise Resultaterne af denne Virksomhed.

Sandheden maa ud tilsidst.

Dg nu kommer Ølbryggerne med den Indvending imod Kongressens Forslag om at forbyde Brugen af Produkter til at fabrikere berusende Drikke med, at en saadan Lov vilde

drive Befolkningen til en Umaadelighed i Brugen af „skadelige Drikkevarer,“ saasom Whiskey, Brændevin, o. s. v. At Ølindustrien begynder at lægge Ansvaret for al den Sorg og Glendighed, der kommer af Drikkevæsenet, paa Destillerierne, er et sikkert Tegn paa at der er noget galt med hele Handelen.

Vi undres om det sømmer sig for Ølindustrien at tage paa sig Ansvaret af at sige hvad der er „skadelige Drikkevarer“ og hvad der ikke er. Man skulde næsten tænke at Øl var en Vare der er nødvendig til Livets Ophold. Er det ikke en Kendsgerning at 25 cents Værd af Mel indeholder mere Næring til Legemet end samme Værdi i Øl?

Naar man betragter ovennævnte Beskyldning kan man ikke undlade at tænke paa Jesu Ord: „Men hvorfor ser du Skæven som er i dit Broders Øje,“

De Forenede Stater som et Skatkammer af Godevarer.

De Forenede Staters Regering har den 9de Maj paataget sig Ansvaret af Belgørehedsarbejdet i Belgien, ved at laane \$75,000,000 til den Franske og Belgiske Regering tilsammen. Dette vil give England og Frankrig flere Penge til at anvende paa at føre Krig, i det mindste, for en Tid. Amerikas Bidrag har i de sidste Maanedes naaet til \$1,000,000 for hver Maaned. Det menes at vedligeholde denne Sum som en Reserve Fond, med det Hjemmed at anvende Pengene paa at oprette Forholdene i Belgien naar Fred kommer, og at forserge Fader- og moderløse Børn. Herren hører naar Faderløse og Enker kalder for Mad.

Amerikas store Ansvar.

De Forenede Stater har nu sendt en Kommission til Rusland til at hjælpe den nye Regering at komme rigtig paa Fod. Revolutionen bringer mange Problemmen med sig og det er let at tænke sig, at den nye Regering trænger til Hjælp for at faa Sagerne i Gang. Kommissionen har en uhyre Ansvar paa sig. Derfor Tyskland ikke snart bliver forhindret i sin Ubaadsvæjen, vil den største Byrde af Krigen falde paa De Forenede Stater. Dette vil blive Tilfældet i det Finansielle Omraade, og det er ikke usikkert at det ikke vil blive Tilfældet angaaende at skaffe Soldater.

Evangelii Basun

Sandhed

Renhed

17de Aarg.

Torsdag den 6te Juni, 1917.

Nummer 23.

Syng!

Syng, naar du er glad og let,
Syng, naar du er tung og træt.
Syng dig bort fra Jordens Sorger,
Syng dig som en Himlens Borger
Lige i dit Hjemland ind.

Syng dig bort fra Brede, Nag,
Syng dig stærk, naar du er svag.
Om end Verdens bitre Kulde
Tidt dit Hjerte isne skulde,
Syng, saa hviler du i Gud.

Syng om Jesus glad din Sang;
Syng som var det første Gang,
Du hans søde Fred fik kende.
Syng saa skal du atter brænde
I den første Kærlighed.

Syng dig da igennem alt,
Hver en Sten for Foden faldt,
Alt som tynger og besværer.
Syng, til Englene dig bærer
Lige i dit Hjemland ind.

E. E...d.

“Hellig-
ge dem i
Sandhe-
den; dit
Ord er
Sands-
hed” (Joh.
17: 17).

“J er
alle rede
rene paa
Grund
af det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der” (Joh.
15: 3).

Evangelii Basun Publishing Company
St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Livet en Rejse.

Livet er en Rejse, og Enden nærmer sig. Det er et Væddeløb, Maalet er næsten i Sigte. Det er en Rejse, og vi vil snart naa Havnen. Tiden er kun en smal Vandtange mellem to Øvigheder. Det er sikkert, at du maa rejse. Hvor mange Ting har du allerede forladt!—det gamle Hjem, Venner, Forældre, Vardommens Scener og dine tidlige Aar. Hvor langt et Stykke er du allerede kommet paa Vejen! Du vil aldrig vende tilbage til hvor du begyndte. Du gaar videre og videre bort fra de tidlige Aar. Det er en overraskende Tanke, at vor Forretning maa snart lades tilbage; at vort Arbejde vil være gjort, og at vi skal forlade denne Tilværelsestilstand—forlade det forevigt—vore Hjem vore Betyrninger og alle de Interesser, som optager os her, og aldrig mere vende tilbage. Det er en forbausende Tanke, at vi, dersom vi er Kristne, skal snart være i Himmelen. Tænk! Tiden og dens Lejligheder være forbi for evigt! Solen, Maanen, og Stjernerne forlader vi bagved os; Foraar, Sommer og Efteraar er forbi; Jordens Scener og Jordens Lys skal forgaa. Snart—meget snart—vil vi være i Himmelen. Vi skal se Gud, vi skal beskue Kristus i hans Herlighed, vi skal se paa Englene. Mødre og Børn, Mand og Hustruer, som har været adskilt skal mødes igen; og alle Hænder, som var adskilt i Kristus, vil vi igen saa trykke. Dette er ligesom at komme hjem efter en lang Spøjsse. Den straalende Strand, hvor den forstørres i den Ventendes Øjne. Glæden vil blive lig den Glæde, som Korsfarerne erfarede, da de først saa Jerusalem.

—C. L. Goodell.

To Gyldne Dage.

Der er to gyldne Dage i Ugen om hvilke jeg aldrig ængster mig—to gyldne Dage, som bevarer fri fra Frygt. En af disse Dage er i Gaar. I Gaar med al dens Uenighed, med al dens Lidelse og Sorg, har gaaet forbi udenfor mit Herredømme, og er ugenkaldelig. Jeg kan ikke gøre ugjort en eneste Handling; jeg kan ikke falde tilbage et Ord jeg sagde; jeg kan ikke stille en Storm som rasede i Gaar. Alt, som den holder for mig af Livet—af Beflagelse, af Sorg, af Uret—er i Guds almægtige Kærligheds Hænder, som kan bringe

Os ud af Klippen, og føde Vand ud af den bitreste Ørken. Kun for de skønne Grindringer, som dvæler som tørre Rosers Parfum omkring i Gaar, har jeg slet intet at gøre med i Gaar. Den var min; men nu tilhører den Gud.

Og den anden Dag jeg bekymrer mig ikke over er i Morgen. I Morgen med alle dens Byrder, dens Sorg, dens Farer, dens fejlagtige Handlinger, dens bitre Kejlgreb er ligesaa meget udenfor mit Herredømme som dens døde Søster, i Gaar. Dens Sol vil opstaa i rosenfarvet Pragt, eller bag mørke, grædende Skyer, men den vil opstaa, den Dag vil være Guds Dag. Den er Guds Dag; den bliver ogsaa min Dag. Kun for Gaabets Stjerne, som straalet altid paa Morgendagens Bryn og skinner med et Løfte paa i Morgen, har jeg intet Løfte om i Morgen. Alt andet er i den samme Kærligheds Hænders Varetægt som holder i Gaars Skatter. Jeg kan trngt overlade alt Morgendagen holder for mig i den Kærlighed, som er bredere end Himmelen, og dybere end Havet. Jeg kan, thi enten jeg vil eller ej, maa jeg.

Der er da ikke ondet tilbage for mig end i Dag; og enhver kan kæmpe i Dags Kampe; enhver kan bære kun een Dags Byrder; enhver kan modstaa een Dags Fristelser. Dette er den Styrke, som gør min Vandring fuld af Glæde. Jeg tænker, jeg handler og vandrer kun een Dag ad Gangen. Det er den letteste Dag. Og medens jeg gør det tager Gud den Almægtige, den Alvide, og Alkærlige Vare paa i Gaar og i Morgen.

—Robert J. Burdette.

Den, som elsker dig mest, og den, som er mest elskværdig, er den, som er lettest at behage og tilfredsstille. Det er Marsagen hvorfor Børn behager sine Forældre, om de end ikke falder i nogle andens Behag. Fader og Moder ser gode Sider ved deres Børn, som ingen anden ser.

Det er ikke haardt at tilfredsstille og behage Moder; hun elsker dig saa højt.

Men den mest elskværdige er Gud—„Gud er Kærlighed.“ Og maa han da ikke være den letteste at tilfredsstille og behage? „Han kommer vor Skabning ihu; han bed, at vi er Støv.“

Livet en Virkelighed.

Uddrag af en Prædiken af Lee Collins.

Jeg ønsker at tale til eder angaaende nogle Ting, som er virkelige. I 2 Kor. 4: 18 læser vi: „Idet vi ikke ser paa de synlige Ting, men paa de usynlige; thi de usynlige er timelige, men de usynlige er evige.“ Jeg ønsker at bevise ved Skriften, at Gud er en Virkelighed at alle de Ting, som Guds Ord taler om, baade det, som hører til dette Liv og det evige Liv er virkelige.

Det er ikke nødvendigt for mig at bevise, at der er en Gud, fordi de fleste Menneſker tror at der er en Gud, medens det er sandt, har de fleste Menneſker kun en megen dunkel Opfattelse af ham, og de realiserer ikke, at alt Bibelen siger han er, er virkelig. O, dersom Menneſkene i Verden kunde se, at Gud er virkelig, vilde det være en stor Betsignelse for dem. Vi ved at det er Verdens Natur at vildlede Menneſker, og faa dem til ikke at tro paa Guds Virkelighed. Selve Verdens Mand er en Opdiggelses Mand, hvilket fylder Sindet med romantisk Ideer og giver en falsk Opfattelse af Gud, og giver os Indtryk af at Livet ikke er virkelig, og at Evighed er kun en Forudsætning, som er os overleveret.

Vort Liv er en Virkelighed, og Gud ønsker, at vi skal vide, at Livet er virkelig i enhver Henseende. Naar vi bringes Ansigt til Ansigt med Synden, og har smagt dens Sorger, faar vi at vide, at vi har med Virkeligheden at gøre. Dog kan vi let se, at mange Folk ser ikke saaledes paa det. Dersom en Synder vidste Livets Virkelighed, dersom han vilde tro Bibelens Beskrivelse af Menneſkets Eksistens her, vilde han have Sørgeklor. O, at Menneſket kunde faa en rigtig Opfattelse af hvad Evigheden vil betyde, og hvad den har i Bente for ham!

Se op paa Himmelen og se de Tusinder af Stjerner, og se Maanen, som bevæger sig roligt paa Himmelen; disse Ting erklærer, at Gud er virkelig. Bibelen siger: „En Dag udgyder sin Tale til en anden, og en Nat kunngør den anden Vidſkab.“ Paulus sagde til Romerne at: „Thi hans usynlige Væsen, baade hans evige Kraft og Guddommelighed, skues fra Verdens Skabelse af.“ Dersom Universet

er en Virkelighed, maa dens Skaber ogsaa være en Virkelighed. Der er en Gud, og den Gud er Bibelens Gud, og vi maa møde denne Gud.

Jeg husker, hvorledes jeg, da jeg var Barn, vilde se op i Ansigtet af min Fader, som var en Tritænter, og tro, at han var den viseſte Mand i Verden. Jeg vilde spørge ham om Kristendommen og hvorfor han ikke gik til Møde. Jeg husker fra mine tidligste Barndoms Aar, at han vilde altid svare: „Der er ikke noget i det Hele. Der er ikke noget virkeligt i den. Verden har altid været her, og den vil altid eksistere. Den har maaske kommet ved hvad man kalder Evolution.“ Men jeg ved, at der virkelig findes en Gud.

Synd og Sorg er virkelig.

Der findes en religiøs Lære i Verden i Dag, som erklærer, at Synd er ikke en Virkelighed, at Lidelse er ikke en Virkelighed, og Døden er ikke en Virkelighed; at alt dette er kun en Indbildning; det er kun i Sindet. Men gaa i Aften til Sygelejet og spørg den Vidende om hans Smærter er ikke virkelige; og han vil sige, at de er virkelige. Gaa til Hjemmet, som har just fulgt en Aar til Graven, spørg dem om ikke Sorg er en Virkelighed, eller om det er kun en Indbildning. De vil sige, at den er en Virkelighed. Venner, se paa de Menneſker bag Jængslets Mure, tal til dem medens de sidder i deres mørke Celle og venter paa Senrettelsens Time; spørg dem om deres Hjem; tal til dem om deres Familjer; spørg dem om ikke Synd og Besvær gaar Haand i Haand. Medens jeg var i Virginia besøgte jeg et Jængsel, hvor en Mand nogle Dage før var blevet sat, fordi han havde begaaet Mord; medens vi var der kom hans lille Dreng, som ikke havde set ham siden han blev arresteret, for at besøge ham. O hvilket Billede af virkelig Sorg! Dersom vi kunde gaa til Hjemmet af den stakkels Kvinde, som er skildt fra Venner, ruineret og knust af et syndigt Liv, og forladt af Slægtninger og Venner, og spørge hende om hendes Sorg er virkelig, vilde hun sandelig erklære, at den er en Virkelighed.

Kristus en Virkelighed.

Vi lever i en virkelig Verden, en Verden, hvor der er megen Sorg. Men Jesus Kristus er en virkelig Frelser, som kan befri os fra disse Sorger. Profeten siger om ham: „Den Herre, Herres Aand er over mig, derfor har Herren jalvet mig til at kundgøre et godt Budskab for de fattige, han sendte mig til at helbrede dem, som har et jønderknust Hjerte, til at udraabe for de fangne Frihed og for de bundne Løsladelse.“ Vi lever i en opfindsom Alder. Vi bliver forbauset over Menneskenes vidunderlige Opfindelser. De kan tale over Havet uden en Traad; de kan flyve i Luften; de kan gøre underlige Ting; og vi finder alle Slags Lægemidler for Menneskets Lidelser. Men har du nogensinde set et Lægemiddel, som anbefales til at læge et knust Hjerte? Nej. Kristus alene formaar at opbinde de sønderkrudte Hjerter og at stille Fortvivlelsens Storm i det menneskelige Hjerte. Er Kristus en Virkelighed? Ja; den almægtige Gud erklærede, at Jesus var Kristus. Suffer I, da han tog sine Disciple til Bjerget, hvor han blev forklaret, hvorledes Skyn overfyldte dem, og Guds Røst sagde, at han var hans Søn? Saaledes erklærede Guds Røst, at Kristus var en Virkelighed. Og Peter, da han blev spurgt af Kristus: „Men I, hvem sige I, at jeg er?“ svarede: „Du er Kristus den levende Guds Søn.“

Der er endnu een til, som vidner om hans Virkelighed. Manden i Synagogen, som var besat af en uren Aand raabte: „Jeg kender dig hvem du er, du Guds hellige.“ Djævelene vidste, at han var en Virkelighed. Men fremfor alt andet vil jeg sige, at hans Gerninger erklærer, at han er virkelig. De er de bedste Bevis for hans Virkelighed. Venner, jeg ved, at Kristus er virkelig. Dersom I faar den rigtig Forstaaelse af Frelse, vil I have mere Tillid til hans Virkelighed. I vil sætte mere Pris paa den. Det kostede meget at bringe Guds Frelse ind i Verden.

Vi ser paa Jesus som han gif omkring og gjorde vel, men Verden (med kun faa Undtagelser) forstøjede ham. De faa er kun en. Saaendfald sammenlignet med Verdens Skarer. Mange af dem, som tog imod ham, gif tilbage, da han begyndte at sætte Ret til Maalestør. De syntes, at hvad han sagde var en haard Tale; de troede ikke, at han var den virkelig Kri-

stus. Saa vendte han sig til de andre og sagde: „Vil ogsaa I gaa bort?“ Peter vidste, at han var en Virkelighed og sagde: „Til hvem skal vi gaa?“ Saaledes var der mange som fornægtede ham, og da han gif til Gethsemane var der kun tre, som syntes at være hans virkelige Disciple, eller som kun til en vis Grad havde Medfølelse med ham. Se paa ham som han forlader dem og trækker sig tilbage fra dem saa meget som et Stenkast og knæler i Bøn. Han faar ingen Trøst. Han vender tilbage til dem, hvem han ventte at faa Trøst fra, men de sover. O, hvilken Lidelse det kostede for at vi kunde have alt godt at nyde, en virkelig Befrielse, en virkelig Forløsning fra Synd!

Hvad Frelsen koster er ogsaa en Virkelighed.

Men Verden paastømmer ikke denne Frelse. De søger ikke efter Frelseren. Menneskene realiserer ikke deres Behov. De ser ikke, at Livet er en Virkelighed. Hvad om Jesus havde kaldt til sig tolv Legioner af Engle og faa lod Verden forblive i sin Synd? Hvor vilde Mennesket være i Aften? Hvor han dog elskede os! Vi hører ham bede i sin dybe Sjæleval: „Fader vilde du dog tage denne Kalk fra mig! dog ikke min Vilje men din.“ Han vender tilbage og han finder Disciplene sovende. Den tredje Gang gaar han hen og beder mere inderlig, indtil hans Sved var som Blod. Alt dette gjorde han for at forløse stakkels syndige Mennesker og gøre dem frie. Dette er hvad gør Frelsen til en Virkelighed.

Vi ser ham medens han staar foran Pilatus. Skaren siger, han maa dø. Hvad har han gjort? „Han har overtraadt vor Lov; hans Blod komme over os og vore Børn.“ Disse var de stræffeligste Ord, som er nogensinde blevet talt af Menneskets Læber. De kastede en Skarlagens Rappe om ham. De satte en Krone af Torne paa hans Hoved. De spottede ham og sagde: „Projeteer os.“ Disse Lidelser gennemgik Jesus for os, mine Venner. Pilatus forsøgte at undgaa hans Dødsdomme men kunde ikke. Pilatus elskede Verdens Ros, lige som Mennesker i Dag elsker Verdens Ros—mere end de elsker Kristus. De raaber: „Dersom ikke du forstærker ham er du ikke Kejsarens Ven.“ Resultatet blev, at de lod ham hudstruge. „Straffen er lagt paa ham, at vi skulde have Fred, og vi har faaet Lægedom ved hans Saar.“

Alt dette var en Virkelighed. Hvad om han havde nægtet at dø for os? Hans Venner var utrofaste. Peter sagde, at han ikke vilde fornægte ham men han gjorde. En Gang forlod de ham alle sammen. Vi hører ham udbryde: „Min Gud min Gud, hvorfor har du forladt mig.“ Tjenssynligt havde Gud trukket sig tilbage og lod ham der som Slangen i Ørkenen. O, Synder, se paa dette Billede. Maa Gud hjælpe dig til at fatte dets Betydning. Vi hører han raaber: „Jeg tørster.“ Endelig bævede Jorden. Solen skjulede sin Ansigt fordi dens Skaber var ved at dø. Endelig udraaber han: „Det er fuldbragt,“ og opgiver Manden. Til sidst er Mennesket forsonet; en virkelig Frelse er nu tilvejebragt for ham.

Venner, dersom I beskæftiger eder med Synd, gør I det paa eget Ansvar. Naar I drikker af Syndens Gørnøjelser sætter I eders evige Liv paa Spil.

Døden og Dommen er Virkeligheder.

Bibelen siger, at det er beskikket Menneskene at dø een Gang og derefter Dommen. Enhver Mand og Kvinde og ethvert Barn, som hører min Røst i Aften maa engang virkelig møde Døden. Det vil kun være en kort Tid før Døden vil kræve dig som sin egen. Maaſke i Nat vil hans uhyggelige Nærværelse i dit Hjem minde dig om dens Virkelighed. Naar en Ven eller en Slægtning dør begynder du at føle Dødens Virkelighed. Ven, du maa selv snart føle dens kolde Javntag; desto snarere du forstaar dette og desto snarere du bereder dig at møde den, desto bedre vil det være for dig i denne og den kommende Verden.

Og Dommens Virkelighed! Bibelen siger, at Gud vil føre Gerning for Dom. Den erklærer ogsaa at vi alle skal staa for Kristi Domstol. Retfærdighed og Sandhed samstemmer i at kræve Dommen. Maaſke du vil ikke tillade dine Tanker at dvæle paa denne Rendsgerning. Du forsøger at undgaa det. Jeg vil sige, at ligesaa vist som vi alle er forsamlede i denne Sal i Aften ligesaa vist vil alle blive forsamlet foran Guds Domstol til sammen med alle Mennesker paa Jorden. Alle vil staa og møde Himmelens Dommer Ansigt til Ansigt. Alt vil der føres frem for Dommen, med alt det, som er skjult, enten det er godt eller ondt.

Selvede en Virkelighed.

Selvede er ogsaa en Virkelighed i Aften maa

Venner. Jeg ønsker, at jeg paa en eller anden Maade kunde give eder et Blik ind i Selvedes Afgrund. Gud i sin Naade og Barmhjertighed har ikke givet os megen Kundskab om Fremtiden. Jeg ved ikke hvad venter mig i Morgen, men der er en Naade, paa hvilken jeg kan se ind i Evigheden. Der er en Naade paa hvilken jeg kan se ned i Selvedes Elendighed, og se Mænd og Kvinder i Smærter i Aften. Ved I, at Tro til Bibelen gør Himmelens og Selvede til Virkeligheder. Hvad kan vi se i Selvede? Der kan vi se Mænd og Kvinder af de værste Karakterer fra den første Tid mennesker faldt i Synd. Vi kan se gamle Mænd med graa Haar, hundne med Mørkets Lanker, ventende med Gru paa Guds Dom. Gennem Bibelen kan vi se dem der i Aften. Vi kan se den rige Mand, den Mand, som engang var rig, men nu i Evigheden er fattig. Bibelen siger, at han gik til Selvede. Vi hører ham sige: „Jeg pines sjarlig i denne Lue. Lad Lazarus gaa tilbage og vidne for mine fem Brødre, for at ikke de skulle komme i dette Pineſted.“ I Selvede lider mange i Aften fordi de vilde ikke tage imod Kristus. De er der fordi de forjæmte Frelsen, de forstod ikke Selvedes Virkelighed. Kan I ikke i Aften se hvor frugteligt det er. Sandelig Selvede er en Virkelighed.

Himmelen en Virkelighed.

Lad os nu vende denne Sandhedens Røst til den anden Side. Gennem Tro paa Guds Ord kan jeg i Aften se ind i Paradiset. Brødre, Venner, jeg ser Gud, jeg ser Englene. Jeg ser Kristus, som alle Kristne føler sig trukket af. Jeg ser Jesus som Himmelens Lyg og Liv. Jeg ser Jesus, som er Dalens Vilse, den straalende Morgenstjerne, den, som er Løfter Indighed. Jeg ser Englene sætte en Krone paa en trofast Sjæl, som har undsluppet Verdens Synder gennem at modtage virkelig Frelse. Venner, dette bliver en Virkelighed for os, naar vi ser paa Himmelens gennem Bibelen. Dersom man fornægter Virkeligheden af disse Ting, bliver Evigheden saa mørk som Natten.

Tror du, at Himmelens er virkelig? Siger een: „Det hele er kun Indbildning.“ Nej, det er ikke en Forestilling. Jeg behøver ikke at indbilde mig, at jeg ser Himmelens Herlighed, thi disse Ting ser jeg gennem Bibelen. Jeg behøver ikke at indbilde mig, at der er en Krone der for mig. Jeg ved der er een for mig. Pris

ffe Gud! Den Glæde og Fred vi skal nyde er en Virkelighed. Vi skal virkelig faa se Jesus en gang og tilfammen med Englene synge Lammets Sang. Mine Venner, Gud velsigne eder, alle disse Ting er Virkeligheder. Hvad hjælper en Kristen at udholde i Prøvelsens Stund?

Han ser frem til disse Ting, han ved de er Virkeligheder. Lovet være Gud for evigt! Mine kære Venner, som endnu ikke har smagt disse Ting, kom og faa erfare, at Frelsen er en Virkelighed for det er forfænt.

Liuet i og for Gud.

Vor Frelsers Bøn.

Af Micala J. Simonson.

„Og jeg har kundgjort dem dit Navn, for at den Kærlighed, hvormed du har elsket mig, skal være i dem.“

Om du vil kende hvad et Liv i fuldkommen Kærlighed er, maa du have dig til selve Himmelen og blive fyldt med Guds Kærlighed, den eneste sande Kærlighed, den, som vil leve og være naar Jorden forgaar. Du maa faa Del i Guds Kærlighed, om du nogensinde skal faa Del i Guds Himmel.

Faa Del i Guds Kærlighed! hvor lidet vi forstaar, hvad Gud er villig til, ja ønsker at ifylde vore Hjerter og udfolde i vore Liv.

I den hellige Skrift finder vi en stor Del om to forskellige Standpunkter. Først, der er det gamle Testamente og det nye, en Tid af Forbillede og en anden af Modbillede, en Tid af Profeti en anden af Opfyldelse, en Tid af Beredelse og en anden af Udførelse. I det nye Testamente ser vi to forskellige Tilstande i Kristnivet. Det var for Disciplene, at Jesus bad: „at den Kærlighed, hvormed du har elsket mig, skal blive i dem.“ Denne Kærlighed var altså ikke blevet deres Del endnu. De elskede Jesus, men deres Kærlighed var for svag til at holde Stand. En af dem erklærede: „Om jeg endog skulde dø med dig, vil jeg ikke forlægge dig,“ og i den Stund havde han visse- lig alvorligt til Hensigt at holde sit Ord; men hvor snart forfagede han ikke den elskede Mester. Disse Mænd gik endnu i Beredelsens Skole; de var paa Vej henimod det Værk, som skulde fuldkommengøre dem i Kærlighed til Gud og Mand.

Jesus bad om Aandens Udgydelse og Disciplenes Helliggørelse. Han synes at sige: „Sader, der kommer en Tid, en bedre Tid, efter at jeg er opfaren til Himmelen igen, da du skal

udgyde Aanden over Mennesker, og Guds Kærlighed skal fylde deres Hjerter. Hvad Kristi Bøn beder om og lover er, at vi, som forud havde vore Hjerter og Sind optagne af Kærlighed til selv og Verden, skal igennem Helliggørelsen have vore Hjerter rensede og erholde et indre Liv af Kærlighed til Gud og Næsten. I Stedet for at stræbe efter at elske, at forsøge at elske, men ofte komme tilfart, faa kommer Kærligheden ind som en iboende Magt, som en tvingende Kraft. Vore Hjerter kan blive fyldt med Guds Kærlighed paa en Maade og til en Udstrækning som vi aldrig vovede at forvente, gennem den Helligaands Kraft.

Læser, er denne Jesu Bøn opfyldt i dig? Elsker har du en Følelse af Fordømmelse? Du betænker dit daglige Liv med din Familie, din Hustru eller din Mand, dine Børn eller din Forældre, dine Brødre og Søskende, og du tænker: „O, hvor jeg er kommet tilfart!“ Du ser endvidere paa din Omgang med Folk, som du møder udenfor Familjekredsen. Du erindrer Bemærkninger om andre som faa let gøres. Du mindes hastig Dom, skarpe Ord. Du mindes dem paa hvem du ser med Uvenlighed i Stedet for Kærlighed.

Kærlighed er det letteste at føle om vi bare har faaet den i os. Kærlighed er den glædebringende og lyffeligsgørende Ting i Livet, og Gud vil fylde os med den. Løftet er for dig, som hidtil har stræbet efter at elske med en fuldkommen Kærlighed, men ikke har formaat. Gud er villig til at fylde sit Barn med sin egen Kærlighed. Han er mægtig til at aabne en kilde af Kærlighed, som skal strømme ud i dit Samvær med Mennesker Dag efter Dag.

Fuldkommen Kærlighed kræver et Hjerte, som er fuldkommen givet op til at elske. Det spørger ikke: Hvorledes kan jeg nyde! men: Hvorledes kan jeg tjene? Det spørger ikke:

Svorledes kan jeg vinde? men: Svorledes kan jeg give? For at erholde en saadan Erfarenhed maa du give dig selv og hvad dit er, som et Offer til Kristi Kærlighed. Er du bange for at lade om Kærlighedens Gjælde, naar du ved, at Prisen er en udelst Overgivelse til Gud og hans Førelse og Anvendelse af dig og din Fremtid? Eller er du villig til at overgive dig selv, for at blive lig Jesus, en Kanal for den guddommelige Kærlighed, en Tjener for den guddommelige Vilje?

Det er en meget alvorlig Tanke, at paa den sidste Dag skal vor Kærlighed til Gud blive bedømt efter vor Kærlighed til Mennesker. Du skal ikke træde ind i Njsets Boliger ved Tro uden Gerninger. Du fik Tilgivelse uden een eneste god Gerning, men paa Dommens Dag regnes Gerninger med. Erindre at hver Dag regner Gud din Kærlighed til ham i Forhold til din Handling mod dine Medmennesker. Din Kærlighed til Gud er kun en Indbildning, et Selveddrag om du ikke beviser den ved gode Gerninger mod Mennesker.

Virksomhed.

Af Jens P. N. Aast.

At være i Virksomhed, og altid beskæftiget med noget er en Egenkab, som beundres af alle. Mennesker som er flittige i alt, hvad de foretager sig, og som stræber efter Fremgang, har en god Indflydelse paa andre, saa at de ogsaa ønsker at følge deres Eksempel. Men desværre er der alt for saa af denne Slags Mennesker.

En Leder af een af vore største Industrier blev spurgt om hvad der var størst Efterspørgsel om i vor Tid? Han svarede: „Mænd! Mænd, som har Energi og som er virksomme. Mænd, som kan se ind i Fremtiden og berede sig for, hvad der er foran dem. Mænd, som kan arbejde sig op til en bedre Stilling i Livet.“ Alt for mange Mennesker tror, at Forsynet eller Dykken vil hjælpe dem, at de selv har intet at gøre, at disse Ting vil blive givet dem i Haanden. Men de, som vil frem i Verden maa arbejde sig frem. Mange Mennesker skønner ikke, at de ikke kan gaa fremad ved at staa stille, og medens de saaledes sidder og venter paa disse Ting flyder den kostbare Tid forbi.

Naar det er af saa stor Betydning, at vi er

flittige, for at komme frem i det Timelige, er det af endnu større Betydning, at vi er det i det Eternelige. Det er Mænd og Kvinder, som har Nidkærlighed, og som er flittige, der trænges i Herrens Arbejde. Mænd og Kvinder, hvis Hjerter og Sind er overgivet til Gud, som vil forsage sine egne Liv og mange af Livets Behovsmeligheder for at andre kan faa høre Evangeliet og annamme Livets Nys.

De Mennesker, som venter til en mere belejlig Tid før de vil foretage sig noget, eller altid opsætter til en anden Gang hvad de kan gøre i Dag udretter aldrig meget her i Livet. Derfor vi venter at udrette noget for Herren og for Sjæles Frelse burde vi tænke paa dette. Nu er den belejlige Tid, nu er Tiden, at arbejde, selv denne Dag i Dag er der noget vi kan gøre. Med enhver Minut, som gaar forbi, gaar Sjæle ind i Evigheden uden Frelse. Hvad gør vi for at frelse dem? Dette Spørgsmaal burde ethvert Guds Barn gøre sig selv. Et gammelt Ordssprog lyder: Opsæt ikke til i Morgen, hvad du kan gøre i Dag. Lad os begynde i Dag. Tiden, som gaar kommer aldrig igen.

Det er heller ikke nok, at vi kun tænker paa dem, som trænger Hjælp, hufes over dem og beder for dem, men de, som er Kristi Efterfølger bør række en hjælpende Haand, hvor de kan, naar der er Sygdom eller Fattigdom. Lad os følge den barmhjertige Samaritans Eksempel, som omtales i Luk. 10: 33—35: „Men en Samaritan, som var paa Rejse, kom til ham, og da han saa ham, ynkedes han inderligt. Og han gik hen til ham, forbandt hans Saar og gød Olje og Vin deri, løftede ham op paa sit eget Dyr og førte ham til et Herberge og plejede ham. Og den næste Dag tog han to Denarer frem og gav Barten dem og sagde: Plej ham! og hvad mere du lægger ud, vil jeg betale naar jeg kommer igen.“ Dersom vi vil se omkring os kan vi finde saadanne trængende Sjæle paa enhver Haand, Sjæle, som Satan har plundret, og som nu ligger ved Vejen som Brag. Lad os ikke gaa dem forbi, men strække ud en hjælpende Haand til dem. Lad os ikke tænke paa det Besvær det vil volde os eller hvad det vil koste os, thi Gud vil i sin Tid lønne os, for hvad vi gør imod een af hans smaa. „Lad os ikke elske med Ord, ej heller med Tungen, men i Gerning og Sandhed!“ (1 Joh. 3: 18).

Bibelske belærende Emner.

Hellighed.

Af N. Renbeek.

Ordet Hellighed indtrykker noget meget herligt og stort. Det har sin Oprindelse i Gud, som er hellig. Ordet kan deles i forskellige smaa Ord, mulig vi da bedre kan forstaa det. Hellighed—hel Lighed—hel Lighed med Gud. Gud har jagt: „Vær hellig thi jeg er hellig.“ Gud har skabt Menneskene i sit Billede, for at udvalgte dem fremfor nogen Skabning til at være hos ham. Han har udvalgt dem fordi de har Evne til at elske ham igen. Han ofrer sin Kærlighed for, at vi skal elske ham igen, men da han er hellig, maa vi være hellig for at være skiftet til at være i hans Selskab i Himmelen, og saa at han kan have Samfund med os, ogsaa her paa Jorden. Hellighed er Renhed—som rent Vand, og rent Guld. Han tilbønder os et rent Hjerte; dette Tilbud maa i tage imod og søge Helliggørelse er at gøre hellig. Hellighed er Maalet for vort Liv. Om vi har haft Lys over Helliggørelse, men endda foragter den og ikke søger denne Naade, staar vi der ved Gud og hans Mand imod og ringeagter den Naade, han tilbønder Menneskene. Hvis et Menneske dør straks efter Frelse uden at have hørt om Helliggørelse eller haft Anledning til at tage imod den, gaar han til Gud i Himmelen, med en frelst Sjæl. Hvis nogen derimod hører om Helliggørelse og ringeagter denne Naade, da skal han ikke se Gud i Himmelen, fordi han har været ulydig imod ham. Denne Ulydighed er ligestillet med den Ulydighed, som den urelske Verden viser imod Gud, ved ikke at overgive sig til Frelse.

Profeten Safarias taler om den helliggørende Renhed idet han siger: „Og jeg vil bringe den Tredjedel i Jlden og lutre den, som man lutrer Sølbet, og prøve den, som man prøver Guldet; den skal paaskalde mit Navn, og jeg vil bønheere den; jeg siger: det er mit Folk, og den skal sige: Herren er min Gud“ (Saf. 13: 9). Den ene Tredjedel er de urelske, den anden Tredjedel er Navn- og Formkristne, som vel har en Bekendelse ligesom Grenene, som ikke bærer Frugt, (Joh. 15: 2,) begge bliver bort-

tagne, kastet hen for at opbrændes, og gaar tilsidst til evig Fortabelse for deres Ligegyldighed og Uvirkomheds Skyld. Den sidste Tredjedel vil Gud lutre og rense. 3. Mal. 3: 3 omtales den samme Proces. Safarias taler om det inderlige Forhold, som eksisterer imellem dem, som faar det rensede Hjerte, og Gud, hvorledes han vil bønheere og vedkende sig dem. Malafias derimod taler om at fremsjøre Offergave i Retfærdighed. Overgivelse og Tjenstvillighed. Smelteren, naar han smelter Guld, bliver ved at rense og affumme det Urene, som findes i Guldet, indtil han kan se sit eget Billede deri. Der har vi Maalet for Helliggørelse—det rene Hjerte—Guds Billede i os. En Sanger har sunget:

„Jeg beskuer et Billed' af Jesus,
Han i Skriften er blevet mig kær,
Til mit eget er ganske forsvundet,
Og hans Afglans i Verden jeg er.“

Det er Maalet: vort gamle Liv forsvinder. Ved at se paa Jesus omdannes vi til hans Lighed fordi vor Sjæl drages ud efter ham, og hans Afglans i Verden bliver vi. Bærer vi hans Billede? Tager vi en dansk Mynt, et Krone Stykke, paa den ene Side staar angivet Bærdien, det minder om Frelskningen—Guds Børn og Himmelsens Arvinger. Paa den anden Side er Kongens Billede—det vidner om Hellighed. Naar vi er helliggjorte bærer vi tilfulde Kongens Billede.

Det rene Hjerte er ublandet i sine Længsler, det har kun dette ene for Øje at gøre hans Vilje, ens eget er ude af Betragtning. Hjertet er rent for alle fremmede Elementer, derfor er det modtagelig for Herrens Mands Virken. De verdslige Lyfter er borte, saa der er kun dette ene Luste at behage Gud. Livet her bliver en ganske ubetændelig Viting imod det himmelske. Herrens Ord er opfyldt: „Søger først Guds Rige og hans Retfærdighed saa skal alle disse Ting tillægges eder.“ De himmelske Ting og Guds Vilje i og med os er en saa stor Ting, at kun dette er i Betragtning.

Naar der er Tale om Hellighed—Hel Lighed med Gud, saa forstaar man dermed, at

Jælsningen skiller os af med Synden, men derimod ikke med det gamle Natur, da vi er endnu ikke i hel Vighed med Gud; men derimod er Hellighed det fuldkomne Værk, som giver det rene Hjerte, og fjerner al Urenhed. Vi bør prise Gud med hele bort Hjerte fordi Herren har beredt en saadan Naade for hans Børn. Jesus beder, at hans Disciple maa helliggøres for, at de maa være et. (Joh. 17). Gvilken stor og herlig Tanke! Helliggørelse skiller Guds Børn af med de Elementer, som volder Splid. Naar man saa hører, at Guds Børn er uenige og der er Splid iblandt dem, saa ved vi, at de ikke er helliggjorte, hvor meget de saa taler derom, da Helliggørelse vil gøre dem til eet. Naar man lægger Mærke til Sektaanden, som er saa virksom i at adskille Guds Børn saa ved man, at de ikke er helliggjorte; da vilde de smelte sammen til et i Stedet for at holde paa sine egne Ideer og stride for sine egne Begre-

ber, og derved volde Splid og Partier. Naar nogen tager Afstand fra Guds Børn og ikke længere gaar i samme Retning som Paulus siger (Fil. 3), da ved man, at de ikke er helliggjorte, ellers vilde de gaa i samme Retning og virke med de Gaver de har. Naar een, af en eller anden Grund, ikke kan finde sig tilfreds iblandt Guds Børn, eller i andre Ord, ikke faar den Opmærksomhed eller Værd, man synes man bør have, da er det kun, naar alt kommer til alt, noget af det gamle, som endnu er der, eller Mangel paa Helliggørelse. Naar nogen ikke kan arbejde sammen med andre er det fordi de mangler den Naade, som gør, at man taaler alt. Naar Paulus taler om den Kærlighed, som kan taale alt, da er det den Kærlighed, som følger med Helliggørelse. Kærlighed og Overbærenhed er Helliggørelsens Frugt. Træet kendes paa Frugterne.

Hjem og Helbred.

En virkelig Moder.

For ikke længe siden stod en Moder op i et Møde for Mødre og fortalte følgende. Hun var en ulykkelig lille Kvinde, og det var tydeligt at se, at hendes Budskab tog hende bort fra sig selv, saa at hun glemte aldeles sine Omgivelser. Hun sagde:

„Maaſke andre Mødre kan drage Fordel, som jeg har gjort, af noget jeg hørte den anden Dag.“ Hendes Stemme, om ikke stærk, var høj men Blød, af den Slags som høres tydeligt. „Sele Sommeren har jeg haft for Vane at sidde ved Vinduet udenfor hvilket mine Børn reger. Jeg ønsker at vide, hvad der interesserer dem, og hvorledes de tilbringer deres Tid, saa jeg indbyder andre Børn til at komme og lege med dem. Denne Dag var der flere end almindelig, thi der var flere Fremmede i Nabolaget. Børnene kunde ikke se mig paa Grund af de høje Buske foran Vinduet. Det var jo som om de var helt for dem selv.“

„Jeg tror ikke, at Gud hører os naar vi beder,“ sagde eet Barn. „J ethvert Fald, lytter han slet ikke til mig, thi jeg har bedet Gud igen og igen om at forandre min Moders Sind saa, at hun vil tillade mig at have en Kat, men

hun har slet ikke forandret sin Mening angaaende dette endnu.“ Dette Barn holdte vor Kat i sine Arme. „Jeg holder saa meget af Katte og Hunde, men Mor siger, at de er saadanne ubehagelige Dyr, og at de tilsmudjer Gulvet. Jeg har ingen Brødre eller Søstre, saa jeg synes, at Gud kunde høre mig. Jeg vil elske en Kis saa meget og vilde passe godt paa den, men Mor bliver virkelig vred, naar jeg taler om en Kat.“

„Saadant er det ogsaa med min Moder,“ sagde et andet Barn. „Jeg har ogsaa forsøgt det. Jeg ønsker saa meget at saa Lov at have en Hund. Men min Mor vil ikke, at jeg maa faa en.“

„Maaſke Gud holder ikke af Katte og Hunde,“ sagde en tredje, som om han forsøgte at forsvare Troen. „Min Fader siger, at vi kan ikke faa noget, som er ikke Guds Vilje.“

„Sludder!“ svarede den, som elskede Hunde. „Gud selv skabte alle Katte og Hunde.“

„Hvorledes vilde J synes om, at ikke have andet end en Kat,“ sagde en højrodet Dreng, en Fremmed. „Min Moder arbejder i en stor Butik. Hun bliver saa træt, at hun kan (Fortf. paa Side 12).

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1. 00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1. 25
Six Months......65

Subscription indsendt fra Skandinavien:

Årlig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet maa indsendes i Postanvisning, Expressanvisning eller Bankcheck; Grønter modtages for mindre Beløb. Vi er ikke ansvarlig for Kurant sendt i almindelige Breve.

Skittering for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevkort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den forrige Adresse faa vel som den nye angives.

Al Korrespondance maa adresseres til

Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Subskribenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til Nels Renbeck, Randrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Blandede Nyheder.

Dette Blad udkommer næste Uge paa Grund af Lejrmodet. Alle Kontors Arbejderne er da beskæftiget med at drage Omjerg for de Besøgende.

Naar dette Nummer af Bladet naar vore Læsere vil Lejrmodet her være i Gang. Vi ønsker at faa se mange af vore Læsere her. Men de, som ikke kan komme vil vi gerne anmode om, at bede for Mødet, at Helligaanden maa have Ledelsen fra Begyndelsen til Enden, og at Manden maa blive udgydt over Forsamlingen paa rigt Maal, og at Sjæle maa ved Guds Magt faa erholde Befrielse fra baade Synd og Sygdom.

Mødet begynder Fredag Aften, den 8de. Kom og overvære Mødet fra Begyndelsen til Enden. Vent ikke til de sidste Dage, men kom fra Begyndelsen.

Skandinaviske Møder holdes hver Dag i Alderdomshjemmet. Tre engelske Møder hver Dag, foruden Morgen Andagt, Bønnemøder, og Prædikanter Møde.

Guds Menigheds aarlige Forsamlingsmøde i St. Paul Park, Minn.

Naar dette Nummer af Bladet naar de fleste af vore Læsere, vil det aarlige Forsamlingsmøde, der i mange Aar har været holdt i St. Paul Park, Minnesota, være i fuld Gang.

Mange herlige Betsignelser ventes fra Herrens Haand i dette Møde. Menigheden i St. Paul Park har i flere Uger opsendt intræende Bønner til Herren, at han maatte laae sin Betsignelse hvile over Forsamlingen. Vi ved at uden Guds Hjælp formaar vi ikke noget. Uden Helligaandens Indflydelse bliver vore Anstrængelser barnagtige i deres Virkning og Resultater.

Mange urelske vil uden Tvivl overvære Møderne. Uden Helligaandens Virkning vil disse ikke blive frelst. Mange søge vil uden Tvivl komme for at overvære Møderne, i det Øjemed, for om muligt at blive befriet fra Sygdommens Baand. Uden Helligaandens Nærværelse og Hjælp i Bøn og Paakaldelse til Gud, vil disse gaa bort i samme Stilling som de kom.

Tro og dygtige Prædikanter vil være tilstede for at holde frem Evangeliets Sandheder, for at bringe Hjælp til de som er syge baade i Legem og Sjæl. Lad os staa dem bi med vore Bønner.

Kom og erhold en Betsignelse. Prøv om muligt at overvære hele Mødet. Kom i en bedende Stilling, faa at du kan blive en Betsignelse til andre. Glem ikke at bringe Midler nok til at forsyge dig selv igennem Mødet, og glem ikke at der er altid fattige og Arbejdere der ikke er istand til at betale for deres Ophold.

St. Paul Park ligger 9 Mil syd for St. Paul. Tag „Burlington Motor“ fra „Union Depot.“

—S. L. J.

Midkærlighed og Visdom.

Midkærlighed og Visdom er to Egenskaber et hvert Menneske behøver som vil have Fremgang i at tjene Herren, og arbejde for Sjæles Frelse. Mange har store Evner men har ikke

noget Nidkærlighed til at gøre Brug af dem. Ofte ser man Mennesker med et stærkt og sundt Legeme, som alligevel mangler Nidkærlighed og Lyst til at arbejde, og derfor udretter de ikke noget nyttigt i Livet. Saadanne Mennesker bliver ofte til Landsfriggere og Vagabonder. Ligesaa paa det aandelige Omraade findes Mennesker, som befender sig for at være Kristne, som har megen Visdom og mange gode Lejligheder til at arbejde for Sjæles Frelse, men som mangler Nidkærlighed, og derfor forbliver deres Gaver ubrugte.

„Men det er godt at vise sig nidkær i det gode til enhver Tid.“ (Gal. 4: 18). Den, som skal udrette noget godt maa først og fremst vise Nidkærlighed for det gode. Det er Nidkærligheden, den dybe Længsel efter at se en Sag udrettet, som driver til Handling og sætter de Sjælskræfter man er i Besiddelse af i Brug. Hvad var det, som drev Paulus til at fornægte sig af egen Bequemmeligheder, gennemgaa Forsøgelse og Lidelser, for at tjene Gud og sine Medmennesker? Det var den brændende Nidkærlighed og den inderlige Længsel, som han ejede for at se Sjæle frelst. Samme Drevkraft forarsagede Livingstone, Luther, John Wesley og tusinde andre Herrens Tjenere til at ofre sig paa Tjenestens Altar.

En Del Mennesker er af Naturen meget nidkære men andre mangler denne Egenskab. Det er dog muligt at forøge denne Egenskab. En inderlig Kærlighed til vore Medmennesker vil hjælpe os at gøre hvad vi kan for deres Velvære, og det bedste man kan gøre for dem er at vinde dem for Herren. Kærlighed og Nidkærlighed for Sjæles Frelse kan forøges gennem Bøn, og Guds Ords Betragtning. Det vokser ogsaa gennem at komme i Berøring med saadanne Mennesker, som har Nidkærlighed for Sjæles Frelse. Nidkærlighed maa ogsaa have et Udlob. Den, som til en vis Grad har haft Nidkærlighed for en vis Sag, men som ikke gør noget for at udføre det samme, finder snart, at hans Nidkærlighed vil dø. Medens paa den anden Side dersom man forsøger at udføre, hvad man har Nidkærlighed for, finder man at Nidkærligheden tiltager. Der er Fare for at man under daglige Arbejde kommer til at glemme det aller nødvendige, de aandelige Ting. Man læser vel sin Bibel og tror dens Indhold, men alligevel kan det hændes, at dens Sandheder ikke

fremstilles saa levende for vort aandelige Syn som de bør. Man tror vel nok, at der findes et evigt Helvede, og at mange af vore Medmennesker vandrer paa den brede Vej, som leder til Fortabelse, og kommer til at gaa glip af Himlen, om de ikke bliver frelst. Ja vi ved at til og med nogle af vore kære Slægtninger, Raboer og Benner er paa Vej mod samme forfærdelige Udelæggelse, men alligevel kan det være muligt at en Ligegyldighed for deres Frelse har sneget sig ind i vore Hjærter.

Nidkærlighed og Visdom maa gaa Haand i Haand, om man skal have Dykke. Derfor bør man søge efter Visdom „ransager efter den som efter skjulte Skatter“ (Ord. 2: 4). For at finde denne Skat bør man ikke forsømme at søge i Guds Ords Skatkammer. Man bør heller ikke glemme Jakobs Formaning: „Men dersom nogen af eder fattes Visdom, han beder derom til Gud.“ Mange af Guds Børn har gode Lejligheder til at blive mere brændende i deres Nidkærlighed, og for at faa mere Visdom, gennem at besøge de almindelige Lejr- og Forsamlingsmøder, som bliver holdt paa forskellige Pladser gennem Løbet af Sommeren. Gennem at komme tilfammen med vore Medarbejdere, som har Nidkærlighed for Sjæles Frelse optændes en dybere Længsel i samme Retning. Og gennem at samtale med dem, som har haft Erfaring i det store Arbejde og at høre Guds Ord blive forkyndt og forklaret faar man en dybere Indsigt ind i, hvorledes man skal bære sig ad for at kunne have Dykke i Guds Sags Forfremmelse. Ingen, som muligen kan komme til nogle af disse Møder bør lade disse guldne Anledninger gaa forbi uden at benytte sig af dem. Særlig burde saa mange som kan komme til Mødet, som skal snart holdes her i St Paul Park. Her forsamles Prædikanter og andre Guds Børn, som har haft megen Erfaring i Guds Arbejde, og som har en brændende Længsel efter at se Sjæle frelst. Guds Ord bliver fremholdt af Guds Vidner under Indblæsning af den Hellig Ånd.

Om du er en Prædikant, Diacon, Søndags-skolelærer eller Lægman, vil du faa megen Hjælp af at overvære dette Møde. Alle de forskellige Virksomheder bliver behandlet, baade i Ordets og Erfaringens Lys. Lad ikke ubetændelige Hindringer staa i Vejen. Ved Gud bortskaffe de samme. Du har ikke Raad til at nægte dette herlige Lejlighed. Det vil oplyse

dit Mod, forøge din Nidkærlighed, og give dig en dybere Indsigt ind i det store og herlige Maal, som ligger fremfor ethvert Guds Barn, nemlig, at arbejde for Sjæles Frelse.

L. P. Peterson.

Fra Arbejdsmarken.

St. Paul Park, Minn.

Søndag den 13de Maj begyndtes en Række Vækkelsesmøder i Faribault, Minn., under Søster Edith A. Traffs Ledelse.

For et par Aar siden begyndte vi aandelig Virksomhed paa denne Plads. Nogle faa troende Guds Børn har kommet tilsammen til Møder, for det meste i private Hjem, men ogsaa Undertiden i en lejet Sal. Nogle af Arbejderne her fra Trykkeriet har nu og da besøgt dem og uddelt Livets Brød. Disse kære Guds Børn har bevist megen Nidkærlighed og Selvfornægtelse. De havde bedet til Gud om at faa en Række Vækkelsesmøder og havde ogsaa samlet Penge tilsammen for at betale Udgifterne ved et saadant Møde. Og vi tror, at det Møde, som blev holdt var som Svar paa deres indtrængende Bøn og Nidkærlighed.

Vækkelsesmøderne, som sluttede den 27de, var ikke faa vel besøgte som vi havde ønsket, særlig i Begyndelsen. Men ved Slutningen af Mødet forøgedes de Besøgendes Tal, og vi tror, at om det havde været mulig at fortsætte een eller to Uger til, havde det været meget gavnligt.

Tre Sjæle søgte Gud for Frelse, og vort Haab er, at de er kommet i Besiddelse af den „kostelige Perle.“ Naar vi tænker paa, at een Sjæl er mere værd end hele Verden, ved vi, at de Anstrængelse, som blev gjort var ikke forgæves. Foruden dem, som søgte Frelse, fik flere ærlige Sjæle en dybere Indsigt i Guds Ords Sandheder, hvilket vi tror i Fremtiden vil komme til at gøre dem mere skikket til at virke for Guds Sags Fremgang. Altsaa kan vi sige, at det var et velsignet Møde.

Den sidste Aften var der flere som bad os indtrængende om at fortsætte Møderne, men flere Grunde gjorde det umuligt at efterkomme deres Ansøgen. Vi haaber, om Gud vil, at vi kan holde en anden Række Møder der, senere hen paa Sommeren.

Br. D. B. Bailey, en ung Broder, som har boet i Nærheden af Faribault, kender sig kaldet til at prædike Evangeliet. Han har for det meste haft Ledelsen af Møderne der de sidste Maanedes, og han har nu skiftet sig ved sin Ejsenddom, og venter i en nær Fremtid mere fuldt at give sig til det aandelige Arbejde. Maa Gud rigeligen velsigne ham i dette vigtige Kald.

Efter Lejrmødet er Slut her i St. Paul Park, haaber vi at ordne det saaledes, at regelmæssige Møder kan blive holdt der, i det mindste hver anden Søndag.

L. P. Peterson.

En virkelig Moder.

(Fortf. fra Side 9.)

Ikke engang tale med mig om Søndagen. Bedstemor tillader mig at have en Nat, men naar jeg vil spørge hende om noget, siger hun altid at jeg skal tie stille. Hun er saa tunghørig. Jeg ved næsten ikke hvad jeg vilde gøre dersom der ikke var for Fru Moses, som er en Jøde. Hun lever i en stor Lejlighed i Stueetagen, den første med den store Dør. Vi lever paa fjerde Sal, i en Lejligheden i Gaarden. Naar jeg har Sovedpine eller føler mig ensom, og Fru Moses er hjemme, saa tager hun mig op paa Skødet og fortæller mig Historier. Hvor det vilde være rart at have en virkelig Moder til at passe en!"

„Min Moder er Lærerinde,“ sagde en anden Fremmed, en lille Pige. Hun lærer Psykolog, om I ved hvad det er. Naar hun er ikke optaget med at give Undervisning, saa har hun saa meget at læse og skrive, hun har altid saa mange Papirer omkring. Jeg er lige glad. Jeg kender flere livlige Piger, som bor rundt Hjørnet, og jeg gaar omkring med dem. Jeg synes ikke man kan mere sig meget, dersom ens Mor er altid hjemme.“

„Ja det kan man, endskønt Roseboro er ikke New York,“ sagde den første, som talte om Rette. „Men jeg ved godt, at ens Moder kan tage fejl. Min Mor sagde den anden Dag, at Goff, som kendte Blomster kunde plukke dem i Stykker og saa sætte dem tilsammen igen. Jeg forsøgte det. Hun sad og spæde, og vilde ikke at jeg skulde besvare hende, hun sagde, at

jeg skulde gaa væk, men ikke for langt bort fra Huset. Jeg tog Urteblomster og jeg tog Løvtand. Jeg forsøgte igen og igen, og jeg tror slet ikke det kan gøres. Men jeg sagde intet til Mor. „Ehi,“ — sagde Taleren med et Suk, „jeg tænker maaske hun vilde kun holde mig for Nar.“

„Jeg ved nok man kan ikke altid Tro, hvad ens Mor siger,“ sagde Drengen, som elskede Sunde. „Min Mor siger altid, naar hun giver mig Medicin, at det smager slet ikke daarlig, og dersom jeg tror hende faar jeg Munden fuld af noget rødsomt. Og saa bliver jeg saa vred. Bedstemor er forskellig. „Det smager ikke godt“ siger hun, „og nu maa du stramme dig op og være tapper, som din Bedstefader og Oldefader var, da de var i Slaget med General Washington ved Valley Forge, da de kæmpede og blødte for Friheden.“

„De har en Rugemaskine hos min Grandtante Delia,“ sagde den højrøstede Dreng. „Kyllingerne har slet ingen Moder til at holde dem varm, kun en Lampe. De virkelig Kyllinger har en Moderhøne til at passe dem, og hun beskytter dem under sine Vinger og naar hun finder noget for dem saa klukker hun, og saa løber de alle hen til hende. Men de Kyllinger, som kun har en Lampe til at varme dem, ligner meget de Børn, hvor vi bor, om det ikke var for Fru Moses.“

„Mine Benner,“ sagde hun, „jeg vil ikke lægge noget til dette, kun at sige at disse Børn var af forskellige Aldre fra fem til otte Aar.

Fra „Sunday School Times.“

Søndagskolen.

Lektie 13.

Juni 24, 1917

Hensigten med Johannes-Evangeliet.

(Overblik).

Joh. 21: 15—25.

Gyldentekst: Men dette er Skrevet, for at I skulle tro, at Jesus er Kristus, Guds Søn, og for at I, naar I tro, skulle have Livet i hans Navn. — Joh. 20: 31.

Lektierne i dette Kvartal begynder med Løvsjælsfesten, som blev holdt i Oktober i Aaret 29. E. R., Kvartalet slutter ved Rødernes Paaske April 30 E. R.

Tanker samlet fra Jesu Lærdomme i dette Kvartal.

Nødvendigheden af at gøre Brug af vore Lejligheder, — at arbejde medens det er Dag.

Guds Børns Enhed.

„De fattige har I jo altid hos eder.“

„Den, som elsker sit Liv, skal miste det; og den, som hader sit Liv i denne Verden, skal bevare det til et evigt Liv.“

„En Tjener er ikke større end sin Herre.“ Den højste Gæstplads naaes ved den ydmygte Tjeneste.

Den Slægtskab, der eksisterer mellem Kristus og alle sande troende symboliseres ved Vintræet og Grenene.

Svor nødvendigt det er at bære Mandens Frugter.

Selligaandens Gerning, hvorledes den overbeviser om Synd, en Retfærdighed og Dom.

Spørgsmaal over Kvartalet.

Skvad to Ting blev forlangt af den blinde Mand før han fik sit Syn? Hvilken er den mest vidunderlige af alle Kristi Mirakler.

Hvilken Profeti udtalte Jesus angaaende Maria, Lazarus's Søster?

Fortæl hvorledes Guds Børns Enhed illustreres i Lektie 3.

Paa hvilken Maade opvandede Jesu Indtog i Jerusalem de gamle Profetier?

Hvilken Bevæggrund tilskandede Jesus til at to Disciplenes Fødder?

Fortæl hvilke Frugter Jesus venter, at en Gren paa det sande Vintræ skal bære.

Hvilke forskellige Karaktertræk beviser Peter i tre af vore Lektier?

Svorfor var det nødvendigt for Jesu Disciple, at han gik bort?

Paa hvilken Maade var Judas's Forraadelse mere foragtelig end Pilatus's Dødmelse.

Svorfor var det nødvendigt, at Jesus døde for vore Synder?

Paa hvilken Maade forstærker Jesu Ordtalesie os om vor evige Frelse?

Lektie 1.

Juli 1, 1917.

Tredje Kvartal.

Gijas's Kald til heroisk Tjeneste.

(Gj. 6).

Gyldentekst: Og jeg hørte Herrens Røst,

som sagde: hvem skal jeg sende? og hvo vil gaa for os? da sagde jeg: se, her er jeg, send mig! — Ef. 6: 8.

1. I det Aar, der Kong Ufias døde, da saa jeg Herren sidde paa en høj og ophøjet Trone, og Stæbet af hans Alædekon fyldte Templet.

2. Seraferne stode over ham, hver af dem havde seks Vinger; med to skjulte hver sit Ansigt, og med to skjulte hver sine Fødder, og med to fløj de.

3. Og den ene raabte til den anden og sagde: Hellig, hellig, hellig er den Herre Zebaoth; al Jorden er fuld af hans Ære.

4. Og Dørposterne med Dørtærsklerne bæbede for den raabendes Røst, og Huset blev fuldt af Røg.

5. Da sagde jeg, ve mig! thi jeg forgaar; thi jeg har urene Læber og bor midt iblandt et Folk, som har urene Læber; thi mine Øjne har set Kongen, den Herre Zebaoth.

6. Da fløj en af Seraferne til mig og havde i sin Haand en Glød, som han havde taget fra Alteret med en Tang.

7. Og han lod den røre ved min Mund og sagde: se, denne har rørt ved dine Læber og din Misgerning er bortvejen, og din Synd skal jones.

8. Og jeg hørte Herrens Røst som sagde: hvem skal jeg sende? og hvo vil gaa for os? da sagde jeg: se, her er jeg send mig!

9. Og han sagde: gaf hen, og du skal sige til dette Folk: hører og hører, men forstaar ej! ser og ser, men indser ej.

10. Gør dette Folks Hjerte fedt, og gør deres Øren tunghørige, og tilstrøg deres Øjne, at det ikke ser med sine Øjne og hører med sine Øren og forstaar med sit Hjerte, saa at det omvender sig og vorder lægt.

11. Men jeg sagde: hvor længe, Herre? og han sagde: indtil Stæderne blive øde, uden Indbyggere, og Husene uden Folk, og Landet aldeles ødelægges.

12. Og Herren har ført Folket langt bort, og Tomheden er blevet stor i Landet.

13. Og bliver en Tiendepart endnu tilbage deri, saa skal denne atter være til at ødelægges; men ligesom der af Terebinten og Stenegen bliver en Stub tilbage, naar de er fældede, saaledes skal denne Stub være en hellig Sæd.

Efajas profeterede i Jerusalem medens fire Konge regerede i Judæa fra Aaret 739 til Aa-

ret 701 før Kristus. Efajas var een af de mest underfulde Mænd i den gamle Testaments Tid. De første 34 Kapitler af Bogen, som bærer hans Navn er skrevet af Efajas, men om de sidste Kapitler er der megen Uvisshed om hvem der har skrevet dem. Kong Ufias døde i Aaret 739 før Kristus. Efajas skriver om hans Syn flere Aar efter han saa det. Ufias regerede 52 Aar. De første 38 Aar af hans Regering var de herligste siden Salomo. Riget blev forstørret. Rigdom flød ind. Bludsfelig som et Jordskælvs blev hans Herlighed formørket. Thi i sin Stoltthed var han uldigh mod Gud, „og Herren slog Kongen, at han var spedalst indtil sin Dødsdag.“

Efajas Syn.— Johannes siger i sit Evangelium, at ingen har nogenfinde set Gud. Enten havde Efajas et Syn eller en Drøm, som var saa levende, at det syntes for ham som om han var i Guds Nærværelse, eller hvad han her taler om var en aandelig Erfaring, som han ikke kunde forklare paa nogen anden Maade end som et Syn. Synet var sin Tjenesten i Templet forklaret. Profeten faldt i Genrøftelse medens han var i Templet. Han saa Guds Herlighed og han syntes, at Jorden var fuld af hans Ære. Da han saaledes bestruede Guds Herlighed fik han se sin egen Urenhed og raabte, at han havde urene Læber. Men da fløj een af Seraferne hen til ham med en Glød fra Alteret i Haanden.

Saaledes er det ogsaa med Mennesker i Dag, naar de først faar et Glimt af Jesus i hans Herlighed, naar de ser hans Renhed falder de ned for ham, og raaber: „Uren!“ Naar de saaledes ser deres Tilstand vil Jesus forlade dem deres Synder, og give dem Glæde og Fred. Hver Gang en troede kommer saa nær Gud i Bøn, at han faar et Glimt af Gud, kommer han til at føle sin Uværdighed, og han faar et mere inderlig Begær om at blive ham lig og behage ham. Det er godt for os en Gang imellem at faa et Glimt af Guds Renhed og Hellighed.

Efajas's Kald.— Efajas hørte Herrens Røst, som sagde: „Hvem skal jeg sende og hvem skal gaa for os?“ Og han svarede: „Se her er jeg send mig!“ Hvorfor søgte Gud en Mand til at gaa for ham, da han havde Serafer, som han kunde sende, hvor han vilde? Men det er sandt som een har sagt, at Mennesker kan naa Men-

nefter bedre end Engle kan. Det er ofte, at Gud vælger Mennesker, som har været dybt i Synd for at hjælpe andre Mennesker. Dette Syn ikke bare beredte ham for Tjeneste men ogsaa gav ham Inspiration til at overgive sig til Guds Kald. Det var herligt at tjene en saadan Gud. Det var herligt at fortælle andre om denne herlige Erfaring. Det var herligt at bevise sin Kærlighed og Taknemmelighed, ved at fortælle andre om Gud.

Gud kalder ogsaa Mennesker i Dag.— Det Kald, som naaede Esajas kommer til os alle: Hvem skal jeg sende! og hvem vil gaa for os? Og det Svar som Esajas gav, skulde være alles Svar. Her er jeg send mig. En Kristen

maa være en Frivillig. Gaa arbejde i Dag i min Vingård. Vingården er stor. Den indbefatter Hjemmet, Skolen, Søndagsskolen, Missionsarbejde her i Landet og i fremmede Lande, ja den indbefatter hele Verden. Har du fundet din Plads? I hvad Del af Herrens Vingård arbejder du?

Der Underjøgelse og Betragtning.

Hvornaar blev Israel skildt ad? og hvorfor?

Tror I at Esajas virkelig saa Gud?

Hvorledes tror I, at Gud talte til Esajas? Esajas Tanter om sig selv.

Vidste han Selvtillid i at svare saa hurtigt?

Hvorledes Gud kalder i Dag.

Hvem kalder han?

De Unges Afdeling.

Din Mor.

Jeg kender hende ikke, men jeg kender min. Hun var den bedste Mor, der nogensinde har gaaet her paa denne Jord—med mindre du har en, du vil paaftaa er endnu bedre; men min var alligevel den bedste. Na, undertiden kommer der over mig en saadan overvættelse Længsel efter bare en eneste Gang til at maatte faa se hendes kære Skikkelse og trykke hende til mig og lægge min Kind ind til hendes, saa jeg synes næsten jeg vilde give et Nar af mit Liv, om jeg maatte have hende i Stuen et eneste Øjeblik endnu. Thi hun er ikke mere her. Jeg husker fra da jeg var Dreng, hvordan den Tanke engang imellem pludselig kunde komme op i mig: Sæt at Mor døde—og jeg tænkte paa det til Taarerne kom i Øinene, for saa at løbe ind i Stuen og forvisse mig om, at jeg endnu havde hende.

Og tænkt eder, det kom. Det forfærdelige Øjeblik, den sorte Merkedag, da vi allesammen stod derhjemme og saa det, at Mor døde. Uret paa Bæggen gik endnu, men Mors Hjerte stod stille. Vi saa denne besynderlige Blegthed glide henover det kære Ansigt, akkurat som om Dødens Engel stod der og strøg hende over Ansigtet og saa kom denne besynderlige Stilhed, da al, al Forbindelse er afbrudt imellem den underlige fremmede Skikkelse, som ligger der, og os, som staar tilbage.

Da blev man saa forunderlig husvild, da Mor døde. Saadan som hun elskede os, nej, saadan kommer aldrig nogen til at elske. Thi hun forstod os bedre end alle andre; vi var jo under hendes Hjerte før vi selv vidste af det. Var det noget vi var ked af, eller noget vi gik og skjulte, hun forstod det og vidste det længe før vi fik sagt det. Hos hende var et Fristed, hvor de trætte Tanter fik Hvile et Øjeblik.

Se, det kommer jeg aldrig mer til at opleve herne. Det vil ogsaa komme til dig engang, dette forkræftelige, at en af de kære derhjemme dør, en Kiste bæres ud af Gangdøren og Ligvognen ruller tungt afsted med sin ubegrikelig sørgelige Last. Intet Hjem faar lov til at staa ubeftaaet alle Dage. Det vil komme til dit Hjem. Ogsaa det skal lykkes og høre til de dyrebare Minder. Lad mig sige det med det samme: Der var en, jeg fik endnu mere kær, da min Mor døde, og det var min Frelser.

Men alt dette er skrevet, for at du bedre skal lære at paaafkomme din Moder, medens du har hende. Er du takfuld og god mod din Mor? Køber du sommetider Blomster til hende? Skriver du flittig til hende, naar I er fra hinanden? Gaar du sommetider hen og stjæler et Kys fra hende? Na, det er sandelig forfærdeligt at gaa og græde ved Graven paa Kirkegaarden!

Var Tids Begivenheder.

Arméens Indflydelse paa unge Mænd.

Den 5te Juni vil alle Mænd imellem 21 og 31 Mars Alderen komme til at lade sig opskrive, saa at Regeringen af dem kan hævbe en Armé til at føre Krig imod Tyskland.

Idet man betragter, at Regeringen har udvalgt Mænd i den mest blomstrende Alder til at gaa paa Felten, kommer Spørgsmaalet til mange: Hvad Indflydelse, i moralsk Henseende, vil Livet i Arméen have paa unge Mænd? Man hører ikke saa lidet om Udsvævelser i Arméen, især naar Soldaterne er i Lejren. Og maaſte det eksisterer Udsvævelser i en vis Grad, og til visse Tider. Men der er ogsaa en Anden Indflydelse der virker i Modſætning af Tilbøjeligheden til Udsvævelse, og det er Disciplin. Mange unge Mænd trænger til Disciplin, baade i moralsk og legemlig Henseende. Det er en Kendsgerning at de Aftensammenkomster i Billardsværelset eller i Butikerne i Byen, i Fredstider, jender flere unge Mænd paa farlige Veje end nogen anden Indflydelse. Især er dette tilfælde i Smaabyerne. Umaaadeligheo og en Mangel paa Disciplin har en nedrivende Indflydelse paa Karakter og Moralitet. En ung Mand med uplettet Karakter og god Opdragelse behøver ikke at falde for Fristelsen i Arméen. Der er større Fare i denne Retning i det borgerlige Liv end i Arméen. Men der findes andre Indflydelser i Soldaterlivet der er ikke saa gode. Det er almindelig bekendt at Krigsvæsenet udøver en forhærdende Indflydelse paa Soldaterne. Der er en Tilbøjelighed til at blive letſindig angaaende det som tilhører Døden og Evigheden. Denne er en naturlig Resultat af at være omgivet af Fare og Død næsten daglig. Vor Bøn er, at de af Nationens unge Mænd, som gaar paa Felten med en god Dannelse og Karakter, maa blive bevaret for Britanferiets gudsbespottende Indflydelse.

En ugrundet Frygt for Sygdomsspirer.

En Kvinde i een af Vestens Byer, der fungerede som korresponderende Sekretær for en vis Sundheds Selskab, skrev forleden til en Redaktør i en nærliggende By med Begær om hans Indflydelse i Stiftelsen af en Forordning

med Henſyn til at forſyne Smaabørn med Sandſker, saa at de ikke kunde pytte deres Fingre (belæsjet med Sygdomsspirer) i Munden. Vi er ikke bekendt med Udfaldet af hendes Birkſomhed i overnævnte Foretagende, men i vore Tanker synes vi at kunne se Smilet paa Redaktørens Ansigt i det han læste Brevets Indhold.

Vi ønsker ikke at finde Fejl med denne Kvindes Motiv, men det er ogsaa en Kendsgerning, at der findes mange velmenende Personer der kommer meget tilfært i det, som tilhører det praktiske. Renlighed er en Dyd, men naar det gaar saa vidt at det bryder Naturens Love, er det ikke længere en Dyd, men det modsatte. Menneſker, der øver sig i renlige Baner, undgaar alle Udsvævelser, lever paa sundt og vel-lavede Føde, har nok at beſtille, og faar sin regelmæssige Søvn, behøver ikke at frygte for Sygdomsspirer. Det er altid en Overtrædelse af Naturens Love, i een eller anden Retning, der er Marſag til at Sygdomsspirer kan trives i Le-gemet. Saadan Overtrædelse forbereder Le-gemets Tilstand for Virkningen af forskellige Slags Bakterie. Bakteriologi har en magtpaaliggende Plads i Videnskaben, men hvis den ikke bliver anvendt paa en praktisk Maade, bliver det hele bare til Daarſkab. Bakterieteorien synes at være en Mode i disse Dage. Den bedste Modgift for Sygdomsspirer er at leve ifølge Naturens Love.

Sveriges Rigsdag og Drifkehandelen.

Paa den 11de Maj gav Sveriges Rigsdag Stadſættelse til en Lov som begynder sin Virkning den første Jan. 1919, hvorved private Værtshuse vil blive affkaffet. Ogsaa al privat Handel med Al imellem Individier vil blive forbudt under denne Lov. Man undres hvad denne mærkelige Bevægelse der gaar for sig Verden over betyder. Hvad vil enden blive?

Det koster at føre Krig.

Det koster England \$37,050,000 for hver Dag at føre Krigen. Dette er blot et Ekſempel paa hvad Krigen koster i det Hele. Byrden af at ſkaffe denne uhyre Sum vil i Enden falde paa Arbejdſfolk og den som dyrker Jorden. En af Naturens Love er at alt det, som fortæres maa produceres. Hvor Uretfærdighed bor, øves der gerne Uretfærdighed.

Evangeli Basun

Sandhed

Renhed

17de Aarg. Onsdag den 20de Juni 1917.

Nummer 24.

Han er altid nær.

I Livets haarde Kamp og Strid
Vil Jesus stedse staa os bi,
Thi han er altid nær.
Han hjælper os i al vor Nød;
Han giver os sin Hvile sød;
Thi han er altid nær.

Naar mørke Skyer drager frem,
Naar Stormen raser nok saa flem,
Er Jesus ogsaa nær.
Naar Hjertet længes efter Trøst,
Da hører man en stille Røst:
„Jeg er dig altid nær.“

Og naar i Dødens mørke Stund
Da fære rives fra vor Haand,
Er Jesus endnu nær.
Og naar bort Hjerte trykkes ned
Af bitter Sorg og Ensomhed,
Er Jesus stedse nær.

N. P. N.

„Hellig-
ge dem i
Sandhe-
den; dit
Ord er
S a n d-
hed” (Joh.
17: 17).

„J er
alle rede
rene paa
G r u n d
af det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der” (Joh.
15: 3).

Evangeli Basun Publishing Company
St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Nu—siden—aldrig.

„Nu“ lever vi, men i Morgen er det maaske anderledes. Nu kan vi freljes, men i Morgen kan det vær. øjeblik. I Dag er Naadens Tid. Nu staar Jesus og tilbyder dig Naade og Salighed, nu gælder det om ikke at forspilde den betydelige Tid, men gribe Anledningen, inden det er for sent. Nu kan du tage imod Guds Naade og blive frelst, men hvorlænge er dette muligt?

Der kommer en Tid, da Døren er lukket, Naadetiden forbi og hans Banken paa Hjertedøren erphørt, da er det for sent at bede, for sent at vende om. „Søg Herren, medens han findes kald paa ham, den Stund han er nær.“ Luk op for ham, den Stund han er nær.“ Luk op for ham, medens han staar ved Hjertedøren og banker. Lad ham gaa ind og holde Nadver med dig, før det bliver for sent. I Dag er Dreiesens Dag, i Dag er Gud at finde. Just nu er det Tid at omvende sig, just nu er det den behagelige Dag, just nu „i Dag, naar du hører hans Røst, da forhærd ikke dit Hjerte.“

„Siden“ er det meget vanskeliggere, siden er du koldere, siden er Vilkaarene ikke saa gunstige, siden faar du maaske ingen Besøgelsfestid, siden hører du maaske ikke hans Banken paa Hjertedøren, siden har du maaske mindre Lygt, siden er Sindet maaske mere opfyldt med Undskyldninger, siden griber Verden og dens Lyfter dig med dobbelt Magt, og Gindringerne rejser sig som Bjerger.

Guds Ord taler ikke om nogen anden Frelsens Dag end i Dag, siden bliver maaske „aldrig.“

„Aldrig“— for mange er det blevet saaledes. Betænk hvad det vil sige: aldrig frelst, det betyder det værste, der kan hænde en Mennefsjæl. Aldrig frelst, det er: aldrig ud af Synden, aldrig se Gud, aldrig salig, aldrig Fred, aldrig tage Del i den himmelske Lovsang, aldrig møde de fære i det ny Jerusalem. Og det betyder ogsaa: aldrig ud af Djævelens Magt, aldrig fri fra Synd, aldrig bort fra den Ald. som er Lyfternes evige Tørst, aldrig fri fra den Arm, som gnaver,—Samvittighedens stadige Anslage over Synd, der angres for sent.

Vil du endnu opsætte din Omvendelse, vil du fremdeles foragter hans Naadefald, skønt du ved, hvor meget der staar paa Spil? Rast

dig i Jesu Arme, han tager imod dig, som du er. Opsæt det ikke!

Noget af det alvorligste i Skriften er Herrens Ord angaaende dem, som undskylder sig: „Jeg siger eder, at ingen af de, som har indbudt, skal smage min Nadver“ (Luk. 14: 24). Ligeledes det Ord om dem, som opsatte: „Døren blev lukket“—senere kom de, men Herren svarede: „Sandelig, jeg kender eder ikke.“

Det er let nok at opsætte og at undskyldte sig ind i Fortabelsen, men det er umuligt at undskyldte sig ud af den. Hvorfor ikke modtage Andbydelsen nu!

„Arkl.“

Betragt Guds Hænders Gerning.

Af J. G. Anderson.

At betragte Guds Hænders Gerning er at betragte hans Storhed, og dersom vi fatter hans Storhed kan vi bedre paaskønne hans faderlige Medynk og Omfjorg for os. Som vi gaar gennem Livet, lad os ikke bare se paa Guds Skabelse, men lad os betragte Skaberen; lad os ikke kun beundre Blomsten men tænke paa den, som har skabt den og tegnet den.

Betragt hans Gerninger heroven.

„Simlen fortæller Guds Vær, og den adstrakte Befæstning forkynder hans Hænders Gerning“ (Ps. 119: 1). For rigtig at kunne betragte Simlens Storhed, maa vi bruge den største Riffert, og naar vi ser gennem den bliver vi næsten forvirret. Millioner af Stjerner aabenbarer sig, og Afstanden er saa stor, at vi næsten ikke kan fatte den. Solen, som giver os Lys, Varme og Energi, beregnes at være ganske nær ved 92,000,000 Mil borte. Dens Størrelse 11 Gange større en Jorden. Maanen gaar rundt Jorden regelmæssigt i en Afstand af 240,000 Mil. Set gennem en Riffert viser Maanen et vidunderligt Billede af Sletter, Bjerger, Bjergetinde og Kløfter. Naar man ser gennem en Riffert opdager man, at de største Stjerner er Planeter; nogle er meget nær Jorden og andre mange Millioner af Mile borte. Nogle Stjerner er befæstede og kan altid findes i deres Plads; andre gaar omkring i deres egen Sfære, men kan ikke altid ses. Kométer af megen Størrelse kommer til Syne i Himlene. Den vi kender som Halleys Komét blev først set i Maret 837 efter Kristus, og den har kommet til Syne til regelmæssige Tider siden den Tid.

Vi faa den her i de Forenede Stater for flere Uger i Maret 1911. Mælkevejen bestaar af Millioner af Stjerner; det lykkedes for en Mand at tælle op til 5,000,000, og vi maa huske paa at vi beskuer det store Omraade fra kun een Del af Jorden. Disse mægtige Planeter farer gennem Luften i en skræffelig Fart. Solen, Maanen, Stjernerne, Planeterne og Kométerne synlig og usynlig, har fortsat i uafsluttelig Omdrejninger, ingen har løbet for hurtigt, ingen for seget, men i fuldkommen Orden, siden Skabelsen.

Hvem er den store Arkitekt som lagde denne store Plan? Det er „den, som sidder over Jordens Ræds“ og som „skrider frem i sin store Kraft?“ Han, som har „maalt Vandt med sin hule Haand? og afmaalt Himmelen i Spand? hvo har vejet Bjergene med Vægt og Søene paa Vægtfaalen?“ Det er Gud, som styrer alt. Og han er vor Gud. Takket være Gud for evigt! Det store Mejerisind som kontrollerer hele Universet, har tilvejebragt en Plan for vor Forsløsning. Hvem skal vi frygte? Jesus siger, at ingen vil kunne plukke os ud af hans Faders Haand. Naar jeg betragter den brede og ubegrænsede Himmel med blottede Øjne, naar jeg ser ud paa disse store Udstrækninger, og husker paa, at de har fortsat i Dybighed til Guds Befalinger, kommer denne Tanke til mig, at Menneftet olene af alle Guds Skabelse er ulhydig, den eneste Oprører i Naturen, Lovens og Ordens eneste Fjende.

David sagde for hundrede Aar siden: „Naar jeg ser din Himmel, dine Fingers Gerning, Maanen og Stjernerne, som du beredte, hvad er da et Mennefte, at du kommer ham i Hu?“ (Ps. 8: 4, 5). I Betragtning af Guds Gerninger findes Idmyghedens Hemmelighed. I samme Forhold som vi ser Guds Storhed vil vi se vor Intethed. Gud ser paa os, siger han, og regner os kun som Støv. „Se, Folkesæd er agtede for ham som en Draabe af en Spand og som et Gran i Vægtfaalen.“ „Ve hvem vilde I da ligne Gud? eller under hvilken Signelse ville I fremstille ham? Han er den, som sidder over Jordens Ræds, og de, som bo derpaa, er som Græshopper; han der udspænder Himmelen som et tyndt Tæppe og udbreder dem som et Telt til at bo udi“ (Ej. 40: 15, 18, 22). Denne store Gud er vor fære, himmelske Fa-

der, og han „kender vor Skabning, han kommer i Hu, at vi er Støv.“

Betragt hans Gerninger herne.

„Det er Guds Være at skjule en Ting, men det er Kongens Være at ransage en Ting. Himmelen i Højhed og Jorden i Dybde. er uransagelige“ (Ord. 25: 2, 3). Hvad Kirkeren har gjort i at hjælpe Menneftet i at betragte Himlene, har Mikroskopet gjort til at hjælpe ham i at udforske jerdiske Ting. Gud har ikke kun skabt „store Dyr,“ men har ogsaa skabt mange Insekter, faa smaa at een Million af dem vilde ikke tage mere Plads end en Draabe Vand. I een Draabe Vand har vi set en Miniaturflod fyldt med Dyr af forskellige Slags og forskellige Størrelser. Der findes et vis lille Dyr, kaldt et Gulddyr, som leber i Vandet og som farer gennem Vandet ved Hjælp af noget der ligner meget Skalhjul. Tusinder af underfulde lille Dyr, som har Tænder og Fordøjelsesorganer, bebor den usynlige Verden, og vjer Guds underfulde Gerninger ligesaa tydelig som Himmelsens Undere.

Verdens Historie synes at være skrevet paa Klipperne; og de ujævne Bjerge og det mægtige Hav fortæller om Guds Kærlighed til Menneftet, men de fortæller os ikke Omfanget af denne Kærlighed. Det tog Kristus til at fortælle os denne dyrebare Sandhed. Tænk paa hvorledes denne mægtige Univers, fra dens Storhed til dens Lidenshed, fra dens Længoe til dens Bredde ser ud i Guds Øjne. Svigten mægtig Gud vi tjener! Overvej vel, at hele Skabelsen opfylder Guds Sønigt uden Menneftet, den, som det hele blev skabt for. „En Døse kender sin Ejermænd og en Åsen sin Herres Krybbe; Israhel kender intet, mit Folk forstaar intet“ (Ej. 1: 3).

Siden alle disse Ting er skabt for at behage Menneftet, eller for at interessere ham for en kort Tid, hvad maa den Verden være lig som Gud har lovet os naar vor Livsvandring er endt?

Gynd— en Hersker.

Af Mabel Hale.

Gynd er en Hersker, en mægtig Monark i Verden. Der findes ikke et Land eller et Folk, som ikke har følt dens Ødelæggelse, ikke et eneste Liv, som ikke har følt dens Brød. Der-

som Synd var en stærk, herskende politisk Magt, som bragte den Forbandelse og Skam over Menneskheden, som den virkelig gør, saa vilde Menneskene rejse sig op og gøre Opstand mod den, og det Menneske, som kunde ved sin Visdom og Styrke besejre og ødelægge denne Magt, vilde kaldes stor. Menneskene vilde heller ikke være rolig indtil dette blev gjort. Eller dersom den var nogen naturlig Magt, som en Storm, en Oversvømmelse, et Jordskælv, saa vilde Menneskene sætte deres Styrke imod den og forsøge at forstærke sig imod den. Men Synd ligger ikke i jaadanne Ting, men i Menneskers Sjæfter. Saa nær ligger det til deres Sjætte, at nogen vilde hellere give op deres Liv end at give op deres gamle Herre. Som vi taler om Døden og Livet, saaledes taler vi om Synd, den er universal. Ethvert Menneske har et Liv, og mange Mennesker mange Liv, dog indbefatter Livet alt, og saaledes med Døden, den indbefatter alt. En Mands Synd kan være vidt forskelligt fra en anden Mands Synd, dog er alle under den samme Magt—Syndens Magt.

Mennesket i sig selv er magtesløst overfor denne Tyrann. Ingen Love og Regler som paalægges eller bogtavelig talt holdes, ingen Budsøvelse eller Offer, som han selv kan bringe har nogensinde formaaet eller vil nogensinde formaa at tage bort Synden. „Efterdi intet Menneske vil blive retfærdiggjort for ham af Lovens Geringer; thi ved Loven kommer Erkendelse af Synd“ (Rom. 3: 20). Dersom Mose Lov med alle dens Offer og Renselser, givet af Gud paa Sinai Bjerg, ikke kunde tage bort Synden, saa kan sandelig ingen Lov, som Mennesker kan nedskrive tage den bort.

Desto haardere Mennesket prøver i sin egen Styrke at leve uden Synd, jo mere bliver han Synden bevidst, indtil han naar Erfaringen, som omtales i Rom. 7: 15—23. „Thi jeg forstaar ikke, hvad jeg udfører; thi ikke det, som jeg vil, øver jeg, men hvad jeg hader, det gør

jeg. Men naar jeg gør det, jeg ikke vil, saa samstemmer jeg med Loven i, at den er god. Men nu er det ikke mig, som udfører det, men Synden, som bor i mig. Thi jeg ved, at i mig, det vil sige i mit Kød, bor der ikke godt; thi Viljen har jeg vel, men at udføre det gode formaar jeg ikke; thi det gode som jeg vil det gør jeg ikke; men det onde som jeg ikke vil, det øver jeg. Dersom jeg da gør det, som jeg ikke vil, saa er det ikke mere mig, der udfører det, men Synden, som bor i mig. Saa finder jeg da den Lov for mig, som vil gøre det gode, at det onde ligger mig for Haanden. Thi jeg glæder mig ved Guds Lov efter det indbortes Menneske; men jeg ser en anden Lov i mine Lemmer, som strider imod mit Sindes Lov og tager mig fangen under Syndens Lov, som er i mine Lemmer.“

Naar den opvakte Samvittighed bliver vidende om Muligheder af Retfærdighed, Renhed og Hellighed, saa udraaber den: „Sag elendige Menneske! hvem skal fri mig fra dette Dødens Legeme?“ (Rom. 7: 24). Takket være Gud, Mennesket overlades ikke i denne Tilstand af Trældom og Fortvivlelse, men kan blive befriet som Apostelen siger: „Ved Jesus Kristus vor Herre“ (Rom. 7: 25).

Jesús er det eneste Lægemiddel, men et fuldkomment Midde! Saa vidt som Synden gik, saa vidt gaar Forsoning. De, som er i Trældom til onde Vaner og onde Naturer, kan have fuldkommen Befrielse fra dem. „Thi naar paa Grund af den enes Fald Døden herskede ved den ene, da skulde meget mere de, som modtage den overvættes Naade og Retfærdigheds Gave, herse i Liv ved den ene, Jesus Kristus. Men Loven kom til, for at Faldet kunde blive større; men hvor Synden blev stor, der blev Naaden end mere overvættes“ (Rom. 5: 17, 20). En er saaledes blevet fundet som formaar at nedlægge denne mægtige Monark, og det er Manden, Jesus Kristus.

Livet i og for Gud.

Alt vandre i Lyset.

„Da sagde Jesus til dem: „Endnu en liden Tid er Lyset hos eder. Vandrere, medens I

har Lyset, for at Mørket ikke skal overfalde eder! Og den, som vandrer i Mørket, ved ikke, hvor han gaar hen“ (Joh. 12: 35).

Alt vandre i Lyset i aandelig Forstand, er at gøre hvad man er overbevist om er i Overensstemmelse med Guds Vilje. Den uomvendte maa efterkomme Guds aabenbarede Krab, for at blive frelst; og for at bevares i Naaden er det nødvendigt at man fortsætter i Lydighed til Gud, alt efter som han aabenbarer sin Vilje: „Men dersom vi vandrer i Lyset ligesom han (Kristus) er i Lyset, har vi Samfund med hverandre, og Jesu, hans Søns Blod renser os fra al Synd“ (1 Joh. 1: 7).

Hvad som helst der aabenbarer Guds Vilje for os, er Lys. Guds Ord er „en Lygte for min Fod og et Lys paa min Sti,“ sagde David. Jesus kom til Verden, og med sit Liv overlod han os et Eksempel, hvorledes vi skulde leve. Derfor skrives der, at hans Liv var „Menneskenes Lys“ (Joh. 1: 4). Guds sande Børn er ogsaa „Verdens Lys.“ Paulus var et saadant Lys og kunde derfor sige: „Boder mine Efterlignere, Brødre! og agter paa dem, der vandrer saaledes, som I har os til Forbillede“ (Fil. 3: 17).

Alt vandre i Lyset fordrer fuldkommen Frelighed og Oprigtighed. „Thi dertil blev I kaldede, efterdi ogsaa Kristus har lidt for eder, efterladende eder et Forbillede, for at I skulde følge hans Fodspor, han, som ikke gjorde Synd, ikke heller blev der fundet Svig i hans Mund“ (1 Pet. 2: 21, 22). Jesus er vort Forbillede. Der blev ikke fundet Svig i hans Mund. Dersom vi følger i hans Fodspor vil der heller ikke findes Svig i vor Mund. Det er denne Oprigtighed, dette at vi stadigt gør det, som vi tror er ret, dette at vandre i Lyset, som giver modbyrdes Samfund med andre Guds Børn og med Gud, og som forsikrer os Renselse i Jesu Blod. (1 Joh. 1: 7).

Satan gør Brug af mange Midler for at hindre Mennesker fra at vandre i Lyset. Naar den ufredste bliver paavirket af Guds Mand og bliver overbevist om, at han burde blive frelst, fremstiller Sjælestyenden alle mulige Hindringer i Vejen, for i det mindste at faa ham til at opsætte dermed. Ogsaa de Kristne møder mange Ting, som vil hindre dem fra at vandre i Lyset. Den ufredste Indling ved, at han burde befende sin Herre for sine Kammerater, men Frygten for deres Haan hindrer ham. Den unge Kvinde ved at Guds Ord forbyder hende, at indgaa Egteskab med en uomvendt Mand,

hendes menneskelige Følelser lokker hende og hun giver efter og vandrer ikke i Guds Ords Lys. Den kristne, som under Bøn og Guds Ords Betragtning, har faaet klarere Lys over visse af Bibelsens Lærepunkter ved, at han burde adlyde sin egen Overbevisning, men hans Gustru, Moder, Fader eller andre Slægtninger, staar ham imod og for at føje dem nægter han at vandre i Lyset. Maaſke han har faaet Lys over, at Gud falder sine Børn ud af Babels Sektforvirring, han ser af Skriftens klare Lys, at Gud forbyder Splid iblandt sit Folk, og at det er hans Pligt at forlade alle Foreninger, som oprejser Skillemure imellem Guds sande Børn; men Prædikanten, Kirkelemmerne, hans Gustru eller Forældre, faar ham til at lytte til saadanne Argumenter som disse: „Du bør holde dig ved din Barnetro.“ „Din Fader er en god Kristen, men alligevel tror han ikke som du gør.“ „Din Moder har opdraget dig i den rette Tro og om du opgiver den, vilde du vanære hendes Minde.“ „Din Prædikant er en meget lærd og god Mand, og han burde vel forstaa hvad, som er ret.“ „Din Gustru tror ikke som du gør, og om du følger dine Indbildninger bliver der et Brud imellem eder.“ Han giver efter for disse Fremtillinger, og fræler sin egen Overbevisning. Efter nogle Mårs Tjeneste i Herrens Vingård, finder Prædikanten, at han har faaet klarere Lys over Guds Ord end han havde, da han først beundte at prædike, men han har nu blevet Fanger for en stor Forsamling, som giver ham en god Løn og fri Værelse. Han er besejret af sine Skillemedlemmer og har Udsigt til at komme i en bedre Økonomisk Stilling med en god Fremtid foran sig. Han ved om han skulde vandre i Lyset og handle i Overensstemmelse med sin Overbevisning, maa han stige ned fra sin høje og gode Stilling og søge Selskab med den lille Skare, som vandrer i Mesterens Fodspor ogsaa naar Vejen leder gennem Selvfornektelse og Forsølgelse; og saa trækker han sig tilbage.

Jesus sagde: „Vandre, medens I har Lyset, for at Mørket ikke skal overfalde eder!“ Den, som nægter at vandre i Lyset, naar det lyser paa hans Livsti, vil om en kort Tid komme i Mørke. Dersom man forsømmer at lade Sandhedens Røst naar den lader sig høre, bliver man snart døv for samme. Det, som man engang klart saa var det rette, bliver med Ti-

Den dunkelt og man kommer ind i Mørke og Vildfarelser, fordi man forsjømmer at vandre i Lyset. Guds Ord siger os at visse Mennesker vil blive vildledte og fortabte, „fordi de ikke tog imod Nærligheden til Sandheden, saa de kunde blive frelst. Og derfor sender Gud dem kragtig Vildfarelse, saa at de tror Løgnen, for at de skulde dømmes, alle de, som ikke troede Sandheden, men fandt Behag i Uretfærdigheden“ (2 Thess. 2: 10). Der ligger stor Fare i ikke at vandre i Lyset. Kære Læser, om din Sjæls Frelse er af nogen Værdi, tillad ingen Ting at hindre dig fra at lyde Herren. Om du er færvist om hvad hans Vilje er, tillad ikke noget Menneske eller nogen Omstændighed at hindre dig fra at gøre hvad Gud befaler. Jesus sagde: „Den, som elsker Fader eller Moder mere end mig, er mig ikke værd; og den, som elsker Søn eller Datter mere end mig, er mig ikke værd; og den, som ikke tager sit Kors og følger efter mig, er mig ikke værd.“

Maas ingen af os blive saa anmasfende at han indbilder sig, at have lært alt, som Læres af Guds Ord og fra den Helligaand. Lad os heller ikke stole paa, at min Fader eller Moder vidste alt Guds Raad; eller heller ikke hvile atter trogt paa „Barnelærdommens“ Bude. Der som Luther havde gjort en saadan Lære til Grundprincip havde han forklivet i Katolikernes Mærke. Lad os takke Gud for ærlige Mænd og Kvinder, som under de forbigangne Aarhundreder har haft Mod nok til at vandre i alt det Lys Gud gav dem, men lad os ikke forfaste det Lys, Gud giver os.

Den, som vandre i Lyset og med Frimodighed følger Jesu Fodspor, skal engang opnaa Himmelens lyse Regioner og komme did han er, „men de fejge og utro og vederstyggelige og Morderne og de utugtige og Troldskarlene og Handsdorkere og alle Løgne, deres Lod skal være i Søen, som brænder med Ild og Svovl“ (Aab. 21: 8). Vandrer du i alt det Lys, du har just nu?

—L. P. Petersen.

Handelig Fremgang;
eller hvorledes at vokse i Naaden.

Af D. D. Deaslen.

Der findes mange Mennesker, som ønsker at vokse i Naaden, og som forsøger at blive aar-

delige, men ved ikke hvorledes. Lad mig henvende eders Opmærksomhed til Jesu Ord i Luk. 12: 27: „Giver Agt paa Villierne, hvorledes de vokser.“ Villierne vokser ikke ved at arbejde eller spinde, ej heller ved at ængste sig. De bekymrer sig ikke over, paa hvis Eng de vokser, de er ikke bange for, at det ikke vil regne, eller at Solen ikke vil skinne i Morgen. I Virkelighed, gør de sig ingen særskilt Anstrængelse for at vokse, men de vokser alligevel, og er mere pragtfuld end Salomo i al hans Herlighed.

Vækst og Fortjættelse af Liv er frembragt ved to Ting: Føde og Bevægelse. Villien sender sine bløde Rødder ned i Jorden, aabner sine Blade for Dagen, og modtager sin gudgivne Næring; og fra den jagte Vind, der gaar over Engen, modtager den Dølse. Ved disse Midler vokser den. Der er kun en Vej at vokse—at komme overens med Omgivelserne, at æde den Føde, som Gud har tilvejebragt, og at øve sig. Mennesker, som altid i deres egen Stærke gør en bevidst Anstrængelse for at vokse, bliver ofte lig Hveps, som er større naar de først fødes end nogen anden Gang i deres Liv. Vor aandelige Føde er Guds Ord. „Men han svarede og sagde: Der er skrevet: Mennesket skal ikke leve af Brød alene, men af hvert Ord, som udgaar igennem Guds Mund“ (Matt. 4: 4). „Gør det gode, saa skal eders Sjæl kvæge sig med det fede.“ Vor aandelige Dølse er: „Vaager og beder.“ „De burde altid bede og ikke blive trætte“ (Luk. 18: 1). Udholde Prøvelser; gør det gode imod alle; vær altid glade. Hvis vi gør disse Ting, vil vor Vækst, lig Villiens, blive ubevidst og naturlig. Bevidst Anstrængelse for at vokse og en Forsømmelse af Vækstens Love er Frugetløs og unyttig: „og hvem af eder kan ved at bekymre sig lægge een Men til sin Vækst“ (Matt. 6: 27).

David beskriver Lydheden af den Mand, som har Lust til Herrens Lov: „Han skal være som et Træ, der er plantet ved Vandbække, hvilket giver sin Frugt i sin Tid, og hvoraf ikke et Blad afkalder; og alt hvad han gør, skal han faa Lykke til“ (Ps. 1: 3). Fra den rige Jordbund af Vandbækkens Bred drager Træet sin Næring—det er i Forbindelse med sine Omgivelser og saa trives det.

„Den retfærdige skal grønnes som et Palmetræ, han skal vokse som et Cedertræ paa Libanon. De, som er plantede i Herrens Hus, de

skal grønnes i Guds Jorgaarde. De skal endnu bære Frugt, naar de er graahardede, de skal være saftige og grønne til at forkynde, at Herren er oprigtig" (Ps. 92: 13—16). „Skal grønnes som et Palmetræ." Hvorledes grønnes Palmetræet mest? Naar vinden bøjer det og svajer det frem og tilbage; thi da udbreder Rødderne sig mere. Saften flyder hurtigere og i mere Overflod. Stammen vokser større og stærkere og Grenene bliver mere fyldige og skønne. Næst saadan er det med den retfærdige. Naar Storme af Prøvelser og Fristelser raser imod dem, da forpaaes Livsfrakten, og Styrken af det indre Menneske fornyes Dag efter Dag.

„Skal vokse som et Cedertræ paa Libanon." Hvorledes vokser Cedertræet paa Libanon? Ved at synke sine Rødder dybt i Jorden; og naar Stormen svajer det frem og tilbage faar dens Rødder Dvælselse og gaar lænere ned i Jorden. Saaledes med den Person, som er plantet i Herrens Hus, rodfæstet og grundfæstet i Kærlighed. Jo flere Prøvelser og Storme des mere elsker han Herren, og ved at lade sine Rødder gaa nedefter, bærer han Frugt opefter. Saaledes være Ven, hvis du vil blive grundfæstet i Guds Naade, hvis du vil grønnes i Guds Jorgaard maa du taale Prøvelsers og Fristelsers Storme.

Vor Bæst maa frembringes og vore Liv vedligeholdes ved simple Handlinger som at spise og sove sig. Den nyfødte drager sin Næring fra sin Moder og ved at skriger, sparke og lege faar den sin Dvælselse. Føllet drager ogsaa sin Næring fra sin Moder og ved at lege i Ladegaarden faar den sin Dvælselse. Saaledes er det i en-

hver Form af Livet—Bæst frembringes ved at være i Overensstemmelse med Omgivelserne og ved at tage naturlig Dvælselse. Sommetider hører vi Kristne sige: „Det er unyttigt for mig at bede offentlig og at vidne om, hvad Gud har gjort for mig; thi jeg kan ikke tale godt, og det vil ikke gøre noget godt." Tænker du at det gør Landmanden godt at se Føllet løbe og lege i Ladegaarden? Tænker du det gør Moderen godt, at det nyfødte Barn leger og skriger? Nej; men det gør det nyfødte Barn godt at lege og skrige, thi det er dens Dvælselse. Ved frendelses at gøre sig selv godt, vil Barnet maaske blive en stærk Mand eller Kvinde, og da kan den blive en Hjælp til andre. Føllet, naar det sparker og leger i Ladegaarden, gavner ikke Landmanden, men den gavner sig selv, og efter en Tid vil den blive en stærk Drivhest og i Stand til at drage et tungt Læs. Saaledes med dig, være svage Ven. Hvis dine Bønner og dine Vidnesbyrd og dine Anstrængelser for at forherlige Herrens Navn, ikke udretter saa meget som stærkere Kristnes, tranger du til den Dvælselse disse Ting giver. Det vil gøre dig godt, og efter en Tid vil du blive stærkere og i Stand til at hjælpe andre. Selv den ydmygte Anstrængelse af Guds Børn udretter sommetider en hel Del, og Gud er ikke uretfærdig og vil ikke forglemme deres Kærligheds Gjerninger. Saa hvis du vil gaa fremad i dit aandelige Liv og vokse i Naaden, husk disse to Ting, fød din Sjæl paa Guds Ord og ev dig i Guds Træng. „Thi naar I gøre dette, skulle I ingen Tinde støde an."

Bibelske belærende Emner.

At vokse i Naaden.

Af Nels Renbeck.

Det er det, som saa tidt bliver forvansket med Helliggørelse. Man forvansker det øjeblikkelige Værk af Helliggørelse med det, som Bibelen kalder at vokse i Naaden. Man tror, at saalænge der er vise Naadegaver en kan vokse i, er Helliggørelsen endnu ikke foregaaet eller endnu ikke fuldent. Det er her den største Misforstaaelse ligger.

Jeg vilde saa inderlig gerne, at alle de fære

Guds Børn, som læser dette vilde lægge nye Mærke til disse Udtalelser. Naar Jesus fød for sine Disciple, at de maatte helliggøres, da havde han Hentet til det store Værk, som skete paa Pinsedagen: hans Tanter var ikke til en Bæst som Disciplene trængte til, men til den Helligaands Fylde og Kraft fra oven, som blev saa rigelig givet dem paa Pinsedagen. At vokse i Naaden er at vokse i de forskellige Naadegaver, som er betroet os af Herren. En Plan- te kan staa ude paa Marken og vokse saa pønt;

vi kan ligne dette ved Jølsen, men denne Plante kan aldrig vokse sig ind i Haven. Men hvis færliche Sønder flutter den ind i Haven, kan den vokse tilfulde; dette kan betegne Helliggjørelsen.

Vi bør vokse i en ferskt Tilstand som allerede betegnet, men meget mere i en helliggjort Tilstand. Vi kan elske i en ferskt Tilstand, men meget mere, naar vi er helliggjort, da vi er det gamle Menneske fæst. Jesus taler om fuldkommen Kærlighed. Paulus taler om uskrømtet Kærlighed. Bør Kærlighed kan ydermere tilføje, og vi bør se dertil, at vi holder til ved Gud saa Kærlighed i os forges, og ikke den alene men dermed de mange andre herlige Naadegaver, vi er blevet betroet af Herren. Vi bør ved at gøre Guds Vilje og holde til ved ham; saa har vi Betingelserne for at vokse.

En Plante vokser ikke fordi den anstrænger sig, eller ved at man rykker i den en Gang imellem, men naar den befinder sig i god Jordbund og nyder Solskin og Regn i passende Forhold vil den vokse. Saaledes med en Kristen vi maa nyde Guds Ord, som den Mad beredt for Menneskenes Sjæle, det er ogsaa godt at omgaaes andre Guds Børn, for at faa Styrke fra dem. Vi maa holde os nær til Herren i Bøn. Bønnens Omgang med Gud drager Himlens Betsignelser ned i vore Sjæle og frembringer i os en Lighed med Gud, et Mandens Samfund, saa hans Sind bliver forplantet til os. Denne Voksen er bemærket fra vor Side, kun naar vi ser og tænker paa vor Tilstand nu og saa vor Tilstand en Tid tilbage, kan vi med Glæde se en Forandring, se at vi har vundet. Vi maa da i udmæthed bekende, at det er ifølge af Herren, men er underligt for vore Sjæle. Det som forhen var ganske svært for os kan vi nu med Lethed overvinde. Kraften til at staa imod Synden er blevet større og Naaden til at * * * en Lide for Jesu Skuld er tilføjet i større Maal; vi nyder en større Fred i vor Sjæl og imaa Ting kan ikke saaledes forstyrre os som før. I alle Forholde kan og maa der mærkes en Fremgang, hvis ikke vi mærker det, maa vi vaagne op, thi da er der nogen Ting, som ikke er som det bør være. Et lille Barn født til Verden fund og friskt vil vokse og det vil snart mærkes hvorledes det vokser. Men siet, at dette Barn blev seks Maanedes gammelt, og det kunde ikke mærkes, at det havde vokset, og det blev et Aar gammelt og endda var ikke større, hvil-

ken Sorg for Jorældrene. De vilde søge Naad og Hjælp, hvor Hjælp kunde trænges at være at finde. Hvad tænker vi om en Kristen, som ingen lægger Mærke til, at han gør nogen Fremgang—Tiden gaar men ingen Fremgang til det bedre mærkes, naar dette er Tilfældet bør vi vaagne op og søge Hjælp fra Gud. Bør vi ikke være ærlige nok til at bekende for Hverandre, at vi fortaar ikke den Sag, vi synes at vi slet intet har vokset siden vi søgte Herren? Jo i Sandhed, enhver Kristen bør være sig bevidst, at han er fremadskridende paa det aandelige Omraade. Der findes Termometre til at maale Varmegraderne og Væjrforholdene med. Saaledes findes der ogsaa en Mulighed for os at ransage os selv og maale vort Liv enten det er i Fremgang eller i Afstagen. I Signelsen om Talenterne taler Jesus om at ved Brugen vil de forøges; dette er en Naturens Lov. De Lemmer, som bliver brugt vil forøges i Kraft og Duelighed; saaledes med de aandelige Naadegaver, flittig Brug bringer Vækst. Gud i Himlen har ordnet alt saa visse og ogsaa i den Henseende. Pris ske Gud!

Fra Bønnens Verden.

Han var en Kjempe af Vækst, en universitetsuddannet Mand og et klart Hoved. Han havde nedsat sig i de vestlige Stater og repræsenterede et vigtigt Distrikt i Kongressen i Washington. Her var han en fremragende Leder. Skønt han var opdraget i en kristen Familie, var han fritænker og holdt Foredrag imod Kriitendommen. Han søgte særlig i sine Foredrag at fremføre, som han selv mente, afgørende Beviser for, at der ingen Gud var til. Dette var hans Standpunkt.

En Dag sad han i Kongressen. Et nyt Præsidentvalg stod for Døren, og Partibolgerne gik højt. Man skulde synes, at det var det sidste Sted, hvor et Menneske vilde komme til at tænke paa aandelige Ting. Imidlertid fortæller han selv saaledes:

„Jeg sad paa min Plads i det overfulde Hus og den opbejdede Atmosfære, da der pludselig paafom mig en Følelse af, at den Gud, hvis Eksistens jeg mente med Held at have gendrevet, var lige ovenover mig og saa ned paa mig og med min Handlemaade. Jeg sagde til mig selv: Dette er latterligt. Jeg har formodentlig arbejdet for haardt. Jeg vil gaa ud

og tage et godt Maaltid Mad og en lang Spadefertur og ryste dette af mig."

Som sagt saa gjort. Men da han kom tilbage og atter indtog sin Plads, var det der igen; og han formaade ikke at blive det Indtryk kvit, at Gud var der og var utilfreds med ham. Han gik Ture Dag efter Dag; men det forandrede ikke Sagen. Da rejste han tilbage til sin Baigfreds for at ordne Sagerne. Det var hans Eregerrigheds Maal at blive Guvernør i sin Stat; og da hans Parti var det stærkeste i Staten, var der al menneskelig Sandhulighed for, at han var godt paa Vej til at ende som Guvernør over en af de indflydelsesrigeste Stater i Vesten. Han fortæller:

"Jeg tog hjem for at sætte det i Værk, saa godt jeg kunde, og være rede dertil. Men neppe var jeg kommen hjem og havde vekslet Silfener med min Husfru, før denne, som var en alvorlig kristen Kvinde, sagde til mig, at hun i Forening med nogle saa andre havde dannet en Vedfreds, hvor de bad om, at jeg maatte blive en Kristen."

Han vilde ikke, at hun skulde vide Besked om hans ejendommelige Oplevelse, og derfor sagde han saa skjodesløst, som han kunde: "Og naar er i saa begyndt paa den Beden?" Hun nævnte Datoen. Han tænkte sig hurtigt om og regnede efter, og han blev klar over, at det var selv den Dag, da hin ejendommelige Følelse første Gang var kommen over ham.

Han fortæller videre: "Jeg blev stærkt rystet. Jeg ønskede at være redelig. Jeg havde været fuldstændig redelig, da jeg ikke troede paa Gud; thi det var min Overbevisning. Men naar det, hun sagde, var sandt, saa maatte Spørgsmaalet jo tages op paanyn; thi dette var et uomstødeligt Bevis paa, at det var en Gud, som hørte deres Bønner. Jeg blev støkket. Jeg ønskede at være redelig, men vidste ikke, hvad jeg skulde gøre. Samme Aften gik jeg til en liden Methodistkirke, og hvis nogen havde forstået at tale med mig, tror jeg, at jeg havde modtaget Kristus den Aften."

Næste Aften gik han igen til samme Kirke. **Hvor der blev holdt Møde hver Aften; og da gik han op til Afterringen og overgav sin stærke Vilje til Guds Vilje.** "Jeg vidste, jeg vilde komme til at prædike," siger han. Og han er virkelig Prædikant den Dag idag i de vestlige Stater.

Men dette er kun den halve Historie. Hans Husfru har den anden Halvdel at betæ os til vor Opmuntring og Bevirkelse i Tro paa Bønnen som en underfuld Virkelighed. Hun havde til at begynde med været en Kristen, som Døbt er flest; men senere kom der en Tid, hvor hun blev ledet ind i en fuld Overgivelse af sit Liv til Herren. Da opsteg der ogsaa ganske naturligt Tænke i hendes Sjæl om, at det samme maatte viderføres hendes Mand; og dette førte til den omtalte Vedfreds.

Om Aftenen, mens hun knælede ved sin Seng og bad inderligt for sin Mand, kom der en Nøst til hende: "Er du ogsaa villig til at tage Følgerne, som kan komme af din Omvendelse?" Nøsten lød saa tydeligt, at hun blev helt forfækket; hun havde ikke før oplevet noget saadant. Men hun vedblev at bede endnu mere indtrængende. Da lød det igen: "Er du villig til at tage Følgerne?" Atter blev hun helt underlig tilmode, men fortsatte med at bede grundende paa, hvad det skulde betyde. Da lød Nøsten for tredje Gang ganske stille: Er du villig til at tage Følgerne?" Da sagde hun med stor Inderlighed: "O Gud, jeg er villig til hvadsomhelst, du vil, hvis blot min Mand maa lære dig at kende og blive en sand Kristen." Og i samme Stund sankede en døb Fred sig over hendes Indre; og fra nu af forlød Forvisningen om, at hendes Mand vilde modtage Kristus, hende aldrig. Dette hændte altsaa den samme Aften, som hendes Mand havde sin første mærkelige Oplevelse.

Og hvad blev saa Følgerne? Hun havde en Mand i en fremragende politisk Stilling. Han havde Udsigt til at blive den første Embedsmand i sin Stat, og det vilde gøre hende til den første Dame i Samfundet med al den dermed følgende Ære. Nu er hun en Prædikants Husfru, der ikke har noget blivende Bjem, men flutter fra Sted til Sted hvert andet eller tredje Aar; hendes Samfundstilstand er besæden og Indtægterne ligesaa. Men hun fortrøder ikke sin Bøn og sit Balg; thi hun nyder det, som er tusinde Gange mere værd end Rigdom og social Ære — Guds døbte Fred i Hjertet og fuldt Samfund og Samliv med sin Mand. Derfor træffer man raskeligt en Kvinde, hvis Afsyn løser mere end hendes af himmelsk Fred og Glæde.

(Uds.)

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1. 00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1. 25
Six Months......65

Subskriptioner indsendt fra Skandinavien:

Årslig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet maa indsendes i Postanvisning, Expressanvisning eller Bankveksel; Primær-fer modtages for mindre Beløb. Vi er ikke ansvarlig for Kurant sendt i almindelige Breve.

Østtettering for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevfort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den forrige Adresse faa vel som den nye angives.

All Korrespondance maa adresseres til

Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Subskribenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til Nels Renbeck, Pandrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Juvel Blad udkom sidste Uge, fordi Arbejderne var beskæftiget med at drage Omjerg for de Besøgende under Lejrmodet her. Arbejderne har nu optaget deres Arbejde igen, og Arbejdet her paa Kontoret er i fuld Gang. Bladet bliver muligens lidt forsinket denne Gang, hvilket vi heder Læserne paa det venligste at undskylde.

Lejrmodet i St. Paul Park.

Lejrmodet, som blev holdt her fra Juni 8—17 er nu i det Forbigaaende, men den Betsignelse og Hjælp, som vi modtog vil blive hos os. Mange Uger før Mødet begyndte Arbejderne her at vende indtrængende til Gud om at velsigne Mødet, og han velsignede det over al Forventning.

Mødelighederne her i Nordvesten var vel repræsenterede og Tallet af de Besøgende var stort end det havde været for flere Aar. Og saa var der en stor Glæde for os at se saa mange nye

Ansigtter tilstede fra de forskellige Bladser, hvor Bættelsesmøder var blevet holdt i Løbet af Vinteren. Dette viser, at Arbejdet her i Nordvesten gaar fremad, og dette burde glæde alle Guds Børn.

En Mand af Fred og Tilfredshed hvilede over Forsamlingen fra Begyndelsen til Enden, og vi tror, at Guds Børn rejste herfra med en stærkere Beslutning til at være Gud tro. Herrens Mand blev flere Gange udgydt over Forsamlingen, saa at Guds Børn udbrød i Vidnesbyrd og Sang, og vi alle følte som om vi sad i det himmelske med Kristus. Den sidste Aften af Mødet kom mange søgende Sjæle frem til Bodsbenken og søgte Herren for Hjælp. Guds Herlighed hvilede over Forsamlingen, saa at det var vanskeligt at slutte Mødet.

Møder for Prædikanter og Arbejdere blev holdt Aftenen 9 om Formiddagen. Mange Spørgsmaal blev behandlet og Prædikanterne og Arbejderne fik en bedre Forstaaelse af deres Ansvar, og en dybere Længsel efter at være saa brugbar og dugtig i Herrens Tjeneste som mulig. Den finansielle Plan om at give regelmæssigt til Herrens Sag blev omtalt, og Br. S. D. Susag blev valgt som Representant for Nordvesten for at rejse til Anderson, Ind., til Lejrmodet der, hvor Prædikanterne fra de forskellige Dele af Landet kommer sammen, for at tale over, og besjæmme, den mest kristelige Maade at give til Herrens Sag.

Den sidste Søndag af Mødet blev Broder J. N. Marben fra St. Paul Park, og Broder Smith fra Grand Rapids, Minn., ordineret til Prædikegerningen.

Maaltiderne blev serveret i Spisestuen under Kapellet til 20 Cents per Maaltid og alle Mødets Udgifter blev rigelig betalt. Vi takker Gud for dette Møde og vi tror, at dets Indflydelse vil længe blive følt her omkring i Nordvesten.

Tanker samlet fra Lejrmodet i St Paul Park.

Følgerne af at være døbt med Helligaanden er Alvor, Underlighed og Enhed.

I Enhed er der Styrke, og Enhed er en Følge af at være fuldt med Helligaanden.

Hvorfor burde en Kristen være i Besiddelse af Helligaandens Kraft? Vi behøver denne

Kraft for at være i Stand til at gøre noget for Jesus. Denne Kraft er den eneste som kan sejre over Synden. Derfor maa vi have denne Kraft for at vinde Sjæle for Gud, og for at vise dem, hvorledes de kan sejre over Synden.

En Menighed, for at være aandelig, maa være i Besiddelse af denne Kraft.

Denne Kraft aabenbarer Religionens Skønhed.

Jør vi kan modtage denne Kraft maa vi tammes af selv.

Vi kan ikke forblive jylbt med Nanden undtagen, at vi vandrer i Nanden hver Dag.

Vi bygger alle et Hus, og den Materiale, som vi trængter til at bygge med er Trofskab, Trofæthed, en fast Bestemmelse, og Ydmyghed. Vi burde søge Herren for nok af disse Materialer til at bygge bort Hus.

Sandhed burde imødegaaes med Alvor og Ordbødhed. Sandhed er en Harmoni af Tanke og Sakta.

Vi burde ikke forveksle Guds Menighed og denne Reformation. Guds Menighed blev stiftet af Jesus selv, da han var her paa Jorden, men denne Reformation begyndte 30 Aar siden, da Gud begyndte at kalde Guds Børn tilfammen, ud fra de forskellige Samfund.

Umbundelse, Hjerte-Renhed og Enhed er de væsentlige og fundamentale Lære af denne Reformation.

Organisation af Metoder og Organisation af Menigheden er to forskellige Ting.

Jesus Kristus er Sandhed, hvorfra han faar Lov at indtræde bringer han Sandhed.

Hvor Guds Ald brænder tiltrækker den Opmærksomhed.

Jesus Kristus store Sjæl er mere hellig end den helligste og mere mægtig end den mægtigste.

Det tager Guds Hænders Værning til at forandre Menneskets Natur.

Helliggørelse er en Tilstand, som gør Mennesket just ret, den gør een normal.

Derfor man renser Strømmens Kilde vil Strømmen være ren.

De fleste Mennesker skulde være ffilt fra Verden i Stedet for at være ffilt fra Gud.

En Person hvis Hjerte ikke er ren passer ikke for Mesterens Brug, derfor behøver man at blive helliggjort.

Menneskenes store Behov i Dag er Hjerte-Renhed.

Naar de Ting, som bringer Splittelser bliver fjernet, faa faar man Enhed.

Følelse og Begejstring er ikke Bevis for, at et Menneske er helliggjort, men et rent Hjerte og et helligt Liv.

Vejen op i Guds Rige er ned.

Derfor vi er taknemmelig til Gud vil han velsigne os.

Frelsen bringer os tilbage til Edens moralske Renhed.

Frelsen giver os Adgang til Guds Forraads-hus af aandelig Velsignelser.

Troens Prøve er at være tro mod Gud under alle Omstændigheder.

Det er ikke at gaa i Vejen for ver Tro, naar vi hjælper Naturen. Gud griber kun til, naar Naturen ikke længere kan udføre det.

Derfor vi vil have Fremgang i de aandelige Ting maa vi selv gøre noget.

Gud vender sig aldrig bort fra dig. Han glæder sig mere ved at kalde dig sit Barn, end du gør ved at kalde ham din Fader. Du kan ikke komme bort fra ham undtagen, at du springer ud af hans Arme.

Guds Børn behøver ogsaa at søge Herren for at finde ud, hvad de staa i Behov af.

De sorte Skyer kommer for Regnen, og saaledes er det ofte aandeligt.

Jesus er Vejen, Sandheden og Livet.

Kristus er Vejen til Tilgivelse, Helligbed, Fred og Himmelen.

Vi burde følge Kristus, Vejen, ikke vige til den ene eller den anden Side.

Han er ogsaa Livet. Han vil vise eder hvorledes at leve.

Guds Ord er herlig, naar vi er i Overensstemmelse med det.

Dette kan man prædike de stærkeste Prædikener ved at staa for vore Principer.

Vær Vaagen.

At G. Kohn.

„Vaagen op, vaagen op, især dig din Sturke, Zion“ (Es. 52: 1). Sovn er meget godt for Legemet, men skadelig for Sjælen. Mange Mennesker sover, som ikke ved det, fordi faa snart som en falder i Sovn taber han Bevidstheden. Derfor er det farligt for Sjælen at falde i Sovn.

For Folk falder i Søvn iøler de i Minde-
lighed trætt. Det er et af Herrens Signaler.
Da de først blev frelst var de lys vaagne; de
holdt af at læse i deres Bibel, at bede, at gaa
til Møde, at vidne, at udspredt evangeliske
Literatur, at tale til andre angaaende deres
Sjæl, at give Penge til Guds Sag, at lovpriise
ham bestandigt for Frelsen, og at gøre mange
andre lignende Ting. Og da fælte de godt i
deres Sjæl ved at have gjort det. Efter en
Tid, naar de maaske ikke saa mange Resulta-
ter, blev de trætte af at blive saa virksomme,
og holdt op lidt. Jeg siger ikke, at enhver
har tabt Frelsen saa snart som han bliver trætt;
men du bør tage dig i Agt.

Du kommer ind i en Tilstand, hvor du kan
tabe den. Der er nogle, som ikke begaar store O-
vertrædelser, naar de taber Frelsen; alt, som
de gør, er at opholde med at være virksomme,
og før de ved at det er de i en fast Søvn, og
har begaaet Synden af Forsømmelse.

Efter at du er opvaagnet, maa du gøre no-
get, nemlig at isøre dig din Styrke og maaske
opvække nogle andre. Du kan ikke gøre Reg-
ning paa, at du vil blive saa stærk med det
samme som du var fra Begyndelsen; nej, du
maa først tilbagevinde din tidligere Styrke
ved megen Bøn og maaske Faste, og du maa
maaske gaa igennem mange dybe Bænder; men
det vil betale sig i Længden.

Naar Folk sover, drømmer de ofte; og mange
drømmer i Dag. De tænker, at Guds Arbejde
vil have Fremgang foruden at de gør nogen
Anstrængelser. Men jaaledes er det ikke. Hvis
der nogenfinde har været en Tid, da haarot
Arbejde trænges, er det i disse sidste Tider.
Sjæle er i mange Maader haardere at naa end
nogenfinde før. Det tager Guds Børns for-
enede Anstrængelse at fremme Arbejdet og frelse nog-
le Sjæle. Pris Iffe Gud, at Menigheden har
faaet Sjælene aabnet til sin Pligt og sine Pri-
vilegier og sine Lejligheder mere end nogenfinde
før, og jeg tror forbi, at Arbejdet for Sjæles
Frelse vil gaa fremad mere end nogenfinde før.
Menigheden gaar fremad, og vi gør godt i at gaa
frem ogsaa, hvis ikke vi vil blive ladt tilbage.

Den bedste Vej at holde sig fra at falde i
Søvn er at være virksom. Vær vaagen! Du
har ingen Tid til at sove. Livet er for kort,
og vi skal snart indfinde os for Kristi Domstol.

Søndagskolen.

Lektie 2.

Juli 8, 1917.

Nkas, den trofje Konge.

2 Krøn. 28: 1—27.

Gyldentekst: Men uden Tro er det umuligt
at behage ham.— Heb. 11: 6.

1. Nkas var tyve Aar gammel, da han blev
Konge, og regerede seksten Aar i Jerusalem og
gjorde ikke det, som var ret for Herrens Sj-
ne som David hans Fader.

2. Men han vandrede i Israels Kongers Beje,
tilmed gjorde han støbte Villeder for Baal-
terne.

3. Og han gjorde Afgørelse i Simons Søn-
Dal og brændte sine Sønner i Ilden efter de
Sedningers Bederjaggeligheder, hvilkte Herren
havde fordrevet fra Israels Børns Ansigt.

4. Tilmed ofrede han og gjorde Afgoffer paa
de høje Steder og paa Højene og under alle
grønne Træer.

5. Derfor gav Herren hans Gud ham i Kon-
gen af Syriens Haand, saa at de slog ham og
fortførte en stor Høb af hans Folk som Fan-
ger og bragte dem til Damaskus; og han blev
ogsaa given i Kongen af Israels Haand, og
denne slog ham med et stort Slag.

21. Thi Nkas tog en Del fra Herrens Hus
og fra Kongens Hus og fra Hysterne, og han
gav Kongen af Assurien det, men det hjalp ham
intet.

22. Ja, paa den Tid denne angrebte ham,
de blev han ved at forgrube sig imod Herren;
saadan var Kong Nkas.

23. Thi han ofrede til Damaskus's Guder,
som havde slaget ham, og sagde: efterdi Syri-
ens Kongers Guder har hjulpet dem, da vil
jeg ofre til dem, at de og maa hjælpe mig;
men de var ham og al Israel til Fald.

24. Og Nkas samlede Guds Huses Aar og
sønderbrød Guds Huses Aar og lukkede Dorene
paa Herrens Hus og gjorde sig Alt: i hvert
Hjørne af Jerusalem.

25. Og i alle Stæder i Juda gjorde han Høje
til at gøre Afgørelse for andre Guder, og han op-
irrede Herren, sine Fædres Gud.

26. Men det øvrige af hans Gandelser og alle
hans Beje, de første og de sidste, se, de Ting
er skrevne i Judas og Israels Kongers Bog.

27. Og Akas laa med sine Fædre og de begravede ham i Staden Jerusalem, men de bragte ham ikke ind i Israels Kongers Grave; og hans Søn Ezebias blev Konge i hans Sted.

Akas fik Tronen efter sin Fader Jotham. Jotham fik den fra sin Dader Asias, som var en gudfrugtig Konge, og som gjorde hvad ret var i Herrens Øjne. Men Akas var meget ugudelig og gjorde det, som uret var i Herrens Øjne. Akas regerede fra Aaret 739—723. Han regerede over Juda og havde Hovedstad i Jerusalem. Israels Rige nærmede sig sin Ødelæggelse, og blev ødelagt nogle faa Aar efter Akas Død.

De første Skridt der ledte til Judas Fængselskab.— Akas fik Tronen i en meget urolig Tid. Assyrien havde allerede begyndt sin Erobring, idet den samlede til sig selv een efter den anden af de nærliggende Nationer. Kongerne af Syrien og Israel vilde, at Akas skulde forene sig med dem mod Assyrien. De forsøgte at tvinge ham til at gaa i Forbund med dem (Es. 7: 1—9). De drog op mod Juda for at føre Krig mod det, og de tog mange til Fange. Edomiterne og Filisterne røbede Landet. Esajas forsøgte at overtale Akas til at sætte sin Tillid til Gud, men til Trods for hans Forsiklinger vendte Akas sig til Assyrien. Tilgath—Pilsener, Kongen af Assyrien, kom for at hjælpe ham, men han lagde en saa stor Skat paa Juda, at han opvækkede Ægyptens Jaloufie. Dette Skridt, som Akas tog bragte med Tiden Judas Fængselskab.

Akas gjorde ikke det, som var ret for Herrens Øjne.— Han brændte sine Sønner i Ilden og ofrede Møggelser paa de høje Steder. I det gamle Testament tales der flere Gange om at lade Børn gaa gennem Ilden til Mosef. Disse Skrifter som forklarer den gamle Testament, siger at Børnene blev brændt ihjel i Armenie paa en brændende hed Afgud. Andre tror, at de blev kun taget gennem Ilden, og igen er der andre, som siger, at Børnene blev først dræbt og saa brændt i Ilden. Disse Børn blev ofret til Mosef. Mosef er det hebræiske Ord for Konge. Det kan være, at disse Ofre blev gjort til hvilkensomhelst Gud, som var Konge for en vis Nation. Det kan godt være, at Israels Børn ofrede til Herren. Nogle troe-

de, at dette tilfredstillede deres Guder, som var som jultne Dyr. Andre troede at ved at ofre deres Gud Børn vilde Guden aldrig blive gammel, og hver Gang et Barn blev ofret Guden, gif Barnets Liv ind i Gudens og saaledes blev han styrket. Han ofrede paa Højene. De byggede Altre rundt omkring og der ofrede de til de fremmede Guder, i Stedet for at tilbede den sande Gud.

Hvad nytter det om man kan skrive om et Menneske: han var en meget lærd Mand; han samlede sig en stor Formue; han var en Pair; hun var en berømt Skønhed; hun var en Selskabs Dronning—hvad vil alle saadanne Gravskrifter være værd, naar Gud nedenunder dem alle sammen skriver med sin Finger. „Han gjorde det, som var ondt for Guds Øjne.“

Akas gif saa vidt i hans Afgudsdyrkelse, at hele Folket kom til at dyrke Afguder. Guld og Sølv Statuer glimrede over hele Landet. Altet blev bygget paa Gadehjørnene. Endog Templets Udseende blev forandret, imaa Altet blev bygget paa Templets Tag. Han tilføjede Davids Alter, og byggede et større. Han brændte alle sine Ofre paa dette Alter, og kom selv hver Morgen og Aften for at tilbede.

Disse Synder bragte Judas Ruin.— Begyndelsen til en Nations Ende kommer naar dens Moraler bliver fordærvet. Saaledes var det med Rom, dens Moraler var blevet fordærvet længe før Gothirne nedtraadte den. Mattheus Arnold sagde om de gamle Nationer: „De falder ned een for een, og kun paa Grund af en Mangel paa Retfærdighed.“ Saaledes blev Afgudsdyrkelse indført i Israel og om nogle faa Aar havde den spredt sig som en giftig Plante over hele Landet og saa var Rigets Styrke brudt, og snart faldt det for sine Fiender.

Spørgsmaal: 1. Hvem var Kongen i Syrien og Israel ved denne Tid? 2. Hvad menes i det 3dje Vers „og brændte sine Sønner i Ilden? 3. Hvad resulterede fra at vende sig til Assyrien for Hjælp? 4. Var David Akas Fader B. 1? 5. Hvad mener dette Udtryk: „Han gjorde ikke det, som var ret for Herrens Øjne? 6. Forklar Betødningen af disse Ord i det 23de Vers: „Efterdi Syriens Kongers Guder har hjulpet dem.“ 7. Hvorledes staaar en Konge i Fare for at være en Afgudsdyrkere?

De Unges Afdeling.

Mabel Ahtons Drøm.

Da Gæsterne var samlede i den overdaadigt oplyste Sal i Mabel Ahtons Hjem, var der intet, som kunde tyde paa, at denne Ahtens Glæder skulde blive mindre end ved de tidligere Fester, de havde deltaget i gennem Vinterens Løb.

Nogle af Gæsterne syntes vel at opdage en vis Bevægelse i Mabel Ahtons smukke Ansigt, men tilskrev det Spændingen ved Forberedelsen til Aftenen og tænkte ikke videre over det.

Alle var fuldt optaget af at faa udfyldt deres Kört til de forskellige Danse. Orkesteret var paa sin Plads, og de unge begyndte at undre sig over, hvorfor der ikke blev givet Signal til, at de skulde spille. Da gik Mabel Ahton hen til Orkesteret. Det lille fine Ansigt var skiftevis rødt og blegt, og efter at hun havde sukket Sjælene en Stund, til det blev stille i Salen, begyndte hun at tale. Hendes Stemme var først skjælvende, men blev snart klar og rolig.

„Venner, I vil synes, at jeg er besynderlig, men før vi foretager os noget som helst, maa jeg fortælle eder en Oplevelse. Jeg havde en Drøm sidste Nat, som har gjort saa stærkt Indtryk paa mit Sind, at jeg maa fortælle eder den. Jeg drømte, at denne vor Aften var kommen, og at I alle var samlede i denne Sal, og der var ogsaa indført en Gæst, som syntes at kende os særstilt godt, men jeg kunde ikke erindre at have set ham før. Han havde et ædelt Ansigt, fredfuldt, men med et vemodigt Udtryk. Hans Sjæle var de mest gennemtrængende, jeg har set. Han var især en enkel, tarvelig Klædning, men der var noget i hans Holdning og Bevægelser, der viste, at han ikke var nogen almindelig Person.

Medens jeg stod og undrede over, hvem han kunde være, kom han hen til mig, tog min Haand og sagde venlig: „Du synes ikke at kende mig, Mabel?“

Overrasket svarede jeg: „Deres Ansigt synes mig bekendt, min Herre, men jeg erindrer ikke Deres Navn.“

„Dog er jeg en, som baade du og dine Forældre ofte har indbudt. Du har indbudt mig

til at bo i eders Hjem, og i Aften er jeg kommen for at være i eders Selskab.“

„Jeg beder Dem tilgive mig, men det bliver mig endnu mere kært at vide, hvem jeg har den Ære at have i mit Hjem.“

Da viste han mig sine Hænder, som bar Mærker af Nagler, derpaa saa han paa mig med sine gennemtrængende, men saa milde Øjne. Og han behøvede nu ikke at sige til mig: „Jeg er Jesus, din Herre.“

Et Øjeblik stod jeg lammet og vidste ikke, hvad jeg skulde sige. Hvorfor faldt jeg dog ikke ned for hans Bødder og udbrød af hele mit Hjerte: „Jeg er virkelig lykkelig over at se dig, Herre Jesus!“—Men med disse Ord sendte ind i mine Kunde jeg ikke sige dette; thi det vilde ikke have været Sandhed. Jeg begreb kun halvt, at jeg i Virkeligheden var bedrøvet over at se min Herre og Frelser, Jesus Kristus. Var det, fordi jeg skammede mig over ham, eller var jeg skamfuld over noget i mig selv?

Lidt efter lidt genvandt jeg Fatningen og sagde: „Herre, du ønsker at hilse paa mine Forældre.“ „Ja gerne, Mabel.“ Men medens han ledsagede mig hen til dem, tilspøjede han: „Men jeg er kommen for at være sammen med dig og dine unge Venner; thi jeg hørte, du i Gaar Kvæld i den „Kristelige Forening“ talte om, hvor herligt det vilde være stadig at have mig ganske nær.“

Igen steg Rødmen op i mine Kinder ved at tænke paa Mødet, han nævnte. Jeg vilde have været uendelig lykkelig over at se ham der, men hvorfor var jeg det ikke i Kvæld?

Jeg førte ham til mine Forældre og præsenterede ham for dem. Det gav som et Sæt i dem begge, men min Fader fattede sig hurtigt, bad ham tage Plads og ytrede, at det var en usædvanlig Ære, der var vist ham.

Efter en lang Pause sagde min Fader undskyldende: „Min Datter Mabel, som er meget optaget af sine Studier, har det meget ensformigt og næsten ingen Udspredelse. Derfor har hun indbudt nogle saa Venner til et Selskab med lidt kvif Dans,—paa en Maade en god Motion. Hendes Venner er kun udvalgte Mennesker, og det maa man vel sige er en harm-

løs Fornøjelse, et tilladeligt Tidsfordriv for de unge Mennesker, selv om nu Kirken betragter det i et noget forskjelligt Lys."

Medens Far fremførte alt dette som Forvar, følte jeg en brændende Rødme brede sig over mit Ansigt af Skam over min kære Far og mig selv. Hvorfor forsvarede Far det, som han hidtil havde betragtet som en selvsølgelig Ting? Hvor lod det dog hult og tomt alt sammen. Vidste Jesus ikke, at mine Studier ikke var saa vigtige, men at jeg kunde tilbringe Timer, ja hele Aftenen i Selskab?

Da Far, som var urolig, ønskede at hjælpe mig i min Forlegenhed, sagde han:

"Jeg er bange for, at vi ikke længere kan overlade de unge Mennesker til sig selv, og intet vil være færere, end om min Herre Jesus vil gaa med mig ind i mit Bibliotek og der tale med mig."

"Nej," sagde Jesus, "Mabel har ofte ledet mig komme, og i Kvæld er jeg her for læring at være sammen med hende. Vil du præsentere mig for dine Venner, Mabel? Nogle af dem kender jeg, og nogle er mig ubekendte."

Jeg følte jeg den ubehagelige Rødme stige op i mine Kinder. Hvorfor kunde jeg ikke sige: "Det skal være mig en stor Glæde, kære Herre Jesus?" Fordi jeg ikke bovede at bruge denne sædvanlige, men usande Trase overfor ham. Derfor svarede jeg ham: "Ja, Herre, hvis du ønsker det."

Jeg førte ham først hen til nogle, som var Medlemmer af Menigheden. Men ingen af disse var, efter at have hilst paa ham, saa tilfredse og glade som før. Ansigterne skiftede Farve, og nogle gjorde Forsøg paa at forlade Salen. I Virkeligheden saa det ud, som om de, der hørte til Menigheden, var mere uvilige til at hilse paa Jesus her i Dansesalen end de, som ikke kaldte sig Kristne. En af dem fra Menigheden kom hurtigt hen til mig og hviskede: "Skal jeg bede Orkesteret om ikke at spille Dansemelodier, men Salmer?"

Efter at have forestillet den Herre Jesus for alle, og ingen vidste, hvad der skulde gøres, vendte han sig imod mig og sagde: "Det var eders Agt at danse ikke sandt? Det er paa høj Tid at begynde; thi ellers kan I ikke fuldføre Programmet, før det bliver Morgen. Vil du ikke give dine Ordre til Musikeren, Mabel?"

Jeg fandt ingen Udvej, men en Ting for-

stod jeg, at hvis mit Selskab var, som det burde være, vilde hans Nærværelse kun forøge Glæden til Overmaal; men her var kun skamfulde og forvirrede Ansigter at se ved hans Nærværelse, som flere af os kaldte for vor bedste Ven. Tilslidst gav jeg Befjed til Musikeren om at spille den første Dansemelodi. Den unge Mand, som havde udbedt sig den første Dans med mig, kom ikke, og intet andet Par traadte ud paa Gulvet.

Orkesteret spillede en Dans til og atter en. Jeg var helt forvirret af Skam, da den Herre Jesus kom hen til mig og sagde: "Mabel, dine Gæster synes at være noget trykkede. Hvorfor prøver du ikke som deres Værtinde at afhjælpe Forlegenheden ved at danse selv? Vil det hjælpe dig noget, hvis jeg tilbyder mig at danse med dig?"

Min Forvirring blev til Forfærdelse, medens jeg saa ind i disse gennemtrængende rene Øjne, og jeg raabte: "Herre, du danser! Du kan ikke mene det!"

"Hvorfor ikke, Mabel? Hvis mine Disciple kan danse, kan vel jeg ogsaa. Du beder mig om at være til Stede ved Bønnemøderne i Foreningen, men du ønsker mig ikke rigtig her, hvorfor ikke, mit Barn? Hvorfor har min Nærværelse ødelagt eders Glæde? Selv om jeg er en Sorgens Mand og kendt med Smærter, ønsker jeg dog ikke at forstyrre nogen Glæde for mine Disciple. Er det muligt, at du udelukker mig fra dine Glæder, Mabel? Derfor det er saa, er det da ikke, fordi du føler, at disse tager din Tid og Tanke i en jaadan Grad, at du taber Glæden ved mit Ord og ved min Nærværelse? Du har spurgt, Mabel: "Hvad Skade gør det?" i Stedet for at spørge: "Hvad Binding giver det?" "Er det Guds Være?"

Pludselig var alt klart for mig. Overvældet af Selbsfordømmelse og Sorg faldt jeg ned for hans Fødder og fremhulkede min Anger. Med et: "Datter, gaa i Fred, din Synd er tilgivet!" forlod han mig. Jeg vaagnede op af min Drøm.

Da nu ønsker jeg, Venner, at spørge eder: "Skal vi følge bort Program i Aften, eller skal vi tale en Time med hverandre om Spørgsmaal: "Hvad vi unge kan gøre for at gøre Verden bedre ved bort Liv?"

Svaret var enstemmigt "Ja" til den nye Plan, og den blev fulgt af andre lignende nytide og gavnlige Sammenkomster. (Udb.)

Var Tids Begivenheder.

Skvad skal vi gøre angaaende Krig?

En fremstaaende Prædikant i New York har skrevet i Bladet „Independent“ angaaende Krig. Han spørger: „Skvad skal vi gøre?“ Dette samme Spørgsmaal optager en stor Plads i mange Tanter siden Krig blev erklæret. Enhver samvittighedsfuld Person ønsker at gøre sin Pligt. Men hvad andre venter, at man skal gøre sammenhænger ikke altid med vor Pligt, set fra et Standpunkt af ens Religion og Samvittighed. Mange samvittighedsfulde Menneſker tror det er deres Pligt at gribe til Vaaben, naar deres Land fører Krig. Der er igen mange andre, som tror at dræbe en Mand, endog paa Slagmarken, sammenhænger ikke med Kristi Være.

„Skvad, for Eksempel, skal en Mand gøre, som tror, at det er Synd at dræbe Mænd paa Slagmarken?“ spørger Skriveren i „The Independent“, som siger som Svar til sit eget Spørgsmaal: „Man maa nægte at slaaes. Ingen Regering har ret til at befale en Mand til at gøre hvad han tror ikke er ret. Vi maa give Rejserens, hvad Rejserens er, men dette er ikke Rejserens at bestemme. Der findes en Linie over hvilken den Civilmagt ikke maa træde. Apostlene, da de begyndte deres Løbebane, mødte dette Spørgsmaal, enten de skulde lytte til Tyrerigheden eller til Gud, som talte gennem deres Samvittighed. De afgjorte det paa Stedet og de afgjorde det rigtigt. De bestemte sig for, een Gang for alle, at lige meget hvad det kostede, vilde de lyde Gud hellere end Menneſker. De blev kastet ind i Fængsel men de gav ikke efter. De blev hudstrøget og afskåret men de tilbagesandt ikke sine Ord. Omfider, mødte de alle en Martyrs Død uden een, af dem, men de døde med Glæde i deres Sjæle. Der findes i Virkelighed Ting, som er værd at dø for, og een af disse Ting er Retten til at være sin Samvittighed tro. Kristne er Jesu Kristi Tjenere. Han er Kongernes Konge og Herrenes Herre. Kejsere end vort Lands Flag vajer Korsets Banner. En Kristen maa først være lydig ikke til sin Nation, men til Menneſkeheden; ikke til den civile Tyrighed, men til Gud. Enhver Marthundrede har haft sine Martyrer—hvorfors skulde det tyvende Marthundrede gaa fri?“

Disse er ikke Ord for en Mand at ytre i Krigstider, og dog findes der nok nogle, som vil kalde den en Kryfter, som paa Grund af sin Samvittighed ikke vil tage Del, men i Virkelighed fordres der mere Mod at adlyde ens Samvittighed end at følge med Skaren. Man maa dog ikke drage den Slutning, at enhver Mand, som tror det ikke er ret at tage Liv paa Slagmarken er utro mod sit Land. Saadanne Mænd er næsten altid gode Borgere og er altid færdig til at lindre andres Lidelser paa enhver Maade. Sæller ikke tror vi, at den Mand, som paa Grund af sin Samvittighed nægter at bære Vaaben, vil forsøge at svække Regeringens Hænder ved ubiz Tale.

Der er mange Maader, paa hvilke den, som paa Grund af sin Samvittighed nægter at bære Vaaben, kan bevise sin Trofasthed—ved at able Jøde, ved at lindre de faaredes Lidelser, og ved at hjælpe til at drage Omſorg for dem, som efterlades med ingen til at underholde dem—og disse Slags Menneſker vil hellere ikke bære sen til at besvare ethvert Kald for Hjælp.

Fra „Gospel Trumpet.“

Vellyst og Rød.

Alle Guds Børn er interesseret i Evangeliets Udbredelse i Hedninge Lande. Men vi undres om enhver Kristens Kærlighed til Hedningerne bliver anvendt paa en praktisk Maade. Følgende Uddrag fra „Missionary News“ viser hvad lidt af det, som vi maaſke godt kunde undvære engang imellem, kunne udrette for Hedningerne. Lad Læseren drage sin egen Slutning.

At køre een Tur paa Sporvognen, \$.05, vilde forføre een faderløs een Dag.

En „Sunday“ \$.10, vil opholde een Student i en Opdragelsesskole i Indien een Dag.

En Bonbonæſke \$.50, vil betale een Dags Rejse for en Missionær i Kina.

Et Par Sandſter \$1.50, vil forføre en anordnet Prædikant een Uge i Indien, Korea, eller Afrika.

En Mandſ Hat \$3.00, vil betale 1000 Traf-tater i et fremmed Sprog.

Et Par Sko \$5.00, vil skaffe Pleje for 200 Menneſker som lider af Malaria i Indien.

En ny Hat til Paaske \$7.50, vil underholde en japaniſk Dreng tre Maanedes i en Kristen Skole.

Evangeli Basun

Sandhed

Renhed

17de Aarg.

Onsdag den 27de Juni 1917.

Nummer 25.

Jesus!

Naar min Sjæl sig knapt kan svinge
Op til Gud paa Bønnens Vinge,
Naar de bange Tanker tvinger,
Dog dit kære Navn jeg synger.

Aldrig kan en Moders Dre,
Barnets Graad saa hurtig høre,
Som du vil min Bøn opfange,
Hviffet frem i Timer bange.

Naar de gamle Synders Minde,
Jaar min Taare til at rinde,
Kun dit Navn kan til mit Hjerte
Bringe Lægedom for Smerte.

Om min Sjæl i Sorgens Skygge
Engstes vil og trænger Hygge,
Jeg paa dig vil altid haabe,
Og dit Navn i Nøden raabe.

Lad dit Navn, det dyrebare,
Naar jeg bort herfra skal fare,
Sagte hviffes i mit Dre,
Det skal Sjælen frejdig gøre.

ldv.

“Hellig-
ge Dem i
Sandhe-
den; dit
Ord er
S a n d-
hed” (Joh.
17: 17).

“J er
alle rede
rene paa
G r u n d
af det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der” (Joh.
15: 3).

Evangeli Basun Publishing Company
St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Peg paa Korset.

Af Jens P. M. Nair.

„Da sagde Herren til Moyses: gør dig en Slange, og læt den paa en Stang; og det skal ske, at hver som er bidt og ser den han skal leve. Da gjorde Moyses en Kobberslange og satte den paa en Stang; og det skete, naar en Slange havde bidt nogen, og han saa til den Kobberslange, da blev han i Live“ (4 Mos. 21: 8, 9). Israels Børns Lidelser denne Gang er et Billede paa Menneskenes Lidelser paa Grund af Synd, og Slangen er et Billede paa siriinus, som hang paa Korset, for at frelse os fra Døden i Synd.

Pi ser Sjæle overalt, som lider under Slangens Bid, mange er saa udmattede af Giften, at det ser ud som om der er intet Haab for dem, de er ude af Stand til at se op paa Korset ved deres egen Hjælp. Lad os som Kristne tage det dybt til Hjerte, og hjælpe dem at saa deres Sjæle fæstet paa Verdens Frelse, og saa Gelskredens Straaf til deres Sjæl, før Giften bringer Syndens Død, og det vil blive for sent—og de vil blive fortabt forevigt.

Jeg saa engang et Billede af Kobberslangen og mange dødende laa rundt omkring hjælpeløse, ikke i Stand ved egen Hjælp at løfte sig op, for at se Slangen, men der var nogle saa, som ikke var blevet bidt af Slangen, som hjalp dem, ved at løfte dem op, og dreje deres Ansigt i den Retning og pege paa Kobberslangen.

Lad os løfte op de hjælpeløse, udmattede og af sindsbetvingede Sjæle, selv om det tager Selvforsagelse, og med Kærlighed og Omfarg vende deres Ansigter i den rette Retning. Lad

os pege paa Korset, paa den Ben, som af Kærlighed led og døde for at løsføe enhver, som vil tro.

Naar aandelig Arbejde gaar fremad.

Af A. J. Lamm.

Intet kunde behage Sjælden mere end at saa indført en rigtig, venlig Følelse imellem Brødre og intet vil bedre hindre en saadan Følelse end at udøve inderlig Kærlighed til hverandre. „Se hvor godt og hvor lifligt er det, at Brødre ogsaa bo tilfammen.“

Var der nogen som kæmpede tappert imod Synden, og du talte ingen opmuntrende Ord til ham? en Prædikanf prædikede Guds Ord, og du opholdt ham ikke med dine Bemærkninger? en Missionær rejste til et fremmed Land, og du gav ham ingen Penge? en Mand med gode kristne Principer levede i dit Nabolag, og du gjorde intet Forsøg paa at hjælpe ham i Kampen mod Syndens og Mørkhedens Magter? Disse er nogle af de Ting, hvilke, om vi forspammer, vil svække vor Aandelighed og bringe en Missions Aand over Herrens Sag i Almindelighed.

Det er ikke rigtig, at kun nogle saa skal adlyde Pligtens Kald; enhver Jesu Kristi Efterfølgere burde med Glæde gøre den Del der falder i deres Lod. Det er enhver Kristens Pligt at forsøge at opmuntre Menigheden til Nidfarhed, ligesom Hebræerne, som sagde: „Derfor jeg glemmer dig, Jerusalem, da glemte mig min højre Haand! Min Tungue hænge ved min Gane, hvis jeg ikke kommer dig i Hu, hvis jeg ikke ophøjer Jerusalem over min højeste Glæde“ (Ps. 137: 5, 6).

Nogen banker paa din Dør.

„Se jeg staar for Døren og banker.“ Mat. 3: 20.

Af J. W. Gentry.

En af dine Venner er kommet for at hilse paa dig. Han ønsker at stifte Bekendtskab med dig, spise sammen med dig, at nyde en forfriskende Stund sammen med dig og at besøge de andre Medlemmer af din Familie. Han staar nu og banker ved din Dør. Du behøver ikke at nøle; han er ikke en Landstrygger, som tigger Bred; han er ikke en Misjionskræmmer, som driver Smaahandel; han er ikke en Gæst, som er interesseret i sin egen Plan og som er opjat

paa at saa fat i dine Penge og din Ejendom. Han er din Ven. Han er kommet for at stifte gensidig Venfkap.

Vent ikke indtil din Mand er gaaet paa Arbejde igen, eller indtil din Hustru kommer tilbage fra Turen til Voen, eller indtil Børnene er gaaet paa Skolen; han banker nu. Du behøver ikke at rydde op i Huset og saa alting i Orden før du byder ham ind. Han er en almindelig Mand; en Ven af de ringe; „en Mand fuld

af Pine og forføgt i Sygdom." Han ved hvorledes at have Medlidenhed med dig. Du behøver ikke at stammes over dig selv eller dit Sjem; han har ofte spijt med Syndere, og han vil paa det venligste tage imod den Gæstfrihed du maa tilkynde ham.

"O, jeg ved hvem han er, jeg har hørt om ham før. Jeg ønsker ikke, at han skal komme ind i mit Hus. Han søger Umgang med de almindelige Folk, med Samfundets ringeste Menneſker. Mine Venner vilde Hſky mig dersom jeg vilde ſøge Selskab med ſaa almindelig et Menneſke. Dersom han var et ærbødsigt Menneſke, tilbageholdende i Valget af ſine Venner, dersom han var en anſet Mand blandt de højere Klaſſer vilde jeg ikke nøle med at lade ham komme ind; men dersom jeg vilde intereſſere mig for denne Mand, vilde det ſkade min Forretning, mit gode Navn. Han maa nok ſpiſe ved Tjenerens Bord, men jeg kan ikke beværte ham ſom en Gæſt; han er for almindelig en Mand for mig."

Du tager Fejl. Han er ikke den Mand, du tror han er. Endſkønt „han har ingen Skikkelse eller Herlighed; og vi ſaa ham, men der var ikke Anſeelse, at vi kunde have Lyſt til ham"; endſkønt „han var foragtet og ikke at regne iblandt Mænd, en Mand fuld af Pine og forføgt i Sygdom;" endſkønt han er ſom en, „for hvem man ſkjuler Anſigtet"; endſkønt „vi agtede ham for intet" (Ef. 53: 2, 3), er han dog „Herlighedens Konge"; men han udelukker ingen paa Grund af Rang. Han beſøger Bagga-derne og Boulevarden; Leilighederne og Hotel-erne; Gattigſtrøgene og Paladſerne. Han har ingen Perſons Anſeelse. Maaſke juſt før han kom til din Dør beſøgte han din Baſketone; maaſke han ſtandsede paa Gadehjørnet og talte med Politiet eller med Gadeſejereren. Han gik maaſke forbi den ſariſæiſk Præſt, fordi den- ne ſkinhellige Hykler, vilde ikke ſtands og lægge Mærke til denne hdmøgne Guds Mand. En- ten man er agtet eller ej i Verden, gør ingen Forſkel. Jeſus tager ingen Henſyn til mo- derne Høflighedsformer. Han vil beſøge enhver Dør og vil have Samfund med enhver, ſom vil aabne Døren for ham. Du kan ikke modtage ham paa nogle andre Betingelſer, end at han er en Ven af hele Menneſkeheden.

Tillad ikke din Højindethed at holde dig til- bage fra at udcræfte din Haand til at kyde ham

velkommen. Set fra det rette Standpunkt burde du føle dig gret ved at have ham banke paa din Dør. En itorre end Præſiden- ten er ved Døren; han er Kongens Konge og Herrers Herre. Endſkønt hans Dag bliver for- ſult, ſtaaer han højt over dig i Samfundet; han har nedværdiget ſig for at løſte dig op paa ſamme Niveau, ſom han ſelv er. Han kommer maaſke til at nedværdige ſig endnu mere, i- ſølge den populære Ide, for at ſaa dem, ſom regnes iblandt de lavere Klaſſer, men naar vi alle oprejſes til hans Samfunds Niveau, vil vi alle være i ſamme Række. Du behøver ikke at bryde dig om Rang. Der findes ingen i Guds Familje ſom er højere end de andre. Alle ſtaaer paa ſamme Niveau. Jeſus har in- gen Perſons Anſeelse. Det er ſom han ſiger i ſine egne Ord: „J har ikke udvalgt mig, jeg har udvalgt eder" (Joh. 15: 16). Du bliver æret, han er den, ſom bliver hdmøgt.

Nål ikke længere. Staa op hurtigt og be- ſvar Kaldet med: „Kom ind, du fongetig Ven." Byd ham velkommen; giv ham den bedste Plads i dit Sjem; bevært ham; tal med ham: knæl ved hans Fødder og tag imod den „bedre Del," ſom ſkal ikke tages fra dig (Luk. 10: 38—42). Hav ikke travelt med megen Opvartning. Lad dine timelige Pligter være for en Tid; knæ ned i denne hdmøgne lærvillige Tilſtand og lær af ham. Han vil lære dig. Han vil ſeſe bort alle dine Beſværligheder. Han vil give dig Fred. Han vil ſige: „Kommer hid til mig alle, ſom lider Møje og jeg vil give eder Hvile. Ta- ger mit Nag paa eder, og lærer af mig; thi jeg er ſagtmodig og hdmøg af Hjertet; ſaa ſkulle J finde Hvile for eders Siæle. Thi mit Nag er gavnligt, og min Byrde er let" (Matt. 11: 28—30).

Der er det! Hvile er juſt hvad du har læn- ges efter. Du har ofte ønsket at du kunde finde Lindring og Befrielse fra de beſværlige, ner- vepændende Plager af det daglige Liv; du har længet efter den Tid, da du ikke behøve- de at plage dig og ængſte dig; men naar du kunde være rolig og fattet og fredfuldt; naar Uenigheder med dine Naboer ikke længere vil- de ophidſe din Brede; naar ikke dit Gøymod vilde blive forſtrøret ved, at nogen Klæder ſig bedre end du gør; ved at dine Venner bliver æret og du bliver glemt; ved at dine Naboer bliver vel omtalt og du ikke engang bliver nævnt.

Du har ofte længtes efter at blive disse Plager frit, og nu siger denne Ven saa elskeligt, saa indtrufuld og saa følelsesfuldt: „Reg vil give dig Hvile.“ „Men,“ siger du, „det maa være en Hvile, som jeg ikke endnu har erfaret; jeg vilde give hvadsomhelst jeg har, dersom jeg blot kunde komme i Besiddelse af virkelig Sjælhvile, en Hvile, som ikke vilde forstyrres af Livets Prøvelser, og som ikke vilde slaa fejl i Dødens Stund. Svornaar og hvorledes kan jeg saa den, Herre?“ Smt gentager han: „Tager mit Nag paa eder og lærer af mig.“

Min Ven, der findes Hvile—fød, rolig Hvile—for dig. Du kan saa en Hjerteerfaring, som vil tilfredsstille din Længsel og stille din Angst. Du behøver ikke at være urolig her i Livet eller fuld af Frygt for Døden. Du kan have Sjælvhvil, naar du tager paa dig hans Nag. O, byd Jesus ind i dit Hjerte og Liv just nu. Naar Døren vidt, giv ham Rum. Lær af ham hvorledes at angre din Synd, hvorledes at forlade den, hvorledes at vende bort fra den; han vil hjælpe dig rette paa dit Liv, at ordne paa Tingene, at rense ud dit syndige Hjerte. „Hjertet er bedrægtigt, mer end alle Ting, og det er fgt“ (Jer. 17: 9); men, „dersom eders Synder end vare som Karmesin, da skulle de blive hvide som Sne; om de end vare røde som Skarlagen, skulle de blive som Uld“ (Ez. 1: 18). Naar du forlader dine syndige Bejse og angre dine uretfærdige Tanker (Ez. 35: 7), vil han rense din Sjæl og vil fylde dit Hjerte med himmelsk Fred. Saa vil du i Sandhed være lykkelig; saa vil dit Liv være et nyt Liv; du vil være født „paa ny“ (Joh. 3: 3; 1 Joh. 3: 9); du vil være en ny Skabning—det gamle er forbigaent, se, det er blevet nyt (2 Kor. 5: 17). Der vil ingen

ting Være af Synd og Skuld være til at nedtunge dig (Rom. 8: 1); dit Hjerte vil være frit og let. Du maa naturligvis tage op dit Kors daglig for at følge Jesus; men med Guds Fred, som overgaar al Forstand i din Sjæl, vil du finde „hans Nag er gavnligt og hans Byrde let.“

Naar Jesus kommer ind i dit Hjerte, maa dine syndige Luster og Følelser vige. De ønske dit Selskab, de vil forsøge at overtale dig til at tie stille og ikke svare hans Kald. „Hold stille,“ siger de, „lad ham tro, at du ikke er hjemme. Forhør dit Hjerte; han vil snart forlade dig.“ Ah, vil du bedrage Gud! Smt paa, at han ved hvor du er. Han ved at du hørte hans Kald. Du kan ikke undskylde dig til ham, du kan ikke bedrage ham. Han ved at du frænker ham; endnu venter han. Men dersom du vil ikke give ham rum, vil han være tvungen til at gaa dig forbi.

Engang, vil du, med andre af samme Klasse, raabe ved hans Dør, efter den er blevet lukket. Du vil raabe som gjorde de uwise Sommerer: „Herre, Herre, luk op for os.“ Du behøver ikke at vente længe i Spændning; snart vil du høre Svaret: „Sandelig, siger jeg eder, jeg kender eder ikke“ (Matt. 25: 12).

Min Ven, frist hans Bekendtskab nu. Byd ham ind nu. Engang vil det blive forsent. „Hold dig til ham, og hav Fred.“ „Se, nu er det en velbehagelig Tid, se, nu er det en Frelsens Dag“ (2 Kor. 6: 2). Forhør ikke dit Hjerte. Han elsker dig. Han benålder dig. Hans Hjerte længes efter dig. Men dersom du vender dig bort, dersom ikke du vil berede dig for Himmelen nu, maa han vende dig bort i Eviigheden. Vent! han banker endnu. Sjæl, lad ham komme ind!

Livet i og for Gud.

Se hen til Jesus.

Dersom vi med Taalmodighed vil gennemløbe den os anviste Bane, maa vi altid se hen til Jesus. (Heb. 12: 1—3.) En af de enfoldigste og dog dybeste Hemmeligheder bag et Liv i Glæde og Sejr kan udtrykkes i de Ord: „Lad ikke Jesus af Synne.“

1. For det første maa vi se hen til Jesus

som den eneste Grund til vor Antagelse hos Gud. Atter og atter vil Satan forsøge at gøre os mismodige og forfagte, og drage vore Synder og Fejltrin frem for os, og derved overbevise os om, at vi ikke er Guds frelst Børn. Dersom han faar Held til at faa os til at staa og gruble over vore Synder, vil vi snart tabe baade Modet og Glæden, og det er i Virkeligheden

Vejen til Hald. Men dersom vi vil vedblive at se paa, hvad Gud ser paa, nemlig, at Jesu Død i vort Sted er en fuldgyltig Forsoning for enhver Synd, vi har begaaet, saa vil Storheden eller Mangfoldigheden af vore Synder aldrig forfarde os. Vi maa stadig have for Øje, at hvor store vore Synder end er, saa er der dog ift Forsoning for dem alle. Hver Gang Satan minder os om en af vore Synder, skal vi sætte vore Tanker ved den hellige Sandhed, at Jesus Kristus har forsonet den, da han blev en Forbandelse i vort Sted. (Gal. 3: 13.) Vi skal se, at medens vi i os selv er fulde af al Uretfærdighed, er vi ikke desto mindre retfærdige for Gud, fordi Kristus blev gjort til Synd for os. (2 Kor. 5: 21). Vi har Lov at tro, at enhver Synd, som Satan vil pine os med, blev baaret af Kristus og er forsonet for evigt. (1 Pet. 2: 24 og Ef. 5: 4). Vi har Lov til at juble i Tro:

„Jesus har betalt min Gæld,
 Al min Syndeskyld,
 Ved Blodets røde Rildewald
 Blev lægt min Syndebuld.“

Derfor du i Njeblikket er besvaret af nogen Synd, du har begaaet i Fortiden, se da op paa den forfæstede. Tro, at den Synd, som nu bestræer dig, har han. (Ef. 5: 6). Tak Gud for, at denne Sag er ganske bragt i Orden. Giv fuld Fortrøstning til Jesus, som har den i dit Sted, og tvivl ikke mere. Det er skammelig Uafnemmelighed overfor Gud at staa og beklumre sig over en Synd, som han for længe siden har kastet bag sin Ryg. Fortæt uafsladelig med at beskue Forsøkeren paa Korset og lad din Vandring være en uafsladelig Vandring i Guds Velbehags Solly. Guds Velbehag er tilveiebragt for dig ved en dyr Betaling. Læg din Taknemmelighed for Dagen derved, at du altid tror det og vandrer i Guds Naades Rys.

2. For det andet maa vi uafsladelig beskue Jesus som vor opstandne Herre, som den, der har al Magt i Himlen og paa Jorden, og som derfor ogsaa har Magt til at bevare os hver Dag og hver Time.

Er du fristet til at gøre ondt i dette Njeblik? Derfor du i samme Njeblik kommer i Hu, at Jesus opstod fra de døde, kommer i Hu, at i dette Njeblik lever han ved Faderens højre Haand i Herligheden, kommer i Hu, at han har Magt i Himlen og paa Jorden, og derfor kan

han ogsaa give dig Sejr i dette Njeblik? Tro, at hvad Gud siger i sit Ord, det kan han gøre for dig i dette Njeblik, „frelse til det yderste.“ Tro, at han har Magt til at give dig Sejr over den Synd, som nu vil besvare dig. Ved ham om Sejr og forvent, at han giver dig den. Dersom du paa denne Maade ser uafsladelig hen til Jesus for at saa Sejrskraft, kan du sejre hver Dag, hver Time, ja hvert Minut. „Stort Jesus Kristus i Hu, som er opstanden fra de døde“ (2 Tim. 2: 8).

Gud har kaldt enhver af os til at leve et sejrende Liv, og Hemmeligheden i dette sejrende Liv er altid at se hen til den opstandne Jesus for at saa Sejrskraft. Ved at se paa den forfæstede Frelser faar vi Tilgivelse og Fred, men ved at se paa den opstandne Frelser faar vi uafsladelig Sejr over Syndens Magt. Derfor du har tabt den opstandne Frelser af Sone og lottet til Kristens Røst, beford da din Synd og tro, at den er tilgivet, fordi Gud siger saa (1 Joh. 1: 9) og se hen til Jesus som den opstandne Herre, som den, der igen kan give dig Sejr, naar du uafsladelig har ham for Nj.

3. For det tredje maa du uafsladelig se paa Jesus som den, du maa følge i dit daglige Liv. Vor Frelser siger til sin Discipel i Dag, som han jagde i sine Røds Dage: „Følg mig.“ „Den, som siger, at han bliver i ham, han er og skyldig at vandre, saaledes som han vandrede“ (1 Joh. 2: 6). En af de herre Farer og Fejl i det aandelige Liv er den, at unge Kristne forligger at efterligne et eller andet godt Menneske, som de beundrer. Vi kan ikke i Tryghed eller med Udbutte følge nogen Mand eller Kvinde, hvor gode de end er. Derfor vi følger et Menneske, farer vi mindsgaalig vild. Der har aldrig været et saadant Menneske paa Jorden som Jesus Kristus. Derfor vi forligger at efterligne nogen anden, kan vi være mere sikre paa at komme i Besiddelse af hans Fejl end hans Tuder. Se derfor hen til Jesus, Jesus alene, som din Vejleder og din Surde.

Og dersom du nogenstinde staa og er i Tvivl om, hvad du skal gøre, prøv saa paa at spørge: „Hvad vilde Jesus gøre? Ved Gud om ved sin Mand vise dig, hvad Jesus vilde gøre. Tag din Bibel og bliv klar over, hvad Jesus gjorde i et lignende Tilfælde, og gaa du saa hen og gør det samme. Og selv om du ikke ser nogen anden, der saaledes helt og fuldt følger Jesus,

jaa ser du det alligevel. Anvend ikke din Tid til at staa og kritisere andre, fordi de ikke følger Jesus, som de bør, men gaa du selv i hans Fodspor. Derjom du jaa og kritiserer andre, fordi de ikke følger Jesus, og du derover selv glemmer at gøre det, da gælder Jesu Ord: „Gvad kommer det dig ved, følg mig“ (Roh. 21: 22), netop dig. Det kommer ikke dig ved, hvordan andre Menneffer følger Jesus, men derimod hvorledes du selv skal vandre i hans Fodspor.

Deri bestaar enkelt og ensfoldig det sande Liv: at følge Jesus. Der vil komme mange vanskelige Sværmsmaal paa din Vej, men det vanskeligste Spørgsmaal vil snart blive jaa klart som Lagen, derjom du i dit Hjerte er fast besluttet paa at følge Jesus i alt. Satan vil naturligvis temme og hvirvle i dit Hjer om dette eller hint, at jaa og jaa gode Mænd gør det, men alt, du har at gøre, er at svare med det samme: „Det kommer ikke mig ved, hvad denne eller hin gør, alt, hvad jeg har at gøre, er at spørge: Gvad vilde Jesus gøre? Der er en underlig Frigierthed over det Liv, som Leves ensfoldig og sandt i Jesu Fodspor. Denne Sti er lige jævn. Men dens Sti, som vil forsøge at indrette sit Liv efter andres Meninger og Eksempler, er kroget, ujævn og fuld af Anstødsstene. Tab aldrig Jesus af Synet. Gaa tillidsfuldt og frimodig fremad, hvor han leder. Det er den retfærdiges Sti, som bliver klarere indtil helles Dag. (Ord. 4: 18.) Han er det Verdens Lys, og den, som følger ham, skal ikke vandre i Mørket, men have det Livens Lys.

—M. H. L.

Samvittigheden: dens Kraft og Begrænsning.

af Mabel Hale.

Samvittighed er den indvortes Sanses-Øjne i Menneffet, der vejleder ham til at forstaa hvad der er ret og uret. Den er ikke givet som en ufejlbar Leder, men kun som en Medhjælper i at afgøre, hvad der er ret. Den hjælper Menneffet at domme, men er ikke hans Dommer. Samvittigheden er af sig selv svag, og er helt afhængig af dens Opdragelse og Udgivelse til at give den saade Form og Kraft. Den kan blive opdraget saaledes, at den selv kræver Menneffet, som et Offer til Afguder; og til den anden Side, kan den blive oplært

jaa løst, at den ikke kræver Lydighed til nogen Gud.

Samvittigheden er ikke en sikker Leder. Samvittigheden vil kun vejlede Menneffet i at vælge, hvad hans Forstand allerede har forsikret ham er ret. For at blive af virkelig Gavn til Menneffet, maa Samvittigheden til alle Tider blive styret af en sikker, vedvarende, paalidelig Moral-Rodets. Denne beständig, paalidelig Vejleder for Samvittigheden findes i den Hellige Skrift. Vi tror, at Skriften er Guds Røst til Menneffene, hans Ord og Vilje aabnet til Menneffeslægten. Den hellige Skrift, er da vor faste Grundvold, vor Hvilested.

Ubetingede Befalinger gives i Skriften, der omfatter, praktisk talt, alle de universale Menneffesynder, og Principer holdes frem, der omfatter enhver Afhyelighed af enhver Nation og Folkeslag. Disse Befalinger og Principer, og ikke Samvittigheden, er vor Leder. Samvittigheden har ingen Ret over Gud til at handle i Modsetning til disse Befalinger og Principer. Hvis en Mand er ulovlig mod Guds Ord, er han en Overtræder, selv om hans Samvittighed ikke fordømmer ham. For Eksempel, lad os se paa de Principer, indbefattet i Befalingen: „Elf ikke Verden, ikke heller de Ting, som er i Verden! Derjom nogen elsker Verden, er Naderens Kærlighed ikke i ham. Thi alt det, som er i Verden, Rødets Lyt og Sjælenes Lust og Livets Hoffærdighed er ikke af Naderen, men af Verden“ (1 Joh. 2: 15, 16). Da Apostelen skrev dette, havde han, uden Tvivl, i Tanker den Belyst og Ulyst, som blev praktiseret af denne fornøjelseslystige Slægt, men han fremholdt et Princip, der gælder endnu i vor Tid. Derjom Guds Kærlighed i Menneffenes Hjerter, i de Dage, ødelagde al Kærlighed til Fornøjelser og denne Verdens Daarskab, vil den gøre det samme i Dag. Naar vi tænker paa de offentlige Forlostelsessteder, de uandelige Ting, som Menneffene hengiver sig til, og jaa betragter dette Skriftsted, kan vi let se, at det forbyder os at overvære eller hengive os til disse Ting. Hvis min Samvittighed er oplært saaledes, at jeg kan besøge saadanne Pladser, og hengive mig til saadanne Ting, uden at føle irettesat, beviser det ikke at min Samvittighed er ret, men at min Samvittighed ikke er rigtig. Guds Ord er Rettesnoren og jeg er gjort til en Overtræder til Trods for min Samvittighed,

og vil vedblive saaledes, undtagen jeg vender mig fra min Vej og søger Herrens Vej. Der er kun een Grund, hvorfor en, som bekender sig for at være en Kristnen, holder af og traqter efter Verdens jordige Fornøjelser, og det er for, di han ikke har meget af Guds Kærlighed i hans Sjæl. Denne Kærlighed tilfredsstiller Hjertet. **Næren af for megen Frihed.** Hvor der i Guds Ord er et Princip, som omfatter en vis Sag, er det ikke i Samvittighedens Magt at bestemme, hvad der er ret, og hvad der ikke er ret, men denne Gæve tilfalder Guds Ord. Enhver udnyttning Kristnen vil med Glæde give denne Gæve over til den rette Plads. Der er det, hvor der er stor Nære for at prædike for megen Samvittighedsfrihed. Samvittigheden har et Omraade, hvori den maaſte maa vælge sin egen Vej, men denne Frihed kan nemt blive udvidet, saa at den indbefatter Ting, som Herren aldrig havde til Hensigt. Naar man prædiker Samvittighedsfrihed, burde man ogsaa prædike ligesaa meget imod de Ting, som det naturlige Menneske vil gøre, som er imod Guds Vilje. Derfor Pendelen svinger for meget til Friheds Siden, vil man mærke at Verdslighed forøges i Forsamlingen. Nogles Samvittighed er lig Børn; de vil gaa saa vidt de kan, og saa presse Grænsen haardt for at faa sig mere Frihed. Det er at ophøje Samvittigheden ud af sin rette Plads og tillade den at tage Ordets Plads.

Nære for Trældom. Paa den anden Side, er der Nære for at ophøje Samvittigheden til Trældom, til en Plads, hvor den binder paa Sjælen Ting, som er udenfor Guds Ord. Det hændes ofte, at naar Samvittigheden opvækkes til sin rette Tilstand indfor Gud, og søger at indrette sig efter Guds Vilje, at den gaar for vidt og binder, som med en Mand, det der ikke er bibelsk. En Broder sagde i et Vidnesbyrd, at da han først blev frelst var han saa ibrig efter at blive fri fra Verden, at han lagde til Side sine Ihse Skjorter og brugte kulørte i Stedet, teg af sin Slip, ophørte med at stille sit Haar, og brugte Trakke uden Lappel, idet han i sit Hjerte troede, at alle disse Ting bidrog til Gavnmod og Verdslighed. Han var opriktig, og lidt efter lidt ledte Guds Mand ham ud af disse fanatiske Ideer til Guds Børns Frihed. Nogles gode Kristne har jelt som om de ikke kunde komme til sammen med Venner og Slægtninger

til Middag, eller i nogen Maade tage Del i selskabelig Sammenkomster; der er andre hvis Samvittighed har været bunden med Hensyn til Hviledagen og at æde Rød. At holde haardnakket til disse Ting, og at binde dem paa andre, fordi Samvittigheden taler i deres Gunst, er at gaa længere end Guds Ord. Denne Stillning, er neppe mindre farlig end den der leder til for megen Frihed, for de begge leder til Overtrædelse af Bibelen. Nogen er daarlig, og trænger til at blive dømt af Guds Ord. En kristlig Samvittighed udelukker fra Tillid, alle, som ikke ser det samme, og bringer Menighed og Strid, hvis den bliver tilladt at gøre sig gældende. Det er at løfte Samvittigheden højere end Guds Ord.

Hvor meget indbefatter Samvittigheden? Hvor meget indbefatter Samvittigheden, hvis den ikke kan stoles paa for at bestemme hvor vidt vi maa gaa i Udvejsen af de verdslige Ting, heller ikke kan den bestemme hvor forliktig vi skal være? Den skal bestemme de Ting, hvorefter Ordet siger intet. I de Ting, der opstaar i det personlige Liv, hvor Omstændigheder og Omgivelser forandrer Spørgsmaalets Natur, og hvor der ikke kunde gives nogen bestemt Regel, skulde Samvittighedsfrihed tillades. For Eksempel, to kristne Kvinder hvis Hættedækl er imod Kristendommen, bor i samme Nabolag. De bliver begge forbudt at gaa til offentlige Møder. En af dem føler som om hendes Trostid til Gud og det rette, kræver at hun skal gaa til Møde, og derfor gaar hun, skønt hun i andre Ting er sin Mand underdanig. Den anden Kvinde tænker, at hun kan bedre vinde sin Mand ved at give efter, saa hun holder sig fra offentlige Møder, indtil han er villig til at hun gaar. Begge føler at de har gjort, hvad Gud forlangte af dem, og hvem har ret til at gøre dem Spørgsmaal angaaende deres Handlemaader? Enhver have fuld Visdom i sit eget Sind.

Nødvendigheden af Overbærenhed. Der er mange Tilfælde i Livet, hvor det er nødvendigt at følge den personlige Samvittighed, og hvis ingen Principer af Sandheden bliver overtraadt, kan enhver lyde sin egen Samvittighed ufordømt. Der vil, uden Tvivl, være forskellige Meninger angaaende hvad Sandhedens Principer indbefatter, men i disse Ting behøver vi megen Overbærenhed. Hvis en eller anden i Sandhed kommer for nær Verden, vil

det bli saa synlig, at der ingen Tvivl kan være. saa det er unodvendigt at være saa nøjeregnende med hverandre i disse smaa Ting, hvor det er vanskeligt for alle at se lige.

Manden er ogsaa en Leder. Manden er vor Leder, men der er mange Mander, og nogle af dem saa meget lig Døjets Engler, at de vil forsøge selv de udvalgte. Menneffene har saa let ved at blive forvirret i Forstaaelsen af hvad er

Guds Mand, at der gives os en Vej, som vi kan prøve selve Manderne. De prøves ved Guds Ord. Hvis Manderne virkelig bliver prøvet ved Ordet, kan vi se, at Ordet er den sikre Leder. Manden leder i Sandhed, men altid i Overensstemmelse med Guds Ord. Hvis den leder anderledes siger Bibelen, at den er en forfærdet Mand. Guds Ord er den sikre Grundvold, vort Skjulested.

Bibelske belærende Emner.

To Slags Synd.

Af Nels Menoef.

Herrens Ord fremholder to Raadeværter, dette er begrundet paa, at der er to Slags Synd. Overtrædelse af Guds Ord og Bud er hvad vi kalder Synd. „Alle har syndet og jattes Fre for Gud.“ Da alle har syndet trænger alle til en Frelser. Naar en Synder kommer til Gud, med Anger over sin Synd og beder ham om Forladelse da faar han Forladelse for sin Synd. Naar Synderen bliver bekymret for sin Synd og bekender den for Gud, faar han Forladelse, men han kan kun angre det han selv har begaaet. „Thi ligesom ved det ene Menneffes Uldighed, de mange blev til Syndere, saa skulde ogsaa ved den enes Uldighed de mange blive til retfærdige“ (Rom. 5: 19). Her er der tale om den arvelige Synd idet alle Menneffer er blevet Syndere ved det ene Menneffes Uldighed. Syndelementet gik i Nrv, saa hele Menneffeslægten blev besmittet ved Synd.

I 1 Mos. 5: 3 staar der, at Adam avlede en Søn i sin Lighed efter sit Billede. Adam var skabt i Guds Billede men dette Billede blev besmittet ved Syndefaldet, saa Guds Billede i Adam var tilintetgjort og Synden havde sat sit Stempel paa ham, saa han kun kunde avle Børn i dette jundige Billede, derfor siger David: „Se, jeg er født i Skyld, og min Moder har undfanget mig i Synd“ (Ps. 52: 7). Derfor ligger Roden til Synd i Menneffenes Hjertes. Denne Tilbøjelighed tages ikke bort i Frelsen fordi Synderen kun søger Forladelse for de Synder, han har begaaet; de trøfter ham og han udbryder med David: „Thi mine Overtrædelser kender jeg, og min Synd er altid for mig“ (Ps. 51: 5). Hans Overtrædelser og

Synder er blevet levende for ham, saa han raaber om Tilgivelse, men de arvelige, jundige Tilbøjeligheder er ikke hans Overtrædelse, men en andens derfor kan han ikke angre dem; det er kun sine egne han søger Forladelse for; Syndere bliver blodrøde og besvare en tidlig og jilde og gudelig Sorg indtager Hjertet saa der bliver en Længsel efter Befrielse og Skjælp, og Kraft til at leve et Liv over Synden. Naar dette vederiæres en Sjæl bliver der (Nåde og Fred, det gamle Menneffe (som de nedarvede Tilbøjeligheder ogsaa kaldes, fordi de er nedarvede fra Adams Fald i Modstridning til det nye Menneffe, som er skabt i Kristus), faar et haardt Stød saa det ikke viser sig med det samme, men som øjeblik ligger stille en Tid, inden vil alle Guds Børn komme til den jergelige Erfaring, at Hjertet ikke er helt rent, men Synden har efterladt sig Rødder der, som vil springe op en Gang imellem og volde Besvær. Man opdager, at der i vort Hjerte findes Tilbøjeligheder til at have sin egen Vilje, som vil sætte sig op imod Gud og volde en Kamp, idet man ønsker at gøre Guds Vilje efter det udvortes Liv, men det besmittede Hjerte vil ogsaa have sin Vilje. Hvor mangen en har ikke jaffet efter Befrielse uden at vide Grunden til denne Kamp. Mange har paa den Maade givet op Frelsen, andre har lidt og stridt en Levetid uden at faa den Skjælp, som Herren har at give til enhver, som vil søge ham derfor.

De to Slags Synd er skjult i Israels Børns Historie. Tilstanden i Egypten er lig Livet i Synd. Fugderne der, som drev paa dem med deres Svøber er lig Synden, som er Herre over Menneffet og driver det frem i Synd, mange Gange imod de Staklers Vilje, som ønsker at

blive befriet, men maa sukke under Byrderne. Denne Tilstand er ogsaa beskrevet i Rom. 7, som slutter med det herlige Lysskint, at i Kristus Jesus er der Befrielse. Efter de var kommet over det Røde Hav kunde Israels Børn synge en Sang af Befrielse fra Egyptens Trælsom, og Fugderne havde ikke længere noget Herredømme over dem. De var et frit Folk og kunde med Glæde se paa, at deres fordums Herstjere druknede i det røde Hav.

Zrkenvandringen giver saa et nyt Billede; Israels Børn drog da ret igennem Zrkenen til Grænsen af Kaanans Land, dette Land er et Forbillede paa et helliggjort Liv, hvor der flyder Mælk og Honning. Det var Guds Bestemmelse med dem, at de skulde have gaaet ret ind i Landet og indtaget det med det samme merfermedelt Vantro, eller Mangel paa Tro til Gud vedede de det ikke og maatte for deres Vantro skuld vandre omkring i Zrkenen i 40 Aar. Denne Zrkenvandring er et Forbillede paa en Kristens Liv, som ikke endnu har modtaget Selliggørelsen. Der kom mange Ting frem i Israels Børns Liv her; de knurrede imod Gud; de fandt fejl med hans Ledelse, og med den himmelske Manna, som han gav dem. Dette er et Bevis paa det gamle Menneskes Svøben. Dette Element i Hjertet er ikke i og for sig selv Synd for os, men man maa vogte sig nøje, at det ikke leder en til Synd. Det er ikke vanskeligt at se, at Israels Børns Tilstand der var ikke tilfredsstillende for dem selv eller for Gud. De gif en Zrkenvandring her, som ikke var nogen Betsignelse for dem selv eller nogen anden. De vidste i det hele et meget svagt og vassende Liv, fuld af indre Kampe og Sviget fra Gud. Der var i deres Hjertes noget saa svagt, som er et Forbillede paa det Tilsvarende i en Kristens Liv, som endnu ikke har faaet den Kraft fra Gud som Selliggørelsen giver. Sunden eller Røden til det Onde laa endnu i deres Hjertes, derfor var de saa svage og faldt saa mange Gange. Det er saa vanskeligt for en Kristen at leve med dette syndige Element i sit Hjerte.

Stilhed.

Hvor trænges der til Stilhed! Det er baade omkring os og indeni os, der trænges til Stilhed. I Stilheden kan der arbejdes, i Stille-

den kan man vokse, og i Stilheden kan Gud komme nær til os.

Den stadige Uro og den itadige fagen ojsed fra det ene til det andet splitter og deler Sindet og gør det umodtageligt for Indtryk, fordi det ene Indtryk ikke faar Lov til at sætte sig, før det næste er der, og derfor bliver der et Virvar af utallige splittede Dele, men et Hele bliver der aldrig. — Personligheden, som skulde være iødt, bliver kun et Misforhold — en Del flotte Talemaader — en Mængde Ord — lidt Redelighed med andre — megen Sentimentalitet og mange Taarer. — Viljen er maaske god, men Kraften mangler til at føre Menneket ind paa den rette Bane. — Man beder; men mærker at Bønnen har ingen Magt, den naaer kun til at blive Ord, der tales eller raabes ud i Rummet. Man tror paa Gud men føler ikke, at han er til. Man ved, der mangler en noget, men Kraften til at faa sig dette noget har man ikke. — Kraften, Bønnen den bliver ikke brugt paa rette Maade. — „Gaa ind i dit Værelse“ siger Jesus. — Ja, i Værelseret, der kan der blive stille, der fødes de store Viljer, der faar vi Mod, der er Gud selv tilstede med sin Aand og Kraft og skænker begge Dele. — Værelseret er Stilheden. Det er det ene Sted, hvor Gud findes. — Men Værelseret skal vel ikke være en heitemt Tid, men dit Hjerte, hvor du paa hvilken som helst Tidspunkt kan sukke af for alt uønskede og træde frem for Gud, enten det saa er midt i den mældrende Mennekeskab eller det er i en søvnløs Nattetime. Jo mere Stilhed, jo mere Kraft! Jo mere Kraft desto frugtbarere Liv! Stilheden giver Kraft til modent og vedvarende Arbejde. Er der nok af Stilhed i vort Liv, da taber vi ikke let Viten saa til det ene og saa til det andet, og Varen for at se sig tilbage er heller ikke stor. — Alder.

Det Tusindaarige Rige i Lyset af Guds Ord.

Denne Bog giver dybtgaaende Forklaring over sit Emne. Den er værd Opmærksomhed og Studium af dem, som elsker og søger Sandheden.

Pris 54; 40c Duffin.

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1. 00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1. 25
Six Months......65

Indskrivninger indsendt fra Skandinavien:

Årlig.....Pr. 4.00
Halvårlig.....Pr. 2.00

Betaling for Bladet maa indsendes i Postanvisning, Expressanvisning eller Bankcheck; Primærler modtages for mindre Beløb. Vi er ikke ansvarlig for Brevbrev sendt i almindelige Breve.

Skiftning for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevfort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den forrige Adresse saa vel som den nye angives.

All Correspondance maa adresseres til

Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Subskribenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til P. S. Renbeck, Pandrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Mlandede Nyheder.

Søster Freda Nordin fra Rice Lake, Wis., som kom hid nogle Dage før Lejrmodet, venter at blive her for at hjælpe til med Arbejdet her i Skolens i Sommer.

Dr. Oas. N. Erickson, som har været hjælpsom i Alderdomshjemmet siden sidste Sommer, er nu rejst til Chicago. Vi kommer til at savne Dr. Erickson meget.

Søster Edith Traff, fra Minneapolis, som overvar de første Dage af Lejrmodet her, rejste til Anderson, Ind., for at overvære Lejrmodet der.

Dr. Frederick Hanson rejste herfra den 22de dennes. Han kørte paa sin Motocycle, og havde Arlington, E. Dak., som Maal for sin Rejse, efter først at have besøgt Montevideo, Minn., og andre Pladser.

Søster Minne Brewster, forhennevende Bestyrerinde paa Alderdomshjemmet, stansede efter Lejrmodet for at besøge os en Tid.

Posten fra og til de europæiske Lande bliver ofte meget forsinket nu; for Eksempel, vi modtog for nogle Dage siden Brev fra Br. Anders Swahn i Wornisø, Rusland, hvilket var dateret den 22de Feb. I samme Brev siger han, at han ikke har modtaget Evangeli Basun, i længere Tid, endskønt Bladet bliver sendt herfra regelmæssigt hver Uge. For Tiden kan Pakkepost slet ikke sendes til Udlandet, paa Grund af utilstrækkelig Ekse til at føre det over Vandet. Paffer med Bøger, som vi sendte til gamle Landet her fra Kontoret, blev returnerede fra New York, og vi vil beholde dem her indtil vi hører videre angaaende Postbefordringen.

Fra Arbejdsmarken.

St. Paul Park, Minn. Juni 19.

Det aarlige Lejrmodet og almindelig Foramlingsmøde af Guds Menighed i Nordveien, blev holdt i St. Paul Park, Minn., sidste Uge. Antallet af de Besøgende var større dette Aar end nogensinde før. Prædikanter og Diaconer fra næsten alle Menighederne i Nordveien var tilstede. En Kærligheds- og Enheds Måltid herfra Begyndelsen til Enden af Mødet. Skur af Betsignelse kom ned, til Tider, i rigt Maal. De troende lovpriiste og forherligede Israels store Gud. Mange af dem, som var blevet frelst fornylig i de Bættelsesmøder, som var blevet holdt paa de omkringsliggende Pladser var tilstede for første Gang. Mange sagde, at det var det bedste, det herligste Møde de nogensinde havde overværet. Specielle Møder blev holdt hver Dag for Prædikanter og aandelige Arbejdere. Disse Møder var almindelig gode. Br. E. C. Sufag, fra Paynesville, Minn., blev valgt af Prædikanterne og Diaconerne til at rejse til Anderson, Ind., for at tale med Brødrene forsamlede der om Menighedens finansielle Plan. Alle i denne Del af Landet ønsker om muligt, at have en uniform Plan, som passer for universale Krav og Forhold. Prædikanternes og Arbejdernes Mening her om-

fring er, at gennemsnitlig en Tiendedel skulde gives til Guds Sag.

Do meget velsignede Daabshandlinger blev holdt og et stort Antal lykkelige Guds Børn tog Del i de hellige Ordninger af Døbtvækning og Herrens Nadvere.

Søndag Aften, den sidste Aften af Mødet, udgød Gud sin Ånd over Forsamlingen paa en vidunderlig Maade. Bødsbænken var fyldt med sjele, som rørte ved Ålgen af hans Åndekøn, og som blev beiriet fra Syndens og Sygdommens Magt. Arbejderne paa Alderdomshjemmet og paa Vasun Kontoret blev kaldt op til Talestolen, hvor de stod og sang: „Jeg gaar, hvor du viser mig Vej, o Gud.“ Dette bragte Taarer til manges Øjne. Mange udtalte deres Taknemmelighed for det Privilegium at være sammen med disse trofaste Arbejdere, og gennem at iagttage deres gud-hengivne Liv, blev de inspireret til at leve nærmere Gud og arbejde mere flittigt for de fortabtes Frelse. Da Aftenen var tolv istemte vi alle: „Gud vær med os til vi ses igen,“ og saa skiftes vi ad. Vi alle glædede os ved Tanken om, at dersom vi er trofaste, skal vi mødes igen ved Guds Trone. Halleluja! Til Trods for de høje Priser, paa Grund af Krigen, blev alle Mødets Udgifter rigelig betalt.

Nogle Sjæle fandt Gud i Bækkelsesmøderne, som blev holdt i Arlington, S. D. Til Trods for det ugunstige Vejr blev mange meget interesseret, mange, baade ferske og uerske, bad mig indtrængende om at komme igen, og som Svar paa deres paastrængende Anmodning om at komme igen, venter jeg at rejse tilbage og holde Møder fra Juli 4de til 26de. Broder og Søster Ring, som har Omsorg for Menigheden der, har vundet Folkenes Tillid, og nogle er blevet ferske gennem deres Arbejde. Br. S. D. Eufag var med os de sidste ti Dage af Mødet. Min Broder Benjamin rejser tilbage til Skolen til Efteråret, men venter at gøre, hvad han kan for Herren, i Forbindelse med sit Skolearbejde.

I Morgen rejser jeg til Dakdale, N. D., om Gud vil.
Morris C. Johnson.

Sandhed og Kærlighed bør altid følges ad. Sandheden leder os paa den rette Vej, men Kærligheden giver Liv og Varme til Sandheden.

Bidnesbyrd.

(Følgende Bidnesbyrd er fra en gammel Søster paa Alderdomshjemmet her. Hun er 90 Aar gammel, men er endnu aandsfrisk og forholdsvis rask. I følgende Bidnesbyrd kan vi forstaa hvor lykkelig hun er i Herren og hvor tilfreds hun er med hvorledes han har ledet hende gennem Livet. Red.)

Alderdomshjemmet, St. Paul Park, Minn.

Prisjet være Gud, jeg sad i Dag og talte med Gud; jeg kender nok, at min Krop, som har nu en Stund ikke været frisk aften, men jeg fik i min Samtale erfare Guds Nærhed, og jeg ved at jeg i Dag er fersk og er et Naadens Barn. I Dag den 9de Maj fylder jeg 90 Aar, jeg blev født i Maret 1827. Naar jeg ser tilbage, er det med udsigelig Grefrøgt til min Gud, som har haft sit kærlige, overbærende Æie med mig hele Vejen.

Mine bedste Ungdomsdage tilbragte jeg i Mørke og Synd. Men saa var der nogle af os, som fik se lidt Sandhed og vi gik ud af Statskirken. Vi samledes i fortællige Hjem for at tilbede den Gud, som vi kendte kun af Naavn. Men vi var i Mørke, vi havde intet Lys og ingen Kraft til at modstaa det onde med. Der stod jeg i mange Aar, men det gik som gammelt siger, det faldt af sig selv, og hver tog sin Vej igen. Jeg forstod saa vel, at jeg manglede noget, og jeg syntes, at mine Bønner var iaa tomme.

Efter jeg kom til Amerika for 30 Aar siden kom jeg i saa store Prøvelser, at min Doriand stod i Fare, og mine Nerver blev meget svækket, jeg husker hvorledes jeg kastede mig ned paa mine knæ og raabte til Jesus: „Nu maa du gøre Vej for mig.“ Ved denne Tid kom en troende Kvinde til min Hjælp, hun talte med mig, og jeg fik se min Synd og min tomme Gudsdyrkelse. Jeg fik frubbe til Korsets Død og erfare at Dødsblodet renser fra al Synd. Her være Gud for Blodets Kraft!

Jeg blev da kendt med Guds Folk og var med en Forsamling i nogle Aar, og vi havde det herligt sammen. Men naar jeg sammenlignede mit Sjerte og Liv med Guds Ord, saa jeg at jeg endnu manglede noget. Jeg tænkte, da vi er jo kun nogle skrøbelige Menneker det er bare at tro Gud og være færdig. Men saa

Fem der nogle, som prædikede Selliggjørelse. En Søster fattede Sandheden straks og hun fik leve denne Erriaring i sit Hjem. Andre fik ogsaa Erriaringen. Vi havde saa et Lejrmode ved Sawick, Minn., og jeg fik se dem som havde denne Erriaring og mit Hjerte sagde ja og amen, og da fik jeg se Sandheden klart, og Lysen gik op for mig.

Gud har givnen Mændens Kraft været min Sjælv i alle Ting, og min Styrke gennem Legems Svagheder, saa jeg har altid sagt, at Glæden i Herren er min Styrke. Jeg kan ogsaa sige, at jeg har erfaret, at han er sine Løfter tro ogsaa til vort legemlige Opbold. Jeg havde to Sønner, som begge to døde i deres bedste Alder, saa jeg stod alene uden nogen til at sørge for mig. Men priset være Gud, hans Børn havde haade Hjem og daglig Brød til mig her paa Alderdomshjemmet i St. Paul Park. Vi gamle har det godt her, har det rent og varmt, og vi kan gaa ned i Spisefalen og spise vor Mad, naar den er færdig. Vi har skandinaviske Møder hver Søndag her i Hjemmet, og er nogen af os syge, er her mange kære Guds Børn, som vil bede for os.

Jeg er saa glad i min Sjæl, at Gud fik vise mig min Synd og Mørkhed, og at jeg fik tro paa Blodets Kraft og saa er det saa styrkende disse Jesu Ord: „Det er fuldbragt.“

Jeg vil her sende alle, som har givet til mit Opbold her paa Hjemmet, en hjertelig Tak for deres Godhed mod mig. Nogle af mine Venner og Slægtninger har ogsaa tænkt paa mig, hvad Alæder angaar. Saa jeg haft Behov af andre Ting har jeg ogsaa blevet givet en Dollar iblandt. Priset være Gud! I de seks Aar jeg har været her er jeg blevet givet nogle Dollar, og saa har jeg købt nogle Bøger og sendt dem til Slægt og Venner. Jeg tror ogsaa, at Gud vil sørge for mig naar denne Støvhytte skal begraaves. Naar jeg er tilbage her jeg Gud i alt, hans dyrebare Navn til Pris. En kær Hilsen til Maadesøstrende, kært og ukært. Kom mig i Du i eders Bonner. En Søster i Naaden, Kristine Finstad.

Tanker fra Prædikanternes Møder, som blev holdt under Lejrmodet i St Paul Park.

Under Lejrmodet her blev der holdt et Møde for Prædikanter og Arbejdere hver Dag. Disse

var meget interessante og lærerige. Der var særlig eet Møde som var meget rørende. Prædikanterne talte med Taarer i deres Tine og en Burde paa deres Hjertes om det store Behov af Arbejdere paa de forskellige Pladser.

Br. E. L. Johnson talte om Arbejdet her i St. Paul Park, og dets Forhold til Arbejdet her i Nordvesten. Hvorledes ogsaa de forskellige Menigheder burde føle deres Afhangighed af hverandre, hvorledes vi alle burde staa sammen.

Br. A. G. Ahrendt fra Grand Forks, N. Dak., talte om hvor haardt de trængte til Arbejdere i N. Dak. Med Taarer sagde han: „Jeg modtager mange Rald for Møder, men jeg kan ikke fylde dem.“ Blandt andet sagde han ogsaa: „Jeg er blevet sendt Rejsepenge for at komme og holde Møder, men jeg kan ikke rejse. Jeg har været paa Vej til en vis Plads to Gange, een Gang var jeg kun 50 Mil fra Pladsen, men saa blev jeg ved Telegram kaldt hjem igen. Det store Behov er Mænd og Kvinder, som er trofaste og som er villige til at holde Lidelser og Genvordigheder for Jesu Skuld. Men jeg tror ikke der bliver meget af dette heller. Hvem vil komme her at hjælpe os?“

E. D. Sniag fra Painesville, Minn., fortalte om, at han havde været paa en vis Plads ti Dage, og medens han var der modtog han Rald for Møder nok til at optage hans Tid to Aar. Han modtog saa mange som 9 Breve om Dagen. Han talte ogsaa om Norges Behov. Han fortalte om nogle af hans Erriaringer i Norge; hvorledes en vis Kvinde ønskede at tale med ham, men da han skulde rejse ønskede hun at vide hvornaar han kom tilbage igen, og saa vilde hun arrangere det saa, at hun kunde være i Byen en Dag, saa at hun kunde saa tale med ham. I Samtalen sagde hun: „Vi vil betale din Rejse og Varns Rejsepenge, dersom du bare kommer her og bo hos os.“ Men han kunde ikke blive.

Søster Christina Lunde talte om Arbejdet i Rice Lake og Omegn. Hun sagde, at hun havde nok at bestille i Rice Lake alene, og saa er der troende i Birchwood, Carl, Cumberland, Clinton og Spooner som trængte til Sjælv og Opmuntring, og som ønsker Møder. „Mit hele Hjerte er i Herrens Arbejde,“ sagde hun.

Br. C. E. King fra Arlington S. Dak., tal-

te om de mange der ønskede Hjælp. Han talte om hans Rejse til Rusland og Finland i Marts 1913, og hvor ivrig Folk der var for at høre Evangeliet. Efter at han havde holdt to Møder i Rusland blev Møderne standset af Politiet, der efter at der en Kvinde som spurgte ham om han ikke kunde skrive noget saa de kunde læse det. Søster Ring talte om, hvor nødvendigt det er at gaa paa Susbetsøg og tale med Folk i deres Hjem, men at hun blev hindret meget i at gøre dette paa Grund af hendes mange Pligter hjemme.

Mr. Edgar Powell, som har just kommet til Hereford for at drage Omfarg for Menigheden der, sagde at da han befandt sig i Bladet, at han ønskede at sætte sig ned som Forstander for en Menighed, modtog han mange Breve med indtrængende Begær om at komme, da de trængte saa haardt til Hjælp.

Wm. Smith fra Grand Rapids, Minn., talte om hvorledes vi kunde skrive Breve til dem, som trænger til Opmuntring. Han fortalte om hvorledes Gud havde engang brugt ham til at skrive et Brev til en Søster i Wash. Hun fik saa megen Opmuntring ved at læse Brevet, at hun sendte det tilbage til Minn., til en anden Søster, som ogsaa blev opmuntret ved at læse det.

Pr. B. J. Franklin fra Sewitt, Minn., talte om, hvor nødvendigt det er først at drage Omfarg for de Menigheder, som Gud har sat os som Tilsynsmænd over, og saa burde vi optage Arbejde paa ny Pladser eftersom Herren leder, og eftersom ny Arbejder bliver dgtiggjort til at fylde disse Pladser.

Raabet fra alle Hjerter syntes at være: „Herre, send ud flere Arbejdere i din store Høst.“ Lad os alle bede Herren om at sende ud flere aandsfulde Mænd og Kvinder i Høstmarken.

Følgende er nogle Strøtanter, som var samlet fra nogle af de andre Møder.

Dersom den, der opstilles som en Prædikant, er ikke en Betsignelse til nogen er der noget i Vejen.

Dersom et Menneffe forsøger at prædike uden Guds Mand vil det mislykkes for ham.

Før vi kan være en Betsignelse til andre, maa vi bevise vor Trofaste, særlig er dette Tilfældet med unge Arbejdere.

Dersom Gud har kaldt os til at prædike Evangeliet maa vi gøre det, **Ikke** første i vort Liv.

Man kan ikke gøre som man vil, dersom man

er kaldt af Gud til at prædike Evangeliet.

Vi maa indrette vore Sager efter Guds Vilje, og ikke vente at Gud skal indrette sig efter vor Vilje.

Prædikanter maa være Mand, som har Virkelyst og som er virksomme. De maa bruge samme Forsigtighed i de aandelige Ting, som i de timelige Ting, dersom de vil have Held med sig.

Vi vil være en Betsignelse ifølge hvorledes vi arbejder.

Zernen beundres paa Grund af dens Styrke til at flyve højt, men de Fugle, som younger og er en Betsignelse til Mennefskeheden flyver lavest. Saaledes ogsaa med Prædikanterne de maa være nær Folket.

En Prædikant er en Menigheds Tjener. Man maa gøre mere end just at fylde Prædikestolen for at holde en saadan Stilling.

Mange Prædikanter ødelægger deres egne Indflydelse ved deres Opførsel udenfor Prædikestolen, ved at tage Del i letindig Tale.

Vore Liv burde udjende en himmelsk Bellugt, hvor som helst vi gaar.

Sympati har ogsaa en praktisk Side. Saa snart som Kærlighed fødes begynder den at virke.

Ligemeget hvor megen Uddannelse og Værdom vi er i Betsiddelse af, lad det siges, at vi er Guds Mand.

Der er en stor Arbejdsmark i Søndagsskole Arbejdet.

Lad os lægge en god Grundvold for Fremtiden og ikke forsømme Menighedens Børn og unge Folk.

Lad os tage tilbørlig Hensyn til vore ældre Brødres Raad.

Menigheden, hvor du arbejder, burde gøres en Mønstermenighed.

For at Guds Arbejde kan have Fremgang maa det udvides. En opmuntrende og opløftende Mand følger altid med naar Arbejdet gaar fremad.

Det er en Prædikants Pligt at interessere sin Menighed i Missionsarbejdet.

Et Lidet barn, som en klar Vinteraften betragtede den stjerneklare Himmel, sagde med stille Røst til Mor: „Mor Mor! naar Himlen er saa skøn paa Vangen, hvor maa den da ikke være paa Retten!“

Søndagskolen.

Lektie 3.

Juli 15, 1917.

Ezefias, den trofaste Konge.

2 Krøn. 30.

Guldentekst: Den, som kommer frem for Gud, bør tro, at han er til, og at han bliver deres Betommer, som jøger ham. —Jeb. 11: 6.

1. Siden sendte Ezefias til al Israels og Juda og skrev ogjaa Breve til Efraim og Manasse, at de skulde komme til Herrens Hus i Jerusalem, at holde Herren, Israels Gud, Paaske.

2. Thi Kongen havde holdt et Raad med sine Ræder og hele Forsamlingen i Jerusalem, at de vilde holde Paaske i den anden Maaned.

3. Thi de kunde ikke holde den til den rette Tid; thi Præsterne havde ikke helliget sig til tiltræffeligt Antal, og Folket var ikke samlet til Jerusalem.

4. Og den Sag jantes ret for Kongens Dine og for den ganske Forsamlings Dine.

5. Og de tog den Bestemmelse, at de vilde lade udraabe gennem al Israel fra Beerjaba og indtil Dan, at de skulde komme og holde Herren, Israels Gud, Paaske i Jerusalem; thi de havde ikke holdt den i noget stort Antal, som det var foreskrevet.

6. Og Løberne gif med Breve fra Kongens og hans Oversters Haand igennem al Israel og Juda og efter Kongens Befaling og sagde: I Israels Vorn! vender om til Herren, Abrahams, Isaaks og Israels Gud, saa skal han vende sig om til de undkomne, som er bleve tilovers for eder fra Assyriens Kongers Haand.

7. Og værer ikke som eders Fædre og som eders Brødre, der forgrebe sig imod Herrens, deres Fædres Gud; derfor gav han dem hen til en Ødelæggelse saaledes som I se.

8. Nu, forhærdet ikke eders Nakke som eders Fædre, giver Herren Haanden og kommer til hans Selligdom, som han har helliget evindeligt, og tjener Herrens eders Gud, saa skal hans firenge Brede vende sig fra eder.

9. Thi naar I omvende eder til Herren, skulde eders Brødre finde Barmhertighed for deres Ansigt, som holde dem fangne, saa at de skulde komme tilbage til dette Land; thi Herren eders Gud er naadig og barmhertig og skal ikke

lade sit Ansigt vige fra eders, dersom I omvende eder til ham.

10. Og Løberne gif fra den ene Sted til den anden i Efraims og Manasses Land og indtil Sebulon; men man lo ad dem og bespottede dem.

11. Dog nogle af Aser og Manasse og af Sebulon udmægtede sig og kom til Jerusalem.

12. Guds Haand var og over Juda, saa at han gav dem et Hjerte til at gøre efter Kongens og de Oversters Bud, efter Herrens Ord.

13. Og der samlede meget Folk til Jerusalem for at holde de uhyrede Brøds Højtid i den anden Maaned, en saare stor Forsamling.

Ezefias var sin Fader Asas's Efterfølgere paa Davids Trone i Jerusalem. Under de første Aar han regerede blev den gamle Gudsdyrkelse genoprettet. Den nøjagtig Dato gives ikke, fordi den rette vides ikke bestemt. Hastings siger at den endelig Omstyrkelse af det nordlige Rige, Israel, fandt Sted i 722—721 før Kristus. Ezefias begyndte sine Forbedringer ikke længe før Israels Fald og blev ved en Tid derefter.

En religiøs Reformation.— Da Ezefias kom til Tronen fandt han, at hans Rige var ved at falde i Ruin. Israels Rige var allerede blevet fejlet bort af Assyriens hærjende Hær, og hans Rige var i Fare for at Møde samme Skæbne.

Ezefias var takfuld, forretningsmæssig, og alvorlig. Han undersøgte Stillingen og fandt, at Judas Gudsdyrkelse laa til Grund for hendes Utræghed.

Templet blev renset.— Ezefias begyndte sin Reformation i Templet, som var Midtpunktet for den sande Gudsdyrkelse. Han fandt Dørene i denne hellige Vugning stængt, Lamperne ude, Alteret koldt, Karene var blevet ødelagt, og Møblerne og Draperierne dækkede med Støv. Han kaldte Præsterne og Levitterne til sammen og erklærede hans Bestemmelse om at genoprette Gudsdyrkelsen i Templet. Han formanede dem til at berede sig til at rense Templet.

Genoprettelsen af den sande Gudsdyrkelse.— Ezefias troede paa at slaa medens Jernet var heft. Den følgende Morgen efter Præsterne havde bekendtgjort, at Templet var nu renset, stod han op tidlig, samlede Byens Utrægheds-

personer sammen, og gif i Selskab med dem til Templet. De førte da frem syv Offer, syv Bødere, syv Lam, og syv Gedebukke til Syndoffer for Riget og for Helligdommen. Ezekias befalede at Syndofre og Brændofre skulde ofres for Israel ogsaa. Præsterne og Folkene besvarede frit; religiøs Begejstring svajede hele Forsamlingen, og stor Glæde fyldte Staden. Ezekias bestiftede i Herrens Hus Leviterne med Psalter og med Harper, ifølge Davids forrige Ordning.

Da alt dette var blevet gjort besluttede Ezekias, at hans Folk skulde ogsaa helligholde det aarlige Paaskefest, som Gud havde befalet gennem Moses, og som Folkene havde forsværet, da de havde henkommet i Afgudsdyrkelse. Endskønt denne rette Tid for Helligholdelsen af denne Fest var forbi, benyttede Ezekias sig af Loven som gav dem Tilladelse at holde den en Maaned senere dersom de ikke kunde holde den paa den rette Tid.

Præsterne og hele Forsamlingen i Jerusalem bifaldte Ezekias's Beslutning, de godkendte ogsaa hans Plan om at indbyde Beboerne af det nordlige Rige til at komme til Jerusalem til at holde Paasken. Løbere blev sendt ud gennem begge Riger med Breve, for at anmode Folkene om at vende igen til den sande Gudsdyrkelse. Resultaterne af dette Skridt.— Ved den be-

stemte Tid samlede store Skarer sig i Jerusalem, idet de kom fra de fjerneste Kroge i det nordlige Rige. De blandede deres Fyre for Synd, og blandede deres Stemmer i Lovprisning til Gud, indtil „der var stor Glæde i Jerusalem; thi fra Salomos, Davids Søn, Israels Konges Dage af var ikke sket noget saadant i Jerusalem.“ Paaskefejten varede to Uger i Stedet for een.

Ved Festens Slut vendte den besøgende Forsamling hjem igen, og denne Begejstring fulgte dem hele Rejsen, thi de begyndte med en Sang at ødelægge Afguder og Afgudsdyrkelsen af enhver Form gennem hele Landet, de „sønderbrød Støtterne og huggede Mstartebillederne ind og nedbrød Søjlene og Alterne.“

Spørgsmaal. 1. Hvem var Ezekias's Forgænger? 2. I hvilken Tilstand fandt Ezekias Riget, da han besteg Tronen? 3. Hvad var Marsagen til Judas Svagheder? 4. Fortæl om hvorledes Ezekias forsøgte at spare Juda fra at dele samme Skæbne som Israel. 5. Hvorfor indbød Ezekias ogsaa Folkene fra det nordlige Rige til Paaskefejten? 6. Hvorledes blev norske af Løberne behandlet? 7. Hvad Virkning havde hans Indbydelse paa Tallet at de besøgende ved Paaskefejten? 8. Fortæl om dette Mødes blivende Resultater.

De Unges Afdeling.

Den daarlige Vandringsmand.

„Jeg ønsker kun at have det rigtig morsomt,“ sagde en leksefindig og tankeløs Ungling til en ældre Mand; „jeg synes ikke om alvorlige Genstande, det er saa kedeligt.“

„Dø“, sagde Manden, „jeg vil fortælle dig noget: En Vandringsmand fyldte sin Kantsel med god Mad og dejlige Frugter; thi hans Vej førte ham gennem en lang og øde Ørken. De første Dage vandrede han gennem smilende frugtbare Egne. Men i Stedet for at plukke de Frugter, som Naturen her i rigeligt Maal bød de rejsende til Vederkvælgelse, fandt han det bekvemmere at fortære de Smøttemidler, han havde med sig. Snart naaede han Ørkenen, og efterat han nogle Dage havde vandret gennem den, var hele hans Forraad fortæret.

Nu indtraadte en forfræffelig Rodens Tid; thi her var kun Ørkenens hede Sand. Efterat han saaledes i nogle Dage havde lidt alle Hungerens og Tørstens Kvaler, opgav han her sin Mand.“

„Det var en stor Daare,“ sagde Unglingen, „som ikke kom ihu at han havde at færdes gennem Ørkenen.“

„Men handler du forstandigere?“ spurgte Manden. „Du er paa Livets Rejse, som fører til Evigheden. Nu er Tiden, da du skulde samle dig den rette Visdoms guldne Frugter, men du stirer alt alverligt og søger at bortkaste dit Livs Vaar i unyttige Aldipredelser. Vedbliver du paa denne Maade, vil det gaa dig neppe saaledes paa din Livsrejse, som det gik den tankeløse Vandringsmand.“

Var Tids Begivenheder.

Erstatning for aandelig Tjeneste.

Jorleden Dag blev der i Sommer E. W. Bazilles Aft i St. Paul, Minn., nægtet et Krav paa \$100 af Dødsboet tilhørende en Mand, der døde i Highland, Wis. Den, som gjorde dette Krav, var en Prædikant, som havde forserget den afdødes aandelige Behov i hans sidste Dage. Nu da der skulde gøres Bestemmelse angaaende den afdødes Formue syntes Prædikanten, at hans Tjeneste burde være Værd \$100. Maaske den ogsaa var det. Men det følger, at i Sommer Bazilles Mening var der noget i Forbindelse med Sagen der ikke var i Overensstemmelse med de Principer en Guds Mand burde fremvise, saa at han maatte nægte hans Fordring.

„J have modtaget det for intet, giver det for intet“ sagde Jesus til sine tolv Disciple da han udsendte dem og gav dem Magt over urene Mander, til at helbrede enhver Sygdom og Skrøblighed. Enhver Mand udsendt af Herren til at forkynde Evangeliet og virke som Sjælsforsorger, fortjener sit daglige Brød ligesom andre Menneſker. Men at forlange speciel Betaling for Bøn og for den Lændering man kunde give til en Døende, er ikke overensstemmende med Jesu Sindelag. Naar Prædikanter begynder at lægge for megen Vægt paa Binding og Kommerciel Fordel forlader Herren dem, og de bliver blot en Skamplet paa Kristendommen.

Resultaterne af Sundays Bækkelsesmøder i New York.

Moderne varede i ti Uger.

Indkomst igennem frivilligoffer til Fordel for Red Cross Society, \$110,000.

Indsamling til at indløse Udgifter af Mødet, \$65,351.

„Trailbitters“, 98,264.

Disse er store Tal, og fremviser Frugterne af en fuldkommen organiseret Fremgangsmaade. I disse Dage fører man Krig med videnskabelige Metoder. „Billy“ Sunday tror, at dette er fordelagtigt i Krigen imod Synd. Vi antager at det kræver ikke mere Anstrængelse for en Evangelist at tale til 1,000,000 Menneſker i ti Uger end til 1,000 i samme Tid. Organiseret Anstrængelse for at faa Menneſkene

til at høre Ordet er ikke imod Guds Ord. Jesus sagde til Disciple, „Gaa ud i al Verden og prædike Evangeliet for al Skabningen.“ Han sagde ikke noget om Metoder. Han efterlod dette til deres egne Dømmekraft. Budskabet var: „Gaa ud.“ Det samme Budskab lyder i Dag. Herren trænger til Mænd og Kvinder fuldt med Kraft fra Himmelen til at gaa ud og forkynde Evangeliets Budskab. Og i det de gaar ud, lad dem da bruge de Metoder og den Fremgangsmaade til at naa Folket, som er efter deres bedste Forstand, og som er i fuld Harmoni med Helligaandens Ledelse. Men dem, som gaar ud maa have Kraft fra Himmelen. Menneſkelige Evner formaa ikke noget naar det kommer til at faa Syndere til at vende fra deres onde Beje.

Om der virkelig ifedte nogen Forandring af Hjerte hos de 98,264 „Trailbitters“ vil Tiden og Evigheden vise.

Takta.

Eet ud af hver syv Børn født i De Forenede Stater dør førend de bliver eet Aar gammel. 50 procent af disse Dødsfald kunde forebygges. Børnelammelse dræber ikke i Mæris saa mange smaa Børn som de Dødsfald urent Melk foraarsager i nogle faa Maaneder. 15,000 Mødre dør i Børnefødsel hvert Aar af Aarsager der kunde forebygges. I visse amerikanske Byer er Dødsfaldet ti Gange saa højt som i andre.

Bevægelse imod urene Forestillinger.

I Minneapolis blev Jas. McChenaghan, Bestyrer for en „Moving Picture“ Theater, foreleden dømt til 90 Dage i Fængsel for at have fremvist „Films“ af en umoralsk Natur. Naar man tager i Betragtning den onde Indflydelse, den største Del af de Forestillinger der fremvises i disse Dage, har paa Ungdommen, i det de næsten uden Undtagelse omhandler Kønsemmer, kan man ikke undlade at anbefale den Bevægelse der søger at forbedre den nuværende Tilstand.

Kærlighed til Gud.

Vi elsker ikke Gud mere end vi elsker det som Gud elsker. Vi elsker Herren i samme Grad som vi elsker vor Broder. „Thi den der ikke elsker sin Broder, som han har set, hvorledes kan han elske Gud, som han ikke har set?“ (1 Joh. 4: 20).

Evangelii Basun

Sandhed

Renhed

17de Aarg.

Tuesday den, 4de Juli, 1917.

Nummer 26.

Jeg længes.

O, jeg længes hjem til Jesus;
Jeg ej trives her paa Jord,
Thi jeg er en Himmelborger,
Og som fremmed her jeg bor.

O, jeg længes hjem til Jesus,
Ham at se i Herlighed,
Se hans gennemstungne Hænder,
Prise ham i Evighed.

O, jeg længes hjem til Jesus,
Bort fra Smid og Sorg og Nød,
Bort fra Folketjebens Larmen,
Hjem at hvile i hans Skjød.

O, jeg længes hjem til Jesus;
Og i mangel stille Stund
Vælger frem den stærke Længsel
Fra mit Hjertes dybe Grund.

O, jeg længes hjem til Jesus,
Benter paa ham Dag og Nat,
Og engang forvist han kommer
For at hente hjem sin Skat.

Udv.

“Hellig-
ge Dem i
Sandhe-
den; dit
Ord er
Sand-
hed” (Joh.
17: 17).

“J er
alle rede
rene paa
Grund
af det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der” (Joh.
15: 3).

Evangelii Basun Publishing Company
St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Nogle Tanker om Bøn.

Det hænder undertiden, at de som er flittigt i at bruge Sandheden, ikke er de flittigste i Bøn. Dette er uheldig. Thi om ikke de eller nogen andre har Bønnens Mand, vil Sandheden alene intet formaa, men bare forhærde Folk til Ubedjærdighed. Sandynligvis vil det paa Dommens Dag aabenbares, at der intet er udrettet af Sandheden, er den end frembaaret med aldrig saa megen Zver, medmindre der endtes er knyttet en Bønnens Mand til dens Fremfættelse.

Det fortælles om Missionær Xavier at han engang blev hentet for at bede for en Mand som saa syg, og han bad saa indtrængende og frækt, at det syntes som at gøre Vold paa Himlen—saa udtrykker Forfatteren sig—og han holdt paa, og Manden kom sig.

Ben fører ikke noget Resultat, medmindre den fremføres med et gennemgribende, inderlig Begær. Paulus betegner den som Sjælens Fødselsmerke. Da Jesus saa bedende i Urtegaarden, havde han slige Kvaler at hans Svæd saa at sige faldt som Blodsdraaber til Marken. Jeg har aldrig kendt nogen der har svædet Blod; men jeg har kendt en Mand der bad saa Blodet begyndte at strømme fra hans Næse. Og jeg har kendt Folk som har bedt saa de blev varme og svæde i det koldeste Vintervejr. Jeg har kendt Folk som har bedt i Timevis, indtil hele deres Styrke var udtømt i Sjælefval.

Fuld Helligelse til Gud er absolut nødvendig for Troens Bøn. Man maa leve et helligt Liv og hellige, hengive, indvie alt til Gud—Tid, Evner, Indflydelse—alt man ejer og har og alt hvad man er, til at være hans helt og heldent. Læs fromme Mænds Livshistorie, og du vil blive slagen af den Rendsgerning at de fæstsatte Tider til at fornye sin Pagt og indvie sig paany til Gud, og naar de det havde gjort, fulgte der altid en Velsignelse straks efter.

Ch. Finney.

Nogle Oplysninger om de ældste Bibelhaandskrifter.

Af Evangeliskrifter og Apostlernes egenhændige Haandskrifter er ingen bevarede til vore Dage; de er enten opslidt eller ødelagte under Kristenforfølgelserne. Vi har nu kun afskri-

ter af deres Bøger; de ældste bevarede antager man er fra det fjerde Aarhundrede. Almindelig er Haandskrifterne skrevne med sort Blæk paa hvidt eller gulgigt Pergament. Men det hændte ogsaa ofte, at man farvede Pergamentet rød, og da brugte man som Blæk en opløsning af Guld og Sølvs; disse kaldtes Purpurhaandskrifter og maa have været meget kostbare. To saadanne findes i Sverige, nemlig „Sølvbogen“ i Upsala og „Guldbogen“ i Stockholm, begge særdeles pragtfulde. — De fire vigtigste Bibelhaandskrifter, som nu kendes, er følgende:

1. Sinaihaandskriftet i det keiserlige Bibliotek i Petrograd. Den berømte tyske Conflantius Tischendorf fandt det 1859 i det ældgamle Katharinakloster paa Sinai, grundlagt af Keiser Justinian efter hans Regeringstiltrædelse i Aaret 527. Dette Haandskrift er sandynligvis skrevet i Alexandria ved Midten af det fjerde Aarhundrede. Det meste er kommet bort, men det, som er bevaret, indeholder Dele af det gamle Testamente og hele det nye Testamente. Det norske Universitetsbibliotek ejer en pragtfuld Udgave af dette Haandskrift.

2. Det vatikanske Haandskrift findes i Pavens Bibliotek i Rom; det stammer ogsaa formentlig fra det fjerde Aarhundrede og indeholder det meste af det gamle Testamente og størsteparten af det nye; noget af Hebræerbrevet samt Brevene til Timoteus, Titus og Filemon samt Aabenbaringen er borte.

3. Det alexandriniske Haandskrift i britisk Museum i London. Man antager, at det er skrevet i det femte Aarhundrede; det indeholder omtrent hele det gamle og nye Testamente; kun nogle Smaastykker er bortkomne.

4. Det efremiske Haandskrift i Nationalbiblioteket i Paris. Ogsaa dette er skrevet i det femte Aarhundrede og indeholder nogle Stykker af det gamle og omtrent fem ottendedele af det nye Testamente. Man kender omkring 2000 Bibelhaandskrifter; af disse en noget over 100 skrevne i Tiden fra det fjerde til det niende Aarhundrede. Omkring 1900 er fra det tiende til det femtende Aarhundrede. Udb.

Benlighed er en velbehagelig Musik for Menneskene. Den er en Harpe, hvorpaa de mindste Fingre kan spille Himlens sødeste Melodier.

Kristendommen---en Virkelighed.

Det er ikke Meningen her at sætte Kristendommens Virkelighed under Debat eller forsøge paa at bevise den. Havde Kristendommen et saadant „Foretagsbevis“ behov, saa kunde den ligesaa godt pakte sammen med det samme.

Kristendommen er Virkelighed, — det staar fast for alle, som kender den. Kristi frelsende Naade har fra Slægt til Slægt bevist sig som Livets dybeste Virkelighed for hver, som gav sig Naaden i Vold. Vi bærer ikke Kristendommen—den bærer os.

Men her ligger tillige Opgaven.

Just fordi Kristendommen er Virkelighed, skal vi, som tror, sørge for, at den ogsaa gør et Virkelighedsindtryk paa Verden. Hvert nyt kristeligt Slægtled skal paany i Liv og Gerning føre Beviset for, „at vor Tro er ej paa Drømme byggt.“

For denne Slægt skal vi føre Beviser,— vi saa mange, som nu tildags befender Kristi Navn. Ikke et Foretagsbevis, men et Virkelighedsbevis skal vi føre for Kristendommens Virkelighed.

Hvordan skal vi bære os ad dermed? Hvordan skal vi saa tyvende Aarhundredes Menneſke til at fornemme, at Guds Naades Evangelium er solid evig Realitet?

Det nærmest liggende Svar er: ved at lade vor Tro være virksom i Kærlighed.

Vor Tro forstaar Verden ikke; men vor Kærlighed forstaar den. Saa maa Kærligheden være Troens Forvarer, ligesom Troen er Kærlighedens Kilde. Jo rigere den Strøm af frelsende Kærlighed er, der udgaar fra Troen, des dybere vil ogsaa Verden fornemme, at vor Tro er ikke en Tro hen i det blaa, men at der er mægtige Virkelighedskræfter i Kristendommen.

Den frelsende Kærligheds Bevis for Evangeliets Virkelighed kan ikke undværes. Selv om det ikke overbeviser Verden, saa vilde Verden med fuld Ret vende det som et Bevis mod Kristendommens Virkelighed, dersom den frelsende Kærlighed fattedes.

Vi er ikke selv rige paa Kærlighed. Tværtimod, vi er af Naturen saa forunderlig snævre og kolde,—saa selvoptagne. Men vi tror paa ham, der er Kærlighed, ja vi har Livsforbindelse med ham i Kristus. Saa lad os bede ham ud-

øse sin Kærlighed i vore Hjerter. Lad du dig ikke standse paa Barmhjertighedens Vej, ja er du ikke blot med til at lindre Nød, men ja er du ogsaa med til at føre et Bevis for Kristendommens Virkelighed, som duer noget. Og saa vil Kristendommens bedste Gaver, dens Fred, dens Sejr og Salighed blive Virkelighed i dit eget Liv.

Imidlertid,—saa nødvendigt som „Kærligheds-Beviset“ for Kristendommens Virkelighed end er, saa lidet tilstrækkeligt er det. Det vejer endog mindre for denne Slægt end nogenſinde før; thi Kristendommens Kærlighed efterligner nu ad humane Veje i et Maal som aldrig før.

Da Kristendommen traadte ind i Verden mødte den en Verden uden Kærlighed. Kultur og Dannelse var der nok af, men ingen Kærlighed. Derfor stod Kristendommens frelsende Kærlighed den Gang som et fuldgyldigt Vidnesbyrd om de Virkelighedskræfter, den bærer i sit Skød. Anderledes nu. Verden er nu fuld af „human Kærlighed.“ Ganske vist er denne Kærlighed en løsreven Gren fra Kristendommens egne Stammer, men den vendes dog som et Baaben mod Kristendommen selv. Hvor Verden møder Kristendommens Kærlighedsgerninger, faar den vel lønligt et Indtryk af dens Virkelighed. Men hurtigt rustet den Indtrykket af sig igen. Den peger paa sine egne humane Foranstaltninger og siger saa: Deres Kærlighed beviser intet med. Senſyn til Kristendommens Virkelighed; den beviser ikke, at Jesus, Guds Søn er død, opstanden og lever, thi frelsende Kærlighed findes jo ogsaa hos os, vi som ikke tror paa Jesus.

Dette gør ikke den kristne Kærlighed overflødig som et Virkelighedsbevis for Kristendommen. Det skal tværtimod anspore os til (efter Apostlenes Ord) at beslutte os paa at overgaa andre i gode Gerninger, thi dette er Menneſkene godt og nyttigt. (1 Tim. 3: 8). Alligevel er det klart, at en Slægt, der knytter sig af sin „humane Kærlighed,“ slaar Kærlighedens Bevis for Kristendommens Virkelighed ikke længer til.

Beviset maa føres ad andre, dybere liggende, mere personlige Veje.

Efter Sagens Natur staar og falder Kristen-

dommens Virkelighed med Spørgsmaalet, om Jesus lever. Lever Jesus som en himmelfaren Frelser ved Faderens højre Haand, saa er Kristendommens Virkelighed. Lever Jesus ikke, eller har ikke levet som Guds og Menneskenes Søn, saa er Kristendommen Digt og Tant, Løgn og Bedrag.

Men hvordan bevise Verden, at Jesus lever.

Bevist for, at Jesus lever i Himlen, kan kun føres ved at Jesus klarlig faar Lov til at leve i sin Menighed paa Jorden. Kristendommens store Hemmelighed,—den, hvorm Skriften saa ofte taler: „ikke jeg lever, men Kristus lever i mig,“—den er det, der maa blive Liv og Virkelighed i os. Det er Kristendommens eneste afgørende Virkelighedsbevis. Og det tiltrænges mere end nogeninde. Det tiltrænges, fordi den frelsende Skærlighed som „Bevis“ vejer mindre nu end før. Og det tiltrænges af en helt anden Grund, hem jeg nu skal gøre opmærksom paa.

Der er en stigende Tilbøjelighed blandt moderne Mennesker til at opløse Kristendommen i Symboler. Det er i udpræget Grad den moderne Form for Angreb paa Kristendommen. Fra de aller forskelligste Sider søger man at affinde sig med Kristendommen ved at reducere den til Sindbilleder.

Det hænder bl. a. sammen med, at Verden ikke længer kan nægte, at i det mindste „de religiøse Følelser“ er en Virkelighed. Der har været Tider, da man blindt gjorde Grin med alt, hvad der hedder Religion, og kun opfattede Mennesket som et tobenet Dyr eller en Forslændsmaskine. Det gør man ikke længere. Den Slags Angreb er i alt Fald ikke tonegivende. Den stigende Sans for Studium af Sjælelivet har paanødt Verden den Indrømmelse, at „de religiøse Følelser“ er Virkelighed. Der er nu engang et Evighedsstak, en Tilbedelses Trang, en Ubivarsfølelse og et Skuldjølelse derinde,—alt det lader sig ikke nægte. Og det nægtes vittetlig ogsaa sjældnere. Men—saa bruger man netop „de religiøse Følelser“ mod Kristendommen. Man siger: Kristendommen er slet ikke andet end et storiltet Fortolkningsforsøg af de religiøse Følelser. Mennesker har følt alle disse mange stridende Kræfter gøre derinde, og saa har de—for at klare sig deres eget Sjælelivs Gaader—digtet Kristendommens frem af deres eget Følelsesliv. Paa den Maade er Kristendommen bleven til. Den byder store skønne

Sindbilleder paa de Længsler og Kræfter, der ligger dybest i Menneskesjælen. Sindbilleder—ikke mere. Og selv det sindbilledlige gaar for vidt. Den kirkelige Kristendom har nok et Virkelighedsgrundlag i de religiøse Følelser, men den er allfor dristig en Overbygning til, at de religiøse Følelser kan bære den.

Alt dette kan man sige og endnu meget mere. Og det har sin Betydning; lad det kun blive sagt saa klart og lydt som muligt! Men det er dog syvende og sidst ikke ad disse Ræsonnementers Vej, vi formaa at overbevise Verden om Kristendommens Virkelighed. Det virkelige Bevis maa være et Virkelighedsbevis. Vil Verden opløse Kristendommen i religiøse Følelser og dertil hørende Symboler, saa maa vi se at tvinge Verden til at fornemme, at det er uendelig meget mere end bare egne Følelser, der lever i os,—det er Jesus, der lever i os.

Og det maa jo kunne lade sig gøre. Skriften vidner jo mange Gange og paa mange Maader om, at Jesus vil leve og binde sin Skikkelse i sine troende. Det er en Hemmelighed, der er Kristendommens egentlige Hemmelighed; men den Hemmelighed maa i det mindste kunne gøres aabenbar. Saalænge Verden blot ser os selv og vort eget bag Kristennavn og Kristenskf, saa forklarer den ganske naturligt Kristendommen som et naturligt Produkt af vort eget. Først naar Verden ser, „ikke vi lever, men Kristus lever i os,“ faar den et Indtryk af noget derovenfra.

Det Menneske, i hvem Jesus lever, faar et ganske eget Præg. Det er vanskeligt præcis at sige, hvori dette bestaar. Det tror jeg, man kan sige: den i hvem Jesus vinder sin Skikkelse, hans hele Væsen kommer til at vise bort fra sig selv hen til den levende Gud. Han vil formaa at gøre sig gældende—stærk og personligt i Ord og Gerning—men samtidig formaa at flette sig selv ud;—gøre sig gældende paa en saadan Maade, at ingen i Verden tænker paa at ære og takke ham derfor, men alle Hjærter og Tanker uvilkaarlig vendes med forøget Længsel, Tak og Grefruat mod den levende Gud.

Det Præg kan ikke laves.

Man kan sagtens gøre sig gældende saadan, at man samtidig drager Opmærksomheden hen paa sig selv. Dertil behøves blot lidt almindelig menneskelig Dugtiighed. Og man kan ogsaa sagtens flette sig selv ud. Dertil behøves

blot lidt Tilbageholdenhed, Bæstedenhed eller Dovenfkaft. Men man kan ikke gøre sig stærk og personligt gældende paa en saadan Maade, at al Opmærksomhed tvinges bort fra En selv hen paa vor Gud og Fader i Himlen; man kan ikke lade sit Lys saadan skinne for Menneſker, at de se Ons gode Gerninger og ære vor Fader, som er i Himlen—det kan man ikke af sig selv. Det kan intet Menneſke af sig selv. Det kan kun den, i hvem Jesus har vundet sin Skikkelse. Og hvor det sker, der rødmer alle psyko-logiske Vortforklaringsforsøg; der føles Kristendommens Virkelighed umiddelbart—uimodstaaeligt.

Du som kalder dig Kristen,—lever Kristus i dig? Har Jesus vundet sin Skikkelse i dig? Hvordan kommer Jesus til at leve i os?

Bed at vi lever med ham, lever med ham trofast, stille, inderligt, dagligt. Der gives ingen anden Vej. Prøv ikke paa at skyde Genvej. Fremfor alt ikke Fargouens Genvej. Det er det værste, du kan gøre. Det fører kun til Sentimentalitet. Det giver Verden et Uvirkelighedsindtryk af Kristendommen. Verden hører Fargonen, vender sig og ler og siger: Kristen-

dommen er et lybende Malm og en klingende Bjælde.

Vi maa leve med Jesus; det er alt, hvad vi kan gøre. Men det er ogsaa nok; blot vi vil være tro i det. Den lejlighedsvisse Leven med Jesus nytter kun lidt;—det er den stadige, der har Forjættelse. Min Hovedregel paa dette Punkt er: alt hvad vi oplever i Verden, maa vi gennemleve med Gud. Naar Jesus ikke vinder sin Skikkelse i os, saa er det, fordi vi oplever altfor meget, som vi ikke gennemlever med Gud. Vi holder for store Dele af vort Liv, bevidst eller ubevidst, udenfor vort Samliv med Herren. Paa den Maade opholdes en Mængde Oplevelser, som ikke er gennemlevende; og de ligger saa og spærrer Vejen for Jesuslivet i os.

Gennemlev med Gud i Kristi Tro hver eneste Ting, der optager dig, alt hvad der spiller en Rolle i dit daglige Liv. Betro dig til Jesus om det alt. Del det med ham. Saa kommer Jesus til at leve i dig, langsomt men sikkert. Og saa bliver Kristendommen en lykkelig Virkelighed i dig selv;—og saa bliver Kristendommen ved dig bevidst som en Virkelighed for Verden.

—C. Skovgaard-Peterien.

Livet i og for Gud.

Lad Gud saa bruge hvad du har.

U. Carrie Morris.

Alle store Gerninger, som er blevet gjort for Gud, er gjort af Mænd og Kvinder, som har gjort deres bedste med hvad de havde. Moses vogtede Naar i Midian. Gud sagde til ham, at han skulde gaa og befri Israhel fra Trældom. Han knæpede sig for dette Foretagende. Vi undres ikke over, at han gjorde; thi han var muligens uden Erfaring, hvad Krig og Tjellsiv angaar, og uden nogen synlige Midler til at forfølge en saadan Plan. Han havde ikke andet end sin Herdestav, kun en Ræp, som han brugte for at styre Naarene med. Men Gud sagde til ham: „Hvad er dette; du har i din Haand?“ Han svarede: „En Stav.“ Gud sagde til ham, at med denne Stav, kun denne Ræp vilde han frelse Israhel.“ Tag denne Stav i din Haand, med hvilken du skal gøre Tegnene. Og saaledes var det Staven, som var det synlige

Middel, han brugte. Og den var tilstrækkelig. Vi skulde alle bruge de Smaating vi har, hvad vi nu er i Besiddelse af, for Gud, og ikke vente for Rigdom, Indflydelse, og Magt. Brug hvad der er i din Haand. Dette er den Metode, ved hvilken alle store Gerninger er blevet gjort for Gud.

Der findes mange Eksempler i Bibelen paa, hvorledes Gud har brugt Smaating til at udrette store Ting, og enhver indholder megen Naad og mange Forslag for dem, som vil arbejde for Gud.

Hvad er det i din Haand, Samgar? En Oksedriverstav, med hvilken han drev frem sine dovne Okske. Dog, naar den blev brugt for Gud, kunde den tilbageflaa Filisterne. Sæt nu at Samgar havde nægtet at bruge den, fordi den var lille, og passede ikke for Arbejdet? da var der nok ingen ære og Sejr blevet tilskrevet ham. Der findes mange Nøls i Dag, som

taker Vren af større Sejre, fordi de ikke vil gøre deres bedste for Gud med de Ting, som de allerede er i Besiddelse af.

Hvad er det i din Haand, David? Det var kun en Slynge. Et lidet Baaben, som han havde labet for Fornøjelsens Skyld eller for at holde Ulvene borte fra hans Haar. Dog med denne Slynge dræbte han Goliath, hvem hele Israels Hær frugtede. Nogle af os har Talenter, som vi ikke har tænkt meget alvorligt over, end kun som en kilde til lidt Glæde for os selv eller vore Venner. Vi kan maasse synge, spille, tegne, eller vi har Gaver til at fortælle Historier paa en interessant Maade. Ellers maasse vi er i Besiddelse af en Magt vi har erhvervet os i vore mere alvorlige Forsøg i vor Berretning eller vort Sag. Har du nogensteds tænkt paa at bruge dine Færdigheder eller Talenter for Gud? Hvilke end dine Talenter maa være, hvad Kraft du end har udviklet, eller hvad Dygtighed du har opnaaet, hvorfor ikke bruge det for Gud? Du har ingen Rde, hvad Resultatet vil blive dersom du kun vilde bruge dem, som David brugte sin Slynge, i Herrens Zelæths Ravn.

Hvad er det i din Haand, unge Dreng? Kun fem smaa Brød og to Fiske. Dog sagde Kristus: „Giv dem til mig“; og hele Skaren blev bespist. Du er maasse ung; men brug hvad du har. Du har Ungdom. Dette er een Fordel. En Dreng kan naa Dreng. En Pige kan naa Piger. Unge Mænd kan naa unge Mænd, og unge Kvinder kan naa unge Kvinder. Brug i dette Øjeblik de Ting, du har i dette Øjeblik, Naar du bliver ældre har du maasse andre Ting

at bruge; men dette kan aldrig gøre op for ikke at bruge de Ting, du nu har.

Hvad er det i din Haand, fattige Enke? „Nun to Skarve.“ Hun fastede dem i Tempelføsten, og se, Rykten om hendes Gave fylder Verden; mange er derigennem blevet ledet til at give, nogle ud af deres Fattigdom, og nogle af deres Overflod; mange Penge er blevet lagt i Herrens Skattekammer for hans Riges Udbredelse som en Resultat af hendes Handling. Brug hvad du har i din Haand. Giv af hvad du har nu. Vent ikke til du bliver rig og kan give Millioner. Gud vil gøre det lille du giver, af det lille du har, af mere Værdi til dig, og ogsaa af mere Værdi til Verden, end kun Tanken paa de Millioner du vilde give dersom du kunde.

Hvad er det i din Haand, du grædende Kvinde? O, det er kun en Mabastruffe med Salve. Hun salvede Jesu Fødder, og Beslutningen af denne Salve duster endnu, og fylder Verden mere og mere med dens taknemmelige Lugt. Har du ikke en skøn Dyd, du har skjult, eller en Prædelse, du har gemt—noget du kan bringe og bruge for Mesterens Skyld? At give den til ham er den bedste Maade at bevare den paa.

Lærdommen er det samme i hvert Tilfælde. Det er, at Gud ønsker os at tjene ham nu, just hvor vi er, og med de Ting vi har just nu. Moses, Samgar, David og den unge Dreng i Evangeliet, den fattige Enke, og den grædende Kvinde udrettede alle store Ting for Gud; men de havde nok ikke gjort det, dersom de ikke havde brugt de Ting, som de havde i det Øjeblik. Lad Guds Børn udvise samme Trofasthed i Dag, og Verden vil snart vindes for Kristus.

Bibelske belærende Emner.

Nødvendigheden af Helliggørelse.

Af Nels Renbeck.

Nødvendigheden af Helliggørelse maa ligge klart for enhver, da uden dette bliver der ingen virkelig Sagen efter den. Det er jo almindelig forstaaet, at et fælsk Menneſke har Adgang til Himmelen, dette giver saa en vis Ro i Sjælen—et det ikke er saa magtpaaliggende at blive helliggjort, vi er jo Guds Børn og paa Vej til Himmelen. Dette er i og for sig selv sandt, ja vidt det rækker. Nøveren paa Korset ang-

rede sin Synd og bad til Jesus om hans Sjæl, denne fik han og ogsaa Løfte om at være med ham i Paradis. Vi forstaaar deraf, at han gik til Himmelen uden at have nogen Tid til at blive helliggjort, eller have Anledning dertil. Dog dette vil ikke gælde for alle.

Vi har i foregaaende Artikler viſt det svage og uheldige i at leve uden at være helliget. Da nu Gud har gjort de fornødne Forberedelser til, at vi ikke alene kan blive fælsk, men ogsaa helliggjort, er det ikke ret for os ikke at søge

denne Maade. „Derfor altsaa, den som foragter dette, han foragter ikke et Menneſke, men Gud, ſom ogsaa giver ſin Helligaand til eder“ (1 Theſſ. 4: 8). Da det er Guds Vilje med os maa det ogsaa være vor Vilje at ſøge Gud for denne Maade. Vi forſtaar, at Gud venter med Vængſel efter, at vi ſkal ſøge ham for, at han kan ſaa en Anledning til at opfylde ſine Forjættelſer ogsaa til os. Jeſus taler om den Helligaands Udgydſe, ſom Faderens Forjættelſe og beder for ſine Diſciple at de maa blive helliggjort.

For at leve et ſejrende Liv er det nødvendigt at blive helliggjort. Det er en unødvendig Kamp, ſom Guds Børn idelig fører imod det gamle Menneſke. Paulus ſiger: „Idet vi erkende dette, at vort gamle Menneſke blev forſaſtet med ham, for at Syndens Legeme ſkulde blive til intet, for at vi ikke mere ſkulde tjene Synden“ (Rom. 6: 6). Det er beſtemt til at dø og tilintetgøres. Paa engliſk ſtaar der, gaar i Forraadnelse, da maa vi alle være enige om, at det virkelig er død, naar det er gaaet i Forraadnelse. Vi kan let her ſe Nødvendigheden af at blive helliggjort for at blive det Element hvit, ſom volder os ſaa meget Beſvær. Denne ſtadig Kamp med de indre Tilſjæjeligheder volder en ſaa mange Beſvær, at det maa være klart for ethvert Guds Barn, at det er nødvendigt at blive helliggjort, da vi ikke ſelv er tilfreds og heller ikke kan være til ſaa megen Beſſignelſe for andre ſom vi kan efter vi ſelv er helliggjort.

„Over Gren paa mig, ſom ikke bærer Frugt, den borttager han, og hver den, ſom bærer Frugt den renſer han, for at den ſkal bære mere Frugt“ (Joh. 15: 2). Naar Jeſus her taler om de frugt bærende Grene, ſom bliver renſede da maa vi endelig opfatte det, ſom en ſtor Nødvendighed for os at være iſlandt diſſe, for at vi kan modtage denne Renſeſe, ſom er Helliggørelſe. Det er højt nødvendigt, at Guds Børn baagner op og ſøger Herren. De, ſom hører om denne Maade, maa gaa frem og ſøge den. De, ſom aldrig har hørt derom, kunne heller ikke kaldes til Anſvar derfor, men ingen maa foragte Herrens ſtore Kærlighed imod os deri, at han vil helliggøre os men derimod forſtaa, at hvis de foragter denne Maade, tilſidesætter al Andbydſe til Helliggørelſe, ſætter ſig op imod Gud og hans Frelſesplan og er uhydig imod

ham, kan de paa den Maade ikke have Guds Fred i deres Sjæl og komme under Guds Dom og faar derfor ikke ſe Herren.

Paulus ſaa Nødvendigheden af Helliggørelſe. „Jeg formaner eder altsaa, Brødre ved Guds Barmhertighed, til at irenſtille eders Legemer ſom et levende, helligt, Gud velbehageligt Diſciplin, dette er eders fornuftige Gudsdyrkeliſe“ (Rom. 12: 1). Han formaner. Man kan ligeſom høre hans indtrængende Stemme med ſin inderlige Formaning om at overgive ſig til Herren for Helliggørelſe. Mange tager det paa den Maade, at de kan ſøge den om de vil, og godt er det jo for dem, ſom ſøger, men ſelv har de ingen Lyſt og giver ikke Sagen nogen videre Opmærſomhed.

Det er ikke givet Menneſkene at udvalge Beſtigelſerne, men Gud lagde ſelv Planen for Menneſkenes Frelſe før han ſtabte Verden. Ligeſom han har udvalgt os i ham før Verdens Grundlæggelſe til at være hellige og ulateliſe for hans Naſyn“ (Ef. 1: 4). Hvis vi moortager hans Plan og ſøger Herren giver han os ſin helligjørende Maade. „Men da Guds vor Frelſers Godhed og Menneſkefærlighed aabenbares, frelſte han os, ikke for de retfærdigheds Gerningers Skuld, ſom vi havde gjort, men efter ſin Barmhertighed ved Gjenfødelſens Bad og Fornyeſen i den Helligaand“ (Tit. 3: 4, 5). Gud ſiger her i ſit Ord, at han frelſer Menneſkene ved to Bænk, Gjenfødelſens Bad, eller Retfærdiggørelſe og Fornyeſen i den Helligaand, ſom ogsaa vi kalder Helliggørelſe, eller at iſlides med den Helligaand, ſom er forſtellige Udtryk for det ſamme.

De ſem daarlige Zomfruer er en Beſkrivelſe af den Klaſſe Kriſtne, ſom ſøger Helliggørelſe. De var alle Zomfruer, havde været retfærdiggjorte, havde alle Lamper, havde haft Liv, ſom kunde ſes rundt omkring, og gav Lyſ, men den Følge af deres Uliedar, ſom var ſaa nødvendig, havde de undladt og ſtod derfor ude af Stand til at kunne give Lyſ, da Jeſus kom. Helliggørelſe havde de ikke ſøgt og ikke modtaget derfor blev de kaldt daarlige og maatte forgeses hant paa efter Luſket. Net her imes jett vi har for os et rigtigt Emne, ſom bør gøre Jrdtruf paa enhver. Være Medvandrer paa Himmelvejen, har du aldrig tænkt over den Sag før, ſaa betenk den nu og ſøg Gud for Helliggørelſe.

Hjem og Helbred.

Hjem og Helbred.

Omendstent naturlig Kærlighed og alle Jorholde som angaar Børn, samt Opfostringen af Børn, er de vigtigste Ting som maa vogtes over og styres ret for at gøre Hjemmet lykkeligt, forstaar vi dog vel, at der ogsaa er andre Ting som gør sig gældende her—Ting, som har stor Indflydelse paa Hjemmet og dets Lykke. En af disse Ting er Sundhed, hvilken vi vil betragte i denne Del af Bogen. Hjemmet kan være til den grad lykkeligt, selv om dets Beboere ikke nyder Beskaffelsen af god Helbred, om andre Omstændigheder er gunstige; men det kan aldrig blive fuldkommen lykkeligt uden denne dyrebare Gave. Særlig er Hjemmet paavirket af dets Beboeres Helbred i de Omstændigheder, hvor det er afhængigt af deres Arbejde for Livets Fornødenheder dog ogsaa i Forhold, hvor Sygdom ikke forarsager nogen Betyrning eller Sorg saa vidt Familiens underhold angaar, indskrænker den dog Hjemmets Livlighed og Lykke, ikke alene for deres vedkommende som lider af Smerter og Sygdom, men ogsaa for deres som stadig maa se sine kære lide. Mange Fædre og Mødre kender altfor vel de Smerter i sine egne Hjærter, som forarsages ved Synet af deres elskede Børns Lidelser, og det er ligesaa ondt, maaske værre at se Forældrene med nedbrudt Helbred, hvilket sætter dem ude af Stand til at give andet end en svag Konstitution til deres efterkommere, hvilket gør Efterslægten modtagelig for Sygdom og Lidelse. Svag Helbred gør ogsaa Forældre uskiktede for at opfostre og opdrage de Børn, som allerede er født.

Sygdom og Død gør Hjemmet ulykkeligt.

Sygdom og for tidlig Død er Marslag til megen Glendighed og mange Hjemms Ruin. Alt som trænges for at bevise denne Erklæring er nogle saa Døvnisninger til Dødsstatistikkerne i dette og andre Lande. Vi har allerede omtalt, at omtrent Halvdelen af de Børn som fødes dør, inden de bliver fem Aar gamle. Hvor mange Millioner af Fædre og Moderhjerter har ikke blødt af Sorg, medens de maatte staa og se paa de kære Smaas Lidelser og Død. Men naar Fædre og Moder, eller begge, lider og dør efterladende sine Børn hjælpeløse og ue-

skyttede i denne kolde og onde Verden, visse- lig da er Sorgens og Nødens Rop fyldt til Manden. Og dog hvor ofte hænder ikke saadant!

I Aaret 1904 blev 1416 Hjem i Staten Indiana gjort jader- eller moderløse, eller begge, alene gennem Tæringsyge. I samme Aar døde der 1001 Mødre og 538 Fædre, fra atten til firtiaars Alder, af denne Sygdom. Tager vi disse Tal som et forholdsmaessigt Overblik over Dødsfald fra denne og andre Sygdomme ud over Verden i Almindelighed, da vilde Antallet blive forfærdende. Hvor sørgeligt er det ikke at se Tabet af saa mange Mennekeliv, inden de har udført sit Livsværk at opfostre sin egen Børneskole eller medens de staa midt i det store og af Gud bestemte Værk. Naar vi overvejer disse Kendsgerninger da kan vi let se, at Helbred, omend den ikke er den første Betingelse for hjemlig Lykke, er den dog meget nødvendig for Hjemmet. Med dette for Øje, beder vi om Læserens Opmærksomhed og Interesse, medens vi betragter denne vigtige Side af Hjemlivet.

Helbred naturligt; Sygdom unaturligt.

Først vil vi sige, at Sygdom er en unaturlig Tilstand; Helbred en naturlig. Dette kan vi se i Hjemmene alene. Visse- lig er det naturligt for Forældre at underholde sine Børn, beskytte og opdrage dem, indtil de ikke længere behøver Forældrens Omfarg; men dette kan Forældre ikke gøre, naar de er syge eller døde. Sikkert er det efter Naturens Orden, at Forældre lever, saa længe de har Afkom at beskytte, forsørge og leve for. Fra dette Standpunkt skulde Kvinder ikke dø, inden de er nær tytti Aar gamle, og Mænd skulde blive endnu ældre. Alt dette er den naturlige Lov for Livet, ser vi ogsaa i dem, som dør i en høj Alder. Vi er vis paa, at dette er naturligt og at alt, som staa i Modsetning hertil er unaturligt. Hvor unaturligt det er for en Moder at ligge paa Sygdommens og Smerternes Bæje, medens hendes Børn, som trænger hendes Vejledning og Omfarg, maa pleje hende. Hvor meget mere unaturligt er det ikke for Forældre at dø fra sine Børn, medens disse endnu er i en Alder, da de saa nøj- lig trænger dem. Naturen er arrangeret saaledes, at den vil holde os isive saa længe som

umuligt; selv om dens Love er overtraadt, vil den gøre de største Antrængelser for at bevare Liv og genoprette Helbred. Det tager ikke Naturen længe at Helbrede et Saar eller endog at genforene et brudt Ben o. s. v. Dette viser, at Sygdom og for tidlig Død fremkaldes ved at Naturens Love overtrædes i en saadan Grad, at den ikke kan tillade Overtræderen at leve længere. Vore Legemer modstaar stadig Sygdom for at kunne bevare Liv saa længe som muligt, og vi er vis paa, at om Menneskene vilde handle i Overensstemmelse med Naturen vilde Dødsfaldslisten snart forforktes, og den gennemsnitlige Levetid blandt Menneskene vilde forlænges. Antallet af Selvmord begaaede i De Forenede Stater i aaret 1890 beløber sig fra 90 til 300 for hver 1,000,000 Indbyggere i de forskellige Stater og Byer. Dette vilde maaske udgøre en Total Sum for Nationen af 10,000 til 15,000 aarlig, visende at en By af anseelig Størrelse er affolket hvert Aar ved Selvmord. Dette er haarreisende; og dog kan dette ikke sammenlignes med det utallige Antal som begaar Selvmord langsomt, men sikkert gennem Uvidenhed og Forsømmelse af Naturens Love.

Svor længe Mennesket skulde leve.

Nogle meget religiøse Mennesker taler om at underkaste sig „Guds Vilje,” naar deres smaa Ondlinger ligger kolde i Døden, eller naar deres Egetjælle er taget fra dem i hans eller hendes bedste Aar. Det er sandt, at endog ikke en Spurv falder til Jorden, uden at Gud bemærker det, og at han tillader alt, som hænder; men dette beviser ikke, at alt som hænder paa Jorden er efter hans Vilje og Luste om Sagen, ellers at han ikke hellere vilde have det anderledes. Sandheden er, at det slet ikke er Guds Vilje eller Plan, som bringer Folk til at bukke under for Sygdommens og Dødens Haand, inden de har udført det Livsværk han har bestemt for dem gennem Naturen. Heller ikke er det hans Plan fra et bibelsk Standpunkt. Da han først gjorde Mennesket, satte han det indenfor Rækkevidde af Livsens Træ, for at det skulde leve for evigt ved at spise af dets Frugt. Da Mennesket udfængte sig fra dette Privilegium ved at være uhydig mod Skaberens Bud, og derved bragte Sygdom og Død ind i Verden, lod Gud dem endnu leve i adskillige hundrede Aar; og der var ikke, førend Menneskenes Ondskab var meget stor, og Gud ansaa det for bedst at ødelægge

dem ved en Flod, at han sagde: „Min Mand skal ikke herke i Mennesket evindeligt, eftersom han er Afdød; og hans Dage skulle være hundrede og tyve Aar.” Saaledes ser vi, at det var Mennesket selv, som bragte Sygdom og Død over sig til at begynde med, og at det ogsaa var Menneskets egen Skyld, at dets Dage blev forkortede, derved at det forsøgte at rette sig efter Guds Vilje og Planer i Naturen og paa andre Maader. Kong David siger, idet han taler om Menneskets korte Levetid: „Vore Marsdage, de er halvfjerdsindstyve Aar.” Dette viser en endnu større Forkortelse af Menneskets Levetid, uden Tvivl forarsaget ved dets egen forvendte Leve- maade. Fra den Tid har vi i Bibelen ingen Beretning om forkortet Levetid for Menneskene, og vi ved, at der ingen Forkortelse har været lige ned til vore Dage, da nogle Folk endnu lever til den Alder og endnu længere. Den Kendsgerning staar da fast, at det ikke er Guds Vilje eller Plan, at Menneskene skal dø før Tiden; heller ikke er det hans Vilje, at Gennemsnitsalderen skal være fem og tredive i Stedet for sytti. Det er Menneskenes Forsømmelse af at leve i Harmoni med Guds Planer, som forarsager denne unaturlige Tilstand.

Marsag til Sygdom.

Nogle Mennesker er komne til den Slutning, at Djævelen er Marsagen til Sygdom og Død. Dette er sandt for saavidt deres Oprindelse angaar, men det er ikke sandt i den direkte eller almindelige Mening af Ordet, og medens Skriften omtaler nogle faa Tilfælde paa denne Maade, viser andre Skriftsteder andre Marsaer.

Mennesket er selv Skyld i sin Lidelse, Sygdom og Død ved Uhygighed mod Guds Love i Naturen og paa andre Maader, om ikke ved sin egen Daarsskab saa ved sine Forsædres. Sygdomme og for tidlig Død er i Almindelighed forarsaget enten ved direkte Overtrædelser af Sundhedens Love eller gennem medførte Svagheder, som gør Legemet udfikket til at modstaa Sygdom og Dødelighed eller ogsaa ved begge disse Marsager tilfalden. Det er ikke gennem forsætlig Uhygighed eller overlagt Selvmord, at Menneskene saaledes lider og dør; men Uvidenhed er i Almindelighed Marsagen dertil. Der er nogle som ødelægger sig selv paa Grund af Svaghed i Karakter; men endog i saadanne Tilfælde er det i Almindelighed Uvidenhed,

(Fortf. paa side 11.)

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1. 00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1. 25
Six Months......65

Subscriptioners indsendt fra Scandinavien:

Årlig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet maa indsendes i Postanvisning, Expressanvisning eller Banketsel; Frimærker modtages for mindre Bølg. Vi er ikke ansvarlig for Kurant sendt i almindelige Breve.

Øvittering for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevkort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den forrige Adresse saa vel som den nye angives.

Al Korrespondance maa adresseres til

Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Subskribenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til Nels Renbeck, Pandrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Blandede Nyheder.

Lørdag den 30te Juni rejste Br. S. L. Johnson til Grand Forks, N. Dak., for at overvære Lejrmødet der, som holdes fra Juni 29 til Juli 8. Br. Johnson venter at være borte en Uges Tid.

Harold Söderquist, een af Arbejderne fra Anderson, Ind., besøgte os forleden Dag paa Gennemrejse til sit Hjem i Milaca, Minn.

Vi hører fra dem, som er kommet tilbage fra Anderson, Ind., at Lejrmødet der var meget godt besøgt. Ca. tre tusinde Mennesker overvære Mødet, som var velbesøgt af Herren. Een Ting man lagde Mærke til, var at der ingen hjemvendte Missionærer overvære Mødet i Nærheden, som i længere Tid har været her. Dette er paa Grund af Krigsuroligheder, som gør det farligt at rejse nu.

Vejret heromkring har endnu været lidt køligt, og vi har haft megen Regn. Dette takker

vi Gud for, thi Havnene staar smukt, og der er Tegns til, at vi faar en god Kornavl.

Hidnesbyrd.

Helbredet af Blindtarmsbetændelse.

For Guds Vre og for at opmuntre andre, som lider under Sygdoms Haand, vil jeg vidne om hvad Gud her gjort for mig. Jeg havde haft to Anfald af Blindtarmsbetændelse før den sidste Prøve kom. Den første kom en Søndag medens jeg stod i Talerstolen og prædikede. Smerterne blev saa haarde, at jeg kunde næsten ikke afslutte min Prædiken. Flere saa at jeg blev meget bleg. Ele Efttermiddagen led jeg meget. Om Aftenen fik jeg min Sustru og flere andre til at bede for mig, og jeg blev helbredet med det samme. Jeg følte mig saa taknemmelig til Gud for hvad han havde gjort. En kort Tid derefter havde jeg et andet Anfald. Jeg blev igen salvet med Olie og bedet for og Gud rørte ved min Krop og lindrede min Smerte.

Nogle saa Maanedere derefter fik jeg det tredje Anfald. Smerterne begyndte i min Side en Fredag Morgen og tiltog indtil de blev næsten uutholdelig. Der boede ingen ældste i Nærheden, saa jeg kaldte til mig nogle af de troende som levede i Nærheden. Min Sustru og disse troende bad inderlig til Gud, men Herren helbredte mig ikke denne Gang. Han aabenbarerede sig nok til at lade os vide, at han var i Nærheden, men jeg fik ikke megen Hjælp. Paa den følgende Søndag kaldte jeg en Ældste. Jeg ønskede at adlyde Herrens Ord og blive salvet med Olie ifølge Jakob. Igen blev jeg bedet for, vi følte Herrens Nærværelse, men jeg blev ikke helbredet. Hvad skulde jeg gøre nu? Jeg havde gjort hvad Gud i sit Ord har sagt, at vi skal gøre, naar vi bliver syge, men blev ikke bedre.

Jeg ranfagede mit Hjerte. Jeg havde vundet i det Vns, som Herren havde givet mig. Jeg havde gjort, hvad jeg kunde for at leve ret, jeg saa der paa Sengen med den Overbevisning i min Sjæl, at jeg kunde træde ind for hans Naahyn uden Frygt. Saa tog jeg en Bestemmelse. Der saa jeg uden Lægehjælp. Rundt omkring mig var Venner, Slægtninge, og Naboer, og da de troede, at Gud ikke vilde helbrede mig, vilde de at jeg skulde fætte Tillid til men-

neskelig Hjælp. Andre, som havde hørt mig sige medens jeg var rask, at jeg vilde tro Gud, sagde: „Lad os nu se, hvad han vil gøre.“ Jeg tog ingen Hensyn til mine Omgivelser. Jeg besluttede, at tro Gud til Enden. Jeg vidste, at der var en Sygdom til Døden (dette forudsættes i Joh. 11: 4); og dersom dette var Tiden, som Gud vilde tage mig herfra, kunde alle Rægerne i Verden ikke helbrede mig. Jeg saa ogsaa en anden Ting—at uagtet alt, som læres i Bibelen, er der meget angaaende den evige Gud, som vi ikke kan forstaa. Han kunde ikke fortælle os dersom han vilde forsøge. Vi kunde ikke fatte det. Som Paulus siger: „Nu ser vi i et Spejl, i en Gaade.“ Endog jeg ikke kunde forstaa hvorfor Gud ikke havde helbredet mig, dog troede jeg, at alle Ting tjener dem til gode som elsker Gud. Jeg følte mig overbevist om, at denne Prøvelse vilde tjene mig til gode, og Gud vilde blive forherliget derigenem. Noget af dette blev aabenbaret. Flere blev frelst. Jeg blev ogsaa hjulpet derigenem og blev en bedre Prædikant. Der er nogle Ting, som jeg ikke kunde forstaa, men jeg vil ikke tvivle paa Guds uendelig Visdom.

Der en Uge efter jeg var blevet salvet med Olie, laa jeg mellem Liv og Død. Jeg kunde intet spise eller drikke og var saa hjælpeløs som et lidet Barn. O, hvor skrøbelig er det dødelige Menneske! Jeg var underkastet Guds Vilje, men jeg opgav ikke Haab. Den anden Søndag var jeg alene i Værelset om Etermiddagen. Pludselig fik jeg Indtryk af, at Gud vilde helbrede mig. Jeg kaldte min Hustru og en Prædikant, som var med os, og sagde at nu troede jeg, at jeg ikke behøvede at ligge der længere, og med stærk Tro, tog jeg fat paa Guds Løfter. Efter de havde bedet for mig, stod jeg op af Sengen klædt mig paa, og gik ud i Køkkener. For første Gang i ti Dage var jeg uden Smerte. Hvor taknemmelig jeg følte! Hvor jeg paaskønte Herrens Godhed mod mig!

Saa havde jeg igen en Erfaring jeg ikke rigtig kunne forstaa. Efter jeg havde været fri for Smerte for over en Time, og havde taget lidt Næring, kom Smertterne tilbage mere voldsom end nogensinde før. Dette forundrede mig. Jeg var saa vis paa at jeg var blevet helbredet, at jeg ikke kunde tvivle det, og nu var jeg værre end jeg nogensinde havde været før. Jeg kaldte de troende til mig. Jeg vilde sige dem

farvel, og vilde at de skulde synge nogle af de kære, gamle Sange, til at hjælpe mig over Floden. Vi sendte et Telegram til Anderson, Ind., for Bøn. De omkringliggende Menigheder blev forlangt til at bede. Flere af Brødrene kom. Een var Ordfører og spurgte: „Hvorledes har du det?“ Jeg svarede: „Sygdommen har vis Joact mig nu.“ Han sagde: „Vi vil gaa ud og bede.“ O, hvor jeg paaskønte disse Brødre. De var borte en halv Times Tid. Omfider kom de tilbage. Ordføreren sagde: „Vi kan ikke lade dig gaa endnu; vi behøver dig. Herren har vist os, at han vil helbrede dig.“ De bad og Bærfet blev gjort. Dette var det sidste. Om nogle saa Dage havde jeg genvundet min Styrke og var ude igen. Den anden Uge begyndte jeg en Række Vækkelsesmøder, og jeg har aldrig haft en Symptom af Sygdommen siden.

Jeg raadførte mig med en Læge efter jeg blev rask, og beskrev min Sygdom for ham. Han sagde: „Bisælig havde du Blindtarmsbetændelse.“ Jeg er helt igennem overbevist om Gudsdommelig Helbredelse. I, som er syge, sæt eders Tillid til Gud. Søg efter Marjagen; dersom du finder nogen ryd den afvejen. Dersom du ikke gør, tilskriv din Trostak til Gud. Bestut dig paa at leve for Gud enten syg eller rask. Tvivl ikke paa hans Visdom i at tillade dig at være syg. Naar det kan forherlige ham, vil han give dig eller nogen anden Tro for din Helbredelse. Naar han gør, er der ingen Magt eller færene Magter, som kan hindre dig fra at blive helbredet. Eders i Kristus,

Carthage, Mo.

Fred Bruist.

Hjem og Helbred.

(Fortf. fra side 9.)

Jem leder dem ind paa Jordarvelsens Vej.

Menneskene bør kende Løvene for Sundhed og Liv.

Hvad skal vi da gøre? Skal vi forblive i Uvidenhed og lade være Børn gøre det samme? Skal vi paa denne Maade lade Sygdommen ubindrede fortsætte at ødelægge største Delen af Menneskeslægten, bringende med sig Sorg og Elendighed til Liv og Hjem? Eller skal vi lære de Love, som Naturen og Naturens Gud har givet for at styre vore legemlige Væsen og ver Helbred, selv praktisere disse Love og nødig lære vore Børn dem? Det synes rimeligt, at siden Naturen ikke undskylder Uvidenhed, bør

vi forsyne os selv med Kundskab—Kundskab om vore Legemer og de Love som styrer vor Sundheds Tilstand. Der er en stor Vanstuelighed som har en Tilbøjelighed til at berøve mange Lyt og Mod til at optage dette Selvstudium, nemlig de mange modsigende Theorier som fremholdes og forkyndes os af de forskellige Skribenter om Sygdiene og Sundhed. Dog denne Vanstuelighed maa besejres, og omend det er sandt, at Mennesker som har forskellige Meninger ikke alle have ret, er det ogsaa sandt, at hvor der er efterforskninger maa der være en Væghed at efterligne.

Der er en stor Bevægelse i disse Dage for at opnaa en mere naturlig Levemaade; Folk indseer Nødvendigheden af at sætte en Stopper for det stadig tiltagende Antal af Vanstueligheder og unaturlige Dødsfald. Ganske naturligt vil jaadan Bevægelse fringe med sig overdrevne Reformatorer og Reformere; dog der er en bedre og mere naturlig Maade at leve paa, ellers er Naturen mangelfuld, hvilket vi dog ved at den ikke er. Folk som har en nogenlunde stærk Konstitution er i Stand til at bevare sin Helbred og Legemskraft til en ganske høj Alder ved at leve i Overensstemmelse med Naturens Love og mange Gange vil Sygdommen, som allerede er begyndt, staae sine frygtelige Fremfridt, naar Marsagen er fjernet. Om vi ophører at bryde Sundhedens Love vil vor Helbred i Almindelighed standse at nedbrudes. Den største Vanstuelighed ved videnskabelige og hygieniske Forfattere er at de forsummer at tage Bibelen i Betragtning. Bibelen er ikke givet os for at lære os Sundhedspleje eller nogen Videnskab, og dog indeholder den mange nyttige Vink ogsaa i disse Retninger, og disse Vink maa ikke oversees. Vi ved med Visshed, at hvilken som helst videnskabelig Teori som er i Modstrid med Bibelens Lære aldrig kan være en Fordel for Menneskefælgten.

Betingelser for at Helbred kan beholdes.

Vor gode og alvise Skaber har gjort sin Del i at gøre os just rigtig, og vi finder kun fuldkommen Harmoni i alle hans Gerninger. Følgelig er der ingen Fejl i Naturen, heller ikke kan den forbedres. Men i sin uendelige Visdom og Godhed gjorde han os til sine Medarbejdere i al sin Gerning, og kun ved at vi gør den Del han har bestemt, at vi skal gøre, vil vi faa den fulde Fordel af hvad han har gjort for os, og vi vil

tilføje, at kun ved at forsumme at gøre vor Del vil vort Liv mislykkes. Vi kan ikke nævne en aandelig eller legemlig Betsignelse, som er skænket Mennesket, undtagen det har noget at gøre for at kunne erholde dem. Jesus døde for at frelse Verden; men kun de som adlyder hans Bud og tror hans Løfter vil blive frelst. At adlyde og tro er Menneskets Part, og uden dette er der ingen Frelse. Gud „lader sin Sol opga over onde og gode og lader det regne over retfærdige og uretfærdige;“ men om Mennesket ikke pløjer Jorden, jaar Tæden og ordyrer Planten, vil det dog forblive uden Brød at spise. Det samme er sandt om vore Legemer. Gud har skænket os alle Livet, og han har saa forordnet det, at vi kan leve til en høj Alder i Helbred og Lykke; men vi maa drage Omjorg for denne Gave, da vi kan beholde den kun ved at aande, at ernæres, at beklædes o. s. v. Menneskets Part er at pleje og kultivere denne Gave, og vi er sikker paa, at det ikke er nogen tung Byrde, som uforstandigt og uretfærdigt er paalagt os—noget som vi hverken kan kende eller gøre. Nej, det er for Menneskets bedste, at denne Gave var overladt til dets egen Omjorg. Fremgang eller Nederlag, Sundhed eller Sygdom er forelagt os, og det beror paa, om vi arbejder i Harmoni med vor Skaber og Opholder, hvilket vi skal have. Hvem vil ikke være interesseret i at bevare Helbred og Liv saa længe, som Gud og Naturen gør det muligt for dem at gøre saa. Kun de som allerede har lidt Skibbrud i Livet er trætte af at leve. Her er saa meget at leve og arbejde for, at Livet ikke er en Byrde, men et hurtigt forbigaaende Drama. Endog Apostelen Paulus med sit inderlige Begær efter at „vandre herfra og være med Kristus,“ havde jaadant ierke Anser om at leve for det gode han kunde gøre at dette overvejede hans forrige Begær. Vi kan ikke alle gøre saa stort et Værk eller saa meget godt som han, men alle har noget at leve og virke for. Om intet andet har vi vore Sjæle og vore Læver, og af denne Grund bør vi gøre vor bedste for at bevare Helbred og Liv vor tildelte Tid. Sjælen er vel værd at leve for, da det vil mere end gengælde vort Strav; men det er ogsaa Grundvolden for kommende Slægters Liv, Helbred og Arbejde.

Fra Bogen „Sjæl, Helbred og Lykke,“ skrevet af Thos. Nelson.

Søndagskolen.

Lektie 4.

Juli 22, 1917.

Senakribs Indtog i Juda.

2 Kong. 18: 13; 19: 37.

Gyldentekst: Gud er vor Tillid og Styrke, en Hjælp i Angester, prøvet til fulde. Ps. 46: 1.

20. Da sendte Esajas, Amoz's Søn, til Eze-
kias og lod sige: saa siger Herren, Israels Gud:
jeg har hørt, hvad du har bedet mig om imod
Senakrib. Kongen af Asyrien.

21. Dette er det Ord, som Herren har talt
imod ham: Somsruen, Zions Datter, foragter
dig og spotter dig, Jerusalems Datter ryjter
med Hovedet ad dig.

22. Hvem har du befpottet og forhaanet? og
imod hvem opløstede du Røsten? du opløstede
dine Dine højt imod Israels hellige.

28. Efterdi du raser imod mig, og din Sorg-
løshed er kommen op for mine Dine, saa vil
jeg lægge min Krog i din Næse og mit Bidsel
i dine Læber og føre dig ad den Vej tilbage,
som du kom paa.

29. Og dette skal være dig Tegnet; at man
i dette Aar skal æde det, som opvokser uden
Arbejde, og i det andet Aar det, som vokser af
sig selv; men i det tredje Aar saar da og høster
og planter Bvingaarde og æder deres Frugt!

30. Thi det undkomne, som er overblevet af
Judas Hus, skal atter saa Rødder nedefter og
bære Frugt opefter.

31. Thi fra Jerusalem skal der udgaa nogle
overblevne og fra Zions Berg nogle undkom-
ne; Herren Zebaoths Midkerhed skal gøre det.

32. Derfor sagde Herren om Kongen af As-
syrien: han skal ikke komme ind i denne Stad
og ikke styde en Pæl derind og ikke komme for
den med Skjold og ingen Vold opkaste imod
den.

33. Han skal drage ad den Vej tilbage, som
han kom paa, og ikke komme ind i denne Stad.
Siger Herren.

34. Thi jeg vil beskærme denne Stad for at
frelse den for min Skyld og for Davids, min
Tjeners, Skyld.

35. Og det skete i den samme Nat, at Herrens
Engel for ud og slog i Asyriernes Lejr Hund-
rede og fem og firfindstyve Tusinde, og der man

stod aarlig op om Morgenens, se, saa vare de
alle sammen døde Kroppe.

36. Saa rejste Senakrib, Kongen af Asyri-
en, og drog bort og vendte tilbage og blev i
Ninive.

37. Og det skete, der han tilbad i Nisrots,
sin Guds Hus, da ihjelsloges Adra Melek og
Sat-Ezer, hans Sønner, ham med Sværd, og
de undkom til Ararats Land, og hans Søn A-
farhaddon blev Konge i hans Sted.

Tid og Sted: Senakrib gjorde Indtog ind i
Juda under den sidste Halvdel af Eze-
kias's Re-
gering, maaske i Aaret 701 f. Kr. De Plad-
ser, som nævnes i vor Lektie er Jerusalem og
de omkringliggende Lande, Judæa, Egypten,
og Asyrien.

Jordi Eze-
kias bestemte sig i sit Hjerte at gø-
re det rette, velsignede Gud ham og han havde
Sjæld med sig i alle sine Foretagender. Han
blev styrket indtil han blev i Stand til at gen-
vinde det Territorium, som Juda havde tabt
under hans Faders Regering.

Da Sargon, Kongen, som besejrede Israel,
døde i Ninive, søgte Eze-
kias sig stærk nok til at
gøre Oprør mod længere at betale Skat til As-
syrien. Andre skatsskyldige Provinser gjorde Op-
rør ogsaa, derfor var den ny Konge af Asyri-
en, Senakrib optaget med at undertvinge Op-
rørerne i Nærheden af hans eget Herresæde.
Endelig i 701 f. Kr., rejste han vest over hen-
imod Middelhavet, med en stor Hær, og tog
Stad efter Stad med Storm, indtil Kilisternes
Stæder og den sydlige Del af Juda var i hans
Magt, og kun lidt var tilbage for Eze-
kias en
hans Hovedstad, Jerusalem. Denne truede
Senakrib ogsaa med at tage. Eze-
kias forsøgte
at løskøbe Staden ved at tilbyde igen at beta-
le ham Skat, men det lykkedes ikke for ham.

Senakrib sendte en stor Hær mod Jerusa-
lem, og Hæren kom saa nær at dens Leder,
Nabafse, kunde tale saa at Vogterne paa Sta-
dens Mure kunde høre ham. Han trodsede Is-
raels Gud og talte fornærmende til Eze-
kias's
Repræsentant. Senakrib sendte ogsaa et Brev
til Eze-
kias, i hvilket han forhaanede Jehova,
og truede med at ødelægge Jerusalem.

Eze-
kias handlede med sædvanlig Punctlig-
hed. Han sendte Budbærere til Esajas, Profe-
ten, og fortalte ham om Jerusalems farlige
Stilling, og saa skundte han sig til Templet for
at bede. Hans Bøn „udtruffede hans dybeste

Nød, den højeste Tro, den største Alvor, den viseite Begæring, den højeste Bevæggrund. Ezekias saa foran ham Fængenskab, Videlse, og maaſte Døden, tabet af sit Rige, Tilintetgørelsen af Judas Kongerække, og Muligheden af sit Folks Landsforvisning; men frem for alt saa han Edelæggelsen af den sande Religion. Guds Navn vanæret, og et religiøst og moralsk Tab for Verden..

3. 2 Krøn. 32: 20 siger det at Esajas faldt indtrængende paa Gud for Jerusalems Befrielse. Og Svaret til disse forenede Bønner kom igennem denne trofaste Profet.

„Saa siger Herren, Israels Gud: jeg har hert, hvad du har bedet mig om imod Senakrib, Kongen af Assyrien”—dette var det opmuntrende Budskab Esajas sendte Kongen. Saa fortalte han om Guds Øfter om at beskytte Jerusaleml imod hendes Hjender, og at vende Assyrerne tilbage til deres eget Land.

Og saaledes skete det, den følgende Nat, at Assyrernes Lejr blev slaget af Herrens Engel, og mange af dem forgik. De som undgik Døden rejste saa tilbage til deres eget Land.

Ezekias's ædelmodige Eksempel.— Ved at nægte at betale Skat til Assyrien efter Sargons Død, gav Ezekias Anledning til dette Besvær med Senakrib, som omtales i vor Lektie i Dag. Senakrib kom imod ham, tog næsten hele hans Rige, og truede ogsaa med at tage hans eneste tilbageværende Hovedsædning— Jerusaleml. Det saa meget mørkt ud for Ezekias.

Men Ezekias vidste bedre end at se paa Stillingen kun fra et menneskeligt Standpunkt. Han vidste, at der fandtes en stærkere Magt end alle Assyriens forenede Kræfter; og til dette Tilflugtssted huede han hen til for Hjælp.

Ezekias er ikke det eneste Eksempel vi har af store Ledere, som har faldt paa Herren i Nødens Time, og bedet Gud om at befri sit Folk. Her og der i Historien finder vi Beretninger

om andre store Mænd, som i saadanne Tider af stor Nød har søgt Gud for guddommelig Hjælp og faaet den.

Senakrifs Vilje og Guds Vilje.— Senakrib var egenfindig og lidenskabelig. Men naar han bestemte sig paa at udføre noget, lige meget hvor vanskeligt, vilde han ogsaa fuldføre det! Han trodsede baade Gud og Mennesker.

Den egenfindige Konge var uvidende om Judas Guds Natur. Han vidste ikke at Jehova var forskellige fra Guderne af de andre Nationer, han havde ødelagt. Han realiserede ikke hvor dumt det var at trodsede denne Gud, og forsøge at føre Krig imod ham.

Senakrib havde rost sig af sine store Geltgerninger—de mange Stæder han havde ødelagt. Han troede at han havde gjort disse Ting af hans egen fri Vilje—han havde ogsaa; men der var en højere Vilje, om hvilken han var uvidende, derne havde bestemt, at bruge ham som Riset til at revse de Stæder. Og nu da han havde opfyldt den Hensigt, som Gud havde i at tillade ham at besøge Palæstina, pludselig blev hans jern Vilje brudt af en uhyggelig Magt, som han havde trodsset, og han blev drevet i Angst og Skuffelse til Landet hvor han kom fra.

Spørgsmaal: 1. Fortæl om de Forhold, der ledte op til Senakrifs Indtog i Juda. 2. Hvorfor turde han trodsede Judas Gud? 3. Hvad var Senakrifs Budbærers Holdning ovenfor Ezekias? 4. Beskriv Ezekias hurtig Handling. 5. Hvem forenede sig i Bøn med Ezekias? 6. Til hvem kom Guds Svar? 7. For hvis Skuld sparede Gud Jerusaleml? 8. Beskriv Maaeden, paa hvilken Befrielse kom til Staden. 9. Fortæl om et andet Tilfælde, hvor Gud tilfod Dødsenglen at flyde over Pladsen, hvor Israels Hjender sov. 10. Hvorledes kan vi vide, at Gud er interesseret i sine Folk i Dag.

De Unges Afdeling.

Lidt hver Dag.

Der er med Sandhed blevet sagt, at det længste Liv, er sammensat af enkelte Dage. Dage bliver til Aar og giver vor Livs Længde ved Enden.

Saaledes ogsaa i eders Liv, mine kære Læsere, se paa Dagene—een Dag ad Gangen—og opfyld hver Dag med noget, som er værd at efterligne for dem, som følger efter os.

Hver Dag burde vi forsøge at komme i Be-

fiddelse af lidt Rundskab. Hvor liden en Ting er eet Faktum. Og dog ved at lære eet Faktum hver Dag, vil vi vide over tre tusinde, naar ti Aar er gaaet forbi.

Hver Dag burde vi udøve lidt Selvfornægtelse. Det vil maaske være lidt haardt i Førstningen, men naar et Aar er gaaet vil det være meget lettere, dersom vi trofast har forsøgt at praktisere denne Vd.

Hver Dag burde vi forsøge at praktisere lidt Hjælpsomhed. Vi lever for andres vel, dersom vi lever et sandt Liv. Ved at gøre smaa Kærlighedsgerninger hver Dag, vil vi finde sand Nykke. I Hjemmet, i Skolen, paa Gaden, hos vor Naboer, og paa Legepladsen vil vi hver Dag finde Lejligheder til at hjælpe nogen.

Hver Dag burde vi læse i Bibelen. Læs et Kapitel hver Dag, og lær udenad, i det mindste, et nyt Vers. Dersom vi udfører denne Plan, vil vi ved Aarets Ende have læst tre hundrede og fem og treds Kapitler i Bibelen, og vi vil have gemt i vor Sufommelse ligesaa mange dyrebare Vers fra Guds Ord, hvilken vil være en Trøst for os gennem hel. Livet.

Fra „The Shining Light.“

Hvad viser dit Ansigt?

At Eugene C. Foster.

For nogle Dage siden modtog jeg et Fotografi af en Ven, som er borte paa en Skole. Det var et interessant Fotografi og jeg viste det til flere af mine Venner.

„Dette Ansigt viser Bestemthed.“ sagde den første. „Hvad denne Dreng begynder med vil han ogsaa føre igennem. Han er ikke en, som vil forlade noget.“ Min Ven havde ret. Drengen havde Navn for at fuldende hvad han paa-tager sig Udførelsen af.

„Denne Dreng er en ren Dreng—har rene Moraler mener jeg.“ sagde en anden Mand.

„Hvorledes ved du det?“ spurgte jeg ham.

„Han viser det i sit Ansigt.“ svarede han.

„En Dreng, som har urene Tanker, eller i hvis Liv der findes en mudret Strøm, vil snart forroade det i sit Ansigt. Det giver sig ikke tilfende med det samme maaske, men det vil vise sig før eller senere.“

Jeg sagde ham, at han havde ret, thi jeg kendte Drengen godt, og vidste, at han havde gode Moraler.

„Denne Dreng er venlig og blid,“ sagde en Kvinde, som jeg viste Fotografiet til. Hun havde ogsaa ret. Dog var der en Tid, da denne Dreng var haard, uvenlig og endog grusom. Hans Ansigt viste ikke Venlighed og Blidhed som det gør nu.

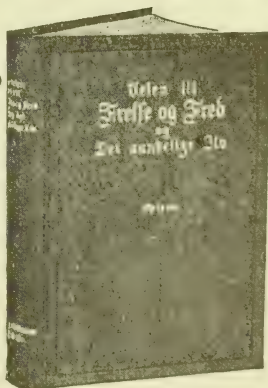
Jo mere jeg tænkte paa Fotografiet jo mere lagde jeg Mærke til Drengenes Ansigt, som jeg mødte. Hvilken Studium det er! Her er en Dreng, som plejer at have et mandigt Ansigt; nu har det et saa grovt og tungt Udtryk. Hvad er hændt? Ja, det tager ikke megen Studium at finde ud—mange Ting er kommet ind i hans Liv, som skader ham, og det kan sees paa hans Ansigt.

Hvad viser dit Ansigt? Vær vis paa at Jofl lærer det, lærer det som en Bog. Vær sikker paa ogsaa, at det viser, hvad gaar for sig indvertes—i dit indre Liv. Ansigtet fortæller om Tankelivet. Tankelivet er i Virkeligheden det virkelige Liv.

Dersom, naar du ser i Spejlet, dit Ansigt viser noget, som du vil helst, at andre ikke skal see at vide, husk, at det er ikke dit Ansigt, du behøver at tænke saa meget paa, men det er den Ting i dit Liv, som genspejler dette i dit Ansigt. Hvad viser dit Ansigt?

Veien til Frelse og Fred.

At Thomas Nelson.

Denne Bog viser Snderen Veien til Frelse og Fred samt den Troende hvorledes han kan opnaa Helliggørelse, tro og modtage Guds Løfter og vofte i det aandelige Liv. Den er god for vanvise og troende.

Den er praktisk og meget lærerig.

Nogle af de omhandlede Emner: Omvendelse—En frelsende

Tro—Hvorledes vi helliggøres—Helliggørelsens Verbe—Guds Denjagter med vor Helliggørelse—Hvorledes vi bør forholde os i Kristelser—Bønner—Snare: at undgå—Freden og Himlen. 366 Sider.

Pris: Shirtingsbind : : \$1.00
Papiromslag : : : \$.40

Vor Tids Begivenheder.

Afholdelslagens Fremgang i 60 Aar.

Maine 1851

Kansas 1880

Nord Dakota 1890

1908

Georgia

Oklahoma

1909

Mississippi,

Nord Carolina,

Tennessee.

1914.

West Virginia.

Alabama,

Arizona,

Virginia.

1916.

Arkansas,

Colorado,

Idaho,

Iowa.

Oregon,

End Carolina,

Washington.

„Hjem, kære Hjem.“

Det var i Galizen. Der stod et Hjem. Dette Hjem var ligesom mange andre Hjem—det bedste Plads paa Jorden. Dette mente, idetmindste, Beboerne af dette Hjem, ligesom Beboerne af mange andre Hjem.

I dette Hjem boede en popt Pige. Hendes Hjem var det samme til hende som Hjemmet har været til utallige andre Mennesker. I hendes Bryst brændte der de samme følelsesrige Bølger om Barndomsdage—Dage der kommer aldrig mere, som alle, som har naaet Manddomsalderen, har følt saa ofte.

Saa kom Austernes Legioner over Landet. Hvor Krig kommer bliver „Hjem, kære Hjem“ gerne fortrynet. Krigsgudens Zernhaand tager ingen Hensyn til det, som har gjort mere til at holde en Nation tilfammen end nogen anden Indflydelse, nemlig—Kærlighed til Hjemmet.

Den unge Pige maatte flygte fra sit Hjem. Efter haarde Lidelser kom hun til Danmark hvor hun havde været før. Men det lille Hjem i Galizens Mergene, havde den samme magnetiske Indflydelse som alle andre Hjem har. Hun rejste tilbage til sit Hjem.

Men saa kom Tjerrigernes Legioner over Landet og det lille Hjem maatte atter forlades og efterlades til sin Skjæbne. Den unge Pige kom, efter at have været Vidne til frygtelige Scener, atter til Danmark for at tjene sin daglige Brød.

Men hun havde overgaaet Grænsen af Men-

neskelig Udholdenhed. Hendes Forstand begyndte at formørkes, og hun maatte indsættes paa et Sindssygeanstalt i Danmark. Krigens Beføjning kan ikke bæredygtiges med Penge.

Synden en væsentlig Aarsag for Verdens urolige Tilstand.

I det man betragter de Anstrængelser velmenende og rettænkende Mennesker gør for at forbedre Menneskeslægts Tilstand, baade i legemlig og moralsk Hensende, faar man en Gølle af Taknemmelighed til Herren, at alt er saa vel som det er. Især maa man paaskønne det Arbejde, som bliver gjort af Belgørenheds-kommissionen i Landets store Byer, Børnevelværdskommissionen, „Red Cross Society,“ „Associated Charities,“ „Humane Society,“ og mange andre Foretagende af en saadan Natur at deres Udførelse kræver et ædelmodigt Sindelag.

Vi talte forleden med en Kvinde der havde Overopfygt af Belgørenhedskommissionen i en By af ca. 300,000 Indbyggere. Vi gjorde hende følgende Spørgsmaal: „Elsker De Deres Gerning?“ Hun svarede: „Ja, jeg elsker min Gerning.“ „Men bliver De ikke træt af at se saa megen Sorg og Elendighed?“ spurgte vi videre. „Nej,“ svarede hun, „der hviler en vidunderlig Betsignelse over dette Arbejde. Alt det som er godt og ædelmodigt i Hjertet af dem, som tager Del i denne Gerning bliver udvilet i høj Grad. Her ser vi den mørke Side af Livet. I denne Gerning kommer man til at paaskønne alle de Betsignelser som Herren har givet os,“ o. s. v.

Men til Trods for alle de ædelmodige Anstrængelser af disse Organisationer og af andre gode Mennesker, er Verden urolig, og bliver Frugterne af Synden rettet paa i een Retning, udbryder den i en Anden Form med mere Kraft end før. Ædelmodige Mennesker kan rette paa Følgerne, men Hjertet kan de ikke naa. Sjælen ligger i Hjertet. Saa Herren Lov til at forandre Hjertet bliver Følgerne gode. Uden en Forandring af Hjertet falder civiliserede Mennesker ofte tilbage til Barbari. Dette har den nuværende Krig lært os. „Men de Ugudelige er som Havet, der er oprørt; thi det kan ikke være roligt, men dets Bølger udkaster Skum og Dynd,“ siger Esajas. Jesus alene formaa at give Fred til Sjælen.

Evangeli Basun

Sandhed

Renhed

Missionsnummer.

17de Aarg.

Onsdag den, 11te Juli, 1917.

Nummer 27.

Livets Værd.

Være en liden Rose
Kan være et Kærlighedsbud;
Være en ægte Tone
Kan løfte en nærmere Gud;
Være en venlig Gerning,
Forglemt før Dagen er endt,
Kan træste et fattels Hjerter
Af Synden og Sorgen brændt.

Være et Trøstens Budskab
Kan bringe et Hjerter Fred.
Intet kan lette Byrden
Som Solskin og Kærlighed.
Være en Væn for en Vandrer,
Som vanker i Verden blind,
Kan aabne et syndigt Hjerter
Og lade Frelseren ind.

Være et venligt Haandklap
Kan være et Kærlighedsbud;
Være et: „Sign dig, Broder!“
Kan løfte en nærmere Gud.—
At leve et Liv for andre,
At støtte den svages Færd
Og sprede lidt Sol og Hygge
Vil Livet døts rette Værd.

Franklin Petersen.

„Hæll-
ge Dem i
Sandhe-
den; Det
Ord er
Sand-
hed“ (Joh.
17: 17).

„J er
alle rede
rene paa
Grund
af det
Ord, som
jeg har
talt til
der“ (Joh.
15: 3).

Evangeli Basun Publishing Company

St. Paul Park, Minn., U. S. A.

En sand Missionsaand.

Af Cora J. Weber.

En Prædikant blev engang tildelt af en lille Dreng, som sagde, at han ønskede at gøre noget for Herren; men Prædikanten, som troede at han var for lille, forsøgte at sende ham fra sig. Men Drengen vilde dog endelig gøre noget. Endelig sagde Prædikanten:

„Er din Skolekammerat en Kristian?“

„Nei, jeg tror ikke,“ var hans Svar.

Prædikanten sagde saa til Drengen, at han skulde se at faa sin Skolekammerat ombendt, og faa en anden og faa videre.

Noget Maanedere derefter blev den lille Dreng meget syg, og man ventede ikke, at han kunde leve. Da hans Fader kom hjem fra et Møde en Eftermiddag, spurgte han ham om en vis Dreng havde givet sit Hjerte til Gud. Idet han stiftede sig, at han ikke havde gjort det blev han skuffet. Den følgende Dag handte det samme igen. Paa den tredje Dag gjorde han hans Fader samme Spørgsmaal og det blev sagt ham, at Drengen var blevet frelst om Eftermiddagen.

„Jeg er saa glad,“ var hans Svar; og om kort Tid var han ind i Evigheden.

Efter hans Død, aabnede de en lille Skole. Der var ikke en eneste af de gamle Skolekammerater, og det sidste var skrevet paa den Dreng han havde spurgt efter de sidste Dage han levede. Enhver af disse var blevet ombendt gennem hans Arbejde. Han havde lært dem en for en, og bedt for dem, og givet dem Bøger at læse. Saaledes kom han dem til Kristus.

Hvilke Anstrængelser gør du for at faa dine Børn omvendt?

Gud følger. Her ham.

Af W. A. Nicholsen.

En Prædikant kom engang paa sine Aar i den til Gud. Hans Sjæl var urolig med en Vrede for de forfaldne, og han bad inderligt til Gud for deres Bredelse. Mundt omkring ham blev dyrebare Sjæle styrket af Tidens ralle Skæbne ind i evig Afsættelse, og ganske saa var det at tænke paa at frelse dem. Det synes næsten mere end han kunde udholde. I Sjælefaar raakte han: „O Herre, hvorfor sender du ikke ud flere Arbejdere?“ Raabet naaede Him-

len og Svaret kom tilbage: „Jeg sender enhver som vil blive dygtiggjort, og som vil gaa.“ O hvilken Tanke! Sandelig længe Guds store Hjerte efter at samle dyrebare Sjæle ind i sit Rige. Ja, vi hører ham sige: „Hvem skal jeg sende? og hvem vil gaa for os?“

Kom nærmere til hans store Hjerte—nærmere endnu, indtil du kan høre hans Hjerte banke for en fortabt Verden, saa vilde du ogsaa optændes af Ilden, og dit eget Hjerte vil bede for de fortabte. Saa vil det ikke være længe før du hører hans Skald, at gaa for ham. Han kalder dem, som lytter.

Alt Arbejde for Sjæles Bredelse er meget praktisk Arbejde. Derjem Guds Værn vilde bede og søge en Værde for Sjæle mere, og saa berede dem selv, er vi tilbøjelig til at tro, at der vilde være mange flere „Fald,“ og mange flere vilde se, at det er Guds Vilje for dem at gaa, og gaa hvor der er størst Behov.

En stor Missionær sagde: „Set fra Jesuistens gamle Punkt, synes jeg, at jeg er kaldt til at være Missionær. Et Migtigt og Gammelt? Saa tænkte jeg, at det var rimeligt, at jeg skulde søge at arbejde, hvor der var mest Arbejde, og hvor der var færrest Arbejdere. Arbejdere har jeg, at de har for meget at gøre hjemme: hvorledes forholder det sig i Udlandet; hvor der er vidstrakte Markter, allerede holdt til Høsten med kun her og der en ensom Gæstmand? For mig er Sjælen af en Indianer af lige saa stor Værdi, som Sjælen af en Engelsmand, og Evangeliet er for Kineserne lige saa vel som for Europæerne; og da der var saa faa Missionærer sammenlignet med den store Skare Prædikanter hjemme, blev det klart for mig, at det var min Pligt at rejse til Udlandet. . . . Derfor tog jeg og andre mindre Passager rejser jeg ud i Lydighed til en tydelig Befaling; og i Europa var det mig efter en Værdi for at rejse til Sydamerika, og jeg rejste der, og jeg var ikke uden at bringe en Værdi for jeg skulde blive hjemme.“

Da et Tog kørte med Passagerer, gik der gennem en aaben Værdi i Floden med mange Menneſker i Bidsfare. Blandt Passagererne var der en tapper Guds Mand, som frelsede sit Liv, ved at komme, og hans Hjerte var fuld af Taknemmelighed til Gud. Tilvæde han paa, at det var Guds Vilje for ham at forsøge at frelse saa mange af hans

Medrejsende som muligt, som kæmpede i de brede Bænde? Sund Fornuft og Kærlighed tvang ham til at frelse dem. Saa uden et Øjebliks Nølen, sprang han i Vandet og frelsie mange, een efter den anden, indtil han overvældet af Udmattelse, sank under Vandet i hans sidste Forsøg paa at Frelse en anden.

Naar du ser at Sjæle, Millioner af dem, synker ned i Synd og Uvidenhed omkring dig, og du føler Byrden, (og hvorledes kan en hjælpe at føle det, som selv har været frelst fra Synd og Uvidenhed?), hvorfor længer betvivle Guds Vilje om det er, at du skal gøre dit yderste for at frelse dem? Bered dig selv—gør det hurtigt, og Gud vil bruge dig.

En anden Missionær sagde engang: „Størstedelen af vore bedste Krijste, ser endnu paa Arbejdet blandt Hedningerne som en underordnet Sag—i det mindste som Arbejde for kun nogle faa, men ikke for alle. Tæftlandets Rde,

om—„hver Borger en Soldat“ burde være Feltraabet for Menigheden og Missionen.

Engang da vi skulde forlade en vis dyrebare Menighed, blev vore Hjertter saa bebyrdet for dem og for de mange, døende, hungrige Sjæle, som vi lod tilbage, at vort Hjertes Raab til Gud var: „O, at nogle af Guds Prædikanter vilde berede sig og rejse til denne modne Høstmark,“ hvor Tusinde venter for det rene Evangelium. Derfor du gaar, vil du engang høre Herren sige: „Kom, I min Faders vellyst, arv det Rige, som har været beredt fra Verdens Grundlagættelse; thi jeg hungrede efter Livets Brød og I gav mig at spise; jeg tørstede efter Vand og I gav mig at drikke; jeg var nøgen, fordi jeg manglede Klædningens Klædebon, og I klædte mig; jeg var syg, og kendte ikke til den himmelske Læge, og I besøgte mig, og viste mig hen til den, som kan læge.“

Missionsmarken—herhjemme og i Hedningelande.

En Prædiken af Clara M. Brooks.

Tæft: De som jaa med Graad, skal hofte med Frydefang. Den, som bærer Sæden, der faas, gaar sin Gang med Graad; men han skal komme med Frydefang, naar han hjembærer sine Neg.—Pl. 126: 5, 6.

Naaret paa enhver Vind, som blæser, fra den anden Side af det følgende Hav, og fra enhver Nation paa Nordfloden kommer det hjertefferende Raab fra de fjerntliggende, eftersom Tiden, Pøstlens, Krig, Sygdom, eller Høstigaandens direkte Virkning, opvækker deres sovende Sjæle til Forstaaelse om, at de er fortabte. Og endnu mere ynkelig er Zammeren fra de Tusinder som daglig gaar ind i Evigheden, som forgavne, lætter deres Liv til den Sjælefjærdende Lære om Forsoning gennem Sjælevandring, eller andre bedensk Lære eller Skifter.

Det vigtige Spørgsmaal, som burde interessere os alle er, hvorledes vi kan opvække enhver Nation til hurtig Handling, at Sendebud maa hurtigt blive sendt afsted med Evangeliet, og at de maa ile fremad til Verdens fire Hjørner med det glade Budskab om Frelsen, for at samle de adspredte og redde de døende.

Maaber om at gribe til Vaaben.

Da den engelske Engelprester, J. L. Cavell blev dræbt, var det et hørt Slag for hendes Land; dog, medens Nationen sørjede over hende, fandt de Trøst i den Tanke, at hun havde aflydt et større Raab om at gribe til Vaaben end stungen selv kunde give derfor han havde givet Hornsignalet saa det havde lydt i enhver Del af hans Rige. Glemkomsten af de saarede, Nøgheder om at Slagmarken er bedækkede med døde og lemlestede, Synet af Sjendens Tropper, eller Befendtgørelse om Tab, faar enhver Krigsførende Nation til at bruge frem endnu flere bedækkede Mænd, som tilsyneladende er ivrig for at kæmpe. Hvad om Mødre og Døttre lader hjemme med næsten knuste Hjertter? Hvad om Væbnene lader tilbage for at fulde i de Hjem som skylder dem Eksistens? Had og Løst efter Guds Talke for Nationens Styrke, og under deres ildfulde Piffeslag maa Nationens bedste Mænd marchere Hadig fremad til Kamp—til Taben—til Evigheden!

Men af! Sjæleffendens og Søndens Magters mest forfærdelig Arbejde, Veretfælskerne om, at daglig synker tusinde ned i Graven uden Kristus, Døden af de trofaste Arbejdere paa

„Slagmarken," de fortabtes Jammer og Suk, som styrter ned i de fordømtes Afgrund—alt dette formaa ofte ikke at opvække i de Kristne den Selvjornagtelse og Overgivelse til Gud, som vil sætte i Gang en fremad March mod Slagmarken. Naabet om at gribe til Vaaben, som Himmelsens Konge har udsendt, endskønt det er ikke helt uanset, er dog forholdsvis ubesvaret, og den kristne Nation sover i Magelighed medens Millioner af de fortabte gaar fremad til Døden.

Svorledes kan de opvækkes?

For at opvække Menigheden til dens Pligt, maa Byrden for de fortabte lægges tungt paa Sjertet af ethvert enkelt Medlem. Under Revolutionskrigen blev det anset for nødvendig for enhver Mand, som kunde tage Gevær paa Skulder, at blive opvækket til at se Stundens Behov og trofast udføre sin Pligt uden Hensyn til Faren for sit Liv. Ved et Tilfælde tog Paul Revere sin meget omtalte Ridetur gennem Midtøstlandet og gav Alarm om Engelsmændenes Angreb i enhver Landsby og advarede dem om at være beredt. Iølgelig var enhver Mand og Dreng beredt for Kampen, og da Linietropperne haabede at overfalde dem pludselig, uventet fik de en stor Overraskelse—de fandt at Folkene var beredt med Geværer og Bajonetter til at forsvare deres Hjem med skrækindjagende Dygtighed. Resultatet var at Engelskmændene maatte med stille Trommer og beslaaet Flag trække sig tilbage.

Dette var Resultatet af den enkeltes og for- enede Handling. For at vi kan kuldkaste vor mest klogtige Gjendes Planer, maa enhver Mand være vaagen til sin Pligt. Saa længe som en eneste holder tilbage og er ubirksom, vil hans Del i at evangelisere Verden blive ugjort. Nogen Sjæl vil gaa fortabt fordi han op- sætter. Dersom vi kunde realisere Værdien af en Sjæl som Kristus gjorde, da han gav sit Liv for Verden, vil vi aldrig tillade at en eneste gaar fortabt fordi vi ikke vil gøre vor Del.

„Den, som gaar ud."

Det er sandt, at vi ikke alle kan, bogstavelig talt, forlade alt for at gaa ud og prædike Evangeliet; heller ikke falder Gud enhver til at gøre saa. Ikke des mindre har han ikke ladet een af hans Efterfølgere tilbage, uden at han kan have Del i at bære dette dyrebare Sæd. „Thi naar Redebonheden er til Stede" kan Gud da

sætte os paa den Plads han vil at vi skal følge i hans Gøstmark. Dersom han vil ikke vi skal gaa kan vi sende, hvilket vil være ligesaa antagelig for ham. Mange af os fælder Taarer, naar vi faar et Glimt af Jordens døende Millioner, og den skrækelige Evighed, som er i Vente for dem, og dog er vore Gænder kundet af Omstændigheder saa, at vi ikke kan gaa for at frelse dem. Dog siden der er mange som allerede er gaaet, kan vi have Del i deres Gøst ved at underholde dem medens de er ude paa Arbejdsmarken.

Missionærerne ved Fronten maa ikke for- glemmes og forsjømmes af dem herhjemme, ellers vil de blive forsatte og udmattede fra at arbejde saa længe, og paa Grund af Mangel paa Styrke vil de holde op med at „bære Sæden" til Jordens ufrugtbare Marker. Hvor velsignet et Privilegium, at vi herhjemme kan have en saa væsentlig Del i dette dyrebare Arbejde for Gøstens Herre! De taalmodige Arbejdere, de fra Himmelen sendte Budbærere af Frelsen—skal vi lade dem bære alene „Dagens Byrde og Gæde" medens vi sidder ledige, ventende at høre de gode Beretninger om deres Arbejde, og „haaber", at Gud vil velsigne dem og give dem Held? Ved du ikke, o sovende Broder, at du selv kan gøre meget til at „velsigne" deres Gerning? Du har maaske kun „fem Byghrød" og „to Smaafiske," men dersom du vil give det i Frelserens Gænder, vil han forsøge det saa, at det vil bespise de forfulgte Skarer. Den mindste Gave, som bydes, modtager han dersom den gives i Jesu Navn.

En ældre Dame lagde engang fem og tyve Cents i en Missionærindes Haand, og paa samme Tid faldt der ogsaa en Taare ned paa hendes Haand. Da Missionærinden saa spørgende paa hende for at lære dens Betydning, sagde Damen alvorligt: „Den er en velsignet fem og tyve Cents." Og senere lærte Missionærinden, at denne fattige Kvinde havde en fordruffen Mand, og for at underholde sig selv og Familien havde hun givet sig til at arbejde i en Butik, hvor de ogsaa havde Rødbudsalg. Fra at løfte paa tunge Ting for saa mange Aar var hendes Muskler blevet udspændt og opsvulmet og hendes Helbred var næsten nedbrudt. Ja, Mønten var i Sandhed en „velsignet" Mønt, thi der var ikke andre Pengestykker i den liden Pengekasse, og Lejen, samt andre Regninger

var næsten forfalden. Missionærinden saa nøjagtig efter at disse Penge blev brugt til største Fordel i Arbejdet for at frelse Sjæle, thi for hende var den helliget med en Hellighed, fem betegnede Taarer, Bønner og dyb følt Selvfornægtelse.

O, at der var flere „velsignede“ Gaver lagt i Kassen for Herrens Arbejde! De udfører mere; de rejser længere; de har mere sjælevindende Magt, naar de gives under megen Selvfornægtelse, og naar de ledsages af inderlige Bønner.

„Med Graad.“

Alt gaa ud alene er ikke tilstrækkelig. Sæden, som saaes af Arbejderne, bærer kun Frugt eftersom det er ledsaget ved Taarer. Løftet om at høste med Glæde er kun for dem, som saar med Graad. Taarer betegner Inderlighed, Længsel, og en brændende, selvfornægtende Kærlighed for Sjæle. Jeg tør sige, at naar vore kære Brødre, som har virkelig erfaret Guds Kald og er rejst til Sedningelandet, naar de naar de udtørrede Sletter, føler, at de er saa liden en Gran i det store Arbejde foran dem, at de falder paa deres Ansigter, og, før deres Byrde af dyrebare Sæd bliver udsaaet, vander de Jorden vel med Strømmer af Taarer, som vælter ud fra en Kilde, udtruffet af en blødende Haand, og opfyldt ved et længselsfuldt Hjerte. Vi maa have Del i at saa og at vande, dersom vi venter at have Del i Frydefangen, naar han kommer igen.

Jesús kom ned til denne forgyldte Verden og græd for Sjæle, som var ødelagt af Syndens Forbandelse. Ofte flød hans Taarer hele Natten lang og duggede Jorden, idet de kom fra et Hjerte fyldt med evig, udødelig Kærlighed for de fortabte. Hans Sjælekvæl i Urtegaarden, hans taalmodig Udholdenhed i Øpperstepræstens Gaard, hans trættende Opstigning til Golgatha, hans Udaanden paa Korset—det Hele var kun Udbrudet af en overvældende Strøm af Kærlighed, som ikke længere kunde opdæmmes, men maatte flyde ud i Draaber af Barmhjerlighed til at dække denne døende Verden med dens Douche.

Intet i Verden kan opbætte os til at se Sjæles sande Behov undtagen Jesu Kærlighed i vore Hjarter. Endog de fortabtes Suk og Skrig, og de bedende Toner af Høstens Herre, som beder bestandigt for flere Arbejdere i Høstmar-

ken—der er ikke nok, som besvarer disse til at redde de fortabte fra den skrækkelige Skæbne, som venter dem. Det tager Jesu utrættelig, vindende, selvfornægtende Kærlighed til at bevæge Sjæle til at arbejde saa at Sjæle bliver frelst; det tager den Kærlighed, som smeltede hans Hjerte til Taarer medens han stod ved Lazarus's Grav, medens hans Sjæl sukede under Byrden af de vantroende, som stod omkring ham. Glem det ikke, Brødre, Jesus græd!

„Den, som gaar sin Gang med Graad“—ikke Taarer, som flyder fra en selvstabt Kilde af Riddarkhed, men dem, som bryder lidenstabeligt frem fra Guds brændende Kærlighed, som føler en guddommelig Medsynd for dem, som længes efter lidt Kærlighed, og som aldrig har hørt om den Trøst, vor Herres Smil bringer, eller om Glæden af en Evighed i hans Nærværelse,—dette er den Sæd, som man høster med Frydefang. Den saaes midt under Taarernes Jugtighed. Den bæres fremad med Bønner som naar Guds Trone uden Gindringer, og han, som var en Mand fuld af Pine, og forsøgt i Sygdom, tager Synsyn til dem.

O Høstmand i hans modne Høstmark, er din Riddarkhed ved at aftage, eller din Omsorg for Sjæle ved at formindske? Gaa ind i dit Værelse og der, alene med din Gud, bed i Stillehed indtil din Sjæl fornøyes i den Strøm af himmelsk Kærlighed; indtil du føler noget af den Sorg han led for dig; indtil et Nip af det Væger han drak for hele Verden har gaaet over dine Læber, og dets Bitterhed har paany trængt dig ind i hans Tjeneste; ja, indtil Golgathas Smerter har optændt din Sjæl med en himmelsk Due, som kan kun udslukkes, naar din sidste Taare er blevet fældt i brændende Bønner for de døende!

Broder, Søster, Tiden gaar hurtigt forbi; det lider mod Aften, Tusmørket falder paa, og Natten er næsten her, naar ingen kan arbejde. Gør hvad du kan nu! Ti tusinde Engle venter at udføre hans Befalinger i Himmelen; din Tjeneste behøves ikke der nu. Her er det at Høsten er stor og Arbejderne er saa. Læg dig selv paa Tjenestens Alter, saa at du giver dit alt i glæde og villig Tjeneste for Kristus; og din skal Glæden være i den sidste store Dag, naar de kommer igen med Frydefang og hjembærer deres Reg.

David Brainerd.

Hans Liv og Gerning væsentlig skildret efter hans Dagbogsoptegnelser.

1 Kapitel.

Den søgende Sjæl finder Fred.

Det ydre Omfreds af David Brainerds Liv kan snart gives. Han fødtes i 1718 i Haddam i Connecticut (Nord-Amerika), og hensej i 1747, ikke 30 Aar gammel, efter i 5 Aar at have virket som Missionær blandt de spredte Indianerstammer i New York, New Jersey og Pennsylvania. Men skønt hans Liv var saa kort, har dets Hellighed og hans store Kærlighed til Mennefsjæle efterladt et blivende Indtryk paa den frijine Menighed. Hans Navn vil ikke glemmes herne, og histoppe vil det sikkert straae som en klar Stjerne. Hans Dagbog er skrevet til hans eget private Brug, og paa sit Dødsleje lod han en Del af den tilintetgøre: men hvad der er efterladt, giver os et klart Indtryk af hans aandelige Liv. For Bladsens Skyld kan vi dog kun gengive et kantskort Uddrag af den.—

„Fra Barn af var jeg alvorlig og med Aelæg til Melankoli. Men jeg ved ikke af, at jeg kendte til Syndsbevidsthed, før jeg var 7—8 Aar gammel. Frykten for Døden drev mig da undertiden til Bøn. Dette varede dog kun kort. Men i Vinteren 1732, da jeg var over 13 Aar gammel, blev jeg rystet op af min Tryghed, jeg ved ikke hvorledes, og en dødelig Sygdom, som herskede i Haddam, gjorde mig endnu mere urolig. Jeg bad ofte ibrigt og haabede, at jeg var ombendt og paa Vej til Himlen; thi jeg vidste ikke, hvad Ombendelse var. Men Guds Aand arbejdede stærkt paa mig, og mine Tanker drejede sig næsten altid om min Sjæls Frelse. Min Moders Død i Marts 1732 gjorde mig meget uløstelig og melankolsk. Men efterhaanden blev jeg igen sløv. 20 Aar gammel gav jeg mig til at studere, og da jeg vilde være Præst, vaagede jeg nu meget nøje over mine Tanker, Ord og Gerninger og mente, at jeg havde indviet mig til Herren. Men Selvfærdighed var Grundvolden;— og jeg havde været fortabt, om ikke Gud i sin Naade havde grebet ind.

I Vinteren 1738 fik jeg en Søndag Morgen en stærk Følelse af den farlige Tilstand, jeg var i, og blev grebet af Frygt for Guds Brede og Straf over mine Synder. Paa den Naade gif

Dag efter Dag. Naar jeg bad ibrigt, syntes dog mit Hjerte at smelte, og jeg begyndte at haabe paa Guds Naade i Jesus Kristus; men mit Haab var bygget paa mine alvorlige og indtrængende Bønner og mit Hjertes Følelser og gode Forsætter. Men til andre Tider saa jeg mit Hjertes Fordærvelse, og at Fordømmelse var det eneste, jeg fortjente. En Aften, da jeg var ude at spadserere alene, var jeg bange for, at Jorden skulde aabne sig og opsluge mig, og min Sjæl gaa lige ind i Fortæbelsen. Da jeg kom hjem, gif jeg i Seng, da jeg var bange for, at andre skulde opdage, hvorledes jeg havde det; men jeg turde næsten ikke sove af Frygt for at vaagne op som fortabt. Til Tider knurrede og rasede jeg imod Gud, hvilket bagefter gjorde mig endnu mere bange. Til andre Tider prøvede jeg paa at gøre mig selv ydmyg nok til at kunne modtage Frelsen i Jesus. Jeg tænkte da meget paa mine Synder og indrømmede, at om Gud vilde handle retfærdigt, saa maatte han forkaste mig for evigt, saa om jeg skulde frelses, maatte det alene være af Naade. Naar jeg havde fremkaldet disse Tanker i mit Hjerte, sagde jeg til Gud, at nu var min Sjæl i den Tilstand, som han fravede af andre, naar de blev frelst. Men alt var forgæves, og jeg blev endnu mere raadsvild og forvirret. Jeg følte, det var umuligt for mig at holde Loven; ofte tog jeg Beslutninger, men brød dem igen. Saa tog jeg en kraftigere Beslutning, men forgæves. Dog tænkte jeg stadig, at naar det kom til det yderste, saa maatte jeg kunne tage mig sammen og sejre; dette holdt Modet oppe, men hindrede mig samtidig i at bygge paa Guds Naade alene. At Tro var den eneste Betingelse for Frelse, vidste jeg godt; men dog kunde jeg ikke gaa ind paa, at alle mine religiøse Anstrengelser slet intet var værd, særlig da jeg havde gjort meget mere end andre, der blev frelst. Jeg saa ikke, at det alt sammen udsprang af en uren Ailde.

Alt imens arbejdede Guds Aand stærkt paa mit Hjerte, og jeg saa klart min fortabte Tilstand, saa jeg forstod, at Sagen ikke kunde udsettes. Men jeg gik tilbage for at erklære mig selv for død i Overtrædelser og Synder og „frem-

medgjort for Gud" og dermed uden noget som helst Krav paa Guds Naade. Det er paa denne Naade, at den, der gør ondt, hader Lyset og ikke kommer til Lyset for ikke at faa sine Gerninger dømt (Joh. 3: 20). Jeg lovede ikke at stille mig som en Forbryder overfor den eneblødsomme Dommer; det var som at styrte mig ned i en dyb Afgrund. Derfor blev Afgørelsen udsat, og jeg begyndte at betragte min Tilstand som et enestaaende Tilfælde; thi jeg havde været i Sjælensød meget længere end de andre, som, jeg vidste, havde fundet Frelse.

En Morgen, da jeg spadserede ad en ensom Vej, som jeg plejede, gik det pludselig op for mig, at alle mine Forsøg paa at hjælpe mig selv, var forgæves; mine Bønner gjorde mig ikke mere værdig til Guds Naade, thi Egenfærligheden var Drivhjæderen i dem. Tidligere havde jeg fundet mine Gudsfrygtighedsøvelser meget mangelfulde og derfor syndige; men nu forekom de mig at være Hylleri og Gudsbespottelse, fordi jeg aldrig havde søgt Guds Fre, men kun mit eget Bedste derigennem.

Et par Dage senere, da jeg var paa den samme ensomme Plads, prøvede jeg paa at bede; men mit Hjerte var ikke med i det, og jeg tænkte, at Guds Mand havde forladt mig. Da pludselig var det, som om en uudsigelig Herlighed firaalede frem for mit indre Øje, idet jeg fik et Syn paa Gud ganske forskelligt fra, hvad jeg før havde kendt. Undrende stod jeg stille, og min Sjæl frydede sig med en uforklarlig Glæde. Saa optaget blev jeg af at beskue Herren i hans Herlighed, Almagt og Kærlighed, at jeg først slet ikke tænkte paa min egen Frelse, ja, ligesom glemte, at der var et Bæsen som mig.

"Sele den Aften var jeg fyldt af en indre Glæde og Fred. Jeg var i en ny Verden, og alt omkring mig saa anderledes ud end ellers. Nu luskede Frelsens Vej sig op for mig med dens uendelig Visdom og Herlighed, saa jeg undrede mig over, at jeg nogensinde havde kunnet søge nogen anden Vej, og at jeg havde været saa optaget af mine egne Spekulationer i Stedet for at gaa frem ad den. Og jeg undrede mig over, at ikke Verden saa denne Vej og gik ind paa at være frelst ved Kristi Retfærdighed alene.

"I flere Dage kunde jeg ikke andet end uafbrudt glæde mig i Herren, hvad enten jeg laa

ned eller stod op. Men saa kom Mørket igen, og jeg kom i stor Rød, dog ikke paa samme Naade som tidligere. Jeg skammede mig ved at komme frem for Gud; men snart kom der sand Anger og paa ny Glæde i Gud. Naar dette Mørke senere kom igen, søgte jeg mig mest uheldig over at være udeluftet fra Guds Nærværelse; men det behagede ham altid paa ny at lade sin Naade lyse over mig."—

(Forts. i næste Missionsnummer.)

Samuel Morris's forunderlige Landsflydte.

(Forts. fra forrige Missionsnummer.)

Dette var en Fredag. Om Torsdagen forholdt Samuel sig i Ro. Om Søndagen sagde Merritt til ham: "Jeg vilde gerne, du gik med mig i Søndagsskolen. Jeg er Leder af den og vil mulig bede dig om at sige noget derhjemme."— Han svarede: "Jeg har aldrig været i en Søndagsskole; men lad gaa." De fulgtes ad derhen. Stephen Merritt fremstillede Samuel Morris for de forsamlede og meddelte dem, at han var kommet fra Afrika for at tale med deres Søndagsskole-Førstemand om Helligmanden, og nu vilde han tale ogsaa til dem derom. Han havde ikke talt ret længe, før en hel Skynge af unge Menneſter laa paa Knæ omkring Talerstolen under Graad og Sukken. "Jeg er aldrig"—siger Stephen Merritt—"blevet klar over, hvad han egentlig sagde; men Mandens Nærværelse og gripende Magt var saa umiddelbar til Stede, at Rummet fyldtes af dens Glans."

De unge Menneſter, der var klevne saa aands-grebne, dannede en "Samuel Morris Missionsforening." De sammenskød Penge, skaffede Klæder og alle andre nødvendige Ting, for at Samuel kunde blive sendt til Biskop William Taylors Universitet i Fort Wayne, Indiana. De Dage, der gik inden hans Afreise, var vidunderlig for Stephen Merritt.

Merritt skulde køre ud i Karet for at gøre Tjeneste ved en Nordtæstelse. Samuel Morris tog han med sig. Denne havde aldrig før siddet i en Vogn trukket af Heste, og dette forekom ham helt mærkværdigt. Idet de nu kørte igennem Byen, begyndte Merritt at forklare Samuel dens Severdigheder. Men Samuel afbrød ham snart med de Ord: "Stephen Merritt, beder du aldrig i en Vogn?"—"Jo, jeg har meget ofte

haft velsignede Timer under Kørflen," svarede Merritt. Samuel lagde da sin store Haand oven paa Merritts og sagde, idet han tvang ham ned paa Knæ: „Lad os bede sammen." For første Gang i sit Liv knælte Stephen Merritt i en Vogn for at bede, og sin Bøn sagde Samuel til Gud, at han var kommet fra Afrika for at tale med Merritt om Hellig-Manden, og saa talte han til ham om alt muligt andet, medens han længtes efter at høre noget om Herrens Mand. Han bad Gud om at tage dette ud af Merritts Hjerte og selv fylde ham saaledes med Mand, at han ikke kunde prædike, tale eller skrive om andet end Hellig-Manden.

Aldrig havde Stephen Merritt oplevet Mage til Dag. Han blev virkelig fyldt med Kraften fra det høje. Gud brugte Samuel som det Redskab, ved hvilket Merritt blev oplært og derpaa fyldt af Manden som aldrig før. Bisper og Aldste havde efter Kirkens Forskrifter flere Gange lagt deres Hænder paa hans Hoved; men han havde aldrig følt nogen Kraft, der kunde sammenlignes med det, han her oplevede. Vel havde han mærket Mandens Virkninger før; men den blivende Talsmand modtog han i Vognen sammen med Samuel Morris. „Siden den Dag har jeg"—ytret Merritt—„ikke skrevet en Linie, talt et Ord eller holdt en Prædiken, som ikke udprang af Hellig-Manden."

Samuel Morris var et Middel i Herrens Haand til Udvikling af Stephen Merritts stadig større Brugbarhed for Guds underfulde Sag.

Det var i December Maaned, Samuel Morris kom til Højskolen i Fort Wayne. Han blev Genstand for baade Lærernes og Lærlingernes Nysgerrighed; men ingen kunde tage fejl af ham; han var en fuldblods Afrikanerdreng i hele sit Udseende som ogsaa i Maaden at udtrykke sig paa. Ved Universitetet havde man nok hørt lidt om hans første Historie, om Herrens forunderlige Førelse med ham, men man anede dog ikke, hvilket udvalgt Redskab de havde imellem sig.

Samuel selv saa ogsaa med Forundring paa alt det ny, der mødte ham. Han skulde bære amerikanske Klæder, lære at haandtere Ske, Kniv og Gaffel og tillægge sig amerikansk Opførsel. Hans Overraskelse var grænseløs, den første Gang han saa Sne. „Hvad er det?" spurgte han, ligesom en Gang Israliterne ved

Synet af Manna'en. Han tog noget af det i sin Haand, og da det smeltede og kun efterlod nogle Vanddråber, spurgte han forbauset: „Hvor gif Sneen hen efter at have kommet dette Vand i min Haand?"

Samuel Morris var den første Neger, der havde læst ved Højskolen i Fort Wayne; men alle fappedes om at vise ham Imødekommethed paa alle Maader. Kort Tid efter hans Komme dertil skrev en af Lærerne ved Ravn Reade et Stykke i et Blad om Samuel Morris og bad varmhjertede Menneſter om at yde ham Støtte til Læsning. Der kom straks rigeligt ind til at dække Udgifterne til Bøger og Ophold.

Samuels Læsning var smaaſtilet; han kunde ikke optage i nogen af Klasserne; men alle baade Lærere og Elever hjalp ham villigt til Rette paa alle Maader. Og Samuel selv var flittig og lærenem. Især var han dygtig i at tegne sig Kundskaber om Skriften og usædvanlig lærenem til at finde Udtryk for Sandheden. En Gang holdt han en Tale paa over en halv Time, og man forbaſedes over den Frihed og Styrke, hvormed han udtrykte sine Tanker; han talte paa en rolig, alvorlig Maade; hans Ord var naturlige og jævne som et Varns, og enhver i den store Tilhørerkreds var opmærksom; enhver, hvis Hjerte var stemt for Sandheden, maatte høre Udbytte deraf.

Vi lader nu den ovenfor nævnte Reade fortælle om Samuel Morris sidste Levetid:

„Han var en Bønnens Mand. Ofte har jeg hørt ham tale til sin Fader." Han var da saa rolig og ligefrem, som om han talte til mig. Han talte umiddelbart med Gud. Jeg har hørt ham bede i den aarke Morgenstund, før de andre Stundenter var oppe, og sent om Aftenen. Længe efter at alle de andre var faldet i Søvn. Varsomt har jeg aabnet Døren til hans Værelse og set ind i det alvorlige Afsyn, som var vendt mod Himlen; men han blev ikke i mindre Maade forstyrret. Han talte med Gud og var saa optaget af Ham, at han slet ikke mærkede mig.

Paa Højskolen udøvede han en Magt, som søltes af alle og virkede gavnligt paa os. En af hans Læsejæller har sagt, at han ofte fandt ham i usforstyrrelig Bøn. Han ansede ikke, at nogen bankede paa hans Dør, men fortsatte sin Samtale med Gud, indtil hans Sjæl var tilfredsstillet; først da kom han med et Smil for at aabne Døren, idet han sagde: „Kom kun nu;

nu taler vi ikke længere sammen."

Samuel elskede sin Bibel; han læste den ikke alene selv, langsomt og som han kunde det, men enhver, der kom ind i hans Bærelse for at dvæle nogle Minutter hos ham, blev anmodet om at læse et Afsnit for ham. En Dag kom en ung Mand, som ikke var Kristen, ind til ham. Samuel bad ham om at læse et Stykke i Bibelen; men han afslod det ved at sige, at han ikke troede paa Biblen. „Gvad," sagde Samuel, „tror du ikke paa den Bog? Din Fader tale, du ikke tro ham! Din Broder tale, og du ikke tro ham! Solen skinne, og du ikke tro det! Gud din Fader, Kristus din Broder, og Hellig-Manden din Sol. Mig bede for dig." Han bad, og den unge Mand blev frelst.

Samuel fastede en Dag i hver Uge; fra Torsdag Aften til Lørdag Morgen nød han hverken en Krumme Brød eller en Draabe Vand. Al ligevel arbejdede han som ellers; og kun hans Vordfæller vidste noget om hans Fasten. Landet her syntes han godt om, og han tilegnede sig med Lethed den kristne Dannelse. Ingen Student fra vort Universitet er blevet saa vidt og bredt naabkundig som Samuel Morris. Enhver, der saa ham, blev grebet af hans aandsfylde og ensfoldige Tro paa Gud og hans gudhengivne Liv. Rygtet om ham fløj til fjerne Stater i Nordamerika. Breve med Forespørgsler og mange opmuntrende Ord blev gennem os sendt til ham; mange skrev efter hans Billede, og med Vanskelighed fik jeg ham overtalt til at lade sig fotografere. „Mit Billede er alt for grimt," sagde han, og en Gang udrød han: „O, gid jeg dog kunde sende dem et Billede af Jesus!"

Vinteren 1893 var kold og lang; men Samuel var en stadig Tilhører ved alle de hyppige Møder baade i „Afrikaner-Kirken" og i Kirken i Berrygaden, som han tilhørte. Ingen Aftens Mørke, Kulde eller Storm kunde holde ham borte. Hans ærlige, sorte Ansigt var i sig selv en Betsignelse; hans sandhedssøgende Hjerte en Tilskyndelse til Taleren om at gøre sit Bedste.

Men vort Klima frembød for stærke Farer for Samuel. Han var kommet fra et Land, hvor Sne var ukendt, og han kunde derfor ikke trods den stærke Kulde her til Lands. I Januar 1893 blev han overfaldet af en voldsom Forkølelse, og endskønt dette ikke hindrede ham i hans Læsning, syntes han dog aldrig at kun-

ne blive den kolt igen. Til sidst blev det højt alvorligt. Længe forinden vi anede noget om hans Sygdoms Alvor, fortalte han os, at han havde hørt Herren sige til ham, at han maatte forlade os. Naar jeg talte til ham om hans inderlige Haab at gaa som Kristi Budbringer til Afrika, svarede han: „Det er ikke mit Arbejde; det er Jesu Arbejde; en anden kan gøre det bedre end jeg; Jesus maa selv vælge sine Arbejdere."

Han bar sin Sygdom taalmodigt og skønt; aldrig talte han om Smerte eller Stuffelse. Nætterne var aldrig saa lange og Jeberen aldrig saa høj, uden at han dog var opfyldt af Taknemlighed mod Jesus, som nu snart vilde komme og blive hos ham. En Gang spurgte jeg ham, om han ikke frygtede Døden. „Nej," sagde han, „siden jeg lærte Jesus at kende, er Døden blevet min bedste Ven."

En Nat i Maj Maaned 1893 gif han med Jesus Døden i Møde, lige saa rolig som han i Livet havde mødt den Herre, han elskede saa højt. Han gif med Glæde, og Gud tog ham til sig.

Saaledes endte hans vidunderlige Liv. Tusinder af Hjertes fyldtes med Sorg, og ingen af os kunde fatte, at Gud endte et Liv, der lovede at blive til saa rig Gavn og Betsignelse. Samuels og vore Planer blev alle krydsede i et Nu. Men Guds Beje er bedre og mere oplysende end vore.

Sørgetoget ved Samuels Jordekjæde var det største, skønneste og mest gripende, jeg nogensinde har været Vidne til i vor By. Stærke Mænd højede Knæ den Dag, og mangen en, som var uvandt med at græde, fældede Taarer ved den Lejlighed. Hvorfor? Det var jo dog kun en Afrikanerdreng! Ja, det er sandt; men mange følte, at de gennem ham havde lært mere om Tro, Sengivenhed og Guds frelsende Magt, end de havde lært af nogen anden før. Han var rigt betsignet af Gud, og han havde spredt Betsignelse ud til mange. Vi jordede ham med mange Taarer, men vi havde den glade Forvisning, at den rene Aand var gaaet ind til Kongen heroventil.

Vor kære Søster Stemen rejste en Sten over ham, og ingen Grav i vid Omkreds af Fort Wayne gæstes af saa mange eller vædes af saa mange Taarer som Samuels. „Hvorfor?" maa (Fortf. paa Side 13.)

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1. 00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1. 25
Six Months......65

Subskriptioner indsendt fra Scandinavien:

Årlig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet maa indsendes i Postanvisning, Expressanvisning eller Bankbesked; Frimærker modtages for mindre Bølg. Vi er ikke ansvarlig for Kurant sendt i almindelige Breve.

Uittering for Betaling af Bladet gives paa Adresfelappen, samt ved Brev eller Brevfort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den forrige Adresse faa vel som den nye angives.

Al Korrespondance maa adresseres til

Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn., U.S.A.

Subskribenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til Nels Renbeck, Pandrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Nyheder fra Missionsmarken.

For en længere Tid har Menigheden her i Amerika følt urolig fordi vi intet hørte fra Søster Nellie Laughlin, Missionærinde til Syrien. Vi glæder os at Missions Kommitteen har nu hørt fra hende. I et Brev dateret Marts 13, 1917 skriver hun:

„Herren opmuntrer vore Hjerter ved at velsigne Arbejdet idet flere bliver interesseret i Evangeliet og nogle er blevet frelst. I Ugen fra Januari 14—21 havde vi Møder hver Aften, og som en Resultat af disse Møder blev fire Sjæle frelst. En var Hustru til den Mand, som ejede Huset vi lever i. Manden døde sidste Aar just ved Slutningen af en Række Møder. En anden, som blev frelst var en ung Dame, som har gjort meget Aar i Møderne og ogsaa gjort meget Aar ad de andre Piger, som er frelst. Nu bliver hun gjort Aar ad af hendes forrige Venner. Men hun synes at glæde sig i den ny Vej. Herren sørger for os vidunderligt gen-

nem hans trofaste Børn. Ved for os og den lille Flok her.“

Missions Kommitteen har ogsaa modtaget Brev fra Br. R. P. Springer fra Schwejz. Han siger, at Tilstanden der er meget vanskelig paa Grund af Krigen. Det vil maaske være nødvendigt for ham og hans Familie at vende tilbage til Amerika i en nær Fremtid.

I et privat Brev skriver Anna Renbeck fra Pandrup, Danmark, at de er endnu i Virksomhed for Herren, og tænker ikke paa andet end at fortsætte i hans Tjeneste. Hun skriver at de ventede, at Br. Forsberg fra Sverrig skulde være sammen med dem en Tid, for at være behjælpelig i nogle Møder. Søster Julia Borg var i Sverrig. De føler Krigens Virkning mere og mere, men endnu har Herren sørget for dem og bevaret dem og deres Tro og Tillid er til ham for Fremtiden. Hun skrev at deres Post fra Amerika var meget uregelmæssig. De havde ikke modtaget Post fra Amerika i længere Tid men nu i den senere Tid er det blevet bedre.

For tre Uger blev der holdt Bækkelsesmøder ved Arlington, S. Dak., af Evangelist Morris C. Johnson og Benjamin Johnson; Br. S. D. Susag hjalp til under den sidste Uge af Møderne. Resultaterne var gode. Mange kom til at se deres Behov af Frelse, og nogle kom grædende til Korset for at finde Forladelse og Fred, som de ønskede.

Efter tre Ugers Virksomhed paa andre Pladser, har vi igen den Glæde at have Br. Morris Johnson iblandt os for at fortsætte Bækkelsesmøderne, hvilke skal være over fire Søndager. Den 4de Juli, da den Række Møder begyndte, samledes Guds Børn fra forskellige Pladser, tilsammen med de kære Folk her i Rabolaget, ved den natursskønne og store Sø „Lake Poinsett.“ Vi nød Guds skønne Natur, og glædede os over to evangeliske Møder. Forsamlingen her ønsker at Guds Børn fra de omkringliggende Pladser samles med os saa ofte som muligt under disse Bækkelsesmøder.

Skandinaviske Møder Kl. 2 hver Torsdag Eftermiddag; samt hver Søndag Formiddag Kl. 11; engelsk Møde hver Aften, samt Søn-

dag Kl. 2 og Kl. 8 e. m., saa længe som Møderne varer. Søpfende, bed at Guds Aand maa krafteligen saa udføre sit Værk i Menneffers Sjæter; baade hos Guds Børn og de ikke troende.

Otto L. Ring.

Fra Arbejdsmarken.

Woodbrok, Trinidad, Vestindien.— Siden vi fikv sidste Gang, har vi holdt en Række Møder i vor ny Sal i Port of Spain. Salen er beliggende i et Romersk Katolsk Katedral. Uden Hensyn til den Modstand og aandelig Mørke har nogle faaet Syndsforladelse under disse Møder. Denne Del af Byen er i Særdeleshed givet over til Ryggesløshed og Synd af alle Slags, som var Sodom, men ogsaa her er der nogle saa som tager med Glæde imod Freløsningsens Budskab.

I Begyndelsen af dette Møde lod vi Plakater trykke og udbredte dem i Byen. Men da Folket agtede ikke paa disse Indbydelser, begyndte vi at holde Triluftsmøder. Som Regel har vi haft eet eller to Trilufte Møder før Aftensmødet. Saa vilde vi marchere gennem Gaderne med Fakler, idet vi sang en tiltrækkende og opmuntrende Sang. Paa denne Maade har vi ikke bare bekendtgjort Møderne, men har ogsaa faaet mange til at komme til Møderne, som ellers vilde ikke have kommet. Vi finder det nødvendigt at benytte os af enhver lovlig Maade at interesse Mænd og Kvinder i Kristi Evangelium, for at vi kan være Vidner i hans Hænder til nogles Frelse.

Da Mødet slutter her i Aften, rejser Br. Bryant, min Hustru og jeg til Barbados i Morgen, vi skal sejle med Dampskibet „Chignecto.“ min Hustru skal blive i Barbados medens Br. Shaw og jeg tager en Tur til Demerora, Syd Amerika. Vi beder indtrængende om eders Bønner, at Gud maa velsigne vore Forsøg og hjælpe os i at aabne op Arbejdet paa ny Marker, som venter for Evangeliet.

Endnu har vi ikke følt nogen særlig Virkning af Krigen, undtagen at Levnsmidler er meget høje. Vi takker Gud for hans Beskyttelse, idet han giver os legemlig Styrke nok til at fortsætte i Arbejdet, uden Hensyn til den trofaste Gede.

Vi ønsker ogsaa at takke de troende i Hjem-

landet fordi de saa godhedsfuldt giver til Bortophold fra Tid til anden. Vi beder, at ikke een, som har ofret noget for Guds Sags Udbredelse, vil miste deres Løn i Himmelen.

Idet vi lover Gud og vor Brødre, at vi trofast vil arbejde i den Plads Herren har sat os, tegner vi os,

Eders i Herrens Tjeneste,

Geo. D. Coplin og Medarbejdere.

Hedningernes Frygt.

Herom skriver Missionær M. A. Pederson fra Asam, Indien:

„Alt Hedenskab er bygget paa Frygt. Det er Menneffenes onde Samvittighed, som faar dem til at frygte. Alle Hedningernes Guder er da ogsaa onde og fiendske. At gøre Menneffene saa megen Fortræd som muligt synes at være deres Opgave. Derfor gaar Hedningerne i en stadig Frygt for sine Guder.

Det store Spørgsmaal for Hedningen er: „Hvorledes skal jeg kunne værgе mig mod disse onde Guder?“ Med brutal Magt kan han ikke værgе sig mod det, som er usynligt. Dertil skal der Klogskab. Denne Klogskab besidder Præsterne. De har Tryllemidler til sin Raadighed og ved, hvad Slags Offere der skal til for at narre Guderne og befri Folk for deres Plageri.

Præsterne forstaar, hvilken forfærdelig Magt denne Frygt er, og spekulerer i den til deres egen Fordel. Millioner af „hellige Mænd“ her i Indien skaffer sig en letvindt Levemaade ved at spekulere i denne Frygt.

Men det, jeg især vilde skrive om idag, er en særskilt Gren af denne Frygt, nemlig Hæxeri eller Hæxevæsen.

Troen paa Hæxer er almindelig over hele Indien. Det er en af de Ting, som enhver Missionær har at regne med. Frygten er der; alt, som skal til, er en liden Gnist af Suggestion, og det hele staar i Iy og Flamme.

Blandt en anamitisk Folk som Santalerne har vi faaet se dette mange Gange. Og dette er ikke bare Hedninger, som pludselig gribes af Frygt for Hæxeri, men ogsaa Kristne. Folk rykter paa Hovedet ved at høre, at ogsaa Kristne ligger under for denne Frygt. Men lad os ikke være for snare i vor Dom. Se selv efter, hvor længe det er, siden man brændte Hæxer

i Amerika. Og i Norge aflivede man Heger saa sent som i 1834, næsten et Tusinde Aar efter Kristendommen var blevet indført. Og blandt Santalerne er Kristendommen neppe 50 Aar gammel.

Nylig havde vi en Hegerproces her i Kolonien, som danner et typisk Tilfælde. Her er en liden Landsby, som hedder Hansingpur. Der er kun seks Familjer i den, og de er alle i Slægt. Mændene er enten Høvdingens Sønner eller hans Sviger sønner. En Dag for et Aars Tid siden gif alle Landsbyens Kvinder ud i Skoven for at hente Brænde.

Som de holdt paa med sit Arbejde, fik den ene af Kvinderne Øje paa et stort Tirben, der laa og soled sig. Santalerne kalder disse Tirben „Torhot.“ De er ganske store, kan blive over to Fod lange, og tykke og fede er de som Regel. Santalerne spiser dem og synes, de er rigtig lækre. Fødet af disse Tirben benyttes som Medicin. Især skal det være godt at smøre paa Brandsaar.

Den ene af disse Kvinder havde et Barn, der havde forbrændt sig. Da hun saa Tirbenet, raabte hun paa de andre Kvinder, at de maatte komme og hjælpe hende med at saa slaa det ihjel. Men inden de kom, smuttede Dyret ind i Jungelen og undslap. Hun blev da vred, fordi de ikke kom og hjalp hende, og sagde sin Hjertens Mening om dem og deres Sendrægtighed. Men Kvinderne bare lo ad hende.

Da vendte hun sig til dem og sagde, at der vel kunde komme den Dag, naar nogen af dem kunde saa Sygdom og ønskede Hjælp til at skaffe Medicin.

Maret efterpaa blev vedkommende Kvindes Svigerinde yng. De lavede Medeciner til hende, men det hjalp ikke, hun blev ikke bedre. Saa en Dag siger hun til en Veninde: „Suffer du, hvad min Svigerinde sagde, da vi var i Skoven, og vi ikke hjalp hende at slaa Tirbenet ihjel?“

„Nu er hendes Ord gaaet i Opfyldelse. Det er sikkert hun, som kastet denne Sygdom paa mig.“

Den yngre Kone fortalte dette til sin Mand, og snart var det over hele Landsbyen, at hun var blevet forheget af sin Svigerinde.

Folk tog Parti for eller imod Kvinden, der var mistænkt for Hegeri, og Landsbyen var fuld af Trætte og Spektakel.

Der er en god Ting med dette Folk, og det er, at de er ikke saa snare til at fare paa hverandre. De bruger Munden mere end Næverne, og det har den Fordel med sig, at de ikke gør Skade paa hverandre. De har et anjeligt Forraad af Skældsord, men slikt noget tager da ikke Helsen af Folk. Saa i dette Tilfælde er Mundkæft bedre end Haandkæft.

Konen, som var mistænkt for Hegeri, kom da sammen med sin Mand hid og klagede sin Nød for mig. Jeg sendte da Bud til Høvdingen, at han maatte komme til vort ugentlige Høvedingemøde og have med sig vedkommende Kvinden og ellers, hvad Vidner der maatte være i Sagen, saa skulde vi undersøge den.

Han kom og havde med sig næsten hele Landsbyens voksne Befolkning. Sagen blev undersøgt, og det, som jeg ovenfor har fortalt, kom frem. Det viste sig da ogsaa, at den, som havde været mest ivrig i at besylde den mistænkte Kvinde for Hegeri var Høvdingen selv. For det blev han mulktet af Høvdingerne og fik sig en god Røvselse paa Købet.

Den gamle Høvding erkendte sin Fejl og bad om Forladelse. Landsbyens Folk bad hverandre om Forladelse for, hvad de havde sagt, og de gif forligt hjem.

Vi har sendt Medicin til den unge Kone, og hun er i Bedring.

Men jeg er næsten viss paa, at i sine Hjæter tror Folket, at Konen er bedre, fordi Heger er blevet skræmt og har ladet være med at paavirke hende med sit Hegeri, og at det slet ikke var Medecinen, som hjalp hende.

At Heger og Hegeri virkelig eksisterer, nærer jeg ingen Tvivl om. Der er nok af daarlige, ondskabsfulde Kvinder, som ved, hvordan de skal benytte sig af Folkets Frygt for at gøre dem Skade.

At saadanne Kvinder er i Besiddelse af dæmoniske og okulte Kræfter, tror jeg ikke. Hvis ikke Suggestionen hjælper, er her jo nok af Planter og Rødder, som, hvis de bliver blandet i Maden, kan gøre vedkommende Menneske syg, saa Suggestionen virker.

Frygten er grundlagt. Men naar den fuldkomne Kærlighed kommer ind, driver den Frygten ud.

—Udb.

Samuel Morris's forunderlige Landsfjylde..

(Fortf. fra Side 9.)

man spørge. Jo, fordi Hellig-Manden var forblevet over ham, og enhver følte, at Gud havde sit Segl paa ham.

Bed et Vedemøde en Torsdag Aften efter Samuels Død blev tre af vore Studenter kaldte af Manden til at gaa til Afrika, og saaledes gik det, at vi i Stedet for een nu kunde sende tre til dette Land med det gode Budskab.

Samuel Morris er hensovet, og dog lever han. Hans Livsgjerning blev at bringe Bækkelse i mange unge Mænds og Kvinders Sjæter, saa de kunde bringe Glædesbudskabet til hans Folk og selv fyldes af den mægtige Troskraft, hvorved mange Sjæle vindes for Jesus."

(„Sandhedsv.")

Svor er dit Alter?

Enhver gudhengiven Kristen har et Sted, hvor han kan tale i Enrum med Gud. Det kan være ved Sengeniden, i Skoven, ved Fjoden, i et stille Sted i Haven, eller paa et eller andet Sted. Svor behageligt det er at knæle der i ydmyg Underkastelse og bede om Guds Betsignelse! Svor sødt det er at takke ham for al hans Godhed, og hvor godt det er at fortælle ham om alle dine Bekymringer og Sorg, og saa i fuld Tillid bede ham om Raade, til at opholde dig i alle dine Prøvelser og Fristelser! Det behager Gud, at vi saaledes tilbeder ham i Enrum, thi han siger: „Din Fader, som ser i Løndom skal betale dig."

Da Jesus kaldte Filip til at følge ham, gik Filip hen for at finde Nathanael for at fortælle ham den glade Nyhed om, at han havde fundet Kristus. „Jesus saa Nathanael komme til sig, og han siger om ham: „Se, det er sandelig en Israelit, i hvem der ikke er Svig. Nathanael siger til ham: „Hvorfra kender du mig?" Jesus svarede og sagde til ham: „Jørend Filip kaldte dig, saa jeg dig, medens du var under Figentræet." Undres du over hvorfor han blev set under Figentræet? Det har nok været Nathanaels Alter. Han har nok ofte gaaet der for at bede for Jerserens Komme. Blev han ikke belønnet paa en underfuld Maade?

Kære Læser, dersom du har intet Bønnested, find eet; og naar du behøver Opmuntring, søg Herren alene. Han vil opfylde han Løfter.

Traktater.

Disse Traktater indeholder megen Oplysning om forskellige Gæmner. Der er nogle som vil opbygge og hjælpe en Kristen fremad, og der er andre, som indeholder Formaninger til Syndere. Du kan maaske ikke prædike fra Talerstolen; men du kan nok række nogen en Traktat. Hav nogle ved Haanden til at indeslutte i Breve, naar du skriver til dine Venner.

Naar kun saa Traktater sættes, kan de ordres i Dussinvis; men dersom et større Oplag sættes, er det bedre at ordre i Hundervis, efter 25 Cents Hundet. Vi betaler alle Post, Fragt eller Ekspres Omkostninger.

14—Bered dig at møde din Gud. Denne Traktat viser Synderen Resultatet af ikke at berede sig til at møde Gud. 31 Sider.

Pris 10¢ per Dusin, 60¢ per Hundrede.

15—En forunderlig Befrielse. Den fortæller Forsatterens Erfaring angaaende guddommelig Helbredelse. Den vil bære til stor Hjælp for dem, der er svag i Troen. 11 Sider.

Pris 5¢ per Dusin; 30¢ per Hundrede.

16—Gvad Bibelen lærer. Den fremholder nogle af de fornemste Punkter af Bibelen's Lærdomme. 11 Sider.

Pris 5¢ per Dusin; 30¢ per Hundrede.

17—Læren om Helbredelse. Denne Traktat behandler Emnet om guddommelig Helbredelse for Legemet. 7 Sider. Pris 4¢ per Dusin; 25¢ per Hundrede.

18—Hvilken Menighed bør jeg forene mig med? Den indeholder Undervisning og Raad til dem, som er nylig ombendt. 17 Sider. 8¢ per Dusin; 50¢ per Hundrede.

19—Hvor gaar du hen? hvilken Vej? En Advarsel til Syndere. 8 Sider.

Pris 3¢ per Dusin; 12¢ per Hundrede.

20—Hvorfor bør vi forlade Selterne? 8 Sider. Pris 2¢ per Dusin; 10¢ per Hundrede.

21—Maa vi sunde? Den viser hvad Guds Ord lærer angaaende Synd. 46 Sider.

Pris 15¢ Dusin.

22—Frafaldet. Den viser hvorledes Guds Folk tabte den Renhed og Hellighed, de besad i Evangeliets første Tidsalder og hvorledes de igen kom i Besiddelse af den samme Renhed og Hellighed. 18 Sider.

Pris 8¢ per Dusin; 30¢ per Hundrede.

23—Helliggørelse. Den viser at Helliggørelse er et andet Naadeværk. Gvad Helliggørelse er, og hvad den gør for os. 16 Sider. Pris 5¢ per Dusin; 30¢ per Hundrede.

27—Mormonisme, en falsk Lære. Den afslører Mormonernes Lære, og viser at den ikke er bibelsk. 9 Sider.

Pris 5¢ per Dusin; 30¢ per Hundrede.

26—Daaben. Den forklarer den bibelske Daab, og hvem der er i rette Tilstand til at døbes. 14 Sider.

Pris 8¢ per Dusin; 50¢ per Hundrede.

For hvert af vore Mandedrag dør ca. fire Sjæle, som aldrig har hørt om Jesus. Der dør ca. 100,000 saadanne daglig.

Søndagsskolen.

Lektie 5.

Juli 29, 1917.

Guds naadige Jndbydelse.

Ezajas 55.

Opbyggelse: Søger Herren medens han findes, kalder paa ham, medens han er nær.— Ezj. 55: 6.

1. Nu vel! hver den, som tørster, komme hid til Vandene, og I, som ikke har Penge, kommer hid, køber og æder; kommer, køber uden Penge og uden Betaling Vin og Mælk!

2. Hvil veie I Penge ud, for hvad der ikke er Brød, og eders Dagløn, for hvad der ikke kan mætte? hører dog paa mig og æder det gode, saa skal eders Sjæl kvæge sig med det fede.

3. Røjer eders Øre og kommer hid til mig, hører, saa skal eders Sjæl leve; thi jeg vil gøre en evig Pagt med eder, paa de trofaste Forrettelser til David.

4. Se, jeg har sat ham til et Vidne for Folk, til en Herste og til en Herster over Folketæg.

5. Se, du skal kalde ad et Folk, som du ikke kender, og et Folk som ikke kender dig, skal ile til dig, for Herren din Guds Skjød og for Jesajas Bellsoms Stund; thi han har berømt dig.

6. Søger Herren medens han findes, kalder paa ham, medens han er nær.

7. Den ugudelige forlader sin Vej og den uretferdige sine Tanter og omvendte sig til Herren; for skal han høres og se over ham, og til vor Gud; thi han er meget rund til at forløbe.

8. Thi mine Tanter er ikke eders Tanter, og eders Beje er ikke mine Beje, siger Herren.

9. Thi som Himmelen er højere end Jorden, saa er mine Veje højere end eders Veje og mine Tanker højere end eders Tanker.

10. Thi Himmelen strækker og Sæen nedfaldt fra Himmelen og vander ikke tilbage derhen, men vander Jorden og gør den frugtbar og kommer den til at give Grøde og frembringer Sæd til at saa og Brød til at æde:

11. Saa skal mit Ord være, som udgaar af min Mund, det skal ikke komme tomt tilbage til mig; men det skal gøre, hvad mig behager, og det skal have Rette i, hvad jeg sender det til.

Denne Profeti blev givet for, at Frelse og

Befrielse kunde blive givet til Israel. Fra at tragte efter de materielle og forgængelige Ting af Babylonien, søger Profeten at vinde Jøderne tilbage til Guds Betsignelser. Babylonien Righed og Glans vil aldrig tilfredsstille Sjælens Længsel. Ezajas profeterede i Jerusalem næsten et hundrede og halvtreds Aar før nogen af Jøderne kom tilbage fra Babylonien til Jerusalem, men som i et Syn forestiller han sig i Babylonien, talsende de landsforvisse.

At tørste efter Gud.— Mere end fem hundrede Aar efter Guds naadige Jndbydelse gennem Ezajas var blevet givet til de fortabte Aar af Israels Hus, kommer en anden Jndbydelse: „Salig er de, som hungre og tørste efter Retfærdighed.“ Hvorfor er de salige? Fordi, „de skulle mættes.“

David, Jehovas elskede jagde: „Lige som en Hjort skriger efter Vandstrømme, saa skriger min Sjæl til dig, o Gud! Min Sjæl tørster efter Gud, efter den levende Gud.“ Denne Tørst, som David beskriver er „det brændende menneskelige Længsel, som tilskunder Mennesker til Guds Rige.“ Hjorten tørster, og søger Vandstrømme, hvor han kan slukke sin Tørst. Sjælen tørster, opvaagner til sit Behov af Gud— og søger Kilden af levende Vand, hvor han kan finde sig Selv, som tilfredsstiller for frelse.

Mange Folk forstår ikke Sjælens Hunger og Tørst efter Retfærdighed. De er vidende om at intet, hvor ønskeligt det end er, virkelig tilfredsstiller det indre Menneskes Tørst, men endog gaar de ligegyldigt videre og søger at døde Smerter ved at tage Del i verdslige Forrettelser. Efter en Tid vil de vaagne op til den Rendsgerning, at de forgaar paa Grund af Mangel paa Frelsens livgivende Vand.

Hvornår at søge Gud.— Der kommer til enhver af os en meget passende Tid at søge Herren. Paa denne Tid kan vi virkelig finde ham. Profeten Ezajas fortæller os, hvornår denne Tid vil komme, saa at vi maa ikke lade denne Tid gaa forbi. Han siger: „Søger Herren medens han findes, kalder paa ham, medens han er nær.“ For at forvisse os om, at vi ikke skal lade Løgnens Lige Herren selv: „De, som søge mig, skulle finde mig.“ Da Jesus talte til Skolene tilskunder han dem til at søge først Guds Rige og hans Retfærdighed, og lovede, at de, som vilde gøre saa vilde ogsaa faa Livets Nødvendigheder.

Synderens Part.— Endstønt Frelsen er fri for alle, og kan faaes „uden Penge og uden Betaling,” dog kan den kun faaes paa visse Betingelser. Synderen maa forsjage sine Veje, og stræbe efter at forbedre saa vidt som muligt de Fejltagelser han har begaaet. Ved saaledes at gøre sin Del, kan Synderen ikke frelse sig selv, heller ikke fortjener han Frelse; han kun stiller sig paa Pladsen, hvor han kan tro og tage fat paa Retfærdighedens Gave, som gives frit af Barmhjertighedens Fader.

De, som hungre og tørster efter Retfærdighed, som rigtig sætter Pris paa deres Sjæls Velvære, nøler ikke med at møde Bibelens Betingelser og derigennem komme i Besiddelse af Guds frelsende Naade.

Guds Løfter om Forladelse.— Gud lovede at forlade alle som vilde vende om til ham (Ps. 7), og ikke mere husomme deres Sunder (Jeb.

8: 12; 10: 17), at udslette deres Overtrædelser som en Taage (Ef. 44: 22), og kaste dem i Havets Dyb (Mika 7: 19), og lade dem bære saa langt fra den bødferdige Synder som Østen er fra Vesten (Ps. 103: 12). Herlige Forjættelser!

3 Sandhed er vor Gud rig paa Barmhjertighed, thi han vil ikke „at nogen skal fortabes, men at alle skal komme til Omvendelse” (2 Pet. 3: 9). Derfor kan vi sige om ham, som gjorde Profeten Mika: „Svo er en Gud som du, der borttager Misgerning og gaar Overtrædelser forbi for det overblevne af sin Arv?” **Før Underfølelse og Betragtning:** Mandelig Dørl.— Frelsen liget ved Vand.— Mandelig Hunger.— Frelsen lignet ved noget at spise, som Mælk, og Sonning.— Muligheden af en Tid da Gud ikke findes.— Hvorfor maa man forsjage Sindet før man kan faa Forladelse?

De Unges Afdeling.

Beskrivelse for anbragt Indflydelse.

Dette er en Berrettelse af en Pige, som gjorde hvad hun kunde.

Hun var ikke en Pige, som ejede stor Skønhed, eller særffilte Gaver; kun en almindelig Stenning i et hverdagslig Klæde. Hun levede i den af Tiden almindelige Del af en stor By, og lærte sig til at se hver Nat med Sporvognens Lygter lynde i hendes Væn. Hendes Sjæl var en lille Beslægt, som hun delte med en aldrende Moder, og en gammel, blind Tante. Hendes magre Bøn forsynede dem med deres simple Nødv. og hendes personlige Begær var, af Rødbendighed, begravet i hendes eget Hjertes Dø. Der var kun lidt af midlende i den fedelige, ensformige Routine af hendes daglige Liv, og dem, som saa paa hendes Liv, kunde have Marsag til at undre sig over det mindre Bænk hun benyttede under saadanne graasfarvede Omstændigheder. *

Over Maat værgte hun sig frem paa sin Vejen gennem en mælende Sog af fæblende Børn fra de oversfyldte Beslægt, og hun undrede sig ofte over, hvorledes de kunde huses i de Rum, som de kaldte Sjæl, og hvorledes de paa saa vidunderlig en Maade undgik at blive dræbt, i deres henrykte Springen

under Lastvogne og over Sporvognspor.

En Søndag baanedes hun op til at se sin Beslægt. Hun, som havde længtes og bedet saa inderligt om at faa bære Mesterens Budskab til Beslægtningene, blev givet denne Beslægt ved sin egen Dør. Dørl blev hun interesseret i en og saa i en anden. Et lyst Smil, et opmuntrende, „God Morgen,” nu og da en Øre, og de småfede små Ansigter lærte at lyse med skønne Smil, naar hun nærmede sig. Hun betragtede deres Løse, anskede deres forskellige Udtryk, studerede deres Behov, overvandt hendes Modvillighed mod mange Ting, som i sig selv af hendes usynlige Sympati, for hun blev gjort af Ubundenhed, og vandt en eller anden Komende blandt Mødrene.

Ud af sine små Indtægter lyttedes det for hende at købe et af disse små Orgler, som kan sammenfoldes, et dusin små Støler, en Bænk, et Hjørne af Løst; og en Søndageftermiddag indbød hun Børnene, som boede just omkring hendes egen Dør, at komme ind og høre et lidt. Et Barn vundt held at se disse komme næste Gang. De kom, to og tre sammen, saa, nysgerrig og selv som vilde Tusle, modtagelig som Børn altid er for Nærighed og Venlighed. De lærte snart de barnlige Lø-

ner og aandelige Sange. Senere lærte de et Bibelsvers, og endelig oplæste de tilfammen de skønne Psalmer fra Det Gamle Testamente. Altid var der noget interessant, noget nyt, noget at tage med sig hjem. Undertiden blev de trakteret med noget godt, eller de smaa fik bære hjem en liden Blomst for at opløse i det dunkle Værelse, og prædike paa sit eget Sprog.

Tre Aar af stille ubemærket, personlig Tjeneste i den lille Kærlighedslyst, og siden blev Pigen kaldt bort til andre Felt. Hun havde ikke gjort meget. I Sammenligning med det store Behov, som omgav hende, i Modsatning til de store Samfundsforbedrings Bevægelser Arbejde, havde hun gjort kun lidet. Hun havde haft mange Ulemper. De, hun ønskede at vinde, maatte hun gaa imøde med megen Taft og største Forsigtighed. Men hendes Arbejde bragte Resultater for Guds Rige.

Det forventes, at en ung Italiener, fra et af disse Hjem, kommer snart til at bære Budskabet om Jesus, som han lærte fra hende, til sit eget Fædreland. To unge Piger nærer et hemmeligt Ønske om at arbejde som kristne Sygeplejerkyr blandt deres egne Landsmænd; Børnene, som nu er blevet ældre, huffer endnu de Psalmer hun lærte dem; og manges en Moders Ansigt lyfte, i det hun paa gebrokkent Engelsk, forsøgte at tale om hvorledes hun sætte Pris paa de smaa Kærlighedsgjerninger, eller de opmuntrende Ord, som gjorde hendes Hjerte gladere og hendes Liv lettere medens Pigen levede i Nærheden.

Ikke nogen mærkværdig Fortælling! Alligevel, hvem kan beregne det stadigt udvidende Indflydelse af denne ene Sten i Gjemmemissions Bygning? Hun besvarede Spørgsmaalet: „Hvad er det i din Gaaend?“ med ingen Forklaring af begrænsede Udrustring, eller Undskyldning paa Grund af utilstrækkelig Tid eller Gaver. Hun gjorde hvad hun kunde.

Fra „The Shining Light.“

En Drengs Søster.

Da en ældre Dame og to unge Piger spadserede sammen paa Gaden en Dag, mødte de en Dreng, som een af de unge Piger kendte. Idet hun standsede og talte med ham et Øjeblik, præsenterede hun ham for sine Venner. Da de hav-

de sagt farvel og gaaet videre, sagde den ældre Dame: „Jeg tror denne unge Dreng, maa have en rar Moder og Søster.“

„Dette har han. De er begge meget elskværdig. Men hvorledes vidste du det?“ spurgte Pigen i en forbauset Tone.

Damen smilte. „Jeg gættede det fra hans Manerer. En Dreng, som altid bliver snubbet hjemme, bærer sig ikke saaledes ad, naar han er ude. Kun Høflighed, Venlighed, og kærlig Omgang i Hjemmet kan gøre en Dreng til en saadan oprigtig, tilbunden, velopdragen Gentleman.“ sagde hun.

Pigerne saa paa hinanden et Øjeblik, og saa udtalte den ene begges Tanker. „Jeg vil være mere forsigtig hvorledes jeg behandler Georg herefter. Derfor Følsomhed bedømmer mig ved ham, maa jeg vogte mig. Og jeg ved du har ret. Der er William L., naar man taler med ham, skraber han altid med Fødderne, putter Hænderne i Lommerne, hænger med Hovedet, og stammer. Hans Søster jager ham altid ud af hendes Vej, og skænder altid paa ham, og hans Moder synes altid at skammes over ham, thi hun sender ham altid ud, naar de har fremmede. Jeg tror virkelig, at han vilde være lige saa rar som Robert, dersom han havde samme Chance.“

„Meget muligt,“ sagde den anden Pige. „Jeg ved, at han er elskværdig og fløgtig, naar han glemmer at være flodset og forlegen. Jeg tror ogsaa, at jeg maa vogte mig, saa at min lille Bror er et levende Bevis paa min elskværdig Natur.“ Endskønt hun lo medens hun sagde dette, var der alligevel Alvor i hendes Stemme.

—Classmate.

Den, som vil. Den som vil høre, finder altid en Sang. Den som vil trætte, finder altid nogen at trætte med. Den som vil skjænde, finder altid noget at skjænde over. Den, som vil være glad, finder meget at glædes ved. Den, som er fredelig, finder mange fredelige Folk. Den tilfredse finder meget at være taknemmelig for. Hvad finder du?

Naar du finder en Mand, som elsker Gud af sit ganske Hjerte, saa finder du en Mand, som tjener sine Medmennesker med hele sin Styrke.

Evangelii Basun

Sandhed

Renhed

17de Aarg.

Lønsdag den 18de Juli, 1917.

Nummer 28

Mere end disse.

O se til Himlens Fugle,
De høster ej og saar,
De nærer ej Befymring
For Dage eller Aar,
De bygger fine Nester
Saa gladelig paa Gren,
Dg mens de saadan virker,
De slaar en Trille ren,
De glæder sig i Solen
Dg fryder sig i Regn
Dg slutter saa til Vint'ren
Til Sydens varme Egn.

O se til Markens Liljer
I deres skønne Dragt,
Langt skønnere end Sal'mon
I al hans Kongepragt,
Ej spinder de, ej væver,
Ej virker de sit Skrud,
Dg ffulde Gud da glemme
Sin egen føre Brud?
Er I ej mere end disse,
I, hvem han har bestemt,
I evigt Liv skal eje
Dg Arven, han har gemt?

S. B.

"Hellig-
ge Dem i
Sandhe-
den; dit
Ord er
Sand-
hed" (Joh.
17: 17).

"I er
alle rede
rene paa
Grund
af det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der" (Joh.
15: 3).

Evangelii Basun Publishing Company
St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Idag.

Det bedste, du ejer i denne Verden, er Dagen i Dag. Her er den, en vidunderlig Skat, glimrende uvurderlig Juvel. Og den er din, helt og holdent; du har den i dine Hænder. Hvad vil du gøre med den?

Dagen i Dag er din Frelser, som imidlertid ofte er bleven forskyttet mellem to Nævere: „I Gaar“ og „i Morgen.“ Det meste af vor Møtte er enten ført overjra i Gaar eller taget paa Forskud i Morgen. Den Gud, der har planlagt vort Liv, har gjort viseligt i at give os en Dag ad Gangen, og ved Enden af hver Dag erholder vi et Fornøjelsens Bad i Sønnen.

Svorior lade Livet tunge og trykke dig? Du skal ikke leve dette lange og frange Liv—kun een Dag af det. Tænk ikke paa Fortiden: en Digter har sagt, at vi vokser ved at træde paa vort eget afdøde selv, og hvad Fremtiden angaar, da forbereder vi bedst denne ved frimodig Betragtning af Dagen i Dag.

Dagen i Dag er din! Gud har givet dig den. Alle dine „i Gaar“ har han taget tilbage, alle dine „i Morgen“ holder han endnu i sin Haand.

J. Grane.

Hvorhen?

Hvorhen gaar du, kære Læser?

Hvorhen jeg gaar, siger du. Hvad mener du dermed?

Jeg mener: Hvorhen fører den Vej, du gaar paa i Livet?

Den Vej, jeg gaar paa i Livet? Jeg gaar paa samme Vej som andre hæderlige Menneſker, og det er vel bra?

Sa naturligvis, det er bra, saa langt det rækker. Men saa bra din Vej end er, kan det dog være Spørgsmaal, om den fører til et godt Maal. Du vil ikke benægte, at Døden engang kommer. Hvad saa?

Sa, hvad der kommer efter Døden, ved jeg intet om og oprigtig talt, det er noget, jeg har ikke tænkt over eller beskymret mig større om.

Nej, det kan saa være. Det er sørgeligt, og det er nok desværre flere, som maa sige det samme. Men skulde det ikke være værd Overvejelse for et forstandigt Menneſke: Hvorhen gaar jeg, og hvad kan jeg vente efter dette Liv? Hvad vil min evige Skæbne blive? Om du

foretager en Rejse f. Eks., da begiver du dig ikke ud paa maajaa? Du har vel et Maal, og du tager den Vej, som fører til dette Maal. Er dit Maal i Fjnd, da rejser du ikke i Veit—eller omvendt. Livet er i Grunden en Rejse, og det er ikke ligegyldig, hvilken Vej du har begyndt paa.

Det eneste sikre i denne Sag er Guds Ord. Der læser vi:

„Det er Menneſket beſtiffet engang at dø og derefter Dommen“ (Heb. 9: 27).

Bidere: „Thi vi skal alle aabenbares for Kristi Domstol, for at enhver kan faa igen, hvad der er ſtet ved Legemet, efter det som han har gjort, enten godt eller ondt“ (2 Kor. 5: 10).

Bidere: „Og jeg saa de døde smaa og store staaende for Gud, og Bøger blev aabnede; og en anden Bog blev aabnet, som er Livens Bog; og de døde blev dømt efter det, som var ſkrevet i Bøgerne efter sine Gerninger. Og hvis nogen ikke fandtes ſkrevet i Livens Bog, da blev han kastet i Ildſøen“ (Aab. 20: 12—15).

En Dom kommer altsaa engang for os alle. Ingen kan ſtikke sig væk. Det afgørende for vor evige Skæbne bliver da, om vi findes „ſkrevet i Livens Bog,“ eller som Jesus næger i Luk. 10: 20 har vort „Navn ſkrevet i Simlene.“

Og hvad vil dette egentlig siges? Na, hvad vil det sige uden dette, at det enkelte Individ, som hører Evangeliet, tager imod det, af os alle sit Hjerte fortrøster sig til Jesus Kristi Forsoning for Synden og i Rydighed mod og Efterjælgelse af ham vandrer Livet ud.

„Thi saa har Gud elſket Verden, at han gav sin Søn den enbaarne, for at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have en evigt Liv“ (Joh. 3: 16).

„Og der er ikke Frelse i nogen anden; thi der er heller ikke noget andet Navn under Himlen givet blandt Menneſket, ved hvilket vi skal blive frelst“ (Ap. G. 4: 12).

Altsaa: Har du, kære Læser, dit Navn ſkrevet i Livens Bog? Eller: Har du annammet Jesus som din Frelser og vandrer du i Rydighed for ham?

—Udv.

Guds Ords Magt.

Uddrag af en Prædiken af W. T. Seaton.

I Aften ønsker jeg at tale om Magten af Guds Ord, det Ord gennem hvis Myndighed denne Univers blev skabt. Jeg vil læse Heb. 11: 3: „Ved Tro fatter vi, at Verden er blevet skabt ved Guds Ord, saa det ikke er af synlige Ting, at det, som Jesu, er blevet til.“ Her finder vi at der kræves Tro for at tro, at Gud gennem sit Ord skabte Verden—en Tro, hvilken, det bedrøber mig at sige, at de højere Kritikere og Skeptikere ikke er i Besiddelse af. De paastår ikke bare, at Verden blev til gennem en Udviklings Proces, men at Mennesket har udviklet sig fra hvad Videnskaben kalder Protoplasma, som er kun den Substans, som udgør den væsentligste Part i en Dyre- eller Planterecelle, og gennem gradvis Udvikling har naaet dens nuværende Tilstand. Jeg tror det ikke. Jeg kan ikke tro det; det rent ud modstaar Guds Ord, som siger, vi blev skabt i Guds Billede. Forandringer fra den oprindelig Tilstand har været nedad i Stedet for opad; thi Mennesket, som blev skabt i Guds Billede, kunde kun gaa i een Retning, og den var nedad.

„Ved Tro fatter vi.“ Det tager i det mindste en vis Grad af Tro til at anerkende, at Gud talte Ordet og derigennem blev denne Verden skabt. Saadan Tro og Anerkendelse alene, vil dog ikke bringe Frelsen til en Sjæl. Vi maa have Tro til Kristus. „Tro paa Gud, og tro paa mig!“ siger Jesus. Vi kan maaske tro paa Gud og tage imod hans Magt til at skabe, dog ikke Tro paa Kristus, og være fortabt. Ved Tro forstaar vi, at Verden blev skabt ved Guds Ord, saa at alt det, som er synlig, Ting, som vi kan berøre, blev ikke skabt af noget, som allerede var. Vi ved hvad det betyder at skabe; det er at bringe ind i Verden noget, som aldrig før har eksisteret. Den almægtige Gud alene er i Besiddelse af Magt til at skabe. Mennesker maa bygge op og ribe ned, men Gud alene har Magt til at skabe. Mennesker kan ikke sætte Liv i den mindste Ting. Naar vi lader opføre et Hus eller en Bygning, maa vi have Materiale til at bygge det med. Gud havde intet saadant. Men der var Magt nok i hans Ord til at skabe noget ud af intet, og det gjorde han. Jeg tror virkelig, at Gud gjorde saa.

Jeg antager ogsaa, at der er mange flere her i Aften, som tror det samme. Den Gud, som skabte denne Verden er ansvarlig for vor Tilværelse, men vi er ansvarlig for hvorledes vi tilbringer vor Liv.

Guds Ord opholder alle Ting.

I det første Kapitel af Hebræer Brevet og det tredje Vers, er, en Tanke, som jeg ønsker at henlede eders Opmærksomhed paa. „Saa, som—efterdi han er hans Herligheds Glans og hans Værens udtrøkte Billede og bærer alle Ting med sin Krafts Ord—efter at have gjort Renselse fra Synderne har sat sig ved Majestædens højre Haand i det høje.“ Jeg ønsker at lægge Eftertryk paa Tanken, at Gud ikke bare talte Ordet som kaldte denne Verden til live, men han holder denne Verden i Luften, ja han opholder alt. Ja, det Ord, som skabte denne Verden, det Ord, som befalede den at blive til, det samme Ord er nedenunder den og opholder den. Lyt til 2 Pet. 3: 5, 6: „Thi med Vilje er de blinde for dette, og fra Jordens Tid var der Himle og en Jord, som var fremstaaet af Vand og ved Vand i Kraft af Guds Ord, hvorved den daværende Verden gik til Grunde i en Vandflod.“ Dette viser os, at alle Ting i denne Univers er underkastet Guds Veialing; at ved Guds Ord stod den engang under Vand. Da denne Verden blev oversvømmet af Vand som en Dom imod Ugudelighed, blev det gjort ved Guds Ords Magt og Myndighed. Ser nu paa 2 Pet. 3: 10: „Men Herrens Dag skal komme som en Tyv; paa den skulle Himlene forgaa med stort Bulder, og Elementerne skulle komme i Brand og opløses, og Jorden og alt, hvad der er paa den, skal opbrændes.“

Ligesom det ikke er i Menneskets Magt at skabe den mindste Ting paa Jorden, saaledes har han heller ikke Magt til at tilintetgøre den mindste Ting, som Gud har skabt. Alt, som Mennesket kan opføre, kan Mennesket ribe ned; men de Ting, som Gud har skabt, kan Mennesker ikke sætte ud af Eksistens. Mennesker, som ser paa denne Verden fra deres Standpunkt, tror at det er umuligt for en saadan Ting at opholde med at eksistere. Derfor har Mennesker blevet skeptisk angaaende denne Verdens

Udelæggelse. Mennesker har ikke troet Udtalelserne om den guddommelige Åbenbaring. Skønt der findes intet i Naturen, som kan tilintetgøre noget, som Gud har skabt, kan den samme Gud, som talte Ordet som skabte denne Verden ud af intet, udtale Ordet og denne Verden kan holde op med at eksistere. Den samme Gud, som skabte denne Verden kan tilintetgøre den i et Øjeblik. Ligesom Gud opholder alle Ting ved hans Ords Magt kan han tilbagekalde sit Ord, og saa vil denne Verden ikke staa. Det er kun Guds Ord, som Mennesker i Dag kritiserer og ikke vil tro, som holder denne Verden oppe.

Verden vil blive ødelagt ved Guds Ord.

Igen, siger Gud: „Men Herrens Dag skal komme som en Tyv; paa den skulle Himlene forgaa med stort Bulder, og Elementerne skulle komme i Brand og opløses, og Jorden og alt, hvad der er paa den, skal opbrændes.“ Hvad om Himlene? Ordet „Himlene“ betyder ikke altid den Plads hvor Gud bor. „I Begyndelsen skabte Gud Himmelen og Jorden.“ Dette betyder til den atmosfærisk Himmel. Jeg vil gerne i Aften sige dette. Alle Ting, som er blevet skabt, som tilhører denne Univers vil blive ødelagt. Men de Ting, som ingen Begyndelse havde vil ingen Ende have. Gud den Almægtige er fra Evighed til Evighed. Af de materiale Genstande her paa Jorden, er der ikke en eneste som ikke vil komme til Ende. Alt, som vi kan se omkring os i Dag havde en Begyndelse. Hvad var Begyndelsen? „I Begyndelsen var Guds Ord.“ Guds Ord siger, at der kommer en Tid, naar Jorden skal forgaa. Ligesaa vist som denne Jord er i Eksistens nu, ligesaa vist kommer der en Tid, naar den skal ikke være mere.

Nogle Mennesker tilbringer deres Liv i at arbejde paa at gøre det saa bekvemt som muligt, som om de skulde leve her for evigt. Vener, engang vil denne Verden forgaa og opføre sig med at være eders Hjem. Hvad om den skulde forgaa i Aften? Hvad om Gud skulde finde for godt at tage Grundvolden bort fra Jorden i Nat, paa hvad vilde du saa staa? Der er kun een Vej ved hvilken du kan undgaa de skræffelige Følger af denne store Begivenhed, og det er ved at sætte dine Fødder paa Guds evige Ord. Jesus siger: „Himmelen og Jorden skulle forgaa, men mine Ord skulle in-

genlunde forgaa.“ Ligesom Ordet var fra Begyndelsen, var først, saaledes vil det ogsaa være Enden. Naar denne Jord forgaar og bliver glemt vil dog Guds Ord eksistere. „Jeg er Alfa og Omega, Begyndelsen og Enden.“ „Mit Ord skal aldrig forgaa.“ Lad os ikke jærte bort Nu til det, som er paa Jorden; det er her for kun en kort Tid. Tingen om at gøre er at sætte vore Fødder paa Guds Ord nu, før Tiden kommer, naar alt andet skal forgaa.

Født af Guds Ord.

Igen, læser vi: „Gensødt, som I er, ikke af forkrænkkelig, men af uforkrænkkelig Sæd, ved Guds levende og blivende Ord.“ Vi bliver ikke gensødt af naturlige, materiale Elementer. Derfor vi gjorde, kunde vi ikke være i Bejiddelse af evigt Liv. Jeg takker Gud i Aften, at vi bliver ikke født af forkrænkkelige Ting, men at han har tilvejebragt en Plan ved hvilken vi kan blive født igen af Guds uforkrænkkelige Ord. Vi burde være de lykkeligste Folk i Verden. Vi har Guds Ord og Aand, og vi har Lejlighed til at høre og forblive i Sandheden, den Sandhed, som skal bestaa evindeligt fordi den er evig. Lad Jorden forgaa; lad Solen, Maanen, og Stjernerne ophøre at skinne. Vi har det Privilegium at staa paa Guds evige og uforanderlige Ord.

Ordet skrevet i vore Hjerter.

Ordet er et Vidnesbyrd til os om, at vi er Guds Børn. Gud ved sin Aand skriver sin Lov, som er Sandhedens Ord i vore Hjerter; og naar vi modtager Guds Aand, har vi ogsaa Guds Ord skrevet i vore Hjerter, hvilket i stemmer nøjagtigt med den Helligaand. I Aften har vi Guds skrevne Ord, som var indblæst af Guds Aand. Helligaanden kom ned paa Guds Tjenere og inspirerede dem til at skrive Bibelen, og vi anerkender den, som Guds Ord og elsker den som Guds Ord.

Nu da, der er een Vej og kun een Vej hvorved du og jeg kan være sikker paa at have samme Aand som Paulus og Peter og de andre Apostle havde, og det er, om Aanden i os i stemmer med Ordet, som var skrevet af disse Apostle, som havde Helligaanden. Derfor jeg har Guds Ord i min Sjæl, betyder det, at jeg har Guds Lov skrevet i mit Hjerte. At have Guds Lov skrevet i vore Hjerter betyder ikke mere eller mindre end, at Gud har forandret vor Natur, og givet os Elementerne af hans

guddommelige Natur lige ind i vore Sjæle. Vore Naturer bliver forandret til at stemme nøjagtig overens med Guds Love.

Der var en Tid, da Guds Love blev ikke strevet i Hjertet, men paa Stentavler. Menneſket ſkulde ſe til en anden Kilde end ſelve Loven for Hjælp til at efterkomme dens Krav. Vi har en Civilret i vort Land. Denne Lov forbyder viſe Ting og tillader viſe Ting. Du kan maaffte være i Stand til at citere Paragraf efter Paragraf af denne Lov, men du maa ſe hen til en anden Kilde, for at erholde Hjælp til at adlyde denne Lov. Guds Lov blev ſkrevet paa Stentavler og ogſaa i en Bog, ſom kaldes Moſebog. Menneſker, ſom havde Rimſkab om Loven, var ikke ſikrede mod at bryde den.

Denne Syndens Udueligheſed og Svagheden af de Ofre de maatte bringe krævede, en Forandring af Loven. Denne Forjættelſe er nu opfyldt. Gennem et bedre Offer har Gud nu forandret vor Natur, ſaa at det er naturligt for os at adlyde denne Lov. Selve Elementerne af denne mere fuldkommen Lov bliver planter i vore Sjæle ſaa, at det er naturligt for os at elſke og adlyde den. Dette er hvad det betyder at være født paany. Idet Gud ſkriver denne Lov i vore Hjarter, giver han os Naade og Kraft til at adlyde den. Der findes kun een Naade hvorved vi kan komme i Beſiddelſe af en ny Natur, og det er gennem Fødsel.

Vi ligner vore Fædre i Rødet, og denne Alighed er ofte meget mærkbar. Vi erholder denne Lighed ved at blive født af deres Rød og Blod, ikke efter nogen Iomæſſig Form. Saa-dant er det paa det aandelige Omraade. Derfor er det, at Gud har krævet af os, at vi ſkal fødes af ham, at vi igen kan blive bragt tilbage til hans Billede. Alle Guds Børn ligner deres Fæder. De har deres Fæders Natur. Jo ældre vi bliver, jo mere kommer vi til at ligne vore Forældre. Ligeledes, jo ældre vi bliver i det friſtne Liv, jo mere kommer vi til at ligne Gud, og deſto mere kommer Kriſtus til at vinde Eſtiffelſe i os.

Vi er alle levende Breve.

Kriſti Liv maa blive aabenbaret i vore ydelige Legemer. Vi kan i denne Verden fremſtille Jeſu herlige Liv iſølge hans Ord. Da Jeſus var her i Verden ſagde han: „Jeg er Verdens Lys.“ Der var intet i hans perſon-

lig Udſeende, ſom var uſædvanlig. Bibelen ſiger, at han var ſom et Rødsrud af tør Jord. „Han havde ingen Eſtiffelſe eller Derlighed; og vi ſaa ham, men der var ikke Anſeelſe, at vi kunde have Lyſt til ham.“ Derſom du havde gaaet forbi ham paa Gaden, havde du maaffte tænkt, at han var en meget almindelig Mand. Det var ikke hans naturlige Udſeende ſom gjorde ham til Verdens Lys; det var hans Venlighed og Kærlighed, hans guddelig Opførelſe og Ekſempel. Han blev kaldt Retfærdighedens Sol. Før han forlod Verden ſagde han til ſine Diſciple: „Jeg er Verdens Lys.“ Han ſkulde forlade Verden og han ventede, at hans Diſciple ſkulde ſkinn i hans Sted.

Realiferer vi vort Anſvar at leve friſtne Liv i denne Verden? Vi maa fremviſe ſamme Liv, ſamme Karakter ſom Kriſtus vilde have fremviſt derſom han havde blevet her i Verden. Lad os være forſigtig hvorledes vi repræſenterer Kriſtus. Derſom vi fortæller Verden at vi er her for at ſkinne for Gud, burde vi ogſaa leve Kriſti Liv. Lad os leve ſaa at Gud kan ſige: „Der er min Repræſentant. Hvor han gaar kan du gaa; hvad han gør kan du gøre.“ Verden kan ikke ſe Kriſtus i Form af et Menneſke ſom han var engang, men de kan ſe hans Repræſentanter. Nogle vil maaffte ſige: „Jeg gør ikke Fordring paa at være hans Repræſentant.“ Men dette er hvad du i Virkeligheden ſiger, naar du fortæller Verden, at du er en Kriſten. Naar du ſtaaer op i en Forſamling og ſiger: „Jeg er et Guds Barn,“ ſiger du i Virkeligheden: „Se paa mig. Jeg gør ſom Jeſus vilde gøre, taler ſom Jeſus vilde tale, og lever ſom Jeſus vilde leve.“ Naar vi bliver født af hans Ord, venter Gud, at vi ſkal gøre det en levende Virkelighed i vore Liv. at vi kan være levende Breve, læſt af Mand ſom ikke vil læſe Bibelen.

Tilſlut vil jeg læſe i 1 Joh. 2: 17: „Og Verden forgaar og dens Lyſt; men den, ſom gør Guds Vilje, bliver til evig Tid.“ Ikke alene vil Guds Ord forblive evindeligt, men de, ſom ſtaaer paa Guds Ord, vil ogſaa forblive til evig Tid. Naar Naturens Sønner hæver, naar Himlen over os bliver ſammenfoldet ſom et mølædt Klædebon, naar Verden bliver fortæret af Guds Ald, har vi den Overbeviſning, at vi kan ſtaa paa den evige Sandhed — Guds Ord. —

Livet i og for Gud.

Kærlighedens Tjeneste.

Af David L. Walter.

Mange vil tjene for Belønning, og vil give en Gave, idet de haaber at modtage en af samme Værdi igen; men en sand Kristen tilskyndes af guddommelig Kærlighed, og det er ligesaa naturligt for ham at yde Kærlighedens Tjeneste, som for Rosen. at dufte. Kærlighed vil tjene; Selviskhed ønsker at blive tjent. Sand Tjeneste er ligesaa naturlig og frivillig som en flydende Strøm; men den kan ikke tvinges—den maa have sin Udspring i Kærlighed. „Men vær ved Kærligheden hverandres Tjenere.“

En sand Kristen vil være alles Tjener, for at han kan vinde dem til et Liv af Kærlighed. Paulus sagde: „Thi skönt jeg er fri over for alle, har jeg dog gjort mig selv til Tjener for alle, for at jeg kunde vinde des flere“ (1 Kor. 9: 19). Paulus elskede alle, derfor var han villig til at være alles Tjener. Gud saa Verdens uæverdige Stilling, fortabt i Synden, og tilbød hans Hjælp til alle (Joh. 3: 16), og sender dem Bud om at komme til ham for Befrielse. Denne samme Slags Kærlighed fik Jesus til at sige: „Ligesom Menneskesønnen ikke er kommen for at lade sig tjene, men for at tjene og give sit Liv til en Gensløsning for mange“ (Matt. 20: 28). Han døde for alle. Han tog en Tjeners Plads. Et Guds Barn tilskyndes af samme Kærlighed, som tilskyndte Faderen og Sønnen og han ønsker at bære de Betsignelser han har fundet til andre—til alle. Esajas sagde: „Her er jeg; send mig,“ da Englen havde rørt ved hans Læber med Bløden fra Alteret; enhver, som berøres af Guds Mand er villig til at tjene. Med ham er det ikke: „Herre, skal jeg gaa?“ men, „Her er jeg, send mig.“

De, som tjener i Kærlighed, er villig til at tage andres Byrder. „Værer hverandres Byrder og opfylder saaledes Kristi Lov!“ (Gal. 6: 2). Med Kærlighed er det nemt at opfylde Kristi Lov, men at forsøge at leve et kristent Liv uden Kristi Mand, er et Trældoms Liv. Læs ikke være tilfreds med noget mindre end en virkelig Erfaring af Kærlighed. En virkelig Kristen vil være interesseret i andre; „han glæ-

der sig med de glade og græder med de grædende.“ Han vil ikke gaa ud af Vejen for ikke at se en Broder i Trang.

Kærlighedens Tjeneste bevises ved Lighed og Medlidenshed, og beskrives smukt i Rom. 12: 10. „Værer I eders Broderkærlighed hverandre inderligt hengivne; forekommer hverandre i at vise Gærbødighed!“ En som kan udtrykke sin sand Karakter ved denne Tekst vil være en Betsignelse til alle, med hvem han kommer i Berøring. O, det søde Fællesskab af dem, som lever i en Erfaring af sand kristen Kærlighed..

Kærlighedens Tjeneste kender ingen Rangsforskel, men som Herren lader Solen opstaa over onde og de gode, og sender Regn paa de retfærdige og de uretfærdige; saaledes bevises ogsaa Kærlighedens Tjeneste alle og enhver som trænger. Vi er ikke mere Medlemmer af Kristus end vi er Medlemmer af hverandre. (Rom. 12: 3—5); derfor, om Kærlighed er Drivkraften i vor Tjeneste til ham, maa det ogsaa være Drivkraften i vor Tjeneste til hverandre og til alle. Dersom vi er hverandres Lemmer, burde vi have Omhu for hverandre. Ligesom alle Lemmerne paa vort naturlige Legeme arbejder i Harmoni, idet enhver gør sin Del; saaledes ogsaa Medlemmerne paa det aandelige, sammenbundet ved Guds Kærlighed, af Naturen lever for at tjene; og denne Tjeneste gøres i Kærlighed og tilskyndes af Kærlighed.

Kærlighedens Tjeneste er en Tjeneste af Overgivelse. De, som virkelig lever et hdmngt, kristent Liv, er hverandre underdanig. De er en Pryd for Guds dyrebare Ord. Deres Liv er som en stille Formaning til andre. „Ligesaa, I unge! underordner eder under de ældre; og ifører eder alle hdmghed imod hverandre; thi „Gud staar de hofærdige imod, men de hdmge giver han Naade“ (1 Pet. 5: 5). Livet af denne Tekst i en Sjæl, vil bevare Følelse fra at føle, at de burde have Fortrædet. Vi burde ikke føle som vi burde være underdanig, men en Underdanigheds Mand burde saaledes herske iblandt Guds Børn, at de yngre burde føle, at de er under de ældres kærlige Væ-

tægt. Underdanigheds Tjeneste burde ogsaa tilskyndes af Kærlighed.

Nogle smukke Eksempler paa Kærlighedens Tjeneste holdes frem i Guds Ord. En er den skønne Anordning af Jodtvætning (Joh. 13: 4—17), i hvilken enhver Deltagere erklærer ved sin Handling, at han er en Tjener for Jesu Skuld. Og saa den kristne Maade at tage imod de fremmede paa, som læres i Jak. 2: 1—10 er et Kendemærke af sand Kristendom; iblandt Guds Børn burde der ikke være Persons Anseelse. Disse Tjenester, naar de udføres i den rette Aand, er Udtryk for Kærlighed.

Vi vor Tjeneste for at være antagelig, maa være tilskyndet af sand, kristen Kærlighed. En kan være en stor Taler, og tale som en Engel, dog, uden Kærlighed vil hans Tale være som et lydende Malm eller en klingende Bjælde. Kærlighedens Sprog er veltalende og himmelsk, endstent det kommer fra Menneferss Tunge. Endstent et Mennefte har Indsigt ind i Fremtiden, og er i Stand til at kende alle Hemmeligheder, kende alt som der er at kende, og have Tro, saa at han kan udrette Ting, som er umulig for andre, er han dog intet uden Kærlighed. Han maa give alt han har for at hjælpe de fattige, og endog give sit Legeme for at brændes, og have et godt Navn her i Verden, men dog gavner det ham intet. En kan ogsaa være i Besiddelse af Kærlighedens Blygssav i Sindet, men dog være i Bitterheds Galde og Uretfærdigheds Rænke.

Belønning for Kærlighedens Tjeneste kan illustreres ved følgende lille Fortælling. En Moder forlangte hendes tre Drenge at hente Brændsel for Komfuret. De adlød alle med det samme. Den ældste kom snart tilbage med alt han kunde bære og Moderen sagde til ham: „Tak, Mors lille Ven.“ Næst kom den næst største Dreng med saa meget som han kunde bære; ikke saa meget som den ældste havde bragt; men hans Moder takkede ham paa samme Maade. Til sidst kom den mindste grædeno til Døren. Han havde kun to Pind, og dem kunde han ikke engang saa op ad Trapperne. Men hans Moder løb hen for at hjælpe ham, og bar baade ham og Veden; hun hjalp ham lægge det i Kassen, saa kyskede hun hans Barne-mund og sagde: „Tak, Mors lille Ven.“

Moderen maaler ikke sin Kærlighed for sine Børn ved hvad de kan gøre; heller ikke gør

Gud. Gud ser ikke paa hvor meget vi gør, men paa Kærligheden som tilskynder det.

Ydmyghed.

Vi er alle enige om at prise Ydmyghed, naar vi møder den hos andre. Hvor Ydmygheden mangler, sætter vi i Virkeligheden kun ringe Pris paa andre mulig tilstedeværende Fuldkommenheder; de er os snarere til Besvær som paa-trængende Gæster. Ydmygheden er som den blø Viol, der, skjult i Græsset, indler Luften og lærer Prisen frem for de prangende Kejserskroner. Vi forstaar saa godt, at Gud itaar de hoffærdige imod og giver kun de ydmygge Maade. Men hvor kan det da være, at Ydmyghed i Grunden er saa sjælden at møde? Hvorfor kappes vi ikke om at efterkomme Formaningen: „Saa isør eder da. . . . Ydmyghed?“ (Gal. 3: 12).

Der møder os en underlig Ting: intet er saa vanskeligt for os Mennefer som at være ydmyge. Vi kan trakte derefter og iræbe at isøre os Ydmyghed. Og naar vi saa rigtig har drapperet os med Ydmyghedens Klædeben, er vi saa fjernt fra den virkelige Ydmyghed som vel muligt. Det er til at fortvivle over. Hvorledes hænger det sammen?

Det hænger saaledes sammen, at Prisen, hvorfor Ydmyghed købes, er denne: at trakte af hele sit Hjerte efter Fuldkommenhed. Den sande Ydmyghed findes parret med den sande Storhed; thi alt, som vi trakter efter Fuldkommenheden, lærer vi vor egen Intethed og vor egen Afmagt at kende; og dette skaber Ydmyghed. Blandt de store Skikkelser i Bibelen er Moises i det Gamle og Paulus i det Ny Testamente; og netop disse er saa elskelige i deres Ydmyghed og Sagtmodighed.

Den store Videnskabsmand er paa en Maade ydmyg; thi han kender sin Videns snevre Grænser. Han ved Besked med, hvorledes der rundt om den lille Kreds, hvori han er naaet til at selys, ligger en uendelig Omfreds, som er hullet i Taage, hvorom han kun vover at udtale sig i Gætninger og Formodninger. Den store Kunstner, hvis Tje er opladt for Farvernes vidunderlige Skønhed og mangfoldige Besselspil i Naturen, eller for Skikkelfernes harmoniske Former i den levende Verden, erkender sin Afmagt til at genfremstille alt dette; han tilfredsstiller aldrig sig selv, om han end tro-

ne, af sin Samtid som en Konge blandt Kunstnere.

Saaledes er det ogsaa med Ydmygheden i vort Gudsforhold. Jo klarere vi faar Bjet opladt for Guldkommenheden, og jo højere vi sætter Maalet, desto mere iøjres vi Ydmyghed i Erkendelse af vor Afstand fra Maalet og vor Almagt til i egen Kraft at naa frem og gribe Alenodiet. Derfor nævnes Ydmygheden i det anførte Skriftsted Kol. 3: 12 heller ikke alene, men i Forbindelse med inderlig Barmhjertighed, Gudsbed, Sagtnodighed og Langtnodighed. Lad os forsøge at iøjre os disse og andre lignende Stykker af „Brudens“ Aldebed, som det sømmer sig Guds udvalgte, hellige og elskede, saa skal vi nok blive iøjrt Ydmyghed.

Rettere sagt: saa skal vi nok blive iøjrt Nøgenhed. Thi dette er den første Frugt af en opriktig Stræben efter Guldkommenheden; vi bliver afflædt lige til Nøgenhed; der levnes os ikke den mindste Lap at skjule vor Nøgenhed med. Men naar vi faa fremstiller os i denne vor Nøgenhed med Toldernes Bøn: „Gud vær mig Synder naadig,“ saa træder Naaden til og iflæder os. Da er det, vi bliver iøjrt Ydmyghed.

Det er en lang og trang Vej frem til Ydmygheden. Apostelen Paulus kendte Vejen af egen Erfaring. Som den Jariføer, han var efter Fødsel og Oplæring, kendte han kun Lovens Retfærdighed med de stykkevise Bud og Anordninger. Og han satte hele sin Gu og al sin Kraft ind paa at løbe foran sine jævnlige imod Maalet. Og han naaede det. Men som han naaede frem ad denne Vej, blev han iøjrt Selvretfærdighed; thi Lovens Retfærdighed og Selvretfærdighed er Tvillinger. Da var det, han mødte Guds Retfærdighed, først i Disciplen Stefanus, senere i Mesteren selv. Da faldt han sønderknust i Støvet og lærte at agte alt, hvad han havde bundet ved sin egen Kraft, for Tab, ja Skarn at være, imod Kristi Rundskaps Nverlighed, her, hvor der ikke var blot stykkevis Retfærdighed, lidt der, men Kærlighedens Guldkommenhed af Loven i hele dens Fuldde. Da blev han afflædt.

Paulus var ydmyg. Han havde ikke gjort sig selv ydmyg, men Gud havde gjort det. Derfor havde han Mod til et Njeblik, i 2 Kor. 12, at optræde som „en Daare“ ved ligesom at læg-

ge Ydmygheden til Side og anbefale sig selv. Thi naar Gud har gjort os ydmyge, kan Ydmygheden i Birkeligheden ikke aflægges noget Njeblik; den er som Blomstens Dukt en Del af vort evige Væsen—ligesom omvendt Selvrofen ikke kan aflægges, saa længe den er i os, selv om vi forsøger nok saa dygtigt at iprite Ydmyghedens Rolle. „En død Jlu ger al Apostelerens Salve stinkende“ (Præd. 10: 1). Det var for Evangeliets Fremgangs Skyld, at Paulus overvandt sig til „at blive en Daare.“ Menigheden i Korint tvang ham dertil for at gendrive Modstandernes Bagbæskelser under hans Graværelse. „Jeg har ikke staaet tilbage i noget for de saare store Apostle,“ skriver han og beviser det med Kendsgerninger. Men saa indskyder han øjeblikkelig: „Om jeg end intet er.“ Det var ingenlunde sig selv, han prijste; det var Guds Naades Værk i ham.

Naar Paulus talte om sig selv, som han var i sig selv, adskilt fra, hvad han var i Kristus, fører han en hel anden Tale. „Jeg er den sterste af alle Syndere.“ „Jeg er den ringeste af alle de hellige.“ „Jeg er ikke værd at kaldes Apostel.“ Men nu havde det en Gang behaget Gud at forbarme sig over ham for at vise sin Naades overvætted Nidom paa den største Synder og udkaare ham til Apostel for at vise, hvad Kraften fra det høje formaade at virke i menneffelig Skrøbelighed og Almagt. Dette Guds Værk maatte ikke lastes og forhindres til Skade for Evangeliets Fremgang. Derfor „rojer Paulus sig selv.“ Saa dristig er den fænde Ydmyghed. Den trodier Skinnets i Nidfærdighed for Guds ære. „Al Naade er jeg det, jeg er,“ siger Ydmygheden. Men den frygter heller ikke, naar det gælder om at værne Guds Ære og Værk, for at tilføje: „og hans Naade imod mig har ikke været forgæves.“

—Den nøjsomme Kristne er lyffelig. Apostelen siger, at „Gudsirngt med Nøjsomhed er en stor Binding.“ Der er en Binding derved, at det sparer for Mange Besværligheder og tne det alene men det bidrager ogsaa til at styrke Troen paa Guds Forsørg. Og naar vi nu har Guds udtryffelige Ord for, at vi ikke skal bekymre os for den Dag i Morgen, saa burde vi bedre lære at lade os nøje med, hvad der daglig tilfikkes os i Guds Styrelse.

Bibelske belærende Emner.

Overgivelse til Gud.

Af Nels Renbeck.

Overgivelse til Gud, er en vigtig Betingelse før vi kan modtage Helliggørelse. Vi maa overgive det til Gud, som han skal helliggøre. Skal en Gaandværker gøre noget i Stand for os maa vi give det til ham for Reparation, han kan ikke reparere nogen Ting, hvis vi selv vil hele Tiden holde Gaanden over det og selv styre med det. Ligeledes maa vi give os selv uden Forbehold til Herren som vi er for, at han kan udføre det store Værk i os. Det er her saa mange støder an, for en Del af Mangel paa Forstaelse af hvad virkelig Overgivelse er. Vor Vilje maa gives i Guds Haand saa vi siger ligesom Jesus: „Ske ikke min, men din Vilje.“ Blind og ubetinget Lydighed til Gud uden Gen- syn til os selv eller vort Behov, eller hvad det koster. Kun naar vi faar kende Guds Vilje i en Sag, da gaar vi straks at udføre den. Paulus raadspurgte sig ikke med Rød og Blod men gif straks at prædike Guds Ord. I Lydighed til Gud maa vi erkende, at hans Tanke er højere end vore Tanke og hans Beje højere end vore Beje som Himmelen er over Jorden.

Mange Ting ser underlig ud for vore Øjne og vi maa udbryde med Evangelisten: „Det er sket af Herren, men er underligt for vore Øjne.“ Men med vor menneskelig Forstand er der meget som ser underligt ud for os, men naar vi ved, at det er sket af Herren bør vi aldrig drage hans Ubibished i Tvivl, men med Glæde finde os i hans Vilje. Vor Tid og Evner maa helt være Herrens, vi maa være villige til at arbejde i hvilken som helst Gerning, han i sin Visdom finder for passende for os. Vor Bøn bliver da: Vis os din Vilje, og vi gaar straks at udføre den. Om end vi har nok saa travelt med vore egen timelige Sager, vil vi dog med Glæde lægge alt til Side, for at udføre Guds Vilje og den Gerning han har vist os.

Undertiden kan det være Sygebesøg, som Herren vil have os til at gøre og mulig han kan bruge os til at passe og pleje den samme en Tid, hvis det er nødvendigt, maa vi lade Gud og lade vor Gerning vente. Det kan være et

lille personligt Besøg til en som trænger lidt aandelig Hjælp, som han kan bruge os til. Dette aandelige Arbejde er mere værd end det timelige, i Forhold som en Sjæls Frelse er mere værd end hele Verden. Vi maa være overgivet i Guds Haand til at gøre hans Vilje, naar vi kender den, da de villige og lydige skal æde Landets Gode. Vi maa betænke, at vi ikke er vore egne, men at vi er købt med Jesu Blod, og derfor er vi hans til at udføre hans Vilje i et og alt. Vore Midler maa gives til Herren saa vi betragter os selv som Bestyrere for ham; Husholdere, som Gud kalder det i sit Ord. En Husholder maa befindes tro, saa han udfører sin Herres Vilje og ikke bruger sin Herres Midler til eget Brug. Vore Evner er betroet os af Herren, og hvad vi frembringer med dem maa naturligvis ogsaa være hans, han giver Menneskene Indsigt til mange Ting for, at de derved skal virke for ham.

De Midler, som Gud har betroet os, maa vi betragte som Guds og ikke som vore egen; derfor naar det gælder at bruge dem maa vi bede Gud vise os sin Vilje i den Sag og ikke følge vore egne Fornuftslutninger eller menneskelige Forstand, men vide at vi handler ifølge Guds Aands Ledelse. Her er det saa mange støder an fordi de har aldrig overgivet sine Midler til Gud i deres Hjerte, derfor bruger de dem som de selv vil uden at spørge Herren. Vor Forstand er ikke den afgørende men det er Herrens Vilje vi maa kende og saa udføre den efter Helligaandens Ledelse. Naar vi giver de os betroede Midler ud, maa vi ikke give dem ud uden at vi ved at hans Velbehag hviler derover.

Naar vi paa den Maade har Midlerne og Ting, som Gud har betroet os overgivet til Gud, saa omgaaes vi med dem, som om de var hans, vi kun forvalter dem for ham. Hvis det ikke lykkes volder det ikke os den Sorg og Bekymring, som det vilde gøre hvis det ikke var overgivet til ham. Herren ved saa vel, at det er den bedste Maade at leve paa, men Synden og det indige Begær i Mennesket har fordærvet Guds Plan. Derfor er der kun Sorg og Skuffelse ud i Verden, men hos Herren er der ingen, (Fortf. paa Side 12.)

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1. 00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1. 25
Six Months......65

Subscription indsendt fra Scandinavien:

Årlig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet maa indsendes i Postanvisning, Expressanvisning eller Bankveksel; Frimærker modtages for mindre Beløb. Vi er ikke ansvarlig for Kurant sendt i almindelige Breve.

Twittering for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevkort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den forrige Adresse faa vel som den nye angives.

All Korrespondance maa adresseres til
Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Subskribenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til Nels Renbeck, Pandrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Blandede Nyheder.

Martha Vergebaften, een af de gamle, som har boet her paa Alderdoms Hjemmet i flere Aar, hensov den 11te Juli. Hun havde været fengseliggende i fire Maanedre, og led meget. Begravelsen foregik fra Alderdomshjemmet her og hun blev lagt til Hvile paa Hjemmets Gravplads. Brødrene E. L. Johnson og L. P. Petersen forrettede ved Begravelsen.

Br. E. L. Johnson er kommet tilbage igen efter at have overværet Lejrmødet i Grand Forks, N. Dak. Han beretter at mange besøgte Mødet og Gud velsignede jamme paa en færlig Maade. Hans Rapport om Mødet findes paa en anden Side i Bladet.

Den 4de Juli, som er Amerikas Friheds Dag, samlede Menigheden her tilligemed Arbejderne fra Kontoret og Hjemmet, i Skoven

i Nærheden af Hjemmet for at nyde Naturens Skønhed og tilsammen at takke Gud og prise ham for baade timelige og aandelige Velsignelser. Vi samlede om Formiddagen og enhver bragte Madkurve med. Efter Sang og Bøn samlede vi alle om et fælles Maaltid, som vi alle nød tilfulde ud i den naturstønne Skov. Eftermiddagen blev tilbragt i Adspredelser af forfælske Slags, og om Aftenen samlede vi igen i Kapellet til Bønnemøde, hvor vi fik Anledning til at takke Gud for national og aandelig Frihed, og særlig for Frihed fra Syndens Magt og Slaveri.

Vigtigheden af at sprede god Literatur.

Under Sommerens travle Tid, og i Særdeleshed naar Tiden kommer, at Høsten skal indhjerpes og Landsmændene har meget, som optager deres Tid, er der stor Fare for at Guds Folk taber Interessen for den aandelig Virksomhed. I vor Stilling som Udgivere af religiøs Literatur kan vi se Vigtigheden af denne Paastand. Vi finder at det er saa let for en stor Del af vore Læsere ved denne Tid at forsumme at vedligeholde Interessen for Literaturen.

Vi tror, at vore Læsere er interesserede i denne Virksomhed, men det kan hændes, at man glemmer hvor meget godt kan udrettes gennem at sprede kristelig Literatur. At kristelig Literatur har en mægtig Indflydelse med Hensyn til at forme Menneskers Tankegang er et ubestrideligt Faktum. Daarlige Literatur er en mægtig Indflydelse i at fordærve Menneskers Karakter og god Literatur har en mægtig Indflydelse til at forbedre og opløste den menneskelige Karakter. Det er umuligt at beregne eller til fulde fætte alt det gode, som er blevet udrettet gennem Læsning af god kristelig Literatur. Alene i Evigheden vil det blive aabenbaret hvilken Glæde, Trøst, og Velsignelse, som den har bragt baade her og i det kommende Liv. Derfor er det af største Vigtighed, at Guds Børn ikke tillader denne Gren af den kristelig Virksomhed at blive forsumt.

Det sker undertiden, at en eller anden tager Anstød af noget, som de har læst i et Blad, en Traktat, eller en Bog, til og med om det som de har læst er virkelig i Overensstemmelse med Sandheden, og af denne Grund er det ofte, at de, som har været virksomme i at sprede Lite-

ratur er kommet i Tvivl om, hvor vidt det er bedst at fortsætte med Virksomheden. Det er sandt, at det altid er godt og vel at gøre Guds-
 tjeneste med Hensyn til hvad Slags Literatur man deler ud og til hvem man giver den, saa at man f. Ek., deler ud saadan Læsning til et vist Individ som er bedst passende for hans særskilte Behov; men paa den anden Side kan der ogsaa være Fare for at man bliver alt for forbigtig saa at man slet ikke gør noget. Den ærlige Sjæle kommer ikke til at forkaſte Sandheden; omend de ikke kan fatte den straks, kommer de engang til at drage Nytte af det samme. Der findes mange Mennesker, som tager Ansigt af noget som findes i Bibelen, men det er vel ingen iblandt Guds Folk, som vil paaſtaa, at man burde ophøre med at udbrede denne Bog paa Grund af dette.

Det er ikke hver Gang, at en Fisker kaster ud sit Garn, at det lykkes for ham at fange Fisk, men han ophører ikke med at fiske paa Grund af dette. Det er ikke enhver Person, som vi bringer Frelsens Budskab til der modtager den, men vi burde ikke derfor ophøre med at være Menneskefiskere. Og saa er der en uopmuntrende Tanke forenet med dette Arbejde og det er, at naar vi vinder een Sjæl for Sandheden, saa er der ikke bare een Sjæl vundet for Himmelen, men ogsaa en Sjælevinder. Det Evangelium, som spredes er lig Trø. Blot et Lidet Trø falder til Jorden; det spirer frem, vokser, bliver moden, og bærer Frugt, i hundrede og tusinde Fold. Disse i sin Tid spredes ud og falder til Jorden igen, og saaledes kan om nogle saa store Marker blive besaaet af samme Trø.

Mange fæle Sjæle har faaet Lys paa evangeliets Sandheder gennem at læse den Literatur, som udgives fra dette Trykkeri og Guds Menigheds Trykkeri i Anderson, Ind., hvor den engelske og tyske Literatur udgives. For nogle Dage siden fik vi Besøg af en ung svensk Broder, som under et Aar har arbejdet paa det engelske Trykkeri i Anderson. Han fortalte, at han gennem at læse det engelske Blad „Gospel Trumpet,“ var blevet frelst og havde erholdt Lys anaaende Guds Menighed. Dette Blad var blevet ham tilsendt af en Søster i Minneapolis, som er fornødig gaaet hjem for at saa hendes Besønning fra Mesterens Haand. Ingen uden Gud kan beregne hvilke Resulta-

ter denne lille Handling kan komme til at medføre. Det er meget muligt, at Gud kan komme til at bruge denne unge Mand til at vinde mange andre Sjæle for sit Rige. Det forekommer mig at denne Søster kan faa hyde mange Sjæle velkommen til Himmels salige Land saasom en Følge af denne lille Kærlighedshandling.

Vi, som arbejder med at udgive denne Literatur, ofrer vore Liv for dette Arbejde, medens vi tror, at vi kunde tjene Gud og vore Medmennesker dermed, men om vi skal have Held med os i dette Foretagende maa vi have vore Læres Samarbejde. Først og fremst haaber vi at Gud maa saa lægge Vigtigheden af denne Virksomhed tungt paa vore Medføleendes Sjæter, og at den burde ikke blot hvile der under nogle Ulger eller Maaneder af Maret, men hele Maret rundt. Være Venner, glem ikke at bede for dem, som udgiver Literaturen. Bed for dem, som skriver for Pladene. Bed for og gør hvad I kan for Virksomhedens Fremgang. Forsøg at skaffe i det mindste een ny Abonnent for Maret slutter. Gud skal rigeligen belønne ethvert Forsøg i denne Retning.

—L. P. Peterſon.

Fra Arbejdsmarken.

St Paul Park, Minn.

Efter at have overværet Veirmødet i Grand Forks, N. D., er jeg nu hjemme igen. Mange var de Betsignelser der blev udsøt over Guds Folk i dette Møde. Mange jagde, at det var det bedste Møde de nogeninde havde overværet. Mødet var godt besøgt, baade af Guds Børn fra Landdistrikterne, og af Folk som bor i Byen.

Guds Ord blev prædikaet med Kraft fra Himmelen, med de Følger at mange blev frelst fra Deres Synder, og mange fik erfare Helligaandens Fylde. Ikke saa saa vidnede til Helbredelse for deres Legemer. Helligaandens Nærværelse kunde mærkes i høj Grad i alle Møderne.

Flere vigtige Temaer fra Herrens Ord blev fremholdt, saa at Guds Børn blev opbygget og stadfæstet i deres Tro, og da Mødet var til Ende var det den almindelige Mening af dem som var tilstede, at de var bedre udrustet til at

arbejde for Herrens Sag end nogeninde før. Iblandt andet blev der fremholdt at Guds Børn burde, ifølge Guds Ord, paa en regelmæssig Maade underholde Herrens Sag med Midler. Der var en almindelig Følelse, at Tienden er nær forhaanden, da alle vil komme til at se, at der burde læres, at Herren kræver gennemsnitlig en Tiendedel af Indtægterne, og at Bibelen lærer saa.

Broder D. C. Line fra Pierceton, Ind., overvar de første Dage af Mødet, og var til stor Belsignelse, især i Aftenmøderne. Han var paa Vej til Saskatoon, Canada. S. D. Susag, Edith M. Traff og D. B. Bailey og Undertegnede var de Prædikanter som var til stede foruden M. G. Ahrendt Forstander for Menigheden i Grand Forks.

Den sidste Lørdag af Mødet afholdtes der en herlig Daabsforhandling idet en liden Skare af frelst fulgte Mesterens Eksempel og lod sig døbe. Samme Eftermiddag iagttog vi Anordningerne. Imellem 80 og 90 tog Del i Fodtvætningen. Helligaanden vidnede til denne Anordning. Mødet afsluttede Søndag Aften med Sang og Vidnesbyrd. Guds Børn skiftes med den Forvisning at „Herren gør alting vel.“

E. L. Johnson.

Arlington, S. D. Juli 6, 1917.

Lørdagsmødet, som holdtes i Oakdale, N. D., fra Juli 21de til Juli 1ste, var karakteriseret af en mægtig Udgydelse af den Helligaand. Gud aabenbarede sin Magt paa en underfuld Maade, i at frelse Sjæle og hellige de troende. Bore Hjerter frydede sig, da vi saa Synderne komme grædende til Bødsbænken. Det Værk, som blev udført hos de søgende, var bestemt og dybtgaaende.

Broder og Søster Henry Clausen, som har Ophyn med Virksomheden i Oakdale, Emerson, Dickinson og de omkringliggende Pladser, er meget hengivne og selvformægtende. Br. Clausen blev ordineret til Prædikergerningen i dette Møde. Ofte har han ridet saa meget som 40 Mil for at prædike Evangeliet for sin Forsamling. Paa nogle Dollars nær, samlede Forsamlingen nok Penge under Mødet for at købe en Automobil, som de venter at skænke deres Forstander som en Gave. Dette kommer,

uden Tvivl, til at hjælpe dem meget i Virksomheden.

Broder og Søster C. H. Tubbs, som nu bor i Denver, Colo., var de første til at bringe Evangeliets fulde Lys til dette Nabolag. De arbejdede haardt men ikke forgæves. Sidste Aar besøgte Broder J. L. Wilson og Hustru fra Anderson, Ind., denne Plads og var af stor Belsignelse for Virksomheden. Br. Wilson holdt frem Guds Ord paa en klar og tydelig Maade, og det resulterede i at mange tog imod Sandheden.

Tolv fulgte Herrens Eksempel i Daaben, og flere glade Guds Børn deltog i Anordningerne af Guds Hus. En ufrelst Mand, som var til Stede under Anordningsmødet, blev saa paa-virket, at han vilde blive frelst med det samme. Han gav sit Hjerte til Gud, og tog Del i Herrens Nadver. Jeg skal altid ihukomme Guds Børn paa denne Plads med Taknemmelighed. Hav Tak for eders Venlighed mod mig. Gud blesigne eder alle. Jeg forlod Oakdale forleden Søndag Aften, og er nu i Arlington, S. D., hvor jeg venter at hjælpe Broder og Søster King, som har Omsorg for Menigheden her, i en Række Bækkelsesmøder.

Morris C. Johnson.

Overgivelse til Gud.

(Forts. fra Side 9.)

han Skuffer ingen; vor Tillid er til ham, ikke til de Ting, i Verden; svigter de Ting saa er han dog trofast, og naar han er vor Tillid, da er alt vel. Pris fke Gud! Den høitig opstaaede Ophidselse som vi kalder Brede vil vi derved blive kvit; da vi ønsker ikke at have vor Vilje, men er overgivet til Guds Vilje, saa om Menneſker skuffer, da er vi ogsaa i den Sag overgivet til Gud og kun i villig Indighed finder os deri. Herren har beredt det herligt for sit Folk, naar bare de forstod det. Kære Sjæl giv alt i Herrens Haand og vær tilfreds med hans Ledelse og du vil nyde hans Belsignelse. Brug denne Verden som den, der ikke nyder den, men nyd Herrens Belsignelse i desto større Drag.

Søndagsskolen.

Lektie 7.

August 5, 1917.

Manasjes Synd og Anger.

2 Krøn. 33: 1—20.

Gyldentekst: Den ugudelige forlader sin Vej og den uretfærdige sine Tanker og omvende sig til Herren, saa skal han forbarne sig over ham, og til vor Gud; thi han er meget rund til at forlade.— Ej. 55: 7.

9. Men Manasse forførte Juda og Indbyggerne i Jerusalem til at handle værre end Sedningerne, som Herren havde ødelagt for Israels Børns Ansigt.

10. Og Herren talte til Manasse og til hans Folk; men de gav ikke Agt derpaa.

11. Derfor lod Herren Kongen af Assyriens Hærfører komme over dem, og de greb Manasse iblandt Tornebussene, og de bandt ham med to Kobberlænker og førte ham til Babel.

12. Og der han kom i Angest, bad han hdmgelingen for Herren sin Guds Ansigt og hdmggede sig saare for sine Fædres Guds Ansigt.

13. Ja, han bad til ham, og Gud bønlyttede ham og hørte hans hdmgge Bøgening og førte ham tilbage til Jerusalem, til hans Rige; da kendte Manasse, at Herren var Gud.

14. Og derefter byggede han den yderste Mur for Davids Stad, Vesten for Gihon i Dalen, og hen til Gisseporten, og han førte den omkring Diel og gjorde den saare høj; og han lagde Stridshøvedsmænd i alle Judas fæste Stæder.

15. Og han borttog de fremmede Guder og hint Billede fra Herrens Hus og alle Altrene, som han havde bygget paa Herrens Hus's Vjerg og i Jerusalem, og han kastede dem uden for Staden.

16. Og han istandsatte Herrens Alter og ordrede derpaa til Juda, at de skulde tjene Herrens, Israels Gud.

Tid og Sted: Manasse var Ezebias Efterfølger paa Judas Trone. Han begyndte at regere ved Tolvaars Alderen, i Maret f. Kr. 695 og regerede 55 Aar til f. Kr. 640. Hans Hovedstad var Jerusalem. Manasse var Judas ældste Konge, efter Riget blev delt. Ved denne Tid trykkede Assyrien haardt de mindre Riger i den vestlige Del af Asien og Egypten, og

under Manasses Regering sejrede hun over dem, indtil hele af den vestlige Del af Asien og Egypten var indbefattet i hendes Rige.

Et Glimt af Manasse.— Endskønt han var Søn af en Mand, hvis Liv og Arbejde var begge rosverdige, blev Manasse den værste Konge Judah havde kendt. Da han var tolv Aar arvede han sin Faders Trone. Uden Tvivl havde hans Fader været optaget for meget med hans mange Forretninger til at give megen Tid til at opdrage denne hans Søn. Gennemgaaende som hans Arbejde havde været i Genoprettelsen af den sande Gudsdyrkelse i Juda, glemte Ezebias at se ind i Fremtiden og gøre Beredelser for at dette gode Arbejde kunde blive fortsat i hans Efterfølgers Regering. For denne hans Søn og Efterfølger til Tronen skaffede han ikke gudelige Lærere. Som en Resultat valgte han som et Barn, at følge den Vej, som saa mest bydende ud. Han realiserede ikke ved Begyndelsen af sin Regering, at han valgte „en Vej, som synes en Mand ret; men til sidst bliver den Vej til Døden.“ Efterfølgende han blev ældre skulde han have været vis nok til at se paa hans forgængers Eksempler, og drage Lærdom af deres Held og Mislykkelser og de dermed forbundne Narfager. Men han havde allerede smagt Verdslighedens Daarskab og dens Smag havde været sød til hans Læber; derfor valgte han at lukke sine Øre for de vise Raadgivers Raad, ringeagte hans Samvittigheds Stemme, og ile med hurtig Skridt nedad.

Gud er ikke langt borte.—Derfor vi ikke før har set Guds Langmodighed og Overbærenhed vil vi efter at have studeret denne Lektie se hans Karakter i et nyt Lys. For Gud er naadig. Det er umuligt for os at maale denne Fuldhed, men vi faar et Glimt af det i hans Handlemaade med Manasse, Judas fletteste Konge. Herren ønsker ikke at nogen skal dø i deres Synder. Han holder ikke op med at tale til en Sjæl indtil han ved at denne Sjæl har med fri Vilje affaaet sig fra al Haab om Naade. Saa længe som der er en Gnist af Trofskab til Gud i et Mennekses Hjerte, arbejder Guds Mand paa at opflamme denne Gnist og saaledes fortære den indre Syndighed. Gud saa at endog den syndige Manasse vilde tjene ham derfor han kendte ham. Men han saa ogsaa at Manasse i sin Daarskab forsøgte at løbe bort fra ham, idet han forsøgte at undgaa enhver Lejlighed

til at møde Israels Gud Ansigt til Ansigt.

Manasjes Forsøg paa at flygte bort fra Guds Røst ledte ham længere og længere nedad Sündens librige Vej, og over Videlsers brændende Ørken, indtil det tilsidst bragte ham ind i en modbydelig Fangehul i Babylonien. Hvilken Ende for et trættende, unyttig Væddeløb! Der i dette Fangehul havde han Tid til at overveje sine Beje. Men, med Sænder og Fødder bundet, kunde han ikke gaa tilbage. Han vaagnede op til den Rendsgerning, at hans Synder havde bragt ham til denne Plads. Hvorledes han ønskede, at han kunde have blevet i Juda og haft Lejlighed til at søge Judas Gud! Hvor langt borte han var fra Juda nu! Med ingen Haab om Befrielse raabte han magtigt paa Judas Gud for Befrielse. Uden Tvivl angrede han dybt hans Synder og hans Hjerte gik ud til Gud for Forladelse.

Se! der kom et Svar. Alligevel var Gud ikke saa langt borte som Juda. Manasse fandt ud, ligesom Psalmlisten at „Herren er nær hos alle, som kalde paa ham, hos alle, som kalde paa ham i Sandhed. Han gør efter deres Velbehagelighed, som han frygte, og han hører deres Skrig og frelser dem“ (Ps. 145:18,19).

Manasjes ny Liv.— Gud i sin Naade tillod Manasse at komme tilbage til Juda. Da han var kommet tilbage begyndte den ydmygede Konge at aabenbare den Forandring, som var sket i hans indre Menneſke. Ved at forſage

fine forrige ſyndige Beje og vende tilbage til Herrens Beje, bevidste han til alle at hans Anger og Omvendelse var gennemgaaende.

Manasse begyndte at rette ſaa meget ſom muligt paa de Fejl han havde gjort mod ſit Folk. Han havde ledet dem frem og opmuntrede dem til Afgudsdyrkelse; nu forſøgte han at lede dem tilbage til Gud. Men af, han opdagede at det er lettere at gaa nedad end opad, og at lede en Skare ned ad Bakken, end at faa dem til at gaa op ad det ujævne Bjerg. Manasse kunde befale dem til at tjene den ſande Gud, men han kunde ikke tage ud af deres Hjertes Skarligheden til Afgudsdyrkelse. Han kunde ikke ſaa dem til at jøle de bittere Reſultater af ſaadan religiøs Daarſkab. Han kunde ſikre ſin egen Frelſe ved at angre ſin Synd, men han kunde ikke tilbagevinde den ſtore Tab af de mange Sjæle, ſom han havde ledt ind i denne Ørken af Ugudelighed.

Spørgsmaal: 1. Hvem var Manasjes Fader? 2. Hvilken jørgelig Fejl begik hans Fader? 3. Hvorfor er det lettere at lede Folk ind i Synd end at lede dem til Gud? 4. Hvorledes ſtaar Manasse i Maſſe med Judas værſte Konger? 5. Beſkriv hans Riges poliitiſke Tilſtand. 6. I hvilken Tilſtand blev han taget til Babylon? 7. Hvorfor tilgav Herren en ſaa ulendig Synder ſom Manasse? 8. Hvem kan blive frelſt? 9. Hvorledes kan vi vide naar Omvendelse er ægte?

De Unges Afdeling.

Om at vælge et Livſkald.

Af J. C. Forreſt.

Nogle vil maaske tænke, at den Sag at vælge et Livſkald er ikke Menneſkets Plads, men Guds; men dette Anſvar er delt imellem 'det menneſkelige og det guddommelige. Sandt er det, at Herren ſagde til Jeremias: „Jeg dannede dig. . . . kendte jeg dig, og før du udkom. . . . helligede jeg dig; jeg beſtifiede dig til en Profet for Folkene“ (Jer. 1:5). Dog ſkrev Apoſtlen Paulus til Timotheus, at derſom nogen begærede en Tilſynſgerning havde han Lyſt til en ſkøn Værning, han hverken bebrejdede eller fordømte nogen for at have et ſaadant Begær; og i et andet af ſine Bre-

ve formanede han: „Tragt efter de ſtørſte Naadegaver.“ Naturligvis uddeler Guds Naadegaverne, hver efter hans Evne; og det er ſikkert at Valget af vort Livſkald kommer meget an paa vore egne Beredſelſer for Tjeneste; men vore egne hellige Ønſker maa ogſaa have Del i Sagen.

Der findes menneſkelige Karaktertræk, ſom ſtaffer en bedre Grundvold for vor Tillid at hvile paa, og ſom kan bruge Talenterne vel, og paa Grund af dette ſkulde vi gøre, hvad vi kan for at berede os for fremtidig Brugbarhed. Der er maaske ikke noget mere tjenligt for os at gøre end at have et beſtemt Valg og forſæt og at gøre det vel. At have et Maal for

Øje, og udføre denne Ting vel, er værd mere end flere Ting paabegyndt men ikke fuldendt, og saa forsvundet og efterladt uden at bære nogen Frugt.

Det bedste Eksempel vi har er Kristus selv. Han havde et Formaal foran sig før han forlod Himmelske Porte og kom ned til Jorden. Han kom for at fuldbyrde Menneskets Freløsning. Han vidste at det vilde betyde, at han maatte give sit eget Blod, men han vilde ikke gaa tilbage for det store Arbejde. Hans hele Liv var optaget af, og opgivet til een Ting; og som de naalede hans Hænder og Fødder til Træet og virrede deres Hoveder i Spot, endstønt han led ubeskrivelig Smerte og Skam fra de ugudelige, dog midt under alt dette vidnede han. „Det er fuldbragt.“ Han havde fuldendt det Arbejde Gud sendte ham til at udføre.

En Mand maa maaske dø i Hedningelandet, og maaske paa Grund af de Videlser han maa udholde, vil hans Liv blive forförtet, eller, de, som forfølger ham maa straffe ham til Døden; men et er vist, dersom han trofast har udført Arbejdet, som Gud gav ham, kan han falde i Søvn med dette Vidnesbyrd paa sine Læber: „Jeg har fuldendt mit Livsarbejde; jeg har bevaret Troen.“ Et Vidnesbyrd som dette vil leve, og lyde og genlyde, fuld af Inspiration til de efterladte modige og bestemte Arbejdere i Herrens Vingaard.

I Ungdommen er Tiden at gøre vort Valg og begynde at arbejde for Gud. I Ungdommen, naar vore Evner er mest virksomme og aarvaagne, og Livet ligger foran os, er Tiden vi burde begynde at arbejde for Gud. Kristus kaldte først for Arbejdere tidlig i Livets Morgen, og hans sidste Kald lyder ved den ellefte Time af Livet. Mesterens Valg er de unge; ikke fordi han elsker dem bedst, eller er partisk til Fordel for dem, kun at han kan bruge dem længere og derfor udrette mere godt gennem dem. At alle Arbejderne i Vingaarden modtog een Denar (Matt. 20. 1—15), viser, at den Arbejder, som har været saa uheldig, at han ikke har arbejdet hele hans Livsdag, vil høste samme Løn af evigt Liv, som de andre.

Gud ønsker frivillig Handling paa vor Part i at vælge samvittighedsfuldt, under Herrens Ledelse, en vis Slags religiøs Arbejde, og at vi gør det hurtigt, naar vi hører det første hellige Kald fra ham.

Vi burde vælge vort Livsvalg ifølge Kvalifikation, baade menneskelig og guddommelig. Vi skulde vælge det Arbejde, som vi passer bedst for. Saaledes maa en Forstander være „dygtig til at lære andre;“ og en Menighedstjener burde være i Besiddelse af megen Visdom; dette betyder, maa vide hvorledes at bruge og udnytte Vidder, og i mange Tilfælde være en god Forretningsfører. De Arbejdere, som gaar paa Dagsbeholdning skulde have Evner og Gaver for dette Arbejde.

Enhver Mand og Kvinde burde føle at deres Kald og Ansvar er guddommelig, og burde derfor finde Behag i det samme. Nogle er Apostle; nogle er Evangelister; nogle er Lærere og Lærere; han har givet nogle Gaver til at hjælpe og til at styre. Der er Forskel paa Naadegaverne fordi alle er nødvendige, og fordi der er alle disse forskellige Gæver af Arbejde at udføre, og derfor er det rimeligt, at Herren giver os den Del af Arbejdet, som passer bedst for os; men hav i Tanker, at vi selv maa vælge og af fri Vilje optage vor Gerning for Herren og forfølge den flittigt til Enden.

„Lad ingen ringeagte dig for din Ungdoms Skyld.“ De unge Prædikanter og de unge Kristne kaldes til at være Eksempler; og nu mere end nogensinde før, behøver Verden Mænd og Kvinder, som er modige og alvorlige, trofaste og stærke, helliggjorte og grundtviede i Læren—nu, siger jeg, behøver Verden saadanne Mænd og Kvinder for Missionsarbejde baade her hjemme og i Hedningelandene. Nu behøver Verden Arbejdere, som vil udnytte og dog uden Frygt give deres Liv til at arbejde for Menneskenes Freløse som gjorde Paulus, Peter, Johannes og Tusinde af andre.

Skrivpapir og Konvolutter.

Skrivpapir og Konvolutter med paatrængte Bibelssteder i det danske Sprog. Forfælgelige Bibelssteder er anvendt, og man kan derfor vælge de mest passende for de forskellige Anledninger: Opmuntring, Advarsel eller Forskning.

Konvolutter 5¢ Dussin; 30¢ Hundrede.

Skrivpapir 50 Ark for 15¢.

Skrivpapir kan ikke bestilles i Dussinvis fordi det kommer i Blokke indeholdende 50 Ark.

Vor Tids Begivenheder.

En Advarsel til Nationen fra Doktor Wiley.

I „New York Globe“ gengives en Del af en Tale holdt af Doktor Wiley til „The New York Academy of Medicine.“ Blandt andet sagde han:

„Møllerne har nu faaet Kontrol af Regeringen i Washington. De videnskabelige Tjenere har faaet hurtig Udbredelse af Embedsfrivelsler, ordnet Foredrag for højstillet Forsamlinger, har faaet Adgang til Senatet, med den ene Hensigt at udbrede to store og landsforræderiske Ujandheder.

„De siger, fordi Møllerne vil, at de skal sige det, at usigtet eller sammalet Svedemel eller Maismel, kan ikke bevares, og at det vilde være daarlig Økonomi at fabrikere Mel af Svede eller Mais som kun vilde blive fordærvet før den bliver opbrugt.

„De fortæller ikke Nationens Embedsmænd, at Møllerne kommer Vand paa Kornet før de maler det for at bevare Aliden sejg og skalet, og at det er dette Vand, som de kommer paa Kornet, som foraarjager at Melet bliver sur, milden og fordærvet.

„De ved meget vel, at dersom de vil holde dette Vand ud af Melet og ikke tage Hensyn til denne handelsblødende Proces vil det malede Korn godt holde sig paa ubestemt Tid. Jeg har i min egen Stælder bevaret hjemmalet usigtet eller sammalet Svedemel og Maismel for et helt Aar; og Brødet, som blev bagt af dette Mel var ligesaa set og godt som om Kornet var nymalet.

„Ujandheder af denne Slags er nødvendige for at lægge en Dæmper paa den Strøm af Almen Følelse om at faa Produkter lavet af det hele Korn, ved at skabe en Mistillid til dem. Den anden Ujandhed, som disse Mennesker søger at sprede gennem officelle Kanaler er at søge at faa Folk til at tro at det hele Svede og hele Mais er giftig.....

„Enten disse Hyperitepræster af Handelsrænkepile, er beskuffne eller er kun dumdriftige og ubidende ved jeg ikke. Men jeg ved, at naar Regeringen sender ud Bulletiner, som indeholder Sandheden, som Bulletin No. 33, alt, som Møllerne behøver for at undertrykke Sandheden er at komme til Washington og fortælle

Embedsmændene, hvad de ønsker, efter hvilket Sandheden forandrer sin Gudsfarve og ny Bulletiner, som behager Møllerne, udgives.

„Jeg har foran mig officielle Data angaaende Procenten af Afslag, som Regering maa behandle. Møllerne, som har paalagt Nationen dette franske Brød, har bevirket en Dnoe, hvis Storhed vi nu maa have at gøre med.

„Det eneste tænkelig Lægemiddel for Fremtiden ligger i Kornnæringsstoffer som ikke er forarmet. Vi ved nu gennem videnskabelig Undersøgelser, at alle de Sygdomme, som kan sættes i Klasse med Nærvebetændelse, Pellagra, Beriberi, Anæmi eller Blodmangel, er forarsaget af Brugten af dette Korn, som Møllerne har ødelagt, ved at tage bort meget af de Næringsmidler, som det indeholder. Disse Sygdomme kommer fra Mangel paa Næring som Møllerne tager bort og den eneste Maade de kan lægges er ved at faa mere af disse Næringsmidler.

„Vor Brødstof er død. Jøde. Det har ingen Sjæl. Vi kan ikke gøre vor Pligt mod vore Soldater eller vore Allierede ved at give dem med kun 81 Procent Brød. Jeg siger dette med min Sjæls hele Alvor: „De denne Nation undtagen det haffes for den at afrygte disse Handelsparasitter som har fæstet sig paa dens Legeme. De denne Nation undtagen den genopretter Grundprinciperne for Ernæring som Mørmel og unaturlige Kornvarer har affaffet.

Fra „Physical Culture.“

De sidste fem Aar.

„Hvem vilde have troet det om nogen havde sagt det for fem Aar siden, at Amerikanske Tropper i Aaret 1917 vilde komme til at sætte Fod paa Europas Marker. Den første Kontingent af Amerikanske Soldater er allerede i Frankrige. I Washington fejter berusende Drifte Industrien for Livet. Det ser ud som den kunde være i sin sidste Aandedræt. Det uventede sker hver Dag.

Uhyggelige Følger af Krig.

I December, 1915, var der blevet affædiget 86,000 Soldater i Frankrig paa Grund af Tuberkulose, og i Februar, 1917, naaede Talet til 150,000, og det siges at Talet af Soldater, der lider af denne Sygdom stiger daglig. Sult, gærskød og Pestilens synes at være en almindelig Følge af Krig.

Evangelii Basun

Sandhed

Renhed

17de Aarg.

Tuesday den 25de Juli, 1917.

Nummer 29.

Ved Korset skal du sejre.

Korset er Sejrens og Frelsens Tegn,
Anstød for Rødens Lyft.
Korset er Balsam og sildig Regn
Over et saaret Bryst.

Der ved dit Kors rakte Himlens Gud
Haand til den faldne Sjæl.
Der ved dit Kors blev det store Brud
Helet, og alt gjort vel.

Verden forhaaner dit Korsets Træ,
Stamper det haardt imod.
Der linder Syndere Ly og Læ,
Rensning i Jesu blod.

Undskabens Drot mig sit Lejde bød,
Korset blev Skillevej:
Jeg er ved Korset for Verden død,
Verden er død for mig.

Herlige Kristus! Dit Navn jeg bær,
Følger din Vej paa Jord,
Ager mig intet at vide her
Uden dit Korsets Ord.

Udv.

"Hellig-
ge Dem i
Sandhe-
den; dit
Ord er
Sand-
hed" (Joh.
17: 17).

"J er
alle rede
rene paa
Grund
af det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der" (Joh.
15: 3).

Evangelii Basun Publishing Company

St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Se opad.

„Adet vi ser hen til Troens Begynder og Fuldender, Jesus,“ dette er Anvisningen, som gives os i Heb. 12: 2, til at faa Lykke og Belsignelse til at gennemløbe den os forelagte Bane,—Troens Alif paa Jesus. Se opad!

Se dig ikke tilbage; se fremad og opad. Se dig ikke tilbage efter det, som blev forladt, eller det, som Gud tog fra dig. Det var en Vyrde, han tog fra dig for at gøre dig lettere til Løbet. Den, som ser sig tilbage, er ikke vel skiftet for Guds Rige. Rom Dots Hustru ihu. Se opad til den foran liggende Glæde. Se dig heller ikke tilbage i Selvtilfredshed, maalende hvor langt du er kommet; nej, se fremad og opad, maalende den Afstand, der endnu er mellem dig og Maalet, for at jage videre, om du dog kunde gribe det, glemmende, hvad der er bagved, og rækkende efter det, som er foran, forladende dig alene paa dette at være grebet af Kristus.

Se opad og ikke nedad. Nedenunder er Mørke og Død. Hermed har du intet mere at gøre, naar du er grebet af den gennemborende Gaand, „den Gaand, som fra Afgrunden, hvor Syndens Sold er Død, os fører ind i Lunden, hvor Livets Lyst er sød.“ Frygt bringer Pine, og Pine lammer. Se opad mod Livet og Lyset, at Glæden kan blive din Styrke.

Se opad og ikke indad. Inde i dig selv er der ikke noget godt at se. Naar du har seet Fordærvens Afgrund i dig, faa lad det være godt; se nu til Jesus, din Retfærdighed. Det er langt mere frugtbart at betragte Jesus end at anstille idelige Selvbetræktninger. Det er ikke nødvendigt for Ydmyghedens Skyld at fordybe sig i sig selv. Den sande Ydmyghed er at se bort fra sig selv og hen til Jesus alene. Se heller ikke ind i dig selv efter nogen Slags Støtte og Styrke. Vent ikke noget som helst fra dig selv; vent alt fra Jesus Kristus, Troens Fuldender saa vel som dens Begynder.

Se ikke til Siden, at du ikke, som Peter paa Søen, skal faa Vje paa det stærke Vejr og en frembrusende, mægtig Bølge og valse i Troen. Se opad og hold Blikket fastnaglet paa ham, der har al Magt i Himmelen og paa Jorden og siger: „Frygt ikke, tro kun, jeg er med dig alle Dage og hele Vejen. Kom! Kom!“

Se dig ikke rundt efter Mennesker; det brin-

ger før eller senere Skuffelse at forlade sig paa Mennesker, selv om det er Hyrster blandt Guds Folk, og selv om det er de bedste Venner. Se opad til din Herre og Frelser som dit eneste Liv, din fuldt tilstrækkelige Styrke, dit Livs Varn. Om alle andre forlod dig, ja Fader og Moder, vil han tage dig op og bære dig paa Arm.

Se ikke mere omkring paa de synlige Ting, end Dagen og Vejen gør det behov, at ikke det synlige skal fylde dit Hje og forvirre dig eller drage og lokke dig. De synlige Ting har hverken Lys, Liv eller Hvile i sig. Den uynlige Verden derimod, som Gud aabenbarer for Troens Hje, det være den Verden, hvori dine Hjerne skuer ind og omkring; her er Lys, her er Liv, her er Hvile, her er Løgedom, her er ny Kraft. Her er det, som drager Sind og Sans opad mod ham, som siger til dem, som løber paa Banen: „Alt er eders!“ —Udb.

„Denne er den sande Gud og evigt Liv.“

„Men dette er det evige Liv, at de kendte dig, den eneste sande Gud, og den, du udsendte, Jesus Kristus“ (1 Joh. 17: 3).

Kristen Filosofi forklaret! To Tanker aabenbarer sig skinnende som højere og lavere Havnelys for at føre Sømanden sikkert hjem. Liv! —Skabelsens største Gattum, fæster Opmærksomhed ved ethvert Blad og enhver Blomst, kræver Tanken med ethvert Mandedragt og Hjerteslag, uds purgt af ethvert længelsfuldt Haab af Mennefskeden,— hvad er det, ikke kun hjift eller dødelig, men candeligt og evigt? Videnskaben hænger sit Hoved og svarer undvigende, eller i en Cirkel. Mennefskelig Filosofi bekender Uvidenhed. Vi famler i Utilfredshed; ikke er eneste Straale af Lys indtil det vælger frem fra Kristi Liv og Læber! Det er ikke bare evig Tilværelse, som Jesus taler om. Fortabte Sjæle, faldne Engler eksisterer i en levende Død for evigt. Virkelig Liv, Liv som er værd at leve, er ikke et Spørgsmaal om Mar, men om vossende Karakter og hvad vi virkelig er. „Mandens Egen er Liv.“ Udødelige Sjæle lever kun som de har Samfund med Gud.

Svorledes kan jeg opnaa det? Alt søge at kende Gud er den eneste maade. Men mennefskelig Undersøgelse kan ikke udgranske det evi-

ge. Til vor uhjulpne Evner er han kun „den ukendte Gud.“ Derfor behøver vi Immanuel, Gud aabenbaret. At kende Jesus Kristus, som han har sendt i hans Fuldhed, som Forløser, Lærer, og Konge, er at kende den ene sande Gud, og det er det evige Liv, som er indenfor vor Rækkevidde, thi „den, som har Sønnen, har Livet.“

—Henry M. Ladd.

Syndens Arbejde og Syndens Sold.

Af Lorain McLain.

Fra umindelige Tider har Synden fortsat sin Gang, og Lidelser og Elendighed, Skam og Ulykke har fulgt i dens Rølvand; den kender ingen Raadesbevisning, og den sparer ingen, indtil i Dag er dens Dyr utallige. Siden den første Overtrædelse, da Synden kom ind i Verden, bringende med sig de skrækelige Følger af en brudt Lov, og Mennesket blev forvist fra Edens smukke Have, har Mennesker i alle Livs Stillinger høftet noget af Syndens Løn. Jordens Konger og Droninger, de rige og de fattige, de høje og de lave; fra Samfundets Jndling, til den udstødte; fra Magten paa Tronen til den mest ringe Slave — alle har følt dens skrækelige Haand og har højet sig for dens fordærvelige Indflydelse. Og i Dag gentager Historien sig. Desuden er der mange Ting, som bliver Synderens Del, som kun Evigheden vil aabenbare. Historien aabenbarer, at den har affat Konger, omstjurtet Riger, ødelagt Dynastier — den har anrettet Ødelæggelser iblandt enhver Menneskeklasse og i alle Lande og Jordstrøg. Den har gjort rige Mænd til Liggere, Fædre og Mødre til ubarmhjertige Dyr, og Benner til Sjender; den har forandret Kærlighed til Had, og Hengivenhed til Mord.

Den har taget unge Mænd og Kvinder i Ungdommens Styrke, har berøvet dem deres Ryskhed, undermineret deres Styrke, ødelagt deres Legemer med de mest affæslige Sygdomme, og saa kastet dem til Side til at dø i deres Skam og Vanære, og at fylde en fattig Mands Grav; og paa hots Regning Selvbede daglig forstørres.

Den har ødelagt de største Forhaabninger, nedtraadt de ædleste Aspirationer, forgiftet de

rengeste Sind — faktisk talt, har den fyldt hele Verden med Elendighed og Ulykke, Fornedrelse og Armod, Sygdom og Død. Mogle af de ædleste Liv Verden nogeninde har kendt, har den bragt ned til den laveste levende Selvbede.

Den har dragt Vanære ind i Tusinder af Sjæle og kastet en Sky over utallige Dørtærskler, som endog Tiden i sin Gang ikke kan sprede; en Vanære, som ødelægger det kæreste Haab af mangen en Moder, og med ubøjjelig Haand planter den graa Haar paa hendes Hoved, mærker store Furor paa hendes Ansigt, og mejsler store Saar i hendes Hjerte, indtil af! knust under Byrden af hendes elskedes Synder, finder hun Hvile i den stille Død. Synd har badet gennem Strømme af Moders Taarer, traadt under Fødder Millioner af Moders Bønner, slæbt i Støvet Moders Kærlighed, og foragtede hendes hønlige Begæringer.

Den har fjernet Benner, skilt Mænd og Hustruer, gjort mange Enker og Forældreløse, og gjort Sjæle, som burde have lignet et Paradis, til et kogende Selvbede af Utilfredshed og Uro, idet den sønderbryder de sømeste Baand og kvæler den helligste jordiske Kærlighed. Den har frarøbet Spædebarnet en Moders Omsorg, en Moders Kærlighed, og har stødt det ud i den kolde Verden for at kæmpe imod dens Tummel og Strid, for om saa korte Aar at ende dets mislykket Eksistens i den samme skrækelige Mæltstrøm, som først røvede det af dets mest hellige Arv, en Moders Kærlighed. Mange andre Ulykkelige gaar gennem Livet døvtumme, blinde, halte, og forkrøblet, idet de høfter de skrækelige Følger af Faders og Moders Synder.

Synd har røvet Ungdommen af deres Renhed, indtil der er kun forholdsvis saa, som naar deres Fuldmyndighed ubesmittede. Hvert Aar sender den intelligente unge Mænd og Kvinder til Graven før deres Tid, gennem Lastens Agenter. Med ingen usikker Haand, unge Mand og unge Kvinder, stille men vist, sætter Synden dens uudslættelig Stempel paa dit Hjerte, dit Liv, paa selve dit Ansigtstudtryk.

Medens vi staar forfærdet og ser med smertende Sjæle paa Syndens rædselsfulde Arbejde; se de Taarer den har bredet fra dens Ofres Øjne, og de Strømme af Blod den har spildt; se paa det Optog af fattige, udsvævende,

og udstødte som kunde omgjorde Jordfloden mange Gange; her de Hjertesuf, men alt dette er kun Dienter paa den store Løn, som skal betales paa den store Belønningsdag — Dommedagen.

Hvad da kan Synden byde? „Syndens Sold er Døden.“ Ikke legemlig Død, men den „anden Død,“ som er Ildsjøn. Alle Syndere vil blive kastet i Ildsjøn, hvor der bliver „Graad og Tænders Gnidsel.“ De ugudelige skal kastes

i Helvede, ja alle Nationer, som glemmer Gud. Derfor vi overgiver os i Syndens Haand bliver vi Syndens Tjenere, og evig Jorden vil blive vor Løn. Det er alt, at Synden har at byde os.

Synder, vaagn op til at realisere hvad Syndens Løn bliver; fly til Kristus, som formaar og er villig til at frelse, og modtag Guds Gave, endog evigt Liv.

Livet i og for Gud.

Bønnens glade Stund.

Af E. C. Orr.

Alt i denne Verden ud og komme ind i den mystiske Sødhed af den guddommelige Nærværelse, er en Glæde, som kendes af kun faa. Det er den Sjæl, som har lært nogle af Bønnens Hemmeligheder, som ved hvorledes at glemme de Ting, som er bagved, og se ud med et klart Blik paa de Ting som ligger foran. Det er denne Sjæl, som kan se Jorden og den jordiske Ting falme, og se Himmelen i et klarere og fuldere Lys. For et saadant Hjerte, gør Livets Sorger Plads for den Trøst, som kun den anden Verden kan give. Det er for en saadan Sjæl at Dødelighedens Dække bliver meget tynd, og han faar et klarere Blik af Guds Fuldkommenheder.

For at vi kan nyde Bønnens Stund, maa Hjertet og Livet være rent. Det er kun de, som er blevet løst af Guds Naade til et helligt Livs Atmosfære, som kan finde den virkelige Glæde i Bøn. Igen, det er kun gennem Bøn, at et Menneske bliver i Stand til at leve i et helligt Livs milde Vinde og søde Duft. Det er Hjertet, som er rent, og som slaar varmt mod Guds Kærlighed, som kommer ind i dette Mødested med et Øre for kun at høre, hvad den Høvede har at sige. Det er kun hellige Sjæle, som kan læne paa Guds Bryst, og der, tage sig selv i Bønnens Mystorium, som sænker sig ned over dem med engelrig Glæde, og som modtager et dybere Præg af den guddommelige Karakter.

Det er i Bønnens Stund, at Sjælen finder den Hvile, den længes efter, og Valsom til at formilde enhver Uro. Det er i Bønnen, at Gud

vil dække et rigt Bord for Sjælen, som vil tilfredsstille dens Længsler. Dette er ikke kun idealistisk, men erfaringsmæssig. O, hvor mange stakkels, hjemløse Sjæle, der er her i Verden, som endnu ikke har lært om de Glæder, som findes i at tale med Gud. Der findes ogsaa dem, som har lært at befri dem selv fra enhver Bekymring, Sorg og jordisk Hindring, og tage sig selv i Bønnens Glæder. „Herre, lær os at bede.“

„Golder eder nær til Gud.“

Af S. R. McClellan.

„Golder eder nær til Gud,“ er Undervisningen, som gives den Sjæl, som ønsker at Faderen skal holde sig nær til ham. Den, som adlyder denne Befaling bliver velsignet med Glæde og Tilfredshed. Han nærmer sig den bedste Ven, som kan findes. Undertiden forlader vore jordiske Venner os, men Gud gør aldrig saa længe som vi adlyder denne Formaning. „Han hænger fastere ved end en Broder.“ Men vi maa adlyde. Først maa vi holde os nær og saa vil han holde sig nær til os. „Golder eder nær til Gud, saa skal han holde sig nær til eder“ (Mat. 4: 8). Vag ved hans Befalinger finder vi altid hans Røster. Intet Menneske kan gøre noget, som vilde være saa lønnende som at holde sig nær til Gud. Gør det til eders Livsmaal at komme nærmere til ham hver Dag af eders Liv.

Gud ønsker, at vi skal være fremadskridende, bestandig voksende i Guds Naade. Noget er større i deres Erfaring, naar de først begynder at løbe paa den kristne Løbebane end de er

nogensinde derefter. Jeg synes om den Tanke om at udvikle os eftersom vi gaar fremad. Derfor ikke du vokser saa hurtigt, hold endelig fast ved hvad du faar, og efter en Tid kan du se tilbage paa dit Liv og se, at du har gjort vidunderlig Fremgang. Gud venter ikke at vi skal undersøge alle Undere i hans Rige paa een Gang; han har saa stort et Omraade at vi kan rejse en Livstid.

Jeg saa engang en Advertisement om en vis Skole i et Blad. Præsidenten sagde: „Bort Motto er at haste langsomt.“ Den Slutning jeg kom til ved at læse denne Motto var denne: „Vi tager eder maaske ikke igennem Bøgerne saa hurtig som andre Skoler, men vi vil se, at I forstaar hvad I har læst, naar I kommer igennem dem.“

Den bedste Maade og den mest hurtig Maade at gøre en Ting paa er at gøre den rigtig medens du gør den. Den bedste Maade at have Held med sig i det kristne Liv er at holde fast ved det. I de atten Aar, som jeg har tjent Gud, har jeg mødt mange Prøvelser, som kunde gøre mig mismodig, og Djævelen har sagt, at jeg ligesaa godt kunde opgive det hele, men ved Guds Raade har jeg ikke givet efter for saadanne Fristelser. Dersom du ønsker at have Held, se til det at du holder fast ved det du vinder, og saa forsøg at vinde mere. Man kan ikke vinde noget ved at rejse over det samme Territorium hele vor Livstid. Kom bort fra disse gamle Spor. „Golder eder nær til Gud.“

Trofasthed.

Af M. T. Rowe.

„Hvem er saa den tro og forstandige Tjener, som hans Herre har sat over sit Hønde. . . . ? Salig er den Tjener, hvem hans Herre, naar han kommer, finder handlende saaledes“ (Matt. 24: 45, 46). Dette Skriftsted sammen med Sammenhængen udtrykker den vigtige Tanke at Kristus, naar han kommer, vil finde nogle som er trofast optaget med hans Arbejde, og beredt for hans Komme uden nogen Varsel; han vil finde andre som er blevet ligegyldige, idet de tænker ikke han kommer saa snart.

Denne Tanke fæster sig ved os: Dersom Kristus kom i Dag vilde han finde os beskæftiget

med det Arbejde, han gav os at udjøre, eller vilde han finde os borte fra vor Post paa en Ferie eller noget lignende? Af Guds Værns forskellige Dyder, som omtales i Guds Ord, er Trofasthed den der lægges mest Eftertryk paa. Denne Dyd af Trofasthed paa vor Post er den Dyd, som behager Gud mest, paaskønnes mest af vore Brødre og Søstre, og den mest tilfredsstillende for os selv. I Forretnings- og Handelsverdenen er trofaste Mænd og Kvinder meget efterspurgt. Hver Dag adverterer og lauder Forretningsfirmaer for Arbejdsfolk, som de kan flaa Tid til, som vil være trofaste. Gud ønsker, og vil have trofaste Mænd og Kvinder — de, som man kan stole paa; som han kan finde, naar han ønsker dem; som er altid indenfor Hørevidde; og som vil svare som den trofaste Profet fra fordums Dage: „Herre, her er jeg, send mig;“ som tror Guds Ord og staar paa det, og som i deres aandelige Erfaring er ikke her i Dag og der i Morgen. Dette er Bibelens Maalestok for Kristi Efterfølgere.

Disse Spørgsmaal opkommer og vi maa svare dem: Er jeg trofast? Er jeg Gud tro, Sandheden tro, mine Principer, mine Venner, mine Brødre tro? Er jeg paa min Post hver Dag, hver Time, og gør jeg hvad jeg kan til at forplante Kristi herlige Lære? Næter Gud og de, som jeg kommer i Berøring med, mig som en trofast, paalidelig Mand — een som de kan stole paa? Dersom jeg vilde blive kaldt indfor Dommen i denne Stund, vilde jeg blive fundet trofast? Vilde Jesus finde mig i Arbejde, med Liv og Sjæl, gørende hvad jeg kan for at udbrede hans Evangelium, for at lindre mine Medmenneffers Lidelser, for at hjælpe dem, som har et sønderbrudt Hjerte, for at opløfte de faldne, og for at redde de døende?

Gud er trofast; vi venter Trofasthed af andre; vi foragter Foræderens Troløshed; vi kræver Renhed og Oprigtighed af andre, lad os kræve det af os selv. Vennen er kun for de trofaste. „Vær tro indtil Døden, saa vil jeg give dig Livets Krone“ (Aab. 2: 10).

Vor Løn vil blive givet i løse vor Trofasthed. Pendelen paa Uret, svinger frem og tilbage Aar efter Aar uden at blive set; den er trofast; den skulker aldrig; man beundrer Klokens Skønhed; man kan maaske rose den

fordi den holder Nede paa Tiden, men ingen nævner den gamle, glansløse, skjulte Penoei, dog bliver den ved at arbejde. Vi skulde gøre det samme—endskønt vort Arbejde bliver trættende og ensformig, skulde vi alligevel blive ved at arbejde, idet vi gør vor Del og beviser vor Trofasthed. Vi vil maaske aldrig skimme som en Evangelist, en Prædikant eller en aandelig Arbejder, men dersom vi gør, hvad vi kan og holder trofast ved med det, skal vi modtage Kronen. Vi har maaske ikke mange Penge at give bort, men dersom vi giver, hvad vi

kan, giver trofast og stadigt af hvad vi har, vil vi modtage vor Løn. Guds Plan med at belønne os ifølge vor Trofasthed, sætter os alle paa lige Fod; de, som har mange Gaver, og de, som har faa Gaver vil modtage den samme Løn i Forhold til deres Trofasthed.

De Ord, jeg haaber at høre, naar Jesus kommer er: „Vel, du gode og tro Tjener,“ og endskønt jeg dør i Sattigdom, og har intet stort Navn til at befale mig, mener jeg at leve saa at Ordet „trofast“ vil være pasjende at skrive i min Gravskrift.

Bibelske belærende Læner.

Hvorledes Helliggørelsen opnaaes.

Af Nels Renbeck.

Helliggørelsen opnaaes ved, at vi gør vor Del i Sagen, som blev anført i den forrige Artikel om fuld Omgivelse til Gud; naar vi ikke længere er vor egen men fuldt overgiver os til ham. Dyringerne i den gamle Pacts Tid var et Forbillede paa vor Omgivelse til Gud. Alteret er et Forbillede paa Jesus; der staar, at Alteret helliger Gaven. Saa snart vi lægger os selv paa Alteret, Jesus, vil dette Alter hellige Gaven. Saa snart Gaven rører Alteret er den hellig ligesom Alteret.

Denne Gaven af os selv til Gud er af stor Betydning, da Helliggørelse beror derpaa. Næst maa vi i Tro modtage den. Troen er den Haand, vi rækker ud for at modtage den. Vi maa tro paa det fuldendte Helliggørelses Værk, som Gud har beredt for os. Jesus døde udenfor Vejren for, at han kunde hellige Folket med sit Blod. Her ser vi, at Helliggørelsen var beredt i Forsoningen, men vi maa ogsaa tro, at den er for os personlig, og at det virkelig er muligt for os at blive helliggjorte. Dette, at vi gør vor Del, og Gud gør sit, vil ikke bringe det i Stand før vi tror det. Troen er den store og vigtige Magt, hvorpaa det hele staar eller falder. Uden Tro er det umuligt at behage Gud, da Vantro tillukker Himmelen for os, og gør os ude af Stand til at modtage noget af de aandelige Gaver.

„De villige og de lydige skal æde Landets gode“ (Ef. 1: 18). Ligesom der skal en hel

og fuld Omgivelse til maa vi ogsaa fremdeles være lydige i hans Haand—som Veret i Pottemagerens Haand, saa han kan saa danne os til et Kar hans Navn til Gode, helliget ham selv. Veret ligger saa stille og rolig i Pottemagerens Haand, det stiller ingen Fordring om at blive enten et Slags Kar eller et andet, men er kun villig til at lade Pottemageren danne det til et saadant Kar, som han synes bedst. Ligeledes maa vi lægge os i den store Mesters Haand, han ser saa vel, hvad han kan danne af os. Han forstaar at adskille det dårlige fra det ægte og bringe frem et helligt Kar. Naar Pottemageren ser en haard Klump i Veret maa det kastes til Side og igen bearbejdes til det bliver blødt, og først da kan han bruge det.

Herren har en stor Henjagt med os, derfor maa vi lade ham bearbejde os som han vil; kun da kan der være Tale om at blive helliggjort. Hvor mange er der ikke som tilbageholder en Del af Prisen som fordum Ananias og Saffira gjorde, og som siden bittert maa angre, at deres Haab til Helliggørelsen kun var en Indbildning. Mange har gaaet saa vidt, at fordi de selv har søgt forkert efter Helliggørelse og er blevet skuffet, har de saa gaaet over til den anden Side og fornægtet den, og hvad værre er, har arbejdet imod den. Kære Læser, vær ikke en af dem, fortsæt ikke i Vantro at vandre i Erken, men tro Herrens Ord og kom og tage imod og blive ved at søge indtil du selv faar Erfaringen af fuld Helliggørelse.

Hvad Helliggørelse bringer.

Naar vi skal behandle det store Spørgsmaal: Hvad helliggørelse bringer, da maa vi erkende, at det er vanskeligt, da det er forskelligt hos de forskellige Individer, men vi kan da i det store og hele sige, at det skiller os af med det gamle Menneſke, de ſyndige Tilbøjeligheder, ſom har voldt os ſaa megen Beſvær og har foraarſaget de mange Taarer og Lidelſer. Ved Tro gaar vi da ind i den Sabbatshvile, ſom Herren har beredt for ſit Folk. Joſva kunde jo ikke ſkaffe dem Hvile. Sabbatshudet var kun et Forbillede paa den aandelige Hvile, ſom Guds Børn nyder i det helliggjorte Liv. Saa længe ſom vi er i en ſtadig Kamp med det gamle Menneſke, da er der ingen Hvile, kun en Slags Vaabenſtilſtand engang imellem. Hvor en ſaadan Sjæl kan priſe ſig lykkelig, ſom er kommen ind i denne Hvile. Sabbatshudet og denne Sabbatshelligholdelſen blev affkaſtet og Buddene naglede til Korſet. Men pris ſke Gud, den fulde Hvile kan vi indgaa til, vi ſom tro. Ikke en Dag om Ugen, men hver Dag, ikke legemlige Hvile men aandelig Hvile. Hvile fra alle vore Gerninger, og lade Jeſus arbejde for os.

Naar vi taler om hvad Helliggørelſen bringer maa vore Tanker gaa til den Kraft, ſom Jeſus talte om, da han ſagde til ſine Diſciple, at de ſkulde forblive i Jeruſalem til de blev iſtørt Kraft fra det Høje. Da Peter fornægtede Jeſus var han ſvag. Kun en Tjenſte-kvinde kunde bringe Peter paa Fald. Menneſkeſkygthens Mand er en ſlem Herre og mange er ſvage overfor den. Efter Pinſedagen lægger man ikke Mærke til at Peter var ſaa hængemere; tvertimod, han kunde træde op for de Øverſte og ſige: „Man bør adlyde Gud mere end Menneſker.“ Den Helligaands Udgydſe over Folket paa Pinſedagen var Helliggørelſe, Mandens Fylde, hvor de modtog med Anden den Kraft, ſom Jeſus havde budet dem oppebie i Jeruſalem. Diſciplene fik Kraft til at bekende Jeſu Navn, ja ikke det alene, men ogsaa til at give deres Liv for deres Tro. Hvilken forunderlig Kraft. Pris ſke Gud!

Vi faar Afgang til den ſamme Maade, ſom de modtog paa Pinſedagen, den Maade hvori vi ſtaar. Staar under alle Livets Omſkiſtel-

ſer, ſtaar baade ude og hjemme—ſtaar i ondt Rygte og godt Rygte. Helliggørelſen bringer os meget i alle Maader, men den bringer os ikke alt, ſom vi kan tænke os paa det aandelige Omraade, da der er mange Ting, ſom vi maa votſe os frem til ſom vi har talt om og vil tale om ſiden.

Helliggørelſen gør, at vi i vort indre kan være ſtille ſelv om det omkring os larmer og bruſer. Herren tillader os undertiden at blive friſtet meget for at prøve os. Særlig er Børneopdragelſen en prøvende Gerning, ligeſom den er en ſtor og herlig Gerning, ſaa er den forbunden med Vanſkeligheder, men ret her kommer Helliggørelſen os til megen Nytte. Undertiden er det nødvendigt at revſe vore Børn, det maa kun ſke med den fulde Sindsro og Ligebægt. Mange revſer kun deres Børn, naar de er brede, men dette er en ſtor Fejltagelſe. Vi maa have den ſamme Sindsro, naar vi revſer vore Børn ſom naar vi foretager os anden Gerning, kun da er vi ſtikkede til at revſe, uden dette er Revſelſen ikke til nogen Nytte. Herren vil helliggøre ſit Folk ſaa vi kan have en ſtadig Sejrr og leve det ſejrige Liv til enhver Tid. Det Element, ſom volder Menneſkene det ſtore Beſvær er bortryddet ſaa vi nyder en ſtor indre Fred.

Da Jeſus i Joh. 17 bad for ſit Folks Helliggørelſe, ſatte han det i Forbindelſe med Guds Børns Enhed. Sagen er den, at Helliggørelſen rydder bort det kødelige Element, ſom adſkiller Guds Børn; ſom gør, at de vil og maa have deres egen Vilje og deres ſæregne Meninger; derfor er der ſaa mange Sekter og Partier, de er fødte af det gamle Menneſke. Kødelighed føder Partier; Helliggørelſe udrydder den. Derfor bad Jeſus: „Hellige dem, at de maa være eet.“ Gud vil at hans Børn ſtaa være eet ſom tusinde Draaber Vand i en Spanu—ikke længere mange Draaber men een. Naar Folk bliver helliggjort heder det ikke længere „min Menighed,“ „mine Meninger,“ „vort Samfund,“ men det hele er Herrens og vi er hans med Liv og Sjæl. Derfor ſkrev Paulus i 1 Theſſ. 5: 24: „Hellige dem ganſke og aldeles, Mand, Sjæl og Lege-me.“ Da er vi helt hans og alle vore Ejendele tilhører Herren, og vi er kun Huſholdere

for ham. Vi foretager os ingen Ting uden først at have raadført os med ham derom i Bøn. Vi tjener ham og faar vor Ledelse fra ham, og vor Lyst er at gøre hans Vilje, vi kun spørger Herren hvad hans Vilje er, og vi iler for at udføre den. Hans Vilje staar skrevet i vore

Hjerter, ikke som i den gamle Pagt da stod Budene skrevet paa Stentavler, og de var haarde, og hed „du skal,“ men nu skriver Gud sin Vilje i vore Hjerter, saa det er en Lyst for os at udføre den og Herren lægger Velsignelser til.

Hjem og Helbred.

Børnenes Rettigheder.

Af Mrs G. S. Phe.

Sandelig lever vi i vanskelige Tider. Jøff gør næsten alle mulige Ting uden hvad Bibelen lærer, at de burde gøre. Vi lever i en Tidsalder, naar alt skal forgaa saa hurtigt som muligt, og Jøff har ganske lidt Tid til at tænke paa alvorlige Ting. Vor Tanke er saa optaget, at vi har ganske lidt Tid for noget, meget mindre Tid til at opdrage og uddanne vore Børn. Det er som vi tænker; „O, lad det bare gaa; jeg har ikke Tid at døje med Børnene. Jeg sørger for min Familje; jeg holder mine Børn i Skole; jeg giver dem Livets Befvemmeligheder; og de maa gøre Resten.“

Kære Forældre. I begaar en Fejl, naar I saaledes handler mod de kære Smaa, som Gud har givet eder at drage Omfarg for. Lad mig tale til eder lidt. Hvad gør I for eders Børn? Søger I at være Kammerater med eders Børn? Lever I med dem daglig, eller tillader I at de løber paa deres egne valgte Veje? Børn og Forældre burde leve sammen. Der skulde være en Følelse af Tro og Tillid imellem dem. Fra den tidligste Tid muligt, burde dette begynde. Vi begaar en sørgelig Fejl, naar vi forsjømmer dette Punkt i et Barns Liv. Naar det engang begyndes er det ikke vanskeligt at bevare, og det behøver aldrig at brydes. Der er noget saa skønt, saa helligt, om denne Tillid, at jeg er vis paa, at den er værd at være i Besiddelse af.

Ved I, kære Forældre, at eders smaa Børn ser paa eder, som vi ser op til vor himmelske Fader? Brunder han nogeninde sit Løfte til os? Aldrig! Jeg tror det burde være det samme med vore Familjer. Hvor mange unge piger er ikke faret vild paa dette Punkt; og mange unge Dreng, paa samme Maade. Man-

ge, mange kære Piger og Dreng ligger i Dag i Graven uden Kristus, fordi „Moder fortalte mig ikke.“

Synes du, kære Moder, at det er strengt Stræbe at tilbringe nogen Tid hver Dag med dine Smaa? Har du saa travelt, at du ikke kan tage lidt Tid? Men Djævelen har ikke for travelt om ogsaa du har. Han er altid færdig til at gøre sin Del. Har dine Piger og Dreng fuld Tillid til hvad du siger? Tror de, at hvad du siger er det bedste for dem? Kommer de til dig for den Kundskab de ønsker at faa, eller søger de det andre Steder. Ah, kære Forældre, dette burde vi se efter. Vette er en vigtig Sag, en alvorlig Sag, og burde ikke behandles letfindigt. Taler eders Dreng og Piger frit med eder, eller forsøger de at holde sig bort fra eder? Maaſke de vilde hellere tilbringe deres Tid i at tale til Naboerne end til eder. Sætter eders Børn Pris paa eders Raad som I ønsker de vilde? Faktisk, ejer I deres Tillid?

En Dame sagde engang til en kristen Moder: „Svorledes er det, at De har beholdt Deres Søns Tillid?“ Moderen svarede: „Jeg mistede den aldrig.“ Sønnen var selv en Mand, men engang hørte nogen ham sige til en Ven: „Jeg vilde ikke have et Dreb fra en Veninde som min Moder ikke kunde lide.“ Tak Gud for en Dreng som denne!

I Sandhed gaar mit Hjerte op i Bøn til Gud naar jeg ser saa mange uhyggelige unge Mennesker, som er utilfreds med Hjemmets Omgivelser. Jeg føler, at der er noget galt. Vore Hjem burde være den smukkeste Plet paa Jorden. Derfor vore Hjem er lykkelige, hyggelige, venlige, vil Børnene ikke saa snart ønske at forlade Hjemmets Rede. Det vil være den kære Plet paa Jorden for dem. Hvad er mere skønt end et Hjem, hvor Forældrenes

Hjertter er fyldt med Guds Kærlighed, med de kære smaa omkring dem, ethvert Hjerte glad og fornøjet, og fyldt med Kærlighed for og Tillid til hverandre? Men sørgeligt at sige, er mange Hjem ulukkelige. Børnene er ulukkelige, utilfreds, misfornøjede, og længes efter at komme bort. De trættes, de er uenige, de gør meget for at gøre andre ulukkelige. I Birkeligheden er det sørgeligt!

Mange af de kære Smaa er ikke velkomne. Deres Forældre ønsker at nyde Verdens Fornøjelser, og derfor ønsker de ikke at have Besvær med at føde og opdrage Børn. Dette har meget at gøre med mange Børns onde Natur.

Kære Forældre, jeg formaner eder til at vaagne op til eders Pligter. Vogt eders Børn. Lær dem Visdoms Beje. I vil aldrig fortryde det. Dersom I ikke har gjort det før, begynd nu. Elsk eders Børn, leg med dem. Del deres Glæder og deres Sorg. Tal med dem. Lad dem dele eders Tillid. Vær kærlig mod dem. Kys dem, endog de er voksne. Jævn deres Livssti saa meget som muligt. Det vil betale sig for dig.

Ombord Dampskibet Lusitania.

Of Morris C. Johnson.

Fem Aar siden, da jeg var paa Hjemrejsen fra Europa, ombord Dampskibet Lusitania, blev jeg tilspurgt af en Kvinde, som jeg mødte paa Dækket, om jeg ikke var en Prædikant. „Jeg har hørt, at der er en Evangeli Tjener ombord dette Skib, og jeg har et stærkt Indtryk af, at De er Manden. Er De ikke?“ „Ja, jeg er en Prædikant,“ svarede jeg, „men hvorfor troede De, at jeg var Manden?“ „Jeg kunde se det paa Deres Ansigt,“ svarede hun. Jeg blev da indtrængende bedt om at holde nogle Møder. Jeg nægtede det fordi jeg var meget træt og overanstrengt. „Men der er flere unge Mænd, som ønsker at høre Dem prædike.“ Jeg besluttede da, at jeg vilde prædike og fortræste paa Gud til at give mig Styrke. Det gjorde mit Hjerte godt at se hvor begærligt Folket var for at høre Evangeliet.

Vi begyndte med at holde eet Møde om Aften, men en saadan Interesse blev opvækket blandt Passagererne, at det blev nødvendigt at holde to Møder hver Dag, foruden Bønnemøder, som blev holdt i Kabytterne. Folket blev

dybt greben af Guds Ord, og to Sjæle blev herligt frelst. Følgende er Uddrag af et Brev, som jeg modtog forleden Dag, fra een af dem, som blev omvendt:

Everett, Wash., Juni 28, 1917.

„Jeg ønsker endnu engang at udtrykke min Taknemmelighed til Dem, Missionær Johnson. Jeg er een af de Sjæle, som blev frelst ombord Lusitania, den 19de Maj, 1912. Jeg er saa glad Gud frelst mig. Og til hans Ære kan jeg sige, at han har bevaret mig saa, at jeg ved, at Jesus er min og jeg er hans, og at han formaar at frelse og bevare sit Folk. Jeg skal aldrig glemme den behagelig Rejse vi havde over Havet og det sidste Bønnemøde vi havde ombord Skibet. Naar jeg læser „Gospel Trumpet“ gaar mine Tanker ofte tilbage til denne Tid. Dette skriver jeg for at udtrykke min Taknemmelighed til Dem, som var det Medskab Gud brugte for at føre mig til Kristus. Jeg ønsker at blive ihukommet i Deres Bønner.

Deres Søster i Kristus.“

Store Forandringer har indtræffet under de fem Aar som har gaaet siden disse Møder blev holdt. Lusitania er blevet skudt i Stænk af Tyskerne og ligger paa Havets Bund. Verdens største Nationer har stødt sammen paa Europas blodige Slagmarker; men Gud i sin uendelig Barmhertighed regerer endnu, og hvor som helst Mennecker vil høre sig ved hans Fødder, vil de finde Barmhertighed, enten det er paa Hav eller Land.

Du skal ikke friste Herren din Gud.

En Ven af Napoleon skal før Toget til Rusland have advaret ham og endt sin lange, men frugtesløse Tale med de Ord: „Ja, ja, vi faar se, Mennecker spaar, men Gud raader.“ Da for den stormodige Erobrer op og raabte: „Jeg ikke alene spaar, men jeg raader ogsaa!“ En Dame, som hørte disse Ord, bemærkede: „Det Mennecker, som kan forglemme sig selv i den Grad, har naaet Topunktet af sin Løkke; thi Gud kan ikke tillade, at en dødelig roser sig af en Magt, som kun tilkommer Himmelens og Jordens Skaber og Styrer.“ Hvad der senere skede, stadfæstede Sandheden af dette Udsagn: Napoleons Stjerne flukkedes i Rusland, og Gud viste, at han er den som styrer Folkenes Skæbner.

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1. 00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1. 25
Six Months......65

Subskriptioner indsendt fra Skandinavien:

Årlig.....Pr. 4.00
Halvårlig.....Pr. 2.00

Betaling for Bladet maa indsendes i Postanvisning, Trykpressanvisning eller Bantbetsel; Frimærker modtages for mindre Beløb. Vi er ikke ansvarlig for Kurant sendt i almindelige Breve.

Abtettering for Betaling af Bladet gives paa Medfølselappen, samt ved Brev eller Brevfort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den forrige Adresse faa vel som den nye angives.

All Korrespondance maa adresseres til

Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Subskribenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til Nels Renbeck, Pandrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Blandede Nyheder.

Br. S. L. Johnson reiste til Racine, Wis., den 17de Juli, for at besøge Menigheden der.

Søster Freda Nordin, som har arbejdet paa Alderdomshjemmet her siden før Lejrsmødet, reiste til sit Hjem i Rice Lake, Wis., for nogle Dage siden.

I et Brev fra Br. C. J. Forsberg, Gøta, Sverrig, siger han at de har ventet at faa Hjælp i Arbejdet i Skandinavien. Lad os indtrængende bede Herren om at sende Arbejdere til denne modne Arbejdsmark.

Nogle af de unge Brødre som arbejder i Trøfferiet her, kender sig kaldet af Gud til at forkynde Evangeliet, og har under den sidste Tid taget Ledelsen af de skandinaviske Møder i Alderdomshjemmet. Lad os bede Gud at han vil dygtiggøre dem til at vinde Sjæle for Gud.

Søndag Formiddag, Juli den 15de holdt Br. S. L. Johnson en Prædiken for Menigheden her om Menighedens Finansielle Plan. Han forklarede hvorledes det er Menighedens Pligt og Privilegium at understøtte Guds Arbejde. Han talte ogsaa om hvilken Forbindelse der er mellem vore Midler og vort Forhold til Gud. Endskønt Trefsen og Guds Betsignelse er frie, er det dog en Kendsgerning, at hvor Folk ikke holder deres Midler tilbage men giver rundhaandet til Herrens Sag, der udgydes Herrens Betsignelse i rige Strømme. Dette passer ogsaa med Mal. 3: 10. Derfor Guds Folk kunde se hvor nødvendigt det er at de adlyder Herren i denne Sag ogsaa, vilde mange nyde flere Betsignelser fra Herrens Haand og Arbejdet baade her hjemme og i Nedninge Landene vilde have mere Fremgang.

Fra vore Læsere

Indlagt vil I finde \$3.00 for at bruge i Herrens Arbejde. (Intet Navn.) —Wis.

Vi vil ikke være „Trumpeten“ foruden. Den er os til megen Betsignelse under Pilgrims Vandringen her. —Oregon.

Hermed sender jeg \$1.00 for „Trumpeten.“ Jeg kan ikke undvare den betsignede Sandhedens Budbærer. Den er til stor Betsignelse for min hungrige Sjæl. Jeg længes altid efter den før den kommer. —N. Dak.

„Trumpeten“ har været til stor Nytte og Betsignelse for mig, faa jeg ønske at holde den i Fremtiden, og derfor indeslutter jeg en Dollar i dette Brev. —Ill.

Da vor Subskription til Bladet er udløben, sender vi her Betaling for samme. Det er til stor Betsignelse og Opmuntring for os. —Wis.

Lys til Verden.

Ms Bettie McPherson.

Lys kom i Begyndelse ved Magten af Guds Ord. Gud talte, og Verden blev skabt. Før Skabningen blev formet, blev Lyset kaldt frem. Lys er nødvendig for Liv. Da Gud sagde:

„Lad der være Lys,“ straaledes Lyset frem, over den formørkede Verden, og han skildte Lyset fra Mørket.

Uden Solens varme, levendegørende Straaler, vilde der ingen Vækst være i Plante-Verdenen, og ingen Farvefænhed. Mange har forsøgt at se, hvorledes Planter vokser, naar de sættes i Mørke Kældere, hvor kun nogle enkelte Lysstraalet naa dem. Resultatet blev nogle dværgagtige, blege, ihjguende Planter, med næsten intet Liv; og de vilde strække sig henimod den Kant, hvor Lysstraalet kom fra. For at vi kan se den aandelig Anvendelse af dette, maa vi se paa de Nationer, som kender ikke Gud. Lig Planterne i den mørke Kælder, strækker de sig henimod Lyset. Saaledes er der ogsaa mange i disse Lande, som søger efter noget til at tilfredsstille deres Sjæls Længsler—den Sjæl, som blev skabt til at leve i Lyset af Guds Ord.

Profeterne talte om Jesus som „det Lys, som skulde komme til Verden,“ og sagde: „Og for dem, som sad i Dødens Land og Stygge, for dem er der opgaaet et Lys.“

Jesu dyrebare Ord gennemtrænger de mørkeste, lønlige Følger af Menneskers Hjerner, og aabenbarer ondt—endog de skjulte Hemmeligheder, Tanker og Forsæt. Hvad kunde være mere kraftig og indtrængende? I hans kærlige Ord findes ogsaa Kraft til at sprede Mørket. De varme, livgivende Ord bringer nyt Liv og Lys til Sjælen; og til dem, som tager imod hans Ord siger han: „Vandre medens I har Lyset, for at ikke Mørket skal overfalde eder;“ han mente, at de altid skulde have i Tanker hans dyrebare Ord, og leve efter dem. Og for at de ikke skulde fæste deres Hjerner for meget ved andre Ting, siger han tydeligt: „I kan ikke tjene Gud og Mammon.“

Nogle Mennesker vælger Mørket, fordi deres Gerninger er Onde; og de frygter for at komme frem til Lyset for at ikke deres Gerninger skal aabenbares. Salige udover hvad Ord kan udtrykke er de, som modtager disse naadige, livgivende Ord. Hvor deres Liv bliver smukke, og fra dem flyder en varmende, opmuntrende Indflydelse, som faar ogsaa andre til at forherlige Gud.

Et lidet henslængt, ubetænksomt Ord bryder undertiden det stærkeste Benskabsbaand.

Hvor er Himlen.

Det blev sagt om en gammel, troende Mand, at Himlen var i ham, før han var i Himlen. Men dette kan med Sandhed siges om alle, der er paa Vej til Himlen—den, der ikke jaar Himlen i sig, før han dør, kommer ikke i Himlen, naar han dør. Himlen i Hjertet—noget af Himlens Fred, det hellige, himmelske Sind, Himlens Kærlighed — det har enhver, der har fundet Jesus. Luf Hjertet op for Jesus saa lukker du op for Himlen—og Himlen lukker sig op for dig.

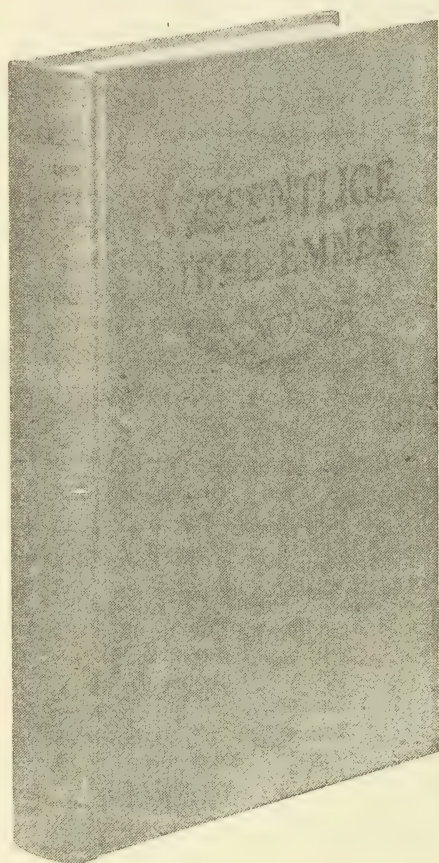
En gammel Skotlænder fik det Spørgsmaal, om han ventede en Gang at komme til Himlen: „Hvad?“ udbrød han, „jeg lever allerede i Himlen.“

O, mon du lever i de himmelske Ting her nede paa Jorden, eller er du fremmed for dem? Hvordan kan nogen vente at komme til Himlen, som hernede har været fremmed for det, som hører Himlen til? Den, som lever i Samfund med Gud—saadan som Jesus bringer et Menneske i Samfund med Gud—som lever i Guds Vilje, og har sin Glæde i at følge den, han lever i Himlen—noget af den Herlighed, som Menneskene aner findes i Himlen, aabenbares i hans Liv. Og han ved, at Himlen ovenil staar ham aaben, for han hører den til.

En Gudsforræger. Professor E. Hergaard i København, som tidligere har været kendt som en af Gudsforrægerens førere i Danmark, aflægger i anden Udgave af sin Lærebog i Pædagogik følgende Bekendelse: „Det er med Følelsen af det dybeste Remod jeg tænker paa den Dag, da jeg begyndte paa denne Bog; thi jeg anede ikke dengang, hvilke Sorger Skjæbnet vilde bringe mig. Gennem Livets Tilfældigheder, i dets Lidelser og Smerte er min Sjæl blevet rustet, og det Fundament smadret, hvorpaa jeg tidligere troede at kunne bygge. I oprigtig Tro paa Videnskabens Herlighed, mente jeg i den at have fundet et sikkert Hvilested for alle Tilfælde; denne Indbildning er jeg blevet rebet ud af; thi da Uvejret kom, og min Videnskab blev indhyllet i Sorg, sønderredes Videnskabens Linjer som Sutraad. Da greb jeg til den Hjælp som mange før mig har grebet til—jeg søgte og fandt Fred i Tro paa Gud; siden har jeg

Væsentlige Bibel-Egner

Af Thomas Nelson.

Denne Bog har til Opgave at jærklare Bibelens væsentlige Læresætninger paa en letfattelig Maade.

Forfatteren har ogsaa bragt for Lyset nogle af de Vildfarelser, som er i Umløb i vore Dage, og har modbevist dem med Guds Ord.

Følgende er nogle af de Egner, som behandles: Retfærdiggørelse. — Et helligt Liv. — Egtteskabet. — Lov og Evangeliet. — Guds Menighed. — Aandelige Gaver. — Legemlig Helbredelse. — Ny testamentlige Anordninger. — Aftenlyset. — Kristi Andet Komme. — Sjælens Udødelighed og vor evige Tilværelse.

Bogen indeholder passende Læsning for baade frelste og ufrelste. Den er egnet til at være Guds Børn til Hjælp, saa at de bedre kan forstaa Guds Handlinger med dem, og hvorledes de kunne komme i Besiddelse af de Velsignelser, som Gud saa gerne vil skænke alle sine Børn.

Send efter et Eksempplar af denne Bog i Dag, læs den, og gør hvad du kan for at sprede den blandt vort skandinaviske Folk.

Pris, Skriftbind, \$1.00; Papirromslag, .40.

Bogen kan ogsaa erholdes paa det svenske Sprog.

Evangeli Basun Pub. Co.,

St. Paul Park, Minn.

vistnok ikke opgivet Videnskaben, men har dog anviist den en anden Plads i Livet. Naar det bliver mørkt for det indre Blik, og hvert Haab synes at gaa ud, da har man efter min faste Overbevisning kun en Ankergrund: den enfoldige, men levende Kristentro., Lykkelig den som ikke lader det komme til det yderste, men itide sajter Anker paa sikker Grund!"

—Alt, hvad vi holder tilbage i vor Overgivelse til Gud, beholder vi ikke for os selv, men for Djenden. Hvad vi holdt tilbage som Glæde, det vil før eller senere blive Djendens Baahen, med hvilke han angriber os og slaar os ned. Thi i „at søge sit" og „at frygte for at miste det" ligger alle Djendens Snarer.

Søndagsskolen.

Lektie 7.

August 12, 1917.

Jofias's gode Regering.

2 Krøn. 34; 1—13.

Gjeldentest: Og tænk paa din Skaber i din Ungdoms Dage.— Præd. 21: 1.

1. Jofias var otte Aar gammel, der han blev Konge, og regerede et og tredive Aar i Jerusalem.

2. Og han gjorde det, som var ret for Herrens Sjæle, og vandrede i Davids, sin Faders Beje, og beg hverken til højre eller venstre Side.

3. Thi i sin Regerings ottende Aar, der han endnu var et ungt Menneſke, begyndte han at ſøge ſin Fader Davids Gud; og i det tolvte Aar begyndte han at renske Juda og Jerusalem fra Gøjene og Aftarebillederne og de udſkaarne og ſtøbte Billeder.

4. Og de nedbrød for hans Anſigt Baalerneſ Alter, og han omhuggede de Solbilleder, ſom var oven paa dem; han ſønderbrød baade Aftarebilleder og de udſkaarne og ſtøbte Billeder og ſtøbte dem ſmaa og ſtrøede dem over paa deres Grave, ſom havde ofret til dem.

5. Og han opbrændte Præſternes Ben paa deres Alter og rensede Juda og Jerusalem.

6. Og udi Manasſes og Efraims og Simeons Stæder, ja indtil Naftali, i deres ødelagte Stæder trindt omkring,

7. der nedbrød han Altrene og Aftarebillederne og ſønderknuste de udſkaarne Billeder og ſtøbte dem ſmaa og omhuggede alle Solbillederne i alt Iſraels Land og vendte tilbage til Jerusalem.

8. Og i ſin Regerings attende Aar, der han havet renſet Landet og Huſet, ſendte han ſaſan, Mafiat Søn, og Maſeja, Stadens Befalingsmand, og Joa, Joaſas's Søn, Hiſtorieſkriveren, for at iſtandſætte Herrens, ſin Guds Huſ.

9. Og de kom til Silſia, Ypperſtepræſten, og overgav Pengene, ſom var bragt til Guds Huſ, hvilke Leviterne, ſom toge Vare paa Dørtærſkelen, havde ſamlet af Manasſes og Efraims Gaand og af alle overblevne i Iſrael og af al Juda og Benjamin, og med hvilke de vendte tilbage til Jerusalem.

10. Og de gav dem i deres Gaand, ſom hav-

de med Gerningen at gøre, og ſom var beſtiffede over Herrens Huſ; og diſſe gav dem til dem, ſom gjorde Gerningen, og ſom arbejdede paa Herrens Huſ for at udbrede og iſtandſætte Huſet.

11. Og de gav dem ud til Lømmermændene og til at købe hugne Stene og Træ til Bjælkeværk og til at ſammentømre Huſene med, ſom Judas Konger havde ødelagt.

12. Og Mændene arbejdede trolig paa Gerningen, og over dem var Zabath og Obadia, Leviterne af Meraris Børn, og Sakaria og Meſulam af Rahathiternes Børn, beſtiffede til at have Opſyn, og alle de Leviter, ſom forſtod ſig paa Sanges Inſtrumenter.

13. De var og over Laſtdragere og havde Opſyn over hver den, ſom gjorde Gerningen ved ethvert enkelt Arbejde; men af Leviterne var der Skrivere og Fogder og Portnere.

Tid og Sted: Jofia begyndte at regere i 638 f. Kr. Han regerede over Juda 31 Aar. Hans Reformation indbefattede meget af det nordlige Rige ſaa vel ſom hans eget. Det nordlige Rige var uddøet 80 Aar før han begyndte at regere.

Jofias gode Begyndelſe.— Jofias var kun otte Aar, da han begyndte at regere, derfor maa andre have hjulpet ham at ſtyre Riget. Sjælsynlig var de ſom hjalp ham, Guds ſandte Tilbedere. Jeſanias, ſom kunde udlede ſin Herkomſt fra Ezeſias—profeterede i Jofias's Dage (Jeſ. 1: 1), han ſiges af nogle at være af kongelig Slægt. Om ſaa var, var han maaſke Jofias's Raadgiver i hans tidlige Aar.

Og han gjorde det, ſom var ret for Herrens Sjæle. Det er bedre at ſaa Folk til at begynde rigtig end det er at ſaa en Reformation i Gang efter de har levet i Synd i mange Aar. Det er at begynde ved den forkerte Ende. Dette er ſærlig ſandt med Henſyn til Børn. Forældre tager ikke Tid til at lære deres Børn gode Værdier; de tænker kun paa at ſaa deres Børn til at holde op med det onde efter de har begyndt. Begge maa gøres, men at oplære Børn til at have høje Idealer jævner Vejen til Held i Livet og til Frelſe og frembringer meget bedre Reſultater end kun en Forbødende Opdragelſe. Jofias's Opdragelſe var ſaa, at han fik Lyſt til at gøre det gode.

Jofias ſøger Gud. B. 3.— Der han endnu var

et ung Manneffe begyndte han at søge sin Fader Davids Gud. Han var nu seksten Aar gammel. Gennem Undersøgelse er det blevet konstateret, at de fleste Omvendelser indtræffer mellem femten og tyve Aars Alderen. Derfor unge Mænd og Kvinder ikke kan blive overtalte til at søge Gud før de naar Mandsmodenhed, er det ikke ofte, at de kan overtales til at søge Gud senere hen i Livet. Der er en Opgave for Forældrene, Søndagsskolelæreren, Prædikanten og Menigheden. Saa mange Drengene og Piger kommer ud af Berøring med kristelig Indflydelse imellem femten og tyve Aars Alderen, den Tid, da de fleste kan overtales til at søge Gud, naar de bliver oplært paa den rette Maade.

Josias begynder en national Reformation. B. 3—7.— B. 3. I det tolvte Aar begyndte han at rense Juda og Jerusalem. Josias var nu tyve Aar gammel og havde valgt hvilken Vej han vilde vandre paa. B. 3—7, disse Vers beskriver hans Arbejde i Juda og Jerusalem. Men han gik længere end dette. Han gik til Bherne i Manasse, Efraim, Simeon og Raftali.

Dette er en meget interessant Udtalelse. For over firfjendstyve Aar før denne Tid var Israhel taget fange af Sargon og Salmanasser men alle Folkene var ikke blevet taget bort. Der-

var mange Jøder i Landet endnu, og disse vilde dyrke den sande Gud sammen med Juda. **Han istandsatte Templet, B. 8—13.** I sin Regerings attende Aar begyndte han at istandsætte Templet, som havde været forfået og næsten forladt for et halvt Aarhundrede.

„Og Mændene arbejdede trolig paa Værgen,” siges der om Tømmermændene, Bygningsmændene og andre Arbejdere, som arbejdede paa Guds Hus. Forretning er Forretning siger nogen, men han glemmer at Forretning er Karakter og Religion ogsaa. Menneffer plejer at adskille deres Religion fra deres Forretning, men sand Religion kan ikke adskilles fra vore Handlinger i vor Forretning, Arbejde eller noget vi foretager os i Livet.

For Undersøgelse og Betragtning.— Aarsager, der ledte Josias til at følge Herren.— Aarsager hvorfor Judas Konger havde saa stor Indflydelse i Landet.— Hvad var det forfaldent Tempel et Tegn paa?— Hvorledes et forfaldent Liv kan gøres istand.— Hvorledes en Reformation paavirker de udenforstaaende.— Alderen, da vi kan bedst vente Resultater fra kristelig Opdragelse.— Hvorfor mange farer vild i samme Alder, som de fleste bliver frelst?— Den store Opgave at faa Børnene ombendt før „de onde Dage“ kommer.

De Unges Afdeling.

En daarlig Virkning.

Af Nathan C. McNeil.

Der findes intet i Verden, som vil bringe os mere hurtig end daarligt Selskab. Tusinder af uskyldige Drengene og Piger er blevet ledet bort fra det som er ret, til et Liv af Synd og Sorg, fordi de søgte Selskab med dem, som de vidste ikke var passende Kammerater for dem. De blev først paavirket til at gøre Smaating, som ikke var rigtig, saasom at være ulovlig, sige Usandheder, at stjæle smaa næsten værdiløse Ting, at gøre daarligt Sprog og mange andre Ting. Som Tiden gik begyndte de at gøre værre Ting, og saaledes ledte deres Kammerater dem dybere og dybere ind i Synd, indtil deres Liv var ødelagt og ruineret.

Vær meget forsigtig med, hvad Slags Sel-

skab du søger. Skyg ondt Kammerater, thi de vil sikkerlig udøve en daarlig Indflydelse over dig, og endog du undgaar fuldstændig Ruin af dit Liv og Karakter, kan du ikke mulig undgaa at tage Skade. Derfor du vil være i Besiddelse af en sand og ædel Karakter, søg Selskab med dem, som vil paavirke dig til at gøre det rette og forsøger at afskaffe det ondt paa alle Maader. Denne Klasse af Kammerater vil inspirere dig til at leve et højere og mere ædelt Liv, og saaledes vil du berede dig selv for fremtidig Brugbarhed.

Et Ordssprog lyder: „Det er bedre at være alene end i daarlig Selskab.“ Det er bedre, at du slet ingen Kammerater har, end at søge Selskab med dem, som vil lede dig bort fra Gud og det rette, ind i et Liv af Synd og For-

tvivlelse, kun for at gøre Skibbrud paa dit Liv, og ruinere din Livsglæde. Vær tro mod dig selv og dine kære ved at søge daarlig Selskab og flette Kammerater.

Hvorledes vi behøver en Fører.

Af J. N. Miller.

Enhvert Menneſke trænger til en Fører. Intet Skib vilde sejle ud paa det store, vejløse Hav for at pløje sin Vej gennem Vandene for at naa en sikker Havn paa den anden Side uden Kompas, Søfort, eller Lod. Intet Menneſke vilde stole paa sig selv til at gaa ind i Mammothhulen og undersøge dens mørke Labyrinter uden en Fører, som ikke kendte enhver Lom af Vejen. Turister vil ikke forsøge at klatre op Alperne uden en Fører, som har haft megen Erfaring. Vi behøver en dygtig Roer til at tage os gennem Strømfaldet. En Moder vil ikke tillade sit Barn at gaa gennem de forviklede Gader og de bølgende Skarer af en stor By; nogen, som kender Vejen maa holde dets Haand. Dog er Vejen gennem denne Verden tusinde Gange mere vanskeligt at finde og meget mere farlig end nogle af disse. Den er over et Hav, hvis Bølger slaar imod Evigheden, og gennem hvilken ingen Vej findes. Den er over Bjerge mere stejle og ujævne end Alperne. Den er gennem de mørkeste Labyrinter og tætteste Skatkov.

Sensides denne Verden er der en skønne Strand, hvor Solen aldrig gaar ned, hvor Størmen aldrig brøder frem, og Døden kommer aldrig. Der er de saliges Hjem. Der er Faderens Hus med de mange Boliger. Der er Guldtronerne, og Harperne, og de hvide Klæder. Men intet Menneſke kan finde Vejen did alene. Mil-lioner har forsøgt det. De har nægtet at tage imod en Fører. De har begivet dem paa Vej paa denne lange og farlige Rejse uden nogen til at lede dem ved Haanden. Og de har faret vild. Ikke en eneste har naaet Livets og Herlighedens Port. O, denne Verdens øde Stæder er bestrøet med Skeletter af dem, som har gaaet fortabt paa Livets Rejse fordi de ikke vilde lade sig lede!

Enhvert Liv trænger en Fører. Vi er lig Børn i Midten af en tæt, vejløs Skov, som er fyldt med vilde og blodtørstige Rovdyr. Dog

findes der tusinde, som ikke vil modtage Redelse. De vilde ikke klatre op et Bjerg alene, eller undersøge en mørk Klippehule, eller gaa gennem den store Skov, eller rejse til søs, uden med en erfaren Fører; men de vil forsøge at gaa gennem denne Verden alene, for at finde Vejen selv eller at beskytte deres egne Liv mod Farer. Skæbningsbanger Dristighed!

For Børnene.

Et godt Raad.

En troende Lærer fortalte en Gang følgende:

„En Morgen, da jeg traadte ind i Skolen, kom en af Pigerne imod mig med forgrædte Øjne og sagde: „Min lille Lomme-kniv er taget fra mig.“

Jeg svarede: „Kære Pige, det skal være det sidste, man tænker, at den virkelig er taget fra dig. Men nu skal jeg fortælle dig en Historie, som maaske kan trøste dig.

For nogle Aar siden blev der taget en kostbar Daase fra en Prest, jeg kender. Han vilde meget gerne have den igen; men istedet for at melde Sagen til Politiet, gif han ind i sit Værelse og bad Gud om at gibe ham den igen paa den Maade, at den, der havde taget den, ingen No kunde faa, før han havde leveret den tilbage igen.

Om Aftenen bankede det paa Prestens Dør og ind traadte en Mand i Arbejdsbluse: Under Taarer bad han Presten om Tilgivelse, fordi han havde taget hans Daase. Han havde ikke kunnet faa No, førend han havde besluttet sig til at bringe den tilbage igen.

Gør du ligesaa; hvem ved, om saa ikke ogsaa du faar din Lomme-kniv igen!”

Den følgende Morgen, da jeg traadte ind i Skolen, kom den lille Pige mig i Møde og sagde med straalende Øjne: „Jeg har fulgt Deres Raad, og nu i Morges laa min Kniv paa min Plads igen.“

„Derjom det er muligt, da hav Fred med alle Menneſker, saavidt det staar til eder. Hævner eder ikke selv, I elskelige, men giver Straffen Tid; thi der er ikkrevet: Hævnen hører mig til, jeg vil betale, siger Herren..... Lad dig ikke overvindes af det onde, men overvind det onde med det gode.“ (Rom. 12: 18, 19, 21.)

Har Tids Begivenheder.

En Foretagende der bringer god Udbytte.

Nationens Tab af \$5,000,000,000 i aarlig Indkomst paa Grund af Indskrænkningen af Brændevinsindustrien vil bringe en stor Vinding.

Følge Regeringens Tal bruges der hvert Aar, i fabrikering af Berusende Drikkevarer, Gødevarer til en Værdi af \$146,000,000. Videnskabelige Beregninger af de Liv der gaar forspilt paa Grund af Drik, viser en kommerciel Værdi af \$966,720,000. 589,000 Gaardejere og Arbejdskraft forspilder Tid til en Værdi af \$539,000.00 paa Grund af Drik. Tabet igennem Forbrudelse, Afstandighed og Fattigdom er \$129,377,500. Angaaende Frembringelse af Rigdom er Tabet i det mindste to Billioner. Den hele Sum er otte Gange saa stor som Skatterne.

Regeringen har med Forvisningen af Brændevinsindustrien foraarstaget en aarlig Besparelse af \$3,781,097,500. Det koster at bryde Naturens Love.

Krigsvæsenets Udbytte.

At Krigsvæsenet optager en stor Plads i Handelsverden er en Kendsgerning, især naar man betragter følgende officielle Anmeldelser af forskellige store Handelsfirmaer:

Netto Indkomst for Aaret 1916.

31 Staal, Ammunition og	
Maffineri Kompanier\$621,819,291.
14 Kobber, Zink, o. f. v.	
Minerig Firmaer\$238,993,938.
10 Petroleum Kompanier\$130,746,247.
7 Automobile Kompanier\$70,985,794.
7 Kemisk Firmaer\$39,381,208
13 Suffer, Peder, Uld, Gummi og	
Rød Kompanier\$116,696,484.
2 Marine Kompanier\$20,177,818.
2 Papir Fabrikanten\$7,646,105.

Disse Tal fra Christian Herald viser den uhyre Sum af \$1,002,040,508. Jesus sagde „Guds gave er det et Menneske om han vinder den hele Verden og mister sin egen Sjæl.“

En god Anbefaling.

Følgende Minier fra et Washington Blad, tror vi er værd at gengive, paa Grund af de mange gode Ting, som sammentrænges i lidet

Num. Redaktøren for „The Chronicle“ siger:

„The Chronicle“ maa endnu høre om et Tilfælde hvor Forbud har været Marsag til at et lidet Barn har gaaet uden Mad, at en ærlig Mand har gaaet fallit, at et Hjem er blevet ruineret, at en Forbrudelse er blevet begaaet, et Menneskeliv forfaret. Forretnings Distrikterne er fyldt af Mennesker, som flirrer Penge i Lommen. Slaqteren og Købmandens bliver rige. Hvor Saloner flyttede ud har Købmænd, som driver god Forretning, flyttet ind. Fattiggaarden har tabt halvdelen af dens Beboere. Irrefter, Fængselsbeboere, og Tilfælde af Sindssyge har aftaget. Stedet, hvor arbejdsløse Mænd søgte hen er nu lukket paa Grund af ingen Søgning. Respekt for Loven er blevet styrket i Samfundet. Øvrigheds personer har blevet inspireret til skarpere Marvaagenhed i Udførelsen af deres Pligter paa Grund af den moralske Krav, som er blevet opvækket i Folket for bedre Lovlydighed.

„Washington anbefaler Forbud til andre Stater—anbefaler det i samme Mand som den vilde anbefale lykkelige Hjem, Helbred, kraftig Handelsliv, Ederlighed, Sandhed, og Borgerlig Fremgang.“

På det nyvalgte japanesiske Repræsentanthus' 381 Medlemmer er 14 Kristne, nemlig den tidligere Speaker, Saburo Shimado, som har været Medlem af den lovgivende Forsamling siden dens Organisation; Hagi Shihyuki Imai, Tetsunosuke Yoshimura, Motokichi Takahashi, Sei Nemoto, Dr. Somei Uzaawa, Tosuke Koyama, Michiro Saito, Riro Koiso, Yoshinori Saito, Koichiro Shiguro, Ryotaro Kodama og Ryochi Kikuchi.

Fire af disse sidstnævnte er ved det fornylig afholdte Valg for første Gang valgt til Medlemmer af Forsamlingen.

Dette, som Tiden gør blankere

Dersom vi arbejder med Marmor, vil det forgaa; dersom vi arbejder paa Messing, vil Tiden udslette det; dersom vi oprejser Tempier, vil de henfaldne; men dersom vi arbejder paa u dødelige Sind og indgyder i dem retfærdige Principer, indskrifter vi dem paa Tavler, som Tiden ikke kan udslette, men vil gøre blankere og blankere indtil Ewigheden.

—Daniel Webster.

Evangeli Basun

Sandhed

Renhed

17de Aarg.

Onsdag den 1ste August, 1917.

Nummer 30.

Der kommer en Dag.

Der kommer en Dag, da Herren
Gj hører din smægtende Bøn,
Fordi du foragted', forfæsted'
Den Raade, han bød i sin Søn.
Der kommer en Tid, da mange
Gaar hungrende efter Guds Ord
Og banker omkring fortvivlet
Genover den ganske Jord.

Der kommer en Dag, da Lyset
Skal flyttes ifra det Sted,
Hvor før det straalte i Klarhed
Og aanded' af himmelsk Fred,
Fordi de forhædede Hjertier
Gj kunde fordrage hans Ord,
Men valgte, hvad Verden byder,
Og sad ved Traadferes Bord.

Der kommer en Dag, da Hyrden
Skal tage sin Dommerdragt paa;
Naar Verden er moden til Østen,
Den skal før hans Domstol staa.
O ve da den Sjæl, der ikke
I Klippen har fundet et Ly;
Hvor skal før hans brændende Brede
Den skyldige Synder fly?

S. B.

"Belli-
ge Dem i
Sandhe-
den; dit
Ord er
S and-
hed" (Joh.
17: 17).

"J er
alle rede
rene paa
Grund
af det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der" (Joh.
15: 3).

Evangeli Basun Publishing Company

St. Paul Park, Minn., U. S. A.

„Med eder altid.“

Kristus træffer sig aldrig tilbage fra een, som har overgivet sig selv i hans Varetægt. Dette betyder, at vi altid kan leve i selve Guds Nærværelse, og vi behøver aldrig for et Zieblis at tænke at Gud er borte fra os. Dog er der Kristne, som synes ikke altid at modtage denne dyrebare Sandhed. En saadan bragte meget Besvær til en ung Kristen ved at sige, at det var menneskeligt, og som det skulde være,“ for os at føle, at Gud var langt borte fra os; og saa citerede han Kristi Ord paa Korset: „Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?“ og saa spurgte om han troede han var bedre end Kristus? Men Kristus forlanger ikke at nogle af hans Efterfølgere skal udholde hvad han led, da han forsonede for Verdens Synder. Vi kunde ikke dersom vi vilde. Og Kristus har sagt: „Og se, jeg er med eder alle Dage indtil Verdens Ende,“; og det er nok. For en Kristen at „føle sig langt borte fra Gud“ er at føle hvad der ikke er sandt. En saadan Følelse er i Sandhed menneskelig, som ogsaa er saa mange andre misledende Følelser og usunde Tanker; men det salige Faktum er, at Gud forlader os aldrig, endog naar vi tænker han har. Hans Årørlighed er større end vor Synd. Han forlader os ikke om vi ogsaa forlader ham. Lad os gladelig gaa ind i den fulde Overbevisning om hans herlige og uovervindelig Nærværelse. Lad aldrig Satan lukke vore Øjne for vor iboende Herres Nærværelse.

Tilbage Hjem.

Af Olaf Wief.

„Jeg vil staa op oaa til min Fader“ (Luk. 15: 18). Disse Ord er dybe og har en stor Betydning, naar de bliver adlydt. Hvor mange er der ikke, som er ude paa Syndens øde Marker, som vilde finde megen Glæde og Fred dersom de vilde adlyde disse Ord.

Jeg mødte engang en ung Mand, som havde et meget godt Hjem, hans Fader var en Mand af god Karakter, men om han var frelst, kan jeg ikke sige; men han var en god Fader til sine Børn. Denne unge Mand var selv udlært til Præst, det vil sige, han havde gaaet igennem Skolerne, saa han havde Uddannelse nok for at blive Præst, men havde ikke Naaden i Hjertet og var foruden Guds Mand. Efter han havde

taget Eksamen begyndte han at drive hen i Løst og Drift. Han rejste fra sit Hjem, fordi Faderen vilde, at han skulde blive bedre. Han tog sit og gif. I sine Skoledage havde han været en fæf Dreng, nu var han en Dranker, hans Ansigt og foroverbøjede Skuldre viste tydelig at han var en dyb Synder; men alligevel sagde han: „Om jeg vil holde op med at drikke og med at leve et usømmeligt Liv kan jeg gaa hjem til Fader igen.“

Saaledes var det med den unge Mand, Jesus talte om. Han rejste bort fra sit skønne Barndomshjem, bort fra sin gode Fader og Moder, bort fra det hyggelige, rene og sømmelige Hjem. Han tænkte at finde mere Frihed, men hvad fandt han? Oh, hvor mange Drenge og Piger er der ikke som tænker, naar de kommer ud, bort fra Hjemmet saa skal de mere saa gøre som de vil. Men af! for et Feilgreb. Har de ikke lært at adlyde hienime, maa de lære det efter de kommer ud iblandt andre, om de vil blive noget eller gøre noget Fremstid i denne Verden. Hvis de ikke vil adlyde vil deres Vej lede til Udværelse og Usømmelighed og til sidst vil de blive fortabt for evigt.

Denne unge Mand fandt dette ud og stod op og gif til sin Fader. Oh, hvor villig Faderen var til at forlade ham. Han kom tilbage til det naturlige, fredelige og sømmelige, tilbage til det Sted han engang havde været. En Mand sagde engang: „Farvel stolte Verden, jeg vil gaa hjem, tilbage til det simple, sømmelige og rolige, tilbage til det naturlige.“

De vilde Dyr søger aldrig en fremmed Hule for at finde Hvile, men søger altid at komme hjem til sin egen for at være i Tryghed og Ro; men Mennesket, Kronen paa Guds Skaberverk, i Stedet for at søge Gud, hvor alene Sjælen kan finde Hvile, søger fremmede, syndige Huler, hvor de tror de kan finde Hvile, men de finder den ikke. Jeg søgte i mange Aar at finde Ro og Tilfredsstillelse i Synd men fandt aldrig nogen, fordi jeg var borte fra Hjemmet, borte fra Sjælens naturlige Element. Men Pris ske Gud! jeg fik ved Guds Hjælp se min farlige Stillings, hvorledes jeg var under Sjæleens Magt. Jeg bad Gud hjælpe mig ud af dette Fangerskab, ud af det syndige Liv, og Pris ske Gud! han kom mig til Hjælp, tog mig ud af Sjæleens Vold og frelste mig ved sin Naade og førte mig ind paa de rolige Græsange, til-

bage til Sjælens rette Element, til en Sjælefred, som ikke nogen kan tage fra mig. Pris ske Gud for hans Naade! Om Verden er oprørt og fuld af Uro og Larm kan den alligevel ikke tage denne Fred fra mig, som jeg har modtaget af Naade ved Jesu Blod.

Tror du ikke, kære Ven, at Israelliterne fik det bedre efter de blev befriet ud af deres Trældom under Egypterne og kom ind i Aaanans Land? Denne Trældom er et Symbol paa Syndens Slaveri. Naar et Menneſke lever i Synd, er han borte fra det rette, det rene og ſammelige Liv, ſom Gud havde beſtemt han ſkulde leve.

Før Falſket kunde Adam og Eva med Friſmodighed tale med Gud; men efter de havde falſt i Synd, bort fra det inderlige Samfund med Gud, var de bange og urolige og rædſe for at møde Gud.

Peter ſiger: „Til hvem ſkulde vi gaa hen?“ (Joh. 6: 68). Han vidſte at Jeſus var den eneſte rette og ſande Frelſer, og hvis han forlod Jeſus, ſaa vilde han forlade det eneſte Haab, Sjælens eneſte ſikker Tilflugtsſted.

Kære Ven, ſtaa op og gaa til din Fader. Kom tilbage til det Liv, ſom er værd at leve, til det Liv, ſom giver Tilfredſtillelſe til Sjælen og et Haab for Ewigheden. Ah, om du bare vidſte, kære Ven, hvilken Fred og Ro findes i fuld Overgivelse til Gud, vilde du aldrig vente et Øjeblik. Staa op nu og gaa til din Fader.

Nu er Frelſens Dag.

Af S. E. Forreſt.

Mange Profeter og viſe Mænd ſaa vel ſom de Himmeliſke Skarer ſer frem med Længſel indtil denne Frelſens Dag, ſom Gud har beredt for al Menneſkeheden. Da Jeſus var her paa Jorden læſte han ved et viſt Tilfælde denne Profeti fra Eſajas: „Herrens Mand er over mig, fordi han ſalvede mig til at forkynde Evangelium for fattige; han har ſendt mig for at forkynde fagne, at de ſkulde lades løs, og blinde, at de ſkulde ſaa deres Syn, for at ſætte blagede i Frihed, for at forkynde en Herrens Naadesaar.“ Og han lukkede Bogen ſammen og gav Tjeneren den igen og ſatte ſig; og alles Øjne i Synagogen ſtirrede paa ham. Men han begyndte at ſige til dem: „Idag er dette Skriftſted gaaet i Opfyldelse for eders Øren“

(Luk. 4: 18—21). Apoſtolen Paulus ſkrev ogsaa „nu er det en velbehagelig Tid, ſe nu er det er Frelſens Dag“ (2 Kor. 6: 2).

Der er flere Grunde hvorfor dette er den eneſte velbehagelig Tid, til at ſøge Herren i nogle af diſſe vil vi lægge Mærke til. Førſt, vi lever i den allerſidſte Tidsalder. Den næſte Forandring, ſom finder Sted vil forandre Tiden til Ewigheden. Dette er Verdens Ende. „Men nu er han een Gang for alle ved Tidernes Juldendelse aabenbart for at bortſkaffe Synden ved ſit Døder“ (Heb. 9: 26). Her omtales en Flerſtal af Tidsalderne af hvilke vi nu er ved Enden. alle de ny teſtamentlige Skribenter deler dette Vidneſkbyrd. Hør dem: Jakob—„Se, Dommeren ſtaaer for Døren.“ „Værer ogſaa I taalmodige, styrker eders Hjerter; thi Herrens Tilkommeſe er nær“ (Jak. 5: 8,9). Peter—„Men alle Tings Ende er kommen nær; værer derfor aarvaagne og ædrue til Bønner“ (1 Pet. 4: 7). Judas—„I derimod, I elſkede! kommer de Ord i Hu, ſom forud er talte af vor Herres Jeſu Kriſti Apoſtle; thi de ſagde eder: I den ſidſte Tid ſkal der være Spottere, ſom bandre efter deres Ugudeligheders Begæring. Diſſe er de, ſom voldte Splitteliſer, ſjælelige, ſom ikke har aand“ (Judas 17—19). Har ikke denne Tidsalder naaet dens Højdepunkt i at lave Sætter og ſeraarfage Splitteliſer? Derſom dette er ſandt, er det de ſidſte Tider, Johannes er mere frimodig og beſtemt: „Mine Børn! det er den ſidſte Time, og ſom I har hørt, at Antikriſt kommer, ſaaledes er nu mange Antikriſter fremtraadte; deraf kender vi, at det er den ſidſte Time“ (1 Joh. 2: 18). Vi lever nu i den ſidſte ſkæbnelige Tidsperiode; i den ſidſte af den faſte Routine af Omſtændigheder, ſom Univerſets Gud har beſtemt. „Det er den ſidſte Time.“ Tidens ſidſte Inddeling; „Tidernes Juldendelse,“ og „Dommeren ſtaaer for Døren.“

Undet, den křiſtne Religion er beſtemt til at blive univerſal. Den er aapaſſet for alle Tonger og Nationer. Jeſus døde for at alle Menneſker kunde blive frelſt. Englene fortalte Hyrderne ved Jeſu Fødsel, at Budſkabet ſkulde være for hele Folket. Og han gav den brede Indbydelse: „Kommer hid til mig alle, ſom lider Møje og er beſværede, og jeg vil give eder Hvile.“ Den Ny Teſtamentes Rannik ſluttede ikke foruden Ord af kærlig og alvorlig Bøn til Menneſker: „Og Manden og Bruden ſiger: Kom!

Dg den, som hører, sige: Kom! Dg den, som tørster, han kommer; den, som vil han modtage Livets Vand uforskyldt!" (Mat. 22: 17).

Tredje, ikke bare nu udsendes der Indbydelse til alle Nationer og Tunger til at modtage og drikke Livets Vand, men Gud byder alle Menneſker alle Vegne at de ſkal omvende ſig. (Ap. G. 17: 30.) Dg Grunden han giver derfor er: „Thi han har ſtadſættet en Dag, paa hvilken han vil dømme Jorderige" (B. 3). Alle Menneſker ſkal dømmes paa denne „ſaſtſatte Dag." Hele Verden—hele den beboede Jord. Gud byder alle at omvende ſig nu, thi paa den Dag vil han dømme alle.

Men denne „ſaſtſatte" Dommedag vil ikke være forhaſtet i dens Advent. Jeſus, ſom ſkal dømme alle Menneſker, har givet Befaling, at „dette Riges Evangelium ſkal prædikes i hele Verden til et Vidneſſbyrd for alle Folkeſlag; og da ſkal Enden komme" (Matt. 24: 14). Evangeliets Forkyndelſe ſkal forſættes indtil Enden, og Enden ſkal ikke komme før Evangeliet er blevet prædiktet paa hele den beboede Jord. Enhver Sjæl maa høre Sandheden. „Nu er det en velbehagelig Tid." Til Trods for nogles Gaan og Spot ſom ſiger: „Hvor er Forjættelſen om hans Komme," vil han forſætte at prædike Evangeliet til alle har hørt det glade Budſkab. Befalingen til Apſtlene var, at de ſkulde prædike Evangeliet til alle Nationer med Jeſu Forjættelſe, at han vilde være med dem alle Dage, indtil Verdens Ende (Matt. 28: 18—20). Tilſtanden her i Verden vil ikke forandre ſig indtil Evangeliet er blevet prædiktet over hele Verden og ſaa ſkal Enden komme—Verdens Ende. Med diſſe forudgaaende ſkriftelige Rendsgerninger foran os, maa vi ikke vente en anden Tidsalder i Fremtiden, for der vil ingen anden komme.

Fjerde, vi lærer, at Menneſket, ſom nu lever paa Prøve, har to Ting i Vente, nemlig, Døden og Dommen. (Heb. 9: 27. Døden vil beſtemme enhver Sjæls evige Skæbne. Hans evige Fremtid kommer an paa hans aandelige Tilſtand ved Døden. Engelen ſagde til Johanneſ: „Du ſkal ikke forſegle denne Bogſ Profetis Ord, thi Tiden er nær. Lad den, ſom gør Uret, fremdeles gøre Uret, og den urene fremdeles blive uren, og den retfærdige fremdeles øve Retfærdighed, og den hellige fremdeles blive helliggjort" (Mat. 22: 10, 11).

En Forandring i Menneſkets moralske Na-

tur kan ikke finde Sted efter Tidens Ende. Frelſen er blevet tilvejebragt og ſørget for frit, og bydes nu til Verden gennem Guds eneſte Søns Evangelium, og han er den eneſte Frelſer. Vi maa enten tage imod ham denne ſidſte ſkæbnerige Stund, eller forkaſte ham i al Evighed. Den rige Mand, ſom i ſin Dag, havde Moſes og Profeterne, men vilde ikke høre dem, døde og gif til Pineſtedet uden en anden Anledning til at blive frelſt. Millioner modtager nu deres ſidſte Kald og ligegyldigt lader de gaa forbi deres Lejlighed til at tage imod Kristus. Mange af dem vil dø og blive begravet ſom gjorde den rige Mand, men i Helvede, hvor de er i Pine, vil de opløſte deres Sjæle, og bede indtrængende for Naade. Guds Svar til dem vil være: „I eders Levetid blev Evangeliet prædiktet for eder, men I forkaſtede een Indbydelse efter den anden; Døren til eders Lejligheder er nu lukket. Frelſens Dag er ſlut, den „velbehagelige Tid" er tuende, og du er ikke frelſt; „gaa bort til den evige Ild." „Dg diſſe ſkal gaa bort til evig Straf." Ingen Bøn eller Raſonement vil kunne forandre den evige Guds beſtemte Love.

„Naar en har brudt med Moſe Lov, dør han uden Barmhertighed paa to eller tre Vidners Udsagn; hvor meget mere Straf mene I da, at en ſkal agtes værd, ſom træder Guds Søn under Fod og agter Pagtens Blod, hvormed han blev helliget, for urent og forhaaner Naadens Mand? Det er frygteligt at falde i den levende Guds Hænder" (Heb. 10: 28—31). I Moſe Tid var der ingen anden Ret, ſom kunde appelleres til. Nu har vi en højere Lov, en Lov, ſom indbefatter Sjælens evige Velfærd. Guds Søn var meget ſtørre i Værdighed, Mæſtethed, og Kraft end Moſes og Englene; ved derfor at overtræde og ikke agte paa hans Lov forøges Storheden af Overtrædelsen ſaa meget, at en almindelig Død ved at ſtenes kunde ikke tilfredſſtille den levende Guds Ret, derfor har en „meget værre Straf" blevet foreſkrevet og den vil ſandelig ogſaa blive maalet ud til alle, ſom nægter at høre ham. Der vil i Fremtiden ingen højere Ret være at appellere til. Der vil efter Døden ingen Anledning være til at blive frelſt. Endſkønt Gud lod Ild og Svovl regne ned paa Sodom og Gomorra indtil Nøgen var ſom Nøgen af en ſtor Døn, paa Grund af Beboernes ſkræffelig Ugudelighed; dog vil det være lettere for ham paa Dommedagen at udtåle deres Mær-

bærelse end dem, som i denne Tidsalder af Varmhjertighed og Lejligheder, fremturer i deres Synder og forkaster for altid Guds frelsende Naade.

Det har ikke været Skriverens Hensigt i denne Artikel at behandle Spørgsmaalet om hvad Gud vil gøre med Hedningerne; men det er dig jeg figter til. Dersom alle I, som har hørt

Evangeliets og dem, som kommer endnu til at høre det vil ombende eder ifølge Guds Befaling, vil Hedningerne snart høre, men han vil kræve Sjæle af Hænderne af dem, som har haft Sandheden, men hindrede den ved deres egen Ubedjærdighed og Uretfærdighed. „Se, nu er det en Frelsens Dag,“ vil du tage imod den og blive frelst, eller dø og gaa ind i Evigheden uden Kristus?

Livet i og for Gud.

Venlighed.

Virkelig Kærlighed kalder Drummond det. Han priser det som en særdeles Dykke og spørger: „Hvorfor er vi ikke alle venligere mod hverandre?“ Ja, hvorfor? Det synes saa let at være venlig, og dog gaar det dermed, som med saa mange smaa Ting i Livet: vi agter ikke paa dem, og misfender deres store Betydning, fordi de synes saa ubetydelige.

Venlighed er som mildt, varmt Solskin, ubemærket lægger den sig over vor Næstes Tilværelse for det meste i ganske ubetydelige Ting. Kærlighed er venlig. Den kender intet uvenligt Svar, ingen kold Gilsen, intet ukærligt Drilleri, ingen ondskabsjuld, hemmelig Spot, den er altid elskværdig og deltagende. Hvor ofte synder vi her af Efterladenhed! Ja, vor Venlighed er straks ved Haanden mod dem, som er os til Nytte, som i Særdeleshed er behagelige og imødekommende mod os. Men hvor bliver den af lige overfor et Menneske, som vi er saa villige til at paaftaa, „ikke kommer os ved?“ Kommer ikke ethvert Menneske, som vi møder, os Kristus ved? Er det muligt, at vi, som kalder os Kristi Disciple, kan bo Dør om Dør, ja, i samme Hus uden at være venlige mod vore Husfæller, fordi — de ikke kommer os ved? Der gives en stor Mængde Mennesker, som med en vis Stoltthed siger: „Jeg bryder mig ikke om mine Naboer, jeg kender ikke de Mennesker.“ Er det da nødvendigt at være nysgerrig, sladderagtig og paatrængende for at være venlig? Er det muligt, at vi kan indbilde os selv, at vi er fornemme, fordi vi saaledes affondrer os?

Jeg synes, der i saa Fald er en fortvivlet Tilstand mellem os og Presten og Leviten, som gif den halvdøde Mand forbi og lod ham ligge.

Nu, halvdøde er vore Naboer jo sædvanligvis ikke, men maa de ikke næsten være det først, før end mange Mennesker anser det for nødvendigt at vise dem Venlighed blot ved at spørge til deres Befindende?

„Hvert Tag har sin Skade,“ heder det, og den venlige Kærlighed har meget fine Øren. Den hører det sagte Sus selv gennem Væggen, og hvor nogen lider i dens Nærhed, der hviler den ikke, før den kan tage en Haand i med og lette Byrden, selv om det kun er med et kærligt Ord, et venligt Blik eller en deltagende Efterspørgsel. Og som oftest kan den gøre mere.

Dernæst er der vore Husfæller. Hvem af os vil paaftaa, at han gør sig Umage for at leve sine nærmeste Omgivelser til Behag? Er det ikke langt snarere dit eget kære Jeg, hvis Interesser, Tilfredsstillelser og Svagheder vi søger at hjælpe paa? Hvor langt lykkeligere vilde ikke mange Familier være, dersom enhver vilde stræbe at leve de andre til Behag istedetfor at betragte sig selv som sin Tilværelses Midtpunkt.

De livlige fejler; thi de iler henrykket fra det ene til det andet Foretagende, idet de glemmer, at det er rolige Naturen imod at drages fra det ene til det andet. De rolige fejler, som ikke betænker, hvorledes deres Tungthed binder Ringerne paa de andre; de betænksomme og maadeholdne fejler, som vil tvinge alt ind under Fornuftens Herredømme, og de lystige og lette fejler, som aldrig vilde høre efter deres kære alvorlige Stemme. Guds Visdom, som har skabt Menneskene saa uendelig forskellige med Hensyn til Temperamenter, Tilbøjeligheder og Gaver, for at de skulde udfylde hverandres Mangler ved Venlighed, bliver gjort tilfams af Synden, naar enhver kun vil have Plads for

sine Tilbøjeligheder istedetfor at give andre Plads. „Hvor kedssommeligt!“ heder det da, „du kan umuligt forlange, at jeg skal synes derom.“—„Idag? Nej, det har jeg ikke lyst til.“ „Det er altfor angribende.“ „Det er ikke til at udholde.“ Og lignende uventlige Talemaader. Al, vi betragter det desværre saa at sige som en Slags Forrettighed at være rigtig uventlig mod vore aller nærmeste. Vi mistar den elskværdige venlige Tone, vi tænker ikke paa det, som kan berede Glæde og Nødhjælp, naar kun vi selv bliver tilfredsstillede. En virkelig levende Kristen vil jo ikke med Vilje være uventlig, hensynsløs, egenlystig, men vi glemmer saa ofte at være venlige, hensynsfulde og uegenlystige. Naar vi kun en eneste Uge igennem vilde betænke, hvad vi i Løbet af den Tid kunde gøre andre til Behag, hvor lys og klar vilde da ikke snart vor Venlighed straae i mange Menneskers Liv, omkring os. „Forsonner ingen Velighed til at behage andre.“ O, hvor mange Veligheder dertil har enhver af os dog ikke forsømt!

Drummond siger: „Hvor godt var det ikke, naar vi lærte at betragte vort Liv saaledes—man vandrer kun een Gang gennem Livet; jeg vil saavidt muligt ikke undlade paa Vejen at sige et hjerteligt Ord, udføre en venlig Gæstgæstgiveri, thi jeg kommer aldrig mere denne Vej.“ Glem ikke at meddele. Store Gaver saarer og nedtrykker ofte; smaa gør altid godt. Den kristelige Kærlighed lærer os Kunsten at give, den sender ikke hin nedsladende Maade at give. Al misser paa, hvor der ventes paa Taffen og som kan gøre Modtageren saa ondt; den ved kun et, at det at kunne give, i sig selv er en Lykke.

Der gives en anden Slags Kærlighed, som kun vender sig nedad, paa en vis Maade indad med sin Venlighed; den skal visstnok ikke kaldes, saa langt den naar, men den drager en bestemt Kreds omkring sig, og den heder „de træende“ eller „Guds Børn“, eller hvilket andet smukt Navn den nu ellers forlanger skal staa skrevet over dem, overfor hvem denne Kærlighed nu vil vandre sig. „Verdens Børn“, „Verdens Mennesker“ findes ikke indenfor deres Straalers Rækkevidde. Hvor mange Mennesker vil vel nogenfinde saa Lys paa den klare Gudslys, hvis vor Herre tænkte saaledes? Er kristen Venlighed ikke til for dem, som ikke forstaar den og ikke takker for den? Lige hører man det Udraab: „Det Menneske er saa usympatisk.“ Hermed er da sagt: jeg bryder mig ikke om ham, han er mig ligegyldig. Er det virkelig Kærlighed? Har du nogenfinde med elskværdig Venlighed forsøgt, om han ikke har nogen Side i sig „usympatisk Gemt“, hvor den prøvende Sammenligning giver en klar Lyd, naar den træffer den haarde Sten, og hvor der altsaa mod Forventning ligger Guld skjult? Hvem af os tænker ligeoverfor saadanne, at ogsaa han er en af Herrens „mindste Brødre“, maaske fattig paa Talent til at behage, paa elskværdige Gæstgiveri, men dog utvivlsomt en Herrens Brøder. O, lad os dog ikke tage fejl af, at kristen Venlighed gælder alle Mennesker og ikke spørger efter Tilbøjelighed og Sympati, efter Værdighed eller Uværdighed. Selvforglemmende søger den intet andet end andres Lykke, Glæde og Velbehag. Ja, den er en eneste Lykke paa denne kolde, mørke Jord.

„Synt.“

Bibelske belærende Læmmer.

Falsk Begreb om Helliggørelse.

Af Nels Renbeck.

Falsk Begreb er mange, og vi skal kun nævne nogle saa af de almindelige fra de Udtalelser, som vi hører. Een Mening om Helliggørelse er, at vi helliges Dag for Dag og dette vil i sin Tid bringe det forønskede Maal af Hellighed; i dette forveksles Helliggørelse med at vokse i Naaden. Guds Ord lærer, at Guds Børn bør vokse i Naaden hele Tiden, men Helliggørelse er noget helt andet, et bestemt Aa-

deværk, som Herren gør for os alt imens vi vokser. Se Joh. 15: 1, 2. Gud Fader er her repræsenteret som den store Vingaardsmand, som beser sin Have og renser hver frugtbarende Gren. Enhver Kristen er her fremstillet som en Gren, og den vokser og bærer Frugt, men det er ikke det som frembringer Rensningen (Helliggørelse). Men Gud Fader rækker ud sin Haand og foretager en Renselse ved den voksende Gren og efter dette Værk vil den fremdeles vokse endnu frugtligere. Her har vi et

Kart Billede imellem Helliggørelse og Bæst.

Ligeledes paa Pinsedagen kom den Helligaand plufelig over dem og de blev alle fyldte med den Helligaand. Der er her tale om et Øjeblikkeligt Værk. Andre sætter Tungetale i Forbindelse med Helliggørelse og siger, at ingen er helliggjort, eller fyldt med den Helligaand, hvilket er det samme, uden at de kan tale i Tunger. De sætter Tungetalen som et Tegn paa Helliggørelse. I Apostlernes Gerning, hvor der paa forskellige Steder tales om Helliggørelse eller Mandens Fylde, omtales Tungetalen i Forbindelse med Helliggørelse somme Tider og somme Tider gør den ikke.

Andre sætter sig skarpt op imod Helliggørelse som noget man ikke naar her i Livet, og hvis man bover at tro og bekende den, er det en falsk Indbildning, som man bør vogte sig for. Andre indbefatter alt, hvad der hører ind under et heligt, kristent Liv under Helliggørelse og inden man naar denne Fuldkommenhed er man ikke helliggjort. Der er jo et stort Spørgsmaal, hvor mange ærlige Guds Børn støder an og for-dømmer sig selv. Helliggørelsen indbefatter kun denne Renselse fra de syndige Tilbøjeligheder, det er disse man kan blive skilt ved og maa skilles ved. Der kan da endnu findes menneskelige Svagheder saa man kan være svag i mange Ting og endda være helliggjorte. Man maa lære at skjelne imellem menneskelige Svagheder og syndige Tilbøjeligheder. De syndige Tilbøjeligheder kan blive renset bort, men de menneskelige Svagheder kan vi saa Hjælp for, saa vi kan udvikles i aandelige Senseende, men dette hører mere hen under Bæksten end under Renselsen. Fordi en har lidt Mennekesfrugt og ikke har Mod til at vidne i offentlige Møder, kan han godt være helliggjort. Enhver Person maa selv søge Gud for Vejledning i dette Punkt om de er helliggjort eller ikke. Fristelser og Prøvelser kan sættes an paa en i den Grad, at man kan komme i Tvivl om sin Stilling. Mange Ting kan røre en ligesom da Jesus drev de, som købte og solgte ud af Templet, endda var det kun en hellig Tver for Guds Sag og ikke fødelig Brede. Vi kan nok blive bedrøvet; Jesus græd ved Lazarus's Grav og over Jerusalem, men han blev aldrig bitter i sin Mand. Nogle dømmer sig selv for haardt og kan ikke leve op til deres egne Maalestok, fordi de sætter den højere end Gud sætter den. Andre tager Sagen for

let og ikke gaar dybt nok men bliver bedragne og opdager at de intet har. Begge er daarlig, da der intet opnaaes. Vi maa forstaa, hvad vi kan saa af Herren, og saa søge ham derfor, ifølge hans Vilje, og da vil han høre os.

Nogle tager Fejl i det de forbigaar den indre Renselse og søger en Mandedsdaab i Form af en himmelsk Følelse eller noget lignende, som ligger mere i Indbildningens Verdenen, end den har hjemme i Guds Ord, man taler højt om sin Pintsedaab som alt bestod i en Daab af Manden. Dette kan saa let saa Form af et falsk Værk, som Djævelen tager Anledning til at gaa en, som har sit Hjerte aaben for en Indbildning. Man flyver paa Fantasiens Vinger og taler i store Ord om Kraft; der kan jo ogsaa siges at være en vis Kraft med, men det er ikke af det gode.

Nogle ser kun i Helliggørelse en Sejr over det gamle Menneske, men søger ikke efter dets Tilintetgørelse. (Rom. 6: 6). En saadan Erfaring hører under det fjerde Liv, der har man det gamle Menneske forsvundet, men det lever endnu og volder en mange Besværligheder. Saa-danne bør forstaa, at Gud har dødsdomt det gamle Menneske—bestemt at det skal dø. „Saa døder de jordiske Vemmer“ (Kor. 3: 5). Maa Herren hjælpe enhver ærlig Sjæl til at søge alt Herren har for os og ikke standse paa Halvvej. Godt er det at have Sejr og mere end sejre ved ham som os elske—dette er en herlig Stilling, men dette maa og kan vi have i et fjerde Liv. Naar der er Tale om Hvile, maa det gamle Menneske være død ellers er der jo ingen Hvile, kun Vaakensstilstand for igen at have en Kamp. Maa Herren opløse og Opvuntre sit Folk.

Den Helligaands Fylde.

Der siges meget i Herren's Ord om den Helligaands Fylde og om at blive døbt med den Hellig Mand. At blive helliggjort er at blive døbt eller fyldt med Manden. Det er kun forskellige Udtryk for det samme Værk, kun at det omtales eller udtrykkes for et forskelligt Punkt. Jesus siger: „Hellige dem i Sandheden, dit Ord er Sandhed“ (Joh. 17: 17). „Den Sandheds Mand, som Verden ikke kan modtage, thi den ser den ikke; men I kende den, thi den bliver hos eder og skal være i eder“ (Joh. 14: 17).

Jesus kalder det ogsaa Faderens Forfættelse som han vil sende. Disciplene paa Pinsedagen modtog denne Kraft i den Grad, at Folk troede

at de var berusede. De fik en Forstaaelse af, at de havde modtaget overnaturlig Kraft, noget ud over det almindelige. Martyrerne fik en Kraft fra Gud, idet de gav deres Liv for deres Tro.

Mandens Fylde gør dem, som modtager den til et aandeligt Folk; de bliver opfyldt i Sind og Tanke af de Ting, som hører Guds Rige til. Som David siger: „Grunder paa Guds Lov Dag og Nat.“ De aandelige Ting kommer til sin virkelige Værdi hos dem—saa de søger først Guds Rige og sætter Pris paa de himmelske Ting. Aandelige Folk elsker aandelig Ting og elsker at tale om dem. De er fri til at tale om Jesus, hvor de kommer frem, og give ham Æren for hvad han gør. Verden taler om en højere Magt over noget, som har Indflydelse over dem. Guds Børn ved at dette noget er den Helligaand og tør udtale sig saa og give ham Æren. Verden taber sin Værdi for dem som bliver fyldt med den Helligaand. Om de lider et timeligt Tab, da er det intet at regne for dem, thi de har deres Skatte i Himlen. Verdens Menneſker har store Græmmelser naar nogen Ulykke ram-

mer dem fordi de har deres Skat der og deres Gjerter hviler der, derfor kan de ikke taale Modgang, det knuser dem, og de knuses under ganske smaa Skuffelser i Verden.

Ulykkelig den, som har lært sin Gud at kende og har gaaet den Helligaand til Pant paa at man er hans Barn. Pant er en Slags Gaandpenge, som en modtager for at indgaa en fremtidig Forbindelse. Den Helligaand, som Guds Børn modtager, er kun en saadan Forsmag paa den store Arv, som venter dem i Himlen. Derfor da den lille Forsmag som vi nyder her er saa herlig, hvad vil da Fuldheden blive som venter os. Derfor lad os være opmuntrede og holde ud, snart kommer Jesus med sin Løn. Mandsfylden bringer en Sejr i Sjælen en Magt og Kraft, som gaar sejrrig frem trods alle Hindringer. Verden kan jo kun slaa Legemet ihjel, men kan aldrig skade Sjælen, derfor havde Martyrene en Sejr i Livet og en Sejr i Døden, som gav Stefanus et straalende Ansigt, som en Engel. Denne indre Fred og Kraft opfyldte ham saa, at det lyse ud af hans Ansigt.

Raad og Vink for Prædikanter.

Et Kursus i at tale og læse.

Nogle Prædikanter vilde have udmærket godt af et Kursus i at tale og læse. De begaar saa mange Dumheder og taler paa en saa forkert Maade at de hindrer Virkningen af det Budskab de skulde frembære, og skader ofte sine egne Stemme. Vilde, unaturlige Gesticulationer, forkerte Stillinger naar de staar, et unødigt Forbrug af Stemmehjælper i smaa Forsamlinger uden nogen Variation i Tonefaldet er meget almindelige Fejl. Man tror nemlig ved at tale paa Skrigepunktet hele Tiden at man viser megen Iver og giver Bud om stor Mandelighed til Forsamlingen. Men man tager Fejl. Nogle slipper Ordene over Læberne som Urter løber ud af en Sæk, hvis man giver et lidet Indsnit med Kniven i den. De giver ikke Ordene sin rette Betonning og hviler ikke et Øjeblik mellem Sætningerne. Endelig hoster og harer stegt i sin Tale, uden at der er Grund dertil. De er nemlig ikke forkløjet. Samtaler de med dig, ophører Høftningen og Sarkningen. Hos frie Benner har jeg ofte

mærket en unaturlig Anvendelse af Fyldesættelse saasom æ!— a!— Og er Røsten stærk, og „a“ kommer ofte med stærk Luftstrøm, minder det lidet om et Gjel naar det bræker. Til Eksempel: „Jeg er saa lykkelig,—æ, du kan ogsaa—æ— blive det— æ— om du vil— a—.“ Hvorfor ikke sige det ganske naturligt uden disse Uhyggelige Mellemlyd? Kanſke en Del ikke synes om denne Kritik. Vi har alle meget at lære, og en Ting bør vi alle beſlutte os paa at lære, og det er at tale saa naturlig som mulig og frembære det høje Budskab Gud har givet os, i det bedste og mest praktiske Sprog vi kan overkomme.

Den højtidelig Prædication er kedelig og slaar ikke igennem, den trækker tilhørerne. Den stadige Anvendelse af Gadelivets Jargon virker sejt og er uærdig den høje Opgave man er kaldet at løse. Et lidet stænk af det engang imellem kan nok passe paa nogens Læber.

En Del Søstre og Brødre bliver saa monotone i sin Tale. Det er godt hvad de siger, men

kommer paa en saadan Maade at man fæder sig. Det bliver ikke noget Liv over det. Hvis nogen anden havde holdt den samme Tale med den Bøjning i Stemmen og den naturlige Maade at tale paa som er den egen, vilde Taleren have virket som en Aabenbaring.

Mange bruger endel staaende Udtryk altfor ofte, saasom: „Priset være Herrens Navn!“ — „Tak og Lov!“ — „Befignet være Herrens Navn!“ o. s. v. En Gang imellem er det gripende at høre det, men naar det bruges mangfoldige Gange i samme Tale, taber det sin Virkning og man føler at Taleren griber til det af Mangel paa noget andet. Fjeldetalk — altjaa.

Prædikanter naar de taler og beder, kan komme over alle disse Uvaner med en god Vilje og Herrens Hjælp. Lad det herlige Budskab om Jesus frembæres naturligt med de særlige gode Anlæg hvert enkelt har, hjertevarmt og aandsfyldt! „Sendebudet.“

At søge Trøst fra Skrifterne.

Af Besjie L. Gittle.

Idet Paulus skrev til Brødrene i Rom, sagde han: „Thi alt, hvad der er skrevet tilforn, det er skrevet til vor Belæring, for at vi skulde have Haabet ved Udholdenheden og Skriftens Trøst“ (Rom. 15: 4).

I disse sidste Dage, naar Verden synes saa kold, og Synd findes i Overflod, og Satan forsøger med al sin List at faa Guds Børn til at falde, behøver vi Trøst og Opmuntring. Gud har heller ikke overladt os uden Trøst; han har bestemt, at vi skal faa Trøst ved Helligaandens Mærkværelse og fra Skrifterne. Mange Ting er nedskrevet kun for vor Opmuntring. Siden Gud har sørget for en saadan Trøstens Kilde, i Stedet for at bekymre os over vore Besværligheder indtil vi bliver mismodige, lad os benytte os af, hvad Gud har tilvejebragt for os.

Er du, som læser disse Linier, mismodig? Der er Trøst for dig. Føler du, at der mangler noget af Guds Naade? Synes det at i denne Verdens Strid, der findes ingen sikker Tilflugtssted for dig, og at du maa blive besejret? Føler du, at naar du arbejder i Slagmarkens Gede, at du gerne vil befries fra denne Gede for en Tid, saa at din Sjæl kan blive opfrisket? Lyt til Esajas's Ord: „Thi du (Gud) var den ringes Styrke, den fattiges Styrke, da han var i Angest, en Tilflugt imod Regnskyl, en Fugge

imod Heden; thi de grummes Fjenden er som Regnskyl mod en Væg“ (Ej. 25: 4). Sig saa som gjorde Esajas: „Herre, du er min Gud“ (Ej. 25: 1). Denne samme Gud „er mægtig til at lade al Naade rigelig tilflyde eder, for at I i alting kunne have til fuld Tilfredshed og have rigeligt til al god Gerning“ (2 Kor. 9: 8).

Er det ud til at ingen bryder sig om dig, og at du lægges ikke Mærke til, og er alene? „Naar al eders Sorg paa ham, thi han har Om-sorg for eder“ (1 Pet. 5: 9). Han siger, at en Moder vil maaſke glemme sit Barn, men han vil ikke glemme os. „Se jeg har tegnet dig i mine Hænder“ (Ej. 49: 16).

Bliver du forfulgt? Bliver dine Forsølgere saa stærke, at du bliver ræd, og vansmægter? Se bort fra disse Forsølgere og hen til Gud. Han er stærkere end de er. „Jeg, jeg er den, som trøster eder; hvo er da du, at du vil frygte for et Menneſkes Barn der skal blive som Græs? og at du glemmer Herren, din Skaber, som ud-bredte Himmelen og grundfæstede Jorden“ (Ej. 51: 12, 13). Igen, siger Herren til dig: „Frygt ikke; thi jeg er med dig; se ikke ængstelig om; thi jeg er din Gud; jeg har styrket dig, ja, hjulpet dig, ja holdt dig oppe“ (Ej. 41: 10). „Og de skulde stride imod dig og ikke faa Overhaand over dig; thi jeg er med dig“ (Jer. 1: 19). „Men den Herre, Herre skal hjælpe mig, derfor bliver jeg ikke besejret, derfor gjorde jeg mit Ansigt som en haard Sten, og jeg ved, at jeg ikke bliver til Skamme“ (Ej. 50: 7).

Maaſke dine Prøvelser er mange og af forskellige Slags; og de rejser sig i store Vølger, som synes at de virkelig vil oversvømme dig og faa dig til at gaa ned. „Naar du gaar gennem Vandene, da vil jeg være med dig, og igennem Floderne, da skulde de ikke overskylle dig; naar du gaar igennem Ilden, skal du ikke brændes, og Iuen skal ikke fortære dig“ (Ej. 43: 2).

Tænk paa disse dyrbare Løfter og sat Mod i Gud. Han er mægtig og elsker dig. Opmun-trende Skriftsteder i mangfoldig Tal kunde citeres og mange Tildragelser kunde gengives. O, Skriften indeholder Overflod af Trøst! Rør din Sjæl, i Stedet for at tænke paa dine Prøvelser indtil du er helt fortvivlet, se paa Gud; tag din Bibel og indtrængende bede Manden hjælpe dig at forstaa, hvad du læser; og din Sjæl vil blive løftet op og du kan gaa paa din Vej med Glæde.

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1. 00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1.25
Six Months......65

Subscriptioners indsendt fra Skandinavien:

Mårlig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet kan sendes os enten ved Money Order, Bank Check, eller Draft, pr. Ekspres eller ogsaa i registreret Brev. For Penge sendt i løst Brev er Udgiverne ikke ansvarlige.

Abttering for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevkort.

I Tilfælde af Adressforandring maa altid den forrige Adresse ogsaa vel som den nye angives.

All Korrespondance maa adresseres til
Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Subskribenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til Nels Renbeck, Pandrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Blandede Nyheder.

Br. S. L. Johnson er kommet hjem igen efter at have været i Racine, Wis., for en Uges Tid.

Søndag den, 29de havde vi den Glæde at faa Besøg af Br. D. C. Line fra Ind., og Broder og Søster Traff fra Minneapolis og Broder og Søster Nelson fra New Brighton. Br. Line var paa Gennemrejse fra Canada, hvor han havde overværet nogle Møder, til sit Hjem i Ind. Det var inspirerende og opmuntrende at høre ham forkynde Herrens Ord til os Søndag Formiddag. Søndag Eftermiddag talte han til Menigheden i Midway mellem St. Paul og Minneapolis.

Paa en anden Side i dette Blad findes Advertisement af to Bøger „Pilgrims Vandring“ og „Billy Bray“ som vi fornylig har faaet paa Lager. „Pilgrims Vandring“ er en kendt Bog

og burde læses af alle som endnu ikke har læst den. „Billy Bray“ — den lovprijsende Lægeprædikanant — er en Bog der vil inspirere din Tro og hjælpe dig at fatte mere Tro til Herrens Løfter. Disse to Bøger vil være gode at have i din Bibliotek baade for dig selv og dine Børn at læse.

Tødsenglen har igen gæstet Alderdomshjemmet her og taget en af de gamle bort. Mrs. Wealthy Niskern, som har været 93 og fengeliggende siden Lejrmødet her, henfød den 25de Juli. Hun led meget under den Tid hun var fengeliggende og hendes stadige Bøn var, at Jesus vilde komme og tage hende til sig, og nu er hun befriet fra alle hendes Smærter, og gaaet for at være forevigt hos ham. Mrs. Niskern var 90 Aar gammel og havde boet her paa Hjemmet i flere Aar. Sørge gudstjenesten blev holdt her i Hjemmet, hvor Br. Emil Arcutz talte, hvorefter hendes affaaledede Legeme blev ført til Nitchfield, Minn., for at stedes til Hvile ved siden af hendes fære.

Sidste Uge havde de her paa Hjemmet det Uheld at miste en Ko og en aarsgammel Kalb, som døde med faa Dages Mellemleth. Dette er et stort Tab for Hjemmet i denne Tid, da alle Levnedsmidler er faa høje.

Troens Magt.

Af Jennie M. Myers.

Tro paa Gud arbejder ikke altid ifølge menneskelig Reasonement. men ser at den almægtige Gud er mægtig nok til at udføre alt, som behøver at blive udført.

Lad os se paa Elias foran Baals Profeter. Han byggede Alteret og lagde Dret derpaa, saa gennemblødte han det hele med Vand. Tro kunde allerede se det hele opbrændt; Vandet kunde ikke kue Elias's Tro. Gud havde nok Rid til at opbrænde ikke bare Dret, men ogsaa Alteret og Stenene, og endog Vandet. Dette aabenbarede Guds Magt og aabenbarede at han var Regnens, Vandets, og Jldens Gud. Elias saa, at det var ligesaa let for Gud at holde Regnen tilbage som at sende den.

Derfor vi betragter Guds Magt og Kraft saavel som hans Villighed til at gøre og give, vilde vi ikke saa ofte være tilbøjelig til at begrænse ham i saa mange Ting. Gælder ikke bur-

de vi maale ham rød vor menneskelig Rationement og Ideer. Troen, ligesom Elias, ser Regnen før den falder. Den haandsfuld Mel betød et Mars Rationer for tre. Svingersnød laa aldrig for Elias's Sjine medens der var en Gud i Himmelen.

Vi ser denne samme Tro aabenbaret i Elisa, en anden Guds Profet. Han forudsaa en stor Betsignelse, og da Elias forsøgte forgæves at komme bort fra ham, uden Tvivl, for at prøve hans Trofæb, vægrede han sig paa det bestemte af være adskilt fra ham. I dette blev hans Tro belønnet, og han modtog den ønskede Betsignelse, som hjalp ham blive den store Guds Mand, som han senere blev. Han stod Proven og blev belønnet. Vi ser ham gaa frem i Troen og intet var umuligt for ham. Senere ser vi, at han bliver efterpurgt af tre Konger. De skal jult ind paa Slagmarken; men de har ingen Vand for Mennesker eller Dyr. I denne Forlegenhed hørte de Profeter for at fortælle ham deres fortvivlede Stilling. Han befalede dem at gøre Grøfter ved Grøfter i Dalen, og saa skulde Dalen blive fuld af Vand, for deres Kvæg og deres Lastdyr. Og med Tro fortsætter han: „Dette er en ringe Ting for Herrens Sjine,“ og dette blev dem en Betsignelse men deres Tjender en Forbandelse. En Kvinde kom til ham søgende Hjælp for at betale hendes Gæld. Elisa spørger hende, hvad hun har i Huset, og hun svarer, at hun intet har uden et Kruz Næ. Han sagde: „Gaf hen, laan dig Kær derude fra alle dine Naboer, tomme Kær. Du skal ikke lade det blive saa.“ Vi ser ogsaa i dette hans store Tro. Han var ikke bange, at Olien vilde slippe op. Laan alle de Kær du kan; Tro er uvidelig, den indbefatter alle Behovene, ligemeget hvor store de er. Tro har ogsaa dens Virkning. Se paa Kvinden, som hun øser Olien. Hendes Tro forøgedes eftersom Kærene blev fulde, og den voksede i den Grad, at han sendte Bud efter flere Kær. Hun ønskede kun at faa hendes Gæld betalt, men Troen naaede længere end Gælden, endog til fremtidige Behov, og vi ser, hvorledes den blev belønnet. (2 Kong. 4: 6.) En stor Mirakel var ligesaa let for Elisa at udføre som en liden var. Vi griber af hans Opførsel ved Dothan. Da den syriske Hær kom imod ham og omringede Staden, hvor han var, da udbrød hans Tjener i Forfærdelse: „Af, min Herre, hvad skal vi

gøre?“ Rolig og med Forvisning sagde han: „Frygt intet; thi de er flere, som er hos os, end de, som er hos dem.“ „Da Elisa bad og sagde: Herre! oplad hans Sjine, at han maa se; da oplod Herren Drengens Sjine, og han saa, og se, da var Bjerget fuldt af gloende Helte og Bøgne trint omkring Elisa. Elisa saa Syriens Hær. men han saa ogsaa en større Hær, og den større Hær havde Magt over den mindre Hær, og den blev besejret. Han havde prøvet Gud igen og igen og fandt ud, at han var en Gud af Kærlighed og Magt, og han vidste han ikke vilde forlade ham i Kampen. Hele Syriens Hær blev besejret gennem Venlighed.

Troen ser bort fra tilfyneladende Umuligheder og udbrøder: „Det er gjort.“ Omgivelser kan ikke paavirke Troen. Den kalder de Ting, som ikke er, som om de var. Forjættelsen er værd ligesaa meget som selve Tingen. Den skræmmer sig ikke ud efter de Ting, som vil hindre den i dens Flugt. Troens Menneske lever indenfor Radiet af „Saa siger Herren.“ og er vel tilfreds med Troens Handlinger og hvad den bringer. At tro er ikke at strække sig efter Ting, som er udenfor vor Rækkevide, men simpelthen at se de nødvendige Betsignelse, som vi kan naa. Vi kan alle have denne Slags Tro, thi det er kun at tro Gud og handle derefter.

„J er Jordens Salt.“

Af P. Winters.

„J er Jordens Salt; men dersom Saltet mister sin Kraft, hvormed skal det da salttes? Det dner ikke til andet end at tastes ud og nedtrædes af Menneskene“ (Matt 5: 13).

Engang da Disciplene fulgte Jesus en paa Bjerget, sad han og lærte dem mange vidunderlige Ting. Denne underfulde Tale kaldes Biergprædiken; og endnu i Dag mætter og indspirerer den hans Efterfølgeres Sjæle, just som det gjorde, da Ordene først faldt fra hans Læber. Denne Tale er gammel, dog altid ny. Ser udpeger Jesus, hvor velsignet det er at være i Besiddelse af visse Guder, som er særdeles gode de Kristne. Efter at have gjort Rentdøgn til den lykkelige Tilstand af dem, som lever guddelige Liv i denne Verden, sammenligner han sine Disciple med „Jordens Salt“ og „Verdens Lys.“

Har J nogeninde tænkt paa hvor nødvendig en Artifel Salt er, og hvilken vigtig Plads den

indtager i Opbevarelsen af jordiske Ting? Ja, du har lagt Mærke til hvor nødvendig det er, som en Del af vor daglig Føde, og hvor flob og utilfredsstillende til Smagen Maden vilde være dersom ikke den var krydret med Salt. Endog Husdyr og vilde Dyr synes godt om dens Smag; Pladser, hvor der findes Salt i Jorden er Samlingsstedet for Hjortene og Bøjsfelen. Foruden de mange Brug, som Verdens Beboere har for Salt, har I nogeninde tænkt paa hvor stor en Del af Jorden selv indeholder Salt? Har I nogeninde tænkt paa at tre fjerde Del af Jordens Overflade er Vand? Hvor mange Ton Salt tror I det krævede for at gøre Oceanerne saa salte som de nu er? Sandelig har det taget en hel Del, men den alvise Skaaber har det for tjenligt at skaffe det, da han havde en vis Hensigt med det samme.

Flydende Vand renses ved Jordbunden over hvilket det flyder, men de store Vandmasser, som ingen Udløb har, og som maa staa stille vilde stagnere og blive usunde, og vilde sprede Gas og kvælrende Lugter. Sandt, at der findes Strømmer i Havet, men disse vilde ikke være tilstrækkelig til at holde Havet ren uden Saltet. Een af de vigtigste Hensigter med disse Strømmer i Havet er for at holde Vandene i Omløb, og derved uddele den altid-forsøgende Mængde af Salt til de hede Regioner, hvor Vandet jordamper, til de forskellige Dele af Havet, som stadig bliver fornyet med frisk Vand. Sæt nu, at der intet Salt var i Havet; hvad vilde dets Tilstand være, og hvad Nytte vilde det være til Menneskeheden?

Naar vi betragter Saltets Værdi som en Jordens Bestanddel, kan vi bedre forstaa Kristi Mening med denne Sammenligning, og derved bedømme Vigtigheden af Retfærdighed i denne Verden. Men hvorfor er Salt en saa nødvendig Artikel? Paa Grund af dens bevarende Egenskab, som omtales som dens „Smag“ eller „Lugt“, som udøver en god Indflydelse over de Ting, som den kommer i Berøring med. Hvad er den Egenskab i en Kristne, som gør, at han kan sammenlignes med Salt? Det er Guds Naade, som gør ham i Stand til at leve et rent Liv—et Liv fri fra Synd—in denne nærværende Verden og at udøve en god og ikke en ond Indflydelse over dem, han kommer i Berøring med.

Hvad vilde være denne Verdens Tilstand der-

som der ingen frelst Følk fandtes i den? Se paa den skrækelige Tilstand af de Nationer, som har overgivet sig selv til at tilbede Afguder, og vil ikke engang erkende Gud som Verdens Styrrer! Sandelig de er lig stagnerende Damme, som ingen rensende Egenkab har i dem. Der er ikke Ord tilstrækkelig til at beskrive deres Sorg—Hungerensnød, Pestilens, Død, Aelæggelse og Synd af enhver tænkelig Form, medens skrækelig Uvidenhed synes at regere over deres formørkede Sjæle og Sind og altid pege dem nedad. O, lad os leve nær Gud, og sætte Pris paa hans Velbehag fremfor alt her i Verden! Maa Gud haste Tiden, naar flere af hans sande Børn kan sendes til Jordens Enden, med Lys og Renhed til dem, som sidder i Mørket.

Pilegrims Vandring.

Af John Bunyan.

Denne underfulde Bog er vel kendt næsten over hele Verden. Den er blevet oversat i mange Sprog, og det siges, at denne Bog har haft et større Salg end nogen anden Bog undtagen Bibelen. Denne Bog blev skrevet medens Forfatteren var i Fængsel i Bedford, England. Bogen er meget lærerig, den skildrer bort kristne Liv, som en Vandring fra denne Verden til den tilkommende, og indeholder haabefulde Opmuntring, og Advarsel for Kristne paa Vejen til den glædelige Stad. 367 Sider.

Pris, indbunden i Skriftsbinding.....\$1.25

Evangeli Basun Pub. Co.,
St. Paul Park, Minn.

Billy Bran.

Den lovsprængende Læseprædikanter.

Af F. W. Bourne.

Denne lille Bog skildrer paa en rørende Maade Billy Brans Liv. Billy Bran blev brugt af Gud til mange Sjæles Frelse. Det man herlig lægger Mærke til ved hans Liv, er hans ensfoldige Tro til Gud. Han tog Gud paa Ordet, og Gud paa en forunderlig Maade svarede hans Bønner. Denne Bog vil forøge Læserens Tro til Gud. 78 Sider.

Pris, indbunden0.30

Evangeli Basun Pub. Co.,
St. Paul Park, Minn.

Søndagskolen.

Lektie 8.

August 19, 1917.

Lovbogen fundet i Guds Hus.

2 Krøn. 34: 14—33.

Gyldeentfekt: Jeg vil ikke glemme dit Ord.—
Ps. 119: 16.

14. Og der de udtog Pengene, som var indbragt i Herrens Hus, fandt Præsten Siltia Herrens Lovbog, af Mose.

15. Og Siltia svarede og sagde til Safan, Kansleren: jeg har fundet Lovbogen i Herrens Hus, og Siltia gav Safan Bogen.

16. Og Safan bragte Bogen til Kongen, fremdeles gav han Kongen Underretning, sigende: alt det, som er givet i dine Tjeners Hænder, det gøre de;

17. og de havde samlet Pengene, som fandtes i Herrens Hus, og givet dem i deres Haand, som er bestiftede over Arbejdet, og i deres Haand, som gøre Gerningen.

18. Og Kansleren Safan gav Kongen til Rende og sagde: „Siltia, Præsten, gav mig en Bog; og Safan læste den for Kongens Ansigt.

19. Og det skete, der Kongen hørte Lovens Ord, da sønderrev han sine Klæder.

29. Da sendte Kongen hen og lod alle de Eldste samles i Juda og Jerusalem.

30. Og Kongen gik op i Herrens Hus og alles Judas Mænd og Indbyggere i Jerusalem, Præsterne og Levitterne og alt Folket, baade store og smaa og han læste for deres Øren alle Ordene i Pagtens Bog, som var funden i Herrens Hus.

31. Og Kongen stod paa sit Sted og gjorde en Pagt for Herrens Ansigt, at han vilde vandre efter Herren og holde hans Bud og hans Vidnesbyrd og hans Skikke af sit ganske Hjerte og sin ganske Sjæl for at opfylde Pagtens Ord, som var skrevne i denne Bog.

32. Og han lod alle dem, som blev fundne i Jerusalem og i Benjamin, træde til, og Jerusalems Indbyggere gjorde efter Guds, deres Fædres Guds, Pagt.

33. Og Josias borttog alle Vederstyggeligheder af alle Lande, som hørte Israels Børn til, og han holdt dem alle, som fandtes i Israel, til at tjene Herren deres Gud; i alle hans Dage var de ikke fra Herren, deres Fædres Gud.

Tid og Sted: Templet blev gjort i Stand i det attende Aar, i hvilket Josias regerede, og Lovbogen blev fundet medens dette Arbejde blev udført. Dette var i Aaret 621 f. Kr., da Josias var 26 Aar gammel.

Den forbundene Lovbog.—Under Manasjes og Amons Regering, blev Templet og dets Tjenste forømt. Manasse oprettede mange Slags falske Gudstjenester i Jerusalem, og endog i selve Templet. Præsterne og Levitterne maatte enten omfavne Afgudsdyrkelsen eller gaa sin Vej. Uden Tvivl forsvandt Lovbogen under denne Tid. Det er muligt, at en gudfrygtig Præst skjulte Bogen paa denne Plads for maaske at opbevare den, imidlertid blev den glemt. Fordi Lovbogen ikke findes findes antyder ikke, at Jøderne havde ingen Kendskab til den sande Gud. Langt derfra, thi Josias's Reformation var grundet paa Loven. Men det var fra Tradition, som var kendt og leveret fra Mund til Mund.

Agteelse for Guds Ord.—Svorledes Lovbogens Ord, som blev læst af Safan stak den unge Konge i Hjertet! Josias troede paa Gud og agtede denne Bog, som var indblæst af Gud. Da Loven udtalte en Forhandelse over Israel derjom hun vilde forlænge den sande Gud og tilbede Afguder, realiserede Josias, at hans Nation var skyldig i denne Synd og derfor vilde maaske den Almægtiges Dom og Brede blive udsat over dem. Han frygtede for hans Folks Velvære og i Idmyghed bønjalte han Herren. Han sendte ogsaa Bud for at bede Herren om Judas Skæbne.

Hvor mange Mennesker findes der ikke i Dag, som slet ikke agter paa Guds Ord, naar man hører det blive læst! De nedbysler deres Samvittigheds Røst og siger: „Vi er alligevel ikke saa daarlige.“ Gud forsøger at tale til dem, og fortælle dem om hans Kærlighed, om deres Fare; men de vil ikke lytte. De agter ikke Guds Ord. O Syndens Daarskab; thi Tiden vil komme, naar Gud vil tale og de maa lide medens han udtaler deres Dom.

Guds Budskab til Kongen.—De Bud, som Josias sendte, for at faa høre hvad Herren havde at sige, blev sendt til Profetinden Hulda, som sendte Bud tilbage til Kongen, at hans Nation maatte i Virkeligheden lide, derjom de forlod Herren. Men Herren havde ogsaa et opmuntrende Budskab for Josias: Fordi Josias havde

udmøget sit Hjerte indfor Herren, da han hørte om den frugtelige Brede, som blev talt mod hans Stad og Nation, lovede Gud, at spare ham fra at lide Nationens Skæbne. „Se, jeg vil samle dig til dine Fædre, og du skal samles til din Grav i Fred, og dine Øjne skulle ikke se paa al den Ulykke, som jeg vil føre over dette Sted og over dets Indbyggere.“

Josias var taknemmelig for dette Svar, og gjorde Pagt med Herren, at han vilde vandre efter Herren og holde hans Bud og hans Vidnesbyrd og hans Skikke af sit ganske Hjerte og sin ganske Sjæl.“

Skjulte Bibler i Dag.— Derjom vi vilde ønske at afdække dem, hvor vilde vi finde dem— disse „skjulte Skatte“? Maaſke mange ligger skjulte under Tidsskrifter og Aviser, nogle er skjulte paa Bibliotekens Hylder, andre paa Bunden af

Rufferten, andre som „Grindringer,“ og nogle paa Bordet i Storstuen, hvor Børnene kommer kun ved visse Tilfælde, og hvor Familien mødes kun sjældent. Og der ligger den dyrebare Bog i Stilhed, naar den vilde tale de herligste Sandheder denne Verden har kendt, derjom den kun havde Anledning. Hvor bedrøveligt! Lad os se til at Bibelen ligger ikke skjult i vore Hjem. Lad os ogsaa gøre som David gjorde skjule hans Ord i vore Hjerter, saa at vi ikke skal synde mod Gud.

Spørgsmaal: 1. Hvorfor blev Pengene bragt til Templet? 2. Hvor fandt Sajan Lovbogen? 3. Hvad Virkning paa Kongen havde det, at de fandt Lovbogen? 4. Paa Jøfene? 5. Hvorfor holdt Gud tilbage sin Brede indtil efter Josias's Død? 6. Fortæl hvorledes Guds Ord kan skjules i Dag. 7. Hvor kan vi skjule Guds Ord saa det bliver til Gavn for os?

De Unges Afdeling.

Hvorfor det lykkedes for Edvard.

„Just hvad jeg ventede,“ sagde Belle; „Jeg har altid tænkt, at han ikke vilde have Held med det. Jeg har ofte jagt ham det, men han fortsætter alligevel.“ „Jeg har ogsaa,“ sagde Martha, „for ikke længere end en Uge siden, sagde jeg til ham, at han kunde ligesaa godt opgive alt Haab om nogenſinde at blive en Musiker.“

Deres Fader hørte deres Samtale og forstod snart, at det var Edvard de talte om. Edvard havde under det sidste Aar forsøgt at spille nogle Toner paa sin ny Kornet, men det havde ikke rigtig lykkedes for ham. Han havde anvendt megen Tid paa at spille om igen og igen disse samme Stykker. Belle og Martha havde begge to sagt ham, at de var trætte af at høre ham øve sig. Og nu var Edvard mismodig; om dette var der ingen Tvivl— Mismodig fordi han følte at alle troede, at han ikke kunde lære. Han havde endnu et Ønske om at blive ligesaa god til at spille som Martin, der spillede dernede i Byens lille Orkester.

„Nu vel, Piger,“ sagde Faderen, „ved I, at det er en Del eders Skyld, at Edvard ikke lærer at spille?“

„Nej, Fader, hvorledes kan det være? Vi har aldrig hindret ham.“

„I ser Piger, at det forholder sig saaledes. I har aldrig sagt ham et opmuntrende Ord; I har aldrig sagt ham, at I vilde hjælpe ham, eller hjulpet ham til at faa mere Tid til at øve sig. Paa den anden Side, har I sagt til ham, at I ventede ikke, at han nogenſinde vilde lære at spille, og at han ligesaa godt kunde opholde med at forsøge. Dersom I ønsker, at han skal lære at spille godt, og jeg tror nok at I ønsker det, hvorfor ikke forsøge at opmuntre ham lidt? Sig ham, at han kan nok lære, dersom han blot fortsætter at øve sig. Hjælp ham at udvælge nogle Stykker, som er let at spille, og forblive i Bærelset medens han forsøger at spille dem. Saa kunde I ogsaa spille Musikken paa Pianoet og lade ham følge med. Piger, hvorfor forlanger I det ikke?“

„Fader, vi havde aldrig før tænkt at vi havde Skyld i at Edvard ikke lærte hurtigere, men nu kan jeg se, at vi har til en stor Del,“ sagde Martha. „Du ved, at Edvard er en Dreng der ihærdigt forsøger at udføre sine Planer, men jeg er vis paa, at vi kunde hjælpe ham meget, ved at vise, at vi er interesseret i at han lærer.“

„Lad os begynde nu i Dag,“ sagde Belle.

„I Aften, naar han kommer hjem, lad os antyde til ham, at vi vil hjælpe ham, ved at spille Musikken paa Pianoet for ham.“

Edvard kom hjem fra Skolen og lagde sine Bøger ned paa Bordet. Han skyndte sig saa hen for at se efter sine Skøjter. Han havde sagt til Drengene, at han havde opgivet sine Forsøg paa at lære Musik og vilde møde dem Kloften jeks ved Millers Dam.

„Hvorfor har du saa travelt, Edvard?“ spurgte Martha. „Jeg lovede Drengene, at jeg vilde være ved Dammen kl. jeks paa Slaget,“ svarede han.

„O,“ udbroød Martha, „Belle og jeg havde just talt om at have lidt Musik i Aften. Vi har et nyt Musikstykke, som er meget let at spille. Vi tænkte du kunde lære det paa Kornetten, medens vi spillede det paa Pianoet.“

Edvard saa paa sin Søster med et Smil. „Det vilde være rart, er jeg vis paa. Jeg ønsker jeg kunde være hos eder.“

Han gik da ud af Værelset og var snart ned ved Dammen i Færd med at sætte sine Skøjter paa. Men han havde ikke været paa Isen længe før han tænkte paa hvad Martha havde sagt, og han følte som om han gerne vilde gaa hjem.

Da Edvard havde været borte en Time, kom han hjem og fandt sine Søstre siddende ved Pianoet. De havde taget ind hans Kornet og lagde den i Nærheden. Han sagde ikke et Ord, men tog op sin Kornet og begyndte at følge Musikken paa Pianoet i fuldkommen Harmoni.

„Men Edvard,“ udbroød Belle, „saa godt du spiller. Det overrasker mig. Lad os forsøge igen.“ Det var ogsaa en Overraskelse for Edvard, thi han vidste ikke, at han kunde spille saa godt.

Fra den Tid hørte man aldrig Edvard sige, at han vilde opgive med at spille. I Stedet for opmuntrede Søstrene ham til at fortsætte. De fortsatte ogsaa med at hjælpe ham alt de kunde, og det varede ikke længe før han kunde spille hvad som helst.

Ofte ser vi Menneſker, som er i jamme Tilstand som Edvard; det er, de er næsten færdig til at opgive et Foretagende. Saa faar vi Lejlighed til at opmuntre dem. Vi kan ikke være for stræbsom i at bære andres Byrder. Ofte hænder det at lidt Hjælp og Opmuntring paa den rette Tid bliver Middel til deres Fremgang.

Fra „Shining Light.“

For Børnene.

Toms Slag.

„Det kan ikke nytte noget, at jeg prøver paa at blive god, Moder,“ sagde Tom Winter en Søndag Eftermiddag; „jeg har hele Ugen anstrengt mig for at gøre noget godt, men har ikke opnaaet det mindste. Jeg bliver icaa let vred. Jeg tænker altid bagefter, at det skal være sidste Gang; men det varer ikke længe, før noget atter opirrer mig, og inden jeg ved af det, er jeg atter vred.“

„Du kan sejre over denne Fjende, hvis du møder den paa rette Maade. Hush, hvorledes David gik ud for at møde Goliath. Noen kunde have tænkt, at han med sin Slynge og de smaa Sten, han havde taget ved Bækken, kunde slåa en mægtig Rikter? Men det gjorde han; thi han gik i den almægtige Guds Styrke.“

Dit Sind er den Kæmpe, som du maa sejre over. Hvis du møder ham i din egen Styrke, vil han slåa dig; men hvis du ligesom David kæmper i Guds Navn, vil du sejre. Prøv i Morgen igen, Tom; bed Gud om at gaa med dig og hjælpe dig, og naar din Fjende rejser sig imod dig, slåa ham ned. Sig ham, at han ikke skal sejre over dig, fordi du kæmper med Guds Hjælp og Styrke.“

„Godt,“ lovede Tom, „jeg vil prøve; men jeg maa tilstå, at jeg er bange.“

Næste Dag gik alt glat, indtil Fristarteret kom. Drengene spillede Bold, og en af dem anklagede Tom for at spille uærligt. Han blev øjeblikkelig rød i Ansigtet af Vrede og vendte sig mod sin Anklager; men de vrede Ord døde paa hans Læber.

Han erindrede sin Samtale med Moderen. „Hvis Gud vil hjælpe mig, vil jeg prøve,“ tænkte han. Han kæmpede haardt et Minut; derpaa lukkede han sine Øjne tæt sammen, og hele hans Hjerte opløstede sig i Bøn om Hjælp—og han sejrede.

„David dræbte Goliath, og dermed var han ikke mere,“ sagde Tom om Aftenen. „Men min Kæmpe er ikke død, selv om jeg har sejret over den een Gang.“

„Det ved jeg,“ svarede hans Moder; „men hver Sejrrør dig stærkere, og naar Kampen er forbi, er Livets Krone lovet dem, som holder ud til Enden.“

Var Tids Begivenheder.

„Rig i Gud.“

Idet man betragter Menneskeslægstens uendelige Tragten og Iver efter at vinde verdslig Værd og Rigdom, og især, naar alle ved at alt maa efterlades engang og, at Mennesket ikke kan tage en eneste Ting med sig, naar han forlader denne Verden, spørger han: Hvad kan denne usynlige Kraft være, som har saadan en Indflydelse over Mennesker, at sætter hele deres Hu til at vinde det, som er saa forgængelig og som varer saa kort en Tid?

Naar man sammenligner Livets Kortvarighed med Evighedens Uendelighed, og tager i Betragtning at Opsamlingen af denne Verdens Guds bringer megen Møje med sig, og som Vismanden siger, „Rigdom tager ofte Binger,“ bliver man nødt til at drage den Slutning, at Mørkets Fyrste har Mennesket bundet fast med Lænker, som han ikke selv kan bryde.

Mange har gjort det godt hvad det Tæmpe angaar, men angaaende det som tilhører Sjælens Forberedelse for Døden og Evigheden, da er de fattige. I Sygdommens og Farens Time—naar Menneskehjælp ikke formaar noget—naar de Stunder kommer, da Sjælen trænger til Trøst og Husværelse, er saadanne Mennesker fattige.

Sand Rigdom bestaar i Mandens Frugter. Disse Rigdomme er ikke forgængelige men varer evindeligt.

Hvad bringer Fremtiden?

Vor Jord gaar igennem en ny Fødsel. Endog Nationerne holder op med at krige i en nær Fremtid og Fred bliver erklæret, vil Forholdene ikke blive som før. Krigen vil forårsage store Udvælgelser i Økonomiske, sociale, politiske og religiøse Forholde. Den nuværende Krig vil uden Tvivl være til Nationerne bliver udmattede og trætte, og til deres Uplag af Mand, Materiale og Penge bliver udtømte.

Øpretelsesperioden der vil følge Fredserklæringen vil bringe med sig mange nye Forholde i mange Henseender.

J. M. C. A. og Soldaterne.

Begrundet paa at Armélivet bringer mange Fristelser til Soldaterne, Fristelser af en Natur som mange af dem ikke før har haft Omgang

med, kan man ikke undlade at anbefale som rosbærdig den Bevægelse som J. M. C. A., har sat i Gang for at bevare de unge Mænds moralske Karakter. Til trods for alle disse Anstrængelser er der mange, som vil falde for Fristelse, men dette er ogsaa Tilfældet i det civile Liv. Det er naar Arméen er ledig og ligger i Stilhed, at Soldaterne er udsat for den største Fare i denne Retning. Men det er ogsaa her at J. M. C. A., udøver sin største Indflydelse.

Soldaterne kræver en eller anden Slags Fornøjelse i deres ledige Timer. I det at de søger at tilfredsstille denne Krav for Fornøjelse er det ikke alle Lider, at de faar det som er bedst for Krop og Sjæl. Hvis Medlemmerne af J. M. C. A., holder frem Guds sande Evangelium har de en stor Andledning til at vinde mange for Kristus. Om det er ikke mere end i moralsk Henseende og Dannelse af Karakter, kan de alligevel udrette meget godt iblandt Soldaterne.

Kvinderne og Krigen.

Endskønt det er Mændene, som maa gaa til Fronten for at kæmpe og lide, har Kvinden dog ogsaa noget at bære i denne frygtelige Krig. Hun er udenfor Slagets Lummel og dog alligevel med.

Vi hører fra de krigsførende Lande, hvorledes Kvinderne ofrer sig selv og gør hvad de kan for deres Land. Mange arbejder som Engpølsker og hjælper til at lindre de syges og særede Smærter. Mange har antaget Mændenes Pladser paa Fabrikker og i Forretningslivet og endog mange udfører Markarbejde. De udfører Arbejde og fylder Pladser, som Mennesker før Krigen havde slet ikke tænkt de kunde gøre. Det er ogsaa Kvinderne, som maa bære den største Sorg, naar deres Sønner, Brødre og Mænd falder i Krigen. Naar Krigen endelig slutter, maa der lides og kæmpes endnu, og da maa Kvinderne ogsaa hjælpe til at genoprejse de faldne Hjem og hjælpe for- sørge de mange som kommer hjem fortrøblede.

Uden Tvivl vil dette Bevis paa Kvindernes Evner og Vilje til at hjælpe, føre til at i de Lande hvor Kvinden er blevet holdt nede, at hun nu vil blive givet sin Plads ved Siden af Manden, for at sammen kan arbejde for en Forbedring af Samfundsforholdet og Udbredelsen af religiøse Principer.

Evangelii Basun

Sandhed

Renhed

Missionsnummer.

17de Aarg.

Onsdag den 8de August, 1917.

Nummer 31.

Hvem Gud udvælger.

Iffe de Store, som Verden vil prise,
Iffe de Mægtige, Højbaarne, Vise,
Iffe de Sterke og det, som er noget,
Og som i Hovmod det Rette gør kroget.

Nej, det er dem, som er svage og ringe,
Herren har kaldt og sit Lys kan faa bringe.
Det, som er ingenting—synes det broget—
Det vil Gud danne og gøre til noget!

De, som af Styrke og Visdom vil bramme,
Gud i sin Visdom vil gøre tilskamme.
De, som er ringe og intet vil være,
Dem vil han vælge—dem vil han ære!

“Hellig-
ge Dem i
Sandhe-
den; Dit
Ord er
Sand-
hed” (Joh.
17: 17).

“J er
alle rede
rene paa
Grund
af det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der” (Joh.
15: 3).

Evangelii Basun Publishing Company
St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Kristendommen.

Kristendom er ikke en Flugt ud i Zrkenen, men et Liv i Verden. Den er ikke lytjige Jor-
restillinger, men en Vandring paa Jorden ad
Guds Vej. Den er ikke en Drivhusplante un-
der Glas, men et haardjort Træ, der bærer
Frugt gennem Aarets tolv Maanedes i alt
Slags Vejr. Trostid i vore Pligter er Rod og
Gren. Det foreslaar ikke at tale smukke Ord til
Herren og give ham store og kærlike Navne,
naar vi forsømmer at gøre hans Vilje. Vi kan
prise Livsaligheden af at skulde æde Brød med
ham i hans Rige; men det er spildt Vej og et
redløst Gaab, med mindre vi er med til at plø-
je og saa i hans Rige her paa Jorden. At kom-
me ham i Hu ved hans Bord, men glemme ham
ved vore egne Bord, er en slet Livsforsikring.
Der er intet, som kan erstatte ensfoldia, tjenende
Kærlighed i det daglige Liv.

Lysene, som gif ud.

Engang var der et Lys som stod paa et ensom
Sted, langt, langt borte fra noget andet Lys.
Ved Jørstningen var Mørket saa stor omkring
det, at kun ganske saa kunde se de Straaler,
som kom fra Lysen; men som Tiden gif, kom fle-
re og flere Mennesker ud af Mørket hen til Ly-
sen. Desto nærmere Folket kom til Lysen, desto
mere straalende det. Nogle var ganske unge, da
de begyndte at nærme sig Lysen, men nogle var
gamle og forkrøblede, og kunde næsten intet se.
Da de kom ind i Lysens fulde Straaler, for-
svandt al deres Mørke og Sorg, og de genspej-
lede Lysens Straaler, og derved hjalp til at spre-
de Lysen mere og mere, og hjælpe at drive Mør-
ket længere og længere bort. I Sandhed var
det et vidunderlig Lys, og hvilken Velsignelse
var det ikke for Folkene, at Lysen havde kommet
for at skinne i deres Land.

Endstønt Landet var saa stor og mørk, at
Lysen kunde kun lyse op en ganske liden Del af
Landet, og Folket begyndte at haabe, at en gang
vilde hele Landet være opløst og velsignet af
den Klarhed og Skønhed som straalende fra Ly-
sen.

Nu dette store Lys var gjort af mange, mange
små Lys— Lys, som var saa lille og saa langt
borte, og var tilhyneladende saa unyttig, at
de tænkte selv ikke paa hvor meget det store
Lys, saa langt borte, trængte til deres Hjælp.

Disse mindre Lys kunde skaffe Kraft eller ikke,
som de selv vilde.

Det hændte, da Lysen havde skinnet for en Tid
og Folkene, som var i Mørke begyndte mere og
mere at glæde sig paa Grund af dens Skønhed
og dens Behjælpelighed, og mere og mere kom
de stakkels Mennesker indenfor dets Straalers
Rækkevidde, at et af disse små Lys, som hjalp
til at give Kraft til det store Lys, besluttede at
det vilde holde op med at skinne. Det sagde,
at det var i Virkeligheden ikke nødvendigt, at
det hjalp til. Det var saa lille, at man slet
ikke vilde savne det. Naturligvis vilde Folk sav-
ne det store Lys, men aldrig et Lys saa lille
som det var. Saa holdt det op med at skinne og
Lysen tabte dets Kraft. Sandt, at det store Lys
kunde næsten ikke mærke det, men Straalerne
naaede knapt saa langt som de gjorde før. Der
var lidt forskel.

Saa var det andre, som ikke syntes om den
Plads de havde, til at hjælpe det store Lys. Na-
turligvis skulde nogle Lys staa paa denne Plads,
men de synes ikke om Pladsen. Nogen af de
andre Lys kunde skaffe den Kraft de ydede. Saa
det trak sig tilbage. Lysen langt borte mærke-
de næsten ikke at Kraften forminskedes—kun lidt,
ganske lidt. Sandt, der var en gammel Mand,
som havde næsten naaet indenfor Straalernes
Rækkevidde, men da Straalerne blev kortere,
kun en Gaandsbred, blev han mismodig og run-
de ikke gaa længere, og der blev han siddende
i Mørket.

Snart var der flere af disse Krafts Rilder,
disse små Lys, som kom i Trætte om, hvilen
af dem hjalp mest, og om ikke de i Virkelighe-
den hjalp mere til end de fik Belønning for.
Saa bitter blev Uenigheden, at de alle slap paa
en Gang. Denne Gang søgte det store Lys, at
det mistede megen af sin Kraft, men det forsøgte
haardt at blive ved at skinne som før. Det
havde næsten naaet et lidet Barn, som kom
krybende hen imod det. Men det kunde ikke skin-
ne saa klart som før, og Barnet kunde ikke fin-
de Vejen i Mørket og gif fortabt.

Igen kom der Uenighed imellem dem, som
ydede Lysen Kraft. Nogle sagde, at de trængte
til hele Kraften selv; nogle sagde at Kraften
blev ikke brugt paa den rette Maade; andre
synes det var for meget Besvær at hjælpe saale-
des, og de holdt op med at hjælpe. Denne Gang
søgte det store Lys; der langt borte, Tabet me-

get, men kæmpede haardt for at skinne som før, thi en fortviolet forkynt Moder havde just kryb-
bet hen til Lyset, og hun syntes, at der i Kan-
ten af Straalerne var der en saadan Fred og
Stilhed som hun aldrig før havde kendt.

En for een holdt disse Krafte Rilder op
med at yde Kraft, for kun ubetydelige Grunde,
idet enhver tænkte, at det var lige meget om de
hjælp til eller ikke, de brød sig ikke noget om
det. Og det store Lys i det fjerne blev mere
og mere mat.

„Skin,“ raabte Folket i Mørket, da de saa
at Lyset falmende „Skin endelig for os. Bliv
ikke mat. Bliv klarere. Vis os Lyset. Vi, som
trænger saa haardt til det.“

Men Lyset kunde kun sige: „Jeg kan ikke gø-
re noget selv. Jeg faar min Kraft fra mange
små Rilder, og de har holdt op med at hjælpe
mig. Mesteren har givet dem denne Kraft og
sagt, at de skulde sprede den overalt, men de
holder den tilbage. De forstaar ikke, hvad det
betyder. Jeg maa have deres Hjælp ellers
holde op med at skinne.“

Og saa gik Lyset helt ud. Kære Venner,
Lysene i det fjerne er de Mænd og Kvinder, som
forsøger at sprede Evangeliets Lys og Herlig-
hed iblandt Hedningerne. Bore Bønner og Ør-
fer er Kraftens Rilder.

Tilbageholder du, for en eller anden ubetyde-
lig Grund, denne Kraft? Gør du?— Henriet-
ta Emily Stoy i Missionary Tidings.

En Kristen Koreaners Oplevelser.

Hans Navn er Kim Hong Sik, og vi vil la-
de ham selv fortælle sine Erfaringer, siden han
blev en Kristen:

„Syttent Aar gammel—det var i 1897—hørte
jeg for første Gang Guds Røst. Jeg blev døbt
i 1900, og af Kærlighed til Gud og hans Kirke
var jeg villig til at give op alt, ja selve Livet.
Jeg bad alvorligt hver Dag. Der var mange
Afguder og Manderhuse i Nærheden, hvor jeg
boede, og jeg hadede dem alle; der var ogsaa ete

meget populært Djævelshus, hvor mange af mit
Folk søgte hen. Landsbyens ældste fortalte saa
Øvrigheden, at jeg havde forladt min Fædre-
netro og ville ikke længere tilbede Afguderne
eller Manderne. Saa arresterede Betjenterne
mig, bandt mine Hænder og Fødder og slog mig
med Staaltraad Svøber; efterpaa sendte de mig
i Lænker til Fængslet i Chinnampo. Der blev
jeg fastet ind i et mørkt Gul og mine Fødder
sat fast i Stoffen. Jeg bad og prædikede for
Fangevogteren, og tak for Gud, den næste Dag
blev jeg sat fri. Jeg vendte tilbage til min
Fødeby, og alle mine Venner og Naboer, der
var fangne af de onde Mander, hadede mig og
ønskede at dræbe mig; men Gud var god, han
hjælp mig at bære mit Vidnesbyrd og holde ud
under Forsølgelserne.

Efter et par Aars Tid hug jeg ned et Djævel-
træ, hvorpaa der hang flere Genstande, der var
blit ofret til den onde. Flere Ildbrande fandt
straks efter Sted i Landsbyen, og Troldmæn-
dene forklarte at de onde Mander var blit for-
nærmet over de små Øfringer, og at nu maat-
te alle ofre og danse. De kom ogsaa til mig
for Penges, men jeg svarte dem, at jeg var en
Kristen og ikke vilde give Penge til Djævelen,
om de saa tog mit Liv. Strafs anfaldt de
mig og slog mig næsten fordærvet; men en gam-
mel Mand reddede mig, saa jeg slap fra det
med Livet.

Strafs jeg var blit vel igen, rejste jeg til
Pyeng Jaug for at studere, og ved at bære Band
flarte jeg Udgifterne ved Skolen. Den 8 Ju-
ni 1911 fik jeg Lokalprædikanthemyndigelse.
Som jeg nu ser tilbage paa mit Kristenliv, maa
jeg erkende, at uden Guds Hjælp kunne jeg ikke
have holdt ud eller gjort nogen Ting; men han
har i sin Naade og Kærlighed staaet mig bi;
ham tilhører Prisen og Gæren for det alt.“

Denne Mand har vundet mangfoldige af si-
ne Landsmænd for Gud og er idag et af de
mest virksomme Medskabere i Herrens Naade for
Koreas Frelse.

David Brainerd.

Hans Liv og Gerning væsentlig skildret efter hans Dagbogsoptegnelser.

Andet Kapitel.

Til Universitetet.

„S September 1739 kom jeg til Yale Col-

lige,“ skrev David Brainerd i sin Dagbog, „dog
med nogen Betænkelighed, thi jeg var lange for

ikke at kunne leve et virkelig helligt Liv midt i saa mange Fristelser. Men i Sommerferien, som gik forud, behagede det Gud at aabenbare sig selv og sin Naade klarere for mig. Jeg var optaget af Bøn og Selvprøvelse, da Herren i sin Naade lod sit Lys skinne klart ind i mit Hjerte, at jeg fik fuldt Frelsesvished og blev fyldt med guddommelig og himmelsk Fryd. Guds Ord lukkede sig op for min Sjæl med stor Klarhed og Kraft og en overvældende Spødsme. Dette fyldte min Sjæl hele den følgende Vinter.

„I Januar 1740 blev jeg angrebet af Mæslinger og maatte tage hjem til Haddam. Men nogle Dage forinden havde jeg været i stor Nød, som om Gud havde forladt mig. Jeg bad og raabte om Hjælp, men fandt ingen Trøst. Men Aftenen før jeg blev syg spadserede jeg paa et ensomt Sted, og da kom Herren mig igen nær, og min Sjæl blev løftet højt op over al Frygt for Døden. Ja, jeg snarere længtes efter Døden. O, hvor langt større Fryd var ikke dette end alt, hvad jordiske Lyster og Fornøjelser kan give! Snart efter blev jeg syg og troede, jeg skulde dø, men nærede ikke den mindste Frygt. Af Guds Naade kom jeg mig snart igen. Men det pinte mig ofte, at Læsningen optog mig saa meget, at jeg ikke havde Tid til at være ene med Gud.

„Men en Dag i Juni 1740 gik jeg langt ud paa Landet, og under Bønnen blev min Sjæl fyldt med en uudsielig Glæde, at jeg tænkte, at om jeg skulde blive i denne onde Verden, da ønskede jeg altid at være paa et Sted, hvor jeg kunde se Guds Herlighed. Min Sjæl blev fyldt med Kærlighed til alle Menneſker, og jeg længtes efter, at de alle skulde komme til at øje, hvad jeg ejede. Det var omtrent som Himlen.

„I August blev jeg meget svag og spyttede Blod, og man raadede mig til at holde op med Studeringerne. Engang i Oktober blev jeg grebet af dyb Sorg over min store Syndighed; jeg havde aldrig før følt, hvor afskyelig den syndige Natur. Men min Sjæl blev da fyldt med Kærlighed til Gud, og jeg havde en levende Følelse af Guds Kærlighed til mig; denne Kærlighed drev Frygten ud.....

„I den følgende Uge længtes jeg i den Grad efter Gud og efter at blive fri for Synden, at jeg ikke kunde andet end bedrøves, da jeg igen begyndte at komme mig og maatte tænke paa at

vende tilbage til Universitetet, hvor mit aandelige Liv havde taget saa megen Skade Mæret forud. Saa vilde jeg langt hellere dø; thi det bedrøvede mig at tænke paa, at noget skulde skille mig fra Gud. Men før jeg vendte tilbage, havde jeg saa mange herlige Stunder med Gud, at min Sjæl blev trøstet.

„De første seks Uger følte jeg næsten uafbrudt Guds Godhed og Kraft. Min Sjæl længtes efter at drage bort til Guds Paradis og efter at blive ligedannet med ham i alle Ting. O, een Time med Herren overgaar alt, hvad denne usle Verden kan byde.

„Mod Slutningen af Januar 1741 begyndte mit aandelige Liv at sløves som en Følge af min gamle Fristelse: Uergerrighed til Studeringerne. Men ved Guds Godhed kom der i Slutningen af Februar en stærk Vækkelse blandt Studenterne. Dette oplivede mig paa ny.”

Dagbogen for de følgende 13 Maanedes var det, David Brainerd lod tilintetgøre paa sit Dødsleje, rimeligvis fordi han senere kunne se, at hans Dømmekraft ikke havde været ganske klar i den Periode.

Dagbogen begyndte igen den 1ste April 1742. Vi kan derigennem se noget af den aandelige Kamp, han var i næsten til Stadighed. Han hagede efter Hellighed og efter at leve i et fuldt og uafbrudt Samfund med Herren og ligesaa efter at blive et Klar skiftet til Mesterens Brug. Naar han da saa paa sin egen Uduelighed, tumde noget af hans gamle Mærke undertiden begynde at vende tilbage. Vi skal høre lidt af, hvad han skriver:

„O, at Gud vilde ndmyge mig dybt ned i Støvet! Jeg fortjener Fortabelse hver Dag, fordi jeg ikke elsker Jesus mere, da han dog har elsket mig og givet sig selv hen for mig. For alt, hvad der findes hos mig, er jeg i Gæld til al Naadens Gud. Al vor Ros er udelukket, naar vi tænker paa, hvor ganske afhængige af ham vi er. Om jeg nogen Sinde naar til Himlen, da vil det alene være, fordi det behager Gud; thi selv har jeg aldrig udrettet andet end at løbe bort fra ham.— Hvad har alle Stormene i denne Verden at sige, naar blot Jesus kommer og vandrer paa Søen!— O min dyrebare Gud! Lad mig søge at komme ganske nær til ham og elske, længes, bede, kæmpe, række efter ham, om jeg dog maatte hives fra dette Syndens og Dødens Legeme!— Jeg saa,

at der i mit Indre var et Tilbøjelighed til al mulig Synd; det bragte et tykt Mørke ind over mig. Jeg raabte da til Gud om Renselse fra min Besmittelse, og jeg søgte, at jeg var villig til at lide hvad som helst for Jesu Skyld, og saa til at gaa ud iblandt Hedningerne, om jeg kunde udrette noget til deres Frelse. Jeg bad da indtrængende om Guds Riges Fremgang og søgte mig løst fra alt paa Jorden og villig til at blive ringeagtet af alle Mennesker. Det er umuligt for mig at beskrive, hvad der da rørte sig i mig; jeg var ikke særlig fyldt med Glæde, men havde en Følelse af Guds Majestæt, hvilket fik mig til at skælve.—

„D, at Gud vilde bringe en stor Skare af Hedningerne til Jesus! Jeg haaber at skulle opleve den herlige Dag.— Nu begynder jeg igen at haabe paa, at Gud vil bruge mig i sin Gerning. Vid al den Pine, jeg nylig har været i, maa være Kristi Skole, hvorigennem jeg bliver dygtiggjort til hans Gerning, idet jeg faar lært Ydmyghed.— Jeg var ganske overgivet i Guds Haand, villig til at blive brugt, naa og hvor han vilde. Min Tro løftede mig op over denne Verden og sløttede alle de Bjerge, som i den senere Tid havde spærret Udsigten for mig. Jeg ønskede ikke Menneskers Gunst; Kristi Velbehag er uendelig meget bedre. Jeg søgte mig nu oplivet ved at beskue Guds uendelige Visdom i hans Førelser med mig.—

„Jeg længes efter Gud og efter at dannes til Lighed med hans Vilje i indre Renhed og Sællighed ti Tusinde Gange mere end efter noget andet her paa Jorden.— Det forekom mig, at jeg aldrig havde gjort noget for Gud og kun levet for ham nogle saa Timer af mit Liv.— Jeg bad og fastede en hel Dag for at faa særlig Vejledning og Undervisning til min fremtidige Gerning, for saa i Herrens Tid at sendes ud i hans Høst. Guds Aand var over mig, idet jeg bad om Sjæles Frelse, og jeg var glad ved Tanken om at maatte komme til at lide for Kristi Riges Udbredelse blandt Hedningerne. Jeg kæmpede i Bønnen, saa jeg blev ganske vaad af Sved, skønt det var i Skyggen, og en kølende Vind blæste. Jeg havde aldrig følt mig saa fuldstændig løst fra denne Verden.—

„I Dag er jeg 24 Aar gammel. Hvor Guds Naade har været stor imod mig i det svundne Aar! Og hvor daarligt har jeg holdt mine Læfter om helt at være hans! Herren hjælpe

mig til at leve mere til hans Være i Fremtiden! Min Sjæl har ingen Sunde været saa fyldt med Bøn for andre som i Aften, og jeg længtes saadan efter at leve for Gud alene og at bruge al min Kraft i hans Tjeneste.

„Tidligt om Morgenens tilbragte jeg to Timer i Bøn, og skønt Solen knapt nok var staaet op, var jeg dog ganske vaad af Sved. Jeg bad indtrængende om Guds Lamts Sagtnodighed og Mildhed i mit Sind. O, det er saligt at Hjertet at tilgive dem, der har gjort os ondt, og at ønske dem lige saa meget godt, som vi ønsker os selv! Dyrebare Jesus, maatte jeg Dag for Dag komme til at ligne dig mere!— Guds Kærlighed smeltede mit Hjerte, og jeg søgte noget af den hinsidige Verdens Salighed. Salme 84: 9 talte meget til mig: „De gaar fra Kraft til Kraft, de træder frem for Gud paa Sion.“ Hvor Gud undertiden giver os at træde ganske nær hen til ham i Bønnen.— Jeg længtes efter Herrens Komme, efter at prise ham med de himmelske Hærskarer, ganske fri for Ufuldkommenhed. Alt, hvad jeg ønsker, er at blive mere hellig, mere lig Jesus. Sællighed! Min Sjæl higer og længes efter, at min Frelses Billede skal komme klart frem i mig, saa jeg kan være mere skiftet til hans Tjeneste.— O min kære Frelser! Hvem har jeg i Himlen? Og naar jeg har dig, er der ikke nogen, jeg begærer paa Jorden. Havde jeg 1000 Liv, vilde jeg gerne give dem alle for at være med dig.— Jeg har aldrig før nydt saa meget af Himlen og et saa nøje Samfund med Gud eller været saa helt og fuldt overgivet til ham.— Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde sige til min Gud, men kunde blot hvile ved hans Brøst og uaaende mit Hjertes Længsel efter at blive ham lig i alle Ting. En uslukkelig Tørst, en umættelig Længsel efter fuld Sællighed bemærkede sig min Sjæl. Gud var mit alt, og det frydede mig, at han styrede alt for mig. Jeg saa ham som al Gudhedens Kilde, saa det forekom mig umuligt nogen Sunde mere at tvivle eller at nære nogen Betyrning for min Fremtid.— Min Glædelighed kom af, at jeg var en Synder. Alle andre Prøvelser kunde jeg bide velkommen. Men Synden var mig en frygtelig Burde. O, at Gud vilde bortrense alle mine Slagger!— Alt vandrer Herren Nær, det er, hvad man kan nyde af Himlen her paa Jorden.—

„D, at min kære frelses Rige maatte kom-

m. med Kraft, og de lægende Bænde fra Hel-
lighedommen stude vidt og bredt ud med Læge-
dom til Jøfene!—

„Aldrig før har jeg følt det saa saligt at væ-
re intet, ja, mindre end intet, og at blive reg-
net for intet.—

„Svorledes kan dog de stakkels Sjæle leve
som ikke har nogen Gud? Jeg sølte mig gan-
ske hjælpeløs; men jeg har en velsigner Gud
at gaa til.— Under Bønnen kom Gud mig me-
get nær. Jeg tror ikke, min Sjæl før har kæm-
pet saaledes i Bøn. Intet holdt mig tilbage;
det guddommelige Raades Skatkammer var
aaabnet for mig. Jeg kæmpede for fraværende
Venner og for Sjæles Frelse, fra Solen stod
op, og til det næsten var mørkt. Jeg var ganske
vaad af Sved. Men min kære Frelser svædte
Blod for Sjælene. Jeg længtes efter at have me-
re Medfælselse med dem.— Jeg havde en bræn-
dende Længsel efter Gud. Jeg sagde til ham, at
jeg begærede intet uden ham, intet uden Hellig-
hed; han havde givet mig denne Længsel, og
han maatte opfylde den.— Senere saa jeg,
hvorledes Sjælen kunde udvides til at rumme
mere Hellighed.— Jeg er nu ikke mere saa af-
hængig af mine Jøfeller, men er mere optaget
af at leve for Gud end før.— Jeg var i Stand
til at overlade mig selv og alt, hvad der angik
mig, til ham, saa jeg var ganske afhængig af
ham. Hvor saligt, at Gud er min Del! Jeg
vilde hellere være et Dyr end et Menneske u-
den Gud.“—

(Forts. i næste Missionsnummer.)

3 Samfund med Kristi Lidelser.

Af Annie C. Nelson.

„Derfor vi holder ud skal vi ogsaa være
Konger med ham“ (2 Tim. 2: 12). „Om el-
lers vi lider med ham for ogsaa at helliggøres
med ham“ (Rom. 8: 17). De to Ting, som
staar for os i disse Skriftsteder er Lidelser og
Triumf. Tanken holdes ogsaa frem at Vejen
til det ene er gennem det andet; medens de
Personer, som over sig deri er Kristus og „vi.“
Kristus led; nu regerer han. Han regerede
fordi han først led. Og vi kan være Medarvin-
ger med ham i hans Herlighed, dersom vi kom-
mer Lidelsens Vej.

Med Historien om Kristi Lidelser og hans
Sejr over Døden, Helvede, og Graven, er vi

alle kendte. Hans Lidelser ledte til hans Sejr
over Døden og til hans Ophøjelse som en Prins
og Frelser. „Burde ikke Kristus lide dette og
indgaa til sin Herlighed?“ (Luk. 24: 26).
Korsets Vej er Vejen til Kronen. Lad os be-
trakte Grunden til hans Lidelse. Hvorfor maat-
te han lide, opstaa, og regere? „Som for den
feran ham liggende Glædes Skyld udholdt et
Kors, idet han ringeagtede Skændjelen, og som
har taget Sæde paa højere Side af Guds Trø-
ne“ (Heb. 12: 2). Hvad var den Glæde han
havde i Bente? Var det kun at bære en Her-
ligheds Krone? Var det kun Svile fra at lide
med den Overbevisning, at hans Sjender vilde
blive besejret? Ah, nej. Det var noget mere
herlig end dette? Int til disse herlige Ord:
„Men ham, som en kort Tid var bleven gjort
ringere end Engle, Jesus, se vi paa Grund af
Dødens Lidelse kronet med Herlighed og Ære,
for at han ved Guds Raade maa have smagt Dø-
den for alle.“ „Thi saaledes elskede Gud Ver-
den, at han gav sin Søn den enbaarne, for at
hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes,
men have et evigt Liv. Thi Gud sendte.....
sin Søn til Verden.....at Verden skal frel-
ses ved ham“ (Joh. 3: 16, 17). Thi det som-
mede sig ham, for hvis Skyld alle Ting er, og
ved hvem alle Ting er, naar han førte mange
Sønner til Herlighed, da at fuldkomme deres
Frelses Ophavsmand igennem Lidelser“ (Heb.
2: 9, 10). Den foran ham liggende Glæde var at
føre mange Sønner til Hellighed. Ingen jel-
visk Glæde. Ingen selvvisk Bevæggrund. Han
led, at vi kunde blive fri—at vi i Herlighed
kunde være hans Kreskrans og Glæde. Hvor
vidunderlig! hvor stort! hvor godt!

Paulus fik ogsaa noget af Kristi And i det-
te, saa vi hører ham sige: „Nu glæder jeg mig
over mine Lidelser for eder, og hvad der fattes
i Kristi Trængsler, udfylder jeg i mit Kød for
hans Legeme, som er Menigheden“ (Kol. 1:
24). „Thi ligesom Kristi Lidelser kommer ri-
geligt over os, saaledes bliver ogsaa vor Trøst
rigelig ved Kristus. Men hvad enten vi lider
Trængsel, sker det til eders Trøst og Frelse“
(2 Kor. 1: 5, 6). „For hvilket jeg lider ondt
lige indtil at være bunden som en Misdæder;
.....Derfor udholder jeg alt for de udvalg-
tes Skyld, for at ogsaa de skal faa Frelsen
i Kristus Jesus med evig Herlighed“ (2 Tim.
2: 9, 10). Hvad udholdt Paulus? Hvad var

noget af hans Lidelser? Lad ham svare: „Uldholdenhed i Trængsler, i Nød, i Angster, under Slag, i Fængsler, i Rattevaagen, i Faste“ (2 Kor 6: 4, 5). „Af Jøder har jeg fem Gange faaet fyrrethve Slag mindre end eet. Tre Gange er jeg blevet pisket, een Gang stenet, tre Gange har jeg lidt Skibbrud, et Døgn har jeg tilbragt paa Dybet; ofte paa Rejser; i Fæder fra Gloder, i Fæder blandt Røvere, i Fæder fra mit Folk, i Fæder fra Hedninger, i Fæder i By, i Fæder iblandt falske Brødre; i Møje og Ansirengelser, ofte i Rattevaagen, i Hunger og Tørst, ofte i Faste, i Kulde og Nøgenhed“ (2 Kor. 11: 24—27). „Vi blev overvættets besværede over Evne, saa at vi endog mistvivlede om Livet. Jo selv, have vi hos os selv faaet det Svar: „Døden“ (2 Kor. 1: 8, 9). Hvorfor led Paulus alt dette? Hvorfor lide saaledes? Vi hører ham svare: „Jeg glæder mig for hans Legemes Skyld“; „for eders Frelse“; „som den Glæde, som ventede ham.“ Hvad var den Glæde, som Paulus saa frem til? Vi har Svaret i hans egne Ord: „Derfor, mine Brødre, elskede og savnede, min Glæde og Krans! staa saaledes fast i Herren. I elskede!“ (Fil. 4: 1). „I er vor, (Ros) paa den Herres Jesu Dag“ (2 Kor. 1: 1)). „Thi hvem er vort Haab eller vor Glæde eller vor Hæderskrans, naar ikke ogsaa I er det for vor Herre Jesus Kristus i hans Tilkommelse? I er vor Være og Glæde“ (1 Thess. 2: 19, 20). Ah, nu ser vi; nu forstaar vi, hvad inspirerede Paulus til at arbejde og lide, og endog at være „vel tilfreds under Magtesløshed, under Overlast, under Nød, under Forsølgelser, under Angster for Kristi Skyld“ (2 Kor. 12: 10). Thi hvad kan sammenlignes med Glæden i at vinde Sjæle, i at „føre mange Sønner til Herlighed“? Saadan Glæde langt overgaar al anden Glæde. Den er evig.

Læser, hvad vil blive din Glæde i den Dag? Der siges om Kristus: „Fordi hans Sjæl har haft Møje, skal han se det hvormed han staaet mættes“ (Ef. 53: 11). Dette vil være hans Herligheds Krans. Skal du og jeg være hans Medarbejdere? O, sandelig at dele Kristi Lidelser betyder, at lide med ham for at Guds Riges Evangelium kan blive prædiket, saa at Sjæle maa blive frelst fra Evighedsens skrædelige Mørke. Hvem vil lide med ham for at de ogsaa kan regere med ham? Med en saadan

Glæde i Vente, burde det inspirere vore Sjæle som det gjorde Paulus's og hjælpe os til at Glæde os fordi vi har Lejlighed til at opfylde den Del af Kristi Lidelser, som endnu er tilbage.

„Hvo vil lide med vor Frelser?

Tage hvad der fattes kan

Af den bitre Sorgens Væger,
Jesus drak af Dødens Saand.

„Hvo vil lide for Guds Sandhed?

Ud fra Lejren til ham gaa?

Følge Martyrers Eksempel,
Med frit Mod paa Vaaret staa?

„Herre, vi vil med dig lide?

Tab, Forhaanelse og Død,

Med din Naade Kors og Krøide?

Bliver Fred og Glæde fød.

„Snart er Kamp og Strid tilende,

Kronen venter hos vor Gud;

Fremad, Brødre, virke, lide,

Tro, til Døden holde ud.“

Missions Mødre.

Ved et stort Missionsmøde for en Tid siden sagde een af Talerne: „Hvor skal Fremtidens Missionærer komme fra, spørger du? De fiddes i Dag ubekendt ved mange tarvelige Arne, og i mange tarvelige Hjem, men de er der, og Guds Næder hviler paa dem, og paa Moderen. i hvis Hænder han har betroet dem. Ved den rette Tid vil de komme frem og tage deres Pladser i Verden.“

Har i nogeninde tænkt paa eders Indvirkelse, kære Mødre? Har det nogeninde faldt dig ind at den liden Pige eller Dreng, som Gud sendte til dit Hjem maaſke er en fremtidig Livingstone, en Fidelity Fiske, og at i de smaa, barnlige Hænder ligger Skæbnen af Millioner?

Som vi ser paa de Millioner af Hedninger og de Millioner af deres Børn, som vokser op til at tilbede deres Fædres Afguder, ser vi borte til Hjemlandet og beder om flere Missionsmødre.

Saa mange kan ikke gaa til Hedningelandene, mange Ting kan være i Vejen, men der er Gufet fuld af Dreng og Piger, med endeløse Muligheder indvundet i deres smaa Liv. Barndommens Indtryk forsvinder sjældent, Fortæl-

linger, som man hører, Billeder, som man ser i Varndommen glemmer man aldrig; hvor nødvendigt da i denne Alder, naar Sindet saa let modtager Indtryk, at deres Tanker bliver vendt i den rette Retning. Dannelsen af disse smaa Liv er for det meste i Moderens Hænder, og fra mange Missionærs Læber har vi i Dag hørt Vidnesbyrd som dette: „Jeg lærte at elske Hedeningerne, da jeg var et Barn, da Moder læste Fortællinger og bad for de fjernt liggende Lande.“

Ved at læse Biografien af Missions Helte finder vi gennemgaaende, at deres første Indtryk blev gjort medens de var ganske smaa.

Macfay, Ugandas Helte, som Stanley kaldte „den største Missionær siden Livingsstone,“ var kun fire Aar gammel, da han begyndte at tænke paa Afrika. Det var paa denne Tid, at Livingsstone gjorde sine Undersøgelser. Hans Fader vilde lægge et Kort paa Bordet og saa afmærke de nye opdagede Pladser, og fortælle om Arbejdet, som Missionærerne gjorde. Om Aftenen, da hans Fader prædikede i en fjerntliggende Kirke, vilde hans Moder lære ham Bibel Historier, og som Belønning for at lære disse vel, vilde hun fortælle ham en gribende Fortælling om nogen Missionær, hvilken hans ringe Hjerter glædede sig ved at høre. Engang sagde han: „Vilde du gerne, at jeg skulde rejse til Afrika, Moder?“ Hun svarede: „Ikke uden at Gud bereder dig for det, min Søn, men om Kaldet kommer, se til, at du forsømmer det ikke.“

Da Falconer, Pionér Missionær til Arabien, var en liden Dreng paa syv Aar, holdt han saa meget af at læse i Bibelen, at han vilde gaa omkring og læse Bibelen for de fattige Bønder, og fortælle dem paa sin egen Maade. Da han kun var en ung Mand kom Kaldet om „at forlade alt,“ og endskønt Rigdom og Stilling laa foran ham, nægtede han det hele for Glæden af at bære det glade Budskab til dem, som kendte det ikke.

Alexander Duff, een af Indiens Pionér Missionærer, blev interesseret i Missions Arbejde ved at se Billeder af Afguder, da han var fire Aar gammel.

Eliza Agnew bestemte si paa at blive Missionærinde, da hun var kun otte Aar gammel, og Fideleia Fiske fik sit første Indtryk, da hun var kun tre Aar.

James Chalmers, Ny-Guineas Martyr sagde: „Jeg var endnu ikke femten Aar, da jeg besluttede at blive Missionær. Jeg husker det saa godt; vor Klasse i Søndagsskolen var færdig og vi skulde marchere tilbage til Salen igen for at synge og besvare Spørgsmaal og lytte til en kort Tale. Vor Søndagsskoleleder tog et Brev fra en Missionær paa Tiji Zerne ud af sin Lomme. Brevet talte om Menneſkeædernes stræfflige Skikke, og da Lederen var jærdig med at læse Brevet sagde han: „Jeg undres om der ikke her i Eftermiddag er en Dreng, som engang vil gaa som Missionær og bringe Evangeliet til Menneſkeædernes?“ Og svaret lød i mit Hjerte: „Ved Herrens Hjælp vil jeg.“ Det gjorde et seadant Indtryk paa mig, at jeg talte til ingen og gik lige hjem. Indtrykket blev større og større indtil jeg kom til Broen. Saa gik jeg over Muren ved Broen og knælede ned og bad Gud tage imod mig og dygtiggøre mig til en Missionær til Hedeningerne.“

Gud vil at Mødrene skal opdrage deres Børn for ham. „For ham,“ ikke for Verden, men for ham, lad ham have sin Vej med dine fære Smaa.

En udmærket Grav i Bunhill Gravplads dækker alt det jordiske af Susannah Wesley; men se ud over Verden i Dag, og se om hun ikke er blevet belønnet for de Timer af trofast Tjeneste for hendes lille Søn? Kunde man ringe-agte hendes Arbejde fordi hun saas ikke paa Slagmarken? Hvem tur sige det? Dersom du er blevet fristet over dine ringe Omgivelser, og dit Liv synes at være forgæves, gaa bort og vær alene med Jesus, og bed ham om at give dig et nyt Syn; saml saa dine Smaa omkring dig takket være Gud for enhver, og sat nyt Mod i at lede dem til Kristus. Svirket herligt Arbejde du har!

„Hvad er noget af de Ting vi kan gøre?“ Begynd at samle en Missions Bibliotek for dine Børn. Giv dem Bøger om de forskellige Lande. Lad dem lære om Folkene i Indien, Japan, Kina, Korea o. s. v. Lad dem læse Bøger, som fortæller om disse Folks Skikke. Lad dem ogsaa læse Missionærers Biografier.

Hjælp dem at lave et Missions Udflipsalbum. Dette er en ypperlig Plan. Fra de forskellige Missionsblade, som kommer til dit Hjem, lad dem klippe ud de interessante Arbejder og Billeder, og klister dem i en Bog, dette

vil være et godt Lidsfordriv for dem, og vil være meget interessant.

Lær Børnene at bede for Missionærerne. James Chalmers fra Ny-Guinea skrev engang: Takket være Gud, for Børnenes Bønner, jeg elsker deres Bønner mest." Hvor mange Belsignelser er blevet udstedt paa Missionærerne og Folkene i Hedninge Landene, som et Resultat af Børns Bønner vil Evigheden alene aabenbare. Sammen med dette maa de ogsaa lære at give.

Suff paa, at du er Leder for en Opdragelses Skole, og du ønsker at dine Dreng og Piger skal være vel afrundet paa alle Punkter. Hav en Missions Bøsse, hvori de kan lægge deres Bønner. Sæt tilside en Time og syng Missions Sange, læs en Missions Fortælling og bed for dem, som arbejder i Hedninge Lande.

Maa Gud velsigne enhver Moder, som læser disse Linier, og maa han give dig Visdom for dit Arbejde.

Fra „Missionary Herald.“

Et lille Træk fra Hedningeland.

I Maret 1889 blev paa en Gang omtrent 500 Hedninger i det sydlige Indien omvendt til Kristendommen. En af dem ved Navn Gudubadan var en inderlig varm Kristen, som gerne baade læste og sang om sin Frelser, men ellers besad han ingen som helst Uddannelse eller Kundskab.

Hans Hustru døde kort efter, og han stod nu alene med en lille Dreng paa fem Aar. Dette Barn blev ogsaa sygt, og Faderen gav sig til at lede efter en kristen Læge; men da han ingen saadan kunde finde, hentede han til sidst en hedsisk. De anvendte Lægemidler hjalp dog ikke og det blev værre og værre med den lille, syge Dreng.

I Faderens Graværelse sagde nu Medicinmanden til de forsamlede Slægtninge: „Jeg har forsøgt al min Kunst, men forgæves. Der mangler endnu noget, som først maa gøres, før Lægemidlerne kan virke. Den Gud, som Gububadan før tilbad, er blevet fornærmet og maa først forsones. Det er, hvad der er i Vejen.“

Dermed sagde Lægen Farvel og gik. Men den følgende Morgen kom han igen, og da var det syge Barn øjensynligt Døden nær. Da begyndte han:

„I Denne Nat aabenbarede den tilsidefattede Gud sig for mig og sagde: „Denne Mand har holdt op med at bringe mig Offer, som han før aldrig forsvømte; derfor vil jeg nu tage hans Søn fra ham.“ Paa min Bøn til ham om dog at afstaa fra dette svarede Gud: „Saa maa han give mig en halv Rupie som i tidligere Tider.“

Da jeg hertil svarede, at det gjorde Manden ikke, fordi han havde faaet en anden Religion, sagde Gud: „Godt, lad ham saa beholde den Religion; men den halve Rupie maa han betale.“

Altjaa, giv mig den Mønt, og sværg mig saa til at Faderen aarligt vil betale det samme, da kan jeg gøre Barnet rask igen.“

De hedsiske Slægtninge gik ind herpaa, og Lægen kom saa med et nyt Medikament. Men nu manglede alligevel Faderens Løfte. Denne kom nu til Stede og saa i dyb Smerte paa sin Søns tiltagende Svaghed. Han satte sig tavst ved hans Leje, medens Slægtningene trængte ind paa ham for at faa ham til at love at ofre til den fortrønnede Gud.

Men Faderen var standhaftig og erklærede bestemt: „Selv om min Søn dør, sværger jeg ikke og lover ikke Afguden noget.“

„Betal mig blot Fjerdeparten af en Rupie?“ sagde nu Medicinmanden, „saa skal jeg nok bringe alt i Orden.“

Da Faderen stadig vægrede sig, trykkede hans Slægtninge ham en Kvartrupie i Haanden og bønfaaldt ham om at give den til Lægen. Men den dybt bedrøvede Mand gik ind i et andet Værelse, hentede sin Missionsbøsse og sagde, henvendt til dem alle: „Den Gud, som jeg tilbeder, er den eneste sande Gud, og i hans Haand ligger min Søns Liv.“

Derpaa vendte han sig i Bøn til Frelseren og udraabte: „O Herre Jesus Kristus! Derjom du vil, saa kan du igen oprejse min Søn. Jeg vil aldrig mere ofre til Djævelen. Dette Offer giver jeg dig.“ Og dermed lagde han Pengestykket i Missionsbøssen.

Nu befalede han, at alle de for hans Søns tilberedte Lægemidler skulde skaffes bort, og at den hedsiske Læge skulde gaa sin Vej, og derefter sendte han Gud til de evangeliske Lærere, om de vilde komme og hjælpe ham at bede for hans Søn. Dette gjorde de, og de tilbragte hele Natten i Bøn sammen.

(Forts. paa Side 12.)

Evangelii Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELII BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1.00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1.25
Six Months......65

Subskriptioner indsendt fra Skandinavien:

Mårlig.....Kr. 4.00
Galvaarlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet kan sendes os enten ved Money Order, Bank Check, eller Draft, pr. Ekspres eller ogsaa i registeret Brev. For Penge sendt i løst Brev er Udgiverne ikke ansvarlige.

Abttering for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevkort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den forrige Adresse faa vel som den nye angives.

All Korrespondance maa adresseres til

Evangelii Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Subskribenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til Nels Renbeck, Pandrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Blandede Nyheder.

Vi burde bede meget for vore kære Missionsnærer i disse urolige Tider. Det er vanskeligt og prøvende nok for os, som er hjemme, men tænk saa paa dem, som saa trofast staar ved deres Post langt borte fra deres Hjem og deres kære. De møder ogsaa mange Vanskeligheder, da Posten fra Hjemlandet kommer saa uregelmæssigt, og Levnetsmidler er saa høje, og andre Ting er meget vanskeligt at faa. De trænger til vore Bønner og vor Bistand.

Til Trods for Krigsurolighederne og de uforkjærede Tider vi nu lever i, er der dog nogle der følger en Byrde paa deres Sjæle for Hedningerne og tør vove sig ud for at forkynde Evangeliet for dem. Der er flere Missionsnærer, som følger Herrens Kald og agter at rejse saa snart som Herren aabner Vejen. De som er bestemt paa at rejse er: Floyd Hoag og Zuda L. Chambers til Japan for at hjælpe Br. Alexander,

Mae Isenhardt for at hjælpe Søster Stewart i Børnehjemmet i Indien, og Broder E. P. May og Familje til Australien. Br. May er hjemhørende i Australien og han følger Herrens Kald til at bære Sandheden tilbage til sit Fædreland. Det burde glæde vore Hjerter at disse kære Brødre og Søstre er villige til at ofre deres Tid og Talenter for Hedningernes Frelse. Missionskomiteen i Anderson ønsker ikke at tage Penge for deres Rejse ud af Kassen men ønsker, at Guds Børn skal indsende Penge i dette Tjemed, og saa snart som nok bliver indsendt for deres Rejsepenger, kan de rejse. Lad os bede Gud at disse Penge maa snart blive indsendt, og lad enhver som læser dette bede Herren vise dem hvor meget de burde gøre.

To af Arbejderne her, Julia S. Anderson og Mary A. Renbeck havde Privilegium at besøge Broder og Søster Susags Hjem i Nærheden af Painesville, Minn., sidste Søndag. De kørte i Automobile med Broder og Søster Nelson fra New Brighton. De rejste herfra Lørdag Morgen og kom tilbage Mandag Aften. De fortæller, at de havde en meget behagelig Tur, selve Køreturen var meget behagelig, da Vejret var godt og de kørte igennem frugtbare Egne hvor Avlen stod godt. Br. Nelson holdt to Møder om Søndagen, og Gud velsignede Ordets Forkyndelse. Det var en stor Glæde for dem at besøge Broder og Søster Susags Hjem og nyde deres Gæstfrihed.

Nyheder fra Missionsmarken.

The Grange, Passage Rd., Bridgetown, Barbados, B. W. I. Siden vi sidst skrev fra Trinidad har vi været travelt optaget i Herrens Tjeneste.

Efter Mødet sluttede i Port og Spain, rejste vi tilbage til Barbados, og Maj den 2den sejlede vi for British Guiana, S. A., i Selskab med Broder Shaw.

Rejsen tog fire Dage, da det er meget farligt at rejse i rum Sø paa denne Tid af Aaret, var vi meget taknemmelige, da vort Skib nærmede sig Syd Amerikas Kyst. Da Tidevandet var ude, kunde vi ikke komme ind til Havnen, saa vi blev tilbageholdt flere Timer før vi kunde komme ind i Havnen i Georgetown.

For flere Aar havde vi haft Ønske om at besøge Demerara, at vi kunde have Lejlighed til at prædike Evangeliet for Folkene der, og nu skulde vi snart faa vort Ønske opfyldt.

Efter vi kom i Land fandt vi Vejen til Br. Jeffrey's Mission, hvor Søndagsskole var i Gang. Vi havde besejlet Breve med Br. Jeffrey, og snart følte vi os hjemme med Menigheden der. De bød os velkommen, og snart gjorde de Forberedelser for en Række Møder, som vi begyndte den følgende Mandag Aften.

Herren velsignede Sandhedens Forkyndelse og ved Slutningen af det første Møde kom tredive frem for Forbøn. Eftersom dette var vort første Møde i Syd Amerika, blev vore Hjerte opmuntrede med Udsigten af at kunne udrette meget for Gud paa denne trængende Arbejds-mark. Guds Kraft hvilede paa os Aften efter Aften eftersom vi fortsatte Møderne, og mange ærlige Sjæle frydede sig over Guds Ords dyrebare Sandheder. Vi tror, at mange som kom frem for Bøn i disse Møder modtog Hjælp fra Herren.

Omstændighederne var saa, at vi kunde ikke blive i Syd Amerika ret længe, dog haaber vi at rejse tilbage saa snart som Regntiden er over, og tilbringe nogle Maanedere der. Og der er mange Benner som venter vor Tilbagekomst. Br. Jeffrey og Menigheden der bevisste os megen Venlighed medens vi var der. Maa Gud velsigne dem for deres Gæstfrihed.

Klimaet der i Georgetown er meget usundt, men de sanitære Forholde er saa gode som kan ventes under Omstændighederne. En Del af Byen ligger under Havets Overflade, og Afledningen bevirkes af en System af Kanaler, Portene bliver aabnet som Tidevandet gaar ud og lukket igen for at hindre Byen fra at blive oversvømmet.

Jeg modtog Kabeltelegram, at min Hustru var syg, og bad mig om at komme hjem, vi besluttede derfor ikke at vente paa et Dampskib men at rejse tilbage til Barbados med en lille Skonnert. Vi bestilte da Pladser paa en tomatster Sejlbaad, lastet med Kul og Ved for Barbados. Heldigvis for os, var der ingen høj Sø, og efter tre Dages Sejlads saa vi Land. Vi var taknemmelige til Gud for hans beskyttende Haand paa denne rejse, og ogsaa at finde da vi kom Hjem, at min Hustru var i Bedring.

Siden vi kom tilbage har vi holdt et Teltmø-

de her i Bridgetown. Gud har velsignet Ordets Forkyndelse, og flere er blevet frelst, deriblandt tre Soldater, som skal snart rejse til Fronten. Arbejdet her i Bridgetown er blevet for stort for vor Sal her, og vi trænger haardt til et nyt Forsamlingshus. For en lang Tid, har Møderne blevet holdt i en Sal paa anden Etage, men Folk vil ikke saa gerne besøge religiøse Møder, som holdes i saadanne Sale og tomme Bærelser. Der er mange, som vilde komme til vore Møder og høre Sandheden dersom vi have en mere respektabel Plads at mødes i. Vi jatter vor Tid til Gud, at han vil snart aabne op Vejen saa at vi kan faa en bedre Plads for vore Møder her i Byen.

Vi haaber, at I vil bede for Arbejdets Fremgang her paa disse Dø. Vi takker ogsaa for eders Samarbejde i det Forbigaaende. Eders i hans Tjeneste,

Geo. D. Coplin.

„Gardenharst“ Arnold Road, Kingston, Jamaica, B. W. I. Det er nu en Tid siden jeg har ladet høre fra mig, men jeg har ikke været ledig. Jeg ønsker at fortælle om to Besøg jeg har gjort til to Menigheder ude paa Landet. Det første Besøg gjaldt den lille Menighed i Mt. Faraway, hvor de havde ordnet nogle Oplæsninger af Søndagsskole Børnene. Jeg naaede Pladsen ved at køre seks Mil med Sporvogn; saa tre Mil med en Dagvogn til Gordon Town, som ligger ved Bjergets Fod; og derefter red jeg tolv Mil paa Muldyr gennem en Nabning i Bjergene, gennem Meavis Bank til mit Bestemmelsessted. Det saa ud til Regn. En let Byge faldt og da jeg naaede mit Bestemmelsessted, kom der en tropisk Skylregn.

Søndag Morgen kom, og endnu saa det ud til Regn. Der i de tropiske Lande, naar vi ser Skyer i en vis Retning bereder vi os for Regn. Men vi havde bedet Herren om at give os godt Vejr, da Mødet skulde holdes i et let oplyst Skur, med kun nogle Kokospalme Grene over Hovedet for at udlukke Solens Straaler. En let Byge kom just før Mødet skulde begynde Søndag Morgen, men vi gik i Tro. Ikke saa saa Folk kom sammen og vi havde vort Møde.

Om Eftermiddagen havde Søndagsskole Børnene deres Fremvisning. De gav Oplæsninger og sang flere smukke Sange. Mange Benner og Slægtninge af Børnene var kommen sammen.

fer at løtte til dem; da Børnene var færdig blev en Tale holdt for Børnene om at give deres Sjæfter til Gud, og ogsaa om at hjælpe til med Bygningen af det ny Forsamlingshus.

Den næste Dag var en Helligdag, Kongens Gødfelsdag. Jeg havde længe ønsket at besøge Blue Mountain Peak, den højeste Bjergtinde paa Øen, og da det saa ud til at den ikke var langt borte, sagde jeg, at det kunde være rart at besøge den. Tre Brødre rejste med mig, og vi begav os paa Vej Kl. 10 halv seks Mandag Morgen.

Vi gik lidt ud af Vej til en Købmand, hvor vi købte lidt Mad, Brød, Riks, Siffler o. s. v. som vi skulde have at spise paa Vejen. Saa gik Vejen over Bjerrug, gennem frugtrige Dæle, over rislende Floder, som styrede deres Vej mod Havet. Vi gjorde Holdt ved Abby Green, en Skaffeplantage, hvor vi hvilede os lidt, og laante en Jagtkikkert, og saa traafede vi aften igen. Aldrig vil jeg glemme denne Opstigning. Vi gik forbi opdyrkede Skaffe—Skellion—og Cocosmarker, saa flatrede vi højere op, gennem Skove med deres Ræst af Bregner, Mos og Slyngeplanter, opad og opad fulgte vi den snørende Gang. Regnbygger kom og bore Klæder blev vaade. Paa visse Pladser var Krattet til Knæerne og vi blev saa vaade som om vi havde vadet i Vandet. Vi standsede for at plukke vilde Jordbær langs Vejen. Endelig naaede vi Toppen Kl. 10 et om Eftermiddagen. Men Skyerne havde samlet sig saa vi kunde intet se af Landskabet rundt omkring. Efter vi havde spist vor Mad lagde jeg mig for at sove en Time.

Vi var omfodet og trætte, da vi naaede hjem Kl. 10 et om Aftenen. Jeg kunde næsten ikke gaa den næste Dag, og endnu er Saarene ikke rigtig lægt. Men vi havde været paa Bjergtoppen. Vi havde gaaet otte og tyve og en halv Mil, og havde flatrede op til en Højde af fem og halvfjedsfjendstyve hundrede Fod. Da jeg kerte hjem til Gordon Town paa Onsdag blev jeg igen gennemblødt af Regn.

Jeg forlod Hjemmet igen paa Lørdag og rejste til Port Antonia for at hjælpe Broder Cohen med at forrette Daab og med Møder paa Søndag. I en Række Bættelsesmøder, som var blevet holdt der fornylig blev ca. halvfjedsfjendstyve Mennesker frelst. Vi havde Daabshandlingen

tidlig om Morgen. Efter en kort Tale til ca. 500 Mennesker, som var forsamlede blev ni og tyve Mennesker døbt. Der er mange andre, som ønsker at blive døbt ved første Lejlighed. Vi havde ogsaa Anordningsmøde i Dagens Løb, og mange overbar Møderne. To kom frem for Bøn om Aftenen.

Øpfkende, bed, at Guds Betsignelser maa hvile paa Arbejdet her i Jamaica.

George W. Nelson.

Et lille Træk fra Hedningeland.

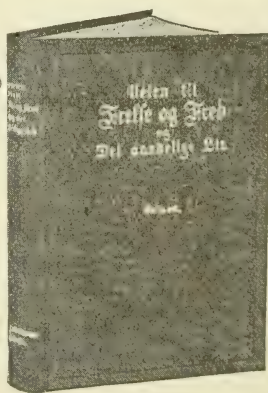
(Forts. fra Side 9.)

Da Morgenens brød frem, saa de ind til den syge Dreng. Han sov fredeligt og godt, og det viste sig, at han var helbredt for sin Sygdom. Men den Iuffelige Fader begav sig hen til den lille Menigheds Kirke for aabenlyst for alle at sige Gud Tak og aflægge Bidnesbryd om, hvor store Ting Jesus havde gjort for ham og hans Barn.

„Men da det var blevet Aften, førte de mange besatte til ham, og han uddrev Manderne med et Ord og helbredte alle de syge, for at det skulde oplydes, som er talt ved Profeten Esajas, der siger: „Saa tog vore Skrobelsigheder og bar vore Sygdomme“ (Matt. 8: 16, 17).

Veien til Frelse og Fred.

At Thomas Nelson.

Denne Bog viser Sunden Veien til Frelse og Fred samt den Troende hvorledes han kan opnaa Helliggørelse, tro og modtage Guds Løfter og vove i det aandelige Liv. Den er god for vantro og troende.

Den er praktisk og meget lærerig.

Mogle af de omhandlede Emner: Omvendelse—En frelsende

Tro—Hvorledes vi helliggøres—Helliggørelsens Præve—Guds Genigter med vor Helliggørelse—Hvorledes vi bør forholde os i Fristelser—Bønner—Snarer at undgaa—Døden og Himlen. 366 Sider.

Pris: Skriftlingsbind : : : \$1.00

Papiromslag : : : \$.40

Søndagsskolen.

Lektie 9.

August 26, 1917.

Judas Fangerskab.

2 Kong. 25: 1—21.

Gyldentekst: Saa sandt jeg lever siger den Herre, Herre: jeg har ikke Behag i den ugudeliges Død.— Ez. 33: 11.

1. Og det skete i hans Regerings niende Aar, i den tiende Maaned, paa den tiende Dag i Maaneden, da kom Nebufadnezar, Kongen af Babel, han og hele hans Hær, imod Jerusalem og lejrede sig imod den, og de byggede et Bolværk imod den trindt omkring.

2. Saa blev Staden belejret indtil Kong Zedekias's ellebte Aar.

3. Paa den niende Dag i Maaneden, da fik Hungeren Overhaand i Staden, og der var ikke Brød for Folket i Landet.

4. Og man brød ind i Staden, og alle Krigsmænd flyede om Natten ad Bejen gennem Porten imellem de to Mure, hvilken gaar til Kongens Have; og Kaldæerne laa trindt omkring Staden, og Kongen drog hen ad Bejen til den flette Mark.

5. Men Kaldæernes Hær forfulgte Kongen, og de naaede ham paa den flette Mark ved Jeriko, og hele hans Hær blev adspredt fra ham.

6. Og de greb Kongen og førte ham til Kongen af Babel, til Bבל, og holdt Ret over ham.

7. Og de nedhuggede Zedekias's Sønner for hans Øjne, og man blindede Zedekias's Øjne, og de bandt ham med to Kobberlænker og førte ham til Babel.

8. Og i den femte Maaned paa den syvende Dag i Maaneden (det Aar var Kong Nebufadnezars, Babels Konges nittende Aar) kom Nebusar—Ađan, Øverst for Livvagten, Kongen af Babels Tjener, til Jerusalem.

9. Og han opbrændte Herrens Hus og Kongens Hus; og alle Husene i Jerusalem, ja alle store Huse opbrændte han med Ild.

10. Og hele Kaldæernes Hær, som var med den øverste for Livvagten, nedbrød Jerusalems Mur trindt omkring.

11. Men det øvrige Folk, de overblevne i Staden og de frasaldne, som vare gaaede over til Kongen af Babel, og den øvrige Hob førte Nebusar—Ađan, Øverst for Livvagten bort.

12. Og Øverst for Livvagten lod nogle af de ringeste i Landet blive tilbage til Vingaardsmænd og til Algermænd.

Zofias's gode Regering endte pludselig i Aaret 608 f. Kr., da han i Overilelse forsøgte at staa imod Egyptens store Hær i Megiddo, og der fik han sit Banesaar. Efter hans Død blev Joakas hans Søn Konge i hans Sted, men han regerede kun tre Maaneder, da Neko, Kongen af Egypten, paa Grund af hans Sejr i Megiddo afsatte ham, gjorde ham til Fange og satte hans Broder Eliafin paa Judas Trone.

Eliafin, som senere blev kaldt Jojakim, regerede elleve Aar, og i de første Aar af hans Regering betalte de Skat til Egypten. Han saa med Misbilligelse paa hans Faders Reformationer, og tog ingen Hensyn til den trofaste Profet Jeremias, som søgte at advare ham om hans Fejl. I det fjerde Aar af hans Regering, blev Kongen af Egypten besejret af en ny Magt i Østen, under Nebufadnezar, og syv Aar senere sendte Nebufadnezar en Hær ind til Palæstina imod Jerusalem og Jojakim blev dræbt. Derefter fulgte en Udførelse af Folket til Fangerskab, da Kongens Søn, Jojakim, Officerne og Menneſker fra den jødiske Hof, og de ledende Tjenermænd og deres Familjer, i det mindste ti tusinde i alt, blev taget til Babylonien.

Nebufadnezar satte Zedekias, Zofias's tredje Søn paa Judas Trone som sin Vasal. For flere Aar var Zedekias sin kaldæiske Mester underdanig. I denne Tid regerede Afgudsdyrkelse i Jerusalem. Saa gjorde Zedekias Pagt med Hofra, Egyptens Farao, i et Forsøg paa at fæste af Babyloniens Magt. Hvor fuldstændig han blev besejret ses af vor Lektie i Dag.

Da Nisiet ikke kunde hjælpe.— Gud brugte Egyptens Nis paa Juda uden nogen Virkning. Han var langmodig med sine udvalgte Folk, idet han forsøgte ved hans trofaste Profeter at vende deres Hjerter mod det Rette. Men alt var forgæves. Han tillod dem at lide Overlast af deres Fiender, nogle af dem at blive ført bort i Fangerskab, deres Tempel at blive ødelagt af dets Skatte; men de vendte ikke deres Hjerter til Herren. Til sidst, da mildere Midler ikke vilde hjælpe, gav han dem over i deres Fjenders Hænder til at høre Selgerne af deres Synder. Der nede i Babylonien larty de deres

Leffie, og de overblevne af dem som kom tilbage til Juda forlod aldrig igen Herren.

Kommende Begivenheder kaster deres Skygger foran.— Skygger hang lav over Livet af Judas sidste Konge. Og klart og tydeligt aabenbarede de hans visse Dom. „Lange før han blev taget til Fange i Babylonien havde han skilt sig selv fra Gud. Hans Synder skilte ham fra Israels Styrke i Begyndelsen af hans Regering. Lange før den forblinde Monark blev forblindet af Nebufadnezar, havde han til ladet Mørkets Fyrste at forblinde hans Forfædres Lige. Lange før han blev sat i Jernlænker havde Zedekias smedet Lænker for sig selv.“ Dr. W. L. Watkinson.

Hvor mange Gange har vi ikke hørt, at Gud er trofast mod sine Løfter, og endskønt Himlen og Jorden skal forgaa, skal hans Ord ikke forgaa. Dog, fordi Gud finder for godt undertiden at opslutte at opfylde sine Løfter for en Tid, bliver manges Hjærter kolde og ligegyldige. De drager den Slutning, at Gud ikke længer, hører eller har Medsynd med dem. De miste Tro til Gud.

Naar Synd bliver fordømt, naar „Syndens Sold“ jiges bestemt at være „Døden,“ drager mange Folk den Slutning, at Straffen er alligevel ikke saa skrækkelig, fordi Dødens Skvaler griber dem ikke med det samme. Enhver Uhyggeligheds Handling bringer ikke dens Bøn med

det samme. Uagtet, at Guds Langmodighed naar fra Slægt til Slægt, og hans Domme holdes tilbage, fordi han vil ikke at nogen skulde fortæbes, dog til Trods for hans Langmodighed kommer der en Tid, da endog den guddommelige Kærlighed, ser at det er nødvendigt at sige nu, og Dommen falder.“

Et „rystet“ Folk.— Ved at ryste noget bliver det daarligt afskilt fra det gode. Amos profeterede, at Herren vilde ryste den jødiske Nation: „Thi se, jeg lyder og ryster Israels Hus om iblandt alle Folkene, ligesom der rystes om i et Sold, og der ikke falder eet Korn til Jorden.“ Og saaledes skete det, thi de mest virksomme og de bedste Jøder blev taget til Babylonien, og fra deres Tal kom de mest aandelig findede tilbage til Jerusalem igen. Saaledes blev det „gode Sæd“ bevaret, fra hvilken en retfærdig Nation skulde skyde frem.

Spørgsmaal: 1. Hvem var Josias's Efterfølgere paa Tronen? 2. Hvorfor regerede Josias' saa kort en Tid? 3. Hvorfor kom Eliafin til Tronen og hvad blev hans Navn forandret til? 4. Hvem var Judas sidste Konge? 5. Hvorfor belejrede Nebufadnezar Jerusalem? 6. Fortæl om Belejringen. 7. Hvorledes blev Staden overvunden? 8. Fortæl om Zedekias Flugt? 9. Hvad var Jerusalems Skæbne? 10. Hvilken kendt Profet levede i Jerusalem da den blev belejret, og siden begravet dens Fald?

De Unges Afdeling.

Tyve Mars Tjeneste tabt.

En Kristen benyttede en af sine Fridage til Uddeling af Traktater. En Herre bemærkede, idet han modtog en, at han var bange for, at jaadanne Bestræbelser kun var til liden varig Nytte. „Ikke saaledes at forstaa, at jeg har noget syndeligt derimod,“ sagde han; „thi i mine yngre Dage har jeg selv gjort en hel Del af samme Slags Arbejde; men jeg kan ikke sige, at jeg nogeninde saa Frugter deraf.“

Traktat-Uddeleren følte sig alt andet end opmuntret ved en saadan Bemærkning, især da den kom fra en tilsyneladende mangeaarig Kristen. Men han mindedes i Øjeblikket, hvorledes hans egen Omvendelse hidførte fra en Traktat, han som tolvvaars Dreng havde mod-

taget, da han en kold Vinteraften gik nedad Gaden. Idet han passerede et Missionslokale, tilbød en ung Mand, som stod udenfor Døren for at indbyde Folk til Mødet, ham en Traktat, samt bød ham komme indenfor og høre Evangeliet. Han gik ind og hørte der Ord, som vakte ham op til at tænke paa Evigheden og hans Sjæls Tilstand overfor Gud. Han gik hjem med Uro i sit Indre. I sit Hjertes Beklemthed fremtog han den lille Traktat, han havde faaet, læste den og blev frelst.

Han fortalte denne sin Oplevelse til den ældre Herre, som lyttede med spændt Opmærksomhed, til han var færdig, hvorpaa han sagde: „Men jeg spørger hvor denne Tildragelse fandt Sted?“

Traktat-Uddeleren nævnte Gaden, Lokalet og selve Aftenen, paa hvilken han havde modtaget Traktaten og Indbydelsen til Mødet. Den ældste Herres Dine fylldtes med Taarer; han greb sin Vens Haand og sagde under stor Bevægelse:

„Mangen en Aften, medens jeg var ung og nylig ombendt, faldt det i min Ved at slaa udenfor denne Dør og uddele Traktater samt indbyde de forbigaaende, og jeg huffer endnu takkelig, at jeg hin Vinteraften indbød denne Dreng med de klare Dine. Men kort efter tabte jeg Mødet og gav det op, tænkende, at den Slags Arbejde var til liden eller ingen Nytte. Nu har Gud efter tyve Aars Forsløb vist mig, at det ikke var forgæves, og dersom han holder sin Haand over mig, vil jeg ved hans Naade atter optage den Tjeneste, han gav mig for længe siden, og bekende min Utroskab ved at opgive den.“

Men de tyve Aar var tabt. Tænk, hvor mange gyldne Aar han kunde have haft paa hin Dag, hvis han havde vedblevet i den Tjeneste, Herren gav ham at udføre!

„Naar vi gør det gode, da lad os ikke blive trætte; thi i sin Tid skal vi høste, saafremt vi ikke giver tabt.“

Tankeprog.

Manden jager aldrig: den leder.

Mannaen maatte samles.

Forsømmelse er et sikkert Tegn paa aandelig Tilbagegang.

Satan er den Sprøber, der sejler paa den lunke Sø.

Spørg Gud om hvad du vil, og brug hvad du faar.

Jordans Bende blev ikke iført før Israels Børn naagede Strandbredden.

Enfens Mel formeredes kun, naar hun brugte af det.

Gud bruger ikke Mennefs Hjerter for en Sparekasse for at opbevare sin Naade i, kun for at den skal være i god Behold.

Vær ikke ængstelig for Morgendagen, maafte du dør før Solen gaar ned.

Fordøm ikke Brønden fordi Pompen ikke er i Orden.

Anger er den eneste Vej, der leder til Korset.

Ved for din Pastor, husk paa det er Manden bag ved Kanonen som vinder Slaget.

For Børnene.

Maries to Bibler.

Marie var Datter til en Missionær i Indien og opfostreredes hos sin Tante.

Til Mariess Fødselsdag sendte hendes Fader en liden Sum Penge, for hvilken han ønskede, at hendes Tante skulde købe hende en valfer Bibel. Marie spurgte da, om det ikke lod sig gøre at købe to Bibler for Pengene, saa at hun selv fik en og kunde sende den anden til en indisk Pige. Hendes Tante gik naturligvis gerne med paa dette hendes Ønske.

Vist fik Marie derigennem en meget simpellere Bibel paa sin Fødselsdag, end hun ellers skulde have faaet for sine Penge. Men det betænkte hende ikke—hun var saa glad over at saa sende den anden Bibel til Indien. Hun skrev et Brev til sin Fader og bad, at naar man gav denne Bibel til en indisk Pige, skulde man paa det første Blad af Bogen skrive dennes Navn. Hun havde selv med sin karnlige Stuskrævet derpaa „fra Marie T.“ Fra den Dag indesluttede Marie den indiske Pige i sin Tanken. Hun bad, at Gud vilde velsigne sit Ord paa den ubekendte indiske Piges Hjerte.

Narene gif. Marie havde nu vokset op og rejste da selv ud til Indien som Zenana-Missionær.

En Dag, ikke længe efter at hun var kommet derind, besøgte hun nogle indiske Sjæle tilfammen men en indfødt Bibelfvinde. Medens de der samtalte med nogle Kvinder, fik Bibelfvinden tilfældigvis høre sin Fedsagerindes Navn nævnes. Hun lttede med et Udbrud af glad Forundring, ilag op sin Bibel, og Marie læste paa Bladet sit Navn, som hun selv i Varneaaene havde skrevet derpaa.

Saa var da Bibelfvinden den indiske Pige, som for mange Aar siden havde faaet hendes Bibel, og for hvem hun havde bedet utallige Gange.

Gud havde saaledes rigelig velsignet hendes første Missionær; thi ved at læse i denne Bibel var den indiske Pige blevet ført til Gud. Og nu fik Marie den Glæde, at saa som Medhjælper i Missionærbetjeningen netop den Pige, som hun saa længe havde bedet til Gud for uden at kende hende.

Vor Tids Begivenheder.

Kristus i Religion.

Jesús sagde: „Thi uden mig kunne I slet intet gøre.“ En af de største Hindringer for Guds Riges Fremgang paa Jorden er al den Tomhed der findes i den religiøse Verden. De fleste Mennesker i civiliserede Lande har Religion. Og alle Hedningerne har det. At være en Fritænkter i vor Tid bringer Skam med sig. Det er meget almindelig, hvor ugudelige de end er, for de fleste at tage mere eller mindre Del i religiøse Foretagender. Det er almindelig at møde Mænd, der i deres Hverdagsliv kan godt fortælle smudsige Fortællinger, bande, lyve og bedrage, men som er meget ivrige i kirkelige Nisser. Mange Folk kan tale flydende om Præstens Dygtighed og Mandskaber, og om Grundlæren af Samfundet de hører til, og nogle kan enddog fremvise en rigtig alvorlig Sindsstemning og tale om Døden og Evigheden uden nogen Tilbageholdenhed. Men naar det kommer til at tale om at fremvise Kristi Sindelag i Ord og Levnet—om Kristus i Hverdagslivet, og at leve hver Dag paa en Maade, der er Hverens velbehagelig, da bliver de stumme.

Verden er fyldt med store religiøse Systemer, men hos mange af dem mangler Jesus. Her og der møder man Individer, som er i Besiddelse af aandeligt Liv og som fremviser Kristi Sindelag og Mand i Ord og Gerning. Disse er de, om hvilke Jesus sagde: „I er Jordens Salt,“ „I ere Verdens Lys.“ Til de samme sagde han: „I er Grenene.“ Religiøse Systemer er ikke Verdens Lys. Ej heller er de „Grenene.“ De fleste af dem er en Skamplet paa Kristendommens Navn.

Salige er de Mennesker som har Kristus i deres Liv. Kun een religiøs System er ægte. Ikke den almindelige Kristendom(?) men det, som er gennemkjort af Mesterens Liv og Mand.

Livet og Måden.

„Livet er mere end Måden, og Legemet mere end Klæderne.“ Mange lever blot for at spise og klæde sig. I Stedet for burde de spise og klæde sig saa, at de kunde leve et sundt og lykkelig Liv. Livets Fornødenheder er blot et Middel. At leve blot for dem fuldbyrder ikke nogen Gerning.

Det Vigtigste.

Verden vil maaske sige om Guds Børn, at de har mislykket, men hvad siger Mesteren?

Indflydelsen af Literatur.

Vi lever i en Papiralder. Papir er een af vor Tids mest almindelige Varer. Hvor man end gaar kan man se denne Vare i Overflodighed.

Som en Budbringer af Menneskenes Tanker og Hensigter har den ingen Lige. Enhver Avis der flyver paa Gaden bringer et Budskab med sig. Man kan ikke læse i et Blad, en Traktat, Bog eller nogen anden Skrivelse uden at det efterlader et Indtryk.

Der findes ikke nogen Literatur der er helt neutralt hvad Indflydelse angaar. Alt virker for Godt eller Ondt. Enhver Skrivelse bærer Præg af sin Digter.

En Mands aandelige og moralske Tilstand i den Stund han skriver, vil regulere, i mere eller mindre Grad, Indflydelsen af hans Skrifter. Ligemeget hvor daarligt og nedværdigende en Skrivelse er, fuldbyrder den sin Mission. Den vil sikkerlig efterlade et Indtryk paa en Del af Læserne.

Literatur er vor Tids mægtigste Agent. Dens Indflydelse og Virksomhed, naar den bliver anvendt paa den rette Maade, er uunderrlig. I Hænderne af uretfærdige Mennesker er den en mægtig Indflydelse for det Onde.

Man kan kende et Menneskes Karakter ved den Literatur han læser. Bøgerne i Biblioteket af et Hjem, er en Register til Sjælen af Hjemmets Beboere. Bøger er mægtig til Karakterdannelse. De kan nedrive eller opbygge.

Forældre burde udøve Forsigtighed med at vælge Læsestof for deres Børn. I Ungdomsalderen er Karakteren meget modtagelig for Indtryk. Vekslingsenheden af det man læser i sin Ungdomsdage vil, uden Tvil, frembringe sine Frugter i Livets senere Aar. Gode Bøger er ikke en Bekostning, men hellere, en Indtægt der bringer Udbytte i baade aandelig og legemlig Henseende.

Vi er faldte til Hællighed. Hællighed opstaaer ikke i en Nødselssstrøm af Glæde eller noget andet, men i Kærlighed—Kærlighed til Gud og Næsten. Guds Rige er først Mulighed.

Evangelii Basun

Sandhed Renhed

17de Aarg.

Onsdag den 15de August, 1917.

Nummer 32.

Bøn om Bistand.

Herre, styrk mig, trætte Vandrer,
Vejen er saa lang og mørk;
Torne stikker, Foden bløder
Oftes her i Verdens Ørk.
Al, saa træt, og hvor jeg længes
Efter snart at Maalet naa
Mens jeg længes, og jeg trænges,
Hjælp mig, Herre, fast at staa.

Jesús lad mit stakkels Hjerte
Hvile saa tilfældt hos dig.
Lad ej Kro eller Smerte,
Milde Fader, plage mig.
Byrden kunde ellers blive
Altfor saare tung for mig.
Kære, lad mig altid drive
Stedse nærmere til dig.

“Hellig-
ge Dem i
Sandhe-
den; Dit
Ord er
Sand-
hed” (Joh.
17: 17).

“J er
alle rede
rene paa
Grund
af det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der” (Joh.
15: 3).

Evangelii Basun Publishing Company
St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Guds Med-Arbejder.

Guds Arbejde har altid ligget nær mit Hjerte, og naar der tales derom, saa giver de inderste Strengte Lyd. Iblandt de mange opmunrende Ord som vi finder i Bibelen skrevet til Guds Arbejder—ved jeg ingen som giver mere Trøst og Opmuntring end disse: „Guds Med-Arbejdere er vi.“ (1 Cor. 3: 9).

Hvor herligt, at vi kan have Del i Guds Arbejde. Herren regner ikke alene med vore mer, om de er store eller smaa; men han ser til Hjertets Ofsjervillighed. Det er let for os at ofre og lide for dem vi elsker.

Skulde ikke vore Hjertes brænde af Kærlighed for vore Medmenneskers Frelse, naar vi ved at Jesus døde for dem?

Hvor velsignet at vide at det er et fælles Arbejde. Vi staar ikke ene, men Guds Folk staar med Hjertene sammensøjet Gaand i Gaand og Gud selv virker igennem sine ringe Tjenere og udfører sin Gerning.

Maatte Gud ved sin Hellig Mand udøse sin Kærlighed i vore Hjertes saa, at det maa være let for os at virke, synge og bede.

„Sig skulde jeg til Himlen gaa
Paa Blomstermykket Sti.
Naar andre midt i Kampen staa
Og helt hengive sig?

„Nej, uden Strid ej Sejers Glans
Saa giv mig himmelsk Mod
Her har jeg Kors der Krens Krans
Og fejrer ved dit Blod.“

—Anna R. Renbeck.

Hvor bygger du?

Af C. J. Forsberg.

Ved slutningen af Jesu Bjergprædiken, Matt. 7: 24—27, taler han meget betegnende om to Personer, som byggede hvert sit Hus. Denne Jesu Prædiken var, kan man sige, den teoretiske Grundvold til den kristne Religion—den virkelige Grundvold i Kristendommen er Jesu Lidelser, Død, og Opstandelse. Ved Slutningen af denne indholdsrige, betydningsfulde og hjertegribende Prædiken gør Jesus Folket opmærksom paa den Kendsgerning, at hvad han havde talt til dem, var af saa stor Betydning for dem, at Maaden paa hvilken de behandlede de Sandheder han havde udtalt, vilde bestemme om de

handlede forstandigt eller uforstandigt.

Den Person, som Herren ansaa at være forstandig, var den, som byggede sit Evigheds—og Salighedshaab paa Guds Ord. Han gravede dybt, ja han gravede igennem de mange og forskellige Ting, som vil hindre en Sjæl fra at faa en Erjaring i Harmoni med Guds Ord. Iblandt andre Ting, som ligger imellem Sjæle og Frelsen er Ligegyldighed, hvad man vil tænke om mig, jeg skal blive frelst engang i Fremtiden, at gøre op med sine Medmennesker, ikke villig til at lade Guds Ord, og flere andre Ting. Han ophørte ikke med at grave Grundtendens før han kom ned til Klippen, og der, paa den faste Grund byggede han sit Hus.

Den uforstandige byggede ogsaa et Hus, og han havde antagelig Tro og Tillid til sit Arbejde, men at være saa nøjsagtig i at følge de Forordninger, som Jesus havde givet, det ansaa han ikke at være nødvendigt. „Jeg vil jo,“ hører vi han sige, „være en ordentlig Mand og handle ærligt mod mine Medmennesker, men at stille mig helt ud fra Synden og Verden og tro og praktisere alt Guds Ord, det tror jeg ikke er nødvendigt for at være en Kristen. Jeg er jo døbt som Barn og konfirmeret, jeg er Medlem af Ungdomsföreningen eller jeg er Medlem af et kristeligt Samfund, jeg giver Gæns Skærv til Guds Sag og min Mening er at det er alt, som behøves; thi Forvisningen om, at man er virkelig frelst og paa Vej til Himlen er jo ingen her i Verden som har, og forøvrigt er jo Gud saa naadig og fuld af Kærlighed at han ikke kan kaste mig bort fra hans Naasyn for evigt. Paa denne Grundvold rejser jeg at bygge mit Hus, ja paa denne min Opfatning om den kristne Religion bygger jeg mit Salighedshaab.“ Han bygger paa Sandet og viser dermed sin Uforstand.

At saa høre fra Herrens egne Mund at man er forstandig er godt, thi han taler Sandhed og hans Ord er bestemmende. Men naar han siger at nogen er uforstandig er det ogsaa sandt, og af større Betydning end da uandelige Mennesker siger, at man er en Daare derfor, at man tror paa Gud.

For at faa den fulde Værdi af disse Jesu Ord maa vi betragte Huset naar Skyregnen falder og Stormene kommer. Tiden kommer, da det, som er bygget skal prøves. Et af Husene trodsede de kraftige Elementer som træng-

te ind paa det, thi det var sammenbygget med og grundet paa Klippen. Det andet Hus stod ikke mod de hængende Elementer, men faldt og dets Fald var stort, thi det var bygget paa en usikker Grund. Faldets Storhed fremkommer deri, at Tiden at bygge var nu for evigt forbi og derfor var det en evig Tab for dem, som havde bygget Huset. Hvor bygger du, paa Klippen eller paa Sandet?

Nationens eneste Haab.

Af J. G. Anderson.

Den religiøse Instinkt—en moralsk Forpligtelse til en højere Magt—har sprunget op frivilligt i Menneſkehjertet, i enhver Tidsalder og blandt alle Nationer. Det er helt naturligt, at Menneſket ſkulde tilskyndes til at gøre ſaadant. Umiddelbart, ſer man op for Sjælp. Hvad kan Menneſket roſe ſig af ſom gør ham bedre end Jordens Dyr? Kan han roſe ſig af Styrke, Rapſodethed, eller Skarphjernet eller af at være mere ſkarphørende? Nej, de lave Dyr er ſtærkere og mere rapſodet end han er. Hvad kan han roſe ſig af? Se! den materielle Verden er ſammenkædet; og derſom den moralske Forſtand ſammen med hvad den indbefatter blev taget fra Menneſket vilde han være i Magten af enhver ſom havde mere legemlig Styrke end han havde. Vi er omgivet af mægtige Indflydelſer og Kræfter, og vor Uvidenhed forvirrer og foruroliger os. Ofte i vore Dømme og Betragtninger ſer vi et Glint af noget ſom vi ikke rigtig kan ſe klart. Driøved havner ved vore Fjædder, ſom vi ſtaar ved Stranden af Evighedsens Hav, og det ſynes at komme til os fra en fremmed Strand. Idet vi er vor Svaghed beviſt, og iſtinktmeſſigt tror paa noget vi ikke kan ſe, ſer vore Sjæle opad for Befrielse og Styrke. Jordiffe Genſtande tilfredsſtiller ikke Sjælens Længſel. Legemlige Længſler kan blive tilfredsſtillet, almindelig Jiltiøſi kan tilfredsſtille Sindet, men Sjælen, ſom lever for noget højere, længes endnu efter de evige Ting. Følelſer og Længſler, ſom opkommer fra Jorden er tro i deres Sfære men er ikke varige. Jordiff Kærlighed kan afſølnes i Livet og vil Ende med Døden, men Sjælen ſer bort til et Land, hvor der er ikke Øſt eller Veſt, Tid eller Ende. Sjælen længes efter

evig Solſkin, og Omgivelſer, ſom ikke forandres.

Vundet op i et Legeme, ſom træffer den neo og ſtiller dens Raab efter Frihed er Sjælen. ſem ved godt for hvad den blev ſkabt, og den udbryder i Fortvivlelſe: „Hvor er mit Haab?“ David ſvarede: „Hvorfor nedbøjer du dig, min Sjæl? hvorfor bruiſer du i mit Jndre? Vi efter Gud.“ Litteratur og Kunſt byder Menneſket meget, idet de udvikler Sindet, men ſand Religion bringer ud det beſte der er i Sjælen og udvikler dens finere Inſtinkter. Menneſket gaar kun fremad, kun ſom han ſer opad og bort fra ſelv og materielle Genſtande. Jo mere han tænker paa Gud, jo bredere bliver hans Synskreds. Der er Højder og Dybder, ſom endnu er uforklaret, og Menneſket kan ikke være helt tilfreds indtil enhver Flod og enhver Ravn er blevet udførket, eller indtil han har naaet Grænſen af hans Evner. Sjælens Optagelſeſevner kan blive udvidet ved daglig Samfund med Herren og ved Tanken om Evigheden, Ewig Liv kan ikke komme fra eller opholdes ved jordiffe Ting. Sjælen ved godt, at den længes efter uforſtjyret Forbindelſe med Omgivelſer, ſom ikke vil forgaa. Nationens Haab kan derfor realiſeres alene i Gud.

Den moderne Teologi viſer Menneſket bort fra Gud ved Forſøg paa at underminere hans Tro i Bibelen. Den fornægter Mirakler, og een Gang fordeler den og en anden Gang rineagter den Guddommen. At ringeagte Mirakler paa den ene Haand, og at fæſte Tiltro til Skabnen, paa den anden Haand, ſom moderne Teologi gør, til viſe Tider, er ſelmodſigende. Bibelen trænger til ingen Menneſkes Forſvar. Dens glimrende Lys ſkinner over tusinde Hjerger, og i Millioner af Hjærter ſidder Gud paa Tronen, højt over Skabne og Chance.

Gud er Kærlighed; og kun i hans Nærværelſe er Sjælen tilfreds. Religion, ſom Menneſker ſætter op, henſmuldrer med Tiden, men Jeſu Kriſti Religion ſkinner klarere og klarere efterſom Mærene hentruller. Kriſtus lærte Menneſkeheden, at de var Brødre, og viſte dem alle hen til Gud. Se paa Gud og lev; ſe bort og dø. Nationens Haab, ſaa vel ſom hvert Indvids Haab, findes kun i Gud, og i Samfund med ham.

Linet i og for Gud.

Har Bøn praktisk Værdi?

Har Bøn praktisk Værdi? Jaaledes spørger det praktiske Nutidsmenneske; og saadan spørger det med rette. Thi har Bønnen ingen praktisk Værdi, saa er den blot en Indbildning og en unyttig Bane; og saa maa vi snarest mulig se at blive af Bøn kvit. Vi har sandelig tit Raad til at spille Tid paa det værdiløse. Men vi har heller ikke Raad til at forsømme det værdifuldeste af alt. Og hvis man virkelig gennem Bøn kan saa selve Himlens og Jordens Skaber i Tale og gennem ham virke paa alle Ting, saa er Bønnen uimodsigelig noget af det aller værdifuldeste i Menneskelivet. Vi har da ikke Raad til at undvære den.

Har Bønnen da praktisk Værdi?

Mangfoldige Mennesker svarer uden videre: nej!—Og de nøjes ikke med at svare nej. De fortæller os, at de selv har gjort praktisk Prøve paa Bønnen og fundet den ganske unyttig. „Vi stod engang i den og den Nød,“ siger de. „Saa bad vi. Men nyt,—se om det hjalp! Ingen Verdens Ting! Siden den Tid har vi derfor ikke bedt mere.“

Det sande heri er, at Bønnen bitterlig paa nævnte Maade er gaaet i Staa i mange Menneskers Liv. De vokser op med Bønnen som en Barnevane. I den første Un-domstid beder de endnu—af gammel Vane—en lille Smule. Bønnen fører en Slags Skammekrogstilbærelse i deres Liv. Et lille Fader-vor Morgen og Aften, det er det hele. Men saa kommer der en Dag, da en stor tung Nød spærrer Vejen; eller en Dag, da et dybt brændende Ønske fanger Hjertet. Man vilde saa gerne—aa saa gerne spares for det eller det, eller eje det eller det! Saa tyer man til Bønnen. Man raaber til Gud hæftigt, fortvivlet, egenindigt. Men—man fik ikke, hvad man bad om. Livet gik sin skjæve Gang; det ændrede sig ikke Bønnen. Gud der oppe hørte ikke, eller maaske var der ingen Gud. Fra den Dag gik Bønnen helt i Staa. Man troede ikke længer paa en Gud. endelige paa en Fader i Himlen, der har Om-sejrg for sine Børn. Man var færdig med Kristendommen.

Saadan gaar det bitterlig i mangfoldige moderne Menneskers Liv.

Men Spørgsmaalet er blot: gaar det saadan med Rette? Har saadanne Mennesker virkelig, som de mener, gjort Prøve paa Bønnens praktiske Værdi?

Nej, de har ikke. De har: Virkeligheden aldrig nogensinde bedt—virkelig bedt.

Skvad er det nemlig at bede?

At bede er ikke det som at raabe til Gud med sine Lingers og Nævers fulde Kraft ligegyldigt med hvilket Sind. At bede er ikke det samme som egenindigt at fordre og kræve noget af Gud. Hvis det var at bede, saa havde ganske vist mange Mennesker i en afgørende Stund i deres Liv bedt, uden at Bønnen fik praktisk Følger. Men det er ikke at bede; og derfor siger den Slags „praktiske Prøver“ ikke det fjerneste om Bønnens praktiske Værdi.

Skal Bønnens praktiske Værdi stilles paa Prøve, saa maa der virkelig bedes,—bedes ret. Det synes at være en billig Fordring.

Tænk, om der kom en Mand ind til en Kaffe-lovnsfabrikant og sagde omtrent saadan: „Jeg købte forleden en af Deres patenterede Dvne, men den duer ikke. Den giver Røg i Stedet for Varme.“—Fabrikanten spørger: „Hvordan har De fyret og med hvad?“—Manden forklarer det. Fabrikanten fortsætter: „Saa, men det er ganske forkert. De maa kun fyre med den og den Slags Brændsel og paa den og den Maade; det staar jo utrykkelig paa Brugsanvisningen.“—Men Manden bliver ved sit: „Deres Dvne duer ikke. De maa tage den tilbage.“—Tilfældt siger Fabrikanten ganske tilfældig: „Det forkommer dig dog ubilligt at dømme om min Kaffe-lovns Værdi, førend De har brugt den paa rette Maade.“

Fabrikanten har Ret—ikke sandt? Det indrømmer vi alle. Men lad os ogsaa indrømme, at det er ubilligt at sige, at man har sat Bønnen paa Prøve og befundet den at være værdiløs,—naar man aldrig har bedt ret,—aldrig bedt efter Guds egne Brugsanvisning.

Skvad er det da at bede?

At bede er, efter sit Væsen, slet ikke først og

fremst at kræve noget af Gud. At bede er først og fremmest at give Gud noget, give Gud sin Sag, ja give Gud sin Sjæl.

Selvhengivelse til Gud er al sand Bøns Grund og Kilde.

Mindehellig fund Sans siger os, at det maa staa. Man troede ikke længer paa en Gud, hvem man kunde bede om hvad som helst og saa saa det! Det vilde jo føre til de grænseløse Urimeligheder. Man tænker sig en Fader, der sagde til sit Barn: „Bed mig om, hvad som helst Du faar lyst til, saa skal du saa det!“ En saadan Fader vilde være halvgal. Han vilde være sit Barns Fordærver. Men hvad saa en Gud, der handlede som en saadan Fader? Han vilde overhovedet ikke være nogen Gud; han vilde være en Pjalt, et Uhyre, en Menne-
skfordærver. Bestod virkelig Bønnen i, at man kunde kræve af Gud, hvad man vilde, og saa det, saa vilde Bønnen ganske vist nok have praktiske Følger men om praktisk Værdi kunde man ikke godt tale; thi Bønnens praktiske Følge vilde saa simpelthen blive, at hele Menne-
skelivet blev meningsløst. Sund Sans siger os da, at Bøn uden Selvhengivelse til Gud er ikke Bøn.

Og den hellige Skrift siger os affkåret det samme. Ikke en eneste Gang har Gud i den hellige Skrift sagt, at vi bare kunde gaa hen og forlange, hvad vi vilde, saa skulde vi saa det. — Aldrig. — Jesus har sagt: „Hvad som helst i bede om i mit Navn, skal I saa.“ Bønnen „I Jesu Navn“ er det, der har Forjættelse. Men Bøn bliver begribeligvis ikke Bøn i Jesu Navn, blot ved at man bruger Ordene „i Jesu Navn“ som en Trylleformel. Bøn bliver Bøn i Jesu Navn ved at bede i Jesu Mand; og Jesu Mand var Selvhengivelsens Mand.

Den, der ikke giver sig hen til Gud, og beder til Gud ud af Selvhengivelsens Mand, har derfor aldrig bedt.

Naturligvis er Selvhengivelse til Gud kun Bønnens Grund,—dens Livsbetingelse. Den er ikke alt. Giver man sig hen til Gud, saa kan og maa man ogsaa gerne begære noget af Gud, ja begære hvad som helst, og det skal gives. Men den store Fejl, der gør saa mange Tusind Bønner værdiløse, er, at man begærer og kræver noget af Gud uden at lade Begære og Kræve frem af Selvhengivelse til Gud eller ren-
ses gennem Selvhengivelse til Gud. Man gaar

uden videre Selvhengivelse forki; og saa bliver alle Ens Krav og Begæringer uopførte i Himlen og unyttige paa Jorden. Og saa bekræftes man i den Indbildning, at man har gjort Prøve paa Bønnens Værdi og befundet den lig Nul. Og saa er man egentlig færdig med Kristendom-
men, inden man nogensinde har begyndt.

Ganske anderledes, naar man kommer med alle sine Krav og Begæringer ud fra en oprigtig Hengivelse til Gud,—saa skal, man snart smage Bønnens Værdi; thi saa beder man og bliver hørt.

Men maaske vil en saadan Bønshørelse synes mange at være af en temmelig tvivlsom Værdi. Naar man kun maa bede til Gud ud fra Selv-
hengivelse, saa maa man jo ogsaa give Gud sin Vilje. Og giver man Gud sin Vilje, saa kan man jo egentlig kun bede: „Din Vilje ske,“ og saa—ja saa gaar det dog til syvende og sidst, som Gud vil, og ikke som vi vil. Det praktiske Resultat bliver alligevel dette; at man maa bølge sig for den haarde Nødvendighed.

Hertil svarer jeg: saadan tænker kun de Men-
nesker, der ikke selv lever i Bøn, men spekulerer over Bøn. Vi, som lever i Bønnens Ver-
ning, gør en ganske anden Erfaring. Jeg paa-
staar frimodigt: vi gør daglig samme Erfaring som Bemedelt af Mursia i den gamle Legende. Han overvældedes, fortælles Legenden, engang paa en af sine Vandringar af Smerte over Ver-
dens Synd. I brændende Begær efter at brugs i sin Herres Tjeneste kastede han sig paa Knæ paa en Kampesten ved Vejen og gav sig til at bede. Da han atter rejste sig, havde hans bøjede Knæ sat dybe Mærker i den haarde Sten.

Det er en Legende og ikke mere. Men som alle Legender peger den paa en dyb og deilig Sandhed. Og Sandheden er denne de bøjede Knæ sætter Mærker selv i den stenhaarde Virke-
lighed. Bønshørelse er ikke Tant og Blandværk, men Sejr over denne Verdens Kræfter. Det er vor fælles Erfaring, vi som bøjer Knæ i Jesu Kristi Navn. Og for vort eget Vedkommende er det os nok at erfare dette; men for andres Skyld er vi glade ved tillige at kunne forklare, hvorfor og hvordan det sker.

Det er rigtigt nok, at den Bøn, der voffer frem af Selvhengivelse til Gud, i alle Ting beder: „Din Vilje ske.“ Og det er jo ikke altid saa let. Vor egen Vilje er sejg; svær at bøje og svær at slippe. Derved undgaar Selv-

hengivelsens Bøn sjældent at blive noget af en Strid. Vi strider med Gud for at faa vort Hjertes Begæring og beder dog samtidig Gud høje vort Hjertes Begæring til alt hvad han vil. Vi betror Gud, hvad der er vor Vilje, og faar derved Kraft fra Gud til at slippe vor Vilje. Paa den Maade forandres vi selv igennem vor Bøn, og idet vi selv forandres, gør vi det muligt for Gud at forandre vore ydre Kaar,— ja gør det maaske endog muligt for Gud at give os, hvad vi gennem Bønnen blev villige til at slippe. Thi Gud handler altid med os som den store Sjæleopdrager: han afpasser de ydre Kaar efter, hvad vort indvortes Menneske kan taale. Ser han derfor, at vort indvortes Menneske forandres, saa ser han i Reglén ogsaa, at det kan taale andre udvortes Kaar.

Derfor er det, praktisk talt ganske forkert, at Bønnen „Din Vilje ske“ bliver et med „at væge sig for den haarde Nødvendighed“;— tværtimod er det den Bøn, der bliver saa uendelig rig paa salige praktiske Følger. Lad os tage et Par Eksempler.

En af ens nærmeste ligger alvorlig syg. Saa beder man til Gud. Man beder saa oprigtigt, man kan. Man siger til Herren ud af sin Sjæls Nød, at man saa usigelig gerne vil have Lov til at beholde den og den. Men samtidig forsøger man at stanse: Dog ske ikke min, men Din Vilje! Man forsøger for Guds Ansigt at minde sig selv om, at han er vor Fader, som elsker os;— at han er Kærlighed og ikke Strengthed, Visdom og Blindhed. Man forsøger at være stille under Guds Haand.— Det falder svært, men man strider Bønnens Strid i Raad med Herrens Aand. Man gør det Gang paa Gang, hver Gang Angest og Uro vil overvælde Hjertet.— Og saa—hvad sker saa? Maa man saa alligevel „væge sig for den haarde Nødvendighed“?— Ingenlunde. Enten gaar Sygdommen sin Gang, og Døden kommer; men se, da er man gennem Bønnen bleven forliget med sin Sorg; man har i det mindste begyndt at faa Kraft til at bære den. Eller ogsaa vender Gud Sygdommens Gang; man faar Lov at beholde den, for hvis Skyld man had, og Hjertet jubler derved. I begæ Tilsælde har Bønnen sat sejrende Mærker i den haarde Virkelighed. Eller den har forandret baade Hjertet og

Sygdommen, og Sygdom er ogsaa en stenhaard Virkelighed.

Ingen Bøn i Selvhengivelsens Aand er bedt forgæves.— „Kald paa mig paa Nødens Dag; jeg vil udfri dig, og du skal ære mig“ (Ps. 50: 15). Det Ord mødte mig første Gang for mange Aar siden. Jeg bad og fornam dets Sandhed; og jeg har fornummet den mange Gange senere. Bestandig hjælper Bønnen os ud i Nød ved at forandre os selv eller ved at forandre vore Kaar eller hyppigst ved at forandre begge Dele. Derfor er Bønnen Menneskelivets største Herlighed. Den er Livets inderste Drikraft,— Livets Sejlskraft. Og derfor har den, der selv er blevet et bedende Menneske, saa svært ved at forstaa, hvordan Mennesker overhovedet kommer gennem Livet uden Bøn. De kommer jo ogsaa kun igennem det saa som saa. Bønnens praktiske Værdi viser sig egentlig lige saa godt i de Menneskers Liv, der ikke beder, som deres, der beder; thi et Liv uden Bøn bliver altid et Liv, hvor mange Livsværdier bortødes.

O hvor gerne vilde ikke vi, som kender Bønnens Værdi og daglig smager dens Betsignelser, kunne række en hjælpende Haand ud til alle Eder, der ikke beder!

Tag ogsaa disse Ord som en hjælpende Haand.

Gid jeg blot vidste, hvordan jeg skulde hjælpe dig over Lønsamrets vanskelige Tærskel!

Hvad holder dig tilbage?

Skammer du dig ved at bede?— Det er underligt at maatte tilstaa det: der er saa mange, der skammer sig ved at bede. Den Skam maa overvindes. Vi trænger til Bøn. Bøn ligger som en lønlig Trang i os alle sammen. Der er ingen rimelig Grund til at skamme os ved at tale til den Højeste? Vi bør inderligere skamme os ved at forsømme det,—især da den Højeste selv har lovet at lutte til vore Bønner. Og det har han. Og han holder sine Løfter; det vidner alle ledende Mennesker.

Eller—hvad andet holder Dig tilbage? Har Du ikke Tid? Er det Travlhed, der kvæler din Bøn?— Den Travlhed er af det onde. Den Travlhed begynder som Trældom. Bønnen er Arbejdets bedste Vinge; derfor bør Arbejdet aldrig hindre Bønnen.

Eller ved du ikke, hvordan du skal bede? Er Bønnen bleven dia en uvant fremmed Kunst?—Saa tag blot fat, saa godt du kan. Og saa

Bønnen læres kun ved Øvelse. Begynd blot.

Og har du først oprigtig givet dit Hjerte hen til at bede, saa vil du aldrig mere rejse Tvivl om Bønnens praktiske Værdi. Bønnen vil blive dig kærere end alt andet. Gud vil blive dig en lys og levende Virkelighed, og dit Lønkammer vil blive dig en Port til Undernes og Sejrenes Verden. Og ud af din inderste Sjæl vil ogsaa du begynde at bekende:

„Jeg elsker Herren, thi han hører mine mange Bøgers Røst.“

—C. Skovgaard-Petersen.

Bekendelse uden Forladelse.

Af Lars Olsson.

I vor Tid findes der mange, som fører en Bekendelse af Religion uden at have en virkelig Erfaring i deres Hjertes. Et saadant Liv tilfredsstiller ikke Sjælen, ej heller nyder de, som fører Bekendelse, den Fred, Glæde og Sejr, som en virkelig Erfaring bringer.

Der findes dem, som er blevet paavirket maaske af en Drøm eller blevet opvækket ved en andens gode Liv, og saa har paataget sig en Bekendelse. Saa er der andre igen, som har været til et Bættelsesmøde og er blevet paavirket af Guds Mand, og har søgt Forladelse eller

Frelse, men har ikke søgt indtil de naaede Grunden, men alligevel har de paataget sig en Bekendelse. Nu, hvad er Følgerne af en saadan Bekendelse? Lad mig sige, værre end om de ingen havde. Svordant er Livet, som de lever? Det er ikke sejrende, ej heller er det et nyt Liv. I Stedet for, at de er fornøjet og taknemmelige, klager de og finder Fejl og er en Byrde paa Menigheden. De virker ikke sammen med de andre af Menigheden. De har ikke smagt, at Herren er god, og som Følge siger de, at der ingen Ting er i Kristendommen.

En saadan Bekendelse er et Hindrer og behøver ikke Gud. Og om Væseren ikke endnu er frelst, vogt dig for en saadan Erfaring. Vi, som er frelst og faar undertiden Lejlighed til at hjælpe andre, lad os formane dem til at vogte sig for en saadan Bekendelse, men derimod at søge indtil de naar den saare Grund, som er Kristus, for deres Bekendelse—en Bekendelse, som man er kommet i Besiddelse af ved at gaa hele Vejen med Jesus. I andre Ord, en Bekendelse, som vi har faaet ved at adlyde al Guds Ord. Saa kan du lave et Liv, som vil være Jesu Kristi Religion, tilfredsstille din egen Sjæl, bringe Fred og Glæde, og dit Vidnesbyrd vil være, at der er mere i Kristendommen end du nogeninde havde tænkt.

Bibelske belærende Emner.

Hvad er kristelig Enhed?

Af J. M. Nichols-Roy.

Emnet om kristelig Enhed har optaget Sindet og Tankerne af tænkende kristne Mennesker i denne Tidsalder mere end noget andet Emne. Bestræbelserne af de kristne af alle Samfund til at mødes paa en fælles Sandpunkt, som det er, hvor de kan staa tilhænge, som bevises af de forskellige Enheds møder i Dag, aabenbarer at der er en Følelse blandt de virkelige kristne i forskellige Samfund, at de ikke er hvad de burde være, naar de er adskilte fra hverandre som de nu er. Missionærerne i hedensk og ikke-kristne Lande, søger mere Nødvendigheden af Kristen Enhed end de kristne Folk i Hjemlandet. Naar en Missionær staar ved Siden af Folk, som ikke kender den sande Gud og Frelser, og som hører

sig ned for en livløs, smagløs Alind, optræder der en hellig Zinf i hans Sjæl, at alle forskel vilde forsvinde fra Sindene af Jesu Kristi sande Efterfølgere, og at alle vilde flyde sammen i at opløse den sande og levende Frelser og frøne ham Rønge over alt. O, hvor naar vil Tiden komme, at Kristus alene vil blive jet i Livet, i Læren, i Ordets Forbundelse, og i de forskellige Menigheder af dem, som bekender sig for at følge vor elskede Herre! Videnskaben og Filosofi og teoretisk Teologi optager Tankerne af mange af Prædikanterne, som følger de forskellige Talerstoler i Dag. Disse har deres Tid og Sted, men de skulde ikke tage Pladsen for Børnenes Brød; thi Mennesker kan ikke mættes og trives paa nogen anden Slags Brød end den levende Brød fra Himmel. Kristus er dette levende Brød. „Jesus sagde

til dem: „Jeg er Livets Brød. Den, som kommer til mig, skal ikke hunge; og den, som tror paa mig, skal aldrig tørste“ (Joh. 6: 35). Naturligvis følger det som en Konsekvens, at et Menneske som mættes af den levende Kristus vil naturligt og frivilligt ønske at gøre, hvad Gud har aabenbaret i sit Ord, eller, i andre Ord, vil naturligt med Glæde ønske at holde hans Bud.

Det er naar Kristus—ja, naar den levende Frelser bliver levende Sjæles Mad, og bliver derved løftet op og æret, at der vil blive sand kristen Enhed blandt hans Efterfølgere. Medens der i Dag er mange, som fylder Talerstolen med verdslig Visdom, og derved gør den kristne Religion en død, formel Forestilling i Stedet for en levende Fæst for Sjælen, det er ogsaa et bedrøveligt Faktum, at andre med gode, oprigtige Hjertter, og med gode Forsæt for at tjene Herren har paa den anden Haand fyldt Talerstolen med „verdslig Uvidenhed“ (derfor vil tillade mig dette Udtryk), og som sætter en Vre i at tænke, at Kristus selv sagde: „Jeg priser dig, Fader, Himmelens og Jordens Herre! fordi du har skjult dette for vise og forstandige og aabenbaret det for umyndige.“ Naar hvilkenomhelst eller begge af disse Yderligheder, nemlig, verdslig Visdom og verdslig Uvidenhed, faar Enes Besiddelse i Talerstolene i en vis Plads, har de en Tilbøjelighed til at trække kristne Mennesker bort fra den levende Kristus, og fra at rose sig af hans Kors alene, som gjorde Paulus, og saaledes i Stedet for at jorene Guds Børns Hjertter ved Guds Kærlighed, forirer de en Følelse af Mistanke og Splid, og forskellige Slags Misforstaaelse. Jeg tror ikke disse to Udtryk, „verdslig Visdom“ og „verdslig Uvidenhed“ behøver megen Forklaring.

Verdslig Visdom har en Tilbøjelighed til at lode Mennesker høre fra Gud og fra hans Søn Jesus Kristus, og at agte ringe Guds Aabenbarelse gennem hans egen Søn og hans Ord.

Verdslig Uvidenhed har en Tilbøjelighed til at faa Folk til at drage forkerte Slutninger fra Guds Ord; at gøre de, som tror, at disse Slutninger er ret, meget selvstikker i deres egne Tro, eller meget bestemt i deres Maade at lære dem paa, og at ikke have noget Ønske om at se forskelligt fra hvad de tror, endog naar nogle Guds Mænd fortæller dem, at de ikke er

ret. Denne Uvidenhed er ikke „umyndiges Uvidenhed“ til hvem Gud aabenbarer sine skjulte Dybheder; det er langt forskelligt fra dette.

Der er Udhighed, Underdanighed, Sægtmodighed, Mildhed, Lærvillighed, Kærlighed, Venlighed, og Jesu søde, ydmyge, medfølende Mand, alle sammen harmonisk blandet i „Umyndiges Uvidenhed“, som omtales i det forudgaaende Skriftsted, som blev citeret fra Matthæus Evangelium. Men i den verdslig Uvidenhed findes der Haardhed, usympatisk Følelse i Hjertet, en Mangel paa Guds Kærlighed i Hjertet, en Følelse af at ikke kunne taale at se andre, som har forskellige Meninger fra hans, have Fremgang i hans Arbejde for Gud, en Tilbøjelighed til at dømme utærligt de, som ser lidt forskelligt; og endvidere, en Tro i Hjertet, endskønt den ikke udtales, at de, som ikke har samme Tro er blevet ledet af Satan. Disse og mange andre Ting er Aabenbarelses af hvad jeg har kaldt „verdslig Uvidenhed“, for hvilket andre maaske har et andet Navn.

Forkerte Slutninger, som aabenbares i verdslig Uvidenhed, er i dem selv ikke meget skadefulde, men faa længe som vi har bore mennekelige Sind, er vi tilbøjelig til at forstaa Guds Ord forkert, men naar disse Slutninger gøres til væsentlige Punkter, hvormed alle skal maales, og naar de, som har draget disse Slutninger er ikke villige til at se anderledes, men bliver ved ifølge hvad de tror er ret og forkaster enhver, som ikke tror som de tror, da er det at de bliver skadelig for Guds Børn og Guds Sandhed.

Guds Børn burde bede Gud for Visdom—himmelsk Visdom. Denne Visdom vil hjælpe os ikke at gaa vildt—ikke at blive ledet vild enten ved verdslig Visdom eller ved verdslig Uvidenhed. Det er kun naar Guds Folk er i Besiddelse af den himmelske Visdom, at de kan flyde sammen i Mandens Enhed og Guds Kærlighed. Visdommen herovenfra er søjelig, fredselig, mild, fuld af Barmhertighed og gode Frugter, upartisk og uden Skæmt. (Saf. 3. 17). Himmelsk Visdom ønsker Undervisning og elsker Formaning. Den vil lytte til, hvad andre har at sige og at dømme hvad de har at sige i Guds Frugt. „Sæt ikke en Spotter i Rette, at han ikke skal hade dig; sæt en vis i Rette, og han skal elske dig. Giv den vise, og han skal blive vise; undervis den ret-

færdige, og han skal tage til i Rørdom" (Ord. 9: 8, 9). Igen ønsker jeg at lægge Eftertryk paa det Faktum, at himmelsk Visdom ønsker Undervisning og vil gøre at den, som er i Besiddelse af den, vil lytte til Raad og bede Gud indtrængende om at give ham mere Lys og Forstaaelse. „Hører Undervisning og bliver vise, og lader den ikke fare!“ Igen siger Visdom: „Saligt er det Menneske, som hører mig, saa at han daglig, vaager ved mine Døre og tager Vare paa mine Dørstolper. Thi hvo mig finder han finder Livet og faar Velbehag hos Herren. Men hvo, som synder mod mig, skader sin Sjæl; alle som mig hade, elsker Døden" (Ord. 8: 34—36). Himmelsk Visdom vil ønske mere Visdom og derfor vaager han ved Visdoms Døre og tager Vare paa hendes Dørstolper.

Guds Folk behøver megen himmelsk Visdom for at være i Stand til at opfylde Guds Ord. Ved denne Tid behøves der himmelsk Visdom for at prædike det fulde Evangelium til Verden, og for at bringe Guds Folk sammen til Enhed. Medens nogen har trukket fra Guds Visdom har nogen igen lagt til Guds Visdom. I det vi er bekendt med denne Tilstand, burde en hellig Frygt hvile paa ethvert Guds Barn, og særlig paa Prædikanterne. Vor Herres Jnske har været og endnu er, at Guds Prædikanter skal være eet. Han bad indtrængende, at alle som skulde tro paa ham skulde være eet; han befalede sine Disciple at elske hverandre som han havde elsket dem. „Jeg giver eder en ny Befaling, at I skulle elske hverandre, at ligesom jeg elskede eder, skulde ogsaa I elske hverandre. Derpaa skulle alle kende, at I er mine Disciple, om I have indbyrdes Kærlighed" (Joh. 13: 34, 35). Hvorledes elskede Kristus sine Disciple? Hvorledes elsker han os? Elskede han sine Disciple til Trods for deres Bantro og Fornægtelser? Han saa paa deres Hjertes. Elskede han dem ikke til Trods for, at de ikke altid forstod hans Være? Kastede han dem bort, da de forstod ham ikke eller naar de tvivlede paa ham eller, kastede han Peter bort, da han fornægtede ham? Tænk paa hans Kærlighed. Elsker han ikke ogsaa os til Trods for vore Mangler og Fejl, som han alene kender? Guds Børn lige som Kristus elskede sine Disciple og som han elskede os, befalede vi at elske hverandre. Saa maa Guds Prædi-

kanter arbejde sammen med Kristus ifølge denne Mand. Det er kun, naar Guds Prædikanter frigøres dem selv fra at lægge til og trække fra Guds Ord, og klynger sig til den levende Kristus, at Menigheden vil naa Højden af Kristelig Enhed. Og denne Kristelig Enhed er ikke mere eller mindre end Enhed i den levende Kristus, som Sjælen og Livet af Bibelen, Menigheden og ethvert individuelt Guds Barn. „Den, som har Sønnen har Livet; den, som ikke har Guds Søn, har ikke Livet.“ Hvad er dette Liv? Det er evigt Liv. „Og dette er Vidnesbyrdet, at Gud har givet os evigt Liv; og dette Liv er i hans Søn" (1 Joh. 5: 11, 12).

Det kan let forståes, at Enhed i Kristus betyder sand Kristendom— oprigtig fristent Liv og Ndhighed mod Guds Vilje, som aabenbares i det ny Testamente og det som aabenbares til enhver troende ved Hellig Manden.

Der er Bevægelser i Gang paa Missionsmarken for at danne een Menighed. En saadan Bevægelse er paa Fod i Kina; men Spørgsmaalet er enten denne Menighed vilde være den Menighed som blev bygget paa Klippen. Der er en Bevægelse paa Fod i Indien at danne en National Indisk Kirke: men det alvorlige Spørgsmaal er enten denne Kirke eller dette Samfund vilde fylde Pladsen af den Kristne Menighed, som er ligesaa universale som Gud og hans Søn er universale.

I en Samtale med en Missionær, som havde været i Kina for flere Aar, spurgte jeg ham, om denne Bevægelse i Kina, om at danne een Menighed, vilde bringe de Kristne af forskellige Samfund tilhæmmen i Enhed. Han svarede: „Vi er ligesaa langt fra hverandre som før."

For et Menneske, som sunderer og tager Hensyn til disse forskellige Begivenheder i Kristendommen er de kun sikre Tegn paa at Gud arbejder for at opbæfte dem, som nævner Guds Navn til at se deres Pligt og deres Behov; og det kan nemt forståes af en som er gudhengiven at den eneste Maade at komme til Enhed paa er at være forenet i Kristus og fyldt med hans Mand. Jeg er vis paa, at ingen Kristen har noget imod denne Udtalelse.

Saa, Guds Børn, eder, paa hvem Gud har lagt Ansvaret af at prædike, det rene, uforfælskede Evangelium, og Sandheden om Enhed, bevis ved eders Liv at denne Være er sand—lad

(Fortf. paa Side 12.)

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1.00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1.25
Six Months......65

Subskriptioner indsendt fra Skandinavien:

Årlig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet kan sendes os enten ved Money Order, Bank Check, eller Draft, pr. Ekspres eller ogsaa i registreret Brev. For Penge sendt i løst Brev er Udgiverne ikke ansvarlige.

Uvittering for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevkort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den forrige Adresse saa vel som den nye angives.

All Korrespondance maa adresseres til

Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Subskribenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at jende direkte til ovenstaaende Adresse eller til Nels Renbeck, Pandrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Blandede Nyheder.

Br. L. P. Peterson rejste fornylig for at besøge sine Slægtninge og Venner, som bor i Nærheden af Austin Minn. Paa Gennemrejsen stansede han i Faribault og holdt et Møde. Et Møde blev ogsaa holdt i Nærheden af Renova. Efter et paar Ugers Fravær er han igen kommet tilbage.

Br. Morris C. Johnson holder i denne Tid Læffelsesmøder i Nærheden af Hewitt, Minn. Møderne begyndte den 1ste August og skal fortsætte til den 26de. Vi hører derfra, at Gud velsigner Møderne; herved en 40 Sjæle kom frem for Forbøn den første Uge af Mødet. De venter endnu større Ting fra Herren før Mødets Slut.

Guds Menighed i St. Paul og Minneapolis samles her Søndag i en lejet Sal i Midway Distriktet, 747 Tatum Ave. Søster Edith

Traff har Ledelsen af Møderne. Søndagsskole Kl. 9:45; Prædiken Kl. 10:45 Søndag Jm. Bønnemøde Kl. 8 Torsdag Aften.

Sidste Søndag havde vi Besøg af Br. og Sø. S. C. Hawkins fra Anderson Ind. Br. Hawkins har i flere Aar været Handelsrejsende for det engelske Kontor, men han har i længere Tid følt Herrens Kald til at optage aandelige Arbejde. De er derfor paa Gennemrejse til Californien, hvor Br. Hawkins venter at optage aandelig Arbejde. Maa Guds Velsignelse følge dem til deres ny Arbejdsmark.

Brødrene Jens og William Kjaft, som har været i Arbejdet her i længere Tid, modtog Telegram at deres Onkel, Martin Nelson i Arlington, S. Dak., var meget syg. De rejste derfor til Arlington sidste Torsdag. Vi har siden hørt at deres Onkel døde saa Timer efter de ankom til hans Hjem, og han blev begravet sidste Lørdag. Br. Nelsons Død er et stort Tab for Menigheden der, og ogsaa for det skandinaviske Arbejde, da han var en Søle i Menigheden og han har gjort meget for Arbejdet. Gud havde velsignet ham med Widler og disse brugte han til Guds Sags Fremgang. Nu er han gaaet bort for at modtage sin Belønning fra Guds egen Haand.

„Janitor“ mangler i Alderdomshjemmet.

Da Broder Chas. Erickson, som i længere Tid har haft Opgyn med Varmehjettet, er rejst bort, mangler vi een til at tage hans Plads.

Pligterne forbundet med denne Varmehjettelse bestaar i at efterse Varmehjettet og at den passende Temperatur vedligeholdes i Hjemmet igennem Vinteren, og hjælpe lidt til i Snuset, hvor en Mand trænges.

En middelaldrende Mand ønskes. Han maa være medgørlig, trofast, og renlig. Arbejdet er ikke haardt, men det kræver en Mand med almindelig Kræfter til at udføre det. Een som har haft Erfaring med Dampkedeler vil særlig blive paa sinnet.

Er der ikke nogen som læser disse Linjer der føler sig ledet til at fylde denne Plads over Vinteren? Hvis der er nogen af vore Læsere, som kender nogen som kunde tage denne Plads, da beder vi dem at være saa venlig at skrive til os.

Det var godt om den, som kommer, kunde være her ikke senere end den første Oktober.

S. L. Johnson, Bestyrer.

Old Peoples Home. St. Paul Park, Minn.

Fra vore Læsere.

Vi finder saa megen Hjælp i Bladet, særlig paa denne ensomme Plads, at vi vilde savne Bladet meget, dersom vi ikke kunde faa det.

—N. Daf.

Jeg har holdt Bladet siden 1904 og vil holde det saa længe jeg kan have det, thi det har været mig til stor Hjælp, Trøst, Styrke og Opmuntring.

—Wash.

Da min Subskriptionstid er udløben, vil jeg igen fornye Bladet for et Aar, da jeg ikke kan undvære den for nogen Pris. Den er saa stor en Opmuntring og Betsignelse for mig, og jeg takker Herren tidt, at han har givet eder Naade og Visdom til at redigere et Blad som Basunen, for det er den Slags Læsning, at vi, som Guds Børn, trænger.

—Minn.

Vidnesbyrd.

Nalborg, Danmark.

En Hilsen sendes til Basunens Læsere fra en Søster i Striden! Af Guds store Naade er jeg frelst og bevaret og besluttet paa at følge Jesus efter, saa langt som jeg ser og forstaar. Jeg takker Gud af hele mit Hjerte for den Fred og Betsignelse Jesus købte til mig med sit dyrebare Blod. Jeg kan til Guds Ære prise ham af hele min Sjæl. Jeg føler mig saa uverdigg til al den Glæde og Herlighed, som Jesus er gaaet bort for at berede for alle, som vil tjene Gud af et helt Hjerte.

Jeg tænker ofte paa hvad Jesus har maatte lide, hvor han har maatte kæmpe og bede og tilsidst lide Korsets Død; alt for dig og mig. Nu gælder det for os, hvad vi vil gøre for og med Jesus. Hvad gør du for Jesus i Dag? Vi maa hver Dag leve for ham, tjene ham og elske ham af et rent Hjerte. Der er mange i Dag, som bærer Kristennavnet, men som fornægter Guds Kraft; de har ligesom en kristen Rappe omkring sig, men et Hjerte fuld af Synd

og Uretfærdighed. Hvor det skal blive frygteligt, at høre Jesu sige: „Gaa bort, jeg kan ikke lide eder ikke.“

Saa kære Læsere, min Bøn er, at I maa faa se en Stund og begynde at studere eders Hjerte. Er I helt med Jesus, eller er I af dem, der kun bærer Navnet? Naar jeg ser tilbage paa de mange Aar jeg har den kristne Rappe, men af, mit Hjerte var fuld af Urenhed, Synd, og Bantro, saa takker jeg Gud af hele mit Hjerte, at han sendte Lyset paa min Vej. Jeg fik se jeg maatte til Blodskilden og renses paa ny, og der blev store Kampe. Men Gud skal have Tak, jeg skulde ikke kæmpe alene. Gud viste mig jeg maatte ofres helt for at faa et rent Hjerte, den gamle syndige Natur maatte renses bort, dertil er Jesus kommen til Verden og lidt Korsets Død for ikke at frelse os i vore Synder, men ud fra Synden, altsaa kan vi ikke være Kristne og leve i Synden og paa dette Grundlag naa Himmelen og evig Salighed. Det er mange Mennekers Værdom i Dag, men hvad er Guds Værdom? Min Bibel siger: „Al den Hellighed skal ingen se Gud.“ Og Paulus siger i Brevet til Filippenserne det andet Kapitel og femte Vers: „Det samme Sindelag være i eder, som ogsaa var i Kristus Jesus.“ Da jeg lærte at se paa Jesus, paa hans Kærlighed, først da saa jeg min egen Urenhed men Gud gav mig Kraft til at hængsle mig og afstaa fra alt, som vil forhindre mig i at være er Jesu Efterfølger. Mit Lys og Bøn til Gud er, kun at som Dagene gaar jeg maa leve til Jesu Ære og være tro til ham og vandre i det Lys, som Gud aabenbarer for mig. Det blev herligt for mig da jeg fik se Guds Menighed, Kristi Legeme, som det aabnebæres i det nye Testamente.

Jørgine Johansen.

Fra Arbejdsmarken.

Arlington, S. Dak.

Menigheden her gør Forberedelser til at forstærke deres Forsamlingshus. Foruden de regulære Møder vil der nu blive holdt Ungdomsmøde hver Søndag Aften. Bættelsesmøderne, som blev holdt af Morris C. Johnson var meget vellykket. Omkring ved fem og tove Sjæle blev bundet for Kristus under denne Kampagne. Mange blev dybt rørt og mange blev ogsaa o-

verbewist om at Bibelens Vej er den bedste Vej. Mange besøgte Møderne og til Trods for Varmen og den travle Tid, synes de ikke at blive trætte af at lytte til Guds Ord.

En Uge blev Møderne holdt i „The Congregational Church“ i Vadger og Søndag Eftermiddag og Aften blev Møderne holdt i „The Brotherhoods Hall.“ Vi tror, at hvad der blev indrettet gennem disse Møder er varende og vi tror ogsaa, at Bækkelsen vil fortsætte og endnu flere Sjæle vil blive indsamlet for Herren.

Otto L. og Eunice King.

Svad er kristelig Enhed?

(Fortf. fra Side 9.)

intet skille eder ad, elsk hverandre som Kristus elskede eder. Stormen og Bølgerne maa slaa mod Vaaden, som vi roer, men lad os alle ro samme Vej ikke een mod en anden; lad os alle gaa hen til Jesus, som sover i Skibets Bagstavn, og raabe til ham som gjorde Disciplene: „Mester, bryder du dig ikke om, at vi forgaar?“ Jesus skulder ofte sig selv for at se hvad vi vil gøre, naar Stormen bryder frem. Hvorledes ser Jesus dig nu? Hører han, at du taler mod dine Med-Disciple? Ser han, at du bebrejder din Broder? Dersom han ser disse Ting, bliver han bedrøvet. Eller ser han, at du løber til ham raabende: „Mester, vi forgaar.“ Dersom vi nogeninde behøver at søge Gud og bede med Faste og Taarer, dersom vi nogeninde trænger til Herrens Rørvarelse, dersom vi nogeninde trænger til at elske hverandre, er det naar Stormene truer og Bølgerne slaar højt. Men vær ved godt Mod; Jesus er med os og alt er i hans Haand.

Willy Bran.

Den lovprisende Lægeprædikat.

Mr W. W. Bourne.

Denne lille Bog skildrer paa en rørende Maade Willy Brans Liv. Willy Bran blev brugt af Gud til mange Sjæles Krelse. Det man særlig lægger Mærke til ved hans Liv, er hans enfoldig Tro til Gud. Han tog Gud paa Ordet, og Gud paa en forunderlig Maade svarede hans Bønner. Denne Bog vil forfølge Læserens Tro til Gud. 78 Sider.

Pris, indbunden 0.30

Evangeli Basun Pub. Co.,
St. Paul Park, Minn.

Om at se vore Fejl.

„Det synes, at hver Gang jeg gør særlig Anstrængelse for at komme nærmere Gud og være mere aandelig, finder jeg flere Fejl og Mangler hos mig selv end nogeninde før; hvorfor er det?“ spurgte en ung Søster. Dersom denne Pige havde standset lidt, vilde hun maaske have tænkt paa, at jo nærmere vi kommer til et Spejl, jo mere tydelig kan vi se vore Ufuldkommenheder.

Men vi holder ikke op med at se i Spejlet, fordi det viser os hvad vi er, gør vi? Nej, vi er taknemmelige til at finde ud hvad vore Fejl er, thi om vi ser ikke vore Fejl, vil vi maaske tro vi ingen har. Saaledes er det med vort aandelige Liv. Jo nærmere vi kommer til Guden, jo flere Fejl og Mangler ser vi, ikke fordi der er flere, men simpelthen fordi vi er kommet til den Plads, hvor vi kan se dem. Jo nærmere vi kommer til Kristus, og jo mere vi studerer hans Liv, jo mere vil vi føle disse mennekelige Svagheder, som stemmer ikke overens med hans Billede.

Vi behøver at kende vore svage Pladser. Vær i Venlighed og Kærlighed at Gud viser os dem. Han ønsker, at vi skal være stærke, og vi er ikke stærkere end vort svageste Punkt. Lad os derfor holde os nær til Gud, saa at vi kan se de Ting, som hindrer vort aandelige Liv.

Hvad skal vi gøre, naar vi finder ud, at vi har saa mange Mangler og Fejl? Skal vi gaa bort fra Spejlet og saa glemme hvad Slags Menneiser vi er? Det vilde ikke nytte os noget. Naar vi ser vore fysiske Ufuldkommenheder i et Spejl, forsøger vi at forbedre dem; saaledes ogsaa, naar vi ser vore aandelige Mangler, skulde vi ogsaa forsøge at afhjælpe dem. Dette kan kun gøres ved Ven og Læsning af Guds Ord. Ordet vil fortælle os hvad vi bør gøre; i Bønnen vil Gud give os Raade, til at gøre hvad han fortæller os; men at gøre er vor Del.

Det Tusindaarige Rige i Lyset af Guds Ord.

Denne Bog giver dybtgaaende Forklaring over sit Emne. Den er bærbar Opmærksomhed og Studium af dem, som elsker og søger Sandheden.

Pris 5¢; 40¢ Lusin.

Søndagskolen.

Lektie 10.

September 2, 1917.

Fangne Israels Hyrde.

Ezekiel 34.

Gyldentekst: Herren er min Hyrde, mig skal intet fattes.— Ps. 23: 1.

11. Thi saa siger den Herre, Herre; se, da vil jeg, jeg spørge efter mine Jaar og se efter dem.

12. Som en Hyrde ser efter sin Hjord paa den Dag, han er midt iblandt sine Jaar, som er adspredte, saaledes vil jeg se efter mine Jaar og føre dem frelst hjem fra alle de Steder, hvorhen de vare adspredte paa Sky—og Mørkhedsdag.

13. Og jeg vil føre dem ud fra Fjokene og samle dem fra Landene og føre dem ind i deres Land; og jeg vil vogte dem paa Israels Bjerger, i Dalene, og hvor de bo i Landet.

14. Paa en god Græsgang vil jeg lade dem græsse, og deres Overdrev skal være paa Israels høje Bjerger; der skulle de ligge paa et gode Overdrev, og paa den fede Græsgang skulle de græsse over Israels Bjerger.

15. Jeg vil selv vogte mine Jaar og selv lade dem hvile, siger den Herre, Herre.

16. Efter det, som er tabt, vil jeg lede, og det fordrevne vil jeg føre tilbage, og det, som har lidt Brud, vil jeg forbinde, og det syge vil jeg styrke, men det fede og det stærke vil jeg ødelægge, jeg vil vogte det med Retfærdighed.

23. Og jeg vil lade een Hyrde staa frem for dem, og han skal vogte dem, nemlig min Tjener David; han, han skal vogte dem, og han skal være dem en Hyrde.

24. Og jeg Herren, jeg vil være deres Gud, og min Tjener David skal være en Fyrste midt iblandt dem; jeg Herren, jeg har talt det.

25. Og jeg vil, slutte med dem en Fredens Pagt og lade onde Dyr forsvinde af Landet, saa at de kunne bo tryggelig i Riken og sove i Skovene.

26. Og jeg vil gøre dem og de Steder, som er trindt omkring min Høj, til en Betsignelse; og jeg vil lade Regnen falde i rette Tid, der skal være Betsignelses Regnstrømme.

27. Og Træet paa Marken skal give sin Frugt, og Jorden skal give sin Grøde og de skulle være trygge i deres Land, og de skulle fornemme,

at jeg er Herren, naar jeg bryder deres trykkelige Nag og redder dem af deres Haand, som brugte dem til Trælle.

Tid og Sted: Ezekiel blev født i Jerusalem af præstelige Forældre, men blev taget bort til Babylonien i den anden store Deportation f. Kr. 597. Under sit Fangenskab projekterede han angaaende Israel, i Nærheden af Floden Kebar. Vignelsen i denne Lektie blev givet til de fangne Jøder efter Jerusalems Ødelæggelse f. Kr. 586.

Israels Hyrder.— Israels Hyrder var hendes aandelige Raadgivere, paa hvem faldt Ansvaret for hendes aandelige Belfærd. Deres Pligt var at drage Omforg for Guds Folk—Israeliterne— at beskytte dem fra deres Fjenders Angreb og at bringe dem Rundskaab om og en Agtelse for deres Skaber. De skulle give Folkene „Mad“ for deres Sjæle. Men Ezekiel fortæller os hvor fuldstændig de fejlede i at udføre deres Pligter. Idet han fordømmer dem siger han: „De Israels Hyrder, som er deres egne Bogtere! skulle ikke Hyrderne være Jaarenes Bogtere? I æde Fedmen og Klæde eder mod Ulben, I slagte det fede, men Jaarene vogte I ikke. Det svage styrkede I ikke, og det syge lagede I ikke, og det, som havde lidt Brud, forbandt I ikke, og det fordrevne førte I ikke tilbage, og det, som var tabt, ledte I ikke efter; men med Haardhed og med Grumhed herskede I over dem.“

Selvisskhedens Synd.— Selvisskhed ligesom Ufrugt, trives hvorsomhelst den tillades at sætte Rod. Og ligesom Ufrugt trænger den ud alt andet, ligemeget af hvor stor Værdi de andre Ting er. Saa en selvissk Person bringes enhver Dyd ind under selvissk Begær, indtil til sidst alle de ædlere Karaktertræk bliver kvælt.

Selvisskhed har ikke kun Birkning paa den Person, som tillader sig selv at være selvissk—det vilde være slemt nok—men den rækker ud sine gerrige Hænder for at faa fat i enhver anden Person, som paa en eller anden Maade staar i Forbindelse med denne Person. Den bryder sig ikke om den Lidelser, den maa bringe over andre, dens eneste Maal er at tilfredsstille personlige Lyster til hvilkensomhelst Pris. Et sandt Billede af Selvisskhed findes af Profeten Ezekiel i hans Beskrivelse af Israels Hyrder. De sultede Flokken for at bejvile dem selv; de slagtede Jaar for at klæde dem selv, og

de andre tillod de at vandre bort for at søge efter Føde. Saaledes blev de et Bytte for Markens Dyr, og Israels Flok var truet med fuldstændig Ødelæggelse.

Sørgeligt at sige, er der mange saadanne Villeder i Dag. De rige undertrykker de fattige, de er ikke engang tilfreds med at de selv har hvad de trænger, men begærligt rækker de Haanden ud og tager fra den fattige Mand hans sidste Bid Brød. Man undres ikke over at „Be“ hænger over Hovedet af ethvert Menneske, som er selvist.

Den sande Hyrde og hans Omsorg.— Guds Djerte blev bedrøvet ved at se sine Folk blive saaledes mishandlet, adskilt, og truet med fuldstændig Tilintetgørelse. Han længtes efter at se dem samlet sammen i en sikker Flok, at se dem blive ledet frem i skønne Græsgange; men at, hvem vilde bære sig ud i Ørkenen og over de ødselige Bjerger, hvor de var spredte som Saar uden en Hyrde? Farer lurede paa disse ensomme Steder og kunde kun mødes med et modigt Djerte. Og kun den sande Hyrde kunde være i Besiddelse af saadan Mod, derfor sagde han: „Thi saa siger den Herre, Herre: se, da vil jeg, jeg spørge efter mine Saar og se efter dem.“

Den salige Tilstand af dem, som er blevet udseet af den gode Hyrde beskrives smukt i den tre og tyvende Psalmes: „Herren er min Hyrde, mig skal intet fattes.“

Alt Trøstens Gud.— Der var de, et adspredt Folk, idet de led paa Grund af deres egne nationale Synder—og dog elskede Gud dem. Han havde Affky for deres Synd, det er sandt; men dog elskede han dem; og i deres mørkeste Tid mer søgte han at trøste dem. Han tillod en

af sine trofaste Profeter at blive ført til Babylonien som Fange tilfammen med de andre Fanger, for at han kunde lære sine Med-Lidende om en bedre Dag, naar Herren vilde opføre dem og befri dem fra deres Undertrykkere. Svillen Trøst denne Forvisning bragte til dem, som troede!

I Nødens Tid er det alles Privilegium at søge Trøst fra Herren. Han vil ikke stufje den, som sætter deres Tid til ham, han „trøster os under al vor Trængsel“ (2 Kor. 1: 4). Endskønt vi har faret vild fra Pligtens Sti, der som vore Hjerter bliver bodfærdige vil Herren sende sin trøstende Mand til os og vil lede os tilbage til sig selv. Sandelig er han en Kærligheds Gud, thi „ligesom en Fader forbarmer sig over sine Børn, saa forbarmer Herren sig over dem, som frjgter ham“ (Ps. 103: 13).

Tanker for Betragtning.

Herren glemmer aldrig sine egne. I den mørkeste Time staar han ved Siden af dem for at hjælpe dem.

Den, som gør ondt, vil blive belønnet ifølge hans Gerninger. Endskønt hans Straf bliver udsat lidt, dog lig Græsset paa Marken, vil han visne bort, og blive indhentet af sin egen Daarfskab.

Spørgsmaal: 1. Hvem var Ezeiel? 2. Fortæl om Naturen af hans Arbejde. 3. Hvor præfeterede Ezeiel? 4. Hvem profeterede han om i denne Lektie? 5. Hvorfor var Israels Hyrder ikke tilfredsstillende? 6. Hvem blev Israels sande Hyrde? 7. Fortæl om Tilstanden af dem, som var i Hyrdernes Varetægt. 8. Hvorledes behandlede Herren Lejesvændene? 9. Hvem kaldes den store Saarenes Hyrde af Hebræer og Væbets Forfatter?

De Unges Afdeling.

Alt bede i det Halve af Værelset.

I en stor og respektabel Skole i Boston, blev to Dreng—fra forskellige Stater, og fremmed for hinanden—tvungen af Omstændigheder til at dele Værelse sammen. Det var i Begyndelsen af Semesteret, og de to Elever tilbragte den første Dag i at ordne deres Sager og saa blive bekendte. Om Aftenen spurgte den yngste af Drengene den anden om han ikke troede der

ville være godt at slutte Dagen med at læse lidt ud af Bibelen og saa holde Bøn. Han sagde det paa en megen beskedent Maade uden at bruge Grafer og uden at flæbe. Den anden Dreng ligesom nægtede at lytte til Forslaget.

„Saa har du vel intet imod, at jeg selv beder?“ sagde den yngste. „Dette har jeg haft for Skik, og jeg ønsker at fortsætte med den.“

„Jeg vil ikke at nogen skal bede i dette Bærelse, og jeg vil ikke tillade det!“ svarede Drengen.

Den yngste Dreng stod op, og gik stille hen til Midten af Gulvet, og stod paa Spindelen i Gulvtæppet for det Bærelset i to lige Dele, og sagde stille:

„Dette Halve af dette Bærelse er mit. Jeg betaler for det, og jeg vil bede i min Halvdel af Bærelset ellers vil jeg faa et andet Bærelse. Men bede maa jeg og vil jeg, enten du giver dit Samtykke eller ikke.“

Den ældste Dreng blev beejret med det samme. Indtil denne Dag beundrer han Drengens uforsvømte Selvstændighed, som krævede som en Ret hvad han saa burde nægte ham som et Privilegium. En Kristen kunde ligesaa godt spørge om Tilladelse til at aande, som at spørge om Tillidelse til at bede. I Forbindelse med kristne Handlinger findes der saa ofte en falsk Opfattelse, som hindrer deres fri Bærelse. Derfor der er noget vi burde beundre er det den Mandighed, som ved hvad er ret, og tør gøre det uden at vente for andres Samtykke.

„At elske er at gøre.“

St. Agnes C. Tuttle.

En stakkels, lidende Dreng laa paa sit Leje i en mørk Skur, og var Døden nær. Siden han havde hørt om Jesu Kærlighed, og hvorledes han led, og døde for ham, for at han maatte komme til Himlen, havde der en inderlig Vangsel efter at gøre noget for Herren steget op i hans Hjerte. Han fornægtede sig selv hans Velfaard, at han kunde have nogle Ører at købe Papir for, paa hvilket han skrev Vers fra hans dyrebare Bibel. Disse fastede han ud af Vinduet paa Gaden nedenunder.

En Dag fandt en Mand en af disse Skriftstæder, og han gik op til Drengens Bærelse. Hans Hjerte blev saa rørt ved at se Drengens Stilling, at han tilbød at tage den lille Dreng til et Sted, hvor han kunde have det behageligt og rent. Men den lille Døds Hjerte var saa ivrig efter at arbejde for Herren, at han ikke vilde modtage Tilbudet og sagde: „Jeg ønsker ikke at dø let, naar han døder saa haardt.“

Manden sagde saa, at der var mange, som kendte Gud, men alligevel arbejdede de ikke for

ham. Med Sjæle, som lygte med Kærlighed og Iver svarede Drengen alvorligt: „Men saa kender de ham ikke. At kende ham er at elske ham, og at elske er at gøre. Det er ikke Kærlighed foruden.“

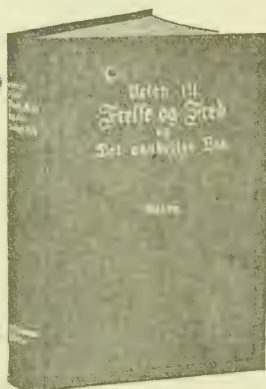
Hvor sandt! Derfor vi kender Jesus elsker vi ham. Derfor vi elsker ham vil vi gøre hvad vi kan for at bringe andre til ham. Denne stakkels, lidende Dreng fandt en Vej til at udrette noget. Den før omtalte Mand blev rørt over Drengens Hengivenhed, og tog fat paa Herrens Arbejde med mere Iver. Hans Søn blev omvendt og rejste ud som Missionær til et hedensk Land, hvor uden Tvivl, mange blev frelst ved at høre Botskabet om Jesus.

Alt dette kom gennem denne Drengs Liden. Hans Hjerte længtes efter at gøre noget for Jesus, som havde gjort saa meget for ham. Han ønskede ikke Magelighed. „Hindres“ vilde han finde Svile.

O, for flere unge Mennesker i Dag, som er villig til at opgive Fornøjelser og Bekvemmeligheder for Jesu Skyld! Skønt det ser ud til, at du ingen Ting kan gøre vil Kærligheden finde en Vej. Sæt dig ned i Stilhed og tænk paa hvad Jesus ofrede for dig. Gyldest ikke dit Hjerte med Kærlighed? Spørg saa dig selv. „Hvad gør jeg for ham?“

Veien til Frelse og Fred.

St. Thomas Nelson.

Denne Bog viser Zunderen Vejen til Frelse og Fred samt den Troende hvorledes han kan opnaa Helligkærlighed, tro og modtage Guds Løfter og vokse i det aandelige Liv. Den er god for bant og troende. Den er praktisk og meget lærerig. Noget af de omhandlede Emner: Omvendelse—En frelsende Tro—Hvorledes vi helliggøres—Helligkærligheds Freve—Guds Demagter med vor Helligkærlighed—Hvorledes vi bør forholde os i Kristelighed—Bønner—Svare: at undskyld—Døden og Himlen. 366 Sider.

Pris: Skriftsbund : : : \$1.00
Papirudslag : : : \$.40

Vor Tids Begivenheder.

Er Splittelser iblandt Protestanterne Bevislig?

„Det er en ganske almindelig Klage at paa Grund af Splittelsen blandt Protestanterne, bliver der altfor mange smaa Menigheder. Der som de kunde forene sig, vilde man godt klare sig med een stiftelig Kirke, der hvor der nu er to eller flere elendige smaa. Udgifterne vilde blive mindre, eller man kunde bruge til Missionsarbejde meget af de Midler som nu gaar med til at opretholde det splittede lokale Arbejde. Ogsaa i det lokale Arbejde kunde der blive mere Kraft, siger man. Nuvel, det er vel ikke aldeles ugrundet at man klager over Splittelse og Svagheit i Arbejdet paa Grund af den. Men der er ogsaa en anden Side af Sagen. Meget kan siges til Fordel for smaa Menigheder. Der kan gøres mere personligt Arbejde. Medlemmerne imellem i smaa Menigheder end i store, og Præsten kan øve mere personlig Sjæleomsorg. Og det er jo meget vigtig. Der kræves ogsaa i Regelen mere personlig Deltagelse og større Ofservillighed i smaa Menigheder end i store. Det er fra smaa Menigheder vi faar de fleste Religionslærere, Præster og Missionærer.“

Ovennævnte Uddrag fra en Artikel i „Den Kristelige Talsmand,“ kan ikke undslå at bringe mange alvorlige Tanker i Forbindelse med den nuværende adskillte Tilstand af „Menigheden,“ til enhver sand Kristen som læser den. Det synes helt utrolig, at Herren maatte benytte en saadan Fremgangsmaade for at bedre kunne uddanne „Religionslærere, Præster og Missionærer.“ At der kan gøres mere „personlig Arbejde,“ at Præsten kan øve mere „personlig Sjæleomsorg,“ og at der findes „større Ofservillighed“ i smaa Menigheder, kan maatte være Tilfældet under visse Omstændigheder.

Guds sande Menighed vil altid indholde større eller mindre Forsamlinger af Guds Børn. Hvor to eller tre eller seks Guds Børn lever i Nærheden af hverandre, er det naturligt, at de vil samles saa ofte som de kan for Bøn og Opbyggelse. Ligeledes, hvor Kristne Folk bor i større Tal. Beliggenhed har meget at sige. I en By af god Størrelse, hvor der, for Eksempel, boede flere tusinde ombvendte Menneſter,

af een Mand og een Sjæl, vilde Omstændighederne uden Tvivl selv indrette sig saa, at det vilde være mest belejligt for disse Folk at samles i flere mindre Forsamlinger i forskjellige Dele af Byen. Men saalænge som de var af een Mand, kunde de godt arbejde tilsammen, og forsamles i een stor Forsamling i Tilfælde hvor Omstændigheder krævede det.

At paasta, at Herren kan bedst arbejde og at Guds Sag forfremmes mest efter en Splidagtigheds og Stridigheds Mand har taget fat paa Guds Børn, passer hverken med sund Fornuft eller Guds Ord. Kristendommens mest kraftige Redskab er Enighed og Broderkærlighed. I Modſætning heraf er Splidagtighed og Stridighed Djævelens mest kraftige Midbel til at forhindre Guds Riges Fremme paa Jorden.

Enhver for sig selv paa Opstandelsens Morgen.

Martin Luther og John Wesley var Herrens Tjenere. Evigheden alene vilde fremvise Frugterne af disse to Mænds Gerning. Deres Indflydelse gaar næsten over den hele Verden. De var begge Redskaber i Guds Haand til at udvikle Herrens Sag paa Jorden. Alle sande Kristne af alle Samfund og udenfor alle Samfund, har nydt Velsignelser af disse to Mænds Liv og Skrifter.

Men de var ikke Gud. Deres Lærdom er ikke en Helgenſtrin. Luther og Wesley vil komme til at svare for dem Selv paa hin store Dag. Ligeledes deres Efterfølgere. At elſke Luthers og Wesleys Lærdom er ikke nok. Paa den sidste Dag vil alle Menneſter blive maalt efter Guds Ord, og belønnet efter deres Gerninger. Luther og Wesley elſkede Bibelen. De ſøgte at leve efter dens Befalinger. I vor Tid er det ligesaa magtpaaliggende at leve efter Guds Ord som det var i deres Tid. Der findes mange, som, hvis de levede efter Luthers og Wesleys Lærdomme, vilde komme til at forandre deres Levnet i stor Grad.

Vi undres om disse to Herrens Tjenere vilde lydes velkommen i „Kirkerne“ i vor Tid?

Den store Banſſelighed. Det er ikke Døden, som er den store Banſſelighed, men Livet. Hvis vi faar Naade til at ſtride Troens gode Strid, fuldkomme løbet og bevare Troen, saa vil vi dø ſalig.

Evangelii Basun

Sandhed

Renhed

17de Aarg.

Torsdag den 22de August, 1917.

Nummer 33

Tør Taaren.

Uf, hvor haardt dog Livets Kampe
Der faa ofte arter sig.
Hjertet vrides som i Krampe,
Taarestrømmen rinder sig
Væddet fra de brune Billeder;
Herren Sorgen dog formilder.

Naar en saar og bitter Tanke
Vil et Hjerte knuge ned.
Vi i Sorgens Land maa vanke,
Indtil hjem vi gaar i Fred.
Dog i dybest Mørke ligger
Herrens Fred, den Sjælen fuser.

Da en stille Sviffen loder
Til den haardt betvangne Sjæl:
Vær kun stille, Gud dig lyder
Lys og Fred, og alt blir vel.
Naar du løses fra dit Kængsel,
Da vil stilles al din Trængsel.

O hvad salig, liflig Tanke
For den trætte Vandrer her,
Vi faar snart hos Herren banke
Bladt den skønne Himmelher.
Det vil mer end alt opveje:
Tør kun Taaren fra dit Tår.

J. L.

"Hellig-
ge Dem i
Sandhe-
den; dit
Ord er
Sand-
hed" (Joh.
17: 17).

"J er
alle rede
rene paa
Grund
af det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der" (Joh.
15: 3).

Evangelii Basun Publishing Company
St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Hvis Selskab i Evigheden?

En Kvinde, som i mange Aar vandrede med Gud, regnede sin Tilværelse fra følgende Hændelse: Da hun en Dag gik forbi en Brandevandshandler, saa hun nogle drukne, vilde Mænd i Strid med hverandre, omgivet af Politibetjente, som vilde fere dem i Arresten. Efter en Forhandling udstødtes i fuldt Maal. Grædende og srigende kvinder stod rundt omkring. Det var det uhyggeligste, væmmeligste Optreden man kan tænke sig. Swinden planjede et Zieblif, da pludselig den Tanke for gennem hendes Hjerte: „O, om du skulde være tvungen til at tilbringe hele dit Liv med saadanne Mennesker som disse!“ En Gyden gennemfor hende ved Tanken, og næste Zieblif genlød det i hendes Indre: „Om du ikke overgiver dig til Herren, skal du tilbringe Evigheden med saadanne.“ Fra samme Tid begyndte hun at læse og høre Guds Ord og kom saa til Sandhedens Erkendelse.

„En Reservebeholdning behøves.“

Af Gloria G. Hume.

Det naturlige Menneske, hvis Tanker er optaget med verdslige Ting, lægger instinktmæssig Planer for at lægge en Nødsfjilling tilside; det er, han forsøger at spare lidt sammen og lægge det tilside, for at have at bruge i Tilfælde af Sygdom eller til at leve af, naar han bliver gammel. For dem, som ved ikke hvorledes at tro Gud, er det af største Nødvendighed, at have noget lagt tilside for Fremtiden. Det er ikke min Hensigt i denne Artikel at tale om hvorvidt en Kristen burde praktisere dette.

Ligesom det naturlige Menneske føler Nødvendigheden af at have noget lagt tilside for Nødstilfælde, saaledes føler det aandelige Menneske Nødvendigheden af at have en Reservebeholdning af Styrke og Kraft fra Gud, for at være i Stand til at bekæmpe det onde. Hvilken Smand vilde stikke i Søen i Taage, som ikke først havde været ude for at blive bekendt med de farlige Steder langs Kysten? Eller hvilken Soldat vil gaa ud paa Slagmarken uden først at have faaet Øvelse? Du svarer, ikke een, undtagen i Tilfælde af største Nødvendighed. Hvilken Kristen er derfor i Stand til at tage op Kampen imod Synd og Satan, uden først at have nogen Kvalifikation eller Udrustning?

Det er sandt at den samme Straft, som gør ham til en Kristen, giver ham paa samme Tid tilstrækkelig Udrustning til at begynde Kampen; men undtagen at han stadig samler en Reservebeholdning af Styrke, vil han ikke blive i Stand til at staa. Men hvorledes skal han saa denne Reservebeholdning? „Ser til, vaager og boder“ (Mark. 13: 33). I Konstantinopel med Verden lukket ude, og alene med Gud, er den rette Plads at samle denne Reservebeholdning af Styrke, Kraft, og Naade, medens paa Slagmarken i det daglige Liv, er hvor vi bruger denne Styrke, thi vor Sjæle, Satan, er saa flægtig og saa listig, at Prøvelser overvalder os ofte pludselig, og var det ikke for denne Reservebeholdning af Styrke og Naade, som vi har modtaget fra Gud gennem Bøn, vilde Prøvelse blive os for stærke, og som følge deraf vilde Kristi Banner blive flæbt i Støvet, og den, som bærer det blive taget til Fange. Takket være Gud for denne sikre Plan om Sikkerhed og Sejr. Ved først at trods og besejre de daglige Kampe, bliver man derved mere grundfæstet i Alippen Kristus.

Der kommer en Tid, naar det synes at de hede Kampe holder op for nogle Dage og Uger, med kun en mindre Jægtning her og der. Det er en meget god Tid for at samle en Reservebeholdning af Styrke. Nogen har sagt: „Forsøg at orientere dig paa en klar Dag,“ det er, naar Ting falder let, naar vi ingen speciel Prøvelser har, naar du føler dig opmuntret og oppe paa Bjerget, og dine Følelser siger, at du aldrig igen vil være mismodige og forjærdede, naar du gennemgaar en Prøvelse, dette er Tiden til at orientere dig i det aandelige Rige, og tro uden at tvivle paa, at du er frelst og helliggjort. Denne Beslutning med en klar Bevidsthed om din Slægtsskab med Gud, er den Reservebeholdning du vil trænge til, naar du igen maa optage Kampen. „Mange store Slag vinder paa sidste Reservebeholdning. Kampen er næsten lige paa Vippebrættet, og Sejren er usikker. Saa bringer op den ene eller den anden Side sin Reservebeholdning og inart bliver Spørgsmaalet afgjort. Livets Kamp og Priser afgøres ofte paa samme Maade, ofte ved Reservebeholdningen eller ved Mangel paa Reservebeholdning. Intet Liv er ensartet fra Bugen til Graven. Dagene er ikke alle lyse; Kær-

fen er ikke altid jævn; Erfaringerne er ikke altid saa lette. Vi maa alle angribes af Fristelser og aandelige Fiender, naar Sejren kan vinde, naar vi har en Reserverbeholdning af Styrke, som vi kan fremkalde til Handling. Vi maa alle møde Pligter og Opgaver, som vil

prøve os haardt, derjom ikke vi har mere Styrke at trække paa end vi har Brug for ved de almindelige Pligter paa almindelige Dage. Saa- lige er de, som har lært at drage Styrke fra Gudsdommens Sjælpeilder; med Guds Hjælde som Reserverbeholdning kan de aldrig fejle."

Hvorfor Mennesker modsætter sig Guds Veje.

Uddrag af en Prædiken af E. M. Heardon.

Jeg begærer eders Bønner medens jeg bringer eder Budskabet, som ligger paa mit Hjerte. Maa Hellig Anden være os nær, og hjælpe os at lytte med Interesse og Oprigtighed, som sømmer sig for dem, som venter snart at se Gud Ansigt til Ansigt.

Der er mange Grunde, hvorfor Mennesker vil ikke tage imod Guds Veje; og det er nogle af disse Grunde, jeg ønsker at henlede eders Opmærksomhed paa. Den vigtigste Grund for al Modstand mod Guds Sandhed, siges tydelig i Jer. 17: 9: „Hjertet er bedrageligt, mere end alle Ting, og det er lygt." Folk i denne Tilstand, kan næsten ikke undgaa at stride imod Gud paa en eller anden Maade, fordi Gud og hans Ord er hellige og der findes noget i Menneskehjertet, som strider imod Hellighed. Et Menneske kan forsøge meget haardt at elske Guds Ord, men nedenunder hvad han ønsker at være findes der noget i hans Natur, som strider imod Retfærdighed. Det er naturligt for det syndige Hjerte at være saaledes, thi det er en dyb Strøm af Fordærvelse og Bedrag.

Menigheds Forbindelser.

En anden Grund, hvorfor Mennesker modsætter Sandheden er paa Grund af Menigheds Forbindelse. Jeg ønsker ikke at sige noget kun for at saare Menneskers Følelser; jeg lærte længe siden, at det bedste er at prædike Guds Ord for at hjælpe Folk og ikke kun for at ramme dem. Naturligvis vil Guds Ord ramme dem, naar de ikke er ret, men jeg finder, at Gud vel-signer Prædikanten mere, naar hans Ønske er at hjælpe Folk.

Jeg vil læse fra det niende Kapitel af Johanne's Evangelium og begynde med det første Vers: „Og da han gik forbi saa han et Menneske, som var blindt fra Fødselen. Og hans

Disciple spurgte ham og sagde: „Rabbi, hvem har syndet, denne eller hans Forældre, saa han skulde fødes blind?" Jesus svarede: „Hverken han eller hans Forældre har syndet; men det er ifet, for at Guds Gerninger skulde aabenbares paa ham. Jeg maa gøre hans Gerninger, som sendte mig, saa længe det er Dag; der kommer en Nat, da ingen kan arbejde. Medens jeg er i Verden, er jeg Verdens Lys." Da han havde sagt dette, spyttede han paa Jorden og gjorde Dynd af Spyttet og smurte Dyndet paa hans Øjne. Og han sagde til ham: „Gaa hen, to dig i Dammen Siloam" (hvilket er udlagt: udsendt). Da gik han bort og toede sig, og kom seende tilbage. Da sagde Naboeerne og de, som før var vandt til at se ham, som Ligger: „Er det ikke ham, som sad og tiggede?" Nogle sagde: „Det er ham;" men andre sagde: „Nej, han ligner ham." Han selv sagde: „Det er mig." Da sagde de til ham: „Hvorledes blev dine Øjne aabnede?" Han svarede: „En Mand, som kaldes Jesus gjorde Dynd og smurte det paa mine Øjne og sagde til mig: „Gaa hen til Siloam og to dig! Da jeg saa gik hen og toede mig, blev jeg seende." Da sagde de til ham: „Hvor er han?" Han siger: „Det ved jeg ikke." De fører ham, som før var blind, til Fariisæerne."

Disse Naboer havde ikke Mod nok til at tro Mandens Vidnesbyrd, men tog ham til Fariisæerne for at se hvad de vilde sige. De havde en Grund for dette, de frygtede Jøderne. Mange i Dag er lig dem, de bærer ikke at tro Guds Ord undtagen Fariisæerne sætter deres Stempel derpaa.

„Saa troede Jøderne ikke om ham, at han havde været blind og var bleven seende, istænd de fik kaldt paa Forældrene til ham, som havde faaet sit Syn. Og de spurgte dem og

spogde: „Er denne eders Søn, om hvem I si-
ge, at han var født blind? Svarede de han
da nu jevnde?“ Hans Forældre svarede dem og
sagde: „Vi vide, at denne er vor Søn, og at
han var født blind. Men hvortledes han nu
er bleven seende, vide vi ikke, og hvem der har
aalet ham. Lige, vide vi ikke heller: spørger
ham: Han er gammel nok, han maa selv tale
for sig.“ Dette sagde hans Forældre, fordi de
frugtede for Jøderne: thi Jøderne vare alle-
rede komne overens om, at dersom nogen be-
ræbte ham som stifts, skulde han udelukkes
af Synagogen. Derfor sagde hans Forældre:
„Han er gammel nok, spørger han selv!“

Dette Forældre vilde, at denne Mand var
deres Søn, og at han var født blind, og at Her-
ren havde helbredet ham, men da dette Spørgs-
maal blev rettet til dem angaaende hans He-
bredelse forsøgte de at undgaa det. De frug-
tede for at være ærlige fordi Jøderne vilde sæt-
te dem ud af Synagogen, eller menigheden, som
Mennesker vilde falde det i Dag. Deres
Memorering og deres Tætte om at behol-
de deres Menigheds Forbindelse fik dem til
at trække dem selv tilbage. Saaledes modsat-
te de dem Guds Vilje. Maa Gud hjælpe os
at se, at der er mange Mennesker i Dag som er i
samme Tilstand. De vilde maaske komme ud
og tage et Standpunkt for Gud, dersom det ikke
var for deres Menigheds Forbindelse. De er
bange for at være aabenhjerte og ærlige nok
til at bekende og tage imod Sandheden, naar
de ser den.

Uvillighed til at forlænge alt.

I mit Læse, at Jesus siger i Matt. 10: 37,
at enhver Mand eller Kvinde, som vil være
Min Disciple, skal forlade Fader, Moder,
og Børn, at de ikke kan være Jesu Disciple. Nu,
Herren vilde, at et af de stærkeste Baand i
Verden er det naturlige Baand, som binder os
til vore Slægtninge, og han vidste at Evange-
liets Sandheder vilde undertiden gøre en Ad-
skillelse imellem Fader og Moder, og imellem
Mand og Kvinde, og han ønskede, at hans Di-
sciple vilde elske ham saa højt, at de vilde væ-
re villig til at forlænge endog de kæreste Baand
og de kæreste Venner for at være hans. Saa-
ledes er det: „Vi vil sige, at Gud forlanger,
at en Mand skal forlænge sin Kvinde for at bli-
ve fæstet. Nogle vilde maaske glæde sig om
dette var sandt bogstavligt talt, men Herren

tilfælder ikke saadanne Ting.“ Sæt nu at den-
ne Mand og Kvinde kommer til et Værelses-
møde. Naar de berer Guds Ord bliver talt
bliver de begge to påvirket af Guds Mand, og
Manden siger: „Marie, jeg er påvirket: jeg
maa gaa til Gud og blive fæstet. Jeg føler,
at dette er en Velsignelse, at jeg maaske aldrig
saa igen.“ Naar Prædikanten leder dem om
et fælles frem for et fælles Gud, begynder Man-
den at give efter for Mandens Kalden, men hans
Kvinde siger: „Dersom du gør dette, vil jeg
ikke leve sammen med dig længere; du maa for-
lade mig.“ Dette synes at være Mandens
Stemme for en lille Stund, men Herrens Ord
kommer til ham: „Saaledes kan da ingen af
 eder, som ikke forlænger alt, det han ejer, være
min Disciple.“ Dette arbejder mægtig paa
hans Hjerte, og Overbevisningen om Synd
bliver stærkere. Endelig siger han: „Jeg maa
blive fæstet i Alen.“ Han gaar derfor frem
til Botsbanken og giver sit Hjerte til Gud.
Da han saa gaar tilbage til sit Hjem, forhaa-
ner hans Kvinde ham og siger mange onde
Ting til ham, men han gaar hjem med hende,
lever under samme Tag med hende, og spiser
ved samme Bord. Han lever sammen med hen-
de legemligt talt, men deres Sjæle eller Mande
er langt fra hinanden. Denne Mand elsker
sin Kvinde bedre end han gjorde før, til Trods
for at deres Mande stemmer ikke overens.

Der er her Forskel imellem dem, som har
Frelse og dem som ikke har Frelse, og at vir-
kelig være Herrens betøder at forlænge alle Ting,
i den Forstaaelse, at vi ikke lader noget staa
i Vejen for at vi tjener Gud. Naturligvis, der-
som et Menneskes Slægtninge er fæstet før han
bliver fæstet, behøver han ikke at forlænge dem
for at blive fæstet: hellere kommer han til dem.
Mange Forældre holder deres Hænder over de-
res Sønner og Døtre og vil ikke lade dem gaa
for Herren eniser de skal. Sønner bliver
oplært til at adlade deres Fædre, men der er
en anden Fader, som kommer imellem den for-
dømte Fader og hans Søn. Fædre kan maaske
sige: „Dersom du giver dit Hjerte til Gud, vil
jeg gøre dig arveløs,“ men til Trods for dette,
træver Gud og fortjener ogsaa denne Sønns
Kærlighed.

Elfter Mennesker Nos.

Nogle sætter sig imod Sandheden fordi de

elsker Menneskers Mød. „Alligevel var der dog mange, endogaa af Raadsherrerne, som troede paa ham, men for Fariisæernes Skyld befendte de det ikke, for at de ikke skulde blive udelukkede af Synagogen“ (Joh. 12: 42). Denne Synagog kommer i manges Vej. Kærlighed for Menneskers Mød, holder mange Sjæle bort fra at komme til Jesus. Maa Gud hjælpe os til at være ærlige med vore egne Hjærter, og se efter at vi er helt med Herren.

Fejrtrettet, blind Nidkærlighed.

Mennesker modstaar ofte Gud ved deres fejrtrettet Nidkærlighed. Paulus var nidkær for Loven, en stærk Modstander af Gud. Engang var han meget vred paa Disciplene og fik Tilfældelse fra Øpperstepresten i Jerusalem til at gaa til Damaskus for at fætte nogle af de troende i Fængsel. Han forfulgte og plagede Guds Børn paa forskjellige Maader indtil Gud slog ham til Jorden paa Vejen til Damaskus. At dette gjorde han i hans blinde Nidkærlighed. Mange Aar derefter sagde han: „Thi jeg er den ringeste af Apostlene, jeg, som ikke er værd at kaldes Apostel, fordi jeg har forfulgt Guds Menighed“ (1 Kor. 15: 9). Et Menneske er i en meget daarlig Tilstand, naar han tænker at han gør ret og paa samme Tid bliver tilskyndet af hans blinde Nidkærlighed til at gøre Ting, som strider imod Gud. I Joh. 16: 2, 3 sagde Herren, at Tiden vilde komme, da de, som slaar hans Disciple i Sjæl vilde mene, at han viser Gud Dyrkelse, og paa samme Tid ikke kende Gud eller Faderen. Denne blinde Nidkærlighed for Tradition jætter Mennesker i Strid med Herrens Vej.

Førretningsærliggøder.

En anden Grund, hvorfor Mennesker strider imod Gud er paa Grund af deres Førretning. Lad mig læse Ap. G. 19: 23—27 for eder: „Men paa den Tid opstod der et ikke lidet Oprør i Anledning af Bejen. Thi en Sølvsmed ved Navn Demetrius gjorde Artemistempel af Sølvs og skaffede Kunstnerne ikke ringe Fortjeneste. Disse samlede han tillige med de med saadanne Ting jusselsatte Arbejdere og sagde: „I Mand! I vide, at vi har vort Udkomme i Eiehus, men næsten i hele Aien har denne Paulus ved sin Øvertalelse vildledet en stor Mængde, idet han siger, at de ikke er Guder, de, som gøres med Hænder. Men der er ikke

alene Fare for at denne vor Saandtering skal komme i Forsagt, men ogsaa for, at den store Gudinde Artemis's Helligdom skal blive agtet for intet, og at den Gudindes Majestat, hvem hele Aien og Zorderige dyrker, skal blive frænklet.“ Da Paulus prædikede i denne By blev der stor Røre blandt Folket. Denne Mand blev saa bekymret for Gudinden Artemis, idet han frygtede for at hendes Helligdom skulde falde i Vanry, men han var endnu mere bekymret for hans Førretning. Nogle Mennesker bliver meget bekymret, naar deres Førretning staar paa Spil, og mange følger deres Sjæle for nogle faa usle Dollars.

Stjulte Synder.

En anden Grund, hvorfor mange findes at modstaa Sandheden, er fordi deres skjulte Liv ikke er ret. Jesus sagde (Joh. 3: 19, 20): „Da dette er Dommens, at Lyset er kommet til Verden, og Menneskene elskede Mørket mere end Lyset; thi deres Gerninger vare onde. Thi hver den, som over endt, hader Lyset og kommer ikke til Lyset, for at hans Gerninger ikke skulde revies.“ Saadanne Mennesker hader Lyset fordi det skinner ind og viser deres indre Gerninger. Naar et Menneske hider onde Ting i sit Hjerte, vil dette Menneske paa een eller anden Maade jatte sig imod Gud. Han kan maaske skinne iblandt Guds Folk for en Tid, men fordi hans skjulte Liv er ikke ret indfor Gud, vil han før eller senere møde en Strid mod Guds Vej. Gud ser lige ned i Menneskers Hjerte og kender alt han gør, og ser lige paa ham medens han gør det.

Hjærter ikke ret indfor Gud.

En Tildragelse, som omtales i det ottende Kapitel af Apostlenes Gerninger viser en anden Grund, hvorfor Mennesker jætter sig imod Guds Vej. Filip rejste ned til Samaria og prædikede Evangeliet for Folket, og de glædede sig derover. Det siges at Simon, Trolldmanden, troede ogsaa og blev døbt. En Tid derefter kendte Brødrene i Jerusalem Peter og Johannes til Samaria. Apostlene lagde deres Hænder paa Samaritanerne og de modtog den Helligånd. Da Simon saa de underfulde Gerninger, som blev gjort, kom han til Peter og bød ham Penge sigende: „Giv ogsaa mig denne Magt, at hvemt jeg lægger Hænder paa, kan jeg ogsaa gøre den Helligånd.“ Men Peter

saade: „Vid dit Solv maa gaa til Grunde tillige med dig, fordi du mente at kunne er- hverve Guds Gave for Penge. Du har ikke Lel eller Ved i dette Ord; thi dit Hjerte er ikke ret for Gud. Invend dig derfor fra denne din Lidskab og ved Herren, om dog dit Hjertes Paasind maatte forlades dig. Thi jeg ser, at du er fædt i Bitterheds Galde og Uretfærdigheds Rante.“ Derfom Simons Opjærjel under denne Umstændighed havde opstaaet paa Grund af Mangel paa Forstaelse af Guds Vilje, og derfom det kunde med Rette kaldes en Forstaelse, saa vilde Peter ikke have dømt ham saa haardt, men vilde have undervist ham venligt. Uden Tvivl var Simons Hjerte ikke ret, thi Peter sagde: „Dit Hjerte er ikke ret for Gud.“ Man kan maasse bedrage Guds Gælf, gøre Befendelse af at tro paa Kristus, og endog gaa saa vidt at blive døbt, men derfom Hjertet ikke er ret indfor Gud, vil det aabenbare sig engang. Kom i Gu, at det er ikke nok, at vi synes for Menneſter at være ret. Simon synes maasse for Brødrene at være ret, men han var ikke ret indfor Gud. „Og vid, at eders Synd ſkal finde eder.“

Mange Mænd og Kvinder har begaaet Synd og ſkult det i deres Hjerter gennem hele Livet, haabende at de maasse kunde udſlide Pletterne; men de mørke Pletter paa deres Hjerter og Samvittighed bliver aldrig borttaget. Jesu Kristi Blod er det eneste Lægemiddel for en ond Samvittighed. Hvor mange ſkulte Ting hører ikke Menneſter paa, som foraarja- ger dem megen Uro, naar de ligeſaa godt kunde have Fred! Gud ønsker at vi ſkal være ret indfor ham, thi ſkulte Synd vil ſaa os til at medſætte os Sandheden. Vi vil hade Løjer derſom vore Gerninger og Hjerter er onde. Hvor godt er det ikke at blotte Hjertet med al dets hemmelige Indhold for Guds alſeende Øje og ſege ham for en fuldstændig Renſeſe fra al Færdommelighed og den onde, ſyndſkuldende Mænd! Man maa ſige farvel til enhver Synd derſom vi ønsker at nåde Herren. Naar Hjertet er rent vil Livet være fædt. I, hvilken Glæde findes i at vide ens Synder er forladt!

Slutningsord.

Til Slutning, lade mig ſpørge eder kære Venner, om nogen af diſe Ting, ſom omtales her, har dig til at freide imod Guds Vilje eller til

at hindre hans Værk, findes i eders Hjerter? Beſværes du af et fordærvet og jalſt Hjerte? Om ſaa er, kan Herren renſe dig fra din Synd og gøre dig til et oprigtigt og ærligt Menneſte. Vælg du med at vandre i Sandhedens Lys, fordi du er hange for at du vil blive udſat af din Menighed? Jesus ved hvor megen Sjælp du trænger og vil give dig Raade derſom du vil tro ham. Fortæl ham aabent og ærligt Marſagen til dit Beſvær og beſtem dig paa at gaa Guds Vej, hvormeget det end koſter. Der findes Glæde i den Overgivelse til Gud, ſom bringer Villighed til at lide Tabet af alt for Kristus.

Er dine kæreſte Venner paa Jorden imod, at du tjener Herren? Tag den ydmyge Vej med Jesus og han vil være kjærlere til dig end den kæreſte, jordiſke Ven. Lad ham ſaa forſte Plads i dit Hjerte hvad end dette vil koſte dig og den Fred, ſom overgaar al Forſtand vil levare dit Sind og dine Tanter gennem Jesus Kristus vor Herre. Krymper du dig fra at tage den ſnævre Vej fordi du elſker Menneſters Gæte mere end Guds Gæte? Vil du i dit Hjerte anerkende Sandheden, og ſaa paa ſamme Tid fornægte Herren for Menneſter? Tank ſaa hvad det vil betyde at blive fornægter af Herren foran Faderen. Drives du af blind Miskærhed til at forſølge Guds Børn? Og er du ſaa bedragen af Satan, at du tror, at du derved dyrker Gud? Andre har lidt Skibbrud paa denne Plads; du kan være den næſte. Er din Forretning kærere end Kristus? Vilde du holde dig fra at bekende ham derſom du vidſte, at din Forretning vilde lide? Er dit ſkulte Liv fordærvet? Er dette, hvorfor du trækker dig tilbage fra Lyſet og ſøger at ſtride imod det? Kom i Gu, at Gud vil engang domme Hjertets ſkulte Tanker. „Der er intet Mørke og ingen Dødsſkygge, hvori de, ſom gøre Uret, kunne ſkjule ſig“ (Job. 34: 22). „Thi Gud ſkal føre hver Gerning for Dom med alt det, ſom er ſkult, enten det er godt eller ondt“ (Præd. 12: 14). Gør du en Befendelse af Religion, og antages for at være en Kristen, naar ſig Simon Trolldmanden, du er „fædt i Bitterheds Galde og Uretfærdigheds Rante“? Naab da til Gud efter Befrielse og vær hange for at Vildfarelsens mørke Nat vil ſænke ſig over dig og din Sjæl være fortabt for evigt. Har

du for en eller anden Grund tilladt dig at være Fordømt mod Kristi sande Lære, og mod hans sande Børn? Ransag dit Hjerte i Guds Lys og skyd det onde fra dig. Der kommer en Dag for ethvert syndigt Menneske, da det vil være forsent at faa Fred med Gud. Livets

Sol vil gaa ned i en Storm og Synderen vil gaa bort for at modtage Lønpen for hans Ugudelighed i den evige Nat, kun fordi han manglede et oprigtigt Hjerte og Villighed til at vandre i Sandhedens Lys.

Med disse Ord lad mig formane eder til at blive forliget med Gud endnu i denne Time.

Levet i og for Gud.

Vær tro mod hverandre.

Af J. B. MacCon.

Vi møder alle sammen Prøvelser og Fristelser langs Vejen. Ikke kun de svage i Flokken har Prøvelser, men Hyrderne har Prøvelser og Ansvar og mange Kors at bære, derfor skulde vi være tro mod hverandre, naar Prøvelser kommer. Efter Jesus, den gode Hyrde havde baaret Korset alene, havde arbejdet trofast i blandt sine Disciple, og de manglede intet, faldt de i Søvn i den prøvende Time i Gethsemane, da han forlangte dem til at bede med ham, og han maatte bære sine Lidelser alene.

Siden vi er alle eet i Kristus, er det Guds Vej, at naar eet Medlem lider, maa alle Medlemmerne lide. Dette er fordi Manden i eet Medlem af Legemet er den samme Mand som er i det andet Medlem, thi han har givet os alle samme Mand, i hvilken vi raaber: „Abba Fader,“ og vi er alle Børn af samme Fader, og Medlemmer af Kristi Legeme, og er hver for sig hverandres Lemmer (Rom. 12: 5), og derfor især vi vor lidende Broders eller Søsters Hyrde. Derjom vore Brødre eller Søstre gennemgaar haarde Prøvelser, burde vi hi paa Herren i Bøn, indtil vi faar Forvisningen i vore Sjæle, at han har hørt Bøn, og derjom vi ved han hører os, da vide vi, at vi har de Ting, om hvilke vi har bedt ham. Vi kan hjælpe vor lidende Broder eller Søster bære Korset. Vi kan bede og vi kan tro. Uden Tvivl, er Marfagen hvorfor mange af os er vore Brødre tro, naar alt gaar vel, og krimper os, naar Prøvelserne kommer, fordi vi, lig Peter, har ikke modtaget al den Styrke og Raade vi behøver, og Juldheden af Guds Kærlighed i vore Hjærter som vil gøre os i Stand til at staa sammen, naar

Prøvelser falder tungt paa Flokken. Jesus for-dømte ikke Peter og de andre fordi de vaagede ikke med ham i Gethsemane, men han vidste at om ikke de vilde vaage og bede vilde de falde i Fristelser. Hvor meget kunde vi ikke hjælpe og trøste vore Brødre, dersom vi vilde vaage og bede med dem i deres Prøvelser, og paa samme Tid vilde vi forstærke os selv mod Fristelser. Een Ting, som Sjælden forsøger at bringe til vore Tanker ved saadanne Tider, er at vor Broder har maaske begaaet en Fejl paa een eller anden Maade, eller noget er ikke, som det burde være, ellers vilde han ikke lide saaledes. Dersom vi vilde overlade vor Broders Fejl—dersom han har nogen—i Guds Hænder, og bede Gud om at hjælpe ham, og ved vor Trofasthed være en Velsignelse til ham, vil det hjælpe os at staa sammen. Dersom vi ser, at han begaar en Fejl, kan vi ikke hjælpe ham ved at vi holder os borte fra ham, og holder det imod ham, men dersom vi tror, at vor Broder eller Søster har en Fejl, skulde vi ved den rette Tid ydmygt nævne det til ham eller hende alene, og hvis han har et ærligt Hjerte vil dette være nok, og ved at forene os i Bøn og Tro, vil det hele snart rette sig igen, thi Gud vil ere ethvert oprigtigt Ansøg. Nu maaske vor Broder og Søster, som vi troede havde forset sig, kan se Fejl, som vi har begaaet, og de kan maaske hjælpe os. Kærlighed paa begge Sider, vil fjerne alle Meningsforskel imellem os. I Stedet for at angribe vor Broder eller Søster, skulde vi angribe Brodrenes Anklager. Vor Broder eller Søster har et oprigtigt Hjerte, og derjom de bliver vist det sande, vil de lade alt andet gaa. Vi hindrer i Stedet for at hjælpe andre ved at gemme paa noget imod dem.

Vi ser at efter Peter havde modt Fristelsen og fornægtet sin Herre, saa han hvad han hav-

de gjort og angrede det; og paa Pinsedagen, efter de havde modtaget den Hellig Aand, blev han en af de mest frimodige til at følge Herren indtil Døden. Dette burde opmuntre andre, som er blevet overvundet i Fristelser. Lad os være tro mod vore Brødre i Herren og opmuntre dem. Mange Gange har de talt opmuntrende og trøstende Ord til os, og lad os bede Gud hjælpe os at gengælde det samme, naar de er i Prøvelser. Lad os være hverandre tro og staa sammen.

„Fremfor alt.“

Af C. J. Jorsberg.

Disse Ord forekommer ofte i vor Bibel og formaner os til største Opmærksomhed. Mange Pligter og store Ansvar paafalder os som Guds Børn. Vor Kaldelse, som Guds Børn er en høj Kaldelse, og som jaadan forbunden med Alvor—helligt Alvor.

Det „fremfor alt,“ som vi her har Hentydning til, findes i Peters første Brev fjerde Kapitel og ottende Vers og hedder: „Har fremfor alt en inderlig Kærlighed til hverandre;

thi „Kærlighed skjuler en Mangfoldighed af Synder“ (2 Pet. 4: 8). Behøvet af, at man giver Agt paa denne Formaning, føler man ofte i det friske Liv. Den, som giver Agt paa denne Formaning vil nyde af et stille og fredfuldt Liv sammen med eller iblandt Trosløffende; den derimod, som anser denne Formaning som ringe og af ringe Betydning vil have mange urolige Stunder; thi vi er Menneiser endog efter vi bliver frelste, og Gud har bestemt, at den inderligste Kærlighed til hverandre skal være den Bro, som skal forbinde vore menneskelige—ikke dyndige—Naturer, saaledes som Guds Folk. Vi er som frelste Menneiser meget forskellig fra hverandre, og derfor gør Nødvendigheden af inderlig Kærlighed sig gældende.

Såsom den Person, og i den Menighed, hvor den inderlige Kærlighed—Guds Kærlighed—ikke faar være virksom savnes ogsaa det stille og fredelige Samfundsliv, som er nødvendigt for et normalt Forhold iblandt Guds Folk. Se til at „fremfor alt“ denne velsignede og uberebare Erfaring faar være vor Erfaring.

Bibelske belærende Enner.

Legemets Opstandelse.

Af M. L. Venn.

Kristendom er en Religion, der bringer Trøst. Døden er en Erfaring, som alle levende Skabninger gruer for. Dens Ofre gruer for den, og de fære, som lades tilbage gruer ogsaa for den. Den kommer ubuden ind i vore Hjem og tager vore fære bort, og tilføneladende triumferer derover. Men dens Triumf er kun for en kort Tid, den bliver ødelagt ved Opstandelsen. „Den sidste Sjænde, som tilintetgøres, er Døden“ (1 Kor. 15: 26).

Hele det femtende Kapitel af første Brev til Korinthierne er en mesterlig Forklaring om Læren om de døde Opstandelse. Paulus begynder ved at sige, at der var oversflødig Bevis for, at Kristus opstod fra de døde. Han blev set af Peter, af de tolv, af fem Hundrede Brødre paa een Gang, af Paulus, og af andre. De saa ham, han var et levende Væsen, ikke en Aand, thi de kunde røre ved ham.

Derefter erklærer han, at vor Opstandelse beror paa Kristi Opstandelse. „Men dersom Kristus ikke er opreist, da er eders Tro forgæves; saa er I endnu i eders Synder“ (1 Kor. 15: 17). Derfor om Kristus ikke opstod fra de døde, er hele Månenbarelsen en fløgtigt opdigtede Fabel, som er ikke af megen Værd til os. Men Bevisene for hans Opstandelse er saa mange og alt for ubestridelig til næsten at kræve Opmærksomhed. Alene af Forfatterne siger, at Disciplene saa ham opfare til Himmelen.

Grundet paa Kristi Opstandelse praaser Paulus alle Menneiskers Opstandelse. „Thi ligesom alle dø i Adam, saaledes skulde ogsaa alle levendegøres i Kristus.“ Dette hentyder ikke til en aandelig Opstandelse, thi alle vil ikke tage imod den nye Fødsel, hvilken udgør denne Opstandelse. Derfor kommer den aandelige Opstandelse an paa Tro, og intet siges om Tro som en Betingelse for Legemets Opstandelse. Jesus siger: „Den Time kommer; paa hvilken alle de, som er i Graven, skulde høre

hans Røst, og de skulle gaa frem, de, som har gjort det gode, til Livets Opstandelse, men de, som har gjort ondt, til Dommens Opstandelse" (Joh. 5: 28, 29).

Der er ingen Antydning til at denne Opstandelse vedkommer kun de retfærdige døde. Der er ingen rimelig Grund for en saadan Tro. Selve Menneskets Natur modsiges en saadan Natur: thi Mennesket er en Sjæl og et Legeme, som samarbejder her paa Jorden. Han er ikke alene Sjæl, heller ikke er han alene Legeme; han er Sjæl og Legeme forenet for en midlertidig Eksistens her i Verden. Naar Mennesket dør, gaar hans Legeme til Forraadnelse, men hvor bliver hans Sjæl af?

Ligesom det ene Legeme bliver oprejst, ja, icedes vil alle blive oprejst. „Se, han kommer med Skærne, og hver Nie skal se ham, og saa de, som har gennemsat ham, og alle Jordens Stammer skulle jantre ved hans komme" (Mat. 1: 7). „Og har det Saa til Gud, som ogsaa disse selv forvente, at der skal komme en Opstandelse baade af retfærdige og uretfærdige" (Ap. G. 24: 15). Disse Skriftsteder indbefatter ogsaa de ugudelige i Opstandelsen. De Soldater, som gennemborede Jesu Side var, uden Tvivl, ugudelige, og Paulus taler om en Opstandelse af de gode og de onde. Hvorfor da bruge Spidsfindigheder angaaende dette eller tvivle derpaa?

Alle disse ibrige Forsøg paa at lade den statfæls Synder udenfor Opstandelsens Mirakel er for at berolige hans skyldige Sjæl. Han vilde hellere blive tilintetgjort end at gaa til Helvede. Men Bibelen indbefatter de ugudelige i Opstandelsen og siger, at de vil opstaa og komme frem til „Dommens Opstandelse." Paulus siger: „Og eder, som trænges, hvile med os ved den Herres Jesu Nabenhærelse fra Himmelen med sin Krafts Engle, med Lueild, naar han tager Hævn over dem, som ikke kender Gud, og over dem, som ikke lyder vor Herres Jesu Evangelium, de, som jo skulle lide Straf, evig Undergang bort fra Herrens Ansigt og fra hans Vældes Herlighed, naar han kommer for paa hin Dag at herliggøres i sine hellige" (Thess. 1: 7, 10).

Følg Matt. 25: 31, 32, naar Jesus kommer, vil alle Nationer blive forsamlede foran ham, baade gode og onde, de onde skal „gaa bort til

evig Straf, men de retfærdige til evigt Liv" (Matt. 25: 46). Af dette kan vi se, at de ugudelige skal ogsaa blive oprejst.

Nogle tvivler paa Legemets Opstandelse, idet de hellere tror paa en aandelig Opstandelse herefter. Men lad os betragte Rom. 8: 19—23. „Thi Skabningens Forlangsel venter paa Guds Børns Nabenhærelse" (R. 19). „Skabningen" her er det skabte Menneske eller Menneskets Legeme. Den „Nabenhærelse" for hvilket Skabningen ventede er den Nabenhærelse, som Legemet venter. „Guds Børn" betyde Børn af det himmelske Rige. „Thi Skabningen blev underlagt Foræmæltighed" (R. 20). „Foræmæltigheden" som her hentydes til er Død og Forraadnelse, som tager bort Skabningen eller Menneskets skabte Legeme. „Ikke med sin Vilie" ikke med Skabningens Vilie; det er, Døden kom ikke med Skabningens Vilie eller ifølge dens Valg. „Men for hans Skyld, som lagde den derunder." Det er, det var Gud, som erklærede Døden og underlagde Skabningen den, dog paa samme Tid var det med Saa om noget bedre.

„Alt ogsaa Skabningen selv (Legemet) skal blive frigjort fra Foræmæltighedens Trældom til Guds Børns Herligheds Frihed" (R. 21). „Foræmæltighedens Trældom" betynder Dødens og Oplosnings Vaard. „Guds Børns Herligheds Frihed" betynder de opstandne Guds Børn.

„Thi vi vide, at hele Skabningen sukker og er tilsammen i Veer indtil nu" (R. 22). Hele Skabningen, baade gudelige og ugudelige, sukker efter, eller længes efter en bedre eller uforæmæltelig Tilstand: Denne Tilstand er uafskillelig knyttet til vor Natur. De lavere Skabninger sukker ogsaa tilsammen i Veer paa samme Maade. Sommerfuglen, for Eksempel, ligger et Æg, som udruger en Orm. Ormen kryder en Cocoon, ligger i den, gennemgaaer en Udviklings Process, og saa kommer der frem en anden Sommerfugl. Græsboerne lægger deres Æg, som udruges til Orm, som ligger i Jorden i tætte Mar, og saa kommer de frem. Saaledes kan Menneskets Legeme, hvilke længe i Jorden, men det faar en anden Tilstand, en Opstandelse.

„Dog ikke det alene, men ogsaa vi selv, som har Aandens Arvebrødre (hellige Mennesker), (Forts. paa Side 12.)

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1.00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1.25
Six Months......65

Subskriptioner indsendt fra Skandinavien:

Mårlig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet kan sendes os enten ved
Moner Ordrer, Bank Check, eller Draft, pr. Ek-
spress eller ogsaa i registreret Brev. For Penges sendt
i løst Brev er Udgiiverne ikke ansvarlige.

Kvittering for Betaling af Bladet gives paa
Adresselappen, samt ved Brev eller Brevkort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den
forrige Adresse faa vel som den nye angives.

Al Korrespondance maa adresseres til

Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Subskribenter i Danmark og Norge kan erholde
Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse
eller til Nels Renbeck, Pandrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-
office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress
of March 3rd 1879.

Mandede Nyheder.

Br. og Søster J. M. Marben, som har Op-
søgn med Alderdomshjemmet her, er rejst til
Bertha, Minn., for at besøge i Søster Marbens
Sjæl og for at nyde en meget tiltrængt Hvile.
De kommer ogsaa til at overvære nogle af Mø-
derne, som holdes i Hewitt, Minn.

Søster Gladys Davis, som har været Koffe-
pige paa Hjemmet rejste i Lørdags til sit Hjem
i Nørheden af Grifine, Minn., da hun fik Bud,
at hendes Moder er meget syg.

Bættelsesmoderne, som holdes i Hewitt,
Minn., af Morris C. Johnson og B. J. Frank-
lin, Menigaardens Forstander, fortsætter endnu
med samme Interesse og de har faaet bede med
over tredve Sjæle.

Spørgsmaal.

Nogle Menneſker lærer at man burde døde
fin i Jesu Navn, de bruger Ap. G. 2: 38; 8:
16; 10: 48, som Bevis herfor. Jeg vilde ger-
ne dersom I vilde forklare det for mig.

Der findes nogle Menneſker, som lærer at
man burde døbe fin i Jesu Navn alene og ikke
i Faderens, og Helligaandens Navn, men dette
er et Spørgsmaal, som har ingen moralsk Be-
tydning. De nøjagtig Ord, som omtales, naar
Daabshandlingen udføres er ikke af væsentlig
Betydning for Frelsen eller for ret Levnet.
Her er det, at mange Menneſker, gaar Glip af
Kristi Nåd ved at stride for, og gøre Split-
telser ved at sætte ud af Betragtning Ordbyg-
ning og Bibelens Sprøg.

I Matt. 8: 19 har vi Meſterens egne Ord
og Befaling med Henſyn til i hvilket Navn vi
ſkulde døbe. Dersom Menneſker ſkal døbes i
noget Navn, vil vi være ganſte tryk i at følge
Jesu Befaling — „til Faderens og Sønnens og
den Helligaands Navn.“ I dette Skriftsted
gives det, som en Befaling. I Ap. G. 2: 38
og 10: 48 finder vi den ſamme Befaling ud-
talt af Peter, som igen er blevet nedſkrevet af
Lukas.

Peter var ikke oed at døbe, da han udtalte
de Ord, som er ſkrevet af Lukas. Det er me-
get ſandſynligt, at Apſtlene, naar de døbte
virkelig brugte som en Formular, de Ord, som
Jesús udtalte i Matt. 28: 19. Der findes in-
det Bevis for at de ikke gjorde.

Da Lukas i Ap. G. 2: 38 og 10: 48 nedſkrev
Peters Ord, og hans egne Ord i Ap. G. 8: 16,
havde han ikke til Hensigt at nedlægge Regler
for křiſtelig Vidsførelſe, ikke engang en Formu-
lar for Daab. Denne Formular var allerede
blevet givet af Meſteren ſelv. Paulus's Ud-
talelſe i 1 Kor. 6: 11, kunde give Anledning
til Spørgsmaal angaaende Retſædiggørelſens
og Helliggørelſens Orden. Men Paulus hav-
de ſlet ikke ſaadanne Tanter i Sinde, da han
ſkrev, han beſkriver deres Tilſtand, i den Tid
han ſkrev, og han forſøgte ikke at nedſkrive de
forſkellige Trin der leder op til fuld Frelſe.
Ligeledes havde Lukas ikke til Hensigt at ned-

skrive Jesu Udtalelse Ord for Ord. Heller ikke var det nødvendigt for Peter at gentage dem i denne Tale. Og den Kendsgerning, at han ikke gjorde det, er intet Bevis for at han undlod Jesu Formular, naar han døbte, heller ikke giver det nogen anden Ret til at gøre anderledes end Jesus befalede.

Gust paa, at Peter var ikke ved at døbe i Jesu Navn, men formandede disse Menneſker til at adlyde denne Anordning i Jesus Navn. Igesom han befalede de hyge at staa op i Jesu Navn, eller de urene Mander at forlade deres Bolig i Menneſkers Sjæle.

Peter havde ikke i Tanker Daabens Formular, men han havde i Tanker at han levede i Jesu Kristi Tidsalder, og han var Jesu Repreſentant, og bemyndiget til at gøre Ting i hans Navn. Peters Tale, som berettes af Lukas i Ap. G. 2: 38, blev givet under Helligaandens Salvelse, og det, som laa ham mest paa Sinde var at faa disse Folk til at gaa hele Bejen — blive døbt og modtage den Hellig Aand. Ap. G. 8: 16 er Lukas's Ord, og maa forstaaes i dette Lys. Ogsaa Ap. G. 10: 48.

Der er ogsaa en anden Tanke i Forbindelse med dette; Faderen, Sønnen, og Helligaanden er eet, og udgør Treenheden. Derſom vi gør noget i den enes Navn indbefatter det de andre ogsaa. Dog, maa vi indrømme, at deres Arbejde er forskjelligt: Gud, er Faderen, alles Fader; Kristus, til hvem er givet al Magt i Himmelen og paa Jorden, er Menneſkehedens Frelser; Helligaanden, kom i Stedet for Kristus som Lærer, Fører, og Talsmand, for at overbevise Menneſker om Synd.

I en Anordning af saa væsentlige Betydning som Daab, hvor Personen vidner for Verden om Bæret, som er udjort i Sjælen ved Faderen, Sønnen, og Helligaanden, tror jeg at det er mest passende og skriftmæssigt at ære disse tre ved at bruge den Formular, som Kristus gav. — E. L. J.

Fra Arbejdsmarken.

Gewitt, Minn., Aug. 7.

Under Bættelsesmøderne ved Arlington, S. D., Juli 4de til 29de var der ca. femten eller tyve Sjæle som offentligt bekendte Frelse. Bro-

der og Søster King, Forstandere for Menigheden der, har arbejdet utrættende for at fremme Arbejdet paa denne Arbejdsmark.

Jeg er nu i Gewitt, Minn., hvor jeg hjælper Br. W. J. Franklin med en Række Bættelsesmøder. Møderne er blevet godt bekendtgjort og Broder Franklin har arbejdet haardt for at faa alt i Orden for Mødet. Menigheden her i Bertha understøtter loyalt deres Forstander i et Forsøg paa at faa Folkene i Byen og Nabolaget frelst. Mange besøger Møderne. Teltet er opslaaet i en smuk Plantage i Nærheden af Byen. Vi har nu holdt Møder for en Uge og ca. fyrretyve Sjæle har allerede kommet frem for Forbøn. Sjæle bliver frelst næsten hver Aften. Det er et af de herligste Møder, jeg har været i siden jeg begyndte at prædike. Vi venter at fortsætte Møderne til den 26de August. Bed for os. Morris C. Johnson.

Pandrup, Danmark.

Sommermøderne i Naas er nu i det Forbigangne. Gud var iblandt os. Guds Folk blev opmuntrede til at tjene Herren med Glid og ofre sig selv til ham uden Forbehold. To Sjæle søgte Gud for Frelse.

Broder C. J. Forsberg og Søsirene Betty Miller og Julia Bora var til Stede og talte Ordet. Møderne var saa godt besøgte som kunde ventes, da Togforbindelserne er ikke saa gode som før.

Flere her i Menigheden har været prøvet med Sygdom. Vi har holdt fast ved Herren i Bøn for deres Helbredelse. Vor Tro har været prøvet, men Gud vil lutre os som Guldet og bringe os igennem ren og skinnende.

I Gjærring varede Møderne fire Dage. Om Søndagen var der mange samlede fra de nærliggende Byer. Herren aabnede Himmelsens Sluser og sendte Betsignelser i rige Maal.

I Søndags havde vi Triluftsmøde i Aalterne ved Løkken, ogsaa der kendte vi Herrens Nærhed.

Br. Forsberg rejser til Sverrig snart om Gud vil.

Vi mærker Dyrtiden her mere end nogensinde. Herren har hjulpet hidindtil, og vor Tilid er til ham.

Søffende, bed for os. Eders i hans Tjeneste, Anna R. Renbeek.

Legemets Opstandelse.

(Fortf. fra Side 9.)

og saa vi hutter ved os selv, idet vi forventer en "Opstandelse", vort Legemes "Freløsning" (1. Kor. 15: 23). Denne sidste Sætning forklarer det hele. Saa siger Paulus, at „i Haabet blev vi frelst“ det er, at vor fremtidig Freløsning er en Haabets Sag.

Nogle Mennesker undres over hvorledes det opstandne Legeme vil se ud: „Du Daare! det, som du saar, bliver ikke levendegjort, derjom det ikke dør. Og hvad du end saar, da saar du ikke det Legeme, der skal vorde, men et noget stort, være sig af Svæde eller af anden Art. Men Gud giver det et Legeme, saaledes som han har villet, og hver Sædart sit eget Legeme“ (1 Kor. 15: 36—38). Hvis man gaar ud fra Paulus's Udtalelser her, som siger, at det Sæd, som saaes er det samme som man kommer til at høste, er Legemet, som bliver saadet i Jorden—en nøjagtig Lighed af det opstandne Legeme. Dog er der Forskel. „Saaledes er det ogsaa med de dødes Opstandelse: det saaes i Fortræffelighed ved Døden, det oprejses i Ildfortræffelighed; det saaes i Vanære (for Døden har tilsmældende sejret); det oprejses i Herlighed; det saaes i Skøbelighed, det oprejses i straff; der saaes et sjæleligt Legeme; der oprejses et aandeligt Legeme“ (1 Kor. 15: 42—44). Det siges ikke, at det opstandne Legeme er en Mand, men at det er et „aandeligt Legeme.“

Kristus havde dette aandeligt Legeme, da han opstod fra de døde. Han var ikke indfranket af Mødet efter han opstod. Han kunde slutte sig selv fra den ene Plads til den anden uden at tage Tid til at gaa. Dog havde han et Legeme og vidste de tvivlende Apostle Naglemærkerne i hans Haender og Gabet i hans Side. Han vilte ogsaa Nis og Honning. Men uden Tvivl, blev dette gjort for heltigennem at overbevise dem, og ikke fordi han trangte til Mad. Han skulde ikke kun opstaa fra de døde, men han skulde ogsaa overbevise Apostlene og Brødrene, at han virkelig havde opstaaet. De Ting, han gjorde er kun et Bevis derfor. Vi behøver ikke nogen af disse Bevis for vor Opstandelse. Da vil Enden være kommet og alle vil blive oprejst og deres Støtne rejstent een Gang for alle.

„Men naar dette fortræffelige har gjort U-

fortræffelighed, og dette dødelige har gjort sig Ufødelighed, da skal det Ord opfyldes, som er skrevet: „Døden er opslugt til Sejr.“ „Død, hvor er din Sejr? Død, hvor er din Brod?“

Dvergivelse til Gud.

af Morris E. Johnson.

En fuldstændig Dvergivelse til Gud er nødvendig dersom vi vil have Gæld i Herrens Løfeste og vort Arbejde for ham. Vor Tid, vore Talenter, vore Midler, vore Legemer, vore Interesser, vort Liv, og alt, vi har maa overgives til Herren for, at han kan gøre med det som han vil. En begavet ung Kvinde, som blev frelst i et Møde Skriveren af denne Artikel holdte, sagde: „Derjom jeg kunde komme i Besiddelse af denne herlige Giering af Gælliggørelse vilde jeg være villig til at være en Krøbling Resten af mit Liv.“ Hvorfor er der saa mange som ikke har Gæld i deres friske Liv? Fordi de ikke er villig til at grave dybt, eller villig til at betale Prisen. Gæld kan kun eruberes ved at betale en høj Pris.

En liden Dreng kom engang frem til Vedsbanken i et Børnemøde. Jeg knalte ned ved hans Side og spurte ham hvad han ønskede. Han svarede: „Jeg ønsker at blive frelst.“ Er du saa villig til at adlyde pava og mamas? spurgte jeg. „Ja“ svarede han. Er du villig til at gøre, hvad som helst Herren ønsker af dig?“ „Ja,“ kom Svaret. „Jeg sagde til Herren for jeg kom til Vedsbanken, at jeg var villig til at være en Dødt.“ Det led meget moromt, men jeg kunde se, at han mente det med hele sit Hjerte. Han havde maaske nok lagt Mærke til en Dødt, som ruffede et tungt Læs, og besluttede at næsten det haardeste i Verden vilde være at være en Dødt. Jeg undres over om du har samme Dvergivelse som denne lue Dreng havde. Er du villig til at trække de tunge Læs, og saa ofte blive ilde behandlet og misforstået af dem du tjener? „Villig til at være en Dødt.“

Intet forbliver, intet forbliver:

Altting skal hastelig visne, forgaa.

Kun hvad vi gjorde af Hjertet for Herren.

Skal uforgængeligt evigt bestaa.

Søndagskolen.

Lektie 11.

September 9.

Fordelene af total Afholdenhed.

Daniel 1.

Udvalgte: Men Daniel satte sig for i sit Hjerte, at han ikke vilde besmitte sig med Kongens Mad og med den Vin, som han drak. Dan. 1: 8.

8. Men Daniel satte sig for i sit Hjerte, at han ikke vilde besmitte sig med Kongens Mad og med den Vin, som han drak; derfor begærede han af Overhofmesteren, at han maatte blive fri for at besmitte sig.

9. Og Gud lod Daniel finde Naade og Barmhertighed for Overhofmesterens Ansigt.

10. Og Overhofmesteren sagde til Daniel: jeg frygter for min Herre, Kongen, som har bestemt eders Mad og eders Drikke; thi hvorfor skulde han se, at eders Ansigter saa slettere ud end Drengenes, som er jævaldrende med eder, og I bringe Skyld over mit Hoved hos Kongen!

11. Da sagde Daniel til den Melzar, som Overhofmesteren havde sat over Daniel, Sannania, Mijael og Majaia:

12. forsøg dog med dine Tjenere i ti Dage; og lad dem give os Grønsager at æde og Vand at drikke;

13. og lad da vort Udseende blive smukt af dig som og de Drenges Udseende, hvilke æde af Kongens Mad; og som du da ser, saa gør dine Tjenere!

14. Og han adlød dem i denne Sag og forsøgte det med dem i ti Dage.

15. Og efter at ti Dage vare til Ende, viste det sig, at deres Udseende var smukkere, og at de vare friskere af Kød end alle Drengene, som aade Kongens Mad.

16. Da borttog Melzar deres Mad og den Vin, de skulde drikke, og gav dem Grønsager.

17. Og disse fire unge Mennesker gav Gud Kundskab og Forstand i al Slags Skrift og Visdom; men Daniel forstod sig paa alle Slags Syner og Drømme.

18. Og der Dagene vare til Ende, efter hvilke Kongen havde sagt, at man skulde føre dem frem, da førte Overhofmesteren dem frem for Nebukadnezars Ansigt.

19. Og Kongen talte med dem, og ingen af

dem alle sammen blev funden som Daniel, Sannania, Mijael og Majaia; og de stod for Kongens Ansigt.

20. Og i alle Sager, der krævede Visdom og Indsigt, og om hvilke Kongen spurgt dem, fandt han dem ti Gange at overgaa alle de Assyriander og Babelere, som vare i hans hellige Rige.

Særlikt være total afholdende.— Naar man aaler en Afholdenhed tænker man naalig altid paa at afholde sig fra berusende Drikke, men man kan anvende det paa alle Slags Nydelser, som har en Tilbøjelighed til at degradere ens Moralitet.

Hvor meget lettere det er at give efter for Friisteren anden Gang! Mange har smilet og jaldt dybt i Synd fordi de ikke stod imod den første Fristelse. For at blive total afholdende maa man først beslutte, som Daniel gjorde i Begyndelsen, slet ikke at give efter. De, som afholder sig fra alle Slags Nydelser, er bedre stillet paa det legemlige og moralske Omraade til at møde Livets Provelmer.

Svortes Daniel vandt Sejr.— Endskont Daniel var kun en liden Dreng, havde han en Forsaaelse af hvad Gud krævede af sit Folk—Jøderne. Han vidste, at de ikke skulde spise Kød, som var blevet ofret til Afguder, eller at nyde noget som paa nogen Maade havde været i Forbindelse med hedenisk Afgudsdyrkelse. Daniel var en tro Jøde. Endskont han var i et fremmed Land, horte fra Hjemmet og fra andre, som frygtede Gud, besluttede han tilligemed sine tre unge Kammerater, at de vilde holde fast ved deres tidlige religiøse Være. De vilde tro Gud eller dø.

Sejr eller Nederlag kommer meget an paa vor Styrke til at beslutte. Daniel besluttede i sit Hjerte, at han vilde fortsætte at være en gudfrugtende Jøde. Han vilde ikke tillade de glimrende og fristende Omgivelser i det fremmede Hof, hvor han var blevet taget som Fange, til at løfte ham bort fra hans Fædres Tro.

For det andet, tog han fat ved Begyndelsen at udføre sin Beslutning. Havde han ventet nogle Dage, indtil han saa hvorledes det vilde gaa med ham, eller indtil han kunde finde en mere belejlige Tid til at tale til Hofmesteren, havde han maalkt aldrig vundet en saa stor Sejr. Men han begyndte med det samme at

fjerne saa langt bort som muligt fra sig selv og sine Venner, denne speciel Fristelse, og Gud bifaldte Daniels Beslutning ved at give ham Raade for hans Højere-Stillede.

At prøve moralisk Mod.— Vi har ofte hørt om henfjansløse unge Mennesker, som kaldes „Rovehalse“ som, kun for Oplevelsens Skyld, gaar lige ind i Fare, og agter ikke paa deres Venners Raad og Advarsler. Ofte maa jaadanne Mennesker lide Følgerne af deres Daarlighed.

En anden Klasse af Mennesker, som ogsaa har Mod, vil vi lægge Mærke til. De Mennesker, som har Mod til at gøre det rette. Hvor meget det betyder, at altid have Mod til at gøre det rette! Midt under Forhaanelse og Spot, eller endog Forfølgelse, vil det Menneske, som har moralisk Mod staa uvigtelig paa sine Principer.

Enhver Mand og Kvinde, Dreng eller Pige, vil en eller anden Gang i Livet staa deres Mod sat paa Prøve. Prøven vil komme paa forskellige Maader, men de er altid af en jaadan Art til at prøve Individets Sjæl, for at se af hvad Slags den er. Daniel blev haardt prøvet, men han havde Sjælestyrke nok til at bestaa Prøven, og han sejrede. Din og min Prøve kommer maaske paa en helt anden Maade fra Daniels, men den vil fremfalde vor Sjælestyrke, ellers vil den aabenbare vor Svaghed. Hvad vil det være?

Kingdommen lyt!— „Hvad vilde I tænke om en Dreng, som skulde løbe i et Væddeløb, men just før den bestemte Tid, gik han med Vilje ud og saarede sin Fod saa at han ikke kunde gøre sit Bedste? Saaledes gør enhver Dreng, som ryger: det hindrer ham i hans Livsløb.“

Daniel besluttede i sit Hjerte, at han ikke vilde besmitte sig med Kongens Mad. Du møder maaske ikke det samme som han gjorde, men du er i ligesaa stor Fare for at besmitte dig selv som han var, da han kom til det babyloniske Hof. Fristelser, ligesaa farlige som dem, der angreb disse tre unge Hebræer, omgiver dig, og dit eneste Haab at undgaa dem ligger i at beslutte i dit Hjerte, at du vil lade dem være. „Maadeholdenhed i Brugten af gode Ting, og total Afholdenhed fra Ting, der er Dødelig om,“ vil bringe dig op til Daniels Maalestok. Hvad vil du svare?— „Vil vi være Mennesker,

som gaar paa Afford med Synden, som unddrager os, Mennesker som skuler bort inderste Liv, vor sandeste Overbevisninger, som andre Mennesker kan bringe til Tausshed ved et strafende Blik, eller staa os til at opgive vor Trofasthed ved Latter? Vil vi være jaadanne Mennesker, eller vil vi staa ved vor Overbevisninger gennem Livet og ned til Dødens Porte, ligesom de fire gjorde Hundrede af Aar siden?

Husk de Ord af den kendte Sang:

„Faat blot Mod som Daniel,
Om I end er faa;
Fatter nu Beslutningen
Til i Kamp at staa.“

„Og dog er der et dybere, afgørende Ord end dette. Vi maa komme bagved al Valg af Principer, høje Besluttsomhed, og have Mod til at gøre det Rette, at leve Sandheden og at vandre i Renhed, Fre, og Kærlighed; vi maa gaa bagved alle disse Beslutninger i vore egne Styrke til noget dybere, rigere, og mere genneimgaaende og kraftig, endog til der i vore Liv kommer een, som er stærkere end vi, han, som giver os Forvisning om uundgaaelig Sejr.“ —Dr. Robert C. Speer.

Spørgsmaal: 1. Hvornaar blev Daniel og hans Venner taget til Babylonien? 2. Var Daniel af kongelig Herkomst? 3. Hvad var Kongens Hensigt med at føre disse unge Drengene til Babylonien? 4. Hvilken Beslutning udførte Daniel, da han kom til Babylonien? 5. Fortæl om hvorledes Gud hjalp ham udføre sin Beslutning. 6. Hvorfor nægtede Daniel at spise Kongens Mad? 7. Har vor Mad, og hvormeget vi spiser noget at gøre med at gøre os stærkere eller svagere? 8. Hvor længe fik disse unge Mænd speciel Træning? 9. Da Kongen fik se dem, hvad fandt han angaaende Daniel og hans tre Venner for hvilket han roste dem? 10. Hvilken Gave havde Gud givet Daniel?

Det Tusindaarige Rige i Lyset af Guds Ord.

Denne Bog giver dybtgaaende Forklaring over sit Emne. Den er værd Opmærksomhed og Studium af dem, som elsker og søger Sandheden.

Pris 5¢; 40¢ Dussin.

De Unges Afdeling.

Just som jeg er.

Mange af vore bedste Sange er bleven til under Omstændigheder, som giver dem særlig Værdi. Lad os f. Eks., tage følgende Sang, som har fraget Betsignelse til Tusinde.

„Just som jeg er, ej med et Straa
 Af egen Kraft at bygge paa,
 Blot i dit Blod at Frelse faa,
 Jeg kommer nu, o du, Guds Lam!“

Indledningen til, at disse smukke Ord fremkom, siges at være omtrent følgende: En Prædikant var engang indbudt til Middag hos en Herre, som havde en meget dannet og talentfuld Datter. Efter Middagen, medens han sad sammen med hende i Dagligstuen, spurgte han hende, om hun aldrig havde tænkt alvorligt paa Religionen, og henledte Opmærksomheden paa hendes Sjæls Betsjæle. Hun svarede ham meget kort, at Talen om dette Emne ikke interesserede hende.

Da han saa, at hans Ord havde sat ligesom en Skillevæg imellem dem, sagde han ikke mere, men bad stille om, at Guds Nåde maatte berøre hendes Hjerte.

Om Natten da hun laa i sin Seng, kunde hun ikke sove. Spørgsmaalet fra foregaaende Dag besværede hende. En ny Indflydelse syntes at bemægtige sig hende. Nu snister opsteg i hendes Indre. Hun saa sit Hjertes Haardhed og Jordærvæls. Der opstod en Angstelse i hendes Sjæl, da hun saa sig selv fortabt, som en Synder uden Gud og uden Haab i Verden. Hendes Synder viste sig for hende saa store, at alt Haab om Frelse syntes at være udelukket.

I sin Nød sendte hun næste Dag Bud efter Prædikanten og fortalte ham sin Tilstand og hjælelige Nød. Hun spurgte: „Hvorledes kan en Synder som jeg komme til Kristus?“ Der blev svaret, at hun skulde komme, just som hun var. Hendes Sjæl greb det herlige Løfte: „Den, som kommer til mig, skal jeg ingenlunde fæste hen ud,“ og Fred lig en Flod indledte hendes Hjerte. Den Dag hun omvendte sig, skrev hun de smukke Ord til foranstaaende Salme. I

disse Ord udtrykte hun den Erfaring, som hun havde oplevet.

Særligt i Sandhed er det, at vi kan komme, just som vi er. Vi kan ikke gøre os selv bedre; og takket være Herren, at vi ikke behøver at gøre det. Den, som tror, vil Herren antage og give dem en fuld og fri Tilgivelse.

—Udb.

For Børnene.

Solstraaler.

Der gik en Dag en liden Pige ude i Haven og syntes at være ivrig beskæftiget med noget i Luften. Hendes Mor spurgte hende, hvad hun bestilte, thi hun kunde ikke se noget af det, hendes lille Pige gik og greb efter. Børnet svarede:

„Jeg samler Solstraaler og bærer dem ind i Stuen!“

Det var nu ikke saa let at gøre det.

Men der er en anden Maade, paa hvilken vi kan samle Solstraaler og bære dem ind i Stuen. Kendt du ikke en Stue, hvor der sidder en, der er gammel, syg eller træt?

Det kan være, at det er din Bestemors, din Mors, din Nabo—eller en af dine unge Skolekammeraters Stue. Maaske er de syge eller har Sorg.

Dersom du har samlet noget af det dejlige Solskin, der stråler ud fra Jesus ind i din Sjæl, saa kan du gaa ind og gøre dem glad med dit Smil, din Sang eller en liden Opmærksomhed—f. Eks., i Form af Blomster. Da du kan være Solskin i Skolen og paa Legepladsen derved, at du er fredsom og hjælpsom.

En liden Pige døde over i England, og hendes Skolekammerater, der sørgede dybt over hendes Død, satte en liden Sten paa hendes Grav, paa hvilken der stod skrevet: „Det var let at være god, naar vi var sammen med hende.“

Hun havde forstået at samle og at uddeler Solstraaler.

Skal vi alle prøve paa det samme?

Hor Tids Begivenheder.

En ny Vær som truer.

Ved at betragte Udviklingerne af denne Nations Misker, kan enhver rettænkende Borger have Grund til at se med Besorgning paa den Fremgang, den saakaldte J. W. W. Bevægelse har taget i den sidste Mars Tid. Hvad denne Bevægelse vil lede til vil fremtiden vise. I deres Fremgangsmaade synes de at bruge Metoder, der er fredsforskyende, og paa een Maade værre end Anarkisternes Fremgangsmaade. Det synes som om Regeringen vil blive tvunget til at bruge en jern Haand for at standse denne Bevægelse.

De sidste tove Aar har været guldne Tider i De Forenede Stater. Der har været Beskæftigelse for alle, og Anledning for alle at juble sig lidt for Fremtiden. Der er ikke nogen Undskyldning for dem, som gaar omkring uden Alvor og Glad. Mange Mænd har indsat en liden Formue i Værtskabsene, og paa mange andre Maader har fortødslet sine Penge. Paa den anden Haand er der maaske mange Forretningsmænd og Korporationer, der ved en overmijertig og uretfærdig Fremgangsmaade imod deres Arbejdere, har i en stor Grad hjulpet til at opirre Manden der kontrollerer J. W. W. Bevægelsen.

Retfærdigheds Gerninger ikke Tilstræffelig til Frelse.

At besøge de Syge, hjælpe de, som er i Trængsel, tage Vær paa de hjemløse og Gutter og Jæderløse; at være meget flittig til at give af bort Guds og Penge til Bølgørhedsbevægelser i det Hjem at hjælpe dem, som Skjæbnen har gaaet imod, er en Dyd som ikke burde oversees. Men man ofte paastønne og være meget taknemmelig for al den Mennefskærlighed der bevises imod Mennefskægten af bølgørende Mænd og Kvinder. Og nu i de urolige og farefulde Tider vi lever i er der en Skare af godvillige Mennefsker, der staar rede til at gøre det, hvor det trænges.

I Betragtning af disse Mødsgerninger, kan man se en Tilbøjelighed hos mange godvillige Folk til at bygge deres Sjæls evige Bølfærd

paa deres Retfærdigheds Gerninger. Naar man taler til disse angaaende Forberedelse for Døden og Evigheden, faar man gerne som Svar, at de har ikke gjort noget særdeles ondt, men gør godt imod alle Mennefsker og at Gud er god, o. s. v. Omendstjændt der er mange, som tager Del i Bølgørheds Arbejde, bevæget af virkelig Mennefskærlighed, er der dog nogle, som gør det for at blive set af Mennefsker. Andre øver Retfærdigheds Gerninger for at tilfredsstille deres Samvittighed, der til visse Tider gør dem urolige angaaende deres Levnet.

At øve Mennefskærlighed imod sine Medmennefsker er blot en normal Tilstand af Mennefsket. Foruden dette trænger Mennefsket dog til Nærhed med Gud. Gode Gerninger kan aldrig borttage Synder, ej heller kan de tilfredsstille en inertiende Samvittighed. Fred med Gud erholdes kun paa visse Betingelser fremholdt i Bibelen. Paulus skrev, at Herren iretteset os „ikke for de Retfærdigheds Gerningers Skyld, som vi havde gjort, men efter sin Barmhjertighed, ved Apenbødelsens Bød og Formelsen af den Helligaand.“ Frelse erholdes kun med en fuld Overgivelse til Gud og Obedelsen af hans Mand og en ubetinget Ydighed af hans Ord.

Nogle Resultater af Krigen.

Rusland en Republik.

I De Forenede Stater er der indført Nationalt Forbud imod Fabrikering af spiritøse Drikkevarer.

De Forenede Staters Regering har udstedt et Bølgørhedsforbud for Bevarelse af Drikkevarer.

Alle disse flere Begivenheder kom uventet og overraskende og er blot faa af de direkte Følger af Krigen. Men de kunde godt have været tilvejebragt paa en bølgørligere Maade. Det er mærkeligt at det gerne tager Strid for at faa Nationerne til at vaagne op.

Ikke af denne Verden.

„Mit Rige er ikke af denne Verden,“ sagde Jesus. Derfor bruger hans Tjenere ikke Kanoner, Sværd og Granater til at fremme Guds Rige med. Dens Baaben er den magtigste i Universet — Nærhed.

Evangeli Basun

Sandhed

Renhed

17de Aarg.

Onsdag den 29de August, 1917.

Nummer 34.

Israels Hyrde.

Du Israels Hyrde saa kærligt vaager
Den lille Hjord din egen Gjendom;
Du gav dit Liv for os i Døden
Og har forløst os fra en evig Dom.

Se Gjendens Hær imod os trænger,
Om mulig for at overvinde os;
I Jesu Navn vi hæver højt vort Banner,
Du sejer giver, Gjendens Hær til Trods.

O Hyrde god bevar os alle Tider
Tryk i din Havn, hvor Hæder ej os naar,
Du bærer os igennem Tidens Mørke,
Til Hjemme blandt den hvide Flok vi staar.
Anna K. Renbeek.

"Hellig-
ge Dem i
Sandhe-
den; Dit
Ord er
Sand-
hed" (Joh.
17: 17).

"J er
alle rede
rent paa
Grund
af det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der" (Joh.
15: 3).

Evangeli Basun Publishing Company
St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Ord fra den Korsfæstede.

Af M. L. Berry.

Kærlighed.

„Fader, forlad dem, thi de ved ikke, hvad de gør.“

Midt i den Støj og i det Mørke som herskede hæver der sig Røsten af et af Dyrerne. Hans Ord er ulig de mange Ord af Forbittrelse, som havde faldt i de sidste Timer fra hans Anklagere; hans Ord er fulde af Kærlighed. Ord hvis Lige aldrig før var hørt. Det er en Bøn til Faderen. Aldrig tabte Jesus af Synet Værdier af en Sjæl, selv Korsets Smerte kunde ikke faa ham til at vende Tanken fra de fortabte til sig selv. Paa Korset aabenbarede han tilfulde sin Kærlighed til Mennesker, til de største af Syndere. Han beviste, indtil Døden lukkede hans Læber, sit alt overvindende Begær efter at frelse Sjæle.

„Fader forlad dem.“ Hvem? dem som havde naglet ham til Korset, paaført ham Lidelserne. Synder, ogjaa du er Genstand for Jesu Kærlighed.

Varmhjertighed.

„3 Dag skal du være med mig i Paradis.“ Den angrende Tyvs Bøn var besvaret straks— „3 Dage.“ Der er ingen Forhalelse til en Bøn, som naar Naadens Trone. Svaret var direkte— „Nu.“ Varmhjertighed tænker ikke paa det forbigangne, den giver Afgt paa den bedendes Naab.

Harde ikke Guds Søn allerede aabenbaret sin Kærlighed og Varmhjertighed ved at gaa til Korset og hænge der uden at tilgive og frelse midt i sin Kval, men Guds Miskundhed er uundgründelig.

Harde Jesus været kun Menneske, mon ikke de Beflagelser over hans Lidelser vilde være bleven hørt? Eller Næppe om Gengældelse over hans løgnaftige Anklagere og uretfærdige Dommere vilde havde lydt?

Guds Søn beviste sig at være Kærlighed og Varmhjertighed.

Varmhjertigheds Gave er Paradis og Samvær med Jesus.“ Med mig—i Paradis. Dit Behov er at gaa til ham. Hans Begær er at have dig hos sig.

Naad for søvnige Kristne.

En Vagtmand paa et Skib blev spurgt om, hvad han gjorde for at holde sig vaagen, naar han blev søvnig. „Jeg pudser Lamperne,“ var Svaret.

Søvnige Kristne bør tage Naad af dette. Natvagtmand vover ikke at falde i Søvn paa sin Post, Soldater straffes med Døden, om de findes sovende paa sin Post, saa de maa finde noget at gøre for at holde sig vaagen. Men der er en aandelig Søvn, som kan overkomme Folk og den er farligere end for Soldaten eller for Natvagtmanden at falde i Søvn paa sin Post. Vi er gennem Guds Ord formanet at have vor Lampe fyldt med Olje, lysende og klar og i saadan Tilstand at se fremad til Brudgommens Komme. Naar vort aandelige Lys vil slukkes i Lysglans og Kraft, saadan Tid, er det, at en Kristen er tilbøjelig til at falde i Søvn, hiedet for at tvinge sig selv til at „pudse sit Lys.“

Sjæl, tag dig i Afgt, at Herren ikke finder dig som en Lampe, der er uden Olje og udbændt.

Det er lettere at holde sig vaagen, naar vi er beskæftiget, end naar vi er ledig. Se derfor til, at du holder dit Sind og din Aand og dit Legeme i Virksomhed for de Ting, som hører Guds Rige til.

J. E. F.

Vin Sjæls eneste Naab.

Af J. G. Anderson.

Naab om Uddødelighed og et kommende Liv er saa gammelt som Menneskets Historie. Det religiøse Instinkt, eller den moraliske Forpligtelse til et højere Væsen, har uvilkaarlig sprunget op i Menneskehjerner i hver Tidsalder og blandt alle Folk.

Instinktmæssig ser Mennesket efter Hjælp. Er der nogen naturlig Kraft Mennesket kan rose sig af fremfor Dyrene? Kan han rose sig af større Stærke eller Hurtighed eller af skarper Sann? Nej, Dyrene er hurtigere paa Foden og stærkere i Lemmerne end Mennesket. Hvad har et Menneske at rose sig af? Gele den materielle Verden er sammenlænket, og, om moralisk Sans pludselig kunde blive frataget Mennesket, vilde det straks blive overladt til mange andre Skabningers Varmhjertighed; thi de er stærkere end Mennesket.

Vi er omgivet af stærke Indflydelser og mæg-

tige Kræfter, og paa Grund af Uvidenhed forvildes vi undertiden. Sjælen—fuldt bevidst sin egen Svaghed og instinktmæssig følelse, at den trænger noget, som den hverken kan se eller høre i den materielle Verden—ser opad for Hjælp og Styrke. Jordiske Genstande tilfredsstiller ikke en Sjæl. Høist Behov maa blive tilfredsstillet, Filosofi maa tiltale og interessere Sindet og delvis tilfredsstille dette; men Sjælen, som er skabt for evige Maal, vil længe efter evige Ting—efter det Brød som kommer ned fra Himlen. Sindsbevægelser, Følelser og Tilbøjelighed, som springer fra Jorden, kan delvis tilfredsstille det som hører Naturen til; men de varer ikke og istedetfor at opbygge saa fortærer de. Selv jordisk Kærlighed bliver undertiden kold, og visse den ender i Døden; men Sjælen ser langt fremover; den ser til et Land som er uset for et dødeligt Øje, den ser hen til et Land, hvor Ting er evige, hvor Kærlighed aldrig dør. Skyer hænger lavt i dette jordiske Land, men Sjælen ser med Længsel fremover og længe efter at naa den Tilværelse

af evigt Solstien hvor Omgivelserne altid skal være lyse og gode.

Indstængt i et forængeligt Sins længe Menneftets Sjæl efter Frihed. Literatur og Kunst tilbyder Menneftet meget med Hensende til at udvikle ens Sind, og dette er at sætte Pris paa; men det tager Jesu Kristi Religion for at bryde Syndens Vaand og lykkeliggøre en Sjæl—Det tager himmelsk Brød for at udvikle og nære de fineste Sjæleebner. Menneftet gaar frem i aandeligt Liv, kun efter som det ser bort fra selv og materielle Genstande. Jo mere man tænker paa Gud, desto videre bliver ens aandelige Synskreds.

Jøde og Husly tilfredsstiller Dyret idag, ligesom det gjorde i Skabelsens Morgen; men Menneftet kræver mere. Der er noget bedrøvet længe efter; Sjælen higer og længe efter Gud.

Sandheden findes i Jesus Kristus; naar en Person finder Jesus, kan han sige: „Min Sjæl er tilfreds,” ikke før. Da er Menneftet i sit rette Element. Han nyder Haabet om evig Salighed, o, hvor velsignet!

Livet i og for Gud.

Ydmygheds Skønhed og Kraft.

Af Micala J. Simonson.

„Den ydmyge giver han (Gud) Naade.“

Ydmyghed er mere end Bedrøvelse over Synd. Den er et Karaktertræk udenfor alt Forhold til Synd; den er meget mere end Hjertets Sønderknuselse. Den er en Bevidsthed om egen Ringhed overfor Mennefter og om sin Afhængighed af Gud. Saa mange Lærere i Religion har baade tænkt og sagt, at man maa vedblive at synde for at kunne være ydmyg. Saadan Være kommer af den Opfatning, at Ydmyghed og Syndesorg er omtrent et og det samme. Syndserkendelse virker visse Ydmyghed; men Ydmyghed er meget mere end dette. Et ydmygt Mennefte ser Gud ikke alene som Dommer over Synden, men ogsaa som Forløser fra denne, som Frelser og Bevarer fra Syndens Magt, som engang havde det i sin Vold. Dette giver Gud Være. Ydmyghed er, at Menneftet er kommen til Enden af al Selvfærdighed,

at det ser sin egen Afhængighed og Guds Tilstræffelighed endog for alle dets egne Behov. Et Blif paa Dommens Gud vil visse Ydmyghed med Frygt og Sorg; men en Afbenbarelse af Naadens Gud vil vække Fortroenhed og Taknemlighed, som igen vil føde Kærlighed og Ydmyghed.

Stolthed er vor af Naturen, og den hersker over Menneftet. Ydmyghed maa blive den Krijms Gjenstand i den nye Tidsalder, den maa blive en Del af hans sande Jeg. Saa naturligt som det har været at være stolt, ligesaa let maa det blive at tænke og handle ydmygt.

Saa mange taler, som om Ydmyghed vil røbe en for Menneftesværd og Respekt. Jesus talte anderledes. Han sagde: „Lær af mig for jeg er sagsmodig og ydmyg af Hjertet.“ Gud hjælpe os til at forstaa, at Ydmyghed er Kristi Liv i os. Den, som er ydmygt, er Sønnen mest lig og Faderen mest nær. Jesus kalder os til sig, for at vi skal se Skønhed i det ydmyge

Guds Lam, og hvad han viser os, vil han indgive i os; hvad han er selv, vil han gøre os til.

Lad os tage hver Tekt i Guds Ord, som taler om Ydmyghed, ikke alene som en Bejaling, men ogsaa som et Løfte. Ordet om, hvad du maa være, er ogsaa Ordet, om hvad Gud vil virke i dig. Lad os derfor se i Ordet ikke alene en Fremholdelse af vor egen Ufuldkommenhed, men ogsaa en Aabenbarelse af, hvad Guds Naadeværk i os vil fjerne, og hvad de vil indgive. Lad os læse Guds Ord til Ydmyghed i Troens fulde Forvisning om at Jesu Mildhed og Ydmyghed skal flyde som Strømme af Nåde og Liv ind i vore Sind og Hjerter.

Stolthed ligger paa Lur ved Døren, og det just ved den Tid da vi tror os trygge for den. Maaſke kun ſaa realiserer den Fare, ſom lurer. Apſtolen Paulus var i denne Fare, men blev bevaret. Ingen Sjæleſjende er ſærligere end Selbophøjleſe for den føles ſaa behagelig for Mødet. Ikke een vilde aabent erklære:

"Jeg er bedre end du," nej ſelv en ſaadan be-

dit Tanke vilde vække Afſky; men det hæn-
at der gradvis og uformærket vokſer op en
af at føle ſig overlegen, og denne Vane
næret, for den føles behagelig. Har den-
e først ſaaet Indgang, ſaa råber den ſig
"ved, at Perſonen vil ofte hentyde til,
ſelv har udrettet eller er dygtig til
Andre ſom har Gaven af aandelig
vil ſnart høre og opdage Selbop-
dkommende Perſon.

Andrew Mu. "Naar jeg ſer paa
Verden, ſaa forbausjes jeg over
hed efterſøges, den ſom er det
a en Kriſti Efterfølger. I
et, i Hjemliv og i Sam-
ved Kriſtne og i Samvær
ofte det beviſer ſig, at
Ydmyghed ſom den
de fleſte ikke anertender

ſtørſte af Dyder, Moderen til al Kriſtenlivets
Skønhed. Er det at undres over, at Træet er
ſvagt, naar Roden forſømmes? Er det at und-
res over, at Jællens Glæde er lidet ſødt, naar
Ydmygheden, i hvilken Jeſus fandt ſin Glæde,
og gennem hvilken han bringer Glæde til os,
er ſaa lidet efterſøgt?"

I ſin Stræben efter at gaa opad i Kriſtent-
Liv er en Troende ofte i Fare for at ſøge de
mere bemærkelige Naadegaver, ſom Grimodig-
hed, Ridſarhed, Glæde, o.l., mens man for-
glemmer de ſjællere og dybere, ſom Ydmyghed,
Tjenſtvillighed o. l., diſſe ſom Jeſus aller-
førſt lærte ſine Diſciple at ſkatte og erholde.
Brødre, lad os betragte Jeſu Skildring af et
Kriſtenliv og ſaa ſe til os ſelv, om vi ligner Bil-
ledet. Spørg Guds Ord, hvad Ydmyghed er, og
spørg ſaa dig ſelv, om du er ydmyg, spørg dit
Tankesæt, det ſom intet Menneſke kender,
og spørg dit daglige Liv.

Det er let at indrømme, at vi maa ydmyge
os for Gud, men hvoraf kommer det, at nogle,
ſom har ydmyget ſig for Gud, finder det van-
ſkeligt at være ydmyg overfor Menneſker.
Ydmyghed ligesoverfor Menneſker er Beviſet for,
at vor Ydmyghed for Gud er ægte. Den Vis-
dom ſom er ovenira „lader ſig gerne ſige.“
Ydmyghed er ikke en forbigaaende Sentimenta-
litet, opvakt hver Gang, man tænker paa Gud,
men den er en Beſtandsdel af ſelve den Kriſtens
Liv. Jeſus var ydmyg i ſin Omgængelſe med
Menneſker.

Ydmyghed er Menneſkets Prydelſe i Guds
Tjæne. Den ſmykker baade det indre og det ydre
Menneſke. Verdens Damen gør ſig al Glid
for at ſtraale i Perler og koſtbare Stene, den
Kriſtne bør gøre ſig end ſtørre Glid for at ſkinne
for Gud og Menneſker i ſit Smukke og Yd-
myghed.

Forts.

B. Højske helærende Læner.

Et elendigt Menneſke i Kædet.

af J. G. Anderson.

„Jeg elendige Menneſke! hvem
ſkal fri mig fra dette Dødens Legeme?“ (Rom.
7: 24).
Diſſe Ord er et Udbrud af Apſt.

Paulus, og de hentyder til en Tid, da han i Sand-
hed var elendig, en Tid, da han var en Træl,
ſolgt under Synden. Da han opdagede ſin ſan-
de Tilſtand, udbrød han i ſin Sjæleſval: „Jeg
elendige Menneſke, hvem ſkal fri mig?“

Kval—dens Marfag.

Paulus udbrød disse Ord i Sjælekval og stor Rød. Han raabte om Hjælp og Befrielse; hans Tilstand var i Sandhed sørgelig. Vi kan ikke finde Ord, som vil udtrykke Syndens Forfærdelighed. Et Menneſke, ſom har begaaet Synd, er elendig. Stor Sorg og megen Rød er blevet foraarſaget af Synden.

Naar jeg ſer den legemlige Lidelſe, den Kamp og Sorg, ſom Synden har forvoldt, ſaa føler jeg, at jeg hader Synden. Synden har gjort ſtor Skade og gør det endnu. Den vedbliver at gøre Menneſter elendige. Den har ſpolet mangt et godt Hjem og ruineret mangen en ædel Karakter. Den røver Mænd og Kvinder for deres Vre, og den driver Solſkin og Lykke og Sundhed ud af ſmaa Børns Liv. Om de Taarer, ſom Kvinder og Børn har ſældt for Syndens Skyld, kunde ſamles, ſaa vilde ikke den ſtørſte Vandbeholder kunne rumme dem. Om Lyden af alle de Sukke, ſom er fremkaldt af Synden, kunde ſamles til et ſtort Suk, ſaa vilde det lyde ſom Tordens Lyd. Hvorfor vil Menneſter holde paa Synden, naar den er Verdens Forbandeſe, og bringer ſaa megen Rød og Elendighed ind i deres Liv?

Synd vokſer i Styrke, og en Synd knytter ſig til en anden. Naar en Mand først begynder paa Syndens Bane og vedbliver at følge denne Bane, ſaa vinder Synden i Magt over ham og drager Sjælen nedad i Syndens Dynd og Ve. Hvor urimeligt er det da ikke at ſe paa Synden og give Tilladeſe for den. At give Samtykke til Synd er at indbyde Sorg og Rød til ſin egen Sjæl og ſit eget Hjem.

Forældre, er eders Børn i Sikkerhed i Dag, eller er de, hvor Friſtelse omgiver dem, og Synden lofter? Om Hør læggeren opdagede, at Gaspijerne var upaalidelige, hvad vilde I da gøre? Og om Sundhedskommiſſionen ſagde, at eders Vandledning var fuld af Bakterier, hvad vilde I da gøre? I vilde ſtraks have Gaspijerne ſat i Stand og Vandledningen rensket. Hvorfor? Fordi de eksisterende Forholde kunde bringe Døden.

Om en Løve ſkulde undſlippe ſit Bur og gaa paa Rov nær dit Hjem, vilde du ikke lade din Søn eller din Datter eller nogen af dine Kære gaa udenfor Døren, til Løven var bragt til-

bage til Buret. Dog noget endnu værre end en Løve lurar — Synden. Eders Modſtander, Djævelen, han lurar, og lufter omkring efter at ødelægge din Gut og din Pige. Hvad tror du, du vilde føle, om du ſaa din Søn eller din Datter Døden nær og da høre dem udbrude: „Moder, Fader, jeg er fortabt, evig fortabt!“ Hvad tror du, du vilde føle, om du ſkulde ſe dem ſynke i Døden uden en Straale af Haab? Hvad tror du, du vilde føle, om du ſtod der uden at kunne give dem et Redningsreb, ſom de kunde gribe i det afgørende Øjeblik? Forældre forſvar ikke Synd i nogen Form. Se ikke paa den ſom et mindgaaeligt Lnde, men lad eder frelſe fra den og arbejd imod den.

De, ſom beſlutter ſig paa Vret, kan ikke ſtjule ſig for Gud. Lys og Mørke er det ſamme for ham. Hans Øje opdager de hemmelige Ting. Gud ved alt.

En vidunderlig Befrielse.

Der er en Vej ud af Synden forſkaffet os af Jeſus Kriſtus. Der er Tilgivelse og Fred baade for dig og dine. Priſet være Gud! Et ænnere Budſkab har aldrig lydt end Evangeliet om Frelſe og Fred, dyrebare Ord var aldrig talt end diſſe Jeſu Ord: „Kom hid til mig alle, ſom lider Møje og er befærede, og jeg vil give eder Hvile.“ Takket være Gud! I Jeſus kan en ſyndbetungt Sjæl finde Hvile, fuld Frigørelſe fra al Synd; det forgangne tilgivet af Gud. Sød Fred fylder en frelſt Sjæl, og Samvittigheden er let og fri; en ſaadan Perſon er ikke længer elendig, men fuld af Glæde og Haab.

Paulus erklærede ſenere i ſit Liv, at han havde en uſtadt Samvittighed for Gud og Menneſter. „Det at leve er mig Kriſtus, og at dø er, Bindning.“ Sviffen ſalig Forandring. Han havde været elendig, men nu er han lykkelig. En Gang var han ſkyldig, nu er han fri. En Gang var han villig til at gøre det Gode, men kunde ikke, nu formaar han at gøre alle Ting ved Jeſus Kriſtus. Priſet være Gud!

Sunder, ſe Guds Lam, ſom bærer al Verdens Synd. Se din Synd, ſaa forfærdelig ſom den er, forſag den, omvend dig og bliu frelſt. Jeſus indbyder dig og vil frelſe dig.

Jesús Kristus vor Helliggørelse.

Af G. P. Taster.

Det er en vel kendt Sandhed, at Skriften indeholder, enten i et Princip, som er let at opdage, eller i klart udtalt Forskrift, alt som er nødvendigt for at „Guds Menneſke maa vorde fuldkomment, dugtiggjort til al god Gerning.“

Dog er det ogsaa en vel kendt Erfarenhed, at visse Lærdomme i Guds Ord forbliver tilslørede for os, indtil vi gennem Livets Disciplin og gennem Belærelse af den Hellig Aand er blevet beredgjort til at modtage disse Lærdomme.

Der høres Prædiken, som giver en det Indtryk, at Kristendommen er en Erfarenhed, som visse er grundet paa Kristi Fødselsberetning, men dog ikke i virkelig Førelse med den levende Frelser. Den Sjæl, som erholder den Erfarenhed, som heri fremholdes, vil have stor Kærlighed for Jesus, og kan forløjste sig i ham; men grundet paa det Indtryk, han fik af den Prædiken, han hørte, opfatter han ikke, at det er muligt at komme i saa nært Forhold til Jesus som at være i ham og han i os.

Det er ikke let at finde Udtryk for, hvad jeg mener. Men mange af mine Læsere vil forstaa, hvad jeg har Betydning til. Maaſke nogen af eder, vil erindre en Tid i eders Kristendommen, da I opfattede Kristus som en Person udenfor eder selv, Jesus dvalende i en fjern Himmel. Visstelig saadan Opfattelse tilhører som Regel kun Begyndelses Trinnet af en Kristens Erfarenhed, og den Utrothed, som Sjælen føler, tjener til at brænde Afsigten for en dybere Erfarenhed af „Kristus i eder,“ hvilket er Hellighedens Grundvold og Herlighedens Haab.

Dette er en Hemmelighed, for vi ser ikke Kristus med vore naturlige Øjne. Hemmeligheden er en aandelig Kristus. Det er til en aandelig Tjenestegjæver paa Kristus, at Apostelenes Brev henleder vor Opmærksomhed. Kristus er i den Troende og den Troende er i Kristus og opvækker i alle Maader til ham. (Eph. 4: 15).

Her i denne Førelse med Kristus, ligger Forskellen mellem Kristendommen og andre Religioner. Der er andre Forskelligheder; men de er for det meste gradvis Forskelligheder i den samme Ting. For Eksempel, alle har en Lære om Gud og om Sund, men Kristendommens Lære er den rene og bedste. Her er

en Forskel i Grad af Sandhed om Gud og om Synd. Men naar det kommer til Læren om, at Kristus maa være i den Troende som hans Kraft til helligt Liv og til Bæft, da er der en fuldstændig Forskel. Tag Mohamedaneren for Eksempel. Han anerkender kun een Gud; hans Moral kan være god; men hans Retfærdighed er helt hans egen. Den er ikke en Guds Gave, heller ikke flyder den fra hans Førelse med Profeten, som han tror paa. Nok er det for en troende Mohamedaner, at han iagttager Profetens Raad, holder den aarlige Feste og er tro i at sige sine Bønner.

Men med den Kristne er det aldeles forskelligt. Han er mere end et godt Menneſke, mere end en Person, som frygter Gud og efterlever en Del Forskrifter. Han er „i Kristus“ og faar derved i Barnefaar hos Gud. Han staar i Kristus i Forhold til Gud som Barn til sin Fader. Han er en ny Skabning; han er mere end et naturligt Menneſke, thi han er delagtig i et nyt Liv, et Liv som aldrig skal kende Død gennem dets Førelse med Kristus. Kristus bor i den Troende. (Rom. 8: 10; 2 Kor. 13: 5). Dette er intet poetisk Billede, ingen vild Indbildning eller tom Højsomhed. Dette er bibelsk Lære, ja vigtig, betydningsfuld, bibelsk Lære. At være vild i dette Punkt er at være vild i vigtige aandelige Ting.

Det kan vel hændes, at vi ikke med en Gang fatter Fulden af denne Sandhed. Saulus af Tarsus kunde se det som i et pludselig Øjeblik; men de med fleste kommer Forstaaelsen af dette Punkt gradvis. Mange af os har været jendragtige i at fatte Fulheden af Kristi Plads i en Kristens Liv, selv efterat vi var døbt med den Hellig Aand. Men Aanden vil lede os ind i al Sandhed, for det er hans Gerning.

Ord som disse: „Kristus er alt og i alle“ var ikke nogen betydningsløs Udtalelse for Apostelen Paulus, heller ikke var de en tankeløs Overdrivelse; men de var en aandelig Sandhed. Lyftelig er den Sjæl, som har lært denne Sandhed i Aanden, og som saaledes har lært at blive fæstet i Kristus, ikke mere at vente noget af sig selv undtagen Svaghed i alle Retninger og Udmæthed i alle Foretagender, men at fortroe sig paa Kristus. I det Tilfælde vil Sjælen, om det hændes, at et Forsøg eller en Betræbelse mislykkes, derigennem lære Nødvendigheden af mere

fuldt og helt at forblive i Kristus.

Før eller senere maa vi alle lære, at Kristus er Begyndelsen og Enden, vor Visdom og vor Tilflugt, vor bevarende Kraft. Han er Alpha og Omega i den Kristnes Liv. Om der gennem jeftagtig Opfattelse endnu hos dig skulde findes nogen Grad af Selvgodhed eller Selvtilid, da vil Gud tillade dig at gaa gennem en Disciplin indtil han har renset dig som Guld. „Intet Skød skal rose sig for Gud. Men ud af ham er I i Kristus Jesus, som blev os Visdom for Gud, baade Metfærdiggørelse og Helliggørelse og Forsløsning, for at, som der er skrevet: Den, som roser sig, rose sig af Herren“ (1 Kor. 1: 29—31).

Hvad er nødvendigt for, at vi skal kunne nyde Kristus som vor Helliggørelse?

Først vi maa opgive al Tillid til os selv. Dette høres let ud, og vi giver gladelig vort Santytke til denne Sandhed, og dog finder vi det ikke saa let, naar vi sættes paa Prøve. Du kan ikke gøre meget for at redde en Mand, som er nær ved at drukne, førend han selv slutter at kæmpe paa Liv og Død. Den Erfarenhed, som vi saa gerne vil have, synes at slippe fra os, hver Gang vi forsøger at faa Hold paa den, indtil vi kommer til Enden af al Selvtilid, men da kommer Gud til os i sin Hjælp og Kraft. Om det var anderledes, vilde Mennesker tage Gæde til sig selv. Ens Mandelighed vilde blive tilregnet ens egne Bønner eller ens Gudhengivenhed. „Jeg“ maa blive forsfæstet. Den naturlige Mands Virksomhed maa blive stillet. Kære Sjæl, maaske kender du Bejen, har du lært at vandre paa den?

Det næste, som er nødvendigt, er at vi jer og anerkender Kraften, som er i Kristi Kors, at i ham var vi forsfæstet til Synden, til Skødet og til Verden, og at hans Blod er mægtigt til at give os en fuldkommen Renselse.

Det tredje, som er fornødent, er at Kristi Løfte om at døbe med den Hellig Mand gælder for os nu, og at vi er istand til at modtage dette Løfte i Tro. Wegen af den Bamskelig-
hed, nogle har, er Mangel paa Tro. De er kom-
men til et Punkt, hvor de er helt overgivet til
Guds Vilje med dem; og de har en Følelse af
indre Fred og Hvile og tager dette som et Be-
vis for, at de har en Erfarenhed af Helliggø-
relse. Vi helliggøres ikke ved at rasjonere os

til denne Erfarenhed, men ved at modtage den i Bøn og Tro.

Helliggørelse er et Bærf, som renser dit Hjerte fra fjendige Begær og Tilbøjeligheder, og i hvilket den Hellig Mand tager sit Bofted i dit Hjerte. Du vil blive renset (Mal. 3: 1—3; Matt. 3: 11, 12). Af dit Liv skal flyde levende Vandstrømme. (Joh. 7: 38, 39). Du skal faa Kraft til at vidne for Jesus, hvorsomhelst du gaar. (Ap. 1: 8). Du skal faa Forskæ-
else af Guds Sandhed. (Joh. 14: 26). Du skal blive fyldt med den Hellig Mand. (Ap. 1: 2: 4).

Guds Menighed en organiseret Menighed.

Af S. M. Niggle.

Viskelig Guds Menighed er en organiseret Menighed. Den opviser i sin Organisation Guddommens Visdom for „nu har Gud sat Lemmerne, ethvert af dem, paa Legemet, efter som han vilde.“ Denne Organisation er saa meget menneskelig, at „han gav nogle som Apostle, andre som Profeter, andre som Evangelister, andre som Hyrder og Lærere, til de helliges fuldkomne Beredelse, til en Tjenestegerning, til Kristi Legemes Opbyggelse. Indtil vi alle naar til Enheden i Troen paa og Erkendelsen af Guds Søn, til Mands Modenhed, til Kristi Følges Maal af Bæst“ (Ef. 4: 11—13). Men den er ogsaa saa meget guddommelig, at Gud „er over alle og igennem alle og i alle“ (Ef. 4: 6).

Forsvaltningen af denne Organisation er saa meget fra Himmelen, at „Menigheden underordner sig under Kristus,“ og „Kristus er Menighedens Hoved“ (Ef. 5: 23, 24). Men den er saa meget af Jorden, at Apostelen Paulus skrev: „Under eders Bøstedere, og retter efter dem; thi de vaager over eders Sjæle“ (Kol. 13: 17).

Adskillige Tæfter fremholder tudelig, at Menigheden er Kristi Legeme“ (Ef. 1: 22, 23; Kol. 1: 24), og at „dette Legeme er kun eet Legeme“ (Ef. 4: 4; Kol. 3: 15). „Thi ligesom vi har mange Lemmer paa eet Legeme, men Lemmerne ikke alle har den samme Gerning, saaledes er vi mange Lemmer paa eet Legeme, men Lemmerne ikke alle har den samme Gerning, saaledes er vi mange eet Legeme i Kristus, men hver for sig hverandres Lemmer“ (Rom. 12: 4, 5).

Til disse Udsagn af Apostelen giver Kendsgerninger angaaende den tidligste Menighed Bifald. „Men de Troendes Mængde havde eet Hjerte og een Sjæl“ (Ap. 4: 32). At Guds Menighed er eet Legeme i Enhed og Harmoni, dette finder vi er bevist.

• Hvorfor er den et organiseret Legeme?

Den er det Sted, hvor Gud er. Templet, var Guds Opholdssted i Moise Tid, og Menigheden er hans Opholdssted nu. „Opbyggede paa Apostolens og Profeternes Grundvold, idet Hovedhjørnestenen er Kristus Jesus selv, i hvem enhver Bygning sammenrøres og vokser til et helligt Tempel i Herren, i hvem I ogsaa bliver medopbyggede til en Guds Bolig i Manden“ (Ef. 2: 20—22).

Den er et Legeme, for at der skal blive Samfundssjælelle mellem dens forskellige Lemmer. „At der ikke skal være Splid i Legemet, men for at Lemmerne skal have samme Omfarg for hverandre, og hvad enten et Lem lider, lider alle Lemmerne med, eller et Lem bliver hædret, glæder alle Lemmerne sig med“ (1 Kor. 12: 25, 26). Der kræves Sundhed i Legemet for at kunne leve op til denne sidste Tekst; men om vi lever op til den, bliver der en Enhed og et Samfund, som er opløstende for hver Sjæl.

Dette Legeme blev dannet for at udføre et Arbejde. Apostelen Paulus skriver: „vi er Medarbejdere.“ Det store Arbejde, som Menigheden har at udføre, er beskrevet i Jesu Befaling: „Gaar derfor hen og gør alle Folkeslagene til mine Disciple. . . . idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befaleet eder. Og se jeg er med eder alle Dage indtil Verdens Ende“ (Matt. 28: 19, 20).

Legemets Arbejde.

„Alle Lemmer har ikke samme Gerning“ (Rom. 12: 4). Gud sætter Lemmerne i Legemet, som det behager ham, saa at Menighedens store Arbejde kan blive udført.

Paulus taler i Kor. 12: 1, om de forskellige Gaver, som Manden meddeler til Lemmerne i Legemet. Disse Gaver afgør, hvilken Plads i Menigheden hvert Individ skal fylde. Vi lærer, at de har ikke alle samme Gave og derfor heller ikke samme Ansvar at bære eller samme Arbejde at udføre. Kristus er Hovedet over hele Legemet.

Det maa indrømmes, at Kristi Legemes Vir-

ke beror mere paa Aandelighed og Enhed i Manden end paa noget ydre menneskeligt Arrangement. Kristi Legeme kan ikke arbejde med Held og Liv, medmindre hvert Lem lader Kristus, som Hovedet for Legemet, have fuld Kontrol og er tilfreds med den Plads, som blev givet det. Den ringeste Søgning efter Selvsøghed eller Myndighed vil spolere Enheden, svække Kræften og hindre Arbejdet.

Kristus er Hovedet.

Kristus, Menighedens guddommelige Hoved, sætter Lemmerne i Legemet, og for os at anerkende disse forskellige Lemmer i deres Besti-linger er at anerkende Myndighed givet af Gud og at ære hvad han har gjort. Historien om Apostlene og deres Gerninger viser os, at disse havde størst Myndighed i den tidlige Menighed. De udnævnte nye Mand, som Forstændere over Uddelingen til de fattige, da Menighedens Forøgelse krævede dette, uagtet Jesus havde ikke sagt noget om, at saadanne Forstændere skulle vælges. Det store Spørgsmaal, om enten omvendte Hedninger skulle omkæres eller ikke, blev bragt til Apostlene for Afgørelse. Foran dem var det, at Ananias og Saphira faldt om døde. Apostlene havde Overophim med Arbejdet i dets Almindelighed. Paulus havde Omfarg for alle de Menigheder, som han havde været Middel til at oprejse.

Prædikanters Pligter.

Gud indsatte dem som Vogtere over Menighedens aandelige Vel. De maa føde Hyrden; de maa være Hyrder for Herrens Faa; de maa se til, at Hyrden ikke stjæler dem. Om noget Faa gaar vild, maa Hyrden søge det op igen. Menighedens Medlemmer bør underordne sig Prædikanten i aandelige Spørgsmaal. „Lyder eders Besledere og retter eder efter dem; thi de vaager over eders Sjæle“ (Heb. 13: 17). Men Prædikanten har ingen selvvalgt Autoritet, det er alt i Herren og ifølge Herrens Ord. Naar en Evangelist kommer til en Menighed for at holde et Møde, maa han erindre, at Pastoren i samme Menighed har Overophimmet paa den Plads; der maa være Samarbejde. Sager, som angaar nogen lokal Menighed, bør afgøres af en Forsamling af Prædikanter, som arbejder i denne Menighed eller i dens Nærhed; thi de er bedst kendt med Forholdene. Sager, som angaar Guds Menighed i dens Hel-

hed—ligesom Omstørelsen i den tidligste Menighed—bør afgøres af en Forsamling, hvor hele Menigheden er repræsenteret.

Farlige Klipper at undgaa.

Grafaldet i det tredje Aarhundrede efter Kristus begyndte med, at Prædikanterne tiltog sig større Myndighed end de var tilladt at have. De opløstede sig selv og tilbød sig al Magten. Saa gik Menigheden hastig bort fra Guds Plan for dens Organisation, indtil den naaede fælt ned til Bavedømmet.

Prædikanterne maa være ydmyge Mænd, enhver maa ære de andre. Villighed til at modtage Advarsel og Formaning og til at underordne sig andre maa karakterisere dem. Herren har sat dem som Opfyldsmænd over Menigheden; men husk, at de er der for Menighedens Belfærd, og at de engang skal aflægge Regnskab.

Paa den anden Side maa vi ogsaa erindre, at det gaar ikke an at falde Kristus Hovedet og paa samme Tid ignorere Menighedens Opfyldsmænd. „Lyder eders Vejledere,“ disse Ord er skrevet ikke for at afstumppe vor Frihed; men for at rette vore Bestræbelser i een Retning, saa at det mest mulige vil blive udført. Frihed er ikke Bevilling, men den er Lydighed til Lov. Den største Frihed er Lydighed mod Gud og mod dem, som er „over os i Herren.“

Mere alt andet, som er fornødent er Kærlighed, Guds Kærlighed fyldende hvert Medlem. Kærlighed vil bevare Tillid, og vil skabe Underkastelse og Ydmyghed. Kærlighed vil gøre, at vi alle har et rent Motiv, og dette er Guds Forherligelse og Menighedens Vel. Kærlighed vil føde og nære et født Samfund, som vil være en Forsamling paa det himmelske Samvær. Apostelen Paulus formaner os saaledes: „Jeg formaner eder derfor, jeg den fangne i Herren, til at vandre værdig den Raldelse, med hvilken I blev kaldt, med al Ydmyghed og Sagtmodighed, med Langmodighed, saa I bære over med hverandre i Kærlighed og gør eder Glid for at bevare Aandens Enhed i Fredens Bånd“ (Ef. 4: 1, 3). Lad os adlyde Apostelens Formaning.—

Et Liv uden Synd.

af W. H. Wood.

Mange Mennesker har vanskeligt for at tro, at en Kristen kan leve uden Synd i denne Verden, hvor vi paa alle Hold er omgivet af Synd og Fristelse, og hvor det synes, som man ingenjer, som ikke synder. Kristne og ikke Kristne synder, Forskellen er deri, at den Kristne beder om Forladelse, medens den ikke Kristne ikke gør det.

Kristen lærer os, at Kristi Blod renser fra al Synd, og at Kristus kom for at bære Verdens Synd. Vi, som har faaet vore Overtrædelser forladt ved Tro paa Jesu Blod, som blev udgydt for vore Synder, er født af Gud; vi er gjort til nye Skabninger; vi er toede i Sammens Blod. Dette er et bestemt Bærf, et Bærf som gør en Forandring i Mennesket, det er et Naadeværk i Sjælen, udført af den Hellig Aand. Det er ikke en Forbedring, som Mennesket selv gør, men en fuldstændig Forandring, et Naadeværk udført af Gud i en angrende Synder. Noget, som ikke har forlægt sin Synd, er ikke en Kristen.

Efter at være født paa ny vil Sjælen finde, at Guds Naade er nok til at bevare ham hver Dag af hans Liv fra Syndens Magt. Han maa sky det onde og elske det gode og bede Gud om Kraft i Fristelsens Stund, og Herren vil bevare ham. Ingen vil blive bevaret, som fortryster paa sig selv for Bevarelse; men den, som tror paa Gud for Sejr og Bevarelse, skal blive bevaret fra Dag til Dag.

For at gøre vor Være sikker behøver vi skriftlige Bevis, og disse har vi. Apostlene udtaler sig klart om, at en Kristen kan og maa leve uden Synd.

„Hver den, som er født af Gud, gør ikke Synd“ (1 Joh. 3: 9).

„Hver den, som bliver i ham, synder ikke“ (1 Joh. 3: 9).

„Svad skulde vi da sige? Skulde vi blive ved i Synden, for at Naaden kunde blive desto større.“ Det være langt fra! Vi, som er døde fra Synden, hvorledes skulde vi endnu leve i den? (Rom. 6: 1, 2). Disse Skriftsteder med mange andre er meget afgørende i at fremholde, at Guds Børn maa leve uden Synd.

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1.00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1.25
Six Months......65

Subscription indsendt fra Skandinavien:

Årlig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet kan sendes os enten ved
Mønter, Bank Check, eller Draft, pr. Eks-
pres eller ogsaa i registeret Brev. For Penge sendt
i løst Brev er Modtagerne ikke ansvarlige.

Returering for Betaling af Bladet gives paa
Adresselappen, samt ved Brev eller Brevfort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den
forrige Adresse gaa vel som den nye angives.

All Korrespondance maa adresseres til

Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Subskribenter i Danmark og Norge kan erholde
Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse
eller til Nels Renbeck, Vandrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-
office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress
of March 3rd 1879.

Der er mange Ting, som et Menneske kan und-
drage sig i Livet; men een Ting, som det ikke
kan unddrage sig, er Valget mellem evigt Liv
eller evig Død.

At gøre Valg af evigt Liv allerede i unge
År er nyttigt baade for dette Liv og for det
tilkommende.

Haab om evigt Liv bevarer Hjertet glad,
naar ens fære borttages af Døden.

Haab om evigt Liv bevarer Sjælen standhaf-
tig midt i Livets Storme; thi det ser bort fra
det formende og truende „Der“ til det straa-
lende og vinkende „Hviset.“

Haab om evigt Liv gør Døden til en Binding
og Graven til et Hvilested.

Vi glæder os i Haabet.

Tanken om evig Død spolerer Synderens

Jornøjelser, Bejrøvelser og Besiddelser.

Den jornøjelseslyge morer sig i Dansen; men
Tanken trænger sig ind: „Døden kunde ram-
me mig, og jeg vilde flyttes fra Lyst til Pine.“
Jornøjelsen er borte, Rædsel har taget Pladsen.

Den gerrige glæder sig i sine Skatte; men
Tanken om Død og Evighed tager Nydelsen fra
ham. Tænk, om det skulde lyde: „I Nat kræ-
ves din Sjæl af dig!“ En rig Mand sagde:
„Hvis det bare ikke var for Døden.“

Drugt for evig Død spolerer Livet.

Synderen har Pine midt i sine Glæder, den
retfærdige har Glæde midt i sine Sorger.

„De retfærdiges Sti er som et skinnende Bys,
der bliver klarere og klarere,“ indtil den ender
i en fuldkommen, evig Dag.

Men

Synderens Vej er som den dalende Sol; den
bliver mørkere og mørkere, indtil den ender
i „Mørke og Mulm bevaret til evig Tid.“

Store Evighed! du holder meget i din Haand.
Liv eller Død, uden Ende; Salighed eller Jam-
mer, uden Ophør; Guds og Engles Nærvær
i en herlig Himmel, eller Djævels Selskab i et
grufuldt Helvede. Væjer, hvad skal der tildeles
dig, naar din Tid til at gøre Valget er udløbet?

—M. J. S.

Fra Arbejdsmarken.

Vandrup, Danmark.

Jeg har haft den Glæde at være sammen
med Guds Folk i Danmark siden Begyndelsen
af Marts Maaned. Herren har Omfjorg for
sine, og Arbejdet i sin Selshed er opmuntrende.
Sandheden møder jo Modstand; men det, som
falder sig Krijsdøden og ikke møder nogen Mo-
stand i Verden, er ikke værd at arbejde for.
Vi er Guds Folk taknemlige for eders Medar-
bejde, for eders Bønner og eders Pengebidrag;
det har ikke været fergæves, og visseelig Høstens
Herre skal ej indeblive med Befømmingen.

Vi er saa Arbejdere; men vi glæder os i at kunne sige, at vi arbejder sammen i Kærlighed og Enhed, og vi tror, at dette er Hovedsagen i Herrens Arbejde. Vi er bestemt paa at være Herren og hans Sandhed tro.

En Broder sagde fornylig i sit Vidnesbyrd, at en Del Mennesker har saa travelt med at arbejde paa Himmelvejen for at gøre den bredere end Gud har beskrevet den i sit Ord. Der tilkyndes ogsaa os Anledning til at hjælpe til med dette Arbejde; men vi undtager os, for det; thi vor Tid er for dyrebare til at beskæftige os med saadant Værk. Vi er færdige med Bejlsarbejdet; men vi gør det lille, vi kan for at tilskynde Folk til at tage Vejen, just som den er i Guds Ord. Den er bred nok for hver Sjæl, som har sat Himmelen for sit Mål for hvilken som helst Pris, og det glæder os at møde mange, som af Hjertet jubler under Vandringen paa den smale Vej. Halleluja!

Sommermøderne begyndte i Aaas den 24de Juni og fortsattes i Hjørring og Løkken. Vi havde seks Dages Møde i Aaas, fire Dage i Hjørring og tre i Løkken. Gud gjorde disse Møder til Velsignelse. Nogle Sjæle søgte Hjælp fra Gud, og Menigheden blev opmuntret. Genvedt hvo Raadesøfkende fra Aalborg besøgte Mødet i Aaas.

Om Gud vil, rejser jeg til Sverige for at være i Gota Søndagen den 22de Juli. Søster Julia Borg har været der en Tid under mit Besøg i Danmark.

Gud velsigne eder, Søfkende, for al den Opmuntring I har været for mig baade i Sverige og i Danmark. Gud skal belønne eder for den Kærlighed, I har beviset. Bed for mig.

Et ringe Vem i Kristi Legeme.

C. J. Forsberg.

Religion i Hovedet eller i Hjertet.

Af Hazel W. Neal.

Jesu Kristi færdige Religion bestaar af tre Ting—Kundskab i Sindet, stærklighed i Hjertet og Lydhed i Livet. Det første kan vi kalde den theoretiske Del af Kristendommen, det andet den erfaringsmæssige Del og det sidste den praktiske Del. I fand Religion er hver af disse tre Dele ahangige af hverandre; de er uadskillelige. Den første er af Betydning for den anden, og den anden er nødven-

dig for at fremkalde den tredje.

Gud virker først paa en Persons Intellekt. Han gaar i Rette med Mennesket. „Kom dog, og lad os gaa i Rette med hinanden, siger Herren.“ Nogle Mennesker faar en theoretisk Kundskab om Frelsesplanen; men det er ogsaa saa vidt som Religionen faar Lov at virke paa dem. Af den Grund er mange Mennesker ikke tilfreds med den Religion, som de har, og af den Grund er ogsaa manges Liv saa uværdige Kristennavnet.

Syndere kan godt have Kundskab om Gud; men det er en Kundskab som ikke frelser. Apostelen Paulus forsøgte en Gang i sit Liv at tjene Gud med Sindet, men uden Raade. Det mislykkedes for ham. Han sagde, at der var en Lov i hans Indre, som stred imod den Lov, som var i hans Sind. Med den Intelligens, som Gud gav ham, forstod han, hvorledes han burde tjene Gud; men han kunde ikke udføre, hvad han vidste, han burde gøre. Vi hører ham udbryde: „Viljen har jeg vel, men at udføre det gode formaar jeg ikke; thi det gode, som jeg vil, det gør jeg ikke; men det onde, som jeg ikke vil, det øver jeg. . . . Jeg ser en anden Lov i mine Lemmer, som strider imod mit Sinds Lov og tager mig fangen under Syndens Lov, som er i mine Lemmer. Jeg elendige Menneske! Hvem skal fri mig fra dette Dødens Legeme?“ Men Paulus siger endvidere: „Guds fke Tak ved Jesus Kristus vor Herre.“

Mange Mennesker har gaaet ind som Medlemmer i nogen Menighed; de har bekendt at blive sat i ret Forhold til Gud ved at gøre saa. De har tænkt og haabet at blive sande Kristne, antagelige i Guds og Menneskers Øjne ved at blive Kirkemedlemmer. Naturligvis er det baade nødvendigt og vigtigt at tro paa Gud med vore intellektuelle Kræfter; men mere end dette er nødvendigt. Vi maa tro med Hjertet ogsaa, vi maa have ikke alene en Kundskab om Religionen men ogsaa en Erfarenhed af den. Gud vil ikke antage nogen anden Slags Religion, intet mindre end dette, Kundskab og Erfarenhed.

Jesu Kristi Religion har Liv og Frelse i sig. Hovedet er Opbevaringsstedet for Kundskab men Hjertet er Stedet for Liv. Apostelen siger os, at med Hjertet tror man til Retfærdighed.

Uden Kærlighed til Gud er det umuligt at leve Kristenlivet. Mangel paa Guds Livet i Sjælen har foraaflaget megen Modsigelse mod Evangeliets Kraft og megen Skeptisisme.

Jeg læste en Gang om en ung Mand, som tænkte at overraske sin Lærer. Han tog Hovedet af en Slags Insekt,vingerne af en anden, Benene af en tredje, Kroppen af en fjerde og lignede saa disse tilsammen til et Insekt. Han bragte dette til Læreren og spurgte:

„Lærer, hvad Slags Insekt er dette?“

Men Læreren var for flog for den unge Mand. Hans Svar var: „Dette er en Humbug.“

Der er Folk, som har Hovedet fuldt af Theologi, men har en Dansers Fødder, en Kortspillers Hænder, eller en Vagtalers Tunge. Min Læser, intet mindre end sand Kærlighed til Gud i Hjertet og sand Omvendelse i Livet vil bestaa. Sand Religion er at have korrekt Kundskab om Guds Lov i Sindet og saa at leve efter, hvad en tror er rigtigt.

Mænd og Kvinder vogter paa de Kristnes Liv, og de dømmer Kristendommen efter, hvad de hører og ser. Naar vi elsker nogen her i Livet omtaler vi ofte samme Person paa en Maade, som faar andre til at føle, at vi elsker bedkommende. Naar vi føler Kærlighed til Gud i vore Hjerter, vil vi omtale ham med Begejstring og Barme. Om vi elsker nogen her i Livet, vil vi ogsaa elske at gøre, hvad der behager samme Person, og om vi elsker Gud, vil vi „holde hans Bud.“ Læser det er til ingen Nytte at befende at være en Kristen og ikke adlyde Gud. Saa dan Befendelse vil gøre Skade i Livet; den vil heller ikke holde Prøve paa Dommens Dag.

Sjæl, om du ejer sand Religion, saa vil den blive praktisk i dit Liv, og du vil være istand til at lede andre paa den rette Vej. Folk vil have Tillid til dig og dit Liv kan blive Midlet til at overtøje dem om Evangeliets Sandhed og om Frelsens Kraft. Gud vil ikke antage nogen anden Slags Religion, intet mindre end dette, Kundskab og Eriarenhed.

Den skibbrudne.

Intetsteds i vort lille Land veksler Naturen som ved Vesterhavet. Det kan være blif stil-

le uden Uro, og snart kan Vester vinden jette det vældige Vand i Bevægelse, og intet kan tøjle de magtige Kræfter. Det er et forunderlig Skuespil, naar Havet er i Lyrer.

Saaledes skete det en Efteraarsdag for nogle Aar siden. Jisserne havde gaaet ud for at gøre en Jangt. Pludselig rejste der sig en Væsttorm og Havet brusede. Enhver forstod der var Fare paa Jerde, og alle skyndte sig mod Land. Nær ved Strandbredden er der Revlinger af Sand—her er det vanskeligt for Baaden at klare sig i Storm.

De smaa aabne Baade blev fælede som Skal paa Bølgerne. Endelig naaede alle i Land med Undtagelse af tre Jissere; deres Baad kunde ikke klare sig—skjønt de var nær ved Strandbredden.

Redningsbaaden med sine tolv stærke Mænd var inde, og Mændene vovede deres Liv for at frelse de andre. Al deres Anstrængelse jantes fergæves. Til sidst dannede de tapre Mænd en Ræde ved at tage hverandre Haand i Haand—og de naaede den sidste Mand og bragte ham frelst i Land. Hvilken Glæde der lygte alle Hjerter! Genjtidig Glæde iblandt dem, som blev frelst og dem, som vovede deres Liv for dem.

Ude paa Livets Hav kommer der et Raab om Hjælp over Bølgerne. Hvem vil øjre sig for Herrens Tjeneste og hjælpe de skibbrudne?

„Kast Redningsbøjen i fraadende Sø,
Hjælp dog din Broder, som ellers maa dø.
Brudt er hans Mod, han er svag som en Stov,
Kast ud Redningsbøjen det gælder hans Liv
Benyt da Tiden og bjerg dem i Land,
Snart vil de drives mod Evigheds Strand.
Kast da til Bærket, o, opjæt det ei!

Kast ud Redningsbøjen, de venter paa dig!”

Anna K. Renbeek.

Forjoning.

„Det er fuldbragt.“

Det Bærf, som Jesus kom for at indføre paa nu indført, det store Forjningsvært. Gud forjonet med Mand. Hans Bærf som Midler mellem Gud og den faldne skyldige Menneſkehed var nu gjort, saa at der var aabnet ved hvilken Menneſker kunde komme til Gud gennem Jesus. I de Ord „Det er fuldbragt“ finder Menneſker sin søde Trøst og fuldkommen Tryghed.

Søndagsskolen.

Lectie 10.

Sept. 16, 1917.

Den brændende Jlds Døn.

Dan. 3.

Gyldentekst: Naar du gaar gennem Vandene, da vil jeg være ved dig, og igennem Floderne, da skal de ikke overfylle dig; naar du gaar igennem Jlden, skal du ikke brændes, og Luften skal ikke fortære dig. —Esa. 43: 2.

16. Sadraf, Mefaf og Abed-Nego svarede og sagde til Kongen: Nebudkanezar, vi har ikke fornødent at svare dig et Ord herpaa.

17. Dersom vor Gud, som vi dyrke, kan redde os, saa redder han os af den brændende Jlds Døn og af din Haand, o Konge!

18. Men hvis ikke skal det være dig bitterligt, o Konge, at vi ikke vil tjene dine Guder og ej tilbede det Guldbillede, som du har oprejst.

19. Da blev Nebudkanezar fuld af Harm, og hans Ansigt Udseende blev forandret imod Sadraf, Mefaf og Abed-Nego. Han svarede og sagde, at man skulde gøre Dønen jøv Gange hedere, end man plejede at bede den.

20. Og Mænd, vældige Mænd i hans Hær, befalede han, at de skulde binde Sadraf, Mefaf og Abed-Nego for at kaste dem i den brændende Jlds Døn.

21. Da blev disse Mænd bundne i deres Undertøj, deres Skjoler og Kapper og deres øvrige Klæder og kastet midt i den brændende Jlds Døn.

22. Derfor, eftersom Kongens Ord var strengt, og Dønen var hedet overmaade, dræbte Jldens Lue de Mænd, som havde bragt Sadraf, Mefaf og Abed-Nego op.

23. Men disse tre Mænd, Sadraf, Mefaf og Abed-Nego, faldt bundne i den brændende Jlds Døn.

24. Da forjærdedes Kong Nebudkanezar og stod hastelig op; han svarede og sagde til sine Raadsherrer: Ved vi ikke kaste tre Mænd bundne midt i Jlden? De svarede og sagde: Visselig o Konge!

25. Han svarede og sagde: Se, jeg ser fire Mænd, som gaa løse midt i Jlden, og der er intet bestadiget paa dem; og den fjerdes Udseende er ligesom en Gude søns."

26. Da traadte Nebudkanezar frem for Mun-

dingen af den brændende Jlds Døn; han svarede og sagde: Sadraf, Mefaf og Abed-Nego I den højeste Guds Tjenere! Gaar ud, og kommer hid. Da gik Sadraf, Mefaf og Abed-Nego ind midt af Jlden.

27. Og Statholderne, Befalingsmændene og Landskhøvdingerne og Kongens Raadsherrer samledes; de saa disse Mænd, at Jlden ingen Magt havde haft over deres Legemer, og at Gaaret paa deres Hoved ikke var smedet og deres Undertøj ikke forandret, og at Lugt af Jld ikke var gaaet over dem.

Tid: Under Fangenskabets i Babylon, muligens en kort Tid efter Jerusalems Ødelæggelse. Sted: Nær Babylon.

Ophøjelsen.

Daniel og de tre andre hebræiske Drengene vadede at være de bedste Venner. Jlden Tvivl kom de ofte sammen og bad til den Gud, som de elskede.

Tiden gik, og de blev Mænd. Deres Trofasthed og Ærlighed gjorde, at de forblev i Kongens Gums. Men en større end Kongen, var interesseret i disse unge Mænd; Gud selv vogtede over dem, og han saa dem staa gudsfrygtige og tro i de nærværende Forhold. Han planede, at de skulde ophøjes.

Kong Nebudkanezar havde en Drøm, og der var noget ved den Drøm, som gjorde ham urolig, men da han vaagnede, kunde han ikke erindre den, men søgte, at han ikke kunde saa No i Sindet, før end han kendte Drømmen.

Han sendte Bud til sine vise Mænd; nogle af disse paafæraabte sig, at de kunde gøre store Ting; men da Kongen bad dem fortælle Drømmen, saa sagde de: „Der er intet Menneſke paa Jorden, som kan kundgøre det, som Kongen forlanger. Sig dine Tjenere Drømmen, og vi skal kundgøre Udtvdingen.“

Den bekjendte Konge blev vred og befalede, at disse Mænd skulde dræbes. Da Daniel hørte det, gik han ind til Kongen og begærede, at Kongen vilde give ham Tid, at han maatte kundgøre Kongen Udtvdingen. Kongen gav sit Samtale.

Daniel skyndte sig derefter bort til sine tre Venner og bad dem, at de skulde bede om, at de skulde aabenbare for dem Drømmen, idet de ikke de ogsaa skulde blive dræbt. Gud hørte disse unge Mænds alvorlige Bønner og aa-

benbarede Drømmen for Daniel. Glad i Sind fød Daniel op fra sit Leje og sagde: „Beflignet være Guds Navn fra Evighed og indtil Evighed; thi Visdommen og Kraften er hans. Dig, mine Fædres Gud, lover og priser jeg; thi du har nu kundgjort mig det, vi begærede af dig, thi du har kundgjort os Kongens Sag.“

Daniel gav Gud Tak og Ære for, hvad han nu vidste. Da han kom ind for Kongen for at fortælle Drømmen, røste han sig ikke af egen Visdom, men sagde, at Gud havde aabenbaret Drømmen for ham. Derpaa fortalte Daniel Kongen Drømmen og ndlagde dens Betydning.

Kongen var saa tilfreds, at han satte Daniel over hele Landstædet Babylon. Men Daniel glemte ikke sine trofaste Venner, og bad Kongen forfremme ogsaa dem. De blev da gjort til Daniels Assistenten i Styrelsen af dette Landstæde.

Tre modige Mænd.

Drenge, som ikke er bange for at staa for det, som er ret, vil som Regel opvokse til at blive modige Mænd. Sadraf, Mejaf og Abed-Nego havde ligesaa gjort Mod til at adlyde Gud, efter at de blev Regenter som før.

Kong Nebudanezar tilbød Hjælper, men han gjorde ikke ojte nogen Forhindring for Jøderne i deres Tilbedelse af Gud. I nogen Tid kunde de tre Mænd tilbede Gud og tjene ham, inden at Kongen modstod dem paa nogen Maade; men omsider kom Prøvens Tid.

Nebudanezar var en stor Konge, han havde underlagt sig de fleste af de omkring værende Folketæglag. Det vilde ikke være let at sige, hvor mange Regenter der var under hans Myndighed og Magt. Der var Folk og Tyrster af mange forskellige Sprog og Trosbekendelser i hans Rige. Kongen ønskede at bringe dem ind i større Lighed og Overensstemmelse. Hans Plan for at fuldbyrde dette var det, som satte Sadraf, Mejaf og Abed-Nego paa Prøve.

Ude paa en Slette ved Babylon oprejste Kongen et stort Billede og sendte saa Bud til alle Regenter og Tyrster og Dommere, at de skulde møde frem paa en bestemt Dag. De kom fra fjernt og nær. Da de alle var samlet, udraabte Kongens Herold, at saasnart Musikken begyndte skulde de alle falde ned og tilbede Billedet, og om der var nogen, som ikke gjorde

saaledes, saa vilde han i samme Time blive kastet i den brændende Ilds Dvn.

Musiken begyndte, og den forsamlede Mængde faldt paa sine Knæ for Billedet—alle paa tre Mand nær. Efterretning om, at de tre Mænd ikke vilde knæle for Billedet, blev snart bragt til Kongen. Han blev meget vred, og bejalede at de skulde føres frem for ham.

Da de stod for ham, spurgte han dem, om det var oplagt Raad, at de ikke vilde tilbede det Billede, som han havde oprejst. Han tænkte, at det muligens var nogen Misforstaaelse, som havde gjort, at de ikke havde højet Knæ for Billedet, saa han vilde give dem en anden Anledning. Han bejalede atter, at de, saa snart Musikken lød, skulde falde ned for Billedet, hvis ikke, skulde de kastes i Dvnen.

Mange Mænd vilde have skjælv og sagt: „Ja vi vil høje os denne Gang;“ men disse tre Mænd gjorde ikke saaledes. Lyt til deres Svar: „Vi har ikke fornødent at svare dig et Ord herpaa. Derjom vor Gud, som vi dyrker, kan redde os, saa redder han os af den brændende Ilds Dvn og af din Haand, o Konge, men hvis ikke skal det være dig bitterligt, at vi ikke vil dyrke dine Guder og ej tilbede dit Guldstillede.“

Kongen blev meget vred og hød sine Tjenere at ophæde Dvnen i syv Gange hedere end vanlig, og derpaa bandt de Sadraf, Mejaf og Abed-Nego og kastede dem ind i den hede Dvn. Allden var saa stærk, at de Mænd, som kastede dem ind i Dvnen blev dræbt.

Kongen sad nær nok til at se ind i Dvnen. Pludselig rejste han sig i stor Sindsbevægelse og raabte, at han saa fire Mænd i Dvnen, aldeles uskadt af Varmen. Det var sandt. Gud sendte sin Engel, som beskyttede de tre modige Mænd mod Ild og mod Død.

Kongen kaldte paa dem, at de skulde komme ud af Dvnen, og Sadraf, Mejaf og Abed-Nego kom ud aldeles uskadt.

Nu var Kongen ikke vred længere, han erkendte at „der er ingen anden Gud, der saaledes kan frelse.“

Hvilket Embede havde Sadraf, Mejaf og Abed-Nego i Nebudanezars Rige? Hvorledes fik de dette Embede?

Ablød de Kongen?

Var der noget, i hvilket de ikke vilde adlyde?

Hvorfor nægtede de at adlyde i dette Punkt?
 Hvad hændte, da de ikke adlød?
 Hvor mange Mænd saaes i Dønnen?

Hvem var den fjerde?
 Virkede denne Prøve til Guds Ære og Jø-
 dernes Vel?

De Unges Afdeling.

At tage Eksempel og at være Eksempel.

Hvor let er det ikke for Menneffene at tage Eksempel af hverandre, at gøre saa og saa, fordi de har set andre gøre saa. Dette er en meget listig Forførelse, som vil snige sig ind endog iblandt Guds sande Børn, ja selv om de er ude i det fulde Lys. Det har forarsaget Billedelse og Fald for mange ubeslavede Sjæle.

Da Slangen kom til Adam og Eva i Edens Have, saa henvendte han sig til Kvinden „den frageres Del.“ Og saa nu op søger han enhver svage Side for at indbringe sin listige Forførelse, og om muligt lede Guds Børn til Fald. I Beretningen i 3die Kapitel af første Mosebog, ser vi, at det lykkedes Slangen at forføre Eva til Udydighed mod den Befaling som Gud havde givet. Dette forarsagede hele Menneffeslagets Fald. Efterat Slangen havde holdt en Prædiken bestaaende af Sandhed og Løgn for Kvinden, som gav ham sin Opmærksomhed, saa siges der i 6te Vers af nævnte Kapitel: „Og hun tog af dets Frugt og aad, og hun gav ogsaa sin Mand med sig, og han aad.“ Det synes ikke som om Adam gjorde nogen Modstand. Stående om Slangen først havde vendt sig til ham, saa havde han ikke saa ubetænksomt givet efter, men nu saa han sin Hustru spise af Frugten og uden Indvending, tog han det første Stykke som blev rækket ham, og han spiste. Begge faldt. Han tænkte muligens, at naar Eva kunde spise Frugten, saa var det ikke værre for ham.

Det er ret Ydmyghed at agte hverandre højere end sig selv; men naar det gjælder Guds Vilje og vort aandelige Liv, da bør vi se nøje efter, om det Eksempel som er sat for os er i følge Guds Ord eller ikke. Hvor let er det ikke at tænke som saa, ja naar denne eller hin kan tale og gøre saa, saa er det sikkert ikke værre for mig. Maa Herren hjælpe os!

Bed at efterfølge et daarligt Eksempel, drifter vi bort fra Gud, og sætter et Eksempel, som

forarsager, at andre ogsaa drifter bort fra Gud. Derimod om vi er paa Vagt og prøver alle Ting efter Guds Ord, saa kan vi bevare os selv og kan være til Hjælp for andre, som muligens har begyndt at drifte bort fra Sandheden.

Det er sandt, at vi som Guds Folk, alle som har taget Befendelsen paa sig, at de er Guds Børn er ansvarlige for den Indflydelse, vi have over vore Omgivelser, og det Eksempel, vi sætter for andre. Der er intet af større Vigtighed for min egen Del, end at sætte et ret Eksempel for andre og at efterlade en Indflydelse for det gode i hvert Skridt af mit Liv. Gud alene ved om de mange Taarer og de alvorlige Bønner, som jeg har opsendt til ham om Naade for det samme; thi jeg føler Ansvar for saa som aldrig tilførn. O, at jeg maa være iført med Kristus i Gud, at han, og han alene, maa sees i mit Liv og høres i min Tale.

Paulus opmuntrede Timoteus til at være et Eksempel, idet han sagde: „Lad ingen foragte dig for din Ungdoms Skyld, men vær et Eksempel for dem, som tro, i Tale, i Omgængelse, i Kærlighed, i Mand, i Tro, i Kyndighed.“ (1 Tim. 4: 12).

Jeg mener at hele mit Hjerte, at leve Kristus, men jeg vil sige: „Prøv mit Eksempel med Guds Ord, skulde det i nogen Del ikke holde Maal med det skrevne Ord, da vil jeg bede, at ingen efterfølger det, og ikke det alene, men lad ogsaa mig vide om det, at jeg kan gøre bedre.“

Jeg vil ogsaa sige at Jesus har efterladt os et ufejlbart Eksempel, maa vi alle mere studere og betragte dette Eksempel og selv gøre os dette til vor daglige Præktis.

Vi finder det i Guds Ord. O, det skrevne Guds Ord saa rigt paa Lærdom, der ser vi, hvordan vi bør søge Gud for at blive Børn, og siden hvordan vi bør leve, hvordan vi bør handle, hvordan vor Tale bør være, hvordan

vor Indgangelse bør være, ja endog hvordan vi bør flæde os. O det velsignede Guds Ord. Maa Herren hjælpe os at maale os selv med dette og at tage dette for vort Eksempel frem for noget andet. Der kan være Mulighed for, at der kan findes Fejl i andres Eksempel, men dette ene er fuldkomment i alle Ting. Ved at følge dette Eksempel vil vi aldrig miste vort Befremselssted, Himlen. Lovet være Gud!

—Mrs. S. M. Hendricks.

Snebolden. Pastor Emil Frommel fortæller følgende: Engang ved et Missionsmøde i Stuttgart sagde jeg. „Om Vinteren laver Børnene Snebolde. Jo længere de holder en stunden i Haanden, desto mindre bliver den, og omfiden er det lutter Vand, der flyder bort mellem Fingrene. Saaledes er det ogsaa med vor Gaver. I dag siger du: „Jeg vil give hundrede Mark til Missionen.“ Men naar du saa betænker dig, blir det imorgen maaske til det halve. Snebolden begynder at smelte. Om tre Dage vil du kun give ti Mark, og saa gaar det otte Dage, gir du maaske slet intet.“

Efter Præsten kom en Herre hen til mig, trykket mig en liden Papirpasse i Haanden og sagde: „Det er min Snebold.“ Da jeg aafnede Paffen, fandt jeg tusen Mark i den.

Denne Mand har nok vidst, at hvis han ikke straks gav Pengene, saa vilde Djævelen komme og affordere med ham og sige: „Du vil vel ikke være saa dum at give saa meget? Halvdelen kan godt klare det.“

Adbarjel.

Ungdomssfare,
Som i Fare,
Tumles om paa Verdens Gov,
Ser du Raate-
Vinden haate
Med at rede Bølgegrav?
Løst dit Blik, mens Tid der er,
Se dog til, hvorhen det bær.

Ungdomssfare,
Se den Snare,
Verden spænder for dig ud!

Vil du blive
Frelst, da give
Du dit Hjerte til din Gud!
Kun i Jesu Davn og Skjød
Er du tryk for Storm og Nød.

Ungdomssfare,
Du, hvis klare
Afsyn straalere Glæden ud,
Du, som vundet
Har og fundet
Freden med din Frelses Gud!
Pris ham, tjen ham, vaag og bed,
Prøv at faa de andre med.

Ungdomssfare,
Gud bevare
Dig i denne onde Tid,
Grib kun Sværdet
Uforfærdet,
Brug det godt i Troens Strid!
Staa i Rustning fuld og hel,
Sejer's Fred blir saa din Del!

—Udb.

Sympatiens Værk.

Sympati betyder at føle med andre, glæde sig med andre i deres Glæder og sørge i deres Sorger. Et varmt Haandtryk gør ofte mere til at opmuntre en, som bærer paa en tung Byrde, end nogen Hjælp, hvad det end maatte være. Et forstaaelsesfuldt Blik, et venligt Ord, en blomst, et Brev, kan opmuntre, opløfte og trøste en, som er haardt prøvet og satte ham eller hende istand til igen at møde Livets Prøvelser med ny Styrke. Vi er langt paa Vej til at indskrænke vor Sympati til Trost i Nød, men Sympati har en større Betydning og en Videre Udstrækning end dette. Et Varn springer ind fra Legen med en glad latter og en Fortælling om noget morsomt som er hændt. Hvis Moderen hører uopmærksomt paa den lilles Fortælling eller undertrækker Barnets Opmærksomhed med en utimelig Tilrettevisning, saa vil hendes Mangel paa Sympati foraarjaage et Saar som ikke læges med det snarest. At være glad med vore Venner naar de er lykkelige, er ligesaa sikkert en frejtelig Pligt som at sidde hos dem med Trøstens Ord, naar de er bedrøvede.

Evangeli Basun

Sandhed

Renhed

17de Aarg.

Tuesday den 5te September 1917.

Nummer 35.

Han er mig kær.

Jeg gik ud i Synden, Fortabelsens Vej,
En Fjende drev mig, jeg vidste det ej,
Fra Himlen dog vogtede et Øje paa mig;
For Jesus, han elsker min Sjæl.

Kor: Og derfor Han er mig saa kær,
Saa inderlig, inderlig kær
O Fryd uden Død! O Himmel paa Jord!
For han er mig inderlig kær.

Han kom til mit Hjerte, han bankede paa Dør,
Han talte med Æmhed, jeg aldrig hørt før
Han viste mig Synden, han borttog dens Slør,
For Jesus, han vilde mit Vel.

Han stod hos mig, arme, da Kampen var hed,
Da Syndesorg greb mig, da Kvale jeg led;
For Angerens Drusen, han gav mig sin Fred,
For Jesus, han frelst min Sjæl.

Nu vandrer han med mig i Fryd og i Trang,
Jeg hører ham sige med himmelske Klang:
„Vær rede! Jeg kommer!“ Det lyder som Sang,
For evig han elsker min Sjæl.

Micela J. Simonsen.

“Hellig-
ge Dem i
Sandhe-
den; dit
Ord er
Sand-
hed” (Joh.
17: 17).

“J er
alle rede
rene paa
Grund
af det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der” (Joh.
15: 3).

Evangeli Basun Publishing Company
St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Opmuntrede eller Mismødige.

Inværende Forholde beviser tydelig, at Opdragelse, Kultur, religiøse Ceremonier er ikke tilstrækkeligt til at ødelægge Lidenstaberne i Menneskers Sind. Sund er mere end et Spørgsmaal for Opdragelse og for Theologi. Sund er en Virkelighed en Magt, fra hvilken Mennesker maa frelses. At Kirkegang og Formvæsen har forsejlet at bringe Sjæle ind i sandt Kristendom et flargjort i vor Tid. Alle rettænkende Mennesker vil indrømme det.

Det er med Kristendommen, som med mange andre Ting, man paaskønte ikke Værdet af den ægte Vare, førend Forjættelsen blev opdaget. I vor Tid lynes Kirkeliv og Kristendom at være et Virvar. Hver især raaber sine Dogmer, og den ene forsøger at overdøve den anden. Had og Krigslust har Magten; jaafaldte kristne Nationer ligger i Krig med hverandre, den mest dødbringende Krig i Verdens Historie. Nu spørger Fjolt: „Hvad er Sandhed?“ Men de spørger ogsaa: „Hvor er Livet?“ Ser vi paa sekte- og religiøse Religioner er Udbygningen for Sandhedens Sejr ikke opmuntrende, ser vi paa Hadet og Krigen er Haabet om Kristendommens Genopretningen ikke lyst.

Dog midt i al denne Forvirring kan Gud bringe Harmoni. Gud kan vende Ting til det gode ogsaa nu til Dags.

Tusindårsrigets Vobler brister; Fjolt's Drømme om almindelig Fred her paa Jorden forsvinder at blive til Virkelighed. Man faar Sjælene abne for, at Civilisation og Kultur er ikke tilstrækkeligt til at gøre Fjolt gode og kærlighedsfulde. Man forstaar, at Præster og Lærere har forsøgt at tilfredsstille Fjoltet med Forjættelser istedetfor at give dem Jesu Kristi rene og fuldkomne Religion, og man vil ikke saa let lade sig narre en anden Gang.

Jesu Kristi Evangelium og den Kraft, som det giver, dette er det som Verden trænger, og man begynder at fatte det. Forholdene, som forfærdelige, saa ødelæggende, saa sørgelige som de er, har tjent itil at aabne Fjolt's Sjæle.

Lad os bede, at Kravet efter Sandhed og Liv maa tiltage, og at de som har faaet Modbydelighed for Forvanskninger og Formvæsen, maa vende sig til ret Lære og ret Liv.

Her er Marsk til Haab. „Mørket drager borte, og det jande Lys skinner allerede.“ „Dog

dette Riges Evangelium skal prædikes i hele Verden til et Vidnesbyrd for alle Fjoltelagene; og da skal Enden komme.“ Dette Skriftsted maa have sin Opfyldelse. Ikke saa at fornaa, at hvert Menneske vil blive frelst, eller at enhver vil anerkende Sandheden; men det rene, fælgivende Evangelium maa blive prædiktet i al Verden.

Lad aldrig om din Svagbed, naar Gud kalder dig til Arbejde. Moyses havde en sammen-
de Tonge og Aaron havde en Stav, men Harao blev overvunden, og Israhel blev befriet.

Fra „Gospel Trumpet.“

Forspildte Anledninger.

Gud har givet os kun et Liv at leve, og om vi tillader de Anledninger til at gøre godt, som tilbydes os, at gaa upaaagtet forbi os, da skal vi tabe dem. Na, vi skal tabe alt paa den store Dag, naar Jesus kommer for at belønne de trofaste. Hver Dag er der Anledninger til at gøre godt, og om vi ikke griber dem straks, kan de forsvinde igen for aldrig at vende tilbage.

Oftest hender det naar en Anledning til at gøre godt kastes paa vor Vej, at Satan hvisker: „Du vil have den samme Anledning i morgen, det har ingen Hast.“

For kort Tid siden læste jeg om en Mand, som vandrede langs Stranden samlende Skjæl. Pludselig styrtede en stor Bølge mod Kysten og efterlod et meget smukt Skjæl nær ved hans Fødder. Han stod og beundrede det for en Stund og tænkte ved sig selv: „Jeg behøver ikke at tage det op just nu, det ligger høit oppe paa Stranden, og jeg kan tage det op senere.“ Men som han endnu stod tænkende og nølenoe, kom en anden stor Bølge, som tog det smukke Skjæl og bar det tilbage til Oceanets Skjød. Manden stod tilbage angrende, at han ikke havde grebet Prisen, medens den var saa let at naa.

I Dag er Frelsen kastet ud paa Tidens Kust. Den kan tages af alle som trænger den. Og dog er her saa mange som staar nølende; de tænker, at det har ingen Hast. Det kan hende for nogle, at Tidens Bølger bærer den udenfor deres Rækkevidde, og de maa møde Evigheden uden den. Læser, jeg beder dig, stans og gribe Anledningen, som tilbydes dig i Dag.

—D. D. Teasley.

Sig det til Jesus.

Af Nora Hunter.

Min Ven, har du mange Besværligheder og Prøvelser i Livet? Sig det til Jesus. Synes det, som om du vil synke under Vægten af Livets Byrder, og du ikke ved nogen, du kan sige det til, da gaa til Jesus, fortæl alt til ham.

Er dit Hjerte saa betyngtet, at det føles, som om du neppe kan drage Aande, og du længes efter den Tid, da du skal lukke dine Øjne og hvile under Jorden? Min Søster, sig det til Jesus. Smertes dine Fødder af haardt Arbejde, og der er endnu saa meget at gøre? Sig det alt sammen til Jesus.

Min Søster, maaske har du en Mand, som jerfkaffer dig et Hjem, Føde og Klæder; men det falder paa at se til, at det huslige Maflineri gaar Dag efter Dag. Det er din Op-gave at faa en liden Fortjeneste til at „strække til“ for en stor Familje, og mange Gange har du overtænkt Vanskelighederne, indtil dit Hoved smertede. Undertiden kommer saa Selvbefredelsen, og du synes din Husholdning, dine Børns Opdragelse, ja alt som henhører til dit hjemlige Liv, har været saa daarlign gjort. Sig det til Jesus.

Men der er mange ved Siden af gifte Kvinder, som har Byrder at bære i Livet. Til alle og enhver vil jeg give det Raad: Sig det til

Jesus; han har Forstaaelse og Trøst.

Selv en Kristens Liv har sine Byrder, men hvor velsignet, at vi kender en Ven, vi kan gaa til, en som kan trætte og hjælpe.

For nogle Aar siden rejste en Prædikant Hundreder af Mile bort fra sit Hjem for at arbejde i Evangeliet. Han efterlod sin Hustru og to små Børn hos Venner. Under hans Fravær blev Børnene syge, og Moderen var selv svag. En Nat havde hun vaaget over sine små, og henbed Morgenen gik hun frem og tilbage paa Gulvet med sit syge Barn i Armene. Endelig faldt begge Børnene i Søvn, og Moderen sank ned paa en Seng for ogsaa at faa nogen Hvile.

Strafs havde hun et Syn; hun saa flere store, bekvemme, stoppede Gynge stole; de stod der og ligesom indbød hende til Hvile. Paa Ruggen af hver Stol var skrevet et Løfte. To af disse erindrer denne Kvinde endnu. Det ene var: „Alle Ting tjener dem til Gode, som elsker Gud.“ Det andet var: „Min Naade er dig nok.“

Sun hvilede til Jesus: „Jeg vil sidde her i disse bekvemme Stole. Satan vil gerne faa mig til at sidde paa hans haarde Stol, Betnning, men jeg vil hellere sidde i disse Stole og hvile.“

Livet i og for Gud.

Mandelig Betragtning.

Af James Turner.

„Jeg vil glædes i Herren.“ Saaledes udbrød David i det svage Lys af den gamle Pagts Kundskab om Gud. Davids Hjerte glædede sig i Gud og i at betænke Guds gode Beje med ham. Hans Sjæl frydede sig i at betragte Gud i Manden og at eftertænke hans Tilskikkelser i sit eget Liv.

Der siges med Sandhed, at det er ikke den Føde, vi spiser, som gør os stærke, men den, som vi fordøjer. Mandelig talt staar Betænkning af Gud i samme Forhold til Opbyggelse af Sjælen, som Fordøjelse af Føden staar til Opbyggelse af Legemet.

Venner, lad os betragte Guds Godhed ofte, og lad det glæde vore Hjerter at gøre saa. Vi

glædes og varmes i vort Indre, naar vi erindrer og eftertænker en kær Vens Godhed imod os.

Mandelig Betragtning er, at vi i vor Sjæls indre Bevidsthed betænker de Sandheder, som vort Itellett har opiaattet. Forlangt Betragtning af Guds Godhed, Hellighed, Magt og Aarlighed vil indvæve disse Guds Egenfaber i vor egen Mand, indtil de bliver en Part af vort eget Væsen. Brødre, lad os lede i megen og hellig Betragtning af Gud og hans Væsen og Gerninger.

Der er store Hindringer for aandelign Betragtelse; men der er ogsaa store Velsignelser, naar disse Hindringer overvindes. Djævelen er imod os, naar vi forsøger at forme den Bane af eftertænke og begrunde Gud og hans Beje.

Nienden ved, at mangen en Kristens Træls-
hed er Tødsrabenet imod aandeligt Liv, og
derfor tilstøder han Menneſtet til at være
i Højværd. Det ſer ud, ſom der er ſaa meget
endst at gøre, at der ſlet ikke bliver Tid til at
ſidde ſtille og betænke og begrunde Gud, ind-
til himmeſt Bellugt fylder Sjælen.

Der er ogsaa Tider, da det ſynes, ſom om
ens Sind nægter at ville beſtæftige ſig med
aandelige Ting. Andre Billeder trænger ſig
ind. Hvad ſkal vi da gøre? I andre Kampe
maa vi kæmpe i Herrens Navn, ogſaa i den-
ne Sag maa vi kæmpe og vinde Sejr i Jeſu
Navn. Gud vil hjælpe os.

Der er Fare, for at vi kan fløve vor Evne
eller vor Tilbejliſhed til ſaadan ſød Begrøn-
delse af evige Ting ved at hengive os til let La-
le eller løsluppen Munterhed. Nogle ſiger,
at de kan læſe opdigtede Romaner, uden at de-
res aandelige Liv lider derunder; men tro mig,
de, ſom elſker at hengive ſig til aandelig Betragt-
ning, vil have liden Smag og finder liden Tid
for ſaadan Læsning. Om du læſer tvivlſom
Literatur, vil det uden Tvil have den Virkning,
at Tanker og Billeder fra det læſte vil trænge
ſig frem i Forgrunden, naar du forſøger at la-
de dit Sind dvæle ved himmeſte Ting og lade
din Mand fryde ſig deri. Læs ikke Bøger, ſom
vil ſjerne dig fra Gud.

Gaa ind i Herrens Audience—Sal. Lad den
høje Tanke om hans Majestæt fylde dit Bæ-
ſen. Betragt ham, begrund ham, indtil din
Sjæl er i Brand af Hengivenhed.

Se til de Guds Tjenere, ſom tilbragte me-
gen Tid i Begrundelse af Gud. De hellige
Tanter, ſom indgaves dem, medens de var i
ſaadan Begrundelse, fylder endnu denne Verden
med ſød Bellugt. Lad det tilſkynde os til at
ſe Nødvendigheden af nu og da at lægge til-
ſide nogle af vore Gøremaal og i Stilhed at
tænke paa Gud, han ſom er Kilden til al Vel-
ſignelſe.

Hemmeligheden af Storhed.

Af Micala J. Simonſen.

At anſe ſig for at være ſtor er ikke at være
ſtor; at udøve Mundighed er ikke at være ſtor;
at være navnløſ er ikke et Beviſ for at væ-
re ſtor.

Nogle ſtore Menneſker er vidt bekendt og me-

get paaſkønnet, medens andre—ligeſaa ſtore—
aldrig er blevet æret med nogen ſpeciel Op-
mærkſomhed. Storhed er ikke i det Ydre, men
i det Indre. Sandt Værd i Livet beſtemmes ik-
ke efter den Paaſkønnelſe, Mængden giver; men
efter den Indflydelse for det Gode, ſom Per-
ſonen udøver og efterlader.

Sand Storhed røber ſig; men det forholder
ſig ikke ſaaledes, ſom mange tror, at Auted-
ninger ſkaber Karakterer; de ſimpelthen aaben-
barer dem. Forholde maa veſtle fra Lyſe til
mørke, fra lovende til truende; men Storheds
Princip forbliver uroffelig ſom Klippen.

Sand Storhed erholdes gennem et nært For-
hold til Gud. David udbrød: „Din Mildhed
har gjort mig ſtor!“ Kongen ſom beſtæftede
Riget, Krigeren for hvem Gjenderne faldt, Dig-
teren af Folkets ſkønneste Salmer ſaa ikke Stor-
hed i eget Værk eller i Folkets Hæder, men i
egen Ringhed ſaa han al Storhed i det Prin-
cip, ſom Gud indgiver.

Et Menneſkes Storhed beſtaar hovedſagelig
af to Ting: Nøjhed i Sindet og Uegennyttig-
hed i Manden.

Nøjſind. Et af dets Træk er Tilfredshed.
Evne til at kunne ſe noget godt i alle Omſtæn-
digheder. Paulus ſagde: „Jeg har lært at nø-
jes med det, jeg har,” og han beviſte Sandhe-
den, da han ſang Gud Pris og Lov i Fange-
hullet. Amur og Maae er ikke Kendetegn for
en ſtor Perſonlighed, men Nøjſomhed og Tak-
nemlighed er.

Anerkendelſe af andre er et andet Træk. Der
er Storhed, ikke i at kunne ſe egen Fortrinlig-
hed, men i at kunne ſe andres.

Hvor let var det ikke for Guds Søn i Men-
neſkenes Værn at opdage en Gniſt af Kærlig-
hed, før den blev til Ald, en Spire af Nyttig-
hed, før den blev til Plante. „Mater hverandre
højere end eder ſelv“ er bibeliſt Motto.

Der er ingen Storhed i at tænke højt om ſig
ſelv, en Idiot gør det; men en bejindtet Mand
vil ſe andres Fortrin for ham ſelv, vil aner-
kende dem og roſe dem. Det er et ſnevert Sind,
ſom ſætter andre ned for ſelv at komme op.

Et andet Træk er Gengældelſe of ondt med
godt. En Njende kan gøres til Ven paa den
Maade.

Den onde Kong Saul blev grebet af Beund-
ring for Davids Edelmødighed, da denne kun

afstaa Tilgen af Kongens Røppe og sparte hans Liv, medens Saul selv stod David efter Livet. Den onde Konge kunde ikke indlade at anerkende den misundte og forhadte Davids Jor-trinlighed. Baade Erkendelse af ham selv og Beundring for den anden greb ham, og han udbrød: „Du er retfærdigere end jeg; thi du har betalt mig godt; men jeg har betalt dig ondt!“

„Kristus døde for os, medens vi endnu var Syndere.“ Hør ham bede for sine Mordere, da han led Kval paa Korset, og du vil se Storheden i at gengælde ondt med godt.

Det sidste Træk, vi vil omtale, er Selvbeheerskelse. Den bør saa Tøjerne i Livet; den bør holde Tilbøjelighederne i Ave. Dog Selvbeheerskelse alene, vil ikke være tilstrækkelig; men med Selvbeheerskelse og Guds Naade kan du opnaa et fuldstændigt Resultat.

En Lærerinde blev kaldt Stofens Solfin paa Grund af hendes muntre Sind og behagelige Samvær. Bar andre af Lærerpersonalet mismodige, saa havde hun det oplivende Ord. Man tænkte, dette skrev sig fra usædvanlig behagelige Sjemforholde.

Sandheden var, at denne Kvinde levede med sin blinde Moder og en forkrøpset Søn og var forladt af sin Egtfælle. Hun var selv Familiens Opholder. Hun udtalte sig saaledes til en af sine Venner, som undredes over hendes Munterhed: „Jeg er ikke altid glad; men jeg viser mig glad. Verden har Sorg nok, den trænger Glæde. Jeg vil ikke forbitre de unges Glæde ved et merkt Ansigt, jeg vil ikke lægge Sten til de ældres Byrde ved et haabløst Udseende.“

Denne Kvinde var mere end elskværdig.

En negenmyttig Mand. „Men den herite i blandt eder skal være eders Tjener.“ Dette lærer os Storheden i Opofrelse.

Store Karakterer findes i maa Stuer. Jeg har læst om en Sydame, som i flere Aar havde arbejdet og lagt Penge tilside for omfider at kunne gaa til California og tilbringe en Vinter der. Omfider kom den længe forventede Høst; hun havde Pengene og skulde rejse. Saa døde Svogeren, og en stor Familie var efterladt uden Forsørger. Der foregik en Stamp i Sydamens Andre; det var haardt at give op det længskede California, men hun gjorde det alligevel. Hendes Penge gik til Søsternen og hendes Familie; medens Sydamen forblev i sin lille Stue og juede Skjoler til de rige i Byen.

Saadan Handlemåde minder om ham, som „blev fattig, da han var rig, for at I ved hans Fattigdom skulde blive rige.“

„Og Kongen skal svare og sige til dem: Sandelig siger jeg eder, hvad I have gjort mod een af disse mine mindste Brødre, have I gjort imod mig.“ „Mine mindste Brødre,“ hvad mener Frelseren? Anser han nogle for de smaa, andre for de mindste, nogle for de store, andre for de større. Nej, det gør han ikke; men her taler han paa Menneskers Vis. Han ved, hvorledes vi er tilbøjelige til at domme Personers Storhed efter det Ydre. Jesus vidste ogsaa, at Mennesker, som Regel er mere forsigtige og hensynsfulde i sin Opførsel mod dem, som de holder for store, end de er mod dem, som de holder for smaa; men derved kan det hændes, at man kommer til at aate for ringe den, som er herit i Himmerhæns Rige.

Bibelske belærende Emner.

Den Hellig Aands Værk.

Af R. L. Berry.

Den Hellig Aands Værk paa Menneskets Mand er et direkte, et personligt Værk. Der er ingen Mellemmand; der er Samvirke Ansigt til Ansigt saa at sige, eller Mand til Mand.

I sit store Værk, at frelse og bevare Sjæle, taler Aanden et Sprog, som er kendt for alle, som er istand til at fatte moralske Værdier.

Han taler med guddommelig Mundighed, og enhver Sjæl gør vel i at lytte og erkende, at Aandens Ord er Sandheds Ord.

Aandens Værk i Overbevisning om Synd.

Det er den Hellig Mand, som overbeviser en Synder om hans Synd. „Og naar han (den Hellig Mand) kommer, skal han overbevise Verden om Synd“ (Joh. 16: 8). Denne Overbevisning er personlig og kraftig.

Sunderen bliver bragt Ansigt til Ansigt med sine Sunder. Han ved, at han staar skyldig for Gud, og han føler Byrden af sin Skyldighed. Hans Hjertes indre Tilstand er aabenbaret for ham; han forstaar hvad det mener at være en Sunder for Gud; for det aabenbares for ham af Gudsdommen selv. Sunder som han havde glemt, staar for hans Erindring, som om de var begaaet i gaar; ja Synd efter Synd heber sig op, saa hans Søndeliv staar for ham som et Vjerg af Misgerning. Baser, han længe har praktiseret uden at føle nogen Vebredelse, ser nu ud saa vederstyggelige som Spedakthed. Ord og Tanker, Følelser og Handlinger rejser sig op imod ham med Jorddommelse.

Sans Samvittighed er vakt, den har nu taget Plads som hans Anklager, og den gør det med Kraft og Myndighed. Synd er en forfærdelig Ting, og Sunderen reaktiserer det nu; han føler Søndens Braad værre end nogen Smerte, han negensinde følte. Oh, om han kunde blive befriet for Skylden, for Angeren, for Guds Mishag!

Enhver, som har haft Erfaringen af Overbevisning om Synd gennem Guds Mand kender dens Magt. Visselig varierer Følelserne efter Menneskers forskellige Temperament, men for alle og en bliver Synden forfærdelig og at flygte fra den og fra den kommende Brede er det alt fortrængende Træk i enhver synd-betynget Sjæl.

Den Tid, da Manden overbeviser, er en Krijs i et Menneskes Liv. En Person er bragt til et Punkt i sit Liv, hvor han maa gøre et vigtigt Valg. Han maa sige Ja eller Nej. Himmel og Helvere er lagt foran ham: „Valg hvad du vil“ lyder det, og hvad han skal sige til Manden. Deraf afhænger hans Skæbne, hans evige Skæbne. Om Sjælen giver efter for Mandens Mægen, saa bliver den irelst.

Mandens Værk efter Omvendelsen.

Efter Omvendelsen begynder Manden at overbevise Sjælen om, at den har Behov af at gaa sit Hjerte rent. Mange venter at finde, at alle deres indre Vanstueligheder i at leve efter Guds Ord vil blive fjernet i Omvendelsen. Men nogle gaa Ugers Liv efter Omvendelsen vil være nok til at bringe dem til at forstaa, at der endnu er Jordarvelse i deres Hjertes. En Nidende lever derinde, en Sjende, som Apo-

stelen Paulus falder „Kødets Sans“, „Syndens Legeme.“

Om Manden faar Lov at gøre, hvad han vil, naar denne Sjende først opvises, vil han udpege de indre Tilbøjeligheder, som maa forstærkes og tilintetgøres. Enhver Afgud, som har skjult sig i Hjertet, vil blive fremdraget i Lyset, enhver Modstander mod Guds Vej og Vilje vil blive fremdraget i fuldt Lys.

Disse Modstandere kan være Stoltthed, Mangelighed, Kærlighed til verdslig Klædebragt eller Kærlighed til Fornøjelse. De kan være Tilslægtighed til Brede, Egenvilje o. i. v. Afguderne kan være Kærlighed til Mand eller Hustru, eller det kan være nogen jordisk Ejendom? Vaade Høtjesjæle og jordisk Ejendom kan være givet Mennesker af Gud; men disse maa ikke tage første Plads i en Kristens Hjerte og Vestræbelse; Gud maa have den.

Hvad det end maa være, at Hjertet indeholder som sin største Glæde eller som den største Hindring til, at Gud kan have sin Vej, den Ting eller de Ting vil blive udpeget af den Hellig Mand med den største Bestemthed og Klarhed. Jrtet vil undgaa hans Skarsyn, og bedst for Sjælen er det at lutte til hans Ord af Advarsel, Tilrettevisning eller Opmuntring.

Naar al Modstand mod Gud og med hans Vej og Vilje er borte, naar Hengivenheden til Gud er fuld, saa vil Manden ogsaa lade Sjælen vide det, og ved Tro kan denne da blive helliggjort, blive fuldt med den Hellig Mand.

Hans Værk i Helliggørelsen.

At blive helliggjort er en Sag af stor Vigtighed. Om enhver Sjæl, som søger Helliggørelse, vilde bede, at den Hellig Mand vilde opvise for ham enhver Modstander eller Hindring, som er i Vejen for hans Helliggørelse, saa vilde Manden gøre det. Om han endvidere vilde bede Guds Mand at klargøre for ham enhver Utilfræffelighed i hans Overgivelse til Gud, saa vilde Manden gladelig opvise hans Begær.

Min Ven, betenk dette, om der er en Utilfræffelighed i din Overgivelse, saa vil den Hellig Mand aabendare dig den; men om der ingen Utilfræffelighed isulde være, saa har Manden ingen at aabenbare, og da har du Ret til at tro, at der ingen Utilfræffelighed er. Manden viser et søgende Menneske Tingene, som de virkelig er. Han er ærlig og tro mod enhver

Sjæl. Om vore Hjerter er ærlige, da maa vi have ubetinget Tillid til Manden, at han aabenbarer baade vor Tilstand og vore Behov i det sande Lys, og at hans ogsaa viser os den rette Maade, hvorpaa vi kan erholde, hvad vi behøver.

Mandens Værk i at fylde vore Behov.

Synderen trænger Jesus. Den Hellig Mand overbeviser Synderen om hans Synd og viser ham, hvilken forfærdelig Virkelighed denne er, og hvilken frygtelig Straf den vil paaføre ham; men han fremholder ogsaa Jesus som Synderens Frelser og Haab.

Svor vidunderligt stort ser ikke Sjælen nu Jesu Forsøningsværk. Sidtil har han vel hørt om dette Værk og maaske tænkt paa det og beundret det, men nu, i hans eget Behov af det og under Mandens Oplysning om det, saa bliver det det største for hans lidende Sjæl.

Den Hellig Mand gør end mere, naar Sjælen i Tro annammer Jesus som sin Frelser, da vidner Manden til hans egen personlige Frelse. „Manden selv vidner med vor Mand, at vi er Guds Børn“ (Rom. 8: 16).

Der næst overbeviser Manden Sjælen om, at han trænger at faa Hjertet renset, men han aabenbarer ogsaa, hvorledes han kan faa dette Værk gjort. Han viser, at i Jesu Blod er Renselse for al Synd og aandelig Urenhed. „Derfor led ogsaa Jesus udenfor Porten, for at han kunde hellige Folket ved sit eget Blod“ (Heb. 13: 12). Han vedbliver at oplyse Sjælen og lede den ind i dens indre „Led iblandt dem, som er helligede“ (Ap. G. 26: 16).

Manden leder Sjælen ind Guds Sandhed. „Men naar han, Sandhedens Mand, kommer, skal han vejlede eder til hele Sandheden“ (Joh. 16: 13). Efter Omvendelsen og Helliggørelsen møder Sjælen Vanskeligheder, nogle praktiske, andre aandelige, og det er Mandens Værk at møde Sjælens Krav for Oplysning om og Ledelse ind i Guds Vilje i disse Ting.

Den Hellig Mands Værk i at give os Mandens Sans.

Naar en Sjæl er friet, saa hjælper Manden ham ved at bringe til hans Grindring påsandede Skriftsteder. Gang paa Gang har jeg selv erfaret direkte Hjælp fra Manden i mine Fristelser. En Gang havde jeg en stor Skuffelse og var fristet til at beklage mig; men den Hel-

lig Mand bragte til min Tanke det Skriftsted: „Alle Ting tjener dem til gode, som elsker Gud.“ Jeg regnede i tro denne Tilskikkelse for god i Virkelighed, og snart blev den god i Følelse ogsaa.

Naar vi er i Prøvelse, i Svagheit i Sygdom, ja, i hvilkenjombhelst Veivær eller Nød hjælper den Hellig Mand vor Mand at bede rettelig. „Dg ligeledes kommer ogsaa Manden vor Tilskyndelse til Hjælp, thi vi vide ikke, hvad vi skulle bede om, som det sig bør; men Manden selv gaar i Bønnen for os med nidsigelige Sukke“ (Rom. 8: 26). Han leder os trogt og giver os Visdom og Kraft til at bandre den Vej, han viser os.

Manden kender Værdet af ethvert Skriftsted, og han vil lede hver Sjæl ind i foreft Fortaællelse af Viskelens Værdomme, om de vil tillade ham at gøre saa. Mange Sjæle bliver ledet vild af Mennekfers Værdomme. Den Hellig Mand kan lede alle Troende ind i den samme Vej og oplyse dem, saa de kan jøre den samme Tale og have een Gud og een Tro. Det er af stor Vigtighed, at Guds Mand faar lede Guds Folk ind i Enhed i Troen og i Væren. Mange studerer Guds Ord uden Mandens Oplysning; men saadant Studium vil ikke lede en ind i al Sandhed.

Doorför er her saa mange modstridende Opfatninger af og Værdomme om Guds Ord? Viskelig Marsagen maa være den, at nogen ikke fik „Mandens Sans.“

Manden vil være dens Leder, som lyder og tror, fra Omvendelsen af, indtil han gaar ind i Evigheden.

Apostelen Paulus formaner os: „Fader eder fylde med Manden.“ „Dg bedröver ikke Guds hellige Mand, med hvilken I bleve befestede til Fortløsnings Dag.“

Hvad er Omvendelse?

Af Archie A. Volinbo.

I vore Dage er her meget, som kaldes Omvendelse, som dog ikke i mindste Grad minder os om bibelisk Omvendelse. Jesus erklærede: „Der som I ikke omvender eder, skal I alle omkomme.“ Men saadanne alvorlige Ord, udtalt af vor Frelser, for Ise er det viskelig af Interesse for os at vide, hvad Gud har at sige om Omvendelse.

Jærend for Omvendelsen gaar Anger over Synden, og denne er et Værk, som ikke foregaar i Hovedet alene. Visjelig begynder det i Hovedet, men ogsaa Hjertet maa angre, om vor Anger skal blive til Frelse og Salighed. Anger behaar ikke af en Udgydelse af Taarer. Det er sandt, at bodfærdige Syndere ofte græder; men det er ogsaa sandt, at ikke alle Taarer, som fældes af Folk, som siger, de sørger over sin Synd, virkelig er Angerens Taarer. Nogle sørger ligesom Israel sørgede: „Ligesom en Duv bliver tilskamme, naar han gribes, saa er de af Israels Guds bleven tilskamme.“

Mange skammer sig over sin Synd, kun fordi den blev aabenbaret for Menneſker, eller fordi den har bragt dem i Ubehageligheder eller Besvær. Saadant er ikke bibelsk Anger. Andre føler sig nok bedrøvet for sin Synd og beder om Forladelse, men de tænker dog ikke paa at ophøre at synde. De græder nærmest, fordi Synden, som er dem saa nær, skal være forbudt af Gud og har til Følge, at den vil bringe dem evig Lidelse.

Der at en Sjæl i Sandhed skal kunne angre og omvende sig, maa han se Synden, som Gud ser den. Enkelte ser Synden som ubehagelig og som ond, men paa samme Tid som noget, man ikke kan være foruden. Han maa se Synd som et jordervende, dræbende Tude, se den som det værste af alt, se den som Ophavet til alle Under. Han maa se den som ond, ikke just fordi visse Synder af Menneſkeden anses for forægtelige; men han maa se Synden som ond, fordi den—enten den af Menneſker anses for tilladelig eller forægtelig—er en Overtrædelse af Guds Lov. Menneſkaens Synd har kostet meget; det var for at sone for den, at Guds enbørne Søn, han som selv var Guldskommende, gav sit Liv paa Korsets Træ.

Synden besmittede de første Menneſker og skilte dem fra Guds Samvær; gennem de første Menneſkers Fald trængte den sin Besmittelse til alle Menneſker og bragte med sig Sorg og Død. Ven, din Synd vil bringe dig ned i evig Jordervelse, om du ikke omvender dig fra den.

At angre sin Synd er at føle Bedrøvelse over at have mishaget Gud og at have været utildig med ham. Det første, som Bedrøvelse efter Gud virker, er Afsky for Synden. Den

Mand, som angre sin Synd, ophører at bande og at lyse, ja al Synd, saa snart han begynder at angre sit Syndeliv. Han bevæger Oprigtigheden af sin Anger ved at gøre, som Ordet byder: „Den ugudelige forlode sin Vej og den uretfærdige sine Tanker.“ Det er det første Skridt. Det næste Skridt er: „Jeg omvende mig til Herren“ Synderen begynder nu at anraabe om Barmhertighed.

Ligesom Zachæus begynder han ogsaa at erindre den Uret, han har gjort mod sine Medmenneſker ligejaavel som imod Gud, og selv om det kræver stor Modvigelſe, saa er han villig til at bede om Forladelse og bringe Guds Gørelse for sin Uret mod andre Menneſker. „Og naar jeg siger til den ugudelige: „Du skal visjelig dø, og han omvender sig fra sin Synd og gør Ret og Retfærdighed, saa at den ugudelige giver Rant tilbage, betaler det han har rovet, vandrer efter Livets Bund og ikke gør Uret, da skal han visjelig leve, han skal ikke dø“ (Ejef. 33: 14, 15). Den bodfærdige Synder opretter sin Uret mod Menneſker, saa vidt han har Anledning.

Han tilgiver ogsaa fra Hjertet alle, som har gjort ham nogen Uret; han ser sin egen Uret saa stor, at om Gud og Menneſker vil tilgive ham, da vil han gladelig tilgive dem, som har gjort ham nogen Uret. En angrende Synder er omhyggelig for, at alt skal være ret mellem Gud og ham. Han renser sit Liv fra alt, som er imod Guds Vilje; han har et inderligt Begær efter at føle Guds Velbehag over sig. Der er Modfærdighed for at saa Forvisning om, at Gud har tilgivet ham og antaget ham som sit Barn.

Naar han jaaledes har modt Betingelserne for Tilgivelse og Frelse, saa kan han bede Troens Bøn: „Gud vær mig Sønner naadig.“ Nu kan hans Hjerte vende sig til Gud i Naab om Tilgivelse for det forgangne og Naade for det kommende, saa at han skal blive stand til at leve fri fra Synden.

Det Tusindaarige Rige i Lyset af Guds Ord.

Denne Bog giver dybtgaaende Forklaring over sit Emne. Den er værd Opmærksomhed og Studium af dem, som elsker og søger Sandheden.

Pris 5¢; 40¢ Duſin.

Hjem og Hælbred.

Lykke i Hjemlivet.

Der er en Ydmyghed i Hjerte og Sind, som Mennesker kan besidde, og som vil gøre meget til, at Hjemlivet kan blive lykkeligt.

Eftergivenhed for andres Mening og Behag og en Villighed til at erkende sine egne Fejltagelser vil bidrage til at skabe lykkelige Hjem.

Om vi besidder en sagtnodig og ydmyg Aand, vil det hjælpe os til at gøde Osje paa Livets Vølgetoppe. Om nogen i vor egen Familie finder Fejl med os, naar vi ved, at vi har gjort vort bedste, saa vil en sagtnodig og ydmyg Aand hjælpe os til at give et mildt Svar. Herre giv os mere af denne Aand, som vil gøre os milde og forekommende i vore Hjem.

Om jeg ved, at jeg har saaret min Broder eller Søster, hvad skal jeg da gøre? Naturlig talt er det ubehageligt at gaa og erkende en Uret og bede om Forladelse for den; det synes lettere at passere det over uden at tage videre Hensyn dertil. Man trøster sig med, at det var en Ting af saa liden Betydning. Men den eneste sikre Maade er at ydmyge os, naar vi har gjort Uret.

En Dame fortalte mig, at hun mange Gange havde lidt ved Erindringen om, at hun havde været utaalmodig mod sin gamle blinde Fader; hun havde undertiden talt uvenligt til ham og aldrig bedt ham om Forladelse. Hun var paa Besøg hos nogle Venner langt borte fra Hjemmet, da hendes Fader pludselig blev meget syg. Hun hastede til Hjemmet; men hendes Fader var just død, da hun traadte ind i Sygeværkset. Hun følte dyb Sorg over hans Vortgang; men hun grebes end mere af Anger for sin egen Opførsel imod ham. Nu havde hun ingen Anledning til at erkende sin Uret og bede ham om Tilgivelse.

Undertiden jaarer vi vore nærmeste ved en Mangel paa Paaskønnelse af, hvad de har gjort. Lad os ikke være forsamnelige, men lad os høre Osje for det gode i vore egne, og lad os ikke være bange for at fortælle Fader eller Moder eller vore Søskende, at de er til Velsignelse for os. Vi sætter Pris paa at høre et Ord af Paaskønnelse, og andre gør det samme. Men det

er ofte lettere at fortælle Medlemmerne af vor egen Familie deres Fejl end deres Dyder. Ved at fortælle Fejlene kan vi ikke altid rette disse, men ofte kan vi ved at fortælle om en Dyde, vi har bemærket, saaledes opmuntre vedkommende, at de for at blive mere dydige selv retter nogen Fejl.

Min Søster, ønsker du, at din Mand skal blive snillere og hensynsfuldere? Du vil aldrig saa ham dertil ved at beklage dig; men Mændene er ikke aldeles umedgørlige Væsen, hvis man behandler dem med Visdom. Den stolte, overlegne Maade duer ikke, den saarede, fornærmede Maade er ikke bedre, og den knurrende, beklagende Maade vil slet ikke hjælpe dig.

Det, som virker bedst, er for dig at gøre mod ham, just som du ønsker, at han skal behandle dig. Du kan for Exempel overraske ham med nogen Slags Mad, som han synes specielt godt om, og medens han er i rigtig godt Humør over dette, kan du fortælle ham, hvor det vilde glæde dig, om han vilde blive mere snil og hensynsfuld. Men at gaa til en Mand, som kommer træt og hungrig fra sit Arbejde og fortælle ham hans Fejl, se det vil sjelden have gode Resultater. Dette kan synes at være Smaatting; men det er Virkeligheder i Familjelivet og smaa Ting kan have store Følger.

Mænd bør vide, at om en Kvinde under den Tanke, at hun forstaar at omgaaes sin Mand og forstaar at saa ham til at rette sig efter hendes Lyster, saa ønsker hun dog at anerkende ham som Familiens Hoved. Lad os da ogsaa erindre, at en Kvinde lettelig anerkender den Mand som Husetts Hoved, som er stærkere end hun selv er; men Bitterhed vil let snige ind i Sindet, om hun føler, at hun maa underordne sig nogen, som er svagere. Derfor, Broder, om det synes, at din Kvinde er ubøielig, dem da ikke hende for kvist; men ransag dit eget Liv. Vær omtænksom og retfærdig, naar du søger en Maade at fjerne Vanligheder paa.

Maaske din Kvinde var rede til at aabne sit Hjerte for dig; men du medte hende med et
(Fortf. paa Side 12.)

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1.00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1.25
Six Months......65

Subskriptioner indsendt fra Standinavien:

Årlig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet kan sendes os enten ved Money Order, Bank Check, eller Draft, pr. Ekspress eller ogsaa i registreret Brev. For Pengesendt i løst Brev er Udgifterne ikke ansvarlige.

Abttering for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevkort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den forrige Adresse faa vel som den nye angives.

All Correspondance maa adresseres til

Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Subskribenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til Nels Renbeck, Pandrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Mixede Nyheder.

Br. L. P. Petersen er tilbage i Arbejdet efter et Besøg hos Slægtninge i Rose Creek, Minn. Han stansede i Faribault og holdt Møde en Aften.

Søster Mary Renbeck overvar Lejringsmødet i Melemanns, Wis., og har i Tanke at besøge Racine og andre Stedse i Wisconsin. Søster Micala Simonsen fra Chicago gør hendes Arbejde for Evangeli Basun under hendes Fravær.

Søster Anphie Christoffersen, en forhenværende Arbejder paa Granite Folks Hjemmet, besøgte os fra Torsdag til Mandag i Selskab med sine to Søstre.

Br. S. L. Johnson med Hustru besøgte for Tiden Montevideo Menighed. Br. Johnson holdt Møder der, men ventes tilbage i denne Uge.

Broder Carneft Saldi fra N. Dak., har aflagt os et kort Besøg.

Dødsanmeldelse.

Martin Nilson indjov stille og fredfuldt den 10de August 1917. Han var 62 Aar, 10 Maanedes og 8 Dage gammel.

For omtrent 21 Aar siden bød han Sunden og Verden Farvel og har siden levet et Gud hengivent Liv. Hans Liv vidnede bedre, end Ord og Skrift kan tolke, og han har ved sin ærlige og oprigtige Omgængelse indprentet det mest dyrbare Minde i alles Hjerter, som fik gøre hans Befendtskab

Han døde af Hjertefejl, som han fik ved Overanstrengelse i Sommerens varmeste Dage.

Han kendte, at han ikke skulde blive hos os længe og ordnede sine Afgjælder; men vi søgte som om det var ikke muligt at kunne undvære ham, og følgelig holdt vi vedvarende bort Begær frem for Gud, at vi maatte faa beholde ham endnu nogen Tid.

Dagen før hans Død traf vi et Bibelsvers ud af en Skaal, hvori en Samling af Bibelsvers trufte paa smaa Stykker af Papir fandtes. Dette Vers findes i Ps. 4: 4, og vi begyndte bedre at forstaa Herrens Vilje.

Broder Nilson havde ingen Smærter; men var træt og svag.

En stor Skare af Venner fremmødte for at se Legemet til Jorden og for at følge en elsket og agtet Ven til hans Hvilested.

Begravelsesstale holdtes af Br. C. Giselbeck paa dansk Sprog over Mat. 14: 13 og af undertegnede paa engelsk over samme Tekst.

D. I. Ring.

Selvfornektelse.

Fra et naturligt Standpunkt ser vi en Tilbøjelighed til Egenkærlighed som et udpræget Træk i Menneskers Karakter. Jo mere Selvet bliver tilfredsstillt, desto mere egenkærlig bliver Naturen, indtil den helt forglemmer andres Vel og stadig søger sit eget. Rigtigst for at Ulive lykkeligere gennem Selvtillfredsstillelse bliver man mere og mere fordringsfuld og stedsse vanskeligere at tilfredsstille. Der er noget i Selvet, som stadig maa holdes i Tømme eller forjages.

Ved Guds Naade er det mulig for os at forsjaette den jundige Natur; men Naaden fjerner ikke det menneskelige Selv. Om dette Selv fik Løse Tommer, vilde det blive Marsag til vort aandelige Fald, derfor maa det som Apostelen siger spæges og holdes i Trældom. Om vi ikke holder det under vor Viljes Kontrol, da vil Fienden snart drage Fordel deraf.

Selvfornektelse og Naade hjælper hverandre paa en vidunderlig Naade. Nogle Mennesker praktiserer Selvfornektelse uden Naade, men naar de to gaar Haand i Haand da finder en Person sand Lykke. Naar vi fornegter os selv for Kristi Skuld og for Evangeliets, da ved vi, at Vennen bliver hundrede Fold; vi ved der er en Lov i Guds Ord, som aldrig vil undlade at bringe os en rig Løn. Om andre undertiden ikke skulde paastønne vor Selvfornektelse, saa forbliver Guds Lov om Løn dog den samme. Naar vi praktiserer Selvfornektelse med Guds Naade, da er der en stadig Tiltagning af aandeligt Liv og Kraft. Stedetfor at vi skulde have nogen Jøselte af at lide Tab, kan der stedsse være en Bevidsthed om, at vi har haft Gavn deraf. Jesus siger: „Svo som mister sit Liv for min Skuld, skal finde det“ (Matt. 10: 39). At efterleve dette er det mest fordelagtige, som vi kan gøre. Der er intet, vi gør i Retning af Selvfornektelse, som efter alt ikke vil vise sig at være for vort Bedste. Lad os søge stedsse at praktisere Selvforsagelse og saa se, hvad Resultatet vil bringe til Sjælen.

—J. W. Myers.

Vær tjenstvillig.

At være tjenstvillig kræver ingen stor Opofrelse. Det lægger ikke Byrde paa os selv. At hvad det mener er at vise de smaa Høfligheder, som koster saa lidt; at være opmærksom i Smaating, hvilke ikke vil overanstrenges vor egen Formaaenheder, men som alligevel er af saa stor Betydning for Modtageren.

Enhver Handelsmand kjender Forskellen mellem den velvillige Betjent, som aldrig finder det for stort Besvær at fremvise sit Oplag, og paa den, som opruller hvert Stykke med Uvillie. Enhver Arbejdsherre kjender Forskellen imellem den som arbejder ti Minutter over Tiden uden at synes at opdage, at han har arbejdet lidt læn-

gere, end han behøvede; og den som ønsker at vide hvor meget han skal faa for at arbejde lidt over Tiden. I et Hjem er der almindeligvis et tjenstvilligt Medlem, som paa en eller anden Naade kan gaa Grinder for de andre i Familien uden at behøve at gaa meget ud af sin Vej, medens andre kan finde det saa besværligt at høre et Budskab eller indlægge en Ordre hos Kolonialhandleren.

Den tjenstvillige Person er almindelig afholdt. Det Menneske, som resiterer sit eget Liv for at frelse et andet Menneske, er kanske ikke det mindste elskværdig. Endskjønt han er selvopofrende i saa høj Grad, kan han være haard og streng og meget selvsk i sit daglige Liv. Men tjenstvillige Folk er hjælpsomme og gavmilde i de smaa Ting, som udgør Livet. De store Gænder, som kræver Heltmod eller stor Selvopofrelse er saa saa, sammenlignet med de smaa Ting. —Udo.

Mellem de store Ting vi ikke kan gøre, og de smaa Ting vi ikke vil, ligger Faren for at vi intet kommer til at udrette. —Monod.

Naar Djævelen peger paa din Broders Sjæl, da er det Tiden til at gaa i dig selv.

Sorg er en Indbydelse til at rulle højere op i fristelig Erjaring.

Vi maa ofte gaa saa længe i Skole, fordi vi græder over vore Lektier, i Stedet for at lære dem.

Willy Bran.
Den lovpriende Leapredikant.
Af J. W. Bourne.

Denne lille Bog skildrer paa en rørende Maade Willy Brans Liv. Willy Bran blev bragt af Gud til mange Sjæles Frelse. Det man herlig lægger Merke til ved hans Liv, er hans ensfoldig Tro til Gud. Han tog Gud paa Ordet, og Gud paa en forunderlig Maade varede hans Væner. Denne Bog vil forege Læserens Tro til Gud. 78 Sider.

Pris, indbunden0.30

Evangeli Basun Pub. Co.,
St. Paul Park, Minn.

Den sidste.

Der vil komme den sidste Raadens Dag for enhver Synder som opfatter for længe med at søge frelse; der vil komme den sidste Indbydelse, den sidste Prædiken, den sidste Nørmaning. Der vil komme den sidste Nølen, den sidste Opfattelse, det sidste Mål, det sidste Valg. Der vil blive det sidste Mål til Barmhjertighedens Fader, det sidste Vej til Guds Land.

Den Dag vil komme, da Manden for sidste Gang ser sin Sviger og sit uskyldige lille Barn. Det vil blive den sidste Gang, han ser Solen balle og Mørket indhulle Jorden. Det vil blive den sidste Gang, han hører Benneres Stemmer og føler deres milde Haandtryk. Der vil komme den Dag, da vi har draget det sidste Mandøvrat. Hvad da?

Der kommer ogsaa en Dag, da han skal høre den sidste Basun og skal stilles for Gud, den retfærdige Dommer. Han skal høre Gud udtale den afgørende Dom. Hvad er det? „Gaa bort fra mig. til den evige Fjeld,” da begynder den uendelige Evighed i Graad og Tænders Gnidning. Hvor sorgeligt!

J. G. M.

Sandheder i et Nødbeskal.

—Om du hviler for længe vil du ruste.

—Mistænksomhed og Sladder aftager, naar Intelligenzien tiltager.

—„Bønnemøde som sædvanlig, bekendtgjorde Pastoren. „Deri ligger Jeslen. Om det var lidt usædvanlig, vilde det trække.”

—Ja, min Søn, en Mand bør være tro til sin Samvittighed. Men først bør han forvisse sig om hans Samvittighed er ret.

—Stakkels den Mand, som har hverken Benner eller Hjender.

—Det er ikke nødvendigt at prædike gamle Prædikener for at prædike gamle Sandheder.

—Naar Prædikenloven er i Glans vil snart Kirkebankene begynde at krænde.

—Der foregaar næsten altid først Ræffelse i Prædikantens Hjerte, før den bryder ud i Menigheden.

—Man maa blive alene med Gud før at finde, at man aldrig er alene.

—Den, som aldrig glemmer nogen Ting, er ogsaa gerne den, som aldrig glemmer at bryde sig deraf.

Lykke i Hjemlivet.

(Forts. fra Side 9.)

skarpt Blik og et strengt Udtryk, som sagde: „Hvorfor gør du ikke som jeg siger?” Om du vil faa Afgang til din Husvirs Fortrolighed, faa tank milde paa Døren, og lad hende forstaa, at hun vil vise dig en Gæst, om hun vil fortælle dig, hvad der trykker hende.

Den Mand, som tilfredsstiller sig selv med den Tanke, at han har givet sin Sviger et Hjem, Gode og Klæder, den Mand gør en stor Fejltagelse.

Jeg vil summere, hvad jeg har jagt i de Ord: „En stolt, naahængig Lyttræden overfor Egetjælleren vil aldrig gøre Forholdene bedre, end de er. Vil vi bevare Mærlighed og Lykke i vore Hjem, faa lad os være hensynsfulde og jagtmødige den ene overfor den anden.

N. S.

Ans paa Vejen.

„Herren er min Styrke, mig skal intet fattes. Naar jeg end skal vandre i Dødens Skugges Dal, vil jeg ikke frygte for Dødt, thi du er med mig; din Røp og din Stav, de skulle trøste mig.” Saaledes ytrede sig een af Herrens Tjenere i gamle Dage. Saaledes er det ogsaa med Guds Børn i den farefulde Tid vi nu lever i. De fan gaa selv Døden imøde med Sejer i Sjælen.

Derfor vi bestandig søger at takke Gud for enhver Betsignelse, han sender os, vil vi aldrig faa Tid til at knurre og klage.

Pilegrims Vandring.

Af John Bunyan.

Denne underfulde Bog er vel kendt næsten over hele Verden. Den er blevet oversat i mange Sprog, og det siges, at denne Bog har haft et større Salg end nogen anden Bog andrager Bibelen. Denne Bog blev skrevet medens Forfatteren var i Fængsel i Bedford, England. Bogen er meget lærerig, den skildrer vort kristne Liv, som en Vandring fra denne Verden til den tilkommende, og indeholder både Opmuntring, og Advarsel for Kristne paa Vejen til den evige Fjeld. 367 Sider.

Pris, indbundet i Skindbind.....\$1.25

Evangeli Basun Pub. Co.,
St. Paul Park, Minn.

Søndagskolen.

Lektie 13.

Sept. 23.

Daniel i Løvefulen.

Dan. 6.

Guldentekst: Herrens Engle lejrer sig trindt omkring dem, som frygter ham, og frier dem. — Psal. 34: 8.

11. Og der Daniel havde faaet at vide, at Skriftet var opsat, gik han ind i sit Hus, hvilket paa sin øverste Sal havde Vinduer aabne imod Jerusalem; og tre Tider om Dagen kaldt han paa sine Kne og bad og lovprie Guds, alt som han havde gjort tilforn.

12. Da kom disse Mænd i Hobetal og fandt Daniel bedende og bønfuldende for sin Gud.

13. Da kom de frem og talte for Kongen om Kongens Forbud: Har du ikke opsat et Forbud om, at hvert Menneske, som beder til nogen Gud eller Menneske om noget i tredive Dage uden dig, O Konge! skal kastes i Løvefulen? Kongen svarede og sagde: Ordet staar fast efter Medernes og Persernes Lov, som ikke kan tilbagefaldes.

14. Da svarede de og sagde til Kongen: Daniel, en af de bortførte fra Juda, har ikke agtet paa dig, o Konge! eller paa Forbudet, som du har opsat, men beder sin Bøn tre Tider om Dagen.

15. Der Kongen hørte det, blev han meget bedrøvet og vendte sin Bøn til Daniel for at udfri ham; og indtil Solen gik ned, gjorde han sig Umag for at redde ham.

16. Da kom disse Mænd i Hobetal til Kongen, og de sagde til Kongen: Vid, o Konge, at det er Medernes og Persernes Lov, at intet Forbud og ingen Befaling, som Kongen stadfæster, kan forandres.

17. Da gav Kongen Befaling, og førte Daniel frem og kastede ham i Løvefulen. Kongen svarede og sagde til Daniel: Din Gud, som du hedsse dyrker, han frelse dig!

18. Og der blev bragt en Sten og lagt for Nabningen af Kullen, og Kongen forseglede den med sin Ring og med sine Høfsters Ring, at intet angaaende Daniel skulde forandres.

19. Da gik Kongen til sit Palads og tilbragte Natten uden at have spist og lod ingen Med-

hjustru føre ind til sig, og hans Sønn veg fra ham.

20. Da stod Kongen op om Morgenen i Dagningen og gik hastig hen til Løvefulen.

21. Og der han kom nær til Kullen til Daniel, raaste han med bedrøvet Mest; Kongen talte og sagde til Daniel: Daniel! du, den levende Guds Tjener, som din Gud, som du hedsse har dyrket, har funnet udfri dig fra Løverne?

22. Da talte Daniel med Kongen: Kongen leve evindeligt!

23. Min Gud sendte sin Engel og lukkede Løvernes Mund, saa at de ikke have gjort mig Skade, efterdi jeg er funden uskyldig for ham, og heller ikke for dig har jeg begaaet nogen Misgerning, o Konge!

24. Da blev Kongen meget glad og befalede, at man skulde drage Daniel op af Kullen; og Daniel blev dragen op af Kullen, og der blev ingen Skade funden paa ham, fordi han havde troet paa sin Gud.

Tid: Omtrent 538 F. C. **Sted:** Babylon.

Daniel var ikke længer en ung Mand. Store Forandringer havde fundet Sted, siden han først kom til Babylon.

Darius en Medisk Persisk Konge, sad nu paa Tronen; thi det magtige babyloniske Rige var blevet overvundet af det persiske, og den persiske Konge Cyrus havde sat Darius ind som Regent over Babylon. Men under alle disse Omvæltninger forblev Daniel tro til Gud. Mindst tre Gange om Dagen knælte han i Bøn til Gud, hvem han elskede.

Der var Mænd, som var misundelige paa Daniel, fordi Kongen foretrak ham for dem. Disse Mænd forsøgte at finde noget ondt at sige til Kongen om Daniel; men han var saa ærlig og tro i sit Arbejde, at de kunde ingen Fejl finde i dette.

Da tænkte de ved sig selv, at den eneste Anledning til at vække Ugunst hos Kongen imod Daniel vilde være i dennes Religion. De vilde finde en Anledning i hans Tilbedelse af og Tjeneste for Gud til at anklage ham for Udydighed mod Kongen. De vidste vel, at Kongen elskede Daniel; men de vidste ogsaa, at han var en meget stolt Konge, som elskede Gæde. Deres Plan var at virke paa Kongens Stolthed og at sikre sig hans Bistand, førend han fik Tid til

a betænke at deres Anslag mente Ulykke for Daniel.

De stod frem for Kongen med smigrende Ord og sagde, at Forsterne og alle de indflydelsesrige Mænd i Riget tænkte, at det vilde være vel, om Konge vilde give en Lov, at i tredive Dage skulde ingen af hans Undersaatter bede hverken nogen Gud eller noget Menneſke uden Kongen selv om nogen Ting. Om nogen skulde bede sin Gud eller noget Menneſke om nogen Ting, saa skulde samme Person kastes i Løvefulen.

Kongen tænkte, at Mændene vilde ære ham herved, og tænkte ikke paa, hvad det vilde mene for Daniel. Kunde han have seet ned i deres Sjæfter og læse deres skjulte Hensigt, saa vilde han visſelig ikke have givet sit Samtykke. Han søgte sig smigret ved den Ære, som viſtes ham, og uden videre Tanke om, hvad Følgerne kunde blive underſkrev han det Skrift som disse Mænd havde optænkt og forfattet, og saa var det Lov, at ingen skulde bede Gud eller Menneſke eller Afgud om nogen Ting; Kongen alene skulde man gaa til.

Daniel hørte om denne Lov; men han gav ingen Agt paa den. Han var vant til at bede til Gud tre Gange om Dagen, og han fortsatte hermed juſt som vanligt. Han luskede ikke Binderne engang. Naturligviſ var dette, hvad hans Tjender havde forudſet, og de var ikke ſene med at fortælle det til Kongen.

Men hvor forundrede blev de ikke, da Kongen ikke blev vred paa Daniel. Han bebrejdede ſig ſelv for at have undertegnet en ſaadan Lov. Men i den Nation kunde ikke en Lov forandres, naar Kongen forſt havde undertegnet den. Kongen forſøgte at redde Daniel, men han fandt ingen Udvej til at gøre ſaa. Da Aftenen kom, blev Daniel taget til Løvefulen.

Der var kun eet Haab tilbage, og dette Haab var i Gud. Selv den hedendiſke Konge nærede Haab om, at Daniels Gud kunde frelſe ham. Maafſke havde han hørt om, hvorledes Gud frelſte de tre Mænd fra Ilden.

Selv Ratten var Kongen urolig, han kunde ikke ſove; han tænkte paa den tro ærlige Daniel nede i Løvefulen uden at have gjort noget, for hvilket han fortjente at blive kaſtet der.

Meget tidlig næſte Morgen gik Kongen til Løvefulen; endnu havde han et Haab om, at

Israels Gud havde bevaret Daniel.

Hvilken Byrde ſeldt ikke fra Kongens Sjæfte, da han hørte Daniels Stemme ſvare ham nede fra Løvefulen: „Min Gud fandte ſin Engle, ſom luſkede Løvernes Mund, ſaa de ikke har gjort mig nogen Skade.“ Hvor Daniel maa have følt Guds Nærhed, baade da han ſad der nede blandt Løverne, og da han blev taget op, og Kongen og Folket stod indrende over Daniels Guds Trofaſthed og Magt.

Men nu gav Kongen Befaling, at Daniels Anklagere ſkulde kaſtes i Løvefulen. Det blev gjort, og Løverne knuſte dem, førend de naaede Binden.

Kong Darius var bleven oplært til at tro, at her er mange Guder, og han troede viſſelig denne falſke Lære; men efter denne Begivenhed udgav han den Befaling, at alle hans Underſaatter i hans hele Rige ſkulde frygte Daniels Gud; „thi han er den levende Gud.“

Et Liv i Troſkab til Gud har ogſaa i vor Tid ſtor Indflydelse blandt Menneſtene og blandt Modſtandere af Sandheden.

Datal nogle Begivenheder, ſom ſandt Stod i de Aar ſom ligger mellem denne Lekties Begivenheder og den forrigeſ.

Hvem var Darius?

Hvilken Stilling havde Daniel i Riget?

Hvad er Misundelſe? hvad virker den?

Hvem jøgte at ſkade Daniel?

Hvad var deres Plan?

Hvilken Ejendommelighed var der ved Lovgivningen?

Var det rigtigt for Daniel at handle imod Kongens Bud?

Hvorfor var Kongen urolig?

Hvem bevarede Daniel?

Hvad var Følgerne?

Hvad kan vi lære af Daniels Opforſel og Erfaring?

De Menneſker, ſom juſt stod i Begreb med at gøre en vis Ting, men ſaa kom nogen anden ham i Forføbet, eller den, ſom juſt vilde have givet noget; men ſaa kom et Uheld og hindrede, er ikke de Folk ſom vil udrette meget godt. Enkelte opdager Undſkyldninger eller Hindringer i ſamme Tjebliſ ſom de opdager Anledningen.

De Unge Afdeling.

Gudsfrugt med Nøjsomhed.

Af Ellen Graham.

Unge Mennesker indbilder sig let, at om de bare var noget andet Sted, saa vilde alt være meget bedre. De kunde leve bedre Liv, og gøre mere for Gud. Eller de tænker, om de havde en anden Disposition, eller om de kunde være som nogen anden. Ja næsten i enhver Retning synes det, som om alle andre har Fordele fremfor dem.

I saadan Misfornøjelse ser Satan Anledning til at gøre de unge mismodige. Om han kan saa dem til at føle sig nedtrykt af disse Ting, saa bliver der ingen Fremgang i deres egne Liv.

En Dag, som jeg førte henad en Landevej, kom jeg til en liden Lund, som var ganske spærret, for der havde nylig været Brand. Men midt i denne forbrændte lille Lund stod en Buks belæsset med hvide Blomster. De lyse og skinnende med dobbelt Renhed just paa Grund af de mørke, triste Omgivelser. Just saaledes er det med os. Om Jesus skinner igennem os, vil det lyse midt i mørke Omgivelser.

Om vi aldrig har Anledning til at gøre de store Ting i Livet, saa lad os erindre, at de smaa Ting er ligesaa antagelige for Gud.

Se, hvorledes Jesus bemærkede Enken, som gav sin lille Stjærn, og hør, hvorledes han roste hende fremfor Mængden; og Mary som salvede Jesu Fødder, hendes Gerning bliver erindret gennem Slagterne. Disse Kvinder gjorde, hvad de kunde, og derfor var deres Gerninger behagelige for Herren.

Saaledes forholder det sig ogsaa med vore Bønner. Tolderen bad en Bøn kun i saa Ord; men den kom fra Hjertet, og Gud hørte. Maa ske kan vi ikke bede en lang, bellydende Bøn, som nogen anden; men vi kan bede vor egen, simple Bøn.

Vent ikke at bede højt for nogen større Forsamling, men benyt de Anledninger, som Hverdagslivet giver. Gør et lidet Bønnemøde med dine smaa Brødre eller Søstre. Der kan være en gammel Person eller en syg i Nabolaget, gaa og bed med dem. Om vi blot gør Brug

af vore Anledninger, saa vil Gud velsigne, og vi skal snart finde, at vi har Liden eller ingen Tid til Utilfredshed.

Men der er en anden Side af Sagen. Nogle Mennesker slaar sig tilfreds med sine egne Mangler og tænker, at dette kan vel ikke forbedres. Andre ser ugunstige Forholde for sine aandelige Betræbelser og tænker, at de kan anvende det Skriftsted: „Alle Ting tjener dem til Gode, som elsker Gud.“ De betænker ikke, at Gud har givet Mennesker Forstand, saa at de kan selv forbedre mange saadanne Forholde.

Gør Brug af hver Anledning til at bringe dig selv lidt højere, til at udvikle baade din Intelligens og din Aandelighed. Vortkast ikke din Tid med at besvare dig over Forholde, som ikke kan forandres; men gør Livet saa behageligt og gavnligt, som du kan.

Der er allerede for meget af Tungtiindighed i Verden, nøjes derfor med det du har. Vær ikke misundelig; rusk ej, at du var i nogen andens Plads; men gør det bedste, du kan, ud af dine egne Forholde.

Alt for Jesus.

Af Effie Davis.

Det højeste Løfte for mange, er at være alt for Jesus.

Alt for Jesus! Hvad mener denne korte Sætning? De saa Ord har dyb Betydning, ja jeg ved af egen Erfaring, at det mener meget at være alt for Jesus.

Vi maa være villige til at gøre de smaa Ting for Jesus, og vi bør være villige til ogsaa at lide for ham. for han elsker os med Kærlighed indtil Døden. Han gav sit Liv for os, for at vi skulde vinde evigt Liv.

Vi maa være lig Apostelen Paulus „Glemmende, hvad der er bagved, men rækkende efter det, som er foran, jager jeg imod Maalet, til den Sejrspris, hvortil Gud fra det Høje kaldte os i Kristus Jesus.“ Jeg tror, dette er ethvert Guds Barns Begær.

Vi skulde være i saadan Sindstæmning, at

vi, naar nogen trænger Opmuntring, er rede til at give den.

Vi maa være villige til at give endog vort Liv for Guds Sag. Som Regel fordrer ikke Gud, at hans Børn skal gaa i Døden for hans Sag, men vi kan give vore Liv i tro Tjeneste. I vort Sverdagsliv er der mange Ting, vi kan gøre eller lide for at hjælpe nogen paa Livets Rejse.

Stusseligheder vil komme; men vi kan regne og jaa disse for Glæde, selv om det for Tiden synes haardt, jaa vil vi tilslut kunne glæde os. Naar Modgang kommer i mit Liv, jaa tænker jeg paa det Skriftsted: „Mine Brødre, agter det for idet Glæde, naar I stedes i mange Gaandede Prøvelser.“ Jeg er blevet jaa opmuntrret ved dette Skriftsted.

Jeg haaber, at disse Vinjer maa blive til Opmuntring for nogen Sjæl. Jeg mener ved Guds Raade at leve helt for Jesus, at lade ham have sin Vej med mig og at ile mod Maalet.

Styrke til at overvinde onde Vaner.

Et Ord til unge Mænd.

Af J. G. Anderson.

„Glæd dig, du unge! i din Ungdom. . . . men vid, at for alt dette skal Herren føre dig for Dømmen“ (Præd. 11: 9). Ikke bare paa Dømmens Dag vil Gud kræve Regnskab af Mennesker for deres Overtrædelser, men der findes ogsaa nu en Lov, som virker, som kaldes Loven af Marjag og Virkning, eller som vi almindeligt udtaler det: „Vi høster hvad vi saar.“

De Midler, Gud venter at bruge til at naa denne syndige Verden, er Bibelen prædiker og efterlevet. Menneskets Gjende ved, at dette er sandt, og jaa forsøger han at hindre dette Arbejde ved at jaa unge Mennesker til at komme i daarlige Vaner tidlig i Livet, jaa at naar Høsten kommer, de er udygtige til at arbejde for Gud.

En ung Mand kom fornylig til mig for Raad. Det var en Muf at høre ham fortælle om, hvorledes han i sit tidlige Liv var kommet i daarlige Vaner, og hvorledes de havde bragt ham megen Sorg og Beflagelse. Han kunde ikke holde sine Tanker rolig paa et Øjeblik, og hans Nerver var jaa nedbrudt, at han kunde læse kun

en kort Tid ad Gangen. Han kunde ikke jette og analysere et Øjeblik med Klarhed. Hans Livskraft var svækket, næsten udtømt, og han sørgede over sit Tab.

Han var mismodig og bekendte mange Ting for mig. Han sagde, at han havde lært i en Bog, at Naturen vilde aldrig tilgive, og at han troede, at hans Tilstand var haabløs. Jeg jaa, at Guds og Menneskers Gjende forsøgte at ødelægge hans Sjæl, Legeme, Tid, og Brugbarhed.

Men hans Dine lygte, da jeg fortalte ham, at Gud stod bagved Naturen, og kunde ophæve hvilken som helst af dens Love. Et Haabets Lys tændtes i hans Sjæl. Vi knælte i Bøn til Stabelfens Gud, den samme Gud, som fik Solen til at gaa ti Streger tilbage for at hjælpe en Mand. Vi bad til ham, som engang stillede Stormen paa Galilæas Sø. Denne samme Jesus frelste hans Sjæl og udslettede den mørke Fortid. Gud hjalp ham paa Fødderne igen. Herren gav ham Magt over al Gjendens Magt.

Jeg forklarede for ham Loven af Marjag og Virkning, men formanede ham til at være Gud tro i alt, og at jelve de Naturens Love, som han havde brudt vilde komme til hans Hjælp i at genoprette det, som var blevet ødelagt. Jeg jaa ham senere, og han sagde, at han blev stærkere for hver Dag.

Syndens og Verdens Magt er stærk, men der er een, som er stærkere—Kristus. Ligemeget hvad din Vanfælgelighed er, ligemeget hvad Marjagen er, vil en fast Tro til Gud, sammen med en fast Bestemmelse om at være maadeholdende i Tanker, Ord, og Gerning, ødelægge det største Værg eller bygge en Bro over den bredeste Flod.

Du, som er kommen ned i onde Vaners Forbærvelse og lider af Følgerne, der er Gaab for dig. Se hen til Gud, opgiv Vanerne, forglem Fortiden, tænk paa det gode, som du endnu kan indrette.

Lever vi saaledes, at Livet i Gud bliver tiltrækkende og smukt for dem, som omgiver os? Hvad ser vore Medmennesker i os, der kan give dem Ønske om at søge Kristus?

Evangelii Basun

Sandhed

Renhed

Missionsnummer.

17de Aarg. Onsdag den 12te September, 1917. Nummer 36.

Sympathi og Gerning.

„Men Gud beviser sin Kærlighed overfor os, ved at Kristus døde for os, medens vi endnu var Syndere.“

Er vi nogensinde fristet til at tænke, at nogle Mennesker neppe er værd saa stor Opofrelse, saa meget Arbejde for at frelse deres Sjæle. Om vi føler os fristet til at tænke saa, lad os da gaa til Golgatha og se Jesus ind i Ansigtet, og da vil vi vide, at hvadsomhelst vi maa tænke om disse Menneskers Værd, og hvad andre end maa tænke derom, saa tænkte Jesus, Guds Søn, at det var værdt at dø for dem.

Vi kan ikke tænke paa Gud uden at sætte ham i Forbindelse med Missionsarbejde. Den Gud, som eksisterer for Skandinaverne, eksisterer ogsaa for al Verden, og ingen anden Gud end han eksisterer.

Om Gud er din Fader, saa ønsker han ogsaa at være alle Menneskers Fader.

Om Synden vilde have bragt dig til Fortabelse, om du havde døet i den, saa vil den bringe ogsaa andre til Fortabelse. Du ved dette vilde have været en grusfuld, evig Skæbne for dig selv, betænk, den vil være ligesaa grusfuld for andre.

„Vælg
ge Dem i
Sandhe-
den; dit
Ord er
Sand-
hed” (Joh.
17: 17).

„J er
alle rede
rene paa
Grund
af det
Ord, som
jeg har
talt til
der” (Joh.
15: 3).

Evangelii Basun Publishing Company

St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Guds ufattelige Storhed.

Af J. E. Forrest.

Gud har maalt Vandene i sin hule Haand; han har aarmaalt Himmelen i Spand; han har vejet Bjergene med Vægt og Højene paa Vægtstaalet. „Se selkejaerd er agtet for ham som en Draabe af en Spand og som et Gran i Vægtstaalet; se, Der hæver han i Vejret som fint Støv.“

En Astronom, som ser gennem sit stærke Glas, kan opdage tredive Verdenes som denne, drejende sig omkring Solen. Han kan se Millioner af Sole, hvilke uden Tvivl har sine Verdenes omkring sig. Om vi ikke tænker og tænker os omkring en liden Stund, skal vi ikke være istand til at fatte Guds Storhed, hans, som har skabt alt dette.

Vær i Tanke, at hver af disse Verdenes er blevet vejet og sat i sin Stilling med den største Nøjagtighed, saa at hver især forbliver paa sin Bane, ikke ude af Plads, ikke ude af Tid. Dette er Almagt, og den fattes ikke uden af Gud selv, som alene besidder den.

Læser, hvad tror du, det mener for Støvet's Vørn at rejse sig op i Ulydighed mod den høje og mægtige Gud? Han har skabt baade Jorden og alle dem, som bor paa den. Hvor meget større end Mennesket er dog Gud! Hvorledes vover Skafningen at trodse Skaberens?

En anden Maade, hvorpaa vi kan se Guds Godhed, er i den Sandhed, at han gjorde en tilstrækkelig Forsoning for Verdens Synd. Jesus, Guds Søn, var ikke alene Menneske, som gav sit Liv for andre Mennesker; han var Gud. Et Menneskes Død vilde ikke have været Forsoning nok for dets egne Synder; Gud alene kunde sone for Millioner af fortabte Bæsnere. Alene Guds Søn kunde fyldestgøre for en Slægt, som gennem Tusinder af Aar havde gjort sig skyldig i Synd og Misgerning mod Himmels Gud. Han alene kunde borttage Synden og dens Straf og give Forladelse og Betsignelse istedetfor.

Guds Søn er lig Faderen i Værdighed og Magt.

Englene var hans Tjenere, medens han var paa Jorden, de tjente ham endog i hans Time i Gethsemane. Da Jesus kom til Verden, sang Engle hans Pris. Engle kunde ikke have for-

lest den faldne Verden; kun Gud selv kunde indbringe dens Frelse.

Synder, hvad tænker du om at ignorere og ringeagte den Frelse, som Gud købte med sit eget Blod og selv tilbyder dig? Hvad tænker du om at afslaa hans Barmhjertighed, hvad tænker du om at synde imod hans Hellighed? Visselig at handle oprørsk mod Guds Værdighed og Storhed er en Uret, som fortjener hans Brede.

Frelsens Værd.

Af H. M. Riggle

Jeg er vis paa, at mange Mennesker ikke værdsætter Frelsen højt nok. Om de fatte det tilbørlige Værd paa den, vilde intet skille dem fra den, Forsald vilde være ukendt. Maa Gud hjælpe mig til at indprente i Lærernes Sind Frelsens store Værd.

Her er mange Mennesker, som bekender sig for at være fristne; men de har ikke Frelse, kun Befendelse. Saadanne Mennesker kan naturligvis ikke fatte Frelsens Værd, maafe vilde mange af dem følge sin Befendelse for en ganske liden jordisk Binding, og virkelig den er, heller ikke meget værd. Men det er anderledes med en Mand eller Kvinde, som har en Erfarenhed af virkelig Frelse. Om de fatter saa stor Pris paa den, som de før, da vil de ikke opgive den for Guld eller Sølv og heller ikke for noget som helst andet i denne Verden. Frelsens sande Værd kan vi neppe helt fatte, dens Rigdomme er uransagelige.

„Hvad gavner det et Menneske, om han vinder den hele Verden, men maa bøde med sin Sjæl? Eller hvad kan et Menneske give til vederlag for sin Sjæl?“ Vor Herre Jesus foresøger i disse Ord at give os en Forstaaelse af Frelsens Værd. Læser, fatter du Betydningen af disse Jesu egne Ord?

Hvor mange er her ikke, som sælger sin udelige Sjæl for Verdens Værd for Popularitet, for Fornøjelse o. l. Hvor mange er her ikke, som giver Slip paa Frelsen for at forfølge sin egen Mening i en Smaating i Hjemmet eller mellem Bekendte. Mange sælger sin Sjæl i Prøvelsens Stund eller i Fristelsens Time. Broder og Søster, din dyrebare Sjæl skal leve, efter at Jord og Himmel er forgaaet. En fortabt Sjæl! Fortabt for al Evighed! Fortabt,

fordi man foretrak Verdens kortvarige Fornøjelser eller forsvindende Behageligheder for de evigvarende Herligheder, som Jesus tilbyder Menneffene.

Sjælens Frelse er mere Værd end Sølv og Guld, ja den er mere værd end Legemets Gælfred. Frelsen er den dyrebareste af alle Juveler. For den led Apostelen Paulus paa alt andet, den alene tilfredsstiller en Sjæl! Frelsen er en Flod af Fred, som vælder ned fra Herlighedens Berden; den udgaar fra Guds Trone.

Frelsen giver Glæde i dette Liv; den tilfredsstiller Sjælen. Intet, som er af Jorden, vil tilfredsstille; Rigdomme tilfredsstiller ikke, Fornøjelser heller ikke; men Frelsen tilfredsstiller Sjælens Længsler og Ønsker. Frelsen giver os alt, hvad „der hører til Liv og Gudsfrygtighed,“ den meddeler os „Kristi uransagelige Rigdom,“ den giver os „rigeligt alle Ting at nyde.“ Gid alle Kristne vilde værdsætte Frelsen, som Paulus gjorde. Han forsvarede, han led hellere end at opgive Frelsen. Jeg synes, jeg kan høre Paulus sige, da hans Forsølgere mishandlede ham og lod Biskepslagene falde paa hans Ryg, „Jeg jager imod Maalet.“ Paulus havde de evige Ting for Øje.

Frelsen har Værd for Fremtiden; ja dens Værd vil blive allerbedst forstaaet, naar vi staar ved Livsrejens Ende. Naar Livets Glæder er forbi, naar dets Kampe er udfjærdet, naar dets Rigdomme ikke længere kan nydes; naar dets Arbejde maa ophøre; naar Døden griber ind med sin kolde Haand og fravriker Menneflet alt det, som det har elsket og fortrøstet i, da vil Menneffene fatte, hvad det er værd at være frelst. Da vil de, som har foragtet eller forsværget Frelsen, af alt sit Hjerte ønske, at de havde modtaget den, at de ejede den; thi Frelsen, og den alene er det, som nu kan hjælpe dem. Ven, se til, at du ikke skal indtræde i Dødens Kammer uden Frelsen.

Tilslidst kommer den Dag, da Verden med alt hvad den har at tilbyde af Glæde og Forlystelse, skal forgaa. Den skal omhylls af Flammer. De ufrelste skal hyle af Rædsel, de skal raabe til Bjergene om at falde over dem og til Klipperne om at skjule dem for ham, som sidder paa Dommertronen. Der skal komme en Dag, da Kristus ikke skal optræde som den kærlige Frelser, men som Dommer; der skal komme en Dag,

da Guds Raade og Barmhjertighed ikke vil tilbydes, men den retfærdige Dom skal falde. Vær, betænk det! Porten skal tilslænges for aldrig at aabnes igen.

Medens de, som lod sine Synder aften i Jesu Blod, og som levede et tro Kristn liv, skal frydes i Herlighedens Rige yngende Lammets Pris, skal de uretfærdige, de som forsværget Frelsen, pines i Djævels Selskab i Alden som aldrig udslettes. Vær, tror du ikke, at du skal begge Parter indse Frelsens Værd; de første med Tak og Pris glædende sig over at de annammede Frelsen og nu nyder dens evige Betsignelse, de sidste i Kammer og Raad høstende Frukten af sin Forsømmelse.

Vær, er du frelst? Dette er det vigtigste Spørgsmaal for dig i Livet. Kun du tillidsfuldt fortrøste i, at du er toet i Lammets Blod, at du har forsvaret al Synd og lever i Retfærdighed og Hellighed for Gud alle dit Livs Dage? Du kan eje en saadan Forsikring, priset være Herren! Om der er en Tvivl i dit Sind, hvil da ikke, før den er fjernet, og du ejer et sikkert Haab.

Min Drøm.

I min Drøm vandrede jeg henad en ensom Sti, tænkende paa de fortabtes Skæbne, da jeg pludselig hørte en Lyd ligesom af tunge Fodtrin af en Armee paa March. Jeg saa til venstre Side, og der var en stor Skare af Folk marcherende fremover.

I denne Skare var rige og fattige, unge og gamle, alle Nationer og alle Farver. Jeg stod og undredes over, hvad dette mente, og hvor denne utællelige Skare gik hen. Jeg tog ud mit Uhr og tællede Folkene, som de passerede forbi mig, og jeg fandt, at tusinde Mennefker passerede mig i Timen.

Jeg saa henimod det Sted, hvor de forsvandt, og bemærkede en mørk Buegang; her gik de ned og blev borte.

I kort Afstand fra mig selv saa jeg en Kvinde, som ogsaa stod og saa efter Skaren. Jeg var ivrig for at erholde Underretning om, hvem denne Folkemasse var, og hvor de gik hen, saa jeg nærmede mig til Kvinden og bad hende fortælle mig, hvem disse var, og hvor de ilede hen. Jeg fik intet Svar, saa jeg saa atter paa hende

og bemærkede, at hun græd. Jeg gik endnu nærmere og gentog mit Spørgsmaal, og hun svarede: „Jæne, disse er Hedningerne, som aldrig har hørt om Jesus Kristus og hans Magt til at frelse. Den mørke Buegang, hvor du ser dem forsvinde, er Indgangen til Helvede. Naar de først er inde i denne Buegang, saa sluger Helvede dem, og saa vender de aldrig tilbage. Der er da ingen Forløsning for dem. De er evig fortabt.“

Jeg ønskede at vide, om en saadan Skarclønge havde passeret denne Vej. „Ja,“ svarede hun, „i Tusinder af Aar, Dag og Nat, har Skarer vandret denne Vej.“

„Men er her da ingen Maade, hvorpaa de kunde ledes en anden Vej, hvorved de vilde undslippe den forfærdelige Dom, som venter ved Enden af denne Vej?“ spurgte jeg. „Jo,“ svarede hun, „til højre er en smal Vej udlagt af Himmelens Herre for nitten Hundrede Aar siden; men kun saa af dem er blevet ledet den Vej.“ „Svorfør det?“ spurgte jeg. „Oh,“ sagde hun, „der har været saa saa, som har paataget sig at vise dem Bejen og lede dem ind paa den. Herren har kaldt Gang paa Gang paa Mænd og Kvinder som kendte Bejen, at de skulde lede de uvidende og fortabte til Frelsens Vej; men det syntes, som om de aller fleste havde saa travelt med sine egne Affærer, og gav Undskyldninger for ikke at lyde hans Rald.“

Fra „Missionary Herald.“

Lad os være praktiske.

Micala J. Simonsen.

Enfalte lever i Fortiden ved Mindet, flere lever i Fremtiden ved Haabet; men de forstandige foretrækker at leve i Nutiden ved Villien.

Svorfør leve i den Tid, som er tilbagelagt, naar Nuet fraver hver Kristen den har? Svorfør gøre dit Sind til et Gravkammer for henfødne Tildragelser, naar Nuet kræver hver Ebne, du ejer. Mindet er Guds Gave; men det kan blive anvendt skadeligt, om du tillader det at lamme dine skrifter enten ved Mismod over Fortidens Tjælgreb eller ved Tilfredshed med Fortidens Held.

Svorfør leve i Fremtiden, naar den eneste Virkelighed er idag? Svorfør gøre dit Sind til et Kistel for brogede Fantasibilleder, naar

Nutiden tilønder praktiske Interesser og Gøremaal? Haabet er en af de bedste Gaver, Gud gav os i denne Verden af Modgang og Tjælgelser; det lynger sin jødelte Sang, naar al anden Musik ophører, men selv denne skønne Gave kan misbruges. Vi maa ikke tillade at Haab hindrer Gerning og jatte Drømme og Tankevind i dens Plads. Haabet blev givet os ikke for at lamme os, men for at anspore os.

Da Guds Aand gav Apostelen Paulus det lyseste Haab om Opstandelsens Morgen, saa inspirerede dette ham til at skrive: „Derfor, mine elskede Brødre, . . . bliver altid rige i Herrens Gerning.“

De forstandige lever i Nuet; de jætter Viljen til Værk, ikke Fantasiaen. De bor ikke i et Luftkastel; men de lever i en travet Verden, i hvilken der kræves Gerning. „Arbejd, medens det er Dag,“ lyder det.

Mange Menneſter lever i Genſigt. Genſigt er god, kun naar den vokſer til Gerning, i ſig ſelv gør den intet Gavn. Genſigt er Overbeviſning om, hvad du bør gøre. Gør du det, kan det blive Trappetrin, paa hvilke Sjæle gaar opad mod Himlen. Gør du det ikke, kan det blive en Bro, paa hvilken du ſelv gaar til Fortabelſen.

Nutiden falder paa hver Kristen, den falder dem til Arbejde, alle og enhver. Der er ingen overflødige. Livets Korthed, Uvished, Foranderlighed ſkulde tiſſkynde os til at bruge Mibi kan ſaa og bringer ind i vor Dag det gode, nuterne ſaa, at vi drager ud af vor Dag det gode, vi kan give.

Timeglasſet, ſtaaer for os; Sanden rinder hurtig, og vi hører Jeſu Røſt ſige: „Køb Tiden.“

En virkelig Erkendteſe af Sundighed og Anger over denne er der førſt, naar den er forenet med en dyb Trang efter Hellighed. „Bedrøvelſe efter Gud virker Omvendteſe til Sallighed.“

Du er ikke i Verden juſt tilfældig. Din Tuværelſe blev givet dig af Gud i en Genſigt; du kan opfulde denne eller forieſle den. Søg at ſkønne Guds Vilje med dig og hold dig ſaa beſtaftiget med Ting, ſom han har tiltænkt dig at gøre.

David Brainerd.

Sans Liv og Gerning.

Id i den store Høst.

I Slutningen af Juli 1742 blev Brainerd eksamineret og blev derefter benyndet til at forkynde Evangeliet uden endnu at være ordineret.

Han begyndte nu at ride rundt og prædike i Mødehuse, i fri Luft og i private Hjem. Men, som vi snart skal høre, varede det ikke længe, før han kom i Forbindelse med Repræsentanter for et kristeligt Missionselskab; og disse var det, som antog ham til at virke iblandt Indianerne. Saa ringe var Missionskærligheden i de Dage, at Ny-Englands Kristne ikke faldt paa selv at tage den Opgave op, skønt Indianerne ikke boede langt borte, men i de store Skove i selve Landet. Det var Herren selv, der havde lagt Kærligheden til Hædningerne ind i Brainerds Hjerte. Naar han saaledes blev en af Banebryderne for den nyere Tids Mission og en, hvis Navn nævnes med Kærlighed og Beundring af mange Kristne, saa viser hans Dagbog os paa den anden Side klart, hvilke ringe og ydmyge Redskaber det er, Herren fortrinsvis udvælger sig.

Den 30te Juli 1742 skriver Brainerd:

„Prædikede over 1 Pet. 4: 8 og mærkede Guds Nærværelse, saa der var Kraft i Bønnen, og Ordet syntes at naa Folkets Hjerter.—

„August. Min Sjæl blev bederfbæget ved Tanken om, at Hædningerne skulde komme til Jesus.—

„Jeg var ved at opgive Haabet om, at Herren vilde sende mig til Hædningerne i det fjerne saa ondt som mit Hjerte var, og jeg undrede mig over, at nogen vilde høre mig prædike og ikke snarere stenede mig. Det var, som om jeg aldrig mere vilde kunne prædike; men saa samlede Folk, og jeg blev nødt dertil. Og priset være Gud, Han var nær, saa jeg kunde bede i Anden og tale med Kraft. Nogle Indianere, som var fremmet til Stede, græd i stor Rød, og alle syntes meget grebne. Bagefter talte vi med dem og fik en Kvinde ansat til at holde Skole for deres Børn.—

„Det var bederfbægende at blive ene med Gud og udøse mit Hjerte for Ham. Det er

himmet paa Jord. — Mit Hjerte bløder ved Tanken om, hvor meget Gøbmød og Hidsigthed der tidligere har været blandet ind i mit Arbejde i Herrens Gerning; undertiden ønsker jeg at kunne faste mig ned for Modstanderens Fjodder og befende, hvilken ufuldkommen Skatning jeg er. Herren tilgibe mig og gøre mig i Fremtiden mild som en Slange og ensfoldig som en Due!— Jeg forekommer mig selv at være det daarlige Menneske i hele Landet og undrer mig over, at Guds Folk viser mig saa megen Venlighed.— Da jeg i Dag skulde forlade Mr. Bellamy's Hjem i Betlehem, bad vi sammen med et Par troende Venner. Vi gav os alle helt til Gud, og Evigheden syntes mig saa nær, medens vi bad, at om jeg ikke skal se disse Venner igen i denne Verden, saa forekom det mig kun at være nogle saa Fjeblikke, inden vi skulde mødes i Himlen.

„Jeg bad med nogle Venner, og jeg tror aldrig før, min Sjæl er bleven draget saa langt ind i Evigheden; jeg kom saa langt ud paa det store Ocean, at min Sjæl jublende triumferede, havet over alt det onde paa Fortræflighedens Dybster. Tiden med alle dens tomme Dybster og bitre Skuffelser forekom mig saa ubetydelig. Min Sjæl rakte sig ud efter Gud med inderlig længsel, og jeg saa som næsten aldrig før alt, hvad jeg skyldte Ham. Om Altsiden lang og bad jeg med flere Venner, og jeg følte den tilkommende Verdens Kræfter i min Sjæl; men samtidig saa jeg ogsaa min egen Uafnemmelighed, at jeg ikke gik helt op i Gud.

„Jeg bad inderligt for min Broder John at Gud vilde gøre ham mere til en fremmed og Pilgrim paa Jorden og udruste ham til Hans Tjeneste her i denne Verden; og jeg frydede mig i Herren ved Tanken om, hvad der kunde komme over ham eller mig for Guds Riges Skyld.— Jeg saa min egen Intethed og undrede mig over, at Gud tillod mig at prædike.— Jeg følte min egen Hjælpeløshed og fuldtændige Afhængighed af Gud iærlig, naar jeg gik til et Møde. Jeg kunde ikke tale et Ord uden Hans iærlige Bistand; derfor kom jeg skjælvende ind i Forsamlingen under Følelsen af, at jeg var ganske ude af Stand til at gøre noget for Guds Sag,

som det burde gøres. Men Herren hjalp mig, og Ordet syntes at gøre Indtryk.—Jeg prædiker næsten aldrig uden først at have en indre Kamp; men denne Sjælenød, jeg er i, hjælper til at ydmyge mig. —Mit Liv er en stadig Blanding af Kamp og Trøst. — Min Sjæl var ved at bryde af Længsel efter fuld Hellighed. — O, hvor jeg elsker at leve paa Randen af Evigheden i alle mine Overvejelser! Det fylder mig med en dyb Overbevisning om Gud at se mig selv ligesom staaende allerede for Kristi Domstol.—

„Oktober. Hebr. 11:13 passede rigtig for mig. Nogle af Guds Folk i den gamle Pagt betragtede sig selv som „fremmede og Udlændinge“ paa Jorden i deres daglige Liv.“ —

„Om Aftenen gik jeg ind i Mødesalen, yderst skamfuld over at se Folk komme for at høre saadant et ufjælgelig værdiløst Bæsen som mig prædike. Men Gud gav mig at tale klart og kraftigt. —

„I den senere Tid har det behaget Gud at lade min Sjæl være i en stadig hungrende Tilstand. Naar jeg rigtig nyder Gud, føler jeg en endnu mere umættelig Længsel efter Ham og en usluffelig Tørst efter Hellighed. Herren tillader mig ikke at føle mig fuldt tilfredsstillt, for at jeg skal blive ved at gaa fremad. Jeg føler mig fold og tom, som om jeg ikke kunde leve uden at faa mere af Gud. Gid jeg altid maa føle denne Hunger, saa har Drueklase, jeg faar fra Kanaan, bringer mig til med større Iver at røbe mod Maalet frem ad den smalle Vej for at komme i Besiddelse af den himmelske Arv. —

„November. Et Brev fra Mr. Pemberton i New York opfordrede mig til at rejse dertil for at træffe nogle Mænd, som havde med Indianermissionen at gøre. Jeg vendte mig straks i Bøn til Gud om denne Sag sammen med nogle troende Venner. —

„I de følgende Dage var jeg meget besværet af denne alvorlige Sag, men fik til sidst „væltet min Vej paa Herren“.— Kom til New York, hvor jeg blev meget fortunlet af Byens Lærn. Jeg tilbragte megen Tid i Bøn og blev eksamineret baade med Hensyn til mine kristelige Erfaringer og min teologiske Kundskab. Jeg forekom mig selv ganske uvidende og usikkert til Gerningen, saa jeg undrede mig over, at nogen overhovedet respekterede mig. Hvor vilde de blive skuffede, om de saa mit Indre! Og i den

Tilstand maatte jeg nu prædike for en stor Forsamling, hvor iblandt mange Præster. Det gjorde mig ondt for Tilhørerne, at de skulde sidde og høre paa saadan en ringe Mand som mig; jeg følte mig som deres Skyldner og bad Herren om at betale dem.“ —

(Forti i næste Missionsnummer.)

En kinesisk Pigers Historie.

Jeg vil fortælle dig om mit Liv. Min Historie er lig mange andre kinesiske Pigers Historie, kun at de fleste andres ikke ender som min, for jeg har lært at kende Jesus.

Det første, som jeg erindrer, var den frygtelige Smerte, som jeg led, da mine Fødder blev bundet. Hver Nat laa jeg paa en haard Seng ved Siden af min Moders, og naar Smerterne var store, og jeg skreg højt, saa slog hun mig med en Pisk.

En Dag kom en Kvinde, hvis Arbejde det er at binde smaa Pigers Fødder, til mit Hjem; hun tog af de Forbindinger, som jeg havde paa mine Fødder og lagde nye paa, strammere end de forrige. Mange Natter og Dage i store Smarter paaanulade og med mange haarde Slag fra min Moders Pisk. Da jeg saa endelig kunde sove lidt lettere, kom den samme Kvinde igen og jeg maatte atter gennemgaa de sværeste Smarter. Da jeg var ni Aar gammel behøvede jeg ikke længer Fodbinding, for mine Fødder havde den i Aina antagelige Størrelse, og de vilde forblive saaledes. Nu kunde jeg bruge smaa Sko, som min Moder lærte mig at gøre.

At denne Smerte af sammenklemt Ben og Muffler maatte jeg udstaa for at kunne blive gift med en Mand, som ønskede, at hans Hustru skulde have smukke Fødder. Det er nemlig hver Moders Haab, at hendes Datter en Gang skal blive gift med en Embedsmand, og Embedsmænd ægter altid Piger med disse bundne Fødder. Men dette blev dog ikke min Skæbne.

Vort Hjem var fattigt og daarligt. Vi havde to Bærelser; i det ene sov vi, og i det andet kogte vi. Om Sommeren kogte min Moder udenfor Huset. Hun brugte da en hjemmegjortovn. Den bestod af en Tinboks dækket paa Indsiden med Jord. Hun gjorde Ild inde i Tinboksen og satte Kogefaret paa Toppen. Der var saa mange Røffener i vor By, at vi kunde

købe kogende Vand, kogte søde Poteter, stegte Kager, kogt Vælfæd eller Tisf kogt sammen med Væmmer og mange andre gode Retter. Om vi bare havde Penge at købe for, saa behøvede vi ikke at koge meget hjemme.

Vi var fire, som levede i bort lille Hus; Moder, Fader, Bvi Guay og jeg. Jeg fik snart vide at Bvi Guay var adopteret, fordi min Fader ikke havde nogen Søn til at bede ham ud af Skærsilden, naar han skulde gaa til Andernes Verden. Jeg hadede denne Bvi Guay, for han var ikke snil. Snart gik han til Arbejde for de udenlandske Missionærer, som boede i vor By. Han fik tre Dollars om Maanedes løn og haabede snart at faa mere. Han lærte at koge og mange andre nyttige Ting, og han saa godt ud i sine rene Klæder; men jeg syntes ikke om ham.

Min Fader blev en Kristen ved denne Tid, og da behøvede han jo ikke Drengen for at bede ham ud af Skærsilden; men han ønskede at beholde ham for at arbejde for ham og hjælpe ham, naar han blev gammel. Min Fader bekendte sig for at være en Kristen; men han var ikke en sand Kristen, og han gjorde intet for at faa min Moder omvendt. Han var tværtimod glad, naar hun gik til Præsterne og bøjede sig for Afguderne; for om han ikke havde Fæld med sig som en Kristen, saa kunde han gaa tilbage til min Moders Guder. Jeg tror ikke min Fader kendte Jesus Kristus; thi om han havde kendt ham, vilde han have været bedre. Da jeg havde lært at gøre smukke Sko for mine Fædder (noget enhver kinesisk Pige maa kunne gøre) fortalte min Moder mig, at hun maatte gøre Beredelser til en stor Fæst i Anledning af min „Forlovelse“, som I jo kalder det. Jeg skulde nemlig giftes med Bvi Guay. Da jeg sagde, jeg ikke vilde gøre det, saa slog hun mig og sagde, at den Sag havde jeg ingen Ting at gøre med.

Paa Fæst dagen stak min Moder nye Drenge i mine Ører; de var meget billige og glitrende, men den Gang syntes jeg de var smukke. Hun gav mig ogsaa to Armbaand, et for hver Arm; de skulde tjene til at holde borte Sygdom og onde Mander. Nu ved jeg, hvor taabeligt det var at tro paa saadant; men den Tid troede jeg fuldt og fast, at jeg blev bevaret fra Sygdomme ved at bruge disse Ting og ved at

lægge Penge i Præsternes Boks i Templet samt ved at bøje mig for Buddha.

For første Gang fik jeg et Højelsbaand knyttet rundt min Pande, og det blev da fæstet rundt min Haarflette i Nakken. Min Moder bestrøede mit Ansigt med Pulver, indtil jeg var næsten hvid, derpaa havde hun en lusterød Narve paa mine Kinder og paa mine Haandflader. Nu skulde jeg sidde paa en liden Bænk, for at vore Gæster skulde se paa mig og beundre mig. Jeg var stolt over mine smaa Sko med Duffer paa og min nye blaa Bomuldsfjole. I ved, kære Piger, hvorledes jeg følte, for ogsaa I synes om at have vakre Klæder.

Saa begyndte Fæsten. Min Fader og Moder maa have arbejdet haardt for at faa Pengene til denne Fæst. Efter at adskillige Gæster var kommen, satte min Moder mig til Bordet med tre Kvinder, medens hun selv vartede op. Bvi Guay sad ved et andet Bord med nogle Mænd.

Kineserne synes om søde Sager, saa vi begyndte Maaltidet med nogle søde, smaa Kager. Derpaa havde vi kogte Æg, tørret Smaak, et stort Fad med Ris og meget Tisf, vi havde ogsaa Hønsesød og Grønsager.

Da Maaltidet var over gik jeg tilbage til min Bænk og sad der, for jeg ønskede, at alle Gæsterne skulde se mine vakre smaa Fædder og min nye Fjole. Jeg var kun ni Aar gammel, saa I maa tilgive min Jersængelighed. Kvinderne tænkte dog ikke, at jeg var meget vakker, for jeg hørte dem hviske til hverandre: „Hun er slet ikke vakker, hun vil blive en daarlig Kvind.“

Det var morsomt at have nye, vakre Klæder, og den usædvanlige Føde smagte godt, saa jeg begyndte at tænke, at det muligens ikke var saa daarligt at være forlovet. Efter Fæsten skulde vi bøje os for Afguderne. Jeg gjorde det; men Bvi Guay vilde ikke bøje sig for dem. Han sprang bort til den modsatte Ende af Vægen. Jeg hørte ham sige til min Moder, at han vilde ikke ægte mig, fordi jeg ikke var en Kristen, og han ønskede at blive en Kristen. Men omendvi Bvi Guay sprang bort, saa gjorde Fæsten og min Bøjelse for Afguderne, at han og jeg var forlovet. Min Moder var vred; hun tændte Røgelse og brændte den i Templet for at afvende Guderne Vrede over Drengens Opførsel.

Jeg var meget slem mod min Moder; jeg sagde mange ukærlige Ord til hende. Naar hun

vendte Ryggen til mig, bad jeg Guderne om at dræbe hende. Jeg blev slemmere og slemmere, saa hun var meget bedrøvet over mig. En Dag, da hun slog mig, fortalte hun mig, at jeg ikke var hendes Datter. Hun fortalte mig, at mine egne Forældre var meget skuffet over, at jeg ikke var en Dreng, og de folgte mig til hende og hendes Mand for at blive opdragen til at blive Bwi Guays Hustru. Jeg blev i Virkelighed mine Søsterforældres Tjener. Jeg ønskede at kende min egen Moder; men min Søstermoder negtede mig det. Jeg længtes efter Kærlighed; men hvor kunde jeg finde den?

Ælten, som mine Forældre havde givet for min Forlovelse, kostede saa meget, at vi i længere Tid ikke havde nogen god Føde, og min Moder fortalte mig, at det vilde tage seks Aar, inden vi kunde have Raad til at holde Brylluppet. Det er længe at vente seks Aar for at saa god Mad. Jeg sagde til min Moder, at jeg ønskede at ægte en rig Mand; men hun svarede, at en rig Mand vilde ikke ægte mig med mindre vi kunde give en stor Pengesum til hans Fader.

Ved denne Tid blev Bwi Guay meget syg. Jeg gik med Moder for at se ham. Moder bebrejdede ham, fordi han ikke kom hjem og sagde, et Udlændingerne vilde give ham Gift; men han var ikke bange. Kort Tid forud var han blevet en Kristen. Min Moder var meget vred paa Bwi Guay. Hun gik dog til Templet hver Dag og lod Præsterne brænde Røgelse for at drive de onde Aander ud af Drengens Legeme. Dette kostede alle de Penge, hun havde. Efter otte Ugers Forløb døde Bwi Guay, og jeg var meget lykkelig derfor. Jeg hadede Drengen.

Hver Dag røgte min Moder Opium. Dette gjorde hende saa lykkelig, at hun glemte at slaa mig, men lod mig springe paa Gaden. Jeg lærte meget, som ikke var af det gode. Prisen for Opium var nu saa høj, og min Moder maatte have Opium, saa hun forsøgte at sælge mig til Naboerne. Det sidste Forsøg hun gjorde var at sælge mig som „den lille Hustru“ det vil sige en Mands anden Hustru, medens den første endnu lever. Min Stakkels Moder, hun var alt, hvad jeg havde i Verden; men jeg hadede hende og sprang fra hende, naar jeg kunde. Jeg vilde ikke sælges til nogen Mand; jeg havde hadet Bwi Guay.

En Dag gik jeg med nogle andre Børn ind i

„Jesús Huset.“ En kinesisk Dame talte venligt til os og bad os komme igen. Jeg gik der igen, og den samme Dame fortalte en vidunderlig Historie om en, som hun kaldte Jesús, som forlod Himmelen og kom til Jorden for at vise os hvorledes vi bør leve. Jeg troede alt sammen, for vi har mange lignende Historier i Kina. Vi er opdraget til at tro, at mange af vore vise Mænd har Mandebæsjener til Fader og Moder.

Jeg lærte at elske den venlige Dame, for hun var lig den Moder, som jeg skulde ønske at have hørt. Jeg gik til Missionshuset Gang paa Gang. Da min Moder fandt det ud, slog hun mig haardt. O, hvor jeg ønskede, at Guderne vilde slaa hende. Kort Tid efter dette fik hun Penge til at købe Opium nok til at gøre hende lykkelig for mange Dage. Hun tog det alt paa een Gang og døde bevidstløs. Maaſke havde hun planlagt at tage sit Liv, for min Fader var imod hende og købte ikke Føde, saa hun maatte arbejde haardt.

Efter hendes Død forsøgte min Fader at sælge mig; men jeg fik vide det og sprang til den venlige Dame i „Jesús Huset.“ Jeg fortalte hende alt. Hun gik straks og vilde købe mig af min Fader; men han forlangte mere, end hun kunde betale. Jeg blev saa bedrøvet herfor, at jeg lagde Tændstikker i Vand og drak saa dette. Min Fader troede jeg skulde dø af dette, saa han bestemte, at sælge mig for, hvad han kunde saa. Kvinden købte mig straks, og min Fader gav mig over til hende.

Min nye Moder var god mod mig. Hun gav mig god Føde og tillod mig aldrig at gaa paa Gaden alene. Snart sendte hun mig til en Pigeekole i Nanking, der lærte jeg mere om Jesús.

Folk siger, at mit Ansigt lyser, ja hvorfor skulde det ikke lyse, jeg har Jesús i mit Hjerte. Jeg er saa lykkelig, fordi jeg kender Jesús. Der er Tusinder af Piger, som ønsker at forandre sine Liv; men hvad kan de gøre, naar der ingen er til at fortælle dem om Jesús og hans forfølsende Kærlighed? Jeg er kun een; men jeg haaber at tilbringe mit Liv, efter at jeg har indendt min Skolegang, i at fortælle Kinas Kvinder om Jesús, og at lære dem at kende ham som jeg kender ham.

O, kære Piger i kristne Lande, det maa være skønt at vaagne om Morgen og takke Gud, for

at J er født i et kristent Land. Men jeg har ogsaa meget at takke hamfor. Han vil lade oggsaa mig elske ham og tjene ham, og jeg haaber at se den Dag, da mange af mine Søstre i Kina vil kende ham.

Elizabeth Handley Poland i
„Missionary Tidings.“

En Signelse.

„En rig Mand havde en stor Mark med moden Hvede. Han udsendte Arbejdere til at afhøste Marken, og han sendte ogsaa Koffe og Vandbærere for at sørge for disse Høstfolks Ophold.

Tiden gik, Høstarbejderne arbejdede flittigt, men Vandbærerne blev ligegyldige, Vand manglende, naar Høstfolkene kom for at slutte sin Tørst. Ogsaa Koffene blev ligegyldige, og naar Tiden kom for Maaltiderne, var der kun lidet Mad tillavet. Følgen blev, at flere af Høstfolkene maatte jante sit Arbejde for at forskaffe Mad.

Efter at Koffene først var blevet ligegyldige i sine Pligter, blev de omsider utro i sin Forvaltning. Gaardens Ejer sendte Penge til sine Arbejders Ophold, Høstfolkene iberegnet; men Koffene, som modtog disse Penge, følte at de trængte nogle jarstifte Besvemmeligheder for sig selv. Største Delen af Pengene anvendte de for sig selv, kun lidet blev anvendt for Høstfolkernes Behov, saa disse maatte se til selv at erhverve sine Livsfornödenheder og forlønte derved det Arbejde, de skulde gøre for Hvedemarkens Ejer.

Imidlertid opstod der en Storm. Det hændte, at Herren selv var tilstede, da Stormen kom; han savnede sine Høstfolk. Han spurgte efter, hvorledes det forholdt sig, at Høstens Arbejdere ikke var paa sin Plads, og Hveden var nær ved at blive ødelagt. Han fik vide Forholdenes fænde Sammenhang og blev vred paa Koffene og Vandbærerne. Han irettesatte dem strengt for deres Ligegyldighed og Utroskab og sendte Høstfolkene tilbage til Marken igen.

De arbejdede alle meget haardt, men Stormen kom, før al Hveden kunde indbjergeres, og Tabet var stort. Hvad har disse utroe Tjenere for tjent?“

Denne Signelse har jeg læst i et Blad, den

indeholder Lærdom for enhver. Høstfolkene er dem, som er ude i Arbejdet for Sjæles Frelse, og Vandbærerne og Koffene er dem, som skal underholde disse. Om det bedst mulige Resultat skal opnaaes i Herrens Arbejde, saa maa enhver være tro i sin Del af Arbejdet. Den, som har det Kald at give, maa være ligesaa tro, som den, som har det Kald at prædike, og den som er utro i at give vil blive straffet ligesaa vel som ham som er utro i at prædike.

En stor Gud vredes over Synden. . .

Nogle Mennesker fremholder, at al den Straf, som vil ramme de Mennesker, som haardnakket bliver ved i Synden indtil sit sidste Andebånd, er, at de i Døden ophører at eksistere. Der er ingen Tilbærelse for dem, som dør i sine Synder, saaledes lærer man.

Jeg spørger, er det ikke værre at synde mod Gud end at synde mod Mennesker? Gud har bestemt at straffe dem, som dør uden at søge hans Tilgivelse og Barmhertighed, med en evig Straf.

Hvad det mener stadig at overtræde den helige Guds Bud vil maaske ikke blive klart for os, før vi ser det i Evighedens Lys. Vi har ikke at gøre med et Menneske, men med Gud. Lad os betænke det. Mennesket sætter sig op imod sin Skaber, sin Gud. Maatte Gud hjælpe Syndere til at fatte Forfærdeligheden af at vedblive at gøre saaledes.

Dog Gud er stor nok endog til at forlade en Synder, enhver, som beder om Barmhertighed, vil faa den. Priset være hans store Navn. Gud er stor i Magt og i Vælde, i Hellighed og i Herlighed men ogsaa i Kærlighed og Barmhertighed; og heri er Synderens Haab. Det er forfærdeligt for en Sjæl, som ej har faaet sin Synd forladt for Jesu Skuld, at falde i den levende Guds Hænder; men det er besejnet for en angrende Synder at kaste sig for hans Fødder; for der kan han saa Frelse til evigt Liv.

„Men Herrens Miskundhed er fra Evighed og indtil Evighed over dem, som frægter ham med dem som holder hans Paat.“ (Ps. 103: 17).

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1.00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1.25
Six Months......65

Subskriptioner indsendt fra Skandinavien:

Årlig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet kan sendes os enten ved Money Order, Bank Check, eller Draft, pr. Ekspress eller ogsaa i registreret Brev. For Penge sendt i løst Brev er Udgiverne ikke ansvarlige.

Avittering for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevfort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den forrige Adresse saa vel som den nye angives.

All Korrespondance maa adresseres til

Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Subskribenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til Nels Renbeck, Vandrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Kristi Mission paa Jorden var at søge og frelse de fortabte. Hvad er din?

Vi ser udover en Verden af Mennesker uden Evangeliet. Vi ynkes over dem; vi ønsker, de havde Ordet og Frelsen; men bliver det dermed, saa gavner det intet.

Den, som lever for sig selv, taber meget. Han undrager sig Livets sande Bestemmelse; han negter sig Livets Fylde. Den, som lever for andre, lever med andre; han naar Livets rette Formaal og nyder dets reneste Glæder.

Flerheden af Menneskene følger sin Tilfredsstillelse i Verden; men de finder, at dens Flod af Skuffelser og Bedrøveligheder itiger over Tilfredsstillelsens høieste Bjerge. Den almindelige Ide om Glæde er fornøjeligt Lidsfordriv; den almindelige Opfattelse af Liv er egennyttig Bestræbelse.

Synd er saa bindende, saa forjættende og saa ødelæggende, at det tog Guds Søn at komme fra Himmelen til Jorden for ved sit Ord og Eksempel at aabne Menneskenes Sjæle for Syndens Ende og ved sin Død og Opstandelse at besejre dens Magt.

De fleste forjættende, hvad Gud tilbyder, men du, som har druffet af Livets Vand, du, som har nydt Livsaligheder ved Guds højre Haand, du, som gemmer din Sjæl i Frelsens Arf, mens en Flod af Rød og Elendighed oversvømmer Verden, sig du, om du nogeninde fandt noget, som kunde tage Pladsen for, hvad Gud gav dig og tilbyder af Verden.

Napoleon sagde: „Den Arme som forbliver i sit Vestsittelsessted er slagen.“ Vi siger at den Menighed, som forbliver i Uvirksomhed nydende Kristi Betsignelser er nedadgaende. Tilbøjeligheden til Egoisme tiltager, medens Tilbøjeligheden til kristelig Selvforsagelse aftager. Nidkerhed for andres vel dør, mens Ligegyldighed trives. Ken Kærligheds Begær er, at Kristi Betsignelser skal fordeles ligelig. Om du skal samle Vand i en Hob, maa du fryse det. Om du vil samle Kristi Betsignelser paa een Plads, maa du fryse Samlerne. Gud betegner det Individ og den Menighed, som tager sin Plads i Selvforsagelse for Evangeliet's Skyld.

Micala J. Simonien.

Fra Arbejdsmarken.

Shanghai, Kina. Juli 1ste I Jesu Navn sender vi en Hilsen til Lærerne fra bort lille Hjørne af Herrens store Høstmark. Ikke saa at forstå, at vor særegne Mark er liden; men det Indtryk, som det er mulig for os at gøre paa disse 400,000,000 Indbyggere af denne Arbejdsmark, er kun som et Sandkorn paa Havets Bred sammenlignet med det store Behov.

Arbejdet blandt det kinesiske Folk gaar fremad lidt efter lidt. To Sjæle, som i længere Tid har været trofaste Deltagere i vore Møder, blev frelst for nogle Uger siden.

I den sidste Tid har vi studeret Menigheds-spørgsmaalet i vor Bibelf klasse, og dette viser sig at være en Prøvesten for nogle saa af Me-

nighedens Medlemmer, da det er vanskeligt for dem at se Guds Menigheds Udelukkelse af Sekterne. Vi faar den gode Sæd og overlader Resultaterne til Gud, vor alvise Fader.

En Modjætning mellem bort Arbejde i Shanghai og Arbejdet i Hjemlandet er, at Menigheden her bestaar for Størstedelen af Mænd. De Kvinderne fjelden kommer og forbliver gennem et helt Møde. Undertiden kommer seks eller flere Kvinder ind; men efter fem Minutter eller en halv Time rejser de sig og gaar ud igen. I Slutningen af Maj begyndte vore indspøjte Søstre at holde Møder for Kvinder. Lørdag Eftermiddag gaar de ud og indbyder Kvinder, og den følgende Dag samles et ganske godt Antal. Søster Watson tager Del i disse Møder og taler til Kvinderne ved Tolk. Efter Forslag af de indspøjte Søstre serveres Forfriskninger efter disse Møder for at faa en længere Tid til at fortælle Evangeliets glade Budskab til disse Kvinder.

Vi har lagt Planer for at forandre vor Arbejdsmethode under det varme Vejr i Juli og August og vil da give kun to Aftener i Ugen til evangelistisk Arbejde og give mere Tid til Bibelklasser og Belærelse for Børnene i Kristus.

Siden min Broder C. E. Hunney er vendt tilbage til Chinkiang, har jeg frasagt mig Ansvar for Arbejdet der. Vi forventer et Besøg af ham og hans Hustru.

I omtrent en Maaned har vi haft den Fornøjelse at have hos os min yngst Broder, som er ansat i en Forretning i Peking. Den Forretningsmand, som han arbejder for, sendte ham til Shanghai for at fylde en ledig Plads i deres Forretning her.

I vor sidste Beretning omtalte vi Arbejdet paa Korea. Disse unge Mænd ønske at faa en amerikansk Undervisning og Uddannelse, for at de kan blive bedre dygtiggjort for Arbejde i deres eget Land. Vi havde et Afskedsmøde for dem, som allerede har forladt os, og gav hver af dem en Liste af Adresser til forskellige Brødre i Amerika. Om nogen af eder skulde møde nogen af disse vore Venner, saa vær forvisset om, at de vil jatte Pris paa Venlighed, som I kan vise dem, og vi er forvisset om, at I vil være interesseret i at bringe dem ud i Sandheden og vil bruge stor Visdom i at gøre dette.

De Breve, vi modtager, er velkomne, og vi sætter Værd paa at blive erindret i eders Bønner. Vi er ogsaa taknemlige for det Underhold, som vi modtager maanedlig fra eder. Maa Guds Velsignelse være over eder. Eders i Jesu Tjeneste, Wm. H. Hunney.

En Synders Suk.

Af Olaf Wiick.

Mel: Til Hængslet jeg vandrer saa stille.

Jeg vandrer saa sorgfuld i Hjertet,
For Djævelen har daaret min Sjæl
Og ført mig paa vildsomme Veje
Og gjort mig til Syndernes Træl.

Oh Gud, jeg saa inderlig beder.
At du maa nu frelse min Sjæl
Og fri mig fra Syndernes Lænker:
Du kan gøre alle Ting vel.

Ja ndi dit Ord har jeg læst,
At Syndere du vil tilgi!
Om vi vil forjage det Onde
Og følge din herlige Sti.

Oh, jeg er saa glad, jeg fik vide
Hvad Jesus for mig havde gjort,
Hvor skulde jeg gaa i min Kvide
Om aldrig jeg hørte hans Ord.

Det lyder som jødernes Toner,
Det Ordet om Frelse og Fred
Det Ordet om Verdens Forloner,
At ogsaa for mig han har lidt.

Skal Sjæle gaa fortabt for vor Skyld?

Har du betænkt Broder eller Søster, hvad det mener at gaa fortabt, har du taget dig Tid til at sidde ned nogle Minuter og tænkt over den Skæbne, som venter de arme Syndere, eller er dette ikke nogen videre Byrde paa dit Hjerte? Maaffe din Tid er saa optaget med at tænke paa dig selv og egne Omgivelser, at du glemmer disse fortabtes Tilstand. Maaffe er du interesseret i at gøre dit Hjem til et hyggeligt og godt Hjem og forglemmer de Stakler, som vandrer med evig Fortabelse. Du glemmer ogsaa de Millioner af Sædninger, som lider paa Grund af Sædsskaben, uden Næge, uden Hjem og uden Haab. Hvorledes er det med dig? Er ikke disse Sjæle lige saa værdifulde som vi er; deede ikke Jesus for dem ligeaa vel som for os? Jo Pris ske Gud!

Nu maaffe nogen synes, at Folk har hørt Guds Ord saa meget, at de ved Vejen til Frelsen; men lad os se tilbage paa os selv, hvor mange Gange vi fornægtede Jesus og spottede,

dem, som talte om Frelsen; men alligevel havde Jesus saadan Kærlighed til os, at han fandt os til Slut, ikke fordi vi var værdige til det men af hans store Barmhjertighed mod os.

Nu er vi rundet for Herren, og vi er taknemlige derfor, tror du ikke at vore Medmennesker vilde blive det samme? Tænk om Jesus havde gjort som mange Kristne, prøvet at leve for sig selv og set efter sit eget Bedste. Skunde ikke Jesus ogsaa været blevet hjemme hos Faderen og i sin Herlighed tilsammen med Englene. Jo vist! men han saa den frygtelige Skæbne, som Mennesker vilde møde, om han ikke gjorde noget for at frelse dem. Han saa, at vi vilde gaa evig fortabt, om han ikke forlod det himmelske Hjem og døde for vore Synder og gav sig selv for os.

O, Broder og Søster, maatte vi se Nødvendigheden af at gøre, som Jesus gjorde, at vi ligesom han, vil give Liv, Talenter og Midler for at frelse andre. Skal Sjæle gaa ind i Evigheden fortabt, fordi vi ikke gør, hvad vi kan? Skal de lide for evigt, fordi vi har forsværget at gøre vor Del? O, Ven, lad det ikke blive saaledes! Hvad er dette Liv paa Jorden for de Kristne, om det ikke er for at vinde andre for Herren? Var det ikke meget bedre at gaa hjem til Gud, end at vere her og stride mod det onde? Jo visse!

Se Millioner af Hedninger og ligeledes Syndere her i Landet og i andre civiliserede Lande trænger Frelse, Tusinder gaar ind i Evigheden hver Dag og en stor Mængde af disse har aldrig hørt et Ord om Frelsen. Skal vi lade dem gaa til Fortabelsen, eller skal vi give os selv eller alt, hvad vi kan, for deres Frelse?

Se hvor Tiden gaar. Dag efter Dag gaar Sjæle dør hvert Minut, Masser af dem, uden Haab. O, maatte vi høre deres Raab. Tænk eder, deres Raab og Jammer! Ja selv medens de er her paa Jorden, er deres Død haard. „Men troløses Vej er haard“ (Ord. 13: 15). Skal vi, Guds Børn, Kristi Efterfølgere, ligegyldigt lade dem gaa deres Skæbne i møde. Tusinder af Hedninger, ja Millioner gør alt muligt for at faa Fred i sin Sjæl; de piner og plager sig selv paa mange Maader, for de tror, det er Vejen til Frelse. Men Ak! de ved ikke om den eneste og rette Vej.

Her trænges Midler, her trænges mange

Kræfter, og Gud hengivne Mænd og Kvinder, som vil give alt for Jesu Skyld og vise sin Kærlighed ikke bare med Tæberne men ogsaa i Birkelighed, saadanne som glemmer sig selv og sine imaa Broveller og søger at gøre andre lykkelige baade for Tid og Evighed.

Missionærer, som har forjaget Hjem, Hjemland og saa at sige alt i denne Verden, for de arme Hedninger, for at føre dem til Kristus Jesus, skal de lide Nød, fordi vi ikke gør vor Del? Nej, lad det ikke være saaledes, lad os vise vor Kærlighed til vor Frelser mere end at tillade dette.

Gaa Gud oplade vore Sjæle og bringe os til Birkelighed. Hvorledes vilde vi jøle, om vi var i deres Sted?

O, tænk, hvor Tiden henrinder,
Dg vi har saa lidet gjort
Ven, stand dia at udrette noget,
Du snart skal fra Jorden bort

Evangeliets Kraft.

En Mand holdt et Sted i England et Foredrag mod Kristendommen, som han forsøgte at skildre som en Fabel, en ren Lydigtelse. Da Foredraget var forbi, rejste en jevn, ældre Mand sig og bad, om han maatte sige et Par Ord. „For tredive Aar siden,“ sagde han, „var jeg en Forbandelse for denne By. Jeg prøvede at forbedre mig, men det gik ikke. Jeg blev frarøbet af Politiet, men det hjalp ikke. Jeg blev Afholdsmænd, men det holdt ikke. Til sidst havde alle opgivet mig som haabløs, og jeg selv med. Saa kom Evangeliet paa min Vej. Genem Ordet, der raakte min Samvittighed af Herren mig under Behandling. Alt det andet havde ikke hjulpet; men dette hjalp. Dg nu kan De sige, hvad De vil; men jeg ved, at Evangeliet er en Guds Kraft til Saliggjorelse for hver den som tror.“ —Udv.

Frelsen er et Tilbud mere end den er et Paa- bud. Den tilbyder Liv for Død, Hellighed for Synd, Hvile for Bekymring, Haab for Frygt, Himmelen for Helvede.

Frelsen er det største Tilbud gjort paa Jord. Det kostede den højeste Pris og under den største Velsignelse; det lyder fra Himmelen og glæder al Verden.

Søndagskolen.

Leetie 14.

Sept. 30, 1917.

Guds Godhed og Strenghed.

Tilbageblik.

Læs Dan. 8: 3—19.

4. Og jeg bad til Herren og sagde: At, Herre, du store og forfærdelige Gud, som bevarer Pakt og Misfandhed mod dem, som holde hans Bud.

5. Vi have syndet og gjort ilde og have handlet ugadeligt og været genstridige, og vi er vegne fra dine Bud og fra dine Love.

6. Og vi hørte ikke paa dine Tjenere, Profeterne som talte i dit Navn til vore Konger, vore Fyrster og vore Fædre og til alt Folket i Landet.

7. Herre, dig hører Retfærdighed til men Ansigts Blufsel, saaledes som paa denne Dag er for os, for Judas Mænd og for Jerusalems Indbyggere og hele Israel, dem, som ere nær, og dem, som ere langt borte, i alle de Lande, hvorhen du har fordrevet dem for deres Troløsheds Skyld, som de have begaaet mod dig.

12. Og han har holdt sine Ord, som han talte over os og over vore Dommere, der dømt os, idet han lod en stor Ulykke komme over os, som ikke var sket under hele Himmelen, saaledes som den er sket i Jerusalem.

14. Derfor vaagede Herren over Ulykken og lod den komme over os; thi Herren vor Gud er retfærdig i alle sine Gerninger, som han gør; men vi havde ikke hørt paa hans Røst.

17. Og nu, vor Gud! Hør din Tjeners Bøn og hans ydmyge Begæringer, og lad dit Ansigt lyse over din Helligdom, som er ødelagt for Herrens Skyld.

18. Bøj dit Øre min Gud og hør, oplad dine Øjne og se Ødelæggelserne som er kommen over os og Staden over hvilken dit Navn kaldes; thi vi nedlægge vore ydmyge Begæringer for dit Ansigt ikke for vore retfærdige Gerningers Skyld, men for din store Barmhjertigheds Skyld.

19. Herre, hør! Herre, forlad! Herre, giv Agt! og gør det. Tøv ikke! for din Skyld, min Gud! Thi dit Navn kaldes over din Stad og over dit Folk.

Gyldentest— Herren er barmhjertig og naadig, langmodig og af megen Misfandhed.

Dette Tilbageblik dækker Judas Historie fra Kong Akas til det babyloniske Fangenskab og tillige en Del af Fangenskabets Historie, ja til henimod Slutningen af dette. Perioden indbefatter et Tidsrum af over 200 Aar—fra B. C. 755 til B. C. 538.

I den første Leetie af dette Afsnit bemærker vi, at Judas Tilstand var kritisk; Folket i Judah fulgte i det nordlige Riges Fodtrin.

Kongerne er: Akas, Ezekias, Manasse. Josias, Joakas, Jojakim, Jojakin og Zedekias.

Profeterne er: Esaias, Mica, Nahum, Zephaniah, Habakkuk, Jeremias, Ezekiel og Daniel.

Overblik over Kongerne og deres Værk.

Hvem er kaldt den troløse Konge?

Hvem er anset for at være den værste iblandt dem?

Hvilke gennemførte Reformere?

Hvilken Profet bistod Ezekias?

Hvem var Manasse, hvorledes blev han straffet?

Overblik over Begivenheder.

Beskriv den Situation, som fik Esaias til at sige: „Her er jeg send mig.“

Forklar, hvorledes Folket kunde omskifte fra at tilbede den sande Gud til Afguderne.

Fortæl, hvorledes Lovens Bog blev tabt, og hvorledes den blev igenfundet.

Datal aandelige Vækkelser og deres Følger.

Datal nogle mærkelige Svar paa Bønner.

Datal Judas Befrielse da Senakerib truede Landet.

Beskriv Ødelæggelsen og Fortøjrelsen.

Spørgsmaal—Hvad forarsagede Judas Fald?

2. Hvor mange Konger frygtede Gud? 3. Hvor mange ledede Folket til Afguderne? 4. Hvorfor befriede Gud ikke Juda den sidste Gang? 5. Hvor lange varede Fangenskab? 6. Hvilken Profet profeterede ved Floden Kebar? 7. Hvem var de fire Mænd, som udmerkede sig ved Trofskab mod Gud? 8. Var det forstandigt at være saa tro mod det, som de ansaa for ret? 9. Hvad blev Følgerne af deres Trofskab? 10. Hvilken Profet talte trøstende Ord til de bortførte Jøder? 11. Hvilken af de Bibelfakterer, vi har læst om i dette Afsnit beundrer du mest? 12. Hvad har du lært om Guds Forhold til og Sandlemaade mod sit Folk?

De Unges Afdeling.

De vidste ikke, at det var Jesus.

Af Jewell L. Torfelson.

Disciplene var samlede ved Kysten af Liberias' Sø. Tre Aar tidligere havde de fortaget sin timelige Bestilling for at følge Jesus. I disse tre Aar havde de fulgt ham, fordi de troede, at han var Messias, og fordi de nærede Haab om, at han skulde oprette et Rige. Vi finder, at de hentydede hertil i deres Samtaler, og at de end- og disputerede om, hvem som skulde blive størst i dette Rige.

Nu er Forholdene forandret. Deres Fører, paa hvem de troede, og hvem de elskede, var bleven dræbt, og disse Disciple, som før havde været fyldt med Begejstring og Mod, var nu nedslaaede.

Peter bestemte sig for at gaa tilbage til sin færrige Livsgjerning, at fiske, og andre bestemte sig for at gøre som han. Den Nat mødte Skuffelse dem. De arbejdede hele Natten, men fangede intet.

Morgenen kom, og de saa Skikkelsen af en Mand staaende paa Stranden, idog vidste Disciplene ikke, at det var Jesus.

Vender vi vore Blikke til Jesu Disciple idag, hvor ofte hænder det da ikke, at de ikke genkender Jesus. Naar Fienden kommer som en Flod, saa staar Jesus rede til at styrke os; men vi ved ikke, at det er Jesus.

Eller han ønsker at give os nogen Lærdom, og undertiden maa han bruge underlige, ja ubehagelige Beje for at faa denne Lærdom til os; men da ved vi ikke, at det er ham. Maaſke trænger vi mere Kærlighed, og han bringer os i nær Berørelse med den brændende Ilds Døn. Maaſke trænger vi mere Tillid, og han tager fra os de Ting, som vi hidtil har fortroet i; undertiden fuldfaster han vore Planer og Haab, for at vi skal lære mere fuldelig at stole paa ham.

Maaſke trænger vi en fuldere Omgivelse til Gud, og han tager bort det, som maaſke er det kæreſte for os, men som hindrer os fra at give os selv idelt til Herrens Tjeneste. Han tager fra os dem, som vi elsker, ofte derved at vi bliver misforſtaaet og urigtig dømt, af dem, som

vi har kær; men da, ja da, forſtaar vi, at det er Jesus!

Den unge Mand og hans eget Hjem.

„Ja viſt venter jeg at have mit eget Hjem nogen Gang, og da vil jeg blive ſtadig og god, men indtil da“—

Du ved juſt, hvorledes han ſagde dette, den unge Mand med det muntre Blik; han ſagde det med en Latter og et Govedkaſt. Han gif hurtig bortover Bejen med en lyſtig Sviffen og kaſtede fra ſig, hver alvorlig Tanke paa, hvad han netop havde ſagt.

Han ſaa fremad til et Hjem, ſit eget Hjem; men han havde ingen klar Opfattelse af, hvad Ordet Hjem mener. Efter hans Mening er Hjem noget, ſom man kan tage paa ſig omtrent, ſom man tager Frakken paa, efter et øjeblikkeligt Valg.

„Indtil da“— han vilde indtil da gøre Ting, ſom han ikke vilde gøre, om han havde ſit eget Hjem, han vilde gøre noget, ſom ikke vilde være paſſende for ham at gøre, naar han ſit Kvind og Børn. Han mener, at han vil gøre Ting, ſom ikke vil være værdig at gøre for en Familjefader.

Jeflen med denne unge Mand, ſom med Luſinder af andre, er den, at de tror, at et nyt Liv med et Hjem ſom Centrum kan begyndes naaſtomhelſt en vil. De tror, at de kan ſkaffe ſig et lykkeligt Hjem og lade alle de ſvundne Aar blive ladet udenfor. De tror at diſſe Aar intet ſkal have at gøre med Familjelivet, for det ſkal være ſaa ganſke forſkelligt. De ſer ikke, at lang Forberedelse kræves for at kunne ſkaffe ſig og ſine et lykkeligt Hjem, og denne unge Mandſ Levnet er ingen god Forberedelse. Enhver ung Mand, ſom giver nogen Part af ſin Natur hen til nogen forbuden Nydelse, paabringer ſig ſelv en ſtor Modſtander mod ſin Evne til og ſin Beſtræbſe for at ſkaffe ſig et lykkeligt Hjem, naar den Tid kommer.

Enhver Mand ved, at en af Nødvendighederne for Hjemlivets Lykke er Renhed. Han kan vel vente at finde Lavhed og Urenhed i Liv paa

andre Steder; men det er aldrig i sit eget Hjem, at en Mand ønsker at se saadant. I hans Tanker hører Kærlighed, Hygge, gensidig Venlighed og Hjælpsomhed, Natelse og Tillid hjemme i hans Familie; men det onde, det maa holde sig paa Udsiden. Hans Hjem maa være ubesmitet. Naturligvis er her Undtagelser; men dette er den almindelige Regel.

En ung Mand, som ser paa Familjeliv paa en saadan Maade, burde ogsaa være istand at indse, at Renhed i Hjemmet trænger Forberedelse. Ingen kan drage Sind og Legeme igennem en Søle af Urenhed uden at blive besmittet. Nej, trætimod, med sin menneskelige Natur, som den er, maa en ung Mand gaa til den yderste Grænse af Hengivelse til Jesus som sin Herre for at kunne holde sig klar af al besmittende Berørelse af den Urenhed, som er i Verden.

Beredelse for Hjemlivets Renhed er intet Selvgids Arbejde. Den kan ikke opfattes til ens Hjem faar Form og Skikkelse i en ung Mand. Liv men den maa begynde og fortsættes Aarene igennem til den Tid, da hans eget Hjem er formet, og dermed er det endnu ikke endt; thi da maa der virkes for Renhedens Bevarelse.

Renhed—i hvadsmånhest Produkt—er en stor Udførelse og det særlig i en Karakter. Fra den Tid en Dreng faar vide, at der er noget saadant som en uren Fortælling, er hans Renhed anslået af urene kræfter baade indenfra og udenfra. En ung Mand givet Rum for saadanne Indskydelser, eller han hader dem. De formeres og styrkes hurtigt under den ringeste Opmuntring i gunstig Jordbund. Det er haardt nok at holde dem fra Sindet, selv om de er hadet.

Mangen en ung Mand hæver sig selv, fordi han ikke deltager i sine Kammeraters aabne Synder. Dog hvad de gør er i sit Slags ikke værre, end det som han tænker. Han resonnerer som saa, at ingen kan se, hvad han tænker; men i Virkeligheden bliver hans Tanker afspejlet i hans Bæsen, saa at et magisk Blik ind i hans hemmelige Tanker kunde give andre en bedre Kundskab derom.

Tankerlivet kan ikke skjules; det er selve Manden. Det viser sig paa mange Maader, og en Mand kan ikke væge sig imod denne let forstaaelige Åbenbarelse. Han kan vel mislede

og narre andre for en kort Tid ved at vogte sin ydre Opførsel; men i Tidens Løb vil hans Tankemaade trænge sig frem i Lyset. Han vil blive kendt, som hans Tanker er.

Ikke det alene, men hans Tanker vil itære Jurer for Willien. Urenhed i Tanker vil, om den gives frie Tøjler, saaledes svække Willien, at en Mand kan komme til at jynes om den urene Jure, i hvilken hans Tanker løber. Han tror sig ubemærket, medens han i Tankerne gaar gennem alle Urenhedens Forlokkelser. Han føler sig ikke skamfuld; har jo aldrig gjort noget vararende. Han er saa forfærdelig forført; han bereder sig paa en Maade, som højlig behager Satan, for en Katastrofe, som ikke Ord kan beskrive.

En ung Mand's Beredelse for Renhed i sit eget Hjemliv gøres hovedsagelig i hans Tanker. Dette, som han ofte har anseet af liden Betydning, maa i Beredelsen for Hjemliv optage mest af hans Opmerksomhed. Han maa holde sig fri fra urene Tanker. Han maa samvittighedsfuld vælge at tænke paa det som er rent; han maa gøre dette til Vane.

Naturligvis vil Gøren følge Tænken; men unge Mand, det er vel at anse din Tænken, som det væsentlige i din Beredelse for dit fremtidige Hjemliv.

Om det Hjem, som du ser frem til, skulde blive dit idag, vilde da de Billeder, som du hænger paa Væggen i dit Tankerliv, være ønskelige for Væggene i dette Hjem? Udv.

Med Jesus ombord. For en stund jynes Discipelskloften alene i den ulige Kamp. „Han som kan Stormen lindre og bryde Velgen blaa.“ han lover.— Jesu Disciple idag frister de samme Kaar, men kan saa opleve den samme lykkelige Udgang af Faren. „Med Kristus om Bord kan du styre ud paa Livens Fjord.“—Han har givet dig Baaden, han har givet Rorsen, og han har sagt: „Jeg vil være med dig alle Dage.“ Bryder Grundbraattene, rygger Rorsættingen, vi siger det til Jesus. Han ved vi er „rædde“ og „lidet troende.“ Men „han staar op og truer Vindene og Søen.“— Det stilner—i vort eget indre først, og i de oprørte Omgivelser omfider. Vi „hvile“ i tryk Tillid til vor stærke Hovedsmand. —H. Ørevskott.

Har Tids Begivenheder.

„Synden ligger for Døren.“

Fra alle Sider hører man Tale og Fred. Rettænkende Menneſker ſer med Længſel til den Tid, da Fred vil ſtiftes imellem de Nationer, ſom nu kriger. Paa Europas Slagmarker ſaar ſnart den ene Overhaand og ſnart den anden. Det gaar frem og tilbage. For en Tid er det Centralmagterne ſom gaar fremad med rafte Skridt, og ſaa igen er det de allierede Tropper der rykker frem. Det er ſom et Lotteri. Alt er uſikkert, og ingen ved, hvad den næſte Dag vil bringe.

I De Forenede Stater hører man om Stemmeret for Kvinder, Fredsmøder, „Loyalty Meetings,“ Forbudslove imod Brændevinſtrafikken. Fra nogle hører man, at Jeſus allerede har begyndt at oprette ſit Tuſindaarige Rige (?) paa Jorden; andre mener, at Verdens Ende er nær, og atter andre ſiger, at Verden bliver bedre og at der foreſtaar et guldent Tidspunkt for Menneſkeſlægten, i hvilket der ikke vil blive mere krig; men Menneſkene kan leve i Fred og Ro.

Men hvor mange ſkøne Theorier der end fremholdes af velmenende Menneſker, er det dog et Faktum, at Menneſkehjertet er endnu uretfærdigt, og at den ſamme Tilſtand, der foraarſager krig imellem Nationerne, eksisterer endnu i den enkeltes Hjerte. Tiltrods for alle de gode Gerninger, ſom bliver udført af rettænkende og velgørende Menneſker, gaar Synden fremad og tiltager i foruroligende Grad. Gud giv, at diſſe mørke og urolige Tider maatte foraarſage, at mange bliver vækkede op fra deres Syndesøvn, og at alle Troende maatte gøre deres Pligt i Kampen imod Synden.

Tobaksrøgning koſtbar.

En Rapport fra Danmark ſiger, at Regjeringen har forøget Skatten paa Tobak i en ſaa betydelig Grad, at Tobaksrøgning vil blive en koſtbar Luſtus. Naar man tager i Betragtning, at denne Vare ingen Næring bringer til Legemet, i tværtimod i mange Tilfælde foraarſager blot Skade for Maben, Lungerne og Nervesystemmet, drager man den Slutning, at en høj Skat paa diſſe Varer vil blive en Velgjærlighed for Folket.

Brugen af Tobak er blot en Vare. Menneſket kan leve rigtig godt foruden baade Tobak og Brændevin. Ingen af diſſe Varer er nødvendige til Livets Ophold. I diſſe Tider, da Livets Nødvendigheder koſter ſaa meget, og da det er bleven nødvendigt for Regjeringerne, at forhøje Skatterne, maa man paaſkønne, at de begynder forſt med Varer, ſom Folket godt kan undvære. Hvis vi ikke tager Jejl, vil Krigen bringe Nationerne en Lektie i Økonomi, ſom nok vil knibe lidt for en Tid, men ſom ſenere vil blive Bejolkningen til ſtort Gavn. Naar man for Ekſempel ſer en fattig Mand med ſtor Familie, jatte en Del af de Penge, ſom han maatte arbejde haardt for at tjene, og ſom hans Familie trænger ſaa haardt til, i ſaadan en unyttig Vare ſom Tobak, kan man forſtaa, hvorledes ſaadanne Baner kan fæſte ſig paa et Menneſke og binde ham ſom om det var med Lænker.

Guddommelig Kraft har i mange Tilfælde frelſt Mand og Kvinder fra ſvundne Baner. Frelſe i ſærlig Jeſu Død paa Korſet kan ſønderrive alle Lænker, ſom holder Menneſkeſlægten bunden og hjælpeløs.

En frugtbar Mark for Evangeliets Sæd.

Rusland med Siberien har en Landomraade af 180.000.000 Kvadrat Mil, med en Befolkning paa 180.000.000. Af diſſe bor cirka 160.000.000 i den europæiſke Del af Riget—paa et Landomraade af 2.095.504 Kvadrat Mil—cirka 70 eller 80 Beboere til hver Kvadrat Mil. Nu da Keiſerdømmet er udryddet, vil der i denne Nation blive en herlig Nabning for Miſſionsarbejde.

Nogle Udtryk af Fødekommiffioner Hoover.

„I Maret 1915 Eksporterede vi 1.339.193.000 Pund Kødvarer til de allierede Nationer, ſammenlignet med 493.838.000 Maret før.“

„Vi bruger tre Gange ſaa meget Sukker for Perſonen ſom de allierede Nationer.“

„Epis mere Grønsager og mindre Kødvarer.“

Madſituationen i Tyſkland har naaet et i høj Grad kritiſt Stadium. Gamle og ſvage Perſoner befinder ſig paa Randen af Hungerød.

Evangelii Basun

Sandhed

Renhed

17de Aarg. Onsdag den 19de September, 1917. Nummer 37.

Hvad jeg gav, og hvad jeg fik.

Jeg gav et Stenhjerte, smittet og urent,
Fuldt af Fordømmelse, Sorg og Uro.
Jeg fik et Kød hjerte, renset og omvendt,
Fuldt af Guds Kærlighed, Glæde og Tro.

Jeg gav en Samvittighed, nagende, faaret,
Blødende, hungrende efter Guds Fred.
Jeg fik en Forvisning om frelsende Naade,
Synden i Glemmelsens Hav kastet ned.

Jeg gav ham min Sjæl, som af Synden var dødet;
Min Lod var Fortabelse, stor var min Sorg;
Min Fader modtog den, og saligt var Mødet,
I Haabets Forkammer og Frelsningens Borg.

Ja alt, hvad jeg gav, da jeg kom til min Jesus,
Var kun Glendighed, Synd uden Tal.
Befignelser fik jeg, nu har jeg i Kristus,
Liv i min Sjæl og et Hjem i hans Sal.

Mrs. S. A. Hendricks.

"Hellig-
ge Dem i
Sandhe-
den; dit
Ord er
Sand-
hed" (Joh.
17: 17).

"J er
alle rede
rene paa
Grund
af det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der" (Joh.
15: 3).

Evangelii Basun Publishing Company
St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Idag.

Idag, deriom I hører hans Røst, da forhærdeder ikke eders Hjertes.

Min Læser, har du hørt den Hellig Aands Røst? har du hørt ham bede dig omvende dig fra Synden, har du hørt ham tale til dig om Jesu stærklighed til dig tiltrods for, at du er en Synder? Jeg er forvisset om, at du maa svare ja, du kjender denne Røst; den har talt til dig omt og bejafaldende. Nu vil jeg gøre dig et andet Spørgsmaal: Gav du agt paa Mandens Tale, eller forhærdede du dit Hjerte? Der kommer en Tid i ethvert Menneſkes Liv, da han maa vælge mellem Synd og Retfærdighed, mellem at tjene Gud eller at tjene Djævelen. En gammel Herrens Tjener kaldte engang Folket sammen og sagde til dem: „Udvælger eder idag, hvem I vil tjene,“ og som en Opmintring for dem tilføjede han: „Jeg og mit Hus vi vil tjene Herren.“

„D.“ svarer nogen tankeløs Ungdom, „jeg vil naturligvis omvende mig, jeg ſkal nok blive frelst; men det har ingen Hæft. Jeg vil nyde Livet nu, og ſaa kan jeg blive frelst ſiden.“ I ſit Hjerte tænker han, at Gud er ſaa barmhjertig, at han vil modtage en Synder, naar ſomhelſt han er rede til at komme. Men unge Ven, betænk, at Synden ſaar et ſtærkere Gold paa dig, jo længere du lever i den. Er det haardt at rive dig løs idag, ſaa vil det blive end haardere ſenere. Dit Hjerte forhærdes, hver Gang, du opfatter at lade dig frelſe.

Gud er Barmhjertighedens Gud, og hans Barmhjertighed vil ikke blive mindre en Gang i Fremtiden, end den er idag; men Jæren ligger i, at du vil forandre dig. Om du vedbliver at leve i Synden og bortjage Tanker om Evigheden, ſaa forhærdeder du dig ſelv imod Ordets Raadvirkning og Mandens Indflydelse. Dine naturlige Sanſer vil blive ſaa optagne med Verdens Gøremaal, at dit Tre bliver dødt for, hvad Ordet har at ſige, og dit Hjerte bliver koldt for, hvad Aanden hviſter.

Min Læſer, maaſte taler Aanden til dig juſt nu. Lyt til ham ſom til en Ven; agt paa hans gode Raad. Han vil din Frelſe, dit evige Vel. Forhærd ikke dit Hjerte.

Fra „Gospel Trumpet.“

Foranderlighed paa Jorden — Jesus Kristus for evig den ſamme.

Af J. Turner.

Alle jordiffe Ting er Foranderlighed underlagt. Store Nationer har Marſkræfterne igennem hævet ſig op til Herſtermagtens Tinde; de har glimret og ſtraalet der for kortere eller længere Tid; men ſnart griber Foranderlighedens Haand ogſaa dem, og i Tidens Løb falmer de og forſvinder i Fortidens Taage.

Det forriſtende Vaarliv bringer Tra og Løv til Anop, ſom igen udfolder ſig til Sommerens fulde Herlighed. Men der varer kun kort; Vinteren kommer, Græsſet gulner, Blomſter fryſer, Løvet falder, indtil Jorden dækkes af Vinterens hvide Snelag. Selv Bølgernes vidner om Foranderlighed paa Jorden; deres Bølge er der ene Dag i Oceanet, og den næſte i Skuerne ſom en Damp. Den roſenrøde Morgenhimmel forandres til Middagens hede Solſkin, og Middagens Solguld ſeinder bort og forvandles til Aftenens Stilhed, ſom tilſlut forſvinder i Nattens Mulk og Mørke.

Ogſaa Jordens Beboere forandres. Menneſket forandrer ſine Anfætt, ſine Meninger, ſin Politif og ſit Boſted. Det forandres ogſaa i Udſeende og Kræfter. Ungdommens røde Aad blegner, eiterſom Marene ſætter ſit Merke af Rynker og Svaghed, hvilſe kaner Vej for Dødens endelige Værk. Hvorſomhelſt vi kaſter vort Blik, ſer vi Virkningen af Ebbe og Flod af Livets Omſtiſtelſer.

„Jeg Herren, har ikke forandret mig.“ Der ledes vi bort fra ſkabte Ting, vi ledes til Guden ſelv. Foranderlighedens Love virker ikke paa ham. „Jesus Kristus er i Gaar og i Dag den ſamme, ja, til evig Tid.“ Han er evig og uforanderlig i Tilværelſe. „For Bjergene blev til, og du dannede Jorderige, fra Evighed, til Evighed er du Gud.“

Han er en den ſamme i Kærlighed. „Jeg har elſket dig med en evig Kærlighed, derfor har jeg bevaret dig Miſkundhed.“ Hans uforanderlige Kærlighed tilſkyndede ham til at øjre ſig ſelv ſom et Lam ſlagen fra Verdens Grundvold. Hans evige Medynk med Menneſkenes Børn bragte ham til Jorden for at leve, for at tilgive, for at trøſte, for at forløſe og for at helbrede. Hans uforanderlige Kærlighed drev ham til at dø bedende at de, ſom forſæſteſte

ham, maatte faa Forladelse. Ikke Jødernes Spot, ikke Gethsemanes Kval, ikke Tornekronens Smerte, ja selv ikke Korsfættelsens Pine kunde forandre eller formindste hans guddommelige Kærlighed for Menneskene.

I svundne Tider var Herren med sit Folk. „Herren er min Hyrde, mig skal intet fattes,“ saa sang David. Vi kommer lidt længere frem i Tiden, og vi finder Jesus som Folkets „Gode Hyrde.“ Jehovah var kommen til Jorden, men han var den samme gode Hyrde, som David færtprøvede paa.

Sjæl, er du mismodig? Se paa Jesus. Ser du paa dit eget svage Hjerte, saa er du dig vel bevidst, at Forandringer vil ske. En Dag hæver dine Tanker sig paa Troens og Glædens Vinger opimod Himlens Berleporte. Freden flyder som en Flod, og glade Tanker er mange. Men næste Dag kan bringe Forandring. Dine Tanker kan folde sine Vinger sammen og dale ned i en Dynge af Prøvelser og Fristelser. Bliv ikke forsagt, Jesus vil kun, at du skal lære mere om hans uforanderlige Kærlighed, end du kunde lære i din høje Flugt. Alt er vel; for han forandres ikke.

Men vi skal ikke altid leve i Omstiftelser. En Dag skal vi være udenfor det dødeliges Omraade. Vi skal se ham, som han er. Vi skal lægge fra os Tidens foranderlige Gylter og skal iføres Evighedens uforanderlige Alædebon. Vi skal for altid være delagtige i Herligheden; uden Forandring, uden Dødsforløb skal vi nyde Himmelens Salighed.

Forfælske Maader at bede paa.

Af Habel C. Byrum.

Der er mange Maader, hvorpaa vi kan fremsføre vore Begæringer for Gud; men der er kun een ret Maade, og kun naar vi beder paa denne Maade er det, at han vil agte paa vore Begæringer.

Nogle Mennesker kommer med vaskede Ord; de har fine Bønner formet og forberedt, og det lyder vel og er behageligt for mange af Tilhørerne; men de glemte Nøglen til Guds Forraadskammer og kan derfor ikke vente Svar paa sine Bønner.

En anden er i Hastværk. Han føler, at han har i Virkeligheden ikke Tid til at bede, og naar

han skal tage Tid, saa maa det blive kun nogle faa Ord. Gud hører nok en saadan Bøn, men al den Stund den bedende selv ikke ser nogle alvorlige Behov at fremsføre, saa giver Gud heller ikke større Opmerksomhed til Bønnen, for der er intet i den, som er værd hans Opmerksomhed.

Den næste ønsker noget, som vil hjælpe ham personlig. „Herre, jeg er i stor Nød; hør min Bøn og svar den uanset alle Følger. Herre, just hjælp mig!“ Her er intet Hensyn til andre, ingen Tanke for, hvad Virkning det kan have paa andre, at hans Bøn bliver opfyldt. Denne Bøn forbedrer ikke den bedende selv, og om den blev opfyldt, saa vilde den bringe Sorg til ham paa Grund af, at den er egenkærlig i sin Natur.

Andre igen beder ikke, uden naar de føler, at de trænger noget fra Gud. Det er godt at bede til saadanne Tider, for naar en er trykket for noget bestemt, kan en lettere udøve Tro; men vi trænger at bede ogsaa, naar vi ikke har nogen bestemt Begæring at fremsføre. Om vi ikke føler nogen bestemt Vyrde og alligevel falder paa vore Knæ i Bøn, da vil den Hellig Ånd bringe til vor Tanke Ting, som vi bør bede for, og i Bønnen vil vi blive styrket og forfrisket.

Der er endnu en urigtig Maade, som jeg vil omtale; det er at fremsføre en Begæring til Gud og have Tvivl i Hjertet. Vi maa tro, at vor Bøn er i fuld Harmoni med Guds Villie, og at Tro vil aabne Guds Forraadskammer af Belsionelser. Kom troende, naar du kommer til Gud i Bøn. Kom og vent at møde Gud i Bønnekammeret. Han er villig til at hjælpe og vil give dig alt, som er indenfor hans Vidsdoms Grænser. Du kan ikke se ind i Fremtiden eller forstaa Guds Hensigter med dig individuelt. Han længes efter at give dig alt, som vil være gavnligt og ret for dig at have; men erindre, at ogsaa andre har Del i hans Kærlighed og Bødgørelighed ligesaa vel som du, og der kan være Omstændigheder, da det ikke vilde være bedst, om du fik et direkte Svar.

Der er intet, som Gud ønsker mere end at se sine Børn lykkelige, og derfor vil han intet fraholde dem, som er for deres Bedste. Men just derfor hævder det, at en Bøn ikke bliver direkte opfyldt. Derfor lad din Bøn blive fremført i Underdanighed, ønsk kun et guddommeligt Svar, og vær forbisset om, at din Bøn skal blive besvaret.

Tro er noget vidunderligt, der er ikke Grænse for dens Muligheder. Sennepsfornets Frø var lidet; men det var fuldkomment, og da det blev

plantet, frembragte det en rig Væst.

Vaag og bed, men giv Agt paa, hvorledes du beder.

Levet i og for Gud.

Troens Uforfærdethed.

Af D. W. Heintz.

En levende, virksom Tro, er ikke kun at vi haaber, at alle Ting tjener dem til gode som elsker Gud; men det er en uforfærdet Tro, at Gud vil tage Vare paa os; vi tror uden Betyrking, vi sætter vor Tillid til ham og er uden Omsorg, hviler rolig, endog naar den heftigste Storm raser. En virkelig Tro indbefatter Uforfærdethed.

En Gang sejlede Jesus og hans Disciple over den Galilæiske Sø. „Og se, der blev en stærk Storm paa Søen, saa at Skibet skjultes af Bølgerne; men han sov. Og de gik hen til ham, vækkede ham og sagde: Herre frels os! vi fergaar. Og han siger til dem: Hvorfor er I bange, I lidet troende?“ (Matt. 8: 24—26). I andre Ord mente han: „I Disciple, I som har hørt mig prædike, og set mine Undergerninger, tror I at min Almagt kunde lide Skibbrud i en Storm? Hvorfor er I ikke rolige? Hvorfor kan I ikke hvile trygt? I frygter, fordi I har saa lidt Tro?“

Da Peter forsøgte at gaa paa Vandet, gik det godt, indtil han blev bange, saa begyndte han at synke. „Og straks udstrakte Jesus Haanden og greb ham, og han siger til ham: „Du lidet troende, hvorfor tvivler du?“ (Matt. 14: 31). Jesus havde lige trøstet dem, med disse Ord: „Værer frimodige; det er mig, frygter ikke!“ Peter havde sat ham paa Prøve ved at sige: „Herre, dersom det er dig, da byd mig at komme til dig paa Vandet.“ Jesus sagde, „kom.“ Men alligevel, med alle disse Forjæfninger blev Peter bange, fordi han havde for lidt Tro; han tvivlede. Om han havde været stærk, vilde han havde gaaet ud frimodigt, trods de stærke Bølger, uden Frygt for Følgerne. Men han var saa svag, at med Guds Søn lige ved Siden af sig blev han frygtagtig og begyndte at synke. Det er ligemeget, hvor nær du forsøger at leve til Gud, har du ikke Tro, vil du ikke kunne bestaa.

Vi Mennesker kan saa let glemme Guds Godhed; glemme hvorledes han har sørget for os i den forbigangne Tid. En Gang havde Disciple glemmt at tage Brød med. Da de talte sammen om det, sagde Jesus: „I lidet troende! hvorfor tænker I ved eder selv paa, at I ikke har taget Brød med? Forstaar I ikke endnu? Kommer I heller ikke i Nu de fem Brød til de fem Tusinde, og hvor mange Kurve I da tog op? Ikke heller de syv Brød til de fire Tusinde, og hvor mange Kurve I da tog op?“ (Matt. 16: 8—10). Denne Mangel paa Brød, var fordi Disciple enten havde glemmt eller forsonet at tage noget med. Mangel paa Tro, Frygtagtighed, Betyrking og ufuldkommen Tillid til Gud, foraarsager, at vi glemmer Guds Godhed imod os, i den svundne Tid, og tænker kun paa den nuværende Mangel. Er ikke den Gud, som har bevaret os, og sørget for os igennem den svundne Tid, ligesaa mægtig og ligesaa villig, til at hjælpe os nu?

Vi behøver da ikke at være frygtagtige. At være bemyndet er Doarskab, naar vi ser paa det fra Guds Synspunkt. Er han ikke den Høje og Ophøjede? Har han ikke Almagt? og har han ikke paa hundrede Maader bevist sin Nærhed til den mindste og mest ubetydelige af sine Skabninger. Om Gud klæder saaledes Græsset paa Marken, og føder Himmelens Fugle, hvad vil han da nægte, den jernemite, den mest dyrebare af Skabelsen—Mennesket? Tror du han vil føde Fuglene og lade dig fult, naar du tjener ham og sætter din Tillid til ham? Vil han saaledes klæde Græsset og lade dig i Armod? Nej, ikke vor Fader. Han elsker os og vil sørge for os, enten det er legemlig eller aandelig Hjælp vi trænger. „Du lidet troende, hvorfor tvivler du?“

Ydmigheds Kraft.

Af Micala J. Simonson.

„Gud giver de ydmyge Naade.“ Med dette

Skriftsted begyndte vi vor forrige Artikkel. Hvorfor er det, at de ydmyge faar Naade fremfor andre? Fordi der alene i de ydmyge er en Realisation af noget Behov, og dette fremtvinger alvorlig Bøn.

Det er vor Hensigt i nærværende Artikel at vise, hvilken Magt der ligger i Ydmygheden, det vil sige, hvilke praktiske Fordele den bringer til os selv, og hvilke Betsignelser den hjælper os til at bringe til andre.

Først den gør os lærvillige. „Jeg priser dig Fader, Himmelens og Jordens Herre, fordi du har skjult dette for vise og forstandige og aabenbaret det for umyndige.“ Med vise og forstandige mener Herren dem, som anser egne Evner og egen Fornuft tilstrækkelige til at holde aandelig Kundskab. Med de umyndige mener han dem, som, selv om de har verdslig Kundskab og gode Evner, dog anser sig afhængige af Gud for at kunne lære aandelige Ting. Sagtmodighed, Lærvillighed og Ydmyghed er Karaktertræk, som Gud vil se i dem, hvem han underviser. Det er til det barnlige Sind af Ukyndighed og Videbegærlighed, at Gud elsker at aabenbare sine Hemmeligheder.

Det skrevne Ord er magtesløst, om det ikke faar lede os ind i det levende Ord.

Jøderne havde sin selvgjorte Udtydning af Skrifterne, men netop denne blev den største Skillemur mellem dem og ham, om hvem Skrifterne vidner. De var altfor selvkløge og selvstændige til at føle Behov af Værdom eller Kraft fra Guds Søn.

Ydmyghed er Nøglen til Guds Skoleværelse men ogsaa til hans Kraftstation. Gud har sagt: „Min Naade er dig nok; thi Kraften fuldkommes i Magtesløshed.“ Tanken er ikke den, at det svageste Menneſke erholder størst Kraft; Svaghed er i sig selv ingen Evne til at tilegne sig Kraft, men en ydmyg Realisation af sin Magtesløshed, en saadan Realisation, som driver til alvorlig, indtrængende Bøn, den erholder Kraft fra det Høje.

Jesús sagde: „Uden mig kan I slet intet gøre.“ Naar disse Ord finder Genklang i vor Sjæl, og man paa samme Tid ser saa meget, som maa gøres, da er det at den Hellig Ånd kan vise os, hvad Gud har for os, hvad han vil virke i os og udrette gennem os, og da bryder Sjælen tillidsfuldt ud: „Alt fornaar jeg

i ham, som gør mig stærk.“

Lad os betragte nogle af de Mænd, som udrattede meget i Herrens Tjeneste, og vi skal finde, at Hemmeligheden til deres store Resultater er i deres Ydmyghed.

David, den lille ubetydelige Hyrdebrend, blev valgt til at slaa den storskrædende kæmpe. Brødrene spottede og fjenden haanlo; men Drogen gik modig og tillidsfuld frem kun med en Slynge og en Sten i sin Haand. Dog da Stenen blev slunget mod den overmægtige Fjende, saa faldt denne død til Jorden. Hvori var Kraften? Ikke i Drengen, ikke i Slingen eller i Stenen, men i de Ord: „Jeg kommer i den Herre Zeboaths Navn,“ en ydmyg Anerkendelse af egen Intethed og Guds Tilstrækkelighed.

Fra Isfegarnene kom Herrens første Apostle. De var ringe i Verdens Øjne, men det var ikke denne Ringhed, som gjorde dem mægtige i Herrens Værk. Peter og Johannes bød engang en lam Mand: „I Jesu Kristi Nazareters Navn staa op og gaa,“ og Manden stod op og gik omkring og sprang og lovede Gud. Men Mængden løb sammen om Apostlene og gav Ære til dem. Lyt til Peters Ord: „Hvorfor stirre I paa os, som om vi af egen Magt eller Gudsfrugt havde gjort, at han kan gaa?“ Abrahams, Isaaks og Jakobs Gud har herliggjort sin Tjener Jesus. og i Troen paa hans Navn har hans Navn styrket denne har givet ham hans Førlighed i Paasyn af eder alle.“

Ogsaa hos disse Mænd finder vi en ydmyg Anerkendelse af egen Intethed og Guds Kraft.

Saa har vi Paulus, Herrens mægtige Vidne. Han kom ikke fra den ringe Zisterbaad. Han kom fra den lærde Gamaliels Fødder; det vil sige fra Jerusalems Universitet paa den Tid. Hør, hvad Paulus siger efter at have virket i Herrens Sag i mange År og have oprettet Menigheder og udført Mirakler: „Men af Guds Naade er jeg, det jeg er, og hans Naade mod mig har ikke været forgæves; men jeg har arbejdet mere end de alle, dog ikke jeg men Guds Naade, som er med mig.“ Paulus erklærede aabent, at store Ting var udrettet, men hvem havde gjort dem? „Ikke jeg, men Guds Naade, som er med mig.“

Da Paulus udtalte at ikke mange vise efter

Nødet, ikke mange fornemme og mægtige var at finde i Herrens Værk, men tværtimod de for Verden skrøbelige og uædle, saa var det ikke hans Mening at opholde verdslig Ringhed som en Fortrinlighed eller verdslig Højstaaenhed som en Jorringelse; han fremholder kun Kendsgerne. Naar Jesus udtaler, at „de fattige i Manden,“ „de Sagtnodige“ er salige, saa er det, fordi det er dem, som er i rette Forhold til Gud til at lære hans Villie og udføre hans Værk. Held og Fremgang beror paa Ydmyghed og Tro.

Salmisten synger: „Idet du ydmyger mig, gør du mig stor.“ Frelseren siger: „Hvo, sig selv fornædret, skal ophøjes.“ Hvorfor behager det Gud at handle saaledes med Menneskene? „Paa det at intet Nød skal rose sig for ham. . . . paa det at, som skrevet er: hvo sig roser skal rose sig i Herren.“

Længsel efter Gud.

W. J. Turner.

Rigesom en Hjort skriger efter Vandstrømme, saa skriger min Sjæl efter Gud. Min Sjæl tørster efter Gud, efter den levende Gud.“ Saadan Længsel efter Gud er noget af det mest belfignede, en Sjæl kan føle. „Salige er de, som hungre og tørste efter Retfærdighed; for de skal mættes.“

Selv et syndfuldt Hjerte har en Længsel, som intet uden Gud kan fylde. Han tænker paa Gvigheden, paa den Gud, som han maa møde; men som han ikke elsker. Ofte naar Toner af Musik klinger for hans Øre, begynder noget at røre sig i hans Indre. Der vækkes en Bevidsthed om en højere Tilværelse. De synlige Genstande, de timelige Fornøjelser staar for hans Blif i af deres Forgængelighed. Sjælens Indstinkt paavirker ham til at søge efter Gud; men den stolte stive Egenvillie modstaar den finere Erkendelse, og Mennesket forbliver i sin gamle Synd og Gudeløshed.

David havde set Hjorten blive forfulgt paa Judeas Vjerger, maaske baade af Rægere og af Hunde. Han havde bemærket, hvorledes Dyret rettede sin Flugt henimod nogen Bæk eller noget Rildevæld, som sprang frem fra Klippefoden. Han havde set den febrilske Gast, hvormed Hjorten vilde drikke det kølende Vand, og saa for-

fristet af Driften med øget Hurtighed springe fra sine Forfølgere.

Naar Davids Sjæl var udmattet af Livets Kamp; naar timelige og aandelige Djender forfulgte ham, og han følte, som om Kræfterne svigtede, da erindrede han, hvorledes Hjorten sprang til Kilden, og han mindedes, at Gud var for ham Kilden af Livets Vand. Saa udbryder David: „Hvorfor nedbøjer du dig, min Sjæl og bruser i mit Indre? Vi efter Gud; thi jeg skal endnu takke ham for Frelsen for hans Ansigt.“

Saadan Længsel efter Gud beviser Sjælens Ophøjelse. De jordiskefinde søger ikke, naar Gud er langt borte. De er tilfreds med jordiske Ting uden Guds Nærværelse. De, som har smagt, at Gud er god, kan ikke være tilfreds med at være ham foruden.

Har du undertiden Dage i dit Liv, da du længes efter nært Samvær med Gud, og dog føies det, som om han er saa langt borte? Maaske fortæller saa Sjæleljenden, at du er ikke i det rette Forhold til Gud, for om du var det, vilde han ikke være saa langt borte. Tro ham ikke. Om du hungrer og tørster efter Gud, skal du blive mættet; det er Løftet. Saadan Tørst og Længsel behager Gud. Gud elsker at give os Fuldheden af sin Nærværelse, men vil, at vi skal bede om den. Efter inderlig Længsel efter Gud kan du først rigtig skatte Samværet med ham. Bed om meget. Gud vil ikke give dig en Sten, naar du beder om Brød; han vil give dig det, som mætter og tilfredsstiller din Sjæl.

Oprigtigheds Værd.

W. E. F. Stewart.

„Saa frygter nu Herren og tjener ham i Oprigtighed og Troskab. Vi trænger at føle helig Gudsfrugt i disse onde Dage. Vi er omgivet af Satans forblindende forførende Magter, og der er saa megen Uoprigtighed selv blandt Folk, som kalder sig kristne, at mange Folk i Virkeligheden lever to Liv. Mange Mennesker er behagelige og forekommende, naar de er sammen med nogen, fra hvem de venter nogen Fordel, men er det modsatte naar de er sammen med Folk som ikke kan give dem disse Fordele. Mange lever et Slags Liv i sine Hjem og et andet Slags Liv, naar de er borte fra Hjemmet.

Hvad er Grunden? En Mangel paa sand Gudsfrugt i Sjælen. Den Almægtiges altseende Øre ser igjennem alle de Dækker, som Menneffene maa lægge over sine Ord og Liv og en Dag skal han tage Bedækningen af og hvert Menneffe skal bringes for Lyset. Dets Gerninger, Ord, Tanker, Hensigter, Motiver, alt; — intet er skjult, som ikke skal blive aabenbaret. Gud ser det virkelige Menneffe.

Et Menneffe kan synes i det ydre at være ydmyg, men paa samme Tid være hovmodig i Hjertet. Gud ser det. Guds Ord taler meget om det indre Liv—det som er skjult for Verden.

Skyldet Kristentliv eller Dyd vil aldrig bestaa for Gud.

Naar Gud ser ind i dit Hjerte, hvad ser han? Lever du for at have Guds Velbehag eller Menneffers? Ven! „frugt Herren og tjen ham i Oprigtighed.“ Hvorfor skal vi frugte Herren? Fordi han ved alt angaaende vort Liv. Maa Gud hjælpe os saaledes, at vi vaager over vort indre Liv, at hans Gnuft kan hvile over os. Din en Person altid vil være helt oprigtig mod Gud. sig selv, sine Venner, da skal han blive bevaret fra Forsørelse. Oprigtighed i Liv og Bandel er det eneste, som vi bestaa for Gud.

Bibelske belærende Exner.

Selliggørelsen, det andet Bærf.

Af D. O. Teasley.

„Men da Guds, vor Frelseres Godhed og Mennefskærlighed aabenbarede, frelst han os, ikke for de Retfærdigheds Gerningers Skyld, som vi havde gjort, men efter sin Barmhertighed, ved Zgenfjødelsens Bad og Fornælsen i den Hellig Mand“ (Tit. 3: 4, 5).

Hvad jeg ønsker at gøre i denne Artikel er at betragte Eksempler paa kristne Personers Erfarenheder, som omtales i det Nye Testamente i den Hensigt at faa Bistand for, om Erfarenhed af fuldkommen Forsløsning erholdes gennem eet Raadeværk eller to.

Den første Erfarenhed, som omtales, og som jeg skal tage under Betragtning i min Artikel, er Apostlenes. Et emhyggeligt Studium af deres Erfarenhed vil overbevise os om følgende:

1. De var omvendte før Pinsefesten. 2. De trængte et mere fuldkomment Bærf. 3. De modtog et andet og mere fuldkomment Bærf paa Pinsefesten.

Nogle har fremholdt, at Apostlene var ikke omvendt før Pinsefestens Dag. Deres fornemste Bevis for saadan Paastand finder de i Luk. 22: 32, hvor Jesus taler saaledes til Peter: „Men jeg bad for dig, at din Tro ikke skal svigte; og naar du engang omvender dig, da styrk dine Brødre.“ En Undersøgelse af Sammenhængen aabenbarer klart, at den Omvendelse, som Frelseren her omtaler, hentyder til den, som Peter skulde trænge, efter at han havde fornegtet Jesus. Denne Fornægtelse var forudsagt i

samme Kapitel. I det foregaaende Vers sagde Jesus: „Simon, Simon, se Satan begærede eder for at sigte eder som Svede.“ I det følgende Vers læser vi: „Men han sagde: Peter! Jeg siger dig, Hanen skal ikke gale i Dag, førend du tre Gange har negtet, at du kender mig.“ Dette Peters Fald, som Herren forudsagde, kom snart efter; Peter endog sværgede paa, at han ikke kendte Jesus. „Og Herren vendte sig og saa paa Peter; og Peter kom Herrens Ord i Hu, hvorledes han havde sagt til ham: Førend Hanen gale i Dag, skal du fornægte mig tre Gange.“ Peters Omvendelse fulgte straks efter. (Luk. 22: 62).

Nogle har undres over, hvorfor Peters Tro svigtede, naar Jesus havde bedt, at den ikke skulde svigte. Vi maa bemærke, at det var Peters Mod, som svigtede, ikke hans Tro. Hans Tro paa Jesus var ikke forringet eller brækket; det ser vi af hans bitre Graad over sin Synd.

Da Jesus viste sig for sine Disciple efter Opstandelsen, gentog han sin Formaning til Peter, at han skulde styrke sine Brødre. Han gentog den i disse Ord: „Vogt mine Faar“ (Joh. 21: 16). Heraf maa vi drage den Slutning, at Peter var nu omvendt. Det er klargjort ogsaa ved, hvad Jesus sagde om Disciplene i sin Bøn, som er berettet i Joh. 17, at disse var omvendte og troende, før Pinsefestens Dag kom.

Men Disciplene trængte et mere fuldkomment Raadeværk end Retfærdiggørelsen. Vi skal henvise til en Del af Jesu Bøn i det fytende Kapitel af Johannes' Evangelium, og vi

hører Jesus sige der: „Da jeg var hos dem, bevarede jeg dem i dit Navn.“ „Thi det Ord, som du har givet mig, har jeg givet dem; og de have modtaget det.“ „De er ikke af denne Verden, ligesom jeg ikke er af denne Verden.“ „Sælg dem i Sandheden... Og jeg helliger mig selv for dem, for at ogsaa de skulde være helligede i Sandheden.“ Vi kan ikke tro, at Seliggørelsen var et Bærf for Disciplene alene, for Jesus fortsatte: „Men jeg beder ikke alene for disse, men ogsaa for dem, som ved deres Ord tro paa mig.“ Jesus havde forud lært sine Disciple, at de skulde vente en Renselse, som vilde gøre dem mere frugtbare. Jesus havde sagt dem, at de skulde forblive i Jerusalem, indtil de blev iført Kraft fra det Høje.

Dette andet Bærf—denne Renselse, denne Afjødelse af Kraft, denne Seliggørelse, som Jesus bad om for Disciplene og for dem, som ved deres Ord skulde tro—det modtog Disciplene paa Pinsefesten. „Og da Pinsefestens Dag kom var de alle endrægtigt forsamlede. Og der kom pludseligt fra Himmelen en Lyd som af et fremfarende, vældigt Bejr og fyldte hele Huset, hvor de sad. Og der viste sig for dem Tunger som af Ild, der fordelte sig og satte sig paa hver enkelt af dem. Og de blev alle fyldt med den Hellig Ånd, og de begyndte at tale i andre Tungemaal, efter hvad Ånden gav dem at udgive“ (Ap. G. 2: 1—4). Denne Udgydelse af den Hellig Ånd og Renselse af deres Hjerner blev forenet som eet Bærf af Apostelen Peter, da han berettede for de ældste, hvorledes Gud havde paalagt dem at prædike Evangeliet for Gædningerne. Han sagde: „Og Gud, som kender Hjernerne, gav dem Vidnesbyrd ved at give dem den Hellig Ånd lige saa vel som os. Og han gjorde ingen Forskel imellem os og dem, idet han ved Troen rensede deres Hjerner“ (Ap. G. 15: 8, 9).

Var Disciplenes Erfarenhed den eneste nytestamentlige Berettelse om de to bestemte Naadeværk, da var det muligt, at nogen ikke vilde tro, at den Hellig Ånd endnu er givet til Menneskene; men vi finder i det Nye Testamente flere Beretninger om Erfarenheder lignende Disciplenes, som vi har omstrevet.

(Fortsf.)

Guds Hus.

W. H. M. Higgle.

I den gamle Pagt.

Herrens Hus er hans Helligdom, hans Bolig. Naturligvis forstår vi, at hans Trone er i Himmelen, har altid været der og vil altid blive der; men hvad jeg ønsker at skrive om nu er hans Helligdom paa Jorden. Visjelig er han alle Steds nærværende og fylder Universet; men han er nær hos sit Folk i en speciel Forstand.

Guds Bosted er et helligt Sted, et Sted, hvor der bringes Offer og Tjeneste til ham. Skriften aabenbarer den Sandhed, at Guds oprindelige Hensigt var at have et rent og helligt Folk til at tjene ham i denne Verden. Vi læser: „Han har udvalgt os i ham før Verdens Grundlæggelse til at være hellige og ulastelige for hans Ansigt“ (Ef. 1: 4). Gud havde til Hensigt at gøre Menneskers Hjerner til sit Bosted paa Jorden, gøre det til et Skatkammer for alle hans Naadegaver. Men Synd ruinerede Mennesket og gjorde det uskiftet til dets Skabers høje Hensigt. Dyringerne, Blodet af Dyr, var ikke tilstrækkeligt i Skyggernes og Forbilledernes Tid til at forløse Mennesket og rense dets Hjerte. „Thi da Loven kun har en Skygge af de kommende Goder og ikke Tingenes Skikkelse selv, kan den aldrig ved de samme aarlige Offere, som de bestandig frembære fuldkomme dem, som træde frem dermed,“ „thi Loven har ikke fuldkommet noget.“

Saaledes var det umuligt for Gud i den Tid at gøre det menneskelige Hjerte til sin Bolig. Dette er øjensynligt, naar vi betænker, at Guds Bolig maa være fuldkommen ren og hellig. Dog Gud ønskede at være sit Folk nær. Da han udvalgte Israel til at være hans eget Folk, ønskede han at være hos dem. Herren sagde derfor til Moses: „Og de skulde gøre mig en Helligdom, og jeg vil bo iblandt dem.“ „Vel havde ogsaa den første Pagt Forfrister for Guds-tjenesten og en jordisk Helligdom“ (Heb. 9: 1). Denne jordiske Helligdom, Tabernaklet senere Templet, fyldte Gud med sin Nærværelse og med sin Herlighed. „Da skulde Skyen Forsamlingens Paulum, og Herrens Herlighed fuldt Tabernaklet.“

Hans midlertidige Bolig.

Dette Hus var opført med særskilt Pragt,

og med meget stor Bekostning for at de skulde vise sig at være bedre end Menneskers Boliger; de var jo bestemt for at være den Højstes Bolig, og ved sin Pragt og Kjøstbarhed skulde de i nogen Grad vise sig stiftet til at være Bolig for Gud. Det var udsmyret med Skønhed og Pragt ogsaa derfor, at det var et Billede paa Guds aandelige og evige Betsjæner. Det var i Størrelse omtrent femti Fod langt og atten Fod bredt og atten Fod højt. Det var delt i to Afdelinger ved to Piller belagt med Guld. Paa disse Piller hang et Forhæng. Der var ogsaa et ydre Forhæng. Tabernaklets Dør. Der var ingen Vinduer i dette Telt, derfor var der en Lampe, som gav Lys hele Tiden. Der var ogsaa en Forgaard, som omgav Tabernaklet.

Dette Tabernakel blev først oprettet i Sinajs Ørken i det andet Aar, efter at Israellitterne havde forladt Ægypten. Da det var oprettet blev det salvet, Tabernaklet og alt det, som var i det, og det blev helliget med alle dets Redskaber. (2 Mos. 40: 9). Det blev helliget med Blod. (Heb. 9: 21).

Da Israel var kommen ind i det forjættede Land og havde faaet Ro for Gjenderne, blev dette Telt ikke brugt mere, for Salomon byggede Herren et pragtigt Tempel i Jerusalem. Salomons Tempel blev opført i Lighed med Tabernaklet, det vil sige dets Indretning var ligedan. Det havde ogsaa to Afdelinger og en Forgaard; men det var større end Tabernaklet og bygget med større Pragt.

En herlig Bolig.

Den gamle Pagts Hus var kun en Skjgge, et Forbillede paa et bedre og mere fuldkomment Tempel, et levende Tempel, som ikke er gjort med Menneskehænder; et Tempel som ikke er smykket med Guld og draperet med kostbare Forhæng, men et Tempel som er prydet med Guds Naade. Den gamle Pagts Tempel er et Forbillede paa mange dyrebare Sandheder om Kristus, hans store Frelse og sande Menighed. Der var en Hemmelighed skjult indenfor Forhængene af den gamle Pagts Hus, og denne Hemmelighed er bleven aabenbaret for os, som idag staar i Barneforhold til Gud, for os som staar inde i hans Hus's heligste Sted.

Hvorledes kommer vi nu ind i Guds Hus?

Guds Hus i vor Tid er en aandelig Bygning; den udgøres af dem, som har faaet Kristi Blod anvendt paa sine Hjerter til Syndernes Forladelse og Sjælens Frelse. Guds Bolig nu bestaar af Menneskehjerter, som har Kristus indeni sig. Kristus er Døren til dette Hus, han er ogsaa Grundstenen og Hovedet. Na, han er alt i alle. Vi ser af Skriften, at intet Menneske kan aabne Døren til Herrens Hus og lade nogen ind. Ingen har Myndighed dertil af Gud, men Jesus udfører selv denne Betilling. Frelsen i Jesus er Indgangen.

Dette Hus, Guds Menighed, var bygget af Jesus Kristus i Begyndelsen af dette Aarhundrede. I Matt 16: 18 læser vi Frelserens Udtalelse om, at han vilde bygge den, og i Ap. 5. læser vi, at den eksisterede i sin fulde Organisation, og at Herren lagde til Menigheden dem, som blev frelst. I Ef. 2: 20—22; 1 Kor. 2: 9; 1 Pet. 2: 5 læser vi, at Menigheden allerede var bygget og var anerkendt for at være fuldkommen.

Guds Hus er Guds Menighed, Navnet tilfendegiver Guds Ejendomsret. Den er Guds egen. Ifølge Bibelen har Gud kun een Menighed, som er Kristi Legeme. (Ef. 1: 22,23). Den ene Menighed indeholder hver eneste frelst Mand og Kvinde og Barn i Verden, og der er ingen Synere der. Dette kan ikke siges om nogen af de menneskelige kirkelige Institutioner. Bibelen lærer os, at Guds Bolig paa Jord er frelstes Mænds og Kvinders Hjerter, og da alle disse udgør Guds Menighed, saa bliver denne Guds Bolig i vor Tid, eller bedre udtrykt i Evangeliets Tid.

Naar vi gennem Frelsen i Kristus træder ind i Guds aandelige Hus, begynder vi at holde Fæst for vore Sjæle ved at nyde af de rige Ting, som var skjult for Øppersteprestens Sjæle, naar han stænkede det forbilledlige Blod paa Altaret og Naadestolen, og brændte Røgelse for Himmels Gud. Naar vi indtræder i Guds sande Hus i Evangeliets Tid, samler vi Naadens rige Skatte, som er oplagt for os der. Tæffet være Gud i dette fuldkomne, aandelige Tempel har vore Sjæle fundet et Hvilested.

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1.00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1.25
Six Months......65

Subscriptioners indsendt fra Skandinavien:

Årlig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet kan sendes os enten ved Money Order, Bank Check, eller Draft, pr. Eftersendelse eller ogsaa i registeret Brev. For Penge sendt i Løst Brev er Udgiiverne ikke ansvarlige.

Abtørring for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevfort.

I Tilfælde af Adressforandring maa altid den forrige Adresse faa vel som den nye angives.

All Korrespondance maa adresseres til

Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Subskribenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til Nels Renbeck, Pandrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

„J er jo ikke under Lov, men under Naade.“

Lovens Opgave er at befale; den er myndig. Naadens Værk er at dygtiggøre; den er livgivende.

Budets Opgave er at gøre Synd levende og Sjælen død. Naadens Værk er at levendegøre dem, som var døde.

Lovens Opgave er at opvise Skyld og udtale Dom. Naadens Værk er at tilbyde Forladelse og udstede Barmhjertighed.

Loven bringer en Sjæl i Syndserkendelse uden Gaa. Naaden træder til og inspirerer Gaa endog i den dybeste faldne.

Loven—i dens Fuldkommenhed—forlanger Lydighed af de hjælpeløse. Naaden er i sig selv Kraft til Lydighed og Antagelse i den Gistede.

Loven kan ikke forandre Hjertet; den kan ikke uddrive Ondhed og indgive Godhed. Naaden har omskabende Kraft; den gør en Synder til en ny Skabning.

Loven kender Sjæle kun som Guds Skyldnere. Naaden gør Skyldnere til Guds Børn og Arvinger, Kristi Medarvinger.

Loven stemmer Jolt til Anger og Sorg. Den fremtvinger Udbrud som dette: „Jeg elendige Menneske, hvem skal fri mig?“ Naaden stemmer Hjertet til Fryd og Takkesang. Lovens Gud vækker Orefrygt, mens Naadens Gud vinder Kærlighed.

Naar vi beskuer Guds Naade mod Menneskene, ser vi ned i et Dyb uden Bund og op i en Søjde uden Grænse. Den fremtiller sig for os som en ren, ublandet Strøm af Velgørenhed flydende ud til dem, som fortjente Straf. Den flyder til hvem som helst, hvor som helst og bortrenser hvad som helst. Guthrie har sagt: „Menneskets Elendighed, ikke dets Fortjeneste, var den Magnet, som drog Frelseren fra Himlen.“

Fra Arbejdsmarken.

Milwaukee, Wis. Sept. 6, 1917.

Den mægtigste aandelige Vækkelse, som Jollet i og omkring Hewitt, Minn., har bevidnet siden mange Aar tilbage, fandt Sted i Tiden fra 1ste August til 2den September. Efter de tre første Møder blev nogle frelst i hvert Møde under hele Rækken af Vækkelsesmøderne. 131 Sjæle søgte Gud for Frelse, og 76 fulgte Nazareens Eksempel i Daaben. Mange besluttede sig til at stille sig paa Sandhedens Grund og kom til Zion med Jubel og Glæde. Et stort Antal af dem, som blev frelst, var fra Bertha, en By som ligger 5 Mil fra Hewitt.

Br. A. G. Ahrendt og hans Hustru fra Grand Forks N. D., som før har haft Ophyn med Arbejdet i Hewitt, og Br. Schave, ogsaa fra Grand Forks, gjorde nogle Dages Besøg under Mødet. De kom 200 Mil for at se og høre, hvad Herren gjorde. Broder og Søster Marben, som er Bestyrere af Gamle Folks Sjemmet i St. Paul Park, var ogsaa behjel-

pelige i dette Møde i nogen Tid. Ogsaa andre Guds Børn fra forskellige Steder besøgte Møderne.

Br. B. J. Franklin, Menighedens Pastor, behøver Guds Børns Forbønner paa Grund af det forsøgede Ansvar, som har faldt paa ham.

Paa Grund af den store Interesse i Møderne i Hewitt, maatte jeg tilbagekalde mit Løfte at komme til Montevideo, Minn. Min Broder Seward Johnson, Pastor for Menigheden i St Paul Park, rejste did i mit Sted.

Jeg tager nu fire Dages Hvile her i mit Hjem, inden jeg rejser til Racine, Wis., hvor jeg tænker at holde den næste Række Møder.

Morris C. Johnson.

Vidnesbyrd.

Guds Naade og Fred; Til Guds Ære vil jeg indsende mit Vidnesbyrd. For over tre Aar siden fik jeg noget Udslæt ved mit Øre, som til sine Tider var meget ondt.

Jeg bad Gud at tage det bort; men det blev tilsyneladende værre. Saa skrev jeg til min Søster i Grand Forks N. D., og bad, at hun vilde bede Gud tage det bort. Hun omtalte det til Guds Børn, og de bad for mig. Jeg fik nu en stærkere Tro til, at Gud vilde høre vor Bøn. Det kom for mig, at en saa kærlighedsfuld Fader vil ikke, at et af hans Børn skal lide af et saadant Saar. Jeg blev meget trøstet. Ja Tak, at Gud hørte vore Bønner, og Tak at Udslættet er borte! Der er ikke det mindste Mærke deraf at se.

Gud har været min eneste Læge og skal vedblive at være det. Naade jeg og mine Børn har kendt hans Lægedoms Kraft. Jeg kan ikke med Ord udtale min Tak til ham.

Herligt er det, at jeg ved, jeg er frelst og frigjort for Jesu Skyld. Store Naade! Priset være Gud!

Maa disse Linjer blive til Opmuntring for nogen, som lider. Kraft alt paa Herren, for han har Omfjorg for os.

Bed til Gud for mig, at jeg maa blive sterk i Herren og leve til hans Ære.

Gders Søster i det ene Legeme,

Mrs. Anna Stephenson.

Williens Betydning i Anfægtelsens Stund.

Af H. L. Berry.

Willien spiller en vigtig Rolle i et Liv af Fred og Sejr. Vi maa først ville være gudsfrygtige, om vi skal besidde sand Gudsfrygt. Saa længe, som vi tror, at sand Frelse beror paa behagelige, glade Følelser og Stemninger, kan vi aldrig have en stadfæstet Erfarenhed.

Willien er den Gyne, ved hvilken vi bestemmer at gøre eller ikke at gøre en Handling. Willien er den Gyne, vi trænger i at gøre noget Valg og fatte en Afgørelse. Willien er det, som afgør, hvilket Formaal vi skal følge.

Naar vi vælger at ophøre at synde og at begynde at tjene Gud, saa er det Willien, som gør det, og saa længe vi vil tjene Gud, saa kan vi gøre det. Saa længe, som vi vil overgive alt til Herren, saa tager han det som sit eget og sørger for det og anvender det. Intet kan ændre dette.

Vore Følelser maa være aldeles uberørt og ligegyldige, ja de maa endog føle Ubehag og rejse sig op imod den Beslutning, vi har taget, dog om vi vil tjene Herren og give os selv til ham, saa er vi hans alligevel.

Men netop i denne Sag, i at ifølge mellem Williens Plads og Følelsernes i Kristenlivet, netop her er det, at mange ikke ser klart, og saa tager Sjæleffjenden Anledning og anfægter og beskylder dem. Om de er sig bevidst nogen Pligt, og deres Følelser rejser sig op derimod, saa tror de øjeblikkelig, at de ikke længer er helt overgivne til Gud og følgerig ikke helliggjort, og saa sørger Sjælen. Følelserne maa ignoreres i denne Henseende, men, mange dyrebare Sjæle har ikke lært dette og vover derfor ikke at gøre det. Følelserne kan vi modstaa, men ikke helt kontrollere; undertiden er de behagelige og ansporende, og vi nyder dem da; men til andre Tider er de modstridende, og vi maa taalsmodig udholde og modarbejde dem.

Min Ven, om du vil forblive fast i Herren, saa maa du staa fast gennem din Willie, og du maa ville gaa til Værks og gøre, hvad Gud vil, at du skal gøre. Det er, hvad vi vil og ikke, hvad vi føler, som gælder for Gud.

Hvilket er mest udviklende for Karakteren, at gøre det, som vi har Lyft til at gøre, eller at overvinde vort eget Ubegav og gøre, hvad Gud vil, enten vi har Lyft dertil eller ej? Hvad

viiser størst Trostak til Gud? Nogle Mennesker venter med at gøre en Ting, indtil de faar Lykt til at gøre det, og om de da ikke faar Lykt til at gøre det, ja da gør de det slet ikke.

Ogsaa i Fristelsens Stund spiller Viljen en stor Rolle. Satan frister og Verden lokker; og hvad er det i dig, som giver Samtykke eller giver Afslag? Det er Villien.

Men der er andre Fristelser. Der er Fristelser til Ulydighed og ond Gerning; men der er ogsaa Fristelser til Tvivl. Nu om Tvivl kommer op, saa maa vi standhaftig og vedholdende erklære, at vi vil tro, og at vi kan tro, ja at vi tror. Det kan synes, at vi ingen Tro har; men vi ønsker dog saa gerne at tro, og da maa vi ret i Fristelsens Ansigt erklære, at vi vil tro Gud.

Men saa tænker mange, at det synes hyklerisk at gøre saaledes, men husk, at du tjener Gud bed Villien, og naar du vil tro, saa vil den Hellig Aand hjælpe dig til at tro, selv om Djævelen vil friste dig til det modsatte. Hold din Villie fast og uroffelig, og du skal snart finde, at Følelserne kommer og harmonerer med din Villie s Balg. Det, som gælder, er Villiens Afgørelse og Balg.

„Men vil det blive en virkelig Tro, om jeg tror paa den Maade?“ saaledes vil nogen spørge. Ja det er den eneste virkelige Tro der er.

Følelserne er vekslende, følgelig vil enhver Erfarenhed, som er bygget paa Følelser, veksle med dem; den vil blive ustadig og utilfredsstillende. Naar en Person har været anfægtet af Satan for nogen Tid, saa er hans Følelser anspændt og saaledes paavirket, at de er unaturlige. Følelser er lig oprørske Børn i et Hjem; men Moderens faste Haand maa bringe de vildstyrige Børn til Ro og Orden. Den faste Haand, som bringer vore Følelser til Orden, er Villien, Børn, som er under Moderens Kontrol, skaffer de voksne Fornøjelse. Vore Følelser vil staa os Behageligheder, kun naar de holdes paa sin rette Plads.

Villien er den Evne, som afgør, hvilket Formaal i Livet du skal antage og følge. Nu, naar du fristes til Tvivl, vil du da fatte en fast Beslutning, at du vil tro Gud, enten dine Følelser er for eller imod? Eller vil du tro, hvad Satan siger just da? At tro Gud er at tro, hvad hans Ord lærer os lover.

Sære Læser, Balget mellem Tvivl og Tro er

at vælge mellem at tro, hvad Gud siger, eller hvad Satan siger, derfor ved en fast Villie besvar din Tro paa Guds Side. Kristenlivets Kamp er Troens gode Strid; der er Kamp, naar vi er friistet til ikke at tro Gud, og Følelserne erklærer, at vi ikke har nogen Tro, med andre Ord vi føler ikke, at vi tror. Dette gør Kampen hed; men naar Villien bliver fast, saa sejrer vi og kommer ud af Kampen styrkede i Troen. Nogle saadanne Sejre vil befæste os og gøre os faste i Troen.

Min kære Læser, som lider under disse Fristelser og Anklager fra Satan, at du ikke tror Gud, medens al din Vænskel staar til at hvile i Troen, og du ingen anden ved at tro paa, modstaa Anklagen; sig med en fast Villie, at du vil tro, og at du kan tro, vær udholdende i at staa Fristelsen imod, og snart skal dine Følelser blive naturlige.

Tilrettevisning.

At give Tilrettevisning er i sig selv ikke nogen vanskelig Sag. At se Fejl i andre og at dable dem og fortælle at saadant burde ikke hænde igen, det kan hvem som helst gøre; men at tilrettevise paa en Maade, som vil forædle vedkommende, det kan kun de saa gøre.

To smaa Dreng var en Dag ude i en Højegaard og var stærkt friistet til at mishandle en liden Kylling, som ikke kunde springe fra dem, for den havde et søgt Ben. De to smaa talte Sagen over sig imellem. Den ene sagde: „Nej jeg tør ikke røre den Kylling, for igaar slog Fader mig, fordi jeg mishandlede en Kylling og han sagde, at han vilde slaa mig dobbelt saa haardt om han fandt ud, at jeg mishandlede Kyllingerne igen.“ Den anden lille Dreng sagde: „Jeg tør heller ikke røre den lille Kylling, for igaar, da jeg mishandlede en af Kyllingerne, kom Moder ud og fortalte mig, at det er Synd at lade andre lide, for vi vil ikke lide selv. Hun sagde at det er Grusomhed for sterke Dreng at mishandle en liden hjælpeløs Kylling. Jeg vilde føle mig skamfuld, om Moder saa mig gøre saadant igen.“

Gjæmneligheden i at irettesætte andre er at saa dem til at føle Følelsens Styrke, saa dem til at skamme sig over at gentage sin Uret isjedenfor at frugte din Ulydighed.

M. J. S.

Søndagsskolen.

Lektie 1.

Okt. 7, 1917

Salmer om Befrielsen.

Gyldentekst: De, som saa med Graad, skal høste Frydefang.

Ps. 85: 2. „Herre, du har Velbehag til dit Land, du har ført Jakobs fangne Folk tilbage.

3. Du har borttaget dit Folks Misgerning, du har skjult al deres Synd. Sela!

4. Du har taget al din Harm tilbage, du har bortvendt din grumme Brede.

5. Hjælp os op igen, vor Frelses Gud! og tilintetgør din Fortørnelse imod os.

6. Vil du evindeligt være vred paa os? Vil du udstrække din Brede fra Slægt til Slægt?

7. Vil du ikke gøre os levende igen, at dit Folk maa glæde sig i dig?

8. Herre, lad os se din Miskundhed, og giv os din Frelse.

9. Jeg vil høre, hvad Gud Herren taler; thi han skal tale Fred til sit Folk og til sine hellige, kun at de ikke vende tilbage til Daarlighed.

10. Ja, hans Frelse er nær hos dem, som han frngte, at Herlighed maa bo i bort Land.

11. Miskundhed og Sandhed møde hinanden; Retfærdighed og Fred knise hinanden.

12. Sandhed vokser op af Jorden, og Retfærdighed ser ned af Himmelen.

13. Dertil skal Herren give det gode og vort Land give sin Grøde.

14. Retfærdighed gaa frem for hans Ansigt og sætte sine Trin paa hans Vej.

Ps. 126: 1. „Der Herren hjemførte Zions Folk, som vendte tilbage, da vare vi som drømmende;

2. Da blev vor Mund fyldt med Latter og vor Tunge med Frydefang, da sagde man i blandt Hedningerne: Gud har gjort store Ting imod disse.

3. Herren har gjort store Ting imod os; vi bleve glade.

4. Hjemfør, Herre! vore fangne lig Sydlændes Strømme.

5. De, som saa med Graad, skal høste med Frydefang.

6. Den, som bærer Sæden, der saas, gaar sin Gang med Graad; men han skal komme med Frydefang, naar han hjembærer sine Neg.

Salmernes Bog i Bibelen er Hebræernes Sangbog for Brug i Templet og i Synagogerne.

Salme 85 tilhører den Periode, som ligger mellem den første Tilbagevendelse under Zerubabel og den anden under Esra, en Periode af 80 Aar. Vi faar nogle Bink om de Omstændigheder, som Folket var i, og hvor meget de behøvede disse Salmer om Befrielse.

Vi erindrer, hvor lykkelige de tilbagevendte var, da de naaede Jerusalem, hvorledes de lagde Templets Grundvold i Aaret 537 og derpaa sluttede at arbejde paa Templet for at bygge sine egne Hjem. I 520 optog de igen Arbejdet paa Templet og blev istand til at fuldføre det i 4 Aar.

Der er atter et Tidsrum af 50 Aar, førend den næste Skare kom med Esra som Leder.

De hjemvendende var visse glade over at forlade Babylon og komme tilbage til Jerusalem; men de havde Banskkeligheder at bekæmpe og Modstand at overvinde. De fandt mange Ting anderledes end de havde tænkt sig. Paa Graastand saa det ud som det skulde blive intet andet end Behagelighed og Glæde at gaa tilbage til Jerusalem; men Virkeligheden var anderledes. Derfor var disse Salmer om Befrielse en Opløftelse for Folket og et Middel til at anspore dem og give dem Haab.

Denne Salme falder i to Afdelinger, Vers 2—8 er en Bøn om Befrielse fra det onde, som omgav dem med en Anerkendelse af Guds Godhed. Vers 9—14 er Guds Svar. Salmiisten modtager Forvisning om, at Guds gode Henligt med hans Folk skal blive fuldbgyrdet.

Se Forskellen mellem de første Vers i Versen og de sidste. De 3 første hentyder til den Tid, da alle glædede sig i Begyndelsen af Tilbagereisen, de sidste hentyder til en senere Periode, da Folket begyndte at blive mismodigt. Derfor beder Folket om et nyt Bevis paa Guds Godhed.

I Salm 126: 1 lyder det: Da var vi som drømmende. Tilladelsen til at vende tilbage var kommen saa uforudset, saa uventet. De kunde neppe tro det. Da de befandt sig i sine Fædres Land, syntes det som en Drøm.

B. 4. „Herre, bring tilbage vore fangne, som endnu er i Babylon.“ Der trængtes flere Arbejdere.

Hvilken Tidsperiode omhandler disse Salmer?

Svortesdes var Forholdene?

Svad Gavn gjorde de Folket?

Svortesdes kan vi inndeale Salme 85? Greded Sedningerne Gud for hans Godhed mod Israel?

Svad var det første Folket gjorde, efter Ankomsten til Jerusalem? Svad lang Tid foreleb fra de første hjemvendte begyndte at bygge indtil Bygningen var fuldført? Svad var de to Lederes Navne?

De Unges Afdeling.

Ungdommelige Formaal.

Af J. L. Wilson.

Ungdommen er en Tid af vort Liv, da de fleste Baner formes, vore Idealiser begynder at antage Skikkelse, og vore Formaal for Fremtiden bliver mere fremtrædende for vor egen Bevidsthed. Paa den Tid er vore Sind modtagelige for Indtryk, som sandsynligvis vil blive følt gennem hele Livet. Derfor er det nødvendigt, at vore Idealiser skal være af den højeste Type, vore Formaal af en værdig Slags og vore Baner af de bedste, af dem, som vil være for vor Velfærd i senere Aar. Om vore Idealiser er forderbede, saa er det fare for, at vore Formaal i Livet ikke vil blive værdige.

Der er kun faa, om hvilke det kan siges, at de ikke har noget Formaal i Livet; men ens Formaal kan være fornedrende, eller det kan være af den højeste moralske Type.

Nogle har for sit Livsformaal at blive rig, andre vil blive bemærket og vinde et stort Navn; nogles Formaal er at vinde politisk Berømmelse og Indflydelse, andre igen har sat som sit Maal at blive indmerket som Lærer eller Professor; nogles højeste Næske er at vinde Udmerkelse i Selskabslivet, og andre igen har inter Formaal i Livet indtagen just det at tilfredsstille deres egenlystige Begær.

Det ædleste Formaal, som kan rejse sig i nogen ung Mands eller Kvindes Hjerte, er det at ville behage sin Skaber, og at udføre det, som er mest opløstende og ærefuldt. Naar vi sætter et saadant Formaal i Sammenligning med alle andre Formaal, saa vinder disse ind til Ubetydelighed.

Mange er de Indflydelser, som gør sig gældende i Formelsen af vore Idealiser, og mange er de ærgerrige Aarv som vil melde sig hos de forskellige Individider; men der er neppe nogen

Sag—udenfor den personlige Anvendelse af Jesu Blod—som har en saadan Virkning i Formelsen af vore Idealiser, og Bestemmelser af vore Livsmaal som den Literatur vi læser. Mangen en Mand sidder i Fængslet idag som Følge af Læsning af Røverhistorier og lignende Literatur. Mangt et Hjem er uhykkeligt idag paa Grund af, at Hustruen i det Hjem tilbragte en stor Del af sin Tid med at læse overspændte Romaner. Hun fik en ubirkelig Ide om Menneskene og Livet og særlig om Egtteskabet.

For den unge Dreng, som fylder sit Sind med vilde Historier om Eventyr, hvor ensformigt og begivenhedsløst synes ikke Livet paa Faderens Gaard eller i Bærstedet. For den Datter, som har fyldt sine Tanker med de Scener, som den sidste Romanheltinde lærte i, hvor lidet ærefuldt synes det ikke at hjælpe til med at lette Moderens Byrder! Her er faa mange gode Bøger, hvorfor skal da vor Ungdom læse dem, som er tvivlsomme. Dog lad os ikke anse enhver Bog, som en anseet for god for virkelig at være god, fordi mange Forfattere giver sit Bisald til Ting, som ikke er op til Bibelsens Maalestok, og Mængden tænker som denne Forfatter, saa faar Bogen Anbefaling og Forfatteren faar Berømmelse. Ingen ung Mand eller Kvinde kan tillade sig at forme sine Idealiser efter det, som Mængden anser for det rette.

Hver Dag har vi for os Eksempler fra det virkelige Liv, vi er under Indflydelse af god Omgang, men ogsaa under Indflydelse af ond. Om en ung Mand er i Selskab med dem, som tænker det mandigt at røge, saa er der al Sandsynlighed for, at han ogsaa vil begynde at røge Tobak. Om hans Kammerater anser det for mandigt at slaas, saa er der Mulighed for at hans Formaal i Livet kunde blive at ville tage Prisen i et offentligt Slagsmaal. Men om

hans Kammerater er af den Slags, at de ønsker Gærlighed for en Dyd og ærligt Arbejde for en Værelse, saa er der alt Saa for, at vor unge Mand's Formaal i Livet vil blive at være en flittig, ærlig Mand. Det er af stor Vigtighed for de unge, at vælge den rette Slags Kammerater.

En anden Ting, som ofte paavirker de unges Formaal for Fremtiden, er den Ide, at Berømmelse er Storhed. Der er den rige Mand, han er omfattet i Aviserne og omtalt blandt Folk for sine storartede Boliger, sine elegante Ekvipager, sine Tjenere, sine Rejser, sine Millioner. Den unge tænker sig ind i Behagelighederne af saadant Liv og beslutter: „Jeg vil blive rig.“ Hans Formaal er egenkærlig Nydelse og Gøds Bemærkelse og Omtale.

Saa er her den militære Mand. Nu, i Krigens Tid, er Beretninger om Krigsbegivenheder noget, som mange unge læser med Begærlighed. Der er enkelte Mænd løftet højt i Paa-skønnelse og Ros. Den unge læsende tænker som saa: „Jeg vil blive som dem.“

Saa er her den bekendte Statsmand, den fremragende Forretningsmand og flere. Men den unge Mand, som følger en saadant Begær efter Berømmelse som maa opstaa ved at læse eller høre om saadanne Mænd, han vil finde, at Verdens Værelse giver ikke den Tilfredsstillelse, som han ventede. Salomon, som var en stor Konge, som herskede over et stort Folk, som byggede et stort Hus, og som havde store Skatte, som havde Sangere og Tjenere, Heste og Vogne, ja alt, hvad Jordlivet kan byde en Mand, han som tog Del i de forskellige Nydelser, som en Mand har i Livet, hans Vidnesbyrd var, at alt er Forfængelighed. Men alligevel stræber Folk endnu idag efter at erholde i det mindste nogle af disse Ting i det forgæves Saa at opnaa Tilfredsstillelse.

Lad os sammenligne nogle berømte Mand's Livsløb med Jerserens, og saadan Sammenligning vil give os en klarere Ide om, hvad som er det sande Ideal og det værdige Formaal. Cæsar fik sit store Rige ved at kue og afsætte andre Regenter; Kristi Rige paa Jorden blev oprettet derved, at han forlod sin Faders Riges Herlighed og blev foragtet af Mennesker. Napoleons Rige blev oprettet ved Udgydelse af Tusenders Blod. Jesus Kristus hersker i Tusin-

ders Hjertter idag, fordi han tillod, at hans eget Blod blev udgydt. Mange af vore Millionærer har været istand til at samle sine store Formuer kun derved, at de undertrykkede de fattige; Jesus, Guds Søn, blev fattig, for at han maatte gøre andre rige..

Kære unge Læser, hvad er dit Livsmaal? Hvem er dit Ideal? Vil du hellere gøre det rette end blive rig ved at gøre det urette? Husker du at blive berømt som Napoleon, eller vil du hellere blive lig Jesus, som gif omkring og gjorde vel?

Du vil ikke finde, at Mærkerne gaar Koriets Vej. Naar du begynder Livet med det Formaal at blive alt, som er ædelt, godt og sandt, da vil du finde mange, som er rede til at staa dig imod, og mange, som vil gøre dig mismodig. Men enhver værdig Bestræbelse gaar gennem Modstand.

Enhver rejssende, som vil nyde Udsigten fra det høje Fjeld, maa først gøre Opvaskningen. Alle de modstridende Kræfter, som den romersk-katholske Kirke havde at stille til sin Maa-dighed var sat til Værk, da Martin Luther frimodig fremholdt det, som han efter Bibelen vidste var rigtigt. De mægtige Romere og de myndige blandt Jøderne stod imod Jerseren; men det hindrede ikke ham fra at udvirke Guds Plan for vor Jerselse.

Min unge Ven, et værdigt Formaal er værd at kæmpe for; om du har sat dig et Livsmaal. som har Guds Bifald, saa vid, at du behøver ikke at være bange for at kæmpe imod de Magter, som rustet sig imod dig, for det rette vil blive Sejrrherre tilsidst.

Modgang. Modgang forøger Modstandskraft og danner faste Karakterer. Josef maatte først i Brønden og siden i Fængslet, før han kunde bli Førsteminister i Egypten. Jesus nødte sine Disciple til at gaa i Skibet for at styrke deres Tillid og Tro til ham. Modgang skaber ingen Helte; stille Vand og svag Vind danner ingen Sjømand. Uvejrs Fjærper Udviklingsmandens Blik. Lidelsjernes Smelteovn ophebes til Guldet, ikke til Slagget. Farer bringer os paa Kæde, men Modgang gør os selvstændige. Noah udholdt itandhæftig Vandenes Oversvømmelse, men i Modgangens Dage faldt han for Vinen.

Vor Tids Begivenheder.

Virksomhed tiltrænges.

I alle Afdelinger af det kommercielle Liv hører man om mere Virkekræft og Brugbarhed. For Landejerne er det magtpaaliggende at drive Agerdyrkning paa saadan Maade, at Jorden frembringer saa stor Avl som mulig. Den vidtstrakte Mangel paa Fødevarer kræver fuld Brugbarhed af alt Agerland. For at man skal kunne konkurrere med andre Firmaer og Forretningsmænd, trænges der i Handelsverdenen til fuld Virksomhed i alle Afdelinger. Det er det virkelige Individ, som bliver fremragende for sine Medmennesker, og som tiltrækker sig Opmærksomhed i Livets Affærer. I Dødskampen imellem Rationerne trænges der til Virkekræft i højeste Grad. I Hvervningen af Mænd for Armeen bliver de mest velformede og de af bedste Selbred valgt til militær Tjeneste. Al Ammunition og alle Vaaben bliver nøje undersøgt, og det, som ikke holder et vist Maal, bliver forkastet. Vi lever i en Tid, da alting graderes.

Men hvorledes er det med den religiøse Verden? Var det ikke godt, om Menneskene vilde forkaſte det som ikke har Virkekræft? Der findes mange fornuftige Mennesker, som vilde forlange en høj Grad af Virkekræft i deres Forretningsaffærer og af deres Personale, men som synes at være tilfreds med en meget lav Grad i religiøse Affærer. Det er en Kendsgerning, at meget af den Virksomhed, som gaar under Navnet, Kristendom, er meget svag i sin Virkning. Kristendom (?), uden Kraft fra Himlen, er en barnagtig Affære. Kun det, som fremviser Mandens Frugter, omtalt i Galater Brevets femte Kapitel, er sand Kristendom. Livløse, religiøse Formaliteter vinder ikke Sjæle for Guds Rige, men en Religion eller Kristendom fuldt med himmelsk Liv og Kraft griber syndige Sjæle og bringer Værelse til Herrens Navn.

Afmindelig Fare tilskyndende til Bøn.

I de Tider, som Verden nu maa gaa igennem, er der uden Tvivl Tufinder, som maaske aldrig før har opsendt en Bøn, som Farer og dybe og alvorlige Tanker har tilskyndet til at

bede. Mange af Soldaterne paa Slagmarfen beder daglig. Og saa i Hjemlandene er der mange, som faar alvorlige Tanker i den nuværende Krise. Og saaledes har det været igennem Tiderne. Velstand synes ikke at opmuntre Menneskene til Bøn. Maaske mange i Farens Time vil komme til at kende ham, som alene kan sende Hjælp til Sjæle, naar alt andet slaar fejl.

Staalindustriens Tiltagelse.

Et Overslag udgivet af Jern og Staal Institutet viser, at Industriens Handel i Maret 1916 var 42.772.000 Ton, en Tiltagelse af 19.259.000 Ton siden Maret 1914. Marsagen til denne uhyre Tiltagelse er uidentisk Krigen. Man tager i Betragtning, at Overslaget viser, at De Forenede Stater i de to Aar, fra 1914 til 1916, har udført omtrent fire Gange saa meget Staal som i de to Aar før Krigens Begyndelse. I sidste Aar var vor Udsførsel 6.110.000 Ton. Fra nu af vil Regjeringen komme til at bruge 200.000 Ton hver Maaned, dette indbefatter Plader for Kartøjer, Staal for Bygninger, og 7.500.000 Grannater og 70.000 Motor Trucks. Jernbanerne mangler Vogne og venter paa 104.000 Vogne med 2200 Lokomotiver, som de bestilte for en Tid siden. Rusland har indsendt en Bestilling paa 10.000 Jernbane Fragtvogne og forlanger 30.000 til.

Ovennævnte giver kun et lille Begreb om den uhyre Mængde Staal og Jern, som bruges i vor Tid, og siger ikke noget om de næsten utallige Ton af Staal og Jern, som bliver brugt til Broer og Jernbane Skinner, og til Bygninger. Og alt dette kommer fra Jordens Indre. Man skulde tænke, at Opbygningen vilde gaa Ende en Gang. Man kan se Skaberens Omhyggelighed for Menneskene i hele Skabningen.

Automobil Industriens Tiltagelse.

For tolv Aar siden, i 1905, havde vi 85.000 Automobiler. i 1910 naaede Tallet til 425.000, og i 1915 var der 1—og $\frac{3}{4}$ Million Automobiler i Brug. I 1917 antages det, at der er mere end 3 Millioner i Brug, og det ventes, at i Maret 1918 vil Tallet naa til 4 og $\frac{3}{4}$ Millioner. Grundet paa at Automobilens i praktisk Henseende er en forholdsvis ny Opfindelse, maa man se med Forundring paa den næsten utrolige Udviſning af denne uhyre Industri.

Evangelii Basun

Sandhed

Renhed

17de Aarg. Onsdag den 26de September, 1917. Nummer 38.

Maa jeg findes tro.

Fra Sandhedens Skole til Verden sendt ud,
I Liv og i Lære et Vidne for Gud,
For andre et aabent, et levende Brev,
Om hvad i mit Hjerte din Frelse skrev.
Maa andre det læse, se Synden i sig,
Og jeg findes tro, kære Mester, af dig.

Udkommen fra Pinsedags Kammer saa ren,
Hvor Anden mig rensed' fra Synd og fra Men,
Min Fremtid blev jænkt i din Kærligheds Hav,
Jeg selv og alt mit til din Brug overgav.
Gud giv, at jeg skønner din Villie og Vej,
Saa jeg findes tro, kære Mester, af dig.

Udsendt med dit Budskab, dit frelsende Raad,
Med Guddommens Kald til din Evigheds Daad,
Jeg tager min Plads i din Vingård saa vid,
Mens Kærlighed driver til Virke og Glid.
O, Gud, signe Bærket, at Frugten blir rig,
Og jeg findes tro, kære Mester, af dig.

Udsendt med et evigt, et Saligheds Haab,
I Modgang og Strid et ansporende Raab,
Mens fremad jeg iler som længtende Gæst,
Jeg indbyder andre til Brylluppets Fæst.
O, maa jeg saa høre i Nædets Stund:
„Du har været tro!“ fra Mesterens Mund.
Micala J. Simonsen.

„Hellig
ge dem i
Sandhe-
den; dit
Ord er
S a n d-
hed“ (Joh.
17: 17).

„J er
allerede
rene paa
Grund
af det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der“ (Joh.
15: 3).

Evangelii Basun Publishing Company
St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Naar vil du bede?

For nogen Tid siden fandt en voldsom Eksplosion Sted i New York. Den rystede Landet omkring og gjorde, at nogle af Taarnene paa de høieste Bygninger røffede frem og faldt. Der sagdes, at Bagtmændene i flere af disse Bygninger faldt paa sine knæ og begyndte at bede. Haren truede, og de erindrede Gud.

Naar Folk tror sig sikre, saa glemmer de ja et Gud. De føler ikke, at de trænger Gud i deres Liv. De vender Ryggen til Gud, og de vender Ansigtet til Verden; de finder sin Fornøjelse der. Guds Befalinger har ingen Vægt for dem; de overtræder Guds Bud med Ligegyldighed. Gud er forjaget fra deres Tanter og fra deres Liv. De har alt, hvad de behøver. De tager Hensyn kun til een Ting; deres egne Nysjer.

Taler nogen til dem om deres Pligter mod Gud, saa indrømmer de paa en ligegyldig, takseløs Maade, at der er saadanne Pligter, og at de burde opfyldes; men de fortsætter deres van-te Gang. De gaar videre med deres Ryg vendt til Gud. De ser ikke, at Dommens Dags Brede venter dem, heller ikke ser de, at Gud staar med udtrukne Arme og indbyder dem. De har ikke Øje for hans Barmhertighed eller Tanke for hans Brede. De ser ikke den Beliggenhed, som er i et Liv med Gud; de ser i en anden Retning. *Må*, lad Sygdom komme, lad pludselig Fare true, lad Døden vise sig, lad Evigheden staa frem; ja, da er de skrækslagne. Pludselig erindrer de sin længe forglemte Gud, og de raaber til ham.

De er Bønner om Frelse fra Fare, de er ikke Bønner om Befrielse fra Synd. Til saadan Tid kan Sjæle være meget alvorlige og Røden faare stor; men de had ikke da de skulde have bedet. De kaldte ikke paa Herren i den Tid, de kunde have bedet paa den for ham behagelige Maade. De fortroste sig i sig selv i den lange Tid, hvori de glemte Gud.

Guds Øre er aabent for alle dem som kalder paa ham ud af et sønderbrudt Hjerte. Den bødserdige Bøn bringer Svar. Raabet fra et angrende Hjerte giver Genlyd i Faderens Hjerte; men Raabet fra den, som kalder paa ham ud af Frygt, det Raab spinder bort u hørt.

Vi læser om nogle, som vil raabe til Klipperne og Bjergene om at falde paa dem. Ven, be-

taenk hvilken Tilstand Folk maa være i, naar de skal bede om saadant. Hvorfor ønsker de, at Bjerge og Klipper skal falde over dem? Det er, fordi de ønsker at blive skjult fra den Gud, som de saa længe glemte, den Gud, som saa pludselig, saa uventet, saa ubelejlighar kaldt dem til Møde med sig selv.

Synder, naar vil du bede? Om du ikke vender dig fra dine Synder og leder om Barmhertighed i sand Anger paa en Tid, da Gud vil høre dig, da skal du bede paa en Tid, da du ikke er istand til at bede fra det rette Motiv. Dine Bønner vil da være forgaves. Tag Medvarsel. Vent ikke til du er paa Sygelejet, maaske vil du da bede ud af Frygt for Evigheden; du vil bede dig selv ud af Fortabelsen istedetfor ud af Synden, og dit Motiv vil være saa, at Gud ikke hører dit Raab. Stald paa Herren, medens han findes! Se Synden, din egen Synd, saa ond, som den er, se ogsaa Jesus, hans Død og Blod til Frelse fra alt saadant. Vend dit Ansigt til Gud, kald paa ham nu, og Løftet er, at han vil høre dig. C. W. R.

Elsker du mig?

Af J. Turner.

„Han siger tredje Gang til ham: Simon, Johannes' Søn, har du mig kær? Peter blev bedrøvet, fordi han tredje Gang sagde til ham: har du mig kær? Og han sagde til ham: Herre! du kender alle Ting, du ved, at jeg har dig kær. Jesus siger til ham: Bogt mine Naar.“

Peter var blevet prøvet. Hans solkomme Hjerte havde indbildt ham, at han elskede Messiasen saa højt, at selv Døden kunde ikke skille dem. Men han havde lært Daarstaben i at tro, at han kunde blive Jesus tro ved menneskelig Beslutning og intet mere. Han var blevet prøvet af Menneskers Spot og Trudsler, og han var kommet ud af Prøven, ikke som purt Guld, men som Slag.

Men endnu maatte han staa en anden Prøve. Ikke af en spottende Tjenestepiges Stemme, ej heller af raa Soldaters Haan, ej heller af hans eget Andres frugtfulde Anelser; disse havde prøvet Peter, allerede og stakkels Mand, han vidste, han var kommet uheldig tilfodt.

Verden anvender sine Prøver; den bruger Spot, den bruger Trudsler, den bruger Smi-

ger, o. s. v.; vil Sjælen bestaa tro mod Gud under disse Prøver? Gud anvender en anden Prøve—Kærlighed. Det var vel for Peter, at under den bekræftende Hob af hans forgangne Fornægtelse brændte endnu en Flamme af Kærlighed til Jesus. „Har du mig fær? Elsker du mig?“ Tre Gange satte Jesus ham paa Prøve. Simpelt, men alt omfattende var Spørgsmaalet. Intet Spørgsmaal om Peters Tro paa Kristi Gudsdom eller om hans Tro paa Jesu Forhold til Faderen blev fremsat, men kun det simple Spørgsmaal: „Elsker du mig?“ Alt det andet og endnu meget mere kunde Jesus lære Peter, naar han først vidste, at han virkelig elskede ham.

Saaledes var det i den Tid, som er svunden, saaledes er det nu, og saaledes vil det altid blive; Prøven for vore Liv er deri: „Elsker du mig?“ Dette er Punktet, om hvilket alt andet i Kristenlivet drejer sig—hjertelig Kærlighed til Gud. Naar Mennesker eller Systemer vinger bort fra denne, da farer de snart vild. Sengivenhed til en Befendelse, Sengivenhed til en Sag, Sengivenhed til en Være, alt dette er daarligt Erstatningsmiddel for Sengivenhed til Gud.

Hvad er Kærlighed til Jesus? Jesus er en Person. Han er Billedet i Menneskestikkelse af den evige Gud, som er en Mand, og som ikke er synlig for Menneskers Øjne. Gud er den levende Gud. Han er virkelig, mere virkelig end Naturens Ting, naar Troens Sang er aabne til at se ham. Jesus er ikke alene den historiske Mesias, som levede og døde i Palestina for Hundreder af Aar siden; Jesus er en personlig Frelser. Der maa blive en stærk Følelse af vort Behov af Jesus for at frelse os fra Syndens Bederstygghed og en Erindring af denne Frelse, før vi kan virkelig elske ham. Vi maa lade ham blive vort Liv. „Naar Kristus, vort Liv, aabnebæres, da skulle ogsaa I aabnebæres med ham i Herlighed.“ Der siges Kristus at være Sjælens Liv—mere end dens Gud, mere end dens Frelser—Sjælens eget Liv.

Hvor dyrekart er ikke Livet! Alle vore Anstrikter tilskynder os til at bevare Livet. Alt, hvad en Mand har, vil han give for sit Liv. Skatter vi Jesus saaledes? Vil vi give alt i Verden, alt i Tiden for at kunne beholde Jesus som vor Sjæls Liv?

Livet uden Kærlighed vilde blive en øde Zonen, derfor indgæder Jesus Kærlighed i vore Sjæle, naar han bliver vort Liv. Han viser os sin vidunderlige Kærlighed, Barmhjertighed og sine Naadegaver, indtil vore Sjæle knyttes til ham i Kærlighed. Han bliver Liljen i Talen, Morgenstjernen, den skønne blandt ti Tusinde for vore Sjæle. Der er Musik i hans Navn, en Musik, som er sødere end al Jordens Harmoni, der er en Lidelighed i hans Smil, som fordunkler alle Jordens Tiltrækkelser, som vil forsøge at drage os til sig bort fra ham. Der er Velsignelse i Tanten om at skulle saa se ham, som han er.

Nogle, som haaber, at Himlen skal blive deres evige Opholdssted, tænker paa Gaderne af Guld og Portene af Edeltene, men den Sjæl, som elsker Jesus, tænker paa Samværet med ham som Summen af al Herlighed. At se ham Ansigt til Ansigt, altid at være med Herren, o hvilken Salighed! Hans Kærlighed forvandler, hans Nærværelse velsigner, hans Elskelighed opløfter alle vore Pilgrimsdage paa Jorden. Sandelig han er værdig vor Kærlighed og Lovprisning. Lad os elske ham, saa at vi klynge os til hans Ord i saadan Lydighed, at intet maa kunne skille os fra ham. Lad os aabne vor Hjertes for hans Kærlighed, ligesom Blomsten aabner sig for Solstraalerne, lad os opfange hver Straale, som skinner paa os, fra hans herlige Væsen. Lad os beskue hans Kærlighed og begrunde den, indtil vore Hjertes er i Glød, og vi føler, at vi kan staa Prøven, naar Messiasen spørger: „Elsker du mig?“ At vi da kan se op i hans Ansigt og svare med Forvisning: „Herre, du ved alt, du ved, at jeg elsker dig.“

Du vil aldrig angre, at du:

Er blevet omvendt.

Er blevet indtalt med Manden.

Har søgt at blive nyttig.

Ikke har talt ondt om andre.

Har ventet med at dømmen i en Sag, indtil du kendte Forholde og Sammenhæng.

Har vist Venlighed.

Har frugtet Gud mere end Mennesker.

Har havt Mod til at staa fast paa, hvad du vidste var Ret.

At du bliver tro, indtil Jesus kommer i Skuen.

C. M. S.

Livet i og for Gud.

Hvorledes Sjælen vokser.

Af R. L. Berry.

Fra alle Steder, hvor Mennesker har sine Hjem, kommer Raabet: „Hvad skal jeg gøre for at blive stærkere i Herren?“ Fra Indias solvarme Strand til Nordens kolde Egne; fra de vrinslende Verdensbuer som fra de mest afjedes- liggende Hjem hæver der sig Bønner som denne: „Sig mig, hvad jeg skal gøre for at vokse i Guds Naade og Kraft?“

Jeg vil forsøge at bevare dette Spørgsmaal. Der er to Ting forbundet med Vækst. 1. Spi- sen og Drikken og 2. Øvelse. Al legemlig Kraft kommer hovedsagelig fra, hvad vi spiser og drik- ker; men om vi intet andet gør end spise og drikke, vil vi snart tabe Appetit og begynde at aftage i Styrke. Følgelig har Mennesker fundet, at de maa øve sine Lemmer, de maa bruge de Kræfter, som Jøden har givet dem. Saa- dan Legemsøvelse skærper Appetiten, saa at man igen spiser med Velbehag. Vi spiser for at faa Styrke, og vi øver vore Legemer i Arbejde og Legemsøvelse og opbruger den samlede Styrke, og saa føler vi Hunger og Træthed, og dette er en Meldelse om, at vort Legeme trænger et nyt Forraad af Næring og Styrke. Med andre Ord, vi spiser for at kunne tage nogen Slags Legemsøvelse, og vi tager Legemsøvelse for at kunne spise, og disse to i Forbindelse, vor Spi- sen og vor Øvelse, vil bevare og forøge Lege- mets Dygtighed.

Naar det kommer til Menneskets Sjæl gæl- der samme Kendsgerninger. Vi maa først spi- se. Først smager vi, at Herren er god: „Smag- ger og ser, at Herren er god.“ Efter at vi har smagt at Herren er god, vil vi have mere af ham, og vi hører ham sige: „Kommer hid, tæ- ker og æder. . . . hører dog paa mig, og æder det gode, saa skal eders Sjæl kvæge sig med det fede“ (Esa. 55: 1, 2). Det Brød, vi æder er Kristus. „Jeg er Livets Brød“ (Joh. 6: 48). og de, som æder dette Brød, skal leve for evig.

Endvidere er dette Brød, det Ord, som Gud har givet os. „Det er Aanden, som levendegør, Rødet gavner intet; de Ord, som jeg har talt til eder, er Aand og er Liv.“ Vi spiser af Kristus

ved at annamme hans Ord, ved at tage Ordet om vor Herre og Frelser som Sandhed og holde det som Sandhed i vor Hjerte. Naar en gør det, vokser han.

Se hvorledes en ung Kristnen vokser. Det synes, som om Bibelen er saa ny, saa frisk, saa god, saa styrkende, at han ikke kan saa nok. Han er lig et ungt Frugttræ, som springer op og vokser merkeligt i nogle Aar. Han har stor Nydelse i at læse Guds Ord. I, hvor Ordet forfrisker og styrker hans Sjæl. Han siger med Salmiisten: „Hvor var dine Ord søde for min Gane, mere end Honning for min Mund.“ Men Tiden gaar, og Bibelen er ikke længer saa fuld af Nydelse og Forfriskelse for ham, som den var i Begyndelsen. Han undres over dette, og maaske han tænker, at han muligens har gjort nogen Synd, siden han ikke finder Nydelse og Glæde i Guds Ord saa rigelig, som han plejede at gøre. Dog han behøver ikke at und- res; det er naturligt, at det maa være saaledes; han har nemlig spist rigelig af dette rige Ord for nærværende Tid, og nu er Tiden kommen for ham til at anvende den aandelige Kraft, han har erholdt til at udøve noget aandeligt Arbejde.

Merkt, min kære Læser, at det eneste, som vil give dig Smag og Velbehag for Guds Ord, ef- ter at den første stærke Appetit er tilfredsstillet, er at bruge en Del af den samlede Kraft, og naar denne er opbrugt, saa vil du ile tilbage til Guds Ord, til hans Ord, hungrig for mere af det livgivende Brød.

At spise Ordet er at annamme det og tro det; at øve sine Kræfter er at adlyde Ordet, enten det er det Bud at gaa til Møde eller det Bud at reg- ne det for Glæde, naar vi falder ud i Fristel- ser. En haard Prøvelse er ofte et Middel til at øve al vor aandelige Styrke og skærpe vor Appetit for mere af Gud og hans Ord.

At gøre gode Gerninger er et udmerket Mid- del til at opøve Sjælens Kræfter og forøge dens Appetit og Styrke. De, som gør mest i aande- lige Ting baade i Bøn og i praktisk Gerning, er de, som har den største Glæde i Guds Ord.

Om du ønsker at blive stærk i Gud, spis da

aandelig Jøde. For at kunne bevare Smag for denne aandelige Jæde, tag aandelig Ivelse. Om du har Prøvelser, saa vid, at ogsaa disse er Midler til at stærke din Appetit for Livets Brød og at øge din aandelige Kraft. Vid ogsaa, at dine Bønner og dine Gerninger for Gud skal tjene til samme Formaal. Den, som forbliver ledig og uvirtuøs for Herrens Sag paa Jord, skal tabe sin Appetit for Ordet og forringes i aandelig Kraft.

Nøglen til Livets bedste Betsignelse

Gud sagde til Abraham: „Og jeg vil.
betsigne dig.og være en Betsignelse.“

Vi er ofte tilbøjelige til at lægge større Vægt paa den Tanke, som er udtrykt i den første Del af dette Skriftstykke, end paa den, som er udtrykt i den sidste Del. Man foretrækker at blive betsignet fremfor at være til Betsignelse. Intet Liv kan fuldbyrde sin Mission i Verden uden først at blive en Modtager af guddommelig Gavn, og dog om der i en Person ikke er Vilighed til at blive til Betsignelse, kan Gud ikke gøre meget for samme Person.

Blandt mange Kendsgerninger, som er uafhængige af forstaaelse for Menneskene er ogsaa den, at et Menneskes Liv vinder mere ved at give end ved at modtage. Da Abraham gav Isak, sin elskede Søn, blev han derigennem beredt til at modtage større Betsignelser og bedre Løfter end nogensinde før. „Fordi du gjorde dette og ikke sparede din Søn, din eneste, derfor vil jeg stortilgen betsigne dig og meget mangfoldiggøre din Sæd. . . .og udi din Sæd skulle alle Folk paa Jorden betsignes, fordi du lød min Røst.“ Abraham gav alt; han gav det kærester i Lydighed mod Gud; men han fik en rigelig Gavn. Herren foretog hans Flok af Kvæg, det var en Betsignelse; men den første Betsignelse var den forædlende Virkning af Lydighed og Selvforsagelse paa hans egen Aand.

Da Moses som en ung Mand stod ved sin Livsbanes Begyndelse, udstyret med Talenter som en dygtig Statsmand, med gode Kundskaber, udrustet med forskellige Gaver, som vilde have gjort ham til en Leder blandt Folket, da syntes Egyptens Skatte at ligge indenfor hans Rækkevidde. Kongens Datter havde været hans Fostermoder og for en ung Mand med hans

Gaver og Uddannelse var det ægyptiske Slot et Sted, som havde sine Behageligheder. Selve Tronen stod for ham som en vinkende Mulighed for Moses var kendt som Faraos Datters Søn. Lad os erindre, at det ægyptiske Slot var Moses Barndomshjem, han havde indaandset dets Atmosfære, levet i dets Sædvaner, jærdes i dets Selskab gennem alle sine Aar. Han var opdraget i dets Manerer og oplært i dets Videnskaber og Politik og havde fra Buggen af hørt, at hans Betsignelse var at nyde dets Fornøjelser og modtage dets Gæstgæstgiver. Saaledes var den unge Mands Forholde og levende Udsigter.

Men paa den anden Side var hans egne Landsmand, to Millioner af dem, i frygtelig Trældom, igennem Hundreder af Aar i Slaverarbejde liggende under sine Byrder. Betsignelse var der en Kontrast mellem det uvidende, uddannede Slavefolk og det kultiverede, ægyptiske Slot, men han søgte, at Folkets Rød var et Raab til ham om Hjælp. Hvad skulde han gøre? Opgive Folkets Fornøjelser og sine glimrende Udsigter for at give sin hele Fremtid, sine Talenter og Kundskaber i Tjeneste for et uvidende, Slavefolk, som tilfældigvis var hans egen Slægt. Afgørelsen var overladt til ham selv; men Gud, som altid staar sine Børn bi i Livets Kriser, hjalp Moses til at se Situationen: i dens sande Lys, og paa den Maade kom han til at „agte Kritis Forimodelse for større Rigdom end Egyptens Skatte. . . .og valgte hellere at lide ondt med Guds Folk end at have en forvarig Nydelse.“ Moses opgav alt; men hvad blev Betsignelsen? Modens Egyptens Stormænd er døde og forglemte, saa lever Moses endnu i Guds Lydelse og i Tilskyndelse til alt det som godt er. Hans Liv, at være en Betsignelse, vil være saa længe, som Bibelen læses.

Princippet om Selvforsagelse og den Betsignelse, som den bringer, gælder ikke alene for de større Valg i Livet, men ogsaa for de hverdagslige Smaating. Maria gav den kostbare Salve, hun blev misforstaaet og misdømt af Disciple; men Jesus sagde: „Sandelig siger jeg eder: hvorsomhelst i hele Verden Evangeliet bliver prædikaet, skal ogsaa det, som hun har gjort, omtales til hendes Ære.“

Jesus vidste, at den Tid var kommen, da hans Disciple ikke længer kunde give ham personlig

deres Gaver og Tjenester, derfor sagde han: „Da den, som giver en af disse smaa ikkun et Bæger koldt Vand at drikke, fordi han er en Discipel, sandelig siger jeg eder, han skal ingenlunde miste sin Løn.“ Saa giver han dem ogsaa et Billede af Scenen paa den sidste Dag, naar de retfærdige skal blive overrasket ved at faa høre, at de har gjort noget for Frelseren selv, hver Gang de har betjent en syg eller hjulpet en fattig eller mættet en hungrig. Og paa den Dag skal det lyde til dem: „Kommer, hid I, min Faders velsignede! Arver det Rige, som har været eder beredt fra Verdens Grundlaggelse.“ Hvilken Velsignelse, hvilken Salighed!

En gerrig Mand var rig paa Guld, men fattig paa Glæde. Han var træt af Livet, og en Aften var han paa Vej ned til Floden for at ende sine Dage. Paa Vejen mødte han et Barn, som græd bitterlig. Han stansede og spurgte, hvorfor hun græd. Hun fortalte ham, at hendes Moder var syg og uden Pleje, at Suset var koldt, og at de alle var hungrige, men hav-

de ingen Mad. Manden erindrede, at han havde nogle Sølvpenge i Lommen, og han kunde jo give dem til Barnet, for nu behøvede han dem ikke selv, men da han saa, hvorledes Barnets Ansigt lyste ved at faa Pengene, var det ligesom hans eget Hjerte blev glad.

Det blev som en Aabenbarelse fra Himmelen for denne Mand. Han forstod, hvorledes han hidtil havde levet for sig selv, arbejdet for sig selv, planlagt for sig selv; han troede at vinde, medens i Virkeligheden hans egen Sjæl visnede, og al Glæde døde. Han tænkte, at naar nogle saa Sølvpenge, kunde bringe Barnets Sjæl til at lyse og hans eget Hjerte til at føle Glæde, saa skulde han visse anvende mange flere af sine Penge for at blive til Velsignelse baade for sig selv og andre. Han glemte aldeles sit Forsæt at ville gaar til Floden og gøre Ende paa sit elendige Liv. Han blev en af sin Omgænges Velgerere, og han blev tillige en af dens lykkeligste Mænd.

Bibelske belærende Eksempler.

Selliggørelsen, det andet Værk

Af D. C. Teaslev.

(Fortf. fra forr., No.)

Jeg skal nu omhandle Samaritanernes Frelsen.

„Da kom Filip til Byen Samaria og prædikede Kristus for dem. Og Skarerne gav endragtigt Agt paa det, som blev sagt af Filip, idet de hørte og saa de Tegn, som han gjorde. Thi der var mange, som havde urene Aander, og af hvem disse for ud raabende med høj Røst, og mange værkrudne og lamme blev helbredede. Og der blev en stor Glæde i denne By.... Men da de troede Filip, som forkyndte Evangeliet om Guds Rige og Jesu Kristi Navn, lod de sig døbe, baade Mænd og Kvinder.... Men da Apostlene i Jerusalem hørte, at Samaria havde taget imod Guds Ord, sendte de Peter og Johannes til dem, og da disse vare komne derned bade de for dem om, at de maatte faa den Hellige Aand; thi den var endnu ikke falden paa nogen af dem; men de vare blot døbt til den Herres Jesu Navn. Da lagde de Hæn-

derne paa dem, og de fik den Hellige Aand“ Ap. (8. 8.).

Fra dette Citat merker vi følgende Kendsgerninger. 1. Filip prædikede Kristus for Samaritanerne. 2. De gav endragtig Agt. 3. Urene Aander blev drevet ud, og syge blev helbredede. 4. Der var stor Glæde i Staden. 5. Folket troede Philips Prædiken. 6. De blev døbt. Disse er uomstændelige Tegn paa sande Troende. 7. Tilstræffelig Tid hengik til, at Beretningen kunde naa Jerusalem om, „at Samaria havde taget imod Guds Ord.“ 8. Menigheden i Jerusalem indsaa Nødvendigheden af, at Samaritanerne erholdt det andet Naadeværk og sendte Peter og Johannes til dem. 9. Da disse naaede Samaria, bad de for de frelste Samaritanere og lagde sine Hænder paa dem, og de modtog den Hellige Aand. Det er rimeligt, at Modtagelse af den Hellige Aand var i Forbindelse med Renelse af deres Hjerter i denne Tildragelse lige saa vel som i det Tilfælde, som Peter omtalte til de Eldste.

Ogsaa de Kristne i Cæsarea modtog to bestemte Naadeværk. „I hvem ogsaa I, da I hørte

Sandhedens Ord, Evangeliet om eders Frelse, i hvem I ogsaa, da (eng. Dovers., efter at) I blev troende, bleve beseglede med Forjættelsens Hellig Aand." Den simple Fremholdelse af deres Erfarenhed harmonerer med Beretningen i det nittende Kapitel af Ap. G. „Men det skete, medens Apollos var i Korinth, at Paulus efter at være dragen igennem de højere liggende Landsegne, kom til Efesus, og fandt nogle Disciple, og han sagde til dem: Gif I den Hellig Aand, da I blev troende? Men de sagde til dem: Vi have ikke engang hørt, at der er en Hellig Aand..... Og da Paulus lagde Hænderne paa dem, kom den Hellig Aand over dem, og de talte i Tunger og profeterede. Disse tolv Mand var Disciple; men de havde ikke hørt om den Hellig Aands Udgudelse. Det er klart, at Paulus ansaa dem for sande Troende, for saa snart han havde undervist dem, tillod han, at de blev døbt. Efter Daaden lagde Paulus Hænderne paa dem, og de modtog den Hellig Aand. Vi ser saaledes, at disse først troede og derpaa blev fyldt med den Hellig Aand.

Fra Paulus' første Brev til Thessalonikerne lærer vi, at de havde arbejdet i Kærlighed, var taalmodige i Haabet, var udvalgt af Gud og kaldt af Herren og var bleven et Forbillede for andre troende, dog bemærkede Paulus, at de endnu havde Behov af Helliggørelsen. Han skrev nemlig følgende til dem: „Men han selv, Frelsens Gud, helliggøre eder ganske og aldeles, og gid eders Aand og Sjæl og Legeme maa bevares helt og holdent, uden Dadel i vor Herres Jesu Kristi Tilkommelse. Trofast er han, som kaldte eder, han skal og gøre det“ (1 Thes. 5: 23, 24).

Jeg kunde give mange flere Skriftsteder, som beviser, at Helliggørelsen er et andet Naadeværk,, et Værk som kan modtages kun, efter at en Person er retfærdiggjort; men de, som jeg allerede har givet, gør denne Lære klar. Men kan ikke tage Tjæl af, hvad disse Skriftsteder lærer. Denne Plan om to Naadeværk harmonerer fuldkommen med Menneskets moralske Natur og Behov. Helliggørelsen, som et andet Værk fuldstændiggør det Værk, som er nødvendigt for Menneskets dobbelte Behov.

Det Tidsrum, som kan forløbe fra den Tid Personen bliver retfærdiggjort til den Tid, han modtager Helliggørelsen, er ikke af Betydning. Der kan være et kortere eller længere Tidsrum imellem i de forskellige Tilfælde. Om Hel-

liggørelsen følger efter Retfærdiggørelsen med nogle faa Dages Mellemtid eller med Mars. dette paavirker ikke de to Naadeværks Natur. Det er ønskeligt, at Helliggørelsen skal følge Retfærdiggørelsen, saa snart Hjertet ser sit Behov, og Sindet opfatter, hvad saadan Erfarenhed vil udrette og virke, og hvorledes den er holdes. Mellemtiden mellem de to Naadeværk er ikke nogen Lærdomsfag, men en Sag som er afhængig af de forskellige Standpunkt i Lys paa Læren og Trang efter Erfarenheden.

Læren om de to Naadeværk er bleven modsagt i de Ord, at Gud ikke gør nogen Ting halvt. Som Svar vil vi referere til den blinde Mand ved Bethsaida. Da Jesus havde spyttet paa hans Øjne og lagt sine Hænder paa ham, saa Manden Mennesker som Træer gaaende omkring; han havde delvis faaet sit Syn. Jesus lagde atter Hænderne paa hans Øjne, og han blev klarlynt og kunde se Ting tydeligt. Naturligvis har denne Tildragelse af Selbredelse intet Forhold til de to Naadeværk i Sjælens Frelse; men den beviser, at Gud undertiden gør i to Værk, hvad han kunde gøre i eet, om det behager ham at gøre saaledes.

Dog Tilgivelsen af et Menneskes Synder og Hjernelsen af dets medfødte Jordarvelse er ikke to Halvdele af et Hele; men det er to adskilte, bestemte Værk, som er forskellige i Natur og kræver forskellig Handlemaade.

Naar Samvittigheder afviger fra hverandre.

Af G. S. Manlor.

Samvittigheden er den Gyne, som bisfalder, hvad vi tror er ret og misbilliger det, som vi tror er uret. Det er ikke Samvittigheden som afgør, hvad der er ret, og hvad der er uret, dette Ansvar falder paa vor Dommekraft. Den afgør, og Samvittigheden bekræfter og styrker dens Afgørelse. Samvittigheden er afhængig af Dommekraften eller vor Opfattelse af Sager og Ting.

Hvorledes Samvittighedsfrupler dannes.

Disse dannes paa tre Maader. 1. Ved Modtagelse af og Tro paa, hvad andre lærer os. 2. Hvad vi kommer til at tro ved vor egen Refleksion, og 3. Ved en Forbindelse af disse to. Flerheden af Menneskene modtager, hvad der bliver lært dem, eller den Del deraf, som tiltaler deres Fornuft eller Smag og giver Sa-

gen tiden videre Overvejelse. I Sandhed nogle Folk tror Ting uden at være istand til at give Grunde for sin Tro. De kan ikke sige, naar de begrundte at tro disse Ting, eller hvorfor de tror dem. Om saadan Tro angaar en Persons Strikentliv, vil den regulere Bedkommendes Samvittighed og foraarstige Skrupler, for hvilke Personen ikke kan give nogen Mariag.

Forfør Samvittigheder afviger fra hverandre.

Siden SamvittighedsSkrupler kommer fra hvad vi tror er Sandhed og ikke altid fra, hvad der virkelig er Sandhed, og siden Folk er oplært forskelligt og resonarer forskelligt vil Individierne have ulige Opfattelser af Ret og Uret. Med andre Ord deres Samvittigheder vil afvige fra hverandre. Selv de mest aandelige Mennesker kan gøre saaledes. Der har aldrig været en Tid, da alle troendes Samvittigheder var i fuld Overensstemmelse, og vi behøver ikke at se frem til en saadan Tid. Saadanne Skriftsteder som dette: „Men jeg formaner eder, Brødre, ved vor Herres Jesu Kristi Navn, at I alle skulle føre samme Tale, og at der ikke maa findes Splittelse iblandt eder; men at I skulle være forenede i det samme Sind og i den samme Mening,“ er undertiden anvendt som henhørende til dette Emne; men en som vil betænke og overveje Sagen vil se, at saadan Anvendelse af dette og lignende Skriftsteder er en Feiltagelse.

Vor Tro eller vort Dømmeme om en viss Sag er Summen af vore Tanker om samme Sag. De, som kender noget til Sindets Virkninger, vil vide, at der er en stor Forskel paa de Maader, paa hvilke de forskellige Sind behandler disse Emner.

Et Sind paavirket sterkt af en Kendsgerning, medens et andet kun lettelig berøres deraf, men er saa meget stærkere paavirket af en anden Kendsgerning. Dette maa lede to Sind til meget forskellige Slutninger. Der er ingen Maade, hvorpaa dette kan forandres uden den, at Gud maatte forandre Sindets Lov. Saa længe, som det menneskelige Sind er ufuldkomment, saa længe vil Mennesker afvige fra hverandre i Dømmeme og Samvittighed. Saa længe, som de er oplært forskelligt og bragt under forskellige Indflydelser, saa længe vil de have forskellige Samvittigheds Skrupler.

Forskel i SamvittighedsSpørgsmaal opstod i

Apostlenes Tid angaaende Overholdelse af Loven. Den store Flerhed af Jøderne havde sine Samvittigheder saaledes bundet af Loven, at det syntes umuligt for dem at bryde løs. De kunde illet ikke forstå, at nogen kunde være frelst uden at holde Loven. Gud aabenbarede for Apostlene, at Loven ikke stod ved Magt længere, og dog var Mængden af de jødiske Kristne ikke istand til at forme deres Samvittigheder efter de ændrede Forholde. De holdt fast ved Loven, og deres Samvittigheder protejerte eller bifaldt i Overensstemmelse med den. Vi ser, at det samme Princip har virket gennem Tidalsdrene.

Selv om forskellige Individier har samme Undervisning, vil Samvittighederne ikke blive i fuld Overensstemmelse, for de forskellige Sind er forskelligt paavirket af samme Lære, og ikke det alene, men Paavirkninger fra forgangen Tid vil gøre sig gældende. Tag for Eksempel en, som har været oplært til streng Overholdelse af Sabaten, og en anden, som ikke har; Underviis begge disse om, hvad Bibelen siger om dette Emne, og Virkningen vil blive forskellig paa disse to Individier.

Samvittigheds Forandring

Samvittigheden forandrer sig ikke let; den vil nødig opgive, hvad den en Gang har holdt paa. Den klynger sig til sine Skrupler, selv efter at Sindet har forandret sin Mening. Det hænder, at SamvittighedsSkrupler vil bevare et Menneske, selv efter at dets Sind er overbevist om, at det handler foreft og bibelsk i at opgive nogle af sine forrige Meninger og Fremgangsmaader og antage og udøve andre. Dette er ikke et daarligt Tegn, men et godt. Det gør Samvittigheden en Befæstning imod det onde. Der er stor Fare i at forsøge paa at tvinge Samvittigheden. Vor aldrig det, som du ikke kan gøre med Samvittighedens Bifald. Om du ser, at det ifølge Bibelen er det Privilegium at løsgøre dig selv fra noget af dine forrige Meninger og Handlemaader, men din Samvittighed endnu synes at hæve sin Røst imod saadan Frigørelse, saa vær ikke i nogen Hast med at gøre Forandringen. Tving ikke din Samvittighed. Om du handler uden Samvittighedens Bifald vil det virke Tab af sand Gudsfrugt og Mandelighed, og blive til Skade for din Samvittighed. Den Sandhed, som dit Sind har opfat-

tet, vil snart blive en Del af din Samvittighed. Den er en Juvel, lad os vogte paa den; den er Hjælp til et Liv i Oprigtighed.

Virkning naar der er Uoverensstemmelse i Samvittighederne.

For de allerfleste Mennesker synes deres Synspunkt det bedste uden Forfækt, hvilket Emne det angaar. Ja det er vanskeligt at forstaa, hvorfor nogen skulde se anderledes paa Sagen, end vi selv gør. Alt synes saa klart for os selv. Vore Argumenter synes saa overbevisende, at vi kan ikke hjælpe at føle, at om andre blot vilde se paa Tingene paa den rette Maade, saa maatte de se, som vi ser. Det synes aldeles uforsklarligt, at de Bevisgrunde, som har overbevist os, ikke skal overbevise andre ogsaa. Naturligvis har vi Retten paa vor Side, vi ser jo det saa klart.

Net her er Fare. Under saadanne Forholde er det let at forringe en andens Resonøren og tænke, at han er os underlegen eller, at han ikke er helt ærlig. Om vi giver Rum for en saadan Følelse, vil det vise sig i vor Opførsel. Jeg har ofte set Folk gøre Ting, som min Samvittighed ikke vilde tillade mig at gøre. Jeg kunde ikke hjælpe, at jeg besvarede over deres Gæmlemåde. Naar vi ser saadant, vil det ganske naturligt lede til Mistanke og Tab af Tillid til vedkommende Person; thi vi føler os forvisset om, at vi har Ret. Paa den anden Side om vor egen Samvittighed er bedre oplyst end vor Broders, og vi kan med god Samvittighed for Gud gøre noget, som hans Samvittighed ikke tillader, da bliver der en Tilbøjelighed i os til at anse ham for sneversynet eller fanatisk.

Forhold overfor andre.

Vi møder ofte saadanne Omstændigheder. Hvorledes skal vi forholde os da? Min Samvittighed er en Maalestof for en Kristens Gæmlemåde for mig; men hans er ogsaa en Maalestof for ham. Nu her er to Maalestoffer, og de er ikke lige. Hvad kan vi gøre med dette? I Sager, hvor Bibelen taler, der er altid dens Afgørelse den rigtige Maalestof, og dens Røst den bestemmende; men jeg taler nu om Sager, om hvilke Bibelen ikke taler tydeligt. Her er Sager i en Kristens Liv, som er Samvittighedssager. Nu, min Samvittighed er min Maalestof; men har jeg Lov til at gøre den til en almindelig Maalestof? Jeg føler visse-

at det burde være saaledes, som jeg tror er rigtigt, og jeg føler, at alle de andre Brødre burde føle ligedan; men om de nu ikke føler saa, kan da jeg forblive mild i mit eget Sind og beholde Tillid til dem? Om en Samvittighed skulde blive den almindelige Maalestof, hvor for har da min Broder i Kristus ikke ligesaa god Ret til at vente, at hans bør være Maalestoffet, som jeg har til at føle, at min bør være det? Begge kan ikke blive Maalestoffet, for de er forskellige.

Der er et vanskeligt Punkt. Jeg kan komme til at lide, og min Broder kan komme til at lide; for jeg kan ikke antage hans Samvittighed, ligesaa lidt kan han antage min. Sandheden er den, at min Samvittighed er Maalestoffet for mig selv, men ikke for nogen anden, medens hans Samvittighed er Maalestoffet for ham, og for ham alene. I det Øjeblik jeg forsøger at binde min Samvittighed paa nogen anden som hans Lov for Livet, saa gør jeg en Overtrædelse imod ham, og om han forsøger at paatvinge mig sin Samvittighed som min Lov, saa gør han Uret imod mig. Det er absolut nødvendigt, at vi anerkender dette. Vi ønsker at følge vor egen Samvittighed; men vi maa give vor Broder Frihed til at følge sin.

Der er visse Folk, som kalder sig Kristne, men som kan tillade sig at gøre næsten hvad som helst. Disse viser, at de slet ikke har nogen Samvittighed for Gud, og saadanne kommer ikke i Betragtning i Behandlingen af Emnet om Samvittighedssager. Vi skriver i denne Artikel om saadanne, som er i Troen, som er oprigtige i at søge og ville det rette.

Hvor Samvittigheder adskiller sig fra hinanden, maa der bevares Agtelse og Tillid. Jeg maa bevare venlige Følelser overfor min Broder; han maa gøre det samme overfor mig. Begge har Behov af Overensstemmelse, for begge kan tabe Sjæl. Vi er begge Børn af vor himmelske Fader og skal aflægge Regnskab for ham. Der er een Ting, som vi bevare at godt Forhold, og det er Kærlighed. Hvor der er sand Broderfærlighed og Tillid til hverandres Oprigtighed, der kan et godt Forhold bevares til Trods for Uoverensstemmelse i Samvittighederne. Kærligheden vil gøre baade Følelser og Ord sømme. Den vil hjælpe os til at have Sympathi, Forstaaelse, og da kan vi leve i Fred og Enhed.

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1.00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1.25
Six Months......65

Subskriptioner indsendt fra Skandinavien:

Maalrig.....Kr. 4.00
Gaalvaarlrig.....Kr. 2.00

Betalning for Bladet kan sendes os enten ved Money Order, Bank Check, eller Draft, pr. Ekspres eller ogsaa i registeret Brev. For Penge sendt i løst Brev er Udgiverne ikke ansvarlige.

Rettinger for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevkort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den forrige Adresse faa vel som den nye angives.

Al Korrespondance maa adresseres til

Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Subskribenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til Nels Renbeck, Pandrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

„Salige er de som hungre og tørst efter Retfærdighed.“

Ved første Næstast synes det, som om en Tilstand af Hunger og Tørst ikke er ønskelig.

Hunger og Tørst i naturligt Liv er Tegn paa Sundhed, medens Mangel paa Appetit er et Forbud paa Sygdom.

Hunger og Tørst efter Retfærdighed maa ikke fervekkes med en knurrende Utilfredshed. David skildrer den som en gudhengiven Sjæls Længsel efter Gud.

Denne Hunger og Tørst er et himmelsvendt Blik. Ligesom en tørstig mindes Kilden, saa jer en tørstende Sjæl Livsens Kilde, som flyder med Kristi Billede. Som en hungriig tænker paa det velsmagende Brød, saa har den hungriige Sjæl et himmelsk Syn af Livets Brød, ved hvilket den kan mættes med Retfærdighed.

Denne Hunger og Tørst bliver selve Livet i vor Bøn. Den er Raabet, som lyder før Ordene ytres. Den er den aabne Saand, som Haderen fylder. Den er Vingen, som hæver sig til Guds Hjerte, den er Nøglen til hans Forraadshus.

Arbejder.....paa eders egen Saliggørelse. Tørst alene bringer ikke Vandet til Munden, Saanden maa hjælpe til. Tørst efter Retfærdighed maa blive mere end Syn, mere end Bøn; den maa blive en Bevæggrund, en Drivkraft. Disciplene stod og stirrede mod Himlen efter Jesus, som opfør; men derefter gif de ud i et Liv af Selvfornægtelse og Tjeneste, i hvilket de iførte sig Kristus. Vi maa jage mod Maalet, Sejrsprisen derved, men ogsaa mod en saadan Retfærdighed, som vil skiftetgøre os for Prisen. Om vi beder og arbejder, skal vi blive mættet. M. J. S.

Bestræbelse belønnet.

I en liden Bøn paa Juleaften levede der for flere Aar siden en Søndagsskolelærerinde. Hun søgte Byrden for Sjæle. Hendes største Glæde var at undervise Børn om Guds Kærlighed og Troelsen i Jesus. I Aagens Løb gif hun omkring og forsøgte at opmuntre Forældre til at sende sine Børn til Søndagsskolen. Hun havde ikke Held med sig i hvert Hjem; men hendes venlige Ord og hendes Interesse i Hjemmets Velboere efterlod en Virkning.

En Dag besøgte hun en fattig Familie og efter at have tilbragt nogen Tid der, begyndte hun at tale til dem om det Omme, som var hende saa kært. Hun bad dem sende sin Dreng til Søndagsskolen. Moderen svarede hertil, at det kunde hun desværre ikke, for de var meget fattige, og deres Dreng var ikke klædt saa vel som de andre Dreng i Nabolaget. Dette rørte den unge Lærerindes Hjerte, og ved at fornægte sig selv købte af ny Hat og nye Sko, hjalp hun denne Drengs Moder saa, at Drengen den næste Søndag var i Søndagsskolen.

Hun saa snart, at det er een Ting at faa Børn til at komme til Søndagsskole; men det er en anden Ting saaledes at undervise dem om Kristus, at det vil røre deres Hjerter og faa dem til at praktisere, hvad de lærer. Hun vogtede paa dem, og naar hun havde Anledning

til at sige et Ord af Tilrettevisning eller af Opmuntring, saa gjorde hun det.

Hun tog stor Interesse i sine Elever. Hun bad ofte for dem, at Hjenden ikke maatte faa Anledning til at lede nogen af hendes Dreng eller Piger ind paa smudsige Veje.

En Dag legte den lille Dreng, for hvis Skyld hun havde opgivet at købe sig Sko og Hat, og som vi vil kalde John, med nogle andre Drenge, og en større Dreng kom og begyndte at mishandle en af de mindste Drenge. John vilde juist give den slemme Dreng et haardt Slag, da Søndagsffolelærerinden nærmede sig og kaldte paa ham. Hun talte alvorlig til ham om, hvor urigtigt det er at gengælde ondt med ondt og fortalte ham, hvorledes Jesus gjorde imod sine Hjender og bad for dem.

John er nu en ung Mand; men han har ikke glemt denne Samtale med Lærerinden. Hendes advarende, venlige Stemme hør lydt i hans Hjerte mange Gange, naar han har været fristet til at gøre Uret, særlig har den afholdt ham fra at gaa ind i noget Slagsmaal. En Gang, han var nær ved at give en anden ung Mand et haardt Slag, standsede noget ham. Det var Guds beskjærmende Haand; men straks mindedes han hin Morgen, da den unge Søndagsffolelærerinde saa venligt advarede ham imod at slaa nogen.

Lønner det sig at vaage over de unge opvoksende, som færdes omkring os? Kommer det undertiden for os, at Børnene, som vi møder fra Gang til Gang, skal senere komme ud i Livet og blive udsat for Fristelser? Maaske skal de bestaa i Fristelsens Stund, blive bevaret fra at slaas, at stjæle og meget andet ondt, om vi i Venlighed viser dem Stygheden i saadant, medens de endnu er Børn. Tænker vi nogensinde paa, at vor Rabos Børn vil møde os paa Dommens Dag og da maaske spørge os, hvorfor vi ikke talte til dem om Synden og om Frelsen? Tænker vi paa at de, som nu er Børn snart skal træde ind i Livets Mør, og da vil de undres, hvorfor vi ikke har advaret dem, naar vi saa dem gøre det, som er urigtigt.

Hører jeg, dig sige, at du ikke har Tid? Du tror ikke Gud venter af dig, at du skal bekymre dig om andre Folks Børn. Jeg vil sige dig, det lønner sig at tage Interesse i Børnene. Gud vil holde os ansvarlig for enhver Nærsjæmmelse.

E. M. P.

Vort Privilegium i Dag.

Mange Erfaringer af Helbredelse fortæller os mere overbevisende end Ord, at Gud ogsaa i vor Tid vil og kan helbrede sit Folk. Det har været en almindelig Opfatning, at Måden baret af helbredende Kraft fra Gud ophørte, da Jesus og hans første Efterfølgere forlod Jorden. Man læser i Bibelen om, at Jesus helbrede alle Slags Sygdomme; man læser ogsaa at hans Apostle bad for de syge, og disse blev helbredede, men længere end til den første Menigheds Tid tror man ikke, at Helbredelse fra Gud blev Menneffene forundt. Man kan ikke undres over, at saadan Ide gennemtrængte til Folk i Almindelighed, naar man kaster et Blik tilbage over de Tider, gennem hvilke Kristendommen har passeret.

Vi er Skabninger, som er udsat for og let paavirket af vor Samtids Indflydelse; vi er tilbøjelige til at tænke, tro og handle, som andre af vor Samtid. Der er ogsaa sandt, at Folk ikke let tror en Lære, førend den er blevet prædikeret. Kristendommen har passeret gennem forskellige Perioder af Trauald, og om da de, som befender sig for Kristne, kom tilfjort i at tilægge sig Fordelene af nogen bibelsk Sandhed, saa har dette ganske naturligt givet Anledning til, at man begyndte at tvivle paa, at samme bibelske Lære endnu stod ved Kraft. Saaledes begyndte Pantro og Skepticisme at rejse sig angaaende Læren om guddommelig Helbredelse.

Maaske har Læreren lige bemærket, at vi nu lever i en Tid, hvor der er saa at sige en Opvækkelse, en Opblivelse i de Kristnes Opfatning af de bibelske Sandheder. Man begynder at tro og praktisere Bibelen, ligesom Menigheden gjorde paa Apostlenes Dage. Guds Sandhed prædikes igen, som den er givet os i Bibelen, og eftersom man modtager og tror den, vil der medfølge guddommelig Gnist og Kraft. Katholicismen holdt Kristenheden i sit Mørke i flere hundrede Aar. Reformationen i det sekstende Aarhundrede kom, og et Tidsrum af Protestantisme fulgte. Den sidste Tidsperiode har, som vi vel ved, været fuld af religiøs Forvirring; den har udmerket sig ved mange forskellige Sekter med ligesaa mange forskellige Trosbekendelser og Afsigelser fra hverandre i Lære. Dette er et Bevis for at Kristenheden, selv om den har rejst op fra Traualdet, dog ikke er kommet op til Bibelen's Maal.

Hver Periode har sin Begyndelse og sin Slutning; den ene er blevet efterfulgt af den anden. Ifølge Skriften maa Kristendommen hæve sig til Bibelens Maalestok, og til dens fulde Højde af Herlighed og Sejer, førend Verdens Ende skal komme. Siden Mørkets Tider har Kristendommen stadig gaaet opad til større Lys og Sejer—ifke til nyt Lys, men til en Tilsegnelse af samme Lys, som skinnede i Evangeliets Morgen. Dette Lys nyder Guds Folk nu. Guds sande Menighed, som bestaar af alle hans frelstte Børn, slutter ud fra Sektværken og ind i herlig Enhed; de tror Guds Sandhed, hellere end hvad Menneſker maa ſige, og de faar derfor erfare Opfyldelsen af de herlige Privilegier for Sjæl og Legeme, ſom findes i Ordet, og ſom ſaa længe var ukendt, kun fordi de var ſkjult bag Traſaldets Vantro og Mørke. Blandt diſſe guddommelige Privilegier er guddommelig Hjelbredſe.

—Fra „Gospel Trumpet.“

Judfyldelsen af daarlig Læsning.

Smudsige Romaner fordærver Tusinder af Dreng og Piger. Ingen kan hange over daarlig Læsning uden at paavirkes deraf. Dens Mænd trænger ſig ind i den læſendes Sind og Bæſen.

Det er muligt, at vor Tid ifke er værre end Fortiden; men nu er der paa Markedet en ſaadan Flod af ſmudſig Literatur, at det er nok til at drukne mangfoldiges Moral. Daarlige Bøger bliver ifke alene læſt, de bliver levet; de gennem den fordærvede Menneſker lever dem i Virkelighed.

Anthony Comstock, en Specialiſt i Underſøgelse og Udryddelse af daarligt Læſetøj, har dette at ſige:

„Mange moderne Forfattere anſtrenger ſig for at ſkrive Bøger af ſenſationelt og pirrende Indhold, ja et Indhold, ſom grænſer til det uſømmelige. Dette gør de for at tiltrække ſig Mængdens Opmerkſomhed og opnaa en ſtor Omſætning af deres Produkt.

Dog vi ſøger ifke i Kloaſten efter Drifkevand; vi gaar ifke til Peſthuſet for at ſaa ſterke, ſunde Arbejdere; vi gaar ifke ind i en Digſtue for at trække friſk Luſt, vi ſøger ifke efter ſund Høde i en Affaldshaug; vi ſer ifke efter Dagslyſet gennem et tilſejet Glas. Min unge Ven,

lige ſaa lidt kan du forvente en forædſende, loftende Moral fra den Indfyldſe og Paavirkning, ſom kommer fra en Mængde af Fortidens og Nutidens ſmudſige Romaner. Viſtnok er de populære; men det ſiger ifke at de er gode; de ſluges med Begærlighed af unge og gamle; men det beviſer ifke, at de er gavnlige. Nej i Sandhed de er moralfordærvende; de fordærver Individet, og de fordærver Samfundet. Hvor ſlap er ifke den almindelige Sædelighedsfølelſe og hvor ſløv er ifke Herhedens aandelige Sans. Videnskaben og Egoismen ſpiller Herre.“

En Dommer opløſer: „Herheden af de unge Mænd, ſom ringes for Retten, tilſkriver Begyndelsen til deres Fordærvelse og Udførelſe til daarlig Læsning. Ekſempler kan anføres i Høbetal.

Kaptein John Crawford udtaler: „Munde jeg gøre, ſom jeg vil, vilde jeg ſætte ſagt over eneſte Forfatter og Udgiver af uren moralfordærvende Læsning. At ſætte ſagt een af diſſe vil ſpare os at ſætte ſagt mange unge Mænd, ja Kvinder ogſaa. Om nogen fortjener at ſættes i et dultet Hængſel, ſaa er det den Mænd ſer Kvinder, ſom er lav nok til ved ſin Ben og Benſel at føve Ungdommens Moral.

For nogle Aar ſiden ſat en Mænd i Colorado ſin Haand ned i en Haug af Blade, i hvilken nogle af hans Døns lagde Veg, og han merede et lidet Stik ſom af en Naal. Snart begyndte Tingen at hovne, derpaa hans Arm og tilſidst hele hans Legeme, ſaa han ſantalerede, og Doktoren erklærede, han maatte dø. Stikket kom fra en liden Klapperſlange. Dens dødelige Bid ſkede i det ſkjulte og uformærkt. Mænd tænkte ifke, at der var Fare ſkjult derude blandt Bladene.

Ven, der ligger Slanger ſkjult mellem Bladene i mange Bøger; de lurar der med ſine Bid. Slige Bøger bliver ofte læſt i Hjemmeſkhed af Dreng og Piger, ſærlig i de Aar, da Sindet udvikles, og Karakteren formes.

Udv.

„Da vi have erkendt og troet den Kærlighed, ſom Gud har til os. Gud er Kærlighed, og den ſom bliver i Kærlighed, bliver i Gud og Gud i ham. Deri er Kærligheden fuldkommen. Men lad os, at vi have Frimodighed paa Demmens Dag.“

Søndagsskolen.

Lektie 2.

October 14.

Hjemvendelsen fra Fangerisfabet

Esra 1: 1—11.

Gyldentekst: Herren har gjort store Ting imod os: vi bleve glade.

1. „Men i Kyros', Kongen af Persiens, første Aar, da Herrens Ord, som var talt ved Jeremias' Mund, var fuldkommet, opvakte Herren Kyros', Kongen af Persiens, Aand, at han lod udraabe over sit ganske Rige og kundgøre ved Skrift og sige:

2. Saa siger Kyros', Kongen i Persien: Herren Himmels Gud har givet mig alle Riger paa Jorden, og han har bejalet mig at bygge sig et Hus i Jerusalem, som er i Juda.

3. Svo, der maatte være iblandt eder af alle hans Folk, med ham være Herren hans Gud, og han drage op til Jerusalem, som er i Juda, og han bygge Herren Israels Guds Hus. Han er den Gud, som er i Jerusalem.

4. Og hver, som er bleven tilovers, skulde fra alle Steder, hvor han er fremmed, hans Steds Folk understøtte med Sølv og med Guld, med Gods og med Kvæg, med en frivillig Gave til Guds Hus, som er i Jerusalem.

5. Da gjorde Øversterne for Fædrenehusene i Juda og Benjamin tilligemed Præsterne og Leviterne sig rede, ja alle, hvis Aand Gud opvakte, til at drage op for at bygge Herrens Hus, som er i Jerusalem.

6. Og alle trindt omkring dem understøttede dem med Sølv, med Guld, med Gods og med Kvæg og med kostbare Stænk foruden alt det, som de gave frivilligt.

7. Og Kong Kyros lod Herrens Huses Aar, hvilke Nebudkanezar havde udført af Jerusalem, og sat i sin Guds Hus, føre ud.

8. Men Kyros', Kongen i Persien, førte dem ud ved Mithridates', Statmesterens Hæand, og han talte Sesbazar, Judas Første, dem til.

9. Og dette er Tallet paa dem: tredive Guldbækkener, tusinde Sølvbækkener, ni og tyve Dørfærtnive.

10. Tredive Guldbægere, fire hundrede og ti andre Sølvbægere, tusinde andre Aar.

11. Alle Aar af Guld og Sølv vare fem tusinde og fire hundrede; alt dette førte Sesbazar

op, da de bortførte drog op fra Babel til Jerusalem.

Tid: Kyros blev Konge over Babylon i 538 f. K. I det første Aar han var Konge over Babylon udførte han Kundgørelsen, men Forberedelsen og Rejsen tog nogen Tid. Svør: Babylon.

Virksomheder af Fangerisfabet. Sytti Aar var fangaet, siden Nebudkanezar havde bortført den første Skare fra Jerusalem til Babylon. Fangerisfabet havde været en Prøvelsens Tid for Jøderne. I det fremmede Land maatte de betale store Skatter. De maatte arbejde haardt for liden Betaling, og Babylonierne saa ned paa dem som Folk af en ringere Klasse. Men de levede i Fred og fik Lov at beholde sine gamle Skikke og Sædvaner. Der var nogle af Jøderne, som fik fremragende Stillinger i Landet. Der var Anledninger til at komme sig op i Forretningsverdenen. De fik som Regel Lov til at tilbede den sande Gud og iagttage sine religiøse Skikke. Det handte kun saa Gange, at Kongen blandede sig i disse Ting, og hver Gang, det handte, besværgede Gud sit Folk.

Nogle af Jøderne blev saa interesseret i Forretning og Fortjeneste, at de forjænte at tjene sin Gud og fandt sig tilfreds i at tage Del i de timelige Goder og Fornøjelser, som Babylon gav dem; men de Jøder, som endnu elskede Gud, var ikke tilfreds med disse Ting. De længtes efter sit Hjemland, hvor de kunde tilbede Gud i hans Tempel igen.

Mandelig Disciplin gennem Fangerisfabet.

Det var umuligt, at Jøderne kunde saa Lov til at vende tilbage til sit eget Land, førend de havde opgivet sit Afgudereri. Den vigtigste med Fangerisfabet var at bringe Folket tilbage til Gud, at gøre dem til et Folk, som vilde tilbede Gud og tjene ham alene. Det tyttiaarige Fangerisfabet viste dem Afgudsstilbedelsen i dens rette Lys. Nogle var vistnok bleven revet med af Babylons Afgudsdyrkelse, men disse vendte ikke tilbage. Det var et genstridigt Folk, som blev bortført, men det var et Folk, som frygtede Gud, som vendte tilbage.

Fangerisfabet havde ogsaa ledet dem til at studere Skrifterne. Det var i Fangerisfabet's Tid, at Studium af Skrifterne blev overladt til en særskilt Klasse Jøder, de Skriftkloge og

disse blev senere en Alasie med en særegen Be-
stillning blandt Jøderne.

Det var de bedste Mand, det vil sige de mest
virkelystne og de mest begavede, som Nebudta-
nezar bragte til Babylon, og fra disse kom det
Folk, som skulde genopbygge Riget.

Rejsen hjem.

Syrus, Persiens Konge, overvandt Babylon.
Profeten Esaias havde to hundrede Aar før den-
ne Tid forudagt, at en Konge af Navn Sy-
rus skulde tillade, at Templet blev genopbygget.
Maaſke kendte Syrus til denne Profeti. Vi
ved, at Kong Syrus gav Jøderne Tilladelse til
at vende hjem. Budskabet blev modtaget med
Glæde. De vidste, der var en trætsom Rejse
foran dem, og at Landet laa i Ruiner; men det
var alligevel Gjem. De begyndte straks at gø-
re Beredelser for Hjemreisen.

Rabeer og Benner gav dem Guld og Sølv og

mange Nødvendigheder for Rejsen, og Dyringer
til Genopbyggelsen af Templet blev optagen
Travelsheden med at gøre sig rede var over og
omtrent femti tusinde Menneſter begav sig paa
Rejsen. Heste, Muldyr og Kameler bar deres
Byrder og deres gamle Folk og Børn, men de
fleste vandrede uden Tjovl tilføds. Læs. Jer.
25: 11, 12, og 29: 4—7, 10. Eſa. 48:
20, 21.

Hvem var Syrus? Hvorledes var det, at
han fik Befaling over Jøderne? Hvad gjorde
han for det bortførte Folk? Var Jøderne
bedre skiftet til at leve i det Land, som Gud
havde givet dem, da de vendte tilbage, end de
var da de blev bortført? Hvad havde bevirket
Forandringen? Paa hvilken Maade hjalp Na-
boerne de hjemvendende Jøder? Vilde de fin-
de Juda og Jeruſalem i god Tilstand? Hvor-
for var Jøderne glade ved at vende tilbage?

De Unges Afdeling.

Beredelse for Pligt.

Barnets Ide om Livet er Leg og Latter, og
de fleste opvoksende unges Ide derom er For-
nøjelse og Lykke. Visseſeliv Livet indholder dis-
se behagelige Ting; men det indeholder ogsaa
noget andet.

Det hænder, at den alvorlige Pligt trænger
ind og forlanger, at Fornøjelsen opgives. Det
er vel at de unge som er ukendt med Livet op-
drages af dem, som kender dets forskellige Si-
der. Opdragelse er Beredelse for Livet; den er
en Skikkelliggørelse til at møde og nyttiggøre
Livets forskellige Tilskikkelser. Gud hjælpe
Forældre til at se sit Ansvar og udføre sin Pligt,
og han hjælpe ogsaa de unge til at se sit Pri-
vilegium at blive ledet og hjulpet af de ældres
Raad og Formaning.

Pligt er en vigtig Bestanddel af Livet, og
det skader ikke Børn at ſaa Forſtaaelſe af, at
der findes noget, som hedder Pligt og Lydig-
hed. Pligt er et af de strenge Ord i vort Sprog, og
der er Folk, som helst ikke vil høre om den. Da
vi var Børn, mente Ordet Pligt lidet mere end
Lydig-
hed mod Fader og Moder, og nogle af os
indbildte os, at om nogle Aar skulde vi være
fri ogsaa fra disse Baand paa vor Frihed. Vi

roffede op; men til vor Forbavselse lærte vi,
at Pligtens Baand ikke løstes. Muligens var
det ikke længer Pligter mod Fader og Moder,
som bandt, men maaſke følte vi, at de nye Baand
var stærkere end de gamle. Pligt er en twin-
gende Magt, som vil følge os gennem Livet;
Pligt mod Gud og Pligt mod Menneſter.

Min unge Ven, tænk ikke, at Lydig-
hed mod dine Forældre er gammeldags; tænk ikke, at
Forældres Kontrol er noget, som maa taales
i nogle Aar; men som man bør søge at blive
frit, ſaa ſnart man kan. Ven, det er denne
Disciplin som ſkal gøre dig ſkiftet for dit frem-
tidige Liv. Det kan vel lykkes for de unge at
komme bort fra Forældrene; men de kommer
derfor ikke bort fra Lydig-
hed mod Pligter i Li-
vet. Du vil finde, at du maa være lydig længe
efter, at du har ophørt at være ung, derfor, om
du gør det til en Vane at adlyde, medens du
er ung, ſaa former du en af de bedste Vaner,
som en ung Mand eller Kvinde kan have. Ly-
dig-
hed i unge Aar bevarer dig fra mange Sted
i modnere Aar. Husk, at om du ikke lærer Ly-
dig-
hed i dit Hjem, ſaa vil du blive nedt til at
lære den senere i Livet og ſandsynligvis under
mindre gunſtige Omſtændigheder. Lydig-
hed fra Barndommen er en god Beredelse for Sam-

vittighedens og Pligtens Skald.

Den unge Mand eller Kvinde, som er uldig og gensidig i Sjæmmet, vil finde, at denne tidlige Uldighed har styrket den naturlige Tilbøjelighed til at ville have sin egen Vej, som findes i ethvert Barn, og derfor maa samme Person lide meget i modnere Aar, førend han eller hun kan undervordne sig Livets Medførelser og Pligter. De unge Aar er den bedste Tid til at uddanne en fredsfuld, elskværdig og lidig Disposition. —Udv.

Forsømmelse.

Af Ellen Graham.

Sjæle dør hvert Øjeblik, og de maa tilbringe Evigheden noget Sted. Har du tænkt paa dette? Sjæle maa dvæle noget Sted for bestandig. Om du, min kære Læser, ikke er frelst, betænk da, hvor din Sjæl skal tilbringe Evigheden. Det maa blive enten i Lykke eller Gældighed, i Himlen eller i Helvede. Du maa gøre Valget nogen Gang, hvorfor ikke nu? Ja, i Sandhed, om du vedbliver at opsætte og forsumme den store Frelse, saa besegler du din egen Dom.

Forsømmelse af Frelsen er et af Dævelens Midler til at lede Sjæle til Helvede. Man vent at blive frelst nogen Gang, men der er Tid nok, det hæfter ikke; men Bibelen siger at nu er den behagelige Tid. Vi har intet Øjeblik for imorgen. Gud vil forblive lige barmhjertig, men efterfølgende du bliver ældre, vil dit Hjerte blive hårdere.

Jeg kender en Person, som ved, hvad Frelsen er, og tilskynder andre til at blive frelst; men hans eget Hjerte synes saa hårdt som Sten, fordi han har modstået Manden. O, Sjæl, gør ikke du ligedan.

Et Privilegium.

At tjene Herren i Ungdommen.

Af Roy Snider.

Vi bør anse det for et Privilegium at tjene Gud i Ungdommen, først fordi vore unge Aar er de bedste at give til hans Tjeneste.

Om vi giver vor Ungdom til Guds Tjeneste, vil det bevare os fra at komme ind i daarlige Vaner, hvilke gør, at mange unge Menneſker taber sin Helbred og maa lide for sine Synder

i senere Aar. Naar vi giver vore unge Aar til Gud, behøver vi ikke at se tilbage paa et ilde anvendt Liv, en Ungdom tilbragt i Synden, og da ønske, at vi havde levet bedre. Det er lettere at give sig selv til Gud i Ungdommen, førend denne Verdens Ting har faaet hold paa os. I Bibelen er vi ogsaa opfordret til at søge vor Skaber i vor Ungdoms Dage. Gud har ogsaa levet aldrig at slippe os og ingentunde at forlade os, og hans Løfter er trofast og jante. —

En hensynsfuld liden Pige.

Af Julia E. Anderson.

Har du nogeninde tænkt paa, at smaa Piger og Drengene kan blive til Opmuntring for de ældre? Jeg vil nu fortælle dig, hvorledes er liden Pige opmuntrede en Pige, som var ældre end hende selv, en Gang, og du vil se, hvor let du ogsaa kan gøre jaaledes.

En Dag sad nogle smaa Piger sammen og hængte. En af Pigerne fik ikke sit Arbejde fuldført saa snart som de andre. En Aften, medens hun endnu holdt paa at hængte sig en liden Pige til hende: „Har de andre faaet sine Arbejder færdige?“ Den anden svarede ja at de havde det. Den første lille Pige tænkte et Øjeblik og sagde saa: „Du kan være glad, at du har gjort saa meget, som du har.“

Tror du ikke det gjorde den lille Pige, som hængte, glad at høre den yngre Pige tale saaledes? Hvor meget bedre det var end at sige uvenlige Ord.

Lad os altid forsøge at være hensynsfulde og sige venlige opmuntrende Ord til andre.

Willie Bran.

Den lovbrydende Lægeprædikan.

Af J. W. Bourne.

Denne lille Bog kilder paa en rørende Maade Willie Brans Liv. Willie Bran blev brugt af Gud til mange Sjæles Frelse. Det man særlig lægger Mærke til ved hans Liv, er hans enfoldig Tro til Gud. Han tog Gud paa Ordet, og Gud paa en forunderlig Maade svarede hans Bønner. Denne Bog vil forøge Læserens Tro til Gud. 78 Sider.

Pris, indbunden 0.30

Evangelii Basun Pub. Co.,
St. Paul Park, Minn.

Vor Tids Begivenheder.

Danmarks økonomiske Forlegenhed.

Bevælgningen af De Forenede Stater har li- den Grund til at klage over høje Priser, naar de betænker de nuværende Priser i Danmark.

Sul foster nu der ca. 300 Kr. pr. Ton. So- vedaarsagen for denne urimelige Pris er Asfu- ranseen paa Spanien, der løber op til næsten 200 Kr. pr. Ton. Indkøbsprisen i England er ca. 25 Kr. Krigsskatter, Driftsudgifter, Renter, o. s. v., har gjort, at Prisen er løbet op til disse store Tal.

En Efterretning siger, at Tranlamper vil komme i Brug igen, dersom Belysningsforhol- dene ikke snart bliver bedre.

Den saakaldte „Krigsvindingskat“ bringer sin Indkomst til Megerindoen. Det siges, at den for- øgede Handel paa Grund af Krigen gjorde, at der før et Aar siden var 80 Millionærer mere i Danmark end ved Krigens Begyndelse. Krigs- vindingskatten vil efter Gaardenes Størrelse spare til ca. 50 Mark pr. Td. Land. Det siges, at en Handelsmand hvis Indkomst er anslaaet til 100.000 Mark, skal nu betale en Skat af 88.000 Mark.

Nogle Raad fra U. S. Food Administration, Washington? D. C.

„At opdrage 100.000.000 Folk til nye Va- ner i deres Spisning er et af de store Proble- mer, som opstaar som Følge af Krigen. Men den Mangel paa nødvendige Fødemidler, som hersker paa den anden Side af Atlanterhavet, med Formindskelsen af Arbejdere, ja med den Tilstand, som Verden nu er i, følger det, at enhver har et Ansvar. Vi maa beskytte og spa- re vort Forraad af Fødemidler, som vi har paa Gaarden, eller som snart skal indhøstes, saa at det vil forsyne Folkemængden i Amerika og tillige vore europæiske allierede.

Vi kan gøre dette, om vi sparer og ikke øds- ler. Det vil kræve emhyggelig Omtanke. Ikke alene maa vi anvende med Sparommelighed de Fødemidler, vi har for Dagen; men vi maa ogsaa opbevare Grønsager og Frugt, som vi nu har i Overflodighed.

Hjemmet bør være Centrummet for Opbeva- relsen af præserveret Frugt og Grønsager. Det bør ogsaa have sine Sætter af tørret Frugt,

Grønsager og Kornsorter. Ved at bruge præ- serveret Frugt og Saft kan vi spare Smør.

Vi maa begynde en systematisk Kamp imod Rotter, Mus og alle ødelæggende Smaaafryb, da de tager meget bort fra vort Lager af Fø- demidler.“

Kun en Uge om Dagen.

Før Krigen var der rigeligt Sukker i Frank- rige, Belgien og Italien. Man frembragte i disse Lande alt det Sukker, som blev forbrugt der, medens England fik sin største Forsyning fra andre Lande. Frankrige og Italien frem- bringer nu mindre, end de selv trænger, og England faar 70 Procent mindre, end det fik før Krigen begyndte. Disse tre Lande maa ha- ve 2.000.000 Unser Sukker mere end der træng- tes at tilføres dem før Krigen, og dette For- raad maa skaffes fra den samme Forsynings- kilde, hvorfra de Forenede Stater faar sit For- raad. Vi maa dele med dem.

Dette kan vi gøre kun ved at være økono- miste. Det sædvanlige Forbrug af hver Per- son i de Forenede Stater gennemsnitlig regnet— er det dobbelte af, hvad der forbruges i Frank- rige per Person. En Uge af Sukker sparet hver Dag i et Aar af hver Person i de Fore- nede Stater vil søge 1.185.000 Ton til vort Sukkerforraad til Udførsel til vore allierede.

Antallet af Dyr til Føde i vore allieredes Lande har aftaget 33.000.000 Hoveder siden Krigens Begyndelse. Kilden til deres Kødfor- raad aftager. Paa samme Tid er Kravet efter Kødvarer i vort eget Land øget paa Grund af de mange Soldater og Krigsarbejdere. Vor Kødudførsel til vore Allierede er allerede næsten tre Gange saa stor, som den var før Krigen, og Kravet vil stadig øges, eftersom deres egne Kvæghjorder aftager. Der er kun een Maade at møde denne Krise paa. Spar paa Kød! Vore egne Soldater, og vore allieredes Solda- ter maa have Kød. En Uge af Kød sparet hver Dag af hver Person i de Forenede Stater vil forøge vort Udførselsforraad med 4.400.000 Kvæg, hvert Kvæg vejende 500 Pund.

Evangeliet til vore Soldater.

Alle kristne Folk ser med Glæde, at religiøse Selskaber forsyner vore Soldater med det Nye Testamente. Stor Offervillighed kunde øves af Guds Børn, saa at alle Soldaterne kan komme i Besiddelse af det Ord, som giver evigt Liv.

Evangelii Basun

Sandhed

Renhed

17de Aarg.

Onsdag den 3dje Oktober 1917.

Nummer 39.

Jesus kalder.

Mel: Klippe, du som brast for mig.

Hør, min Ven, som borte gaa,
Dig nu Jesus kalder paa.
Ved du at han elsker dig?
Al din Synd han tog paa sig,
Vil dig slutte i sin Havn,
Høre frelst i Himlens Havn.

Bort fra Herlighedens Hjem
Vandrer du alt længer frem.
Med syndfuldt Hjerte, uden Fred,
Din Vandring gaar til Pinens Sted,
Hvor der er Klage, Tammers Graad.
For sent, for sent, ej mere Raad.

Snart blir Jesu sidste Raad,
Da er der ej mere Haab.
Naar saa langt du borte gaar,
At hans Røst dig ikke naar,
Raadens Dør da lukkes til,
Albrig mer den aabnes vil.

Kom tilbage, kom igjen,
Siger Jesus, Synd'ers Ven.
Al din Synd han sletter ud,
Naar i Bøn du gaar til Gud,
Arveret med Jesu faar,
Frelst ved ham til Himlen gaar.

"Hellig
ge Dem i
Sandhe-
den; dit
Ord er
Sand-
hed" (Joh.
17: 17).

"J er
alle rede
rene paa
Grund
af det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der" (Joh.
15: 3).

Evangelii Basun Publishing Company
St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Tid er Raade.

Der er noget man kalder „Tidsfordriv,“ og man hører ofte Tale derom. Der er Folk, som arbejder, læser, spiller, danser, spadserer og gaar i Kirke og til Missionsmøder— for Tidsfordriv. Hvad er da Tidsfordriv? Det ligger i selve Ordet; det er noget, hvormed man fordriver Tiden, eller, som man ogsaa udtrykker sig, „slaar Tiden iljel.“ Men det, som man søger at drive eller ihjelslaa, plejer at være noget Ondt. Er da Tiden et Ondt? „Tid er Penge,“ siger Forretningsmanden, og om end dette i en vis Henseende kan være rigtigt, saa er dog Tidens Værd dermed ingenlunde udtrykt. Tid er mere, og tillige noget ganske andet end Penge. Var den kun Penge, saa maatte man ogsaa kunne saa den til Stjæls for Penge. Tusener af verdsligjindede Rigmænd havde gerne givet hele deres Formue for en Smule Tid, da deres sidste Time kom, og de skulde forlade denne Verden, som de havde faaet saa fær; men ingen har ved en saadan Velsighed kunnet omfatte Penge i Tid. Tid er altsaa ikke Penge. Men hvad er den da? Tid er Raade; den er Guds Gave, skjænket os, for at vi skulde udnytte den til vort eget og vore Medmenneskers Gavn for dette og det til kommende Liv. Som vi havde faaet i Tiden, skulde vi høste i Evigheden.

Behøver du saa Tidsfordriv, kære Ven? Hush, at Tid er Raade, og at den bortødslede Tid aldrig mere vender tilbage.

Læs Bibelen rettelig.

Af J. W. Myers.

En liden Pige var syg; hun havde øjste hjert Guds helbredende Verelse og havde stor Tro paa Helbredelse. Nogle besøgende troede ikke paa guddommelig Helbredelse, og de diskuterede dette Emne. Efter at de besøgende havde taget Afsked var den lille Pige bedrøvet; fordi de havde talt imod, hvad hun troede. I sin Sorg spurgte hun sin Bedstemoder: „Hvorfor læser de ikke Bibelen rettelig.“

Det er sandt, at hvad vi ser i Bibelen, beror meget paa, hvorledes vi læser den. Nogle læser for at finde de Modsigelser, som de formoder er der; andre ser intet andet end Urimeligheder og udtaler, at det er liden Nytte til at læse den. Andre igen læser den med Jordom imod

visse Lærepunkter og kan ikke se Sandheden i de Emner, mod hvilke de har Jordom. Atter andre læser ind i Bibelen nogle ferud fattede Ideer eller modtagne Lærdomme; de kan intet se i Bibelen, uden det, som de selv holder for at være dens Lære. Bibelen mener for dem just det, som de har lært, og man kan ikke saa dem til at se noget andet. Naar vi læser ud af selve Bibelen, Tæfter om visse Emner, som de tror ikke er i Bibelen, saa siger de, at vi har en anden Slags Bibel.

Saadan Jordom er en almindelig Svaghed blandt Menneftene. Det er underligt, hvorledes Jordom vil forblinde os. Da jeg først hørte om Helliggørelsen, havde jeg lidt Bepvær med at blive tvit nogen Jordom, som jeg havde mod dette Emne. For nogen Tid var det ganske ligt for mig at se, at Bibelen virkelig lærer Helliggørelse; men da nogle i min Familie erholdt Erfarenheden og omtalte den for mig, saa begyndte min Jordom at vækkes. Jeg begyndte at forstaa, at de havde en Erfarenhed, som jeg ikke havde, men som jeg trangte. Jeg begyndte at læse Bibelen for at se, om den tydelig lærte et Værk af Helliggørelse og op-hørte med at læse for at finde, at den ikke lærte det, og snart kunde jeg se Sandheden, som den er om dette Emne.

Nu undredes jeg over, hvorfor jeg ikke kunde se denne Lære for. Sagen var den, at mine Øjne havde været forblindet af Jordom. De Lærdomme, som jeg havde modtaget i tidlige Aar var blevne en Del af mig selv, saa jeg læste dem ind i Bibelen.

Efter at Jordommen var fjernet, kunde jeg læse Helliggørelse i Bibelen ikke bare eet Sted, men mange Steder. For en Tid søgte jeg efter de Steder, som omhandlede Helliggørelsen, og jeg læste mange Pladser derom. Jeg kunde neppe tale om noget andet end om dette herlige Værk, og om, hvor forblindet jeg selv havde været.

Dette er sandt med Hensyn til mange Bibel-jandheder. Om Hjertet ikke er i rette Tilstand, kan Sindet ikke opfatte Ordet; særlig er dette sandt, naar en har faldt som Varte for nogen falsk Lære, og denne er bleven en Del af ens Tro.

Men hvad er Midlet imod denne Tilstand? Hvorledes kan vi blive istand til at fatte Bibelens Lære? Vi kan finde Svaret i en ung

Mands Erfarenhed. Denne unge Mand havde i en Samtale med en ung Evangelist erklæret, at der var intet i Bibelen, absolut intet. Han havde forsøgt Bibelen Gang paa Gang, og han havde fundet, at der var intet i den. Han lovede dog, at han vilde begynde atter en Gang at læse Johannes' Evangelium og holde sit Hjerte oabent for hvilkenomhelst Sandhed, han maatte se der. Han begyndte at læse i Alvor og med Villighed til at se Sandheden og opgive sin Lantro. Det tog ikke længe, før den unge Mand saa Ting i Bibelen, som han ikke kunde se før. Han begyndte at se Jesus, Menneſſenes Frelser, og var snart befriet fra sin Lantro og Modsigelse.

Mange, som befender sig for Kristne, er uvil-lige til at se sin egen Opfattelse af et Gmne som fejlagtig, og der er en Blindhed forenet med saadan Uvillighed, som gør, at Lyset fra Guds Sandhed ikke kan trænge ind i deres Hjerter. Om alle vilde gøre som den unge Mand, opgive sin forudfattede Ide og blive villige til at fravige sig, hvad der maatte være Branglære og modtage, hvad der maatte vise sig at være Sandhed, selv om det maatte føles ydmygende at maatte erkende, at man havde taget Fejl, da vilde Guds Lys skinne ind i deres Hjerter, og de vilde snart glæde sig i Sandheden.

Dette er den Maade, Gud vil, at vi skal læse Bibelen paa, læse den med ærlige, ydmygge Hjerter, villige til at blive undervist af Ordet og Manden; villige til at erkende Branglære som Branglære, selv om den findes hos os selv, villige ogsaa til at modtage Sandhed som Sandhed, selv om den er ny Lære for os.

Det naturlige Menneſſe fatter ikke de Ting, som hører Guds Mand til, og det er et Faktum, at mange af os har holdt paa, og mange endnu holder paa, nogen Udlæggelse af Sandheden, som skriver sig fra det naturlige Menneſſe. Om vi holder fast ved saadan Udlæggelse, kan vi ikke fatte de Ting, som Manden vil lære os om samme Punkt. Om vi er villige til at lade alt gaa, som maa være af Menneſſet, saa kan og vil den Hellig Mand aabnbare for os de aandelige Sandheder. Da kan vi læse Bibelen rettelig.

„Gud taler til en Mand førend han taler gen-nem ham til andre.

Det ene fornødne.

Af J. M. Niggle.

„Eet er fornødent.“ Ud fra denne Tefst ønsker jeg at gøre det eftertryffeligt, at Frelsen i Kristus Jesus er den Ting, som er det ene fornødne.

Vi føler visseelig, at mange Ting er fornødne i Livet, som Sundhed, Venner, Hjem, Jøde skæder, Penge, Værdom alt saadant er gavnnigt, ja fornødent. Dog sammenlignes de med Frelsen, bliver de kun af anden Rang. Det er efter disse Ting, at Menneſſer i Almindelighed søger, det er til disse Ting, de giver sin Opmerksomhed, medens det ene fornødne, Frelsen, forsummes. Men hvorfor er det saaledes? Sand Religion berører ikke Folk Livets Velsignelser, tværtimod. Løftet er, at om vi søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, skal alle disse Ting tillægges os. Intet godt vil Gud negte det Menneſſe, som vandrer i Oprigtighed. De, som er villige og lydige, skal æde Landets gode Ting.

Hvilken Daarskab er det dog ikke af Folk at forsumme den ene fornødne Ting for at give al sin Tid til at søge efter disse timelige Ting. I aar Besiddelsen af den første medfører Løftet om de sidste. Husk at de timelige Ting vil forgaa i Brugen af dem, medens Frelsen er evig, det er den, som forbliver. Frelsen staar midt iblandt alle de andre Ting som det „ene fornødne.“ Den er uadskillelig fra Menneſſets Velværd. Med dette Faktum for sig nedskrev Apostelen følgende Linier: „Gudrigtighed er nyttig til alle Ting og har Forjættelse for det Liv, som nu er og for det tilkommende.“

Hvoraſ kommer Fornødenheden?

Fra selve en Menneſſes Konstitution Menneſſet er et religiøs Væsen; det vil tilbede. Dette viser sig som en Kendsgerning blandt alle Nationer, fra de mest kultiverede til de mest uvidende og uevilligerte. Gaa, hvor du vil, og du vil finde, at Folk tilbeder nogen eller noget, og at dette Væsen eller denne Genstand for deres Tilbedelse er en Slags Gud, til hvem de føler, at de staar i nogen Forpligtelse. En Virkning af saadan Almindelighed maa springe fra en almindelig Narisag. Gud har nemlig sat alle Menneſſer under moralisk Lov, og denne Lov er skrevet i deres Samvittighed. Nogle er velsignet med det Privilegium at kende Jesus

Kristus gennem hans Evangelium, medens andre har hørt dette, og dog er ingen ladet aldeles uden Kundskab om Gud. Bisselig har Hedningerne ingen sand Ide om Gud, og dog har de Forstaaelse af, at der er en Gudsdom, som hersker over alt.

Sand Religion meddeeler Kundskab, Tro, Kærlighed og Retfærdighed. Sjælens Evner er medtagelige for disse. Der er Lys for Forstaaelse, der er Sandhed for Omdømme, der er Motiv til at paavirke Villien, der er Kærlighed til Gengivelse og Tilbedelse og Fred for Samvittigheden.

Fornødenhed af Frelsen rejser sig ogsaa fra Menneskets faldne Tilstand. Mennesket blev sat i Verden for at ferberlige Gud. Dog giver Skriften os den Information, at „alle have syndet og fattes Guds Barmhertighed.“ Synden har gjort Mennesket aldeles uistiftet til at opfylde Livets Betæmmelser baade i Tid og i Evighed. Den hele nuværende Verden er fortabt og uistiftet for Guds Samfund. Syndens hærjende Værk kan sees overalt. Ligesom en Orkan efterlader sig Spor af Ødelæggelse gennem de Landstrækninger, den har iseret, saaledes har Synden hærjaget ned gennem Tider og Slægter efterladende sine Ødelæggelsens Spor. Ødelagte Liv kan tælles i Millicener paa Tidens Strand.

Den syntlige Nedsættelse i Verden er kun et Resultat af en moralsk Fordærvelse. Kristus pegede Hælden paa Menneskenes ydre Gerninger; men atter og atter henviste han dem til deres Hjerters Nedsættelse. „Fra Hjertet udgaar onde Tanker o. s. v.“ „Et godt Menneske fremfører godt af sit Hjertes gode Forraad, og et ondt Menneske fremfører ondt af sit Hjertes onde Forraad; thi hans Mund taler af Hjertets Overflodighed.“

Saadanne Udslag af vor Frelser viser Unyttiligheden af ydre Reform uden nogen indre Forandring. Før Kristus kom til Verden, havde mange Filosofer indført sine Regler og Lærdomme, ved hvilke Menneskene skulde høves op til renere Liv. Mænd som Aristoteles, Socrates, Plato var sig indt bevidst, at al Menneskehed havde et Behov, og de gav Lærdomme, som de troede skulde medføre de Virkninger, som de vidste Mennesker trangte. Men deres Filosofer viiste, at de ikke har de foranstillede Frugter.

Jesu Kristi Religion, den alene, kan give Verden, hvad den staar i Behov af, den alene kan rense Menneskeslægten fra Fordærvelsen og oplyste dens Moral. Der er Sjælens Religion. Mindet for at skumme af Smudsjet paa Overfladen af Strømmen, saa renser den selve Kilden. Den er Hjertets Religion. Hjertet, hvis Livets Milde udgaar, bliver renset, og naar Hjertet er rent, bliver Livet rent. Dette er et ganske naturligt Resultat. Frelsen er det ene fornødne, for det bliver let for Mennesket at leve rent, efter at det har denne moralske Forandring gennem den Hellig Aands Værk i Hjertet.

Synden har røvet Mennesket for dets Fred, Lykke, Tilfredsstillelse og Hellighed. Frelsen alene kan genoprette dette. Takket være Gud, vi er glade ved at sige, at den gør det. De betængede Sjæle finder sød Fred i Tilgivelsen. Det betængede Sind finder Hvile ved Jesu Løfte. Den stæffels forlorne Søn, hungrig og tørstig, omkommende og døende i et fjertliggende Land kommer hjem og holder Jesu ved Faderens Vord.

Jeg gentager: Mennesket er fortabt, fortabt for Tiden og for Evigheden. Dette er Resultatet af Synden. Bibelsens Religion er det eneste, som kan frelse. Den er den eneste Religion, som kan fylde Menneskehedens Behov. Den er det ene fornødne.

Mennesket er ansvarlig for Gud; den Almægtige her retmæssigt strax paa hvert Individ. Saa dette gør, at Frelsen i Jesus er det ene fornødne. Han har Faderens Ret til os. Men han har ogsaa en anden Ret: „J er ikke eders egne, J er dyrefølte.“ Gud ser enhver af os, han sender, hvad vi siger, han ved, hvad vi tænker, han ved, hvad vi er, og een Dag skal vi blive kaldt til Regnskab for vore Talenter og Anledninger. Om vi rækker disse over til Synden og Djævelen, røver vi Gud og staar skyldige for ham. Frelsen alene giver til Gud det, som rettelig tilhører ham. Den er derfor det ene fornødne.

Ikke alene er vi ansvarlige for Gud i dette Liv; men vi maa ogsaa gøre Regnskab for ham paa den endelige Dommens Dag. Vi skal blive straffet eller løst i Følge de Ting, som vi har gjort.

Frelsen udsletter Syndens Beimittelte og reg-

ner være Navne i Livets Lammets Bog; den skiftet gør os til at leve velbehageligt for Gud i dette Liv og til at møde Gud, naar det er endt; den gør os pressende for evig Herlighed.

Uden den har, vi et Liv af daarlig Gerning og megen Elendighed her i Tiden og maa lide evig Fortabelse herefter. Ven, Frelsen er det ene fornødne.

Livet i og for Gud.

Taalmodighed: dens Betsignelse.

Af J. Turner.

„Men Taalmodigheden bør medføre fuldkommen Gerning, for at I kunne være fuldkomne og uden Brøst, saa I ikke staa tilbage i noget“ (Jak. 1: 4). Naar jeg i denne Artikel skriver om Taalmodighed, saa mener jeg ikke bare den Slags, som sætter os istand til at blive bevaret fra at „kege over,“ naar vi bliver prøvet eller modslagt. Jeg mener den stille fredfulde Dyd, som virkes i Sjælen af den Hellig Ånd, hvilken sætter os istand til med Rolighed i Sindet at udholde de mest prøvende Ting, som kommer imod os.

Taalmodighed af denne Slags vil jeg inddele i tre Slags. 1. Taalmodighed med os selv; 2. Taalmodighed med andre; 3. Taalmodighed, i en ærefrygtsfuld Forstand, med Gud.

Taalmodighed med os selv.

Vi behøver at opøve os selv i Taalmodighed. Vi er ikke Engle; og megen Selvopdragelse og Udvikling er nødvendig, førind vi kommer til Modenhed som Guds hellige Ånd og Kvinder. Heri ligger Behevet af Taalmodighed med os selv. For Eksempel vi møder en Broder eller Søster, som har været fæstet meget længere end vi selv har, og vi ser, at han eller hun er paa et højere Standpunkt af Mandelighed, end vi er. Vi ønsker da at blive lig dem i et Øjeblik uden at behøve først at gennemgaa Bæstien. Men saadant kan ikke ske; saa vi maa være taalmodige, og ikke bevare os selv. Vi maa opøves gennem Sejr over os selv i Prøvelsens Tid; vi maa styrkes gennem disse. Vi maa endvidere inddrikke Livet og Kraften fra Guds Ord til vi gennem denne Proces en Dag skal have naaet til et højere Stadi i Kristi Lighed. Vi maa se til, at vi vinder Sejren fra Tid til anden og ikke lider Nederlag.

Taalmodighed med Andre.

Der er saa Mennesker paa Jorden, som, om

i nogen længere Tid, ikke vil prøve hverandres Taalmodighed i større eller mindre Grad. Naar disse Prøver af Taalmodigheder skal ikke blive set paa som Ubehageligheder, for i Virkeligheden er de Betsignelser i Fortædning. En Fødsel, som vi drøjer af at maatte være i nært Samvær med saa mange forskellige Mennesker, er, at vi lærer at have Taalmodighed, den ene med den anden, og gennem at Taalmodigheden skal udføre fuldkommen Gerning, derigennem bliver vi gjort fuldkomne, som vi staa ikke tilbage i noget.

En Person er langsom i sin Tankemaade og Sandheder, en anden er hurtig, og om to eller flere saadanne Kontraster i naturlige Anlæg skal omgaaes hverandre i længere Tid, saa vil der før eller senere komme Prøvelser ud af det; men med disse Prøvelser kommer der en større Udvikling af Personen i Mandelighed og Kristi Lighed, end mange Bonner kunde have troet. Jeg er overbevist om, at mange trænger en fuldere Sejr i sin Umgængelse med de mangebaandede Slags Mennesker, som man maa være i dagligt Samvær med i denne Verden. Jeg vil tilføje, at det er mere nødvendigt at vaage og bede i denne Henseende end i mange andre mere lojsejaldende Prøvelser og mere voldsomme Kampe, som vil lede til mere merkbare og herlige Sejre. Ven! de daglige imaa Prøvelser har Værd, i dem ligger et ufatterligt Midde for dit Kristenslivs Udvikling. Sejrene i disse Ting bringer Bæst, derfor se paa den Person, som prøver din Overbærenhed og din Taalmodighed som en, der daglig gør dig godt. Diamanten slibes, før den kan stråle med stor Glans, ogsaa du maa gennemgaa Slibning for at komme ud med Kristi Skønhed og Elskelighed.

Taalmodighed med Gud.

Dette skriver jeg med Ærefrygt—jeg næsten hæver ved at nedskrive disse Ord. Vi har ikke Taalmodighed med Gud i samme Forstand, som

vi har Taalmodighed med Mennesker; men jeg bringer Ordene Taalmodighed med Gud for at udtrække den Tilstand i hvilken en Sjæl er villig til at elske Gud og tjene ham enten han tugter os, eller glæder os, enten han lader sit Ansigt løse over os med Gnist og Fred, eller han skjuler sit Ansigt for os for en Tid.

Guds Beje er ikke Stødet Beje; jeg siger, at det er et vidunderligt Privilegium at Skabninger kan være i Samfund med Skaberen. Betænk det! Her er vi Skabninger for nogle korte Aar, begrænset i Liv og begrænset i Fattigdom, begrænset i Kraft ja begrænset i enhver Henseende, og dog faar vi Lov at nærme os den Almægtige Guds Trone. Vi faar Lov at bringe til ham vore Sorger og Glæder, Medgang og Modgang, Held og mislykkede Foretagender, Smil og Taarer, alt deler han med os paa saa færlig en Maade, som han, vor himmelske Fader, alene kan. Men ofte kommer vi ikke paa den rette Maade; vi kommer med Fortrolighed, men ikke med Omsorg, vi træder med tunge Fod, hvor Engle ikke vover at sætte sin Fod, og dog, Gud har Taalmodighed med os; han sætter os over med os i Kærlighed, indtil vi forjaer at nærme os ham paa en bedre Maade.

Saa over vor Taalmodighed til sine Tider. Det synes undertiden, som om han forlader os, naar vi trænger ham mest. Det bliver mørkt, og det synes saa ensomt uden ham. Saa kommer der ogsaa en Prøvelse ind i vort Liv; men denne vilde synes let, om vi bare kunde se Guds Smil over os.

Kan vi da vente paa ham i Tro vidende, at den mørkeste Stund er den Tid, da han specielt forlener os sin opholdende Maade? Om vi kan gøre dette med glad Taalmodighed og fuldstændig Overgivelse til hans Villie, da udvikles vi i Kristi Lighed og bringes et stort Skridt henimod Fuldkommenheden i Kristentlivet, den Fuldkommenhed, som Jesus, Guds Søn, ønsker at se hos sin Brud, naar han kommer for at hente hende paa hin den sidste og store Dag.

Ting som vi ikke saa.

Af S. Christoffers.

Da vi først gik ind paa den smale Vej og retrætede den Sti, som laa for os, da bemærkede vi maaske nogle Ting, som ikke behagede det naturlige Menneske. Vi saa Tab af Ven-

ner, Selvfornægtelser af forskellig Slags, Forsølgelser; men det som vi saa fremfor alt andet var det skønne Lys af Guds Naahed og den irrasionelle, blinkende Himmel ved Enden af Vejen. Der saa vi Lykke og Herlighed; men medens vi saa Toppene, over hvilke Vejen leder betænkte vi ikke de knudrede Steder nede i den dybe Dal, som udgør saa stor en Del af Vejen.

Vi begyndte paa Vejen med et Hjerte, som elskede Gud, og som var bestemt paa at gøre hans Villie; det var med Tillid og Glæde, vi begyndte Vandringen; men Glæden begyndte at aftage, for Vejen gik nedad, stadig ned, dybere ned i Prøvelser og Fristelser. Mørke sneg sig over Sjælen, og vi følte os endog forladt af Gud; vi begyndte at tænke, at vi havde taget fejl af Vejen, at vi ikke længer vandrede paa den Vej, som leder til vor elskede Frelser, og paa Grænsen han selv vandrer med os. Vi lovede Trofasthed; men nu omringes vi af Forholde, som frister os til Mismod, Frygt og Haabløshed.

Nogle Følelser faar vi bort sin Tillid til Gud. Om de havde vidst, at de endnu var paa den rette Vej, vilde de maaske ikke have tvivlet paa, at de skulde have naaet Maalet, men nu er de bange, at de muligens er kommet bort fra Vejen, og da nytter det ikke at fortsætte. Andre gaar i Tillid til Gud videre paa Vejen, selv om de er i Mørke; de holder sig nærmere til Gud, naar de kommer ind i Prøvelser. De siger til sig selv: „Vi efter Herren, vær frimodig, og han skal styrke dit Hjerte.“ Snart bryder Straaler af Lys fra Himmelen gennem Mørket, og de føler atter Faderens Velbehag, ja de føler hans Trøst og Gnist bedre end nogenjinde. De ser da tilbage gennem den mørke Dal, som de gik igennem, og de ønsker, at de havde været igennem, og de ønsker, at de havde været mere frimodig, da de gik igennem den.

Nu hviler Sjælen og nuder Solskinnet af Guds Velbehag. De forstaar mere af Guds Kærlighed og Godhed, end de nogenjinde forstod før. De lærte Gud bedre at kende, medens de gik gennem Prøvelsens Stagedal.

Vi kan ikke staa stille. Vi ser maaske en dyb Dal foran; men fuld af Prøvelser og Besværigheder end nogen Dal, vi før har gaaet igennem; men vi maa gaa den igennem. Sinifides Dalen ligger Bjergets Top, hvor Solen ly-

fer, men før at naa deraf maa vi passere gennem Dalen over skarpe Stene og Grusomme Torne. Maaſke har vi lænet paa nogen, som vi troede var stærkere i Herren, end vi selv er, for candelig Hjælp, og denne Person falder fra Herren eller viſer ſig udgytig til at være til Hjælp for os; dette burde ikke gøre os misnøilige, men ſun lære os at læne paa Herren alene. Naturligviſ er vi ſkuffet; men i Birkeligheden er diſſe Oplevelſer til vort Bedſte. Selv om vi gaar gennem ſtore Storme eller mørke Skyer, ſaa behøver vi ikke at frygte, for Herren er med os. Forlad dig paa Gud gennem Prøvelſen, for efter denne vil han blive mere dyrebar for dig end nogenſinde før, og den retfærdiges Sti vil ſynes bedre.

ſkal vi naa Bjergetoppen, maa vi foretage Opſtigningen. Denne er beſværlig, det ſynes, ſom om det tager alle vore Kræfter; men naar vi naar Toppen nyder den friſke Luſt og den vakre Udsigt ja, da er vi glade, at vi ikke vendte om paa Salvejen. Naar din kære Sjel har naaet igennem Prøvelſernes Dal og ſtaaer paa Sejrens Højder, da vil du glæde dig over, at du blev tro til Gud og jagede mod Maalet iſtedetfor at give op i Mismod og i Tvivl. Mange Menneſter naar ikke Sejrens Top og kan ikke nyde Trellens Glæde, fordi de ikke er vilige til at lide og til at fortrøſte paa Gud, medens de gaar igennem Skyggerne og Mørket.

Bibeliſke belærende Emner.

Helliggørelſen er Modtagelſe af den Hellig Aand.

Af D. O. Teasley.

(Fortſ. fra forrige Nr.)

En Side af en Lære eller af en Erfarenhed bliver ofte anſeet af ſaa ſtor Vigtighed, at en anden Side deraf, ligesaa vigtig, bliver overſet. Dette er undertiden blevet gjort med Læren om Helliggørelſen. Nogle har fremholdt dens renſende Værk meget eftertryffeligt, men forſømt at fremholde dens Værk at fylde den, ſom bliver helliggjort, med den Hellig Aand. Helliggørelſen er en Renſeſe fra den medfødt ſyndige Natur; men den er ogſaa en Indfylden af den Hellig Aand og en Nærelſe af Kraft.

Saadanne Udtryk ſom: „Dg de blev alle fyldt med den Hellig Aand;“ „ſaldt den Hellig Aand paa dem;“ „Kom den Hellig Aand over dem;“ „de. . . . ſom dog have ſaaet den Hellig Aand, ligesaa vel ſom vi,“ er i Bibelen. De er anvendt for at fortælle, at nogen havde modtaget det andet Naadeværk. Her er Lærere og Prædikanter, ſom forſøger at gøre Gaven af den Hellig Aand til to forſkellige Erfarenheder. I Ap. G. 10: 44—47 bruges diſſe Udtryk: „Medens Peter endnu talte, ſaldt den Hellig Aand paa alle, ſom hørte Ordet. Dg de troende af Omſkærelſen, ſaa mange, ſom var ſomme med Peter, blev meget forbaundede over, at den Hellig Aands Gave var bleven udgydet

ogsaa over Hedningerne. . . . Da ſvarede Peter: Mon nogen kan formene diſſe Vandet, ſaa de ikke ſkulde døbes, de ſom dog have ſaaet den Hellig Aand ligesaa vel ſom vi.“ Om Disciplene paa Pinſedagen ſiges det: „De blev alle fyldt med den Hellig Aand.“ Diſſe forſkellige Udtryk: „Fyldt med den Hellig Aand,“ „have ſaaet den Hellig Aand“ „ſaldt den Hellig Aand paa dem;“ „kom den Hellig Aand over dem“ er ſun forſkellige Udtrykſmaader for en og ſamme Erfarenhed. Det er ogſaa klart fra Peters Ord, ſom er gengivet i Ap. G. 15: 8, 9, at Modtagelſen af den Hellig Aand er ſamtidig med Renſeſen af Hjertet. „Dg Gud, ſom kender Hjertene, gav dem Vidnesbyrd ved at give dem den Hellig Aand ligesaa vel ſom os.“ Dg han gjorde ingen Forſkel imellem os og dem, idet han ved Troen, renſede deres Hjertes.“

Det har været ontviſtet enten Kornelius var i en Tilſtand af Retfærdiggørelſe eller ej før Peters Beſøg. Om Kornelius ikke var retfærdiggjort eller levede op til den Grad af moraliſt og aandeligt Lys, ſom han havde, da var han naturligviſ ikke i ret Tilſtand til at modtage den Hellig Aand gennem det andet Naadeværk; men det er klargjort for os ved Lukas' Beſkrivelse i Ap. G. 10: 1—8, at Kornelius, endſkønt han var en Hedning, var bleven omvendt til den ſande Gud. Det ſiges om ham, at han

var en from Mand, der frygtede Gud tilligemed hele sit Hus og altid bad til Gud. Gud ærede hans Bønner saa, at han gav ham et Søn af en Guds Engel. Kornelius aabenbarede da sit Hjertes Forhold ved at sige: „Hvad er det Herre?“ Som Svar paa dette Spørgsmaal sagde Engelen: „Dine Bønner og dine Almisse ere opstegne til Hørfommelse for Gud.“

Endvidere viiste Kornelius sit Forhold ovenfor Gud ved at jende to af sine Husbjolk og en gudsfrygtig Stridsmand til Høppe for at opføge Peter efter Engelen's Anvisning. Der er en slaaende Overensstemmelse mellem Kornelius' Hjertetilstand og Forhold og Disciplenes paa Pinsedagen. Vaade han og de var i et Bønneforhold, og disse Bønner blev hørt af Gud. De blev fyldt med den Hellig Aand; han blev ogsaa fyldt. Deraf slutter vi, at ogsaa Kornelius modtog sit Hjertes Renselse samtidig med, at han modtog den Hellig Aand; med andre Ord han blev helliggjort.

Da Paulus gik til Gjesus (Ap. 9. 19), fandt han der visse Disciple, som, endskønt de troede, dog ikke havde hørt om den Hellig Aand og heller ikke havde modtaget ham. Disse tolv Mand var troende (Ap. 9. 19: 7), sandsynligvis Disciple af Johannes; de blev døbt i Jesu Navn. „Da da Paulus lagde Hænderne paa dem, kom den Hellig Aand over dem.“

Bibelen lærer os, at Modtagelsen af den Hellig Aand følger efter Omvendelsen og den nye Fødsel; men deraf maa vi ikke drage den Slutning, at en retfærdiggjort Person ikke besidder den Hellig Aand i nogenjombelst Forstand, for Paulus siger: „Om nogen ikke har Kristi Aand, saa hører han ham ikke til“ (Rom. 8. 9), og „Manden selv vidner med vor Aand, at vi er Guds Børn“ (Rom. 8: 16) og endvidere „og derpaa kende vi, at han bliver i os, af den Aand, som han gav os“ (1 Joh. 3: 24). Den Hellig Aand kommer til Synderen for at overbevise ham om hans Synd, han gaar med den retfærdiggjorte; men han bor i den helliggjorte. Vi skulde dog tænke paa den Hellig Aands Forhold til os, ikke i Udtryk som hentyder til Tid, Stilling og lignende, men i Udtryk af et aandeligt Forhold. Den Hellig Aand overbeviser Synderen om hans Synd; han staar i et nærmere Forhold til den retfærdiggjorte; men han staar i det nærmeste Forhold til den Helliggjorte.

Den Hellig Aands Bærf er det samme i alle Liv; men den ydre Aabenbarelse af hans Nærværelse er ikke den samme. Vi ser Forstel i de omfjebne Tilfælde; i nogle af disse staar Modtagelsen af den Hellig Aand i Forbindelse med en Gave af at tale i fremmede Tungemaal (Se Ap. 9. 2: 4; 19: 16). I andre Tilfælde læser vi, at „de fik den Hellig Aand“ (Se Ap. 9. 8: 17); inter siges her om, at de talte i andre Tungemaal. Egesom i Modtagelsen af Tilgivelse for Synden de forskjellige Personer opfører sig forskellig isølge deres forskellige Temperamenter, saaledes vil ogsaa i Modtagelsen af den Hellig Aand Individuerne ikke vise samme ydre Opførsel; de vil for en stor Del rette sig efter Personens Temperament og de nærværende Omstændigheder. (Forts.)

Gode Gerninger uden Tro.

Efter Martin Luthers Synsmaade.

I Kirkehistorien finder vi Beretninger om de Personers Liv og Gerninger, som var brugt til at udfolde Guds Plan. I denne Historie er der ingen Periode, som er mere fyldt med Beretninger, som inspirerer Læseren og vækker ham til Begejstring end Beretningerne fra Reformationens Tid i det 16de Aarhundrede.

Studiet af denne Periode er hovedsagelig at iindere Martin Luthers Personlighed og Bærf og tillige de Lærdomme, som han fremholdt.

Grundlærdommene i det Nye Testamente, som saa længe var holdt skjult af den romerske Kirke, blev igen bragt frem i Lyset gennem Luthers modige Optræden og ihærdige Virke. Han fik et Glimt af Gys paa disse livgivende, velsignede Principer, og havde Frimodighed til at erklære dem offentlig ret i Ansigtet paa de modstridende Magter.

Naar vi betænker det aandelige Mørke, som herskede paa den Tid, da Luther fik aandeligt Gys fra Gud og fremstod for at erklære det, saa forbauser det os at se, hvorledes han forstod, at Evangeliets Principer er aandelige, at de Ord som Jesus talte „er Aand og er Liv.“ Paveystemet var et System af Gerninger, og det er kun naturligt at i saadanne Modsetningsforholde maatte Læren om Troen vække stor Opmerksomhed. Vi kan neppe vente, at Luther skulde have Klarhed over hvert Emne.

som han rørte ved, og alle hans Theorier være korrekte; men angaaende Emnet om Frelse ved Troen istedetfor ved Gerninger vil hans Fremheldelse ophvise mange forvildede Sjæle. Selv i vor Tid, hvor vi er flere Marhundreder længere fremme i protestantisk Kristendom kan Folk faa Belærelse fra Luthers Bærker. Vi skal citere fra hans Bog, som omhandler gode Gerninger:

„Vi bør først vide, at der er ingen gode Gerninger uden dem, som Gud har befalet, ligesom der er ingen Synd uden den, som Gud har forbudt.“

„Den første og højeste, den dyrebareste af alle gode Gerninger er Tro paa Jesus Kristus. Da Jøderne spurgte: „Hvad skulle vi gøre, for at vi kunne arbejde paa Guds Gerninger?“ Saa svarede Herren: „Dette er Guds Gerning, at I tro paa den, som ham udsendte.“

„Vi finder mange, som fafter, som beder, som udøver Kirkeskikke, som gør dette og hint, som lever et godt Liv for Menneffene, og dog om vi skulde spørge dem, om de er visse paa, at det, som de gør, behager Gud, saa vilde de svare Nej de ved ikke det, eller de betvivler det. Der er nogle lærde Mænd, som vildleder Folket og siger, at det er ikke af Bigtighed at vide, enten vore Gerninger behager Gud eller ej, og paa den anden Side, gør disse lærde Mænd intet andet end at lære gode Gerninger. Nu alle disse Gerninger er gjort udenfor Tro, derfor er de intet; de er aldeles døde. Som et Menneffes Samvittighed staar overfor Gud, og som den tror, saaledes er ogsaa de Gerninger, som voffes ud af den henholdsvis gode eller onde. Nu de har ingen Tro, ingen god Samvittighed, derfor mangler deres Gerninger Grundprincippet, og alt deres Liv og al deres Godhed er intet.“

„Enhver kan vide for sig selv, om han gør det, som er godt, eller han gør det, som ikke er godt, for om han finder, at hans Hjerte er tilidsfuldt, at Gerningen er god, selv om den var noget saa lidet som at plukke et Stree, saa er den god. Om saadan indre Forvisning om Gerningens Godhed ikke er der, eller om Personen betvivler dens Godhed, da er den ikke god, selv om Personen skulde helbrede syge eller oprejse døde eller give sig selv til at blive brændt.“

„I denne Tro bliver alle Gerninger lige; alle Forskelligheder mellem dem forfalder; en-

ten de er store eller smaa, korte eller lange, faa eller mange, dette har intet at gøre med deres Godhed. Gerningerne er gode og antagelige for Gud, ikke for deres egen Skyld, men paa Grund af den Tro som er, lever og virker i hver af disse Gerninger uden Forskel.“ A. L. B.

Svage Punkter.

Der staar i en By en prægtig Bygning. Den er en Frembringelse af en befyndt Bygmesters Dygtighed og er smagfuld og forholdsmæssig indrettet. Den er en Prydelse for Byen. Men Forsiden af første Etage var bygget af en ilags Sten som var blød. Naar Solens brændende Straaler opheder dem og Regn slaar mod dem, da smuldrer de hen lidt efter lidt, og der siges om dem, at disse Stene maa tages ud og erstattes med nye og mere holdbare; thi ellers er Bygningens suare Udseende fjerre.

Hvor mange Karakterer ligner ikke denne Bygning. De synes store og ædle. Vi ser paa dem med Beundring; vi beundrer deres tilsmældende Kraft. De synes at være istand til at holde ud alle Livets Storme; men medens vi endnu betragter dem falder de i Ruiner foran os, og vi finder, at en eller anden Indflydelse gradvis har svækket dem, der har været en liden given efter her og der, indtil hele Bygningen er ruineret. Har du et svagt Punkt i din Karakter? Forskærk det farlige Punkt ved Tro og Ven og omhyggelig Vaagen og Troen, indtil alt er stærkt. Om vi bliver fæstede omfuld, vil det ikke ske ved noget stort overvældende Angreb af Sjenden, medens vi er stærke, men nogen liden Indflydelse vil gradvis arbejde paa os, og tilsidst naar Prøven kommer, da er vi ikke istand til at bære den.

Den kampemæssige Gg staar aarevis trodende Stormene; men tilsidst begynder Forraadnelse i dets Indre; Orme graver sig ind i den her og der; da kommer Stormen og med et Brag fælder den til Jorden.

Der er Menneffer, som engang var magtige for Gud og nu ser vi dem bortkastede som visne Grene—deres Magt er borte, deres Indflydelse er borte. Hvad er Grunden? Ah, der har været Forraadnelse i Hjertet. Verdslighed, Godmod og Selbophøjelse har ædt gennem dem, indtil Livet er gaaet. „Bevar dit Hjerte fremfor alt det som forvares; thi fra det udgaar Livet.“

—C. W. Naylor.

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1.00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1.25
Six Months......65

Subskriptioner indsendt fra Scandinavien:

Maatlig Kr. 4.00
Halvaarlig Kr. 2.00

Betaling for Bladet kan sendes os enten ved Money Order, Bank Check, eller Draft, pr. Eftspres eller ogsaa i registeret Brev. For Pengesendt i løst Brev er Udgiverne ikke ansvarlige.

Abtettering for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevfort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den forrige Adresse saa vel som den nye angives.

All Korrespondance maa adresseres til

Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Subskribenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til Nels Renbeck, Pandrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Blandede Nyheder.

Br. S. L. Johnson har begyndt en Bibelklasse for Menigheden og Arbejderne her. Vi samles for en Time hver Torsdag Aften og han holder Bibelundervisning for os. Vi har begyndt paa en Serie af Lektier i det gamle Testamente.

Søster Mary A. Renbeck har igen optaget sit Arbejde paa Kontoret efter en Maanedes Fravær, som hun tilbragte paa Besøg i Ablemans, Racine og Tomah, Wisconsin.

Søster Micala Simonsen, som udførte Søster Renbecks Arbejde medens hun var borte, er rejst til Montevideo for at holde nogle Møder med Menigheden der, efter hvilket hun venter at rejse til Chicago, for at optage sit Arbejde i Wisconsinshjemmet igen.

Vi har faaet paa Lager en Del Kalenders for Aaret 1918. De er meget lig dem vi havde

sidste Aar. De har jeks Sider, tolv Aft og en prydet med bibelsk Billeder. De vil være meget passende at give bort til Slægtninge og Venner som Julegaver.

Vidnesbyrd.

Warren Winn.

Jeg vil saa gerne omtale, hvad jeg har erfaret fra Gud, vor Hjælper i Nøden. Han er Vægen over alle Væge.

Jeg havde svære Smerter i Ryggen; men med Guds Hjælp har jeg været fri disse i over to Aar. Den sidste Gang jeg var i Seng og led meget; bad jeg til Gud, om han vilde borttage disse Smerter og gøre mig frisk. Straks kom en underlig Følelse i mit Bryst. „O, Gud, du rører ved mig!“ sagde jeg, og siden den Tid har jeg ikke haft disse Smerter. Før den Tid kom de ofte.

Jeg vil takke Herren og prise hans store Navn. Han har gennem min Hælsbedelse vidnet for mange om, at Jesus er den samme idag, som han var, da han vandrede paa Jorden. Jeg har altid troet, at Gud helsebedede mig for Guds Værns Forbønners Skyld.

Mrs. Augusta Peterson.

Immanuel— Gud med os.

At G. M. Niggle.

„Man skal kalde hans Navn Immanuel, hvilket er udlagt: Gud med os“ (Matt. 1: 23).

Gud med os. Det vilde tage en Evighed at komme til Guds i dette Ord. Dyden, Freden, Høiden og Længden af dette Ord har endnu ikke nogen Filosofo udgransket. Det indbefatter Evighed og al Uendelighed—alt som er derovenfor og alt, som er herneved; alt som er i Fortiden, og alt som er i Fremtiden.

Der er en Gud.

Studerer vi Naturen, saa ser vi snart, at her aabenbarer sig en skabende Kraft og en styrende Lov. Et Blik paa Himlene over os beviser det samme. Skabte Ting beviser en Skabers Tilværelse. Lov og Styrelse giver tilfende, at der er en Lovgiver og Styrrer. I vissefelig der er en mægtig og styrende Haand bag, alt det, som omgiver os, og vi er glad ved

et vide, at denne Universets store Skaber og Styrrer er vor Gud.

Bibelen—denne gamle Bog, som har bestaaet gennem Tidernes Prøve—vidner for os, at der er en Gud. Paa den allerførste Linie læser vi: „I Begyndelsen skabte Gud.“ Denne Bog ikke alene vidner, at der er en Gud, men skildrer ogsaa hans Karakter, Natur og Arbejde.

Men vi har ogsaa et indre Vidnesbyrd om, at der er en Gud. Mennesket blev givet en Samvittighed, og der er noget i hvert Menneskes Samvittighed, som gør ham bevidst om, at der er en Gud, og at Gud er nær, og at hans Magt hersker over alt og alle. Der er i Synderens Bevidsthed en indre Følelse af Skyld paa Grund af Udydighed, og i den retfærdiges en Følelse af Tilfredshed paa Grund af at have gjort det, som er ret i Guds Øjne. Der er i Menneskets eget Indre en Lov, skrevet i dets Samvittighed, hvilken giver Kundskab om den Sandhed at „Gud er.“

Men det er enhver's herlige Privilegium at kende Gud for sig selv. Denne Kundskab om Gud opnaaes ved at komme i Samfund med ham. Frelsen, og den alene, giver Mennesket denne Kundskab. Jeg føler ham, jeg hører ham, for Han er mig nær ved Troen.

„Jeg vil bo og vandre iblandt dem, og jeg vil være deres Gud, og de skulle være mit Folk“ (2 Kor. 6: 16). De, som er frelst, er Guds Sønner og Døtre.

Gud er god.

Ordet Gud er nær beslægtet med Ordet god. Gud er god, absolut saa. Han er Ophavet til al Godhed, han er Kilden, fra hvilken al Godhed flyder. Hans Gerninger er gode. Hans Beje med Menneskene er gode. Han har omgivet os med Beviser paa sin Godhed. Alt, hvad han gør, er godt, meget godt, ja Sandheden er, at endog hans Straffedomme er Betsignelser.

Gud med os.

Gud er ikke med os kun paa samme Maade, som han opfylder hele Universet omkring os, ikke alene som han var med Folket i gammel Tid, nej, denne Erklæring, som vi har i vor Tekst, er en speciel Erklæring til den nye Pagts Kristne. I den nye Pagt, Evangeliets Tid, kommer Gud i nærmere Forhold til sit Folk end før. Jesus var „Gud aabenbaret i Afd.“ „Ordet blev Afd og boede iblandt os.“ I Sand-

hed Jesus Kristus var Immanuel for denne Verden.

Men Kristus opfor til Himmelen. Nogle føler, som om han gif iira os igen. I den Hellig Aands Person og Nærværelse forbliver Gud endnu i sin Menighed. Bemærk Jesu Løfte: „Jeg er med eder alle Dage, indtil Verdens Ende.“ En af de specielle og store Betsignelser i Evangeliets Tidsalder er Sandheden om Immanuel—Gud med os.

Kristus opfor til Himmelen og sidder personlig ved Guds højre Haand, dog er han i en dybere og rigere Forstand endnu med os. Ja han er med os paa en fuldere Maade, end han var med nogen anden i en tidligere Tidsalder. Men Guds Bopæl maa være hellig. De Dfvinger, som Menneskene bragte for sine Synder i den gamle Pagts Tid, kunde ikke fuldelig rense dem fra Synden; men nu renser Jesu Kristi Blod fra al Synd.

Gud i os.

Gud bor i os individuelt, det vil sige, at enhver frelst Mand eller Kvinde er hver for sig et Tempel for Gud. „Guds Bygning er I“ (1 Kor. 3: 9). „Ihi vi er den levende Guds Tempel“ (2 Kor. 6: 16). „Vide I ikke, at I ere Guds Tempel, og Guds Aand bor i eder?... Ihi Guds Tempel er helligt, og det ere io I“ (1 Kor. 3: 16, 17). „Vide i ikke, at eders Legeme er et Tempel for den Hellig Aand, som er i eder, hvilken I have fra Gud, og at I ikke ere eders egne?“ (1 Kor. 6: 19). Saaledes er det vort Privilegium individuelt at blive fyldt med „hele Guds Fylde.“ (Ef. 3: 19).

Da jeg ikke kunde bede.

Af Nora Hunter.

Lad mig fortælle dig, hvad Gud viste mig en Dag, da jeg ikke kunde bede. Det synes maa ske underligt for dig, men kære Læser, at jeg siger, jeg kunde ikke bede; men jeg tror ikke, at jeg er den eneste, som har haft en saadan Erfarenhed. Maa ske har flere af mine Læsere følt, hvad det er at være i Bedrøvelse, i mangehaandede Fristelser.

Jeg knælte ned for Herren og sagde: „Herre, jeg kan ikke bede.“ Mit Hjerte var stumt; det havde intet at sige til Gud, saaledes føltes det, og mine Læber vilde ikke aabne sig til Bøn. Men da talte en Røst til mit Hjerte og sagde:

„Men du kan prise Gud.“ Det maa have været den Hellig Aands Røst.

Jeg løstede mine Læbe mod Himmelen og begyndte at takke og prise Gud. Jeg takkede min himmelske Fader for, at han sendte Jesus og borttog mine Synder; jeg takkede Jesus for, at han vil bære min Ven og mit Hjertes dyrbare Skat. Jeg takkede ham, fordi han Dagen førud, da jeg gif mere end tre Mil for at udrette et Verinde, og Regnen gennemblødte mine Åbender, var nærmere til mig end Regn og Storm.

Jeg begyndte at prise min himmelske Fader, fordi Haarene paa mit Hoved er talte, selv om de begynder at blive graa. Jeg takkede og prisede ham, fordi han elsker os, naar vi er unge, men elsker os ogsaa naar vi bliver gamle; han elsker os, naar vi er friske, og han elsker os, naar vi er syge; han elsker os, naar vi er lykkelige; og han elsker os, naar vi er bedrøvede; han elsker os, naar vi har Venner, og han elsker os naar vi er ladt ene; han elsker os, naar vore Desfræbelser i Livet løffes; men han elsker os ligesaa meget, naar de mislykkes.

Jeg begyndte at takke ham for mine Børn, for dem, som endnu lever, og for dem, som han har faldet til sig selv for at gøre Evigheds Verden skønnere end den var, før de kom der. Jeg takkede ham, fordi min Mand ikke drikker. Jeg takkede ham for Bibelen og for de mange trofænde Døfter, som er deri. Jeg takkede ham for at have givet os den Hellig Aand som en Trøsthermand, som en Lærer og Leder geynem Livets stejle Vaffer af Vanfæligheder og Fristelser. Jeg takkede ham for den Opmuntring og Starke, han saa ofte har givet mig i mit Arbejde at opsoge de fortabte og bringe dem til ham. Jeg takkede ham ogsaa for at han bærer over med mine Svagheder og hjælper mig at forstaa hans Villie og gøre den.

Jeg takkede ham ogsaa for nogle Prøvelser, som jeg nylig havde gennemgaaet, og hvor han havde bragt mig sejrrig igennem. Jeg takkede ham for kære, gode Venner, som han har givet mig og for det Privilegium at faa Lov at arbejde for ham.

Jeg stod op, og jeg følte, at min Aand var forstet; jeg forstod, at Herren havde holdt Møder med mig og jeg med ham. Jeg gif til mit Arbejde, jeg følte mig glad, og inden jeg

selv vidste af det, udbrød jeg: „Jkkun godt og Misfærdighed skal følge mig alle mine Livsdage, og jeg skal blive i Herrens Hus igennem alle Læder.“

Omvendelse til Salighed.

af G. M. Stewart.

Paa Kristi Tid fandtes der Folk, som var meget nøjeregnende og strenge i sin Religion, og dog var deres Religion intet værd for Jesus. „Men han sagde til dem: Rettelig profeterede Esajas om eder, I Hoflere! som der er skrevet: Dette Folk ærer mig med Læberne; men deres Hjerte er langt borte fra mig. Men de dyrkte mig forgæves, idet de lære Værdomme, som er Menneffers Bud. I forlode Guds Bud og holde Menneffers Overlevering. Da han sagde til dem: „Snust ophæve I Guds Bud, for at I kan holde eders Overlevering.“ Samme Slags Folk findes i Dag — Folk, som trænger Omvendelse til Trods for, at de har Religion.

Alle Syndere trænger at omvende sig, uden Hensyn til, om de har nogen Religion eller ej. „Derfor I ikke omvender eder, skal I alle omkomme ligeaa.“ De som hørte Peter prædike paa Piniedagen sagde til Apostlene: „I Mand Brødre, hvad skulle vi gøre? Men Peter sagde til dem: Omvender eder, og hver af eder leder sig døbe i Jesu Kristi Navn til eders Synders Forladelse, og I skulle faa den Hellig Aands Gave. Thi for eder er Forjættelsen og for eders Børn og for alle dem, som ere langt borte, faa mange, som Herren, vor Gud, vil tilkalde.“

Just at modtage Guds Ord som Sandhed er ikke tilstrækkeligt, denne Sandhed maa efterlevs. Den forlorne Søn omvendte sig, han havde gaaet langt bort fra Faderen; men han kom til sig selv og sagde: „Jeg vil staa op og gaa til min Fader og si til ham: „Fader, jeg har syndet mod Himmelen og mod dig.“ Han saa Syndens Bedersmagelighed, han saa den som Overtrædelse, og han sagde: „Jeg er ikke værdig at kaldes din Søn.“ Han var villig til at give op Synden. Dette er, hvad enhver maa gøre for at blive frelst og blive en Kristen.

Naar skal vi omvende os?

Tiden til at omvende sig er, naar Gud falder en dertil. Saa mange venter, til det er for sent. Naar Gud viser dig din fortabte Tilstand, og hans Mand itræder med din Sjæl, da er det Tiden til at omvende dig. Det vil gaa ilde med dem, som forsjømmer at omvende sig, naar Gud falder. „Søger Herren, medens han findes, falder paa ham den Tid, han er nær.“ „I Dag, om I hører hans Røst, forhærd eder ikke eders Hjerter.“

Hvorfor maa vi omvende os.

Grunden til at vi er formanede til at omvende os er, at vi har syndet; vi er fortabt og trænger Frelse. „Derfor iatter et andet Sind, og vender om, for at eders Synder maa blive udslattede, for at Bederfvælgelsens Tider maa komme fra Herrens Afsyn.“ „Efter at Gud altsaa har baaret over med disse Bankundighedens Tider, lyder han nu Menneſker, at de alle og alle Begne ſkulde omvende ſig; thi han har iattſat en Dag, paa hvilken han vil dømme Forderige med Retfærdighed ved en Mand, ſom, han har beſtſſet dertil, og dette har han beviſt for alle ved at oprejſe ham fra de døde“ (Ap. G. 17: 30, 31). „Thi vi ſkulde alle aabenbares for Kriſti Domſtol, for at hver kan ſaa igen, hvad der ved Legemet er gjort, for at han kan ſaa efter det, ſom han har øvet, enten godt eller ondt“ (Ap. G. 5: 10).

Naar vi angreer vor Synd, vil vi ganske naturligt gaa til Gud og bede om Forladelse for den, og det næste vi vil gøre er at forſage Synden, det er, vi vil foreſætte os, at vi ved Guds Hjælp ikke vil gøre Synd igen. Dette gør, at Gud udſletter vor Synd og giver os ſin Naade til Sejr over Friſtelsen og bereder os til at leve med ham i Tid og i Evighed. De omvendte vil møde ſine Synder ved Dommen.

Det Tusindaarige Rige
i Lyset af Guds Ord.

Denne Bog giver dubtgaende Forſklaring over ſit Emne. Den er værd Opmærkſomhed og Studium af dem, ſom elſker og ſøger Sandheden.

Pris 5¢; 40¢ Duſin.

Søndagsskolen.

Lektie 3.

Oktober 21.

Templet genopbygget og indviet.

Esra 3: 8—13; 6: 14—18.

Gyldentekst: Gaar ind ad hans Porte med Pris, ad hans Dørgaarde med Lovſang. Pla. 100: 4.

3: 8. Men i det andet Aar efter at de vare komne til Guds Hus i Jeruſalem, i den anden Maaned, da begyndte Serubabel, Sealthielz Søn, og Jeſua, Zoſadaks Søn, og de andre af deres Brødre, Præſterne og Leviterne og alle, ſom vare komne af Fangenſkabet til Jeruſalem, og de beſtſſede Leviterne, fra tyve Aar gamle og derefter, til at have Tilſyn med Arbejdet ved Herrens Hus.

9. Da ſtod Jeſua, hans Sønner og Judas Børn ſom een Mand for at have Tilſyn med dem, ſom arbejdede ved Guds Hus, i lige Maade Senadads Børn, deres Børn og deres Brødre, Leviterne.

10. Der Bygningsmandene lagde Grundvolden til Herrens Tempel, da lod de Præſterne itaa iførte deres Præſtedragt med Bælter og Leviterne, Aſafs Børn, med Cymbler for at love Herren efter Davids, Israels Kongers Indretning.

11. Og de ſang, idet de lovede og takkede Herren, at han er god, at hans Miſkundhed er evindeligt over Israel; og alt Folket raabte med et ſtort Fredeſkrig, idet de lovede Herren, fordi Grundvolden til Herrens Hus var lagt.

12. Men mange af Præſterne og Leviterne og Løberne for Fædrenehuſene, de gamle, ſom havde ſet det første Hus, græd med høj Røſt, da dette andet ſtod paa ſin Grundvold for deres Sjæle; men mange opløſtede Røſten med Frydeſkrig og med Glæde.

13. Saa at alt Folket kunde ikke ſkelne Røſten af Glædens Frydeſkrig fra Røſten af Folkets Graad, fordi Folket raabte med et ſtort Skrig, ſaa at man hørte Røſten langt borte.

6: 14. Og Fødernes Eldſte byggede, og det iſtredes for dem gitter Proſeten Haggais og Saterias, Zaddas Søn, Preſti; og de byggede og fuldførte det efter Israels Guds Befaling og efter Kyruſ' og Darins' og Artakſertjes, Kongen af Perſiens, Befaling.

15. Og det Hus blev færdigt til den tredje

Dag i Adar Maaned, i Kong Darius' Regerings sjette Aar.

16. Og Israels Børn, Præsterne og Levitterne og de andre af de Folk, som havde været bortførte, holdt dette Guds Huses Indvielse med Glæde.

17. Og de ofrede til dette Guds Huses Indvielse hundrede Okse, to hundrede Vædere, fire hundrede Lam og tolv Gedebukke til Syndoffer for hele Israel, efter Israels Stammers Tal.

18. Og de befuldte Præsterne i deres Skifter til Gudstjenester i Jerusalem, som skrevet er i Mose Bog.

Grundvolden til Templet blev lagt i 536 F. K., men derpaa fulgte et Ophold med Arbejdet i femten Aar. I 520 F. K., begyndtes Bygningen af Templet, og fire Aar senere blev det fuldført.

Beredelse for Templets Genopbyggelse blev begyndt om Aaaren efter de bortførtes Hjemkomst til Jerusalem. Materiale for Arbejdet var blevet samlet, og Folket havde bidraget til Bygningen med sine Midler. De Mænd, som foreskød Bygningsarbejdet, var Serubabel og Jesua, og de satte Levitterne som Opnysmænd over de andre Arbejdere. Efter at Grundvolden var lagt, begyndte deres største Vanskeligheder. Samaritanerne kom og bad om Tilladelse til at være med i Bygningen af Templet. De sagde, at de tilbad Jehovah, hvem ogsaa Jøderne tilbad, og gav dette som Grund til, at Jøderne burde tillade dem at være behjælpelige. De blev vrede over Mislaget og besluttede at hindre Arbejdet. De sendte et Budskab til Kongen og bad ham forbyde, at Arbejdet fortsattes.

Paa denne Tid var Kyrus ikke længer Konge i Persien. Hans Efterfølger Artakserxes viste ikke samme Sympathi for Jøderne, som Kyrus havde gjort. Jøderne blev forhindret og modarbejdet af de samme Folk, som havde ønsket at bistaa dem med Bygningen, indtil de endelig sluttede Arbejdet og beskæftigede sig med sine personlige Affærer. Efter et Forløb af femten Aar opstod Haggai og Sakarias, to Guds Profeter, og paavirkede Folket til at genoptage Arbejdet. Serubabel og Jesua fulgte profeternes Formaning og begyndte igen at bygge paa Templet.

Atter sendte det fjendtligindede Nabofolk et

Brev til den nye Konge i Ziten, Darius, som nu sad paa Persiens Trone. Men istedetfor at skaffe Jøderne et Forbud mod deres Arbejde, tjente dette Brev til at bidrage til Templets Fuldbendelse. Kong Darius fik, at Jøderne skulde fortsætte med Bygningen, og at deres Modstandere skulde hjælpe dem. Saaledes gik Arbejdet hurtigt fremad, og inden fire Aar var Templet færdigt.

Jøderne vendte tilbage i den Hensigt at oprette et Tempel i Lighed med Solomos Tempel. De saa Nødvendigheden af at faa Grundvolden lagt, og da denne var lagt glædede mange sig. De valgte for sin Byggeplads det Bjerg, som Gud havde ndset. Enhver af os har et aandeligt Tempel at bygge, og Gud har lagt en Skilpe, Jesus Kristus, for os at bygge paa. Her kan vi lægge Grundvolden for vort Kristliv.

De indviende Templet til Gud efter dets Fuldstørelse, det skulde anvendes til Guds Tilbedelse og Tjeneste. Denne Indvielsesfest skaffede stor Glæde og Lovsang blandt Folket. Enhver Kristian har sit Liv at indvie til Gud til hans Ære og Tjeneste.—

Spørgsmaal: Hvorledes var Tilstanden i Jerusalem, da Jøderne kom tilbage? Naar begyndte de at bygge Templet? Nævn nogle Personer, som tog Del i Bygningen. Hvorfor opførte Jøderne ikke denne Bygning i Babylon? Hvad hændte, da Grundvolden var lagt? Hvem var Samaritanerne? Hvad var Størrelsen af det nye Tempel i Sammenligning med det gamle? Hvor længe stod Arbejdet stille? Hvilke Profeter opmuntrede Folket til at genoptage Arbejdet? Hvilken Konge stod dem bi i at faa Templet fuldført? Hvilket Tempel bygger vi?

Skrivpapir og Konvolutter.

Skrivpapir og Konvolutter med paatrufte Bibelfsteder i det danske Sprog. Forfællige Bibelfsteder er anvendt, og man kan derfor vælge de mest passende for de forfællige Andledning: Opmuntring, Advarsel eller Formaning.

Konvolutter 5¢ Dufin; 30¢ Hundrede.

Skrivpapir 50 Ark for 15¢.

Skrivpapir kan ikke bestilles i Dufinvis fordi det kommer i Blok indeholdende 50 Ark.

De Unges Afdeling.

Hvorledes vi kan være vort bedste.

Af Mabel Hale.

Der er Lider i enhver Liv, da vi puster at være vort bedste. Vi føler instinktmæssig, at vort bedste er ikke noget for godt for Anledningen. Paa den anden Side føler vi ogsaa, at om vi skal blive bedømt rettelig, bør vi dømmes efter vort aller bedste. Men hvad mener vi med Udtrykket vort bedste? Er det kun at gøre en jærskilt Bestræbelse til en vis Tid og for en stor Anledning? Eller er det Resultatet af stadig vedvarende Bestræbelse i den rette Retning? Ingen kan sige, at han er sit bedste eller har gjort sit bedste, uden at det er et Resultat af en virkelig Hjertets Hensigt.

At være vort bedste mener at sætte alle vore Kræfter i Virksomhed. Moralsk indbefatter det intet mindre end en ren, ædel, oprigtig Manddom, rene Motiver, rene Baser, ærefulde Principer—en Karakter uden nogen Baser—saa-dant skulde være vort Bedste. Vi kan ikke være vort bedste aandelig talt, med mindre vi herfter over vort eget Hjerte og vor egen Natur. Ingen Person, som lader Misundelse, Had eller Strid overvinde sig, kan være alt, hvad Gud vil, at han skal være. At tillade vor Tunge at være med Sladder, eller at være selvros eller at deltage i daarlig, lertjindig Tale er at forringe og svække os selv. Saa-dan Opførsel bringer ud det dårligste i os istedetfor det bedste. Vedvarende og standhaftig at vedblive at kontrollere hvert naturligt Anlæg, at beherske hver Følelse og at udvikle ædle Karaktertræk vil bidrage til at frembringe vort bedste.

For at være vort bedste maa vi være tro i det mindste. Hele den naturlige Verden er udgjort af smaa Ting; og saaledes er hvert Liv. Store Ting kan ikke have nogen Eksistens uden Hjælp fra smaa Ting. At overse de smaa Ting er at slænge Bejen for de store Ting. Den Dreng, som er ligegyldig og forfærmelig med sine smaa Pligter og den unge Kvinde, som er sluppet med sine smaa daglige huslige Gøremaal, vil blive udygtige til at gøre sit bedste i senere Mars større Anledninger.

Regelmæssig indbefatter vort bedste et sundt,

stærkt Legeme, som er istand til at taale det Arbejde og den Omfæng, som følger med Livets Ansvar. Ingen kan være sit bedste med et sundt Legeme. Maa-ske kan vi ikke alle have det Privilegium at nyde god Helbred; men mange, som nu ikke har Sundhed, kunde være istand at nyde den, om de vilde leve mere maadholdent. Det er ikke forstandigt at arbejde eller at more sig eller at foretage nogen Zdræt i saa høj Grad, at det tager for meget af Legemets Styrke.

For at være vort bedste, maa vi gøre Brug af enhver Anledning til at forbedre os selv. Iste alene maa vor moralske og legemlige Natur forbedres, men vor intellektuelle ogsaa. Studer, lær, berig dine Kundskaber. Kun nogle minutters daglig systematisk Studium vil gøre Underværker i Udviklingen af en Persons Intellekt.

Ingen er sit bedste, før han er en Kristen. Principerne i vor Herre Jesu Krist Religion maa erfares og praktiseres i en Persons Liv for at udfolde de ædleste Karaktertræk i vore unge Mand og Kvinder. For at kunne være god maa vi lade Djævelen borttage det onde i Hjerte og i Liv og ufyldte det gode.

Vi bør gøre vort bedste og være vort bedste; men at opnaa det bedste kræver Arbejde og stor Taalmodighed. Drugter paa et Træ kan være fuldkommen i sit Slags og meget god; men den bliver sit bedste først, naar den er moden. Det vil maa-ske tage Aar før at bringe os til vort bedste; men lad os ikke være tilfreds med noget mindre.

Stedje fremad.

En rig italiensk Grave valgte til sit Symbol en Pilgrim med Overskriften: „Et cetera,“ „og saa videre“; det var sindrigt; thi vi har ikke her noget blivende Sted. Men de friske skal søge det tilkommende. De skal være som Vandringmand, der paa sin Vandring altid har sørget for et godt Herberg om Aftenen,—nemlig naar Livets Sol gear under, og dødens Nat kryder ind.

Hor Tids Begivenheder.

En god Nabning for Belgørenhedsarbejde.

I den vestlige Del af Asien findes der over to Millioner af Mennesker, der som Følge af Krigsen er madløse og vil komme til at sulte ihjel igennem Vinteren, dersom den nødvendige Hjælp ikke fremkommer. Af disse er 400,000 berøvet sine Forældre. Ingen Forældre og ingen Mad!

Belgørenhedskomitéen for Armenien og Syrien tror, at der vil kræves \$30,000,000 for at forebygge vidtstrakt Hungerød igennem den kommende Vinter. Et Kabeltelegram fra J. W. Loughby Smith, De Forenede Staters Konsul i Tiflis, i den russiske Caucasus siger: „250,000 Flugtninger fra Syrien i Caucasus, 100,000 i Tyrkiet. . . . Talet forøges stadig. De fleste af disse uden Vestaftigelse. Største Delen Kvinder og Børn. \$3.00 kræves for at forsyne hver Individ hver Maaned. For at møde Situationen vil der kræves \$500,000 hver Maaned. . . Vi trænger øjeblikkelig Hjælp for at forsyne faderløse i deres Hjem. . . 20,000 trænger Hjælp med det samme, baade Enter og faderløse. . . Den Medicinske Belgørenhedsafdeling i Erivan plejer mange aldrende, unge, og mange nyfødte Børn.“

Alt dette giver en kun ringe Idé om Omstændighederne, som de virkelig eksisterer.

Entanasi.

Entanasi betyder en let og rolig Død.

Fra een af Nordvestens Dagblade har vi følgende Citat: „Efterretninger fra Chicago siger at Guvernør og lovgivende Magter i Nationen vil blive gjort Spørgsmaal angaaende deres Mening i Forbindelse med denne nye Idee, som har til Bæmde at tilvejebringe Genrettelse af aldrende, unge og unge, som har besluttet at det er bedre at dø end at leve.“

Set fra et liberalt Synspunkt er baade Livet og Døden en Betsignelse. Dersom Mennesket vilde leve efter Naturens Love, vilde det være en Betsignelse at leve, og Døden vilde blive lettere at gaa imøde. Synden gør baade Livet og Døden uhyggelige for mange. Verden havde båret en Paradis om ikke Mennesket havde faldet i Overtrædelse af Skaberens Bud og Love. Den største Del af de som ikke har bortdøst sin Ungdomsdrift i daarlige Vaner og som har

opbevaret Livets Vigør med et maadeholdende Levemaade, dør ikke af uhyggelige Sygdomme men gaar for det meste let ud af Verden. I vor Tid hører man om to Yderligheder: Eutanasi, og en unyttig Forlængelse af Liv i Tilfælde, hvor der ikke er mere Haab om Forbedring, og hvor saadan Forlængelse af Liv blot forlænger Lidelserne. At lindre paa Sygdom, Sorg og Rød er en Dyd, men naar Individer eller visse Selskaber i medicinsk Videnskab begynder at gribe ind i det som burde afgøres af Naturens Love, vil de bitterlig komme i Sammenstød med ham, som gav og som alene har Ret til at tage.

Vi anser ikke at ovennævnte Forslag vil vinde Bifald hos ret mange, men Frøet er blevet kastet ud i en saadan Skrivelse og vil fuldbyrde sin Mission. Det er en stensgerning at unaturlige Yderligheder praktiseredes i Pompeii og Nereulaneum før deres Udslæggelse i Frankrig før Revolutionen, og i det romerske Rige før dets Fald.

Store Indtægter.

Under Drøftning af Krigsskatloven i Senatet i forrige Uge hørte Senator Borah opmærksom paa at efter Indtægterne i sidste Mar, vilde mange, selv om de fem til at betale 60 Kr. Ct., i Indkomstskat, tjene vældige Summer.

Dupont Brudt Kompagni vilde have tilbage 25 Millioner. Armour & Co., maatte nøjes med 11 Millioner, Bethlehem Staalkompagni \$20,600,000, U. S. Staal-korporation \$157,340,000 (\$188,730,000 for iaar).

Ting, som følger med Krig.

En Rapport fra Rom siger, at Mad-situationer i Østerrige er meget kritisk. Grundet paa, at Mad-situationen i disse Dage er et af de vigtigste Spørgsmaal i alle Lande, selv i de Forenede Stater, med sin Overflod af Næringsmidler, giver Regjeringen dette Emne mere Opmærksomhed end noget andet. Man kan heraf danne sig en Idé om hvorledes det staaar til med Befolkningen i Østerrige, som allerede har båret Krigens Børde i tre Mar.

Det siges at i en tykt koncentreringslejer ved Kassel 90 Mil Nordøst for Frankfurt-on-the-Main, døde 1500 russiske, og 3,700 engelske og franske Soldater af Tyfusfeber. Krig, Hunger, nød og Pestilens gaar altid Haand i Haand.

Evangelii Basun

Sandhed

Renhed

Missionsnummer.

17de Aarg.

Torsdag den 10de Oktober 1917.

Nummer 40.

Hyrden.

Naar Herren er min Hyrde,
Mig intet fattes kan;
Paa grønne Enge leder
Han mig, ved Hvilens Vand.
Min Sjæl han vederkvæger,
Dg lærer mig ogsaa
Retfærdighedens Stier,
Som jeg skal vandre paa. .

Om jeg og skulde vandre
I Dødens Skyggebøl,
Gud kan ej sig forandre,
Ej ondt jeg frygte skal.
Men han er stedse med mig
Dg leder mig fremad.
Din Røst og Stav mig trøster
Dg gør mit Hjerte glad.

Et Bord før mig du dækker,
Min Uben ser det nu,
Mig Glædens Dje rækker,
Mit Hoved salver du.
Mit Bæger flyder over
Af Miskundhed og godt.
Før alle mine Dage
Skal bo i Herrens Slot.

D. S. R.

"Hjælpe
ge Dem i
Sandhe-
den; dit
Ord er
Sand-
hed" (Joh.
17: 17).

"J er
alle rede
rene paa
Grund
af det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der" (Joh.
15: 3).

Evangelii Basun Publishing Company

St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Missions Tanter.

Udvalgt af J. W. Myers.

Har du nogensinde gjort noget for at gøre en Missionær. Liv mere lykkelig?

Svarledes: "Ja du forlige disse to Indrømmelser: „Jeg er en Kristen,“ og „Jeg interesserer mig ikke for Missionsarbejde.“

Enhvert Tid du taler nu for at udfylde din Mangel paa Interesse for Missionsarbejde vil være som en Vurde paa din Sjæl, naar Jesus kommer.

Mere en halve Verdens Befolkning har endnu ikke hørt Evangeliets Budskab.

Derfor du kunde prædike Evangeliet til en Forsamling af fem Hundrede Hinduer hver Time af Dagen, vilde det tage halvfjerdsindstyve Aar for dem alle at høre Evangeliet.

Forsøgt store Ting fra Gud; forsøg store Ting for Gud. —Wm. Carey.

Retfærdighedens Sti vil maaske lede dig til Afrika.

Skulde Jesus komme i Dag, kunde du se ham ind i Ansigtet uden at vække, naar du har gjort saa lidt for at sprede hans Evangelium paa Jorden?

Enhver finder Glæde i at samle Blomster. Der er endnu mere Glæde i at samle Sjæle for vor Frelseres Krone.

Der er maaske Tusinder af Ting du kunde gøre i Livet, men der er kun een Ting du maa gøre: „Den, som gør Guds Vilje, bliver til evig Tid.“

Det er mandigt at elske vort Fædreland. Det er gudligt at elske fortabte Syndere.

Menighedens Styrke.

Af J. M. Nichols-Mon.

Oversen Missionsaanden eller Menighedslivet kan trives uden Bønnensaand. Virksomhed uden Guds Marværelse bidrager ikke til vor egen Sjæls eller Menighedens Vækst. Endog i Prøvelsens Stund, da Kristus tømte til Bærmens Bægeret, som Menneskehedens Synder havde indtæt til Overflod—endog i et saadant Øjeblik glemte ikke vor Herre at give sine Disciple Raad, som vilde være dem Styrke paa deres Livsvandring og i deres Arbejde for Gud. „Naager og beder.“ Dette er Følgeskabet af enhver, som sejrer i Guds Rige. Bøn er en Kristens Liv; det er Liv for Menigheden; og det

er Naademidlet, hvorigennem hele Verden vil blive vunden for Kristus. Bøn er sammenkædet med selve Livet, Ordene, Tankerne, og Handlingerne af enhver Guds Mand.

Vor Herre var selv en Bønnens Mand. Virksom som han var, søgte han altid et ensomt Sted, hvor han kunde være alene med Faderen. Han forstod fuldt ud, at han kom til Jorden for at udføre det Arbejde, som Faderen sendte ham til at udføre; og som han villig udførte dette Arbejde, holdt han Samfund med sin Fader. Kristus begyndte sin Gerning ved at bue længe paa Gud—ved fyrrethve Dages og fyrrethve Natters Bøn i Trænen; før han valgte sine tolv Disciple havde han været i Bøn paa Bjerget hele Natten. En anden Gang, medens han var i Bøn paa Bjerget, saa de ham forklaret. Tidlig om Morgenen, før Morgendæmringen, fjernede Jesus sig og gif hen til Bjerget for at bede. I Gethsemanes Have blev Jesus fundet i Bøn, undertiden paa bøiede Knæ, og igen liggende henstrakt paa den kolde, fugtige Jord. Paa Korset glemte han heller ikke sit Arbejde—der bad han ogsaa. Enden af hans Liv paa Korset var Bøn—Samfund med Faderen, thi han befalede Gud sin Sjæl. Han begyndte ved Bøn, han levede ved Bøn, han sluttede ved Bøn, og, menneskelig talt, kan vi næsten sige, at han sejrede over Døden og graven ved Bøn. Der skrives om ham, at i sine Ageds Dage frembar han stærke Naab med Tårer og ydmyge Begæringer til, den, der kunde frelse ham fra Døden. (Heb. 5: 7).

Livet i Menigheden og Haabet om vor Mission til hele Verden er afhængig af saadanne mægtige Bønner og Begæringer. Gud udførte en vidunderlig Gerning i tidligere Dage i John Wesleys Liv. Vi læser om mægtige Bækkelser i de Dage. Tilgrundliggende for alt dette var en Bønnens Mand. Det siges, at hele Menigheden sat tilfide en Dag hver Uge til Faste og Bøn. Mr. Wesley sagde, naar han omtalte Karakteren af en Methodist, at følgende var hans Karaktertræk: „Han beder uden Afslæelse.“ „Det gives ham at bede og ikke blive trætte. Ikke at han altid findes i Bønnens Hus, enddog han aldrig forsamler en Følge til at være der.“ Bønnens Mand skulde være Manden i et Guds Varn.

Selv har vi fundet, at Guds Rige har vun-

Det Fremgang ved indtrængende Bønner og Bø-
gøinger. Enhver Guds Prædikanter ved, at
Vækkelsesmøder, som har Sjæles Frelse, og Me-
nighedens Vækst til Følge, eller resulterer i,
at nogen overgiver sig til Guds Arbejde, kom-
mer altid efter Tider af inderlig og indtrængen-
de Bøn. Siden vi ved, at den bedende Menig-
hed er den eneste Menighed, som er i Stand til
at gøre sin Pligt og at holde Missionsaanden
i Aue, lad os vedblive at blæse paa Tilden og
holde den i Flamme, saa at den maa naa til
andre, og at den maa brænde gennem hele Ver-
den.

Grunde hvorfor vi bør bede intrængende.

1) Som Gud arbejder sammen med os, el-
ler som han bruger os for at sprede Evasge-
liet, kan han kun gøre saa, naar vi har samme
Sindslag og Hjerte som han har—naar vi føler
Byrden for de fortabte, føler som om vi kunde
gibe vore Liv for at frelse dem, føler som om
vi kunde udøse vore Hjertes og lide hvad som
helst for at rive dem ud af Helvedes Fld. Øvel-
se i Bøn udbifler vort indre Liv og udvider
vort Hjerte, gør det mere kærlig og medfølsende,
og dygtiggør os for det, som vor Fader ønsker
at bruge os til. Det ligner at grave Grøfter
eller Kanaler i vore Hjertes gennem hvilke Vi-
nets Vand kan flyde, hvortil Gud kan vise tør-
stige Vandingsmænd for at lindre deres Tørst.
„Saa siger Herren: gør Grøfter ved Grøfter
i denne Dal; thi saa siger Herren: I skulle ikke
se Beje, ikke heller se Regn, alligevel skal den-
ne Dal blive fuld af Vand, at I skulle drikke“
(2 Kong. 3: 16, 17). Vi maa gøre vor Del,
grave Grøfterne—og Gud vil gøre hans Del.

2) Arbejdet, som vi gør er Kongens Arbej-
de; vi er kun hans Tjenere. Han sendte sin Søn
til Verden, der juldøpte sin Del paa Jorden.
og udsendte Disciple til at fortsætte Arbej-
det gennem hele Verden. Men han betroede
det ikke alene til menneskelige Hænder; han
lovede, at han vilde sende dem Helligaanden
til at trøste dem, til at være deres Lærer, deres
Vejsleder og deres Raadgiver. Han vidste at
Guds Helligaand var den eneste som kunde vid-
ne om ham; og som kunde gibe dem Kraft til
at være hans Vidner „i Jerusalem og i hele
Judea og Samaria og indtil Jordens Ende.“
Øvelse i Bøn hjælper os rigtig til at fatte dette,
drager os nærmere til Frelseren, og gør os

i Stand til at være Instrumenter i Helligaa-
dens Hænder.

Brødre, lad os ikke „vige fra Jerusalem“;
lad os forblive foran Guds Trone indtil vi
føler og realiserer dybt i vore Hjertes, at Guds
Arbejde maa fortsættes af Helligaanden som er
Kristi Vikar, og at vi er hjælpeløse uden at han
udfører det. Ikke ved vor Magt eller ved vor
Styrke, men ved Herrens Aand. Lad os bede
indtil denne Sandhed bliver rodfæstet i selve
vor Hjertes Natur. Jo mere vi fuldt ud fat-
ter Sandheden, jo mere burde vi bede, og jo
nærmere burde vi holde os til Gud, og jo mere
afhængig burde vi føle af ham. Vi kan maaske
have Kundskab om vor Afhængighed af Hellig-
aanden; men dette er ikke nok. Hvad vi ønsker
er en dyb Følelse af vor egen Uduelighed og
Futethed, og ubetinget, hjertesøst Afhængighed
af ham. Denne indvortes Erfaring er altid
Resultatet af at drikke meget fra Kilden af le-
vende Vand i inderlig Bøn.

Naar vi læser Apostlenes Gerninger, ser vi
at de i Virkeligheden er Helligaandens Gernin-
ger. Vi føler paa enhver Side denne hjerte-
følt Aand af Afhængighed som disse Disciple
havde for deres Talsmand og Hjælper, som der-
es Mester havde sendt dem, og vi føler som
det var, at vi indagnder ny Lust i den levende
Atmosfære af Guds Aand. (Læs og finder den
ne Bog og kom i Sin, at den er en Beretelse af
Gerningerne af den tredje Person i Gudsdom-
men, ligesaa meget som Evangelierne er en Be-
retelse af Jesu Gerninger).

De første Missionærer, som blev sendt ud af
den Helligaand, gennem Menigheden, som han-
de overgivet sig til Faste og Bøn, blev
i Sandhed brugt af Gud. (Læs Ap. G. 13).
„Medens de nu holdt Gudstjeneste og fastede,
jagde den Helligaand: „Udtager mig Barna-
bas og Saulus til den Gerning, hvortil jeg har
faldet dem.“ Da fastede de og bad og lagde
Hænderne paa dem og lod dem fare.“ Her er
et Eksempel for os, o Guds Menighed. Lad os
ikke glemme at vor Herre jagde: „Beder der-
for Høstens Herre om, at han vil sende Arbej-
dere ud til sin Høst.“ Her er Menigheden, som
bad til Høstens Herre med Bøn og Faste; og
lagde Marke til Resultaterne. Lad os bede og
levbæge Gud; „ikke vige fra“ at bide paa Gud
indtil vi hører Helligaandens Røst.

David Brainerd.

Hans Liv og Gerning væsentlig skildret efter hans Dagbogoptegnelser.

Tredje Kapitel.

Ud i den store Øst.

Det omtalte Missionsfælleskab havde før haft en Missionær Uandt de spredte Indianere paa den Long Island. Nu blev saa Brainerd antaget til at virke Uandt Indianerne længere inde i Landet; men da det ikke var let for ham at gaa ind i de store Skove ved Vintertid, skulde han først tage en Tur til Long Island. Foreløbig red han nu rundt for at tage afsked med Slagt og Benner og ordne sine private Anliggender. Dog viste det sig senere, at Afstandene ikke var større, end at han med nogle Maaners Mellemrum kunde aflægge Besøg i de civiliserede Egne. Men han søgte ofte Savnet af Samfund med andre treende, og hans frage Selskab led meget som Følge af Strabadserne og den tarvelige Kosti han maatte nøjes med ude i Skovene.

„November. Forlod New York med en nedtrykkende Følelse af min Uværdighed.

„Min Sjæl higede efter Gud. Jeg red 30 Mil, idet jeg stadig løftede mit Hjerte op til ham i Bøn om hans Intrende Naade. Jeg hvilede i hans Rigdom og søgte hans Kraft opmuntre mig til at gøre eller lide alt, hvad han vilde tilstifte mig. — Jeg tilbragte lang Tid i Bøn i Skoven og søgte mig løst op over alt paa Jorden. Min Sjæl var stærk i Herren, Hærskarernes Gud. — Jeg forlod New Haven om Aftenen efter at have knælet ned og bedt sammen med fætre, troende Venner paa en meget afslidss Plet i Skoven.

„Januar 1743. Mine aendelige Kampe i Dag var frygtelige; det var, som om jeg var indeluffet i jern Fortabelsen uden Gud. Deri bestaar sikkert de fortabtes Pine, at de er uden Gud. Jeg kunde ikke spise, men søgte mig som en Dorkbrøder, lige før han skal henrettes. Og saa begyndte Jæll at samles for at høre mig prædike. Men Herren lukkede op for mig, da jeg talte over 5 Mose Bog 8: 2: „Herren, din Gud, har ført dig disse 40 Aar i Ørkenen for at ydmyge dig, for at prøve dig, for at kende hvad der var i dit Hjerte.“

„Jungensinde var jeg forelsket i mig selv, saa usikkert til alting som nu. Jeg var uvær-

dig til en Plads iblandt Indianerne; ja, enhver Plet paa Jorden syntes for god til en Usling som mig, selv blandt Afrikas Kammikaler. —

„Februar. I East Haddam holdt jeg mit Afstedsnæde i Aftes. I Dag har jeg tilbragt Tiden i Bøn, hvor som helst jeg gif. Efter at have sagt Farvel til mine Venner, gav jeg mig paa Vej ind iblandt Indianerne; dog skulde jeg først tilbringe en Tid i East Hampton paa Long Island. Paa Vejen havde jeg en haard Kamp, idet jeg havde svært ved at opgive alle jordiske Velsommeligheder og kaste mig ind i Nød og Savn. Det forekom mig at være lettere at lægge mig ned i Graven. Men dog valgte jeg at gaa.

„Jeg spadserede til en nærliggende Lund og søgte mig som en fremmed paa Jorden, død for alt i Verden, som om jeg var død i bogstavelig Forstand. Min Sjæl rejste sig op af de døde Vand, hvori jeg i den senere Tid havde været nedfunken. — Jeg syntes nu, jeg med Lethed kunde være alt for Guds Riges Sag; thi paa eet Øjeblik kunde jeg flyttes til den Verden, hvor der var evig Salighed. Tiden her forekom mig at være meget kort mod Evighedens uendelig Længde.

„Med 16 Mil til Stenden af Zen, som hovedsagelig var beboet af Indianere. Men efter at jeg havde talt med dem, søgte jeg mig meget modløs; dog prædikede jeg for dem over Esajas 53: 10: „Det behagede Herren at knuse ham.“

„Talte om Søndagen i East Hampton, skønt jeg var saa svag, at jeg knapt nok kunde staa op; men Herren styrkede mig. Løften var 1 Mose Bog. 5: 24: „Enes vandrede med Gud“; og som et Afstedsord til Guds Folk paa dette Sted formanede jeg dem indtrængende til at leve nær Herren. — Næste Morgen traf jeg Rejseforberedelser, medens jeg uafbrudt raabte til Herren, og saa tog jeg afsked med de kære Venner.“ —

I Nærheden af New York traf han atter Repræsentanterne for Missionsfælleskabet, som gav ham Anvisning paa at arbejde iblandt Indianerne i Kammikaler. Paa Vejen besøgte han

en Mr. Sergeant i Stockbridge, som havde en Del med de nærmeste Indianere at gøre. Det var en lang Tur, som udeukkende foregik til Hest.

Fjerde Kapitel.

Blandt Indianerne.

„April 1743. Jeg red til Kaunamneef, omtrent 20 Mil fra Stockbridge, hvor de Indianere levede, som jeg var udsendt til. Jeg sov paa en Bunke Straa. Om Aftenen var jeg meget mismodig. Maatte Gud hjælpe mig! Hvad han tilfigter med den Pine, jeg er i, ved jeg ikke; men jeg fortjener det alt sammen og tusinde Gange mere.— Indianerne tager venligt imod mig, og lytter til, hvad jeg siger.

„Det forekom mig, at jeg aldrig kunne udrette noget iblandt Indianerne. Min Sjæl var træt. Naar jeg hørte om nogen, der var død, misundte jeg ham og tænkte: „Hvornaar kommer dog min Tur?“— Det smertede mig at tænke paa, hvor hovmodig og partisk jeg havde været tidligere, samtids med, at jeg dog mente at arbejde for Guds Sag. Da al den Tid, jeg havde spildt med Tale, som sigtede paa at vinde Folk for det Parti, jeg hørte til! I den senere Tid har jeg tænkt meget paa Kristi Niges Fremgang i Verden; men nu fik jeg nok at gøre med mig selv.

„Søndag Morgen gik jeg meget tidligt ud i Skoven og bad. Formiddag og Eftermiddag talte jeg til Indianerne; to eller tre syntes at tage Sagen alvorligt. En af dem sagde bag efter, at hendes Hjerte havde grædt, siden hun hørte mig tale første Gang.“

Brainerd opdagede, at der levede en skotsk Familie to Mil (en halv dansk) fra Indianernes Lejrplads. Her indlogerede han sig i den første Tid. Hans Seng var blot nogle Brædder med Straa paa i en tarvelig Bræddehytte og Maden meget tarvelig; Brødet blev bagt i Asten. Det var en øde og ensom Egn, omgivet af Bjerge og store Skove, og ingen kristne Venner var der, som forstod ham. Efter tre Maanedes Forløb blev han træt af hver Dag at gaa frem og tilbage til Indianerne. Derfor bosatte han sig iblandt dem, saa han kunde gaa dem i Tale Morgen og Aften, den Tid paa Dagen, de mest var hjemme. En Tid boede han saa i en af deres Hytter; senere byggede han sig selv et lille Hus af Træ, hvor han saa boede ganske alene.

Men det var meget besværligt for ham at gaa de almindelige Livsfornødenheder. Brød fandtes ikke her. „Alle saadanne Ulykkeligheder“ skrev han i et Brev, „kan nok synes ubetydelige for dem, som læser det; men for den, der lider derunder Dag efter Dag, er det noget andet.“ Men det, der trykkede ham mest, var alligevel Frygten for, at Indianerne skulde gaa noget imod Kristendommen derved, at de nu og da traf europæiske Navnkristne, som ikke selv brød sig det mindste om Religionen og tilmed søgte at hindre dem i at blive Kristne, fordi de bedrede kunde frygte dem og berige sig paa deres Befrustning, naar de blev ved at være Hedninger. En Del af deres Stamme havde været under kristelig Paavirkning i Nærheden af Stockbridge; derfor var Indianerne i Kaunamneef straks villige til at høre og var ikke saa uciviliserede som dem, Brainerd senere traf længere inde i Landet.

To Ting søgte han at gøre dem bekendte med. Først: Deres Naturs Syndighed, deres Hjerters Indskab og Besmittelse og deres juldannede Mangel paa Evne til at frelse sig selv. Og dernæst: Guds fri Naade i Jesus Kristus som indtilsprækket til Frelse og evigt Liv.

Jortf.

Har du denne Byrde?

Af Agnes E. Tuttle.

Jesus har Byrden af en fortabt Verdens Synd. Da hans Angst var saa stor, at hans Svøbe faldt som Blodsdraaber til Jorden, var det ikke paa Grund af Frygt for legemlige Lidelser. Visstelig vilde Hødet gaa tilbage for disse; men det var Byrden for Mennekenes Synder, som forarsagede Frelseren de største Lidelser. Han døde ikke en Martyrs Død, men en selvopofrende Frelser. Jesus havde Byrden for Sjæle.

Guds Prædikanter er kaldt og udiendt for at prædike Evangeliet. Alle sande Prædikanter har Byrden for fortabte Sjæle paa sine Hjælder. Denne Byrde er det, som faar Mænd og Kvinder til at forlade Hjem og dets Behageligheder for at gaa og bringe det glade Budskab til trængende Sjæle, Sjæle som maa gaa fortabt, om de ikke lærer at kende Jesus. Prædikanterne og særlig Missionærerne har Byrden;

men disse alene kan ikke gøre alt, hvad der maa gøres. Der er en Part at gøre for hvert Guds Barn.

Guds Arbejde er hindret, fordi der er dem, som ikke er interesseret i at se dette herlige Evangeliums Forkyndelse ud over al Verden. De er ligegyldige for, enten de fortabte Millioner rækker vundne for Jesus og Himmele eller ej. De har ikke Byrden.

Brødre, tænkt paa, hvad det mener for os at tilbageholde fra andre de Fordele, som Evangeliet bringer, og som vi selv nyder og glæder os i. Betænk, hvad det vil sige for os at være ikke glade, enten andre har disse Betsignelser eller ej. Gud har gjort sin Del, og det er den største Del. Gud gav sin Søn, Jesus sølte Byrden og gav sit Liv. Guds trofaste Prædikanter giver sin Tid og sine Gaver. Mange sande Guds Børn forsøger sig selv paa forskjellige Maader for at kunne give af sine Penge og hjælpe til med Evangeliets Forkyndelse. Mange fornekter sig nogle af de Ting, som man i Almindelighed anser for Nødvendigheder for at bringe Evangeliet til Sjæle og bringe Sjæle til Jesus. Takket være Gud, de har Byrden. Takket være Gud, nogle har den!

Men det trænges, at mange flere faar denne Byrde paa sine Sjæter, Byrden for fortabte Sjæle er den Byrde, som det er ædlest at bære. O, om flere havde den! O, om det glade Budskab om Frelsen vilde spredes! Om flere vilde faa Byrden, saa kunde Triliteratur blive sendt til nær og fjern, Arbejdere kunde blive udsendt til fjerne Lande; vore Missionærer behøvede ikke at lide af Mangel paa passende Boliger og Nødemidler. Broder, som har givet dit Hjerte til Jesus, giv ogsaa af dine Penge til Guds Sag. Der trænges Mænd og Kvinder; men her trænges ogsaa Penge, for at Arbejdere skal kunne blive udsendt.

Tænk, hvorledes er det med dig? Føler du Byrden? Føler du den, som Jesus sølte den, da han græd over Jerusalem? Er du byrdet for den store Mængde, og gør du, hvad du kan for, at de skal faa Evangeliet.

Der er nogle, som en Tid tilbage sølte denne Byrde; men de føler den ikke nu. De aandelige Sanser er blevet sløvet. Dette er en farlig Tilstand at være i. Rald mægtig paa Gud. Indtil han faar dig til at føle, hvad det vil sige,

at dyrebare Sjæle gaar evig fortabt. Ved i Mør og Indtrængenhed til Gud, at han hjælper dig at føle Byrden mere end nogenfinde før.

Spørger du: „Hvorledes kan jeg faa denne Byrde?“ Du kan faa den ved at holde dig nær til Gud i Bøn, indtil han lader dig føle noget af, hvad han føler. Se paa Korset, og betænk i din Aand, hvad Jesus sølte for en fortabt Verden, se derhen, indtil du føler noget af, hvad han sølte og endnu føler. Se paa Marketerne, som staar hvide til Høsten rede til at blive afhøjet af villige Hænder og offervillige Sjæter, og fære Lærere, du kan ikke undlade at føle Byrden, hvis du er villig til at føle den og gøre din Part.

Gør noget for Sjæle.

Af Ellen Graham.

Vor Herre Jesus befalede sine Efterfølgere at gaa til al Verden og lære alle Folk og gøre dem til Disciple. Hvem mener disse alle? Det mener dem hinsides Havet, som ikke kender Jesus og dem i vort eget Land. Mange, mange har aldrig hørt om Jesus og hans Kærlighed og Magt til at frelse. De omkommer af Mangel paa Livets Brød—det er værre end Sult af Mangel paa naturligt Brød.

Hvem har ikke set unge Kvinder paa Gaderne i opsigtsvækkende Dragt og med et irælt Smil; men følg disse til deres Bosted, og du vil finde mange af dem i Sorg og Nød. Der er en Sjæl bag hvert Menneskes Ndre. Denne unge Kvinde længes efter noget bedre.

Vor nærmeste Nabo har maaske et Ziske om at komme i det rette Forhold til Gud, maaske er han af den Slags, som venter at blive frelst „nogen Gang.“ Tænk, han tilhører de „alle,“ som Frelseren vil, at vi skal gøre til Disciple. Du taler til ham om hans Aolning, hans Børn og mange andre Gæmmer; men taler du ogsaa til ham om hans Sjæl?

Sa ret i dit eget Hjeme er maaske nogen urelst Sjæl. Taler du til ham om, hvor inderlig du ønsker at se ham frelst? Taler du til ham om Jesus, som gav sit Liv for hans Frelse? Taler du til ham om Guds Kærlighed?

Tænk, om du selv ikke er frelst, saa søg Gud, ikke for din egen Skyld alene; men for de mange, som trænger Guds Kærlighed. Om du er

fredst, saa gaa til Gud i Bøn, og forbliv der, indtil dit hele Væsen er fyldt med saadan stærklighed til de fortabte, at dine Vinner bliver Sukke for deres udsødelige Sjæle. Byrden er tung at bære; men det er en Del af den Byrde, som Jesus bar, og Gud vil jende rig Velsignelse. Der er Fred og Tilfredsstillelse i at vide, at vi er regnet værdige til at bære en Del af Kristi Byrde, og saa gøre vor Part i at bringe de fortabte til ham.

Helte paa Missionsmarken.

„Liao-Yangs Frelser.“

Den evangeliske Mission havde just faaet jant Dag i Mantsjuriet, da der Syd fra kom den ene Røverhorde efter den anden, de saakaldte „Boxere“; og i Stedet for at standse dem sluttede de kinesiske Soldater sig til dem paa deres Røbertog. Først var det kun deres Maal at saa alle „fremmede Djæble“ uddrevet af Landet. Men det varede ikke længe, før de begyndte at optræde som ganske almindelige Røvere, der plundrede alt paa deres Vej.

Den store By Mukden faldt i deres Hænder; og derfra fulgte de den mantsjuriske Jernbanelinie, idet de øprek alle Skinnerne og ødelagde alle Stationerne.

Men snart kom der en frygtelig Hævn, idet en russisk Hær drog frem og brændte og plyndrede hver eneste Landsby, i hvilken de fandt en Jernbaneskinnest. Rygter om dem gik forud for dem, og Befolkningen flygtede rædselsslagen, hvor de drog frem. Og der var nok Grund til at flygte; thi selv Byen Haicheng blev plyndret og brændt, og af de Beboere, der havde bovet at blive tilbage, var kun 6, som undslap levende.

Nu nærmende denne Morderfske sig den store By Liao-Yang. Skulde den ogsaa paa en saa frygtelig Maade indgælde for „Boxernes“ Udskejelser?

Uden Tvivl vilde den have faaet samme Skæbne som saa mange andre Byer og Landsbyer, om ikke Gud i Forvejen havde sørget for en Redningsmand.

En skotsk Missionær, Dr. Westwater, havde i adskillige Aar haft et Hospital i Liao-Yang og havde ved sin uegennyttige Virksomhed vundet manges Hjerter. Men da „Boxerne“ kom, blev han tvungen til at forlade Byen. Han rej-

ste Nord paa og blev modtaget med aabne Arme af Russerne, som havde megen Brug for en dygtig Læge. Og saaledes gik det til, at han nu nærmende sig Liao-Yang sammen med den Hær, der kom for at ødelægge Byen. Den russiske General havde stor Respekt for ham paa Grund af hans Dygtighed; men det lyffedes ham dog ikke at forhindre de afskyelige Myrderier, som han baade som Strijen og som civiliseret Menneske maatte være imod. Men nu kan man forstaa, at hans Hjerte bankede af Medlidenhed med den By, hvis Sygdom og Nød han i en Mærtske havde søgt at afhjælpe.

Saa Byens Waure blev der skudt paa Musserne, saa de blev nødt til at standse udenfor i en af Fortraderne. Imidlertid fremmede Beboerne ud af en Port paa den medtagne Side af Byen for at redde Livet. Mange blev traadt ned i Trængslen; og værre blev det, da der fra de russiske Kanoner blev skudt Granater ned i Landet Jernbanestationen. Det saa ud til, at Liao-Yang skulde komme til at dele Skæbne med de andre Byer, som Russerne havde ødelagt.

Men een Mand stod imellem Russerne og den truede By. Det var Dr. Westwater. Han gik til Generalen og sagde:

„Jeg paatager mig at gaa ene ind i Byen og overtale Befolkningen til at overgive sig uden Modstand. Men paa een Betingelse.“

„Og hvad er det?“ spurgte Generalen.

„At De giver mig Deres Orsæd paa ikke at lade et eneste Menneske staa ibjel i Byen, og at der ingen som helst Plundring maa finde Sted.“

Det var for Generalen en ny Maade at behandle Mennesker paa. Men den gik ind paa Betingelserne; og Doktoren red alene ind i Byen.

Porten var aaben, og Gaderne var mennesketomme. Alle, som ikke var flygtet, havde skjult sig. Endelig var der en Søndagsfelede, og den havde kendt ham, og som lovede sig til ham. At ham fik han at vide, at Byens Raad var samlet for at raadslaa om, hvad der var at gøre. Dem opførte han nu; og de gik med Glæde ind paa at overgive Byen. Som en Løbeild spredtes den gode Efterretning til Beboerne; og de kom frem fra deres Skulesteder. Generalen holdt sit Ord saa nøjagtigt, at der i al den

Tid, Russerne var i Liao-Yang, ikke foreskaldt en eneste Udførelse fra Soldaternes Side.—

Denne menneskekærlige Handling skaffede Dr. Westwater Navnet „Liao-Yangs Frelser.“ Befolkningen elskede og ærede ham. Byraadet gav ham Grunden til et nyt Hospital og lovede at afholde alle Udgifterne. Ja, mange, mange Mil ud i Landet blev hans Navn kendt. Naar det blev nævnt, sagde Folk: „Det var ham, der frelst Liao Yang.“

Ogsaa Russerne forstod at skatte hans Mod og Selvopofrelse. Men for den afmaalte og tilbageholdne skotske Doktor var det lidt lidende, naar en Russer viste sin Kærlighed ved at slaa Armerne om hans Hals og kysse ham hjerteligt.—

Nogle Aar efter kom der ny Krig og endnu frygteligere Blodsudgydelser. Dr. Westwater fik Lov til at blive i Liao-Yang, dels fordi han var saa anset blandt Russerne, dels fordi de havde Brug for ham; og det var rimeligvis Grunden til, at alle Missionærer fik Lov til at blive i Mantsjuriet under Krigen med Japan.

Men efterhaanden som den sejrende Fjende drog frem, flygtede Omegnens Befolkning ind i Byen. Dr. Westwater fik Lov af Generaluropatkin til at indrette et Asyl for disse hjemløse og brødløse Stakler. Og efterhaanden fik han sig en Familie paa 4000 Hedninger at forserge. Da Japansernes Granater begyndte at falde i Byen, blev Asylt ramt 5 Gange; men Gud holdt sin Haand over det, saa ingen blev saaret. Børre var det paa Missionshospitalet, der snart blev aldeles overfuldt af saarede Mand, Kvinder og Børn.

Dr. Westwater lærdedes midt i Kugleregnen uden at tænke paa sig selv. Han var fuldt optaget af at skaffe de hjemløse Gushy, de sultne Brød og de saarede og syge Lindring. Da Japannerne kom i Besiddelse af Liao-Yang, forstod de straks at paaskønne hans Gerning; deres General sendte endog en betydelig Pengesum baa-
de til Hospitalet og Asylt. —

Selv Mantsjuriets Banditter kender og respekterer denne Mand. Det hænder ofte, at en af dem kommer til Hospitalet for at blive helbredet fra Saar, som han har faaet paa sine Røvertog; og da jaar han samme kærlige Behandling som andre Patienter.

Det hændte, at en Bibelsolportør blev over-

jaldet af en Flok Røvere, som først tog hans Penge og derefter gav sig til at undersøge hans Taske med Bøgerne i.

„Gvad er du for en?“ spurgte de.

„Jeg er fra Bibelselskabet.“

„Gvad er det for noget?“

„Det er en Forening af Krijstne.“

„Krijstne!“ raabte nogle af dem; „det er de nemmede Djævl.“ Og een af dem fik Revolveren frem og pillede ved Aftrækkeren, som om han havde Lust til at sende en Kugle gennem Solportørens Hoved.

Men en anden af Røverne spurgte: „Kender du Dr. Westwater?“

„Ja, jeg tilhører den samme Krijstne Menighed som han,“ svarede Solportøren.

Saa vendte Røveren sig til sine Kammerater og sagde: „Ker ikke ham her. Jeg kender Dr. Westwater. Det er en god Mand. For to Aar siden traf han en Kugle ud af mine Ribben.“

Og dermed gav han Solportøren ikke alene Bogtaffen, men endogaa alle hans Penge tilbage og ønskede ham Lykke paa Rejsen til Liao-Yang.

Saa langt ud virker „en god Mands“ Liv og Ord.

—John C. Lambert.

Liv i det fjerne Siten.

Af Gloria Sumner.

Jeg ønsker at indsende til Bladet en fortællende Beskrivelse af Livet i Kina og omstændighederne i Lande.

Muligens har nogle af mine Læsere tænkt, at ingen Amerikaner eller Europæer vilde gaa til Kina i nogen anden Hensigt end som Soldat for at kæmpe for sit eget Land eller som Missionær for at virke for Gjaels Frelse. Dette er en Fejlstagelse. Forretningsmænd fra Europa og Amerika er kommet til Kina og har mediet sig her og oparbejdet lønnende Forretninger.

Næsten alle Slags Varer, som fabrikeres i de vestlige Lande indføres til Kina. Endvidere, næsten alle større Forretningsforetagender som Banker, Assurance Kompanier, Korrespondance Skoier o. s. v., har sin Filial i Shanghai og i flere af de større Byer i Orienten. For at sikre sig Fremgang i disse Forretnings Anliggender sender de forskellige Kompanier dygtige

Mænd fra Hjemlandet for at bestyre og efterse Forretningerne. Saadanne Mænd lever med sine Familjer herover i ligesaa bekvemme, hyggelige Hjem som man har i deres Hjemland.

Forretningstiden i Kina er fra Kl. 9 For middag til 5 Eftermiddag, Lørdag Eftermiddag fri. Vænnen er større herover, end Mænd mædtager hjemme i en lignende Stilling.

Da vi vendte tilbage til Kina sidste November, var der paa Skibet et Selskab af tolv unge Mænd, American Standard Oil Company i New York havde antaget disse unge, vellærte Mænd i sin Tjeneste og sendt dem til Kina for at hjælpe dem, som allerede var der i deres forretning. Vigefrom Missionærerne maa Forretningsmænd fra de vestlige Lande lære det kinesiske Sprog for at kunne udrette noget af Betjening i Kina.

Det vil visseelig interessere dig at vide, at tre tusind Mennesker af udenlandske Nationer bor i Shanghai. En liden Procent af dette antal er Missionærer, og disse repræsenterer den Katholske Kirke og alle de forskellige protestantiske Kirker; men de fleste af disse tre tusinde Mennesker er kommet over til Kina for at tjene Penge. Penge er saa mægtige, at de vil faa Mennesker til at gøre næsten hvadsomhelst hvorsomhelst.

Unge Mænd i Guds Menighed, som hører Missionskaldet til Kina, I forlader ikke Civilisationen, naar I forlader Amerika eller Europa og gaar til Kina. Om unge Mænd i Forretningsverdenen kan forlade sine Hjem, sine Venner og sine Rære for at gaa til det fjerne Østen for Pengers Skyld, hvor meget mere skulde da I kunne forlade eders for at frelse Sjæle.

I vor Tid er her Missionærer i Kina, som har tilbragt femti ja op til seksti Aar som Missionærer i dette Land. De rejste fra sine Hjemland i Sejlskibe, som tog tre til seks Maanedere for at gøre Turen over Havet. Der var Uhyggelige paa den lange Rejse og Vanskeligheder i Landgangen. I fundne Aar blev Missionærerne her i Kina mødt af Folk, som frygtede den hvide Mand. De kunde faa kun en daarlig Bolig at bo i, og mange flere Vanskeligheder havde de at overvinde end Missionærerne her i vor Tid. Dog disse Folk stod tro paa sin Fødsel, og deres Bestræbelser har baaret gode

Frugter. Deres Arbejde og Glæde er at beundre. Deres Ungdom, Middelalder og Alderdom er blevet tilbragt i Kina.

Unge Mænd, din Hjælp trænges paa Missionsmarken, vil du komme? Du som er frelst og stadfæstet i Guds Naade, du som elsker Jesus mere, end du elsker dine Slægtninge og dit Hjem, det er dig Gud vil bruge, vil du gaa?

Bibelen i Hjemmet.

„Hvordan kan det være, at du er saa godt kjendt i Bibelen?“ spurgte en ung Mand sin Ven, idet de gik hjem fra Bibelskassen. „Da naar vi taler om Karakterer og historiske Fakta, synes du at vide alt om det ogsaa.“ „Der er ikke noget underligt i, at jeg kender Bibelen,“ var Vennens Svar, „thi den har altid været den benyttede Bog i Hjemmet. Jeg er blevet opdraget ved Bibelen. Mor plejede at læse den for os, medens vi var smaa. Vi gik til hende og bad hende fortælle os en Historie, og hun fortalte os om Josef, David, Daniel eller andre af Bibelens Helte, indtil vi kjendte dem som levende Venner. Alle mine lykkelige Erindringer fra Barndommen er knyttet til den bibelske Litteratur.“

„Jeg har aldrig været saa lykkelig,“ udbrød den anden. „Bibelen var for mig en luftet Bog, til jeg blev omvendt, og jeg tror ikke, at jeg nogensinde vil kunne glemme den tabte Tid.“

Da den unge Mand genvandt den aldrig: thi Erindringerne og Takkeforbindelserne fra Barndommen er altid de klareste og stærkeste. Det vilde være godt at erindre dette under vor daglige Omgang i Hjemmet. Lad os se at faa de unge til at elske Bibelen. Hjælper vi dem til at blive saa kjendt med dens Historie, at alt hvad vi fortæller dem, er som Erindringer fra Hjemmet? Nu er der Anledning til at faa den gode Sæd, som vil give rig Døst i senere Aar!

Det Tusindaarige Rige i Lyset af Guds Ord.

Denne Bog giver dybtgaaende Forklaring over sit Emne. Den er værd Opmærksomhed og Studium af dem, som elsker og søger Sandheden.

Pris 5¢; 40¢ Dussin.

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1.00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1.25
Six Months......65

Subscriptioners indsendt fra Skandinavien:

Årlig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet kan sendes os enten ved Money Order, Bank Check, eller Draft, pr. Ekspres eller ogsaa i registeret Brev. For Penge sendt i løst Brev er Udgiverne ikke ansvarlige.

Avittering for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevkort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den forrige Adresse saa vel som den nye angives.

Al Korrespondance maa adresseres til

Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Subskribenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til Nels Renbeck, Pandrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Blandede Nyheder.

Broder og Søster Penner, som kom her fra Cleveland, Ohio, har flyttet ind i Br. Dahls Hus. Br. Penner arbejder i en Forretning i St. Paul. Han venter at tilbringe en Del af sin Tid i aandelig Arbejde blandt den tyk-talende Befolkning i Tvillingbyerne.

Br. L. P. Peterjen besøgte fornylig de troende i Belgrade, Willmar og Norway Lake. Fle-re Møder blev holdt og Guds Ords dyrebare Tæd blev udsaaet. Guds Børn paa disse Pladser er nidkær for Guds Sag.

Menigheden i Herford, Minn., gør Fremfærdt under Br. Edgar M. Powells Ledelse. De har arrangeret for en Række Bækkelses Møder, som skal holdes Nov. 1—25. Br. Morris C. Johnson skal forkynde Livets Ord under disse Møder. Lad os forene os i Bøn til Gud, at han maa rigeligen velsigne Møderne, at mange

Sjæle maa komme i Besiddelse af den kostbare Perle, den Skat, som forbliver for evigt.

Br. Morris C. Johnson skriver fra Racine, Wis: „Jeg venter at besøge Norway Lake og Willmar, Minn.“ Oct. 16—19; Montevideo 21—28, og Belgrade, Oct., 30de til Nov. 1ste. Det bliver kun en tre Dage paa hver Plads. Det bedrøver mig, at jeg ikke kan være der længere, men dette er det bedste jeg kan gøre nu.“

Vi har i flere Aar givet et specielt 10 Cent Tilbud paa Basunen hver Vinter indtil sidste Mar, da vi troede det var bedst at forsøge at faa saa mange aarlige Abbonenter som muligt. Vore Læsere indsendte ikke saa faa helaars Abbonenter under det specielle Tilbud. Men paa Grund af Tiderne nu, har vi tænkt det vilde være bedre at give et 10 cent Tilbud igen. Basunen sendes derfor til hvilken som helst Adresse otte Uger for ti cents. Tilbudet begynder den 15de Nov. Dette vil være en god Anledning at jende Bladet til Slægt og Venner.

Broder J. W. Heinly og Hustru venter at rejse til Indien saa snart som Rejsen bliver aabnet, og Tilfaldelse fra den engelske Regering til at gaa i Land og optage Arbejde i Indien faaes. Alle, som venter at optage Missionsarbejde maa skaffe sig denne Tilfaldelse før de sejler. Smidlertid vil Br. Heinly rejse i dette Land og forkynde Evangeliet.

Broder og Søster Springer ventede at forlade Zurich, Schweiz Sept. 24de og de haabede at ankomme til New York omkring ved den 15de Oktober. Broder Otto Doebert og Hustru, som har haft Opsyn med Arbejdet i Esen, Tyskland, vil rejse til Schweiz for at forestaa Arbejdet der.

Til vore Læsere.

Silsen i Jesu Navn. Det glæder os at sige, at Herren er endnu med os i den Gerning han har givet os at udføre. Vi har haft mange Betsignelsen fra hans Haand i de sidste Aar, og føler os taknemmelig for det Privilegium vi har at fylde en Plads i Herrens Ringeard.

Ser paa Kontoret gaar alt som sædvanligt. Bidstnok har vi følt Resultaterne af de høje

Priser, og har begyndt at forberede os til at møde endnu trangere Tider og Omstændigheder. Men, under disse unormale Tilstande har vi to Udveje. Den første er at falde paa vore Kæde. Herren har endnu for os at faa Evangeliets Budskab til Folkemasserne. Han har ikke tabt sin Kærlighed for den faldne Mennefteslæggt og gør endnu hvad han kan, med de Midler han har for Haanden, for at faa Budskabet om Guds Rige og Frelse fra Synd til Jordens Befolkning. Den anden Udvej er at møde de forandrede Omstændigheder med al den Forstand og Visdom Herren vil give os. Krigen og den urolige Tid vil tvinge os til at indrette forskellige af vore Afjærter til at passe nye Forhold. Vi maa bruge begge Udveje, ellers den første. Vn er Guds Folks kraftigste Vaaben.

Vi tror ikke, at Herren endnu har affastet Brugten af rent, helligt Litteratur som et Middel til Sjæles Frelse. Bøger, Traktater og religiøse Blade bringer endnu det samme Budskab og øver den samme Gerning og Indflydelse, som nogensinde før. Pressen bliver brugt af urene Hænder i Zjemed som ikke tjener til Overbyggelse i moralit og religiøs Henseende. Hvorfor ikke bruge Pressen i god Zjemed?

Evangelii Vasun er ikke et Nyhedsblad. Dag- og Ugebladene kan give Befolkningen Nyheder bedre end vi. De har deres Mission, men Vasunen har en anden. Ej heller indeholder den Fortællinger eller Noveller. Verden er fuldt med Bøger med saadan Læsning. Vasunen har en særskilt Mission. Dens Virksomhed bestaar i at forklare Grundprinciperne af Guds Ord til Folket. Den fremholder Bibelens Lære om fuld Frelse fra Synd, Selliggørelse og mange andre dybe Sandheder.

Før at faa Vasunen til faa mange Hjem som mulig i det kommende Efteraar og Vinter, har vi besluttet at sende Vasunen otte Uger for ti Cents som en Prøve Subscription. Lad os gerne faa mange ti Cent Subscriptioner som muligt. Vi ved om flere som kan tilregne sin Frelse til Læsning af Vasunen under ti Cent Tilbudet. Tilbudet begynder den 15de November og varer to Maanedes. Begynd nu at virke. Lad os gøre alt vi kan for at avertere Bibelens velsignede Sandheder iblandt vor skandinaviske Befolkning.

Den 15de November til den 15de Januar. Begynd nu at indsamle Abonnenter.

Fra Arbejdsmarken.

Chinkiang, Kina, Aug. 5.—Flere Maanedes er nu gaaet forbi siden vi skrev i Bladet, og nu er det paa Tide, at vi skriver igen. Sidste Gang skrev vi fra Suchowfu, og en kort Tid derefter rejste vi til Chinkiang, hvilket var næsten to Maanedes siden. Vi rejste fra Suchowfu lidt før vi havde ventet, paa Grund af den urolige politiske Tilstand her i Kina. Forskellige Rygter og spredt omkring, og Anhui Provins gennem hvilken vi skulde rejse næsten hele Vejen, havde allerede erklæret sig afhængig af Regeringen. Siden vi kom her naaede den politiske Tilstand sin Højdepunkt, og Resultatet blev at General Chang Shun blev besejret. Han havde Hovedkvarterer i Suchowfu. Ved Stationen faa vi hans private Tog, som skulde føre ham til Tientsin, da han var paa Vej til Hovedstaden, Peking. Hans gale Streg om at ville genoprette den Manchu Monarki i Hovedstaden var en meget forfærdelig Afjære. Det var ikke længe før de republikanske Tropper havde ham besejret, faa at nu er han indesluttet i en af Gesandtskabsboliger i Peking. Stillingen i Suchowfu blev faa urolig, at Broder og Søster Dong, som hører hjemme paa denne Egn, forlod Byen og kom her til Chinkiang. Flere Bygninger, som stod udenfor Stadens Mure var blevet plundret og beskadiget af Chang Shuns Soldater, og saa flere Mennefter var blevet dræbt.

Chinkiang er nu vor Hovedkvarterer. To indfødte Arbejdere har Opførelse med Arbejdet i Suchowfu Distriktet. Dette indbefatter Arbejdet paa Landet faa vel som i Vn. Nogle af Arbejderne herfra vil besøge dem engang imellem.

I Tansang, en Vn i Nærheden af Chinkiang, har vi en Missionsal, hvor Møder bliver holdt to Gange om Ugen. Vi haaber snart at holde en Række Møder der. Arbejdet paa denne Plads er forholdsvis nyt, Mødesalen blev først lejet af Hr. Wm. Sumner. Broder Chins længe Sygdom hindrede ham fra at rejse did for at holde Møder, og derfor blev der ingen holdt for en Tid. Vi benter og beder, at Herren skal frelse nogle Sjæle i denne hedske Vn.

Hr. Ch'um døde flere Uger siden, men efterlod et klart Vidnesbyrd om, at han var beredt

til et møde sin Gud. Han og hans Hustru kom hertil lidt over et Aar siden, og blev frelst. Br. Ch'un hjalp til med Skrivningen for vort kinesiſke Vlod og var meget agtet af Brødrene her. Saaledes er en anden Sjæl her i Kina blevet frelst fra Helvedes Rådſel og nyder nu Paradisets Herlighed. I et Land som Kina, hvor Uoprigtheds er ſaa almindelig, er det meget opmuntrende at komme i Berøring med ærlige Sjæle; men o, hvormeget vi ønsker der fandtes flere ſaadanne. Vi haaber, at Søster Ch'un kan komme tilbage og hjælpe til i Arbejdet her.

Søster Watſon fra Shanghai, venter at tilbringe nogle Uger ſammen med os. Søster Waiden kan ikke komme nu fordi hun holder Bibellæsning i en Skole i Shanghai.

Vor Adresse er Chinſiang og ikke Suchowin ſom forhen. Herren bevarer os med nogenlunde god Helbred.

Vi behøver eders Bønner og Samarbejde, at vort Arbejde maa blive velſignet af Herren og at Sjæle maa blive frelst. Eders i ham.

C. C. og Annabel Munner.

New York, N. Y.

Med Hjertter fyldt med Glæde og Takſigelse hilſer vi Basunens Læsere. Snu Aar ſiden ſejlede jeg bort fra Amerikas Faſtland til Danmark, for at hjælpe mine Forældre i Arbejdet der. Min yngſte Søſter, Elizabeth, rejſte med mig, ogſaa Søſter Vida Lunn, ſom rejſte til Sverrig. Nu har det behaget Herren at lade os komme tilbage til Amerika igen. Det var haardt at tage afſked med vore kære Forældre, ſamt vore Medarbejdere i Evangeliet, og de kære Guds Børn, ſom vi har lært at elſke, men vi ſøgte, at det var Guds Vilje, og endſkønt det var farefuldt at ſejle var vi tryk „for hernede er de evige Arme“ og vi var ſikker paa, at Herren vilde føre os igennem de vanſkelige Steder.

Vi havde en meget behagelig Rejſe. Paa Grund af Faren paa Havet tog vort Skib, „United States“ Luren Nord paa. En Dag var vi kun nogle ſaa Timers Sejlsads fra Island. Denne Morgen var vi paa Dæk, da Solens første Straaler brød frem i Øſten. Luften var klar og ren, omkring hele Horisonten hævede Skyerne ſig ſom Bjerger af Sne. Der var ikke en Skygge til at ſpolere Skønheden. Det er det ſkønneste Syn jeg endnu har ſet. Det var ſom

om vi var løftet langt op nær Himmelen.

I Galifar laa Damperen i Havnen i to Dage medens alle Paſſagerernes Paſk og Bagage blev underſøgt. Ogſaa igen i New York laa Damperen ankret medens de amerikaniſke Officerer kom ombord for at gøre Underſøgelse; men om kort Tid blev Stjernebanneret hejſet og vi fik Lov at ſejle ind i Havnen.

Vi priſer Gud, ſom har bevarer os paa den lange Rejſe, ſom varede fjorten Dage. Vi blev hjertelig modtaget i Miſſionshjemmet her, hvor vi glæder os tilſammen med de trofaſte Arbejdere. Jeg bliver her for en Tid. Søſter Lunn rejſte Veſt paa, for at beſøge ſin Søn. Ved ſer os og Skandinavien. Eders i Herrens Tjeneste.

Anna K. Renbeck,

Vida S. Lunn.

Mange af Sokrates's Beſjendte plejede med Misundelse at ſe paa alle de lærte Metter og prægtige Sager, ſom var i Handelen, og de udbrød: „Den, ſom havde Raad til at kjøbe det eller det!“ Sokrates bemærkede ittedetfor at blive i daarlige Humør ved Tanken om alle de Ting, han ikke kunde ſkaffe ſig:

„Tænk, hvor meget der er, ſom jeg ikke behøver!“

En Berøget fra Athen beklagede ſig en Dag over en Jøddur, han netop var vendt hjem fra, og ſom havde været i høj Grad trætende og Leſvarlig.

„Har din Slave kunnet følge dig?“ ſpurgte Sokrates.

„Ja, ſelvfølgelig.“

„Var han paa noget?“

„Ja, paa en ſtor Maſſel.“

„Saa er han vel dødtræt?“

„Nei, ſlet ikke. Jeg har tværtimod ſtraks ſendt ham aſted i et andet Ørinde.“

„Der ſer du,“ ſagde Sokrates nu; „du har de Fortrin, Lyſten giver dig, fremfor din Slave; men han har Fortrin, Naturen giver ham fremfor dig. Du er rig og fri, men ſvag og blødgatig; han er fattig og ufri, men friſk og kraftig. Sig ſaa ſelv, hvem der er den Iſteſtigſte!“

Flid er et godt Princip i enhver, ſom har den; men den bør viſſelig aabenbare ſig i Livet af enhver, ſom er Kriſti Efterfølger og Medarbejder.

Søndagsskolen.

Veftie 4.

October 28, 1917.

Esras Tilbagekomst fra Babelenien.

Esra 8: 15 36.

Gjeldentest: Vor Guds Haand er over alle dem, som søge ham, til det gode.—Esra 8: 22.

21. Og jeg led der udraabe en Faste ved den Flod Ahava for at ydmyge os for vor Ulystigt for at bede dem om en lykkelig Rejse for os og vore smaa Børn og alt vort Gods.

22. Thi jeg skammende mig ved at begære Krigsmagt og Hjælpere af Kongen til at hjælpe os imod Fjenden paa Vejen; thi saaledes havde vi jagt til Kongen: vor Guds Haand er over alle dem, som søge ham, til det gode, og hans Styrke og hans Brede er over dem, som forlade ham.

23. Saa fastede vi og bade til vor Gud derom, og han hørte os.

24. Og jeg udskilte tolv af Præsternes Overster, nemlig Serefia, Safabia og med dem ti af deres Brødre,

25. og jeg tilvejedede dem Sølv og Guld og Karrene, som vare en Gave til vor Guds Hus som Kongen og hans Raadsherrer og hans Høfster og al Israel, som fandtes, havde givet.

26. Og jeg tilvejedede dem i deres Haand seks Hundrede og halvtredjindstyve Centner Sølv og Sølvkar til hundrede Centner, Guld til hundreder Centner.

27. og tove Guldbagere til tusinde Drakmer og to Kar af godt skinnende Kobber, kostelige som Guld.

28. Og jeg sagde til dem: I er Herren hellige, og Karrene er hellige, og Sølv og Guld er en frivillig Gave til Herren, eders Fædres Gud.

29. Bærer aaarvagne og bevarer det, indtil I bære det ud for Præsternes og Leviternes Overster og Oversterne for Fædrenehuse i blandt Israel i Jerusalem, i Herrens Hus's Kamre.

30. Da tog Præsterne og Leviterne imod samme Sølv og Guld og Kar efter Vagt for at føre det til Jerusalem, til vor Guds Hus.

31. Og vi rejste fra Ahavas Flod paa den tolfte Dag i den første Maaned for at drage til Jerusalem, og vor Guds Haand var over os og friede os for Fjendens Haand og dens, som lurede ved Vejen

32. Og vi kom til Jerusalem, og vi blev der tre Dage.

Tid og Sted: Otte og Trede Aar er gaaet over i Stilheden siden det andet Tempel blev indviet og Esra kom til Jerusalem. Tilskyndende tænkte Historie Skriveren at intet af Bygning havde handt der var værd at nedskrive. „Imidlertid havde Perserne gjort Indfald i Grækenland og de bekendte Slag ved Marathon, Thermopole, Salamis, og Plataea havde bestemt Eurores Skæbne. Egyptens Oprør under Darius's Regering (487 f. Kr.) og igen under Artakserkses (462—456 f. Kr.) bragte den Persiske Hær gennem Syrien, og det er sandsynligt at Ru'as Befolkning maatte hjælpe dem ved denne Tid.“

En fort Glimt af Jødernes Liv i denne Tid findes i Esther's Bog.

Tro belønnet.—Esra troede, at Gud formaarde at bevare ham og hans Viedrejvende under deres lange og farlige Rejse til Jerusalem, ellers vilde han ikke have været sig ud paa en saadan Foretagende uden Beskyttelse. Da han havde bedt den hedenske Konge om Tilladelse om at føre nogle af Jøderne tilbage, talte han til ham om den sande Gud. Og da han fik Anledning til at bevise, at Gud formaarde at beskytte dem, som sætter deres Tillid til ham, greb Esra Lejligheden. Gud ærede Esras Tro og gav dem en sikker Rejse. De, som realiserer deres Afhængighed af Gud, og fuldt ud sætter deres Tillid til ham, behøver ikke at frygte for at blive skuffet. Gud anerkender og ærer Tro hvorsomhelst han finder den. Det er ikke nok kun at bekende at tro, at Gud formaar at gøre for sit Folk, hvad han har lovet, for at ære Gud maa vi ogsaa handle som om vi troede Gud. Esra satte sin Tro i Birkning, da han og hans Mænd vendte deres Ansigter mod Jerusalem. **At beskytte Herrens Skatte.**—Da Esra gjorde Forberedelser for at befordre Skattene fra Guds Hus fra Babelenien til Jerusalem, valgte han vis Mænd til at være Skatmestere eller Vagtmænd. Disse blev uden Tvivl valgt med største Omhyggelighed, da de skulde have et stort Ansvar. De skulde være Jehovahs Tjenere og bringe hans Hus's Skatte til Jerusalem. Disse Skatte var guld, sølv, og kobber Kar.

I Dag bliver enhver Guds Tjenere givet en Skat, som han kunde vante med Forsigtighed

Teres Skat er den kostelige Perle—Jælske. Den er af større Værdi end al den Guld, Sølv, og Kobber, som denne Verden kan frembringe. Mange Gjender lurar paa at plyndre denne Skat; men den trojaste Tjener, som søger Befrielse fra samme Milde, som Esra gjorde, vil være i Stand til at overvinde alle Gjendernes Anslag. De mest fædige Gjender er Ligegældighed, Selviskhed, og Utafnemmelighed. Men enhver af disse Gjender kan jages paa Flugt ved at give Algt paa den Maad, som Esra gav sine udvalgte Mand: „Bærer aarvaagne

og bevarer det indtil i kommer til eders Kjøjes Maal.”

Spørgsmaal: 1. Hvem var Esra? 2. Hvorfor ønskede han at rejse til Jerusalem? 3. Hvem var Persiens Konge i denne Tid? 4. Hvorledes bevisste Esra sin stor Tro til Gud? 5. Hvad vilde denne hedeniske Konge have troet om Esra, dersom han ikke havde praktiseret hvad han prædicatede? 6. Er Esras Eksempel en god en for Kristne at følge? 7. Var det uforstandigt af Esra at tage en saa stor Sum Penge gennem Tænnen uden militær Beskikkelse?

De Unges Afdeling.

Pligten.

Al alle Livets Løsen, er Pligten det højeste og bedste. Den, som i Oprigtighed følger Pligten lever et sandt Liv; han er den, som har Held med sig. Det hører til alle Livets Forbindelser. Der findes ingen Tid, Plads, eller Tilstand, hvor ikke dens Krav er blydende.

Mary Lyon, Stiiterinde af Mount Holyoke Aindelig Seminarium, sagde til sine Elever: „Gaa hvor Pligten talder. Tag fat, om nødvendigt, hvor ingen vil.“ Pligt var et Løsen, som hun holdt frem for dem bestandigt. Personlig Forpligtelse, i Stedet for personlig Fordel eller Gæde, bad hun dem om at komme i Nu. Omfider kom en smitsom og farlig Sygdom ind i Skolen, og dens første Offer laa for Døden. Eleverne blev fyldt med Angstelse; mange ifandt sig hen for at pakke deres Kuffter, og vilde rejse hjem. En Scene af Forstyrrelse og Skrak fulgte. Dr. Lyon med forbausende Mandsnærværelse og Stilhed, kaldte Eleverne tilfammen for at berolige dem, og give dem saadan Maad, som Tilfældet krævede. „Skal vi frygte for, hvad Gud vil gøre?“ sagde hun. „Der er intet i Universet jeg frygter, uden det at jeg skal ikke vide hvad min Pligt er, eller ikke udvære den.“ Paa den følgende Dag greb Sygdommen hende, og kun om en Uge var hun i Mandernes Verden. Hendes sidste Undervisning var om Pligten, og hendes sidste Arbejde var at møde dens Krav.

Wellington sagde engang til en Ven: „Der findes kun lidt eller intet i Livet for hvilket det er værd at leve; men vi kan alle gaa lige frem

og gøre vor Pligt.“ Enten han var hjemme med sin Familie eller han tjente sit Land ude paa Slagmarken, et højt og ædelt Maal inspirerede ham altid—Pligten. Han spurgte ikke: Vil denne Fremgangsmaade vinde Gæde? Vil dette bringe mig Berømmelse? Men altid: Hvad er min Pligt? Han gjorde hvad Pligten bød og fulgte, hvor den ledte.

En anden Mand, som kunde jelske sit Liv ved at benægte sin egen Saandfrit, men saa fortælle en Usandhed, svarede: „Naar jeg er kommet i en saadan Dilemma, at jeg maa paa staa en Usandhed eller miste mit Liv, giver Gud mig en klar Forstaaelse af min Pligt, hvilket er at jeg foretrækker Døden for at sige en Usandhed.“

De forundgaende Fakta, beviser bedre end Argument, Pligtens Plads i Livets Arbejde. Vi ser det i praktisk Virksomhed, altid i rette Tid, ærefuld og tiltalende. Den fremhæver sig stærkt, opholdt af en klar Samvittighed og en stærk Vilje. Den kræver Anerkendelse og faar den ogsaa.

Pligt er noget som maa gøres uden Henblik til Ubælg, Offer, og Død; og den maa gøres i Hemmelighed saa vel som offentligt.

Den, som udfører den, er ikke et „Omstændigheds Menneske; han er Herre over Omstændighederne. Kraften af en opdraget Samvittighed og en uovervindelig Vilje ophæjer ham over Omgivelserne, og Pligtens Udførelse bliver med det samme mundgaaelig og let.

Luther blev advaret om ikke at vise sig for Hertug Georg, fordi han var en bitter Tjen-

de, men han svarede: „Jeg vil rejse om saa det regner Hertug Georg'er, fordi Pligten falder.“

„Jeg er rede til ikke alene at bindes men og saa at dø i Jerusaleem,“ sagde Paulus til sine elskende Brødre, som bad ham om ikke at rejse og udsætte sit Liv for Fare i denne By. Pligten var større end alt andet; den var det først for ham.

I Livets daglige Anliggender, enten de mest vigtige eller de mindste, burde Pligten befale. Ungdom saa vel som Alderdom burde adlyde den. Jo tidligere i Livet den bliver adlydt i Hjemmet, Fabrikken, eller Skolen jo lettere bliver dens Tjeneste, og jo større Tilfredshilse vil den give. Lydighed til Pligtens Bud, og et Enke om at være til Nytte er vigtige Betingelser for Held.

Georg Herbert siger: „Overbedrøvelse om, at vi har gjort vor Pligt giver os Muffe ved Midthid.“

En Bibels Historie.

I Bibelselskabets Bibliotek i London findes en Bibel fra Madagaskar, som er Genstand for jævnlig Interesse paa Grund af dens mærkelige Historie.

Da de første Missionærer ankom til Zen i 1820, blev de meget vel modtaget af Kongen, og en stor Skare af Folket blev omvendt til Herren. Da tog to af Missionærerne fat paa at oversætte Bibelen paa det nye Sprog, saa snart de begyndte at blive dette mægtigt. I 1825 blev de færdige med det Nye Testamente og i 1838 med det Gamle.

Imidlertid døde den venligjindede Konge, og under hans Efterfølger, Ranavalona den Første, forandredes Missionærernes Stilling betydeligt. I Marts 1838 udstedtes et Edikt, som under Dødsstraf forbydte Landets Indbyggere at være Kristne og huse de Kristnes Bøger. Ikke des mindre besluttede Missionærerne, som endnu manglede Esaias, Malakias og en Del af Jobs Bog at oversætte, at blive paa deres Post, indtil de kunde lægge den hele Bibel i de Kristnes Hænder; og skønt de ikke mere kunde regne med indspøjte Medhjælpere, fuldførte de dog deres Værv i Juni Maaned. Kort efter fik de Befaling til at forlade Zen, og en blodig Forfølgelse udbrød, en Forfølgelse, som varede et

kvart Aarhundrede. I al denne Tid maatte ingen Missionær betrede Zen.

Men inden de gamle Missionærer forlod deres Post, havde de naaet at sprede adskillige Eksemplarer af den hellige Skrift omkring mellem de Kristne og desuden nedgravet 70 Bibler i Jorden, samt skjult flere Masser, indeholdende det Nye Testamente og forskellige Dele af Bibelen, paa sikre Steder rundt omkring. Disse Bøger, som i Hemmelighed gik fra Haand til Haand, blev den Elje, som holdt den hellige Ald vedlige. Da Missionærerne atter vendte tilbage i 1862, fandt de, at den lille Skare Kristne var vokset fra to Hundrede til to Tusinde. Bibelen havde selv været Missionær.

Imidlertid var der under Forfølgelsen nogle indspøjte Kristne, som kom sammen for at raadslaa om, hvor de skulde finde et sikkert Gemmested for den Bibel, de ejede, og som regnede for deres største Skat.

Ved Foden af et Bjerg et lille Stykke nordøst for deres By fandtes en meget ejendommelig Grotte, hvor de, der fik sorte Klapper, plejede at holde sig til. Her brugte de Kristne at gå til at samles til Gudstjeneste under Forfølgelsen, og her besluttede de nu at gemme Bibelen mellem to Granitblokke i den mørkeste Streg af Grotten. Snart efter ankom den frejendomsfiendiske Dronnings Sendebud ogsaa til deres By paa Jagt efter de Kristnes Bøger. Efter forgæves at have gennemført de mistænkte Personers Huse og Marker, styrede de deres Gals op mod Bjerget. Just som de stod i Begreb med at betrede den nævnte Grotte, træde en af de Kristne, som de havde befalet at følge dem:

„J ved vel, at denne Grotte har været brugt til Skjuleholpital?“

„Svov siger du?“ udbød Spejderne og begjærdet tilbage. Hvorfor sagde du os ikke det før? Hvorfor har du ladet os komme saa nær?“

Såntig skundte de sig bort fra Stedet, og Bibelen var reddet.

Denne Bibel, som Gjernemandene havde indbundet med et grovt garvet Skind, kom efter Missionærernes Tilbagekomst atter i Hænderne paa deres egen Oversætter, og han bad om at maatte skænke den til Bibelselskabets Bibliotek. Saaledes kan vi forstaa, at den der omfattedes med jævnlig Interesse.

Vor Tids Begivenheder.

Symptomer og Sygdom.

Mange Folk kender ikke Forskellen paa Symptomer og Sygdom. Mange samvittighedsløse Læger søger at fortælle Syntomerne i Stedet for Sygdommen.

Sygdom er en unormal Tilstand af visse Organer eller Lemmer af Legemet. Symptomer er blot en venlig Advarsel af Naturen at Sygdomsprocessen har begyndt deres Virksomhed.

Faren ligger ikke i Sygdomstegn eller i Pine, men i det, som forårsager disse Symptomer. Det er ofte, at et Menneske kan være dødelig syg og ikke vise farlige Symptomer, i mange Tilfælde er det det modsatte.

Naar Sygdom først tager fat paa Legemet, er Sygdomstegn Naturens Budbringer og er en Betsignelse.

Det siges at 98 Procent af al den Sygdom, som findes kan tilskrives en unaturlig Levemaade. Måden er den mest nødvendige og den mest misbragt Draga af hele Legemet. Svækkede Hordelssesorganer vil forårsage utallige andre Sygdomme i forskellige Dele af Legemet. Hovedpine er ofte en Symptom af Sygdomme, der har sin Sæde i Måden. Symptomerne af Nervøsitet er Naturens Advarsel imod Anstængelse. Vi lever i en „Automobile“ Alder. Sindssygdomme er fuldt med middelaldrende Mand og Kvinder paa Grund af Overanstængelse og Svækkelse.

Sociale Tilstand kræver for meget. Husets Lørdag maa skaffe Midler til at møde disse Krav, omendelst Nerverne gaar i Stykker. Sammoderen, for at blive anseet, maa følge med Strømmen. Og saa krister Nerverne.

Lar at skelne imellem Symptomer og Sygdom. Hør efter hvad Symptomerne har at sige. Måske de bringer et Budskab.

God, sund Fornuft, i vor Tid, er en Juvel. Arméens Tilstand paa det moralske Liv.

I de sidste Maaned har vi haft det Privilegium at gøre flere Besøg til een af Fæstningerne, hvor Tusinder af Soldater er i Træning for Krigstjeneste. Fra en fysisk Synspunkt maa man beundre den Omhyggelighed Regeringen har beviist med Hensyn til Sanitation og

Selbredsregler. Alle Bygningerne er af nyt, rent Bygningsmaterialer, og er beskyttet imod Jhuer. Enhver Kompagni har sit Spiseværelse, Kaserne, Væderum og Laboratory, der er forsynet med de mest moderne Bekvemmeligheder.

Alt dette er godt og burde paaskønnes, hvad det legemlige angaar. Men fra et moralsk Synspunkt, er der een Tilbøjelighed hos Soldaterne i Arméen som man ikke kan undgaa at lægge Mærke til, og det er Brugen af Edserd og vederstyggelig Tale. Det synes som om dette er meget mere almindelig i Arméen end noget andet Steds, og at der ikke bliver gjort Forsøg paa at holde saadant i Tømme. Soldaterne trænger til Indflydelsen af sand Krigendom. Der findes en stor Arbejdsmark for kristeligjendede Mennesker samt J. M. C. M., Selskabet der har sin Repræsentanter i enhver Lejr. Men Krig er jo Krig.

Dersom alle Soldaterne blev ret kristeligjendte, vilde der selvfølgelig ikke blive mere Krig.

En Tid til at forberede sig.

I mens Nationerne kriges og søger at udrenge hinanden i Kampen for Herredømme og Binding, burde Guds Menighed som Efterfølgere af Jesus af Nazareth, gøre al den Forberedelse de kan for at redde saa mange Sjæle som mulig fra Syndens Gavn. Sande Kristne tager Del i Kampen imod Synd og Uretfærdighed. Deres Vaaben er Kærlighed, Tro paa Gud, og Medlidenhed for deres Medmennesker. Naar tilslut Magterne trættes af at føre Krig og Fred bliver stiftet, naar Soldaterne vender tilbage til deres Hjem og vanlige Arbejde, og Nationerne begynder at oprette det, som de har ødslet, da vil blive en god Tid at bringe Evangeliet til Nationerne.

Kritik er farlig.

At kritisere andre er en Ting som følges af gruelige Tilbagevirkninger. At betvivle og mistænkeliggøre andres Motiver og laste deres Handlinger er at tabe Troen paa det Gode—og tabe sin egen Godhed i samme Maal. Teifinderen, Pagtalen og den dømmesuge er aldrig gode, hestøbte og varmhjertede Kristne, ej heller gode Mænd og Kvinder. Godhed og Nobelhed kan ikke leve i en saadan Atmosfære.

Evangelii Basun

Sandhed

Renhed

17de Aarg.

Onsdag den 17de Oktober, 1917.

Nummer 41.

Løft Blikket op.

I Herrens Født, løft Blikket op,
Se eders Kongesøn!
Som steg fra Grens Sæde ned
Da Døden fik til Løn.
Ophøj hans Kærlighed og Magt,
Istem til Pris for ham:
Hosianna for den Herre Krist,
Hosianna for hans Navn!

Som Sejervinder han opfør
Til Faderen igen,
Og blev med Hæder kronet der
Af Gud i Himmelen.
Op, alle Født, forkynd hans Pris,
Hver Mund lovpriise ham:
Hosianna for den Herre Krist,
Hosianna for hans Navn!

I Sjæle frelst fra Synd og Død,
Som vidner om ham her,
Du salige forløste Flok,
Som rundt Guds Trone er!
Med eder vil vi stemme i
En Sejerssang for ham:
Hosianna for den Herre Krist,
Hosianna for hans Navn!

"Hellig-
ge dem i
Sandhe-
den; dit
Ord er
Sand-
hed" (Joh.
17: 17).

"I er
alle rede
rene paa
Grund
af det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der" (Joh.
15: 3).

Evangelii Basun Publishing Company

St. Paul Park, Minn., U. S. A.

„En Hjælp i Anger.“

„Vær frimodig; det er mig, frygter ikke“ (Matt. 14: 27). Jesus nødte sine Disciple til at gaa om Vord i Sti. et og sætte over til den anden Side, forte fra de Indflydelser, som kun ledte til det fødelige og det timelige; og selv „gik han op paa Bjerget affides for at bede.“ Dersom vi vilde undgaa Fristelser, maa vi slugte fra dem, og nærme os Gud. Og ofte ser det maaske ud som om vi falder i sørgelige Ulykker, naar vi vil undgaa Fristelser. Bindene er maaske imod, Bølgerne er oprørt og vilde, Ratten er maaske mørk og uden Stjerner, og dog vilde det være bedre at blive overvældet i en saadan Sø end at være opslugt af Synd og Billedjærelse. Men Jesus glemmer ikke sine Disciple. Højt oppe paa Bjerget beder han, og i Nødens Time kommer han med Hjælp for at forvandle deres Ulykker til Betsignelser.

Vi sejler til den anden Strand. Ofte er Bølgerne vilde og rasende; ofte er Hjertet forjærdet og urolig lig Søen, men Jesus kommer til os paa de vilde Bølger, og over den rasende Storm hører vi ham sige: „Vær frimodig; det er mig frygter ikke;“ og denne Røst klinger Ro til Søen og til Sjælen. Og naar han byder os komme til hans Side, kan vi se paa Jesus og lig Peter gaa paa de rasende Bølger. Men dersom vi ser bort fra Jesus til den truende Storm, vil vor Tro svækkes, vort Mod vakle, og vere Jødder synke i Bølgerne. Men lykkelig for os dersom vi endnu har Styrke til at raabe: „Herre frels! Vi forgaar;“ thi i denne Stund vil Jesus udtrække sin Haand til Frelse, og til at bringe den Fred Sjælen staar i Behov af.

—Robert Moffett.

At følge Jesus.

„Den som vil følge efter mig han fornægte sig selv og tage sit Kors op og følge mig. Thi den, som vil frelse sit Liv, skal miste det, men den, som mister sit Liv for min og Evangeliets Skyld, han skal frelse det“ (Mark. 8: 34, 35).

Et af de første Skridt paa Himmelvejen er Selvfornægtelse. Verdens Børn gaar paa selvvalgte Veje, og lever efter deres egne Vilje. Om vi vil følge Jesus efter maa vi bryde med Verden. Med Guds Hjælp kan vi vende os bort fra Synden og Verden og tage Korset op og følge Jesus. Naar vi taler om Korset, tænker vi

paa Smerte. Maaske Herren sender noget i vor Vej, som krydser vor Vilje, men saa maa vi give vor Vilje over, for Guds Vilje er altid bedst. Vi maa give Afkald paa verdslig Fornøjelse, Verdens Ros og Være. Jesus sagde om de første Disciple i sin Bøn. „De er i Verden, men ikke af Verden“ (Joh. 17: 17).

Guds Fred i Hjertet og hans Velbehag over vort Liv langt overgaar, den Glæde, som Verden giver. Maaske Herren forlanger, at vi skal give Afkald paa en god lønnet Stilling for at følge ham, og gaa ud i hans Vingård og arbejde, stolende paa ham for vort Ophold. Vil det lønne sig at følge Jesus?

„Om vi følger Jesus her i Tiden

Gennem nogle korte Aar;

Skal vi og i Evigheden

Følge Lammet, hvor det gaar.“

—Anna R. Renbeck.

Balg.

Af J. Turner.

„Se jeg har lagt for dig idag Livet og det gode og Døden og det onde“ (3 Mos. 30: 15). Gud gjorde Mennesket fri; han gav det Frihed til at vælge. Mennesket vælger daglig, de har forskellige Ting sat for sig i Livet; de har Adgang til flere af disse; men de kan have kun een ad Gangen, og saa maa der gøres et Balg. Det gælder at skelne mellem Værdierne og vælge det bedste. Forskellige Øremaal melder sig for Dagen; men kun een Ting kan gøres ad Gangen, det gælder at vælge det nødvendigte. Saadant Balg er Værket paa Menneskets Ophjælp over Dørevordenen, det er et Vidnesbyrd om Guds specielle Gunst.

Mennesker maa gøre Balg mellem godt og ondt. Det kan ikke forblive neutral i den Retning hele Livet igennem. Den Hellig Aand paastyrker dem stadig til at gøre dette Balg. Mange Mennesker synes at tænke, at selv om de ikke bestemt har valgt at leve for Gud, saa har de dog ikke heller gjort noget bestemt Balg for det onde. Men Gud har saa arrangeret Frelsens Plan, at Forsømmelse eller Afslag udgør en Synd af en farlig Slags. „Derfor den, som ved at handle ret og ikke gør det, for ham er der Synd“ (Jak. 4: 17). „Hvorledes skulde vi da undfly, naar vi ikke bryde os om saa stor en Frelse“ (Heb. 2: 3). Disse Tekster viser Enn-

den i Forsømmelse af det gode, som vi ved, vi burde gøre.

Der er Linier paa hver Bjergrække, som bestemmer, i hvilken Retning hver Vanddraabe, som falder derpaa, skal flyde. Nogle faa Tommer paa den ene eller anden Side af disse forskellige Linier vil afgøre, enten en Vanddraabe skal hvile i det nordlige frosne Bælte, eller den skal naa den straalende, solbelyste Sø i Syden. Saaledes er det i Mennekelivene. Der er et Afgørelsens Punkt i Villien, hvor Menneker maa gøre sit Valg for een af to Beje, for eet af to Slags Liv, for een af to Herrer, for eet af to evige Opholdssteder.

To Beje. En Vej er den rene, hellige Guds Vej, som fører bort fra denne Verden og fører Vandreren nærmere og nærmere til Himmelen. Dag efter Dag, Aar efter Aar ledes du nærmere Gud og Himlen, om du vandrer paa Guds Vej, indtil du endelig havner i Guds Paradis. Paa denne Vej har alle de retfærdige vandret gennem alle Tider. Her skinner det rene Lyg fra Guds Smil stadig paa Vandreren.

Den anden Vej er Syndens mørke Vej. Juld af Vandrere er den visseelig, men alle er de tvivlsomt Selskab for hverandre. Der vandrer Tyven, Horkarlen, Løgneren, Bedrageren og Drankeren; der vandrer de gerrige, de egenkærlige, de uvenlige, de hoffærdige; alle andre Syndere vandrer paa samme Vej, selv om deres Synder ikke er saa grove og iøjnefaldende, og alle hafter mod det fælles MaaL. Alle er isørt det uklædelig Klædebon af Skyld. Det endelige MaaL, mod hvilket de hafter, er en evig Fortabelse i Samvær med Djæble og med alle, som er onde.

To Liv. Et Liv er i Hellighed, Fred og Gudsfrugt. Det er et Liv, som udviser Kristi Liv paa Jorden. Det er et Liv, som ikke bestaar af egenlystige Handlinger; men det bestaar af Venlighed og Tjeneste mod andre. Det er et Liv i Samfund med Gud og adskilt fra verdens onde Aand og Bælen. Det er et Liv, som er fraskilt fra Djævelen og viet til Gud.

Det andet Liv kender ikke Fred. Der er korte Øjeblikke af Fornøjelses Beruselse; Egenkærligheds Tilfredsstillelse kan for en kort Stund lyse som en Fakkellampe over et saadant Liv; men snart brænder Fakkelen ud, og Mørket bliver sortere end nogen sinde. Rødelighed, Egenlyst, Lige-gyldighed for Gud, Forsømmelse af hans Bud

og en uophørlig Undgaaelse af Samvittighedens Strav er de Ledfagere, som stedse omringer et saadant Liv. Stor Fortvivlelse, Guds Brede, Tab af hver Haabets Straale er Tilstanden, som merker Endemaalet for en saadan Eksistens.

To Herrer. Een er den evige Gud, Barmhjertighedens Fader, Kærlighedens Ophav, Hellighedens Herre, Sandhedens Grundvold. Han er vor Skaber, vor Frelser; han giver os alle gode Ting, han skænker os utallige Velgørelser. Han søger at frelse os fra vore syndfulde Beje, som forarsager ham saa itor Sorg, og som vil medjøre vor Fortabelse. Vi skylder ham alt, Liv, Hælbred, Evner, Midler, alt godt, som vi besidder. Han begærer vor Kærlighed og vor Tjeneste. Hvad Grund kunde du finde for ikke at give ham din?

Den anden Herre er Satan, Sjælenes Fjende, Modstanderen af alt, som er helligt og rent, Fordærveren af de manges Liv, Løgnens Fader, og dog Verdens Fyrste. Han er Fjenden, som leder Mennekelivene paa Afgrundens Rand for tilsidst at styrte dem ned i den evige Ild, hvor intet andet end Pine venter. Vi spørger hvad Grund kunde du finde for at ville tjene saa ond en Herre?

To Bosteder. „I min Faders Hus er mange Boliger,“ sagde Jesus. I den høje Verden hinsides Tidens Flugt, hvor der ikke findes nogen Syndens Brod, hvor ingen Smerte, ingen Elendighed nogen Sinde kan gribe ind og forringe den endeløse Fred og Harmoni, som eksisterer der, i denne Verden er der beredt et Hjem for dem, som vil vælge dette. Det er et Hjem, hvor vi skal være fri for enhver Prøvelse og Fristelse, og hvor vi skal fyldest med Guds Kærlighed og Herlighed i Evighed.

Paa den anden Side er der ogsaa et andet Hjem hinsides Tidens Flugt. I det nederste Mørke, omgivet af Elendighed, luttende til Graad, Jammer og Tænders Gnidsel, fordømt til dette Sted gennem Evigheds Evighed er de, som gør sit Valg for det.

De som vælger den rette Vej, det rette Liv, den rette Herre vinder det gode Hjem, Himmelen. De som vælger den urette Vej, det urette Liv, den urette Herre gaar til det mørke Elendighedens Opholdssted. Derfor lyder det endnu „Vælg eller hvem I vil tjene.“

Liuet i og for Gud.

Villig til at tage Dadel til sig selv.

Af N. W. Byers.

Der er flere Folk, som tænker for meget om sig selv end her er Folk, som tænker for lidet om sig selv. Der er Folk, som har saa høje Tanker om sig selv, at det er meget vanskeligt for dem at se sine egne Fejl og følgerig, om nogen anden ser disse ca udpeger dem for vedkommende, saa er det vanskeligt at tage imod Trettesættelsen. Der er dem, som vil takke for en Trettesættelse, men tænke ved sig selv, at de havde dog ikke fortjent den, og paa den Maade faar de ingen Gavn af Trettesættelsen.

Alle og enhver har Fejl, og den mest forsigtige begaar Fejltagelser. Nogen har sagt, at den Mand, som forsøger at holde sig fra at gøre Fejltagelser ved intet at gøre, har gjort den største af alle Fejltagelser.

Vort menneskelige Onddomme er altfor ufuldkommen til at kunne fatte korrekt Afgørelse i enhver Sag. Vor Sukommelse vil komme tilfort. Ofte har det hændt, at jeg troede en Sag havde foresaldt paa en vis Maade; men det viste sig, at min Grindring om denne Sag var ikke korrekt. Nu der kan komme Vanskeligheder ud af saadan mangelfuld Grindring, om vi fastholder, at vor Grindring om en vis Sag er just ret. Andre kan tænke anderledes om samme Sag, og da er det vel for os, at staa i et ydmygt, eftergivende Forhold. Mange af Lærerne har vistelig haft Erøring i saadanne Ting.

Det er ikke forstandigt at forsøge at undskylde os selv, naar vi selv finder ud, at vi har begaaet en Fejltagelse. Vi mente visseelig at gøre det rette; men en god Hensigt gør ikke en uklog Handling rigtig. Det er sandt, at Gud dømmer os efter vort Motiv, og om Motivet er godt, vil Gud ikke tilregne os vore Fejltagelser som Synd; men dette siger ikke, at vi kan undskylde os selv med at sige, at vi mente ikke at gøre nogen Skade, naar en anden blev paa nogen Maade forurettet ved vor Fejltagelse. Om vi er villige til at tage Dadel til os selv, saa indtager vi en urigtig Stilling ovenfor andre. Motivet var rigtigt, men Selvforskyldelsen er urigtig.

Men paa den anden Side, om vi ydmygt tager Fejlen paa os selv, naar vi paa en eller anden Maade har forurettet nogen og saa genopretter denne Urret saa godt, som vi kan, da vil Maade vort Motiv, da vi gjorde Fejltagelsen og vort Forhold, efterat vi har gjort den være ret, og vi vil bevare en god Samvittighed.

At undskylde og retfærdiggøre os selv istedetfor at erkende vor Fejl stiller os i et ubilligt Forhold overfor andre og nedsetter os i deres Agtelse.

Lad os erindre, at det er en vanskelig Sag at have korrekt Selvforskylde. Jeg kender en Mand som i Samvær med andre ofte hentyder til sin egen Videnhed og Ydmyghed; men som paa samme Tid baade i Tale og Opførsel aabenbarer, at han tror, at han i mange Retninger overgaar andre. Lad os erindre, at i mange Henseender kan andre se os mere korrekt, end vi kan se os selv, og de har Ret til at bruge sin Fejltagelseevne. Lad os derfor være villige til at anerkende Mangler, som andre ser i os, førend vi har opdaget dem selv. Maaske andre ikke ser saa store Resultater af vort Arbejde, som vi ønsker, lad os være villige til at anse deres Maal af vor Dygtighed for det rette.

Naturligvis kan der være dem, som er urimelige, og vi maa tage mer'e Dadel, end hvad rettelig tilkommer os; men dette vil ikke skade os længe, om vi søger Gud for Naade og Visdom. Vi vil ikke blive dadlet mere, end vi har fortjent meget længe, og hvad vi maa have at lide paa denne Maade vil være lidet i Sammenligning med, hvad vi vil vinde. Det mener meger at være villig til at anerkende vor egen Urret og tage Dadel derfor. Der kræves Ydmyghed og Nedsættelse; men begge disse er Dyder baade i Guds og i Menneskers Zine.

En Mand, som vil retfærdiggøre sig selv, er ikke Kristi Mand. Naar Jesus, som var Helligheden og Fuldkommenheden selv, blev dadlet, saa forblev han taus; han bar al den uretfærdige Dadel og al den ubarmhjertige Anklage som hans onde Forskyldere høbte paa ham. Han blev overfaldt, men svarede ikke igen; han blev truet, men troede ikke igen. Han overlevede alt

dette til Faderen, for at han skulde gøre imod disse onde Forsølgere, hvad han ansaa for bedst.

Det er ikke godt at være altfor sikker paa, at vi selv har Ret, naar der er forskellige Meninger blandt Brødre. Vor Broder, som har en Mening forskellig fra vor, kan have Retten paa sin Side. Maaske ser han Klarere i Sagen end vi. Om vi holder altfor bestemt paa vor egen Mening, og saa senere finder, at vi tog Fejl, saa vil det blive haardere at blive tilrættvist, end om vi fra først af var villige til at jevnetten paa vor egen Side. Det er en Betsignelse at blive istand til at se vor egen Uret, derfor lad os ikke være uvillige til at modtage Tilrettevisning. Om vi skulde have Retten paa vor Side og alligevel bliver dadel og modtager denne Dadel i Ydmigheds Aand, saa vokser vi i Ydmighed og Underdanighed, og disse er Dyder af stort Værd i Guds Rige.

Lad os stedse erindre, at der er Mulighed for at vi kan have Retten paa vor Side, og at Visdommen, som er ovenfra, lader sig gerne fige.

Aandelig Rigebyldighed og dens Farer.

Af G. M. Riggle.

„De de trygge, i Zion og de sorgløse paa Samarias Bjerg.“

Lufinder af Menneſter er trygge og sorgløse i en ſyndfuld Tilſtand; de er i en Tilſtand af Rigebyldighed og kødelig Sorgløshed. Synden virker paa Menneſkets Sind og Hjerte, ſom Opium og Morphin virker paa Nerverne. Diſſe Bedøvelſesmidler fløver Følelſesjanterne, ſaaledes forhærder Synden Menneſkenes Hjerte og fløver deres Sind og Samvittigheder. Bibelen ſtillede af en ugenjødte Perſon er en, ſom er i Svøvn, i den frygtelige Syndesvøvn. Menneſkeſkaber ſlummer idag paa Ewighedens Aand rei i Anſigtet paa den kommende Dom; de er bugget i Svøvn af den Onde.

Diſſe Skarer kan deles i tre Klaſſer. Førſt er der dem, ſom er ſorgløse med Henſyn til Kriſtendommen. Deres Sind og Hjerte er ſaa optagne af Tidens Ting, at de giver liden eller ingen Opmerkſomhed til Kriſtendommens Sager og deres Sjæles ewige Betsæld.

Der er Skarer af andre, ſom er ſorgløse, fordi de har en Befendelse af Kriſtendom. De er Kirkemedlemmer af Navn. Uden Genfødeſe

og Omvendelse har de ſluttet ſig til nogen Menighed; de har taget paa ſig en Befendelse af at være Kriſtne; de er midlere i nogle Former af Menighedsværk og fortrøſter i diſſe Ting for ewigt Liv hiſſides.

Der er endan andre, ſom er i en Tilſtand af Sorgløshed i deres Egenretſærdighed. De er moraliſke og gør gode Gerninger; de er ærlige i deres Bandel i Livet og „ligeſaa gode ſom de fleſte,“ og ſaa ventet de, at dette ſkal ſtaaſe dem Adgang til Himmeleſs Herlighed tilſidſt. De Tilſtande, ſom vi ovenfor har omtalt, er farlige, og det er ſorgeligt, at ſtore Skarer i Verden er i en eller anden af diſſe Tilſtande. Men vor Tekſt har ikke Henſyn til nogle af diſſe; den har direkte Henſyn til dem, ſom er i Zion.

Rikſomhed i Zion.

Et frihent Liv er ikke en ſorgløs, let, ledig Levemaade. Det Menneſke, ſom træder ind i Guds Tjeneste med den Idé, at han ſkal folde ſine Arme og gaa til Herligheden i uafbrudt Rethed og Uvirkſomhed, det Menneſke tager Fejl.

Det er førſt efter Døden, at Guds Tjenere hviler fra ſine Arbejder. Nu er det Tid til at arbejde, at Arbejde haardt. Virkſomhed er Reſultat af Liv. Ikke det alene; men Virkſomhed bidrager til Liv. En Sol uden Lys, en Jid uden Varme er ligeſaa rimeligt ſom Liv uden Virkſomhed. En Tilſtand af aandelig Uvirkſomhed vil bringe Død til Sjælen. Naar Virkſomhed ganſke ophører er det ſegnet paa Død. Denne Verden er en ſter Virkſomhedens Mark. Alle Ting er i Berørelſe, og Skarer iler frem og tilbage, ivrig iſyſſet med Livets timelige Afſarer. Menigheden her maa være virkſom. Den Grad af aandelig Virkſomhed, ſom eksisterer vil viſe Menighedens Aandelighed. Be dem, ſom er ſorgløse og uvirkſomme i Zion.

Hvad betyder det at være trygge og ſorgløse i Zion?

Aandelig Rigebyldighed, Rigeſgladhed; en Tilſtand af Dovenſkab, Uvirkſomhed. Djævelen friſter ikke Guds Folk til at ſiæle eller lyve eller ſværg; men om han kan ſaa dem ind i en Tilſtand af Rigebyldighed, da har han opnaaet ſin Henſigt. Naar vi tænker paa de Skarer, ſom ſnart ſkal ſtaa for Dommen og møde deres frygtelige Skæbne, hvorledes kan vi da ſidde

Ledige og nude vore aandelige Privilegier, naar vi ved, at deres Frelse for en stor Del afhænger af vore Bestræbelser? Vi er under Forpligtelse til at give dem vore Bønner, vore Formaninger og vore alvorlige Bestræbelser. Om vi ikke anvender vor Tid, vore Evner og vore Midler til at bringe Evangeliet og Frelsen til fortabte Sjæle, saa kan Frelseren ikke sige om os, at vi har ikke gjort, hvad vi kunde. Broder, Søster for at kunne staa klare i Dommen maa vi bruge de Kræfter, og de Midler som vi raader over til at bringe Verden til Kristus. At forsømme at gøre dette er at være sorgløs og trug i Zion.

En Mangel paa alvorlig Bøn. Folk kan tilskrive deres Skoldhed og Kraftløshed og Træfald til mange forskellige Ting; men jeg er forvisset om, at i ni Tilfælde ud af ti er Marjagen Mangel paa Bøn. For at være aandelig er det ikke nok at sige Bønner; men vi maa kæmpe med Gud, indtil vi føler at vi er i Forbindelse med Ham.

Der er altfor mange Formbønner. Om du vil faa mere Kraft ligesom Jakob i gammel Tid, maa du kæmpe med Herren, indtil du faar Betsignelsen. Mænd, som har haft Kraft og været nyttige i aandelige Øremaal, har altid været Bønnens Mænd. For at være virksomhedsfuld maa Bøn opjendes med al Sjælens Varme. Undertiden er det nødvendigt at være vedholdende; vi har mange Eksempler herpaa i Skriften. Om du ikke straks modtager Svar paa din Bøn, hold dog ved i Bønnen i endnu større Alvor, indtil Svaret kommer. Jeg bad i syv Aar om en vis Ting, og da Svaret kom, saa satte jeg Pris paa det, for det kostede noget, og Herren fik megen Lov og Tak.

Mangel paa Læsning i Guds Ord. Guds Ord er givet os til daglig Føde. At læse den daglig er nødvendigt for Sjælens Trivsel og Vækst. Det er ligesaa nødvendigt som at spise til vore Legemers Ernæring og Styrke. Naar Folk taber Smagen for Skriften, bliver ligegyldige for de Sandheder, som Bibelen indholder, da har de naaet til en Plads, hvor de er aandelig ligegyldige. Jeg har lært i Hjem, hvor Beboerne læste med Iver og Interesse Nyhedsblade og Tidsskrifter, medens de kun fjelden læste Bibelen. Lad os erindre, at Ligegyldighed for Guds Ords Læsning er et af de sikre Tegn paa Sorgløshed og Trug i Zion.

Forsømmelighed i at deltage i Møder og i at tage aktiv Del i Møderne, naar man er der. ogsaa dette er et af Tegnene. Regelen er, at Folk som er aandelige, som har noget Liv og Midtærhed i Zion er flittige i at gaa til Møderne, og de vil have et varmt Vidnesbyrd og en inspirerende Indflydelse, naar de er der. Dette kommer ikke kun af Pligt, men Kristi Kærlighed tvinger dem.

At underholde Guds Sag paa en finansiell Maade er en vigtig Del af Menighedens Arbejde. En aandelig Menighed vil gladelig anvende sine Penge paa den Maade. Enhver vil føle et personligt Ansvar. Men jeg har været paa Pladser, hvor nogle har tænkt, at de andre kunde bære Byrderne, og derfor følte de intet Ansvar i den Sag. Altfar mange tænker saaledes istedetfor at føle det som et Privilegium at fylde en Plads og udføre en Pligt i Zion.

Marjager til Ligegyldighed og Virkninger deraf.

En Marjag er, at Folk tager Fejl af Kristendommens sande Natur; de ser ikke den praktiske Side deraf. Frelsen er et Liv af Nærelse og Privilegium; men den er ogsaa et Liv af Pligter og Arbejder. Vi er Guds Tjenere.

En anden Marjag er Forglemmelse af vort Ansvar. Broder og Søster, paa den store Dag maa vi afslagge Regnskab for Gud for hver Dag af vort Liv, for vore Talenter, Anledninger og Midler, for hvorledes vi anvendte hver eneste Ting, som Gud har givet os.

Det mishager Gud, at nogen i Zion er trug og sorgløs. Gud elsker at se sine Tjenere fulde af Midtærhed for hans Sag og af Kærlighed til Sjæle. Derfor Brødre og Søstre, lad ikke Satan faa sløve og svække eder, om I er midkære og brændende for Guds Sag paa Jorden, lader hellere Manden faa indgive mere af Kærlighed til Gud og Menneſter i eders Sjæle.

Den nøjsomme kristne er lykkelig. Apostelen siger, at „Gudsrigt med Nøjsomhed er en stor Vinding.“ Der er en Vinding derved, at det sparer for mange Vekvringer, og ikke det alene, men det bidrager ogsaa til at styrke Troen paa Guds Forsorg. Og naar vi nu har Guds udtrykkelige Ord for, at vi ikke skal bekymre os for den Dag i Morgen, saa burde vi bedre lære at lade os nøje med, hvad der daglig tilskikkes os i Guds Styrke.

Bibelske belærende Emner.

Tøren i Branglære.

Af J. E. Blaneh.

Den Kendsgerning at vrange eller falske Lærdomme er saa strengt forbudt i det Nye Testamente leder os til at spørge om Grunden til saadant Forbud. Det gør ikke saa stor Forskel, hvad vi tror, saa lange, som vi er oprigtige i vor Tro, lærer mange.

Som Svar til saadan Paastand vil vi sige, at ret Tro om Gud er vigtig for vort aandelige og moralske Vel her i dette Liv og for vor Lykke i det kommende Liv. Vor Tro om Gud er den Kilde, fra hvilken moralske og aandelige Gengivenheder flyder og tælgelig ogsaa vore Gerninger. Vi kan ikke have os i Moral højere, end vor Tro vil løfte os. Dog er her Folk, som tror, at naar vi bare tror, at Gud er til, saa gør det lidet til Sagen, om vor Opfattelse af ham er korrekt eller ej.

Den første Væsentlighed til ret Tro.

Den første Væsentlighed til en Tro, som Gud vil antage som velbehagelig for ham er forklaret af Apostelen Paulus i disse Ord: „Uden Tro er det umuligt at behage ham; thi den, som kommer frem for Gud, bør tro, at han er til, og at han bliver deres Belønner, som søger ham“ (Heb. 11: 6). I denne Tekst er to Grundsætninger for ret tro udtalt. Først, vi maa tro paa hans evige Eksistens, hans Guddom. For det andet, vi maa tro, at han er deres Belønner, som søger ham; det vil sige, han er en personlig Gud, som man kan nærme sig til og behage. Det tilkendegiver, at Gud vil svare paa den Bøn, som bliver opsendt til ham i Alvor. Vi kan ikke behage Gud, om ikke vor Tro holder disse Grundsætninger om ham. Vi maa ære Sønnen ligesaa meget, som vi ærer Faderen. „Alle skulle ære Sønnen ligesom de ærer Faderen. Den som ikke ærer Sønnen ærer ikke Faderen, som udsendte ham“ (Joh. 5: 23).

Ret Tro om Jesus Kristus.

Jeg vil bruge en Illustration for at klargøre det Punkt, jeg ønsker at tale om. Jeg tænker mig, at nogen spørger mig: „Tror du, at der har levet en Mand ved Navn Abraham Lincoln, som var en dygtig Præsident for De For-

enede Stater?“ Jeg svarer, at jeg tror, der har levet en saadan Person. Men om jeg paa samme Tid negter, at han frigjorde Negrene fra Slaveriet, eller om jeg negter, at han gjorde noget andet stort Værk, som Abraham Lincoln virkelig gjorde, da kan det ikke siges om mig, at jeg er et paalideligt Vidne om de historiske Kendsgerninger om Abraham Lincoln.

Om vi tror, at Jesus Kristus har levet paa Jorden, men paa samme Tid ikke tror Kendsgerninger, som angaar hans Personlighed og Karakter, Hensigten med hans Død og Hørlig gørelse, Kendsgerninger, som er væsentligt for vor egen Frelse, kan det da ikke siges om os, at vi fornægter Kristus mere, end vi befender ham? Om vi frakender ham nogen af hans Magt eller hans Egenskaber, kan det da ikke siges om os, at vi fornægter ham? Vi kan ikke adskille hans Person og hans Navn fra hans Egenskaber og Gerninger mere, end vi kan skille ham fra hans Evangelium og den Lære, som han gav os. Hans Person, hans Egenskaber, hans Navn og hans Lærdomme er uadskillelige. Om hans Navn bekendes, og hans Guddom fornægtes, saa fornægter vi hans Person, hans Egenskaber og hans Lære. Om hans Navn og Guddom bekendes, men hans Lære fornægtes, er vi indviklet i Fornægtelse af hans Navn, Person og Guddom. „Hver den, som viger ud og ikke bliver i Kristi Lære, har ikke Gud“ (2 Joh. 9).

Ret Tro angaaende den Hellig Aand.

Mange, som siger, de tror paa Gud, fornægter den Hellig Aands Personlighed. Mange saakaldte Religionslærere negter den Hellig Aands Personlighed for at kunne stadfæste en Regtelse af den menneskelige Aands Eksistens uafhængig af dens Forbindelse med vore dødelige Legemer. Unitarierne benægter den Hellig Aands Personlighed, fordi de tror ikke, at Jesus Kristus er Gud. De fornægter Den Hellig Aands Guddom og lærer, at der er kun een Person i Guddommen. De, som benægter den Hellig Aands Personlighed, tager sædvanlig sit Bevis derfra, at den første Del af 1 Joh. 5: 7 af mange ansees for at være et Indstud. Bibelen indholder flere Skriftsteder, som beviser den Hellig Aands

guddommelige Personlighed. Enhver Egenskab som tillægges Faderen og Sønnen, tillægges ogsaa Manden, baade som en særskilt Personlighed og som Guddom.

Birkninger af rigtig eller urigtig Tro paa Gud.

Urigtig Lære bringer aandeligt Mærke og ødelægger vore Sjæle. Den gør Skilsmisse mellem de troende. Den bringer ind forvildende og vanærende Opfatninger af Gud og hans herlige Frelsesplan. Den forsnævrer Sindet og binder det til en blot og bar menneskelig Opfatning af Gudfrugtighedens Himmeligbed, eller den tillader Menneskets Sind at løbe ind i vild Fanatisme. Disse er nogle af Birkningerne af vrang Lære.

Men dens Birkninger paa Menneskets Moral er ikke mindre skadelige. Vi trænger korrekt Tro paa Gud for at kunne leve ret. Folk, som ikke har ret Tro, overvindes let af Verdens Mand. Ret Tro staar i nær Forbindelse med vor moralske Sundhed. Dette er saa skønt udtalt af Apostelen Johannes: „Thi alt det, som er

lødt af Gud, overvinder Verden, og dette er den Sejr, som har overvundet Verden, vor Tro. Hvem er den, som overvinder Verden uden den, som tror, at Jesus er Guds Søn?“ Ingen anden end den, som har ret Tro, kan være en Overvinder.

Ret Tro nødvendig for Frelse.

Opriktighed i vor Tro er ikke tilstrækkelig til at frelse; vor Tro maa ogsaa være korrekt. Vi maa tro efter Guds Ord for at kunne have frelsende Tro. Om jeg ikke tror, at Kristi Blod kan frelse fra Synd og rense derfra i dette Liv, da kan jeg visjelig ikke erholde Erjaringen. Om vi tror, at det er en bibelsk Sandhed, at Jesus købte Menneskene saadan Frelse med sit Blod, da er vi under Forpligtelse til at modtage den; det er en vigtig Forskel. Lad os bemærke Kræften og Bægten i Paulus' Formaning til Timoteus: „Giv Agt paa dig selv og paa Undervisningen; hold ved dermed; thi naar du gør dette, skal du frelse baade dig selv og dem, som hører dig“ (1 Tim. 4: 16).

Hjem og Helbred.

Fremtidens Brød.

Allerede fra Krigens Begyndelse blev der i Østerrige og Tyskland foretaget Undersøgelser og gjort Forsøg paa at fremstille Brød, der ikke var lavet alene af de hidtil Brødfabrikationen benyttede Kornsorter. Man gjorde Forsøg med forskellige Blandinger, hvortil bl. a. anvendtes Bøg, Majs, Kartofler, Sukker og Malt o. s. v.

Med Kemiens Hjælp lykkedes det at fastslaa at jo mørkere Melet er, desto mere Æggehvitestof og desto mere Afkebestandele indeholder det. Disse Afkebestandele indeholder imidlertid meget vigtige Grundstoffer som Fosfor, Svovl, Kalium, Magnesium, Zern m. fl. Det er imidlertid ikke ligegyldigt, hvor mange af disse Stoffer der findes i Melet; det største Antal findes sikkert i Svede- og Rugflid, medens der i selve de hvide Melstoffer kun er en ringe Mængde. Man vil derfor forstaa, at den Mængde Brød, som et Menneske spiser i Løbet af et Aar, i Længden ikke tilfører den menneskelige Organisme tilstrækkelig Næringskraft, hvis det alene fremstillet af det hvide Mel. Da man var kom-

men saa vidt, begyndte man paa Fremstillingen af det saakaldte „Krigsbrød“, der blev fremstillet af Blandinger af Svede-, Bøg-, Rug-, Kartoffel- og Majsmeel, ja, endog Kaalrabimel forsøgte man med, og det maa siges, at Forsøgene bragte særdeles gode Resultater.

Det, som imidlertid gør Resultaterne af disse Forsøg interessante udover de krigsførende Landes Grænser, er det, at de har slaaet fast, at medens man tidligere mente kun at burde tage Hensyn til Melets Finhed, naar man valgte Mel til Brød, vil man i Fremtiden være tvungen til ogsaa at spørge om, hvilken Næringsværdi det Mel indeholder, man skal bruge til sit daglige Brød.

Gennem de hvide Melstoffer tilføres der Lægemet for meget af de varmegivende Stoffer eller fedtdannende Stoffer, medens samtidigt Legemet modtager for faa Æggehvitestoffer og Mineralstoffer, der alle bliver tilbage i Skuden, som vi giver til Dyrene. Mørkere Melstoffer indeholder derimod disse for det menneskelige Legeme saa nødvendige Produkter, der tillige indeholder de vigtige Fermenter, Vitaminer, hvis

store Betydning man for nylig er blevet opmærksom paa.

I denne Forbindelse bør man erindre, at de Mennesker, der spiser meget Kød, tilføjer deres Legeme en for stor Mængde Egggehvidestof, og da det menneskelige Legeme nødvendigvis har Brug for andre Elementer, som Plantececellerne indeholder, saa maa man for Ligevegtens Skyld sørge for, at der tilføres Legemet rigeligt af Plantefødemidler. Det har vist sig, at Rug- og Hvedeklid har store fordøjelsesbejædrende Egenskaber. Det Mel, der udvindes af Kornets ydre Dele, er betydelig rigere paa Vitaminer, end det Mel, der stammer fra Kornets indre Dele.

Legemets Benbygning fordrer ogsaa en rigtig Tilgang af Jern, Sævel, Mangan, Natrium, Magnesium, Zink m. m., ligesom vore Nærver bruger disse Stoffer til deres Ernæring. Ved Forsøg er det godtgjort, at en ensidig Ernæring af ene hvide eller ene mørke Melarter er uheldig; hvis man derimod blander de to Sorter sammen, bliver hele Fordøjelsesprocessen langt intensivere, hvorunder Fordøjelsesorganerne styrkes og paavirkes til at udføre deres Arbejde bedre og kraftigere. Det vil derfor i Fremtiden i langt højere Grad end tidligere blive en Fornødenhed at anvende Klid i vort daglige Brød, for at dette vigtige Hovednæringsmiddel maa blive saa fortræffeligt som vel muligt. Fremtidens Brød skal ikke alene give Legemet den Næring, som dets Udvikling og Stoffskiftet fordrer, men tillige virke fremmende paa Menneskehedens aandelige Udvikling.

Dr. E. R.

Guds Interesser og vore.

Af J. W. Myers.

Der er stor Forskel mellem en Søn og en Tjener. Der er nogle meget gode Tjenere, og sørgelige at sige er der nogle Sønner, som ikke er gode; men en god Søn, som er opvokset til at tage Interesse i sin Faders Anliggender, forstaar, at hans og hans Faders Interesser er fælles. Tjeneren kan bære meget flittig i at arbejde for sin Herres Interesser; men at finde en Tjener, som vilde føle ligedan som Sønnen i disse Sager vilde være meget vanskeligt.

Vi er ikke alene Tjenere i at holde Guds Bud og gøre hans Villie i alle Ting, men vi er

Sønner og Døtre af Gud. Just som en forstandig Søn vil blive aftagen af de Ting, som angaar Faderens Interesser, fordi han ser, at naar disse Ting er eftersej og forøget, saa bliver han selv rigere, saaledes bliver vi som Børn af Gud interesserede og flittige i de Ting, som angaar Guds Sag; for han er vor Fader, og hvad der er hans er i en vis Grad vort. Naar vi har Guds Interesser paa vort Hjerte, kan vi ikke være ligegyldige for hans Riges Trængsel, og vi er glade for, at vi kan have en Del i det Arbejde, som gøres for at befordre dets Velstand.

Det er Guds Vilje, at Mennesker skal naaes gennem Mennesker. Gud sendte sin enbaarne Søn i Menneskestilfælde til Verden, for at Mennesker skulde naaes af hans grænseløse Naade. Det er i den enbaarne Søn, at vi bliver Sønner. Det Arbejde, som vi skal gøre, er at fortætte det Værk, som Guds Søn begyndte. Han er Verdens Forløber for at bringe Mennesker til Gud. Vi er hans Brødre—vi er ikke Forløbere—men vi er Vidner og Sendebud, som udsendes for at kalde Mennesker til Gud, at opvække i dem en Interesse i deres Ansvar i dette Værk.

Hvad der er Guds Interesse er vor. Naar vi hører, at en Sjæl er blevet frelst, saa glæder vi os for denne Sjæl har fæstet Jesu Blod og er Genstand for Guds Kærlighed. Vi glæder os med Gud og med Englene. Enhver, som bliver frelst, er en Søn eller Datter af Gud, og vor Broder eller Søster. Vi elsker dem og er interesserede i dem som Medlemmer af Guds Familie.

Vi kan ikke elske i saa høj Grad, som Gud elsker, men vi kan elske med samme rene Kærlighed, en Kærlighed som er glad ved at fornegte sig selv for alles Velstand.

Skrivpapir og Konvolutter.

Skrivpapir og Konvolutter med paatrængte Bibelssteder i det danske Sprog. Forskellige Bibelssteder er anvendt, og man kan derfor vælge de mest passende for de forskellige Anledninger: Opmuntring, Advarsel eller Formaning.

Konvolutter 5¢ Dufin; 30¢ Hundrede.

Skrivpapir 50 Ark for 15¢.

Skrivpapir kan ikke bestilles i Dufinvis fordi det kommer i Blof indeholdende 50 Ark.

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1.00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1.25
Six Months......65

Subskriptioner indsendt fra Skandinavien:
Årlig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet kan jendes os enten ved Money Order, Bank Check, eller Draft, pr. Ekspres eller ogsaa i registeret Brev. For Penge sendt i Løst Brev er Udgiverne ikke ansvarlige.

Avittering for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevfort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den forrige Adresse faa vel som den nye angives.

All Korrespondance maa adresseres til

Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Subskribenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til Nels Renbeck, Pandrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Blandede Nyheder.

Broder og Søster Joseph Schlabach, gjorde et Besøg i Alderbomshjemmet sidste Uge. De var paa Gennemrejse fra Lafayette, Minn., hvor de har arbejdet under Sommeren, til deres Hjem i Alexander, Ind.

Søster Anna Koglin, som før har arbejdet her paa Kontoret i flere Aar, og senere i Gospel Trumpets Trykkeri i Anderson, Ind., er for Tiden her paa Besøg. Hun venter om nogle Dage at fortsætte Rejsen til sit Hjem i Thief River Falls, Minn.

Brødrene D. L. Ring, fra Arlington, S. D., S. D. Sufag, fra Painesville; John Anderson, fra Milan; L. J. Brewster, fra Hershford, og Thos. Nelson fra New Brighton, Minn., allesammen Medlemmer af Bestyrelsen for Alderdomshjemmet og Trykkeriet, samlede

her paa Tirsdag, den 9de Oktober, for at raadføre sammen om visse Forretningsanliggender vedrørende Hjemmet og Trykkeriet.

Det Specielle ti Cent Tilbud paa Bladet begynder den 15de November. De, som ønsker at samle Abonnenter under dette specielle Tilbud, og ønsker nogle ekstra Eksemplarer af Bladet til at uddele og give bort, naar de er ude, kan faa dem ved at skrive her til Kontoret. Hvis de vil skrive til os og lade os vide hvor mange de ønsker vil vi trykke et større Dplag af Bladet, som udgives den 31de Oktober. Det er godt, naar man samler Abonnenter at have nogle Blade at give til dem, man møder, faa at Folket kan faa se, hvad Bladet virkelig indeholder. Tilbudet begynder den 15de November og fortsætter til den 15de Januar. Tænk, et Blad paa seksten Sider, otte Uger for kun ti Cent.

Vore Læsere bedes lægge Mærke til Advertissementet af den nye Kalender for 1918 paa Side 12 af Bladet.

Kalenderen i Aar er meget vakker og er en passende Gave at give sine Slægtninge og Venner. De, af vore Læsere, som agter at sende denne Kalender som Julegave til deres Slægt og Venner i Gamlelandet bør sende ind deres Bestillinger snarest muligt, faa at den kan naa dem i Tide.

Vidnesbyrd.

Ogilvie, Minn.

Kære Brødre og Søstre i Herren Jesus! Til Guds Ære vil jeg sende ind mit Vidnesbyrd og fortælle om, hvad Jesus har gjort for mig, baade til Legem og Sjæl.

For ti Aar siden, da jeg var 29 Aar gammel, fik Gud frelse min Sjæl. Men det er blot to Aar siden Gud gav mig Lys og Naade til at tro paa ham, som ogsaa min legemlige Helbreder. Lovet være hans Navn, jeg er som et nyt Menneske—og det kom til mig gennem den velsignede Evangeli Basun!

For tre Aar siden, da jeg skulde flutte fra mit Hjem i Dawson til Ogilvie var jeg faa daarlig af Nyre- og Blære Sygdom, Dyspepsi, og

Gigt, at jeg kom netop frem, og Doktoren sagde, at en stor Operation var nødvendig, og da vilde han ikke sige, at jeg kunde blive ganske frisk. Men en Dag kom en Vasun til mig og da gav jeg op al jordisk Raad. Jeg sagde til Gud: „Du ser, at jeg ikke kan leve længe i denne Tilstand, og nu vil jeg, at du skal enten tage mig hjem eller give mig Raade til at tro dig for Helbredelse.“ Jeg skrev til St. Paul Park og begærede Forbøn, og den samme Aften denne Aften, som de bad for mig, kendte jeg Gud rørte ved mit Legeme, og Blære Sygdommen forlod mig, fra den Aften var jeg rask fra denne Sygdom. Lovet være Gud! Men en Tid efter fik jeg Gigt i min Side, rundt mit Hjerte, saa haardt, at jeg kunde ikke ligge ned i Sengen; jeg skrev igen til St. Paul Park og den samme Aften de bad forlod Smerterne mig, saa jeg kunde ligge ned for første Gang for mange Nætter. Siden har Gud helbredet mig af mange smaa Sygdomme. Nu kan jeg sige hvad som helst, og vejer mere end jeg har i længere Tid.

Min Bøn er, at Gud vil aabne en Vej for mig at virke for ham. Mit alt er paa Alteret og jeg er overgivet til ham. Bed for mig, at Gud maa faa sin Vej med mig i alt. Ederes Søster i Herren,

Mrs. Chas. Ziebell.

Forsøg igen.

Hvorforhelst jeg færdes, finder jeg Personer, som fortæller mig, at de engang var Kristne; men at de har faldt fra og gaaet tilbage til Verden. Jeg er overbevist om, at mange af disse aldrig var frelst. De har rejst sig for Forbøn paa et Bækkelsesmøde, ferenet sig med en Menighed eller lignende; men de har aldrig helt og fuldt modtaget Jesus Kristus som Frelser og Herre. Og efter at have gjort et mislykket Forsøg betænker de sig paa at gøre et andet. Men denne Betænkning er urimelig.

At man har forsøgt en Ting og gjort det galt er ingen Grund, hvorfor man ikke skulde gøre det ret. Hvis Menneffene vilde begynde det kristne Liv ret, vilde de ikke saa let falde bort. Og hvis de har begyndt galt, bør de begynde om igen og gøre det ret. Min Bøn, hvis dette er din aandelige Stilling, saa opfordrer jeg dig indstandig til at begynde om igen og

begynde nu. Jeg tror, den rette Vej, som Guds Ord viser os er:

Først: At modtage Jesus Kristus som Frelser. Det vil sige, at tro Guds Vidnesbyrd om ham, at han har alle vore Synder paa sit Legeme paa Træet. At tro, at Gud tilgiver dig, ikke paa Grund af noget, du har gjort, men paa Grund af, hvad Jesus gjorde, da han sonede for dine Synder med sin egen Lidelse og Død. 1 Pet. 2: 24; Gal. 3: 13.

Dernæst: At modtage Jesus Kristus som din Herre og Konge (Ap. G. 2: 36). Dette indebærer, at du hengiver hele din Person og dit Liv under hans Undervisning og Ledelse. Du maa stille dig selv fuldstændig til hans Disposition. Jeg er overbevist om, at det er her, Fjelen og Mangelen ligger hos de fleste af dem, som bekender sig for at være fraskaldne.

Sor det tredje: At modtage Jesus Kristus som den opstandne Guds Søn, der har al Magt i Himmelen og paa Jorden, og tro, at han vil bevare dig Dag for Dag fra Fald og fra al Synd og Fristelses Magt (Math. 28: 18; Heb. 7: 25; Jud. 24).

Naar man har begyndt ret, er det halve Slag bundet. Men man maa naturligvis ogsaa fortsætte ret. I Fortættelsen er fire Ting særskilt nødvendige:

1. At du daglig føder din Sjæl med Guds Ord (1 Pet. 2: 2). Du kan ikke mere leve aandelig uden aandelig Føde end du kan leve legemlig uden legemlig Føde. Forsømmelse af daglig Bibellæsning er Mærken til meget aandelig Tilbagefald.

2. At du tager dig god Tid til Bøn hver Dag. Det er ved at bue paa Herren, at du vil gaa ny Styrke (Ef. 40: 31). Det er det samme, hvor velsignet du var ved Tiden for din Omvendelse, det samme, hvor fylde du har været af den Helligaand, du trænger en ny Fylde hver Dag for at møde netop den Dags Fristelser og Vanheligheder. Anden faar vi som Svar paa Bøn. Luk. 11: 13; Ap. G. 4: 31.

3. At du aabent bekender Jesus Kristus for Verden, naarsomhelst du har Anledning. Forsømmelse af dette er en hyppig Mærken til Fraskald. Jeg har talt med mange fraskaldne, og jeg har neppe fundet en, som paa mit Spørgsmaal: „Bedblyv du aabent at bekende Kristus?“ kunde svare ja.

1918 Bibeltekstkalender

Pris

25 Cents.

EVANGELI BASUN PUB. CO., ST. PAUL PARK, MINN.

Denne Kalender indeholder et ypperlig Udvalg af Bibelfvers for hver Dag af Aaret, trykt med tydelig Stil.

Tolv vakre Billeder, et for hver Maaned, illustrerende de historiske og vigtige Tildragelser i Jesu Liv.

Kalenderens Titelside prydes af Hoffmans tiltalende Billede af Jesus som en ung og vakker Yngling.

Denne Kalender er en passende og meget velkommen Jule- og Nyaarsgave.

Kalenderen faaes i det dansk-norske, svenske og engelske Sprog.

Størrelse 9 1/4 x 16 1/2 Tommer.

4. At du tager op Arbejdet for at lede andre til Jesus og fortsætter hermed. Jo mere du gør for at lede andre til Jesus, jo stærkere vil du selv blive i Kristus.

At blive bevaret i det kristne Liv afhænger ikke af din Styrke, men udelukkende af Gud. Om du har begyndt Kristendommen en Gang, uden at det lykkedes, begynd igen. Mange af de stærkeste Kristne i Dag er de, som engang var frafaldne. Selv Apostelen Peter faldt engang; men senere blev han en af de mægtigste Kristne Tjenere, som Verden har set.

Dette er mulig for dig. Intet Menneske kan være i en elendigere Stilling end en frafalden. Jeremias havde isandhed Ret, naar han sagde til det frafaldne Israel: „Det er ondt og bittert, at du forlader Herren, din Gud.“ Den, som gaar bort fra Jesus, forlader Kilden med det levende Vand og udhugger sig sprukne Brønde, som ikke kan holde Vand. (Jer. 2: 13). Forlad Verdens sprukne Brønde og kom tilbage

til Jesus, Kilden med det levende Vand. Dette er mit inderlige Ønske og min Bøn for dig.

—R. A. T.

En Menighed uden Bønnemøder er et Legeme uden Hjerte.

Billy Bray.

Den lovprijsende Lægepredikant.

At R. W. Bourne.

Denne lille Bog skildrer paa en rørende Maade Billy Bravs Liv. Billy Bray blev brugt af Gud til mange Sjæles Frelse. Det man særlig lægger Mærke til ved hans Liv, er hans enfoldig Tro til Gud. Han tog Gud paa Ordet, og Gud paa en forunderlig Maade svarede hans Bønner. Denne Bog vil forege Læserens Tro til Gud. 78 Sider.

Pris, indbunden 0.30

Evangelii Basun Pub. Co.,
St. Paul Park, Minn.

Søndagskolen.

Lektie 5.

November 4, 1917.

Nederlag paa Grund af Druffenskab.

Verdens Afholdsføndag.

1 Kong. 20: 1—21.

Gyldebtekt: Den, som ombinder Bæltet, skal ikke rose sig som den, der løser det. — 1 Kong. 20: 11.

1. Og Benhadad, Kongen i Syrien, samlede hele sin Hær, og der var to og tredive Konger med ham og Heste og Vogne; og han drog af og belejrede Samaria og stred imod den.

2. Og han sendte Bud til Ahas, Israels Konge, til Staden.

3. Og han lod ham sige: saa siger Benhadad: dit Sølv og dit Guld, det er mit, og dine smukke Hustruer og Børn, er mine.

4. Og Israels Konge svarede og sagde: efter dine Ord skal det være, min Herre Konge! jeg er din og alt det, jeg har.

5. Derefter kom Budene igen og sagde: saa siger Benhadad: efterdi jeg sendte til dig og lod sige: du skal give mig dit Sølv og dit Guld og dine Hustruer og dine Børn:

6. saa vil jeg sende mine Tjenere til dig i Morgen paa denne Tid, og de skulle ranjage i dit Hus og i dine Tjeners Huse, og det skal ske, alt det, som er lysteligt for dine Øjne, skal de lægge i deres Hænder og tage det bort.

7. Da kaldte Israels Konge ad alle Landets ældste og sagde: Kære, mærker og ser, at den her søger det, som ondt er; thi han sendte til mig om mine Hustruer og mine Børn og om mit Sølv og om mit Guld, og jeg har ikke nægtet ham det.

8. Da sagde alle de ældste og alt Folket til ham: du skal ikke adlyde og ikke samtykke.

9. Da sagde han til Benhadads Bud: siar min Herre Konge: alt det, du sendte til din Tjener første Gang om, vil jeg gøre, men denne Værgning kan jeg ikke gøre, og Budene gik og, kragte ham Svar igen.

10. Da sendte Benhadad til ham og lod sige: Underne gør mig nu og fremdeles saa og saa, om Støvet af Samaria skal blive nok til, at alt Folket, som er i Næle med mig, skal kunne føre hver en Haandfuld derfra.

11. Da svarede Israels Konge og sagde: si-

ger: den, som ombinder Bæltet, skal ikke rose sig som den, der løser det.

12. Og det skete, der han hørte dette Ord medens han drak, han og Kongerne i Teltene, da sagde han til sine Tjenere: sætter an; og de satte an imod Staden.

13. Og se, en Projekt gik frem til Ahas, Israels Konge, og sagde: saa sagde Herren: har du set hele denne store Hob? se, jeg vil give den i Dag i din Haand, at du skal fornemme, at jeg er Herren.

14. Og Ahas sagde: ved hvem? og han sagde: saa siger Herren: ved Landshøvdingenes Dreng; og han sagde: hvem skal begynde Striden? og han sagde: du.

15. Saa talte han Landshøvdingens Dreng, og de vare to Hundrede og to og tredive; og efter dem talte han hele Folket, alle Israels Børn, som fulgte.

16. Og de drog ud om Middagen; og Benhadad drak og var drucken i Teltene, han og Kongerne, nemlig de to og tredive Konger, som hjalp ham.

17. Og Landshøvdingenes Dreng drog først ud; og Benhadad sendte nogle hæn, og de gavede ham til Rende og sagde: der drager Mand ud fra Samaria.

18. Og han sagde: deriom de er udtagne for Freds Skyld, saa griber dem levende, og deriom de er udtagne for Krigs Skyld, saa gribe dem levende!

19. Da de var udtagne af Staden, nemlig Landshøvdingernes Dreng og Hæren, som fulgte dem:

20. da slog de hver sin Mand, og Syrerne flyede, og Israel forfulgte dem; og Benhadad, Kongen af Syrien, undkom paa en Hest med Rytterne.

21. Og Israels Konge drog ud og slog Heste og Vogne og slog Syrerne med et stort Slag. **Tid og Sted:** Kongen af Syrien, Benhadad, den tredje Samaria, Israels Hovedstad. **Imellem 882 og 861 f. K., i den sidste Del af Ahas Afskaffelse.**

— Hastings

Lilid, som slog Fejl.— Syriens Konge roste sig af sin store Styrke til hans svage Fiende, som satte sig imod hans Fremmægtning. Sandt nok, han var stærk, hvad Krigsvæsen angaar, men der krævedes mere end Styrke til at møde denne listige Fiende. Havde de modstridende

Sær mødtes paa Slagmarken, enhver fuldt beredt, havde Resultaterne maaske været mere i den storfrøydende Konges Favør; men Angrebet kom, da de mindst ventede det.

Mangt et ungt Menneske har paastaat at han aldrig vilde blive en Slave til stærk Drif, og har rost sig af sin Viljestyrke til at modstaa den onde Indflydelse. Men, lig Benhadad, fælede han paa sin Styrke, som svigtede i Prøvens Stund. Hele Tiden havde Fristeren med Ligt lagt denne Snare, og havde snøet den fastere og fastere om dens trofaldige Offer.

Viljestyrke er god; men at stole alene paa den uden nøjagtig Vaagenhed er ikke nok. Mod, Styrke og en fast Bestemmelse om at staa Fristelserne imod er tre Ting af stor Betydning, og uden disse bliver Sejren ikke vundet.

Stærk Drif paavirker Tankerne.— At Brugten af berusende Drikke skader Forstanden ses tydelig i den Holdning en Mand tager overfor sit Hjem, og jordiske Besiddelser. Alle disse overgiver han til Drifkens Krav.

Ser han blev indviklet i Fristerens Garn, jatte han stor Pris paa hans jordiske Besiddelser, og søgte Harme imod nogen, som turde overtræde hans Husfolks Rettigheder. Da Drikke-

vanen begyndte at blive stærkere, begyndte han at blive mindre og mindre interesseret i sin Familie-Kreds's Belfærd, og tilslidst forsummer han dem aldeles. Naar vi saa ogsaa lægger til denne Opsørjel hans Mishandling af de Personer, som han er bundet ved Lover til at ære og drage Omfarg for, har vi et Eksempel paa en Forstand beskadiget af Drifteenen.

Medgivet at enhver Mand, som driker gaar ikke til den Yderlighed, som Drankere gør, dog beviser Undersøgelser, at alle maadeholdne Drankere formaar ikke at tænke saa hurtigt og saa nøjagtigt som de vilde, dersom de slet ikke drak berusende Drikke.

Spørgsmaal: 1. Hvem var Benhadad, og hvad var hans Hensigt med at belejre Samaria? 2. Hvorfor gav Akab efter for hans første Krav? 3. Hvorfor nægtede han at give efter for Benhadads Krav? 4. Hvad Birkning havde Profetens Ord paa Kong Akab? 5. Hvad var Aarsagen til Kong Benhadads Nederlag? 6. Hvad Birkning har stærke Drikke paa en Mands Ideevne? 7. Er det skadeligt at bruge berusende Drikke med Maadehold? Hjem og Selvkred.

De Unges Afdeling.

Kunsten af at vente.

Dr. Maister sagde: „At vide hvorledes at vente er Hemmeligheden til Held.“ Tusinder af unge Mennesker og ældre Personer har forjælet i deres Livsarbejde fordi de ikke vidste hvorledes at vente. Deres Taalmodighed til at opnaa har faaet dem til at overse nogle af Betingelserne, særlig den historiske Fakta, at Tid er en Element af Held. Barig Fremgang veksler sagte: dette er sandt angaaende alle store Foretagender. Sagte men vis er Forsynets Regel, og paa denne Maade er den nuværende Civilisation blevet opnaaet. Arbejdere, som har haft Held med sig, har ventet taalmodigt paa Resultaterne.

Taalmodighed er Kunsten af at vente; ogsaa en sin Kunst er den, fordi den er saa sjælden. Den er en simpel Dyd, men stærk og sund, altid paa rette Tid og altid, uundværlig. Sidney Smith sagde: „Intet Menneske, som ikke

vil begynde som underordnet kan nogenfinde vente at blive overordnet“; og just her er det, at Taalmodighed maa øve fuldkommen Gerning. En lang Vej leder til Meisterkab i nogen Gitterstræbelse, og kun ganske saa finder den. Mange ødsler bort deres Livstid i at se efter en kortere Vej, som de aldrig finder. Kun Tid og Taalmodighed kan forandre Morbærbladet til Atlass, siger Ordspøget med Sandhed.

Den store Verden er i stor Behov af denne Egenskab. Mennesker kan ikke vente til de bliver rige, store eller gode. At vente styrktyr Nar paa en Formue ser meget nedslaaende ud for mange. De ønsker ikke at vente halvt saa længe. At arbejde ti eller femten Aar for en Uddannelse er for meget for de fleste unge. De ønsker at faa en Uddannelse i den halve Tid. Ikke saa faa unge Mennesker bliver mismodige naar de just faar begyndt at læse, og giver op. De kan ikke se Enden af Vejen, naar de begyn-

der, og saa tror de den er for lang. Mange opgiver de forskjellige Fag fordi det tager for længe at mestre dem, og fortrækker hellere et Liv i Uvidenhed og Middelmaadighed. Der- som flere unge Mennesker vilde lære at arbejde og vente kunde mange undgaa Ydmygelsen, naar de dumper ved Eksamen.

Det er Tegn paa Svaghed, naar en ung Kvinde eller ung Mand bliver mismodig over de uaf- brudte Bestræbelser de maa gøre for at komme frem. Hvemsomhelst kan opgive Kampen, men kun de tapreste og ledste kan holde ud til Sej- ren er vundet. Ingen særlig Visdom eller Be- gavelse behøves for at tabe Modet og vagre sig ved at gaa fremad, en meget uvidende Person uden Fremfærd kan gøre dette; men de mere adle Egenstater maa bringes frem for at over- vinde Besværligheder; og Taalmodighed er paa ingen Maade den mindste betydelige af disse.

Paa den anden Haand, bliver den menneske- lige Natur forædlet ved stærk Bestræbelser i længere Tid. Mand og Kvinder paatager sig Bærdighed og Styrke ved at lægge sig efter et Arbejde saa lange det er nødvendigt at fejre. Gibbon, som arbejdede tove Aar paa sin „Decline and Fall of Roman Empire,” Bancroft, som ofrede seks og tove Aar paa sin „History of Uni- ted States,” og Noah Webster som arbejdede seks og tredive Aar paa sin Lexicon, forekom- mer større og ædlere for deres Arbejde.

Newton arbejdede flere Aar paa sin „Chron- ology of Ancient Nations,” og var da saa util- freds med den, at han skrev den omigen; og han holdt paa med denne Fremgangsmaade indtil han havde skrevet Bogen om igen seksten Gange. Han vidste hvorledes at vente for Resultater og ogsaa hvorledes at arbejde for dem. Den Taal- modighed, der trænges for et saadant Foretagen- de er udenfor Beregning; og det er ogsaa noget stort. Mandens virkelige Storhed forekommer i saa vældig et Arbejde.

Livet af Simon Cameron er en kraftig Il- lustration af vort Emne. Han mistede begge Forældre ved ni Aars Alderen, og var uden Midler eller Hjelm, hans Fremtidsudsigter var meget mørke. Han fik Plads som Bydreng paa et Advokatkontor, hvor hans Takt, Flid, og Intel- ligens snart vandt for ham en højere Plads. Om saa Aar blev han en Haandværker med god Løn. Ved en og tove Aars Alderen blev han

Redaktør, og fra den Tid var hans Karriere i Forretning og Sociale Kredse meget mærkbar- dig. Han blev rig, og holdt mange Tillids- poster i Staten, og i 1845 blev han valgt som Senator.

Dette er en mærkværdig Livshistorie for en fattig, forældreløs Dreng, som gik aldrig paa Skole en Dag i hans Liv. Medens hans Takt, Udholdenhed, og Flid var isjævnaldende Fakto- rer i hans Held, vilde de dog ikke have vun- det saa store Sejre uden hans store Taalmodig- hed. Han vidste hvorledes at vente. Han for- høftede sig ikke for at vinde og eje, men udførte Pligten, der laa nærmest for Haanden og ud- førte den uden at vente hurtig Gengældelse; og saaledes den næste og den næste indtil En- den. Han bevidste, „at den, der venter med Taalmodighed, tager ikke.”

Carlyle skrev: „Hvor meget al Ting vokser, dersom vi bare kan vente! Ikke en Besværlig- hed uden, at den kan forvandles til Sejr; ikke en Misdømmelse, men som vi kan lære at elske, dersom vor egen Sjæl har sat Værdi derpaa.”

—Wm. Thayer.

Hvor behøves du?

Dersom en ung Mand gik langs Flodbred- den, og saa paa en vis Plads en Mand kæm- pende i Vandet og ti Mænd i Færd med at frelse ham, og paa en anden Plads saa han ti Mænd kæmpende i Vandet og ingen var i Nærheden til at frelse dem, vilde han ikke være i Tvivl om hvor han trængtes mest, men han vilde skynde sig assistere til den Plads, hvor Be- høvet var størst og Arbejderne færrest. Dette er Stillingen angaaende Arbejdet i Sedninge- landene. De nøjagtige Tal er af ingen Betyd- ning. I mange Tilfælde er Forholdene endnu værre. Faktisk talt her hjemme, stor som Be- høvet af Arbejdere er, kan enhver som ønsker at høre Evangeliet, ogsaa saa det at høre. Men i Sedningelandene kan de ikke høre hvor gerne de end ønsker det. Her behøver Mennesker at blive overtalt til at tilegne sig, hvad de allerede har; der, behøver Mennesker at blive givet hvad de ikke har.

—Robert E. Speer.

Var Tids Begivenheder.

Sparommelighed hos Børn.

Skolebørn under 18 Aarsalderen har sat ind i Sparbankerne, som er i Forbindelse med de offentlige Skoler i New York By, et Beløb af \$250,000. Det er ligesaa nødvendigt at lære Børnene Sparommelighed som det er at lære dem at læse, skrive og regne, o. s. v. Hos mange Børn bliver der tidlig dannet en Tilbøjelighed til at spendere Penge paa unyttige Genstande. Det er for det meste Børn, som opholder sig i Industri- og Handelsindustrien. Det har en stor Indflydelse paa Børnene baade i legemlig og moralsk Henseende. Slittighed og Sparommelighed er en Dyd. Mange Forældre undlader at give deres Børn Tilføjelse i denne Retning, og Resultaterne er, at en Bane til at bortkødsle Penge bliver tidlig dannet. Sparommelighed kan gaa for langt saa at det bliver til Kærlighed, som man kan ikke undlade at sætte Tanker til Verden. Gæmmodighed er ikke Kærlighed. Kærlighed er ikke Sparommelighed. Kærlighed er en naturlig og fortæller alt som er godt hos en Menneke. Sparommelighed er midt imellem Kærlighed og Kærlighed. Derimod, at opdrage Børnene til at paaskønne Værdien af Penge vil have god Indflydelse baade for det Nuværende og for Fremtiden.

Fakta angaaende „Movies“ Industrien.

I Størrelse er den Nummer 5 iblandt de største Industrier i Landet. En Forestilling gav Beskæftigelse til 50,000 Personer, en Anden, 18,000. Den førstnævnte, der indeholder 3000 Scener, brugte 500,000 Fod „Films“, og 50,000 Personer igennem en Periode af ni Uger. Mere end 40,000 „Costumes“ blev bestilt og blev brugt af de forskellige Folk beskæftiget i de store Scener. En af Stuepillerinderne brugte 40 Kostumer og ligesaa mange af Hovedtøj. Kvinden Syngere var i stadig Beskæftigelse.

Krigens Indflydelse paa Kristendommen.

I det man betragter Begivenhederne i Forbindelse med den store Krig, der nu har raset uafbrudt i over tre Aar, er der een Omstændighed. Gæmmodige Menneker er en Betsignelse

ne ved. Hos mange Folk er der en Tilbøjelighed til at drage den Slutning at Kristendommen har gaaet i stykker. Mange i det de hentyder til Religionsaffærer peger paa de forskellige Tildragelser i Europa.

Der ser man tyske Protestanter imod engelske Protestanter; Katoliker fra Østerrige imod Katoliker fra Italien; tyske Katoliker imod franske Katoliker, o. s. v., hadende hverandre og beskæftiget i dødelig Krigsvæsen. Det er den almindelige Mening, at alle disse Nationer, tilfældigvis De Forenede Stater, er kristne Nationer. Den almindelige Opfatning synes at være at en Kristen er een, som ikke dyrker Afguder, eller de, som er rent ud Gritænkere.

En Nation har aldrig i Verdenshistorien repræsenteret sand Kristendom. Sand Kristendom har altid haft sin Sæde i den enkeltes Hjerte. England, Tyskland, Italien, Frankrige eller De Forenede Stater—ingen af disse er kristne Nationer. En Nation er ikke bedre end den gennemsnitlige moralske Tilstand af dens Befolkning. En Regering er ikke bedre end den moralske eller religiøse Tilstand af sine Embedsmænd. Man kan være Katolik, Lutheran, Methodist, Baptist og endda ikke være en Kristen. „Protestantisme“ er ingen Bevis for sand Kristendom. Kun saa af dem som gaar under Navnet „Kristen“ kender til Omvendelse eller Syndernes Tilgivelse.

En Fredsaand medfølger altid Jesu Kristi religion. Hvor en virkelig Kristen gaar søger man en Indflydelse af Fred. Det Hjerte hvor Jesus regerer søger Fred—gør alt det kan for at bevare Fred med Gud og sine Medmenneker. Det ønsker sine Medmennekers bedste under alle Omstændigheder.

Taalmodighed. Der er en Mrt, som læger alt; men den vokser ikke i hver Mands Hænde. Den er sjælden, men ikke dyr, og alt læger den. Apoteket har den ikke tilfæls, jorden bærer den ikke. Frelseren giver den. Den hedder Taalmodighed. Hvorfra kommer Taalmodigheden? Den kommer, naar jeg er forfærdet om, at jeg har en naadig Gud. Et taalmodigt Hjerte bringer Sjælen til Ro, stiller Smærterne og helbreder Saarene. Jo uroligere og utaalmodigere, jo længere et legeme.

S. Møller.

Evangelii Basun

Sandhed

Renhed

17de Aarg.

Torsdag den 24de Oktober 1917.

Nummer 42.

Fred.

(Ef. 48: 18.)

Der raader en underfuld salig Fred
I det Hjerte, hvor Jesus bor.
Mens Verden larmer og bruser af Sted,
Kan Synden ej skjæle Freden saa stor
I Hjertet, hvor Jesus bor.

O tak for Frelse, o tak for Fred,
Jeg vandt ved min Jesu Blod!
Da jeg lærte at fatte Guds Kærlighed
Hos Jesus ved Korsets Fod,
Da Fred strømmed ind som en Flod.

Fred var det, Englene sang engang,
Da det lød om dit Komme til Jord,
Du Fredsherre stor! Fra den himmelske Bang
Med Fred du vil komme i Herlighed stor,
Ewig Fred til den længtende Jord.

Men lær mig, og Frelser, at bruge min Tid,
Mens jeg vaager og venter paa Fred,
At Sjæle maa frelles og vinde did,
Hvor Jesus bereder dem Gvil-sted
I den himmelske Sted—med dens Fred.
Dorothea Hunziker.

"Hellig-
ge dem i
Sandhe-
den; dit
Ord er
Sand-
hed" (Joh.
17: 17).

"J er
alle rede
rene paa
Grund
af det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der" (Joh.
15: 3).

Evangelii Basun Publishing Company

St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Et Aar forfent.

Af Chas. C. Brown.

En sand Tildragelse.

De havde været Venner for Aar. Begge havde haft vidstrakte Erfaringer i Drukkenskab og Synd. Begge var blevet ombendt, og havde mange Erfaringer i Guds Godhed, og havde været Vidne til forunderlige Aabenbarelses af hans Kraft. Begge blev faldt af Gud til at prædike. Een havde modtaget Kaldet, og begyndt at prædike Evangeliet. Den andens Hustru sagde: „Du har været en Drankere og har opbrugt dine Penge i Kortspil, og vi kunne aldrig samle noget. Nu har du holdt op med at drikke, og nu kan vi samle lidt Penge. Men dersom du begynder at prædike, kan vi aldrig samle Penge.“

Han tog imod hendes Raad. Han vilde være en respektabel Mand. Han vilde samle Penge. Det var meget pænt af Herren at kryde de Bærer, som gjorde ham et Brag, og tillade ham at være en agtværdig Mand. Nu vilde han samle Penge og skabe en Plads for sig selv i Samfundet; saaledes tænkte han. Men ved at tænke saaledes blev Kristus trængt ud. Hans Vilje var ikke stærk nok til at stænge Døren imod onde Bæner, og om saa Maaneder var han en Dranker igen.

Aar gik. Paa en Nytaarsdag laa Prædikanten syg i Rabolaget, hvor denne frakalden levede. En hel Dag sad denne stakkels Mand ved Prædikantens Seng og hørte paa indtrængende Bønner om at omvende sig til Gud igen. Efter som Eftermiddagen fald hen lovede han Prædikanten: „Om et Aar vil jeg være frelst og være ud at prædike.“ Det var en lang Tid at vente:—et forfærdeligt Roveispil; men Prædikanten haabede imod Haab.

Om elleve Maaneder kom der til Prædikanten et af de sørgeligste og mest tragiske Breve, som nogensinde er blevet læst. Det var fra den frakaldnes Hustru. Blandt andet skrev hun: „Der var nogle fordrufne Mænd her, og de havde lidt Morsskab med hverandre, da den ene blev vred, skød min stakkels Mand ned, og saa stod over ham indtil han tømte Revolveren i hans Ansigt.“

Stakkels Mand! om et Aar havde han ventet at være frelst og ved at prædike Evangeliet. Om et Aar ravede han ind i Helvede, drukken, med

sin Stulehuler i sit Ansigt. Han var elleve Maaneder forfent. Nu er Frelsens Dag. Hvad om hans Hustru? Hendes Hustru for mere af denne Verdens Guds blev aldrig tilfredsstillet. Videre i Brevet sagde hun: „O, jeg kan ikke toale at gaa ind i dette Rum! thi paa Gulbet er Pletter af min Mands Blod.“ Ja, og paa hendes Sjæl—til en vis Grad—var hendes Mands Blod, saa laa det som hun havde paavirket ham til at vende sig bort fra Guds Kald. Rum nogle Maaneder, levede hun i Skyggen af denne Tragedi, og saa gif hun ud gennem Dødens Port, ind til Evighedens utallige Aar.

„Mig skal intet jattes.“

Udsagt af Martin Luther.

Disse Ord taler Psalmisten i Almindelighed om alle Slags Belgerninger, legemlige og aandelige, som vi modtager gennem Prædikeembedet, som om han vilde sige: Er Herren min Hyrde, saa skal tilvisse intet mig jatte; jeg skal have overskud af Spise, Drikke, Klæder, Jøde, Beskyttelse, Fred og al Rødtørst, som tjener til dette Livs Ophold; thi jeg har en rig Hyrde. Han skal ikke lade mig lide Mangel. Men for en rimelig taler han om de aandelige Goder og Gaver, som Guds Ord bringer med sig, og siger: Fordi Herren har optaget mig blandt sin Flok, og forsyndet mig med sin Føde og Beskyttelse, det er fordi han rigelig har givet mig sit hellige Ord, saa skal han nu ikke lade det mangle paa noget; han skal give Belysning til Ordet, at det er kraftigt og skaber Frugt i mig; han skal ogsaa give mig sin Mand, som bistraar og trøster mig i alle Ansægtelser og Trængsler, som ogsaa gør mit Hjerte sikkert og viis, saa at det slet ikke tvivler paa, at jeg jo er min Herres kære lille Gaar, han min trofasteste Hyrde, som vil omgaaes omhyggeligt med mig, som med et ærv, svagt Gaar, som vil styrke min Tro, desuden pryde mig med andre aandelige Gaver, trøste mig i al Nød, hør mig, naar jeg anraaber ham, forhindre Møen, det er Djævelen, at han intet ondt kan gøre mig og endelig befri mig fra al Ulykke. Det mener han, naar han siger: Mig jattes intet.

Ja, siger du, men hvorpaa skal jeg mærke, at Herren er min Hyrde? Jeg erfarer jo ikke, at han er saa venlig mod mig som Psalmen si-

ger; ja, jeg erfarer endog det modsatte. Da-
vid var en hellig Profet, og Gud en kær, dyre-
bar Mand; derfor har han kunnet tale vel om
Sagen og smukt kunde tro, saaledes som han
har talt. Men jeg kan ikke gøre ham det efter,
thi jeg er et armt Menneske. Svar: Jeg har
evenfor vist, at et Aar i Særdeleshed har den
gode Beskaffenhed og skønne Dyd ved sig, at
det godt kender sin Hyrdes Røst, og retter sig
mere efter Zrene end efter Zinene. Netop sam-
me Dyd priser ogsaa Kristus hos sine Aar, naar
han siger, Joh. 10: „Mine Aar kender min
Røst.“ Men hans Røst lyder saaledes: „Jeg er
en god Hyrde, og sætter mit Liv til for Aa-
rene. Og jeg giver dem det evige Liv, og de
skal slet ikke fortæbes evindeligt, og ingen skal
rive dem af min Haand o. s. v.“ Giv nuje Aagt
paa denne Røst og ret dig efter den. Gør du
det, saa vær vis paa, at du er Kristi Aar, han
din Hyrde, som kender dig godt, som ogsaa kan
nævne dig ved Navn. Men har du ham til
Hyrde, saa vil sikkerlig intet fattes dig, ja, du
har allerede hvad du skal have, det evige Liv
ligeledes, du skal ikke fortæbes evindeligt, der skal
heller ikke Magt være saa stor og mægtig, at
den formaar at rive dig af hans Haand. Det-
te skal du kun være vis paa, thi denne Hyrdes
Røst skal sandelig ikke svigte dig. Hvad mere
ønster du?

Men lader du denne Røst fare, og retter dig
efter hvad dine Øjne ser, og den gamle Adam
føler, saa taber du den Tro og Tillid, som du
som Aar skal have til din Hyrde. Falder
snart denne, snart din Tanke dig ind, saa at du
ikke kan være stille og tilfreds, men disputerer
ved dig selv og siger: Er Herren min Hyrde,
hvorfor tillader han da, at Verden uden nogen-
som helst Skyld fra min Side, saa jammerlig
plager og forfølger mig? Jeg sidder midt i-
blandt Ulve, er intet Øjeblik sikker for mit Liv;
men jeg ser ingen Hyrde, som vil beskytte mig.
Ligeledes: Hvorfor tillader han Djævelen at
gøre mig saa meget ondt, at paaføre mig Skæf-
te og Forsagthed? Desuden finder jeg mig at væ-
re aldeles uduelig, svag, utaalmodig, føler ingen
Sikkerhed, kun Tvivl, ingen Trøst, kun Frygt og
Bæven for Guds Brede. Naar begynder han
vel engang at bevise paa mig, at han er min
Hyrde?

Saadanne og andre endnu meget underligere
Indfald vil du saa, naar du lader hans Røst
og Ord fare. Men bliver du hengende fast ved
dem, saa lader du hverken Djævelens List, Ver-
dens Unaade og Kaseri, eller din egne Svaghed
og Uværdighed ansægte dig, men gaar frit igen-
nem og siger: Lad Djævelen, Verden, eller
min egen Samvittighed sætte sig op imod mig,
saa heftigt de kan, jeg vil ikke derfor græmme
mig til Døde. Det maa og skal ogsaa gaa saa-
ledes til, at den som er Herrens Aar, ikke for-
bliver uansægtet af Ulvene. Det gaar, som det
kan, man foger eller steger mig, saa er det min
Trøst, at min Hyrde har sat sit Liv til for mig.
Dertil har han ogsaa en sød, liflig Røst, hvor-
med han trøster mig, og siger, at jeg ikke skal
fortæbes evindeligt; heller ikke skal nogen rive
mig af hans Haand, jeg skal have det evige
Liv; det skal han trofast opfylde mod mig, det
gaa mig som det vil. Og kommer der mu-
ligens, paa Grund af min Svaghed, endnu
andre Fjæl med iblandt, vil han derfor ikke for-
kaste mig; thi han er en venlig Hyrde, som
plejer de svage Aar, forbinder og læger dem.

Netop saaledes har ogsaa Profeten gjort.
Han har ikke altid været glad, han har heller
ikke altid kunnet juble: Herren er min Hyrde.
mig fattes intet. Undertiden har det skertet
ham meget, ja, næsten altfor meget paa, at han
har følt Retfærdighed, Guds Trøst eller Hjælp,
men vel nok af Synd, Guds Brede, Skæf-
te, Forsagthed, Selvedes Angst o. s. v., som han
klager over i mange Salmer. Dog vender han
sig alligevel fra sin Følelse, og griber Gud ved
hans Forjættelse om den kommende Messias,
og tænker: Det være med mig, som det vil, saa
er dog dette mit Hjertes Trøst, at jeg har en
naadig, barmhjertig Herre, som er min Hyrde,
hvis Ord og Tilfagn styrker og trøster mig;
derfor fattes mig intet. Og han har ogsaa ne-
top derfor skrevet denne og andre Psalmer, for
at vi skal være vis paa, at i rette Afsegtelser
er der intet sted Raad og Trøst at finde; men
at det er den gylndne Kunst, at holde sig til Guds
Ord og Tilfagn domme efter dette og ikke efter
Hjertets Følelse; saa skal visseelig Hjælp og
Trøst følge paa, og slet ingen Mangel findes.

Ydmyghed, Kraft og Visdom.

Af J. D. Brady.

Ydmyghed, Kraft og Visdom er tre Karaktertræk, som en kristen trænger at have i ret Forhold.

Det synes at være nogle Menneskers højeste Næste at erholde Ydmyghed. I deres Bønner, i deres Vidnesbyrd og i Samtale udtaler de, at de ønsker at blive ydmyge. Men ofte realiserer de ikke, at de ogsaa trænger Visdom og Kraft.

Det er meget nødvendigt, at vi er ydmyge; men Ydmyghed alene vil ikke dygtiggøre os til at vinde Sjæle for Gud. Vi kunde blive saa ydmyge, at vi vilde fløde os i Sæk og siddende i Aske; men dette vilde ikke skiftet gøre os for Tjeneste. Det er muligt for Folk at faa en urigtig Slags Ydmyghed. De kan blive saa ydmyge, at naar en urigtig Idé eller en urigtig Mand fremviser sig, saa føler de, at de maa underordne sig denne. Dette er deres Idé om Ydmyghed. De ydmyger sig for og underordner sig noget, som de i Virkeligheden burde staa imod og overvinde. Den Ydmyghed, som de troede skulde blive Roden til heldige Resultater, bliver i saadant Tilfælde deres Fald. Ydmyghed maa forenes med Kraft og Visdom, ellers bliver den til Skade istedetfor at blive til Gavn.

Vi finder andre, som tænker, at deres Geld i Livet beror paa Kraft. Kraft er det, som de trænger. Vi hører dem bede, bønjalder Gud om at give dem Kraft; i deres Vidnesbyrd lyder gentegende Gange det Udtryk, at de ønsker at blive stærkere. De betænker ikke for et Øjeblik, at de trænger Ydmyghed. De beder aldrig Gud at give dem en Ydmyghedens Mand.

Saadanne Mennesker er i Fare for at tilegne sig Kraft til en saadan Grad, at de vil holde fast ved, hvad de anser for ret og gennemføre sine egne Idéer uden Hensyn til andres Synsmaade eller Belysning. De kan have tilstrækkeligt Mod til at staa tro mod sine Principer og sin Overbevisning, selv om det skulde koste deres Liv; men Mod og Trofæd er gode og vil andre Være Ting for Gud, kun naar de bruges retteligt.

Lad os formode, at en saadan stærk Personlighed har en urigtig Idé om en vis Sag eller bliver forført af Fjenden. Hans Venner raader ham, formaner ham, beder med ham men til ingen Nytte. Hvorfor sker dette? Jerdi han har udviklet en Sindssyrté til Overdrivelse. Det eneste Behov, han saa, var Behovet af Tæsthed og af Kraft. Det Karaktertræk, som han beundrede og begærede, og som kunde have gjort ham til en nyttig og velsignelsesrig Arbejder i Herrens Bingeard, bliver Mariagen til hans store Fejltagelser.

Endelig er det muligt om vi har baade Kraft og Ydmyghed, at disse kan blive anvendt til Skade, om vi ikke har Visdom. Om vi ønsker et ydmygt Hjerte, maa vi saa det i Bønnen; om vi ønsker Kraft, maa vi saa ogsaa den i Bønnen, og om vi ønsker at gøre den bedste Brug af Ydmyghed og Kraft, maa vi saa Visdom. Denne er vores gennem et stadigt, nært Bønnesforhold til Gud, som giver alle gerne og uden Bebrejdelse.

Ved at læse Prædikereens Bog 9: 14—17, lærer vi, at en vis Mand med liden Kraft kan udrette mere end en stærk Mand med liden Visdom. Vi læser i Ordsprogenes Bog 1: 6, at en vis Mand vil modtage et vist Raad. Det sømmer sig for os at være forsigtige med, hvad Raad vi tager, for Tæst den er bedste rede til at give Raad. Guds rigt er Begyndelsen til Visdom, lad os derfor vandre ydmygelig for vor Gud, for han er istand til at give os Ydmyghed, Kraft og Visdom.

At se paa de usynlige Ting.

Af C. C. Orr.

At sige, at man kan se paa usynlige Ting, lyder maafe mærkelig til mange. Jeg behøver ikke at sige det, det er blevet sagt længe siden, og alt jeg behøver er at gentage Ordene: „Idet vi ikke ser paa de synlige Ting, men paa de usynlige; thi de synlige er timelige, men de usynlige er evige“ (2 Kor. 4: 18). I hvor tilgængelig er det er til at se paa de timelige Ting og de evige! En kvinde kom

til Jesus medens han sad til Vords og salbede Jesus med en meget kostbar Salve. Paa Grund af dette sagde Disciplene med Harm: „Hvorfor blev ikke denne Salve solgt og Pengene givet til de fattige?“ De saa kun de synlige Ting.

Apostelen Paulus blev trængt paa alle Maader; han var tvivlsraadig, han blev forfulgt, og bar Jesu Dødsel om i Begemet; men han saa ikke paa disse Lidelser, som var synlige; han saa paa den evige Binding, som disse Lidelser vilde bringe ham. Han saa en Bolig i Herligheden, og disse Lidelser tjente kun til at stille ham længere fra jordiske Fornøjelser og Tilfredsstillelser; forsfæstet ham, saa at sige, for jordiske Ting og gav ham mere af Kristus-Livet og et klarere Syn paa de himmelske Ting. Elskede, eders Evne til at nyde Himmelen kommer an paa den Anstrængelse I gør her. Naar man ser for meget paa jordiske Ting svækkes Sjæl saa man ikke kan se de evige Ting. O, hvor tilkøjelig Mennesket er til at se paa sine Prøvelser og Forsølgelser! Apostelen saa ikke sine Prøvelser; han saa kun den Bægt af evig Herlighed, som disse vilde bringe.

Prøvelser, Forsølgelser og Fristelser, og saadanne Ting er nødvendige. „Hvis saa skal være,“ siger Peter, I „bedrøves i mange Saande Prøvelser.“ Hvorfor er disse Ting nødvendige? Fordi de prøver eders Tro, og Troen forøges gennem at prøves.

For at I bedre kan forstaa Prøvelsens Værdi, vil jeg give eder en Illustration. Jeg ønsker ikke at du skal blive overspændt, men tillad mig at lede dig om at forestille dig, at du er i Himmelen. Foran dig staar en stor Bægtstaa. I en Side af Bægtstaaen er et Guds Varn som er kommet fra Jorden, og er nu i Himmelen. I den anden Side er en skinnende Genstand, som vi vil kalde Herlighed. Nu, jo tungere Bægten af Herligheden er i den ene Side, jo højere vil Guds Varnet stige i Glæde, Salighed og Lykke. Enhver Prøvelse og Forsølgelse, som Guds Varnet maatte gennemgaa her paa Jorden lagde noget til denne „Bægt af Herlighed, og ifølge dens Bægt stiger Guds Varnet højere og højere i Jærligheds Lyksalighed.

Dette er den sande Virkning af Prøvelser. Men desto værre ser det sjællens Menneske, som lever i Beskuelse, og ikke ved Troen; som ser

paa de synlige og ikke paa de usynlige Ting. Tag dine Sjæle bort fra dine Prøvelser, og se eventyl, og se at de virker for os en evig Bægt af Herlighed. O, hvor ubetydelig er en Prøvelse alligevel sammenlignet med den „Bægt af Herlighed“ som Prøvelsen bevirker for os! Aldrig har en saa ubetydelig Ting bevirket saa meget. Hvad kan vi sammenligne den med? Alle vore Sammenlignelser kommer tilfotte: at frembringe til vore Tanker disse „lette Trængsels“ Virkning. Tænk paa en Minut udvidet til en Evighed, og saa har du en liden Opfattelse af den sande Bægt af Herlighed som en Prøvelse frembringer.

Jeg maa fortælle en Søsters Drøm. Denne Søster var dybt prøvet og hun strammede sig ikke op som hun burde have gjort. Hun havde næsten kastet sin Trimodighed bort og næsten færviolet. En Nat drømte hun, at et henskødt Guds Varn havde kommet tilbage fra Herligheden og talte med hende. Denne himmelske Gæst talte til hende om troende, som de havde kendt, men som nu var døde. Hun udtalte deres Navne een for een. Saa sagde hun, at hun saa Kronerne, som var henlagt for de troende, som endnu levede paa Jorden. Hun havde lagt Mærke til, at naar en troende var dybt prøvet her paa Jorden, og fastede ikke bort sin Trimodighed, men gennemgik Prøvelsen sejrende, blev en Stjerne sat i hans Krone, saa at den skinnede med større Glans og Englene jubledo. Hun lagde ogsaa Mærke til, at naar en troende paa Jorden fastede bort sin Trimodighed i Prøvelsens Stund, blev en Stjerne taget ud af hans Krone og Englene græd. Denne Drøm styrkede denne Søster meget i Prøvelsens Stund, og jeg haaber, kære Læser, at den ogsaa vil hjælpe dig.

Se ikke paa de timelige Ting, men paa de evige. Se mere paa din Bolig i Himmelen end paa dit Hjem her paa Jorden. Ved Troen går Himmelen til en Virkelighed. Dersom nogen af dine kære henskøder i Kristus, se ikke paa dem i Graven, men se dem i Himmelen, og sørg ikke over dem. Se ikke paa Døden, men se den Herlighed, som ligger hinsides. Det er faare meget bedre at fare bort for at være med Kristus, end at leve i denne Verden. De, som tror det er bedre at leve her end at være med Kristus, ser ikke nok af Himmelen. Deres Sjæle er formørket. Deres Sjæle er ikke fuld af Herlig-

ved til Jesus. Hvad vilde du tro om en Mand, som levede i en lille, brostfældige, og ubequem Bytte, naar han paa den anden Side af Floden ejede et godt, stort, og hyggeligt Hjem, indrettet paa bekvemmeste Maade, hvor han kunde være meget mere lyffelig? Derfom han hellere vilde leve i dette gamle Hus, vilde du drage den Slutning, at han fattede ikke hvikken Blæde og Sygge, han kunde nyde i sit ny Hjem. Du, som vilde hellere forelive her kun for deres egne Fornøjelse, ser ikke de evige Ting, som de burde. Kristus er for utvdelig for dem. Han er ikke virkelig not.

De jordiske Ting hvaffer Tjet for de evige Ting. Jo mindre vi ser af Jorden, jo mere vil vi se af Himmelen. De, som agter for meget paa de jordiske Ting, ser ikke de himmelske Ting's Herlighed. Martha saa ikke Jesus som Maria saa ham. Derfom du ser din Volig i Himmelen som Paulus saa hans (2 Kor. 5: 2), og som du skulde se den, vil du arbejde meget mere ivrigt for at lægge op Skatte i Himmelen, end at lægge dem op her paa Jorden. Dine Tanter vil være bestæftiget mere med de himmelske end de jordiske Ting. Vær at se paa de usynlige Ting. Se kun lidt paa de timelige Ting. Jo mere af Himmelen du nyder her, jo mere vil du nyde derover. Lad din Sjæl derfor omsavne alt du kan af Gud. Se ikke paa Jordens Fornøjelser; se ikke paa Livets Prøvelser; men vend din Sjæls Blif imod Himmelen og betragt dens Herligheder ved Dag og Nat. Gør dette og den helere og lysere Verden vil blive dig lærere, eftersom du nærmer dig den.

Underordner eder under Gud.

Af Nora Hunter.

„Underordner eder derfer under Gud; men staar Djævelen imod, saa skal han fly fra eder; holder eder nær til Gud, saa skal han holde sig nær til eder!“ (Jak. 4: 7, 8).

Hvilken Tilflugtssted for alle Mennesker! Vi behøver ikke at fly til fædelige Naaben for at sejre over Sund, Satan, eller Fristelser af nogen Slags, men til dette simple Skriftsted. I denne Tekt besales vi at gøre tre Ting, og disse er nødvendige dersom vi vil nyde Opfyldelsen af disse Løfter i os.

At underordne os Gud betyder at lade gaa

af alt andet. Denne Formaning rører ved selve Roden af de fleste af vore Prøvelser i denne Verden—selv. Undertiden er det haardere at lade gaa af selv end alt andet. Under nogle Omstændigheder vilde det være lettere at underordne vor Broder, eller vor Hjende under Gud for at blive kritiseret, men at hengive os selv til Gud betyder en mægtig indre Stamp. Endog fristne finder det haardt at underkaste sig Gud i Tider af Misforstaaelse og Formaning o. s. v.

Derfom du plages med ukærlige Tanter angaaende nogle Tjæl din Broder har begaaet, adlyd vor Tekt og du vil vinde Sejr. Derfom det ser ud for dig som om du er blevet forurettet uopretteligt, og de, som har forurettet dig synes ikke, at de har gjort noget forkert, overgib det hele til Gud. Ting kan synes at være dnyget op saa højt omkring dig, at du kan næsten ikke se Solen opstaa eller gaa ned, og du kan heller ikke flatre over disse Vjerger til Sejr. Overgib dig til Gud og Bjerget vil smelte bort.

„Men hvorledes kan jeg overgive mig til Gud?“ kommer det næsten modløse Naab. Ved til Gud med indtrængende Bøn og Taarer og du vil komme til den Plads, hvor du kan overgive dig helt og fuldt til Gud; og det vil være en sød Plads for din Sjæl. Gud vidste, at det vilde være muligt for alle Mennesker at overgive sig ellers havde han ikke befalet, at vi skulde gøre saa. Derfom du vidste, at din sidste Time paa Jorden var kommen, og at dine Minutter var talte, vilde det ikke være vanføeligt at opgive alle jordiske Ting, vilde det? Derfom vi vilde med fuldt alvor forsøge at vinde Sejr over, hvad der plager os, vil det være et uføføeligt Privilegium at overgive alt til en kærlig Fader. Han tilfjitrer os, at han vil drage Omfjorg for os, vil vi tillade ham?

Derfom vi overgiver selv og alt helt til Gud vil det være let at adlyde det næste Paalæg: „Staar Djævelen imod,“ thi idet vi overgiver os til Gud, kommer vi i Forkindelse med Himmels Kraftskilde, og Gud giver os Magt over al Hjendens Magt. Satan vil ikke fly fordi vi i vor egen Styrke modstaar ham skarpt, men naar en Sjæl, som er helt overgivet til Gud, hvister: „Jeg modstaar Djævelen i Jesu Navn,“ vil han fly og det ogsaa hurtigt. Vige meget om en Skare af Djævel omgiver dig for at plage og anklage dig, overgib dig til Gud,

ftaar Djævelen imod, og de vil alle fly.

Lad os nu lægge Mærke til den fjdste men ikke den mindste Del af vor Tekst: „Gholder eder nær til Gud faa skal han holde sig nær til eder.“ En kærlig Moder fer med dyb Interesfe paa, hvorledes hendes lille Søn giver sig i Kæft med et Problem, han møder; om lidt faar han Bugt med den, og hans fjerft Tanke er: „Seg vil fortælle Moder.“ Moder kan ikke vente for en fuld Forklaring af Sagen fordi hun har fulgt med i hans Kamp og forftaar det fuldt ud, faa hun kun tager ham i hendes favn og glæder sig fammen med ham over Sejren. Dette er vor himmelfte Faders Holdning overfor os. Han fer og forftaar vore Kamp, og hans Hjerte banker i Medfølelse for os; men han glæder sig over at fe os fejre over os selv ved at overgive os helt til Gud, modftaa Fjen-

den, og faa naar Sejren er vundet, at vor fjerfte Tanke skal være at fortælle Fader derom. Han venter ikke, at vi skal forklare det hele for ham, men tager os i fin favn og trykker os til fit Bryft, og o, hvor nær vi føler, at Herren er kommet os, og hvor nær vi er kommet ham.

Min kære Medvander, har du følt fem om du var en Svæfing? Derjom du har adlydt denne Tekst, har du fejret over dig selv (som er bedre end at indtage en Stad), jaet Djævelen til at fly, og bevæget Gud til at komme dig nærmere. Hvilken Sejr for en Støvets Drm!

Ved at adlyde denne Tekst kan vi komme til den Plads, hvor vi behøver ikke altid at bede for os selv for at bevare vor Mandelighed, men vi kan have Tid til at bede for andre og hjælpe andre.

Bibelske belærende Emner.

Hvorledes Helliggørelsen modtages.

Af D. O. Teasley.

„For at oplade deres Sjæle, faa de maa omvende sig fra Mørke til Lys og fra Satans Magt til Gud, for at de kunde faa Syndernes Forladelse og Rod iblandt dem, som er helligede ved Troen paa mig“ (Ap. G. 26: 13). Vied dette mener vi paa hvilken Maade eller gennem hvilken Proces Helliggørelsen opnaaes. Det vigtigfte Spørgsmaal, fom bør overvejes er: Opnaaes Helliggørelsen gradvis, gennem en Væft, eller er den lig Retfærdiggørelsen opnaaet gennem et øjeblikkeligt Værk, fom ftee ved Tro?

Helliggørelsen er en kvalitativ Erfaring; idet den paavirker Menneftets Natur, renfer ham fra medfødt Udartelse og fylder ham med den Helligaand. Væft er en kvantitativ Gandle; det er, den forandrer Kvantiteten uden at forandre Naturen. Det lille Egetræ vokfer aldrig op til et Raftanjetræ. Et hundrede Mars Væft forandrer Egetræets Størrelse men ikke dets Natur. Nogle Mars Væft vil maafe forandre Kvantiteten og Styrken af vore Dyder, men vil ikke forandre deres Natur. Der er Forskel imellem at vokfe i Naaden og at vokfe ind i Naaden. Det fjerfte er muligt, men det fjdste umuligt. Dannelsen kan ændre Vaner, fom

vi er bevißt og frembringe et højt Maal af Selvbeherfke, men det kan aldrig forandre Naturen. „Kan en Morian omfifte fin Gud eller en Parder fine Pletter, faa skulle ogsaa I kunne gøre vel, I, fom har lært at gøre ilde!“ (Jer. 13: 23). Der er maafe nok en Væft i Naaden en Fremgang i det aandelige Liv, efterfom vi nærmer os den Tilstand, hvor vi kan erholde Helliggørelsen, ligefom der er nogle Skridt vi maa tage før vi kan erholde Retfærdiggørelsen; men Helliggørelsen, lig Retfærdiggørelsen, maa være et øjeblikkeligt Værk, fom fter ved Tro.

De Midler, fom er tilvejebragt for vor Helliggørelse, angiver, at det er et øjeblikkeligt Værk. Vi helliggøres af Gud Faderen (Eng. Over., ogsaa den gamle danffe Over.). Gud er Ophavsmanden af den helliggjorte Erfaring; den er ikke, fom vi før har lært fremtragt af Væft og Dannelsen. Hvis den er fra Gud maa vi modtage den ved Tro. Derfor læfer vi, „helliggjort ved Troen“ (Ap. G. 26: 18). „Derfor led ogsaa Jesus indenfor Porten, for at han kunde hellige Folket ved fit eget Blod“ (Heb. 13: 12). Helliggørelsen, lig Retfærdiggørelsen, fuldføres af Gud Faderen gennem Sandheden, ved Tro, og med Blodet. Vi vokfer ikke ind i Guds Familie, men bliver optaget fom Barn gennem Retfærdiggørelse, hel-

ler ikke modtager vi en guddommelig Erfaring ved nogenlunde Luddannelse. Vi bliver oplyst gennem Evangeliet, hvilket er en Guds Magt til Frelse. Vi sætter vor Tro til Gud, og det sønende Blod renser først vor Skyld og siden vor medfødt syndige Natur. Enhvert er et øjeblikkeligt guddommeligt Værk indført i Hjertet ved Troen.

Helliggørelsen kan opnaaes i dette Liv.

Forfattere af Bibelen tager i almindelighed tre Stillinger angaaende Helliggørelsen: (1) at Helliggørelsen ikke er et andet Naadeværk; (2) at Helliggørelsen ikke kan opnaaes indtil Døden; og (3) at Helliggørelsen er et andet Naadeværk og kan opnaaes i dette Liv. At Helliggørelsen er et andet Naadeværk har vi allerede bevist. Dette modbeviser Teorien at fuldkommen Helliggørelse opnaaes i Gensødelsen. Ved at bevise at Helliggørelsen kan opnaaes i dette Liv, vil jeg modbevise den Paaastaelse, at den ikke kan opnaaes indtil Døden.

At Helliggørelsen kan opnaaes i dette Liv bevises fra de følgende Grunde:

1. Hvad Mænd, som er inspireret af Gud har bedt at vi maatte opnaa kan ogsaa opnaaes. Jesus bad for sine Disciples Helliggørelse, og ikke for dem alene men for alle dem, som vilde tro paa ham gennem sine Disciples Ord (John. 17: 17—20). Paulus bad, at Brødrene i Thessalonien maatte blive „helliggjort ganske og aldeles“ (1 Thesi. 5: 23). At stadfæste i deres Sind Bisheden af Svaret til hans Bøn, sagde han: „Trofast er han, som kaldte eder, han skal ogsaa gøre det“ (1 Thesi. 5: 24). Ingen rimelig Person vilde drage den Slutning,

at Jesus eller Paulus bad for noget, som ikke kunde opnaaes indtil Døden eller Livet i Fremtiden. Desuden, var Jesu Bøn besvaret paa en bestemt Maade, med Hensyn til sine Disciple ved Erfaringen paa Pinsedagen. (Sammenlign Ap. G. 2: 1—4 og Ap. G. 15: 8, 9).

2. Hvad andre Mænd, som levede under samme Omstændigheder som vi, har opnaaet, kan vi ogsaa haabe at opnaa, thi Gud har ikke Persons Anseelse. „Thi Guds Menighed, som er i Korinth, helligede i Kristus Jesus“ (1 Kor. 1: 2). „Thi med et eneste Offer har han for bestandig fuldkommet dem, som helliges“ (Heb. 10: 11). Det kan ikke nægtes, at Korinthierne, Hebræerne, og de Kriktine til hvem Judas skrev var levende Mennesker. De, som tror at Helliggørelse ikke kan opnaaes indtil efter Døden, bliver drevet til dette meningsløse Paastand, at Korinth ikke var en By i Grækenland, men en Plads for hensovende Mander; at Hebræerne ikke var levende Mennesker; og at Judas's Brev var skrevet til de døde.

Det er en almindelig modtaget Sandhed at de, for hvem Jesus døde kan have alt for hvilket han døde, Jesus smagte Døden for alle Mennesker (Heb. 2: 9). Jesus døde for at helliggøre Folket med sit eget Blod (Heb. 13: 12). Derfor kan Folket, enhver Mænd, blive helliggjort, og alt, som kommer til os gennem Blodet, maa komme til os i dette Liv thi „tre er de, som vidne; Manden, og Vandet og Blodet“ (1 Joh. 5: 8). Vi drager den Slutning, at alle Mennesker kan blive helliggjort i dette Liv.

Fortf.

Hjem og Helbred.

Harmoni i Hjemmet.

Af Mable C. Porter.

Den mest betydningsfulde Institution paa Jorden er Hjemmet. Hjemmet regerer over Nationen; derfra udgaar alle sociale politiske og andre Samfund. Hvad er det, som Gud holder os ansvarlig for i Hjemmet? Hvad godtender han? Hvad forventer han?

Er du nogeninde grundet paa Harmonien i Guds Univers? Harmoni i Hjemmet er li-

gsaa væsentlig som Harmoni i Universet. Gud har sørget for disse to store Væsentligheder; thi naar to Individer bliver forenet for Livet, endstønt de maa paatage sig meget ansvarfulde Stillinger, alligevel repræsenterer disse to Individer to tydelige adskilte Personligheder, og ingen af dem skal nedtrykkes eller underkues af den anden. Enhver skal staa frem i Verden som en adskilt Personlighed. Sørkelige Resultater har fulgt den Antagelse,

at Manden burde herske over og fuldstændig underkaste Hustruen. Der burde findes en bestemt Forskel imellem Ydighed mod Gud og Ydighed mod Mennesker. Endskønt Ydighed mod Gud repræsenteres ved Kvindens kærlighedsfulde Ydighed mod en forstandig og elskede Egtemand, hvilket er i Sandhed den nærmeste jordiske Billelse af Forholdet mellem Kristus og Menigheden, men alligevel findes der en bestemt Forskel imellem det jordiske Forhold mellem Mand og Kvinde, og det aandelige Forhold mellem den troende og Gud.

I Gud findes al Visdom. For at eje fuldkommen Harmoni maa Menigheden i Kærlighed søge Gud, i den fuldkomne Kærlighed, som udspringer fra den Visdom og Kærlighed han har bevist os. Ingen anden Bevaggrund kunde befordre Harmoni. Menigheden maa derfor erende Guds Visdom og vandre indfor ham i al Ydmyghed. Det er denne Ydmyghed og Ydighed, som bringer fuldkommen aandelig Enhed blandt Guds Folk. Hvis Hustruen havde samme Tillid til Mandens Visdom, som Menigheden har til Guds Visdom, vilde det være naturligt for hende, at i al Ting give efter for sin Mand, uden at betænke Hensigtsmæssigheden eller Resultaten.

Efterse Gud er al Visdom, uddeler han Visdom til alle, som beder ham derom i Tro, og han uddeler den rigeligt; men husk paa, at ingen modtager noget, uden at han er ydmyg. En Kendskab til disse Fakta, vil hjælpe enhver Egtemand at betænke forsigtigt sin Hustrus Velfærd og søge Visdom fra Gud i al Kærlighed og Ydmyghed, om han er ærlig. Naar den første Splid opstaar i Hjemmet, er det paa Tid at søge Visdom. Alvorlige Ting kunde følge i Livet, og Evigheden alene vil aabenbare alle de forfærdelige Resultater og de ruinerede Liv, som frembringes ved uforstandige, selviste Handlinger i Hjemmet.

Verden er fuld af disse sørgelige Resultater. Af Kærlighed for Menneskeslægten, løst op en Standart imod Uenighed i Hjemmet. Intet uden sand Kærlighed, Visdom og Ydmyghed, hvilke alene kan frembringe sand Harmoni, kan tilfredsstille Gud. Han har gjort det muligt, at naar Manden er villig til at være søjelig og blive undervist, og naar Kvinden er lige villig

til at give efter, da, og kun da, kan Gud skænke den Visdom, som vil befordre sand og varig Harmoni.

Intet Hjem er et gudeligt Hjem om ikke Harmoni er raadende, og Gud kan ikke arbejde om ikke Viljerne er forenede. Dette kræver en Forsagende af vor selviste Vilje for Guds Visdom og Vilje. Denne Forening af Viljen kommer kun naar vi villigt og gerne følger den Maalestok, som fremstiller den ene Vej. Saa længe som hver og een i Hjemmet forsøger at gaa sin egen Vej, bliver der ingen Harmoni. Selviskhed burde ingen Plads have i Hjemmet. Siden Guds Vej er bedst, lad os i al Ydmyghed søge at gaa kende og gøre hans Vilje i alt. Hvilken Byrde det er for den rene af Hjerte at komme ind i et Hjem, hvor nogle af Medlemmerne føler sig nedtrykt, eller føler, at de er blevet forurettet! Det er ret at kende sig bedrøvet over disse Ting, thi just fra saadanne Omstændigheder kommer meget af den Lovbrud og Lidelse, som eksisterer. Gud kan bringe det hele til Rigtighed om vi blot tillader ham at gaa sin Vej.

Dersom vi vil have og bevare Harmonien i Hjemmet, maa vi følge Guds Maalestok i alt—ikke Mandens eller Hustruens Maalestok, men Guds. I de Ting hvori de højere Retfærdighedens Principer er blevet brugt, maa vi villigt vende tilbage til den sande Maalestok, som Gud har givet os, om den Harmoni, som han havde til Hensigt, skulde eksistere i Hjemmet skal vedligeholdes.

Willie Bray.

Den lovprijsende Læseprædikanant.

Mr J. W. Bourne.

Denne lille Bog skildrer paa en rørende Maade Willie Bravs Liv. Willie Bray blev brugt af Gud til mange Sjæles Drelse. Det man særlig lægger Mærke til ved hans Liv, er hans enfoldig Tro til Gud. Han tog Gud paa Ordet, og Gud var en forunderlig Maade svarede hans Bønner. Denne Bog vil forøge Læserens Tro til Gud. 78 Sider.

Pris, indbunden 0.30

Evangeli Basun Pub. Co.,
St. Paul Park, Minn.

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1. 00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1.25
Six Months......65

Subscriptions indsendt fra Skandinavien:

Årlig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet kan sendes os enten ved Money Order, Bank Check, eller Draft, pr. Eftersendelse eller ogsaa i registreret Brev. For Pengesendelse i løst Brev er Udgiverne ikke ansvarlige.

Avittering for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevfort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den tidligere Adresse gaa vel som den nye angives.

Al Korrespondance maa adresseres til

Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Subsribenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til Nels Renbeck, Bandrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Det specielle ti Cent Tilbud paa Basunen begynder November 15de. Basunen kan da faaes for otte Uger for ti Cent. Tilbudet varer til den 15de Januar.

Hvem tror du burde være interesseret i at sprede Evangelier?

Er det ikke dem, som selv har faaet Hjælp og Trøst fra Evangeliet, der burde være interesseret i at sprede den ud saa at andre ogsaa kan faa høre om Jesus, som frelser fra Synd, helbreder vore Legemer og gør os lykkelig her i Livet, og giver os Haab i Døden?

Undertiden kan det maaske synes som om det er til ingen Nytte at forsøge; at vore Naboer og Venner har haft Anledning til at høre eller læse saa ofte, men de brøder dem ikke om at høre. Men Gud har sagt at hans Ord vender ikke tomt tilbage. Maaske dine Slægtninge eller Venner er nu i en Tilstand, hvor Guds Mand

og Guds Ord kan naa dem, og bevæge dem. Maaske de trænger just nu til Trøst og Hjælp og de vil med Glæde tage imod noget, som vil hjælpe dem finde Vejen til Gud. Send dem Basunen for otte Uger og lad dine Venner hjælpe Bladet.

Fra Arbejdsmarken.

Wiltown, Wis.

Moderne, som blev holdt i Racine, Wis., Sept., 13de til Oct. 7de var til stor Opmuntring og Styrke for Menigheden. Br. C. R. Miller, som i flere Aar har haft Opjavn med Menigheden i Racine, har iratraadt sin Stilling og har besvaret et Rald fra Kanfatee, Ill., hvor han vil forestaa Menigheden. Br. Miller er meget afholdt af Menigheden i Racine, han har arbejdet iblandt dem for syv Aar, og gjort hvad han kan for at fremme Guds Rige. Br. H. J. Hanson vil betjene Menigheden i Racine, indtil min Broder, Seward L. Johnson, som nu er Forstander for Menigheden i St. Paul Park, kan iratræde sin Stilling der, og slutte til Racine som deres Forstander.

Min Broder kan tale det danske saavel som det engelske Sprog, og kan derfor drage Omjorg for den skandinaviske Del af Arbejdet, hvilket er nødvendigt i denne Menighed hvor største Delen er Skandinavier. Menigheden her har fornøjlig købt Br. Millers Hus, og medens jeg var der, samlede de \$1, 644.00 til at anvende paa Gælden. Disse Møder blev holdt særlig for Menighedens Opbyggelse, men mange udenforstaaende, tror vi, blev bundet for Sandheden. Vi havde et velsignet Møde den sidste Aften just før jeg stulde rejse med Toget, flere kom frem til Bodsbanken for Forbøn.

Det var ogsaa mit Privilegium at besøge Menigheden i Milwaukee nogle Dage. Jeg venter at tilbringe dette Efteraar og denne Vinter her i Nordvesten med Undtagelse af Warts Maaned, naar jeg har lovet at hjælpe Br. Jas. Peterman i en Række Rættelsesmøder i Kansas City.

Morris C. Johnson.

1918 Bibeltekstkalender

Pris

25 Cents.

EVANGELI BASUN PUB. CO.,

ST. PAUL PARK, MINN.

St. Paul Park, Minn.

Oktobre 17, 1917.

I den senere Tid har det lagt mig paa Sjæ-
tet at skrive en Rapport i Bladet angaaende
Virksomheden her i St. Paul Park.

Først vil jeg sige, at Herren har været god
imod os i det svindne Aar. Mange er de Bel-
signelser vi har faaet nyde af hans Haand, kaa-
de i legemlig og aandelig Henseende. Det er
en herlig Tanke, at vi kan have Samkvem med
den sande Gud, som vandrede med Enok og
Noah, som talte med Abraham, Isak og Jakob,
og som aabenbarede sig i en saa underbar Maa-
de for Moses; og at vi kan opfende vore Bøn-
ner til den samme Gud som gjorde saa meget
for Elias og Elia. Min Sjæl glæder sig i
Haabet om evigt Liv. Snart mødes vi i et Til-
værelse, hvor der findes ingen af Arigens Ræds-
ler, ingen Sorg eller Død; hvor der er ikke
mere Nat og hvor der ikke trænges Lampens el-
ler Solens Lys, „fordi Gud Herren skal lyse
over dem“ og hvor vi alle skal være „Konger
i Evighedernes Evigheder.“ Amen!

Denne Kalender indeholder et
yppeilig Udvalg af Bibelvers for
hver Dag af Aaret, trykt med
tydelig Stil.

Tolv vakre Billeder, et for hver
Maaned, illustrerende de histori-
ske og vigtige Tildragelser i Jesu
Liv.

Kalenderens Titelside prydes
af Hoffmans tiltalende Billede
af Jesus som en ung og vakker
Yngling.

Denne Kalender er en passen-
de og meget velkommen Jule- og
Nyaarsgave.

Kalenderen faaes i det dansk-
norske, svenske og engelske Sprog.

Størrelse 9 1/4 x 16 1/2 Tommer.

Det er nu over et Aar siden vi flyttede til St
Paul Park, hvor jeg har virket som Forstander
for Menigheden, og som Bestyrer for Trykkeriet
og Alderdomshjemmet, i Stedet for Broder
Thomas Nelson, som sidste Eteraar maatte op-
give Bestyrelsen af Arbejdet her paa Grund af
Sygdom og Overanstrengelse. Dagene og U-
gerne er gaaet forbi med raske Skridt. Hver
Dag har bragt sit Ansvar og sine Problemmner,
men Herren har været naadig, saa at jeg har
faaet erfare mange Belsignelser i Udførelsen af
de mange Pligter forbundne med Tilhynt af
Menigheden og Virksomheden her. Det er in-
spirende og opmuntrende at se paa de trofaste
Arbejdere, der har givet saa mange Aar af De-
res Liv i Basun Kontoret i det Njemed at brin-
ge Evangeliets Budskab til deres Medmenne-
sker med at trykke rent, helligt Literatur. Vi
er forvisset om, at de har gjort deres Pligt.
De har givet deres Tid og Evner, og har for-
nægtet dem selv meget for Evangeliets Skuld.
Lad Guds Vorn ikke undlade at udføre deres
Pligt ligesom disse. Arbejderne her kan trykke

og forberede Literatur for Udspreddelse, men det ligger ikke i deres Magt at uddele den.

Angaaende den lokale Menighed kan jeg sige, at det gear fremad. I den sidste Tid har Herren lagt en Byrde paa vore Sjælder angaaende mere Mandelighed. Vi har begyndt en Række Bønnemøder i Hjemmene omkring i Byen. Disse er til stor Velsignelse. Torsdag Aften har vi Vibeklasse. Jeg har fundet at der er en Gung for en dybere Kendskab til Bibelen og dens Sandheder. Jeg tror at det er yderst nødvendigt for Guds Børn at erholde en grundig Forståelse og Kendskab til „Bogen“ som er Mandens Sværd. Nær er det godt for unge Kristne at faa en god Forståelse om Bibelens Plan. Hver Fredag Aften mødes Søndagsskolelærerne. Vor Søndagsskole er meget lærerig og er en stor Velsignelse til Forsamlingaen. Om Søndagen har vi to Gudstjenester paa engelsk i For-

samlingshuset og et i de skandinaviske Sprog i Alderdomshjemmet, foruden Ungdomsmødet, der holdes hver Søndag klokken syv. Ungdomsmøderne er rigelig velsignet af Herren.

Angaaende Alderdomshjemmets Afstæder vil jeg sige, at vi har god Grund til at være taknemmelig. Gældten, der i mange Aar har hvilet paa Hjemmet, er saa at sige afbetalt. Broder Suijags Besøg til de forskellige Menigheder i flere Stater i Hjemmets Interesse blev velsignet af Herren og ovenstaaende er et Resultat af hans ihærdige Arbejde. Maa Herren velsigne de trofaste Arbejdere paa Hjemmet. Deres kærlige Omfarg for de aldrede lægger op mange Skatter for dem i Himmelen.

Paa Grund af, at jeg føler at mit Alder er at vogte Herrens Jaar, og, at jeg kan bedre arbejde i den Værning, som jeg er mest istiftet for, og at Forretningsagerne i Forbindelse med

Et Spørgsmaal

? ? ?

Har jeg gjort hvad jeg kan for at sprede Evangeliet?

Dette er et Spørgsmaal ethvert Guds Barn bør spørge sig selv

Det specielle Tilbud

paa

Evangeli Basun giver mig Anledning til at gøre min Pligt mod Gud og mine Medmennesker

Evangeli Basun otte Uger for ti Cent

Tilbudet begynder den 15de November og slutter den 15de Januar

Trykkeriet og Alderdomshjemmet hindrer mig til- dels i dette, har jeg i længere Tid været over- beviist om, at det er Herrens Vilje, at jeg en- gang skulde oplage Virksomheden paa Jekten igen. I længere Tid og samtidig med denne Jølelse har jeg faaet mange indtrængende Op- jordrenger fra Menigheden i Racine, Wis., til at tage Ansvar for som Forstander for Menighe- den der. Efter at jeg i lang Tid har overvejet Sagen har jeg faaet den Overbevisning, at det er Herrens Vilje, dersom jeg kunde faa nogen anden til at tage min Plads her. Paa den 9de Oktober mødtes Direktørerne for Alder- domshjemmet og Evangelii Basun Pub. Co., og det blev besluttet at fritage mig fra An- svaret af Arbejdet her som Bestyrer, og Broder Thomas Nelson blev valgt til at tage min Plads. Som Direktør og Præsident har han allerede meget Ansvar. Paa det samme Møde indleverede Broder og Søster Marben deres Resignation som Bestyrer og Bestyrerinde for Alderdomshjemmet, men de bliver i Arbejdet indtil nogen anden kan faaes til at tage deres Plads. De har ventet at rejse til Tyskland ef- ter Krigen. Søster Clara Sten, som før har været Bestyrerinde venter at tage Pladsen igen om nogle faa Uger.

Vi venter altsaa, om Herren vil, at rejse til Racine i en nær Fremtid. Jeg beder om eders Bønner, at jeg maa leve faa, at jeg kan være en Velsignelse til alle. Jeg har lært at elske Arbejdet her, og det vil blive haardt at skilles naar Tiden kommer.

Maa Herren velsigne sin Menighed over den ganste Verden. Tiden er kort, lad os virke i- mens det er Dag. Eders ringe Tjener i Herren.

E. L. Johnson.

Skrivpapir og Konvolutter.

Skrivpapir og Konvolutter med paatrykte Bibelsteder i det danske Sprog. Forskellige Bibelsider er anvendt, og man kan derfor vælge de mest passende for de forskellige An- ledninger: Opmuntring, Advarsel eller For- maning.

Konvolutter 5¢ Dusin: 30¢ Hundrede.

Skrivpapir 50 Ark for 15¢.

Skrivpapir kan ikke bestilles i Duffinvis fordi det kommer i Blok indeholdende 50 Ark.

Søndagskolen.

Lektie 6.

November 11, 1917.

Nehemias Bøn.

Neh. 1: 1—11.

Gyldentekst: Og hvad vi end beder om, det faar vi af ham, fordi vi holder hans Bud og gør det, som er velbehageligt for ham.—1 Joh. 3: 22.

1. Nehemias, Safalias Sønns Hænder. Og det skete udi Kislev Maaned, i det tyvende Aar, da jeg var i Sufan paa Slottet,

2. da kom Hanani, en af mine Brødre, han og nogle Mand fra Juda; og jeg spurgte dem om Jøderne, som vare undkomne, som vare over- blevne af Fangerisfabet, og om Jerusalem.

3. Og de sagde mig: de overblevne, som er overblevne af Fangerisfabet, er der i Landisfa- bet udi stor Ulykke og i Forsmædelse, og Jeru- salems Væg er nedreven, og dens Port er op- brændt med Ild.

4. Og det skete, der jeg hørte disse Ord, sat- te jeg mig og græd og sørgede nogle Dage, og jeg fastede og lod for Guds Ansigt i Himmelen.

5. Og jeg sagde: af Herre, Himmels Gud! den store og forjærdelige Gud, som holder Pag- ten og Miskundheden med dem, som ham elsker og holder hans Bud:

6. Mære, lad dit Ord mærke derpaa, og dine Dine være aabnede til at høre paa dine Tje- ners Bøn, som jeg beder for dit Ansigt i Dag, Dag og Nat for Israels Børn, dine Tjenere; og jeg befender Israels Børns Synder, som vi har syndet imod dig, baade jeg og min Faders Hus har syndet.

7. Vi har handlet jaare slet mod dig og ikke holdt de Bud og de Skikke og de Love, som du har budet Moise, dine Tjener.

8. Mære, kom det Ord i Sin, som du hød Moise, din Tjener, sigende: naar I forsynder: eder, da skal jeg adsprede eder iblandt Folkene;

9. men naar I vende om til mig og holder mine Bud og gør efter dem, om da end no- gen af eder er bortdrevet indtil Himmels Ende, saa vil jeg dog samle dem derpaa og is- de dem til det Sted, som jeg har udvalgt, til at lade mit Navn bo der.

10. De er dog dine Tjenere og dit Folk, som

du har forløst ved din store Kraft og ved din stærke Haand.

11. **At, Herre! Nære,** lad dit Øre mærke paa din Tjeners Bøn og paa dine Tjeneres Bøn. deres, som har Velbehag i at frygte dit Navn, og lad det dog lykkes for din Tjener i Dag, og giv ham Barmhertighed for denne Mands Ansigt. Men jeg var da Kongens Mundstænk.

Tid og Sted: Nehemias fik sin Oplysning om Tilstandene i Jerusalem i Maret 445 f. K., i det 20de Aar af Kong Artakserkses Regering. Dette var tretten Aar efter Esra rejste op til Jerusalem. Ved denne Tid var Nehemias Kongens Mundstænk; Kongen boede denne Gang i Susan.

To Uger siden lærte vi i vor Lektie om Esras Rejse fra Babylon til Jerusalem med en stor Skare Jøder og med værdifulde Ofringer for Templet. Efter han kom til Jerusalem blev han valgt til fornemste Dommer og begyndte nogle højlig tiltrængt Reformationer blandt Folket. Fremstaaende blandt disse var hans Forsøg paa at rette paa deres Egteskab med Hedningerne. Dette opvækkede de fremmede Nationers Had, da de syntes ikke om, at deres Døtre blev sendt tilbage med deres Børn; og disse Nationer mistede ingen Lejlighed til at fortrædige, opirre, og hindre Jøderne. Dette gør rede for den sørgelige Forsatning af Staden som berettes af Hanani, Nehemias Broder.

At tænke paa andre.— Nehemias var en Jøde, en meget begunstiget Jøde. I det store persiske Rige havde han steget i Agtelse indtil han fik den fremstaaende Stilling som Kongens Mundstænk. Saaledes bevægede han sig med Utvungenhed i det kongelige Slot, og nød de mange Betsignelser, som Hoflivet medfører. Men midt under alt dette blev Nehemias ikke selv eller ligegyldige overfor andres Behov. Han glemte ikke, at han tilhørte en Nation, som havde lidt saa meget Modgang, paa Grund af deres Skyld og frivillig Adskillelse fra Gud.

I Stedet for elskede han endnu hans egne Landsmænd, og dette ledte ham til at spørge af dem, som fornylig havde været i Jerusalem, om hvorledes det gik med Opbyggelse af deres Tempel og Stad. Og da han lærte hvorledes de havde det, blev han rørt. Han sørgede virkelig, og græd og fastede for hans Medmennefters vedkommende.

De, som ikke er selviffe, men som virkelige tænker paa andre, vil handle som om de gør. De vil ikke synes urørt, naar de ser deres Medmennefters Lidelser, men hellere vil forsøge saa vidt som det staar i deres Magt at hjælpe dem. De vil føle for andre og vil dele deres Byrder. De vil gerne fornægte sig selv for Livets forvarige Fornøjelser for at kunne være til Hjælp og Betsignelse for deres Medmennefter.

At bede for andre.— At tænke paa andre, som er i Behov af Hjælp, leder altid en Kristen til at bede for dem. Han ønsker at hjælpe dem; men maaske i Førstningen synes dette næsten umuligt. Han kender dog een, med hvem alt er muligt, han tager hurtigt sin Tilflugt til Lønkammeret og der udøver sit Hjerte til Gud for dem. Og dette— „en retfærdiges Bøn formaar meget, naar den er alvorlig“—vil hjælpe.

At arbejde for andre.— Bøn aabner Vejen hvorigennem den bedende Kristne kan komme ud i større Brugbarhed. Bøn bringer ham nærmere Gud, saa nær, at han kan skønne Guds Vilje angaaende ham. Han ser mere end han kan gøre for at lindre Nøden af hans mindre begunstigede Brødre eller Naboer. Nehemias bad først for sine Landsmænd, siden søgte han et Begær om selv at gaa for at hjælpe dem. Han, som beder „en retfærdiges alvorlig Bøn“ er ogsaa færdig til at hjælpe, dersom Gud saaledes befaler.

Vi burde være interesseret i hvad, der angaar vore Medmennefter.— „Moses i sin høje Stilling ved Sarams Hof kunde maaske have sagt, at han ikke kunde gøre noget for hans Brødre, som maatte arbejde saa haardt under de strenge Opsynsmænd. Som en Ægypter kunde han intet gøre for at lette deres Byrder; han kunde maaske have talt nogle saa Trøstensord til dem, og saa gaaet sin Vej, glædende sig over, at hans Lod var bedre end deres. Den eneste Maade han kunde bære deres Byrder var at gøre sig selv til en af dem, at lide sammen med dem, og at bruge hans højere Visdom for dem som deres Leder.

„Nehemias ved den persiske Hof søgte ikke, at der hvile nogen Forpligtelse paa ham til at gaa og hjælpe de Folk, som han aldrig havde set i det jærne Land. Dog var han den, som Gud udvalgte til at bære hans svage Broders Byrde.

„Enhver skylder andre noget. Enhver er forpligtet til at lette en andens Byrde. Vi er vor Broders Bogter, og vor Broder er den, som er i Nød, og som vi er i Stand til at hjælpe.“

—Martha Tarbell.

Spørgsmaal. 1. Hvem var Persiens Konge ved denne Tid? 2. Fortæl om Nehemias Stilling i Hofset. 3. Hvem fortalte Nehemias om Til-

standen i Jerusalem? 4. Hvad var Marsagen til at det stod saaledes til i Jerusalem? 5. Hvorledes paavirkede disse Nyheder Nehemias? 6. Var han under Forpligtelser til at hjælpe Jøderne? 7. Hvorledes bekendte Nehemias sine Synder og Folkenes Synder? 8. Hvorfor bad Nehemias?

De Unges Afdeling.

Aldrig mere.

Det fortælles om en ung fransk Løitnant, at han en Gang styrtede ned med en Flyvemaskine fra en betydelig Høide og kun ved et Under undslap Døden. Da lovede han højt og dyrt, at han „aldrig mere“ vilde udsætte sig for en saadan Dødsfare.

Men da „den europæiske Rundflyvning“ blev startet, fik han Opfordring til at deltage deri. Og hvad enten det nu skyldes Bemærkes Tilskyndelser eller hans egen Egerrighed eller Genlynet til den høje Præmie, nok er det, Tanken om de Voresbevisninger, der vilde blive Sejerherren til Del, loffede ham til at bryde sit Løfte, og som en af de første steg han op med sit Flyveapparat. Han vilde prøve denne ene Gang endnu og saa „aldrig mere.“

San kom heller aldrig mere til at flyve; thi ved et Motoruheld styrtede han ned med sin Maskine og blev knust og forbrændt bragt frem af dens Ruiner.

„Aldrig mere,“ saaledes lover mange „Livsflyvere“ sig selv, naar Farten ind i de synderbesmittede, farefulde Lustregioner har bragt ham i stor Fare eller volgt ham dybt Smerte.

„Aldrig mere en Draabe Alkohol,“ lover Drankeren, naar han bliver ædru og ser den Glendighed, han har bragt sig selv og sine Kære i. Men trods de dyre Løfter, falder han igen imorgen for den overmægtige Fristelse.

„Aldrig mere,“ siger Spekulanten, som har faaet sig et ordentligt Rap og paa et hængende Haar har undgaaet Fallitten.

„Aldrig mere,“ siger den Bellsygtige, som med Rædsel har erfaret Sandheden af det gamle Ord: „Din Skaal synes Donning; men Drikken er led.“

Og nu du selv! Du vilde „aldrig mere“ sige

en Usandhed, jordi en Løgn, som nylig var blevet aabenbaret, havde bragt dig baade Ubehageligheder og Skam. Og dog—i næste Øjeblik besmittede du igen dine Læber og dit Hjerte med en Løgn—af faafaldt „Højlighed“ eller for at dække over en Forglemmelse fra din Side.

Og jeg behøver ikke at nævne andre Ting, stemme Minder, som du skammer dig over, og som din Samvittighed atter og atter minder dig om.

Men jeg vil blot sige dette ene: du vil atter og atter blive gjort virkelig til Skamme med dit „aldrig mere,“ jaalænge du bygger dit Forsæt paa egen Kraft. Thi i Kampen mod Synd, hvad Ravn den end har, staar vi overfor en Magt, som vi ikke kan klare os imod, dersom vi ikke ydmyger os for Gud og modtager hans straf. „Vor egen Magt, den er kun svag, let kan os fjenden fælde.“ „Wiljen har jeg vel; men at udføre det Gode formaar jeg ikke“ (Rom. 7: 18).

Søg da til Gud, du svage, hjælpeløse Stafel! Thi hans Vilje er, at vi skal komme ud af Syndens forsmædelige Trældom og vore egne frugtesløse Anstrengelser. Han kan hjælpe dig.

„Gud være Tak, som altid fører os til Sejrestog i Kristus.“

A. Fibiger.

Opgiv Bommen, og du undertegner din egen Fordømmelse! Giv slip paa Samtalen med Herren i Lønsammeret og du giver Slip paa Kristus og Himmelen. Vær tro i Bommen—værr det ogiaa en Tid inden du mærker Bellsigelsen, den kommer nok: thi den Tid Gud har bestemt, vil den komme. — Spurgeon.

Var Tids Begivenheder.

Jødeplevarelse og Fornuft.

Enhver rettankefulde Borger af De Forenede Stater vil give Regeringen al den Bistand i enhver Retning, der ligger i deres Magt. Vedrørende Bevægelsen, som Regeringen har sat istand i det Øjemed at opmuntre Befolkningen til Sparommelighed angaaende Jødevarer og andre Materialer, er det sikkert at det vil i det Hele, tjene til Gavn for mange.

Men Sagen er at faa denne Bevægelse til at gøre sin Virkning paa den rette Plads. Mange Arbejdskraft, Gaardsejere, og fattige Folk med flere Familier har, i normale Tider, været tvunget til at øve Sparommelighed for at erholde Livets Nødvendigheder. Mange af disse maa se med Misnøje og Afsky paa den Parade af Selvfornægtelse (?) og Økonomi, (?) som gaar for sig iblandt velhavende i fint Selskab. En Kvinde i Juli Nummer af „The Ladies Home Journal“ skriver: „I vor Familie serverer vi nu kun to Retter til Lunch og Tre Retter til Middagsmad. Jeg føler at det er nødvendigt at slutte med Brugen af Kalveskud og Smaagrise og Vammekød, men i Stedet for bruge Kød af voksne Kreatur, paa den Maade at spare en Masse Kød for vore Allierede i Udenlandet. Jeg serverer ikke længere Kyllinger for Jøder, men bruger Søns. Disse, naar de er gennemteget, er appetitlige og velmagende.“ Svar mange almindelige Arbejdskraft faar Søn i Stedet for Kyllinger? Eller Kød af voksne Kreaturer i Stedet for Lammeteg Smaagrise og Kalveskud? En Mand i Leder af fint Selskab skriver: „Jeg serverer ikke mere lækre Jøder paa vort Bord. Være det, som er fordøjeligt; Gist i Stedet for Aftersuppe for den første Ret, i den Anden Ret er det to eller mere Slags Grønsegler. Til Desert bagede Æbler og saltede Pecanuts.“

Man ser mange Urimeligheder i vor Tid, for Eksempel, i Fredstider gjorde man meget Anstrængelse for at udrømme Cigarettrøgning, men nu ser man en Bevægelse sat i Fod for at forsørge Soldaterne med denne helbredebsvækkende Vare. Ingen siger noget om at Fabrikeringen af Tobak kunde afskaffes, saa at den uhyre Sum som bruges til denne unyttige Trafik kunde an-

vendes paa Regeringens Behov. Fra en Skrivelse i „Evangeliets Sendebud“ har vi følgende, der taler for sig Selv:

„Brød er steget fra 20 til 25 Procent, og Prisen paa Sukker er omtrent det dobbelte af hvad det var for to Aar siden. Og imedens forbruges der hvert Aar til Fabrikation af berusende Drikke: 57,000,000 Bushels Byg, 45,000,000 Bushels Maajs, 3,000,000 Bushels Rug, 55,000,000 Pund Sukker, 152,000,000 Galloner Mollasses, 3,000,000 Galloner Sirup.

„For at omgive dette i en endnu mere forståelig Form: Nettotabet af Jøder, som forårsages ved Fibringningen og Brandevinsdestilleringen, svarer til 11,000,000 Pund Brød Daglig. Dette er fem og en halv Procent af det totale Jødelvantum, som fortares af Menneffene i De Forenede Stater.“

Bedre end Patentmedikament.

„En Person kan leve flere Aar længere, dersom han blot vil tage fra 20 til 50 dybe Aandedrag i frisk Luft hver Dag—ikke som man almindelig aander, men rigtig dybe Aandedrag; man tæller til ti, medens man trækker Vejret, til ti medens man holder Pusten, og til ti medens man lader den gaa. Ingen enkelt simpel Regel er saa nyttig i Sundhedens Interesje som denne. Jeg ved det af egen Erfaring. Thi saa snart som jeg føler mig tilstoppet og forstaar at jeg faar en Forkølelse paa Halsen, begynder jeg at trække dybe Aandedrag, og Forkølelsen forsvinder hver Gang. De dybe Aandedrag sætter Blodet i Omkøb, og naar der er god Blodomkøb, faar man ikke Forkølelse.“ (Lds).

Svovridt denne Regel vilde helt forebygge enhver Forkølelse, tør vi ikke sige, men det er en Kendsgerning, at hvis flere Mennesker vilde efterfølge denne simple Regel, vilde de undgaa mange Forkølelser og være i Stand til at staa imod Sygdomsspirer. Vi tør sige, at den er bedre end alle de Patentmedikamenter, der findes i Verden.

Hvem er floj? Den som lader sig lære.—**Hvem er magtig?** Den som besejrer sig selv.—**Hvem er rig?** Den som ejer Guds Naade og er tilfreds med den.—**Hvem er salig allerede her?** Den som i Troen har modtaget Jesus som sin Frelser.

Evangelii Basun

Sandhed

Renhed

17de Aarg.

Torsdag den 31de Oktober 1917.

Nummer 43.

Den en og tredivte af denne Maaned er det fire hundrede Aar siden en af de mest betydningsfulde Begivenheder i Verdens Historie fandt Sted. Det var da Martin Luther fæstede de fem og halvfemsindstyve Tæjer paa Kirkedøren i Wittenberg. Skøndt en lille Ting i sig selv, dog var det et herligt Vendepunkt i Begivenhedernes Gang. Det var som at løbne det første Skud i et stort Slag. Det var det første Lyssglimt efter en lang mørk Nat af Overtro og Frafald. Det var Begyndelsen til Reformationen.

„Vællige dem i Sandheden; dit Ord er Sandhed” (Joh. 17: 17).

„J er allerede rene paa Grund af det Ord, som jeg har talt til eder” (Joh. 15: 3).

Evangelii Basun Publishing Company
St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Fremstaaende Reformatorer.

John Wyclif (1320—1384), engelsk Reformator, Lærer og Forfatter. Skrev den første Oversættelse af Bibelen paa det engelske Sprog.

John Huss (1369—1415), böhmsk Reformator. Blev dømt for Skæteri, og brændt paa Baalet; med en uroffelig Tro døde han for Evangeliets Skyld.

Jerome af Prague (døde 1416), en lærd Mand, en Ven af Huss. Han rejste til Constance for at forsvare Huss, blev sat i Fængsel, tilskagetaldt sine Ord, men igen forsvarede Huss, og i 1416 blev brændt.

Savonarola (1452—1498), italiensk Prædikant og Reformator. Angreb Jordærvælsen i den katolske Kirke. Blev kaldt til Rom, blev fjerthørt, dømt, hængt og siden brændt.

Martin Luther (1483—1546), tysk Reformator. Leder af Reformationen i Tyskland. Han oversatte Bibelen paa det tyske Sprog; lagde Grunden for den lutherske Tro. Han døde en naturlig Død.

Ulric Zwingli (1484—1531), schweizisk Reformator. Blev ledet til at modstaa Katolisismen gennem at læse Bibelen. Var Prædikant i Zurich. Blev dræbt paa Slagmarken, hvor han arbejdede som Feltpræst iblandt hans Folk.

Menno Simon (1505—1561), hollandsk Reformator i Nederlandene. Han stillede sig mest velvilligt til voksen Daab eller Reddhyppelse, som den rette Daab. Simon var Johannes Døberen af religiøs Tolerance i Europa. Hans Efterfølgere blev kaldt Menmoniter.

William Tyndale (1490—1536), oversat Bibelen paa det engelske Sprog, han gav Verden den første Bibel trykt paa det engelske Sprog. Blev efterføgt som en Forbryder, dømt til Døden og brændt.

Jilip Melancthon (1497—1560), tysk Reformator og Teolog; han var Luthers Medarbejder og Ven.

John Calvin (1509—1564), fransk-schweizisk Reformator og Teolog, var Stifter af den kalvinistiske Teori om Forbestemmelse.

—R. L. Berry.

Reformationen i de forskellige Lande.

Af R. L. Berry.

Gud arbejder med Mennesket, og Mennesket er underkastet menneskelig Indflydelse. Re-

formationen i de forskellige Lande tog paa sig visse Træk, som var karakteristiske af Folkene i de Lande. Der var visse locale Forholde og Tilbøjeligheder, som aabenbarede sig i Guds Arbejde.

Tyskland.

Tyskerne var delte paa en haabløs Maade i politisk Henseende, ved Begyndelsen af den protestantiske Era, men de havde Evner til at arbejde sammen i Enhed, som bevises af deres Enhed i aandelige Afseer. For Luthers Trompettrald løb over Tyskland udøvede den katolske Kirke Herredømme over Tyskernes Liv. Fra Buggen til Graven og endog paa den anden Side af Graven, paavirkede Kirken alles Liv. Der fandtes kun een Kirke at tilhøre, eet Præsteskab, som tilbød kun een Maade at tilbede paa, een højt Pave. Allevegne havde Kirkens Svirer sig over de høieste Hæninger. Kirken endte ni Tiendele af Landet. De fleste af Folkene var fattige og helt under Præsternes Indflydelse. Kirkens høieste Embedsmand havde ogsaa med Landets civile Love at gøre. Kirke og Stat gik Haand i Haand.

Tyskerne var de første til at opfinde Trøffelstuen. Humanisternes Sag vandt stor Fremgang i Tyskland. Der var en Længsel efter noget bedre.

Da kom Luther med et Budskab fra Gud, og Tyskland vaagnede op. Inden halvtreds Aar var ni Tiendele af de tyske Folk Protestanter. Præsterne forlod Katolicisme, giftede sig, og blev ærlige Kristne.

Lutherdom tror dog paa Myndighed, og derfor har eksisteret støttet af civil Magt. De har en Statskirke.

Schweiz.

Idet Kantonen eller Staten er Regjeringens Enhed i Schweiz, bredte Reformationen sig ved Kantoner eller Herreder. Den reformerede Præst vilde først finde en By, hvori han kunde prædike. Efterom han vandt Indflydelse blev han ansat som Byens Præst ved Folkenes Bala. Saa forsøgte de at vinde det Herred, hvori Byen var. For at gøre dette holdt de offentlige Møder, hvor de reformerede Prædikanter mødte og forsvarede deres Tro overfor de katolske Præster. Enhver Side holdt frem deres Lære, og saa lod de Sagen gaa under Votering for at bestemme hvem Folkene skulde følge. Paa nogle Bladser

antog de forsamlede den reformerede Lære saa helt, at de begyndte med en Gang at ribe ned de helliges Billeder og brænde dem. Paa andre Pladser undslap Reformatorerne knapt med deres Liv.

Zurich ledte Herrederne i Reformationen. Bern fulgte. Schwitz, Zug og tre andre Herreder paaførte Zurich og Bern Krig og belejrede dem, idet Protestanterne ønskede ikke at føre Krig; men tilsidst blev Fred erklæret og religiøs Tolerance blev tilladt i Landet.

Frankrige.

Frankrige syntes at være daarlig Jordbund for Reformationens Lære. De har ikke megen Frugt der. Enten dette kun tilskrives den galiste Karakter, deres Tilfredsstillelse angaaende den religiøse Tilstand iblandt dem, eller den Tro, at de allerede havde nok Frihed, er tvivlsom. Maaske alle tre havde nogen Skyld i Sagen. Nok er det Reformationen vandt kun saa Tilhangere i Frankrige. De som blev vundet, tog imod den ny Tro med al den Liv og Iver, som karakteriserer Franskmændene. Forsøgelse drev mange af dem til Schweiz og Tyskland.

England.

Oprettelsen af Reformationen i England tilskrives to Magter. (1) Kong Henry den Ottendes personlige og politiske Affærer, og (2) nogle saa lærde og gudhengivne Prædikanter, som havde modtaget Reformationens Lære. At disse to store Magter arbejdede sammen for at befrie England fra Katolicismens Magt, skyldes det Faktum, at hvilken som helst Side alene kunde ikke vente andet end Nederlag. Som i alle andre Lande, hvor Reformationen tog fat, var det de Lærde og de ledende Tænkere, som modtog og fortsatte Reformationens Værk. Dog var der ikke i England som i Tyskland og Schweiz, nogen ledende og styrende Person til at lede dem; hellere var det en Gruppe Mænd af lige Evner, som gik i Spidsen for Arbejdet.

Henry den Ottende var en dugtig, men stridig Mand, som i senere Aar viste et farselig Karaktertræk. England havde længe gjort Modstand mod Roms Magt, og da Henry kunde ikke paavirke Paven til at give ham Skilsmisse fra hans Hustru, Catherine, fikred han til Sandling selv, skilte sig fra hende og giftede sig igen, og gjorde sig selv til Hoved over Menigheden i England. Han gav Befaling, at Bibelen skulde

trykkes, de romerske Munkeløstere blev beslaglagt, og den Engelske Kirke begyndte sin adskillte Eksistens. Den Engelske Kirkes Historie fra denne Tid, er Beretnelsen om den Strid imellem dem, som ønskede og længtes efter en renere Religion, og dem, som var tilfreds med de daarlige Tilstande, som eksisterede.

Nederlandene.

Intet Land besvarede Luthers Trompetirald mere beredvilligt end Nederlandene. Filip Burgund, som var Biskop af Utrecht, og Broder af Kejser Charles den Femte, stillede sig velvilligt til Bevægelsen, medens Charles fired imod den. Men den vigtigste Reformator i Nederlandene var Menno Simon, som tog imod Guds Ord mere oprigtigt end de andre Reformatorer gjorde. Særlig saa Menno den Adfæltelse, der skulde eksistere imellem Kirke og Stat. I alle de andre Lande, hvor Reformationen havde vundet Fremgang, var den blevet opholdt af Staten, men Menno afviste med Foragt al civil Mindedighed i religiøse Sager. Dette gav Reformationen i Nederlandene dens særlig Præg af personlig Frihed og Mangel paa civil Autoritet. Nederlandene blev et Tilflugtssted for alle Slags fersfulgte Protestanter. Her fandt de et Hvilested ligemeget, hvad de troede. Hertil ledte John Robinson den lille Skare, som havde gaaet ud fra Statskirken, og som senere kom til Plymouth Rock, Mass. i Skibet „Mayflower.“

Hvad Reformationen bragte os.

Af J. G. Anderson.

Bogstavelig talt kender Reformation, at forbedre, rette paa, omdanne, og reorganisere; og den religiøse Tilstand i det sekstende Aarhundrede var sandelig i Behov af alt dette. Spørgsmålet opstaar ofte: Hvad havde Verdens moralske Tilstand været nu, havde der ingen Reformation været? Men denne Forudsætning er saa stor, at den vilde erklære uguldig baade Prolet og paafølgende Mabenberelse. I denne korte Artikel, vil jeg kun skrive, hvad vilde have blevet Resultatet af denne Tilstand af Uvidenhed, og hvad Reformationen bragte os.

Den romerske Magts Overherredømme.

Antikristens Mand, som endelig gav Menner Magt til at dømme over moralske Problemer var allerede ved at arbejde paa Paulus's Dage, thi han jagde: „Thi Lovløshedens Hemmelighed

virker allerede" (2 Thesf. 2: 7), og saaledes Trin for Trin blev de skabte Ting sat i Skaberen's Plads, indtil det tredje Aarhundrede, da næsten den hele civiliserede Verden dyrkede Afguder, eller havde antaget hedenst Gudsstjeneste. Det lykkedes for Konstantin ved Licinius's Død i 323 at faa Magt over hele det romerske Rige, og, idet han var en Mand af god Forstand, for hans Tid, modjættte han sig Afgudsdyrkelsen med sin Magt, og søgte at rette paa den forferdelige Uvidenhed og stærkt tiltagende Overtro. Han begik en Fejl ved at forsøge at affkaffe den hedenst Religion ved Civillov. Konstantins Guldning overfor Kristendommen var dog en stor Hjælp, og strax opstod der en lang Række Kontroverser og Stridigheder, som virkede som Forløber eller Opdrager, der ledte op til den moralske Reform. Ved Konstantins Død i 337 mistede Kristendommen en god Ven.

Magt og Ore var blevet delt imellem Biskopperne i Rom og Konstantinopel, og det var ikke indtil omkring det sjette Aarhundrede at Bonifacius 3, Biskop i Rom, blev erklæret Hoved over alle andre Menigheder. Jordærvælse kom med raske Skridt, da Mennesker blev Hoved for alle Menighederne. Paven vidste, at hans eneste Haab om varig Magt var at holde Folkene i Uvidenhed, og derfor blev Bibelen skjult fra alle undtagen Monkerne og nogle faa af Præsterne. Da kom en Overflod af Overtro, meningsløse Kirkefester, og Ceremonier. Da almindelige Folk blev oplært til at agte Præsterne med en afgudst Højagtelse, og Menneskene blev æret mere end den almægtige Gud. Dette ledte til moralsk og legemlig Jordærvælse. Menneskelige Videnskab fik Plads i private Tilbedelse, og om Sjerte Renhed og Ryskhed blev bevaret var det kun opnaaet i Kuler og i skjules Pladser. Guds Mands Indflydelse blev følt af kun nogle faa adle Mænd og Kvinder, som var de eneste Medlemmer af den synlige Guds Menighed i den mørke Dag.

De menneskelige Trosbekendelser og menneskelige Dom over Bibelen blev givet Fortrinet, særlig de Meninger, som gav mere menneskelige Magt. Snart kom Tilbedelse af Villeder og Videnskaben spredte saa hurtigt, at mere Tid blev tilbragt i at hylde Romer's Marias Villeder end at hylde Guds Søn, og større Betsignelser(?) blev modtaget ved at kyske Taaen paa et sten

Villeder af en af de hellige, end i ydmyg Bøn til Verdens Gud. Den urimelige Skik af at jaelge Afslad, ved hvilket man kunde afbetale Forbrydelsens Straf før den blev begaaet; Indførelsen af Skærpsilden, ud af hvilken en Skofarl og Morder kunde fries ved Penge; og Rædslerne ved Ratterretten tælles blandt de mest djævelske Bedrag og Grusomheder af Middelalderen. Sæt nu, at ingen Reformation havde kommet, hvem, lad mig spørge, vilde være sikker? Menneskelig Videnskab vilde regere Verden, og for en Mand at have Penge, eller at tro paa den sande Gud, eller for en Kvinde at være kysk, vilde være ligesaa farlig som at være en statter.

Saad Reformationen bragte os.

Synd er af en saadan Natur, at den stadig cphobes, og var ikke Pavedømmets Magt blevet brudt, hvilken skræffelig Historie af menneskelige Lidelser og Elendighed vilde ikke være nedskrevet for de sidste fire hundrede Aar! Men takket være Gud, Reformationen kom, og med den, oprandt Dagen af civile og religiøs Frihed paa denne af Synd formørkede Verden. Betsignelsen af at kunne tilbede Gud uforstyrret, af at læse Guds dyrebare Ord, af at selv kunne gaa til Gud og bede om Hjælp, naar i Prøvelser, bede om Trøst, naar mismodig, kom til os gennem Jesu Blod, og blev givet tilbage til os igen ved Mænd og Kvinder, som elskede ikke deres Liv indtil Døden, og som beseglede deres gudgivne Overbevisninger med deres Blod. Reformationen bragte os ud af aandelig Mørke og Uvidenhed, indtil vi i Dag har en sand Fortolkning af Guds Vilse, og klar Forstaaelse af hans Menighed—Kristi rene Brud. Overtro og kold, død Formalitet, hvilket holdt Mennesker i Trældom, er nu i det sundne, og fuld Forsoning kan nu erholdes—fuld Frelse fra Syndens Magt. Mørket er forbi, den mørke Dag af hedenst, romersk, og jesterisk Herredømme er over, og endskønt Riger vil opstaa og falde, og store Krige vil ryste Verden, dog forbliver Guds Rige uroffelig, og de, som adlyder Gud vil aldrig mere komme paa Skamme. Guds Menighed vil aldrig mere helt tildækkes og tabes af Synet, men vil blive mere og mere synlig. Væren om Guds Menigheds Udelukkelse er bestemt til at naa enhver Verdensdel og Sæbets Der skal ogsaa høre derom og glæde sig.

Henfigten med en nuværende Reformation.

Fulbendelse af Arbejdet, Luther begyndte.

Hvad Mennesket tabte ved Syndejaldet blev givet tilbage i Jesus Kristus. Hvad Menigheden tabte gennem Træfaldet i Middelalderne maa genoprettes gennem en Reformation. Reformation betyder en Forbedring, en Omdannelse; derfor er en religiøs Reformation nødvendig, dersom Menigheden nogensinde skal opnaa dens oprindelige Renhed og Magt.

De vigtigste Kendetegn af den tidlige Menighed.

Enhed, Hellighed og Kærlighed udmærkede den tidlige Menighed, og blev aabenbaret fordi Anden af Menighedens Stifter, Jesus Kristus, var saa fremstaaende i Medlemmernes Liv. Den tidlige Menighed var ren og sejrende, var forenet, og var fuld af Kærlighed fordi Jesus prædikede og praktiserede saadan selv. Kort sagt, den tidlige Menighed var, hvad den var fordi Jesus var, hvad han var. Jesus byggede og stiftede Menigheden, for at den skulde bevise hans Liv til Verden.

Der var to Ting som Jesus gjorde som virkede for at frembringe og vedligeholde en ren Menighed, og en Mangel af en eller begge af disse, vil forarsage en Tilbagegang af Mandelighed og Kraft i Menigheden. Disse er: Guds Ord, som han gav, de Lærdomme, Befalinger og Sandheder, som han udtalte; og Guds Mand, som skulde arbejde i Forbindelse med Ordet, idet den giver det Liv og Kraft, og leder os ind i dens dybe Hemmeligheder.

Gennem disse to Redskabers Virkning ventede Jesus, at hans Arbejde skulde fortsætte. Hvor ofte sagde han ikke, at han udtalte „Guds Ord,“ eller „Evangeliet til Folket! Han sagde, at den, som hørte hans „Ord“ og vilde ikke gøre efter dem var lig en Mand, der byggede sit Hus paa Sandet. Da han var opstanden og gav Befaling til sine udvalgte Disciple, befalede han dem: „Gaa ud i al Verden og prædik Evangeliet for al Skabningen,“ „idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befaleet eder.“ Det var ved „Evangeliets“ og „Ordets“ Prædiken, at Arbejdet skulde fortsættes.

Men Ordet alene var ikke tilstrækkelig. Noget aandeligt noget guddommeligt skulde medfølge det. Denne Magt, som var saa nødvendig for den Helligaand. Jesus lovede sine Disciple Anden, og bad dem vente i Jerusalem indtil de

havde modtaget denne Mand og Straften, som han vilde skænke dem.

Ved at erindre, hvad Jesus sagde og ved at være fyldt med Anden, kunde Apostlene fortsætte med at bygge en Menighed efter det guddommelige Mønster, Jesus selv havde givet dem. Vi kan kalde disse, Ordet og Anden, de to ufejlbarlige Lærere, eller Vifarer, i Menigheden.

Et junist Billede af de Stillingen, de holder i Menigheden vises i et Syn givet Profeten Safarias (Se Saf. 4). I Synet saa Safarias en Guldhyestige og to Oliekræver ved Siden af den, een paa hver Side. Englen sagde til Safarias „dette er Herrens Ord til Serubabel, saa lydende: „ikke ved Magt og ikke ved Styrke, men ved min Mand, siger den Herre Zeboath.“ (B. 6). Videre i Kapitlet ser Safarias, at det ser ud til, at disse to Oliekræver, har to Rør, gennem hvilke den guldgyldne Olie løber ned i Lampens Beholder, og de kaldes de to Oliekræver eller „de tvende Jælvende“ (B. 12, 14).

I Nab. 11: 3, 4, hentydes der til „to Vidner,“ hvilke „er de tvende Oliekræver.“ Endskønt disse Skriftsteder omhandler forskellige Emner, holder de dog frem denne Tanke, at Oliekræverne er de to Vidner. Den tidlige Menighed var Oliekræveren (Nab. 1: 12, 13, 20), og i Nærheden af den, paa hver Side, var Ordet og Guds Mand. Saa længe som disse to ufejlbarlige Lærere stod paa deres forestrevne Pladser, indgød den guldgyldne Olie i Lampen, og gav Menigheden Naade, staaede Menigheden med den himmelske Renheds og Kærligheds Glans. Ved at adlyde alt Guds Ord blev Menigheden velsignet, thi da var Anden tilstede i Kraft. Dette var Hemmeligheden til den tidlige Menigheds Kraft, Renhed og Enhed—de to Vidner stod paa deres forestrevne Pladser og Guds Naade hvilede paa Menigheden.

Træfaldet kom simpelthen fordi Mennesker satte Menneskers fejlbare Styrke i Stedet for en eller anden af disse ufejlbarlige Lærere, som Gud havde givet. Særlig er dette sandt angaaende Ordet. Saa længe som det rene Ord blev prædikeret og Lydighed dertil blev givet Gittertruf, blev Mennesker gjort hellig; saasnart som menneskelige Overleveringer og Lærdomme tog det guddommelige Ords Plads, da kom Mennesker bort fra den tidlige Renhed.

Jeg har ikke Tid i denne Artikel til at forklare

hvorledes Daaben tog Pladsen for aandelig Jødelse, og Kirkegang tog Pladsen for aandelig Liv, og indvortes Enhed for Mændens Enhed, og Bødsøvelse for Anger for Synd, gode Gerninger for Tro, men Guds Ord blev næsten tabt af Synne, og de gudgivne Lærere blev trængt tilbage for menneskelige Beskæftigelser. Naar den njeslaarlige Lærer, Ordet, bliver sat tilside for Mennekers fejlbarlige Regler, kan ikke andet end Træfald resultere. Saadanne Ting foraaragtede Mørket i Middelalderene. Dette var til Dels fordi Bibelen blev ikke trykt paa et Sprog, Folket kunde læse, og til Dels fordi den, som kunde læse den maatte ikke lade dens Indhold gaa videre til Folket.

En Henvendelse til Ordet.

Det kan ses med en Gang, at dersom man vil vende tilbage til den oprindelige Tilstand, maa Menighedens to guddommelige Lærere, Ordet og Manden blive givet deres Pladser af Understøttelse og Autoritet. Den guldgyldne Olie maa egen fløde ind i Lampen, eller Menigheden. Dette er hvad de tidligere Reformationer gjorde. **Martin Luther henvendte sig til Ordet.** — Han bragte Ordet tilbage til dets rette Plads af Autoritet over Guds Folk, i det mindste for en Tid. Det var denne Henvendelse til Ordet, som gav hans Arbejde Bedvarehed og Magt. Gud arbejdede og Manden arbejdede. Menneker blev overbevist om Synd og blev „retfærdiggjort ved Troen.“ Dette var Grundtonen i Luthers Reformation. Men efter nogle Aar besluttede Luther og hans Efterfølgere, at de behøvede en Trostbefendelse, saa gjorde de ligesom deres Forgangere havde gjort, satte op Mennekers fejlbarlige Ord til at styre den Menighed de havde stiftet. Og den mindgaalig Formalitet og Mangel paa Kraft vendte tilbage.

John Wesley henvendte sig til Ordet. — Han bragte ogsaa Ordet tilbage til dets rette Plads af Autoritet over Guds Folk, men ogsaa kun for en Tid. Gud arbejdede og Manden arbejdede, thi Selliggørelse og Mandens Gylde blev prædiket, og Ordet blev ophevet, men efter nogle Aar vidste Wesleys Efterfølgere heller ikke, hvorledes de skulde eksistere uden en menneskelig Trostbefendelse. De tog Mennekers fejlbarlig Ord som deres Maalestof i Stedet for Guds njeslaarlig Ord og som følge deraf indtraadte den mindgaalig Træfald af virkelig Gudelighed.

Genindsættelse af Ordet.

Siden den sidste Fjerdedel af det sidste Aarhundrede har Gud igen bevirket en Reformation. Guds Menighed har draget Fordel af de tidligere Erfaringer og har tilladt de to guddommelige Vidner at beholde deres Pladser. Der mærkes en virkelig Venden tilbage til hele Guds Ord — en virkelig Tro paa, og en virkelig Rydighed til enhver Jesu Befaling og enhver Lære han forkyndte. Vi tager igen Ordet som det er; vi indbyder Manden igen at fylde og salve, og stoler paa hans Løfte om at lede os ind i al Sandhed. Igen flyder Guds Naades Olie ind i Hjerterne af Guds sande Børn. Igen skinner Jesu Liv frem fra en ren, forenet, og sejrende Menighed. — B.

Luther og Ridderen.

Af M. L. Verrn.

Luther, paa Vej til at overvære en af Rigsdagene, ankom til en vis By. Han gik til Hotellet og blev anvist et Værelse. I Nærheden af denne By, boede i sit Slot, en Ridder, som havde hørt, at Luther, den store Kætter, var paa Vej til denne Rigsdag. Efter at have søgt Naad hos sin katolske Skriftrader, bestemte Ridderen sig paa at stjæle Luther bort. Efter Planen blev lagt og hans Sammenhængende blev givet Besked om hvor de skulde mødes for at fange Luther, rev Ridderen sig løs fra sin Hustru, som var ængstelig for deres Datter, som var syg og Døden nær. Han red ind i Byen og lejede et Værelse tværs over Gaden fra Luthers Værelse, men lidt højere op.

Henvendt Kloften tre eller fire om Natten hørte Ridderen en Røst, som om nogen var i Væn. Han stod op og saa over Gaden og ned til Luthers Værelse, og der i den svage Belysning kunde han se en Mand, knælende ved en Stol, hvorpaa laa en opslaaet Bog. Manden vilde læse lidt og saa bede en Tid. Ridderen lyttede. Manden læste fra Psalmerne, hvor David bønfaaldt Gud om at beskytte og bevare ham og hans Arbejde, og denne Mand løftede op sine Øjne og bad til Gud om at beskytte hans Sag, og at ødelægge alle Evangelists Fjenders Planer, og at bringe til intet de ugudeliges Magt og List.

Ridderen var rædselslagen. „Dette er en Mand,“ sagde han, „som jeg ikke gerne vil være uven med.“

Han opſøgte da Værten og ſpurgte ham: „Ved du noget om Luther?“ idet han troede, at Luther var i et Skuleſted. „Jeg har ſet, at han har haft Lys i ſit Værelſe derover,“ ſagde Værten, idet han pegte i den Retning, hvor Ridderen havde ſet Manden i Væn. Igen blev Ridderen forbaſet. Kunde det være Luther! Kunde det virkelig være ham! Efter han havde overvej- et Sagen en Tid, gif Ridderen over til Hotel- let og ſanfede paa Luthers Dør. Luther i al Venlighed bød ham ind. Der ſtod han klædt i fuld Ruffning, og med Sværd ved Siden, men ſaa- ſnart ſom Luther ſpurgte ham, hvad han onſkede, ſtammede Ridderen:

„O Menneſke, du er bedre end jeg er. Dine Ord har vundet mig.“

„Ikke mine Ord, hvarede Luther, men Herrens Ord, thi Herrens Ord bliver evindelig.“

Den næſte Time ſprang Ridderen i ſin Sadel og galoperede hjem, raalende til ſine For- bundſfæller ſom han red forbi dem: „Gaa i Fred! Herrens Ord varer evindelig.“

Himmelen.

Vort Haab om Himmelen.

Mange Folk indbilder ſig, at alt hvad der kan ſiges om Himmelen, kun er Viſninger. De taler om Himmelen omtrent paa ſamme Maade ſom om Luften. Skriften vilde ikke have inde- holdt ſaa meget om dette Emne, hvis Gud havde onſket, at Menneſkene ſkulde forblive wi- dende derom. Det ſiges, at „den ganſke Skrift er indblæſt af Gud, og er nyttig til Lærdom, til Overbeviſning, til Rettelſe, til Optugtelse i Retfærdighed, at det Guds Menneſke maa være fuldkomment, dygtiggjort til al god Gerning“ (2 Tim. 3: 16, 17). Hvad Bibelen lærer om Himmelen er lige ſaa ſandt ſom, hvad den lærer om alt andet. Bibelen er inspireret. Hvad deri læres os om Himmelen, kunde vi ikke erfare paa nogen anden Maade end ved en Inſpiration.

Ingen vidſte noget om Sagen undtagen Gud, og hvis vi onſker at erfare noget derom, maa vi henvende os til Guds Ord. En lærd Mand (Dr. Godge) ſiger, at det beſte Beviſ for, at Bibelen er Guds Ord, findes paa dens egne Blade. Den bevifer ſig ſelv. I denne Hen- ſeende er den lig Kristus, hvis Karakter beviſte hans egen Perſons Guddommelighed. Kristus beviſte ſig at være mere end et Menneſke ved

ſine Handlinger. Bibelen bevifer ſig at være mere end en menneſkelig Bog ved ſit Indhold.

Lig alle andre mærkværdige Guds Værk bær- er denne Bog et tydeligt Præg af ſin Forfatter. Den er lig ham. Skønt Menneſket planter Sæden, ſkaber dog Gud Blomſterne, og de er fuldkomne og yndige ſom han ſelv. Menne- ſket ſkrev, hvad der findes i Bibelen, men Vær- ket er Guds. Jo mere dannede Folk er, jo mere ſynes de i Regelen om Blomſter, og jo bedre de er, jo mere ſynes de i Regelen om Bibelen. Kærligheden til Blomſter gør Folk ædlere, og Kærligheden til Bibelen gør dem bedre. Alt hvad Bibelen indeholder om Gud, om Menneſket, om Genløſningen og om Evigheden, ſtemmer overens med vore egne Begreber om Ret, med vor rimel- lige Frygt og med vor perſonlige Erfaring. Alle hiſtoriske Begivenheder er beſkrevne paa en Maade, ſom vi ved at have været almindelig at an- ſkue Tingene paa den Tid de blev beſkrevne. Hvad Bibelen beretter os om Himmelen er ikke halvt ſaa mærkværdigt, ſom hvad Videnskabens Mænd fortæller os om den ſkare af Stjerner, der befinde ſig udenfor vor Synsvide, med al- mindelige Teleskoper; og dog tror Folk meget ofte, at Videnskaben kun grunder ſig paa Mends- gerninger, medens Religionen kun grunder ſig paa tomme Indbildninger. Mange Folk tror, at Jupiter og mange andre Stjerner omkring os er beboet, hvilke dog ikke kan bekvemme ſig til at tro, at der udenfor denne Jord gives et Liv for u dødelige Sjæle. Den ſande Kriſtne ſtiller Troen høiere end Fornuften, og tror, at Fornuften farer vild, naar Troen lægges tilſide. Hvis Folk kun vilde læſe ſin Bibel mere og over- veje, hvad deri findes angaaende Himmelen, vil- de de ikke bære ſaa verdslyſindede, ſom de er. De vilde ikke hengive ſit Hjerte til noget herred, men vilde ſøge de uforgængelige Skatte her ovenfor.

Jorden er Syndens Hjem.

Det ſynes helt rimelig, at Gud ſkulde have givet os et Glimt paa Livet hiſiet, da Døden hyppig berører os en eller anden Ven og den første Tanke, ſom opſtaar hos os, er: „Dorhen er de gaaet?“ Naar vore Elſtede berøres os, hvorledes paatrænger ſig os da ikke denne Tanke! Hvorledes undrer vi os ikke over, om vi nogensinde vil kunne genſe dem, og naar og hvorledes det vil kunne ſke! Da er det, at vi

vender os til denne velsignede Bog; thi der gives ingen anden Bog i hele Verden, der kan give os den ringeste Trøst—ingen anden Bog der kan fige os, hvor de elskede er gangne.

For ikke længe siden traf jeg en gammel Ven og da jeg tog ham i Haanden og spurgte efter hans Familjes Befindende, som Taarerne rindende nedad hans Kinder, idet han sagde:

„Jeg har ingen nu.“

„Hvad,“ spurgte jeg, „er din Hustru død?“

„Ja.“

„Og alle dine Børn ogsaa.“

„Ja, alle er bortgangne,“ sagde han, „Og jeg er efterladt ensom og alene.“

Vil nogen berøbe denne Mand Haabet om at møde sine Aare huse? Vil nogen overtale ham til at tro, at der ikke gives et Liv, hvor de tabte, som hensovede i Kristus, vil kunne gend findes? Nej, vi behøver ikke at forglemme vore fære; men vi kunne for stedse flygte os til det uroffelige Haab, at der vil komme en Tid, da vi skulle kunne mødes uhindret og blive salige i hint evige, Sollys Land, hvor Sjælen drifter af Aarlighedens levendeilder, der flyder forbi Guds høje Trone.

Der gives ingen af os, som ikke i sit inderste Hjerte har en Amselse om Evigheden. Der gives Folk, som paastaar, at der ikke findes nogen Himmel. Jeg beklager af ganske Hjerte den Mand eller Kvinde, som nærer en saadan Amselse.

Nogen har sagt, at Verden er en stormfuld Sø, hvis hver Bølge er bedækket med Braget af dødelige, der er gaaede tilgrunde deri. For hvert Mandedrag vi trækker, dør nogen. Vi alle ved, at vi vil forblive her kun en meget kort Tid. Vort Liv er kun Dims. Det er en Skygge. Det forkommer mig, at det er helt rimelig, at vi bør studere denne Bibelbog for at erfare, hvordan vi gaar, og hvor vore Venner er, som er gangne forud.

Paatænkt Udvandring.

Jeg tror ikke det er urigtigt af os at tænke og tale om Himmelen. Jeg synes om at granske efter, hvor Himmelen er, og udfinde alt, hvad jeg kan derom. Jeg ventet at bo der gennem alle Evigheder Evigheder. Hvis jeg var bestemt paa at tage Bopæl paa noget andet Sted her i Landet—hvis jeg agtede at have mit Hjem der—ville jeg ønske at erkundige mig om Ste-

det—om dets Klimat—om de Naboer jeg vilde faa—i Grunden om alt, hvad jeg kunde erfare om samme. Hvis nogen af eder agtede at udvandre, vilde dette være den Maade, hvorpaa I vilde søle. Vel, vi maa alle udvandre om meget kort Tid til et Land, der er meget langt borte. Vi maa tilbringe Evigheden i en anden Verden—i en storartet og herlig Verden, hvor Gud regerer. Er det da ikke naturligt, at vi bør se os om og lytte og søge at udfinde, hvem der allerede befinder sig der, og hvad som er den bedste Vej derhen?

Strafs efter at jeg var blevet ombendt, spurgte en Vantroende mig om, hvorfor jeg saa op, naar jeg bad. Han sagde, at Himmelen ikke var mere over os end under os—at Himmelen var overalt. Vel, jeg blev meget forvirret, og da jeg næste Gang bad, syntes det næsten, som om jeg bad ud i Luften. Siden den Tid er jeg blevet bedre behandlet i Bibelen, og jeg har lært at indse at Himmelen er over os,—at den er opad og ikke nedad. Guds Mand er overalt, men Gud er i Himmelen, og Himmelen er over vore Hoveder. Det er ligegyldigt, hvilket Sted af Jordkloden vi befinder os paa, Himmelen er over os.

Da jeg var i Dublin, fortalte man mig om en Fader, som havde mistet sin lille Dreng. Denne Fader havde ikke stænket Evigheden en Tanke. Saa fuldstændigt havde han været optaget af denne Verden og dens Syssler; men naar hans Dreng—hans eneste Barn—døde, knustes Faderens Hjerte, og hver Aften, naar han var vendt hjem fra sit Arbejde, kunde han sees i sit Kammer med et Talglys og sin Bibel i Færd med at opsoge ethvert Skriftsted han kunde finde om Himmelen. Nogen spurgte ham om, hvad han bestilte, og han svarede, at han forsøgte at udfinde, hvor hans Barn var gaaet, og jeg tror det var fornuftigt. Jeg formoder ingen vil læse dette, som ikke har fære, der er bortgangne. Skal vi tilslutte Bibelbogen igen, eller skal vi fige deri for at forsøge at erfare, hvor de elskede er? Jeg læste for nogen Tid siden om en Fader, en Prædikant, som havde mistet et Barn. Han havde været tilstede ved mange Begravelser og trøstet mange andre i Sorgen, men nu var Syndet trængt ind i hans egen Sjæl, og en Standsbroder var kommen for at forrette Jordspaaftelsen og holde Rigtalen; og da denne Præ-

dikant havde talt, rejste Faderen sig og stillede sig ved Siden af Ligkisten og sagde, at da han for nogle Aar siden ankom til Menigheden, plejede han at faste et Blif hen over Floden uden at tage nogen Interesfe i Befolkningen paa den anden Side, da de var alle fremmede for ham. Men nogle Aar derefter kom der en ung Mand til hans Hus og ægtede hans Datter, og hun flyttede over Floden og bosatte sig der, og da hans Barn havde taget Bopæl der, blev han straks interesseret i Beboerne, og hver Morgen, naar han stod op, plejede han at se ud af Vinduet og henover Floden til hendes Hjem. „Men nu,“ vedblev han, „er atter et Barn draget bort; det er gaaet over en anden Flod, og Himmelen synes nu nærmere og kærere for mig end nogenjinde før.“

Søgende et bedre Land.

Hvad har været og er endnu en af de stærkeste Tølelser i det menneskelige Hjerte? Er det ikke at kunne finde et bedre Sted, en yndigere Plet, end vi nu har? Det er herefter Jolk søger overalt, og de kan have den, hvis de vil; men i Stedet for at se ned, maa de se op for at finde den. Efter som Jolk gaar fremad i Oplysning, kappes de mere og mere med hverandre om at gøre sine Hjem tiltrækkende; men det yndigste Hjem paa Jorden er kun et tomt Fjøs sammenlignet med Himmels Boliger.

Hvad er det vi mødeser henimod Livets Dalen og Aften? Er det ikke et eller andet lunt Sted, en stille Plet, hvor vi kunne opnaa—om ikke uafbrudt Ro, saa dog en Forsmag paa den kommende Hvile?

Saaledes er den Kristnes Haab om Himmelen, og dens Indigthed kan ikke sammenlignes med noget vi kender til paa Jorden. Maafe intet andet end bort Syns korte Rækkevide hindrer os fra at se de himmelske Porte allerede aabnede for os, og intet andet end vore Øres Døvhed hindrer os fra at høre de himmelske Kloffers glade Klang. Der er altid Lyd omkring os, som vi ikke kan høre, og Himmelen er fuld af klare Stjerner, som vi aldrig har seet. Lidet som vi ved om dette klare og skinnende Land, kommer dog Glimter af dets Skønhed af og til til os.

Maafe dersom vi vilde lytte, kunde ogsaa vi høre i denne af Storm oprørte Verden en eller anden Lyd—en eller anden Hviſten—tilviſtet os fra det Fjerne for at bebude os, at der er en

Himmel, som er bort Hjem; og naar vi hører vore Sange ved Jordens Myſter, maafe vi kan høre deres søde Genlyd klinge hen over Tidens Sand til Opmuntring for dem, der er Pilgrimme og Fremmede paa Vejen. Ja, vi behøver at ſkue opad—ud over denne lave Jord—og at bygge højere i vore Tanke og Handlinger endog her! —D. M.

Jesús Kristus.

Af J. G. Anderson.

Han var en Mand fuld af Pine og forjægt i Sygdom. Han var en god Mand, og uskyldig. Han levede et uskyldigt og tarveligt Liv. Han var hellig og var uoplettet af Verden. Hans Kærlighed kendte ingen Grænser, og angaaende Godgørenhed—han gav Verden det bedste han ejede, nemlig, hans Liv. Han var en danned Mand, og hvad han sagde kunde genkendes i en gavnlig Maade. Hans Ord var Vidoms Ord, og skaffede Maade til dem, som hørte derpaa. Hans Svar til sine Modstandere var logiske og rimelige. Hans Drettejættelser var skarpe, men kærlighedsfulde. Hans Gattigdom var stor, dog var hans Gaver mange. Hans Sagtmodighed kan ikke værdsættes. Han græd ofte. Han græd ved Lazarus's Grav, og græd over Jerusalem. Han vendte sig aldrig bort fra et Raab for Barmhjertighed. Han elskede alle Mennesker, og beviste det ogsaa paa alle mulige Maader. Han ifrydede aldrig. Hans Røst hørtes ikke paa Gaden. Han var Sunders Ven, og er endnu. Han holdt ethvert Løfte, han gav. Han sagde til Martha, at det var bedre at sidde ved hans Fødder end at opvarte meget. Han blev ofte beskyldt, men han svarede ikke et Ord. Han adlød Landets Love—betalte sine Skatte. Han blottede falske Lærdomme og svage Menneskeoverleveringer. Han gav Gæve til den, som var Gæve skyldig. Hans Tavshed ved visse Tilfælde er efterlignelsesværdig. Han helbredte alle, som kom til ham for Helbredelse, og han er den samme i Dag. Han levede i Galilæa, men han vil aldrig betræde denne Jord igen. Naar han kommer til Dom, vil Jorden forgaa—den vil brænde op. Ethvert Øje skal se ham, og ethvert Knæ skal bøjes. Han sagde: „Derfor værer ogsaa I rede; thi Menneskesønnen kommer i den Time som I ikke mene.“ De irelske vil sige i den Dag: „Kom, Herre Jesus!“

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1.00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1.25
Six Months......65

Subskriptioner indsendt fra Skandinavien:

Årlig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Bestaling for Bladet kan sendes os enten ved Money Order, Bank Check, eller Draft, pr. Ekspress eller ogsaa i registreret Brev. For Penge sendt i løst Brev er Ildgiverne ikke ansvarlige.

Avittering for Bestaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevfort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den forrige Adresse gaa vel som den nye angives.

All Correspondance maa adresseres til

Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Subskribenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til Nels Renbeck, Pandrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

"Det gaar mig lige til Hjertet."

Derre jagde en Kvinde i Danmark om Basunen. Hun sagde: „Jeg har læst mange religiøse Blade og jeg finder meget godt i dem, men hvad jeg læser i Basunen gaar mig lige til Hjertet." Hendes Hjerte var aaben for Guds Sandheder, og hun længtes efter mere af Gud, og hvad hun læste i Basunen var som Nøde til hendes hungrige Sjæl.

I Dag behøver Verden at blive vaffet op, de behøver at høre noget som de hørte paa Pinisdagen, da Guds Ord gennem Peter stak dem i Hjertet. Og de udbrød: „Hvad skal vi gøre?" For mange Menneffer i Dag tror de er paa Vejen til Himmelen, men en Dag vil de vaagne op, og finde at de, lig de daarlige Zomisruer, ingen Dje har.

Mange Menneffer i Dag er ogsaa utilfreds med deres Tilstand, de længes efter noget, men ved ikke hvad det er. Hvad de længes efter er Sandheden. De ønsker en klarere Opfattelse af de aandelige Ting; de længes efter at leve

et helt Liv med Gud, men de forstaaar ikke hvorledes de skal leve for at behage ham.

Evangeli Basun kan bringe dem denne Oplysning og Hjælp; deri kan de gaa Oplysning om hvorledes at komme til Gud, hvad Gud kræver af et Menneffe, hvad Gud vil gøre for os, og Forklaring over de forskjellige bibelske Emner. Der findes mange Sjæle der længes efter Sandheden, og Guds Børn bør benytte sig af dette specielle Tilbud paa Basunen til at sprede den rundt.

Blandede Nyheder.

Søster Hulda Penner har begyndt sit Arbejde her paa Kontoret. Hun skal hjælpe til med Redaktionsarbejdet paa det svenske Blad „Evangelii Trumpet." Br. L. P. Peterson, som før har haft Ansvar for dette Arbejde bliver da fri til at tilbringe den største Del af sin Tid til Arbejde ude paa Feltet.

Br. Penner har optaget Arbejdet blandt de tyske Brødre i St. Paul. Der bliver nu holdt Møder hver Søndag Eftermiddag paa det tyske Sprog.

Broder Jens Jøst, som før var en Arbejder her paa Trykkeriet, men som har tilbragt nogle Maaneder i Arlington, S. Dak., ankom her for nylig i Selskab med sin Broder Carl. Br. Jens gjorde nogle Dages Besøg i Hjemmet her og rejste gaa til Guds Menigheds Missionshjem i Kansas City, Mo., hvor han venter at opholde sig en Tid. Hans Broder Carl forbliver her som en Arbejder ved Hjemmet.

Ti Cent Tilbudet paa Basunen begynder den 15de Nov. Tilbudet paa det svenske Blad „Evangelii Trumpet" begynder paa samme Tid. „Trumpeten" sendes 3 Maaneder for ti Cents.

Søster Myrtle Nislen er vendt tilbage efter et Mars Travær, og har optaget Arbejde her paa Kontoret igen.

Ser paa Alderdomshjemmet føler vi, at vi skylder Gud Tak for den velgjorte Afgrøde han har givet os her i Mar. Sidste Mar slog

Kartoffel- eller Potetesavlingen næsten helt jeff og med andre Grønsager var det ogsaa smaat. Men i Høst da Afgrøden blev indhøstet og vi saa, at Herren havde velsignet os med en god Høst Kartoffler og Grønsager af forskjellige Slags kunde vi ikke andet end takke og prise ham fordi han har saaledes sørget for os i denne Sæson for den kommende Vinter.

Borte Forhøjelse.

Fra 2den November vil Breve koste 3 Cents istedetfor som nu 2 Cents. Postcards vil blive 2 Cents istedetfor 1 Cent. Begrundet paa at vore aarlige Udgifter for Frimærker løber op til en betydelig Sum, vil denne Forhøjelse af Posten ramme os meget haardt.

Da en stor Del af vor Korrespondance er i Form af Spørgsmaal og Begær efter Efterretninger af forskellige Slags, og fræver Svar, beder vi vore Læsere godhedsfuldt at indeslutte Postpenge i saadanne Tilfælde.

Fra vore Læsere.

Jeg sender en Daler for Bladet for et andet Aar. For lige Tak for Bladet. Det er det rene Blad jeg har læst, og jeg har læst mange.
—N. Tak.

Basunen indeholder ren, sund Læsning og bringer os mange gode Lærdomme.

—Canada.

Jeg takker eder paa det hjerteligste for den Velsignelse jeg nyder af at læse „Evangeli Trumpet.“ Den og gavnlige er Evangeliet Sandheder. Jeg kunde ikke undvære Bladet.
—Winn.

En af vore gamle Læsere skriver: „Jeg ønsker at aldrig være Basunen foruden.“

—Winn.

1918 Bibeltekstkalender

Denne Kalender indeholder et ypperlig Udvalg af Bibelvers for hver Dag af Aaret, trykt med tydelig Stil.

Tolv vakre Billeder, et for hver Maaned, illustrerende de historiske og vigtige Tildragelser i Jesu Liv.

Kalenderens Titelside prydes af Hoffmans tiltalende Billede af Jesus som en ung og vakker Yngling.

Denne Kalender er en passende og meget velkommen Jule- og Nyaarsgave.

Kalenderen faaes i det dansk-norske, svenske og engelske Sprog. Størrelse $9\frac{1}{4} \times 16\frac{1}{2}$ Tommer.

Pris

— 25 Cents.

EVANGELI BASUN PUB. CO., ST. PAUL PARK, MINN.

Et Spørgsmaal

? ? ?

Har jeg gjort hvad jeg kan for at sprede Evangeliet?

Dette er et Spørgsmaal ethvert Guds
Barn bør spørge sig selv

Det specielle Tilbud

paa

Evangelii Basun giver mig Anledning til at gøre
min Pligt mod Gud og mine Medmennesker

Evangelii Basun otte uger for ti Cent

Tilbudet begynder den 15de November og slutter den
15de Januar.

Refleksion.

„Giv mig hverken Rigtighed eller Rigdom,“
siger den hellige Skrift, og dette er og vil al-
tid være den vises og forstandiges Bøn. Vore
Indtagter er ligesom vore Sko: er de for smaa,
jaa vil de trykke og flemme; er de for store, vil-
de de bringe os til at humble og falde. Naar
alt kommer til alt, er Rigdom et relativt Be-
greb, idet den, som har lidet og ønsker mindre,
er rigere end den som har meget og ønsker me-
re. Sand Tilfredshed beror ikke paa, hvad vi
ønsker at have. En Lønde var stor nok til So-
lig for Diogenes, men en Berden var for liden
for Alexander den Store.

ste Belønning for udviist Venlighed eller Selv-
fornegtelse er den som kommer fra Gerningen
selv, Glæden ved at hjælpe en anden, ved at lin-
dre Nød og ved at gøre hans Hjerte lidt mo-
digere og stærkere til at gennemgaa den Strid
og Møje, som vi ikke kan befri ham for. Henry
Drummond udtrykker dette saa kort og klart:
„Sæt et Segl for dine Læber og glem det som
du har udført. Efterat du har været venlig,
efterat din Kærlighed har fundet Vejen ud i
Verden og gjort sin vakre Gerning, drag dig
jaa tilbage i Skyggen og sig intet om det. Kær-
ligheden skjuler sig endog for sig selv.

—(Efter Dr. Miller.)

Den bedste belønning. Vi bør søge helt at
glemme os selv og enhver Tanke paa hvad der
kommer os tilgode af det, vi udretter. Den bedste

Dele Verden er en Række af Undre. Men
vi er saa vant til dem, at vi betragter dem for
noget hverdagslig.
—H. C. Anderson.

Søndagskolen.

Lektie 7.

November 18, 1917.

Nehemias Bøn besvaret.

Neh. 2: 1—11.

(Syndentekst: Beder, saa skal eder gives.—
Matt. 7: 7.

1. Og det skete i Nisan Maaned i Kong Artakserkses's tyvende Aar, da stod der Vin for hans Ansigt, og jeg tog Vinen og gav Kongen, og jeg havde ikke vist mig sørgmodig for hans Ansigt.

2. Da sagde Kongen til mig: hvorfor er du sørgmodig? og du er ikke syg, det er ikke dette, men dit Hjerte er sørgmodigt; da frygtede jeg saare meget.

3. Og jeg sagde til Kongen: Kongen leve evindeligt! hvorfor skulde jeg ikke være sørgmodig, da den Stad, i hvilken mine Fædres Begravelser's Hus er, ligger øde, og dens Porte er fortærede af Ild?

4. Da sagde Kongen til mig: hvad er det, du søger om? da bad jeg til Gud i Himmelen.

5. Da sagde jeg til Kongen: dersom det synes Kongen godt, og dersom din Tjener synes god for dit Ansigt, da sende du mig til Juda, til mine Fædres Begravelser's Sted, at jeg maa bygge den op.

6. Da sagde Kongen og Dronningen, som sad hos ham, til mig: hvor længe skal din Rejse vare, og naar vil du komme igen? Og det syntes Kongen godt, og han sendte mig hen, og jeg satte ham en bestemt Tid.

7. Og jeg sagde til Kongen: dersom det synes Kongen godt, da lad dem give mig Breve til Landskhøvdingerne paa hin Side Floden, at de lade mig komme frem, indtil jeg kommer til Juda,

8. og Brev til Asaf, som har Opsyn over Kongens Lusthave, at han maa give mig Træ til at sammontømre Porten paa Borgen, som hører til Huset, og ligeledes til Stadsmurene og til det Hus, som jeg skal drage ind i; og Kongen gav mig det, efterdi min Guds gode Haand var over mig.

9. Da kom jeg til Landskhøvdingerne paa hin Side Floden og gav dem Kongens Breve, og Kongen sendte Stridshøvedsmænd og Ryttere med mig.

10. Men der Sanballet, Soroniten, og Tobia, den ammonitiske Tjener, hørte det, da gjorde det dem saare ondt, at der var kommet et Menneske til at søge Israels Børns Bedste.

11. Og der jeg kom til Jerusalem og havde været der i tre Dage.

Tid og Sted: 3 April 444 f. Kr. ca. tre Maaned efter Nehemias havde hørt fra sin Broder om Tilstanden i Jerusalem, til han kongens Tilladelse til at rejse did for at hjælpe til at opbygge Staden.

Bøn bringer Mod.—Nehemias frygtede den store persiske Konge, og han havde Grund til at frygte ham; thi Artakserkses, lig andre Monarker i Østen, kunde være tyrannisk nok, naar andre sat sig imod hans Vilje eller mishagede ham paa nogen Maade. Men Nehemias Zynst om at behage Kongernes Konge ledte ham til at udjatte sig for Artakserkses's Mishag. Først bad han dog indtrængende til Gud, om at han maatte finde Maade for Kongens Zyne. Saa ventede han for en Lejlighed til at fremsætte sin Sag.

Endelig fik han nok Mod til at hjælpe skabe en Lejlighed—ved at vise sig sørgmodig frem for Kongen. Dette vidste han vilde saa Kongen til at spørge om, hvad der besværede ham; og da vilde han have Lejlighed til at forklare hvorfor han var bedrøvet og hvad han ønskede for sit Folk.

Enhver Kristen trænger Mod til at trodse Livets Spørgsmaal. Undertiden naar han møder ualmindelig Modstand, føler han Behovet af særlig Hjælp fra Gud for at gøre, hvad der er ret. Det vil blive givet ham dersom han søger det. Gud er altid villig til at hjælpe; men han vil, at hans Børn skal bede ham derom, at tale om deres Behov for ham, og at have Tillid til ham under alle Forhold. Ved at holde sig nær til Gud, modtager den troende Sjæl, den Styrke, Maade, og Mod, som han trænger for at udføre enhver Pligt.

Naar vore Bønner er virksomme.—Det bedende Menneske og det arbejdende Menneske er det samme, det vil sige, det bedende Menneske, hvis Bønner er virksomme. „Tro, uden Gerninger er død," siger Jakob, den ildindt Apostel. Dersom vi ønsker, at Gud skal være vor Tro og være vore Bønner, maa vi være villig til selv at hjælpe besvare dem. Vi maa komme i en

saadan Stilling for ham, at han kan bruge os for hvadsomhelst han ønsker til at svare vore Bønner. „Thi ligesom Legemet er dødt uden Mand, saaledes er ogsaa Troen død uden Ver-ninger.“

Kærnetanke: Bøn er det mægtigste Vaaben, det kraftigste Forsvarsmiddel, og det sikreste Middel til Hjælp, som Guds Børn kan bruge.

Spørgsmaal: 1. Hvilken Beslutning tog Nehemias som Følge af hans Bøn, som vi lærte om

i vor sidste Lektie? 2. Hvorfor frygtede Nehemias Kongen? 3. Hvorledes lærte Kongen, at Nehemias var bedrøvet? 4. Hvorfor bad Nehemias for han fremsagde sit Begær for Kongen? 5. Nævn to Maader paa hvilken Artatsertses bevisste Nehemias Naade. 6. Hvorfor gjorde det Sanballet og Tobia ondt, da de hørte, at Nehemias vilde hjælpe sit Folk? 7. Hvad gjorde Nehemias's Bøn virkningsfuld.

De Unges Afdeling.

Margrete Miller's Stræben efter Fred.

Af Anna M. Greeleb.

„Kan du gætte de gode Nyheder,“ udbrød Margrete Miller til sin Søster, da hun en Eftermiddag i Maj Maaned ilede ind i Børstet med et Brev i Haanden.

„Du har vel ikke allerede faaet Lærerinde-plads?“ svarede hendes Søster Lena lidt nølende.

„Ja, en Lærerindeplads, og hvor tror du den er!“

„Lad mig se; du gjorde Ansøgninger for tre. Maaske det er Skolen ved S—?“

„Nej; Jeg skal ud paa Landet, to Mil fra Byen.“

„Det er bedst du venter nogle Dage, og ser om du ikke faar Svar fra de andre? Jeg vilde ikke tage den første Chance. Maaske du kunde have Fordel af at vente nogle Dage.“

„Det er min Bestemmelse at tage imod dette Tilbud med det samme. Vennen de hyder er god nok, og jeg har visse Grunde, hvorfor jeg foretrækker denne, om ogsaa jeg skulde høre fra de andre senere.“

„Du husker nok, at Jeanette og Maria Hall lever i dette Nabolag. Jeg længes meget efter at se dem igen. Vi har hørt saa meget om dem siden de tog imod denne ny Tro. Jeg ønsker at se for mig selv, om de virkelig har en bedre kristen Erfaring end de plejer at have eller om de har helt mistet Forstanden over, en vild, overfladisk Lære.“

„Jeg vilde virkelig ikke ønske at blive omtalt som de bliver. De blev altid anset for gode frijine Piger. Jeg forstaar ikke, hvorledes de

kunde blive bedre ved at slutte dem til et andet Samfund“ sagde Lena.

„Jeg antager, at Folk kalder os gode kristne, men for min Del vil jeg bekende, at jeg ikke er tilfreds, hverken med mig selv eller andre. Jeg har set kun nogle faa som synes at have Glæde af deres Religion, og det er ikke min Idé af en Kristen. Hvorfor kan Menneſter ikke glæde sig ved, hvad de glædede sig ved i Kristi Tid, og være som de var denne Gang? Alle synes at være saa formelle og synes at trage mere efter Popularitet end at behage Jesus. Jeg ønsker, at se nogen, som lever op til min Idé af en Kristen.“

„Hvorfor lever du ikke selv som du tror en Kristen burde leve?“ foreslo Lena.

„Virkelig, Lena, jeg forsøger ogsaa; men jeg kan ikke leve op til mit eget Ideal. Jeg føler en Mangel som jeg ikke kan forklare. Jeg synes der bør ske en Forandring i vort Hjerte og med vore Længsler, der vil gøre det lettere at elske og tjene Gud. Finder du ikke det er vanskeligt at gøre mange Ting, som du ved er din Pligt, som en Kristen?“

„O, Margrete, nu bliver du for alvorlig. Det er gammeldags Methodist Lære. De selv tror ikke derpaa længere. Ingen kan være fuldkommen i dette Liv. Jeg tror paa at gøre, hvad jeg kan og saa tro paa Jesus, thi han er vor Rættfærdighed.“

„Men virkelig, Lena, jeg føler fordømt hver Gang jeg nyder Nædveren. Jeg talte engang til Fader om dette Skriftsted i Korinthierne, som siger: „Thi den, som æder og drikker, æder og drikker en Dom til, naar han ikke agter paa Legemet.“ Fader sagde, at før jeg deltog

i Sakramenterne skulde jeg bede Jesus gør mig værdig, men dette tilfredsstiller mig ikke. Til Trods for hvad andre føler i modsat Retning føler jeg som en stor Synder," sagde Margrete.

"Dette burde ikke gøre dig mismodig, Søster. Det er et Tegn paa Ydmyghed. Paulus siger, at han var den største Synder. Du haaber da virkelig ikke at være bedre end Paulus."

"Nej, sandelig ikke. Jeg forstaar ikke mange Ting rigtig—Bibelen, mig selv, eller andre Menneſker—er jeg vis paa, men jeg er bestemt paa at lære mere. Jeg kan ikke undgaa at tro, at der findes en Erfaring, hvor man kan nyde mere af Guds Kærlighed. Jeg har læst om nogle, som har haft en saadan Erfaring, og jeg ønsker at komme i Besiddelse af en saadan, dersom den er for mig.

"Dersom du finder den, Søster," sagde Lena, "lad os vide derom. Hvornaar skal du rejse til din Skole?"

"En Uge fra i Morgen. Jeg faar meget at bestille indtil den Tid. Kunde du hjælpe mig lidt med min ny Skole? Den er færdig til at prøves."

Den følgende Uge rejste Margrete til sin Skole med høje Tøller. Det var hendes første Skole og hun fandt Arbejdet meget interessant. Der var ikke saa mange Elever, saa hun fandt Arbejdet meget behagelig; som Følge deraf blev hun ogsaa meget afholdt.

Hun glemte ikke at besøge sine tidligere Skolekammerater. Jeanette og Maria Hall blev meget glad ved at se hende, og de to Dage de tilbragte sammen var behagelige for dem alle. Margrete lagde nøje Mærke til enhver i dette Stuen. Endskønt hun nød altid et Besøg med gamle Venner, glemte hun ikke for et Øjeblik hvad var hendes vigtigste Hensigt med dette Besøg. Hun var tilfreds med, hvad hun lagde Mærke til, men søgte en private Samtale med Pigerne, under hvilket de begge aabnede deres Hjerter og talte frit.

"Jeg maa bekende, at jeg ser en stor Forandring i begge I to Piger og jeg ser ogsaa, at I har mere Lys end jeg har, jeg er ikke tilfreds og skulde ønske at være anderledes, men jeg tror ikke jeg kan vandre i dette Lys. Mange Menneſker tror, at I har en mærkelig Tro, men jeg maa tilstaa, at jeg kan ikke se noget beunderværdigt ved den. Jeg tror, at de

tidligere Kristne levede saaledes, og at det er ogsaa Vejen Bibelen lærer. Men min Familie vilde sætte sig saa meget imod den, at jeg tror ikke jeg kan forandre mit Liv. Moder er gammel, og jeg tror, at det vilde knuse hendes Hjerte, dersom jeg aabent, troede noget forskelligt fra hendes Tro. Eg, Jeanette, hvorledes kunde jeg taale at Folk talte om mig? Og idet hun vendte sig til den ældste Søster sagde hun: "Gør det ikke dig ondt, naar Folk taler saaledes om dig?"

"For nogle Maanedes siden følte jeg som om jeg slet ikke kunde taale det. Tanken om hvad andre vilde sige holdt mig tilbage længe; men mit Hjerte længtes saaledes efter Gud, at jeg tilslidst blev bestemt paa at forlade alt for hans Skyld. Andre Folk kan ikke staa for mig ved Dommen, og deres Tale kan ikke gøre mig nogen virkelig Skade, saa jeg vendte mig bort fra alt dette og søgte Herren med hele mit Hjerte, og o Margrete, jeg kan ikke fortælle dig om den Fred, Glæde, og Hvile, jeg har fundet. Nu gør det mig ikke noget endskønt jeg ved, at Folk gør Bemærkninger. Jeg ved de forstaar ikke. Jesus sagde, at vi skulde ikke forundre os om Verden hader os, fordi den hadede ham.

"Jeg har ikke blevet Medlem af nogen Menighed. Jeg har kun givet mit Hjerte til Gud, og bestemt mig paa at adlyde ham, koste hvad det vil. Hvad mindre kunde jeg gøre og være en sand Kristen? Jeg har mere Lys end jeg har haft og det er besejnet. Det er dog naturligt at ønske at andre skal synes godt om os men vi kan ikke nægte at gøre vor Pligt for hvad Folk vil sige om os. Det vilde virkelig være forkert. Lincoln talte paa en berømmelig Maade, da han sagde: "Jeg vilde heller være ret end være Præsident."

Margrete var meget takfuld. Hendes Hjerte sagde: "Dette er ret dersom jeg bare kunde!" men højt sagde hun: "Jeg vil tænke derpaa; bed for mig. Jeg ønsker at behage Gud, men mange Ting synes for haardt for mig at gøre. Jeg frygter for, at jeg aldrig kunde tvinge mig selv til at søge Umgang blandt nogle Menneſker, for Eksempel Fru M—. Saa meget er blevet sagt om hende. Du siger at du elsker alle. Kan du elske hende Jeanette?"

(Fort.)

Var Tids Begivenheder.

Hvem har Skyld i Krigen?

Det er tvivlsomt om nogen kan give et rigtig tilfredsstillende Svar paa dette Spørgsmaal.

Tyskland lægger Skylden paa Rusland, andre lægger Skylden paa Tyskland. Næsten hele Verden holder nu fertiden paa at straffe Tyskland for deres Fremgangsmaade i de sidste Aar. Om det vil lykkes Nationerne at overvinde Tyskland vil Tiden vise. Denne Nations Forkeredelse for Krigsvesen er blevet udført med videnskabelig Nøjagtighed. Tyskland har i mange Aar haft sine Agenter og Spioner i fuld Virksomhed i alle Landene i det Bjemed at opsamle Statistiker og Efterretninger angaaende Nationernes forholdsmæssig Dplag af Krigsmaterialer og Styrke i Tilfælde af Krig. Havde det ikke været for de Forenede Staters Indtrædelse i Krigen, vilde Erobringen af Europa og Aften af Keiserens Hare været en afgjort Sag. Kort sagt, hele Verden vilde have været undergivet Indflydelsen af Tysk „Kultur.“ Det er ikke Tysk Kundighed i Uddannelse, i Musik, eller almindelig Lærdom, som er kritiseret, men „Kultur.“ Lad Læseren husk paa, at der er ligesaa meget Forskel paa „Kultur“ og almindelig Uddannelse som paa Dag og Nat. „Kultur“ er en Bare hjemmehørende i Tyskland. Det er en Religion der er lavet efter Proffernes Mønster Bismarcks Mand gaar igennem den. „Kultur“ er en Kunstighed. Uddannelse er en naturlig Udvikling af den Del af Mennesket, som hører til Sjælen og Forstanden, til en højere Grad af Civilisation og Edelmødighed. „Kultur“ tager Læren til Herredømme og det kommercielle end til det, som er ædelmødig. Den har ingen Omfarg for det menneskelige. Alt det, som er godt og ædelmødigt og menneskeligt, maa undergives denne, af Mennesker, for i de fleste Syster.

Opstandelsens Morgen vil fremvise, hvem der har Skyld i Krigen. Enten saa det er Individer eller Nationer. Men nedenunder det Sele ligger Synden. Synden har Skyld i alt det onde, som eksisterer i Verden. Paa den sidste Dag vil enhver komme til at svare for det, han har gjort, enten godt eller ondt.

En mangel paa Guds Ord.

Paa Grund af, at N. M. C. A. og flere andre Selskaber har istandsat en Bevægelse for at fornyne Soldaterne med hver et Ny Testament, er der bleven stor Mangel paa Ny Testamenter og Bibler. „American Bible Society“ arbejder med alle Kræfter for at imødekomme det store Begær efter Livets Bog. Det siges, at der sælges flere Bibler og Ny Testamenter end af nogen anden Bog. Jesus sagde: „Himmelen og Jorden skulle forgaa, men mine Ord skulle ingenlunde forgaa.“ Robert Ingersolls Forudsigelse, at „om ti Aar vilde Bibelen ikke mere blive læst,“ har slået fejl.

Hvor burde Hoover tage fat.

865 Millioner Dollars blev brugt for Sukker, Tøj, „Soft-drinks“ Ice-cream Sodas og Chewing Gum i Aaret 1916. Og paa den Anden Side af Havet dør Mennesker i tusindvis af Sult.

En Tiltagelse i Mandelighed trænges.

Forbundet med næsten al religiøs Bevægelse maa man se med Bedrøvelse paa den Mangel af Mandelighed og Kristelig Vandel der eksisterer. Det er en yderst Sjældenhed at møde et Menneske i Besiddelse af den dybe Mandelighed, der tjelner Lysets Børn fra Mørkets Børn. Tusinder bygger deres Haab paa gode Geringer, Velgørenhedsarbejde, o. s. v. Menneskets Gu synes at sætte sig ved de Ting, som saa snart forgaar. „Kirken“ jaakaldt, er fyldt med ugudelige Mennesker. Verden og Kirken gaar Haand i Haand.

„Lader eder fylde med Manden,“ ifrev Paulus.

Uhyggelige Statistiker.

Antallet af Beboerne i Statsfængslerne og Straffeanstalterne i dette Land i Aaret 1916, var 187,692.

Antallet af Beboerne i Sindsingeanstalterne og Fattighuse, var 290,974.

En Tredjedel af alt dette tillægges Driftstraffiken.

Mange Mennesker vilde gerne gøre meget godt i Verden, naar de bare kunde gøre noget rigtig stort. Men da Anledningen til at gøre det store ikke kommer, og de ikke vil besætte sig med det, som ser lidet og uanselig ud, saa bliver Resultatet det, at de intet gør.

Evangelii Basun

Sandhed

Renhed

17de Aarg. Onsdag den 7de November 1917. Nummer 44.

Kom!

Kom igen til Faderhuset,
Hver en Søn og Datter, kom!
Er du træt af Verdensbruset,
Finder du dens Glæde tom?
Ved du ej, den fra dig tager
Liv og Kraft og alt, du har,
Med sit falske Smil bedrager,—
Vend nu om til Gud, din Fær!

Kom; thi hastig Tiden iler,
Og din Livsdag er kun kort.
Vangen ung i Graven hviler,
Som den grumme Død rev bort.
Dine Ungdomsår du taber,
Faar dem aldrig mer igen,
Naar du glemmer Gud, din Skaber,
Som er end din bedste Ven.

Kom i Hu, han vil dit Bedste,
Han vil dig behandle pnt.
Han vil bli' dit Værn og Fæste,
Eftjont du har hans Bud forspmt.
Ja, han end udraffer Hænder,
Staar den lange ganste Dag,
Og hans Frelserherte brænder;
Thi din Frelse er hans Sag.

H. B.

“Velli-
ge dem i
Sandhe-
den; dit
Ord er
S a n d-
hed” (Joh.
17: 17).

“I er
alle rede
rene paa
Grun d
af det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der” (Joh.
15: 3).

Evangelii Basun Publishing Company

St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Herren er min Hjærde, mig fattes intet.

Jeg skal ikke mangle Hvile: „Han lader mig ligge i grønne Enge.“

Jeg skal ikke mangle Drikke: „Han leder mig til Livens Vand.“

Jeg skal ikke mangle Styrke: „Han vedertvæger min Sjæl.“

Jeg skal have god Ledelse: „Han fører mig paa Retfærdigheds Stier for sit Navns Skyld.“

Jeg skal ikke mangle Selskab: „Du er med mig.“

Jeg skal ikke mangle Bekvemmelighed: „Din Hjælp og din Stab de trøster mig.“

Et heller vil mig fattes Føde: „Du dækker Bord for mig.“

Jeg skal ikke fattes Glæde: „Du salver mit Hoved med Olje.“

Jeg vil have fuldstændig Tilfredsstillelse: „Mit Bæger flyder over.“

Jeg skal ikke mangle noget i dette Liv: „Vær godt og Miskundhed skal efterjage mig alle mit Livs Dage.“

Et heller i Evigheden skal noget fattes: „Jeg skal bo i Herrens Hus gennem lange Tider.“

Og med Hensyn til disse Ting siger Jesus:

Hvile: „Kom til mig alle I, som stræber og har det tungt, og jeg vil give eder Hvile.“

Drikke: „Derjom nogen tørster, lade ham komme til mig og drikke.“

Tilgivelse: „Menneskens Søn har Magt paa Jorden til at forlade Synd.“

Er Livet værd at leve?

af Mabel Hale.

Er Livet du lever værd at leve? Naar dit Liv er endt og du gaar til dit lange Hjem, vil det synes, at dit Liv har været værd at leve? Du, som nu har naaet Livets Grænser, har dit Liv været værd at leve? Har du udrettet noget i Livet? Kan du pege paa noget og sige: „Det er mit Livsarbejde“? eller er dit Liv som om det aldrig var blevet levet? Eller endnu værre, er det saadant, at det vilde være bedre om det ikke var blevet levet?

Er Livet værd at leve, o I stolte? I, som ser med Foragt og Ringagt paa de fattige og trængende; I, som søger Være og Berømmelse i Verden; bringer eders Stræben og eders Længsel og eders foragtende Blikke, eder, hvad

eders Sjæl kræver? Har I glemt, at foran Undergang hovmoder en Mands Hjerte sig; og foran Være gaar Idmyghed?

Er Livet værd at leve, o I verdsligjendende? Er eders Hjerters dybe Længsler blevet tilfredsstillet gennem, hvad I søger? Naar I pryder eder med Guld og Perler; naar I følger Verdens skiftende Moder, naar I nyder de Privilegier og Fornøjelser Verden har at byde; bliver I tilfredsstillet? „Derjom nogen elsker Verden, er Faderens Kærlighed ikke i ham.“

Er Livet værd at leve for I, som har fortrykt de fattige; som har taget Brød fra de forældreløse og bedraget Enker? Har Livet i Grunden været værd at leve? I er i Besiddelse af uretmæssig Binding; eders Pengesifter flyder over med Guld, som I har faaet ved Besvigelse; men **betaler det sig?** Er eders Hjerters tilfredsstillet? Alle eders onde Gerninger raaber ud imod eder.

Er dit Liv værd at leve, o unge Mand, som lever i Sus og Dus i din Ungdom? Du glemmer Naad og foragter Zrettesattelse; du tilbringer din Tid i Lediggang og Fornøjelser; ved du hvilke Resultater dette vil bringe? har du ikke set Syndens Følger? Glæd dig, du unge! i din Ungdom; men ved, at for alt dette skal Gud føre dig for Dommen.

Du, som er frafalden, er Livet værd at leve for dig? Hvad har du vundet ved at forjage Guds Vej? Engang følte du Guds brændende Kærlighed men nu er du blottet for denne Trøst. Er du tilfreds? Er din Vej nu lykkeligere og lettere? Har du vundet noget ved at forlade Fredens Vej? eller, har du mistet alt?

Er Livet værd at leve, du, som har Bitterhed og Riv i dit Hjerte? Har din Løn været værd dit Arbejde og Smerte, naar du sølte Kærlighedens Vaand bryde mellem dig og dine Brødre. Har du fundet nok Fred og Hvile til at stille Smerten i dit Brøst? Betaler det sig i Længden at være Nag og Trætte mod andre? Gud vil give dig igen at glædes over Frelse, derjom du vil vende tilbage til Kærlighedens Vej.

Er Livet værd at leve, I ligegyldige Befendere; I, som agter af saa lidet værd, Kristi Navn? Mennesker dør uden Gud, medens

J, som befender Jesu Navn fylder eders Liv med disse Verdens Ting, medens J forglemmer helt de Forpligtelser eders Befendelse paafører eder, nemlig, at forkynde Frelsens Budskab til alle Mennesker. Naar J bliver kaldt bort, hvad Løn venter J at modtage for eders Gerninger? Er Livet værd at leve?

Er Livet værd at leve, o Kristne, naar du bærer Korset, i Solstin og Skygge, i Sorg og i Glæde? Du mister hvad Verden kalder Fornøjelser; din Sti kalder Verden meget ujævn og snever; de siger, at du er for sneverhnet,

og at dit Liv er isaa indskrænket; men forholder det sig saaledes? Er du ikke tilfreds? Har du ikke Glæde og Fred? Har du ikke fundet, hvad dit Hjerte længtes efter? Jeg hører du svare, at du er tilfreds, og at Korset har mange Skønheder. Du siger, at du længes ikke efter de Ting, som Verden falder gode, thi du ejer, hvad Verden aldrig kan give—Tilfredshed og Fred her i Livet; og i det tilkommende Verden, evigt Liv. O, det frie Liv, er Livet, som er værd at leve!

Aandelighed.

Uddrag af en Prædiken holdt af Morris C. Johnson i Racine, Wis.

Jeg tror ikke, mine kære Søfende, at jeg kunde tale til eder om et vigtigere Emne end dette. Vi lever i en Tid, da Guds Folk maa holde sig meget nær Gud dersom de skal bevares. Saadan har det naturligtvis altid været, men den sidste Tid, Tiden hvori vi nu lever, bliver ifølge Bibelen den vanskeligste, thi Paulus siger: „J de sidste Tider skulde vanskelige Tider komme.“ Man behøver ikke at se sig omkring ret meget for at overbevise sig om at Tidens Ende er nær. Selv de ufrelste begynder at se og forstaa dette.

J den sidste Tid er Folkets Hjerter og Tanker blevet mere alvorlige. Det er lettere at komme dem i Tale. Krigen har sine sørgelige Sider, men jeg tror ogsaa, at der skal komme noget godt ud af den. Nationerne lutres. Lidelse og Sorg drager Hjertet nærmere Skaberen. Og vi som Guds Folk begynder ogsaa at mærke Aftenlysten. Vore Lamper maa gøres i Orden. Natten kommer snart. Snart skal vi se den store Konge komme i Himmelens Skyer. Derfor bør vi være i „hellig Bælte og Gudfrugtigheds Øvelse.“ Der er særskilte tre Punkter jeg ønsker at dvæle ved i Forbindelse med mit Emne i Aften.

(1) Tegn, hvorved man kan kende, at man trænger til at blive mere aandelig.

(2) Hvorledes at opnaa en højere Grad af Aandelighed.

(3) Hvorledes Aandelighed aabenbarer sig.

(1) Tegn, hvorved man kan kende, at man trænger til at blive mere aandelig.

(a) Verdslighed. Naar Hjertet begynder

at fængsles af Verden og Kristus lukkes ud af Hjertet og Tankerne, staar det ikke ret godt til med Sjælen. Af, hvor let det er at blive vildledet. Demas, en Mand, som havde været til Betsignelse for mange Sjæle, strandede paa Verdslighedens Skippe. Dit vædes mine Øjne med Taarer, naar jeg ser Saltjøtterne langs Vejen til den gyldne Stad. „Du Vandringsmand til den gyldne Stad, Tab ikke Jesus af Synet! Du gaar ej vild, naar J følger ad; Tab ikke Jesus af Synet.“ Det kan saa let høres og ses, naar Verden kommer ind. Talen bliver letfindig, Klædedragten verdslig og Livet tomt.

(b) En Tilbøjelighed til at finde Fejl. Jeg har lagt Mærke til, at nyfrelste Sjæle altid er glade ved hverandre. Gamle Kristne derimod er i større Fare for at finde Fejl med og kritisere hverandre. Og vær sikker paa, min Broder eller Søster, at naar du begynder at tale ondt om dine Søfende, er der stor Bevis for, at du trænger til Guds Naade i din egen Sjæl.

(c) Bitterhed. „Ser til“ siger Hebræerbrevets Forfatter, „at ikke nogen holder sig tilbage fra Guds Naade, at ikke nogen bitter Rod skal skyde op og gøre Forvirring, og mange ved den besmittes“ (Heb. 12: 15). Naar Aandeligheden viger, kommer Bitterhed ind i Hjertet. Sjælen falder og „mange besmittes.“

(d) Mangel paa Interesse i aandelige Ting. Naar Interessen for Bønsmøderne, Bibelen, og Lønkammeret begynder at aftage er der Grund til at være ængstelig. En aandelig Sjæl er offervillig og selvopofrende. Den glæ-

der sig, naar der er Tale om at fremme Guds Sag. Den er villig til at give og lide. Mange, som befender sig for at være helliggjort, begynder altid at knurre, naar der er Tale om at der tranges til Penge. Dette er ikke et godt Tegn.

(c) **Eplid.** Paulus skriver til Korinthierne: „Og jeg Brødre! kunde ikke tale til eder som til aandelige, men som til kødelige, som til spæde Børn i Kristus. Mækt gav jeg eder at drifte, ikke fast Gøde; thi I kunde endnu ikke taale det, ja, I kunde det ikke engang nu; thi endnu er I kødelige.“ Jeg forestiller mig, at Korinthierne tænkte: „Hvad er Grunden til, at Paulus ikke tror, at vi er aandelige? Det ser ud til at han anerkender os som Kristne, thi han kalder os „Brødre“ men efter hans Mening, er vi ikke kommen ret langt, thi han kalder os „spæde Børn.“ Paulus, for at ikke de skal misforstaa ham, gaar lidt længere og giver dem Grunden, hvorfor han saaledes tiltaler dem. „Naar der nemlig er Rid og Eplid i Vandt eder, er I da ikke kødelige og vandrer paa Mennefers Vis?“ (1 Kor. 3: 1—8). En aandelig Menighed er en Menighed, hvor man vil finde Enighed og Harmoni.

(f) **Ligegehyldighed med Hensyn til at vinde Sejrr over ens Svagheder.** Den, som lever nær Herren, er samvittighedsfuld og nøjeregnende. Den bedrøves, naar den har gjort eller sagt noget, som kunde bedrøve Helligaanden. Med Bøn og Længsel ser Hjertet frem til den Tid, naar Sjælen ligner Mesteren. Dersom denne er din Tilstand, vær glad.

(2) Hvorledes at blive mere aandelig.

Det er meget vanskeligt, mine elskede Søskende, for mig at bevare dette Spørgsmaal tilfredsstillende. Dog haaber jeg paa Herrens Hjælp. Jeg er vis paa at mange i denne Forsamling har ønsket at møde en, som kunde vise dem Mandelighedens Vej. Man opnaar aldrig noget i det Kristne Liv undtagen man alvorligt søger efter det. Forud for Pinsedagens tiere Betsignelse gik der ti Dage af inderlig Bøn. Bønnens Vej er Vejen til Mandelighed og Kraft. Dit hungrige Hjerte skal mættes, dersom du vil bede alvorligere. Penge kan ikke købe det. At ønske og begære er ikke nok. Du maa bede og Tro. Søg aandeligt Selskab. „Hold din Tjener bort fra de hovmodige, at de

ikke skal heriske over mig,“ bad David.

(3) Hvorledes Mandelighed aabenbarer sig.

Mennesker, som har bekendt en ualmindelig høj Grad af aandelig Kraft har kastet sig paa Gulvet i Møderne og opført sig meget usjømneligt. Dette, troede de, var et Bevis paa en særskilt Betsignelse fra Herren. Dersom der er sandt, Søskende, da kender jeg slet ikke Helligaanden. Det er ofte, naar aanden udgydes paa mig, at jeg føler til at juble og lovsynge Herren, men lige saa ofte virker det paa den modsatte Maade. Hjertet gøres stille. Hvor Herren er tilstede vil „alt ske sjømmeligt og i Orden.“ Jeg skal nævne tre Ting, som Ordet omtaler som et Bevis paa Mandelighed.

(1) **Kraft i Livet.** „Og med stor Kraft aflegde Apostlene Vidnesbyrd om den Herre Jesu Opstandelse, og der var stor Naade over dem alle“ (Ap. G. 4: 33). Der er ingen, selv de mest skeptiske, som ikke respekterer et saadant Liv.

(2) **Hensynsfuldhed for de svage.** „Brødre! om ogsaa et Menneske bliver overrasket af nogen Forsundelse, da hjælper en saadan til Rette, I aandelige,“ siger Bibelen. Et aandeligt Menneske er sympatetisk og Kærlighedsfuld. Den er ikke selvsikker eller hovmodig, men føler at Apostlenes Formaning: „Og se til dig selv, at ikke ogsaa du bliver fristet,“ er nødvendig.

(3) **Dømmekraften bliver bedre.** „Men den aandelige bedømmer alle Ting, selv derimod bedømmes han af ingen.“ Helligaandens Fylde har ikke den Virkning paa os, at vi bliver indskrænket og fanatisk. Nemlig det modsatte. „Den aandelige bedømmer alle Ting.“ Den „prøver alt“ og dog „holder fast ved det gode.“ Og Kraften, som han faar fra Helligaanden, sætter ham i Stand til at leve saa at „selv derimod bedømmes han af ingen.“

Kristi dobbelte Ret til Himmelen. St. Bernhard trostede sig paa sit Dødsleie saaledes: Kristus har en dobbelt Ret til Himmelen: For det første har han Ret til den fordi han er Guds enbaarne Søn og Arving til alt, for det andet, fordi han har erhvervet sig Himlen ved sin Død og sit Blod. Den første Ret til Himmelen beholder han for sig selv, den anden, den erhvervede, skænker han os.

Livet i og for Gud.

Sejrende Tro.

Den sejrende Tro er først og fremst enfoldig. Den siger med David: Kun Herren er min Klippe og min frelse (Ps. 62: 7).

Den regner altsaa kun med Herrens Løfter, Herrens Visdom, Herrens Kraft og Herrens Forraad.

Vor Tro paa Gud er ofte opblandet med menneskelig Sandsynlighedsberegning.

Enten bliver den blandet med Modløshed—hvis Sagen nemlig efter menneskelig Sandsynlighed ser haabeløs ud—eller ogsaa bliver den blandet med Tillid til egen Kraft—hvis Sagen nemlig efter menneskelig Sandsynlighed ser mulig ud.

Men begge Dele er lige gale.

Sværken en modløs Tillid til Gud eller en selvtilidsfuld Tillid til Gud er sejrende Tro.

Vi maa passe paa, at vi ikke begynder med at se paa de menneskelige Vanskeligheder.

Thi da vil vi næsten unødgaelig komme til at se Guds Forjættelse i Lyset af det menneskelige sandsynlige.

Vi maa begynde med at se paa Guds Forjættelser, saa kommer vi til at se de menneskelige Vanskeligheder i Lyset af den guddommelige Vælde.

Vanskelighederne smelter bort, og vor Tro bliver enfoldig i sin Tillid til Gud alene.

Den, der tager sit Udgangspunkt i menneskelig Beregning, vil neppe kunne hindre, at den menneskelige Beregning opsluger Guds Forjættelser.

Den derimod, som tager sit Udgangspunkt i Guds Forjættelser, vil efterhaanden erfare, at Guds Forjættelser opsluger al menneskelig Beregning og fylder Hjertet med Troens lykelige og sejrende Enfold.

Her er et Eksempel:

Den enfoldige Tro ser ikke først paa Naturlovenes Ujoranderlighed.

Begynder den med det, vil den snart mærke, hvordan Naturlovene lægger sig snærende og tyngende over den; den mister da Modet og føler sig som en indespærret Fange.

I sin opbundne Forsagthed formaar Troen

ikke at fastholde Løfterne i uforstyrret Tillid.

Derfor ser den enfoldige Tro fra først af bort fra alle Naturlove.

Istedet derfor ser den hen til et Ord som dette:

„Hernede er de evige Arme.“ (5 Mojs. 33: 27).

Et saadant Ord er noget for Troen. Men det mætter Troen først Sind og Tanke.

De evige Arme er ikke blot deroppe i de fjærne Himle, men i denne Verden og paa denne Jerd.

Uhyldigt janger de evige Arme alt bagom Naturens Forhang.

Naturen er ikke uroffelig—den er i de evige Armes Vold.

—Saa vær da tryk og glad, min Sjæl.

Du er ikke Fange i Naturens Vur, men Varn. i de evige Armes Davn.

Svor er saa Vanitlighederne?

De er smeltet for Herrens Kraft.

Tro er blevet enfoldig. Ubesymret kan den juble:

Kun Herren er min Tilflugt og min Frelser.
Skovgaard-Peterfen.

Ret Bøn.

Af H. G. Neel.

Jesu Disciple, som hørte ham bede gif til ham og sagde: „Herre lær os at bede.“ Undertiden, ja ofte, føler vi at vi vilde gerne kunne bede bedre; vi føler at vi ikke ved, hvorledes vi skal bede til Gud om visse Ting.

Om vi vil kunne bede saa at vi kan saa Opfyldelse af vor Bøn, maa vi visse lære at sige: „Din Vej Herre, ikke min! Giv mig hvad jeg behøver, men giv mig det paa din egen Maade.“ En Marsag for at vore Bønner ikke altid bliver opfyldt er den, at den bedende er ikke villig til, at Gud svarer Bønnen netop som han vil. Gud vil at vi skal bede oprigtigt og alvorligt, og Gud tager vore Bønner alvorligt. Det har handt at Gud har tilladt Ting og tilstaaet Luffer, som ikke var overensstemmende med hans egne Luffer, og han har en Hensigt med dette. Han vil

lade os faa se Daarskaben i at vi vil have vor egen Vej, og tillige lære os at bede ret. Hvor nøjeregnende vi maa være med vor Bøn. Bønnens Kraft bestaar ikke i Ordens Overflødighed eller Velsyd, men i Hjertets Forhold overfor Gud.

Den Kristne, som har overgivet sig helt til Gud beder med det alvorlige Ansigt at Guds Ravn maa blive aret. Han tænker paa Gud og ikke paa sig selv. Vore Bønner bør være indtrykket for et rent Hjerte, et Hjerte, som er helt overgivet til Gud.

Undertiden beder man at Gud vil gøre en til en Velsignelse, men naar Gud giver dem Anledningen, saa sætter de sig op imod den Maade paa hvilken Gud vil gøre dem til en Velsignelse. Elskede Læser, men fra Hjertet, hvad du beder. Lad dit Behov blive saa nødvendigt og dit Begær saa alvorligt, at du maa have det du beder om, koste hvad det koster vil. Om du beder om større Kraft, saa er det muligt, at Gud vil lade dig bruge den, som du allerede har for ved Øvelsen at vinde mere. Om du beder om Rytthighed, saa er det muligt, at du vil blive kaldt til Tjeneste i

næste Time. Det kan hændes du i dit Hjerte bad om at blive en Prædikant, selv om du ikke sagde saa med Ord men maaske svarer Gud Bønnen ved at sende dig til en jng for at pleje og vaage over denne. Maaske beder du om at blive et Middel til at fremhjælpe Evangeliets Udbredelse, og Svaret maa mene fem og thyve eller tredive Kroner af din Lomme. Ven om du afholder dig fra at gøre den Del af din Bøns Besvarelse som du selv kan udføre, saa har du bedt forgæves.

Om du beder Gud om at bevare dig trofast, saa er det mulig, at han vil stadfæste dig ved at lede dig ned i Idmyghedens Dal og over ujevne Stier. Det er let at være tro mod enhver Pligt som føles behagelig, men virkelig Trofasthed trænges og aabenbares gennem Modgang og Forhindringer. Er du villig til at lade Gud give dig Trofasthed paa sin egen Maade? Er du det, da har du ikke bedt forgæves.

Det betyder meget for os at være saa helt overgivne til Gud, at han kan ordne Opfyldelsen af vore Bønner og derved give os endog mere end vi beder og forstaar.

Bibelske belærende Emner.

Hvem er en sand Kristen?

Af J. E. Forrejt.

Ordet „Kristus“ findes kun tre Gange i det Nye Testamente: „Og at Disciplene først i Antiochia blev kaldt Kristne“ (Ap. G. 11: 26); „men lider som en Kristen, da skamme han sig ikke“ (1 Pet. 4: 16); „Der jattes lidet i, at du overtaler mig til at blive en Kristen“ (Ap. G. 26: 28).

At opfatte dette bagtænkligt: „Tysk, hørende til Tyskland, dets Beboere, eller Sprog, af samme Stamme eller Slægt.“ — Webster. „En Kristen (som almindelig forstaaet), er en, som bekender Jesu Kristi Religion. Projektet spaaede om de Kristne: „Og dit Folk de skulde alle være retfærdige, de skulde eje Landet evindeligt som de, der er en Afsnit af min Plantning, et Værk af mine Hænder, mig til Herlighed. Den lille skal blive til tusinde, og den ringe til et stærkt Folk; jeg Herren, jeg vil lade det hastelig ske i sin Tid“ (Es. 60: 21, 22). Til disse Kristne i Apostlenes Tid, som virkelig

var en Opfyldelse af denne Projekt, skrev Peter: „Men I er en udvalgt Slægt, et kongeligt Præsteskab, et helligt Folk, et Folk til Ejendoms, for at I skulde forkynde hans Dyder, som kaldte eder fra Mørket til sit underfulde Lys, I, som Fordømm ikke var et Folk“ (det vil sige, ikke var en adskilt, hellig Nation, sat tilside i aandelig Forstand for Gud under Jesu. Kristi kærlige og retfærdige Kongedømme 1 Pet. 2: 9, 10). Jesus sagde foran Pilatus: „Mit Rige er ikke af denne Verden“ (Joh. 18. 36); og for at ikke nogen Fødeligsinde Person skulde forandre Skriftens Mening og fortolke det til at betyde et fantastisk tusindaarigt Rige, sagde Jesus i sin Bøn til Faderen angaaende sine Disciple: „De er ikke af Verden, ligesom jeg ikke er af Verden“ (Joh. 17: 16).

Derfor om man tager de Kristne under et, danner de en „Nation“ et Rige, hvis Konge er Guds Søn. En Kristen af Ravn er „en, som bekender Jesu Religion,“ men, strengt taget, er en sand Kristen en, hvis Herkomst er himmelsk

og gudeligt, hvis Fader er Gud. I Pf. 87 har vi en Profeti om Menigheden eller Guds Folk, som følgende: „Han har grundlagt en Stad paa de hellige Bjerger. Jeg vil nævne Rahab og Babel iblandt dem, som kende mig; se, Filistinen og Tyreren samt Morianen: „Denne, han er født der.“ Det vil sige, de, som fødes i Filistierland er Filistiere, de, som fødes i Moria er Morianer. „Men til Zion skal der siges: Denne og hin er født i den, den Højeste selv skal besøge den.“ Dette er en klar Profeti om den ny Fødsel ind i den „hellige Nation,“ eller aandelig Rige af det Ny Testamente.) „Herren skal tælle, naar han opskriver Folkene, (i Livets Bog i Himmelen—se Luk. 10: 20; Jil. 4: 3), og sige: „Denne er født der“ (Pf. 87: 4—6). „Sandelig, sandelig, siger jeg dig, uden nogen bliver født paany, kan han ikke se (eller komme ind i) Guds Rige“ (Joh. 3: 3, 5). Den himmelske eller aandelige Fødsel er den eneste Betingelse for Borgerkab i Guds Rige. Denne Erfaring gør os til Kristne, ikke kun af Navn eller Befendelse, men i Gerning og Sandhed. Pladsen hvor man er født bestemmer næsten altid et Menneskes Nationalitet. Tysskere fødes i Tyskland, eller fødes af tyske Forældre; Franskmænd fødes i Frankrige eller af franske Forældre.

Den dybe Hemmelighed i ægte Kristendom er, at dens Efterfølgere er alle blevet „født paany.“ Og den samme Skriver, som nedskrev Herrens Samtale med Nikodemus angaaende den ny Fødsel, skrev ogsaa i sit Brev: „Over den, som er født af Gud, gør ikke Synd, fordi hans Sæd bliver i ham, og han kan ikke synde, fordi han er født af Gud“ (1 Joh. 3: 9). Dette Skriftsted mener ikke at lære, at det er helt umuligt for et Menneske, som er født af Gud at synde, men at det er umuligt at synde og saa vedblive at være en Kristen. Et Menneske kan synde om han vil, det er, han har Magt dertil, men saa snart som han synder er han ikke længere en Kristen. Naar et Menneske begaar Synd taber han sin Ret til at kalde sig en Kristen.

Der er forskellige Grunde, hvorfor et Menneske, som er født af Gud ikke kan begaa Synd. Først, ifølge Johannes's Vidnesbyrd „hans Sæd bliver i ham,“ hvilket er bestemt som en absolut Forbryggelse mod Synd. Jesus, i sin Signelse

om Sædemanden (Luk. 8: 11), sagde: „Sæden er Guds Ord.“ „Og Ordet blev Kød og tog Bolig iblandt os“ (Joh. 1: 14). Sande Kristne har hans Ord, dette himmelske „Logos“ i dem, „som er Kristus i eder Herlighedens Gaab“ (Kol. 1: 27). Paulus skrev til nogle som forsøgte at bevise, at Kristus boede ikke i os: „Mine Børn, som jeg atter iøder i Smerte, indtil Kristus har vundet Stikkelse i eder!“ (Gal. 4: 19). Han vidnede for disse samme Galater: „Med Kristus er jeg forsfæjet og det er ikke mere mig, der lever, men Kristus lever i mig.“ (Kap. 2: 20). Dette er sand og praktisk Kristendom. Det er mere end en Befendelse, eller Navn, eller Form, det er Hovedbestanddelen, Gudelighedens iboende Kraft. Er du en Kristen (af denne Slags)?

Lad os gaa lidt længere i vor Forklaring af dette Emne. Peter siger igen: „Thi dertil blev I kaldede, efterdi ogsaa Kristus har lidt for eder, efterladende eder et Forbillede, for at I skulle følge i hans Fodspor, han, som ikke gjorde Synd, ikke heller blev der fundet Svig i hans Mund“ (1 Pet. 2: 21, 22). Over den, som er født af Gud, gør ikke Synd, thi Frugten af den Livets Mand, som er i ham, er „Kærlighed, Glæde, Fred, Langmodighed, Mildhed, Godhed, Trofasthed, Sagtnodighed, Afholdenhed (eller Selvkontrol),“ og imod disse Frugter er Lovene ikke. Og hvor der ingen Lov er imod et Menneskes kristelig Opførsel, er der ikke og kan ikke være nogen Overtrædelse. „Et godt Træ kan ikke bære slette Frugter“ (Matt. 7: 18), derfor „kan ikke synde,“ thi det kan ikke og er ikke Synd at bære kun gode Frugter, just dette som en Kristen gør (Matt. 7: 17).

Kristendommen har to Sider eller Synspunkter. Aandelig Kristendom er Erfaringen af den ny Fødsel i Hjertet—en Renselse fra et Menneskes forrige syndige Liv, en Korsfæstelse og Adskillelse af Hjertets Længsler efter Verden, og en Opstandelse til at vandre i et nyt Levnet i Guds Rige. Praktisk Kristendom bestaar i Lydighed til Kærlighedens og Sandhedens guddommelig Lov—at vandre i udvortes Overensstemmelse med og Lydighed til Jesu Kristi, Herrens og Kongens Lære. Strengt taget, er de uadskillelige. „Over den, som nævner Herrens Navn, afstaar fra Uretfærdighed“ (2 Tim. 2: 19).

Sandt, at den aandelige Fødsel er Resultatet af guddommelige Midlers Virkning paa det indvortes Mandsvæsen; dog, som vi kan se, at Vinden blæser eller har blæst, af dens Virkninger; saaledes ved vi ogsaa, at „om nogen er i Kristus, da er han en ny Skabning; det gamle er forbigaagent, se, det er blevet nyt!“ (2 Kor. 5: 17). Naar Guds Mand aander paa en Sjæl, som er blevet dræbt af Synd (Ezek. 37: 9; Rom. 7: 11), er der en mægtig Vækkelse, og Synderen bliver gjort levende, bliver oprejst fra hans forrige Tilstand af Synd og Overtrædelser (Ef. 2: 1). Resultaterne er vidunderlige: Livet er forandret. Manden virker paa det indre, men vi ser Virkningen paa det ydre. Det Menneske, hvis Sjæl bliver saaledes renset har et „rent Hjerte“ (Matt. 5: 8; Ap. G. 15: 8, 9; 1 Pet. 1: 22); „rene Hænder“ (Ps. 24: 4; Jak. 4: 8); „Fødder, som ikke vil glide“ ind i Synd (1 Sam. 2: 9; Ps. 37:

23, 37); „Læber, som ikke taler Svig“ (Ps. 34: 13; 1 Pet. 3: 10); „som et Barn, der ikke vil handle jaltselig“ (Ps. 63: 8); „Zine, som ser kun Guds Gære“ (Matt. 6: 22; 1 Kor. 10: 31); „hans Synder og Overtrædelser er alle taget bort, og kan ikke findes“ (Jer. 50: 20). Hans Fødsel er himmelsk, hans Navn er ifrevet i Himmelen, hans Borgerkab er i Himmelen; hans Du staar til det, som er oventil, hans Hjerte er der, hans Skatte er der; han selv er heller ikke af denne Verden, thi han er blevet forvandlet. Og naar Dødelighedens Kæbel brister, vil han tage sin Flugt opad, og bo der hjemme i de himmelske Regioner..

Læser, er du en Kristen? Hører du til Kristus og Himmelen? Er du i nær Slægtsskab til, og forbundet med de aandelige og evige Ting? Er guddommens Præg, Guds Seal, og Kristi Mærke paa din Sjæl?

Menighedens Virke.

Hvorledes en Skrædder arbejdede for Gud.

Af R. R. Byrum.

Jem Mar tiden blev en Mand i Staten Mass., meget bekymret paa Grund af sine Synder. Det var dog ikke fordi han besøgte nogle Vækkelsesmøder; thi han var alene paa sit Værelse. Han havde været Medlem af den Lutheriske Kirke i sin Ungdom, men nu var han en midaldrelig Mand, og havde gaaet i Kirke kun lidt for mange Mar. I Virkeligheden havde han faldt dybt i Synd og havde været uærlig i sine Forretningsaffærer. Men medens han var alene begyndte Manden at vise ham hans fortabte Tilstand, og ledte ham til at bekende sine Synder og bede Gud om Naade og Barmhertighed. Gud sankede sin Fred ned i hans Sjæl og han fik den Forvisning, at Gud havde taget imod ham. Fra den Tid tjente han Gud trofast.

I det han var blevet omvendt alene, uden nogen menneskelig Hjælp, var han nu uden en aandelig Leder, til hvem han kunde henvende sig for Raad og Undervisning, og han kendte ingen Kristne med hvem han kunde komme sammen. Medens han, en kort Tid før hans Omvendelse, opholdt sig i en anden By, havde han

henvendt sig til en Prædikant for Hjælp, men havde ikke faaet nogen Sjælsføde, og var ogsaa blevet meget forbauset ved at opdage, at Medlemmerne af Prædikantens Forsamling levede meget ugudelige Liv. Da han var i denne Vaande, blev han tilsendt et Sæt Tøj, som han havde bestilt hos en gammel Broder, som var en Skrædder, og denne gamle Broder havde indlagt i Pakken et Eksempplar af „Gospel Trumpet“ (den engelske Vasun.) Da Manden læste Bladet, saa han med engang, at det fremholdt Sandheden, og at det var hvad hans Sjæl længtes efter. Da han læste det, græd han af lutter Glæde og sagde til sig selv: „Gud har et oprigtigt Folk paa Jorden endnu i Dag.“

Resultatet blev, at da han kom tilbage til Boston gik han til Møde med den gamle Broder, som havde sendt ham Bladet, og siden den Tid har han været den mest alvorlige Kristen i Menigheden. Er det ikke sandsynligt, at der findes mange andre, som længes efter Sandheden, og som vilde finde, just hvad de længes efter i Bladet, dersom du vilde sende det til dem?

Vinder du Sjæle for Gud?

Af G. G. Neal.

„Ser derfor nøje til, hvorledes I vandrer, ikke som uvisse, men som vise, saa I købe den belejlige Tid, efterdi Dagene er onde.“ „Indhent den forløbte Tid,“ siger Paulus; „arbejd med jorden, som I har givet Idd.“

Hvor mange dyrebare Aar, Maaneder, eller Dage, har du ligegyldigt kastet bort — ødslet bort paa Livets forfængeligheder — Livets tomte Skin? Lev og arbejd flittigt for Gud nu. Indhent den forløbte Tid. Benyt dig af dine Lejligheder, de vil snart forsvinde. For mange kristne bruger deres Tid ligegyldigt. Ligegyldige Ord eller Handlinger og Læsendighed optager meget af vor Tid. Broder, Søster, køb den belejlige Tid, tilbring Minutterne vel.

Tiden er vor; lad os da være om os for Messiasen. Hvor mange Sjæle har du ledet til Korset? Hvad sagde du? „Ingen!“ Vil der ingen Stjerner være i din Krone? Bedrøvelig Tanke!

Derfor vi vandrer i Mænden og lever i Mænden vil vi lede Sjæle til Kristus. En Sang, et Ord, eller et Blik kan vinde en Sjæl for Gud. Derfor vi lever nær Gud, kan vi ikke undgå at være interesseret i Menneskers Sjæle. Vi vil finde noget at udrette for Gud, om end kun lidt. Et Ord er kun lidt, men Ord er kraftige, naar de medfølges af Helligaanden.

En Dag gif en Prædikant ned ad Trapperne ved Huset, hvori han logerede, og han saa, at Husets Frue stod paa Veranden, da vendte sig om og sagde alvorligt til hende: „Søster, jeg er interesseret i din Sjæl,“ og saa gif videre.

Denne Aften gif denne Kvinde til hans Moder ned i Byen og gav sit Hjerte til Gud. Glæde og Lykke fyldte hendes Sjæl. Efter hun havde talt Gud for hans Maade mod hende, sagde hun: „Jeg vil gerne fortælle hvorledes det gif til, at jeg kom til dette Møde i Aften og gav mit Hjerte til Gud. I Dag stod jeg inde paa Veranden ved mit Hjem, da Prædikanten gif ned af Trapperne; han vendte sig om og sagde til mig: „Søster, jeg er interesseret i din Sjæl.“ Jeg tænkte: derfor en fremmede kan være interesseret i min Sjæl,

da burde jeg ogsaa være det. Gud har overbevist mig om mine Synder, og nu har han ogsaa frelst mig.“

En Dag sad en Prædikant og spiste ved Bordet i en ufreds Mands Hjem. Han saa over Bordet til, hvor Manden sad, og sagde: „Broder, ønsker du ikke at blive frelst?“

„Ja, det gør jeg,“ svarede Manden. „Jeg er nu fem og tredive Aar gammel, og dette er første Gang, nogen har gjort mig dette Spørgsmaal.“

Tænk, at en Mand, som levede i denne kristelige Nation omgivet af Kirkerne og af Mænd og Kvinder, som bekender sig for at være kristne og være interesseret i andre Sjæle, og dog havde ingen gjort ham dette Spørgsmaal før. Manden gav sit Hjerte til Gud, og om fets Maaneder døde han, men med Guds Fred i sin Sjæl.

Vær, derfor du lever i Mænden, vil Gud ofte bruge dig til at vinde Sjæle fra Synd til Retfærdighed. Tilbring megen Tid hos Gud i Byen, ar ham med dit Liv, og køb den belejlige Tid, thi Dagene er onde.

Engang—men hvornaar?

„Engang,“ siger den evangeliske Arbejder, „tror jeg at Herren vil sende mig over Havet til at forkynde Evangeliet til de fortabte Hedninger.“ „Engang,“ siger den troende, „naar jeg har betalt, hvad jeg skylder, vil jeg give mere til at sprede Evangeliet blandt Verdens fortabte.“ Vi beslutter alle i vore Hjerter, at vi vil gøre mere for Sjæle, men hvor naar? Men at! for ofte siger vi „engang.“

Engang, derfor ikke vi gør, hvad vi kan i Dag, vil vi blive skuffet, naar vi opdager, at vore Liv har været fyldt med gode Beslutninger, som har aldrig gjort de tilfænkte noget godt. „I Dag er Frelsens Dag.“ „Gaa ud i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen.“ thi engang vil det være forsent. Hvor sørgeligt vil det være paa den store Dag at finde, naar vi alle staar fremfor Gud, at vi paa Besvæmmeligheder og Fornøjelser; vi nægtede, at fornægte os selv nogle ubetydelige Ting for at andre kunde blive frelst!

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1. 00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1.25
Six Months......65

Subscription indsendt fra Skandinavien:

Årlig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet kan sendes os enten ved Money Order, Bank Check, eller Draft, pr. Ekspres eller ogsaa i registreret Brev. For Penge sendt i løst Brev er Udgiverne ikke ansvarlige.

Åbittering for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevfort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den forrige Adresse faa vel som den nye angives.

Al Korrespondance maa adresseres til

Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Subskribenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at jende direkte til ovenstaaende Adresse eller til Nels Renbeck, Pandrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

„Og som I ville, at Mennesker skulde gøre mod eder, ligesaa skulde ogsaa I gøre mod dem.“

Derfor du levede i Synd og var paa Fortabelsens Vej, langt borte fra Gud, vilde du ikke sige, at det var andres Pligt at advare dig om din farlige Tilstand?

Hvis du levede i Synd og var utilfreds med din Tilstand, du var syg om Hjertet og mismodig, du kunde ikke finde Tilfredsstillelse hvor som helst du søgte hen, vilde du ikke sætte Pris paa, at nogen kom og fortalte dig om een, som vilde give dit urenlige Hjerte Fred?

Derfor du var en Kristen, men kunde ikke faa den Sjælesøde du længtes efter, du var blevet træt af den formelle Gudsdyrkelse af tørre Prædikener og al den Verdslighed, som faa mange af Kristendommens Befendere bevisste, vilde det ikke glæde dig om nogen vilde give dig et Blad, som du kunde læse og faa

Jøde til din Sjæl, og hvori du kunde faa Lys paa mange Ting, som besværede dig?

Der findes mange Sjæle, i Verden i Dag, som er i disse Tilstande, og derfor du vilde paaskønne, at de vilde bringe dig Hjælp, bør du gøre samme mod dem og forsøge at hjælpe dem. Maaſke du tænker det vilde ikke nytte noget, men du har alligevel et Ansvar overfor dem.

Under det specielle Tilbud paa Basunen, som begynder den 15de Nov., har du Anledning til at gøre mod andre som du vilde ønske, at de vilde gøre mod dig. Basunen kan da sendes til hvilken som helst Adresse, otte Uger for kun ti Cents. Derfor du nyder Betsignelse ved at læse Basunen, vil andre ogsaa faa Hjælp og Betsignelse ved at læse Bladet. Send det til dem for otte Uger.

Bækkelsesmøder.

Nov. 28 til Dec. 20.

Evangeli Morris C. Johnson vil holde en Række Bækkelsesmøder i Salen tilhørende Township No. 150, Range 89, Ellbe Nil Syd og tre Mil øst fra Parshall, og en Mil vest og tre Mil nord fra Ranch, N. Dak. Møde hver Aften klokken Otte og skandinavisk Møde hver Søndag klokken 10:30. Alle, som kan komme, indlydes paa det hjerteligste til at overvære disse Møder.

Forhøjelse af Subscriptionsprisen paa Basunen.

Fra alle Kanter hører man om de forhøjede Priser paa Livets Fornødenheder og alle Slags Varer og Materialer. De forandrede Omstændigheder har ramt alle Afdelinger af Handelsverdenen. I det kommercielle Liv maa man gøre mange Forandringer for at følge med de nye Forholde — Gaardejere, Arbejdskraft og Handelsverdenen rammes alle lige.

Forlagsfirmaerne og Trykkerierne har i Særdeleshed haft det haardt paa Grund af de høje Priser paa Materialer. Udgivelse af mange smaa Blade paa Landet er blevet nødt til at standse, og atter andre er blevet tvunget til at sammenslaa sig med andre. Religiøs Literaturvirksomhed har ikke været nogen Undtagelse. Udgiverne af religiøse Blade maa af Nød-

vendighed undertæste sig de samme ugunstige Forholde som andre. Evangeli Basun er et religiøst Blad, hvis Mission er at holde frem dyrebare Sandheder fra Guds Ord. Den indtager ikke Annoncer som andre Blade. Guff paa, at mange Udgivere faar nok Indtægt fra Annoncer til at betale alle deres Papirudgifter. Basunen faar ikke nogen Indtægt fra denne Kilde. Det er en Kendsgerning, at mange religiøse Blade har enten gjort deres Blade af mindre Størrelse, eller forhøjet Prisen.

Vi tror at alle vil indrømme at Evangeli Basun har en vigtig Gerning at fuldbyrde. Den repræsenterer den skandinaviske Afdeling af Guds Menighed paa Jorden. Den er den officielle Organ for den dansk-norsk talende Del af Guds Menighed. Dens Spalter er fyldt med Læsning, som fra et moralsk Synspunkt ikke kan kritiseres. Indholdet af dens Artikler er af den Betsjæthed, der leder Læseren til en bedre Kundskab om Bibelen og til et nærmere Samfund med Herren. Vi ønsker, at Bladet skulle blive ved at gøre dets ugentlige Besøg. Vi ønsker ikke at Bladet skulle udgives blot to Gange om Maanedene, ej heller at det skulle blive gjort mindre; ej heller ønsker vi, at dets Pris skulle forhøjes. Men en af Delene bliver vi tvunget til at gøre.

Efter Bøn og Raadslagning med Brødrene her paa Kontoret fremlagde vi Sagen for Direktørerne, som mødtes her den 9de Oktober. Deres Afgørelse var at Prisen paa Bladet skulle forhøjes fra \$1.00 til \$1.25 aarlig. Med denne Forhøjelse, tilsammen med de Gaver, som bliver indsendt fra Tid til anden, haaber vi at Bladet vil komme til at gøre sine regelmæssige Besøg i de mange Hjem i det kommende Aar.

Bladet vil, som tilforn, blive sendt frit til fattige saalænge som der er Penge i Triliteratur Kassen. Denne har nu et Uderstuds paa over \$200.00.

Efter den 1ste Januar vil Basunen derfor koste \$1.25 for et Aar, for baade Fornyetten og nye Subskriptioner. Pengene maa betales i Forskud.

Detroit City, Minn.

„Mange Genvendigheder vederfares den retfærdige; men Herren skal udfri ham af dem

alle sammen“ (Ps. 34: 20). Trængsler er nødvendige! Uden Korset ingen Krone, og som han var i Verden saa er vi. Saa sandt vi elsker hans Navn, skal vi ogsaa maatte lide med ham. Hvorfor er det dog ikke min Glæde at lide med ham? Hvorfor klager jeg saa ofte? Er det ikke min Herre, som lader alt ske, og skulle jeg alene modtage det gode af Herrens Haand, og ikke det onde? Hos dig, o Gud, er dog en Udgang fra Nød og Lidelser, du Herre, vil fri os ud af dem alle sammen. Kun om en liden Stund, saa kommer du og tager os hjem til dig, thi hvor du er, vil du, at vi skal være. Der, hvor ingen Sorg skal være mere. „Fader! jeg vil, at hvor jeg er, skulle ogsaa de, som du har givet mig være hos mig, for at de maa se min Herlighed, som du har givet mig; thi du har elsket mig for Verdens Grundlæggelse“ (Joh. 17: 24).

„Saa lad mig, kære Herre,
Ja lad mig ofte faa,
En liden Stund med Jesus
I Hjemmets tyste Vraa.
Mit Hjertes dybe Længsel,
Er denne ene blot:
En Evighed med Jesus
Og alt, ja alt, er godt.“

J. A. Morberg.

Guds Kærlighed i Menigheden.

af Mable C. Porter.

Sjæle her i Verden længes efter Kærlighed. Fordi de var mismodige og misforstaaet, har mange gaaet ned i Mørket, Synd og Vanære, naar et Kærligheds Ord kunde have drebet bort de mørke Skræmmer og løst disse Sjæle til Renhed og Lykke og Held i Livet. Jeg taler om guddommelig Kærlighed, ikke paataget Venlighed, eller en selvvis, jordisk Følelse.

Guds Kærlighed bringer Opmintring, Glæde, Fred, og Tilfredsstillelse. Det er ikke nødvendigt at sige, „Synder, jeg elsker dig,“ eller „Broder, fordi jeg elsker dig, formaner jeg dig;“ thi Kærlighed kendes uden offentlig Erklæring. Guddommelig Kærlighed er ydmyg. Den drager og blødgør, bringer Varme og Fred. Formaningen, som gives i Kærlighed bringer Opmintring, Glæde og en Udvej. Den Sjæl, som syndet, kan paavirkes af Kærlighedens Magt, og den Fejl eller Mangel, som foraarsager, at

de behøver en Formaning, bliver affhyelig og fordømt. Resultatet er en lykkelig Sjæl. Saaledes virker Guds Kærlighed — guddommelig Kærlighed.

Søjdepunktet af den ny Fødsel er, naar Gud udøser sin Kærlighed i vore Hjerter. Saa-
dan Kærlighed kan ikke beskrives. Den Nyom-
vendtes aandelige Velfærd beror paa hvorledes
denne Kærlighed forøges i hans Sjæl. Den-
ne Kærlighed binder Hjerterne sammen. Det
binder ikke Kødets sammen, men Hjerterne. Guds
Børn er sammenbundet ved dens Magt. De
kan kun blive gjort fremmed for hinanden ved
at tage Guds Kærlighed ud af deres Hjerter.
Fordi Lige er af ingen Betydning i denne
Sag. I Guds Familie flyder Kærlighed fra
Gud til ethvert Medlem. Kærlighed er dens
Liv. Nogle Mennesker kan samle sig tilsam-

men og falde sig Guds Børn, kan synge Zions
Sange, kan maaſte prædike Sandheden, kan ha-
ve al Troen, (1 Kor. 13: 2), kan maaſte være
meget filantropiske og selvofnægtende, og dog
blive kastet bort som en død Gren og være som
intet i Guds Rige; thi et Samfund, som ikke
er sammenbundet ved Guds Kærlighed kan ikke
være Guds Menighed, thi Gud er Kærlighed.

En mand, som i 10 Aar havde været Jurist
og andre 10 Aar Læge, men senere blev Prædi-
kant, sagde efter 10 Aars Virksomhed i Evan-
geliet: „Jeg har lagt Mærke til at gennem-
snitlig vil en mand give 90 Øre af hver Krone
for at redde sin Ejendom, 50 Øre for at redde
sin Hælbred og 10 Øre for at redde sin Sjæl.“
Sans Sagttagelser er nok ikke langt fra Virke-
ligheden.

Et Spørgsmaal

? ? ?

Har jeg gjort hvad jeg kan for at sprede Evangeliet?

Dette er et Spørgsmaal ethvert Guds
Barn bør spørge sig selv

Det specielle Tilbud

paa

Evangeli Basun giver mig Anledning til at gøre
min Pligt mod Gud og mine Medmennesker

Evangeli Basun otte Uger for ti Cent

Tilbudet begynder den 15de November og slutter den
15de Januar

Søndagsskolen.

Lektie 8.

November 25, 1917.

En Taffigelses Psalme.

Psalme 103.

Gyldentekst: Min Sjæl lov Herren og glem ikke alle hans Velgerninger.—Ps. 103: 2.

1. Min Sjæl! lov Herren, og alt, det, som i mig er, lov hans hellige Navn.

2. Min Sjæl! lov Herren og glem ikke alle hans Velgerninger,

3. ham, som forlader dig alle dine Misgerninger; ham, som læger alle dine Sygdomme;

4. ham, som genløser dit Liv fra Graven; ham, som kroner dig med Misfandhed og Barmhertighed;

5. ham, som mætter din Sjæl med det gode, at du bliver ung igen som Æren.

6. Herren øver Retfærdighed og Ret for alle fortrykte.

7. Han lod Mose vide sine Beje, Israels Børn sine Gerninger.

8. Herren er barmhertig og naadig, langmodig og af megen Misfandhed.

9. Han skal ikke bestandigt gaa i Rette, ej heller beholde Brede evindeligt.

10. Han har ikke gjort imod os efter vore Synder og ikke betalt os efter vore Misgerninger.

11. Thi saa høj Himmelen er over Jorden, har hans Misfandhed været mægtig over dem, som frygter ham.

12. Saa langt som Østen er fra Vesten, har han ladet vore Overtrædelser være langt fra os.

13. Ligesom en Fader forbarmer sig over Børn, saa forbarmer Herren sig over dem, som frygter ham.

14. Thi han kender vor Skabning, han kommer i Gu, at vi er Støv.

15. Et Menneskes Dage er som Græs; som en Blomster paa Marken, saa blomster han.

16. Naar et Vejr farer over det, da er det ikke mere, og dets Sted kender det ikke længere.

17. Men Herrens Misfandhed er fra Ewig-hed og indtil Ewig-hed over dem, som frygter ham, og hans Retfærdighed med Børnebørn,

18. med dem, som holder hans Pagt, og med

dem, som kommer hans Befalinger i Gu, for at gøre derefter.

19. Herren har besættet sin Trone i Himmelen, og hans Rige behersker alt.

20. Lovet Herren, I hans Engle! I vældige i Magt, som udretter hans Ord, idet I hører paa hans Ords Røst!

21. Lovet Herren, alle hans Hærskarer! I hans Tjenere, som gøre hans Vilje.

22. Lovet Herren, I hans Herres sønne
Steder: min Sjæl, lov Herren!

Tid og Sted: Intet bestemt kan siges om hvem, der har skrevet denne Psalme, eller hvornaar den blev skrevet. Psalmen er univervale i dens Natur, og passer for mange Anledninger i hebræisk Historie; den har ogsaa en Berdensanvendelse i enhver Tidsalder, og for alle Guds Folk."

Hvem skulde være taknemmelige.— Ethvert Individ anerkender hurtigt Venlighedsgerninger beviist dem; men sørgeligt at sige, alle føler ikke taknemmelige for saadanne Venlighedsgerninger. Nede i det naturlige Menneskes Hjerte, er der noget, der faar ham til at ønske gode Ting. Dette leder ham til at vente gode Ting fra andre.

Nogle af de største Velsignelser denne Verden byder, kan nydes af alle—baade rige og fattige. Gud tager ingen Betaling for ren, frisk Luft, for den klare Solskin, for det perlede Vand, som sprudler op fra Jorden. Naturens Skønheder er fri for alle at se paa og beundre. Naar vi nyder disse gode Ting, er vi taknemmelige for dem? Psalmisten kalder paa alle Guds Gerninger i hele hans Rige til at love Herren. Vi, Guds Børn, udgør en Del af hans Gerninger. Lad os stemme i med Psalmisten i hans Psalme af Taffigelse.

At komme i Vane med at være taknemmelige.— En af en Kristens Karaktertræk er Lovprisning. Lovprisning gaar sammen med Tro, Naad, og Kærlighed. Den er ikke afhængig af Omgivelserne; thi man tager denne Holdning over for vore Omgivelser og ikke paa Grund af dem. Vor Lovprisning er ikke afhængig af andre Mennesker. At lovprise Gud for hans Godhed, er heller ikke afhængig af, de Velsigheder eller Anledninger Verden byder. En Kristen, som har til Vane at prise Gud kan

praktisere den hele Tiden, thi det kommer kun an paa Guds Kærligheds Nærværelse, og den er evigt.

Lovprisning lærer Sjælen daglig at se længere end kun denne Dag. Om denne Verden var alt, vilde Lovprisningen maaske undertiden vakle. Men Guds Hensigter er evige. At betragte Guds Løfter og hans Kærlighed leder Hjertet videre til Tanker udover jordiske Skuffelser og Prøvelser. . . . Der findes ingen tænkelig Krise i hvilket de trofaste Kristne ikke kan prise Gud.

Intet Hjerte, som er fuld af Taksigelse og Lovprisning kan være snæver eller kraftesløst. Lovprisning er Himmels Sprog, Engles Ta-

le. Guds Herlighed skinner daglig ned i de Hjarter, som lovpriser ham, saa de har altid Lys, ligemeget hvor mørk deres Omgivelser er. Enhver Kristne kan opnaa at saaledes være fyldt med Lovprisning.

Spørgsmaal: 1. Hvem er det Psalmisten formaner til at prise Gud? 2. Paa hvilken Maade genløser Gud hans Børns Liv fra Graven? 3. Hvorledes lærte Moses om Guds Vej, medens Israels Børn lærte kun om hans Gerninger? 4. Fortæl hvor langt Guds Barmhertighed rækker mod dem, som frygter ham. 5. Hvilket Sprog bruger Psalmisten til at beskrive Guds store Tilgivelse? 6. Hvilke Løfter gives dem, som holder Guds Pagt?

De Unges Afdeling.

Margrete Millers Stræben efter Fred.

Af Anna M. Greeley.

(Fortf. fra forrige Nr.)

„Ja, virkelig kan jeg, jeg tror hun er en god Kvinde. Og endskønt hun har begaaet alvorlige Fejl, har jeg dog opdaget at største Delen af hvad blev sagt om hende var falsk og sagt med ond Hensigt. Jesus sagde, at vi skulde elske vore Fjender og gøre dem godt, som hader os. Hun har aldrig gjort os noget og hvorfor skulde det da være vanskeligt at elske hende?“

„Maaske det er Stolthed,“ bisabde Margrete ydmygt.

„Kære Margrete, jeg frygter for, at det er Sandheden,“ sagde den ædeltænkende Jeanette, idet hun omfavnede kærligt sin Veninde. „Det var ogsaa min Svaghed; Gud vil hjælpe dig. Se hen til ham, og vær tro mod dine Overberisninger. Stiff paa Paulus, som troede han forjagede alt, som han syntes var værd at leve for, saa at han kunde være en sand Israelit, men som uden at vide det kastede sig ind i Ry. Brugbarhed, og som Følge deraf ogsaa Glæde. Om Paulus var blevet ved at være den populære unge Saulus, han var, havde han maaske dødt uden Guds Velbehag og uden nogen varemærke Rygte.“

„De fleste af Verdens store og ædle Mænd blev misforstået og forfulgt medens de levede, men deres Arbejde blev tilbage, som en Monument til at belysne Menneskeheden.“

Just da blev Pigerne kaldt til at spise Middagsmad, og snart efter Middag begav Margrete sig paa Vejen til sit Opholdssted i Nærheden af sin Skole. Hendes Skoleaar var meget kort og det hændte, at Pigerne kom ikke til at være sammen igen saa, at de kunde fortsætte Samtalen, i hvilken de var saa interesserede.

Margrete fik Plads som Lærerinde paa en anden Skole for næste Vinter. Jeanette, som ogsaa var Lærerinde, fik Plads i et andet Sogn, og Maria rejste bort paa Skole, saa for to Aar saa de ganske lidt af hverandre. Margrete og Jeanette vekslede dog Breve i denne Tid.

Næsten to Aar senere modtog Margrete følgende Brev fra hendes Veninde:

Kære Margrete! Uden Tvivl vil det forbaure dig at høre, at jeg har opgivet mit Arbejde som Lærerinde. Det Arbejde, som jeg skrev til dig om sidste Vinter — nemlig, Missionsarbejde — tænker jeg meget paa endnu. Jeg søger, at jeg maa rejse. Jeg har bedet meget angaaende denne Sag i den senere Tid, og Pligten peger umiskendelig denne Vej.

Jeg er hjemme nu. Jeg vilde meget gerne se dig før jeg rejser, men jeg tror ikke jeg kan; thi jeg maa rejse den 15de Oktober.

Tiden synes saa kort før jeg skal skilles fra mine Venner, mine Kære, og mit Hjemland. Ingen kan forstaa hvorledes disse Vaar er knyttet til Hjertet indtil han begynder at løse

op paa dem eller blyde dem. Men, Margrete der er et Vaand, som er endnu stærkere—Kristi Kærlighed, som tvinger mig til at bringe dette Offer. Han bragte et større Offer end dette for mig. En Soldat gør ligesaa meget for sit Land som jeg gør; hvorledes kan jeg gøre mindre for mit himmelske Land, og min himmelske Konge?

Ordsproget siger, at „Kærlighed er stærkere end Døden.“ Jeg giver gerne mit Liv indtil Døden, om nødvendigt, for de Sjæle han døde for at frelse. Nu kan jeg forstaa hvorledes en Martyr paa Baalet kunde udbryde: „Dette er født som et Blomsterleje.“ Intet kan sammenlignes med Kristi Kærlighed.

Jeg vil sige farvel, min kære Margrete, maaske ikke vi mødes igen her.

Jeg beder endnu for dig og jeg haaber, at du beder for mig. Men hvor meget jeg ønsker, at du kunde sige: Jeg er tilfreds! jeg er hans og han er min! Margrete, jeg vilde ikke bytte denne Forvisning for alt andet i Verden. I Glæde og Trøst kan ikke mit forrige Liv sammenlignes med mit Liv nu. Kristus er mit alt.

Jeg vil skrive til dig saa snart som jeg kommer til mit nye Hjem.

Din, med megen Kærlighed,
Jeanette Hall.

Margrete modtog dette Brev, just efter en haard Dags Arbejde i Skolen. Hun følte sig næsten overvældet. Hurtigt gik hun op Trapperne til sit lille Kammer paa Loftet, kastede sig paa Sengen og græd lidenskabeligt.

„O Gud,“ hulkede hun, „hvorfor kan jeg ikke være god som hun er? Jeg ønsker at elske dig. O Herre, hjælp mig!“

Han var ved at hjælpe hende, men hendes Hjerte holdt saa fast ved denne Verden, at det gik meget langsomt at faa Vaandene løsnet.

Endskønt Margrete, lig mange andre, blev enset for at være en god Kvinde, havde hun dog aldrig erfaret Mandens Fødsel, hvilket, Kristus forklarede for Nikodemus, var absolut nødvendigt. Hun lærte gennem Erfaring, at et Menneske kan bestræbe sig paa at være en Kristen ved at paatage sig Mavnet og gøre de udbortes Gerninger, dog kan dette alene ikke bringe i Stand en aandelig Forandring, og det vil al-

drig tilfredsstille Gud eller den Sjæl, som længes efter dens Frelser og Retfærdighed. Margrete kunde ikke se hendes aandelige Behov fordi hendes religiøse Befendelse forblindede hende. Ellers vilde hun uden Tvivl have kommet til Kristus om et lidet Barn meget før. Hun blev at vandre om i Mørket, og kom lidt nærmere Gud kun naar noget særlig berørte hende som Jeanettes Breve altid gjorde. Hun bestemte sig paa ved denne Tid at søge mere inderligt for, hvad hendes Sjæl langtes efter end nogenfinde før, og ikke at holde op indtil hun fandt, det; men det er saa let for en Sjæl at være i en ligegyldig Tilstand, og Margrete blev meget ligegyldig angaaende sin aandelige Tilstand, da hun havde mange Elever og meget Arbejde.

Tiden gik indtil Margrete modtog et andet Brev fra Jeanette, hvori hun fortalte om det nye Land, Folkene i det Land og om hendes Arbejde.

„Jeg bor hos Missionæren og hans Hustru, som jeg kom for at hjælpe. De udgiver Literatur her, men jeg kan ikke hjælpe meget med det. Jeg underviser Missionærens Børn og har forskellige andre Pligter. Jeg er blevet kendt med nogle saa Amerikanere. Det er opmuntrende og forfriskende at møde Folk fra Hjemlandet, naar man er saa langt borte fra Hjemmet, blandt fremmede. Jeg studerer Sproget og de fortæller mig at jeg lærer meget hurtigt.“

„Margrete, dersom Gud nogeninde skulde falde dig som Missionær til dette Land eller noget andet Land, vilde du adlyde ham, vilde du ikke?“

De sidste Ord var profetisk betegnende, men for Margrete var det usandsynligt, at de nogeninde vilde gaa i Opfyldelse. Men i Guds Haand ligger Fremtiden, og i sin Tid ledte han enddog Margrete til et fremmed Land.

Kort Tid efter dette Brev blev modtaget, uden Advarsel, ligesom en Tru slaar ned paa sit Offer, eller en Orkan pludseligt opstaar paa en skynfri Sommerdag, kom den sørgelige Nyhed at Jeanette Hall var død. Just i hendes Ungdoms Baar, just paa Dørtærsklen af et nyttigt Livsarbejde, just da alt syntes at love saa meget, blev hun bortrevet. Fortj.

Var Tids Begivenheder.

Beerfaba er falden.

Beerfaba af jorden—hvor Abraham med sin Familie, Kvæg og Faareflokk, boede for mange Aarhundreder siden, er falden. Tidlig i Verdenshistorien, omtrent 1900 Aar før Kristus, mødtes der paa Beerfabas tørre Sletter, ca. 50 Mil sydvest for Jerusalem, to Arméer, det var Abrahams og Abimeleks Hære, som mødtes paa Grund af, at nogle af Abimeleks Tjenere havde med Vold borttaget en Vandbrønd fra Abrahams Tjenere. Efter at Abraham havde firaaffet Abimelek, sagde denne til Abraham: „Jeg vidste ikke hvem der gjorde dette, og du har heller ikke givet mig det tilkende, og jeg har heller ikke hørt det førend i Dag.“ I dette Tilfælde var det Tjenernes Skyld, at der var bleven Ufred imellem de to Hyrster. I vor Tid er det gerne Hyrsterne som stifter Uro og drager den uskyldige Befolkning med i Malstrømmen. Saaledes som Abraham hørte om, og fik en Opfatning, om den virkelige Marsag til Striden imellem hans og Abimeleks Tjenere, tog han Faar og Kvæg og de gjorde begge et Forbund. „Der efter kaldte han dette Sted Beerfaba, thi der svore de begge. Og han (Abraham) plantede en Lund i Beerfaba og paakaldte der Herrens, den evige Guds, Navn.“

Saaledes endte Begivenhederne i Forbindelse med den første Krig i Beerfaba. Hvor godt om Hyrsterne, som nu strides i blodig Krigsvæsen vilde faa samme Sindelag som den fredelige Abraham. Hvor godt det vilde være om de kunde mødes som Abraham og Abimelek gjorde—plante en Lund af Kærlighed til sine Medmennesker, og sidenefter paakalde Herrens Navn. Jeslen i vor Tid ligger hos Lederne af Nationerne. Dersom disse var fredeligssindede Mennesker, vilde Krig om kort Tid ikke mere trives.

En ndmlygende Forandring.

Hr. Nicholas Romanoff, thi saaledes kaldes han siden han tabte sine mange Titeler og sit Embede, maa nu bruge et Madkort ligesom de andre Beboere af Tobolsk; hvor han og hans Familie nu holdes som Gange, siger en Rapport. „Rigdom tager ofte Vinger“ sagde Bis-

manden. Mot een Ting er at stole paa i denne Verden, det er Guds Ord.

„Kød bryder alle Love.“

I Seattle, San Francisco og Denver spiser man nu Svalkekød, efter hvad det forlyder i Nivernerne. I mange Amerikanske Byer sælges der Hestetød. I Europaiske Lande har denne Vare lange været en almindelig Næringsmiddel.

Juries og Uhyffestilfælde.

En Jury i Camden, N. J., har værdsat et Varns Liv til seks Cents. Den tilkendte Faderen, hvis otte Aars gamle Søn var blevet dræbt af en Automobile, en Sum paa seks Cents.

En Jury har forpligtet Kansas City, Mo. Sporvejselskab til at betale en otte Aars Gut, en Erstatning paa \$30,000. Gutten blev paaført af en Sporvogn og som Følge deraf mistede han begge Ben. Bort Spørgsmaal er, hvorfor skulde en Automobile have mere Ret til at køre over en liden Gut end en Sporvogn?

Djyllands økonomiske Forlegenhed.

70,000 Kirkeflokker er blevet omjælmnet til Krigsbrug. Ogsaa Lynafledderne tages af Kirkerne. Naar man tager i Betragtning disse Omstændigheder kan man se, hvorledes Djylland har været i Stand til at holde ud saa længe. De forenede Staters Jøde Administration udgiver følgende i en Bulletin: Til den Dyfke Civile Befolkning bliver Jødevarer uddelt til hver Person hver Uge som følger: Mel 3.45 Pund; Kartoffler, 7.05 Pund; Cerealer (Havre, Bønner og Væter) 7 Unser; Kød, 8.8 Unser; Sukker, 3 Unser; Smør og Margarine 2.8 Unser; og andre Jødevarer, 2.8 Unser. Det siges, at smaa Børn maa gaa tilfængs Klokken tre og ikke staa op før Klokken otte næste Dag, for at de ikke skulde blive saa fultne.

Var tans, siger Pythagoras, eller sig noget, som er bedre end Tanshed. Tal bestemt, siger George Herbert, eller ti viselig stille. Frantz B. Schaler siger: Det er bedre at tie stille end i flet Lume at sige Sandheden; thi den bedste Mad kan fordæves ved en daarlig Sauce. Lacordaire enviser Talem, den første og Tansheden den anden Plads. Efter Talem, siger han, er Tansheden den største Magt i Verden. Et gammelt ordsprog fra Wales siger: Den velsignedes Mund har en gylden Tunge.

Evangelii Basun

Sandhed

Renhed

Missionsnummer.

17de Aarg. Onsdag den 14de November 1917. Nummer 45.

„Vær en Velsignelse!”

Vær en Velsignelse i Hjemmets Sngge,
Og af den nye Vin, dit Hjerte har,
Og rigelig til dem, som hos dig bygge;
Thi, som du pfer, fyldes Raadens Star.

Vær en Velsignelse for dem, der strider
I Sorg og Nød, i Sygdom og i Savn,
Giv frit og glad, du ved jo, du kan lide
Paa ham, som sagde: „Ved kun i mit Navn.”

Vær en Velsignelse for dem, der leder
I taaget Længsel efter Sandheds Spor,
Og vis dem Vejen, til de ydmøgt beder
Til ham, som ene ejer Livets Ord.

Vær en Velsignelse for dem derude,
For dem derhjemme, som ej kender Gud.
Lad Kærlighed to Hjertets frosne Rude
Og lyse ind, til Glæden smiler ud.

Vær en Velsignelse, hvor end du træder,
Og naar en Iben kommer paa din Vej,
Saa dæk hans Brøst med Kærlighedens Klæder;
Thi saadan har jo Herren dækket dig.

Vær en Velsignelse! Ja, lær os ligne
Dig, kære Herre, som vi skylder alt!
Du, vor Velsignelse, lær os velsigne
Og være Verdens Lys og Jordens Salt!

„Velli-
ge dem i
Sandhe-
den; dit
Ord er
Sand-
hed” (Joh.
17: 17).

„I er
allerede
rene paa
Grund
af det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der” (Joh.
15: 3).

Evangelii Basun Publishing Company
St. Paul Park, Minn., U. S. A.

De Sjæle, som dør uden Haab.

Hvor stor en Pris sætter du paa dem?

Ms Agnes C. Tuttle.

Der findes meget til at optage vor Tid. Vore Begjær behøver at fødes og klædes, og vere Hjem maa drages Omfjærg for; Livets forskellige Pligter og Beskjæftigelser kræver vor Tid og Interesse. Men noget af større Betydning kræver enhver kristen Mand og Kvindes Opmærksomhed. For ofte i Livets Træthed glemmer vi, at vor Gjerning i Livet er ikke kun at drage Omfjærg for os selv og vore egne Interesser, men at fuldbyrde den Gjerning, som Kristus efterlod os, da han opførte til Faderen.

Min Sjæl bliver byrdet, naar jeg ser dem, som er tilfreds med at nyde Livets Betsignelser, og selv ikke bryder dem om eller forsøger at fortsætte Jesu Gjerning i at faa dette herlige Evangelium til Verden. Dersom man taler til dem om, hvor haardt Herrens Sag trænger Hjælp, synes de at være meget sympatetisk og taler om, at de er villig til at gøre hvadsomhelst til Bedste for de lidende, men naar det kommer til Stykket, faa handler de for dem selv og giver til dem selv. For mange Menneſker gør Ting bagvendt. De sørger først for deres egne Behov, og Gud og hans Sag bliver sat til Side som af underordnet Betydning. Ingen Under da, at der faa ofte er kun lidt tilovers for Gud.

I hvilket er du mest interesseret—i de Ting, som hører til din egen Sygge og Lykke, eller det, som hører til Guds Rige? Hvad gør du for at bevise i hvilket du er mest interesseret? Giver du regelmæssigt til Guds Arbejde? Fornægter du dig noget, saa at Sjæle kan faa høre Evangeliet? Nogle gør, men kun faa af os sender meget til rigtig Selvfornægtelse. Dersom vi kunde bare se ind i nogle Hjem og se den fattigdom og Elendighed, som eksisterer der, vilde vi skjule vore Ansigter i Skam ved Tanken paa vor egen Selvfjæthed. Dersom vi kunde høre Sufferne og Naabene af de fortabte, som daglig dør uden at vide noget om Frelseren, vilde vi bøje bort Hovedet i Nidmyggelse ved Tanken om, hvor meget vi har nølet med at tage Evangeliets Budskab til dem.

Brødre og Søstre, det er et Faktum, at medens Herren betjener os saa rigeligt, findes der mange som er ligesaa værdig som vi, som li-

der paa Grund af Mangel paa just den Ting, som vi kunde give dem, dersom vi vilde give Guds Rige første Plads i vore Hjerter og Liv. Vil vi gøre det? Skal ikke Guds Menighed gaa frem, udbrede sine Binger, og bære Frelsens glade Budskab til hele Verden? Hvor meget der bliver gjort kommer meget an paa hvor meget du og jeg er interesseret, og paa hvor meget vi er villig til at fornægte os selv. Skal vi lade Sjæle dø og synke ned i en uendelig Helvede, medens vi bliver tilbage, tilfreds med vore selv og vore egne Interesser? Hvilken Undskyldning kan vi bringe Gud, dersom vi tillader os selv at være ligegyldig overfor disse stakkels Sjæles Naab?

Mit Hjerte bløder, naar jeg tænker paa Behovene i Guds Arbejde, som kunde afhjælpes, dersom enhver af os, vilde elske Menneſkers Sjæle med en mere inderlig Kærlighed og sætte mere Pris paa dem. Omstændigheder udbifler sig nu i de forskellige Nationer, saa at de vil snart være modne for Høst. I Birkeligheden som Mesteren sagde; „Ser Markerne, de er allerede hvide til Høst.“ Vi behøver at løfte vore Øjne bort fra vore egne Liv for at se Markerne, som er hvide til Høst. Skal vi hjerpe ind disse gyldne Reg, eller skal vi lade dem falde og dø?

O Gud, hjælp os, at vore Hjerter maa røres med mere Kærlighed til dig og til de Sjæle, du gav din Søn for at frelse.

Gans Ravns Kraft.

En Missionar i Berar i Indien fortæller:

Vi havde opslaaet vort Telt i en Landsby, som hed Mogaon i Mola-Distriktet, henved 25 eng. Mil fra den nærmeste Missionsstation, og da vi besøgte de omkringliggende Byer og Landsbyer, kom vi en Dag til en lille Landsby, hvor vi fik en usædvanlig Modtagelse. Folk bød os hjertelig velkommen og var saa overvældende venlige mod os, at vi næppe vidste, om vi af dette skulde vente godt eller ondt. Men da vi havde glædet dem med at spise og havde druckket af den sødede Bøffermelk, gav en ganske ung Mand os følgende Forklaring, alt medens han ofte blev afbrudt af sin gamle Fader.

„For henved 3 Aar siden købte min Fader et Ny-Testamente hjem til mig fra Markedsbyen, som ligger 7 Mil herfra. Da jeg var den eneste hjemme, som kunde læse, plejede jeg

om Aftenen at læse Fortællingerne deri højt, og de gjorde Indtryk paa mig ved deres store Skønhed. Det følgende Aar brød der Pest ud i vor Landsby, og da den naaede bort Hjem, blev i Løbet af faa Dage otte af vor Familie—den ene efter den anden—baaret ud, mærket af Døden. Faders Sorg var overvældende, og da ogsaa jeg blev smittet af Pesten, og han saa de store Pletter, blev han ganske ude af sig selv, fornyede sine Løfter til Brahmin-Præsterne og lovede dem 300 Rupier (100 Dollars), om de kunde formaa Guderne til at fkaane blot mig. Ogsaa Geder og Søns lod han dræbe, og Blodet blev stænket paa Afguderne, men alt til ingen Nytte.

Da Fader fortalte mig, hvad han havde gjort, sagde jeg til ham: „Fader, det gjorde du jo altsammen ogsaa for de andre otte, og en efter en blev baaret bort for at dø. For mig er der kun eet Haab tilbage.“ „Hvad er det,“ spurgte Fader, og jeg svarede da: „Det er Hans

Ravn, det Ravn, jeg læste om i den lille Bog, du købte hjem til mig fra Markedsbyen for lang Tid siden.“ „Hvad er det for et Ravn? Sig mig det!“ raabte Fader, og jeg svarede: „Hans Ravn er Jeshu“ (Jesus), og jeg fortsatte: „J, som endnu er tilbage, maa vedblive at nævne det over mig, hvor jeg end bliver, bliv kun ved med at nævne hans Ravn, Jeshu, Jeshu!“ Og dette blev de ved med hele Natten, medens jeg selv fra Tid til anden stammede: „Jeshu Deva (Jesus Gud), frels mig fra denne frygtelige Rød!“ Om Morgenens var Jeberen gaaet ned, og jeg blev raff.“

Og den unge Mand sluttede saaledes: „Eder Gud gav mig tilbage til mit Folk, derfor er vi glade over, at J vil komme til vor Landsby.“

Et Ny-Testamente koster kun en ringe Sum. Hvem kan beregne det trykte Ords Magt, alt som det baner sig Vej til Landsbyer og Hjem, som ligger i Mørke, og som Missionærerne hjædent og maafte aldrig naar til?

David Brainerd.

Hans Liv og Gerning.

Blandt Indianerne.

Han elskede Indianerne, men samtidig var der i hans Hjerte en inderlig Længsel efter den Støtte, som Samfundet med de hellige gaver. 3 Juli Maaned skriver han:

„Jeg er berøvet de fleste af Livets Bekvemmeligheder, uden en Ven at dele mine Sorger med og ofte uden et Sted at trække mig tilbage til, hvor jeg kan udøse mit Hjerte for Gud.—

„Flyttede i Aftes ind i mit eget Hus og fandt en stor Hjælp i at være ene i Stedet for at bo i Indianerens Hytte. Gud være takket, at han har givet mig et Søn-kammer! Maatte jeg altid finde ham der! Og maatte han bo hos mig for evigt!— Jeg længes efter Hellighed, Idmyghed og Sagtmodighed.—

„Jeg takker Gud, at han har givet mig et Sted, som jeg kan trække mig tilbage til, hvad Time paa Dagen det skal være, og hvor jeg uforstyrret kan løfte min Sjæl op til ham—Hvilken Trøst jeg nu finder i at være en Kristen! Alle mine tidligere Sorger synes forsvundne; og jeg stoler paa, at den Evighedsklippe, som jeg bygger paa, aldrig vil slippe mig eller for-

lade mig. Jeg længes efter, at andre skal vide, hvor god en Gud Herren er.—

„3 Dag følte jeg mig meget svag og tænkte, at dette skrøbelige Legeme snart kan synke ned i Støvet. Det kneb at faa spiselig Mad. Brød har jeg ikke og kan heller ikke faa. Men af noget indianisk Mel lavede jeg smaa Kager og stegte dem. Og dog føler jeg mig lige saa tilfreds med mine nærværende Omstændigheder, som om jeg havde været en Konge.—

„Min Sjæl skriger efter mere Hellighed; men jeg ser klart, at jeg kan ikke selv frembringe det mindste; det staar alene i Herrens Magt. Jeg kan ikke lægge een Men til min Læst. Men jeg kan ikke lade være med at jage derefter, eller i ethvert Fald suk'e over, at jeg ikke forstaar at jage derefter.— Søndag Formiddag var mine Tanker spredte, medens jeg talte til mine stakkels Indianere. Vagte efter faldt jeg ned for Herren og klagede over min Elendighed; jeg følte mig skyldig i Sjælemord, at jeg havde kunnet tale til u dødelige Sjæle paa den Maade. Om Eftermiddagen hjalp Herren mig.

„Jeg udøste mit Hjerte i Bøn for hele Verden, for Benner og Sjender, at Kristi Rige maatte aabenbares paa Jorden, og Gud kendes som Gud. Og hvor min Sjæl affkrydede af Partiskhed paa det religiøse Omraade! Lad Sandheden aabenbares, hvor Herren vil, og lad ham faa hele Verden!“—

I September red Brainerd til New York og derfra til New Haven, hvor han gjorde det sidste Forsøg paa at blive forligt med sine gamle Lærere og faa Lov at tage Eksamen, hvilket Missionsjelskabet ønskede, han skulde gøre. Men ogsaa dette Forsøg mislykkedes. Han bar det stille og kærligt og gav sig selv hele Skylden. Men denne Tur havde den Betydning at han gjorde Bekendtskab med Teologen Jonathan Edwards, som blev hans trojaste Ven til det sidste. Da han paa Hjemvejen passerede Betlehem, hvor hans Ven, Dr. Bellarmy, var Præst, blev han alvorlig syg, men takkede Gud for, at han var blandt gode Benner og ikke laa ene i sin Sytte blandt Indianerne. Han skriver selv derom:

„Jeg var fuld af Pine men ikke bange for Døden. Men hvor taabeligt forekom det mig ikke, at de bærer sig ad, som opsætter Omvendelsen til Dødslejet. Det er ikke det rette Tidspunkt til at berede sig for Ewigigheden. De Ord kom stadig til mig (Psalm 118: 17): „Jeg skal ikke dø, men leve—“; og jeg tænkte, at om vort Liv fortsættes, da er det kun med det for Øje: „at fortælle Herrens Gerninger.“

„Oktober. Kom hjem til mit eget Hus og mine egne Folk. De stakkels Indianere syntes meget glade ved at se mig igen. Jeg kaldt straks paa mine Kne og takkede Gud, fordi han havde ført mig tilbage i god Behold.

„Tilbragte en Dag i Bøn og Faste. Jeg tænkte om Elias, hvorledes han kæmpede i Bøn, og med Elia raabte jeg (2 Kon. 2: 14): „Hvor er Herren, Elias's Gud?“ Jeg bad da om, at en dobbelt Del af den Aand maatte tilfalde mig. Jeg saa, at Gud er den samme som paa Elias's Tid, saa jeg kunde trænge ind paa ham med mine Bemærkninger. Intet syntes for svært for Gud at gøre, og intet for stort for mig at forvente fra ham. I længere Tid havde jeg fuldstændig opgivet Haabet om at blive brugt til en særlig Gerning. Men nu blev

dette Haab levende igen, og jeg længtes efter at se Guds Kraft virksom til Sjæles Frelse.

„December. Red til Stockbridge (for at faa hjælp hos Mr. Sergeant til Studiet af Indianernes Sprog). Jeg forjædedes over den Ledsindighed, der findes hos nogle af dem, der kalder sig Kristne. Jeg tilbragte Aftenen sammen med en Ven, som i nogen Maade kunde forstaa mine aandelige Kampe.

„Tilbragte det meste af Dagen i Samtale med Benner, men havde ikke megen Glæde deraf, eftersom kun faa brød sig om at tale om aandelige og himmelske Ting. Hvad er der dog i denne Verden, som kan tilfredsstille Sjælen? Jeg takker Gud for min Ensomhed, saa at jeg ikke altid er nødt til at høre paa den verdslige Samtale.— Jeg var nær ved at omkomme, da jeg red hjem; det var koldere, end jeg nogen Sinde før har mærket det.

„Ryttaarsdag 1744. Lovet være Herren, som har ført mig i gennem det spundne Mars Uro og Møje foruden de aandelige Kampe! Og gid jeg maatte leve hele dette Aar til hans Ære, i Liv eller i Død!— Tiden forekommer mig som et Øjeblik, Livet som en Damp og alle Nydelser som tomme Bobler og henfarende Vindpuft.

„Mere end nogen Sinde er jeg klar over, at Gud alene er Troens Begynder og Fulbender; alt, hvad der findes i mig af Hellighed, hvert godt Ord, hver god Gerning og Tanke alt er virket af hans Naade og Kraft. I fuldeste Forstand passer det, at adskilt fra ham kan jeg intet gøre. Det er ham, der virker i os baade at ville og udrette. Hvor kan Folk dog tale saa meget om Menneskers Kraft og Godhed?

„Tilbragte Morgenens i inderlig Bøn. Jeg længtes efter, at de, der havde gjort mig uret, skulde blive evigt salige, saa jeg kunde møde dem i Himlen.— Bønnen var saa liflig for mig, at jeg ikke holdt op, og jeg havde ingen Lust til at spise og drikke.— Min Sjæl hvilte i Gud, og jeg følte, at jeg trængte ikke til nogen anden Tilflugt eller Ven.— Jeg var tilfreds med alt, som Gud havde styret det for mig; alt, hvad der var hændt mig, var til mit Bedste, kunde jeg nu se.—

„11 Marts. Herren hjalp mig, da jeg talte til mine stakkels Indianere; jeg længtes efter, at han skulde faa Magten over deres Hjarter

og give dem aandeligt Liv. Jeg havde faa meget at sige til dem, at jeg ikke kunde holdt op med at tale."—

Uden at Brainerd vidste det i Forvejen, blev det den sidste Søndag og den sidste Gang, han prædikede for Indianerne i Rammaumec. Dog havde han beløvet dem paa, at han vilde forlade dem for at drage til Indianerne længere inde i Landet. Dette bedrøvede dem meget, og flere af dem bad ham indtrængende om at blive, da de nu havde hørt saa meget af Kristendommen, at de ikke mere vilde kunne leve paa den gamle Maade, uden nogen til at vise dem Vejen til Himlen. Da han sagde, at de dog maatte være glade ved, at andre, som trængte mere dertil, ogsaa fik Evangeliet at høre, svarede de, at de andre ikke ønskede at blive Kristne; men det gjorde de derimod. Brainerd raadede dem da til, dersom han blev nødt til at forlade dem, at flytte til Stockbridge, hvor Mr. Sergeant kunde prædike for dem.

Da han nu gav sig paa Vej mod New York, mødte han et Sendebud fra East-Hampton paa Long Island. Menigheden der bad ham indtrængende om at komme og være deres Præst. Det var et stort og velbetalt Embede, saa det passede ikke, hvad hans Fjender fortalte, at han var nødt til at virke blandt Indianerne, fordi ingen andre vilde have ham til Præst. Der var store, aandelige Bæmseligheder paa Stedet, hvilket gjorde, at han alvorligt maatte overveje Sagen for Guds Ansigt; thi det var ikke gode Dage, han søgte; men var der en Opgave, som maaske han alene kunde klare, fordi han var kendt med Forholdene, saa var det maaske hans Pligt at tage imod Opfordringen. Da han ikke kunde faa Bished, lagde han Sagen over paa Herren og rejste videre. Et par Dage senere kom der et andet Sendebud fra en Naboby til Soddam, hans Fødeby; ogsaa her var Menigheden opsat paa at faa ham til Præst. Dog blev han snart klar over, at hans Plads var blandt Indianerne.

Da han traf Missionssekskabets Repræsentanter i Nærheden af New York, var de enige med ham i, at han burde forlægge sin Virksomhed til Egnen ved Delaware-Floden. Han drog straks af Sted for at tage Afsked med sine Venner i Rammaumec; men da han naaede Stockbridge, var de allerede flyttet dertil. De blev

glade ved at se ham, men maatte faa Dage efter tage Afsked med ham, da han nu med sin Smule jordiske Guds drog til andre Egne. Han skriver i sin Dagbog:

„Maj. Medens jeg red, tilbragte jeg meget af Tiden i Bøn til Gud om, at han vilde velvillig min Rejse. Undertiden var jeg ved at tabe Modet, ene som jeg var i de vilde Stove og uden at vide, hvor jeg kom hen. Men det trøstede mig at vide, at andre af Guds Børn havde vandret om i Ørkener og paa Bjerge, i Euler og i Jordens Kløfter“ (Heb. 11: 38), og at ogsaa Abraham, da han blev kaldt, „gik ud uden at vide, hvor han kom hen.“ Paa Vejen omtrent 140 Mil fra Rammaumec, traf jeg nogle Indianere, hos hvem jeg tilbragte nogen Tid. Jeg henvendte mig først til deres Høvding og sagde, at jeg ønskede at undervise dem i Kristendommen. Han lo og gik sin Vej; men jeg fulgte ham ind i hans Hus og talte videre til ham. Han vilde imidlertid ikke have med mig at gøre, men overlod til en anden at tale med mig. Denne var en fornuftig Mand, som spurgte mig, hvorfor jeg dog vilde gøre Indianerne til Kristne, eftersom de Kristne jo var værre end dem; de baade løj, stjal og drak, og det var dem, der lærte Indianerne at drikke. Jeg gav ham Medhold i, at dette var meget slemt, men sagde, at den Slags Folk var heller ikke virkelige Kristne. Da jeg spurgte ham, om han ønskede, jeg skulde komme og besøge dem en anden Gang, svarede han, at han vilde gerne se mig som en Ven, blot jeg ikke vilde prøve at gøre dem til Kristne. Saa rejste jeg videre mod Delaware-Floden.

Her traf jeg en anden Stamme. Jeg gik ogsaa her straks til Høvdingen som tog vel imod mig; og da han havde hørt mig prædike, sagde han, at jeg kunde komme og prædike i hans Hus, saa ofte jeg vilde. I Nærheden var der nogle Nybyggere, Islændere og Hollændere, som jeg ogsaa prædikede for. (Forts.)

En Drengeskole i Kina.

af Welle M. Watson.

I Nærheden af Guds Menigheds Mødested her i Shanghai er der en Skole for kinesiske Dreng, hvor der gives Undervisning i baade

Engelsk og Kinesisk. Forstanderen for denne Skole er Hr. Chow, en meget flittig Forretningsmand her i Byen. Han har en god Uddannelse baade i det engelske og kinesiske Sprog. Hans Svoger Hr. Yue er Bestyrer paa Skolen, og disse to Mænd synes at have for deres Valgsprog: „Intet uden det bedste kan bruges her.“ De besøgte nogle af vore Møder og paa denne Maade kom vi i Berøring med dem.

Vi lærte, at flere af Drengene fik Kost og Logi i Skolen, og derfor havde lidt Fritid Lørdag Eftermiddag og Søndag. Vi lærte ogsaa at siden de var meget ivrig efter at lære engelsk, var de villig til at arbejde flittigt til og naa dette Maal.

Med dette Maal for Nye og ogsaa med Tanke paa Drengenes Moraler, blev det bestemt, at danne en Klasse, som skulde møde hver Søndag Morgen, hvori Drengene kunde modtage Undervisning i Bibelen og lære aandelige Sange i det engelske Sprog. Søster Maiden og jeg tilbød med Glæde vor Tjeneste, hun for at holde Bibellæsning og jeg for at lære dem Sangene.

Vi lærte at flere af Drengene havde før haft Undervisning i Bibelen, dette aabenbarede de ved at besvare mange Spørgsmaal. Disse Spørgsmaal var ikke kun om Skabelsen, som den gives i første Mosebog, men ogsaa angaaende Kristus og Forsonings Planen. Men medens nogle havde noget Kendskab til Bibelen var der andre, som var aldeles uvidende derom. De beviste megen Interesse baade i Bibelstudiet og i at lære Sangene.

Det vilde bringe en Jølelse af Takjælgelse og Lovprisning til de engelske Kristnes Sjæter ved at høre disse intelligente kinesiske Drengene synge med Liv, „Tænk en saadan Ven som Jesus,“ og „Har du ingen Tid for Jesus?“ Vi føler os mere end belønnet for vort Arbejde. Vi haaber at Evigheden vil aabenbare nogle varige Resultater fra disse Bestræbelser.

Før Skolens Vinter Semester sluttede, gik en af Eleverne ind i Evigheden efter kun fire Dages Sygdom. Hans pludselig Død bragte mange alvorlige Tanker. Da Vinter Semesteret sluttede blev Søster Maiden valgt til at give Bibellæsning en Time hver Dag i gennem Sommeren, og dette haaber hun at fortsætte næste Vinter.

Kære Læser, vil I bede, at Gud vil velsigne

dette Arbejde, og ogsaa alle andre Bestræbelser for Sjæles Frelse her i Kina. Millioner af vor guldhuede Brødre og Søstre gaar ind i Evigheden saa hurtigt som Tiden kan bære dem. Derfor du ønsker at møde nogle af dem ved Himmelens Porte, saa maa I bede, prædike eller give.

John Paton, Apostel til Ny Hebriderne.

John G. Paton blev født den 4de Marts 1824 af kristelige Forældre. De var fattige og boede i et lidet, uanseligt Hus. I dette Hjem, hvor der hver Aften og Morgen holdtes Andagt, voksede han op. Tolv Aar gammel maatte han forlade Skolen for at bære sin Fader behjælpelig i dennes Strømpfabrik. Omendstønt han arbejdede fra Kloffen seks om Morgenen til syv om Aftenen, saa benyttede han sig dog af hver liden Fristund til at studere; thi allerede i den Alder var han bestemt paa at forberede sig for Missions- eller Præstegerningen.

At sin Løn sparede han nok til et seks Maanedes Ophold ved et Akademi. Opholdet her opvakte hos ham en større Trang til at studere. Ikke længe derefter fik han Anledning til at frekventere et „Normal College“ i Glasgow, og paa samme Tid maatte han arbejde som Kolportør og som Distriktsviisitor. Med en liden Bundt, der indeholdt hans Bibel og alle hans Ejendele, satte han da aagaarde til Byen.

Her begyndte den egentlige Forberedelse for hans store Virksomhed som Missionær. Paa Grund af Overanstrengelse og Mangel paa god Føde maatte han snart forlade Glasgow med nedbrudt Helbred. Efter sin Tilbagekomst fortsatte han Studierne ved førstnævnte Skole, men maatte, før Skoleaaret var omme, atter forlade den af Mangel paa Midler. Derpaa fik han Stilling som Lærer i en Skole, der frekventeredes for det meste af raa ugudelige unge Mænd fra Møllerne og Kulbunkerne. Den Erfaring, han her fik i Lærergjerningen, samt hans senere tiaarige Arbejde i Glasgows Slumdistrikter, gav ham den nødvendige Forberedelse for hans fremtidige Arbejde blandt Hedningerne.

I denne Tid kom der ofte fra Sydhavssøerne Underretning om Tusinders forfærdelige Til-

stand og Nødvendigheden af flere Missionærer. Da Røddet kom om at sende en til at hjælpe Pastor John Inglis i Ny Hebriderne, tilbød Paton sig. Næsten alle hans Venner fraraadede ham at rejse, og for en Tid tvivlede han paa, hvorvidt han virkelig udførte Guds Vilje eller blot sit eget Ønske. Men i hans Samvittighed lød det kraftigere og kraftigere hver Dag: „Overlad alle disse Følger til Jesus, din Herre, som sagde: Gaa ud i al Verden og forkynd Evangeliet for al Skabningen; og se, jeg er med eder alle Dage indtil Verdens Ende!“ Disse Ord lød stedse i hans Øren og blev til sidst hans Ordre til at marschere ud.

Arbejdsmarken.

Ny Hebriderne er en Gruppe, der bestaar af 30 Øer, og ligger 1500 Mil nordøst for Australien. Gruppen har omtrent 70,000 Indbyggere. Den 5te November 1858 landede Dr. og Fru Paton paa Tama, en fuldstændig øde-øst.

Folket var nøgne Kannibaler. De havde ingen Bøger, ikke engang Skriftsprog; de boede i Hytter paa den mest nøkterne Maade uden Spor af Bekvemmeligheder. Mændene bestilte intet nyttigt; thi Kvinderne gjorde alt Arbejdet. Dog holdt Satan dem i Virksomhed med at føre Krig modhverandre. Sloges gjorde de hele Tiden. Deres Føde bestod af Frugt, og deres Fienders døde Legemer. Deres Religion repræsenterede den laveste Form af Frugt. De havde talløse Afguder og tilbad næsten alt muligt. De kjendte intet til en Kærlighedens Gud og tilskrev enhver Sygdom en Guds Vrede eller endog Hekseri. Saadan var det Folk, for hvem John G. Paton skulde prædike Evangeliet.

Hans Genvordigheder og Heltetmod.

Tre Maanedes efter deres Ankomst til Tama døde Patons Hustru. Mene med sin trofaste Ankietyremes, Lærer, kæmpede han mod Feber og de indfødtes Forræderi. De var besluttet paa at dræbe ham; men Gud forhindrede det. En Dag sprang en Mand imod ham med en Økse. En anden Gang vaagnede han og fandt Huset omringet af Mænd, der vilde dræbe ham. Midt under disse haarde Prøvelser bragte Løftet: „Se, jeg er med eder alle Dage indtil Verdens Ende,“ hans Sjerte stadig Trøst og Kraft.

I tre Aar sled Paton med at vinde Tamaerne for Kristus. Fra Landsby til Landsby vandrede han og prædikede Guds Ord. Han øvede Indflydelse over mange af de indfødte; men Majoritetens ugudelige Opjærvel modarbejdede Kristendommen, saa at Hadet til den nye Religion stadig tiltog. Endelig blev Stillingen saa fortvivlet, at det med Nød og neppe lykkedes Paton og hans trofaste Sproglærer at slippe derfra med Livet.

Frugterne.

Mange vil sige, at disse tre Aar paa Tama er værre end bortkastet. Alligevel skriver Paton selv om Resultatet saaledes: „Ved den kærlige Guds Godhed har jeg faaet leve at se og høre om en evangelisk Kirke paa Tama og at læse, at mine kære Medmissionærer, Dr. og Fru Watt, har forrettet den hellige Nadver med en Menighed af Tamafolk paa de selv samme Steder og blandt det samme Folk; hvor Troens og Haabets Sæd blev plantet ikke blot med Taarer, men med Taarer af Blod.“

En af de omvendte paa Tama var Quamu fra Penakel. Han var forhen en nøgen Hedning, der levede midt i Kanabalisme, Hekseri og Overtro. Han blev en alvorlig Kristen, en af Menighedens Aldste i Penakel. Før var han næst efter Høvdingen den fornemste Krieger i sin Stamme. Siden søgte han at sætte en Stopper for Krigene, som stadig finder Sted blandt Stammerne i den vestlige Del af Øen. Fra sin Omvendelse af blev han Missionærens højre Haand i Penakel, og han har gjort meget for at faa Evangeliet bragt til Folk over hele Øen.

Paa Aniwa.

Efter at Paton forlod Tamaen, besøgte han Australien, England og Skotland. I disse Lande lykkedes det ham at vække Interesse for Ny Hebridermissionen. Han bragte tilbage med sig „Daggry,“ et meget nødvendigt Missions-skrift. For det meste var Midlerne til Køb af dette Skib tilvejebragt ved Smaabørns Gaver i de Menigheder, han havde besøgt.

Denne Gang landede Paton paa Aniwa, en mindre Ø ikke langt fra Tama. De indfødte blev meget forbausede over hans Tilbagekomst. „Hvordan er dette?“ raabte de. „Vi dræbte eller drev alle Missionærer bort. Vi plyndrede deres Huse og røvede dem. Var vi blevet

behandlet paa en saadan Maade, kunde intet have formaaet os til at vende tilbage. Men disse vender tilbage med et vakkert, nyt Skib. Er det for at handle og faa Penge som andre hvide Mænd? Nej, nej, men for at fortælle os om deres Gud, Jehovah, og hans Søn, Jesus. Hvis deres Gud bevæger dem til at gøre dette, saa kan vi og godt tjene ham."

En Høvelspaan, som taler.

Ved Optagelsen af Arbejdet paa Aniwa maatte et nyt Sprog mestres. En Dag indtraf et interessant Tilfælde. Medens Hr. Paton arbejdede paa sit Hus, trængte han nogle Spiger og Værktøj. Han tog saa en Høvelspaan og skrev derpaa nogle Ord og bad en gammel Høvding ved Navn Namaku om at bringe det til Fru Paton, som vilde sende det, som trængtes. „Men hvad vil du have?" spurgte han forundret. Da han saa blev fortalt, at Elien vilde fortælle hende, hvad der trængtes, blev han ikke lidet harm, men lod sig dog overtale til at gaa.

Høvdingen blev overrasket, da Fru Paton saa paa Høvelspaanen og derpaa hentede det, som trængtes. Han bragte med sig Bedflisen og gjorde Tegn til Forklaring.

I Tamaoproget læste da Paton Ordene paa Høvelspaanen og fortalte ham, at paa samme Maade talte Gud til os gennem sin Bog, og at naar han lærte at læse, vilde han høre Gud tale til ham gennem Bogens Blade. Et brændende Ønske vaagnede hos Høvdingen om at se Guds Ord trykt i hans eget Sprog.

Hr. Patons Bøn og inderlige Ønske var at se mindst een Missionær paa hver Ø i Ny Sebridergruppen. Før sin Død havde han den Glæde at vide, at Flertallet af Folket paa mange af Øerne var blevet Kristne. Da Missionærerne kom til Ny Sebriderne, var der ikke en eneste Kristen blandt de Tusinder nøgne og vilde Kannibaler. Idag er der Hundreder af indfødte Arbejdere og Tusinder af Kristne. Store Ting har Gud gjort!

Arbejdet i Skandinavien.

Den 14de i næste Maaned, bliver det otte Aar siden Broder og Søster Kenbeck og jeg rejste fra St. Paul paa Vej til Danmark. Vi sejlede fra New York paa Skibet „California" December den 16de og ankom til Aalborg, Dan-

mark den 3dje Januar 1910. Naar jeg ser tilbage paa denne Tid fyldes mit Hjerte med Taknemmelighed til Gud, som saa naadig har velsignet mit Liv. Jeg var kun nitten Aar gammel, da vi rejste; det var ikke min Hensigt at rejse som Prædikant, men jeg rejste med for at være Broder og Søster Kenbeck behjælpelig i deres Arbejde.

Vi havde herlige Møder paa Habet, i hvilke en Sjæl blev frelst. I Begyndelsen var Vejen trang, vi blev misforstaaet og mistendt en Del, men Gud i sin store Naade velsignede vort ringe Arbejde, og det varede ikke længe førend Dørene aabnedes og vi fik Anerkendelse. Det behagede den Almægtige at velsigne os i sin Gerning; Sjæle blev frelst; Menigheder oprejst, og Sandheden blev rodfast i mange Hjerter. Pris et være Gud! Jeg glemmer aldrig Pionerdagene i Arbejdet i Danmark. Jeg vilde ikke have undværet de Erfaringer jeg fik for mange Penge. Al Verdens Rigdom, sagde Jesus, er ikke at sammenligne med Værdien af en Sjæl. Og vi fik se Skarer af Sjæle bøje sig for Korsets Fod. Gud alene tilkommer Æren.

Søster Anna Kenbeck, som nu er i Amerika, kom til Danmark et Aars Tid efter vi var kommet, og Mary Kenbeck, som nu er Kontorredaktør for Basunen, tilbragte ogsaa en Tid som Missionærinde i Danmark. Broder E. D. Sufag har besøgt Skandinavien to Gange i disse otte Aar. Broder C. J. Forsberg, som for Tiden er i Sverrig, og Broder Nels Kenbeck assisteret af flere Brødre og Søstre kæmper og strider nu derover for „den Tro, som engang blev overgivet de hellige." Jeg vil heller ikke undlaae at nævne Broder og Søster D. T. King, hvis arbejde derover hidtog til at fremme Sandhedens Sag.

Prøvelserne var ofte haarde, men mange var de Velsignelser, vi nød tilfammen. Jeg skal aldrig glemme det. Mange Storme har gaaet over Arbejdet i Skandinavien i den sidste Tid, og medens nogle er gaaet tilbage er der dog en Skare, forstaar jeg, som staar for Sandheden. Det var min Hensigt at rejse til Skandinavien før denne Tid, men Krigsforholdene har hindret mig. Jeg modtog forleden Dag et Brev fra Julia Borg, en svensk Søster, som modtog Sandheden og for Tiden forkynnder Evangeliet

i Danmark. Sin skriver: „Maaske mange Sjæle vil havne i Fortabelsen dersom du undlader, og ikke kommer. De evige Arme er stærke nok til at bære Skibet over de farefulde Blande. Du ved den Gang du var her, da var der jo flere Arbejdere, men mange Gange fælte du det haardt, saa kan du nok forstaa det kan være prøvende for os. Naar du, som kom med Sandheden, du som kæmpede for den og vandt store Sejre, er rejst og tilsyneladende ej kommer tilbage, hvad skal vi tænke, skal vi lægge vore Baaben ned og rejse hjem? Du maa slynke dig at komme og tage mange flere med dig, om du kan.“ I samme Brev skriver Søster Borg: „Med Guds Hjælp er vi paa den sejrende Side. Vi har ikke tabt Modet. Om vi lider med ham skal vi ogsaa regere med ham. Maaske kun om nogle saa naar staar vi blandt den store Skare, blandt det himmelske Lovsangskor, hvor Sangen er som mange Bandedes Lrd.“

Dette og mange andre Breve, som jeg har modtaget fra Skandinavien, har gjort et dybt Indtryk paa mig. Saa snart som Krigstilstanden tillader det er det min Hensigt at rejse en Tur til Skandinavien, men for Tiden er det næsten umuligt. Maa Herren opmuntre sit Folk derover og færsfikt dem, som fremholder Sandhedens herlige Evangelium. Jeg er med eder i Manden og haaber at igen være med eder i Legemet. Jeg tror der er flere som skal komme over og hjælpe eder. Hold ud. Naade være med eder alle. Amen.

Morris C. Johnson.

Bøn kan ikke sættes i Stedet for Pligt.

Af Wm. Strong.

At være vedholdende i Bønnen er at kaste vore Byrder paa Herren. Dog er Bøn ikke alt der hører til et kristeligt Liv. Ved at kaste vore Byrder paa Herren, bliver vi ikke fritagen fra at gøre vor Pligt. Der er selviste Bønner og Mageligheds Bønner, ingen af disse Bønner behager Gud. Bøn er ikke altid hvad der trænges mest. Engang blev Moses irettesat fordi han blev ved at bede. Da Israels Børn blev standset i deres March paa Grund af det Røde Hav og var forfulgt af Faraos Hær, sagde Gud; „Svi vil du raabe til mig? sig til Israels Børn, at de skal drage

frem.“ Denne Gang var det ikke Moses's Pligt at blive paa sine Kna i Bøn for Israels Børns Befrielse; hellere var det at holde op med at bede, at staa op og lede Folket frem.

At sætte vor Tillid til Gud og saa intet udrette vil ingen Sejr vinde. Vi maa staa op fra vore Kna og gaa fremad. For Eksempel: Vi hører Kald for flere Arbejdere mange Pladser fra, for Prædikanter, for Arbejdere til at hjælpe udgive Literatur, for flere Missionærer paa Missionsmarken, og hører ogsaa hvorledes der trænges flere Midler til at fremme Herrens Sag. Du tror paa Bøn, du beder indtrængende til Gud om at sende Hjælp. Men dersom du har Midler til at sende, er det ikke din Pligt at bede i dette Tilfælde, men hellere at sende nogen af dine Midler saa hurtigt som du kan. Gud ønsker, at vi selv skal svare vore Bønner meget oftere end vi selv realiserer. Dersom vi hører om nogen, der er i Nød, er det ikke vor Pligt at bede Gud at tale til nogen om at give til denne Broder eller Søster, men vor Pligt er at ile hen og give ham af vor Overflod.

Det er ikke noget mindre end at spotte Gud, at bede at guddommelig Hjælp blive sendt fra Himmelen, eller at Gud paa en guddommelig Maade vil hjælpe dem, som er i nød, naar vi i vore egne Hænder har det, som vilde afhjælpe deres Trængsel. Mange gode Menneker kommer sammen i deres Møder og beder for de trængende, de sorgfulde, de faldne, og Sædningerne, og saa vender de aldrig en Haand til at hjælpe bære den bedrøvede Verden de Betsignelser, som de saa inderligt beder Gud om at sende. „Svi vil du raabe til mig?“ var Guds Svar til Moses, og det samme er Guds Svar til mange Menneker i Dag. Gud er rede til at gøre hvad, vi beder ham om, men han kan gøre det, naar Guds Folk beviser deres Tro ved at tage fat og gøre det som de selv kan. Naar vi selv gaar til dem med Frelsens Budskab eller ogsaa sender en anden.

Her er det mange fejler—i at gøre deres Pligt. De forsøger at sætte Bøn i Stedet for Tjeneste, naar det kræver lidt Selvfornægtelse eller nogle af deres Midler og de beder Gud gøre paa en guddommelig Maade eller gennem andre, de Ting, som han ønsker, at de skal gøre.

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1.00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1.25
Six Months......65

Subskriptioner indsendt fra Standinavien:

Årlig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet kan sendes os enten ved Money Order, Bank Check, eller Draft, pr. Ekspress eller ogsaa i registreret Brev. For Penge sendt i løst Brev er Udgiverne ikke ansvarlige.

Retting for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevkort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den forrige Adresse faa vel som den nye angives.

All Korrespondance maa adresseres til

Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Subskribenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til Nels Renbeck, Pandrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Ryheder fra Missionsmarken.

Med dette Nummer begynder det specielle Tilbud paa Basunen. Vi har allerede modtaget nogle Subskriptioner. Fra nu af til den 15de Januar 1918, sendes Evangeli Basun til hvilken som helst Adresse otte Uger for ti Cent.

Søster Zuda Lee Chambers forlod Anderson, Ind, den 14de Oktober paa Vej til Vancouver, B. C., hvor hun venter at tage Skib for Japan den 25de Oktober. Hun rejser for at opptage Missionsarbejde i vor Missionsstation i Tokio Ju, hvor Broder og Søster Alexander arbejder. Lad os bede Herren give hende en sikker Rejse til hendes nye Arbejdsfelt.

Det sidste Brev fra Broder og Søster Arbeiter var skrevet fra Basel, Schweiz, engang i August Maaned. De sagde, at de havde nogle

gode Triluftsmøder, hvor de giver ud Traktater og Indbydelseskort til Møderne i Salen. Da de skrev, var Broder og Søster Springer bestemt paa at begive sig paa Rejsen til Amerika omkring ved Midten af September. Et Forsamlingsmøde skal holdes i Basel i Oktober Maaned, og de venter at Broder og Søster Doeberth skal være tilstede. Broder og Søster Arbeiter ønsker Menighedens Bønner, at Herren vil velsigne deres Arbejde.

Broder Otto Doeberth skriver i et Brev dateret August 27de, at han ventede at optage Arbejdet i Zurich, Schweiz, og at han havde allerede lejet en Lejlighed. Han siger at alle Slags Levnetsmidler og Brændsel bliver givet dem ifølge Negeringens Styrkelse. Han siger at Søster Doeberths Helbred var meget bedre, og at han og Broder Arbeiter havde været bort paa en to Dages Rejse ind i Alperne.

Broder Renbeck skriver fra Danmark, at det aandelige Arbejde gaar fremad, men lidt sagte, paa Grund af, at de mangler Arbejdere. De mærker Krigens Virkning derover mere og mere, han siger at de bruger Talglås, og en ganske liden Lampe, da de kan kun faa een Liter Petroleum om Maaneden.

I et Brev fra Br. E. J. Brewster, fra Cristobal, Canal Zone, siger han:

„Siden sidste jeg skrev har vi haft nogle frygtelige Regnstorme, men ingen af vore Møder er blevet hindret. Vi har fem Møder om Ugen foruden Søndagskolen, og Møde for Søndagsskole Lærer, og Lærerinder. Fire af disse Møder holdes paa Søndag. Vi har indtrængende bedt Br. Olson om at besøge os ved Enden af dette Aar. Han har lovet at komme, men paa Grund af indtrufne Omstændigheder, tror jeg det bliver vanskeligt for ham at holde sit Løfte. Jeg beder om eders Forbønner for mit Legeme, at Gud vil give mig mere Styrke. I Dag kan jeg næsten ikke sidde op. Mit Helbred er nedbrudt. Jeg er bestemt paa at være en trofast Soldat for Jesus.“

Br. Blewitt skriver fra New York: „En Dr. Hall fra „The American College“ i Beirut, Syrien er just ankommen til New York. Han

var ikke personlig kendt med Søster Nellie Laughlin, men han havde ofte set hende paa Gaden. Han sagde, at hun syntes at være ved god Helbred og have det godt, da han rejste i Begyndelsen af August Maaned. Alle Breve, som vi har sendt til hende siden den første Januar er blevet returneret.

„Folkene i Syrien har det meget haart. Hvor før der fandtes Olivener i Overflod, dersom de nu kan finde een, gemmer de den som noget af stor Værdi. Andre Levnetsmidler er det ikke saa knapt med, men Prisene paa alt er meget høje.“

* * *

Den Jamaica, B. W. I., er blevet besøgt af en frygtelig Orkan. Men Gud paa en forunderlig Maade har beskyttet vore Missionærer. Mange store Bygninger er blevet aldeles ødelagt. Mange Banantræer og Kokospalmer er blevet revet op med Rod, og derfor er ogsaa en stor Del af dette Aars Høst blevet ødelagt. At dømmne fra disse Beretninger er Fremtids Udsigterne for Zens Beboere meget mørke.

Fra Arbejdsmarken.

Cuttack, Indien.— Min Helbred er forholdsvis gode i Sommer. Det synes mærkværdig, naar jeg tænker paa det tunge Ansvar jeg har, og at jeg har levet for to Aar under denne Byrde med ingen Lindring eller Lettelse, ikke for en eneste Dag. Gud er min Hjælp.

Denne Maaned har været særlig haard, fordi jeg maatte rejse til Calcutta for at købe Materialer for Skolen, og medens jeg var der besøgte jeg mange Skoler for at faa saa mange gode Bink som muligt, baade for Skolearbejdet og for Planer for Bygningen. Idet jeg ingen paa-lidelig Person havde til at overse Hjemmet medens jeg var borte, tilbragte jeg seks strenge Dage der. Jeg besøgte ogsaa flere, som var interesseret i Evangeliet og holdt tre Møder. Jeg var kun hjemme en Uge, da jeg modtog Telegram, at Søster Khan var Døden nær. Jeg tog saa med første Tog og rejste hele Eftermiddagen og hele Natten, tilbragte to Dage og en Nat der, og saa vendte tilbage igen. Gud gav Sejr over Sygdommens Magt, og beskyttede ogsaa de fære herhjemme i mit Fravær.

Søster Mundels Søster er nu hos os; og vi haaber at kunne gøre lidt Missionsarbejde udenfor Hjemmet. I Dag gik Søster Mundel og jeg til en liden Hindu By to Mil herfra. Beboerne er i yderst Mørke. Mange af dem havde ikke hørt om Jesus før vi besøgte dem. Vi tænker paa at bygge et lille Skur med Straa Tag og Jord Gulv og deri holde Søndagsskole for Børnene og undervise Kvinderne i Syning. Paa denne Maade faar vi Anledning til at bringe Evangeliet til dem. Vi bliver nødt til at skaffe os et Par Feltstole og bære dem med os, da det er umuligt at faa noget at sidde paa. Enhver Familie har kun en lille Jordhytte, med et Bærelse. De kravler kun ind i denne Hytte, naar det regner og naar de sover. De sidder udenfor paa Jorden. I, som vort Hjerte bankede i Medfølelse for disse Mennekter. Vi længes efter, at de skal lære Jesus at kende. Ved for dem.

Det glæder mig at høre, at der er Udsigter til at jeg faar en Hjælperfælle til Efteraaret. Da jeg læste hendes Brev til mig, følte jeg, at Gud havde hans Haand paa hende. Maa Gud fremskynde hende paa Vejen.

Jeg takker Gud og hans trofaste Børn for den Maade vi er blevet sørget for. Det synes vidunderligt, hvorledes vi er blevet hjulpet og underholdt i disse Krigstider. Jeg er næsten forbauset hver Maaned, naar jeg ser hvor meget der bliver tilsendt os. Maa Gud velsigne Søs-kende.

Kommisjaren, Opkræveren og flere andre høje Embedsmænd tager Interesse i vort Arbejde. En Engelskmand, som er Hoved for alt Skolearbejde i denne Del af Indien, besøgte Skolen sidste Uge, og var meget tilfreds og fornøjet med den.

Det er endnu lidt uviist angaaende vor Bygrund. Vi beder Gud om at have sin Vej og give os den Grund, som er bedst for os. Regeringen siger at de kan ikke give os en Overdragelse nu indtil Krigen er slut, men de har givet mig \$500 som en Hjælp til Bygningen. Pris ske Gud! Jeg er ogsaa meget taknemmelig for, hvad Menigheden hjemme har sendt os for Bygningen. Vi har nu \$2,200 i Kassen for dette Njemed. Naturligvis vil det tage meget mere end dette, men vore Sjæle er fæstet paa Himmels Gud, og vi tror, at han vil sørge for os. En Del af

hvad vi har er blevet givet af Folk her i Indien. Vi venter engang at have et passende Hjem for Arbejdet her.

J skrev om, at vi burde have en Vagtmand om Natten som Søster McCrie har. I den Del af Landet, hvor hun bor er det let nok at faa en Vagtmand, da Folkene der er mere modige. Men saaledes er det ikke her, Folkene er mere overtroiske. Vor Gartner er en stor, stærk Mand, men naar Faren kommer og vi kalder paa ham, vil han holde sig tilbage og lade mig gaa i Forvejen. Vi er udjat for større Fare her end noget andet Sted, vi har levet, men endnu har vi ikke kunnet finde en Vagtmand. Disse Menneſker er blevet holdt nede i mørke saa længe, saa det synes de slet ingen Mod har. Vi kan heller ikke faa en fra en anden Del af Landet, thi saa kunde han ikke tale Sproget her. Derjom vi kan finde en, som kan hjælpe os vil vi fæste

ham med det samme. Jeg har tre gode Gunde, og jeg finder, at de er en stor Hjaelp. Vi lærer at lægge vore Liv og alt i Jesu Hænder.

E. Faith Stewart.

I Brasilien har man netop tilsendt Folketællingen. Af den fremgaar det at Landet har 24 Millioner Indbyggere, og at 18 Millioner af disse ikke kan læse og skrive. Eli, ser det ud i et Land hvor den Romerske Katolske Kirke faar raade sig som den vil.

For 100 Aar siden blev det første Nyeſtamente udgivet paa kinesisk i Vhen Canton. I fjor kunde det amerikanske og britiske Bibelselskab sprede over 44 Millioner Bibler blandt Kinas 400 Millioner Menneſker.

Et Spørgsmaal

? ? ?

Har jeg gjort hvad jeg kan for at sprede Evangeliet?

Dette er et Spørgsmaal ethvert Guds Barn bør spørge sig selv

Det specielle Tilbud

paa

Evangeli Basun giver mig Anledning til at gøre min Pligt mod Gud og mine Medmennesker

Evangeli Basun otte Uger for ti Cent

Tilbudet begynder den 15de November og slutter den 15de Januar

Søndagsskolen.

Lektie 9. December 2, 1917.

Nehemias genopbygger Jerusalems Mur.

Neh. 4.

Gyldentekst: Herren er min Hjælper; jeg vil ikke frygte; hvad kan et Menneske gøre mig. — Heb. 13: 6.

7. Og det skete, der Sanballet og Tobia og Araberne og Ammoniterne og Asdoditerne hørte, at Udbedringen havde taget til paa Murene i Jerusalem, og at Revnerne begyndte at luffes til, da optændtes deres Brede saare.

8. Og de gjorde alle et Forbund med hverandre om at komme at stride imod Jerusalem og at gøre Forstyrrelse deri.

9. Men vi bad til vor Gud; og vi stillede Vagt imod dem Dag og Nat over for dem.

10. Da sagde Juda: Lastdragernes Kraft er skrøbelig, og Gruset er meget, og vi kunne ikke bygge paa Muren.

11. Og vore Modstandere sagde: de skulle ikke vide og ikke se det, førend vi kom midt iblandt dem og slaa dem ihjel; og vi ville gøre, at Værgingen skal holde op.

12. Og det skete, der Jøderne, som boede hos dem, kom og sagde vel ti Gange til os: Vi, som er komne fra alle Steder, vender tilbage til os!

13. da stillede jeg Folket neden for Stedet, bag om Muren, paa de frie Pladser; og jeg stillede Folket efter Slægter med deres Sværd, deres Spyd og deres Buer.

14. Og jeg saa til og rejste mig og sagde til de ypperste og til Forstanderne og til det øvrige Folk: frygter ikke for deres Ansigter, tænker paa den store og forfærdelige Herre og strider for eders Brødre, eders Sønner og eders Døtre, eders Hustruer og eders Huse!

15. Og det skete, der vore Sjender hørte, at det var os tilkendegivet, og at Gud havde gjort deres Raad til intet, da vendte vi os alle til Muren igen, hver til sin Værging.

16. Og det skete fra den samme Dag af, at Halvdelen af mine unge Karle udførte Arbejdet, og den anden halve Del af dem holdt baade Spydene, Stjoldene og Buerne og Bannerne, og Øverstene stod bag det ganske Judas Hus.

17. De, som byggede paa Muren, og Lastdragere og de, som læsede paa, udførte med deres ene Haand Arbejdet, og med den anden holdt de Vaabnet.

18. Og de, som byggede, havde hver sit Sværd bundet ved sine Lænder og byggede saa; og den, som blæste i Trompeten, var hos mig.

19. Og jeg sagde til de ypperste og til Forstanderne og til det øvrige Folk: Arbejdet er stort og vidtløftigt; men vi er adspredte paa Murene, den ene langt fra den anden.

20. Paa hvilket Sted I høre Trompetens Lyd, samler eder derhen til os; vor Gud skal stride for os.

21. Saa udførte vi Arbejdet, medens Halvdelen af dem holdt paa Spydene, fra Morgensrøden gik op, indtil Stjernerne kom frem.

Sted: Jerusalem, hvor Arbejdet foregik.
Tid: Nehemias begyndte Arbejdet i den Maaaned, som stemmer med vor Juli — August før Kristi Fødsel 444. Det var i December 445, at Nehemias først hørte om den beklagelsesværdige Tilstand i Jerusalem. Han bad straks til Gud, og fire Maaneder senere fik han Tilfaldelse til at gaa og opbygge Jerusalems Mure. Rejsen tog fire Maaneder. De ledende Mænd i denne Lektie er: Nehemias, Artakserkses (Persiens Konge) Sanballat og Tobias.

Modstand staalsætter den Mand, som er bestemt paa at udføre et godt Værk; den forøger en Kristens Nidfarhed for Mesterens Værging.

Efterat Nehemias var ankommen til Jerusalem, var han i Stilhed i tre Dage. Vi har Grund til at tro, at han i denne Tid undersøgte Forholdene. Han omtalte ikke sine Planer; han ønskede at finde ud, hvem der vilde være tilbøjelig til at hjælpe ham og hvem som sandsynligvis vilde hindre. Efter tre Dages Forløb tog Nehemias nogle med sig og foretog en Tur om Muren for at bese Murene. Noget Reparation var allerede gjort; men der var endnu mange Pladser, hvor Murene laa i Ruiner, og Portene var ødelagte. En Vind Mure var paa den Tid intet trygt Opholdssted for Folk.

Dernæst kaldte han de ledende Jøder sammen og fortalte dem, hvad han vidste, Gud hav-

de kaldt ham til at gøre. Han viste dem det Bud Kongen havde givet ham og at Tjenderne i Samaria ikke havde Kongens Medhold. Hans Tale opmuntrede Folket, saa at de udbrød: „Vi ville gøre os rede og bygge!“ Forberedelser til Arbejdet blev gjort.

Arbejdet blev fordelt mellem 44 Partier, hvert af disse havde sin særskilte Del af Muren at Arbejde paa. Alle tog Del, og alle var fyldt med ædel Begejstring. Arbejdet gik hurtigt fremad, enhver var interesseret. Nehemias satte et godt Eksempel, han arbejdede med de andre og delte alle deres Besværligheder. Der var enigt og godt Samarbejde.

Sanballat og Tobias spottede og søgte at hindre Arbejdet. De vidste, at Kongen af Persien havde givet Nehemias Myndighed til at udføre dette Arbejde; men de besluttede alligevel at lægge Hindringer i Vejen. En af Narfjogerne til at Samaritanerne kunde have nogen Indflydelse over Jøderne var den, at disse ikke havde været tro, men mange af dem havde ægtet samaritaniske Kvinder. Endog ypperstepræstens Søn havde en samaritanisk Kvinde til Hustru.

Medens Arbejdet foregik opstod der Klagemaal blandt de fattige Jøder imod deres rigere Landsmænd. Der blev ikke betalt Løn for Arbejdet paa Muren, saa mange var meget fattige. De maatte betale Skat til Persien. Mange blev nødt til at laane; de maatte sætte sit

Land eller sin Biegaard som Sikkerhed for de laante Penge, og mange kunde ikke indløse sin Ejendom igen. De fattiges Klagemaal gjorde, at Nehemias talte strengt til de rige og bebrejdede dem for deres ukærlige og uværdige Handlemåde imod deres Brødre, og de rige Jøder indsaa deres Egentærlighed og Uret og lovede at gøre, som Nehemias sagde.

Endnu en Gang søgte Tjenderne at skade Nehemias. De skrev et Brev til Nehemias og bad om en Sammenkomst med ham. Nehemias følte, at de vilde forsøge at tage hans Liv. Han svarede dem, at han havde et stort Arbejde at udføre og kunde ikke komme. Senere sendte de Nehemias et Brev og anklagede ham for at ville gøre Oprør mod Artakserkses. Tilslut forsøgte de gennem en bestykt Jøde at narre Nehemias til at flygte ind i Templet men alle deres onde Anslag mislykkedes, medens Nehemias bevisste sig at være en Mand af godt Princip og Gudsfrugt.

Spørgsmaal: Hvad gjorde Nehemias, da han kom til Jerusalem? Fortæl om hans Inspektion af Muren. Hvilken Virkning havde hans Tale til de ledende Mænd? Hvorledes blev Arbejdet paa Muren fordelt? Hvem var Jødernes Tjender? Hvorledes viste de Tjendskabet? Hvem var Nehemias's Tilflugt? Blev Arbejdet fuldført? Nævn nogle af Nehemias's Karaktertræk.

De Unges Afdeling.

Margrete Møllers Stræben efter Fred.

Af Anna M. Greeley.

(Fort. fra forrige Nr.)

Det var et frygteligt Stød for Jeanettes Familie og Venner. Hvorfor blev en, som var saa begavet og saa overgivet til Gud, taget bort? Høle hendes Liv var Jeanette blevet anset for at være mere end almindelig, men siden hun blev ombendt var hun endnu mere vindinge; og med hendes klare Forstand og hendes Begavelse gav hun Lovning paa at blive en nyttig Arbejder i Guds Rige. Ikke des mindre fæstede en ondartet Feber, som er saa almindelig i det Land, sig paa hende, og efter kun saa Dages Sygdom blev hun bortrevet. Mær-

kelig? Uforstaaeligt? Men det ventes ikke at et Menneske kan forklare dette Livs mange Gaader; kun han, som kan gøre, at alt samvirker til gode for dem, som elsker Gud, forstaar og kender alt.

Margrete var syg om Hjertet. Det syntes som en Livsstøtte var taget bort fra hende. Hendes Tro blev ogsaa prøvet for en Tid. Hun følte som en af gamle Dage, som sagde: „Hvad nytter det at tro paa Gud? Se hvilken Fremgang de ugudelige har paa Jorden?“ Men hendes Tro sejrede ogsaa i dette; hun læste ogsaa: „Kostbar i Herrens Øjne er hans helliges Død. De skulle hvile fra deres Møje, thi deres Gerninger følger med dem.“

„Ja Herre, hendes Død er kostbar for dig, og hendes Liv, dog det var kort, har ikke været forgæves. Jeg, for en, er blevet meget velsignet ved at se hendes aandelige Liv, men hvornaar, kan jeg blive som hun var? Jeg er stivfindet og ligegyldig. Hvem vil bede for mig nu? O Jeanette, min kære Jeanette! Maa dine Bønner for mig ikke være forgæves! Min Herre og Frelser, bring mig ud af mig selv og ind i Fred og Lys.“

Man skulde tro, at en saadan pludselig Opvækkelse vilde faa Margrete til at paakalde Gud af hele sit Hjerte og blive forliget med ham, siden hendes Hjerte længtes saaledes efter Gud og hans Naade, men hun var ikke villig til at sige: „Kristus fremfor alt andet.“ Hun maatte møde Rejselse og Sorg.

Dødens Haand greb ind i hendes Familie. Hendes kære Moder blev taget fra hende, og ogsaa hendes Søster; og mange andre af hendes kære var Døden nær.

Maanedes blev til Aar. Syv Aar er nu gaaet siden Margretes første Vækkelse. Disse Aar bragte mange Forandringer, men vi er mest interesseret i dem, som vedkommer Margretes aandelige Liv.

Maria Hall var blevet gift og havde flyttet bort til en fjerntliggende Stat. Hendes Mand var en Prædikant. Ved denne Tid modtog han og en anden Prædikant Indbydelse til at komme og holde en Række Vækkelses Møder i den By, hvor Margrete levede, og som ved Forsynets Styrelse, i den Kirkebygning, hvor Margrete gik til Møde.

Margrete var meget populære og ogsaa meget afholdt i denne Menighed. Hun var Organist, Søndagsskole Lærerinde; Leder for deres Ungdoms Forbund; faktisk, en Leder i alle de Kredse hvori hun bevægede sig.

For flere Aar havde hun været Lærerinde i Byens Skole, i hvilken Stilling hun ogsaa havde megen Held. Udvortes fra vilde man tro, hun var meget lykkelig; men ethvert Hjerte kender sin egen Sorg.

Margrete og een af hendes Søstre besøgte trofast Vækkelsesmøderne, som blev holdt i Kirken.

„Det er den Slags Prædiken, jeg synes om at høre,“ bemærkede Søsteren en Aften.

„Ja virkelig, jeg synes ogsaa det er Sand-

heden,“ svarede Margrete; „det er just, hvad jeg har længtes efter at høre for flere Aar.“

Prædikanten talte om Helliggørelse i Aftes. Jeg har før haft saa meget imod denne Lære, at jeg brød mig slet ikke om at høre nogen tale om dette Emne, men i den senere Tid har jeg tænkt derpaa, og jeg har lagt Mærke til at Bibelen ofte bruger dette Udtryk, og at der skrives ogsaa meget om Hellighed i Bibelen,“ sagde Søsteren. „Det forbauser mig, at jeg ikke har lagt Mærke til det før.“

Jeg frygter for, som du siger, at vi har læst for meget med forudfattet Mening.“

„Jeg vil gerne have en Samtale med din Veninde, Maria. Vil du ikke byde hende herhen i Morgen?“

„Ja, det vil jeg meget gerne. I Morgen er Lørdag, og jeg har intet Skolearbejde. Saa kan vi have et godt Besøg. Jeg vil forlange hende til at tilbringe hele Eftermiddagen hos os, og saa kan vi spørge hende om de Emner, som vi ikke har rigtig Klarhed over.“

Maria kom og Eftermiddagen blev tilbragt paa en gavnlige Maade i alvorlig Samtale. Da hun skulde gaa bad hun begge Søstre indtrængende om at komme til Aftens Mødet.

„Min Søster kan ikke gaa i Aften, men dersom du vil blive og spise Aftensmad hos os, vil jeg følge med dig til Mødet,“ sagde Margrete.

Maria nølede lidt, thi hun havde ikke pentet at blive. Men hun forstod, at naar en Sjæl er paa Spil, er det af større Betydning end alt andet.

„Mange Tak. Det vil være mig en Glæde at blive dersom du vil gaa med mig,“ svarede hun.

Denne Aften blev en mindeværdig Aften for Margrete. Det syntes, at hele Prædikenen var for hende. Men Helligaanden havde jynret Budskabet, og nu var han den til Hjerterne, og Prædikanten var skjult under Salvelsen og Sandhedens Vagt. Hans Tekst var, „I dødes maa paany.“ Herrens Herlighed overskyggede Pladsen.

Maria sagde senere: „Jeg har sjelden bedt som jeg bad den Aften. Enhver Sætning i Prædikenen drog fra mit Hjerte et „Gud velsigne Margrete! Befri hendes Sjæl i Aften. Bring Budskabet til hendes Sjæl. Min Da-

der, jeg takker dig for Ordet; hjælp hende, at hende din Stemme. Måbenbar dig selv for hende."

Og Margrete hjælpende i hendes Sæde. Barmhjertighedens Engel stod ved hendes Side, men Modstanderen var ogsaa tilstede.

"Tag din Bestemmelse for Gud i Aften. Overgiv alt til ham. Hvorfor leve længere i Tvivl og Uro?" nødte den gode Mand.

"Ikke i Aften, du er ikke færdig endnu," sagde den anden Stemme.

"Men hvornaar vil du blive mere færdig end du nu er? I Dag, naar du hører hans Røst, forhærd, da ikke dit Hjerte."

"Folk tror, at du er god nok. Gør nu ikke noget ubesindigt. Dersom du ønsker at overgive dig til Gud kan du gøre det i Stillehed. Han kan høre dig ligesaa godt."

"Jeg ved, at Gud kan hjælpe mig, men det er denne Frygt for Folket, som har holdt mig tilbage saa længe. O Herre, hjælp mig! Jeg ønsker at være alene din."

Prædikanten holdt op med at tale. Og som Skif var, bad han alle dem, som ønskede at give deres Hjertes til Gud at komme frem medens de sang en Sang.

"Der findes ingen Kraft i selve denne Handling, men det er kun en Bekvæmlighed's Sag, saa at vi kan forene os sammen i Bøn til Gud for Befrielse fra Synd. Det er ogsaa et Bidneskryd for Verden, at et Menneske har forfagt alt, og søger Kristus," forklarede Prædikanten. Siden Margrete var blevet oplært fra Barn, at denne Handling ikke var behagelig for Gud, tiltalte denne Del af Mødet ikke hende, men Sangen gjorde.

"Hør ham kalde,

Dfte har han kaldt dig før,

Giv ham Aldgang,

Luf nu op din stærkte Dør."

O, hvorledes hun ønskede at overgive sig nu, men hun vidste ikke hvorledes. Hun følte, at det ikke vilde behage Gud om hun gik frem, men hvor gerne hun vilde, at de skulde bede for hende. Mødet sluttedes. Hun var tung om Hjertet; men Maria var snart ved hendes Side. I blide Toner spurgte hun: "Margrete, vil du ikke tage en Bestemmelse i Aften? Du ønsker virkelig ikke at vente længere."

Margrete nølede, og hun blev opmuntret til at fortsætte. "Vil du ikke gerne, at vi skal bede for dig? Dersom du ønsker det, knæl bare ned her ved dit Sæde, og vi vil tale til Herren om Sagen."

Idet Maria saa, at Sejren var bundet, gav hun hendes Mand et Tegn til at komme derhen, medens Margrete knælte ned med et Raab fra Hjertet: "Herre i Aften!"

Bønnerne var simple, men lige til Punktet; og de naaede Tronen. Og i det Øjeblik kom Himlen ned. Fred, Hvile og Glæde, som hun aldrig før havde kendt tilstrømmede Margretes Sjæl. Hvad andre vilde sige eller tænke besværede hende ikke længere. Jesus var hendes og hun var hans.

Denne Nat kunde hun næsten ikke sove for Glæde. Hun ønskede at juble og synge højt.

Lyset, som hun en Gang syntes for stærkt, var nu Kilden til Mættelse af Glæde. Nogle af hendes Venner skændte paa hende, andre græd, men Margrete gik lige frem, opfyldte enhver Pligt og hendes Liv var meget rosbærdig. Alle agtede hende højt, naar de forstod. Hun satte hele hendes Hjerte i Arbejdet for at vinde Sjæle; thi hun glædede sig saa meget over, hvad hun havde fundet, at hun ønskede, at alle hendes Venner og Slægtninge maatte ogsaa komme til at elske Frelseren. Gennem hendes Indflydelse kom flere af dem ogsaa i Besiddelse af en lig Erfaring. Gud brugte hende, og senere blev hun ogsaa kaldt ud som Missionærinde til et fremmed Land.

Gør vi for meget?— Nej og til bliver den Paastand fremført at der gøres for meget for Sedningerne, men for lidt for vore egne Folk. Måvel, det kan være altfor sandt, at ikke nok gøres for at frelse dem som er os nærmest. Men vi spørger: Kan det med Sandhed siges, at der gøres for meget for Sedningernes Frelse? Eller viser Erfaringen, at Virksomheden for Sedningemissionen har forarsaget at Kristi Sag herhjemme har lidt Tab derved? Nej tværtimod! Jo mer vi derfor gør for Sedningerne, jo mere vil Guds Rige fremmes og saa herhjemme.

Evangelii Basun

Sandhed

Renhed

17de Aarg. Onsdag den 21de November 1917. Nummer 46.

Vi paa Gud.

Somme Tider venter Gud med at komme os til Hjælp. Da Jaroas Mundstænk havde glemt Josef, glemte Gud ham ikke; alligevel lod han ham blive i Fængslet to hele Aar endnu. Gud kunde jo have mindet Mundstænk om Josef og bragt ham ud af Fængslet med det samme; men i saa Fald var Josef næppe nogen Sindeblevet Herfter i Egyptens Land. Gud tøvede for at bringe Josef ud af Fængslet i rette Tid. Han vilde gøre sit allerbedste for den stakkels Yngling, der var blevet „stilt fra sine Brødre.“ Derfor „tøvede han med at være naadig.“ Hvor vilde vi ikke gaa Glip af meget, hvis Gud ikke i sin Godhed somme Tider tøvede med at høre vore Bønner!

„Vælg
ge Dem i
Sandhe-
den; dit
Ord er
Sand-
hed” (Joh.
17: 17).

„J er
alle rede
rene paa
Grund
af det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der” (Joh.
15: 3).

Evangelii Basun Publishing Company
St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Ufrømtet Kærlighed.

Men Herren styrre eders Hjertes til Guds Kærlighed og til Kristi Udholdenhed" (2 Thesj. 3: 5). „Men i alting anbefale vi som Guds Tjenere os selv . . . ved ufrømtet Kærlighed" (2 Kor. 6: 4—6).

Den skønneste Hjerte- Hengivenhed, og en som Paulus ønsker, at alle maatte have, er den som har Guds Kærlighed og Kristi Taalmodighed for dens Formaal. Enhver anden Hjerte- Tilbøjelighed er forvrængt. Ransag dig selv for at finde ud, hvad dit Hjertes Maal eller Hensigt er. Hvad er det du mest inderligt ønsker? Hvilke Ting beskæftiger du dig mest og oftest med? Hvem er det, som virkelig lever i dit Hjerte? Hvad er det, i Regelen, som gaar ind og ud af dit Hjerte? Hvad er Grunden til dit Hjertes dybeste Sorg, og hvad er det, som det glæder sig mest ved? Gør ofte dit Hjerte disse Spørgsmaal under Bøn og Paafaldelse. Saa kommer du til at lære dets sande Tilstand. Du vil komme til at forstaa om det er vendt mod Guds Kærlighed og Kristi Taalmodighed eller om det elsker Verden, Selv, Penge, Ære eller kødelige Lyster. Hvis du mærker en falsk Tilbøjelighed i dit Hjerte, en forvrængt Tilbøjelighed til at elske Ting udenfor Gud og Kristus, græd da over din Elendighed, og bed indtrængende til Kristus, at han maa give dit Hjerte en Længsel efter hans Kærlighed og Kors. Kristi Taalmodighed er hans frivillig Lidelse og Død for os, hans Lydighed til Døden, hvilket burde gøre os taalmodige og lydige. Mal ikke din Kærlighed i fine Farver, det vil sige, bryste af dig selv med en skrømtet Kærlighed, som bestaar kun i Ord, men bede Gud give dig en røsminket, ufrømtet, ærlig Kærlighed, som viser sig, ikke mere brændende og virksom udbortes end indbortes, og som i lige Kurs rettes mod Gud og Kristus alene.

—John. Goszner.

Sand Skønhed.

Af H. G. Neal.

Vi kan se paa og beundre en andens skønne Ansigtstræk eller Figur; men, af! Beundring vendes til Modbydelighed, naar vi ser hovmod, Selviskhed, og Kulde i Livet. Gud er ikke en

Gud, som beundrer Menneskets udbortes Udseende, men han ser paa den indbortes Del af Mennesket—Hjertet eller Sjælen. Det naturlige Menneske beundrer en Kvindes Skønhed, thi det er hans højeste Opfatning af Skønhed; men Gud ser paa den Skønhed som falmer ikke. Menneskelig Skønhed falmer med Aarene, men Sjælens Skønhed er noget som aldrig dør, men forbliver evindeligt. Og efter den jordiske Synte, som den har boet i her i denne Verden, bliver opløst, tager den dens Flugt til et herligere Himmelstrøg, hvor Gud og Englefaren bor. Der findes intet Slægtskab mellem Synd og de endelige Elementer i denne Verden, i de, hvis Hjerte er blevet renset fra Synd.

Siden Gud er ikke en, som beundrer disse jordiske Legemer og de kødelige Mande, men elsker Menneskets Sjæl, hvor bør vi dog stræbe efter og beslutte os paa at forskønne det indbortes Menneske! Gud kan ikke beundre Sjælen i dens syndige, elendige Tilstand; heller ikke kan han indtil vi giver denne Sjæl helt over i hans Hænder, saa han kan gøre med den som han vil. Gud elsker og beundrer den, som behager ham. Mennesket kan derfor blive forskønnet ved at tage imod Guds Frelse. „Han pryder de sagnmodige med Frelse.“ „Gud elsker os ikke for hvad vi er, men for hvad han kan lave af os.“

De sande Skønheder er de, hvis Liv er skønt. En som er i Besiddelse af et tarveligt Udseende, vil dog blive beundret af andre, dersom han er i Besiddelse af en skøn Sjæl. Mænd og Kvinder kan maaske studere Æstetik, og bestræbe sig paa at se saa godt ud som muligt; men Ansigtet, Figuren og Hænderne af den, som lever et kristeligt Liv og udviser moralske Dyder, er endnu mere skøn, thi han oplæres af Gud.

En Kristens MASHN skinner med Guds Kærlighed. Han udviser Venlighed, Æmhed, og Fred i sit MASHN. De haarde Træk som foraarjages af Bitterhed, Utilfredshed og Strengthed er borte. Hovmod og Stoltthed ses ikke paa hans Pande. Hans læber er rede til at tale venlige- og Trøstensord. Hans Hænder bevares ikke hvide og bløde kun for Selfabslubbets Stoltthed. De er rede til at tjene Gud. Det er maaske for at høre en Rop fold Band

til en brændende Tunge eller for at afføle en feberhed Pande. En sand Kristen lærer at være ydmyg, han lærer at hans Fødder, Hænder, ja, hans alt blev givet ham for at bruges for Gud.

Det skønneste Menneske, er den, som ligner mest det store Eksempel—Jesús. Det er han, som bærer Jælsens pletfri Klædebon, og prydes af Naadens Juveler. Det er han, som i Virkeligheden er rig; han har en uudtømmelig Rigdom. Derfor drager vi den Slutning, at en ren, syndfri og elskelig Sjæl skaber et skønt Liv, hvilket gør Mænd og Kvinder skønne.

„Led mig.“

En lille Pige greb min Haand en Aften, idet vi gik ud fra Huset i Mørket, og sagde: „Led mig.“ Da vi havde gaaet et lille Stykke var der en Hund, som bjæffede. Da rakte hun begge Arme op til mig og sagde: „Pas paa mig.“ Hvor nødvendigt det er, her i denne mørke og farefulde Verden, at vi har en Leder. Herren i sin Kærlighed og Naade har lovet at være vor Leder. „Han leder mig,“ sagde David, „til de stille rindende Bæde. Han vedrækker min Sjæl; han fører mig paa Retfærdigheds Vej for sit Navns Skyld.“ Denne vor store Leder kender Vejen. Han har selv vandret paa den. Han ved hvor Fælderne ligger, og han ved ogsaa hvor „de stille rindende Bæde er.“ „Naar jeg end skal vandre i Dødens Skygges Dal, vil jeg ikke frygte for ondt, thi du er med mig, din Røp og din Stav, de skalde trøste mig,“ sagde Psalmlisten. Ofte omgives vi af Fælder, Sundene kommer bjæffende imod os, men lad os udtrække vore Arme og opløfte vore Øjne til Herren, til han har lovet at passe paa os.

—Morris C. Johnson.

Vor Stilling til Bibelen.

„Derfor I bliver i mine Ord, er I sandelig mine Disciple, og I skulle forstaa Sandheden, og Sandheden skal frigøre eder.“

Det Ord af vor Frelser er en af Berleterne i Johannesevangeliet. Det siger os, at Sandheden kun kan forstaaes af den, som bliver i Jesu Ord; thi kun han oplever Sandhedens frigørende Magt. Og det siger os mere. Det siger

os, at ingen har Ret til at kalde sig en Discipel, uden han bliver i Jesu Ord. At ville gaa og gælde for en Jesu Discipel og ikke blive i hans Ord er i sig selv en Urimelighed, men desværre en Urimelighed, mange søger at praktisere.

„Bliver i mine Ord!“

Den Formaning har Grinde til alle Tider og Slægter. Men den har ganske særlig Grinde til os; thi der foregaar netop i vor Slægt en Række ejendommelige Forskydninger, der alle paa det kraftigste maner os til at blive i Guds Ord.

Vi Nutidsmennesker kan saa let komme i den samme Bedrag, vi læser Bibelen som en anden Bog. Den nyere Bibelforskning har stærkt fremhævet den historiske og menneskelige Side af Bibelen. Den, der i en saadan Tid ikke bliver i Ordet (dagligt, barnligt og bedende), kan ikke andet end tro, at det er en Række gamle Fortidsrøster, der taler til ham i Bibelen. Den levende Guds Røst hører han ikke.

Men bliver vi i Ordet, kommer vi nok over alle Vanskeligheder. „Den Herre, Herre gør ikke noget, uden han aabenbarer sin Hemmelighed for sine Tjenere, Profeterne.“ Saadan staar der hos Amos. „Det skal ogsaa nok bekræfte sig i denne Sag. Det er „den Herre, Herre,“ der har gjort, at der i vor Tid staar helt nye sprogelige og historiske Midler til Bibelforskningens Naadighed. Saa skal ogsaa nok den samme „Herre, Herre“ i sin Time aabenbare sin Hemmelighed for sine Tjenere, det er: gør det aabenbart, at alt det nye Lys (for forsaavidt det er Lys) ikke vækker Ordet, men tjener Ordet.

„Bliver i mine Ord!“

Alt i vor Tid maner os til det.—

Men hvad er det saa at blive i Guds Ord? Derom vil der maaske være delte Meninger; men for mig i det mindste synes Sagen ganske ligefrem.

At blive i Guds Ord er ikke uden videre det samme som at blive i sine egne Tanker om Guds Ord. Disse to Ting forveksles ofte. Og dog er de grundforskellige. „Jesu Formaning lyder ikke: bliver i eders Tanker om mit Ord. Jesu Formaning lyder: bliver i mine Ord! At blive i Ordet er først og fremst at bruge Ordet. Men ikke enhver der bruger Ordet, bli-

ver i Ordet. At blive i Ordet er at bruge det stadig („Mine Sjæle var vaagne før Nattevagterne for at grunde paa dit Ord“) og at bruge det saadan, at man derved befæstes i Ordets inderste Mand og Kærne.—

Der gaar en Dom gennem alt Guds Ord. Guds Ord peger og siger: Du er Manden! Det er levende, kraftigt og skapere end noget tweeget Sværd og trænger igennem, indtil det adskiller baade Sjæl og Legeme, baade Ledemod og Marv og dømmer over Hjertets Tanker og Raad. Guds Ord er en Hammer, der sender slaar Klipper.— At blive i Guds Ord er at blive under Ordets Dom, under Hamren— at lægge sin Sjæl paa Ambolten og, som det glødende Jærn, lade sig ramme af Ordet, Slag for Slag, indtil al vor egen Retfærdighed er sønderbrudt og sønderknust.

Det koster Svie og Smerte at blive i Ordet paa den Vis! Det gør ondt som ingen anden Smerte i Verden, naar Ordets Hammer rammer vor lønligste Lyst og vor kæreste Vaneshynd. Hvor fristes man da ikke til at springe ned fra Ambolten og med al Slags fiffigt Selvbedrag smutte bort fra Hamren og afværge Slagene. Men om man gør det—saa kan man studere og læse Guds Ord saa meget man vil: man bliver dog ikke i Guds Ord. At blive i Guds Ord er at blive under Hamren.

Men der gaar blot en Dom gennem Guds Ord,—der gaar en Strøm af Lægedom gennem Guds Ord. Guds Navn er som en Salve, der udgødes, thi Gud er „vor Frelses Gud.“ Denne Frelsernavnets lægende Salve er udgødt over alt Guds Ord. Den kendes i de store Linier i Bibelen; den dufter os sødt i Møde fra hver eneste velsignet Forjættelse; og den strømmer imod os allerrigest fra Golgathas Kors.— At blive i Guds Ord er at lade sit arme, af Hamren knust Hjerte læge af Frelsernavnets Salve.

Der er Salver nok i Verden, der kan lufte Hjertets Saar, men der er kun eet i Verden, der kan læge Saaret: Guds Ords Salve. Nei fordi det læger fra Grunden, gaar det ofte langsomt. Det Saar, der skal læges, maa jo også længe holdes aabent. Derfor fristes vi let til at søge Lægedom i nogle af de falske Røster og Dyster, der siger: „Fred Fred, skønt der er ingen Fred“ (Jer. 6: 14). Men gør

vi det—lader vi os læge og trøste af andet end den fulde, frie Naade i Guds Ord, saa kan vi læse Guds Ord til Dagenes Ende—vi bliver dog ikke i Ordet. Thi at blive i Ordet er at blive i dets Lægedom.

Og der gaar en Faderstemme gennem alt Guds Ord. Der er en Røst af en, som raaber: „Jeg er Herren din Gud som lærer dig, hvad nyttigt er, og som fører dig paa Bejen, som du skal gaa paa. Gid du vilde agte paa mine Bud, da skulde din Fred være som Flo- den, og din Retfærdighed som Havets Bølger“ (Ej. 48: 17, 17). Den Røst, Vejlederrøsten, Raadgiveren taler paa hver Side af Viben.— At blive i Guds Ord er at blive i Faderstemmens Raad. Dersom man i Livets praktiske Afgørelser „beraader sig med Rød og Blod“ eller „vandrer i Ugudeliges Raad“ i Stedet for at Guds Ord til sit „Raads Mand,“ saa kan man granske og studere Guds Ord, saa meget man vil—man bliver dog ikke i Guds Ord. Thi at blive i Ordet er at blive i Varnets Spørgsmaal; Fader, hvad vil du, at jeg skal gøre?

Og endelig: der gaar et Haab gennem alt Guds Ord, et lyst og dejligt Haab om en Paradisverden uden en Slange, en ny Himmel og en ny Jord, hvor Retfærdigheden bor.

Der ligger i Svøbet, dette Haab, ved Skabningens Begyndelse. Det titter gennem Knoppens Sjæl i mange af Profeternes Syner; det springer ud Paaskemorgen, og det vinker os med al sin Skjærfsommerlighed fra nogle af Bibelens sidste Blade.— At blive i Guds Ord er at blive i Ordets Haab, saa vi ved Ordet drages ind i den tilkommende Verdens Morgenrøde og befæstes i Forbentningen om det, der skal komme—i Varnets Hjemme og Pilgrimmens Længsel. Slaar vi os til No i denne Verden uden at ville have vort Ansigt vendt mod Jerusalem deroventil, saa kan vi læse og læse, saa meget vi vil,—vi bliver dog ikke i Ordet. At blive i Ordet er at blive i Ordets Haab.

Bliver i mine Ord! Bliv under Ordets Hammer og i dets Lægedom. Bliv i Ordets Faderraad og i dets Herlighedshaab.

Dersom vi bliver i Ordet paa den Naade, saa vil vi forstaa Sandheden, og Sandheden vil frigøre os; og saa vil vi—enhver efter Tid

og Evne begynde at forstaa, hvorfor Guds Ord er dannet og sammensat, netop som det er. Vi vil i det mindste have Mulighed for at forstaa det. Maaske har vi ikke Lust eller Trang til at have med den Side af Sagen at gøre; maaske finder vi større Ophbyggelse ved udelukkende at samle vor Sjæls Kraft om den personlige Tilværelse af Ordets Dom, Trøst, o. s. v. Det faar blive den enkeltes frie Sag. Jeg siger blot: om vi bliver i Ordet paa den ovenfor skildrede Maade, saa har vi Mulighed for at tænke ret om Ordet, og det kommer saa an paa den enkeltes Tid, Lust og Lejlighed, hvor langt han i saa Henseende naar.

Bibelenes Fuldkommenhed er jo ikke en Fuldkommenhed som Kunstværk, men en Fuldkommenhed som Opdragelsesmiddel. Bibelenes endommelige Form kommer her dens hellige Indhold til Hjælp; netop den mangfoldige, ofte sammenarbejdede Form ansporer til selv at søge, sammenligne og udrede de forskellige Sider af Sandheden.— Vel er den sammensatte Form paa en Maade en nødvendig Følge af, at Gud

ikke har ladet Bibelen falde fuldfærdig fra Himlen, men ladet den fremstaa som et historisk Produkt gennem lange Tider; men deri bestaar jo Guds Visdom: at det, der er en nødvendig Følge af Bibelenes Tilblivelse, samtidig bliver et nødvendigt Led i Bibelenes Brugbarhed. Thi den sammensatte Form bidrager sit til at tvinge Sjæle til at arbejde med Ordet, og det er det, Bibelen vil.

Vi, der elsker vor Bibel, gør vel i at betragte den som fuldkommen. Men vi nærer ofte altfor overfladiske og mekaniske Forestillinger om denne Fuldkommenheds Væsen. Deraf saa mange smertelige Misforstaaelser og Sammenstød. Holder vi blot fast ved, at Bibelenes Fuldkommenheder er en Fuldkommenhed som Opdragelsesmiddel i Gud, saa klarer meget sig.

Lad mig slutte med et Ord af en Japaner i Tokio. Han sagde omtrent saaledes:

„Det Liv, Bibelen fremholder, vil aldrig blive forældet, hvor meget end Verden skrider frem. Lev og forkynd det Liv, og de har givet Verden, hvad Verden dybt trænger til.“

Livet i og for Gud.

„Herren alene ledede ham.“

W. E. J. Stewart.

Hvorledes ledede Herren Israel? „Som en Fær, der opvækker sin Røde, hvæver over sine Unger, saa udbreder han sine Vinger, tog ham, bar ham paa sine Slagfjedre. Herren alene ledede ham“ (5 Mos. 32: 11, 12). I det Ørnenene føler deres Svagheit, men føler intet Ansvar, vil de maaske aldrig forlade deres Røde; men naar Rødet bliver vækket, begynder de at føle lidt Ansvar og forsøger at flyve. Efter som deres Styrke svigter dem, udbreder Moderen hendes stærke Vinger under dem, og holder dem oppe. Svælske bringer Stærke, og med Styrken kommer ny Muligheder.

Vi ser af dette Skriftsted, at Ledelsen begynder ved at vore aandelige Kræfter bliver opvækket. Ved at vi bliver opvækket af vor Mangelhedes Søvn, ved at vor Samvittighed bliver vækket op til at føle sin Pligt, og ved ny Mulighedens dragende Magt, og ved Forvisning om bevarende Maade, bringer Herren os til,

hvor han kan lede os. Han vækker os op af et magelig Livs vedtagne Spor, og giver os en dybere Erfaring af Kærlighed, Maade, og Kraft. Givet Privilegium at leve et Liv om hvilket der kan med Sandhed siges: „Herren alene ledede ham!“ Tænk være Gud, det er muligt.

Hvor meget det betyder efter vi er blevet vækket op til vore Ansvar som Guds Børn, ikke at trække os tilbage eller at løbe for hurtigt, men altid at have en saadan Holdning i vore Hjærter overfor Guds Vilje, og saa en klar Ledelse i alt.

Der er meget, som vi maa lære i Begyndelsen af et Liv, som bliver ledet af Gud. Først maa vi lære, hvorledes at hie paa Herren. Der findes i ethvert Hjerte en vis Mangel paa Taalmodighed. Der er Grunde for denne Urolighed, som mange føler og aabenbarer, naar Gud fordrer, at de skal gennemgaa en Prøvelse. Men vi gennemløber den foran os liggende Bane, med Taalmodighed saa vel som med Frejdighed. Det

er oftere lettere, at ile fremad i Hast end at vente taalmodigt paa Herren.

Guddommelig Ledelse kan ikke skilles fra Guds Tid. „Min Time er endnu ikke kommenet,“ sagde vor velsignede Herre. Han vidste, at den eneste Vej for ham var den Vej, paa hvilken Gud ikke alene bestemte ethvert Skridt, men hvor ogsaa Tiden for ethvert Skridt var bestemt. At bide paa Herren er at lære, hvad er Guds Tid jaavel som hvad er Guds Vej. Ofte ved at blive lidt utaalmodig og med at forsøge at skjunde paa Sagen lidt, spolerer vi helt en smuk Plan, som Herren vilde have udarbejdet.

Ofte beder vi, som David af gamle Dage gjorde: „Herre! lær mig din Vej og led mig paa den jævne Sti“ (Ps. 27: 11). Men han kan kun besvare vor Bøn efter som vi følger vor egen Intethed, og realiserer, at han alene er vor Styrke og overgiver os fuldt i hans Hænder. Vi maa helt overgive os til ham ellers kan han ikke lede os.

Saa maa vi ogsaa lære ikke at nøle, naar Gud forlanger øjeblikkelig Lydigheid. Mange lære Sjæle nøler med at adlyde Aandens Ledelse og handle i Dag, fordi de venter paa det Lys de behøver i Morgen. Naar det er Guds Vilje for os at udføre en vis Pligt, vil han give os Lys nok for dette Skridt.

Da Saulus fra Tarsus udbød: „Herre, hvad vil du, at jeg skal gøre?“ var han i en god Tilstand til at blive ledet af Herren. Nabemændene Herren før ham paa engang hvad hele hans Vilje var angaaende ham? Nej; ved Førstningen gav han ham kun lidt Lys, kun nok for at tage nogle faa Skridt. „Staa op og gaa ind i Byen.“ Det var alt, som blev gjort klart for ham, dog adlød han uden at gøre Spørgsmaal. Men hvor mange af Guds Børn i Dag nægter at „staa op og gaa,“ fordi de ønsker, at se mange Mil foran dem før de tør begive sig paa Vejen. Mere Lys kommer maaske ikke før den nuværende Pligt er blevet udført. „Og det skal siges dig,“ naar du staar ved det yderste af det Lys han har givet dig, hvad du skal gøre i Morgen.

Vi maa lære at overgive vor Sag i Guds Hænder og vandre i Tro. Tro behøves ikke kun i Begyndelsen af vort kristne Liv, men gennem hele vort Liv. Nogle forsøger at følge to Fødere, men det er umuligt. Selv kommer mere ofte

i Vejen for Guds Ledelse end noget andet. Herren kan ikke styre vore Trin, indtil selv er ude af Vejen. Kristus maa regere i vore Hjarter som „Kongernes Konge og Herrens Herre,“ dersom vi ønsker at vandre i fuldkommen Lydigheid maa han alene regere over vort Hjerte—maa være den højest i alle Ting.

Gud har sagt: „Jeg vil undervise dig og lære dig den Vej, som du skal gaa; jeg vil raade dig ved mit Øje“ (Ps. 32: 8). Lad os være sikre paa at vore Hjarter hænger ikke fast ved noget, og at vi har fuldt Tillid til hans Evner til at lede og styre os, og at vi nøler ikke med at adlyde hans Røst, naar han byder os at staa op og gaa eller at bide paa ham. Dersom vi er vis paa, at den alvise Gud leder os, kan vi hvile trygt paa, at han vil tage os igennem. Jeg vilde hellere lade Herren lede mig i Mørket, gennem ukendte Veje, end gaa alene i Lys.

„Vær ikke bekymrede.“

Af Emma Elson.

I denne urolige Tid, naar alt er saa dyrt og det er vis vanskeligt for mange at faa Livets Nødvendigheder, er der vistnok mange som tanges af Omfæng og Bekymring; men nu i disse Tider er det vort Privilegium at betragte nogle af de trofaste Løfter, som Kærlighedens Gud har givet til saa mange som vil Tro dem.

Der er uden Tvivl, nogle, som ikke har hvad, de godt kunde trænge til af Livets Nødvendigheder, og de kan heller ikke forstaa, hvorfor de kan ikke have mere saa vel som andre. Maaske andre igen trykkes af andre Ting. Hvem du dog end er, og hvordan den Stilling end er, har Gud alligevel ikke glemt dig, og der findes Løfter, som passer ogsaa for dig.

Der findes vis mange Forældre i disse Dage som trykkes haardt, og Dag og Nat tænker de paa, hvorledes de skal kunne forsøge dem, som er afhængig af dem. De fornæfter sig selv mange Ting, saa at deres Børn kan faa hvad de trænger. Men det burde være en Opmuntring for alle, at vor himmelske Fader, som ejer alt, har samme ømme Omhu for sine Børn. I Ps. 103: 13, læser vi: „Ligesom en Fader forbarmer sig over Børn, saa forbarmer Herren sig over dem, som frygte ham;“ og i Ef. 49: 15—16, læser vi: „Kan vel en Kvinde glemme sit diende Barn,

at hun ikke forbarmer sig over sit Livs Søn? om ogsaa de kunne glemme, da vil jeg, jeg dog ikke glemme dig. Se jeg har tegnet dig i mine Hænder; dine Mure er bestandig for mig." I, som da forstaaar hvorledes en naturlige Fader føler overfor sine Børn, kan I da ikke fatte hvorledes vor himmelske Fader føler overfor sine Børn?

Han siger klart, at I ikke skal være bekymret

for endog de nødvendige Ting: „thi eders himmelske Fader ved, at I har alle disse Ting nødvendigt." Naar han klæder Markens Blomster og føder Himmelens Fugle, vil han sikkert ikke glemme sine Børn. Forøvrigt, „Kraft din Sag paa Herren, og han skal forsøge dig; han skal ikke evindeligt tilstede at den retfærdige roffes" (Ps. 55: 23).

Bibelske belærende Læmmer.

Hvem kan blive helliggjort?

Af D. D. Teasley.

„Thi for eder er Forjættelsen og for eders Børn og for alle dem, som er langt borte, saa mange som Herren vor Gud vil tilkalde" (Ap. G. 2: 39).

Den bødferdige Synder kan ikke, fra Sagens Natur, opfatte Behovet og Naturen af Helliggørelse. Han er for meget optaget med Følelsen af hans egen Skyld og Behovet af Syndsforladelse for at forstaa eller fatte hans Behov af Renselse fra den medfødte Synd. Det er efter man er blevet kendt med Gud og har faaet en mere intime Kendskab med hans moralske Natur og Forsoningens Planen, at han føler Behovet af „Liv i Overflod" (Joh. 10: 10), og fatter Naturen af og opdager, at der i hans Hjerte er denne medfødte Synd, og længe efter at blive fyldt med den guddommelig Aand.

Det var efter Disciplene i Efesus havde troet, at de blev beseglet med Forjættelsens hellige Aand. I hvem ogsaa I, da I hørte Sandhedens Ord, Evangeliet om eders Frelse, i hvem I ogsaa, da I blev troende, blev forseglede med Forjættelsens hellige Aand" (Ef. 1: 13).

Igen, Helligaanden gives de Iydige. (Ap. G. 5: 22). De uydige behøver Omvendelse; de Iydige kan blive helliggjort. Gud giver Helligaanden til dem, som beder derom (Luk. 11: 9—13). Det er meget sandsynligt, at da Helligaanden kom ned paa Pinsedagen, var Disciplene i Bøn (Sammenlign Ap. G. 1: 14 og Ap. G. 2: 1).

Bed at opsummere det hele finder vi da, at den retfærdiggjorte troende, hvis Synder er

forladt, Sjælen, som er blevet bekendt med guddommelige Ting, de Iydige, som beder derom og tror, kan erholde Helliggørelsen.

Helliggørelsens Værdi.

„Men I skulle joaa Kraft, naar den Helligaand kommer over eder" (Ap. G. 1: 8). Helliggørelsen er Kroneværket i Frelsensplan; den fuldender og fuldkommer de Naadegaver, som begyndes i Retfærdiggørelsen, ved at borttage den medfødte Synd og ved at skænke os guddommelig Kraft.

Mennesket var fra først af ren. Forløsning mener at købe tilbage; derfor betyder Forløsning i dens højeste Betydning en Genoprettelse af moralsk Renhed. Saaledes, Helliggørelse giver os tilbage den dyrebare Skat, moralsk Fuldkommenhed, som vi tabte gennem vor første Forældres Synd. Helliggørelsen bringer os tilbage til Edens moralske Tilstand, og gør, at vi igen kan nyde af Livets Træ, thi Kristus bragte Liv og Uforkrænkelighed for Lyset ved Evangeliet (2 Tim. 1: 10).

Helliggørelsen ikke bare frier os fra Slægtens medfødte Synd, men giver os ogsaa guddommelig Kraft. Jesus jagde til sine Disciple: „Men I skulle joaa Kraft, naar den Helligaand kommer over eder." Hvem af os har ikke, før vi blev helliggjort følt Behovet af denne Udsværelse med Kraft? Det er kun ved Helligaandens Kraft, at vi virkelig kan sejre i Kampen mod Synd. Da Mennesket blev drevet ud af Edens Have og tabte Guds Billede, blev han berøvet moralsk Kraft og blev en Syndens Slave. Frelsen befrier Mennesket fra Syndens Trældom, giver ham tilbage Guds Billede, og udstyrer ham med Kraft fra oven. Denne Hel-

lugaandens Kraft giver os ikke kun Magt til at leve et helligt Liv, men den giver os ogsaa Inspiration til at prædike Evangeliet til andre. „Der har forkyndt eder Evangeliet i den Helligaand, som blev sendt fra Himmelen“ (1 Pet. 1: 12).

Foruden at rense os fra den medfødte Synd og at give os guddommelig Kraft, bringe Helliggørelse os ogsaa i Besiddelse af Helligaanden, som er vor guddommelig Fører. „Men Talsmanden, den Helligaand, som Faderen vil sende i mit Navn, han skal lære eder alle Ting og minde eder om alle Ting, som jeg har sagt eder“ (Joh. 14: 26). „Men naar han, Sandhedens Ånd, kommer skal han vejlede eder til hele Sandheden“ (Joh. 16: 13).

Ved at forstaa at prædike Læren om Helliggørelse, har det ikke lykkedes for mange Prædikanter at bringe Medlemmerne af deres Menigheder til en befæstet Erfaring af Renhed. Kraft og guddommelig Ledelse. Af mange interessererede Spørgere og ogsaa af mange Kritikere gøres dette Spørgsmaal: „Hvorfor mislykkes det for saa mange Mennesker i deres kristne Liv? Man behøver ikke at gaa langt for at faa dette Spørgsmaal besvaret. Den retfærdiggjorte troende bliver ofte ikke ledet til en Tilstand af Fuldkommenhed i Helliggørelsen. Efter Omvendelsens første Blød er blevet affølet ved Prøvelser og Fristelser, er det ofte, at den nyomvendte, naar han fristes af Satan og Verden, og drevet fremad af hans egen medfødte Synd, falder tilbage igen til det fjendfulde Liv. Kronen og Herligheden af Forsøningsværket og Forsøgningen af en kristen Erfaring, er denne fuldere Overgivelse til Gud, denne Hjerte Renhed og Udstyrrelse af Kraft, som man faar i Helliggørelsen.

Hvorledes at komme i B.iddelse af Helliggørelsen.

Hvor god en Forstaaelse vi dog har af Læren om Helliggørelse, er det kun af liden Værdi, medmindre, at det leder os ind i en Hjerte-Erfaring af Helliggørelse. Forsøningen blev tilvejebragt for alle, men den gavner kun dem, som ved en personlig Tro tilegner sig de grænseløse Betsignelser den byder. Men dog er det nødvendigt for at faa den Erfaring at have en god Forstaaelse om Læren om Helliggørelse og en Kundskab om at Kristi forsonende Blod vil

rense vort Hjerte og fylde det med den guddommelige Ånd. Et Menneske, som lig Disciplene i Jesus, som ikke havde „hørt, at der var en Helligaand,“ kan ikke blive fyldt med Ånden. Endskønt et Menneske kan modtage Helliggørelse uden først at have en teknisk Forstaaelse af Læren, maa han vide at Helliggørelse er et Bibelsk Emne. Han maa, for Ets., vide, at der er noget som Helliggørelse, at det kan opnaas i dette Liv, og at det er for ham.

Kundskab om Læren om Helliggørelse er frugtesløs uden et alvorligt Ønske om at komme i Besiddelse af denne Erfaring. Et inderligt Begær om at have et rent Hjerte, styret af Kundskab om hvad Gud har tilvejebragt for os gennem Evangeliet, vil føde Tro i Sjælen, vil faa ham til at, bede, søge, og stræbe efter en Erfaring af fuldkommen Frelse. Siden en Ånd kan ikke med Forstand søge efter noget, han er uvidende om, maa Oplysning gaa forud for Begær; men, desværre, følger et inderligt Begær ikke altid Oplysning. Et Menneske bør ikke bare kende Naturen af den medfødte Synd, vide at dens Udryddelse er en Mulighed, men han maa ogsaa føle Faren af at lade denne Natur forblive i ham, og føle hvor ønskeligt, hvor gavnligt, hvor velsignet, ja, dog hvor nødvendigt, er Helliggørelse.

Fornuften, Sanses-Evnerne, Kundskab og Følelse har derfor alle en Del i den kristelig Erfaring. Jesus siger: „Og I skulle kende Sandheden og Sandheden skal frigøre eder“ (Joh. 8: 32). Dog er Guds Rige for en Del ogsaa Følelse, thi Paulus siger at den er „Retfærdighed, Glæde og Fred i den Helligaand“ (Rom. 14: 17). At have Kundskab uden et inderligt Begær kan lede et Menneske til at gennemgaa en formel Overgivelse til Gud, og at paatage sig en Bekendelse af Helliggørelse; men uden et inderligt Begær til at fremskynde Hjertet til Handling, forbliver de aandelige Sanses-Evner i en slumrende Tilstand, Troen er ikke en levende Tro, og Erfaringen er ikke fuldkommen. Nødvendigheden af Følelse, Begær, og Fornuften er umødvendigt. Sanses-Evnerne og Fornuften i en kristen Erfaring staar forenet lig Sjæl og Legeme i Mennesket. Ligesom Legemet uden Sjælen er død, saaledes er Kundskab uden Følelse død og livløs; ligesom Sjæ-

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1.00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1.25
Six Months......65

Subskriptioner indsendt fra Skandinavien:

Årlig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet kan sendes os enten ved Money Order, Bank Check, eller Draft, pr. Ekspres eller ogsaa i registreret Brev. For Penge sendt i løst Brev er Udgiverne ikke ansvarlige.

Åbittering for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevfort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den forrige Adresse faa vel som den nye angives.

All Korrespondance maa adresseres til

Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Subskribenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til Nels Renbeck, Pandrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Alderdomshjemmet neobrändt.

Fridag Morgen Kl. 5 blev der opdaget Ild i Loftet paa Alderdomshjemmet her. Alarm blev givet saa hurtigt som muligt, Sprøjteflange blev anvendt, men det var umuligt at slukke Ilden. De gamle, 19 i alt, blev taget ud saa hurtigt som muligt, mange vilde ikke gaa og maatte bæres ud. Alle de gamle og Arbejderne kom ud uskadt, saa ingen Liv blev tabt. Da de gamle var kommet ud havde Ilden faaet saa megen Fremgang, at det var umuligt at redde noget paa anden og tredje Etage, saa de gamle og Arbejderne frelsede kun saa meget af deres Tøj, som de kunde faa fat i i en Hast, da de gik ud. Vi har derfor mistet næsten alle vore Sengflæder og baade de gamle og Arbejderne mistede næsten alt deres Tøj. Der blev ringet paa Brandvæsenet saa hurtigt som muligt, men da de kom herud (10 Mil fra St. Paul) havde Ilden faaet saa megen Overhaand,

at de intet kunde gøre, uden at hjælpe redde de andre Bygninger. Der var ingen Blæst, saa Vognhuset og Stalden blev reddet, samt alle Kreaturerne og Gaardsredskaberne.

De troende og ogsaa de ufrelste Naboer her i Byen var meget venlige imod os, og aabnede deres Hjem for de gamle, saa at de gamle blev anbragt i forskellige Hjem rundt om i Byen.

Ilden blev først opdaget i Loftet og tænkes at stamme fra en Elektriftraad. Loftet var allerede i Flamme, da Ilden blev opdaget.

Direktørerne skal møde Mandag den 19de November for at bestemme, hvad skal gøres i Fremtiden.

Blandede Nyheder.

Vi har allerede modtaget omtrent et Hundrede ti Cent Subskriptioner, under det specielle Tilbud. Dette er en god Begyndelse, men vi haaber at faa flere Hundrede, ja Tusinde, før Tilbudet slutter.

Ser paa Kontoret har vi haft for Skik at sende et Åbitteringsbrev til alle, som sender os Penge for Fornøjelse af deres Subskription.

Men nu da Postportoen er blevet forhøjet har vi besluttet at det er en unødvendig Udgift, da Datoen paa Adresselappen viser, at vi har modtaget Pengene. Saaledes: Nov. 17 betyder at Bladet er betalt til Nov. 17, naar vi saa modtager Penge til Fornøjelse bliver det forandret til Nov. 18. Det tager i Almindelighed to Uger efter Modtagelse af Penge til Subskriptionsfornøjelse inden Datoen kan blive forandret. Glem derfor ikke at se paa Datoen paa Adresselappen, da vi herefter vil ingen anden Åbittering vil sende for Penge, som indsendes for Fornøjelser.

Næste Uge begynder vi en Serie Artikler om Martin Luther og Reformationen. Disse Artikler vil blive meget interessante og lærerige. De, som samler Subskriptioner for Bladet bør forsøge at faa saa mange Subskribenter som muligt før denne Tid, saa at de nye Subskribenter kan faa læse disse Artikler fra Begyndelsen.

Br. Morris C. Johnson skriver fra Hereford, at Gud velsigner Møderne der, og at Forsamlingshuset er ikke stort nok til at holde alle som kommer, særlig om Søndagene, naar de troende fra de forskellige Menigheder kommer i deres Automobiles, mange af dem kører næsten et Hundrede Mil. Møderne fortsættes til Søndag den 25de November.

Søndag den 4de blev Anphia Christofferson og Elmer Myhre ægteviet af Broder S. L. Johnson i Forsamlingshuset her. Anphia Christofferson har arbejdet her paa Alderdomshjemmet for flere Aar og var meget afholdt af de gamle paa Hjemmet. Vore hjerteligste Ønsktninger for en lykkelig Fremtid følger Brudeparret. De venter at bosætte sig paa en Gaard i nærheden af Kerkhoven, Minn.

Mere angaaende Ildbranden paa Alderdomshjemmet.

En udførlig Beretelse om Omstændighederne i Forbindelse med Ildbranden, som ødelagde Alderdomshjemmet paa Morgen den 16de November findes i den anden Del af Bladet.

Endslønt vore Hjerter bløder over Tabet af Hjemmet, føler vi dog forvisset om, at Herren vil hjælpe i Fremtiden. Samme Dag som Hjemmet brændte lejede vi en stor Bygning, som før har været brugt som Sove-Sal for Studenterne ved St. Pauls College. Alle de aldrende vil her blive sørget for i en ligesaa omhyggelig Maade som tilforn.

Paa Grund af, at kun ganske faa Sengflæder blev reddet, trænger vi haardt til Tæpper („Quilts“), Lagener, Pudevaarer, Haandklæder o. s. v. Lad Guds Børn i de nordvestlige Stater komme dette Behov i Hu. Lad alle som muligens kan, sende ind nogle af disse nødvendige Ting. Send til Old People's Home, St. Paul Park, Minn.

Avindeforeningen af forskellige Samfund her i St. Paul Park har tilbudt at sy nogle Lagener, Pudevaarer og Tæpper for os, hvis vi vil skaffe Materialerne. Vi beder Herren velsigne alle, som saa kærligen har hjulpet os i denne Trængsels Tid.

Lad Guds Børn ogsaa huske paa Arbejderne, som har mistet deres Klæder og personlige Sa-

ger. Lad os alle gaa sammen og gøre, hvad vi kan for at hjælpe disse som i saa mange Aar, har givet deres Tid og Evner i Herrens Tjeneste. Det vil tage mindst \$300.00 eller \$400.00 for at erstatte deres Tab. Lad os bede Herren lægge denne Byrde paa vore Hjerter. Send alle Midler i dette Bjemed til S. L. Johnson, Evangeli Basun Pub. Co. Derjom mere bliver indsendt end hvad Arbejderne trænger til, vil det blive anvendt til Hjemmets Behov.

Til de, som har indsendt Bidrag til at afbetale Gælden paa Hjemmet vil vi sige at Alderdomshjemmet vil fremdeles vedblive at sørge for de gamle i den lejede Bygning. De, som har lovet Penge til at afbetale Gælden paa Hjemmet, som nu er nedbrændt, bedes godhedsfuldt at indsende deres Beløb til S. D. Enslag, Paynesville, Minn., eller til Old People's Home St. Paul Park, Minn.

Direktørerne for Alderdomshjemmet mødes i Dag for at tage Bestemmelse angaaende Fremtiden. De vil afgøre enten der skal bygges igen eller købe Bygningen vi nu har lejet. Vi tror ikke, at Herren har forladt os. Vi tror, at han fremdeles vil være med os i Arbejdet her. Lad os arbejde sammen, med dette Maal for Øje, at virke for Herren og at hjælpe den faldne Mennekeslæggt.

S. L. Johnson, Bestyrer.

Fra Arbejdsmarken.

Hereford, Minn. Nov. 3.

Min Sjæl lover Herren i denne Eftermiddagstund for hans store Naade og Miskundhed imod min Sjæl. Han har velsignet mig saa meget, at jeg især at Evigheden ikke bliver for lang til at prise ham. Lovet være hans helige Navn! Efter Mødet i Racine, som sluttede Oktober 7de, rejste jeg hjem for to Dage. Min Broder Sophus, som lider af Tuberkulose i Halsen, er meget syg og nærmer sig Graven hver Dag. Men det vil glæde eder alle at høre, at han har overgivet sig til Gud. Han blev herligt frelst et par Maaneder siden. Gud være lovet! Vi har bedet indtrængende til Gud for ham, men endnu har vi ingen Forandring set. Mulig Herren vil tage ham til det Land, hvor ingen skal blive syg eller dø. Bed for ham.

Maa Gud ogsaa velsigne hans Sønstru og lille Datter.

Paa Gennemrejse standjede jeg over Natten hos min Broder Seward og fik Anledning til at hilse paa Arbejderne i St. Paul Park. Oktober 12—14 besøgte jeg Menigheden i Hewitt og Bertha, Minn. Det var opmuntrende at hilse paa de nyfrelste, som blev omvendt i Bækkelsesmøderne i Sommer. Alle bad de mig indtrængende om at komme tilbage igen næste Sommer og sagde, at de bliver nødt til at faa et større Telt, et som har Siddeplads til flere Hundrede Menneffer.

Derfra rejste jeg til Willmar, Minn., hvor vi havde tre Møder i den svenske Missionskirke. Pastor Tegnell og Forsamling tog imod os venligt og bevisste os megen Opmærksomhed. Broder og Søster Sufag med Familie og næsten hele Menigheden fra Hawick og de hellige fra Norway Lake og West Lake var tilstede ved disse Møder. Det var en stor Opmuntring for mig at se dem alle igen. Vi havde ogsaa to Møder i Hauge Kirke i Norway Lake. Oktober 20de, tog Broder og Søster Namodt mig til Montevideo, hvor jeg holdte Møder fra den 21de til 28de. Herren velsignede vore Sjæle til sammen idet vi sad omkring hans Bord. Professorens i Højskolen kaldte mig op i Telefonen og bad mig tale til Studenterne. Over 300 var tilstede og de lyttede med Opmærksomhed, medens jeg talte til dem om mine Erfaringer. Professorens bad mig indtrængende om at komme igen. Vi havde ogsaa et dejligt Møde i Broder og Søster Petersons Hjem i Watson. De er ved at bygge et Forsamlingshus i Montevideo som bliver færdig den 1ste December. Det er min Hensigt, om Gud vil, at holde en Række Bækkelsesmøder i denne ny Bygning Feb. 3—24. De vil gerne jeg kunde komme i December, men jeg kan ikke.

Mandag den 29de havde vi et velsignet Møde i Broder Hans Myhres Hjem i Nærheden af Kerkhoven. Tirsdag, Onsdag og Torsdag havde vi to Møder hver Dag i Methodistkirken i Belgrade. Den sidste Aften talte jeg over Emnet: „Jesu Genkomst.“ Bore Hjerter smeltedes idet vi betragtede Herrens Ord om dette herlige Emne. Broder Sufag sagde: „Jeg har faaet Gjembe, jeg længes efter det herlige Land, hvor der ikke er Krig eller Synd.“ Velsignet

bliver det, mine elskede Søskende, naar vi mødes der. O, maatte ingen af os blive tilbage.

Jeg kom til Wendell i Nites Kl. 6.05 og blev glad, da jeg saa Broder Charlie Larson var der for at tage imod mig med sin Automobil. Gud velsigne Brødrene. Nogle Drengene havde været ved Møderne sidste Aar kom til mig ved Stationen og sagde: „Hello, kommer du tilbage igen; skal der være Møde?“ To Timer senere stod jeg i Lærestolen og fremholdt Livets herlige Evangelium. Vejret er godt og jeg tror, vi kan vente en herlig Række Møder. Jeg bliver her over fire Søndager. Farvel.

Morris C. Johnsen.

Hvem kan blive helliggjort.

(Forts. fra Side 9).

Jendt til Hedningerne „for at oplade deres Sjæne, saa de maa omvende sig fra Mørke til Lys og fra Satans Magt til Gud, for at de kunne faa Syndernes Forladelse og Rod iblandt dem, som er helligede ved Troen paa mig“ (M. G. 26: 18).

At opsummere, hvad vi saa vidt har læst, maa den omvendte Person for at blive helliggjort komme i Besiddelse af en Kundskab om at Helliggørelse kan opnaas i dette Liv, maa have et inderlig Begær om at erholde denne Erfaring, maa indvie sig eller overgive sig helt til Gud, maa bede for den Helligaand, og tilsidst maa tro, at Blodet renser og at Helligaanden i sin Fylde kommer ind.

Paa „Tro Punktet,“ er det dog, hvor mange vakler. Vi tænker ofte mere paa Velsignelsen, og beder mere for Velsignelsen end vi gør for Velsigneren. Helliggørelse, som omtales i Bibelen, overjes ofte gennem, at for megen Opmærksomhed staaes Tølelserne og andre Tegn. Læser, dersom du ønsker at blive helliggjort, maa du modtage denne Erfaring ved Troen. Tølelser, Velsignelser, og Herlighed er ikke Troens Bebudere, men Troens Frugter. Tølelser har deres Sæde i det menneskelige Sind og kan paavirkes af alle Slags Omstændigheder; de forandres, de stiger og falder: men Troen er grundet paa Guds uforanderlige Ord; den vedbliver uforanderet, til Trods for skiftende Omstændigheder og Omgivelser.

Mange Folk besværer dem selv saa meget om

Helliggørelsens „Vidnesbyrd“, dog, i Sandhed, er „Vidnesbyrdet“ det ene, som vi slet ikke behøver at besvare os med. Menneskets Part er at tro, og Mandens Part er at give os Vidnesbyrdet; se saa til, at de tror, og lad Gud se efter „Vidnesbyrdet“ eller Forvisningen, „thi den, som tror paa Guds Søn, har Vidnesbyrdet i sig selv“ (1 Joh. 5: 12). Mogle Prædikanter i disse sidste Dage vil have os tro, at Tungetalens Gave maa medfølge som et Vidnesbyrd om Helligaandens Tylde. En saadan Paastand modbevises af Samaritanernes Erfaring. Berettelsen af deres Modtagelse af den Hellig Mand siger der intet om, at de talte i Tunger. Læs Ap. G. 8: 5—17. Andre Skrifsteder modbeviser ogsaa forudgaaende omtalte Paastand.

Svorledes at blive helliggjort opsummeres i disse Ord: derjom du er omvendt og tror paa

Arius, og ønsker at blive helliggjort, maa du tro at Helliggørelsen er for dig og kan opnaas i dette Liv; du maa begære det saameget, at du skatter Erfaringen mere end noget andet, at søge den flittigt og bede indtrængende for den. Du maa indvie dig selv, din Sjæl, Mand og Legeme til Guds Tjeneste; endelig maa du tro—tro uden at vakte, uden Henjyn til Tølelser, at Blodet helligaanden kommer ind. Gør disse Ting fra Hjertet, og saa modtager du Erfaringen. Tvivl vil magtfe angribe dig. Fristelser vil komme, Tølelser vil stige og falde, men „den, som tror paa paa Guds Søn, har Vidnesbyrdet i sig selv.“

Menneskene er af to Slags: De som gaar foran og faar udrette noget, og de, som sidder stille og siger: „Svorfor blev det nu ikke gjort paa den Maade!“

Et Spørgsmaal

? ? ?

Har jeg gjort hvad jeg kan for at sprede Evangeliet?

Dette er et Spørgsmaal ethvert Guds Barn bør spørge sig selv

Det specielle Tilbud

paa

Evangeli Basun giver mig Anledning til at gøre min Pligt mod Gud og mine Medmennesker

Evangeli Basun otte uger for ti Cent

Tilbudet begynder den 15de November og slutter den 15de Januar

Det ny Forsamlingshus i Montevideo.

Arbejdet paa Guds Menigheds ny Forsamlingshus paa South 7th Street i Nærheden af Ward Skolebygning blev begyndt den 4de September, og Bygmeisteren, John Sclervik, siger aa Bygningen bliver færdig den første December. Opførelsen af dette Forsamlingshus vilde have været en Umulighed under de nuværende Omstændigheder, var det ikke for de troendes Gæmildhed. Ikke et Ord blev sagt til nogen om, hvor meget de skulde give til dette Bjemed, men enhver tog i al Stilhed en Bestemmelse om hvor meget de vilde give, da de saa talte sammen om Sagen glædede de dem ved at opdage, at hvad de havde bestemt dem for i deres Hjerte, var næsten alt de vilde behøve til at bygge Forsamlingshuset.

Møder vil blive holdt i Forsamlingshuset saa snart som det bliver færdigt, men Indvielses-Højtideligheden finder ikke Sted før Søndag den 3dje Februar. Evangelist Morris C. Johnson vil holde Indvielsestalen og vil ogsaa holde en Række Bættelsesmøder i det ny Forsamlings-

hus i Februar Maaned. Menigheden for- søger at faa en Forstander til at overtage Op- synet med Arbejdet der.

Brahmanisme, Buddhisme, Muhammedanis- me er fangløse Trosbekendelser. De bor ved Skyggesiden, og føler hvor dybt Mørket er i Mennefsenaturens Natjide, som alene kan lyse op af Kundskaben om Forløsningen. Katoliken synger ikke meget; han udfører kun nogle Mu- sikttykker. Protestantismen alene er Sangens Religion. Forløsningen troet, modtaget, er- faret, fylder Sjælen med en Glæde som strøm- mer over i hellig Sang. 3 400 Aar har tone- faldet været spulmende og udvidet sig rundt paa Jorden. Endnu fylder det Verden med de rigeste og mest ophøjede Melodier. Hvorle- des skulde Gædendommen kunne synges? Den har ingen Genløsning, den har ingen Kristus. Hvorledes skulde den evangeliske Protestantis- me kunne høre op med at synge, da den har et Evangelium saa herligt til at oplyse og opløste og jrelse?

1918 Bibeltekstkalender

Denne Kalender indeholder et ypperlig Udvalg af Bibelvers for hver Dag af Aaret, trykt med tydelig Stil.

Tolv vakre Billeder, et for hver Maaned, illustrerende de historiske og vigtige Tildragelser i Jesu Liv.

Kalenderens Titelside prydes af Hoffmans tiltalende Billede af Jesus som en ung og vakker Yngling.

Denne Kalender er en passende og meget velkommen Jule- og Nyaarsgave.

Kalenderen faaes i det dansk-norske, svenske og engelske Sprog. Størrelse 9¼ x 16½ Tommer.

Pris

25 Cents.

EVANGELI BASUN PUB. CO., ST. PAUL PARK, MINN.

Søndagsskolen.

Lektie 10.

December 9, 1917.

Esra og Nehemias læser Loven for Folket.

Neh. 8.

Gyldentekst: Dit Ord er en Lygte for min Fod og et Lys paa min Sti. — Ps. 119: 105.

1. Da samlede det hele Folk som een Mand paa Pladsen, som er foran Vandporten, og de sagde til Esra den skriftlærde, at han skulde bringe Bogen med Mose Lov frem, som Herren havde budet Israels.

2. Og Esra, Præsten, bragte Loven frem for Forsamlingens Ansigt, baade for Mænd og Kvinder og for alle, som kunde forstaa at høre til, paa den første Dag i den syvende Maaned.

3. Og han læste i denne lige for Pladsen, som er foran Vandporten, fra Lys Morgen indtil midt paa Dagen, for Mænd og Kvinder og dem, som kunde forstaa det, og alt Folkets Zeren agtede paa Lovbogen.

4. Og Esra, den skriftlærde, stod paa en Forhøjning af Træ, som de havde gjort til det samme, og hos ham stod Mathithja og Sema og Anaja og Uria og Silfia og Maeseja ved hans højre Haand; og ved hans venstre Haand Pedaja og Mafael og Sasum og Hasbaddana, Safaria og Mesullam.

5. Og Esra oplod Bogen for alt Folkets Øjne; thi han stod højere end alt Folket; og der oplod den, blev alt Folket staaende.

6. Og Esra lovede Herren, den store Gud, og alt Folket svarede: Amen! Amen! med deres Hænder oprakte, og de fastede sig ned og bøjede sig ned for Herren med Ansigtet til Jorden.

8. Og de læste i Bogen, i Guds Lov, klarlig og gav Folket Forstand derpaa, og dette forfæd det læste.

9. Og Nehemia (det er Sattirsatha) og Esra, Præsten, den skriftlærde, og Leviterne, som underviste Folket, sagde til alt Folket: denne Dag er Herren eders Gud hellig, derfor søger ikke og græder ikke; thi alt Folket græd der de hørte Lovens Ord.

10. Fremdeles sagde han til dem: gaar, æder det fede og drikker det søde og sender den, som intet har beredt, en Del; thi denne Dag er vor Herre hellig; derfor værer ikke bekymrede, thi

Herrens Glæde er eders Styrke.

11. Og Leviterne fik alt Folket til at tie ved at sige: værer stille, thi denne Dag er hellig, og være ikke bekymrede!

12. Og alt Folket gik at æde og drikke og at sende en Del ud og at gøre sig en stor Glæde, fordi de havde forstaaet de Ord, som man havde kundgjort dem.

Sted: I Jerusalem. **Tid:** I Oktober J. K. 444, omtrent en Uge efter at Muren var fuldført. — Se Neh. 6: 15, 16; 8: 2.

Tobias vedblev at være Nehemia's Fjende selv efter at Muren var opreist (Se Neh. 6: 17—19), men Nehemias vedblev at være den flittige Reformator. Hans Sjerte brandte af Nidkærlighed for at se Folket som et rent Folk, lydigt mod Gud, og at se Jerusalem som en skøn Stad. Han saa Situationen klarlig. Israel maatte være Guds Lov lydig, om de skulde være Verdens aandelige Ledere.

Først blev Folket bragt for ham for at han skulde undersøge deres Slægtled. Nogle af Præsterne kunde ikke bevise sine Slægtled, og Nehemias forlangte, at de skulde opgive Embedet.

Murene var bygget, Portene lukket, Vægen var tryk for Fjenderne, men nu gjaldt det for Nehemias at gøre Folket til et sundt religiøst Folk. Der var kun een Maade, hvorpaa dette kunde gøres, at give Folket Kundskab om Guds Lov, først Kundskab, dernæst villig, oprigtig Lydighed.

Folket samlede. Murene var byggede, og

Lovens Bog blev bragt frem, da Folket var samlet. Mose Lov var Israels uforanderlige Lov. Baade Mænd og Kvinder var der forsamlet for at høre Loven oplæst. Esra læste fra Morgen til Middag, og Folket var opmærksomt. De hørte noget som var af Betydning for dem, noget som bedrørte deres Liv. De glemte alt andet, og var interesserede i Ordet, som de hørte. Esra med nogle af de ledende Mænd stod paa en Forhøjning og alt Folket blev staaende, medens Læsningen varede.

Omkring 20.000 Mennesker var forsamlede og hørte Guds Lov. I alvorlig Tilbedelse prisste Esra Gud for hans Storhed og Godhed, og alt Folket sagde Amen, medens de bøjede sig i Afskynd og Tilbedelse. Esra forklarede

Ordet for dem, saa de kunde fatte dets Betydning. Oplæsningen af Loven gjorde Folket alvorlig stemt; deres Overtrædelse blev aabenbaret; de græd. Men Esras Nisje var, at Folket skulde ophøre at synde og saa finde Glæde i Nødheden mod Gud. Denne Dag fattede Folket det forstaaet, at de vilde adlyde Gud. Deres Bedrøvelse blev vendt til Glæde. Nehemias opmuntrede dem til at leve saa at de kunde vedblive at glæde sig i Herren. Glæden i Herren er en indre Glæde. Se til at din Glæde ikke er bygget paa ydre Omstændigheder,

for om disse giver dig din Glæde, saa kan de ogsaa tage den fra dig.

Spørgsmaal: Giv de Begivenheder, som ligger mellem denne og den forrige Lektie. Hvad var Mærket til, at Folket samlede? Hvilken Del af Bibelen var det, at Esra læste? Hvorledes modtog Folket Ordet? Gjorde Esra mere for Folket end netop at læse Loven for dem? Hvorfor græd Folket? Hvorfor blev deres Bedrøvelse vendt til Glæde? Hvorledes er Glæden i Herren vor Styrke?

De Unges Afdeling.

Karakteren.

Karakteren er en fuldkommen uddannet, bevidst Vilje. Selv om ethvert Menneske af Naturen har medgivet bestemt Karakteranlæg, saa ligger Karakterdannelsen i den enkeltes Magt. En fast, ædel Karakter vækker Tillid overalt og er mere end Rigdom, Magt, Rang og Stand. En saadan Karakter er altid og under alle Forholde den samme, paalidelig, samvittighedsfuld, fand og trofast mod sig selv. Dens Handlinger staar aldrig i Modstrid med dens Grundfættninger, Hensigter og Domme.

Hvad Karaktertræffene angaar, saa tør vi ikke uden at tage Skade paa vor Karakter overfridde de Bænke, som Naturen har forskrevet os. Hvem der gør dette, hvem der saa at sige gaar ud af sig selv og vil uddanne sig til noget hvortil Naturen har nægtet ham Stof, han bliver i heldigste Tilfælde en duelig Skuespiller der forstaar at spille sin Rolle skuffende. Vi skulde ikke fremstille noget som vi ikke virkelig føler, og aldrig tale anderledes end vi tænker.

Karakterdannelsen begynder naar Mennesket med bestemt Vilje og med den Stræben efter det bedste og højere der rører sig i ædle Naturen begynder at arbejde paa sig selv. Et saadant Menneske bliver sin Sjæls Gartner. Alle gode, ædle Anlæg vil han pleje omhyggelig og søge at udfolde dem saa godt og snuvt som mulig, mens han ubarmhjertig bortrydder alt Ukrudt. Saaledes opstaar en fast og god Karakter som vil bestaa i alle Livets storme. Den bliver altid det tro, som den engang i fuld Overbevisning

har erkendt at være godt og rigtig. Aldrig vil denne Mandens Fasthed udarte til Egenindighed og Hæstarrighed. Egenindighed betyder Mangel paa Forstand, og Hæstarrighed en god Portion Selvforgudelse. Begge udgør ikke nogen Styrke, men en Svaghed i Karakteren. Vi kalder vi en og anden et godt Menneske og ved dog at han er Karakterløs. Vi vil dermed sige, at hans Karakteranlæg gør ham velvillig mod sine Medmennesker, men denne saakaldte Godhjertethed vil kun holde ud saa længe som det passer ham. Et karakterløst Menneske handler efter øjeblikkelige Stemninger og lader sig altid lede af ydre Indflydelser. I dag tænker og siger han et, imorgen et andet. Hans Sjæl er saa blød som Voks. I Omgang med gode Mennesker svinger han sig op og synes at være god, men i Selskab med onde holder han med dem. Om en karakterløs Person ved vi aldrig hvorledes han vil optræde i de forskellige Livsforholde, og derfor er den karakterløse en farlig Ven. Hvorledes kan vi bygge paa Venskab, Paalidelighed og Trofasthed hos dem som til enhver Tid kan forandre sine Forsæt og ikke engang kan stole paa sig selv? Et karakterløst Menneske er altid den, som de ydre Omstændigheder gør ham til. Men søger vi i rette Tid at fæste vor egen Karakter og Sjæl saa vil vi i alle Livets Storme forblive tro mod os selv; thi vi er ikke smaa naar Omstændighederne giver os meget at tage vare paa, men kun naar de overbælder os.

Udv.

Evangelii Basun

Sandhed

Renhed

17de Aarg. Onsdag den 28de November, 1917. Nummer. 47.

Lær mig at kende.

Lær mig at kende dine Beje
Dg gaa dem trostlig Skridt for Skridt;
Jeg ved, at hvad jeg fik i eje,
Er borget Gods, og alt er dit.
Men vil din sterke Haand mig lede,
Jeg aldrig feil paa Maalet ser,
Dg for hvert Haab, som dør hernebe,
Naar jeg et Haab i Himlen fler.

Lær mig at kende dine Tanter
Dg gves i at tænke dem,
Dg naar i Angst mit Hjerte banker,
Da maa du kalde Mødet frem.
Naar jeg har tænkt mig træet til Døden,
Saa sig, hvad du har tænkt, o Gud!
Da kan jeg se, at Morgenrøden
Dag Tidt og Naande vælder ud.

Lær mig dog fremfor alt at kende
Din grænseløse Kærlighed,
Den, som kan tusen Stjerner tænde,
Den, som kan tusen Stjerner tænde,
Naar Vykens Sol er gaaet ned.
Den tørrer Taaren, som den skabte,
Dg læger Saaret, som den slog,
Dens Vej gaar gennem det vi tabte,
Den giver mere, end den tog.

Jacob Paulli.

“Hellig-
ge dem i
Sandhe-
den; dit
Ord er
Sand-
hed” (Joh.
17: 17).

“J er
alle rede
rene paa
Grund
af det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der” (Joh.
15: 3).

Evangelii Basun Publishing Company

St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Naar Jesus træffer os!

„Jesus fik høre, at de havde kastet ham ud og da han traf ham, sagde han: „Tror du paa Guds Søn?“ (Joh. 9: 35).

Jesus traf ham. Der var en bestemt Bestræbelse for at træffe denne Mand. Læg Mærke til den personlige og individuelle Interesse, Jesus tager i et Tilfælde som dette.

Under den blinde Tiggers lidet lovende Ydre havde han seet, at der var en ædel Karacters Muligheder og Egenskaber.

Han vidste, at hele Manddommen, som laa gemt bag dette ildeudseende Ydre, ventede bare paa en Udfordring fra en, som var værdig til at kræve dens Hengivenhed. Og fordi han var værd at frelses, derfor traf Jesus ham. Han satte Pris paa, ikke hvad Manden var, men hvad han var istand til at blive.

Hans Forældre vilde ikke kendes ved ham. Farisæerne havde kastet ham ud af deres Synagoger og saaledes berøvet ham et højtstaaende Privilegium; men Jesus traf ham. Jesus var selv bleven kastet ud og han kendte til, hvad det mente.

Sporet til at finde denne Mand kom fra Jesu eget Hjerte og derfor traf han ham. Han vidste netop, hvor Manden var og hvorledes han var kommen der og hvor meget han trængte til Hjælp, Opmuntring og Kærlighed, og derfor med ufejlbarlig Bestemthed traf han ham paa den rette Plads og til den rette Tid.

Saaledes handler Jesus med dig ogsaa nu. Har du været misforstaaet, kritiseret og kastet ud? Har Slægt og Venner vendt sig fra dig? Jesus vil træffe dig, han vil komme til din Side. Han er aldrig saa nær, som naar vi føler allermest ensom og forladt. Ræk din Haand ud, han er der tæt ved din Side og bøjer sig over dig for at trøste og hjælpe dig. Hans Øjne ser disse evige Muligheder, der ligger gemte i dig. Han sætter Pris paa dig, ikke for hvad du nu er, men for hvad du kan blive ved hans Raade, og hans Haand vil sætte dig istand til at opnaa alle disse herlige Muligheder, som han ser i dig.

J. W. Meyer.

Ziebliffelig Lydighed.

Peter var en Mand med stærke Impulser, en Sandfærdigheds Mand med et hurtigt bankende Hjerte og en altid færdig Haand.

For hans besluttsomme Sind var det let at bestemme sig øjeblikkelig, saa naar Befalingen lød: „Rast Garneret ud,“ var han med en Gang færdig dertil. „Jeg vil“ udtrykte hans øjeblikkelige og punktligt Lydighed. Han havde lært at adlyde, som er den første Lektie i Discipelskab. Da havende lært at adlyde var han ogsaa istand til at svore, at være Leder og værdig til betroet Himmeriges Riges Nøgler.

Skvorneget bliver ikke tabt i Livet gennem Sædsværgenhed og Mangel paa Besluttsomhed! Jeg „burde“ og „skulde“ er saalangt som mange kommer; men ad den Vej kommer ingen langt og vil aldrig naa til nogen Stilling af Betydning, hverken i Samfundet, i Kirken eller i Forretning. Den, der møder Fordringerne med et helhjertet „Jeg vil,“ er den, som naar Maalet og bliver gengældt med Tillid af baade Gud og Mennesker. Naar derfor Befaling lyder, handle, adlyd uforsvaret, thi øjeblikkelig Lydighed bringer dobbelt Sejer.

Smaaglimt fra Slagmarken.

„Zions Preacher,“ et Tidsskrift giver følgende Uddrag af et Brev fra en Feltpræst:

„Tre Dage og Nætter havde jeg arbejdet. Sælt udmattet lagde jeg mig ned for at sove lidt. Senved Midnat blev jeg vaagnet og blev indtrængende bedt om at besøge en Soldat, som var blevet meget haardt saaret. Jeg havde Lust til at nægte at rejse med Manden, som bragte Budet, idet jeg var saa træt. Dog, da han fortalte mig, at Manden var ilde stædt, rejste jeg mig med megen Besvær og fulgte med ham.

„Aldrig kan jeg glemme den saarede Mandes Ansigtstræk, da han saa paa mig. Da jeg spurgte ham, hvad han ønskede jeg skulde gøre, svarede han: „Hjælp mig— jeg dør!“ Jeg fortalte ham, hvor nær jeg vilde bære ham til Himmelen i mine Arme, dersom det var mig en Mulighed. Jeg forklarede for ham Kristi Evangelium saa godt jeg kunde. Men han rystede med Hovedet og sagde: „Han kan ikke frelse mig, hele mit Liv har jeg syndet imod ham.“

„Jeg mindede ham om hans Hjem og sagde, at hans troende Moder bad for ham. Et Øjeblik efter et andet holdt jeg frem for ham, men med det samme Resultat. Saa sagde jeg til ham: „Jeg vil nu læse dig Beretnelsen om en

Samtale Jesus havde med en Mand medens han gik her paa Jorden." Jeg begyndte at læse meget sagte for ham det tredje Kapitel af Johannes Evangelium. Medens jeg læste fæstede han sine Øjne paa mig, og det saa ud som om han tog imod Guds Ord med inderlig Vængsel, ligesom tør Jord tager imod Regn.

"Da jeg kom til disse Ord: „Og ligesom Moses ophøjede Slangen i Ørkenen, saaledes bør Menneskesønnen ophøjes, for at hver den, som tror, skal have et evigt Liv i ham," afbrød han mig, med disse Ord: „Er dette i Bibelen?"

"Da jeg svarede ham bekræftende udbrød han: „Det vidste jeg ikke. O læs det igen!" Han rejste sig op paa sin Albue med den Styrke, han havde tilbage, og lyttede med Opmærksomhed, medens jeg læste igen, sagte og stille, de Ord, som havde talt ham (Joh. 3: 14, 15). Da jeg sluttede udbrød han: Det er godt, det er herligt. „O, læs det igen!"

"Da jeg læste det tredje Gang var hans Øjne lukket og han saa udmattet paa Sengen. Paa hans Ansigt var der et fredeligt Smil og hans Læber bevægede sig. Jeg højede mig over ham og hørte ham hviske: „Ligesom Moses ophøjede Slangen — i Ørkenen, — saaledes bør Menneskesønnen ophøjes — for at — hver den, som tror, — skal have — et evigt Liv — i ham." Den døende Soldat aabnede sine Øjne og saa lykkeligt paa mig: „Det er nok læs ikke mere!"

"Da jeg næste Morgen kom til Hospitalet, fandt jeg hans Seng tom. Da jeg spurgte om hans sidste Time, sagde Bagten, at han døde med stor Fred i sin Sjæl. Han sagde, at Mandens sidste Ord var: „Hver den, som tror, skal have et evigt Liv i ham."

Følgende er taget fra et Brev fra den „Ame-

rican Branch Scripture Gift Mission" af Philadelphia, Pa.:

"Mange rørende Fortællinger flynger sig til Uddelingen af Testamenter og Evangelier i Skyttegravene paa Europas Slagmarker. Hr. Brading fortalte om en ung Mand paa Slagmarken, som bar i hans Bæltomme et lidt Testamente. En Kugle gennemborede Bogen til Psalmerne, og standfede ved det syvende Vers af den en og halvfemsjendstyvende Psalm: „Om tusinde falder ved din Side og ti tusinde ved din højre Haand, skal det dog ikke komme nær dig."

"En anden Soldat fra Devans skriver: „Jeg fik et Testamente i Havre. En Kugle gik igennem det til Heb. 12: 25: „Ser til, at I ikke beder eder fri for den, som taler. Thi naar de, som bade sig fri for ham, der talte sit Guddomsord paa Jorden, ikke undslap, da skulde vi det meget mindre, naar vi vender os bort fra ham, der taler fra Himlene." Gud talte til mig gennem dette, og jeg blev frelst i Skyttegravene en Time derefter."

"Ikke saa Soldaters Liv er saaledes blevet frelst, saa meget saa at mange beder om et Testamente for ingen anden Grund end, at maafe det kunde redde deres Liv. Dette Begær har virket som et Løffemiddel til at hjælpe i Udbredelsen af Bøgerne. Dersom de faar en Bog, saa bliver den nok læst. En Soldat skrev: „At være udsat for Kugleregnen for fem Minutter, vil saa den mest ligegyldige til at tænke paa evige Ting."

Sekretær Brading skriver: „En Lysstraale midt i Krigens Rædsel, er det store Begær der findes hos saa mange, at komme i Besiddelse af et Testamente eller en Bibel."

Luther og Reformationen.

Tilstande der gik forud for Reformationen i det sekstende Aarhundre.

Artikel 1.

Reformationen i det sekstende Aarhundrede var saa vidunderlig og saa voldsom, at det vilde være tjenligt for os, at forstaa dens Forhistorie og dens Fremgang. Hvilke Omstændigheder eller Tilstande bevirkede til at gøre Luthers Reformation saa vidstrakt og saa kraftig, medens foregaaende Reformationer havde været kun af

lokal Interesse og meget kortvarige? Ganfke vist ser vi Guds Haand, men hvorfor blev Guds Haand aabenbaret paa en saa underfuld Maade ved denne specielle Tid? Svaret er, at Guds Haand øvede en saa stor Indflydelse ved denne Tid fordi Tilstanden var saa, at han kunde.

To forskellige Tilstande som gik forud for

Reformationen, burde vi lægge Mærke til der-
 som vi skal faa en klar Forstaaelse af Emnet—
 først, den politiske Situation; og andet, den
 religiøse Situation.

I politisk Henseende var Tyskland fordelt, i
 en faatist Tilstand. I Navn var der en Kej-
 ser over det Hele, som var blevet valgt af syv
 Valgmænd. Kejseren havde kun ganske lidt
 Myndighed, idet Valgprinserne pønsede at be-
 holde Autoriteten indenfor deres Omraade.
 Foruden Valgmændenes Herredømme, var der
 forskellige andre Forstændigheder og Regeringer
 i Riget, som repræsenterede enhver Form af Re-
 gerings Politisk, fra Riddernes eneældige Sty-
 re ned til de frie Stæder, hvilke var i Virke-
 ligheden lig smaa Republikker. Den kejserlig
 Rigsdag, som var sammensatte af alle Prinser-
 ne, Delegerter fra de frie Stæder, og andre
 Tyrter gav Lovene for hele Riget, og dens vig-
 tige Bestilling var at hindre de forskellige
 Prinser fra at krige med hverandre, som de
 havde for Bane at gøre. Ridder var imod Rid-
 der, Konge imod Konge, og baade Konger og
 Riddere tog sig Frihed til at røbe og plyndre,
 under Paaskud, de frie Stæder.

Maximilian, Keiser just før Reformationen,
 havde gjort Ende paa denne dødsbringende Krig,
 og der var Fred i de tyske Stater. Men en-
 hver Prins, Valgmænd, Landgreve, eller Her-
 tug ihvilde sit Omraade efter eget Ansik; saa-
 ledes ogsaa de frie Stæder. Enhver af disse
 politiske Afdelinger udmøntede deres egne Pen-
 ge, opkrævede Skatter, og havde deres egne
 Domstole.

De tyske Staters Forbund lig før Reforma-
 tionen var meget løs. Dette Faktum forklar-
 er hvorfor Luther senere blev beskyttet af en
 af de tyske Prinser medens han blev forkastet
 af alle de andre, og det forklarer hvorfor Kei-
 serens Forbund blev satte ud af Betragtning, og
 faktisk trodset, indenfor nogle Valgmænds Om-
 raade.

En anden Ting, som vi burde lægge Mærke
 til sammen med den politiske Situation er, at
 tre af Valgmændene var ikke bare civil Herf-
 ere, men kirkelige Herfere ligesaa. De
 var Erkebiskopper i den romerske Kirke. De
 havde dobbelt Myndighed. De kunde herske
 over baade deres Underaatteres Sjæle og Le-
 gemer. Disse Biskopper havde svoret til, at de

ville opholde Riget og adlyde Paven. Også
 hændte det, at Paven og Kejseren blev uenige,
 og saa fulgte en Række skændige Forhandlin-
 ger for at vinde over disse Mænd til een eller
 den anden Side. Paven og Kejseren var saa
 at sige ved hver sin Ende, og undertiden saa det
 ud som om Midten arbejdede sammen imod En-
 derne og igen som om Enderne arbejdede sam-
 men imod Midten. Som Regel udviste de tyske
 Prinser mindre Underordning end gjorde Prin-
 serne af andre Lande. For at se hvilken Magt
 Paven havde i Landet har vi kun at minde,
 Henry den 7des ydmygende Scene i Canossa,
 idet han gik i Sneen med sine bare Fødder og
 knælte ned for Paven.

En Tredje-eller Fjerdedel af Tysklands Land-
 ejendom var i Kirkens Hænder. Paa den nord-
 vestlige Side strækkede sig Bremen, Utrecht,
 Münster, og Paderborn Stifterne. Köln,
 Trier, og Mainz (Cologne, Treves, og Metz)
 Erkebispedømmerne ligger langs Rinen, me-
 dens i Viddtyskland var Sæbberstadt, Magde-
 burg, Wurgburg og Hamburg alle kirkelige Sta-
 ter,

En Plads som Biskop i de store kirkelige
 Kurstendømmer var saa rig en Pris, at Folk
 vilde give meget for at faa en saadan Plads.
 Efter en Tid blev det en vedtagne Regel, at
 ingen af disse store Bispedømmer skulde gaa til
 andre end Medlemmer af den kongelige Fam-
 ilje. Alle Stiftsherre og pavelige Embedsmænd
 skulde være af adelig Fødsel. Resultat af det-
 te blev, at de rigeste og bedste Bispedømmer
 kom til at tilhøre de adelige Slægter. Kirken
 i Tyskland tabte dens demokratiske Præg og blev
 autokratisk.

Den religiøse Situation.

For det første var der en universal Religion
 over hele det vestlige Europa. Der var een
 Kirke, een Tro, og een Gudsdyrkelse. Paven
 var Menighedens anerkendte og ubestridte Ho-
 ved. Fra Buggen til Graven blev Menighe-
 dens Indflydelse født og blev vævet ind i selve
 Livets Tæktur. Den store Splid, den saakaldte
 Landflygtighed af Pavedømmet til Avignon,
 Frankrige, som gjorde saa meget til at aaben-
 bare Pavens Jordærbelse, var blevet lægt, og
 tilsyneladende var der intet til at hindre den
 katolske Kirkes Fremgang.

Kirken var allestedsnærværende. Allevægne

var de største og fineste Bygninger Kirkebygninger. I Bverne og paa Landet hævdede Kirkespirerne sig over de andre Bygninger. Allevegne var der Præster, Monke, og Nonner.

Kirkens Teology var, at der var ingen Frelse udenfor Kirken. Kirken gjorde Krav paa at aabenbare Guds Vilje, og fra dens Afgørelser var der ingen Appel. Udenfor Kirken med dens saakaldte Sakramenter, havde den troende ingen Afgang til Gud, og efter et Menneske var død, holdt Kirken paa, at den kunde endnu dømme ham til Helvede. Foruden denne Magt, herskede Kirken ogsaa over den himmelske Skatlammer af overflødig Tjeneste, som den kunde uddele som den fandt for godt. Paven var Kirkens Hoved, Talerøret og Hersker over alle. Hans Baulysninger blev frygtet. Tyskland var aldeles katolsk, ingen kætterisk Skamplet hvilede paa nogen af dens Folk.

Endskønt hele Tyskland var religiøst, vil det ikke sige, at alle var hellige. Præsternes Umoraliskhed kom frem perodisk for Forhandling og Rettelse. Men med alle disse formildende Salver, blev Saaret aldrig lægt. Grekiskopperne og de andre store Biskopper befæmte Takten, og de andre Præster forsøgte at følge med. Præster, som havde Kvinder i Huset, syntes Folk bedre om, thi saa troede de at deres Kvinder var mere sikker. Bispedømmer blev folgt for det højeste Tilbud. Paven og de civile Magthavende var altid i Strid med hverandre, enhver forsøgte at faa Overhaanden, og de indlod sig i Forhandlinger og Rådsret. Nogle af Paverne, som levede før Reformationen, som Sextus den 4de, Innocence den 8de, Alexander den 7de, og Julius 2den, var berøgtet for deres Læstefuldhed og Ugudelighed.

I Brugten af saakaldte himmelske Skatter blev der udbiist ufsjult Gerrighed. Denne himmelske Skat var blevet lagt op i Himmelen af Kristus og „hellige,” som havde levet mere hellige Liv end var nødvendigt, og de havde derved lagt op en Beholdning af Naade og Sjælv for dem, som havde ikke været saa hellig som de skulde have været. Mennesker kunde være uhyldig imod Loven dersom de kunde faa en „Fritagelse,” som vilde give dem Frihed til at gøre saa. Prisen paa disse „Fritagelser,” var isøge Størrelsen af Ansøgerens Pung. Saaledes, en kostbar „Fritagelse” var nødvendig, dersom

Kongen ønskede, at gifte sig med en fjern Slægtning, eller at bryde et Ed, som han havde givet Folket; men kun en billig „Fritagelse” var nødvendig, dersom et Menneske ønskede at spise Kød i Fastetiden.

Pavelige Indkrævning af Penge var mange. Der var „Fritagelser,” Afslad, Patronatsret, Bøder—næsten alt krævede en Honorar. Hele Systemet var et Dispoti, en aandelig Autokrati, som herskede fra Toppen ned.

Katolikerne forsøgte flere Gange at bevirke en Reform. Men det mislykkedes altid for dem. Grunden er tydelig. Deres Reformere blev altid sigtet paa den udbortes Umaadelighed i Stedet for at bortskaffe Mærjagen til disse Udskejelser. I Northed, de skar af Grenene, men den fordærvelige Rod lod de sidde usforstyrret. Raadsforsamlingerne af Pisa, Konstanz og Basel var angivelig reform Raadsforsamlinger. Pisas Raadsforsamling i 1409 blev holdt for at gøre Ende paa denne store Splittelse. De udvalgte de to Paver og valgte en anden; og se saa var der tre! Konstanzs Raadsforsamling blev ogsaa holdt for at bevirke en Reform. De valgte da en Pave, brændte de to Reformatorer, Jerome og Huss, men bevirkede ingen Reform; saa snart som de havde valgt en Pave tog han Sagen i sine egne Hænder, og Raadsforsamlingens Arbejde ophørte.

Der fandtes ogsaa en anden Slags Reform, som kunde maaske have været meget virksom, i det mindste mod dem som vilde tage imod den; det var, personlig Tpojrrelse paa Munkevaasens Alter. Dersom et Menneske ønskede at være meget religiøs var Døren til Klosteret altid aaben for ham. Der var flere, men han kunde vælge imellem dem, men han skulde give Afkald paa Verden og tilbringe Resten af sit Liv i et Kloster, hvor han kunde gennem Nattevaagen, Bønner, og Selvfornedrelse finde Fred med hans Samvittighed og med Gud. Man skulde gaa alene dersom han vilde forbedre sig. Oprindelsen af disse Klosterstand var et Forsøg paa at bevirke en Reformation. Men disse Reformere kunde kun hjælpe Individer, og kunde ikke bevirke nogen Reformation i Hjemmet eller i Samfundet.

Foruden Monkerne var der en anden Klasse, som vi burde blive bekendt med—Mystikerne. Den sande Mystiker er hverken, Katolik, Prote-

stant eller Jøde. Han bryder sig lidt om Lærdomme. Han tænker paa og granfter i den aandelig Verden, han søger efter Gud i Manden, han interesserer sig ikke i enten den ene eller den anden Kirke er den rette, han følger ikke Skriftens Bogstav, men han følger en mystisk Fortolkning. Nogle tror, at der findes Beviser, at Luther havde læst nogle Bøger udgivet af disse Mystiker, og blev meget paavirket af dem. Disse Folk blev ikke forfulgt, deres Maade at arbejde paa bragte dem ikke i Strid

med Kirkens Magt. Blandt Tysklands Mystiker lægger vi Mærke til „Guds Venner,“ hvis Leder var Tauler, „Brødre af det Almindelige Liv,“ hvis Leder var John Groot. Thomas M. Kempis var en berømt Mystiker, og hans Bog „Imitation of Christ“ læses allevegne. Han var en from Katolik.

Saaledes var Verden, da Martin Luther blev født i Saxony, Tyskland, født af katolske Forældre, omgivet af katolsk Indflydelse, og opdraget i denne Tro.

Livet i og for Gud.

Aandelig Ledelse.

Du har givet dig selv til Gud, for at være ene og alene hans, og nu er du helt og holdent i hans Hænder for at blive formet og dannet efter hans guddommelig Hensigt, til et Kar der kan bringe Gode til ham. Dit eneste Næste er at følge ham hvorsomhelst han leder; og du sætter din Lid til ham, at han vil virke i dig baade at ville og at virke, efter sit Velbehag. Men du finder en stor Bæmselighed her. Du har ikke endnu lært at kende den gode Syrdes Røst, og du er derfor i stor Spænding for at faa at vide hvad hans Vilje er angaaende dig.

Der er en Vej ud af alle disse Besværligheder for den Sjæl, som er helt overgivet til Gud. Jeg vil gentage, helt overgivet, thi dersom Viljen er ikke helt overgivet paa noget Punkt, er det næsten umuligt at finde ud Guds Vilje angaaende dette Punkt; derfor, det første man bør gøre er at være vis paa at man helt og holdent ønsker at adlyde Herren i alt. Dersom dette er din Hensigt, og din Sjæl behøver kun at vide Guds Vilje for at gøre den, saa kan du virkelig ikke tvivle paa hans Villighed til at give hans Vilje tilkende, og at lede dig paa de rette Stier. Der er flere tydelige Løfter med Hensyn til dette. Tag jer Eksempel Joh. 10: 3, 4: „Han kalder sine egne Jaar ved Navn og fører dem ud. Og naar han har ført alle sine Jaar ud, gaar han foran dem; og Jaarene følger ham fordi de kender hans Røst.“ Eller Joh. 14: 26: „Men Talsmanden den Helligaand, som Faderen vil sende i mit Navn, han skal lære eder alle Ting, som jeg har sagt eder.“ Eller Jak. 1: 5, 6: „Men dersom nogen af

eder fattes Visdom, han lede derom, til Gud, som giver alle gerne og uden Bæmselse, saa skal den gives ham.“

Med saadanne Erklæringer som disse, og mange flere lignende, maa vi tro at guddommelig Ledelse er lovet os, og vor Tro maa derfor med Tillid forvente det. Dette er af stor Betydning, thi i Jak. 1: 6, 7, bliver vi fortalt: „Men han bede i Tro, uden at tvivle; thi den som tvivler, ligner en Havets Bølge, der drives og kastes af Vinden.“

Afgøre det Punkt for det første, og lad ingen Tvivl vende dig fra en urokelig Tro med Hensyn til dette, at guddommelig Ledelse er blevet lovet og at efter du søger efter det, vil du sikkert modtage det.

Næst, du maa huske paa, at Gud har al Visdom og Kundskab, og at det er derfor meget muligt at han vil lede dig ind i de Stier, hvor han ved der er Betsignelser i Vente for dig, men som for menneskelige Sjæle ser ud til at ville resultere i Tad og Forstyrrelse. Du maa erkende, at Guds Tanker er ikke Menneskers Tanker og Guds Veje ikke Menneskers Veje; og at han alene, som kender Tingens Ende fra Begyndelsen, kan dømme hvad Resultaterne af en vis Fremgangsmaade vil blive. Du maa derfor tænke paa, at hans store Kærlighed til dig vil maaske lede dig til at gaa stik imod dine kæreste Venners Røst. Du maa lære fra Luk. 14: 26—33 og ligende Skriftsteder, at for at være en Kristi Discipel og Efterfølger, vil du maaske blive kaldt paa til at forlade alt du har, endog Fader, Moder, Søster eller Broder, Mand

eller Sustru, eller maaske dit eget Liv ogsaa. Dersom Muligheden af dette ikke forstaas klart og tydeligt, vil du maaske komme i Forlegenhed, thi det hænder ofte, at et Guds Barn, som har bestemt sig paa at være Ildig mod Gud, bliver før eller senere ledet ind paa Stier, som møder hans kæreste Venners Misbilligelse, og uden at han er beredt for dette, og kan tro Gud gennem det alt sammen, vil han næsten ikke vide, hvad han bør gøre.

Men nu naar disse forskellige Spørgsmaal er blevet afgjort, kommer vi nu til Spørgsmaalet om, hvorledes Guds Vedelse kommer til os, og hvorledes vi kan kende hans Røst. Der er fire Veje gennem hvilke han aabenbarer sin Vilje til os—gennem Skrifterne, gennem Forsynets Omstændigheder, gennem vore egne Dømmekrafts Overbevisninger, og gennem Helligwandens Indtryk paa vore Sind. Hvor disse fire stemmer overens, kan man med Visshed sige, at Gud taler. Thi jeg nedlægger det, som et Grundprincip, som ingen kan modsigge, at hans Røst vil tale i Overensstemmelse med sig selv, ligemeget paa hvor mange forskellige Maader han taler. Røsterne kan være mange, men Budskabet det samme. Dersom Gud med en Røst, siger til mig at gøre eller lade ugjort en vis Ting, vil han da virkelig ikke med en anden Røst fortælle mig noget andet. Dersom Røsterne modsiges hverandre, er det ikke den samme som taler. Derfor synes jeg den bedste Maade at skelne Guds Røst vilde være at prøve Røsterne for at se om alle disse fire forskellige stemmer overens. Fra „Gospel Trumpet.“

Forberedelse for Prædikegerningen.

Of Morris C. Johnson.

Først, vær sikker paa at du er kaldt af Gud. Antet, synes jeg kunde være mere stussende end at gøre bekendt, at man er kaldt til at prædike, og senere opdage at det var en Fejltagelse. Vær sikker paa at Gud leder dig. Gør som Maria gjorde. Det siges om hende, at hun „gentle alle disse Ord og overvejede dem i sit Hjerte.“ Tag Anledning af enhver Lejlighed, du har til at udvikle dine Talenter. Dersom du har „Profetens Gave“ vil andre snart lægge Mærke dertil. Og ved at udøve den „Naadegave, som er i dig,“ vil andre derigennem anerkende den,

og vil opmuntre dig. Lad dem være de første til at tale derom. Moody sagde: „Dersom du er kaldt til at prædike, saa prædik.“ Jeg tror, at dette er godt Raad. Vær ikke bange for, at du vil komme uheldig fra det. Ethvert Barn faldt flere Gange før det lærte at gaa. Vejen til Held er ikke bedækket med Rojer.

Prædikegerningen er et helligt Stald. Jeg tør ikke, at jeg kunde kaldes en Prædikant før jeg havde tilbragt omtrent et Aar i at forkynde Evangeliet og Sjæle var blevet frelst gennem mit Arbejde. En Følelse af Ansvar kom over mig da jeg begyndte at realisere, at Gud havde kaldt mig til at prædike, og at dette vilde være min Livsgerning. Jeg frygter for, at der er mange, der tager det for let. Ikke alle, som har en Byrde for Sjæle bliver kaldt til at prædike. Enhver, som befender sig for at være troende burde have en Byrde for fortabte Sjæles Frelse. Mange, naar de føler denne Byrde, tror at de er kaldt til at prædike. Saaledes forholder det sig ikke altid. Paa samme Tid kan man ikke prædike og være til Betsignelse uden denne Byrde.

Næsten det bedste Tegn paa, at du er kaldt til at prædike er, at Folk ønsker at høre dig. En Mand, som ingen Musikant har, burde ikke forsøge at dirigere et Orkester. Men dersom du har Begabelsen, vil Musikanterne snart forstaa det. Saaledes er det med at prædike. Dersom Guds Mand er paa dig vil andre se det og glæde sig. Da Elisa kom tilbage efter Elias var blevet taget til Himmelen sagde Profetens Værn: „Elias's Mand hviler paa Elisa; og de gif ham i Møde, og de bjæde sig ned for ham imod Jorden.“

Dersom du har Anledning dertil, saa gaa i Skole. I denne oplyste Tid, vi nu lever i, vil en Prædikant være hindret meget dersom ikke han har en forholdsvis god Skoledannelse. Dersom du ikke kan gaa paa Skole, hvilket er Tilfældet med mange, køb saa Bøger og have en Skole i dit eget Hjem. Mange af vore største Sagførere, Statsmænd, og Prædikanter har faaet deres Dannelse gennem Selvfundium. Tilbring nogen Tid hver Dag i at studere. „Indtil jeg kommer, saa gif Aft paa Oplæsningen, Formaning, Undervisning. . . . Tænk paa det, lev i dette, for at din Fremgang maa være aabenbar for alle.“

Vær en Gentleman, en Dame. Udvikle de Karaktertræk, som vil jaa andre til at beundre, respektere og elske dig. Uden disse Egenskaber vil du ikke opnaa nogen Grad af Held eller Brugbarhed. Frem for alt vær meget i Bøn, vær hellig. Hold dig i nær Berøring

med Gud og din Bibel. Dr. Torrey, een af Amerikas største Bibel-Studenter, sagde fornylig, at han troede ikke, at han kunde leve et lykkeligt kristen Liv, dersom ikke han tilbragte een Time om Dagen i at studere sin Bibel.

Bibelske belærende Emner.

Guddommelig Helbredelse i Opstandelsen.

Af J. W. Myers.

Vi har set hvorledes Jesu Død bragte Liv til os, og hvorledes Igenløsningen har fuldbragt Helbredelse for vore Sygdomme og Strøbeligheder, og hvorledes Livets Strøm er aabnet og flyder fra Golgatha. Mon vi behøver ikke at dvæle længe ved Korset; det dyrebare Blod blev udgydet, og Legemet, der bar Slaget af vor Synd og vore Sygdomme, blev snart taget ned og lagt i Graven. Takket være Gud, det var „fuldbragt.“ Med hellig Grefrygt ser vi op til Gud og tager imod Vidnesbyrdet fra Solen, Jorden, Splittelse af Jorhængen i Templet, flere af de opstandne hellige, og de romerske Soldater, som sagde: „Dette var i Sandhed Guds Søn.“ Vi ser Pladsen, hvor vor elskede Frelser og Læge blev begravet. De højtidelige Timer gik over til den tredje Dag, og vi er overrasket ved de uventede Nyheder fra to himmelske Sendebud, som talte til Kvinderne, som kom tidlig om Morgenen til Graven for at salve Jesu Legeme. „Hvorfor søger I efter de levende blandt de døde? Han er ikke her, thi han er opstanden.“ Samme Dag om Aftenen var nogle troende samlet med de elleve Disciple. Bludselig stod Jesus i deres Midte, og sagde: „Fred være med eder.“ De blev forfækket og kunde ikke tro, at det var den samme Jesus, der var blevet korsfæstet, og troede, at de havde set en Aand. Men Jesus sagde: „Se mine Hænder og mine Fødder, at det er mig; føl paa mig og se; thi en Aand har ikke Rød og Ven, som I ser jeg har.“ Og der han havde sagt dette jaa vidste han dem sine Hænder og sine Fødder. Og medens de endnu ikke troede paa Grund af Glæde og Forundring, sagde han til dem: „Har I her noget at spise?“ Og de gav ham et Stykke af en stegt Fisk. Og han tog

det og spiste det for deres Sjæle. Frijet være Gud! vi ser at denne samme Jesus af Nazareth er opstanden fra de Døde.

Hans Opstandelse Testament og Løfter.

„Gaar derfor hen og gøre alle Folkelagene til mine Disciple, idet I døber dem til Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befaleet eder. Og se, jeg er med eder alle Dage indtil Verdens Ende“ (Matt. 28: 19, 20).

Det var hans Vilje, at hans Disciple skulde gaa ud og gøre Disciple alle Steder, lærende dem at holde alt det som han havde befaleet. Dette tilfædegiver at hans Opstandelses Testament til Verden, var det samme som det havde været før hans Død, til dem, som han havde tjent. De skulde nu gaa ud, ikke bare til den jødiske Nation, men til hele Verden, og prædike Evangeliet og helbrede de syge.

I Mårkus læser vi om hans Opstandelses Budskab og Kommission: „Og han sagde til dem: „Gaar ud i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen! Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst; men den, som ikke tror, skal blive fordømt. Men disse Tegn skulde følge dem, som tror: I mit Navn skulde de ud-drive Aander; de skulde tale med ny Tunges; de skulde tage paa Slanger, og dersom de drifter nogen Gift, skal det ikke skade dem; paa syge skulde de lægge Hænder, og de skulde helbredes.“ Saa blev Herren, efter at han havde talt med dem, optaget til Himmelen og satte sig ved Guds højre Hånd. Men de gik ud og prædikede alle Regne, idet Herren arbejdede med og stadfæstede Ordet ved de udfølgende Tegn“ (Marr. 16: 15—20).

Ingen Ord kunde bedre udtrykke den opstandne Herres Vilje end disse. I dem finder vi Helbredelse tydeligt nævnt. „Paa syge skulde

de lægge Hænder.“ Hvem skal gøre dette i hans Navn? Svar: „Disse Tegn skulde følge dem, som tror.“ Om der intet andet Skriftsted var som Bevis for hans Vilje til at helbrede os end dette, saa vilde dog Læren om Helbredelse have en god Grundvold, og alle dem, som er kaldt af Herren til at prædike Evangeliet kunde ogsaa med fuldkommen Forvisning lægge Hænder paa de syge, og gennem Tro paa Jesu Navn vilde de blive rask.

Denne Kommission blev givet personligt til de elleve Disciple. De fik Befaling om at gaa og prædike og døbe, de blev givet de dyrebare Løfter, som følger. Hvor underligt er det ikke, at nogen vilde gøre Forsøg paa at prædike Evangeliet og saa ikke prædike hele Evangeliet. Helbredelse er en meget nødvendig Del af Evangeliet. Historien beviser det Faktum, at hvor somhelst det fulde Evangelium er blevet prædikaet i Verden, der er ogsaa de medfølgende Helbredelses Tegn blevet aabenbarede—fra den Tid, Apostlene først gik ud under denne Kommission til den nuværende Tid. Det er blevet sagt, at Helbredelse indbefattes ikke i denne Kommission; at uddrive Dæmle, helbrede o. s. v., var kun Løfter til dem, som troede. Men vi ser at Helbredelse var indbefattet i Kommissionen før Kristi Opstandelse. „Og han sendte dem ud at prædike Guds Rige og at helbrede de syge“ (Luk. 9: 2). Vi ser ogsaa, at de gik ud under denne Kommission og havde Held. „Men de gik ud og drog fra By til By, idet de forkyndte Evangeliet og helbredte alle“ (Luk. 9: 6). „Og de gik og prædikede, at man skulde omvende sig. Og de drev onde Mænd ud og salvede mange syge med Olje og helbredte dem“ (Mark. 6: 12: 13).

Ingen Bibelistudent tør sige, at den anden Kommission var ringere end den første. Der som man indrømmer at uddrive Dæmle, helbrede o. s. v., blev givet som et Løfte i ovenstående Skriftsted i Markus 16, gør kun dette Faktum mere stærkt, at Læren om Helbredelse er en Del af Evangeliet, og blev saaledes forstaaet af Apostlene, idet disse Løfter blev givet for at bevise Kraften af samme, til alle, som vilde tro.

Det er vanskeligt at finde en Prædikant, der bekender sig for at prædike hele Evangeliet, men undlader at prædike guddommelig Helbredelse, som vil indrømme, at han forkaster en vigtig

Del af det, men det er alligevel sandt, at de fleste Prædikanter er skyldige, og vil blive nødt til at betende deres Synd, dersom de ønsker at staa retfærdiggjort for Gud. En meget populære Indvending mod dette Skriftsted i Markus 16, er at de sidste syv Vers af dette Kapitel ikke findes i det originale Manuskript. Med Hensyn til dette siger den vigtige Skriver, M. J. Gordon, da han blev kritikeret for ikke at have sat disse Skriftsteder til side: „Efter en udførlig Undersøgelse af dette Spørgsmaal, saa synes det for mig, at den Tvivl, som er blevet kastet over dette Skriftsted har forvundet saa hurtigt, at der findes næsten ikke noget tilbage af den, at det var næsten ikke værd at forstyrre Læserens Sind med dem.“ Han siger videre: „Det Faktum, at en saa tidlig Forfatter som Irenæus citerer disse Skriftsteder som en Del af Markus's Evangelium, betragter baade Olshausen og Lange for at være stærkt Bevis for dets Ægthed. Naar vi tager i Betragtning at Irenæus var kun et Trin fra Apostlene, idet han var en Discipel af Polycarp, vil vi se af hvor stor Betydning dette var. Olshausens Mening at denne Del af Skriftstedet var ved en Hændelse blevet revet af det gamle Manuskript, og at Tabet var blevet vedligeholdt af Afskrifterne, synes at være meget mere rimeligt, end at det var tilføjet senere.“

For en fuld og tilfredsstillende Forhandling over dette Spørgsmaal, henviser vi Læseren til Morrisons Kommentar. Hans Slutning angaaende denne Sag er som følgende. Idet han taler om den Ide, at dette Skriftsted er uægte siger han: „Denne Ide er vokset til en Roman af Kritik, som har kastet en Skygge af Tvivl over Mænd, der ikke har den mindste Sympathi med Bibelsk Tvivl. Men vi har bevist i vor Forhandling af Sagen at den Roman har naaet sit Højdepunkt. Der synes ikke at være nogen god Grund for at betvivle Skriftstedets Ægthed.“

Saaledes ser vi Argumenter imod disse Skriftsteder har ingen god Grundvold og burde sættes ud af Betragtning. Men vi behøver ikke dette Skriftsted for at faa en Grundvold for Læren om Helbredelse, da vi har allerede set hvad Matthæus siger angaaende den, hvilket sammenholder med, hvad Markus sagde. Vi (Fortf. paa Side 12.)

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1.00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1.25
Six Months......65

Subskriptioner indsendt fra Skandinavien:

Årlig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet kan sendes os enten ved Money Order, Bank Check, eller Draft, pr. Ekspres eller ogsaa i registeret Brev. For Penge sendt i Løst Brev er Udgifterne ikke ansvarlige.

Avittering for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevfort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den forrige Adresse faa vel som den nye angives.

All Korrespondance maa adresseres til

Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Subskribenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til Nels Renbeck, Pandrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Blandede Nyheder.

Fredag den 23de modtog vi den første Gave for at erstatte Arbejdernes Tab ved Ildbranden. Lidt mærkeligt var det, at den første Gave kom fra Arbejderne i Missionshjemmet i New York. Da de hørte om Ildbranden samlede de sammen \$9.00 og sendte til os. Maa Gud rigelig velsigne dem for deres Opofrelse.

Vi har nu flyttet ind i Bygningen, som skal være vort Hjem i Fremtiden. Og de forsøger at gøre det saa hyggeligt som muligt for de gamle, med de Ting som blev reddet fra Ildbranden. De fleste af de gamle mistede næsten alt de ejede, og den pludselig Forandring var haardt for mange af dem, men med Herrens Hjælp vil alt snart være i Orden og være i sin gamle Gang igen. De fleste af de gamle er ogsaa kommet over Nøstelsen, kun Søster Amund-

sen, er endnu fengeliggende, som følge af Udsættelsen for det kolde Vejr og Nerverøstelsen, men vi haaber om nogle Dage, at hun vil være oppe igen.

Vor Lid er til Herren, og vi tror, at han vil sørge for alt som endnu mangles. Han har sin Haand over os, og vi tror, at Fremtiden holder mange Velsignelser for Arbejdet her.

Fra vore Læsere.

Eders Blad modtages altid med Glæde, thi det bringer stor Velsignelse og Vejledning.
—Wash.

Evangeli Basun er det bedste religiøse Blad vi holder.
—Minn.

Jeg har haft megen Glæde af Basunen og har været glad hver Gang den kommer. Vilde ikke gerne være den foruden.
—S. Dak.

Lad for eders gode Budskab, som jeg modtager hver Uge. Jeg liker Bladet godt, og saa er jeg glad for at saa være under Bønnens Armé.

Jeg synes meget godt om Basunen. Den er søde til min Sjæl. Jeg vil ikke være den foruden.
—Neb.

St. Paul's College Ejendom købt.

Som omtalt i sidste Nummer af Basunen, mødtes Direktørerne for Alderdomshjemmet paa Mandag den 19de November for at raadslaa og tage Bestemmelse angaaende Fremtiden. Da det er naturligt for vore Læsere og, især, alle Guds Børn i de nordvestlige Stater at være interesseret i Herrens Arbejde her i St. Paul Park, og særlig nu da Hjemmet er nedbrændt, føler vi os forpligtet til at bekendtgøre for vore Læsere Direktørernes Afgørelse vedrørende Korporationens Fremtid.

Efter Bøn og to Dages alvorlige og forsigtige Overvejelse og Raadslagning, følte Brøderne at den eneste og bedste Uvej af en hderst kritisk Stilling, var at købe Ejendommen tilhø-

rende St Pauls College. Samme Dag som Gjemmet nedbrændte lejede vi Sovefalsen der var delvis med Møbler og Husgeraad, og flyttede alle de aldrende ind i Bygningen. Direktørerne for den Tyske Methodist Conferense, som ejer ovennævnte Ejendom, gjorde meget Flid for at fælge os Ejendommen paa Grund af en stor Gjæld som hvilede paa den, og at Skolen som havde været i Gang nær paa 30 Aar blev stand- sat for en Maanedes Tid siden paa Grund af en Mangel paa Studenter. Fra det første havde vi i Sindet at købe Sovefalsen og bruge den som Alderdomshjem, men de nægtede at dele Ejendommen. Vi besluttede da at byde dem en saadan Sum for Ejendommen som vi følte Sovefalsen vilde være værd til os og som vi kunde betale uden at gaa i Gjæld. De tog imod Tilbudet af \$15,500.00 for hele Ejendommen som bestaar af Sovefalsen, College Bygningen, tre gode Levehuse og 15 Acres Land. Foruden dette faar vi alt Husgeraad i Sovefalsen og en hel Del af Behavet i College Bygningen, blandt andet, to Pianoer med i Handelen.

Sovefalsen er en stor, rummelig Bygning med 33 Soveværelser, to Dagligstuer og en stor Forraadsrum paa første Gulv, foruden Spijsesal og Køkken der er i Kælderetagen. Bygningen er forsynet med Centralvarme (steam-heated), med nogle Forandringer vil den blive et ideelt Alderdomshjem.

Det blev ogsaa besluttet at sælge Gaarden tilhørende Alderdomshjemmet samt Kappellet og Trykkeribygningen. Trykkeriet vil blive flyttet ind i Basementet af Collegebygningen, og alle Gudstjenester vil blive holdt i Kappellet i samme Bygning. Salget af denne Ejendom tilsammen med de \$4500.00 i Assurance Penge vil indbringe et Beløb stort nok, saa at vi kan betale for den nye Ejendom uden at gaa i Gjæld.

Paa Grund af de høje Priser paa Bygnings Materialer og Manglen paa Arbejdsfolk, blev det afgjort, at det vilde være ufornuftig at bygge igjen. Og paa Grund af, at vi havde saa mange Aldrende at tage Vare paa kunde vi ikke se nogen Udvej til at opløse Korporationen. Vi heller kunde vi tage dette Skridt uden at møde megen Misbehag iblandt rettænkende Mennesker som ikke er troende. Tiden er kommet, da et

Alderdomshjem følger et stort Behov i Landet. Enten saa det er troende eller ikke som bliver taget ind er Gerningen og Indflydelsen af lige stor Betydning. Det er en Kendsgerning, at Guds Sag fremmes hurtigere, naar Hensyn bliver taget til Belgørenheds Arbejde. Kun saa af de, som ikke kender til den nuværende Bevægelse, almindelig kaldt „denne Reformation“ tager Hensyn til vort Literatur Arbejde men næsten alle paaskønner alt Belgørenheds Arbejde. Paa Grund af dette følger Alderdomshjemmet en stor Plads i Herrens Arbejde i Nordvesten. Vi tror ikke, at det er for meget at sige, at dersom vi helt opgav Alderdomshjemmet som en Korporation vilde Basunen og Trumpeten ikke eksistere længe. Fra et pekuniært Synspunkt har Gjemmet været en stor Hjælp til Evangeli Basun Kompagniet. I Forbindelse med at sælge Kappellet som før har været brugt til Gudstjenester ved Lejrmøderne, som holdes hvert Aar, vil vi sige, at den nye Ejendom vil blive en ideelt Plads for Lejrmøder. Vi vil være istand til at forsyne en Mængde Folk med Soveplads. En skøn Lund af Træer omgiver Bygningen saa at Pladsen egnen sig særlig til Brug til Lejrmøder. Den nye Velggenhed med Bygninger vil i en synderlig Maade tjene til Udvidelsen af Arbejdet her.

Lad alle tilreisende staa af ved Pullman Ave., i Stedet for St. Paul Park, som tilforn. Gjemmet ligger een halv Mil N for Pullman Ave.

E. L. Johnson.

Vidnesbyrd.

Milltown, Wis.

Jeg føler at det vilde være behageligt for Gud, for mig at vidne gennem Basunens Spalter om Guds Godhed mod mig.

Jeg takker Gud fordi han har aabenbaret sig selv til mig, og at jeg er blevet forliget med ham gennem hans Søns Død. Jeg ved, at Gud er min Tilflugt og nedenunder er de evige Arme.

Herrens Barmhertighed har været stor imod mig. For en Tid har jeg været haardt prøvet med Sygdom, og hvis ikke Gud i sin Naade finder for godt at helbrede mig, vil min Tid her i Verden snart være forbi.

Da min Broder Morris besøgte mig i Sommer, fik jeg Tro til at tage imod Jesus som min personlige Frelser. „Thi saaledes elskede Gud Verden, at han gav sin Søn den enbaarne, for at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortales, men have et evigt Liv“ (Joh. 3: 16).

Jeg ønsker, at alle Guds Børn, som læser dette, vil bede for mig, at Guds Vilje maa ske med mig, og at jeg maa bevares tro indtil Enden.

Eders Broder i Kristus,

Sophus E. Johnson.

Guddommelig Helbredelse i Opstandelsen.

(Forts. fra Side 9.)

har ogsaa Vidnesbyrdene i Apostlenes Gerninger, hvilke giver uimodsigelige Beviser for Magten og Naturen af denne Kommission, og beviser ethvert Ord af de sidste syv Vers af Markus

16. De gik ud og prædikede Evangeliet og Tegn fulgte dem. De uddrev Djævl. De taledede med Dunger. Paulus havde en Erfaring med en Slange. De lagde Hænder paa de syge og de blev helbredet, og allevegne blev Magten af disse Løfter beviist

Derfor vi søger Nutidsvidnesbyrd, finder vi en Skare levende Vidner, som vil med Glæde vidne om disse Ting. Og takket være Gud! Munden paa enhver Modstander vil blive stoppet, derfor han vil gøre ærlig Forsøg paa at blive kendt med dem.

Den Helligaand er den, som repræsenterer og udøver Jesu Magt her paa Jorden, er ogsaa den, som maa fortsætte hans Forsoningsværk i at frelse og helbrede, naar Evangeliet bliver fremholdt. Hans Pinsedagsudstyrelse alene kan dvælgiggøre Mænd og Kvinder til at forkynde Evangeliet, og dette vil blive velsignet som det

Et Spørgsmaal

? ? ?

Har jeg gjort hvad jeg kan for at sprede Evangeliet?

Dette er et Spørgsmaal ethvert Guds Barn bør spørge sig selv

Det specielle Tilbud

paa

Evangeli Basun giver mig Anledning til at gøre min Pligt mod Gud og mine Medmennesker

Evangeli Basun otte Uger for ti Cent

Tilbudet begynder den 15de November og slutter den 15de Januar

1918 Bibeltekstkalender

Pris
25 Cents.
EVANGELI BASUN PUB. CO., ST. PAUL PARK, MINN.

Denne Kalender indeholder et ypperlig Udvalg af Bibelvers for hver Dag af Aaret, trykt med tydelig Stil.

Tolv vakre Billeder, et for hver Maaned, illustrerende de historiske og vigtige Tildragelser i Jesu Liv.

Kalenderens Titelside prydes af Hoffmans tiltalende Billede af Jesus som en ung og vakker Yngling.

Denne Kalender er en passende og meget velkommen Jule- og Nyaarsgave.

Kalenderen faaes i det dansk-norske, svenske og engelske Sprog.

Størrelse $9\frac{1}{4} \times 16\frac{1}{2}$ Tommer.

var i Apostlenes Dage, idet „Serren arbejdede med og stadfæstede Ordet med medfølgende Tegne.“ Vi kan derfor se, at i den Helligaand kan vi faa Opstandelsens Kraft, og Kristi Nærvarrelse i os. Saaledes er det, at han kan være fraværende fra os med Legemet men alligevel opfylde sine Løfter til os. „Se jeg er med eder alle Dage, indtil Verdens Ende.“

Kan vi ikke.

„Elf hverandre, som jeg har elfet eder“ er det store Bud for alle Guds Børn, thi „derpaa skal alle kende, at I er mine Disciple, om I har indbyrdes Kærlighed.“ Jeg undres over hvor mange Guds Børn kan virkelig fatte Beindningen af disse, vor Frelseres Ord. Flyder vi over med denne Kærlighed for vore Brødre og Søstre, til en saadan Grad, at naar en lider, lider vi alle med ham, eller er vi saa optaget af Livets Bekymringer, at vi glemmer at bære hverandres Byrder?

Vi burde være eet ligesom Faderen og Søn-

nen er eet. Vilde Kristus tale heftige, usømmelige Ord til sin Fader? Begik et af hans Børn en Fejl, vilde han gaa til andre og tale derom paa en Maade der vilde kaste en Skygge paa den fejlsendes Personlighed? Ah, nej, hans Hjerte vilde røres af Kærlighed og Medfølelse. Han kender vore Svagheder, og naar vi ser, hvorledes vi begaar Fejl er det haardt nok at bære, endog med al den Opmuntring, vi faar fra andre.

Lad os adlyde denne skønne Befaling: „Alt hvad I vilde at Menneskene skulle gøre imod eder, det skulle ogsaa I gøre imod dem.“ Der er kun ganske faa af os, hvis Hjerte ikke vilde smerte, dersom vi hørte en Broder eller Søster tale ilde om os. Oh, kan vi da ikke have samme Kærlighed for andre, som vi ønsker de skal have for os? Lad os elfe hverandre inderligt, af et rent Hjerte og tjene Serren i al Idmyghed. Jo mere vi fornegter os selv for andres Glæde, jo større vil vor Glæde blive her og jo klarere vil vor Krone skinne i Himmelen.—

Søndagsskolen.

Nehemias sætter i Kraft Loven om Sabbaten.

Neh. 13: 15—22.

Gjældentekst: Kom Hviledagen i Gu, saa du holder den hellig.

15. I de samme Dage saa jeg i Juda dem, som traadte Vinperler om Sabbaten og førte Neg ind og lagde dem paa Mener, ja og Vin, Druer og Figen og alle Gaande Byrder og førte det til Jerusalem paa Sabbatens Dag, og jeg vidnede imod dem, paa den Dag, de folgte Spijs.

16. I den boede og nogle Tyrier, som førte Fisk og alle Gaande Varer ind, og de folgte dem paa Sabbaten til Judas Børn og i Jerusalem.

17. Da trættede jeg med de hypperste i Juda, og jeg sagde til dem; hvad er dette for en ond Ting, som I gør, at vanhellige Sabbatens Dag?

18. Gjorde ej eders Fædre saa, og vor Gud førte al denne Ulykke over os, og over denne Stad? O I føre mere Brede over Israel ved at vanhellige Sabbaten.

19. Og det skete, saasnart det blev mørkt i Jerusalems Porte henimod Sabbaten, da hød jeg, saa blev Portene lukkede, og jeg hød, at de ikke skulde oplade dem før efter Sabbaten, og jeg beskikkede nogle af mine Tjenere ved Porten, at ingen Byrde skulde komme ind paa Sabbatens Dag.

20. Da blev Kræmmerne og de, som folgte alle Gaande Varer, om Ratten udenfor Jerusalem, en Gang eller to.

21. Da vidnede jeg for dem og sagde til dem: hvorfor blev I om Ratten tværs over for Muren? gør I det anden Gang, da skal jeg lægge Gaand paa eder; fra den Tid kom de ikke om Sabbaten.

22. Og jeg sagde til Levitterne, at de skulde rense sig og komme at tage Vare paa Porterne for at hellige Sabbatens Dag. Min Gud! kom mig og i Gu for dette, og spar mig efter din megen Miskundhed!

Tid: Vi kan datere denne Lektie mellem Aarene 433 F.K., det Aar Nehemias forlod Jerusalem, og 425 det Aar Kong Artakserkses døde.
Sted: I Jerusalem.

Sabbatloven var en Del af de ti Bud, som udgjorde Jødernes Pagt, og den var saaledes gyldig for alle Jøder, indtil den nye Pagt kom.

Just efter den Lektie, som omtaltes i forrige Lektie, tilstod Præsterne og Levitterne sine Overtrædelser af Loven og lovede at holde Guds Lov. (Se Neh. 9). Jerusalems Mure blev indviet med en Glædesfest, med Lovsang og Musik. (Se Neh. 12: 27—43). Efter tolv Aars Ophold i Jerusalem vender Nehemias tilbage til Kong Artakserkses, men han blev der kun en kort Tid og rejste saa til Jerusalem igjen, og det var godt, at han gjorde saa. Det Arbejde, han havde gjort, i de tolv Aar var, af stort Værd for Israel, men til Trods for alt dette var der en Tilbagegang blandt Folket, saa snart Nehemias var borte. Det kan sige, at de onde Magter kom stærke imod Folket, saa snart han var rejst.

Tobias, en Ammonit, ægtede en af Præsten Eljasibs nære Slægtninge. Saadant Ægteskab var en Overtrædelse af Israels Lov. Dette hændte, medens Nehemias var borte. Men da han kom tilbage til Jerusalem, saa han, at Præsten havde indrettet et Kammer i Guds Hus's Forgaarde for Tobias; dette bedrøvede ham, og han kastede alle Tobias's Sager ud af Kammeret og anvendte dette til dets forrige Brug. Dette er et Forbillede paa, hvorledes Gud renser et Hjerte fra Synd og Urenhed.

Nehemias saa efter Folkets Velfærd, og han saa hvorledes de overtraadte Budet om Sabbatens Helligeholdelse. Han saa nogle træde Vinpresen, andre føre ind Korn, atter andre saa han læsse Byrder paa Menerne og føre til Jerusalem paa Sabbaten. Dette var Overtrædelse af Guds Bud. Han gik da i Rette med de hypperste af Folket og advarede dem imod at gøre saaledes, thi for saadan Overtrædelse af Loven var det at deres Fædre havde ført Guds Brede over sig. Saa hød han, at Jerusalems Porte skulde lukkes før Sabbaten og ikke aabnes til Sabbaten var over for at forhindre at Tyrierne eller andre Kræmmere skulde komme ind i Staden og salghde sine Varer paa Sabbaten.

Nehemias var en Mand, som havde et klart Syn paa hvad Gud forlangte af sit Folk. Han kom til Folket paa en Tid, da det var svagt,

og da Landet var i forfalden Tilstand, medens Folket havde afveget fra Guds Lov og indladt sig i Egttefælsforbindelser med hedenske Kvinder; men han blev et Middel til Israels Redning. Han var nidkær og af stor Tro. Han saa Værdien af Mandelige Ting, han var mægtig i Bøn, og han udrettede meget ved at sætte mange til Arbejde.

Gud havde befaleet Jøderne at holde Sabbaten. Dette var en speciel Lov til Israels Folk; men den blev ophævet, da Jesus Kristus kom.

Se 2 Kor. 3, Gal. 4, Heb. 8, for direkte Bevis for, at Loven, som blev givet paa Sinai, er fortrængt af en højere Lov. Kristne overholder Søndagen som en Dag til særlig at tilbede

Gud. De første Kristne holdt Søndagen. Kristi Disciple mødtes paa Herrens Dag.

Spørgsmaal: Hvad gjorde Folket efter at Jesu var død? Hvad lovede de at gøre? Beskriv Indvielsen af Muren. Paa hvilken Maade viste der sig Trafsald, da Nehemias rejste? Hvem var Tobias? Hvorfor var det urigtigt at give ham en Plads i Templet? Hvorledes blev Sabbat Loven overtraadt? Fortæl Guds Forordning om Sabbatens Overholdelse. Giv Bevis for at Kristne i nye Testamenteres Tid ikke er befaleet at holde denne Sabbat. Giv din Bedømmelse af Nehemias's Karakter og Handlemaade.

De Unges Afdeling.

Livsværdier.

Vort Arv fra Hjemmet har stor Livsværdi for os. Lykken ved at have gode Forældre, at have faaet god Opdragelse er Livsværdier, som neppe kan overbures og de er ofte Aarsager til Værdier, som vi senere i Livet har grebet. Saa har vi de første Skoleaar og den Undervisning vi der faar. Dernæst Livsværdierne i vore egne Evner og Værdierne udenom os, det som kan vindes gennem Arbejde.

Ved Siden af Skolen har den Uddannelse vi senere kan tilegne os stor Værdi. Da skal vi finde vort Livskald, den Gerning, som Gud vil vi skal udføre. Jeg vakler i Valget, var først Sjømand, senere Diskepringer og kom ad Omveje did jeg tror Gud vilde have mig.

Mange er ikke blevet hvad de skulde fordi de ikke har fundet sit Livskald, og de som ikke er Indig til sit Livskald finder ikke Livslykken.

Det gælder for alle at udruste sig for sit Kald. Hvad bliver der af vort Kald, naar vi ikke ruste os for det, ikke gør os skikket for det?

Dernæst maa vi gøre saa meget ud af vort Livskald som mulig enten vi har faaet vort Arbejde paa det ene eller andet Omraade. Alle Livskald er lige store. De forskellige Stillinger giver forskellige Anledninger og det er Livsværdi at gøre saa meget ud af disse Anledninger som mulig.

Karakterens Bygning har stor Livsværdi for os. Det gælder at udvikle det gode og vinde Styrke der, hvor Karakteren er svag. Det har stor Livsværdi at være paa Vagt saa vi kan faa en Karakter som er rank i Ryggen.

Tænk saa hvilken Værdi det har for os at indere det Gud har skabt og givet os paa Jorden. Kunst og Musik er Livsværdier for os. God Læsning er Livsværdi. Et Hjem uden Bøger er som et Legeme uden Sjæl.

Det var en Taler som nevnte tre store Livsværdier: Guds Belsignelse, en god Bog og en god Ven.

Bibelen lærer os meget om Venfælskab. Det er en stor Livsværdi.

„Fattig er den, som har mistet sin Ven. Hans Tab vel neppe blir vejet.

Men ti, ja Tusen Gang fattigere er den, som aldrig en Ven har ejet.“

En Ven som kan sige Sandheden naar det trænges, og som kan give en Opmuntring naar det trænges er i Sandhed en stor Livsværdi for os.

Men først og fremst er det af stor Livsværdi at finde sin Gud.

Den største Livsværdi er at have den levende, klare og store Forbindelse med Gud, i Liv, i Læsning, i Samtale med Gud. —Udb.

Har Tids Begivenheder.

Penge svinder i Værdi i Danmark.

Dollaren er nu sunket til en Værdi af kun 75 Cents i Danmark. Det tog i gamle Dage 3 Kroner 73 Ører at købe en amerikansk Dollar i Danmark. Nu kan den faaes for 2 Kroner 80 Ører.

Selv Penge taber sin Værdi i denne Verden. Kun det som hører til Karakteren og Sjælen. og det som vedrører det Guddommelige er at stole paa. Mere end dette, disse sidstnævnte Principer, naar de bliver givet Tilsyn, tiltaager i Værdi, og i Evigheden bringer en uhyer stor Høst af Velsignelse.

Nogle Udtryk af Hoover angaaende Italiens Økonomiske Tilstand.

„Italien bruger nu for Tiden gennemsnitlig 1.1 Pund Sukker i hvert Maaned for hver Person, eller en Syvende Del af det, som bliver brugt i de Forenede Stater.

„Fabrikeringen af Sukkertøj i Italien er uløplig og en stor Mængde bliver sat paa Salget af Sukkertøj og enddog Buddersukker til Brug for Rager.

„Dplaget af Væg er begrænset og Syge og diende Mødre bliver først besørget.

Salget af frisk Kød til Almuen og til Hoteller og Restauranter er forbudt to paafølgende Dage i hver Uge.

„De som sælger Fødevarer saasom Grønsager og Kød maa fremvise en Liste af deres Priser.

„Folket bliver tilskyndt til at bruge Jæst i stedet for Kød.

„At føde Mais til Svin er næsten helt forbudt.

„Hotellerne, Kaffehusene, og Spisevognene paa Jernbanerne og andre offentlige Pladser, hvor Mad serveres maa give Politiet en Liste af, hvad der serveres hver Dag.

„Italiens største Fjernødsenhed er Kul, derefter Svede.“

Brød for 22,000,000 Mænd.

„Med en begrænset Dplag af Fødevarer over den hele Verden og med 20 Millioner Arbejdskraft i Skyttergravene i Europa, kræver Drik-

ketraffiken 107,000,000 Bushels Korn (een Bushel er to Skjeppe) fra Verdens Brøddplag. Det siges at dette vilde lave 11,000,000 Pund Brød hver Dag, eller nok til at skaffe Brød til 22 Millioner Mænd, med Næringsværdi nok til at føde 7 Millioner Mennesker.“ (Fra Congressional Record).

Sjælehyrde i 65 År.

I Greenland, N. S., afgik ved Døden Rev. Edward Robie, i en Alder af 97. Han havde været Sjælehyrde paa den samme Plads og for den samme Forsamling i 65 År. I disse mange År havde han regelmæssigt fuldført sine Pligter som Leder for den lille Forsamling. Kun to eller tre af de nuværende Medlemmer af Forsamlingen kan huske da Rev. Robie begyndte sin Gerning iblandt dem. Da han først bøjede sig i Greenland bestod Forsamlingen af 43 Medlemmer. Alle disse er døde.

Hvor aandelig eller gudsfrygtig denne Mand var i sin Tid overlader vi til Herren, som kender alles Hjertes, men som et Eksempel paa Trofasthed overfor den Gerning, som han søgte var betroet ham, burde han efterfølges af alle Sjælehyrder.

Hvorlænge?

„Hvorlænge vil Krigen vare“ hører man paa alle Sider. Vi er forvisset om at Millioner af sultne og syge Børn, Kvinder og Aldrende i de Europæiske Lande, gør samme Spørgsmaal. Ethvert Suk, enhver Taare, ethvert Blik af disse ulukkelige fremviser Spørgsmaalet i hele sin Betydning. Hvorlænge kan Nationerne holde ud? Hvorlænge vil Verdens Fødeplag holde ud til at føde de mægtige Arméer? Der maa komme en Ende engang. Gouvernør Harding af Iowa sagde at Krigen vilde vare fra tre til syv År. Men dette er blot et menneskelig Udtryk. Ingen kan forudsig med Sikkerhed. Det er en Tid for Guds Børn at baa og bede.

Kristus kom. Ikke til Kongens Palads eller Øppersteprestens Gaard. Han lod sig fattig føde, for at vi ved hans Fattigdom skal blive rige. Dette gjorde han for Eksempels Skyld. Han ofrede alt for sin opgaves Skyld. Hvad ofrer du for ham?

Evangelii Basun

Sandhed

Renhed

17de Aarg.

Onsdag den 5te December, 1917.

Nummer 48.

Solskin og Regn.

Om vi havde bare Solskin Aaret om
Dg fik af det friske Regn ej Spor,
Kunde vi da saa med Fryd, naar Vaaren kom,
Dg vente Grøde af den tørre Jord?

Kor:

Solskin og Regn, det herlige friske Regn,
Lys af Tro og Fryd, dug fra Himlens Skj.
Solskin og Regn for Trivsel i Naadens Hegn.
Send os, Herre, baade Sol og Regn.

Om vi aldrig havde Kors og Trængsel her
For Jesus, som vor Syndebyrde bar,
Fik vi vel erfare da, hvor god han er,
Dg søge bedre Fryd end Jorden har?

Lad os da ej glædes blot i Solskinsdag
Dg knurre over mørk og regntung Tid.
Dybe stunder følger hver af Sorgens Slag,
Dg livets Glæder veksler om med Strid.

"Velli-
ge dem i
Sandhe-
den; dit
Ord er
Sand-
hed" (Joh.
17: 17).

"J er
alle rede
rene paa
Grund
af det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der" (Joh.
15: 3).

Evangelii Basun Publishing Company

St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Glem—glem ikke!

Glem det Ord som er talt til dig i Brede. Husk paa at ikke alle dine Ord er lige vel betænkt. Noget kan siges i Overilelse, som senere fortrødes; men det kan ogsaa gaa andre paa samme Maade.

Glem den uret andre har gjort mod dig. Du har selv ofte handlet urigtig mod andre. Om du ikke tilgiver, hvorledes kan du da vente Tilgivelse?

Glem dine gode Gerninger mod andre. Hvad gælder det i Sammenligning med Guds Kærlighed mod dig? Glem, forat du ikke skal blive selvgod.

Glem ikke at meddele af det gode du har. Der staar i Skriften: „Glem ikke at gøre godt og at dele.“ Har Gud givet dig goder, saa er det ikke Meningen at du skal beholde dem udelukkende for dig selv til Glæde og Nydelse. Nej, du skal dele med andre baade de legemlige og aandelige Goder. Husk hvad Salomo siger: „Rig og fattig møder hinanden. Herren har skabt dem begge.“

Glem ikke de Belgerninger andre har øvet mod dig. Det er saa almindelig at vi glemmer dem og til Gengæld husker vore egne doleligt godt. Er dit Hjerte taknemmelig, da vover det i Kærlighed og Kærligheden mod dig vil forøges.

Barmhjertighedens Rar.

De troende omtales i Skriften som „Barmhjertighedens Rar.“ Et Rar er nu intet andet end en Modtager. Et Rar er ikke en Kilde; det indeholder og optager kun det, som øses deri. Saaadanne er de Troende; de er ikke i sig selv Kilder, hvoraf noget udbælder; de er kun Modtagere. Stundom er de opfyldte af sig selv, og da kommer Gud og tømmer dem for at kunne opfylde dem med sin Naade, og da kunne de siden, ligesom Rar, give til andre; men de kunne kun give, hvad Gud forud har fyldt i dem. De kunne f. Eks., „arbejde paa deres Saliggørelse med Frygt og Bæven;“ men kun forsaavidt som „Gud virker i dem baade at ville og gøre efter sit Velbehag.“ De kunne udbrønde i Lov og Tak; men kun da, naar Herren opfylder med sin Naade. De kunne flyde over med Hellighed og gode Gerninger, men

kun naar Herren udgyder sin Kraft i dem. De er Modtagere, alene Modtagere.

—Spurgeon.

Den evige Gud er min Tilflugt.

Af Minnie Mc Intire.

Naar Livets Storme raser—store Bølger slaar højt, Modgangens Hagl regner ned over os ubarmhjertigt og Sjælen synker under dens tunge Byrde—hvor behageligt og skønt er det da at finde en saa sikker Tilflugt i Guds kærlige Arme! og der i den store Byrdebæreres Arme at finde saadan Fred og Hvile! Ingen Tunge kan fortælle det. Oh, hvilken Fred! hvilken Glæde! som kendes kun af dem, som flyr til Jesu Arme, den, som forstaar vore Sjerter—som „var fristet i alle Ting i Lighed med os,“ og som kan „have medlidenhed med vore Skrøbeligheder.“

Oh, at flere i denne af Stormen omtumlede Verden vilde lære denne Hemmelighed at saa Hvile i Tidernes Klippe—lære at fremsføre deres Begæringer i Bøn til ham, som er mægtig til at frelse og befrie! At de skulde lære at faste alle deres Byrder paa ham, som udgød sin Sjæl til Døden for dem. Han vil løfte Byrden fra de sorgbetyngede Sjerter, vil forvandle deres Sorg til Glæde, og vil løfte dem op fra den skidne Dynd, og velsigner dem med al Naade i det himmelske i Kristus.

Dyrebare Sjæl, nyder du et Liv skjult med Kristus i Gud? Hvis ikke, lad mig bede dig om at „smag og se, at Herren er god.“ Find for dig selv denne samme søde Tilflugt midt under Livets Besværigheder og Banskkeligheder. Du vil finde at Byrden vil blive løftet, og at din Sjæl flyver højt paa Fredens, Hvilens og Kærlighedens Vinger. Vor Gud har al Magt baade i Himmelen og paa Jorden, og formaar at bære os over enhver Prøvelse og hjælpe os at „mere end sejre.“

Angdommens Kilde.

Af John C. Roberts.

Da jeg var en Dreng hørte jeg om en Kilde der var blevet opdaget i et fjernt Land paa den anden Side af Havet, Kraften af hvis Vand vilde tildele alle, som drak deraf, den store Velsignelse af evig Angdom. Navnet paa denne Kilde

de var „Ungdommens Rilde.“ Skarer af Men-
nesker fra alle Nationer kom i flokkevis til
dette fjerntliggende Land, blev det sagt, for at
benytte sig af det Privilegium at drikke rigeligt
af dens Livgivende Blande, at de kunde leve for
bestandigt og aldrig blive gamle.

Senere blev det fortalt mig, at en saadan Rilde
slet ikke eksisterede, at det var kun en Myte;
jeg skænkede ikke Fortællingen videre Opmærks-
somhed indtil efter jeg var blevet omvendt, da
jeg opdagede til min store Glæde, at „Ungdom-
mens Rilde“ var ikke en Myte, men en Vir-
kelighed; og at det er alle Nationers og alle
Folkeslægters Privilegium at drikke af dens Blande
og leve evindeligt.

Sjælen vil aldrig blive gammel, fordi den
er en Del af Gud og er evig. Sjælen vil al-
drig gaa i Forraadnelse heller ikke kan den
paavirkes af Tidens Hæring. I Guds Rige
her i denne Verden og i den tilkommende er
de gamles Sjæle ligesaa unge som Børnenes.
Legemet kan maaske blive gammel og forgaa;
Lemmerne vil maaske blive stive af Alderdom,
og ikke adlyde Viljens Bud som tidligere; men
„de, som forvente Herren, skal forny deres Kraft,
de skulle opfare med Vinger, som Ørnene, de
skal løbe og ikke træmægte, gaa frem og ikke
blive trætte“ (Es. 40: 31). Dette siges om
Sjælen. Paulus havde nydt af denne Rildes
Blande, da han skrev: „men om ogsaa vort ud-
vortes Menneske fortæres, fornyes dog vort
indvortes Dag for Dag“ (2 Kor. 4: 16). Naar
den graahaaret troende, forlader sin jordiske

Teltbolig, vil hans Sjæl blive baaret bort til
Paradis ligesaa hurtigt som Sjælen af den unge
Mand som dør i sine bedste Dage, eller
Sjælen af et spædt Barn. Spørg en tilaars-
kommen troende om hans Sjæl ikke er lige saa
ung og frisk som altid, og han vil svare ja.

Sjælen vil leve evindeligt. „Dg hver den,
som lever og tror paa mig, skal i al Evighed
ikke dø“ (Joh. 11: 26). „Sandelig, sandelig
siger jeg eder, den, som tror paa mig, har et
evigt Liv“ (Joh. 6: 47). „Dg jeg giver ham et
evigt Liv, og de skulle i al Evighed ikke forta-
bes“ (Joh. 10: 28).

Angaaende Legemet sagde Jesus: „Lazarus,
vor Ven, er sovnet ind“ (Joh. 11: 11). „Barnet
er ikke død, men det sover“ (Mark. 5: 39). „Al-
le skulle vi ikke hensove“ (Matt. 17: 3).

Guds Folk er alle een Familie i Himmelen
og paa Jorden, og de er alle levende. Dg
Lammet, som er midt for Tronen skal lede dem
til Livets Vandkilder. (Ab. 7: 17). Johan-
nes saa denne „Livets Vands Flod“ (Ab. 22:
1).

Enhver Synder maa drikke af denne Rildes
Blande for intet (Ab. 22: 17). „Nu vel!, hver
den, som tørster, komme hid til Vandene, og I,
som ikke har Penge, løber uden Penge og uden
Betaling Vin og Mælk! (Es. 55: 1). „Om no-
gen tørster, han komme til mig og drikker“
(Joh. 7: 37). Hvor mærkeligt er det ikke at
saa saa vil benytte sig af dette Privilegium at
drikke af „Ungdommens Rilde,“ at de maa le-
ve altid og aldrig blive gamle!

Luther og Reformationen.

Ny Ikraftsættelse af literær Kundskab, og Begyndelsen af Trykkerkunstens Æra.

Artikel 2.

To Ting, som havde en vidtrækkende Ind-
flydelse paa Verden gik forud for Reformation-
en; nemlig, Genoplevelsen af literær Kundskab
og Opfindelsen af Trykkerkunsten.

Det menneskelige Sind, som længe havde
været holdt i Trældom af den fedelige Indfly-
delse af en grundfæstet Religion, begyndte at
forsvare sin Rettighed til at tænke lidt for sig
selv. Det første Skrift i den nyjundne Tanke-
frihed begyndte med et Studium af de gamle
Klassiker. For flere Aarhundreder havde de

saakaldte Skolemænd trælbundet Sindene med
deres Legender om de hellige og de tørre Gliser af
skolemæssige Teologi. Alt blev lært, ikke paa
Styrken af dets Rimelighed og Sandfærdighed,
men paa Menighedens Autoritet. Alt hvad Me-
nigheden lærte var rigtig enten det saa var el-
ler ej; men efter en Tid begyndte Mennesker at
søge og granske efter Tingens Grund og for en
sikker Grundvold for deres Tro.

Foruden Kirkens fejlagtige teologiske An-
skuelser, var selve Pavedømmet blevet oprettet

paa falske Grunde, var opholdt af falske og uægte Skrivelser, hvilke, dog de blev tillagt Apostlene og de tidlige romerske Biskopper, blev det bevist, at de var af forholdsvis ny Fremkomst, og var blevet skrevet for at opholde Paverne. Undersøgelsen af gammel Literatur blottede de Bedrag, som var blevet begaaet paa Folket, og dette skabte iblandt de lærde, en voffende respektstridigt Forhold overfor Paven. Fra denne Aarhødsighed og Kundskab om Roms falske Veretigelser udstrømmede Erasmus's, Reuchlins og andres Satier og Samtaler. I disse Skrivelser blev Præsternes og Biskoppernes Daarskab spydigt udpeget, og holdt op som Spot. Disse Skriftsteder blev udelukkende udbredt iblandt de lærde og den dannede Klasse.

Erasmus, Hollænderen fra Rotterdam, var denne Tids literar Kæmpe. Han arvede maaske en naturlig Uvilje mod den usunde og unaturlige Religions System, som nægtede ham en Faders kærlige Omfarg. Han angreb sin Tids Teologi og Overtro med en Pen saa skarp og dog saa venlig, at Skolemændene og Monkerne blev rasende paa ham, medens de lærde smilte med Tilfredshed over, at tilsidst have nogen angrebet saa daarlig et System.

Men Erasmus var ingen Reformator. Han færdte til Daarskaben af Roms Prætentioner, men han ønskede ikke Martyrdom som Betaling for at være tro mod sine Overbevisninger. Han var villig til at udsætte sig magtesløse Præsters og uvidende Monkers Mishag, men han søgte at vinde Pavens og Prinsernes Gunst, og blev tilsidst tvunget til at bruge sin Pen til at forsvare Rom.

Men Erasmus gjorde meget for at berede Vejen for Reformationen. Han udgav et Ny Testamente paa græsk; idet han sagde, at det ikke var nødvendigt, at gaa to Duns Scolus's og Thomas Aquinas's Værker for Teologi, men at Folkene kunde selv gaa til det Ny Testamente. „Jeg ønsker,“ sagde han, da han udgav det Ny Testamente, „at bringe den isnende Kolde, vidtløftige, disputerefyge Ting, som kaldes Teologi i Jævnhøds med den.“ Ved saaledes at forsøge at bringe i Banen hans Tids Teologi beredte han Folkets Sind for en bedre Teologi, da Luther kom frem.

Medens Erasmus selv aldrig tog Side med Reformatorerne, ikke des mindre, var han en

Bro over hvilken mange gif fra Katoicismen til Reformatorernes Side. Mænd, som maaske ikke vilde tage imod de simple Evangeliske Sandheder, hødsede sig for Erasmus's literære Tryllemagt. Men endskønt han hjalp andre over til den rette Side, holdte hans Frygt ham tilbage.

Opfindelsen af Trykkerkunsten.

Lig da en Genoplevelse af literar Kundskab udbrød opfandt Mænd løse eller bevægelige Typer. Trykning blev en ny, tjenlig og betydningsfuld Forretning. Mennesker oplevede en ny Fødsel i Tanterne og Sindet, en Renaissance. Columbus havde sejlet vest paa for at opdage Indien og havde opdaget Amerika; Græske og Latinske Skolemester, aabnede klassiske Kundskabs Skatkamre, og ny Literatur strømmede ud for at opløse Europa. I Tyskland blev den nye Værdom næsten overgivet Studiet af Religion og Bibelen, og i Tyskland havde Trykkerkunsten haft mere Fremgang end i andre Lande.

I den sidste Del af det femtende Aarhundrede opstod Trykkerier hurtigt, Mainz (Mentz) havde fem Trykkerier; Ulm, seks; Bøset, seks; Augsburg, tyve; Cologne, en og tyve; og Nuremberg, fem og tyve.

Men saa snart som Trykkeriforretningen var etableret saa Kirken og Paven en Fare i den. Hvad var der til at hindre Trykningen af Aesetof, som vilde være skadelig for Pavens Autoritet? Kirkelig Censur af Bøger blev tryet til for at hindre, at nogen Skade kom til Kirken. I 1501 udstedte Paven en Forordning, at ethvert Manuskript, hvadsomhelst dens Natur var, skulde præsenteres til Kirkens Myndigheder for Censur før det kunde lades trykke. Men i Almindelighed adlød Bogtrykkerne ikke denne Befaling og Bøger blev udgivet i hurtig Følge.

Luther fandt at Bogtrykkerne var altid rede til at tage imod hans Manuskripter. Nationerne var tørstende efter Kundskab. Videnskabsmændenes Skrivelser bar hen i Retning af Menneskefjendskab og religiøs Vigegyldighed. Luther pegte Mennesker tilbage til den sande Religion og til Gud, som den ene Kilde af menneskelig Glæde og Salighed. Endskønt Videnskabsmændene istandbragte en almindelig Udvidelse af menneskelig Forstand, kunde de dog aldrig have frembragt nogen religiøs Reformation. Stu-

diet af Aristoteles og de græske Filosofer vilde maaske bryde Stagnationen af middelalderlig Teologi og Overtro, men det kunde ikke bringe en Livgivende Strøm af Kundskab, thi Grækerne selv var i Mørke. Det var vel at Luther traadte frem, da han gjorde, lige da Mænd var i Tvivl om Gylldigheden af Pavens Præntioner, lige da deres Sind var ved at bryde Ufandhedens Vaand, og var aabne for modtagelsen af Sandheden.

Uden Trykkerpressen vilde Reformationen have haft en svag og vaklende Eksistens. Maaske var den blevet kvalt i dens Begyndelse.

Efter Luther havde læstet de fem og halvfemsindstyve Bøger paa Kirkeføren i Wittenberg, udkom Luthers Bøger hurtigt og i flere Udgaver. Først udkom de som smaa Afhandlinger, Breve til Venner eller Gjender, Taler, og saadanne Artikler, som vilde flyde fra Penen af en Universitetslærer, som var beskæftiget med Diskussioner om de mest væsentlige Emner af denne Tid. Efter flere af disse smaa Skrifter var blevet udgivet, fattede en Bogtrykker den Idé at udgive alle Luthers Skrifter i et Bind. Oversættere begyndte deres Arbejde, og snart blev Luthers Bøger læst i alle Nationer i det vestlige Europa. De gik til Spanien, Italien, Frankrige, Skandinavien, og England. Snart havde næsten alle hørt om den dristige Røst, som blev løftet imod de pavelige Jorderbøvelser. Luthers Skrifter havde deres største Virkning paa Folkene i Tyskland, hvor de almindelige Folk, mange af de Lærde, og nogle saa Prinsler og Hertuger, godkendte dem, og blev Luthers Efterfølgere.

Naturligvis, saa snart som Paven fik vidende om, hvad fandt Sted i Tyskland, og fik høre om, hvor stor en Udbredelse Luthers Skrifter havde, satte han alle hans Skrivelser i Ban, og gav Befaling, at de skulde brændes. Pavens Befalinger blev adlydt paa nogle Pladser, men igen paa andre Pladser blev de ringeagtet.

Blandt Luthers mange Bøger, vil vi nævne disse: De Fem og Halvfemsindstyve Bøger, som „spredtes med Lynets Hurtighed,“ og over hvilke der rasede en Erdrind mellem Luther og ferskellige af Rom's Bestyrkere. (Nogle af disse Afhandlinger blev udgivet i Tysk. En katolsk Tilhænger vilde holde frem i en Afhandling Rom's Side af Sagen og Luther vilde svare.) Saa kom „The Discourse on the Ten Commandments,“ „Exposition of The Lord's Prayer,“ og en „Sermon on Repentance.“ Nogle af Luthers Bøger var brygte og kunstløse; som, for Eksempel, han skrev et Svar til Emser paa denne Maade: „Til Geden Emser,“ idet en Gede var Emser's Familievaaben. Emser's Svar blev rettet til „Wittenbergs rasende Tyr.“ Efter disse fulgte andre Skrivelser om Retfærdighed ved Troen; Gode Gjerninger; Viljen; Det Babiloniske Fængsel, hvori han gjorde stærk Modstand mod Rom og Paven; og andre.

Af alle Luthers Bidrag til Sandhedens Sag, var den største Udgivelsen af Skrifter i Folket's eget Sprog. Intet var saa nødvendigt som disse, og paa ingen anden Maade blev Trykkerpressen brugt i et bedre eller mere vidstrakt Arbejde.

Livet i og for Gud.

Kærlighedens Religion.

Af Wm. Strong.

Evangeliet's Religion er, Kristus i Livet et levende, virksomt Princip; det er Naaden, som Kristus giver, aabenbaret i Karakteren og beviset ved gode Gjerninger. Kærlighed er Gudsfægtighedens Grundvold. Kærlighed er den højeste Erfaring i den menneskelige Sjæl. Det er ikke muligt for det Hjerte, hvori Kristus bor, at være blottet for Kærlighed. Dersom vi elsker Gud fordi han først elskede os, vil vi ikke

komme i Berøring med det guddommelige, uden at bringe det guddommelige i Berøring med det menneskelige. Dersom vi er sammenbundet med Kristus, er vi sammenbundet med vore Medmennesker ved Kærlighedsbaandets guldne Led. Saa vil Kristi Medsynt og Medlidendehed blive aabenbaret i vore Liv. Vi behøver ikke, da at blive bedt om at føle for andre i deres Nød; det vil være naturligt for os at tjene de trængende og lidende, som det var for Kristus at rejse omkring og gøre vel. Hvor-

fømhelst der findes Kærlighed og Medfølelse; hvorfømhelst der findes et Hjerte der gaar ud for at hjælpe og opløste andre—der er Helligaandens Arbejde aabenbaret. Himmelens Kærlighed er aabenbaret i at opløste de faldne og trøste de modløse.

Hvorfømhelst Kristus bor i det menneskelige Hjerte, vil han aabenbares paa samme Maade. Gud anerkender ingen Nations- eller Raceførsfel; alle Mennesker er een Familie ved Skabelsen, og alle er een gennem Forløsningen. Kristus kom for at nedrive enhver Skillevæg, at aabne enhver Adgæng af Templet, saa at enhver Sjæl kan have fri Adgang til Gud. Hans Kærlighed er saa bred, saa dyb, saa fuld, at den gennembrænger alle vegne.

Guds Kærlighed er forskellig fra menneskers Kærlighed i tre væsentlige Stuffer: den er uforanderlig, uindtømmelig, og evig. Menneskelig Kærlighed forandres; vort Venfkap med en Mand varer kun saa længe som han er værdig; naar han er falsk, slipper vi ham. Dersom Guds Kærlighed var lig Menneskers Kærlighed vilde der ikke være meget Haab for os; men Kristus udviste en Kærlighed, der var grænseløs. Johannes fortæller os at ligesom Kristus havde elsket sine egne som var i Verden saa elskede han dem til Enden. Jesus tabte ikke sin Kærlighed for Judas, som forraadte ham med et Kys; og Peter i hans mørkeste Timer, blev endnu elsket med denne uforanderlige Kærlighed. Det er let nok at elske een, som elsker os og beviser os Kærlighed; men det er noget helt andet at elske dem, som er uelskelige.

Svor hurtigt vi besvarer et venligt Ord; og hvor hurtigt uden vi selv er det bevist, opdager vi at vi priser dem, som roser os. Men lad nogen sige uvenlige Ord om os, og med det samme bliver vi overbevist om, at den Person er lavfjndet. Dette er naturligt, men en Kristus er overnaturligt, og vil elske dem, som er uelskelige, ligesom Kristus elskede os i vor uelskelige Tilstand.

Guddommelig Kærlighed udøver sin Indflydelse paa Verden gennem vore eksemplariske Liv. En blotte Religions Befendelse findes i Overflod, men den har kun liden Vægt. Vi kan maafe gøre Krav paa at være hellig; at tro enhver Sandhed i Guds Ord; men uden at vor Tro bevises ved Eksempel i vore daglige

Liv, vil vore Naboer ikke nyde godt derved. Et godt Eksempel vil gøre mere for at hjælpe Verden end vor Befendelse. Verden forstaar ikke Teologi eller Læresætninger, men den forstaar Kærlighed, og Medfølelse. En Kærlighedsgering kan være mere kraftig og mere vidtræfende end en veltalende Prædiken.

Lad mig give dig en Regel i Livet til at vækste din Kærlighed og Sympati; først, sæt dig i den andens Plads, og saa forsøg at hjælpe ham. Dersom du bliver tvunget til at være sammen med en Person i dit Hjem eller Forretning eller ogsaa i Skolen, som synes at gøre enhver lille Ting paa en Maade, saa at han bliver lidet tiltalende, forestil dig i hans Plads, gør hans Sorger dine egne, paakøn hans gode Sider, og saa forsøg at hjælpe ham. Det kan maafe være, at han har en Byrde paa Sjælen, en skjult Skuffelse, hvilket, vilde smelte dit Hjerte dersom du blev bekendt dermed. Dersom du blev sat paa hans Plads og havde samme Dugivelfer maafe ogsaa du ikke vilde være saa elskelig som du nu er. Lad os med Kærlighed dømmes vore Brødre. Gud vil altid give os en fuldere Bevidsthed om hans Kærlighed til os, naar vi udviser vor Kærlighed og Sympati til vore Brødre. Efterfom vi udviser Kristi Kærlighed, kommer han til at vinde Skikkelse i os mere og mere, og vi gøres til sande Repræsentanter af hans Religion.

Troens Simpelhed.

Af Jennie M. Myers.

Troens Simpelhed bliver ofte overfeet. Dersom vi var mere simple i vor Tro kunde vi bedre forstaa Gud og det, som hører Gud til. Guds Love og Bud er ikke vanskelige at adlyde. Heller ikke er de langt fra os. „Det er ikke i Himlen, at du maatte sige: hvo vil fare os op til Himlen og hente os det og lade os høre det, at vi maa gøre derefter? Det er ej heller paa sin Side Havet, at du maatte sige: hvo vil fare os over paa sin Side Havet og hente os det og lade os høre det, at vi maa gøre derefter? Thi det Ord er faare nær hos dig, i din Mund og i dit Hjerte, at du skal gøre derefter.“

Kunde vi blot fatte hvor nær Gud er til os, og hans Villighed til at hjælpe os! Uden Tvivl er Grunden, hvorfor han saa ofte synes at være

langt horte fra os, fordi vi er saa langt borte fra ham. Lad os holde os nær til Gud med Troens fulde Forvisning og tro, at hvad han har lovet er han villig og ogsaa har Magt til at opfylde. Dersom ikke vi gjorde Troen saa vanskelig og saa langt horte vilde det være saa meget lettere og simplere. Dersom vi vil se paa Troens Helte, som omtales i det ellevte Kapitel af Hebræer Brevet, vil vi se, at alle de Tilfælde af Tro som omtales er i deres daglige Liv. medens Tilfældene synes lidt ualmindelig, dog ser vi ved at gennemblæse Kapitelet, at Begivenhederne i ethvert Tilfælde var kun almindelige Hændelser, men paa Grund af Tro til Gud paa Grund af Individuerne, blev disse Begivenheder ualmindelige.

Lad os se paa det første Udtryk: „Ved Tro jatter vi, at Verden er bleven skabt ved Guds Ord.“ Vi ser af dette, at vi tror denne Udtalelse, dog er vi ikke bevidst, at vi udøver Tro. Vi simpelthen tror det, fordi det var skrevet; hvorfra, da ikke tro alt andet, som er skrevet. Jeg tror ikke, at Abel var bevidst nogen ualmindelig Tro, da han bragte hans Offer til Gud, dog lagde Gud Mærke dertil, og det blev udsat ned gennem Tidsalderne. Muligt mange af os bringer vor Dyringer til Gud u-

den Bevidstheden om Tro i selve Handlingen, men vi udøver ofte Tro, naar vi selv er det mindst bevidst. Alt, som er nedskrevet om Enof, er at han behagede Gud, og Gud tog ham. Saaledes ogsaa om Abraham, Sara, Moyses, David, Josva, Daniel, og mange andre; de adlød Gud; og det blev regnet dem til Retfærdighed.

Det skulde ikke være haardt for os at adlyde Gud; heller ikke skulde det være haardt at tro ham. Fuldkommen Lydighed bringer fuldkommen Tro. Tro er en naturlig Følge af Lydighed. Det kræver ikke en bestandig Efterstræbelse at have Tro; thi Troen er ikke en Anstrængelse; den er en Hvile. Der findes en Troens Hvile i hvilken vi som Guds Folk burde leve. Naar Gud taler burde vi lytte og adlyde med det samme, for at ikke menneskelige Ræsonnement skulde forårsage Tvivl og Vantro, der vilde hindre os og tage fra os det gode, som vi skulde modtage gennem hans Ord. Lad Tro være, Dret, som hører Gud tale, og Njet, som ser ham opfylde alle hans Forjættelser. Lad ikke nogen menneskelige Ræsonnement berøve os de Betsignelser vi saa haardt trænger; men lad os tro med engang ethvert Ord, der kommer fra ham.

Bibelske belærende Emner.

Guds Menighed.

Der er vist ikke et bibelsk Emne, som er mere misforstået end Emnet om Menigheden. Der findes nu omkring tusinde Religioner i Verden, og af dette Antal er mere end Halvdelen af kristen Bekendelse. Der er et Præg af Virvar i dette, hvilket vidner om Misforståelse af den Del af den Hellige Skrift, som handler om Menigheden og dens Enhed. Vi ønsker ikke at hadle andre eller finde Fejl ved deres Religion; men vi ønsker om muligt med det ny Testamente at klargøre Emnet om Menigheden. En Del af vor Tids religiøse Samfund gør Fordring paa at være den eneste sande Menighed. Blandt disse kan nævnes: Den Romersk-Katholske, den Lutherske, den Episcopale, og de Sidste Dages Hellige, eller Mormonerne. At de er fejlagtige i denne sin Paastand er klart

for alle. Der er ogsaa mange, som siger: „Alle disse Partier er sande bibelske Menigheder.“ Vi henderager Læserens Opmærksomhed til dette, for at gøre ham interesseret i en grundig, skriftlig Ransagelse af dette vigtige Emne. Dersom Bibelen var taus angaaende Menigheden, saa kunde det være muligt, at vi maatte lade enhver have Ret til sin egen Idé, men dersom Skriften taler, saa bør vi alle tie, mens vi lytter til Herren, og derefter bør vi handle ifølge hans Ord.

Menighedens Navn.

Her er i vor Tid ligesaa mange forskellige Menighedsnavne, som her er Samfund; men disse Navne findes ikke i Bibelen.

Vi læser saaledes „Guds Menighed, som han erhvervede med sit eget Blod“ (Ap. G. 20: 28). „Guds Menighed, som er i Korinth, tillige-

med alle de Hellige, som er i hele Afrika" (2 Kor. 1: 2). „Været uden Anstød baade for Jøder og Grækere og for Guds Menighed" (1 Kor. 10: 32). „Eller foragter I Guds Menighed" (1 Kor. 11: 22). „Jeg har forfulgt Guds Menighed" (1 Kor. 15: 9). „Dersom en ikke ved at forestaa sit eget Hus, hvorledes vil han da kunne sørge for Guds Menighed?" (1 Tim. 3: 5). „Guds Hus, hvilket jo er den levende Guds Menighed" (1 Tim. 3: 15). Her er otte Vengivelser fra det ny Testamente; hvilke Menigheden kaldes Guds Menighed."

Paa andre Steder hilses Menighederne fra Apostlene, idet disse benævner Byerne, hvor disse Menigheder var; og nogle faa Gange kaldes Menigheden „Kristi Menighed." Men den sædvanlige Benævnelse blandt Apostlene og de første Kristne var, som vi har set „Guds Menighed." Dette er ikke uden Betydning; thi Menigheden hørte Gud til, og hvorfor da ikke kalde den „Guds Menighed"?

De forskellige Navne, under hvilke de mange Samfund gaar i vor Tid, giver Gode til Menesker i Stedet for Gud. Det har aldrig været Guds Vilje, at det skulde være saaledes; thi ingen af disse Navne findes i hans Ord, som jo er hans Vilje aabenbaret for Menneskene. Det var heller ikke de hellige Mænds Vilje, efter hvem mange af vor Tids Samfund er kaldt, at det skulde være saa; thi de allerfleste af dem var ydmyge og beskedne og vilde have modsat sig alt saadant.

Det nytter ikke at sige, som nogle gør, at der er intet i et Navn. Det er sandt, at der er kun lidet i et Menneskes Navn, selv om det er det bedste af alle menneskelige Navne; men der er meget i Guds Navn og i vor Frelses Navn. Jesus bad saaledes for sit Folk paa Jorden: „Hellige Fader! bevar dem i dit Navn, hvilke du har givet mig, for at de maa være eet, ligesom vi" (Joh. 17: 11). Paulus siger: „For den Sags Skyld bøjer jeg mine Knæ for Faderen, fra hvem enhver Faderlighed i Himle og paa Jord har sit Navn" (Ef. 3: 15).

Skal vi hindre Jesu Børn i at blive opfyldt derved, at vi ikke er villige til at blive bevaret i Faderens Navn? Nej, lad os kaldes ved hans Navn, som er det bedste af alle Navne.

Menighedens Stiftelse.

For tydelig at kunne forklare Emnet om Me-

nigheden maa vi først se, hvem der stiftede den, og til hvilken Tid den blev stiftet. Jesus sagde en Gang disse Ord: „Paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed, og Dødsrigets Porte skulde ikke faa Overhaand over den" (Matt. 16: 18). Vi lærer to Ting her. Den ene er, at Jesus selv byggede eller stiftede sin Menighed; den anden er, at den skulde blive bestaaende. Jesus holdt, hvad han lovede; han er Stifteren af Menigheden, og hans Menighed er sejrende over alle sine Fjender, selvgelig findes den endnu paa vor Jord. Dersom vi vil søge efter den, saa kan den findes endnu i Dag.

Vi vil se Tiden for Menighedens Stiftelse. Paulus siger til Menigheden i Korinth: „Guds Bygning er I" (1 Kor. 3: 9). Vi ser, at paa den Tid havde Jesus opfyldt sit Løfte, og bygget sin Menighed. 3 Ap. G. 2: 41 læser vi: „De, som nu tog imod hans Ord, blev døbt, og der føjedes samme Dag omtrent tre Tusinde Sjæle til."

Da Jesus var her paa Jorden, samlede han Materialer for sin Bygning, og da den Hellig Mand blev udgydet, sammenføjede og oprejste han denne Bygning, og siden den Tid lægger han til den, saadanne, som lader sig frelse. Paulus siger: „Opbyggede paa Apostlenes og Profeternes Grundvold, idet Hovedhjørnestenen er Kristus Jesus selv, i hvem enhver Bygning sammenføjes og vokser til et helligt Tempel i Herren, i hvem ogsaa I bliver medopbyggede til en Guds Bolig i Manden" (Ef. 2: 20—22). Det var ved Manden, at Jesus byggede og sammenføjede sin Menighed. Derfor kan det med Rette siges, at Guds Menighed var stiftet paa den første og store Pinsedag efter Jesu Himmelfart. Siden den Tid har hans Menighed været paa Jorden, og Selvedes Porte har ikke faat Overhaand over den.

Altsaa den sande Menigheds Stiftelse gaar tilbage til Kristi Forsoningsværk paa Jorden og den Hellig Mands Udgydelse. Glem ikke dette Punkt.

Menigheden, Kristi Legeme.

„Menigheden, der er hans (Kristi) Legeme" (Ef. 1: 22, 23). „Svad der fattes i Kristi Trængsler, udfylder jeg i mit Rød for hans Legeme, som er Menigheden" (Kol. 1: 24).

Her fremstilles Guds Menighed, som et Le-

geme, af hvilket Kristus er Hoved. Af de forskellige Figurer, ved hvilke Menigheden fremstilles i de ny Testamente, er dette den mest betegnende; den viser den rette Forbindelse og Tilstand mellem Menigheden og Frelseren. Han er Hovedet, som ikke alene styrer og leder, men ogsaa tænker og planer for Legemets Velbefindende. Menigheden er Lemmerne, som villig følger Hovedets Styrelse og Vilje, og som tillige har en inderlig Forbindelse med hverandre, saaledes som Paulus siger: „Sige som vi har mange Lemmer paa et Legeme, men Lemmerne ikke alene har den samme Gerning, saaledes er vi mange eet Legeme i Kristus, men hver for sig hverandres Lemmer“ (Rom. 12: 4, 5). Dette er i Sandhed „de Helliges Samfund,“ og „Den hellige, almindelige Kirke“ (Menighed).

Det er ikke en udbortes Forening alene, men en inderlig og hjertelig Forbindelse, saaledes som vi læser: „Vi er Lemmer paa hans Legeme“ (Ef. 5: 30). „At vi, Sandheden tro i Kærlighed, skal i alle Maader opvokse til ham, som er Hovedet, Kristus, ud fra hvem hele Legemet, idet det sammenføjes og sammenknyttes ved ethvert hjælpende Bindeled i Forhold til hver enkelt Del tilmaalte Virkekraft, fuldbørder Legemets Vækst til Opbyggelse af sig selv i Kærlighed“ (Ef. 4: 15, 16). En saadan Be-

strivelse passer paa Guds Menighed paa Jorden, og Gud være lobet, en saadan Menighed findes endnu paa Jorden.

Den bestaar ikke af nogle af vor Tids mangfoldige Samfund, ej heller af dem alle tilsammen, men den bestaar af alle Mennesker, som i Sandhed har Samfund med Faderen og med hans Søn, Jesus Kristus, ja, af alle Kristi Lemmer paa Jorden; thi den er „hans Legeme.“ Den er heller ikke delt i mange forskellige Dele eller mange Legemer; men den er „eet Legeme i Kristus,“ saaledes som vi læser: „Nu er der mange Lemmer, dog kun eet Legeme“ (1 Kor. 12: 20). „Thi med een Aand blev vi jo alle døbt til at være eet Legeme, hvad enten vi er Jøder eller Grækere, Trælle eller frie; og alle sit vi een Aand at drifte“ (Vers 13). „Eet Legeme og een Aand, ligesom J og blev faldt til eet Haab i eders Kaldelse“ (Ef. 4: 4). Der er kun een Kristus, og kun eet Legeme, kun een Himmel som er Haabet af vor Kaldelse, og kun eet Rige eller een Menighed paa Jorden.

Læser, lad ikke vor Tids Forvirring skjule disse herlige Sandheder for dine Øjne; men bed Gud hjælpe dig at finde hans eneste Menighed, for at du kan tilhøre den i Tid og Ewighed.

(Fortf.)

Fra Bogen „Væsentlige Bibel-Gmner.“

Menighedens Virke.

Besvarelse af Bøn.

Af E. Holte.

„Beder derfor Høstens Herre om, at han vil sende Arbejdere ud til sin Høst“ (Luk. 10: 2).

Naar vi beder denne Bøn saa vel som nogen anden Bøn, maa vi selv være villig til at gøre, hvad der staar til os for at saa vor Bøn besvaret. Ikke kan vi bede Herren om dagligt Brød og tænke, at han skal høre vor Bøn, om vi ikke vil arbejde; ikke kan vi bede Gud give os timelige Gjendele, om vi ikke tager vare paa, hvad han har givet os. Thi hvem, der ikke er tro i det lille, er heller ikke tro i det store. Saaledes kan vi heller ikke tro, at Gud skal høre og besvare vore Bønner om at sende os flere Arbejdere i Evangeliets Høst, om vi ikke

gør, hvad vi kan for at tage vare paa dem, som han har sendt os.

Herren siger i sit Ord, at vi skal ikke binde Munden til paa Osen, som tærsker. Om vi tilbageholder vore Midler fra dem, som Gud har sendt ud i sin Høst, da binder vi Munden til paa Osen, som tærsker. Hvad vil blive Folgen af at binde til paa Ofsens Mund? Vanske vist dør den af Hunger og hvem er Skyld i hans Død uden den, som binder hans Mund til. Jesus sagde: „Jerusalem, Jerusalem, som ihjælskaar Profeterne og stener dem, som er sendt til eder.“ Lad enhver, som kalder sig for Kristne se til, at han ikke gør sig skyldig i de samme Synder som Jerusalems Beboere, nem-

(Fortf. paa Side 11.)

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1.00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1.25
Six Months......65

Subskriptioner indsendt fra Skandinavien:

Årlig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet kan sendes os enten ved Money Order, Bank Check, eller Draft, pr. Ekspress eller ogsaa i registreret Brev. For Penge sendt i løst Brev er Udgiverne ikke ansvarlige.

Kvittering for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevfort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den forrige Adresse faa vel som den nye angives.

All Korrespondance maa adresseres til

Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Subskribenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovennævnte Adresse eller til Nels Renbeck, Pandrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Blandede Nyheder.

Søndag Aften rejste Brødrene Thos. Nelson og S. L. Johnson til Milltown Wis., for at overvære sidste nævntes Broders Begravelse, som fandt Sted Mandag Eftermiddag. Hans Broder havde været syg i længere Tid, og det behagede Herren at tage ham hjem til sig tidlig i Lørdags Morgen. Han er den første af tolv Søskende som er blevet kaldt bort. Br. Johnson blev kaldt hjem Fredag Aften og naaede at være hos ham de sidste Timer han levede.

Vi sympatiserer med Familien i deres Sorg, og beder Trøstens Gud være dem alle inderlig nær, især hans Hustru og Datter.

Vi har i alt modtaget 305 ti Cent Abonnenter under det billige Tilbud. Vi vilde bede Læserne ikke at glemme, under deres Tuleforbedelser, at gøre hvad de kan for at samle flere

Abonnenter, saa at mange kan faa læse Bladet i Vinterens lange Aftener.

Vi har modtaget flere Gaver fra forskellige Søskende for at erstatte Arbejdernes Tab ved Ildbranden, og vi paafønner meget deres Deltagelse i vort Tab. Maa Gud velsigne dem for deres Opofrelse for os og vor Bøn er at vi, som Guds Arbejdere her, maa altid være værdig Guds Børns Tillid.

Gennem disse Prøvelser er vi blevet draget nærmere Gud. Mere end nogeninde før føler vi at Herrens Glæde er vor Styrke. Vi har lært derigennem mere end nogeninde at drage vor Glæde fra noget højre og mere værende end det jordiske. Vi ønsker at sige fra Hjertet med Job: „Herren gav, og Herren tog, Herrens Navn være lovet!“ Naar vi endnu har Jesus, har vi alligevel alt. Priset være Gud!

Brødrene arbejder nu for at gøre Forberedelser til at flytte Kontoret over i den nye „College“ Bygning. Da et nyt Cementgulv skal lægges i Rummet, hvor Maskineriet skal staa, ønsker de at faa det færdig før det kommer til at frøse for haardt.

Fra Arbejdsmarken.

Parshall, N. D.

Bækkelsesmøderne i Sereford sluttede sidste Mandag Aften. I Begyndelsen var Kampen haard, men Gud gav os Sejr. Over halvtreds Sjæle overgav sig til Gud og modtog Frelsens fiore Naade. Der var otte Familjer, hver baade Mand og Hustru blev frelst. Gud være lovet!

Menigheden bad mig indtrængende om at fortsætte Møderne en Uge længere og sende en anden i min Plads til Parshall, men dette var umuligt. Det var haardt at rejse, thi jeg er sikker paa at mange flere vilde have overgivet sig dersom Møderne var blevet fortsat. Maa Herren velsigne Broder Powell, Menighedens Forstander i Sereford, at han maa være i Stand til at lede de nyfrelste frem til Kristnens livets dybe Herligheder.

Jeg rejste fra Høreford Mandag Eftermiddag. Stansede nogle Timer i Broder og Søsters Hoffmans Hjem i Fairmount N. H., stod saa op Kloften 2: 30 Torsdag Morgen og tog Toget til Parshall, hvor jeg ankom i Aftes Kl. 7:30. Broder Peter Torgerson mødte mig ved Stationen.

Mødet her i Parshall skal begynde i Aften. Jeg har aldrig været her før men haaber, at Herren vil give mig Kraft og Visdom til at vinde Folket her for Herren.

Morris C. Johnson.

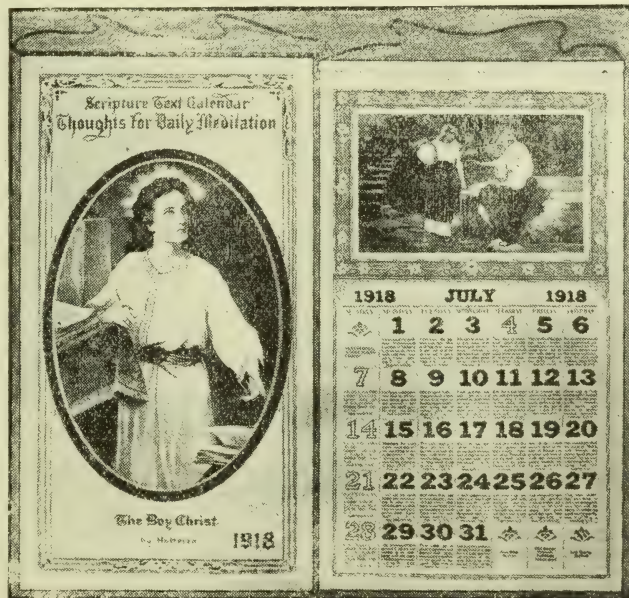
Besvarelse af Bøn.

(Forts. fra Side 9.)

Lig, at dræbe dem, som Herren sender dem. „Ah," siger nogen, „saa ilde er det dog ikke, det er Overdrivelse." Om saa er saa ønsker jeg ikke, at det skal saa være. Men lad os betragte det endnu lidt. Jesus siger: „Og frygter ikke for dem, som slaar Legemet ihjel, men ikke kan slaas Sjælen ihjel; men frygter hellere for

dem, som kan fordærve baade Sjæl og Legeme i Helvede" (Matt. 10: 28). Enhver af os erkender nok, at Sjælens Død er af meget større Betydning end Legemets. Derfor, den, som har Skyld i en Sjæls Død begaar større Forbrydelse end den, som er Mærker i et Legemes Død. Paa et andet Sted siger Jesus: „Men den, som forarger een af disse smaa, som tror paa mig, ham var det bedre, at der var hængt en Møllesten om hans Hals, og han var sænket i Havets Dyb" (Matt. 18: 6). Dersom vi tilbageholder vore Midler fra den, som Herren har kaldet til at forkynde sit Ord, maa han op-høre med at prædike og begynde at arbejde med sine Hænder for at saa sit daglige Brød for sig og sine, og hans Tid er saaledes optaget, at Sjæle, som han kunde have redet fra evig Død gaar fortabt, og han selv bliver udsat for aandelig Død. Thi vi læser: „Giv Agt paa dig selv og Undervisningen, hold ved dermed; thi naar du gør dette, skal du frelse baade dig selv og dem, som hører dig." Vi ser heraf, at ens

1918 Bibeltekstkalender

Denne Kalender indeholder et ypperlig Udvalg af Bibelvers for hver Dag af Aaret, trykt med tydelig Stil.

Tolv vakre Billeder, et for hver Maaned, illustrerende de historiske og vigtige Tildragelser i Jesu Liv.

Kalenderens Titelside prydes af Hoffmans tiltalende Billede af Jesus som en ung og vakker Yngling.

Denne Kalender er en passende og meget velkommen Jule- og Nyaarsgave.

Kalenderen faaes i det dansk-norske, svenske og engelske Sprog.

Størrelse 9¼ x 16½ Tommer.

Pris

25 Cents.

EVANGELI BASUN PUB. CO., ST. PAUL PARK, MINN.

egen Sjæl staar i Fare, dersom vi nu har Sklyd i saadanne Ting. Hvem vover at træde frem for den retfærdige Dommer og sige: „Vi er bedre end fordums Israel.“ Herren hjælpe enhver til at ransage sig selv. Snart kommer han, som skal komme, og da skal enhver faa efter sine Gerninger.

En god Bog.

Næst efter det at søge sig en god Omgangsfreds er der intet der er mere vigtigt end at læse gode og nyttige Bøger.

En god Bog er den bedste Ven, vi har. Den vækker os til Eftertanke, udvider vor Synskreds, fjerner Fordomme og Bankundighed og tænder i os Begejstringens Ild for det ædle og gode i Livet.

De historiske Bøger lærer os at kende For-

tidens store, mægtige Skikkelser med deres Aarsaar vi et Indblik i Naturens vidunderlige Bærfæfæ. Geografiske Arbejder lokaliserer os faa at sige her i Verden. I videnskabelige Bøger faar vi et Indblik i Naturens vidunderlige Bærfæfæ. I Biografier og mere direkte aandelige Bøger faar vi en Læsning, som vækker, vejleder og styrker vort indre Menneske. I god Musik og Poesi finder vi en ædel Nydelse og en værdig Utryksmaade for vore Tanker, Følelser, Anelser og Drømme.

„Kundskab er Magt.“ Kundskab er Lys. Kundskab er Selvstændighedens Forudsætning. Spar paa andre Omraader, men vær ikke altfor nøjeregnende, naar det gjælder om at skaffe dig en god og nyttig Bog.

„Folkets Vel.“

Et Spørgsmaal

? ? ?

Har jeg gjort hvad jeg kan for at sprede Evangeliet?

Dette er et Spørgsmaal ethvert Guds Barn bør spørge sig selv

Det specielle Tilbud

paa

Evangeli Basun giver mig Anledning til at gøre min Pligtmød Gud og mine Medmennesker

Evangeli Basun otte Uger for ti Cent

Tilbudet begynder den 15de November og slutter den 15de Januar

Søndagsskolen.

Messias's Komme.

Matt. 2: 1—12.

Guldentekst: Eder er i Dag en Frelser født, som er Kristus, Herren i Davids Stad.

1. Men da Jesus var født i Bethlehem i Judæa, Kong Herodes's Dage, se, da kom der vise fra Østerland til Jerusalem og sagde:

2. „Hvor er den Jødernes Konge, som er født? thi vi har set hans Stjerne i Østen og er komne for at tilbede ham.“

3. Men da Kong Herodes hørte det, blev han forfærdet og hele Jerusalem med ham;

4. og han forsamlede alle Folkets Øpperstepræster og skriftlæge og ansurgte dem, hvor Kristus skulde fødes..

5. Og de sagde til ham: „I Bethlehem i Judæa; thi saaledes er der skrevet ved Profetien:

6. Og du, Bethlehem i Judas Land, er ingenlunde den mindste iblandt Judas Fyrster; thi af dig skal der udgaa en Fyrste, som skal vogte mit Folk Israhel.“

7. Da kaldte Herodes hemmeligt de vise og fik af dem nøje Besked om Tiden, da Stjernen havde ladet sig til Syne.

8. Og han sendte dem til Bethlehem og sagde: „Gaar hen og forhører eder nøje om Barnet; men naar I har fundet det, da forkynnder mig det, for at ogsaa jeg kan komme og tilbede det.“

9. Men da de havde hørt Kongen, drog de bort; og se, Stjernen, som de havde seet i Østen, gik foran dem, indtil den kom og stod over, hvor Barnet var.

10. Men da de saa Stjernen, blev de saare meget glade.

11. Og de gik ind i Huset og saa Barnet og tilbade det og oplod deres Gæmmer og ofrede det Gaver, Guld, Røgelse og Myrra.

12. Og da de var blevne advarede af Gud i en Drøm, at de ikke skulde vende tilbage til Herodes, drog de ad en anden Vej tilbage til deres Land.

Sted: Bethlehem i Judæa.

Tre af de fire Evangeliste beretter om Jesu Fødsel. Markus begynder sit Evangelium med

Kristi Embede. Matthæus beretter: Besøget af de vise Mænd. Flugten til Egypten. Tilbagevenden til Nazareth. Lukas beretter: Jesu Fødsel i Stalden. Engelen's Forkyndelse til Hyrderne. Englenes Løvsang. Hyrdernes Besøg. Jesu Omfarselse. Fremstillelsen i Tempel. Johannes siger kun lidet om Jesu Komme.

Nogle Historiefrivere fortæller, at der paa denne Tid var stor Forventning om, at en stor Hersker skulde fremtræde. Maaske var det Profetierne i de jødiske Skrifter som fremkaldte denne Forventning. Jøderne var vidt spredt paa denne Tid, og deres Skrifter var oversat og læst af mange.

Jesus kom til Verden paa den Tid, Gud bestemte, og det var den bedste Tid. Palæstina, Jesu fødeland laa omtrent midt i det Romerske Rige, og næsten hele den da civiliserede Verden var under dette Riges Herredømme. Der var almindelig Fred. Der var gode Veje, og det var lettere for Folk at færdes fra et Sted til et andet, end det havde været før. Det græske Sprog var i almindelig Brug blandt Folkeslagene, saa Evangeliet kunde gaa i dette Sprog til de forskellige Folk. Jøderne var spredt og førte med sig det Gamle Testamente og Kundskab om den sande Gud. Der var en almindelig Forstaaelse af Afgudernes Afmagt; man ventede noget bedre.

Jesus var Guds Søn aabenbaret i Rød. Han var Gud og Mand. Saadan Forbindelse var nødvendig for Menneskenes Freløsning. Guds Søn var den eneste som kunde frelse Menneskene og forløse dem med Gud. Han gjorde Forsoning med sit Blod, og dette har Kraft til at rense fra al Synd.

Jesus var født i Bethlehem i Judæa, og der kom vise Mænd fra Østen. Hvem disse Mænd var er ikke fortalt, men de vidste, at en Konge skulde komme til Jøderne. Maaske var de Mænd, som havde studeret Profetierne. De spurgte i Jerusalem: „Hvor er den Jødernes Konge, som nu er født?“ Dette Spørgsmaal gjorde Herodes baade interesseret og bange. Hele Jerusalem blev forfærdet. Herodes sammenkaldte de Lærde blandt Folket og spurgte, hvor Kristus skulde fødes. I Bethlehem i Judæa var Svaret. Saa fattede Herodes en ond Plan for at ødelægge Jesus. Han kaldte Bismændene og spurgte nøje om Tiden, da

Stjernen havde vist sig, derpaa sendte han dem til Bethlehem og bad dem paa Tilbagevejen at lade ham vide hvor ogsaa han kunde finde BARNET. Han foregav at ville tilbede dette BARN, men i Birkeligheden mente han, at dræbe det.

Tilbedende Jesubarnet.

Stjernen ledte Bismændene til Bethlehem. Da de fandt Stedet hvor BARNET var gik de ind og tilbad og gav Gaver. Gud advarede dem mod at gaa tilbage til Herodes saa de rejste hjem en anden Vej.

Lukas beretter om Engelen's Budskab og den himmelfke Dærskares Lovsang. Jesus kom for at frelse sit Folk fra deres Synder.

Jesus, Gud og Mand. I et Selskab blev Daniel Webster spurgt, om han kunde fatte

Jesus som Gud og Mand. „Nej, svarede han, „om jeg kunde fatte ham vilde han ikke være meget større end jeg er selv.“

Man tror, at Jesus var født omtrent paa den Tid, vi fejtligholder Julen. Det er vel for os at tilbede ham og ofre os selv til ham og hans Tjeneste.

Spørgsmaal: Hvor var Jesus født? Hvem forkyndte hans Komme? Hvem kom for at se ham og tilbede ham? Hvem frygtede det lille BARN og havde ondt i Sinde imod ham? Hvilken Stilling indehavde Herodes? Hvad gjorde Bismændene da de fandt Jesus? Hvorfor opfyldte de ikke Herodes's Ønske at besøge ham paa Tilbagevejen. Hvad Grund har vi for at sige, at denne Tid var særlig gunstig for Jesu Komme?

De Unge's Afdeling.

Gør dit bedste.

Da Booker T. Washington kom til „Sampton Institute“ og gav ind sin Ansøgning om Optagelse ved Skolen, var han en liden, meget uanselig Negergut. Han gjorde intet Indtryk paa Bestyrelsen og var nær ved at blive negtet Adgang. Men som en Prøve fik han et Rum at feje og støve. Den Maade, hvorpaa han gjorde det Rum rent, var afgørende for hans Fremtid. Han fejede og støvede det tre Gange, saa at man med et hvidt Lommetørklæde ikke var istand til at finde Støv nogen Plads. Bestyrelsen bestemte at en sliig Gut ikke skulde vises bort. Det var, medens han gjorde hint Rum rent, at hans Fremtid begyndte. Det er meget sandsynligt at andre, som havde med Rengøring af Rum at gøre den Dag, har samme Sydselsætning endnu og det er meget sandsynligt, at Rummene endnu ikke er rene. Lad unge Mænd og Kvinder lære en Lektie af Booker T. Washington. Det, som paa nogen Maade er værd at gøre, er værd at gøre vel. Hvor saa unge Mænd og Kvinder, der er efter alt, som gør sine Ting sliig, som de burde gøres! Hvor saa der dog er, som virkelig gør sit bedste!—

„C. W. M.“

Misbrugte Talenter.

Ethvert Talent er i Birkeligheden bortkastet, som ikke er brugt efter Guds Vilje og i hans Tjeneste. Den, som er rigt begavet og gaar gennem Livet uden at benytte sine Talenter for Gud, vilde være bedre af sin Begavelse foruden.

En ung Dame med store musikalske Evner modtog et Erkendtlighedsbrev for udvist Velvilje og Tjeneste ved et Møde. I et Erarbrev tilhørende sig selv paany til Tjeneste aflaaende med Bestemthed ikke at ville modtage mindste Betaling for sit Arbejde, tilføjede hun: „Jeg tror virkelig at Gud har givet mig mine musikalske Gaver og betragter det kun som min uforsvigelige enkle Pligt at benytte dem i hans Tjeneste, naar som helst Anledning gives, og jeg vil finde min største Glæde og Fornøjelse i at gøre det. Jeg vil være bange for ikke at bruge, hvad Herren har betroet mig af Frygt for, at han ellers kunde tage det fra mig.“

Musikens saavel som Sangens mægtige Naadegaver kan kun finde sin højeste Anvendelse i Guds Tjeneste og til hans Ære. Noget mindre er disse Naadegaver uværdigt. Saaledes iøvrigt med ethvert Talent og Naadegave. Hvorledes anvender du din Talent eller dine Talenter? Der kommer en Regnskabsdag.

Pilegrims Vandring.

Af John Bunyan.

Denne underfulde Bog er vel kendt næsten over hele Verden. Den er blevet oversat i mange Sprog, og det siges, at denne Bog har haft et større Salg end nogen anden Bog undtagen Bibelen. Denne Bog blev skrevet medens Forfatteren var i Fængsel i Bedford, England. Bogen er meget lærerig, den skildrer bort kristne Liv, som en Vandring fra denne Verden til den tilkommende, og indeholder baade Opmuntring, og Advarsel for Kristne paa Vejen til den guldne Stad. 367 Sider. **Pris, indbunden i Skriftsbind.....\$1.25**

Evangelii Basun Pub. Co.,
St. Paul Park, Minn.

Pas din Tunge.

Som Barn fik jeg en haard Lære, da jeg engang snakkede ondt om en af mine Skolekammerater. Jeg likte ham ikke og fortalte ofte til de andre paa Skolen om hans trodsige, lunefulde Humør og hans grædne Sind.

Da spurgte Klassens Indling, Johannes, med sin bløde Stemme:

„Er han virkelig saa slem? Er der slet ikke noget godt ved ham?“

Jeg svarede ikke.

Saa spurgte han endnu en Gang:

„Tænk dig om, er der virkelig ikke en liden Smule godt, som du kan sige om ham?“

„Jo—o—jeg ved noget godt, men — —

„Vilde det saa ikke være bedre at fortælle dette, end at fortælle det, som bare kan hidse de andre op mod ham og bevirke, at vi ikke faar nogen Afgørelse for ham? Vilde det saa ikke være snillere af dig at fortælle det daarlige og fortælle det gode?“

Hans Vebredelse virkede mere end mange andres, for han handlede selv som han talte.

For Børnene.**Vilde du have ventet?**

Missionær Baton fortæller: Det havde ikke regnet i flere Uger, og der var svært lidet at finde at spise, for Kornet vilde ikke vokse. Folk havde plukket ned alle Røsnødder af Træerne, men endnu viste ikke det Skib sig som man ventede skulde komme med Hjælp. Hver Morgen

flaerede nogen af Drengene op i de høje Træer og spejdede efter om der var noget Sejl at se; men intet viste sig derude paa Havet.

Tilfældt plukkede de Løvet af de store Træer og spiste; men selv da sagde dette Folk med de mørke Ansigter: „Vi takker dig himmelske Fader.“ De havde aldrig glemt dette helt siden de gjorde op en Ild og der brændte op sine Afguder, som de før havde brugt at bede til.

En Morgen, netop som Dagen gryede, raabte Gutterne fra Trætopperne: „Skibet, Skibet, det kommer, hurra!“ Hver eneste en klæbte paa sig saa hurtig som mulig og sprang ned til Stranden. En stor Kasse førtes fra Skibet ned i en liden Baad, og da den velte des iland, sagde Børnene: „Na, Lærer, det skræmmer som om det var tørre Ravringer! Gaar vi Lov at tage den op til Missionsstationen?“ Og saa alle til at drage og pusse til at Kassen var bragt op.

„Na, lærer, aabne Kassen fort,“ bad Børnene; „vi er saa sultne!“ Det tog ikke lang Tid for Missionæren at trække ud Spigerne, og inden saa Minutter havde hver Dreng og Pige den efterlængtede Ravring i Haanden,—men ingen spiste.

„J er jo udsultede, Børn, hvorfor spiser I da ikke?“ spurgte Missionæren.

„Lærer, vi kan ikke spise jørend vi har takket Gud, som sendte os Mad,“ lød Svaret.

Disse smaa sultne forte Børn ventede til Missionæren havde sagt: „Vi takker dig, himmelske Fader, for denne Mad.“

Vilde du have ventet?

(Barnenes Ven.)

Billy Brah.

Den lovprisende Lægeprædikan.

Af F. W. Bourne.

Denne lille Bog skildrer paa en rørende Maade Billy Brahs Liv. Billy Brah blev brugt af Gud til mange Sjæles Frelse. Det man særlig lægger Mærke til ved hans Liv, er hans ensfoldig Tro til Gud. Han tog Gud paa Ordet, og Gud paa en forunderlig Maade svarede hans Bønner. Denne Bog vil forøge Læserens Tro til Gud. 78 Sider. **Pris, indbunden0.30**

Evangelii Basun Pub. Co.,
St. Paul Park, Minn.

Var Tids Begivenheder.

Forældres Forjættelse.

„Vuenos Aires Politi Optegnelser viser, at der findes 5,000 forladte Børn paa Byens Gader.“ Den foregaaende Citat er taget fra en Artikkel i et iremsjtaaende religiøst Blad. Mogle gode Mennesker og et indflydelsesrigt Tidsskrift forsøger at forbedre disse Børns Udsigter for at blive bedre Borgere. Maa Gud velsigne dem og give dem Held med deres Foretagende.

Disse Ord bringer til Erindringen, hvad vi saa ofte har set i Byerne i vort eget Land. Forældres Omsorg og Opdragelse er de første og største naturlige Fordele henimod god Borgerskab og Held i Livet for enhver Dreng eller Pige. Børn, som tillades at leve paa Gaden uden disse Fordele, er almindelig talt, Forbrydere i Tilværelsen.

I dette Land, hvor vi har saa mange Velsignelser og saa mange Privilegier er der stor Mangel paa forældrelig Omsorg og Opdragelse. Dette falder for det meste paa Moderen, da Faderen er borte paa Arbejde hele Dagen. Han kommer hjem om Aftenen træt, og føler, at han trænger til lidt Afspredelse eller Hvile; og ofte i Stedet for at tilbringe Tiden hos sin Familie, gaar han til Klubben, Værtshuset, eller Spillehuset.

Gennem Dagen sender Moderen Børnene ud paa Gaden eller i Skolen, og ofte gaar i Biografteateret eller til et Selskab, idet Børnene bliver overladt til dem selv og løber paa fri Fod med alle Slags Mennesker, som for det meste er daarlige Selskab. Nu siden Krigen tager bort mange Fædre, og de store Brødre maa bort til Øvelseslejrene, falder mere Ansvar endnu paa Mødrene. Derfor staar et alvorligt Problem angaaende Ungdomsforvildelser.

Nationerne, som kriges, beretter en forbausende tiltaget af Forbrydelser og Forvildelser paa Grund af, de før omtalte Marsager siden Krigen begyndte. Dersom Krigen fortsættes og de unge Dreng og Piger bliver ved at blive forsmået, vil nogen blive ansvarlig for dette. Mødre og Fædre, som kan drage Omsorg for og opdrage deres Børn hjemme har et stort Ansvar. „The Christian Herald“ fortæller om tre

Smaa piger, to elleve Aar gamle og en ni Aar gammel, som blev arresteret i New York fornylig, fordi de arbejdede paa et planlagt Styk af Lommetyveri. Sandelig vi, som Forældre, burde være aarvaagne overfor vor Pligt.

Fra „Gospel Trumpet.“

Vor Tids Tegn.

Engang spurgte Jesus Folkene af sin Tid: „Kan I ikke dømme af Tidernes Tegn?“ Det var ligegældende med at sige: „Begivenheder finder Sted, som tydelig er et Tegn paa hvorledes Gud er ved at styre Affærerne for sine udvalgte Folk og Verdens Nationer, og det ventes af eder, at I skal lægge Mærke til disse Ting, og ikke være uvidende eller i Mørke.“ En af de tydeligste Tegn af vor Tid, er den Krigsaand, som hersker overalt. Enhver Nation søger at retfærdiggøre sig selv for dens etskæmpeløse Myrderi af Mennesker. Enddog medens dette gaar for sig hengiver de sig til deres sædvanlige syndfulde Fornøjelser.

Det vilde være galt nok for Mennesker, som sættes i Klasse med Hedninger, men hvor meget værre for dem, som ønsker at blive set paa som Kristne! Hvorfor venten vi, at Gud skal levise os Naade om vi ikke vil adlyde ham?

Videre med Dansen! Hvad gør det om vore Sønner og andres Sønner, ligger og vælter i deres Livsblod paa Dødens af Granatfejede Slagmarker. Lad os blande Lyden af trippende Fødder, og velsigt Musik og Latter med Sukkene, af dem, som ligger døende midt under flyvende Granat Stumper. Videre til Teateret! I Stedet for at afholde os fra disse, „fædelige Lyser, som jo føre Krig imod Sjælen,“ og være „vedholdende i Bønnen,“ at Gud vilde „gøre Verden sikker for Demokrati,“ elsker vi Velsigt mere end vi elsker Gud.

Gud lader sig ikke spotte. Et løst gudløst Demokrati er ikke mere retfærdig i Guds Øjne end et løst, gudløst Autokrati. Dersom vi ønsker, at Gud skal vise os Naade, som et Folk eller en Nation, eller som Individet, maa vi øve ham. Vi maa adlyde saavel som bede.

Det værste er, at de fleste, som tilbeder denne moderne Mose vil ikke agte paa disse umiskendelige Ting paa aandelig og moralsk Tilbagegang, som før eller senere vil indføre Guds vredesdag. Fra „Gospel Trumpet.“

Evangelii Basun

Sandhed

Renhed

Missionsnummer.

17de Aarg.

Onsdag den 12te December 1917.

Nummer 49.

Libet.

Kende — elske — lide — lære.

At leve er at kende

Den ene sande Gud

Og den, han lod udsende

Med Frelsens Raadebud!

At kende er at elske

Af et uselvigt Sind,

At se med salvet Dje

I Jesu Hjerte ind!

At elske er at lide

Med ham, der for os led,

Og kun hans Kors at vide

Til Liv og Salighed!

At lide er at lære

At juble — glad og fri

Trods alle Trængsler svære —

Guds Lovsangsmelodi!

“Belli-
ge dem i
Sandhe-
den; dit
Ord er
Sand-
hed” (Joh.
17: 17).

“J er
alle rede
rene paa
Grund
af det
Ord, som
jeg har
talt til e-
der” (Joh.
15: 3).

Evangelii Basun Publishing Company

St. Paul Park, Minn., U. S. A.

„Svad skal jeg gøre, Herre?“

Da Robert Morrison, den første kristne Missionær til Kina, bestilte Plads paa det gode Skib Trident i Midten af Maj Maaned, 1807, jagde Betænkelsen, idet han drejede sig omkring paa sin Stol efter alle Forretnings Afgjøringer var blevet besørget, med et spottende Smil paa sine Læber: „Og saa, Mr. Morrison, De venter virkelig at gøre Indtryk paa Afgudsdyrkelsen i det store kinesiske Rige?“

„Nej, Sir,“ svarede Morrison, med mere end almindelig Varskhed, „men jeg venter, at Gud vil.“

Hans Forventninger var ikke bygget i Overivelse, thi før han blev valgt til dette Felt havde han bedet alvorligt:

„O Herre, maa jeg have Selligaanden til at vejlede mig. Overlad mig ikke til at klare mig selv! Jesus, jeg har overgivet mig selv til dig. Spørgsmaalet for mig er: „Svad skal jeg tjene dig? Jeg lærer fra dit Ord, at det er din behagelig Vilje, at Evangeliet skulde prædikkes i hele Verden, som et Budne for alle Folk! Og saaledes har du givet Befaling til dine Tjenere, at „prædike Evangeliet til al Skabningen“ indtil Verdens Ende, og love dem, at gaa med dem. Jeg anser Verden for den Mark, hvor dine Tjenere skal arbejde. Naar jeg beskuer Markerne, o Herre, min Mester, mærker jeg at største Parten er uden Arbejdere, eller, i bedste Fald, har kun to eller tre i et Stjerne medens flere Tusinde samles i et andet Stjerne. Jeg ønsker, kære Herre, at arbejde, hvor Arbejdere trænges mest. Maaske en Del af Marken er haardere at arbejde i end en anden. Jeg er lige upassende for hvilken som helst Plads. Af mig selv kan jeg ikke tænke en god Tanke; men igennem, at du giver mig Styrke „kan jeg gøre alt.“ O Herre, led mig i denne Sag. Frels mig fra Utaalmodighed; frels mig fra Egenindighed; frels mig fra ethvert Ønske uden at tjene dig, og at fremme Mennefsjæles Belsærd. Bevar mig fra at synde enten ved at gaa fremad eller at trække mig tilbage. Hjælp mig at beregne Omkostningerne, og idet jeg har draget denne Slutning, at handle med god Samvittighed.“

Og han var selv overbevist om, at hans Ansættelse til dette Land, var Svar paa Bøn, thi han havde ønsket, at Gud vilde sende ham til

den Del af hans Missionsmark, hvor Besværlighederne var størst, og fra menneskelige Synspunkt helt uovervindelig.

Fra den Dag han sejlede til hans Død, havde han kun et herskende Maal, Kinesernes Omvendelse til Jesus Kristus; al personlige Tilfredsstillelse og Fordelte blev med Glæde underordnet dette Maal, og han døde med en stærk Tro paa at Frelse vilde engang komme til Kineserne. Dog arbejdede han der i tre og tyve Aar, kæmpende imod Had, Modstand, og Forsølgelse, og gennem sit eget Arbejde blev kun to omvendt. Her er en Værd for mange Guds Arbejdere i Tro og Taalmodighed.

„The Gospel Message.“

En Missionærs Prøvelser.

Af Josefine Mc Crie.

Missionærer paa Missionsmarken møder mange Prøvelser, der betager ham Modet, som han aldrig kendte til medens han var i Hjemlandet. Han er ikke længere i et kristent Land, hvor der findes kristelig Indflydelse og Medfølelse, men han er omgivet af den ikke kristne Verdens kolde Ligegyldighed. De er midt iblandt Afgudsdyrkere og fromme Efterfølgere af falske religioner. Hædninger ser paa dem med Mistanke og Nysgerrighed. Mørkets Magter syntes at gennemstrømme selve Luften, og dens affølgende Indflydelse vilde bidrage til at dæmpe Missionærens Nidkærlighed, dersom ikke de vilde vaage og bede.

En anden Ting, der bevirker til at betage dem Modet er den delte Tilstand af de saakaldte kristne Samfund. Disse Splittelser, som er saa modsat vor Herres Være, adspredde de nyomvendte, forvilder Hædningerne, og foraarsager Uhykker, som er meget mere fordærvelige paa Missionsmarken end i Hjemlandet.

Et vanskeligt Sprog er en anden Hindring en Missionær maa møde. Naar han for flere Maanedes har forsøgt at berede sig til at føre en forstandig Samtale med nogen han saa inderlig meget ønsker at hjælpe, finder han, at hans Forsøg har tilsyneladende været forgæves; naar han gaar paa Møde, kan han ikke forstaa uden en Tolk; naar han forsøger at huske de fremmede Ord og Ord, som hans Lærer forsøger saa haardt at hjælpe ham saa, hin-

dres han af Sygdom eller Træthed; naar Læreren kan ikke komme for flere Dage og maaske Uger, maa han kæmpe sig frem alene saa godt han kan med det fremmede Sprog. Under saadanne Prøvelser, som disse, er det, at Missionæreren behøver bore Bønner og Guds Raade.

I mange Lande er Klimatet ogsaa meget prøvende, for den nye Missionær, som endnu ikke er akklimatiseret. Indiens trykkende Hede om Sommeren, tager bort hans Livskraft og Energi, og Regntiden bringer med sig den meget frygtede Feber.

Foruden disse Prøvelser paa Feltet, maa han ofte prøves paa Grund af Mangel paa finansielle Understøttelse. Summen, som han modtager er ofte ikke tilstrækkelig for hans virkelige Behov. Foruden hans virkelige Behov, skal der betales Løje for Mødesaler, Lærer maa betales, Rejsepenger trænger han ogsaa, alt dette maa Missionæren sørge for. Hvor skal Pengene for disse Ting komme fra?

Hvad der betager ham Modet mere end noget andet er dog at se den ligegyldige og ufølsom Holdning Menigheden i Sjemlandet har overfor Missionsarbejdet. Kommer Menigheden i Sjemlandet i Hu sine Repræsentanter paa Missionsmarkerne? Kan Missionærerne ofte blive fristet til at spørge. Er deres Ligegyldighed en Virkelighed eller bedømmer de forkert? Opmuntrende Breve er faa og adskilte med lange Mellemrum. Behovet af dygtige Mænd og Kvinder for Missionsarbejdet kender de; dog er der kun ganske faa som besvarer Kaldet. Missionærerne ser paa, at det hvide Korn forgaar, paa Grund af Mangel paa Høstfolk; hvor er Høstfolkene?

Skal Missionærerne tillade disse Prøvelser at besejre dem og betage dem Modet? Nej, paa ingen Maade. Men hvorledes skal de vinde Sejr? Først, maa de have stoiske Udholdenhed. De maa aldrig give op, eller tillade Mismod at drive dem fra Feltet, men maa tappert gaa fremad. Gennem inderlig Bøn vil Missionæren finde et stærkt Vaaben imod Mismod. Vejen til Raadens Trone er altid aaben, og vor Tilflugtsklippe er ufbigelig. I de ængstelige, prøvende Timer, i Stille eller i Storm, i Mørke eller i Dags, er Bønnestundene i Ønskeammeret af uforklædt Værdi for Missionæren. Missionæren maa have en ikke vaklende Beslutning

om at ville sejre i Jesu Navn. Denne faste Beslutning om at holde ud koste hvad det koste vil, vil gøre meget til at bringe ham igennem de mørke Tider, ligemeget hvorledes Omstændigheder og Omgivelser ser ud. Saa er der altid den Trøst, at man haaber paa bedre Tider i Fremtiden. Det kan ikke være mørk længe; Lyset maa snart bryde frem, ligemeget om man „føler“ Mørkets trykkende Magt. Det er godt for en Missionær at udvikle en haabfuld Aand — at være optimistisk. Til sidst, lad Missionæren huske paa, at han er Ambassadør for Kongernes Konge, og Herres Herre, og at hans Herre venter, at han skal være trofast.

Ikke uden gode Virkninger er en Missionærs Prøvelser. Betsignelser er de i Forfladning. dersom han lærer at tage dem ret. De bevirker at man bliver mere grundfæstet, og dygtiggør en for bedre Tjeneste i Fremtiden. De trofaste og prøvede Arbejdere kan Gud bedst bruge i hans Tjeneste. Prøvelser hjælper ogsaa en til at paastønne lidt Fremgang og at være taknemmelig for den mindste Grad af Interesse. Menigheden hjemme beviser. Meget ofte er det de „Smaating“, og ikke de „store Ting“, som vidner om, hvad der udrettes paa Missionsmarken. Ligesom den kærlige Moder vaager over sit Barn og fryder sig ved at se dets daglige Udvikling, saaledes vaager Missionæren over sin lille Flok og glæder sig over deres Fremskridt. Han glædes ogsaa ved at se, naar Menigheden hjemme tiltager og vokser i Ridkærlighed for Missionsarbejdet.

I disse Tider bliver Missionærens Overgivelse til Gud sat paa prøve. „De mest skikkedes Overleben“, er maaske ikke en retfærdig Lov paa Missionsmarken, men Omstændigheder er ofte saadan, at kun de mest „skikkede“ overlever.

I Prøvelsens Time lærer man at se hen til Gud for Hjælp, saaledes bliver Troen forøget og Sjælen kommer nærmere Gud. Dog, uagtet dette Faktum, at Prøvelser forvandles til Betsignelser for de trofaste, er det, ikke des mindre, sandt, at enhver Gang Menigheden tillader Missionærerne at gennemgaa en Prøvelse, som den kunde have hindret, taber den derved. Saaledes er det, at mange af de Betsignelser Missionæren nyder gennem Prøvelser er paa Menighedens Bekostning. Siden vi, som en

Menighed kan ikke forsmømme Missionærene, uden Tab paa aandelig Kraft, lad os gøre, hvad

vi kan med vor Interesse, vore Bønner, og Midler.

„De elskede ikke deres Liv, lige til Døden.“

Biografiske Skitser af nogle henfødte Missionærer af denne Reformation.

Af P. Winters.

Erindringer om dem, som er gaaet ud som Korsets Stridsmand, og har lagt ned deres Liv for denne herlige Sag skulde altid holdes frisk i vort Minde. Med dette Maal for Øje og ogsaa at Sjæle maa paany blive inspireret ved deres Eksempel, giver vi disse korte Livsskitser af nogle af vore Missionærer.

Sophia Hines.

Søster Sophia Hines var en ædel ung Kvinde, som rejste til Mexico i Oktober 1901, fuld af hellig Iver for hendes Livs Arbejde paa Missionsmarken. Hun havde tilbragt flere Aar som Skolelærerinde i Staten Washington, og havde meget Held i sit Arbejde. Efter sin Ankomst til Guaymas, Mexico, tog hun med Iver fat paa at lære det spanske Sprog, saa at hun kunde være i Stand til at forkynde Evangeliet til de trængende Sjæle i Synd og Mørke. Men idet hun ikke var vandt til Klimatet, og havde saa inderlig et Ønske om at lære Sproget, saa at hun kunde snart blive dygtiggjort for Tjeneste, forsøgte hun at iagttage de nødvendige Forsigtighedsregler for at bevare sin Helbred, saa at hun om tre Maaneder var Offer for en Sygdom, forarsaget af Overanstrengelse og utilbørlig Udhyllelse. Efter hun havde været syg med Fieber lidt over en Uge, blev hendes skønne Liv forplantet fra Jorden til Himmelen, Jan. 26, 1902, i en Alder af fire og tyve Aar, og hendes Livsarbejde — skal vi sige at det blev efterladt ugjort?

Der findes en Mængde forskellige Blomster paa Jorden, og enhver har sin beskiftede Tid at fuldbørde sin Mission. Nogle Blomster naar deres Skønheds Højdepunkt hurtigt, og deres Skønhed varer kun en kort Tid; saa mister de deres Skønhed og forsvinder. Sandelig det ædle Liv af Selvofornægtelse og Overgivelse til Gud, som vor dyrebare Søster Hines beviste, skinnede klart for Mesteren, medens det blev til ladt hende at forblive her paa Jorden, og dets Jndfølelse lever endnu, og udpeger for andre Pligtens Sti. Kristus langes efter Ung-

dommen, som er helt overgivet til Herren. Det er ikke altid hvormeget vi gør, der forherliger Gud mest; men det er Maaden, hvorpaa vi udfører vort Arbejde, enten saa meget eller lidt kræves af os.

Efter hendes Død ydede Søster Hines's Medarbejdere i Mexico hende denne Hyldest: „Det havde været hendes brændende Ønske de sidste to Aar af hendes Liv at gøre noget for Arbejdet i Mexico, og Herren gav hende det Privilegium at nedlægge sit Liv for disse Folk. Hendes alvorsfulde, gudelige Liv var en stor Velsignelse til os, og alle som kendte hende, og gennem hendes Død er vi kommet nærmere Gud.“

Edith Mhenfelter.

Søster Edith Mhenfelter kom til „Gospel Trumpet“ Trykkeri i 1903, hvor hun tilbragte flere Maaneder i trofast Tjeneste. Hun aabenbarede specielle Interesse for Missionsarbejde i fremmede Lande, og i Januar, 1904, i Selskab med Søster Josefine McErie, sejlede hun til Indien for at være behjælpelig med Arbejdet i Børnehjemmet i Lahore, som den Gang var under Broder og Søster Jarvis's Opsyn. I det tredje Aar af sit Arbejde der, i 1907, indgik hun i Ægteskab med Broder Amos Abernethy, som ogsaa arbejdede paa Hjemmet, og igennem Sygdom og Sorg. saa vel som gennem Tider af Velsignelse, fortsatte de deres Arbejde for Mesteren. Men nogle faa Aar efter deres Giftermaal, da Arbejdet ved Børnehjemmet blev nedlagt, og de følte, at deres Arbejde i Indien var endt, kom de tilbage til Amerika om Efteraaret i 1910, og bosatte sig i Montana, hvor Søster Abernethy døde i 1914. Hun var Moder til fire Børn af hvilke to var født i Indien. Hendes kristne Liv var karakteriseret af et brændende Ønske om at gøre Guds Vilje, og om hende kan det siges: „Hun gjorde, hvad hun kunde for at forherlige hendes Herre.“

Laura E. Jarvis.

Søster Laura E. Jarvis og hendes Mand, Robert Jarvis, havde været virksom i Missionsarbejde for en Tid før de hørte noget om denne Reformation, idet de havde Opsyn med et Børnehjem i Indien. Søster Jarvis tilbragte sytten Aar i dette Land ibrig optaget i Herrens Arbejde. I alle de Aar havde hun kun seks Maaneders Ferie. Hun syntes at være utrættelig i hendes Nidkærlighed for andres Belfærd. Idet hun var i Besiddelse af en stærk Personlighed, som var helt overgivet Mesterens Kontrol, formaaede hun at udrette meget for Herren; hendes Liv var i Sandhed et Bannlys til de, som var i Mørke. Hendes Hjerte var fuld af Ærlighed og Trøst for alle de af Indiens hjemløse Børn, som Gud stillede til hendes Omfarg. Foruden hendes andre Pligter var hun for flere Aar Redaktør for Missionsbladet: „Light from the Orient.“ Hun elskede sit Arbejde højt, og uden Tvivl vil hendes Ærone i Herligheden være prydet med mange Stjerner, thi hun var „rig paa gode Gerninger.“ I et rørende Brev fra Søster Jarvis, som blev trykket i „Gospel Trumpet,“ Jan. 31, 1907, siger hun:

„Vi træder nu ind i et ny Aar. Skal vi ikke gøre det bedste vi endnu har kendt ved at adlyde Herren hurtigt i enhver Retning? Mægtige Ting kan udrettes baade fjernt og nær for udbødelige Sjæle, dersom vi vil gøre dette. O, hvor det vilde fryde vort Hjerte, hvis vi kunde skrive noget som vilde bevæge Hjernerne af de kære i Hjemlandet til at føle mere for Arbejdet i Hedningelandene, og som vilde hjælpe dem til at bede mere for det, og at arbejde, rejse, eller give, som Gud befaler!“

Paa September 29, 1908, i en Alder af ni og fyrrethve Aar, døde vor kære Søster af et Hjerteonde, som hun havde paadraget sig ved Overanstængelse og de tunge Byrder under hvilke hun saa længe arbejdede. Lige før sin Død, sagde hun: „Jeg elsker Indien. Hvis jeg havde et Hundrede Liv vilde jeg gerne give dem.“ Og lige, da hun gik bort, sagde hun: „Jesus er kommet for at hente mig.“ og hendes sidste Ord var: „Det er Herlighed.“

James A. Strawn.

Broder James A. Strawn kom fra Ontario,

Canada, til „Gospel Trumpet“ Trykkeri i 1898, medens Trykkeriet var i Moundsville, W. Va. Han var en nidkær, trofast Arbejder der for otte Aar, og da Beredelser blev gjort til at flytte Trykkeriet til Anderson, Ind., i Maret 1906, var han en af de første Arbejdere, som blev sendt til Anderson for at tage Opsyn med Arbejdet, indtil de andre Arbejdere kom fra Moundsville. I September, 1906, gjorde Broder Strawn bekendt sit Ansfer om at rejse til Indien som Missionær; og i Januar, 1907, sejlede han for dette Land og rejste først til Lahore. Følgende Maj var han med Broder og Søster B. C. Maiden i Assam, medens de gennemgik nogle af deres mørkeste Timer af Prøvelse og Sorg, og ved denne Tid skrev han til os, da tre af Broder og Søster Maidens Børn døde. Den følgende Juli modtog vi den sørgelig Nyhed om Broder Strawn Død, hvilket kom som et Slag for hele Menigheden her. Han døde Juni 11, i Shillong, Assam, Indien efter kun to Ugers Sygdom, han led meget, men bar sine Lidelser med Taalmodighed og satte sin Tid til Gud indtil Enden. Saaledes fem hans Missionsarbejde til Ende efter kun fem korte Maaneder; men uden Tvivl havde han udført alt Gud krævede af ham. Hans ædle kristen Liv er efterlignelsesværdig.

William H. Cheatham.

Broder William H. Cheatham var født i Kentucky, og blev ombendt da han var to og tyve Aar gammel. Omkring ti Aar efter sin Ombendelse begyndte han at prædike, og tilbragte elleve Aar i at prædike i dette Land. I 1906 rejste han sammen med sin Hustru til de Britiske Øer, for at arbejde for Herren, hvor han tilbragte otte og et halvt Aar i alvorlig Forjøg paa at lede Sjæle til Kristus. Han aabenbarede en dyb Sjælebyrde for de Britiske Øer og søgte inderligt at være en Betsignelse i dette Land. Hans Liv var karakteriseret af en dyb Samvittighedsfuldhed, Selvfornægtelse, og Ydmyghed; og saaledes bestræbte han sig altid paa at leve et helligt, eksemplært Liv og at være en Betsignelse til andre. Han arbejdede i England og Irland, men Størstedelen af sin Tid tilbragte han i fidsnævnte Land. I August, 1915, kom Broder Cheatham tilbage til Hjemlandet, med nedbrudt Helbred, og døde nogle Maaneder efter

sin Hjemkomst i Oktober, 1915, i en Alder af en og seksti Aar.

John D. Hatch.

Broder John D. Hatch var født i Staten Maine, men for fem og tyve Aar siden, da han var i Los Angeles, Cal., hørte han og tog imod Sandheden. Ved denne Tid var han en Smed, og for mere end et Aar arbejdede han haardt ved sin Ambolt om Dagen og prædikede om Aftenen. Han blev saa interesseret i Sjæles Frelse, at han kunde ikke længere følge sin Beskæftigelse. Han tilbragte flere Aar i aandelig Arbejde i Los Angeles og saa begyndte mere vidstrakte Arbejde over hele Californien. Broder Hatch var udstyret med en særlig Bønnens Aand og tilbragte megen Tid i Bøn for Sjæle. Han var i Almindelighed den første der kom til Mødestedet og den sidste til at rejse derfra. Han var utrættelig i sin Interesse for ethvert Guds Barn, han kendte, og enhver Synder, som han blev personlig kendt med, var sikker paa at faa en Plads paa hans Bønneliste.

Otte Aar siden besvarede han et Kald for Missionærer til Japan, hvor han arbejdede indtil hans Helbred begyndte at skrante, hvilket var Marsjag til, at han maatte komme hjem i Maj, 1916. Endskønt han var til Mars, og havde tilbragt saa mange Aar i trofast Tjeneste for Mesteren, dog var det hans Ønske at maatte blive lidt længere, saa at han kunde holde frem for Menigheden i Amerika det store Behov af flere Arbejdere i Japan; hans Kærlighed og Nidkerhed for Sjæle var endnu usvækket. Men Høstens Herre var øjensynlig tilfreds med, hvad vor kære Broder allerede havde udrettet, thi han tillod ham ikke at blive her længere. Hans gudhengivne Liv endte en Maanedes Tid efter hans Tilbagekomst til Hjemlandet. Han var underkastet Guds Vilje og sejrede i Troen indtil Enden. Han døde i Reedley, Cal., Juni 17, 1916, i en Alder af otte og seksti Aar.

Victor C. Maiden og Familie.

Broder og Søster Victor C. Maiden og Familie rejste fra Seattle, Wash., i September, 1906, paa Vej til Indien for at optage Missionsarbejde. De kom først til Kalkutta og bosatte sig senere i Rhasji Hills, Assam, hvor de stiftede et

Industrihjem for de Indfødte. Men Klimatet var for meget for dem. Inden syv Maaneder efter deres Ankomst til Indien var Søster Maiden og deres fire kære Børn blevet forflyttet til den anden Verden. Broder Maiden levede seks Maaneder længere, og døde Nov. 3, 1908, da hans Sjæl tog sin Flugt til Herlighedens Regioner, hvor hans kære Familie ventede paa ham. Han faldt som et Offer for Lungebetændelse. Broder Maiden var en dygtig Prædikant, og var blevet brugt meget i Herrens Tjeneste.

Broder og Søster Maidens Hjem var i Creston, Wash. De var begge meget aandelige. De var dybt overbevist om, at Gud ledte dem til hans Arbejde i Indien, og gennem alle deres Prøvelser tvivlede de ikke paa, at Gud havde sendt dem til dette Land. En som arbejdede sammen med dem i Indien siger at deres Opofrelse ikke var forgæves, thi deres skønne, eksempelrige Liv gjorde et dybt Indtryk paa de Indfødte iblandt hvilke de arbejdede. Nogle af de Indfødte blev rørt til Taarer medens de talte i kærlig Erindring om Broder og Søster Maidens ædle Liv og deres Hengivenhed til Gud gennem alle deres Lidelser. Deres lille Børn, som var ogsaa blevet oplært i Guds Beje, fortrøstede taalmodigt paa Gud indtil Enden. Maidens Søster Maiden var yng, sølte hun Guds helbredende Kraft mange Gange, og prisede Gud med høj Røst, og da Kaldet kom gif hun sejrende hjem. I hendes sidste Timer talte hun om hendes inderlig Kærlighed til Jesus. Lige før hans Død talte og læste Broder Maiden meget om Himmelen og udtalte en Længsel om at fare bort og være med Jesus.

Saaledes beviste nogle af vore kære Missionærer deres Kærlighed og Hengivenhed til Gud ved at nedlægge deres Liv for Sjæles Frelse, ligesom vort store Eksempel—Jesus Kristus. „Større Kærlighed har ingen end denne, at han sætter sit Liv til for sine Venner“ (Joh. 15: 13). De tømte den bitre Kalk til Bærmens; men o, hvor dyb og rig er nu deres Glæde, i hans majestætiske Nærvarelse, som de elskede saa højt. „Dersom vi udholder skulde vi ogsaa regere med ham.“

Endskønt døde, lever de endnu.

Af E. C. Byrum.

Naar en stor Mand falder, sørger Nationen. Paa lignende Maade, naar en trofast Missionær nedlægger sit Liv paa Missionsmarken, rører det Medfølelsens sømme Strenger i Hjertet af enhver Kristen, som har kendt ham. Det bevæger Skarerne til at bede, hvilket forarsager, at Herrens Aand lægger Byrden paa andre til at staa op i hans Styrke og tage den hensjovedes Blads og Ansvar.

I Kristendommens tidligste Dage maatte Menigheden ofte føle Tabet af nogle af dens tapreste Mænd og mest indflydelsesrige Arbejdere og Jænebærere.

Stefanus faldt ved Fronten, men dette afkølede ikke Bløden og Midfærdigheden af dem, som var interesseret i at sende samme Evangelium, som han forkyndte, til dem, han kendte ikke. Heller ikke blev hans korte Liv af Tjeneste anset som et ond Barsel, eller Grund for Mismod; men paa den anden Haand, blev Menigheden bevæget til at paakalde Herren i inder-

lig Bøn for Naade og Frimodighed. Dette blev fulgt af store Aabenbarelser af Kraft med følgende Tegn. Stefanus's Forkyndelse af Evangeliet, samt hans store Frimodighed, hvilket varede saa kort en Tid, har helt siden den Tid været en Inspiration til andre Kristne. Hans Trofasthed midt under Martyrdom, har været Middel til at mange i vor Tid har overgivet sig selv mere helt til Gud.

Endskønt nogle af vore Brødre har trodsset Hæbets Farer, og klimatiske Forandringer, har taget deres Liv i deres Hænder for at bære Evangeliet til de mørke hedenske Lande, og har forblevet tro, da Døden nærmede sig, dog har deres Arbejde ikke været forgæves. Imidlertid de er døde, dog lever de. De er gaaet for at modtage deres Løn og deres frugtesløse Eksampl, deres Mod og deres Ydmyghed, deres Obergivelse til Gud og deres trofaste Tjeneste. inspirer os til at adlyde Meesterens Rald: „Hvem vil gaa for os?“ og at svare: „Her er jeg, Herre, send mig!“

David Brainerd.

Hans Liv og Gerning.

Fjerde Kapitel.

Blandt Indianerne.

„Suni. Besøgte mine Indianere. Mit Hjerte var meget bekvæmt for deres Skyld. Alt mit Haab var til Gud, som alene kan gøre dem villige til at lade sig belære. Jeg bad uafslædig for dem, og saa medens jeg prædikede.

„Jeg længes efter Guds Nærværelse i Gerningen, saa de stakkels Hedninger kunde blive ombvendte. Set fra Fornuftens Øje er alt, hvad der angaar deres Ombvendelse, mørkt som Midnatten; og dog kan jeg ikke andet end haabe paa Guds Herligheds Aabenbarelse iblandt dem. Min Sjæl længes efter Kristi Riges Fremgang paa Jorden.—

„Denne Morgen tilbragte jeg i inderlig Bøn for mine Indianere, at Gud vilde oprette sit Rige iblandt dem. Hedningernes Ombvendelse laa mig meget paa Sjeerte; jeg sagde til Herren, at det var hans Sag og ikke min, og at det vilde blive til hans Navns Ære.

„Det 9de Kapitel hos Daniel viste mig, hvorledes Gud kaldte sine Tjenere til Bøn og til

at kæmpe med ham, naar han vilde vise sin Misfærdighed mod sin Menighed.— Forrige Aar var jeg optaget af at blive beredt for Herlighedens Rige og længtes efter at drage didhen; men i Aar er det Hedningernes Ombvendelse, der optager mig, og derfor ønsker jeg at leve. Naar jeg nu længes efter Hellighed, saa er det mest for at blive en ret Evangeliets Tjener.

„Lørdag Aften blev jeg meget forfærdet ved at høre, at Indianerne næste Dag skulde have en stor Afgudsfest med Dans, og jeg følte, at jeg maatte gaa og standse dem. Jeg begyndte da at bede for dem og var i en saadan Angst, at da jeg holdt op, kunde jeg næsten ikke gaa, og Sveden løb ned ad mig. Hvad jeg oplevede, medens jeg bad, kan ikke forklæres. Alt herinde svandt bort, og kun to Ting blev tilbage som værd at agte paa: et helligt Hjerte og Liv, og saa Hedningernes Ombvendelse til Gud. Dette fulgte mig i Drømme, og hver Gang, jeg vaagnede, var jeg optaget deraf.

„Søndag Morgen begyndte jeg at raabe tit

Gud, før jeg kom ud af Sengen, og saa snart jeg var klædt paa, gik jeg ud i Stoven og udøste mit Hjerte for Herren. Og jeg fik Haab om, at han vilde gøre store Ting den Dag og aabenbare sin Kraft. Medens jeg red — tre Mil — over til Indianerne, var jeg uafbrudt i Bøn. Da jeg kom til dem, var de begyndt med deres Kunst, men standsede for at høre mig prædike. De var opmærksomme; men der skete ikke noget særligt iblandt dem. Saa tog Satan Anledning til at komme og sige: „Der er ingen Gud; eller dersom der er, saa kan han ikke ombende Indianere, før de faar mere Kundskab.“ Men jeg besluttede at blive ved at bue paa Herren. —

„Da jeg opdagede, at nogle af Indianerne var bange for at blive Kristne af Frygt for, et Troldmandene skulde forhekse eller forgifte dem, udøstede jeg i Tillid til Gud alle disse onde Magter og indbød dem til først at anfælde mig. Jeg sagde til Folkene, at jeg var en Kristne, og de kunde se, at Troldmændene ikke kunde gøre mig noget. Jeg følte, at det var nødvendigt for mig at indtage denne Stilling til et Vidnesbyrd om Guds Magt og Godhed og om Kristendommens Sandhed. Og hans Naade hjalp mig.

„Jeg traf 30 Mil Vest paa nogle Indianere. Dem hørte hjemme ved Susquehannah-Floden. Da de havde hørt mig prædike, ønskede de, at jeg skulde besøge dem, naar de var vendt tilbage til deres Hjemstavn. Denne Indbydelse opmuntrede mig og gav mig Haab om, at Gud havde aabnet Døren til Evangeliets Forkyndelse længere Vest paa. —

„3 Oktober. 3 Dag gjorde jeg Forberedelse til Rejsen til Susquehannah og tilbragte flere Timer i Stoven i Bøn om, at Herren vilde gaa med og tale til de stoffels Hedninger. Om Aftenen traf jeg Broder Byram, som havde lovet at rejse med. Jeg fandt, at han var mere død for Verden end jeg.

„Vi red gennem tavse, mennesketomme Skove, over Bjerge og gennem dybe Dale. Min Sjæl var optaget af at tænke paa guddommelige Ting, da min Hest pludselig faldt i en Klippegrav og brækkede sit ene Ben; men ved Guds Godhed forblev jeg uskadt. — Om Natten tændte vi Ild og lavede et Tag af Buske for at holde

den firenge Kulde ude. Saa anbefalede vi os til Gud og sov trygt paa Jorden.

„Da vi naaede Susquehannah, hilste jeg straks paa Indianernes Høvding. Efter nogen Raadslagning gik de ind paa, at jeg skulde prædike for dem, hvad jeg gjorde to Gange den første Dag. Men jeg følte mig ganske ude af Stand til at gøre dem noget godt, men mindre Gud hjalp mig. Jeg blev der flere Dage og prædikede for Indianerne, som af den Grund udsatte en Jagttur, de skulde have været paa. Paa een nær var alle Mændene til Stede; men Kvinderne betragtede det som en Sag, der ikke kom dem ved. Til sidst kom dog nogle og stod og hørte til paa Traastand.

„Høvdingen udtalte Næste om, at jeg vilde komme igen til Foraaret. Og denne Tur var til stor Opmuntring for mig. Da jeg naaede tilbage til mit Hjem, udøste jeg mit Hjerte i Tak til Herren, som havde ført mig og bevaret mig saa vel. 3 flere Aar havde min Helbred ikke været saa god som nu.

„Jeg længtes efter at blive mere aandelig, og medens jeg skrev, løstede jeg Gang efter Gang Hjertet op til Gud i Bøn om mere af det himmelske Sind. Jeg tørstede efter at blive saa hellig som Guds Engle. Det eneste, jeg var bange for, var Synden, saa vel i Gerning som i Tanker, og jeg saa, at selv det, jeg havde naturligt Anlæg for, kunde jeg ikke gøre ret, medmindre Gud tilsmilte mig.

„November. Om Aftenen før jeg vild i Skoven og vandrede over Bjerge og gennem Sump ad frygtelige og farlige Veje. Men til sidst fandt jeg et Hus, hvor de tog vel imod mig; Jeg har før maattet ligge ude hele Natten; men Gud har altid bevaret mig. Saadanne Strabadser hjælper til at løse mig mere fra Jorden.

„December. Jeg er nu flyttet ind i den Træhytte, jeg har bygget mig for Vinteren. Her har jeg mere Ro til at tilbringe Tiden i Bøn for mine stoffels Indianere. Trods alle mine Advarsler gik de fleste af dem til en hedensk Fest, hvor de tilbeder Djævelen. Det saa ud for mig, som om jeg intet godt kunde udrette paa Jorden. Dog var jeg ofte plaget af homodige Tanker, saa jeg spekulerede paa at udrette et eller andet stort, enten i Skrift eller Tale,

hvorved mit Navn kunde leve, naar jeg var død.

„Januar 1745. O, om jeg kunde udrette meget i en kort Tid, saa jeg hurtigt kunde fuldføre min Gerning paa denne træksomme Jord! Jeg ønsker ikke noget som helst i denne Verden, men længes efter at fare herfra og være med Kristus.“ Forts.

Kristendom—i Apostlenes Tid og nu.

Kristendom er for billig for mange af os i Dag. Vi giver intet for at komme i Besiddelse af den, vi fornægter os selv ikke noget for den, vi gennemgaar ingen Genbordigheder for at forkynde den til Verden. Derfor det vilde koste os en Hundrede del saa meget, som det kostede Apostlene, er der mange af os, som nu bekender os for at være Jesu Efterfølgere, som vilde vende borte Ansigter bort og forkaste ham. Og derfor det vilde koste Prædikanterne i dette kristne Land, en Tusindedel saa meget, som det kostede de jødiske Evangelister, som først forkyndte Kristus til Verden, vilde mange Tusinder af os komme til den Slutning, at vort Gælbred vilde ikke tillade os at fortsætte i Gerningen. Verdslighed i Menigheden har saaledes nedsat Kristendommens Værdi, at Menighed er lammet og betaget sin Kraft af den Sværm af uomvendte Hedninger. Men for Tøden, dengang og nu, betød det, og betyder endnu, at ofre alt, som er det dyrebareste i Verden—Hjem, Venner og endog Livet.

Fra „Kristendommen og Tøden,”
af D. W. Scott.

Willh Bran.

Den lovværdige Lægeprædikant.
Af F. W. Bourne.

Denne lille Bog skildrer paa en rørende Maade Willh Brans Liv. Willh Bran blev brugt af Gud til mange Sjæles Frelse. Det man særlig lægger Mærke til ved hans Liv, er hans ensfoldig Tro til Gud. Han tog Gud paa Ordet, og Gud paa en forunderlig Maade svarede hans Bønner. Denne Bog vil forøge Læserens Tro til Gud. 78 Sider.

Pris, indbunden 0.30

Evangelii Basun Pub. Co.,
St. Paul Park, Minn.

Ved Solnedgang.

Nu sank den røde Sol i Havets Ravn
Bag Skyerne som laa i tætte Masser,
Det lyser som et Billede saa skøn
Af en Stad med guldne Paladser.

Og saa vi sejler mod den guldne Vest
Mens Mørket sig omkring os sænker,
Og Aftenfreden dysser alt til Ro,
Mens jeg paa Hjemmet hisset tænker.

Og Stjernerne de lyser klart,
Højt over Sky de ventligt blinker,
Mens Skyerne flyver rask forbi
Og Norden-Lyset prægtig skinner.

Og saa jeg sejler ud paa Livets Hav,
Imod det Hjem jeg venter hist.
Det lyser klart, ja som en Stad af Guld
Og der min Frelser møder mig forvist.
Anna K. Renbeck.

Pilegrims Vandring.

Af John Bunyan.

Denne underfulde Bog er vel kendt næsten over hele Verden. Den er blevet oversat i mange Sprog, og det siges, at denne Bog har haft et større Salg end nogen anden Bog undtagen Bibelen. Denne Bog blev skrevet medens Forfatteren var i Fængsel i Bedford, England. Bogen er meget lærerig, den skildrer bort kristne Liv, som en Vandring fra denne Verden til den tilkommer, og indeholder baade Opmuntring, og Advarsel for Kristne paa Vejen til den guldne Stad. 367 Sider.

Pris, indbunden i Skriftsbånd \$1.25

Evangelii Basun Pub. Co.,
St. Paul Park, Minn.

En religiøs Ordveksling.

Af C. E. Orr.

Denne Bog er frevet i Form af en Samtale mellem en Mand og hans Hustru; den er meget spændende og vil holde Læserens Interesse. Der er mange Forklaringer over vigtige Kristendheder, og mange Indvendninger angaaende Sandheden er besvaret.

Dr. Wiese, som prædiker i New York, har havd

bekendt sig for at være en Kristen, opgiver sin tomme Betendelse gennem Indflydelsen af hans Hustru, gudsangivne Liv og bliver frelst. Resultatet er et lykkeligt Hjem. 92 Sider.

Pris: Papiromslag : : : 10¢

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1.00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1.25
Six Months......65

Subskriptioner indsendt fra Skandinavien:

Årlig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet kan sendes os enten ved Money Order, Bank Check, eller Draft, pr. Ekspres eller ogsaa i registeret Brev. For Penge sendt i løst Brev er Ildgiverne ikke ansvarlige.

Kvittering for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevkort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den forrige Adresse faa vel som den nye angives.

All Korrespondance maa adresseres til

Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Subskribenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til Nels Renbeck, Pandrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Ryheder fra Missionsmarken.

Ryheder og Beretninger fra Missionsarbejderne i de forskellige Lande er ofte lidt forsinket før vi modtager dem, da Missionskomitéens Kontor er i Anderson, Ind., hvor vort engelske Blad udgives. Missionsarbejderne skriver i Almindelighed til Komitéen, og Ryhederne og Beretningerne om Arbejdet i de forskellige Lande maa udgives i det engelske Blad før vi kan oversætte dem. Men Missionsarbejderne i de skandinaviske Lande skriver altid direkte til dette Kontor.

Broder Renbeck skriver fra Pandrup, Danmark: „Krigsomstændighederne gør det vanskeligt for os her. Landets Petroleums Oplag er næsten opbrugt, saa at Danmark er i Mørke paa mere en en Maade. Dette hindrer vore Aftensmøder meget. For kort Tid siden maatte mange Fabrikker slutte, saa at mange Menne-

sker er nu uden Arbejde. Fra et menneskeligt Standpunkt vil den kommende Vinter være den strengeste vi endnu har oplevet. Maa ske Gud igennem dette vil tale til Folkene.”

Søster Stewart fra Indien skriver: „Herren belysner vort Arbejde. Vi har to nu Børn nu; et Barn paa ni Aar, og et spædt Barn to Maanedes gammelt. Det vilde have været opmuntrende for eder at høre de mange herlige Bidnesbyrd, som flere af Børnene aflegde i Møde i Gaar. Kvinderne i Indien er saa frygtfomme og det er vanskeligt at faa endog de mest aandelige til at vidne. Men vi havde haft saa meget Sygdom her i Hjemmet i den senere Tid, og Gud havde paa en forunderlig Maade helbredet nogle af dem, at vore Hjertter var fyldt med Taknemmelighed. Uden at vi ventede det, stod flere af Børnene op og vidnede. Forandringen, som Evangeliet har gjort i nogle af disse Pigers Liv er vidunderlig.”

I et senere Brev siger hun: „Jeg vil skrive kun nogle Linier for at fortælle om Guds Godhed til os. Vore Penge var mere end to Uger forsinket denne Maaned. Og dette betyder meget for Missionsarbejdet. Sidste Uge var vore Penge opbrugt, men Herren paa en forunderlig Maade hjalp os. Men igen blev vi stillet Ansigt til Ansigt med den Kendsgerning, at alle Pengene var opbrugt, og vort Oplag af Jødevarer var meget liden. Næsten alt var opbrugt flere Dage siden, men dog havde vi noget for Børnene hver Dag. I gaar talte Søster Mundel og jeg sammen og besluttede, at vi ikke vilde gaa i Gæld, men at vi vilde begynde at faste os bede indtil vi fik hvad vi behøvede. I Morges var der ingen Mad, ikke engang noget til at give de mindste, vi havde heller ikke noget Brændsel til at koge med dersom vi havde haft Mad. Men Gud opmuntrede os. Vi frygtede at Pengene var gaaet tabt, og at vi slet ikke vilde modtage dem. Megen Tid blev tilbragt i Bøn i Aftes og ogsaa ud paa Natten; og i Morges kom Pengene! O, hvorledes vi prisede Gud! Vi ringede paa Klokken og kaldte hele Familien tilfammen, Børn, Tjenere og alle, og fortalte dem, hvad Gud havde gjort. og vi havde en Taksigelses Gudstjeneste. Vi

blev saa velsignet derigennem, at vi var næsten taknemmelige, at Pengene ikke var kommet før. Vi sendte straks Bud efter Jødevarer og fik snart noget tilberedt for Børnene. Jeg kan med Sandhed sige: „I disse Dage af Usikkerhed, hvor glad er jeg ikke, at jeg sætter min Tillid til den levende Gud. Disse Lærdomme fra Guds Haand gør et dybt Indtryk paa Børnene. Endskønt de er omgivet af Gedenkskab, ved de dog, at der findes en levende Gud, som hører og svarer Bøn. Priset være Gud!“

Fra Arbejdsmarken.

Charlotte, N. C.— Sidintil har Herren hjulpet, og nu hilser jeg eder fra denne Del af Verden. Paa September 28 ankom Søster Anna Renbeck og jeg til New York. Herren havde givet os en sikker rejse over det nu saa farlige Atlanter Hav. Gennem Broder Blewitts og nogle af Zerbane Kompagniets Myndigheds Hjælp fik jeg billig Billet fra New York til Idaho, hvor jeg troede min Søn var i Øvelsesleiren. Jeg gjorde Ophold i Chicago paa Genrejse til Idaho, og der fik jeg at vide at min Søn havde just været der Ugen i Forvejen, paa Vej til Camp Greene, Charlotte, N. C. Jeg havde ikke set ham for syv Aar, og idet jeg tænkte paa at muligens jeg aldrig fik se ham igen, dersom han skulde rejse til Europa, forandrede jeg mine Planer og rejste hertil. Det var mit Privilegium at være sammen med ham fem Dage før han rejste herfra med Sq. Co., 146 F. A., til Camp Mills, N. Y.

Jeg undres over hvorfor jeg skulde komme hertil, men jeg tror, at Gud har en Hensigt med det. Jeg har forsøgt at gøre, hvad jeg kan i at sprede Guds Sandhed i denne Plads, men har været hindret paa Grund af Mangel paa Literatur. Camp Greene er en ny Lejr og strækker sig over et Areal af tolv Hundrede Acres Land. Tusinder af Mænd kommer og gaar bestandigt.

I Soldaternes Hospital her, er der mange Soldater fra næsten alle Staterne, som ligger syg,—og de fleste af dem uden Gud i deres Sjæle. Her er en god Lejlighed til at tale til dem om Herren, deres Sjæle, og Evigheden.

Efter jeg kom til Charlotte spurgte jeg

efter Guds Menighed og blev vist hen til Groverton. Jeg besøgte dem i Gaar og fandt nogle kære Guds Børn. Herren salvede Broder Dixon til at prædike om Guds Menighed. Det havde den gammeldags Klang og var dyrebart for min Sjæl.

Broder C. J. Fersberg er alene i Sverrig nu, men han staar trofast paa sin Post. Gud give, at mange flere Prædikanter, som ser Guds Sandhed klart, kan snart rejse til Sverrig.

Jeg er kommet i Berøring med et Samfund af troende Mennesker her i Charlotte, som har taget venligt imod mig. Maa Gud velsigne dem og lede dem fra Lys til Lys og fra Sejr til Sejr i Gud gennem Jesus Kristus, er min Bøn.

Charlotte har femti Tusinde Beboere og flere end femti Kirker. Folkene her i Charlotte har bevist Soldaterne megen Gæstfrihed i at invitere dem til deres Hjem, og give dem Middagsmad om Søndagene, o.s.v. De forskellige Samfund serverer Forfriskninger frit til Soldaterne to Gange om Ugen.

Jeg beder om eders Forbønner, at Herren maa give mig Naade og Visdom i alle Ting, at jeg maa vide hvorledes at gøre hans Vilje.

Eders i hans Tjeneste,

Lida S. Dunn.

Aberdeen, Skotland.—Det glæder mig at sige, at i den senere Tid har Arbejdet her været meget opmuntrende, og nogle Sjæle viser sig meget interesserede. En Mand og Hustru, som har været sammen med en Helligheds Bevægelse og kommet til at se Sandheden. De havde haft Lige med dette Arbejde for flere Aar, og for en Tid siden kom de til at holde meget af Søster Johannesson, en meget aandelig Søster, og nu er kommet til at elske os alle. De er til stor Hjælp i Friluftsmøderne, og er i Sandhed aandelige. Broder Thomsen synes at være hjemme, naar han deltager i et Friluftsmøde paa Gaden.

En anden Søster, som modtog „Gospel Trumpet“ sidste Vinter under det specielle Tilbud, blev helliggjort i Aftes efter Mødet. En anden Søsters Mand, som flere Aar siden havde en god Erfaring, kom tilbage til Herren igen for en kort Tid siden og er meget nidkær. Søster Johannesson har begyndt en Klasse for de Uge Søndag Eftermiddag.

Vi havde et Anordningsmøde en Maanedstid siden, og mange som i længere Tid har været interesserede var tilstede, og Mødet havde en god Virkning paa dem alle. En af dem, er en dannet ung Dame, som er Lærerinde paa Højskolen her. Naar Skotlænderne bliver overbevist om Sandheden og tager deres Standpunkt for den bliver de ikke saa let bevæget. Jeg havde den Tillid til dem, da jeg rejste tilbage til Skotland. En Mand fra Landet og hans Hustru blev forleden meget bedrøvede paa Grund af deres Synder og begge to blev herligt frelst. Hustruen lider af en indvortes Sygdom, og Gud opmuntrer vore Hjerter til at tro ham for Selbredelse for hende.

En Ting, som har holdt os oppe i alle vore Prøvelser og Genvordigheder, er at Gud er med os og at vi er just hvor Gud ønsker vi

skal være. Vi ønsker eders Forbønner. Vi beder alle indtrængende til Gud for dyrebare Sjæles Frelse.

Eders Broder,

Adam Allan.

Bridgetown, Barbados, B. W. I.—Vi er taknemmelige til Gud at Arbejdet gaar fremad paa denne Del af Arbejdsmarken. Særlig bliver frelst fra Tid til anden i vore Møder. Møder bliver holdt paa et eller andet Sted i Byen hver Aften undtagen Lørdag Aften.

Brødrene siger, at der er god Interesse i Triluftsmøderne. Dite kommer flere frem for Forbøn i disse Møder. Paa denne Maade naar vi nogle Mennesker, som ellers vilde komme til Møderne i Salen, fordi de ikke har passende Klæder.

Et Spørgsmaal

? ? ?

Har jeg gjort hvad jeg kan for at sprede Evangeliet?

Dette er et Spørgsmaal ethvert Guds Barn bør spørge sig selv

Det Specielle Tilbud

paa

Evangeli Basun giver mig Anledning til at gøre min Pligt mod Gud og mine Medmennesker

Evangeli Basun otte Uger for ti Cent

Tilbudet begynder den 15de November og slutter den 15de Januar

En Besværighed vi nu møder er, at kun faa overværer Søndagsformiddag's Møderne, fordi de mangler passende Løj og Stø. Krigsen har lagt en tung Byrde paa mange af vore Brødre her, og de finder det vanskeligt at finde Arbejde, medens Prisen paa alt man køber er høj. For ikke længe siden holdt vi et Teltmøde i Speightstown, hvor Broder Samuel Kurje har Opbygn med Arbejdet. Vort Møde der blev hindret paa Grund af Regnvejr; dog, var der nogle faa som modtog Frelse. Medens vi var der besøgte vi Mile and Quarter, hvor der er en lille Menighed, som har deres regelmæssige Møder og en god Søndagsskole.

Vi trænger haardt til et Forsamlingshus her i Byen. Salen hvor vi nu holder Møder er paa første Sal, hvor det er ubelejligt for ældre Folk at komme op. Den er ogsaa for liden til at rumme alle, som kommer til vore Møder. Der er udmærkede Lejligheder her for evangeliske Arbejde, men vi har ingen passende Sted at indbyde Folket til Møder.

Vi tror at Herren vil hjælpe os bygge eller købe et passende Plads for vore Møder, da Bridgetown vil altid være Midtpunktet for Arbejdet i de Læsser Antilles.

Vi ønsker at takke alle som giver til Understøttelse af Arbejdet i fremmede Lande og vi vil sige, at Evigheden alene vil aabenbare, hvor meget er blevet gjort, og hvor mange Sjæle er blevet reddet fra Fortabelsen gennem eders trofaste Tjeneste. Vi tænker ofte paa Brødrene i Hjemlandet og beder Gud berige dem med al aandelig Besignelser.

Siden det har behaget Gud at sende os til denne Arbejdsmark glæder det os, at vi kan sige at Arbejdet ligger os meget nær paa Hjertet, og vi føler ogsaa at andre er interesseret med os og at de opholder os i deres Bønner.

Bed for os at vi maa tjene som Redskab til at samle mange Neg for Mesteren og at vi maa være i Stand til at tilegne os hans Nåde til enhver Tid. Eders i hans Tjeneste,

G. D. Coplin og Medarbejdere.

De Kristne i Kina gav sidste Aar 1,184,000 Kroner til Missionsarbejdet blandt sit eget Folk. Nogle af de Kristne paa den Kinesiske Ø Hongkong giver en Fjerdedel af sine Indtægter til Evangeliets Udbredelse.

Søndagsskolen.

Lektie 13.

December 30, 1917.

Guds forjættende Årslighed.

Overblik.

Læs Psalmerne 123 og 124.

Gyldentekst: Hos Herren er Misfandhed, og megen Forløsning er hos ham. Ps. 130: 7.

Lektierne for 1917 er blevet taget fra Aa- de det Gamle og Ny Testamente, idet Lektierne for seks Maaneder var taget af hver. Vi vil her give et Overblik over de sidste seks Maaneders Lektier.

Disse Lektier strækker sig over et Periode fra Esajas Dage til Enden af det Gamle Testaments Historie. Fire Hundrede Aar forløb imellem de sidste Begivenheder, som er nedskrevet i det Gamle Testament og Jesu Fødsel. Det ser ud til, at Malafias var den sidste Gamle Testaments Profet, og Nehemias var den sidste Historiefriber.

Disse Lektier strækker sig over 335 Aar, eller fra F. A. 760, da Esajas begyndte sin Beretning, indtil F. A. 425, da Nehemias bevirkede Reformen i Jerusalem.

Et Overblik over Israel.

Vi vil dele Israels Historie i fem Perioder. Første Periode: Det forenede Rige. Israel under en mægtig Monark med Saul, David, og Salomo som dens første tre Konger, enhver regerende fyrrethve Aar.— En Periode hvori Israel blev oprejst til Magt og stor Herlighed, særlig ved David og Salomo.

Anden Periode: Det delte Rige. Israel delt i to Riger, Juda og Israel.— Juda liden, omtrent 3,400 Kvadratinil; Jerusalem, Hovedstaden; og regeret af Davids Hus.— Israel større, 9,400 Kvadratinil; Hovedstad, Samaria, regeret af nitten Konger af ni forskellige Dynastier.

Israel begyndte med to Sæder for falske Gudstjeneste, Bethel og Dan, hvor to Kalve blev oprejst.— Israel var velsignet med Elias's, Hoseas og Amos's Arbejde.— Juda havde flere gode Konger.

Tredje Periode: Juda, eneste jødiske Rige. Israeliternes tages til Fange af Assyrierne; Israel genbefolket af Fædninger.— Juda over-

lever.—Eſajas, Jeremias, og andre Profeter kommer Juda til Hjælp.

Fjerde Periode: Sytti Aars Fangenskab. Juda tages ogsaa til Fange.—Sytti Aar i Babylonien.—Nyrus tillader nogle af dem at gaa tilbage til Jeruſalem under Serubabel.—Ezekiel, Praſten i Fangenskab.—Daniel ved Højſet i Babylonien.

Femte Periode: Tilbagevenden fra Fangenskab. Femti Tusinde Jøder rejſer tilbage til Jeruſalem for at genopbygge Templet.—Modgang og Forſmædſe deres Del.—Eſra rejſer til Jeruſalem; bevirker forſkellige Reformere.—Nehemias rejſer til Jeruſalem ſom Gouvernør; opbygger Murene og befæſter Staden.—Indfører mange Reformere.—Genopretter Tempelſt Tjeneste.

To af de ſtørſte Mænd af denne Periode var Eſra og Nehemias, to af Iſraels ſtørſte Mænd.
Spørgsmaal: 1. Hvad var Aarsagene, der ledte op til Jeruſalems Ødelæggelse og den Babyloniske Fangenskab? 2. Hvilke Profeter forſøgte

at hindre den kommende Kataſtrofe? 3. Hvilket ſtore Rige bortførte Iſrael i Fangenskab? 4. Hvilken Profet forudſagde hvor længe Fangenskab vilde vare? 5. Hvilken Profet forudſagde Navnet paa Kongen, ſom vilde give dem Tilladelse til at vende tilbage? 6. Hvilken ſtore Profet blev hos Jøderne i Jeruſalem? 7. Hvilken ſtor Profet var med Jøderne i Fangenskab? 8. Nævn nogle af Jøderne, ſom var fremſtaaende Mænd ved det Babyloniske Hof. 9. Hvem gav Jøderne Tilladelse at vende tilbage? 10. Hvem ledte Jøderne tilbage til Jeruſalem? 11. Hvor mange vendte tilbage ved denne Anledning? 12. Hvilken Fremgang havde Jøderne i Genopbyggelsen af deres Stad og Tempel? 13. Hvem var de to ſtore Ledere, iblandt Jøderne efter deres Tilbagekomſt til Jeruſalem? 14. Hvad var de vigtigſte Reformere, ſom Nehemias indførte? 15. Hvad var den næſte ſtore Begivenhed, ſom fandt Sted efter Slutningen af det Gamle Testaments Hiſtorie?

De Unges Afdeling.

Livets Eſteraar.

Af Hazel G. Neal.

Naret nærmer ſit Slut; Eſteraaret er forbi. Vinterens bitter Kulde nærmer ſig. Løvene—Eſteraarets tyſte Budbærere—falder til Jorden. De ſtiller ſig i ſtille Maſſer ved vore Jøder, og ſnart vil de være i Vinterens Vold, maaſke de bliver af Vinden taget bort til en øde, afſides Plads, eller ogsaa bliver tildækket af Sne. De vil ikke længere ſtraale i Eſteraarets milde Solſkin. Jorden vil være i Søvn—vil ſove for igen at opvaagne. Naar den opvaagner, vil Solens varme Straaler gøre Jorden glad igen. Smukke Blomſter vil igen udfolde ſig, og fylde Luften med deres søde Duft. Jorden vil flæde ſig i Grønt. Hvor herligt vil ikke dette blive.

Ligesom med Narets Sæſoner, ſaaledes er det med Livet. Vi lever vor Unøds Baar i Eſtyrke, Skønhed, og Uergerrighed; Middelalderens Sommer, er Højdepunktet af Magt og Indflydſe; og ſaa ved Eſteraarets Alderdom, naar Livets Frugter er modne, og Løvene falder, ender vi bort Liv paa Jorden.

Vi, ſom unge Folk burde ſe efter, hvad Slags

Liv vi lever. Lever vi ſaaledes, at naar bort Livs Ende nærmer ſig, vi kan med Glæde ſuffe vore Dine i Døden, vidende, at naar vi opvaagner, vil vi aabne vore Dine i evig Herlighed? Vi gaar til Ro om Natten, villigt og med frejdigt Mod, fordi vi venter at opſtaa næſte Morgen, med fornyet Eſtyrke. At leve ret indfor Gud giver os Tillid til den kommende Opſtandelse, og hjælper os at ſuffe vore Dine i Døden med ligesaa frejdigt Mod ſom vi gaar til Ro om Natten.

Vil Eſteraaret af bort Liv ſlutte med ſamme Straaleglans, ſom følger med Eſteraarets Forandringer. Takket være Gud; det kan; thi et Liv ſom er helt overgivet Skaberen vil have en herlig Ende. Ligesom Eſteraarets Marker, Høje og Bjergſider fremhæver det døende Aars Skønhed, lad os ſaa leve at vore Liv vil ende herligt, naar vi ſluttes vor Løbebane her.

Gud vil ſelv have ſit Børſted i os; thi intet af vore Arbejder, ingen af vore Gerninger kan behage ham, uden de han ſelv virker i os.

—J. Arndt.

For Børnene.

Indianerguttens Sejr.

Dschodi var en liden Indianergut, som var kommet som Elev i en Missions-skole ved „Fort Sill“ paa hans Stammefællers Omraade. Han var omtrent lige saa vild som et af Skovens Dyr, og de kostede megen Anstrengelse at vænne ham til at sidde stille.

Men mindst af alt kunde han begribe, hvorfor han skulde være venlig og hensynsfuld imod sine Kammerater. Naar der var noget, som gik Dschodi imod, var han straks parat til at slaa løs paa hvem som helst af dem.

Han var en begavet og opvakt Gut, saa han gik hurtig frem i Kundskaber, og han satte megen Pris paa, dem, der underviste ham. Han havde ikke før hørt Tale om den fjerne Gud, men kun om „den store Mand,“ og han kendte ingen anden Himmel end det vældige udstrakte og rige Jagtomraade, som Indianerne forstod derved. Derfor greb det ham mægtig, hvad han nu hørte om alle Tinges Skaber, og om den Frelser, der elsker os alle. Han erklærede hurtigt, at han vilde være en kristen, og det var alvorlig ment; men hvert Øjeblik bukkede han under for sin voldsomme Natur, og før han vel havde tænkt sig om, havde han da gennemfanget en eller anden af sine Kammerater.

En Dag gav en af Missions-skolens Lærere, Frøken Gordon, hver af Gutterne i hendes Klasse en Bibel med de Ord: „Læs i denne Bog, men lad det ikke være nok med at læse; forsøg ogsaa at handle efter, hvad der staar i den. Der vil I kunne se, hvor sagtnodig og taalmodig og barmhjertig den Herre Jesus var; stræb saa efter at ligne ham.“

Dschodi var meget stolt af sin Bibel. Han viktede den ind i sit Silketørklæde og lagde den ned ved sine andre Bærdigenstande i en skindbetrukket Kuffert, men han tog den ofte frem, og læste flittig i den, idet han af et ærligt Hjerte bestræbte sig for at følge den Herre Jesus efter. Tidt stak han de til Kamp allerede knyttede Næver i sine Bukselommer, eller ogsaa løb han ud i Skoven, naar Breden fogte op i ham, for at han ikke skulde falde for sin gamle Fjendelse til at slaa.

I Nærheden af Missions-skolen var der en anden Skole, der blev besøgt af hvide Gutter,

og imellem de to Skolers Elever herskede, som det pleier at være Tilfældet, almindelig Krigstilstand.

Nu skete det en Dag, at flere Gutter fra „de blege Ansigtets“ Skole kom ind paa Missions-skolens Omraade og udfordrede Indianergutterne. Hefte Ord blev der vekslet, og mange Gange fik Dschodi Lejlighed til at gemme sine knyttede Hænder i Bukselommerne for ikke at komme i Tvekamp.

Endelig blev det ham dog for hedt, da en af de hvide Gutter beskyldte ham for Feighed og haanende raabte til ham: „Aha, naar man er en Kristen, har man et Harehjerte! Hvorledes gaar det dig, du Bibellæser?“

Dschodi løstede allerede sin Haand; men hurtigt vendte han sig, løb ind i Skolehuset, tog sin Bibel op af Kufferten, og med den i Haanden løb han til Læreren og raabte:

„Tag Bibelen igen, men hurtig! Dschodi maa hævnne sig, han kan ikke andet. Han maa slaa; Bibelen er ikke for ham!“

„Holdt, Dschodi!“ raabte Læreren, idet hun greb Guttens Haand, da han vilde skynde sig bort; „lad dig ikke overvindes af det onde, men overvind det end med det gode. Det er meget mere mandigt, og der hører et langt større Mod til det end til at slaa sin Fjende til Jorden.“

„Jeg kan ikke,“ indvendte Dschodi, „jeg er for vred, og jeg maa gennembaare den frække Anegst. Jeg kan ikke være en Jesu Discipel.“

„Men du kan dog bede, Dschodi,“ vedblev Læreren mildt. Jeg vil bede med dig, og Jesus vil sejre over din Vrede, naar du beder ham derom.“

Dschodi følte ingen Trang til at bede, men han knælede dog ved Siden af sin Lærerinde. Da hun havde bedet højt, søjede han selv til: „Kære Frelser, hjælp du mig at overvinde min Vrede. Jeg ved godt, hvad der er det rette.“

Derpaa stod han op, tog igen Bibelen og sagde: „Dschodi vil være en Jesu Discipel,“ hvorefter han gik op paa sit Kammer og blev der alene med sin Bibel, indtil de hvide Gutter havde forladt Skolens Enemarker.

Kære Læser! Den Indianergut var en Helt; thi han sejrede i Jesu Kraft over sit Sind, og det er efter Bibelen's Udsagn meget større endnu end at indtage en Stad. Lad os gaa hen og gøre ligesaa, smaa og store. — „Kirke og Folk.“

Har Tids Begivenheder.

Personlig Arbejde i religiøs Virksomhed.

Den store franske Prædikant, Vosjuet, udtalte herom: „Det tager mere Tro og Mod til at sige to Ord Ansigt til Ansigt med en Synder end at revse to eller tre Tusind Personer fra Prædikestolen, hvilke er rede til at lytte til hvad som helst for derefter at glemme det alt sammen.“

Ovennævnte Udtalelse er en Fakta, som ikke kan nægtes. Det er ogsaa en Kendsgerning, at der eksisterer en sørgelig Mangel paa personlig Arbejde i mange Religiøse Foretagender. Mange Prædikanter sees sjelden af de almindelige Folk uden i Prædikestolen. Med personlig Arbejde mener vi ikke Selfabelighed alene, men den kærlige Omsorg og Vengstelse for dem, som er borte fra Salighedens Vej. En virkelig Sjælevinder gaar til sine Medmennesker og Ansigt til Ansigt og med et Hjerte fyldt med Kærlighed og Medlidenhed, gør Spørgsmaal: „Hvordan staar det til med din Sjæl?“ „Ønsker de ikke at helt overgive Deres Sjæl til Gud?“ o. s. v. En virkelig Sjælevinder er den, som kan bede med den Enkelte—som har Indsigt paa Hjertet, og som søger bestandig at lede dem til Frelseren.

Men hvor faa af saadanne findes der ikke i vor Tid. Regelen er gerne denne, at Medlemmerne venter paa, at Ordet som kommer fra Prædikestolen skal naa den som er ufrelst. Og det burde det jo ogsaa, men i mange Tilfælde gør det ikke af denne Aarsag, at Medlemmerne har overladt det Hele til Prædikanten. Jesu Omgang med Folket, da han var paa Jorden var personlig i en høj Grad. Mange af hans Gerninger, Mirakler, Samtaler var personlige Gerninger. Han selv kalte sine Disciple. Han var Menneskeslægts Tjener. Vi er forvisset om at større Frugter vilde følge mange Bælskesmøder dersom baade Prædikanten og Medlemmerne havde en stærklighed stor nok tillige med Mod og Tro til at gaa til deres Medmennesker Ansigt til Ansigt.

Juveler, som Tyve ikke kan borttage.

Tyve indbrød forleden i P. S. Lassels Hjem i Minneapolis, Minn., og tog med sig \$500 i Penge og \$1000 Værd af Juveler. Der fin-

des en Slags Juveler som Tyve ikke kan tage fra een, nemlig, Mandens Frugter: Kærlighed, Glæde, Fred, Langmodighed, Mildhed, Godhed, Trofasthed, Sagtmodighed, Afholdenhed, og disse, naar de bliver opbevaret i dette Liv formeres i Evigheden. Bibelen taler om en sagtnodig og stille Mandes Prydelse af Hjertets skjulte Menneske, hvilken Prydelse er meget kostelig for Gud.

Et godt Bevis for, at det burde afskaffes.

Paa Tirsdag, den 4de December var alle Sædlerne i St. Paul, Minn., lukkede paa Grund af Dødsfald i Forbindelse med den truende Strike af Sporvognsarbejdere, og ikke en eneste Arrest fandt Sted paa Grund af Drukkenskab. Saadanne Fakta taler for sig selv.

Syriens Indtrængende Kald for Hjælp.

Dette Land, hvor en stor Del af Befolkningen enddog i Fredstider er yderst fattige, sender daglig intrængende Raab om Hjælp for sin døende Befolkning. „The Armenian Syrian Relief Komitee“ siger, at der i den vestlige Del af Asien findes nær paa tre Millioner Mennesker, som er helt trængende, og for at skaffe den nødvendige Føde og Klæder for disse igen i den kommende Vinter vil tage Tredives Millioner Dollars. Det er blot ti Dollars for hver Person.

Kvinden fylder Mandens Plads.

Det vil snart, her som i Europa, blive helt almindelig at se Kvinder tage fat paa Arbejde, som før blev udført af Mænd. Adskillige Gustruer har allerede taget deres Mænds Plads som Postbud. Tusinder af Kvinder finder nu Væbskaffelse i Ammunitionsfabrikkerne, og allerede er der Tale om, at Kvinder vil blive beskæftiget som Sporvognskonduktører, hvis det bliver nødvendigt.

Bibelsens Udbredelse.

Det Britiske og udenlandske Bibelselskab har i 1915 udgivet over elleve Millioner Eksemplarer af Bibler og Bibeldele. Ti nye Oversættelser blev udgivet, og Tallet paa de Sprog og Dialekter Selskabet har udgivet hellige Skrifter i, er naaet til 497. Til de kæmpende i Verdenskrigen er leveret 4½ Million Testamenter, Evangelier og Salmerne—i over 40 forskellige Sprog; det sidste Tal giver et uhyggeligt Vidnesbyrd om hvor omfattende Krigen er.

Evangelii Basun

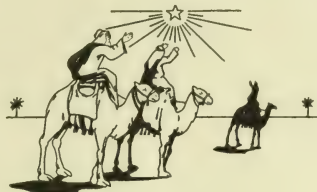
Sandhed

Renhed

17de Aarg.

Onsdag den 19de December 1917.

Nummer 50.

Julestjerner.

„Jeg ser ham, dog ikke nu,
Jeg skuer ham, men ikke nær,
Der opgaar en Stjerne af Jakob,
Og der hæver sig et Spir af Israel,
Det knuser Moabs Sider og ødelægger alle Stri-
dens Børn.“
Bileam.

„Der skal ikke vige Kongespir fra Juda
Og ikke Herferstav fra hans Fødder,
Indtil Fredsftifteren kommer,
Og Folkene skal hænge ved ham.“
Jakob.

„Hans Navn skal blive evindelig:
Saalænge Solen lyser, forplanter sig hans Navn,
Og de skal velsigne sig selv i ham,
Alle Hedninger skal prise ham salig.
Al Jorden skal fyldest med hans Ære.“
Salomo.

„Jeg, Jesus har sendt min Engel
Til at vidne for eder disse Ting;
Jeg er Davids Rodskud og Slægt,
Den skinnende Morgenstjerne.“

„Der skal opgaar et Skud af Isajs Stub,
Og en Kvist af hans Rødder skal bære Frugt,
Herrens Aand skal hvile over ham—
Bisdoms og Forstands Aand, Raads og Styrkes
Herrens Kundskabs og Frugts Aand, (Aand,

Til Isajs Rodskud, der staar som Banner for Fol-
skal Hedningefolk søge hen, (Kærlighed,
Og hans Hvilested skal være i Herlighed.“
Esajas.

„Han, som er, som var, og som kommer,
Ham tilhører Æren og Styrken i al Evighed.“
„Se, han kommer med Skyerne, og hvert Øie skal
se ham!“
Johannes.

En Julebetragtning.

Af Thomas Kempis. 1471.

Hvem kan endnu sove, naar Englene synger
i Himlen, og Lovprisningens Røst genlyder i
det høje? Fryd dig, du Zions Datter, udbryd
i Fryd Jerusalem, thi i Dag er den sande Glæ-
de kommet ned fra Himlen for at stifte Fred og
oprejse alt igen i Himmel og paa Jord. I Dag
er det sande Lys opgaaret over Jorden, for at
det skal oplyse hvert Menneske, som tager imod

det i Tro. I Dag er den store Glæde vederfa-
ret Israel, thi Jesus er født i Bethlehem. I
Dag glæder Englene sig, Orkeenglene jubler,
og alle retfærdige er fulde af Tilbedelse og aan-
delig Glæde. Thi Natten er forvandlet til Dag
og straalende Klarhed, Lyset er opgaaret i Mør-
ket for de oprigtige af Hjertet. Denne Nat—
Julenat— være i Evighed priset!

Jesus.

Han gab alt, hvad der var i Himlen, for at komme
til Jorden, og saa gav han Afkald paa alt,
hvad Verden kunde give ham, for at op-
fylde sin guddommelige Mission.

Aldrig har nogen elsket som han—den stille, mednødsfulde Jættel, Han var søgt bort, fordi han trængte til Gvile, men mødtes i Stedet for af store Skarer, der saa rørende skævede sammen om ham som Faar uden Hyrde—spørgende, hungrige og trætte. Det rørte ham altid dybt, saa han glemte sig selv og sin egen Træthed, thi han hufedes inderligt—Jesus, de fattiges, lidendes, syndefuldes, blindes og plagedes Ven. Aldrig har nogen elsket som han! Kærligheden, Hjertegløden stærkere var her end Nøden!

Intet var ham for svært. Det mednødsfulde Jættelshjerte søgte for dem alle, gennemskuede alles Behov, alles Tanter, alles Lidelser, deres Nød var jo hans Nød. Han led med den enkomne Kvinde, hvis Hjerte lige som blødte gennem Taarestrømmene, medens hun søgte efter sin eneste Søn. Tid de fædelske, de besatte, hvorledes kunde han udholde at se deres Sorg og Nød, thi Jættelshjertet led med dem. Han måtte hjælpe.

Han glemte aldeles sin egen Hunger og Træthed, saa optaget blev han af dem, der omgav ham. Den helbreedende Haand udstræktes, de lyge luges, de besatte beredes af deres forfærdelige Sanker, han bøjede sig ned til de liggende, græd med dem og gav dem deres døde igen, han mangfoldiggjorde Brødet og stillede Skarernes Sult. Han gik sig træt til Sittars Brønd for at stille en enestes Tørst. Intet var for lidet—og intet var for stort for det elskende Jættelshjerte. Han havde altid Tid til at hjælpe!

Han lærte aldrig den Slags Anfæktelse, der ligegyldig kan se paa en lidende, hjælpeløs Mængde uden Hører og paa den enkelte, forhuttede, hjerteløse Stakkel—uden at Hjertet græder med dem, og Kærlighedens tusinde Øyner til at hjælpe sættes i Virksomhed.

Ordet „synes“, som saa ofte benyttes om Je-

sus, har en mærkelig dyb og hjertelig Klang; det betyder, at Hjertet pines af Mednød, bogstabetigt lider den samme Smerte, bliver saa bevæget af en andens Nød og Sorg, at man lider med og for.

Engen har nogen Sinde elsket Menneftene som Jesus! Han levede for at drage dem op af deres forgbethngede, syndefulde, usle Tilværelse.

Han døde for at frelse—og bane en Vej for dem ind til Herligheden.

Hans sidste Bud til hans Efterfølgere var: „Gaa ud og vind Menneftene.“ Og hans første Handling, efter at være forsvundet tilbage til sit himmelske Hjem med de dybe Mærker af sin Berøring med Jorden, var at sende den samme Mænd, der havde besjælet ham under hans Kærligheds Vandring, med for at leve i os, saa vi kan fortsætte hans selvforlømmende Liv.

Selv i Dødsstunden glemte han Legemets forfærdelige Smarter, ja endog Mændens stærkere Lidelser, for at tale trostende Ord til sin stakkels døende Lidelsessjælle—Ord, som forvandlede Nat til Dag, Fortabelse til Salighed.

„Ja, han glemte sig selv midt i Døden.“

Glemte sin fornyfulde Vej.

Han saa kun paa Menneftensnøden,

O, tænk, det var alt gjort for dig!”

Jesus, forunderlige Jesus, hvorledes skal noget Mennefte kunne tolke dig og din Kærlighed ret—endog vi saa Glimtene af din Herlighed!

Den kan vi forklare, men kan kun erjares—denne din bundløse Kærlighed.

Hvad udbrang af disse Gælde

Nævnet paa til at genælde,

Jættelsermand, din Kærlighed?

Men du ser, vi har i Sinde

Rosentrans om Kors at vinde,

Giv os dertil Mod og Held!

Zulens Aand.

Af Mary A. Renbeck.

Sommerens lyse Dage er over, Efteraarets triste og vindsomme Dage er forbi, og Vintrens korte Dage er kommet igen. Sneen dækker Markerne og Jorden er klædt i hvidt. Der er kolde og mørke Dage, som vi helst vilde være fri for; men i denne Tid kommer der en Lysstraale fra Oven. Det er Zulen, Forsoningens store Højtid. Eftersom Zulen nærmer sig griber vi af Zulens Aand, vi tænker paa Guds Gave til Menneskeslægten—hans Søn, som han sendte til Verden, for at vi gennem Jesus kunde blive forligt med ham.

Da Englene før næsten to Tusinde Aar siden, bebudede Jesu Komme til Hyrderne paa Bethlehems Marker Sang de om Fred, Glæde, og Velvilje. Og Fred, Glæde, og Velvilje, som Verden ikke før havde kendt, fyldte Menneskenes Hjerter efter Jesu Komme til Verden. Og det er det samme i Dag, Zulens Aand er Glæde, Fred og Velvilje. Hvor Jesus faar Lov at drage ind der fyldes Sjælen med disse herlige Raadegaver.

Eftersom Zulen nærmer sig tænker vi paa Zulens Betydning, og jo mere vi tænker paa dens Betydning jo mere besjæles vi af dens Aand. Men hvor mange Mennesker er der ikke i Verden i Dag som gør Forberedelser for Zulen, som slet ikke har smagt Zulens Aand. Der findes Sorg, og Uro i deres Hjerter og de nærer Uvilje mod nogle af deres Medmennesker. Disse Ting er fremmede for den sande Zulegand.

Zulen bringer Fred. — En stille Fred sænker sig ned i det Hjerte, som har smagt Zulens Glæde. Fred, hvilket herligt Ord! Fred med Gud og vore Medmennesker, hvad kunde være mere herligt! Zulens Aand er en Fredens Aand, og naar vi ejer denne Aand vil vi søge at være i Fred med alle; have Fred med vore kæreste og nærmeste, som vi omgaas med daglig; Fred med vore Naboer, ingen haarde Følelser vil vi nære mod dem; Fred med dem, som vi arbejder sammen med, endskønt de prøver vor Taalmodighed, dog udtales der ingen heftige Ord, thi Jesus har givet os sin Fred. Naar i denne vide Verden findes der ikke nogen, som vi er i Ufred med, men vi nærer kun Fredens Tanker mod alle vore Medmennesker.

Zulen bringer Glæde. — Englene sagde til Hyrderne paa Marken, at de forkyndte dem en stor Glæde, som skulde være for hele Folket; og denne Glæde strækker sig ned til os i Dag. Det er Glæden over Frelseren, som blev født paa hin Zulemorgen. Gennem ham bliver vi forligt med Gud. Før var Menneskeslægten nedsunken i Mørke og Synd, men han kom for at løfte os op fra Syndens Dynd. Han giver os en sand og varende Glæde. En Glæde, som bliver hos os i Modgang og Sorg; en Glæde, som vil styrke os i Prøvelsens Stund; en Glæde, som forandres ikke af ydre Omstændigheder, en Glæde, som flyder som Floden. Jesus bragte os denne Glæde, thi uden Kristus er Livet mørkt; derfor glæder vi os ved Zulen, og ønsker at bringe Glæde til andre Mennesker. Jesus har gjort saa meget for os derfor ønsker vi at bringe Glæden til andre. Hvor der findes Mismod, Uro, og Bekymring har Zulens Aand endnu ikke faaet raade.

Velvilje. — Før Jesu Komme til Verden, var Menneskeslægten falden i Synd og var langt borte fra Gud. Deres Synder adskilte dem fra Gud. Han havde haaret over med deres Overtrædelser saa længe, at hans Brede blev optandt imod dem. De var Syndens Trælle, og Gud kunde ikke se med Velbehag paa Synden. Men saa sendte Gud sin Søn til Verden for at forlige Verden med sig selv. Jesus kom for at hjerne Synden, saa at Gud kunde finde Velbehag i Menneskene igen. Gennem Guds store Zulegave til Verden, blev det, som adskilte Mennesket fra Gud, hjernet, og Gud kunde igen glædes over sine Skabninger. Zulens Aand er en Forsonings Aand. Naar vi tilskyndes af denne Aand føler vi velvillig mod alle. Ingen Uvilje mod Venner eller Fjender hersker i vore Hjerter, men vi ønsker alle vel. Vi ønsker at søle med alle, som Gud søler mod dem. Vi nærer ingen haarde Følelser imod nogen og tilgiver frit dem, som har gjort os imod. Vi ønsker at gøre godt mod alle, og derfor forsøger vi at bringe Glæde til andre, ved at give dem Glæde.

Ejer du i Sandhed Zulens Aand, og er i Besiddelse af disse tre skønne Raadegaver kan du i Sandhed fejre en glad og lykkelig Jul.

Jesubarnet, Verdens Frelser.

Af Olaf Wict.

Snart har vi Julen igen, og igen skal vi fejre Jesu Fødsel. Det er nu næsten 1917 Aar siden Jesus blev født; men alligevel lyder det samme Budskab til os i Dag: „Eder er i Dag en Frelser født“ (Luk. 2: 11). Hvor herligt havde det ikke været, om vi havde været der og set dette herlige Syn, da Englene bragte dette Budskab til Hyrderne hin Nuleaften for mere end 1900 Aar siden; men vi kan i Manden og Tankerne beskue dette herlige Syn, og Budskabet kan lyde til os i Dag. Gud har bevaret sit Ord igennem alle disse Tidsaldre og bragt det ned til os, og takket være Gud derfor; thi om vi ikke havde haft Bibelen, vilde vi endnu have været i Mørke.

Vi vil betragte Jesu Hensigt ved at komme herved til denne syndefulde Verden. Var det for at se hvorledes vi havde det? Nej! han vidste det før han kom og i Medynk med os kom han hid ned for at frelse os fra Syndens Slaveri. Det var af Kærlighed, at Jesus kom herved for at dø for os, (se Joh. 3: 16), og „at frelse sit Folk fra deres Synder“ (Matt. 1: 21).

Nogle Mennesker lærer, at vi kan ikke undvære at gøre mere eller mindre Synd hver Dag, men det er aldeles imod Guds Ord. Lad os lægge Mærke til Skriftstedet i Matt. 1: 21, hvor vi læser følgende: „Han skal frelse sit Folk fra deres Synder.“ Derfom det havde læst saaledes: „Han skal frelse sit Folk i deres Synder,“ saa vilde det have været i sin Orden at lære, at vi maatte gøre Synd efter vi var frelst, men her staar det, „fra deres Synder,“ saa er vi frelst fra Synden, og ikke i Synden. Der findes mange, som blander sammen Synd, Fejltagelse og Fristelser og gør det alt til Synd. Synd er at gøre en Ting, som vi ved ikke er ret ovenfor Gud eller Mennesker. At begaa Fejl, er at gøre en Ting i en god Hensigt og af vor bedste Forstaaelse, men som for andre ser ikke rigtig ud, og vi selv ser efter det er blevet gjort, at det kunde have været gjort bedre. Fristelser er at blive fristet til at gøre Ting, vi ved ikke er ret. Hvis vi giver efter for Fristelser og gør Gerningen, saa er det Synd men om vi overvinder Fristelsen og støder Fristelsen fra os, „saa skal han fly fra os“ og naar vi ikke gør det som vi er fristet til at gøre, saa er det ikke Synd.

Jesus selv var fristet til at gøre Guds Vilje imod. Djævelen fristede ham, men han gav ikke efter for Fristelsen, og „Englene kom og tjente ham“ (Matt. 4: 11). Jeg takker Gud, at vi kan leve et fejrende Liv over Synd ved Guds Naade og Hjælp.

Naar vi betragter, hvorledes Jesus kom herved og hvorledes han led for at frelse os, lad os værdisætte det, som vi burde og ikke bare sætte Julen som en ydre Skik, men af Hjertet; være taknemmelige for hans Kærlighed til os og højagte Frelsningen som vi burde gøre. Lad os forstaa, at vi som har modtaget Frelsen, er frelst fra evig Fortabelse, til et evigt Liv og Salighed med vor Herre Jesus. Er det ikke noget at værdisætte og være taknemmelige for? Vi læser i en Sang: „Jeg gav, jeg gav, mit Liv for dig, hvad har du givet mig?“ Naar vi lægger Mærke til hvad Jesus har gjort for os, kan vi ikke andet end spørge os selv: „Hvad har jeg gjort for Jesus? Hvis vi giver bort Liv, og alt til ham, saa var det ikke mere end vor Pligt. Hvor ofte ser vi ikke, at Mennesker synes godt om at være kaldt Kristne, men de ønsker ikke at gøre noget for Gud. De har intet at give hverken Tid eller Midler til sin Herre og Frelser og for hans Sags Fremme og Sjæles Frelsning. Derfom vi mere vilde sætte Pris paa, hvad Jesus gav for at frelse os, saa maatte vi vilde give mere for ham.

Du, som endnu ikke har modtaget Frelseren, vil du ringeagte dette Offer, Jesus har bragt for dig, vil du ringeagte det saa, at dette Offer blev bragt forgæves for dig. O Ven, det er til din egen Belfærd og Lykke, baade for dette Liv og det tilkommende, at du modtager dette Offer. I Dag er den belejlige Tid, maatte i Morgen er det forsent, og da først naar du har modtaget Jesus som din Frelser, saa kan du af Hjertet fejre Julen og modtage baade aandelige og timelige Betsignelser.

Den som vil. Den som vil synge, finder altid en Sang. Den som vil trætte, finder altid nogen at trætte med. Den som vil være glad, finder meget at glædes ved. Den som er fredelig, finder mange fredelige Folk. Den tilfredse finder meget at være taknemmelig for. Hvad finder du?

Luther og Reformationen.

Vigtige Forløbere. — Artikel 3.

Af R. L. Berry.

Ligesom Johannes Døberen kom før Jesus Kristus og beredte Vejen for hans Arbejde, saaledes var Whelif, Savonarola, og Huss Forløbere for Luthers Arbejde.

Forbindelserne kunde ikke spores saa tydeligt i sidste Tilfælde som i det første, thi Whelif gik et Hundrede og halvtredstidstve Mar forud for Luther, og Huss levede et Hundrede Mar før. Ogsaa det var umuligt at bevise at Luther modtog Lys over Skriften fra nogle af Reformatorerne, som gik forud for ham; men hellere, at Luthers Modstand mod Pavedømmet vokste ud fra hans egen religiøse Erfaring og Studium af Guds Ord. Men, ikke des mindre, udførte dog disse gamle Reformatorer et bestemt Arbejde i at istandbringe og oprette den store Reformation. En Mand opdagede en Sandhed og forkyndte den; men tilskyndelende blev den tabt men saa blev den igen opdaget af en anden og forkyndt paany. Men Indflydelsen af den første gjorde nok den sidste Opdagelse lettere. Endskønt der var kun lidt Forbindelse imellem Luther og de gamle Reformatorer, skinnede dog Sandhedens Lys svagt i andre Lande, som blussede frem mere klart efter Luthers Arbejde blev begyndt.

John Whelif var en engelsk Lærd af det fjortende Aarhundrede. Han erholdt et Blik paa den katolske Kirkes Jordærvælses og angreb de falske Lærdomme som forarsagede dem. Han oversatte Bibelen i det engelske Sprog. Trykkerkunsten var endnu ikke blevet opdaget, saa at alle Eksemplarer af Whelifs Bibel var i Form af skrevne Manuskripter; derfor var Udbredelsen ikke ret stor. Whelif blev efterfulgt af de romerske Gejsligheder men undgik Martyrdøm.

Savonarola var en dominikanisk Monk fra Florence, Italien. Han var en meget from Mand, tilbringende sin Tid i Faste og Bøn og Gudstilsbedelse. Han fandt Fred i at tro paa Jesus Kristus, og han førte en virksom Kamp imod Ugudeligheden og Hovmodet af hans By. Efter lang Forberedelse bekendtgjorde han en almindelig „Rengøringsdag“ i Byen.

Forfængeligheder, Syndens Redskaber, Stolt hedens Genstande o. s. v., blev samlet fra alle Dele af Byen og kastet sammen i en stor Dynge og opbrændt. Han opholdt en ren Tro i Jesus Kristus, og erklærede at Kristus alene, og ikke gode Gerninger kunde frelse en Synder. „Gå langt fra Babelon,“ (menende Rom). raabte han. Rom svarede paa sin almindelig Maade og i 1498 blev han brændt paa Baalet.

John Huss fra Bøhmen, gjorde den største Brud i Katolicismens Rækker forinden Luthers Dage. Han var en meget gudhengiven, himmelskindet Mand, saa vel som en klar og tydelig Lærer af det Ny Testaments Sandheder. Som en Universitetslærer i Prague, udøvede han en vidstrakt Indflydelse over Studenterne og Folk til en saadan Grad, at han blev udstødt af hans volsomme katolske Fjender. Derfra rejste han omkring i Bøhmen, og holdt Frihugs møder, hvor han kunde saa Tilladelse dertil. Et stort Antal Folk tog snart op hans Sag.

Huss blev kaldt til Konstanz til at vise sig for Menighedens Raadsforsamling. Sigismund, Kejseren, gav Huss et Lejdebrev, en Forsikring for at han vilde blive beskyttet paa hans Rejse, baade til og fra Konstanz. Stolende paa Kejsers Ord, gik han, men Lejdebrevet blev trængt af katolske Gejsligheder, og han blev kastet i Fængsel.

Det ser ud til, at Gud havde aabenbaret for Huss, at han kom ikke til at bevirke nogen varende Reformation, men at en saadan Reform ikke var langt borte. „De ugudelige havde begyndt at lægge falske Garn for den bønne Gaas,“ sagde han, „men endskønt Gaasen, som kun er en Husugl, en fredfuld Ugl, og som aldrig foretager sig høje Flugter i Luften, har dog brudt deres Garn, vil andre Ugle med højere flyvende Vinger bryde dem med endnu større Kraft. I Stedet for en svag Gaas, vil Sandheden udsende Ørne og Falkoner, med gennemtrængende Vne.“ Her repræsenterede Huss sig selv som en Gaas. Hans Forudsigelser blev opfyldt i Reformatorerne. Medens han var i Fængsel havde Huss en Drøm. Han drømte,

et han paa Bæggen af sit Studerværelse havde malet et Billede af Jesus Kristus, og saa kom Paven og Biskopperne og udstiftede det. Det besværede ham meget syntes han, men den næste Dag kom flere Malere og malede endnu flere Billeder med mere Glans end det første.

Tilslidst dømte Raadsforsamlingen ham til Døden. Sån blev ledet frem, hele Tiden beder de om Tilgivelse for sine Mordere. Paa Hærettelsespladsen blev en Due med høj Spids, paa hvilken der var malet Billeder af Djævelen, sat paa hans Hoved. Han bar det jagtmodigt, idet han sagde, at Jesus var en Tornekrone. Han døde i Troen paa Jesus.

Hans Død var lig at lægge et brændende Træstykke i en tør Stubbemark. Bøhmerne stod op som een og angreb deres Fjender. Under Biska, sejrede Bøhmerne gentagne Gange over de katolske Hærstyrker, som blev sendt til at betvinge dem. Endskønt de i senere Aar blev undertrykket, var der dog nogle af Bøhmens

sandhedselskende Folk, som var rede til at glæde sig over Luthers Arbejde.

Disse Reformatorers Angreb paa den romerske Præstestabs Værdomme var praktisk talt de samme. Først, nægtede de Pavens Myndighed, nægtede, at han var Peters Efterfølger som Biskop af Rom. De nægtede hans Magt og Ret til at tilgive Synder, idet de forbeholdt dette Værk til Herren Jesus Kristus. De erklærede, at Frelsen kom ved Troen. Alle disse simple Sandheder, var meget ødelæggende for det pavelige System. Alle disse Reformatorer hensej, og deres Reformere, syntes næsten at være glemt, da Luther kom frem for at forny Angrebene paa Pavedømmet. Ved denne Tid fulgte Held med deres Arbejde, thi Tiden var moden, eller som vi kan sige, den forudsagde Periode var kommet, og intet kunde standse den guddommelige Gaaend eller holde tilbage den menneskelige Fremgang som kostede saa megen Lidelse og meget haardt Arbejde.

Hjem og Helbred.

Religion i Hjemmet.

Meget bliver sagt og skrevet om Religion i Hjemmet, og dog kan det være, at der er ikke en klar Forstaaelse af Betydningen af dette Udtryk. Det antages ofte at Kravene bliver mødt, naar Husandagt bliver holdt regelmæssigt. Dette er af væsentlig Betydning Religion i Hjemmet indbefatter naturligvis den daglige Husandagt; men der kræves noget andet. Der findes Hjem, hvor Husandagten aldrig bliver forsvundet, men dog er der en smertelig Mangel paa Hjemmereligion. Religion er Kærlighed, og et religiøst Hjem er et Hjem, hvor Kærlighed hersker. Der maa være Kærlighed i Handling, en Kærlighed, som flyder ud i vor Omgang med hverandre i Hjemmet, og viser sig i Tusinde smaa henholdsvis Udttryk, i Venlighed, i Hjælpelighed, og Høflighed. Der er Hjem, hvori sand Kærlighed findes. Medlemmerne i Familien vilde give deres Liv for hverandre. Naar Sorg eller Smerte rammer nogen af dem, røres de andres Hjerte i Medfølelse for dem, og udtrykker den varmeste Kærlighed og dybeste Medfølelse. Der er ingen Tvivl om

Virkeligheden og Styrken af det Baand, som eksisterer mellem Huset Medlemmer. Og dog i den almindelige Omgang med hverandre er der stor Mangel paa smaa Kærlighedsgjerninger og Velvilje, hvilket er Kærlighedens sødeste Tryllemagt. Der er Mangel paa venlige Ord. Mand og Hustru tilbringer Uge efter Uge uden et haardt Ord, og maaske ogsaa uden et eneste af disse elskværdige Udttryk, jaadanne som gjorde Kærligheds første Dage saa lyse og straalende. Og hele Huset Omgang med hverandre karakteriseres af samme Mangel paa Varme og Æmhed. I Samtale om de mest almindelige Ting er der ofte en tvungen Tølelse, og mange Tilfælde bestaar Svarene kun af Enstavelsesord. Mange Maaltider bliver spist næsten i Tausched. Al Tølelse undgaas, og ingen Komplimenter bliver nogenfinde udtalt. Endog de simpleste Høflighedsmanerer bliver ofte forsvundet. Tjenester bliver udbedt, givet, og modtaget uden en eneste af disse fortryllende Høflighedssynder, som vi er saa forsigtig til at iagttage i vor Samkvem med fremmede, og som lægger saa meget til saadanne Omgang.

Sorg rammer en af Familien, og med det samme bliver alt forandret, denne kolige Forhold forandres til Umhed. Dette beviser Familienbaandets virkelige Styrke. Men skulde Kærligheden være saa tillaaet og bortglemt i Hjertets lønlige Fødder, at Sygdom og Sorg maa til for at bringe det ud? Skulde ikke Kærlighed fejre sin sødeste Sommer i Hjemmet? Skulde det kræve Ulykke og Smerte til at bringe ud dens Vælg og Skønhed?

Hvilken vidunderlig Tryllemagt det giver Familjelivet, naar alle Familiens Medlemmer lader deres Hjertes Kærlighed strømme ud i egne Udtryk, hvilke har saa stor en Magt til at bringe Glæde! Der findes saadanne Hjem. Selve Luften, naar man kommer ind ad Døren synes at være belæst med Vælg. En sjelden Gæstlighed mærker deres Samkvem med hverandre. Enhver tænker paa andres Syg og Velbehag. Ingen haarder Ord udtales. Samtalen ved Bordet flyder med musikalsk Blødhed, er opmuntrende og frejdig, uden en Menighed Intet Ansigt bærer et skummelt Udtryk. Der findes ingen Hensynsløshed eller Uæghed.

Men der findes mange, som er elskværdige og æghede, naar de er borte fra Hjemmet, som ikke er saa, naar de er i deres eget Hjem. Der findes Mænd, som i andres Selskab er højtige, og hensynsfulde, men som saa snart som de træder ind over deres egen Dørtærskel bliver karst, knarvorn, og pranten. Der findes Damer, som er saa fædærende ude i Selskab, de er saa straalende, munter, og hensynsfulde, men som naar de træder ind ad deres egen Dør bliver pludselig forvandet, bliver ubehagelig, purrelig, utaalmodig, og uæghed. De opbevarer deres Hofmanér, for fremmede, og falder tilbage til Barbari, naar de er i Hæ af deres eget Tag. De har „omhyggelige Tanker for de fremmede,“ men for deres egen „en bitter Tone.“

Et sandt kristent Hjem er et, hvor alle i dets hellige Kreds lever Kristi Religion. Vi burde være ligesaa lys og munter indenfor vore egne Dør som vi er ude paa Gaden. Gæstlighed, som forandres til Væghed, naar vi træder over vor egen Dørtærskel er slet ikke Gæstlighed. Kærlighed, der taaler alt, udholder alt, og søger ikke sit eget, maa ikke forandres til Gnæghed og Selviskhed i Hjemmet. Vi burde altid vise os

ved vore bedste iblandt dem vi elsker mest. Vi burde bringe vore Hjertes sødeste Ting ind i vort Hjem.

Dog findes der en Tilbøjelighed til uforstaaet Livsførsel i Hjemmet mod hvilket vi burde vogte os. Hellig som Hjemmets Slægtskab er, selve vor Fortrolighed med dem er tiltøjelig til at gøre os glemsom. Der er Fare for at uopmærksom Gæstgæst af nogenformelst Indtryk vil frembringe Uæghed. I den bestandig Væghed af Hjemmets Kærlighed ligger Faren for, at vi bliver ligegyldige overfor dem. Det tager speciel Væghed og bestandig Væghed af vore Kærlighed til at holde vor Hjertes Sænssevner ilive til den ubrudte Væghed af Hjemmets egne Slægtskabsforhold. Naar vi er ude behøver vi altid at væge, thi Verden har ingen Taalmodighed med vor Knarvornhed og ublid Væghed. Lidt Purrelighed, et eneste karst Svar eller uvenligt Ord, eller Mangel paa Gæstlighed i den mindste Ting, vil maasse koste os en Ven eller forårsage, at vi miste en Kunde, eller fordarve vort gode Rykte. Vi har Tryk af disse selviste Væghedgrund til at tvinge os til at vise os ved vort bedste ude i andres Selskab.

Men i Hjemmet er dette Tryk fjernet. Vi frygter ikke for at miste Hjertet der; de har Taalmodighed med os. Deres Kærlighed er ikke vankelmødig og af dens Slags, som behøver bestandig Formildelse. Vi frygter ikke for at miste deres Agtelse. I vor ligegyldige Selviskhed er vi i bestandig Fare for, at vi, naar vi træder ind i Hjemmets Hæ efter Dagens Væghed, aflægger denne Vang og tillader vor mindste elskværdige selv at komme til Overladet.

Der er endnu en anden Grund, hvorfor det er nødvendigt at se nøje efter vor Opførsel i Hjemmet. Ude i Verden er vor Omgang med Mennesker altid lidt i Afstand. Vi kommer ikke Mennesker saa nær. Vi ser kun deres gode Sider. Vi møder dem kun i gunstige Omstændigheder, og bliver ikke tvunget til at udholde Rivningen, som kommer fra at være i Væghed med deres haarlige Egenskaber. Men det, som gør Hjemmets Samkvem et Prøvenmiddel for vor Gudsfrugt er dets Væghed. Denne Mindfræghed, som blotter vore virkelige Liv for hverandre, forøger Faren. Intet uden Jesu Kristi Religion, den Kærlighed, som taaler alt, kan udholde denne stadig Tryk.

Bibelske belærende Emner.

Guds Menighed.

Gvad Menigheden Indbefatter.

Derfor Menigheden er „Kristi Legeme“, og derfor der er kun eet Legeme, eller kun een Menighed, saa er det klart, at den maa indbefatte alle Kristi Lemmer paa Jorden, og dette gør den i Sandhed. Alle sande Kristne paa Jorden hører til „Guds Menighed“, enten de befender sig dertil eller ikke.

Mogle af dem siger nok, at de hører til denne eller hin Kirke, og vil maaske endog nægte, at de hører til Guds Menighed; men dette gør de i Uvidenhed; thi intet Menneske kan være en Kristen, eller et Guds Barn uden at høre til Guds Menighed. De Kristne har næsten glemt, at de er Brødre og Søstre i Ordets fulde Betydning, at de har samme Fader (Gud) og Moder (hans Menighed); ja, ikke det alene, men at de alle er Lemmer paa samme Legeme, og „hverandres Lemmer.“

Gud give, at de maa ihukomme de forrige Tider, og betragte og forstaa Beskrivelsen af den apostoliske Menighed, som den findes i det ny Testamente. Da skal det ikke være længe før end de vender sig fra Babel til Zion; og da skal Gud ogsaa vende sig til dem med en kraftig Udgydelse af Nanden, og da skal Syndere epvækkes til Frelse.

„Guds Menighed, som er i Korinth, hellige-de i Kristus Jesus, hellige ifølge Rald, tillige med alle dem, der paa ethvert Sted paakalder vor Herres Jesu Kristi, deres og vor Herres Navn“ (1 Kor. 1: 2). Her ser vi, at Guds Menighed indbefattede alle de Hellige i Korinth, samt alle de Hellige paa ethvert Sted. Dette var Tilfældet i Pauli Tid, og det samme er Tilfældet i vor Tid. Guds Menighed er Stenen, som blev kastet, men ikke af Menneskehaand og som blev til et stor Bjerg, der fyldte hele Jorden“ (Dan. 2: 34, 35, 44, 45).

Guds Menighed rækker saa langt mod Øst, saa langt mod Vest, saa langt mod Syd og saa langt mod Nord, som der findes en Kristen, et af Adams Børn, som paakalder Herrens Navn af hele Hjertet, og som tror paa Jesus ti' Salighed. Et saadant Menneske er et af

Kristi Lemmer og hører til Guds Menighed.

Læser, hører du til denne Menighed? Hvis ikke, da nytter det intet, at du hører til noget andet Samfund paa Jorden thi du er uden Govedets Forsørgelse og Ledelse.

Det er ikke blot de Kristne paa Jorden, som hører til Guds sande Menighed. Vi læser: „Han kundgjorde os sin Viljes Hemmelighed, efter sin velbehagelige Beslutning, som han havde fattet hos sig selv, for at oprette en Hus-holdning i Tibernes Fylde, nemlig at sammenfatte sig alt i Kristus, det, som er i Himlene, og det som er paa Jorden“ (Ef. 1: 9, 10). Dette henviser ikke til Evigheden; men det var Guds forudfattede Vilje og Beslutning, at Himlen og Jorden skulde forenes i Kristus. Englene bekendede Kristi Komme til Jorden, og sang: „Fred paa Jorden, i Menneskene en Velbehagelighed,“ og siden den Tid har der altid været „Glæde i Himlen over en Synder, som omvender sig.“

Efter at Jesus havde fuldbyrdet Frelsesværket, og just som han var rede til at fare til Himlen til Faderens højre Haand, sagde han disse Ord: „Mit er givet al Magt i Himlen og paa Jorden“ (Matt. 28: 18). Han er Menighedens Hoved og Himlens Konge. „I er komne til Zions Bjerg og til den levende Guds Stad, til det himmelske Jerusalem og til Englens Titusinder i Højtidsfære og til de førstefødtes Menighed, som er indskreven i Himlene, og til en Dommer, som er alles Gud, og til de fuldkomne de retfærdiges Nander, og til den ny Pagts Mellemmand, Jesus“ (Heb. 12: 22—24). Her finder vi en fuld Beskrivelse af Guds Menighed, til hvilken, vi „er kommen,“ siger Paulus. Den er Guds Stad og det himmelske Jerusalem, og den indbefatter Gud Fader, Søn, og Nanden, samt Himlens Englesfære, de retfærdiges Nander i Paradiset og alle Guds Børn paa Jorden.

Læser, den er ikke for snever for dig. Der er Rum for alt godt i den, og ved Siden af den behøver vi ingen anden.

Gvad Menigheden Udelukker.

Det er en almindelig Idé i vore Dage, at

Menigheden er en Blanding af gode og onde, af godt og ondt.

Saadan Opfatning er uden Tvivl ret, hvad de Kirkesamfund angaar, som er stiftet, styret og opholdt af Mennesker, eller som er mennefskelige Organisationer; men det er ikke saaledes med Guds Menighed. Om den læser vi: „Han (Kristus) rensede den (Menigheden) ved Vandbadet med et Ord, for at han selv kunde fremstille Menigheden for sig som herlig, uden Plet eller Rynke eller noget deslige, men at den maatte være hellig og ulastelig“ (Ef. 5: 26, 27). Jesus vil fremstille en saadan Menighed for sig selv, naar han kommer igen; thi er saadan Menighed har han nu. Guds Rige er kommet til Jorden, og i det indgaar ingen uden dem, som bliver født paa ny (Joh. 3: 3, 5).

Jesus siger: „Jeg er Døren; dersom nogen gaar ind igennem mig, han skal frelses“ (Joh 10: 9). Atter læser vi: „Herren søjede daglig til dem nogle, som lod sig frelse“ (Ap. G. 2: 47).

Menneskene kan have en udbortes Bekendelse af Kristendom uden at være frelst fra Synden; men det er kun de gensødte og frelst, som i Virkeligheden hører til Guds Menighed. Den udelukker al Synd og alle Syndere; thi den er „Kristi Legeme“, som ikke alene indbefatter alle hans Lemmer paa Jorden og i Himlen, men som tillige udelukker alle, som ikke har Samfund med ham og Faderen. Han er selv Døren, og kun de, som lader sig frelse, gaar ind igennem denne Dør. Han tager aldrig Fejl, og de, som aldrig har kendt ham, som sin personlige Frelser fra Synd, har heller aldrig været i hans Menighed. Den er Guds Hus, hvor alle hans Børn, og ingen uden hans Børn, faar bo i Tid og Evighed.

Guds Menighed udelukker ogsaa alle andre Menigheder. Vi har allerede set, at der er „et Legeme“ ligesom der er „et Haab.“ Der er kun een Kristus, som er alles Herre; een Gud, som er alles Fader; een Mand, af hvilken alle de Hellige har druffet; een Bibel, een Tro, een Daab og een Himmel. Saaledes er der ogsaa kun een Guds Menighed. Der er Guds Børn i de forskellige mennefskelige religiøse Samfund, disse Guds Børn hører til Guds Menighed alle sammen; men selve Samfundet og de urene og

ugudelige Medlemmer af dette er udelukket af Guds Menighed nu ligesaa vel, som de vil blive udelukket af Himlen.

Guds Menighed indbefatter alt godt og alle de gode, og derfor er der ikke Rum for nogen anden Menighed i Himlen eller paa Jorden.

Læser, jeg siger ikke dette for at fornærme dig; thi det er langt fra at være mit Tilsigte eller min Hensigt; men jeg siger det, fordi det er en evig Sandhed, som aldrig kan roffes eller forandres, og jeg beder dig overveje, hvad jeg siger. Maa Herrens Mand lyse for dig. Om Guds Menighed projeterede Salomo saaledes: „En er min Due, min fuldkomne, hun er sin Moders eneste“ (Høff. 6: 9). Fortf.

Et Juleønske.

Julen er kommen igjen over Jorden.
Tiden er inde, som taler for Fred.
O, men hvor kold og fort Verden er vorden!
Maatte dog Hvile og Fred bale ned!

Hvile til dem, som er mødige, trætte;
Fred til den hele forfærdede Jord!
Glæde og Lys, som kan styrke og lette—
Hør os, Fredsfrøer, o, sig blot et Ord.

Dødsenglen kysede modige Dreng;
Døden bortrykkede mangen en Mand.
Fredsfrøer, hør os, o, lad inden længe
Fredsfloden kime igjen over Land!

Du, som i Krybben laa—afmægtig, lille,
Men som i Manden blev alsmægtig, stor—
Tal snart dit mægtige Udraab: „Vær stille!“
O, lad os smage Gudsfreden paa Jord!

Pilegrims Vandring.

Af John Bunyan.

Denne underfulde Bog er vel kendt næsten over hele Verden. Den er blevet oversat i mange Sprog, og det siges, at denne Bog har haft et større Salg end nogen anden Bog undtagen Bibelen. Denne Bog blev skrevet medens Forfatteren var i Fængsel i Bedford, England. Bogen er meget lærerig, den skildrer vort kristne Liv, som en Vandring fra denne Verden til den tilkommende, og indeholder baade Opmuntring, og Advarsel for Kristne paa Vejen til den guldne Stad. 367 Sider.
Pris, indbunden i Skriftsbind.....\$1.25

Evangeli Basun Pub. Co.,
St. Paul Park, Minn.

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1.00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1.25
Six Months......65

Subskriptioner indsendt fra Scandinavien:

Årlig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet kan sendes os enten ved Money Order, Bank Check, eller Draft, pr. Eft. pres eller ogsaa i registeret Brev. For Penge sendt i løst Brev er Udgiverne ikke ansvarlige.

Åbittering for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevfort.

I Tilfælde af Adressesforandring maa altid den forrige Adresse faa vel som den nye angives.

All Korrespondance maa adresseres til

Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Subskribenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til Nels Renbeck, Randrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Vi ønsker Vore Læsere en glædelig Jul.

Mange Forandringer har fundet Sted siden sidste Jul. Endnu flere Nationer er kommet med i Verdenskrigen. Maaſke mange Familjer, naar de samles paa Juleaften vil savne en eller flere fra Familjekredsen, som har maattet besvare Nationens Kald. Tanker om disse Ting, og Tanker om hvad der endnu venter os i Fremtiden vil forvolde os Betyrning og Sorg dersom vi vil hengive os selv til dem. Men dersom vi vil tænke paa Julens sande Betydning og hvad Julen virkelig bringer os, vil det være som et Lygtilint i Mørket. Thi Jesus, vor Frelser, hvis Komme til Verden vi fejrer ved Juletiden kan endnu gøre hvad han har lovet. Og takket være Gud ved denne Jul, nu i 1917, ser han endnu ned til Menneſteslægten. Han vil at vi skal høre ham tro nu i disse mørke Dage, medens faa at sige en mørk Sky hviler over Jorden, thi snart vil Skyerne fordele sig og Lyset vil igen bryde frem og lysere Dage vil oprinde. Julestjernen skinner endnu i Himmelens og bringer

os samme Budskab som den gjorde for næsten to Tusinde Aar siden.

Døster Laura C. Lindell, som i flere Aar har været en trofast Arbejder her paa Kontoret, er nu rejst til sit Hjem i St. Paul, Minn. Julia S. Anderson har overtaget hendes Arbejde her paa Kontoret.

Fra Søfende i Californien har vi modtaget fets Søffer tørret Frugt. Dette paaskønner vi meget paa denne Tid, da Størstedelen af vort „Canned fruit“ blev ødelagt i Julebranden. Maa Gud rigeligen velsigne disse kære Søfende.

Fra forskellige Søfende har vi ogsaa modtaget flere Ting for Hjemmet. Vi har modtaget ny Tæpper for Senge, nogle Puder, Pudevaarer, Lagener og Haandklæder. Ogsaa fra de ufrækte her i Byen og i St. Paul, har vi modtaget flere Gaver. Tøj for de gamle, ogsaa flere Senge, Sengemadrasser og Sengestædre.

Forhøjelse af Subskriptionsprisen paa Basunen.

For en Tid siden blev der Notis givet at Subskriptionsprisen paa Basunen vilde blive forhøjet fra \$1.00 til \$1.25 om Aaret. Denne nye Subskriptionspris gælder fra 1ste Januar. Alle, kan faa deres Blad forment for et Aar for kun \$1.00. I næste Nummer vil vi bekendtgøre et Præmie tilbud for nye Abonnenter, de, som har modtaget Bladet under det ti Cent Tilbud regnes som nye Abonnenter.

Arbejdere for Hjemmet.

Paa Grund af at vort Hjem nedbrændte trænger vi til en eller to Haandværkere for en Tid. Der er flere Ting i vort nye Hjem, som maa forandres og vi ønsker at have det gjort saa snart som muligt, laade fordi det tiltrænges og fordi det er lettere at faa Arbejdere nu end naar Vaaren kommer. Dette Arbejde vil ikke blive i Kulden, men inde i Huset. Nogen, som kan gøre forskellige Ting i en Bygning er bedst. Vi betaler ingen Løn, men haaber at faa det gjort som til Herren. Dersom nogen ønsker at gøre noget for Herren i Vinter, faa lad os høre fra eder saa snart som muligt. Eders i Herren Tjeneste. Thomas Nelson, Bestyrer.

Vidnesbyrd.

Milltown, Wis.

Jeg priser Herren i Dag for hans store Naade mod mig, han har frelst min Sjæl, og givet mig Fred og Glæde. Jeg føler det vil være til Guds Navns Forherligelse at vidne om, hvad han har gjort for mit Legeme. Jeg har i flere Aar lidt af, hvad Lægerne sagde var Galdesten og daarlig Fordøjelse. Jeg led meget og kunde aldrig spise hvad jeg behøvede; tilslidst blev jeg saa, at jeg aldeles ingen Næring kunde tage, ikke engang Vand. Vi jendte da for Br. Marben fra St. Paul Park, da han kom havde jeg store Smerter. Han bad for mig og salvede mig med Olie efter Herrens Ord, og en halv Time derefter forlod Smerterne mig, og jeg sov godt hele Natten. Næste Morgen stod jeg op og spiste ved Bordet, noget jeg ikke havde gjort paa lang Tid. Jeg giver Gud al Ære derfor, og beder at dette maa opmuntre andre lidende til at søge den store Løse, som er den samme i Gaar og i Dag, ja til evig Tid. Betsignet være hans Navn! Det er min faste Beslutning at bruge mine Kræfter i hans Tjeneste og blive tro til mit sidste Aandedræt. Ved for mig.

Trine Johnson.

Min Broders Død.

Medens jeg holdt Møder i Parishall, N. D., modtog jeg Telegram, med den sørgelig Nyhed, at min Broder var døende, og at jeg skulde komme hjem saa hurtigt som muligt. Toget paa „The Soo Line“ var kørt en Time før Telegrammet kom, men en af Brødrene her, Peter Torgerjen, tilbød at tage mig til Minot i sin Automobil, fytti Mil herfra, saa at jeg kunde komme med Hurtigtoget fra Aften.

Jeg haabede at naa hjem, saa at jeg kunde se min Broder endnu en Gang i denne Verden, men da jeg naaede St. Paul telefonerede jeg til min Søster, og hun fortalte mig, at han var død. Han døde Dec. 1, om Morgenen Kloffen halve et. Han gav sit Hjerte til Gud og blev herligt frelst for to Maanedes siden. Han sagde, at hans Sygdom var Middel til at han kom

til at tænke alvorligt paa sin Sjæls Frelse. Da han skrev sit Vidnesbyrd, som udkom i sidste Basun, sagde han, at han haabede, at det ikke vilde være Marsag til at andre vilde opfatte deres Frelse til deres sidste Time.

Det var hans Ænske at blive helbredet, saa at han kunde forherlige sin Mester, men til andre Tider længtes han efter at være med Jesus. Det var hans højeste Ænske, at gøre noget for Gud; dette bevisste han ogsaa ved at benytte enhver Anledning, han havde til at tale om Jesus.

Hans Død var den herligste, jeg nogensinde har hørt tale om. De sidste Dage, han levede kunde han drikke Vand, hvilket han havde ikke været i Stand til at gøre i længere Tid. For dette var han meget taknemmelig. „Og snart,“ sagde han, „skal jeg gaa til et Land, hvor der flyder Strømmer af levende Vand.“ „O, det er saa godt, men hvad vil det blive, naar jeg kommer paa den anden Side.“

Da hans Svigerfader kom ind i Bærelset, og gjorde en Bemærkning om, at han var saa lykkelig, sagde han: „Dersom alle havde saa gode Grunde til at være lykkelige som jeg har, vilde de alle se lykkelige ud.“ „Vi er saa rige,“ sagde han til Moder, medens hun sad ved Sengen. Da han blev spurgt, om han ønskede de skulde synge svarede han: „Dersom I ønsker at synge, maa I, men for min Del, kan jeg nu høre noget som er mere herligt end Sang, og jeg er bange for, at I vil forstyrre det, hvis I synger.“

I hans sidste Øjeblikke saa han Himmelen. Han ønskede saa meget at se os alle, og sagde flere Gange: „Vi maa vente til dette Tog kommer.“ Men han døde omtrent halvanden Time før Toget kom. „Jeg vil møde eder i Himlen,“ sagde han til dem, som sad i Bærelset.

Han led meget under sin Sygdom, men nu takket være Gud, er han gaaet, hvor der synges en mere herlig Sang; til det Land, hvor Sygdom og Død er ikke mere. Han efterlader Hustru, en lille Datter, Moder, Fader, otte Brødre, og tre Søstre; men vi haaber at leve saa, at vi kan møde Sophus i Himmels Ælsere Regioner.

Morris C. Johnson.

1918 Bibeltekstkalender

Denne Kalender indeholder et ypperlig Udvalg af Bibelvers for hver Dag af Aaret, trykt med tydelig Stil.

Tolv vakre Billeder, et for hver Maaned, illustrerende de historiske og vigtige Tildragelser i Jesu Liv.

Kalenderens Titelside prydes af Hoffmans tiltalende Billede af Jesus som en ung og vakker Yngling.

Denne Kalender er en passende og meget velkommen Jule- og Nyaarsgave.

Kalenderen faaes i det dansk-norske, svenske og engelske Sprog.

Størrelse $9\frac{1}{4} \times 16\frac{1}{2}$ Tommer.

Pris

25 Cents.

EVANGELI BASUN PUB. CO., ST. PAUL PARK, MINN.

Guds Kærlighed for Verden.

Af J. C. Blanch.

Svis vi havde været tilstede, da disse mærkværdige Ord: „Thi saaledes elskede Gud Verden, at han gav sin Søn den enbaarne, for at hver den, som tror paa ham ikke skal fortabes, men have et evigt Liv“ (Joh. 3: 16), blev udtalt er jeg vis paa at vi vilde blive stærkt grebet af den Magt de frembærer i at erklære Guds store Kærlighed for denne fortabte Verden. Det var dette Faktum, som Jesus gav saa stor en Plads i saa mange af hans Taler, og, faktisk talt, i hele hans Gerning her paa Jorden. Dette er særlig denne færegne Åbenbarelse af Gud, som først hentydes til— „Saaledes elskede Gud Verden!“

Der er Grunde, hvorfor Gud elskede Verden. Hvorfor elsker en Moder sit Afkom, mere end nogen anden, som er i Slægtskab til det? Fordi hun er nærmere beslægtet til det end nogen anden. En Moder elsker med en sand, uafviselig Kærlighed. Hun vil sætte sit

eget Liv i Fare for at beskytte sit Barn.

Jeg taler her om naturlige Mødre. Der findes Mødre, som ikke er naturlige, og deres hjerteløse Forsømmelse af deres Afkom er Undtagelsen, hellere end Regelen.

Den sande Moder repræsenterer den højeste Kærlighed, som kendes blandt Menneſker. Hun elsker fordi hun har vovet sit eget Liv for at bringe sit Barn ind i Verden. Hun har set det udvikle sig fra Barndommen til Ungdommen. Det er hun, som har haft det vigtigste Ansvar og Omsorg for dets Opdragelse, og har ømt trykket det til sit Bryst, idet hun har næret det med sit eget Liv og Blod. Paa Grund af dette elsker hun sit eget Afkom ømt og uafkaarlig paa en Maade, ingen anden kan.

Vi er Guds Afkom. (Ap. G. 17: 29). Gud, som plantede Kærlighed til deres Afkom i alle sine Skabninger, maa selv være i Besiddelse af samme i en uendelig større Grad end Mødre kan være i Besiddelse af den. Han bragte os ind i Verden og gav os „Liv og Aand og alle

Ting" (Ap. G. 17: 25). Han satte i Stand den skønne Verden for vor Bekvemmelighed. Han bar taalmodigt for flere Tusinde Aar Syndens fordærvelige Skampet paa hans skønne Skabelse, og gav „Regn og frugtbare Lider fra Himmelen og mættede eders Hjerter med Føde og Klæder" (Ap. G. 14: 17). Hans Kærlighed slaar aldrig fejl; og endog naar han revser sine Skabninger tilskyndes han af Kærlighed, for deres eget eller deres Børns vel.

Men nu kommer vi til at betragte Guds Kærlighed fra et andet Standpunkt, nemlig Guds Gave til Verden.

Gud gav sin enbaarne Søn! Dette er det største og stærkeste Bevis for Guds Kærlighed til en ruineret Verden. Mange tror, at de giver meget, naar de giver en lille Del af hvad de tjener til en god Sag; nogle lægger ned deres Liv for deres Land; og andre tror, at de elsker meget, naar de giver til de fattige; nogle vilde endog dø for et retfærdigt Menneske; men Gud beviser sin Kærlighed overfor os, „ved at Kristus døde for Syndere" (Rom. 5: 8). Naar en Mand dør for en anden, giver han kun sit Liv for hans Medmennekker; men Gud, Skabereren, gav sig selv (i hans Søns Person) for sine Skabninger, som ogsaa var hans Sjender, og langt, langt under ham i Natur. Saaledes er Guds Kærlighed til denne Verden! Han vidste, at Jesus vilde blive forkastet, spottet, og dræbt, men dog sparede han ikke sin „egen Søn, men gav ham hen for alle" (Rom. 8: 32).

Ufrelste Ven, denne Kærlighed er et tydeligt Bevis for, at Gud er interesseret i din Frelse. Han ønsker, at du skal vende bort fra dine Synder og leve for ham. Kristnen, „har Gud saaledes elsket os, da er ogsaa vi skyldige at elske hverandre" (Joh. 4: 11). Vakkende, tvivlende Sjæl, vær stærk i Guds Naade. Hans Kærlighed kan aldrig slaa fejl. Et stærkt Bevis for hans Trofasthed til at frelse alle, som vil tro, er dette, at han sendte Jesus til Verden at lide og dø for Menneskeslægten.

Iveren i Arbejdet for Gud beviser vor Bønners ægtred.

Den Mand, som virkelig vil, over og ogsaa at gøre ret.

Verden bedømmer Guds Menighed efter dens Lemmer.

Søndagsskolen.

Lektie 1.

Januar 6, 1913.

Johannes bereder Vejen for Jesus.

Mark. 1: 1—11.

Gyldentekst: Se det Guds Lam, som bærer Verdens Synd! — Joh. 1: 29.

1. Jesu Kristi, Guds Søns, Evangeliums Begyndelse er saaledes,

2. som der er skrevet hos Profeten Esajas: „Se jeg sender min Engel for dit Ansigt, han skal berede din Vej.

3. Der er en Røst af en, som raaber i Ørkenen: Bereder Herrens Vej, gør hans Stier jævne!"

4. Johannes kom, han, som døbte i Ørkenen og prædikede Omvendelses- Daab til Syndernes Forladelse.

5. Og hele Judæas Land og alle i Jerusalem gik ud og blev døbt af ham i Floden Jordan, idet de bekendte deres Synder.

6. Og Johannes var klædt i Kamelhaar og havde et Læderbælte om sin Lænd og spiste Græshopper og vild Honning.

7. Og han prædikede og sagde: „Efter mig kommer den, som er stærkere end jeg, hvis Skotvinge jeg ikke er værdig at bøje mig ned at løse.

8. Jeg har døbt eder med Vand, men han skal døbe eder med den Helligaand."

9. Og det skete i de Dage, at Jesus kom fra Nazareth i Galilæa og blev døbt af Johannes i Jordan.

10. Og straks da han steg op af Vandet, saa han Himlene skilles ad og Manden ligesom en Due dale ned over ham;

11. og der kom en Røst fra Himlene: „Du er min Søn, den elskede, i dig har jeg Velbehag."

Tid: Det var i Kejser Tiberius's femtende Regeringsaar, at Johannes kom for at døbe og prædike, ifølge Indledningen til Lukas's Evangelium. Augustus, den første Kejser af det romerske Rige, døde i 14 E. K., men tre Aar tidligere var Tiberius sammen med ham, og havde lige Autoritet med ham i Regeringen af Provinserne og Arméerne, derfor regnes det femtende Aar af hans Regering fra 11 E. K.,

dette gør Datoen af Johannes Prædiken 26 C. R.

Sted: I Nijerlandene betyder Ordet „Zrken“ Landet udenfor en Stads Mure. Judæas Zrken er det øde, hjergfulde Strøg vest for det Døde Hav. Her begyndte Johannes at prædike, og saa gif han nordpaa til Jordans Dal for at døbe i Jordans Flod.

Johannes Døberen og hans Daabsform.— Tusinder strømmede sammen fra Øerne for at høre en Mand uden et Tempel eller social Indflydelse, som var hverken Levit eller Lærd, men kun simpelthen Johannes, en Mand, udsendt fra Himmelen, med et himmelsk Navn.

„Og hele Judæas Land og alle i Jerusalem gif ud og blev døbt af ham i Floden Jordan, idet de bekendte deres Synder.“ Johannes døbte med Vand, men han sagde den, som han beredte Vejen for, skulde døbe dem med Helligaanden. „Menneskelige Synder behøver et mægtigere Lægedomsmiddel end Vanddaab; men Vanddaab er kun et Symbol; Synden maa udrøddes og erstattes af et nyt Livs Kærlighed, en Livets Aand, hvis eneste Kilde er Guds Aand.“

Svorledes vi kan være Forsløbere for Kongen.— Lad os betragte lidt, hvad det er vi ønsker at gøre. Vi ønsker, at vore Venner og Slægtninge, som endnu ikke er frelst, skal komme til at kende Jesu Kristi Kærlighed. Svorledes kan vi berede deres Hjerte for at tage imod Jesus? Vort eget Eksempel vil gøre meget. Der som vi elsker Jesus med en ren Kærlighed, og er interesseret i, hvad vi ved han er interesseret i, vil det hjælpe. Der som vi lever saa, at de, som kender os, kan tydeligt se gennem vort Liv, at Jesus er en Kilde til Styrke og Gleder for os; der som de kan se, at han gør os mere hensynsfulde mod andre, giver os Mod i Prøvelser, Taalmodighed i Lidelser, gør os selvforsværgende og tjenstvillige, dette vil berede Vejen for Jesus mere end noget andet.

Vi skulde forsøge at tage dem med, hvor de vil høre om Jesus. Vi burde ikke forsøge at tvinge dem, glem aldrig at give dem en Indbydelse til at følge med os.

Dette er, hvad Jilip gjorde. Han kendte ikke Jesus godt selv, han havde kun gjort hans Befendskab Dagen forud. Hvad han sagde var: „Kom og se.“ Vare kom, se paa hans Ansigt,

hør ham tale blive bekendt med ham, og saa tag din Beslutning. Der var ingen Ræsonnement; men dette var mere virksomme end en hel Encyklopædi af Bevisgrunde. Nathanael kom ogsaa, og saa og troede, og en anden Discipel blev lagt til den lille Skare.

Kærne Tanke.— Enhver Pligt udført, enhver retfærdig Handling udrettet, enhver Venlighed beviset, enhver Dag levet ret, forbedrer „Kongevejen.“

Før Underjøgelse og Betragtning.

Hvad var Johannes's Bering, og hvorledes hjalp han Jesus?

Hvad Slags Prædiken behøves i Dag, for at bevæge Menneskers Hjertier?

Behøver Jesus nogen til at berede Vejen for ham i Dag?

For Børnene.

Jul.

O herlige Jæst!

Du minder om Jordens den helligste Gæst,
Der kom for at bringe os Lykke for Næst,
Der kom for at tænde Begejstringens Glød,
Der fødtes til Jorden, mens Engelenes Kor
Sang: Fred over Jord.

O Mindernes Tid!

Vi Børne, vi søger at mindes med Glæde
Den Tid, da som Børn vi hos Fa'r og hos Mo'r
Os glæded' ved Julen—og Gleden var stor;
Thi hos sine Kære, der glædes man' bedst
Ved Mindernes Jæst.

O forgløste Jul!

Da jeg hos min Moder fandt La og fandt Skum,
Da hun for mig tændte de blinkende Lys,
Da hun dækkte Gæster med Smil og med Kys,
Da hendes ej Sørger, der kendes ej Savn
I Kærligheds Gavn.

Du Børnenes Jæst!

Du ventes af alle, af Børnene mest.
Og naar Du saa kommer, saa glædes de smaa,
Da knækker som Stjerner Smagsjuene baa,
Da sættes en Berle paa Mindernes Krans
Med Kærligheds Glans.

O herlige Jæst!

Da Gleden og Freden er Hjemmenes Gæst,
Da Børnene tindre, mens Hjertet er glad,
Og Børnene danser fornøjet paa Næst—
Kom ofte tilbage med Kærligheds Aand,
Med Gavnildheds Haand.

Samvittigheden:

I min Barndom gif min Søster og jeg i Skole omtrent en Mil fra mit Hjem. Min Moder var meget bestemt og tillod os ikke at lege paa Vejen hjem fra Skolen; men en Dag ef-

ter Skoletid blev jeg overtalt til at gaa med ned til en Vig for at lege. Det var sent paa Aaret, og vi samlede røde og gule Blade og stærke Siv, hvorefter vi lavede Duffemøbler, baade Senge, Borde og Stoler. Jeg tænker, at vi var et par Timer ved Vandet; thi det var næsten mørkt, da jeg naaede hjem. Min Moder stod i Porten, da jeg kom, hun havde ventet paa mig. Jeg var bange for, hvad hun vilde sige; thi Moder vidste, at Læreren aldrig beholdt os til Aften, da alle Børnene havde langt hjem.

Moder fulgte mig over Gaarden og spurgte mig venligt, hvorfor jeg kom saa sent. Min Søster havde sagt efter mig, men ikke fundet mig.

Jeg skal aldrig glemme Moders milde Ansigt, da hun udsurgte mig; men af Frygt for Straf sagde jeg en Usandhed. „Jeg kunde ikke komme hurtigere Moder, Læreren bad mig løbe et Grinde for sig,” sagde jeg. „Hvilket Grinde var det, Nelly?” „Hen til Præsten,” svarede jeg hurtig.

Præstens Hus laa ca. ¼ Mil paa den anden Side Skolen, derfor tænkte jeg, at det kunde tilfredsstille Moder; thi det vilde omtrent udfælde samme Tid som vi havde leget. Moder troede det, og jeg var lykkelig ved Udgiften til at slippe for Straf. Men min Samvittighed var urolig og gjorde mig forstemt. Jeg var bange for at sige Sandheden og søgte at skjule, hvor urolig jeg var, ved at tale kvuligt med min Søster.

Jeg husker, at vi fik varmt Traustbrød og Chokolade til Aften samt nogle gode Smaaretter. Moder selv havde tillavet. Men det varme Brød sad fast i Halsen, og Chokoladen brændte mig i Munden. Da da Moder spurgte, om jeg vilde have noget af Cholegrøden, svarede jeg: „Ligesom du ønsker,” og rakte Moder min Tasteren. Da smilte alle af mig, og min Fader sagde: „Du drømmer nok, min lille Pige.”

Alt mislykkedes for mig, og jeg blev mere og mere forvirret. Jeg søgte at bevare et smilende Ansigt; men pludselig saa jeg, at min Søster saa gennemtrængende paa mig. Vidste hun mon noget?

Ved Andagten kunde jeg ikke se paa Fader, da han læste op af Bibelen. Den Aften læste

han Aabenbaringen 21., og da han kom til det 8de Vers: „Og alle Løgnere, deres Lod skal være i Søen, som brænder med Ild og Svovl”, da saa jeg hurtigt op og møbte min Søsters Blik, som var fastet paa mig.

Fader læste videre om Beskrivelsen af det nye Jerusalem, Staden med Perleportene og Gaderne af Guld. Da kunde jeg næsten ikke holde Tåarerne tilbage. Jeg søgte det, som om jeg aldrig skulde komme ind i den Stad, da Fader læste det sidste Vers i Kapitlet: „Og intet urent skal komme ind i den, ej heller nogen, som øver... Løgn...”, kun de, som er skrevet i Lambets Livets Bog.”

Min Søster og jeg plejede at synge ved Aften Andagten. Da hun havde sunget en Sang, skulde jeg synge; men jeg var saa forvirret, at jeg ikke vidste, hvilken jeg skulde vælge. Jeg aabnede Bogen, bladede i den, og mine Øjne faldt paa en Salme, som min Bestemoder havde elsket, hende, der for et Aar siden var gaaet ind i Staden med Perleportene. Mine Øjne fyldtes med Tåarer, og jeg kunde ikke læse Ordene; min Søster saa ned i Bogen og læste Salmen: „Jeg lægger min Sjæl paa Jesus.” Efter Sangen knælede vi ned og bad, og straks efter Bønnen listede jeg ud af Stuen og gik til Sengs. Men min Samvittighed gav mig ingen Ro. Skulde jeg vække Moder og sige hende alt? Nej, jeg manglede Mod.

Øjernerne gik, og jeg kunde ikke sove. Min Seng, der ellers var blød og god, syntes at være fuld af Dorne. Jeg maatte op igen. Skulde jeg gaa ind til min Søster og sige hende alt—hun havde altid været saa god imod mig. Saa tog jeg Mod til mig, listede ind til hende og fandt hende knælende.

Sun sag op, og jeg kunde i Maaneluset se Tåarerne strømme ned over hendes Kinder. Sun traf mig ned ved sin Side og bad inderligt til Gud om at tilgive mig. Saa gik vi til Ro, og jeg sov med hendes Arm om min Hals.

O, hvor lykkelig jeg var! Saa snart jeg vaagede, løb jeg ind til Moder og fortalte hende min Ulydighed og Usandhed. Sun tilgav mig og bad Gud tilgive mig. Dette var min første og sidste Løgn.

Kære Børn, lyt endelig efter eders Samvittighed; thi den er Guds advarende og vejledende Stemme.

Vor Tids Begivenheder.

En religiøs Kongres i Pittsburgh.

Repræsentanter for flere ledende Protestant Samfund, mødtes fornylig i Pittsburgh, Pa. Beretnelsen af dette Møde som gives i „Christian Herald,” viser at det anses for at være af ikke liden Betydning. Flere end fem Hundrede Udsendinger var tilstede. Fred B. Smith, fra New York, præsiderede ved Møderne. Han gav sine Grunde for denne Kongres i følgende Ord:

„Det store, store Spørgsmaal som rettes mod Menigheden i Dag er, om den kristne Religion er stor nok til at paavirke Tronesale, Parlamenter, og lovgivende Forsamlinger. En Religion, som ingen Virkning har paa Regeringen i de forskellige Lande, vil snart blive sat tilside.

„Denne Krig kommer til at gøre Religionens Sjære bredere end nogenfinde. Dersom jeg troede, at Religionen var kun for at frelse min egen Sjæl, vilde jeg snart holde op med at gaa i Kirke. Men Menigheden har en større Arbejdsmark end dette, og dette er en af Grundene, at denne Kongres er blevet sammenkaldt.

„Da hele Europa blev kastet hovedfulds ind i denne frygtelige Krig, var organiseret Religion hjælpeløs. Den havde ingen Vej hvorigennem den kunde udtrykke sig. Vor Opgave er nu at opdage en Vej hvorved en saadan Krig ikke kan finde Sted igen, uden at organiseret Religion kan gøre noget, i det mindste nedlægge Protest imod saadan Fremgangsmaade.

„Vi forenes om Krigen, fordi Krigen vil forandre hele det religiøse Landkort. Hvilken somhelst Prædikant eller religiøs Tænker, som tror, at han efter Krigen kan fortsætte med de samme Prædikener og have samme Maal som han havde før Krigen, maa være blind.“

Andre Talere udtalte sig selv paa lignende Maade. Der er ingen Tvivl om, at den kristne Religion er bestemt til at have Virkning paa Regeringen, saa vel som Individer. Den sounde Historie beviser dette. Johannes' Prædiken paavirkede Kong Herodus' Politik. Hans Prædiken paavirkede ogsaa Jødernes Politik, thi Jøderne forkastede Kristendommen og korsfæstede Jesus. Naturligvis hindrede det ikke Jøderne fra at føre Krig mod Romerne, eller ikke

hindrede det Romerne fra at nedstyrte Jødernes nationale Eksistens. Medens Kristendommen gjorde sine største Erobringer, havde den kun ganske lidt Virkning paa den Romerske Regerings grusomme, griske Natur, eller den forfærdelige Tilstand af Roms højere Selskab. Det var da Kristendommen selv begyndte at blive lidt fordærvet, at den blev Statsreligionen, og blev anerkendt af Konger og Kejsere, og ikke medens den var i dens rene Tilstand.

Det vil være herligt dersom de højere stillende Embedsmænd vilde vende deres Sjæfter og Tanker mod Gud. Det vilde være en herlig Sejr for Guds Sandhed, dersom den kunde bortskaffe Krig i Fremtiden. Dog, kan det ikke ses tydelig i Profetierne, at en saadan Tilstand skal nogenfinde herse i Verden.

Pension Fond for alderstegne Prædikanter.

Følge „Christian Herald,” har Methodist Samfundet samlet \$8,712,000 for alderstegne Prædikanter. Deres Maal var \$5,000,000, og Fondet blev oversubskriberet fem og sytti Procent. Naturligvis var der mange rige Folk, som hjalp til at forhøje Summen. Carnegie Korporationen gav \$324,744, medens to andre Individer gav \$250,000 hver. Bladet giver følgende Bemærkning om Emnet: „En af de skønneste og fortjenstfulde Belgerninger, som nogenfinde er blevet stiftet i dette eller andre Lande, i denne eller nogen anden Tidssalder, er det at drage Omsorg for alderstegne og udhygtgjort Prædikanter.“

Mænd og Kvinder, som har tilbragt deres bedste Aar i at tjene et værdigt religiøst eller Belgørenheds Arbejde, uden nogen anden Bederlag end Livets daglige Nødvendigheder, burde visseelig blive sørget for, naar de bliver gamle. Det er ikke sandsynligt, at mange af den tidelige Menigheds Prædikanter, blev saaledes sørget for, og de fleste af dem blev ihjælslaet af Evangeliets Fjender.

Kristi sande Prædikanter er villige til at blive stillet Ansigt til Ansigt med Muligheden af at lide Savn, naar de bliver gamle, for at Verden kan faa Evangeliet at høre, dog skulde ingen sand Kristen være tilfreds med at se disse alderstegne Kristi Repræsentanter efterladt uden nogen Forsørgelse, naar de bliver for gamle til at gøre aktiv Tjeneste længere.

Evangelii Basun

Sandhed

Renhed

17de Aarg. Onsdag den 26de December 1917. Nummer 51.

En har sagt, at „naar vi gaar ind i et nyt Aar, er vi omtrent i samme Stilling som en, der gaar over Grænsen ind i et ham ganske fremmed og ukjendt Land, hvor han for en Tid skal bygge og bo, han ved intet om dette Land, og hvordan Folk er, om det er et frugtbart Land eller ej, om det er let at erhverve sig Livsophold der eller ej, om der er sundt og godt Klimat eller ej; det er os lige saa ubekendt, hvad det nye Aar vil bringe for os, som for hin Mand, der gaar ind i et ukendt Land.“ Overladte i Guds Haand kan vi dog trofast se Fremtiden i Møde. Bliver der Sorger og Modgange, bliver der ogsaa Glæde og Sejer for den trofaste.

„Vælg dem i Sandheden; dit Ord er Sandhed“ (Joh. 17: 17).

„J er allerede rene paa Grund af det Ord, som jeg har talt til eder“ (Joh. 15: 3).

Evangelii Basun Publishing Company
St. Paul Park, Minn., U. S. A.

Nytaarsaften.

Paa Mærets allersidste Kvæld
Jeg si der ned og tænker.
Da var mig der sig et Bæld
Af Alvorstanfer tænker.

Jeg ser det svundne Raadeaar
Og ser, at Gud i Raade
Mig sparet har, lægt Hjertesaar
Og skjærmet mod al Vaade.

Jeg ogsaa ser til egen Skam,
Jeg dybt det maa beklage,
At jeg ej ret har elsket ham
I Mærets svundne Dage.

Mod Nytaars ubekendte Strand
Jeg ogsaa Zjet vender.
Men der jeg intet skue kan,
Zhi En kun Fremtid kender.

Til denne Ene jeg da hen
I Bøn og Tro mig nærmer.
Jeg ved, han som en trofast Ven,
Mig gennem Mæret skjærmer.

Paa Mærets allersidste Kvæld
Jeg sidder ned fornøjet.
Jeg priser Gud for Raadens Bæld
Med Haabets Glans i Zjet.

Nytaars Gilsen.

Vi vil begynde vor Nytaars Gilsen med at ønske alle vore Læsere et gladeligt, et lykkeligt, og et heldigt nyt Aar. Vi ved næsten ikke, hvad vi skal sige om det gamle Aar. Apostelen sagde: „Hele Verden ligger i det Onde.“ I Dag kan der tilføjes: Hele Verden ligger i sit Blod, og ikke det alene, men det ser ud til, at Verdenskrigen vil vedblive for en længere Tid endnu. Vi kan komme til at se haarde Tider i Verden før end Tugtens Ris bliver løftet fra Nationerne. Aldrig har der været saa trange Tider i den hele Verden, som vi nu ser. Dog maa vi vedblive, at bede til vor himmelske Fader for alle Menneſker, og især for vor Øvrighed, at Gud maa give os Sejr og Fred, saa snart som muligt.

Men dette er en Tid, da det allerbedste, som findes i Menneſkene skal frembringes for andres Vel. Det er en Tid for Sympati og Kærlighed til alle, en Tid for Bøn til Gud, en Tid for Opforelse, en Tid for Handling. Gud forlanger ikke alene, at vi gør, hvad vi kan i timelig Henseende, men ogsaa, og især, at vi gør mere end nogeninde for Menneſkenes Frelse. Krigen har sine gode Sider. Den vil bringe Menneſkene i et nærmere Bekendſkab. Den vil aabne Veje til Frihed og Evangeliets Udbredelse iblandt alle Nationer ja, endog iblandt Rødejolket, og det maatte i deres eget Land. Den vil bringe Menneſkene ned i Ydmyghedens Dal, hvor de vil søge efter Himmelenes Bistand og Frelsen. Jeg synes disse herlige Udsigter,

som vi kan se foran os er det bedste vi kan tænke paa og berede os for ved Mærets Skifte. Vi kan ikke gaa tilbage og leve det svundne Aar over igen, men vi kan høje os for vor Herre og forny vor Overgivelse og Opforelse til hans Vilje og Tjeneste, saa at han faar sin egen Vej og Vilje med os i det nye Aar. Gud bereder Verden for Evangeliet, og han vil berede dig og mig og alle sine Børn til at give dette Evangelium til Verden. O, Gud lad denne alvorlige Tanke gaa dybt ned i vore Hjerter for det nye Aar.

Saad hvor lille Del af Virksomheden angaar, saa takker vi Herren og vore Venner for den Samvirken, vi har erfaret. Personligt er jeg meget glad ved igen at faa Del i Arbejdet og Striden, efter at have været ude af Kampens Røde for omtrent et Aar paa Grund af legemlig Svaghed. Jeg ønsker at være til mere Nytte, en Betsignelse for mine Medmenneſker end nogeninde før, og til denne Ende ønsker jeg eders Forbønner.

Det er med Bedrøvelse, at vi ser Broder S. L. Johnson forlade Herrens Arbejde for en Tid paa Grund af Sygdom, men vor Tillid er til Gud. Lad os vedblive at bede for ham, og lad os ogsaa gøre, hvad vi kan for hans egen og hans Familjes Nødvendigheder. Dersom nogen ønsker at hjælpe ham, kan de sende deres Bidrag til Evangeli Basun Pub. Co.

Vi er for en Del hindret i at faa Sandheden udbredt i Skandinavien paa Grund af Krigen; men vi ved at dette er kun for en Tid, og at naar

Freden kommer, saa vil der gøres Krav paa os som vi maa være beredte for. Vi sender, at nu er Tiden at begynde denne Beredelse. Vi maa have alle Slags Literatur rede for den gylndne Anledning, som kommer. Vi maa have det i alle Former: Blade, Bøger, Traktater, Bagtavelser o. s. v. Vi har ligesom staaet stille for en Tid, men nu er det høj Tid, at vi gaa fremad. Arbejderne ønsker at udrette mere og at se Fremgang. Ja, Herren selv har lagt Byrden paa vore Hjerter for Skandinavien, og han har sagt: „Gaa fremad.“ Vi vil begynde det nye Aar med den faste Beslutning, at vi paa alle Maader gaar frem indtil vi er rede for Krig paa Satans Rige i Skandinavien, saa snart som Verden slutter Fred. Vi ønsker eders Forbønner, og vi ønsker at se eder i de forreste Rækker i Striden. Kan vi ikke alle, som en Mand, indvie vort Liv, vor Tid, og vore Midler, ja endog vore Sønner og Døtre til denne Kamp. Der gør os ondt at sige, at der har ikke været tilstrækkelige Midler for Trykkeriet i det founedne Aar, endstjøndt vi kun har vedligeholdt de to Blade. Men vi tror, at Gud nu talaer til os, og at han vil tale til vore Læsere om en større Virksomhed, ogsaa iblandt vort skandinaviske Folk. Vi maa have flere Arbejdere, og flere Penge, for at fylde vor Plads i Vingaarden. Vi kan og vil jende Sandheden til Skandinavien, saa snart som Krigen er slut. Kan vi have eders Sønner og Døtre og eders Penge for Arbejdet i det nye Aar. Lad os ikke glemme at Simlens Bank betaler gode Renter, og at Rødet og Verden giver kun en Høst af Forsængelighed. Jeg vil slutte denne Hilsen med Apostlen Paulus's Udtalelse til Menigheden i Galatia: „Farer ikke vild; Gud lader sig ikke spotte; thi hvad et Menneſſe faar det skal han og høste. Thi den, som faar i sit Rød, skal høste Fordærbelse af Rødet; men den, som faar i Manden, skal høste evigt Liv af Manden. Men naar vi gøre det gode, da lader os ikke blive trætte; thi i sin Tid skulle vi ogsaa høste, saa fremt vi ikke give tabt. Saa lade os altsaa, efter som vi har Lejlighed, gøre det gode mod alle.“ Amen.

Thomas Nelson.

Mandelig Søn.

Uddrag af en Prædiken holdt af Morris C. Johnson i Hereford, Minn.

Jeg kommer jeg frem for eder, mine elſkede Venner, med Livets herlige Evangelium. Gud i sin store Naade har velsignet Møderne og vi takker ham for Sjæle, som er blevet frelst, men der er Sjæle her i Aften, som endnu trænger Frelse. En Mand satte en Stige op imod et brændende Hus for at redde en lille Pige. Men Tiden var blevet for varm, saa han vendte sig om og sagde: „Jeg kan ikke.“ Folket saa bekymrede og sorgfuld til hverandre og sagde: „Lad os opmuntre ham.“ „Du kan,“ raadede og sagde, „vi vil hjælpe dig.“ Han gik ind i den brændende Bygning, han brændte sit Ansigt og sine Hænder, men Barnet blev reddet. Der er Sjæle iblandt os i Aften, mine Søstende, som er i ligesaa stor Fare, som om de var i en brændende Bygning. Den evige Tid truer dem. Jeg kan se Faren. Et evigt Helvede er det eneste, som de har at se frem til, dersom de ikke bliver frelst. I Aften har jeg til Hensigt at gøre, hvad jeg kan for at redde disse Sjæle. Vil I komme til min Side? Vil I hjælpe mig? Jeg kan ikke uden eders Hjælp. Ved inderligt for mig i Aften. Ved for disse Sjæle, som sidder her med Længsel efter Frelse, men som er bundet, som det var med Zernlænder.

Jeg skal læse to Vers fra Bibelen, Luk. 9: 32: „Men Peter og de, som vare med ham, var betyngede af Søn; men da de vognede op saa de hans Herlighed og de to Mænd, som stod hos ham;“ og Ef. 5: 14: „Derfor heder det: „Vaagn op du, som sover, og staa op fra de døde,“ og Kristus skal lyse for dig!“ Peter, Jakob og Johannes blev taget affides. Jesus havde noget at aabenbare for dem, men førend han kunde betro dem Betsignelsen maatte de være villige til at adlyde Mesterens Befaling. Og selv paa Bjergets Top var det vanskeligt for dem at holde Øjene op. De blev søvnig. Og det var ikke førend de vaagnede, at de „saa hans Herlighed.“ Den sovende Kristenhed ser ikke Guds Herlighed. Dersom du, min Broder og Søster, venter at se Guds Herlighed i dit Liv, maa du være vaagen. Der staar om de ti Zomfruer, som repræsenterer dem, som bekender sig for

Om dit Liv er skjult med Kristus i Gud, kan Kristus ikke være skjult i dit Liv i Verden.

at være Kristne, at medens „Brudgommen tøvede slumrede de alle ind og sov. Sammen mistede sin Kraft medens han sov. I Dag staar Kristenheden næsten hjælpeløs overfor Skepticisme og Synd fordi den har lagt sit Hoved i Ligegyldighedens Skød. Vogn op Søffendel! Mange er de Forretter og Belsignelser Gud har beredt for sit Folk. Og ikke alene dette, men en døende Verden ser til os for Hjælp. Vi har Pligter overfor Gud, overfor Menigheden, overfor Verden, og overfor Hedningerne. Nu er Tiden at arbejde. Solen er ved at synke. Natten kommer snart. Og som Træet falder saa ligger det. Derfor ikke disse Sjæle, som sidder her bliver frelst er det muligt, at de gaar evigt fortabt. Hjælp mig at redde dem. Glem ikke at bede. Jeg vil nu tale til de ufrelste.

„Baag op,“ siger min Tæft. Først maa Syn-deren vækkes op. Og her er det at mange sætter Punktum. Men det er ikke nok at blive dakt. Du maa „staa op fra de døde.“ Det er ikke nok at vaagne, naar du hører Vækkeuret om Morgenens. Du maa staa op af Sengen. Og det er tit, at det ikke er behageligt at staa op, færsfikt, naar det er koldt. Og paa Grund af dette er der mange, som kun vender sig om paa den anden Side. Der er mange af eder, som er vagt, men nu maa I „staa op.“ Det tager Styrke, det ved jeg, men Gud vil hjælpe eder. Himmelen er paa eders Side. Hvad lover Herren den, som vil staa op for ham: „Og Kristus skal lyse for dig.“ Han lover dig Lys. Det er mørkt i din Sjæl nu, men naar Jesus kommer ind blivier det lyst i Hjertet. Gud velsigne dig. Hvem vil være den første til at komme.

Strækker frem mod Maalet.

Af Olaf Wief.

Som jeg sidder her og tænker paa det svundne Aars mange Hændelser, kommer Paulus's Ord til mig: „Men et gør jeg; idet jeg glemmer det, som er bagved og strækker mig ud efter det, som er foran, jager jeg mod Maalet, til den Sejrspris, som Gud har kaldet os til deroventfra i Kristus Jesus“ (Ef. 3: 14). Uden Tvivl havde Paulus mange haarde Prøvelser og Kampe at oennemgaa; men han forglemte disse Ting, og strækkede sig ud efter det, som

var foran ham. Ved at gøre dette, kunde han bedre forbedre sig selv for det som var i Fremtiden.

Nu er atter et Aar henrundet, som vi aldrig mere faar se, og enhver har uden Tvivl haft Prøvelser og Besværligheder, og har maaske gjort Ting, som vi ser nu, vi kunde have gjort meget bedre. Lad os glemme alle de ubehagelige Ting, og kun huske, det, som vi kan drage Lærdom af, og strække os frem efter nye Belsignelser. Vi burde ikke bygge paa vore gamle Erfaringer, men strække ud efter nye.

Maaske vi gaar og bærer paa Vyrder, som vi ikke har nogen Ret til at bære paa; vi har maaske ikke endnu lært Kunsten at glemme. Dejl, som vi har begaaet i vort Liv, febrejder vi os med, vi bortjager ikke, Tankerne om dem som vi burde. Disse Prøvelser, som vi møder i Livet, er Belsignelser i Forklædning, der som vi kunde lære at udfuge det søde fra dem ligesom Bien gør ud af Blomsten. Vigemaget hvad der møder os i Livet, kan vi altid høre godt deraf, dersom vi kan lære at fiske det søde fra det bitre.

Mange Menneffer gaar og drømmer om en herlig Tid i Fremtiden, naar Jesus skal komme og oprette et Tusindaarigt Rige her paa Jorden. Mange bygger deres Haab herpaa, og tænker, at de i denne Tid vil faa Anledning til at opføre deres Sag med Gud. Derfor synes de ikke det er saa nøje med hvorledes de lever; de forsjømmer at trænge dem nær til Gud for Hjælp, og de tilegner dem ikke de herlige Løfter, som Herren har lovet os nu i denne Tid. De glemmer Jesu Formaning i Vignelsen om de ti Jomfruer. De kloge var rede og havde Olie i deres Lamper; de daarlige havde uden Tvivl engang været rede, men Olien var opbrændt og de havde ikke forsøgt at faa en ny Forsyning og deres aandelige Lys var gaaet ud. Og da Brudgommen kom var de ikke rede til at gaa.

Det er derfor ikke Fortiden vi bør beskymre os om, og vi maa heller ikke sætte vor Tro til en Tid i Fremtiden, men det er nu vi burde se til at samle os Styrke og danne os en Karakter saa at vi kan forherlige Gud og udrette noget for ham. Vi burde se til, at vi nu er rede og har vore aandelige Lamper fyldte med Olie, og saa kun se frem til det skønne Maal ved Enden af vort Liv — Himmelen. Maa Gud hjælpe os,

at vi i det nye Aar, holder dette Maal for Nærmere end nogeninde før. Tanken paa dette Maal og Sejrsprisen, som er i Bente for os, vil give os Mod og Styrke i Kampen. Lad os

heller ikke bare forsøge at naa dette Maal selv, men at gøre hvad vi kan for at faa andre interesseret deri.

Luther og Reformationen.

Luthers tidlige Liv, hans Studier, og hans religiøse Erfaringer.—Artikel 4.

Af N. L. Verch.

Saa nær som det kan konstanteres blev Martin Luther født paa November 10, 1483 i Eisleben. Hans Moder huskede Dagen, men glemte Aarstallet. Hans Forældre var af Bondestanden, ærlige, stræbsomme Folk. Hans Fader var en Grubearbejder, som lidt efter lidt arbejdede sig op til han blev Ejere af en Smelteovn. Han var en alvorlig, streng, forstandig Mand, og Luthers Moder var af samme Karakter. Disciplin blev strengt fremholdt i hans Hjem, og Brugten af Riis var almindelig.

Luthers Fader ønskede, at Luther skulde blive Sagfører, og i 1497 blev Martin sendt til Magdeburg, en Biskopsby med 40,000 Indbyggere. Som mange andre fattige Drenge tjente han sit Levebrød ved at gaa omkring og synge.

I 1498 blev Martin sendt til Eisenach, en smukt beliggende By i Thüringia, i Nærheden af Wartburg Slot, en Plads han senere havde nær Bekendtskab med. Som han gik fra Dør til Dør og sang, tildrog han sig Opmærksomheden af Conrad Cotta's gudsrigtige Hustru, som tog ham ind i hendes Hjem. Dette var Luthers første Smag paa dannet Liv, og det gjorde et dybt Indtryk paa ham. Her blev han for næsten tre Aar.

I 1501, da han var atten Aar gammel, rejste Luther til Erfurt, en By af ikke liden Betydning, og hvis Universitet var en berømt Skole af Middelalderen. Idet den blev stiftet af Byens Borgere, hældte den til borgerlig Sag, og tidlig overgav den sig, paa visse Betingelser, til Undervisning af Videnskabsmændenes Lære, den nye Lære. Men Erfurt var ortodoks, fuld af Kirker og Mønstre. Her tilbragte Luther fire Aar, og i 1505 tog han Eksamen og fik Magistergrad.

Luthers Bekendtskab med klassisk Litteratur var ikke dyb; og han hældte ikke dertil som Erasmus og andre. Luthers var et religiøst Sind. I Erfurt brugte Luther sin første Bibel,

og Sagnet fortæller, at han læste ogsaa et af Guss' Bærter. Hvilket Indtryk Bibelen gjorde paa ham ved denne Tid er problematisk. Han var fuld af middelalderlig Lærdom og beredte sig til at tage op sit Arbejde som Sagfører.

Just da Luther ventede at begynde paa en civil Bane, hændte der noget, der forandrede hele hans Levnetsløb og havde en dyb Virkning paa hele Verden. Nogle siger, at en voldsom Storm som satte hans Liv i Fare var Aarsag til, at han afslagde et Løfte om at blive Munk, i et Munkeløst, og andre siger, at den Hændelse at, en Ven blev dræbt ved hans Side, var Aarsag dertil; men hvad der nu var Aarsag dertil, blev Luther Medlem af Augustines Kloster i Erfurt. Her begyndte hans religiøse Eraring, ud af hvilken kom Reformationen.

Den middelalderlig Idé om Frelse var at man skulde tildele sig selv Straf for sine Synder, skulde bede, faste, lægge paa det kolde Gulv, spise grov Føde, og bære kun de simpleste Klæder—alt muligt for at ydmyge og mishage sig selv. Dro paa Kristus som et Middel til Frelse blev tabt af Synet. Herfra kommer det, at Luther praktiserede den Routine af religiøs Selvtugt. Han fastede, bad, og udholdt Sjæleangest, i et Forsøg paa at finde Fred til sin Sjæl. Men jo strengere hans Selvtugt blev, jo længere kom han borte fra Gud. Han blev en Haab om Lindring, blev udtøret, og var næsten magtesløs til at hjælpe sig selv, men hans Samvittighedsangst næsten drev ham til Vanvid. Luthers Sjæleval og Længsel var foraarjaget af en færgen levende Idé om Guds Gældighed og Syndens Gruelighed, Gud, syntes han, var en streng Dommer, som var færdig til at udsætte Dødsdom paa Synderen. Han frygtede og bævede, fastede og bad, men fik ingen Hjælp. Han udtømte Munkernes Plan om Frelse ved Gerninger og bevisste, at den var en fuldkommen Mislykkelse.

Stautitz, Vikargeneral for Augustine Munkeorden, overtalte Munkerne i Erfurt til at fristage Luther fra alt Arbejde, saa at han kunde

have Tid til at studere. Foruden dette pegte han Luther hen til Kristus. Luther fik Fred ved Troen. Ud af denne grundig Erfaring, indviklede Luther den Være, som han senere lærte med saadan Magt. Af Naturen var han løvmæssig i hans Idéer, med puritanske Tanker, overdreven samvittighedsfuld, streng, og umædgarlig, men efter han havde fulgt denne Fremgangsmaade til dens logiske Slutning, saa han at den ledte til fuldstændig Trældom. Men ved at give Afkald paa det hele fik han Fred, Hvile, og Trøst ved simpelthen at tro; og Retfærdiggørelse ved Troen blev et fastsat Faktum i hans Erfaring. Dog hændte alt dette før Luther vidste, at han var ved at omfatte noget, som vilde foraarbejde at han gik imod den katolske Være. Han regnede sig selv som en from Præst, som var baade Paven og hans højere stillede tro.

Luther i Wittenberg.

Luther fortsatte sine Studier medens han var Munk, og han blev berømt for sin Kundskab. Kurfyrsten Frederik af Saksen, havde i 1502 stiftet et nyt Universitet i Wittenberg, den gamle Sovebystad af kurfyrstelig Saksen. Wittenberg var en liden spredt Plads, med sandet Jordbund, og liden til at anbefale det som en Plads for et Universitet. Kun nogle „gamle, grimme, lave Bygninger udgjorde hele Byen,” siger et Tjenvidne. Universitetet blev stiftet ved fejferlig Lov og godkendt af Paven. Frederik var en trofast Katolik og havde slet ikke i Sinde at grunde en Forbedringskole, som var kun liden og ubetydelig indtil Luther gjorde den berømt.

Frederik forlangte Luther til at blive en Lærer i sit Universitet. Luther sagde ja dertil, og som og lærte Filosofi. Han havde slet ingen Sprog for dette og snart blev han Lærer af Latæni. Han begyndte at studere Skrifterne, holdt Foredrag over dem, og at skrive Forlæringer og Prædikener. Som kunde ventes hævte han til Paulus' Teori om Retfærdiggørelse ved Troen. Han nægtede at tage imod Jakobs Skrivelser om „Gjerninger.”

Marene 1512 og 1517 var betydningsfulde Aar i Luthers Liv. Det var i denne Tid, at han forlod Skolemændene og deres Teologi og begyndte virkelig Bibel Studium. Duns Scotus og Thomas Aquinas satte han tilside for

Paulus og Jesus. Han sammenlignede Skriftsted med Skriftsted. Han henvendte sig til Kirkesædrene og opdagede, at Augustine var enig med ham om Tro. Hans egen personlige Erfaring, og hans Studium af Augustine og Skriften ledte Luther til at lære forskellige Væresætninger fra de katolske Præster. Han troede, at han var i Linie med Kirken.

Under denne Tid begyndte Luther at prædike. Han opgav Præsternes Bedanteri og listige Forskel og kom til Sandhedens Kærne. Han talte med en Lyft og med en Overbevisning om Sandheden af hans Budskab. Hans Tilhørere blev fængslet, mættet, opbygget, og bundet. Studenter kom i Flokkevis for at høre ham; hans Navnkundighed spredte sig vidt og bredt, indtil han blev en af de første og mest berømte af sin Tid.

Luther i Rom.

Omkring ved Aaret 1510 eller 1512 foretog Luther en Rejse til Rom i Anledning af kirkeleg Forretninger. Han rejste til Gods, logerede i Kloostere paa Vejen, og forundrede sig over Italiens Naturskønheder og Rigdom. Italiens Gaste var rigere end Tyfflands Fester, sagde han. Han var fuld af katolsk Overtro, og endog ønskede, at hans Forældre var døde, saa at han kunde have Anledning til at bede dem ud af Skærsilden. „Jeg lignede,” sagde Luther, „en vanvittig Helgen i Rom, jeg sprang omkring i alle Kirkerne; og troede alt som jeg saa og hørte der.” Men da troede han ikke at en Del han hørte var Usandhed. Da han besøgte Pilatus's Trapper, blev Luther mindet om at „de retfærdige ved Troen skal leve,” og han rejste sig op og gik ned med det samme. Luther tilkragte en Maaned i Rom og kom tilbage en Indig Katolik, blind og tjenende. Det var ikke før nogen Tid derefter, at han saa Roms Uffueligheder i deres sande Lys.

Luther og Kurfyrsten.

Den hele Tid lagde Kurfyrsten Frederik Mærke til den nye Lærer i Wittenberg. Der glædede ham at se hvorledes Skolens Indflydelse og Magt voksede. Efterhjem Luthers Lære stemmede overens med mange Ting i den nye Lære fandt han en voksende Tilhørerkreds over Tyffland, som paaskønte hans Arbejde. Rom angreb Humanisterne, som den literær Revolutions Efterfølgere kaldtes, og Luthers Hjælp blev ta-

get imod med Glæde, og hans Udtalelser blev paaskønnet i mange Pladser.

I den efterfølgende Trætte og Strid, som herskede omkring Luther, spillede Frederik Holten som en fuldstændig Neutral. Han ønskede ikke at bryde med Rom; han følte, at han var et lydigt Barn af Kirken, men han kræve-

de at Rom skulde give hans Lærer en retfærdig Retshandling og ikke bedømme ham uden at høre ham. Han ventede taalmodigt og dette gav Reformationen Tid til at vokse indtil den blev stor nok til at drage Omjerg for sig selv
Fortj.

————— Livet i og for Gud. —————

Undværlig for den, som ønsker at være aandelig.

Af H. C. Rogers.

Mennesker lever ikke ved Brød alene, men ved ethvert Guds Ord. (Matt. 4: 4). Jesus sagde: „De Ord, som jeg har talt til eder, er Mand og er Liv.“ Har du ikke erfaret, naar Livets Vespærligheder og Tjendens Fristelser trykker dig, at hvis du vilde aabne Biblen og læse nogle Ord i den, vilde din Sjæl blive rørt af dens Styrkes Mand? Sjælen maa fødes paa Guds Ord hver Dag.

Folk, som ikke er meget aandelige undres ofte over hvorfor. Ofte er den vigtigste Grund fordi de ikke læser Guds Ord daglig, og adlyder Befalningen om at bede. Til Trods for vore mange Pligter, og Nødvendigheden af Livets Beskæftigelser, ser vi dog altid efter, at vore Legetøjer faar Mad; det er ligesaa nødvendigt at vore Sjæle bliver mættet. Vor Aandelighed beror for en stor Del paa vor Læsning af Guds Ord.

Det er ikke altid saa let for Arbejdsmanden eller den travle Husmoder at finde Tid til at læse og grunde paa Guds Ord, men de, som er flittige finder altid nogen Tid for de aandelige Ting. Kun Læsningen af nogle faa Vers om Morgenen før man gaar paa Arbejde vil styrke en for Dagens Prøvelser. Gud er saa god, at han ofte bringer til vore Tanker just de Skriftsteder, der vil være største Hjælp til os. Tidlig om Morgenen er den bedste Tid for Andagtsøvelser. Det er ogsaa vel at bære et lidet Testament med sig, naar man kan. Den travle Husmoder burde have en Bibel i Nærheden, saa at hun kan læse lidt nu og da, naar hun maa vente paa noget.

Endnu mere Eftertryk bør lægges paa Bøn i Enrum. Vi kan næsten ikke kalde Bønnen en Pligt, thi vi, som er frelst, holder af Bønnen, og

længes efter den Tid, vi kan tilbringe med Gud i Bøn i vort Lønkammer før Dagen begynder, for at blive styrket og udstyret med Naade, at bede om guddommelig Ledelse, og at opfende en Strøm af Lørrisning til ham for hans beskyttende Omjerg. Nogle Mennesker forsøger at sætte offentlige Gudstjeneste i Stedet for Bøn i Enrum, men dette vil aldrig være tilstrækkelig. Enhver maa tilbringe nogen Tid i hans hellige Nærværelse.

Der findes ikke en Sjæl i Verden, som ikke kan bevares aandelig og „flittet for Mesterens Brug,“ dersom han vil fortjætte med Læsning af Guds Ord og indtrængende Bøn; og enhver kan finde Tid nok for disse Ting dersom han vil.

————— Bed mere.

Den store Mangel i vort Kristn liv er, at vi ikke beder mere. Og—der er ingen Forsømmelse saa skjænesvangere som denne. Det er ogsaa vanskelig at forklare, hvorefter det kommer at den er saa almindelig.

Dersom vi i al vor Modgang og naar Skuffelser møder os kunde gaa til en af de ædleste og viseeste blandt Mennesker og saa Hjælp eller til en eller anden stor afdød Helgen eller Beskyttelsesengel, der er sendt til at vaage over vore Skridt eller til Erkeengelen, der som Vice-regent styrer dette Verdenssystem,—hvor modige og tryk vi vilde føle os. Hvad vi end mangede, hvad der end stod paa, vilde vi søge hans Naad og saa Hjælp og Raad.

Svor højt besynderlig er da vort Forhold til Bønnen og hvor besynderlig at vi saa lidet benytter os af vor Udgang til at søge vor himmelske Fader, der er fuld af Visdom, Magt og Nærlighed og som altid er villig til at høre os—ja stadig indbyder os til at komme! F. B. Meyer.

F. B. Meyer.

Bibelske belærende Læmmer.

Guds Menighed.

Hvorledes Medlemmerne optages.

De forskellige Samfund har forskellige Metoder, hvorved de optager nye Medlemmer, og uden Tvivl ønsker Læseren at vide hvorledes Medlemmer optages i Guds Menighed.

Vi vil først se, hvem der optager Medlemmerne. „Men Herren søjede daglig til dem, nogle, som lod sig frelse“ (Ap. G. 2: 47). „Men nu har Gud sat Lemmerne, ethvert af dem paa Legemet, efter som han vilde“ (1 Kor. 12: 18). „Dette siger den Hellige, den Sandru, han som har Davids Nøgle, han, som lukker op, saa ingen lukker i, og lukker i saa ingen lukker op“ (Mat. 16: 19). Disse Skriftsteder viser, at Herren selv er Dørvogteren, og at han alene lægger Medlemmer til Menigheden. Et Menneske kan indtage andre Mennesker i noget mennefskeligt Samfund; men intet Menneske kan indtage Medlemmer i Guds Menighed, og Gud optager aldrig Medlemmer i mennefskelige Partier.

Min Ven, det Kirkesamfund, som et Menneske indtog dig i, er ikke Guds Menighed; men dersom du er et sandt Guds Barn, da er du af Herren selv indlemmet i Kristi Legeme, som er Menigheden.

Lad os nu se, hvorledes dette sker. Salmiten spaaede om dette med disse Ord: „Men til Zion skal det siges: Denne og hin er født i den; den Højeste selv skal befæste den“ (Salm. 87: 5). Det er ved at fødes paa ny, at Menneskene indlemmes i Guds Menighed, som er hans Rige paa Jorden. Guds Menighed er Guds Familie eller Guds Børneskole, og ligesom et Barn bliver et Lem af dets Faders Familie ved at fødes: Familien, saaledes bliver ogsaa vi Lemmer af Guds Familie ved at fødes af Nanden. At blive frelst eller at blive et Guds Barn og at blive et Medlem af Guds Menighed er et og det samme. Paulus siger: „Ved ham (Jesus) har vi begge (Jøder og Hedninger) i een Mand Adgang til Faderen“ (Ef. 2: 18).

At blive indlemmet i Guds Menighed er at

komme hjem til Faderen og saa bo i hans Hus. Jesus er Døren eller Adgangen til Huset, og den Hellige And er den, som leder en Synder til Døren og ind i Faderhuset; saa det tager den treenige Gud til at indlemme hvert Lem i Menigheden. Mennesker kan hverken lukke op eller lukke til; dette er et guddommeligt Værk. Det sker, hvor som helst og naar som helst en fortabt, men bekendende Synder vender sig til Gud af hele Hjertet. Just da og der er Nanden tilstede som en sikker Bevjser til Døren, som er Kristus, ja til Faderens kærlige Hjerte.

Hvorledes de forfaldne udstødes.

At det er muligt for et Menneske at være et Kristi Lem og derefter falde fra Naaden og Frelsen er noget, som mange har lært af sørgelig Erfaring.

Peter siger om saadanne: „Dersom de, efter at have indflyet Verdens Besmittelse ved Erkendelse af vor Herre og Frelser Jesus Kristus, igen lader sig indvikle deri og overvindes, da er det sidste blevet værre med dem end det første. Thi bedre havde det været for dem ikke at have erkendt Retfærdighedens Vej end efter at have erkendt den at vende sig bort fra den Hellige Bud, som var blevet dem overgivet. Det er gaat dem efter det sande Ordssprog: 'Sunden vender sig om til sit eget Sph, og den toede So til at vælte sig i Sølen'“ (2 Pet. 2: 20—22). Hvilken forfærdelig Beskrivelse! Men Erfaringen er værre end Beskrivelsen. Derfor, min elskede Læser, vil jeg formane dig til at blive fast ved Herren; bliv aldrig en frafalden, efter at du engang er bleven et Lem paa Kristi Legeme, som er Menigheden.

Der er nogle, som lærer, at vi ikke kan falde helt bort fra Herrens Naade og blive evig fortabt, efter at vi en Gang er blevet født paa ny. Saadanne vil vi henvise til ovenstaaende Ord af Apostelen Peter og de burde lade sig overbevise. Flere Bibelfsteder kunde gives, men dersom dette ikke overbeviser, saa nyttter det rift ikke at give flere.

Det hænder ogsaa undertiden, at Mennesker, som ikke er fornyet i Nanden, vil bekende sig for

at høre til Guds Menighed. I saadanne Tilfælde bliver Spørgsmaalet ikke, hvorledes de frafaldne udstødes af Menigheden; thi de kan selvfølgelig ikke udstødes, naar de aldrig har været indlemmet. De derimod, som er frafaldne i Hjertet, men som en Gang hørte til Menigheden, udstøder Herren selv. Jesus siger: „Jeg er det sande Vintræ, og min Fader er Vingaardsmanden. Hver Gren paa mig, som ikke bærer Frugt, den borttager han...Om nogen ikke bliver i mig, han bliver udkastet som en Gren og visner; man sanker dem og kaster dem i Ilden og de brændes“ (Joh. 15: 1, 2, 6). Faderen selv, som er Vingaardsmanden borttager og udkaster selv de ufrugtbare Grene, som i Stedet for at bære Mandens Frugt visner og dør. „Han lukker til og ingen lukker op.“

Vi vil tilføje, at det er nødvendigt undertiden for Guds Menighed at udstøde falske Befendere fra dens Midte (Se 1 Kor. 5: 1—7), forat disse maa komme til Selverkendelse og blive virkelig frelst, og for at Verden ikke skal tage Anstød af saadanne Befendere. Dette er ikke at udstøde dem af Guds Menighed; men det er at anerkende, hvad Gud allerede har gjort.

Hvem holder Regning paa Medlemmerne?

Menneskelige Samfund har som oftest en Bog, hvori de nedskriver Navnene paa deres Medlemmer, og paa denne Maade holder de Tal paa dem, som hører til deres Samfund.

Der er ogsaa en Bog, hvori Navnene paa dem, som hører til Guds Menighed er nedskreven. Jesus sagde en Gang til sine Disciple: „Glæder eder over, at eders Navne er indskreven i Himlen“ (Luk. 10: 20). Kirkebogen for Guds Menighed er i Himlens Kontor, hvor den er vel bevaret. Dens Skrift blegner ikke, og den kan ikke opbrændes, nej, ikke en Gang af Dommedagens Ild. Naar denne forræderlige Dag kommer, saa skal Bogen oplades, og Navnene udraabes, og alle de, hvis Navne findes skrevet der, skal indgaa i Guds evige Himmel. Intet Under, at Jesus sagde til sine Disciple, at de skulde glæde sig over, at deres Navne var skreven i Himlen.

Der er ikke et Ord i det ny Testamente, om nogen jordisk Kirkebog; men der er mange Skriftsteder, som handler om Medlemsbogen

i Himlen. Paulus siger: „Klemens og mine øvrige Medarbejdere, hvis Navne staar i Livets Bog“ (Fil. 4: 3). „De førstejødtes Menighed, som er opskreven i Himlene“ (Heb. 12: 23). „Den, som fejrer, han skal saaledes jøres hvide Klæder, og jeg vil ikke udlette hans Navn af Livets Bog“ (Aab. 3: 5). „Derfor som nogen ikke fandtes i Livets Bog, blev han kastet i Ildsjøen“ (Aab. 20: 15).

Disse Bibelsteder viser, at Guds Menigheds Kirkebog er Livets Bog, som er opbevaret i Himlen, og at Guds Børn har deres Navne i denne Bog, og at alle, hvis Navne paa Dommens Dag ikke findes i denne Bog, vil gaa evig fortabt. David siger om dette: „Herren skal tælle, naar han opskrifer Folkene, og sige: denne er født der“ (Salm. 87: 6). Det er Herren, som opskrifer Folkene, eller de egenfødte, og det er ham, som tæller dem. Intet Menneske paa Jorden kan indlemme nogen i Guds Menighed, intet Menneske kan skrive nogens Navn i Bogen, som Gud selv fører, og ingen kan holde Regning eller Tal paa Medlemmerne; thi vi læser: „Derefter saa jeg, og se en stor Skare, som ingen kunde tælle, af alle Folkeslag og Stammer og Tungemaal“ (Aab. 7: 9).

Læser, dersom du tilhører denne Skare, saa er du et Lem af Guds Menighed, og du har saa mange elskelige Brødre og Søstre, at ingen kan tælle dem, og at Gud alene kan tegne deres Navne i Lammet's Livets Bog.

Vi læser ikke noget Sted i Bibelen, at Apostlene indtog Medlemmer i Menigheden, eller at de førte nogen Kirkebog. Dette er en Umulighed for Menneskene, og derfor har Gud forbeholdt det for sig selv. Fortf.

Fra Bogen „Væsentlige Bibel-Emner.“

Notis

Derfor som nogen modtager dette Blad og ikke selv har abonneret derpaa, bedes de ikke at frygte for at tage imod det, thi det er blevet betalt for af en anden, og vil blive standset saa snart som Subskriptionstiden udløber.

Evangeli Basun.

Published every Wednesday by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

Thomas Nelson.....Ansvarshavende Redaktør.
Mary A. Renbeck.....Kontor-Redaktør.
S. L. Johnson.....Bestyrer.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.....\$1.00
Six Months......50

To Canada and Scandinavia in U. S. Money.

One Year.....\$1.25
Six Months......65

Subscriptioners indsendt fra Scandinavien:

Årlig.....Kr. 4.00
Halvårlig.....Kr. 2.00

Betaling for Bladet kan sendes os enten ved Money Order, Bank Check, eller Draft, pr. Ekspress eller ogsaa i registreret Brev. For Penge sendt i løst Brev er Udgiiverne ikke ansvarlige.

Åbntering for Betaling af Bladet gives paa Adresselappen, samt ved Brev eller Brevfort.

I Tilfælde af Adresseforandring maa altid den forrige Adresse faa vel som den nye angives.

All Korrespondance maa adresseres til

Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn. U.S.A.

Subskribenter i Danmark og Norge kan erholde Bladet ved at sende direkte til ovenstaaende Adresse eller til Nels Renbeck, Vandrup, Danmark.

Entered as second class matter July 3 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Da Br. S. L. Johnson har nu fratraadt sin Plads som Bestyrer for Virksomheden her, og er rejst til Arizona, beder vi vore Læsere om ikke at Adressere Forretningsbreve vedrørende Forretningen her til ham, da dette vil forårsage en Forstyrrelse i Besørgelse af samme. Alle Forretningsbreve vedrørende Alderdomshjemmet burde adresseres til Old People's Home, og alle vedrørende Trykkeriet burde sendes til Evangeli Basun Pub. Co., for at sikre sig hurtigt Besørgelse.

Selv siden vi begyndte den nye Afdeling i Bladet: Vor Tids Begivenheder, har Br. S. L. Johnson haft Ansvar for denne Del af Bladet. Men da han nu har opgivet Bestyrelsen her, og paa Grund af daarlig Helbred har maattet rejse bort, ønsker han, for en Tid i det mindste, at afløses fra dette Ansvar ogsaa. Vi tænker ikke paa at standse med denne Afdeling, da vi tror at vore Læsere er interesseret i disse Emner, men den vil blive besørget af andre i Fremtiden.

Bekendtgørelse.

Jeg føler mig forpligtet til at bekendtgøre for vore Læsere og for Menigheden, Forandringen i Bestyrelsen af Virksomheden her. Paa Grund af nedbrudt Helbred er jeg blevet tvunget til at overlevere alt Ansvar til Broder Thomas Nelson som allerede var blevet valgt til Bestyrer og Forstander, da jeg havde tænkt at rejse til Racine, Wis., i Januar for at optage Virksomheden i den By. Broder Nelson vil trænge til vore Bønner, da han ikke er rigtig stærk til Legemet endnu.

Jeg har ikke været rigtig vel siden midt i Oktober, men jeg blev ved at arbejde til jeg ikke kunde længere. Paa den 10de December blev jeg undersøgt af en Læge i St. Paul, Minn. Denne sagde, at jeg maatte opgive alt Ansvar, og hvile for et Aar. Han sagde, at der var noget i Vejen med mine Lunger, og raadede mig til at rejse til et Sanatorium for seks Maanedre. Af forskellige Grunde har jeg bestemt mig paa ikke at rejse til et Sanatorium, men rejser i Morgen, den 21de December, til Phoenix, Arizona for nogle Maaneders Hvile, for om muligt at genvinde min Helbred.

Jeg har overladt alt vedrørende min legemlige Tilstand og Fremtiden i Herrens Hænder. Jeg har Tro til Gud. Aldrig har Herren været mig mere nær end nu. Jeg tror, at han vil helbrede mig, men jeg maa leve i fuld Harmoni med Naturens Love for at blive frisk igen. Tro og Bøn, et passende Klimat, Hvile og en Sagttagelse af Naturens Love vil virke store Ting.

Der er blot to Ting i denne Verden, min Familie og Herrens Arbejde, som jeg bryder mig om. Det er haardt at maatte nedlægge Arbejdet, som jeg har haft saa kært. Men Gud kender alt, vedrørende sine Børn. Jeg beder Guds Folk om deres inderlige Forbønner, at jeg maa blive ledet ret i alt jeg foretager mig. Mit højeste Ønske er at blive rask, saa at jeg igen kan arbejde i Herrens Vingaard. Guds Vilje ske, ikke min.

Luften i Arizona er tør og let, og Temperaturen er saa at jeg kan leve udenfor Nat og Dag. Her i Minnesotas kolde Klimat er det umuligt for en, hvis Helbred er nedbrudt at holde sig varm. Af denne Grund har jeg besluttet at tage denne Tur til Sydvesten.

Herrens Arbejde her i St. Paul Park gaar sin jævne Gang. Arbejdet ved Alderdomshjemmet har været lidt haardt siden Ildebranden, da Hjemmet er ikke saa bekvemt indrettet, men vi haaber før Vinteren er over at saa meget forandret, og at alt vil gaa i sin gamle Gang igen.

Jeg overlader nu alt i Herrens Hænder; mine Redskaber, mit Arbejde, og min Familje, som jeg maa forlade for en Tid. Gaabets Dvs skinner endnu klart for mig, jeg har Herren, og jeg ved, at jeg er helt overgivet til ham.

Ederz Tjener i Herren, S. L. Johnson.

Dødsanmeldelse.

Johnson, Sophus Emil, Søn af J. P. Johnson, Milltown, Wisconsin, og Broder af Morris C. og Seward L. Johnson, afgik ved Døden den 1ste December, 1917 i Milltown Wisconsin. Han var født den 20de Marts, 1888. Hans Alder var 29 Aar, 8 Maanedes og 10 Dage. Han efterlod Hustru, en lille Datter, Fader, Moder, 8 Brødre og 3 Søstre. Disse elskede Slægtninge trøste sig ved Tanken om, at den kære Bortgangne var frelst og døde i en salig Tro paa Jesus, som hans personlige Frelser. Hans Hustru, Thora Christianson Johnson, enskøndt endnu ikke frelst, var glad ved at se sin kære Egtesælle, som hun savner saa storlig, og hun lovede at give sit Hjerte til Gud. Rigstalen holdtes i Baptist Kirken i Milltown. Huset var fuldt af opmærksomme Tilhørere og sympatiserende Venner og Naboer. Talen holdtes af Undertegnede, over Emnet: „Livet, Døden, og Evigheden.“

Thomas Nelson.

Mathias Nicolas Johanson Norboftad føvnedes ind i Jesus den 3dje November 1917. Han efterlod det Vidnesbyrd, at hans Synder var udslettet ved Troen paa Jesu Blod.

Afdøde var født i Ræsnø, Selgeland, Norge den 26de September 1829. I Aaret 1878 udvandrede han med sin Familje til Amerika. Der bosatte han sig i Roseville Township nær Paynesville, Minn., hvor han siden har boet. Han var en godhjertet Mand, og ingen gif tomhændet fra hans Dør, om han paa nogen Maa-

de kunde hjælpe. Han gav sit Hjerte til Herren for mange Aar siden, og han elskede Bibelsens Sandheder. Han efterlader sig Hustru og tre Børn: Johan, som bor i Norge af første Egteskab, og Ellorine (Mrs. C. Christensen), som bor paa sin Faders Hjemfarm, og Anders fra Ryegate, Montana. Han havde 19 Børnebørn og 3 Børnebørnsbørn.

Begravelsen fandt Sted den 7de Nov., og mange Slægtninge og Venner samlede sig for at sige sit sidste Farvel til den bortgangne, Mads Albrithson talte i Hjemmet over Teksten: „Køstbar i Herrens Øjne er de helliges Død.“ I Missionshuset talte L. C. Johnson, og Undertegnede talte over Ps. 17: 15.

Maa Herrens rigeste Betsignelser hvile over alle hans Efterladte. S. D. Sufag.

Sløvhed.

Sløvhed er en Sjende. En mægtig Sjende. Den troende kender ham. Han har overfaldt dem saa ofte, at de ikke kan bære fremmed for ham.

Saar han Tid paa sig, tager han Livet.

Derfor burde der handles raskest og energisk overfor ham. En maa ikke lade sig nøje med en slap Defensiv, en maa gribe Offensiven naar en anfaldes af denne Sjende. Det gælder hurtigst mulig at kunne indtage Stillinger.

Vi har hørt fra Krigen i Tripolis, at en af Tyrkernes Planer var, at saa stænge Bændtildørsjelen til Vhen.

Det er og Sløvhedens Plan: Stænge Bændtildørsjelen til vort aandelige Liv. Lykkes det, saa vil det snart gaa galt.

Alf om vi dog altid kunde være vaagen og forstaa hvilken Sjende vi har i Sløvheden!

Det var et Barfko for denne Sjende vi gerne vilde raabe med disse Ord.

Naar det er Spørgsmaal om hvorledes Sjenden skal angribes for at overvinde ham, da var der nok meget at sige om det. Her vil vi kun sige:

Glittig Brug af Guds Ord. Indtrængen i Ordet. Udholdende Bøn. Kom Jesus Kristus ihu.

Og kom eder sammen til fælles Bøn, Guds Følf. Endrægtig sammen i Bøn. —Udv.

Præmie tilbud.

EN KALENDER OG BOG FRI.

Et meget liberalt Tilbud.

Dette Tilbud indbefatter kun nye Abonnenter.

Ti Cent Abonnenter regnes som nye.

Evangeli Basun for et Aar, Bogen Tro, Haab og Kærlighed, og en Kalender for \$1.25

Dette Tilbud gælder til Februar 1ste.

Tro, Haab og Kærlighed.

Af Thomas Nelson.

Tro, Haab og Kærlighed er de fornemste Grundprincipper givet af Gud til Troen paa vor Vej til Himlen. Uden disse er Livet iffe værd at leve. Dette kan vi bedst se ved at gøre os selv følgende Spørgsmaal: Hvad er et Liv uden Tro til Gud? Hvad er et Liv uden Haab om Himlen? Hvad er Liv uden Kærlighed? Bogen's Blade er fyldt med Opmuntring og Trøst til

116 Sider.

alle.

Pris: Pap Vind.....25¢.

1918 Bibeltekstkalender

Denne Kalender indeholder et ypperlig Udvalg af Bibelvers for hver Dag af Aaret, trykt med tydelig Stil.

Tolv vakre Billeder, et for hver Maaned, illustrerende de historiske og vigtige Tildragelser i Jesu Liv.

Kalenderens Titelside prydes af Hoffmans tiltalende Billede af Jesus som en ung og vakker Yngling.

Denne Kalender er en passende og meget velkommen Jule- og Nyaarsgave.

Kalenderen faaes i det dansk-norske, svenske og engelske Sprog.

Størrelse $9\frac{1}{4} \times 16\frac{1}{2}$ Tommer.

Pris

25 Cents.

EVANGELI BASUN PUB. CO.,

ST. PAUL PARK, MINN.

Hvad kan jeg gøre for Sandhedens Adhærelse?

Søndagsskolen.

Januar 13.

Lektie 2.

Jesús begynder sit Arbejde.

Mark. 1: 12—20.

Ghibdentekst: Omvender eder og tror paa Evangeliet. — Mark. 1: 15.

12. Og straks driver Manden ham ud i Ørkenen.

13. Og han var i Ørkenen fyrrethve Dage, medens han fristedes af Satan, og han var blandt Dyrene; og Englene tjente ham.

14. Men efter at Johannes var kastet i Fængsel, kom Jesus til Galilæa og prædikede Guds Evangelium

15. og sagde: „Tiden er fuldkommen, at Guds Rige er kommet nær; omvender eder og tror paa Evangeliet!“

16. Og medens han gik langs Galilæas Sø, saa han Simon og Simons Broder Andreas i Færd med at kaste Garn i Søen; thi de vare Fiskere.

17. Og Jesus sagde til dem: „Følger efter mig, saa vil jeg gøre eder til Menneskefiskere.“

18. Og de forlod straks Garnene og fulgte ham.

19. Og da han gik lidt videre frem, saa han Jakob, Zebedæus's Søn, og hans Broder Johannes, som ogsaa vare i Færd med at døbe deres Garn i Skibet;

20. og han kaldte straks paa dem, og de forlod deres Fader Zebedæus i Skibet med Lejefvendene og gik efter ham.

Tid: Det var i Maret 26 E. R., eller tidlig i 27 E. R., da Jesus blev fristet fyrrethve Dage.

Sted: De første Maanedere af Jesu Gerning tilbragte han i Judæa; men Markus gaar over denne Periode og begynder med hans Gerning i Galilæa.

Markus grupperer flere vigtige Begivenheder i nogle faa Linier og undlader flere Begivenheder, som gives af de andre evangeliske Forfattere. Han springer over, for Eksempel. Miraklen ved Kana (Joh. 2: 1—11), Besøget til Kapernaum (Joh. 2: 12), da Templet blev renset første Gang (Joh. 2: 13—23), Samtalen med Nikodemus (Joh. 3: 1—16), hans

Samtale med den samaritanste Kvinde (Joh. 4: 1—42), og andre Begivenheder. Markus springer over hele hans Virksomhed i Judæa og begynder med hans Arbejde i Galilæa. Det kan være, at Jesu Gerning i Judæa i den første Tid, var meget lig Johannes's, kun et midlertidigt Arbejde. Arius forsøgte at finde ud, hvorledes de ledende Jødernes Holdning var. Og han blev overbevist om, at det var til ingen Nytte at arbejde i Jødernes Hovedstad, paa Grund af den Modstand, han mødte der. Det er sandsynligt, at Jesu Prædikegerning begyndte i Galilæa, og der bekendtgjorde han tydeligt, at Guds Rige var kommet.

„Og straks driver Manden ham ud i Ørkenen.“ Lukas siger „blev ført“ (Luk. 4: 1). Markus bruger et stærkt Ord, driver; Meningen er, at han jølte en stærk Indskydelse, som trang ham afsted.

Ud til denne ensonne Plads i Ørkenen blev han ført af Manden, og blev fristet 40 Dage. Ude i denne øde Ørken, under den brændende Sol, blandt bare Klipper, og omgivet af vilde Dyr, blev Jesus fristet af Dævelen. De tre haardeste Fristelser kom ved Slutningen af denne Tid. Satan havde uden Tvivl, plaget ham disse fyrrethve Dage, men Jesus havde sejret, men ved det sidste gjorde han denne kraftige Anstrængelse for at bejere ham, men Jesus vandt Sejr over ham ved Guds Ord.

Gud kan ikke friste nogen, da han selv kan ikke fristes af ondt, men han leder os dog ind i Fristelser, eller hvor Fristelser kan angribe os. Nogle siger, at Gud kun tillader Fristelser, men vor Tekst holder frem, at Jesus blev drevet af Manden. Det er helt rimeligt, at Gud vilde maaske lede os ind i Fristelser for at prøve deres Karakter. Saaledes blev Abraham fristet og ligeledes Jesus. Hensigten er naturligvis at hjælpe os, ligesom alle Fristelser er en Hjælp til os; uden dem kunde vi aldrig vinde Mod og Sjælestyrke.

„Følger efter mig, saa vil jeg gøre eder til Menneskefiskere.“ Dette var et direkte Kald til Discipelskab. De var beredt for dette Kald ved deres Selskab med Johannes, ved foregaaende Samkvem med Jesus, og ved deres egne personlige Tilbøjeligheder og Sindelag.

Der var mange Jøder, som saa frem med Længsel til Dagningen af Israels Dag, til

Messias's Komme, til Opfyldelsen af de Gamle Testaments Prophetier. De var ikke af den lærde Klasse, opdraget til Loven som de Skriftkloge; men de var ærlige granskere af Guds Ord, og var langt nok borte fra de Skriftkloges og Farisæernes Konservatisme, til at tage imod Sandheden, naar de fandt den.

De to Hovedemner i vor Lektie i Dag er disse: Fristelser og Kaldet til at være Disciple. I Virkeligheden bliver vi kaldt til at udholde Fristelser og være Kristi Efterfølgere. De fleste Sjæl bliver gjort i ikke at udholde Fristel-

ser; Størstedelen af Menneskene vilde følge Jesus dersom Bejen var let.

Spørgsmaal: 1. Hvilken Aand drev Jesus ud i Ørtenen for at fristes? 2. Hvor længe var Jesus derude? 3. Hvilke tre store Fristelser mødte Jesus ved Slutningen af de fyrrethve Dage? 4. Hvorledes besejrede Jesus dem? 5. Hvormange Disciple kaldte Jesus ved denne Tid? 6. Hvem var de? 7. Hvad var deres Bestæftigelse? 8. Hvorledes agtede de Jesu Kald? 9. Hvad skulde vi gøre, naar Jesus kalder os? 10. Hvad Nytte er Fristelser?

De Unges Afdeling.

Tiden iler — vi gaar med —
Om vi ej det ynder —
Mod den lange Ewigheid
Hastelig os skynder.
Nar gaar ud og Nar gaar ind
Skiftende de følger,
Fremtids Skæbne for vort Sind
Vifelig de dølger.

Mange bitre Savn og Saar
Fra de spundne Dage
Tiden læger — som den gaar,
Naadig de aftage —
Udi Mindets stille Hav
Bemodsfuld de gemmes,
Men i Tidens Favnetaag
Mildnes og forglemmes.

Barneaar i Ulfyld blid,
Ungdoms-fagre Drømme,
Manddomstid med travle Tid —
O, de ere skønne!
Men de modne Alders Nar
Naar vor Gud faar Fæste —
Og til Gud vor Længsel staar —
Bliver dog de bedfte.

Naar over Naade stor,
Er vort Liv heruede;
Som for høje Himmelfor
Skal vor Sjæl berede;
Ifra Bugge og til Grav,
Gennem Sorg og Glæde,
Dannes vi til Guds Behag.
Naar vi ham tilbede.

Gud, vi takker dig for alt —
Udi Vel og Naade;
For din Vistand naar det galdt,
For hver dunkel Naade.
Hjælp os nu ret hjertelig
Evig og ondt forjage
Og med Trostfab tjene dig
Alle vore Dage. Udv

Forsømte Lejligheder.

Af Ellen Graham.

I alles Liv kommer der Anledninger til at udtrække en hjælpende Haand til nogen. Og Gud bringer til enhver Kristens Tanke en Gerning, han kunde udføre, eller et Ord, han kunde tale. Maaſke han føler en Vyrde paa sin Sjæl for en vis Person. Det kan maaſke være for nogens Frelse, eller maaſke at nogen kan faa Naade og Styrke til at gennemgaa en haard Prøvelse. Uden Tvivl føler ethvert Guds Barn at Gud paaminder ham om at bede for visse Personer eller for visse Ting, Men Spørgsmaalet er, lytter vi og adlyder vi Røsten, naar han taler til os?

Skriveren mindes flere Tilfælde i sit eget Liv, da Gud tydelig mindede hende om at bede. En Dag medens jeg gik ved mit arbejde følte jeg en tung Vyrde for en kær Søster. Jeg vidste, at hun var frelst, men jeg følte, at jeg burde knæle ned og bede Gud give hende Hjælp og Styrke paa en særlig Naade den Dag. Men jeg blev optaget med mit Arbejde, og saa gik det ud af

 * Efter Januar 1ste, 1918 forhøjes *
 * Subskriptionsprisen paa Basunen *
 * til \$1.25 i Mæret. *

mine Tanker igen. Om nogle Dage modtog jeg et Brev fra denne Søster, hvori hun sagde, at hendes Prøvelser havde været mere end hun kunde bære og nu havde hun opgivet det hele. O, hvor jordomt jeg følte, naar jeg tænkte paa at jeg havde nægtet at tilbringe lidt Tid i Bøn for hende, da hun trængte saa haardt til Raade og Styrke fra Gud.

Nogle bad for os før vi blev frelst, og kan vi da være saa ligegyldige, at vi nægter at gøre noget for andre og hjælpe bære deres Byrder. Vi burde regne det, som et Privilegium, at Gud regner os værdig til at bære lidt af den Byrde Jesus bar. Kommer du i Su, de lange Timer, han tilbragte i Bøn? Det var for dig og mig.

En anden Tid vidste jeg tydelig, at Gud mindede mig om at tale til en Ven om hans Sjæl. Denne Ven var et godt moralsk Menneſke, som jeg syntes godt om som en Ven, saa jeg ønskede ikke at bringe paa Vej en ubehagelig Samtale. Jeg var bange for, at jeg vilde tabe hans Venſkab, dersom jeg talte til ham om aandelige Ting, saa jeg lod Lejligheden gaa forbi. Og dog vidste jeg, at jeg var uldig mod Guds Røst. O, hvilken Følelse overvældede mig, da jeg to Maanedere senere fik høre, at denne Ven var nu gaaet over Dødens Flod, hvor jeg aldrig fik Anledning til at tale til ham om hans Sjæl. Efter nogle Dages Sygdom var han sovnet ind. Og saa vidt nogen ved uden at kende sin Frelser.

Mange bitre Taarer randt, men de kunde ikke forſone for denne forſættlig Forſømmelse af denne Lejlighed. Det var en haard Lærdom, men en, som jeg aldrig vil glemme.

Hvorfor er vi saa undselig, frygtſom, og tilbageholdende naar det gælder at tale til vore Venner og kære om deres Sjæles Frelse? Dersom de var i legemlig Fare, vilde vi ikke gøre alt muligt for at frelse dem? Og deres Sjæle er i Fare for at blive fortabt for evigt; intet være kunde hælde dem. Arhympet vi os endnu fra at fortælle dem om deres Fare, og om den herlige Udvej fra denne Fare?

Rom i Su, at hvis Gud lægger en Byrde paa dig for andre Sjæle, og minder dig om at bede

for dem, at han vil holde dig ansvarlig dersom du lytter ikke til hans Røst. Paa Grund af din Ligegyldighed, kan nogen dyrebare Sjæl gaa fortabt.

Glem ikke at takke.

„Glem ikke at takke,“ sagde min gamle Bedstemoder atter og atter, og min Skolelærer sagde lidt nok: „Tænk, saa lærer I at takke!“

Tænk over alt det Gode, du modtager, tænk rigtig over det, saa glemmer du ikke at takke.

Glem, hvis andre glemmer at takke dig, men glem aldrig selv at takke.

De gamle Græfere havde et smukt Ordſprog herom:

„Belgerninger, som du udøver, ſkal du ſkrive i Sand, Belgerninger, som du modtager, ſkal du prente i Marmor.“

Lad os idelig prente de Belgerninger, Herren viser os, i Marmor, saa lærer vi snart at ſkrive de ſmaa Tjenester, vi kan viſe hverandre indbyrdes, i Sand!

For Børnene.

Et Barns Trøst i Døden.

En liden Pige paa otte Aar havde været meget troſt til at beſøge ſin Søndagsskole. Da blev hun pludſelig syg og omſider medførte Sygdommen, at hun blev helt blind.

Hendes Søndagsskolelærerinde beſøgte hende ofte og talte med hende om Frelſeren og om Himlen. Paa et af diſſe Beſøg ſpurgte hun da Barnet:

„Er du nu ſlet ikke ked af det, derſom Frelſeren vil, at du ſkal dø?“

„O, nej!“ ſvarede den lille Pige. „De har jo ſelv fortalt os saa meget om, hvor højt Jeſus elſker os alle, og at han ogſaa er død for mig og har borttaget mine Synder med ſit Blod. Jeg gaar jo lige ind i Himlen til ham, naar jeg dør! Og for nogen Nætter ſiden lod Jeſus mig ſe derind, og da var jeg ikke blind mere, men kunde ſe, hvor ſmukt alting var.“

Nogle Dage efter gik den lille Pige til det dejlige Hjem, ſom Jeſus har beredt for alle ſine, og hvor der hverken findes Død, Sorg eller Pine mere, fordi Synden der er meget bort.

Var Tids Begivenheder.

Ulykken ved Halifax

Ven Halifax, N. S., blev tilbøds ødelagt ved den frygtelige Sprængning af 2,800 Tons Ammunition paa Morgenen af Dec. 6te. Sænen, Skibsbroer, Stationen, den militære Gymnastik-Bygning, et Sukkeraffinaderi, et stort Bomuldsfabrik, en Kornelevator, og St. Josephs Kirke og Skole styrtede sammen, foruden den store Del af Byen, som blev ødelagt ved Ildbrand. En Snestorm paa den 7de Dec. bidrog til at gøre Lidelsen værre. Ca. 2,000 Menninger blev dræbt og 3,000 saarede. Soldater, som besøgte Ulykkesstedet siger, at det var værre end Slagmarken. Foruden de døde rundt omkring, var der affindige Forældre søgende deres Børn, og forfræmte Børn kaldende paa deres Forældre, som ikke mere var blandt de levendes Tal.

Kun en liden Bejltagelse og Misforstaaelse imellem to Lodser var Marsag til al denne Lidelse og disse store Tab. En saadan Ulykke minder os om de farlige Tider vi lever i. Det siges at være den første Ulykke paa Amerikas Kystland i lange Tider. Om kort Tid var denne blomstrende By forandret til et Sted af Sorg og Lidelse. Dette minder os om Livets Ubisshed, og burde være en Advarsel til os at være beredt, da vi har ingen Anelse om, hvad der kan hændes os i næste Øjeblik.

Samvittighedsnag over Mærlighed.

Hjølmar Selberg af W. 164 St. New York, fandt for fem Aar siden en Pengesump indeholdende \$400 i Guld. Han satte Pengene i en Bank men senere brugte dem. Han havde Lykken med sig, men snart begyndte hans Samvittighed at volde ham Uro, og han besluttede om muligt at finde Pungens Ejerinde. Dersom han ikke kunde finde Ejerinden vilde han give Pengene til Velgørenhed. Ifølge dette gav han forleden Dr. Lieutenant McCann i Politi Stationen en Konvolut indeholdende \$1,026, som var den oprindelige Sum med 6 Procent Renter. Et Kort, bærende en Kvindes Navn og Adresse, fandtes i Pungen, og han haaber, at hun endnu ikke er død og kan findes.

Der er en Guds Røst indeni os, som taler

til os, naar vi gør noget forkert og tilskynder os til at gøre det rette, og som fordrer, saa vidt som muligt, at vi retter paa Fejl og Misgerninger, vi har begaaet i Fortiden. Vi burde altid huske paa, at dersom vi gør noget forkert, vil dette altid staa mellem os og Gud, dersom vi nogeninde tænker paa at henvende os til ham for Hjælp. Det er bedst at have alt saadant fjernet, saa at vi kan vende os til Gud, naarsæmhelst og vide, at han vil høre os.

Næden gør os opfindsom.

Fra et Blad har vi følgende: — „Forhøjelse af Prisen paa Sukker og Indskænkning i Brugen af denne Vare har lidet at betyde for Farmeren J. J. Kerwin ved Superior, Wis., da han sidste Sommer avlede sine egne Sukkerroer og nu laver sit eget Sukker. Han fortæller, at Familien allerede i nogen Tid har haft Sirup og Sukker af eget Fabrikata paa Bordet. Han er endnu ikke naaet saa langt i denne Industri, at Produktet renses, hvorfor den tilvirkede Sirup er noksa meget mørk med et Skær i det Grønne, men paa Pandefagen smager den ganske fortræffelig, paastaar han. Farmeren fortæller angaaende Tilvirkningen, at en fem Gallons Krukke fyldes med opstaaene Sukkerroer, hvorefter der slaaes kogende Brand og lades henstaa Natten over. Næste Morgen hældes Safte af Krukken og toges til Sirup af passende Tykkelse. Vil man have Sukker, saa koges der kun saa meget længer. Mr. Kerwin har i flere Aar dyrket Sukkerroer, og i Følge hans Udsegn trives de godt og bliver meget sukkerholdige deroppe ved Superior.“

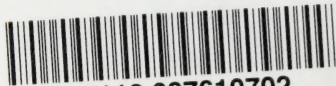
Forbruget af Sukker skal indskrænktes.

— Det forlyder, at fra 1ste Januar skal Forbruget af Sukker indskrænktes til 3 Pund Personen pr. Maaned, og det er vel omtrent alt, et Mennekte kan have godt af at nyde saa vel i Krigs- som i Fredstid.

◆◆◆◆◆
 ◆ Evangelii Basun sendes til hvilken- ◆
 ◆ særhelst Adresse, otte Uger for kun ◆
 ◆ ti Cent fra Nov. 15de til Jan. ◆
 ◆ 15de. Benyt dig af denne Lejligh- ◆
 ◆ hed til at spred. Evangeliet. ◆
 ◆◆◆◆◆

UNIVERSITY OF ILLINOIS-URBANA

205 EVB C001 v.17(1917)
Evangelii basun [weekly].

3 0112 087610702